

Độc Quyền
VIỆT NAM

Cô
Bà
Cũng
Bà

Lãnh
Diện
Diêm
Là

CÔ BẠN CÙNG BÀN

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Thể loại: Ngôn Tình, Đô Thị, Nhẹ Nhàng, Lãng Mạn

Nguồn: bachngocsach.vip

DTV-EBOOK.COM.VN

Ai cũng nghĩ bọn họ sẽ cứ thế tiến thẳng tới hôn nhân trong ánh mắt ghen tỵ của bao người. Tốt nghiệp đi làm, Trần Thuật vẫn ưu tú như thế, chỉ hai năm đã trở thành tổ trưởng bộ phận quan trọng ở công ty lớn. Nhưng như vậy là không đủ với cô gái nhiều tham vọng như Lăng Thần, rời trường học cô lạc lối trong thế giới phồn hoa, cuối cùng ngã vào vòng tay tổng giám đốc trẻ giàu có của công ty. Tổng giám đốc đó biết Lăng Thần vẫn còn tình cảm với Trần Thuật nên dùng mọi thủ đoạn, quyền lực, tiền bạc của mình đẩy Trần Thuật vào đường cùng. Khi rơi vào đáy vực cuộc đời, Trần Thuật tình cờ gặp đại minh tinh Khổng Khuê, nhưng không biết rằng đó là cô bạn cùng bàn vừa béo vừa hung dữ, bắt nạt mình năm xưa

Chương 001: Anh chàng rơi gót giày.

Thời tiết đã vào cuối mùa hè rồi, nó như muốn níu kéo không chịu đi thế nên không khí nóng dần đập đổ tới, hôm sau nóng hơn hôm trước.

Nắng gắt như lửa, tựa muốn đem vạn vật thế gian nung chảy vậy.

Nơi này có mỹ danh là Hoa Thành, người dân ở đây đều thích gọi là thế hơn là tên thật của nó, thế nhưng hoa chẳng thấy, cả thành phố bị xi măng cốt thép bao vây kín mít, quanh thân thể như là bị quần cái lưới không nhìn thấy, dính nhớp đến tởm, xé ra không xong làm toàn thân bứt rứt.

Đi về phía đông thành phố chừng 20 km, đi qua dòng Châu Giang cuộn cuộn chảy xẻ đôi thành phố, tiếp tục đi khi tòa nhà chọc trời thấp dần, tầm nhìn thoáng đãng hơn, dãy Bạch Vân Sơn nhấp nhô trước mắt mới thoát khỏi cái quan tài bê tông cốt thép, có chút cảm giác thiên nhiên.

Chỉ là trước cái nóng gay gắt tới cả chó cũng phải lè lưỡi hết cỡ ấy, hàng cây xanh cũng phải rầu rĩ cúi gục đầu, trời không bói ra được một chút gió nào, chỉ có hơi nóng ngùn ngụt bốc lên mặt đường trải nhựa, mà nhựa đường tưởng chừng muốn nóng chảy rồi.

Cây không lay động, ve không kêu, âm thanh ồn ào của cuộc sống lắng hẳn xuống, những chiếc xe vội vã phóng qua, tất cả bị cái nóng khắc nghiệt đánh bại, nhìn bốn xung quanh

nếu chẳng có lấy bóng người, à không phải, có, ngay chính giữa đường luôn.

Một cô gái đội mũ lưỡi chai kéo thấp, đeo kính râm lớn che gần hết nửa khuôn mặt từ trong cái quán nhỏ đi ra, chợt bắt gặp chàng trai dáng cao cao khuôn mặt thanh tú tuần lã, hai mắt dài mà linh lợi, mũi thẳng mà cao, vàng trán rộng, ung dung trấn định bước đi giữa đường như chẳng hề bị cái nóng ảnh hưởng,

Chàng trai đó là Trần Thuật, mặc áo trắng quần đen, đi dày da đen thủ công do hiệu năm năm ở Ông Châu làm ra, ngẩng đầu uốn ngực đi dưới ánh nắng chói chang giữa trưa, người nhẹ như én chân bước như mây, cảm tưởng cả thế gian đang chăm chú nhìn mình.

Đằng sau có tiếng cô gái thở thè:

- Soái ca, anh rơi đồ kia.

Hả, muốn bắt chuyện!

Chắc chắn là bắt chuyện đây mà.

Cái trò này Trần Thuật thấy trong phim ảnh, tiểu thuyết nhiều rồi, bản thân y cũng gặp nhiều rồi.

Cũ rích! Máu chó! Tục không chiều nổi.

Chỉ là lúc này tâm trạng không tốt, Trần Thuật quay người trầm giọng hỏi như để cô gái kia biết khó mà lui:

- Gì thế?

Cô gái đeo kính râm giờ một cái vật màu đen lên:

- Soái ca, đây là gót giày của anh à?

Gót giày? Trần Thuật ngó người, cảm giác thử, quả nhiên là chân bên thấp bên cao, bảo sao nãy giờ bước đi cứ bồng

bền như đi trên mây vậy, bề mặt quá rồi, lập tức bỏ chạy chối chết, bỏ lại một câu:

- Tặng cô đây.

Cả đời y vĩnh viễn không quên được ngày hôm đó.

Lần đầu gặp cô ấy, cô ấy cầm cái gót giày chói mắt như ánh mặt trời trên đầu.

- Này

Cô gái thoáng ngạc nhiên vì phản ứng của Trần Thuật, vấy cái gót giày hô lên với bóng lưng y:

- Gót giày của anh!

Trần Thuật chạy một mạch không quay đầu.

Có rất nhiều chuyện người ta không nhắc thì anh không chú ý, ví như ” cậu béo lên đấy”, ” bạn cậu nói xấu cậu”, với rơi một cái gót giày.

Phải nói là thiếu một cái gót giày đi lại bất tiện thật, Trần Thuật rất muốn học nữ chính trong phim, mất gót giày liền cởi ra cầm trên tay, khoe bàn chân trắng trẻo, xinh đẹp đáng yêu.

Nhưng mà hôm nay y đi một cái tất đen, một cái tất xanh, cái tất đen lại còn thủng một cái lỗ lớn thỏ cả hai đầu ngón chân ra ngó nguậy bốn phía, mà mà đường nóng thế kia, đi đất chắc là chân thành thịt nướng luôn mất Nên liền bỏ ý nghĩ dụ hoặc đó.

Bước thấp bước cao đi qua con phố nhỏ xây dựng có phần mất trật tự, về tiểu khu mình ở, chẳng để ý ánh mắt khác lạ của bảo an nhìn mình, Trần Thuật vào một tòa nhà, bấm thang máy đi thẳng lên tầng 9, nơi này là chung cư đơn thân, chủ yếu bán hoặc cho nhân viên văn phòng độc thân lương tạm tạm như Trần Thuật thuê, tuy vậy số người ở một mình rất ít.

Dừng lại trước phòng 901, bước chân Trần Thuật có thoáng do dự mới tra chìa khóa vào ổ, căn hộ nhỏ chỉ rộng chừng 40 mét vuông, chia làm hai gian một phòng ở một phòng vệ sinh, rèm cửa xanh da trời kéo kín, sạch sẽ có phần trống trải, bất kể là quần áo trên giá và đồ đạc trên bàn mất quá nửa, như là chia đôi với thế giới vốn có, cắt sạch sẽ. Trên bàn để lại một lá thư gấp cẩn thận, Trần Thuật chẳng mở ra xem, ném luôn vào thùng rác.

Là người cực kỳ tinh ý, cho dù bạn gái cực lực che giấu, Trần Thuật sớm nhận ra sự thay đổi của Lăng Thần, y đã dự liệu được kết cục này rồi, cho nên sáng nay cô giả vờ không khỏe không đi làm, y biết ngày đó đã tới, cho nên ngay cả bi thương cũng chẳng hợp thời điểm.

Đá giày, tuột tất, cởi áo, vứt bừa ra sàn, Trần Thuật vào nhà vệ sinh tắm, cứ thế để dòng nước mát lạnh từ vòi hoa sen xả lên mặt, như muốn dòng nước đó rửa trôi tất cả, kỷ niệm đẹp để cùng mồ hôi nhớp nháp khó chịu trên giường.

Thay cái quần cộc áo cộc sạch sẽ, khoan khoái mở tủ lạnh mini lấy ra hai chai bia, ngồi trước bàn hưởng thụ món cơm rang ớt xanh vừa mang về.

Nuốt một miếng lớn, vị trứng và ớt xanh đầy khoang miệng, đầu lưỡi tiết ra một loại cảm giác gọi là no đủ. Vừa rồi thân thể trống rỗng, hồn phách tựa như hạt bụi trôi dạt phiêu hốt vô định ở không trung, giờ tìm thấy điểm tựa.

Trần Thuật và từng miếng cơm lớn vào miệng, nhai qua loa vài cái rồi mượn bia lạnh nuốt xuống, tiếp tục và cơm vào miệng.

Phụt ..

Hạt cơm từ mũi phun ra, Trần Thuật ho khù khụ, họ chết đi sống lại, họ tan nát ruột gan, họ tới muốn phun ra mặt.

Đợi tới khi ngừng ho ngẩng đầu lên thì vánh mắt ướt nhòe, cả khuôn mặt cũng đầm nước mắt.

- Ớt ...

Trần Thuật ngửa mặt lên, không có nước mắt rơi xuống:

- Cay thật đấy.

Cơm trong mũi phun ra rơi cả vào hộp cơm nhầy nhụa, không ăn nổi nữa, Trần Thuật dọn dẹp bàn, rót một cốc nước ấm đặt trên bàn làm việc.

Bàn làm việc chính là bàn ăn, khi ăn thì nó thành bài ăn, khi làm việc nó thành bàn làm việc. Trí tuệ của nhân dân lao động là vô cùng vô tận, dù sao bình thường họ không cầu kỳ lắm.

Trần Thuật rút bản thảo viết dang dở trên giá sách ra, cầm lấy bút muốn viết tiếp câu chuyện mình đã viết quá nửa.

Nhưng dù trong lòng đang có vô vàn cảm xúc, có vô số thứ muốn viết ra, nhưng Trần Thuật ngồi rất lâu không biết phải viết như thế nào.

Nỗ lực không chế bản thân dừng nghĩ, nhưng trong đầu vẫn không ngừng hiện lên từng chi tiết nhỏ nhất khi ở bên nhau. Có lẽ những hình ảnh đó sớm khắc vào trong xương, thành một phần thân thể y, đó là mối tình đầu của y, đẹp đẽ sâu đậm, khắc cốt ghi lòng.

- Trần Thuật, em thích anh.

- Mũi anh vừa to vừa tròn, như mõm heo ấy, sau này em gọi anh là Đầu Heo.

- Trần Thuật, tuần trăng mật chúng ta du lịch Pari nhé? Nếu không thì đi Florence ...

Mắt Trần Thuật lại đỏ hoe, nhìn gian phòng tổ ấm hạnh phúc ấm áp mà hai người khổ công gây dựng, vậy mà bỗng chốc trống trải, lời thề non hẹn biển còn bên tai mà người đã không còn, bọn họ tính cả rồi, đợi công việc ổn định hơn chút, trong túi có chút tích lũy, bọn họ sẽ lấy giấy kết hôn, vậy mà thế này đây, Trần Thuật nhếch môi cười cay đắng tự lầm bầm:

- Sao lại như thế được, nói không thích nữa là liền không thích nữa được sao?

Lại chạy vội vào phòng vệ sinh dùng nước lạnh cố ép mình không được suy nghĩ nữa, khi ra đã khôi phục bình tĩnh.

Trần Thuật nhặt bút lên, chăm chú viết lên tờ giấy trắng:

” Hôm nay là hai năm chín mươi một ngày tới Hoa Thành.

Hôm nay là năm năm mươi bảy buổi sáng yêu nhau.

Hôm nay rơi cái gót giày Hôm nay lần đầu thất tình.”

.....

Hoa Thành là mỹ danh của Quảng Châu, là nơi đám Dư Tội tới huấn luyện sinh tồn ấy.

Chương 002: Huỳnh đệ tình thâm.

Viết xong những dòng chữ đó, Trần Thuật nằm vật ra sàn nhà, muốn quên đi tất cả, bất kể là ngọt bùi chua cay, chỉ có điều trong đầu lúc nào cũng hiện lên khuôn mặt xinh đẹp, nụ cười đơn thuần ngốc nghếch đó, muốn xóa cũng không cách nào xóa đi được!

Bạn gái y, Lăng Thần, cô gái ấy giống như tên mình, ôn nhu dịu dàng thuần khiết như ánh nắng mai, cô bé ngốc nhếch ấy làm y yêu thương mà sợ rằng, nếu không có y bên cạnh, người ta dùng một củ khoai lang nướng mà lừa đi mất, cô gái ấy đã từng là cả thế giới của y, là động lực y phấn đấu.

Giờ tất cả không còn nữa rồi.

Xoắn xuýt, thống khổ, hoài niệm, chua chát và cả giận dữ ... cả buổi chiều cứ thế trôi qua một cách mơ mơ hồ hồ, bữa trưa mới ăn vài miếng, thật là toàn thần y trống rỗng mà chẳng có tí cảm giác đói bụng nào, hoặc là cái cảm giác đó lại là thứ khiến tâm tình y dễ chịu hơn phần nào.

Khi Trần Thuật ngủ mơ mơ màng màng chẳng biết tỉnh hay ngủ thì chuông di động reo lên bên gối, đưa tay lấy di động, nhận máy cực kỳ gắt gọng quát vào máy như trút hết bức tức vào người bên kia:

- A lô ...

- Trần Thuật ...

Giọng Thang Đại Hải hơi khựng lại, sau đó quát:

- Cậu không nói chuyện tử tế được à? Dọa chết thằng em của tôi rồi, nó mà không lên được nữa là cậu phải đền.

- Có gì thì nói mau, không có thì xéo.

Dù bề ngoài cố tỏ ra không hề gì, song tâm tình Trần Thuật hiện giờ cực kỳ tồi tệ, người không vui có đặc quyền trước mặt bạn thân của mình, ví như có thể ngang ngược quát tháo, có thể chửi bới om xòm, có thể ăn cơm không trả tiền, có thể uống say nôn khắp nơi:

- Cậu ở đâu đấy, tới đây hát.

Thang Đại Hải giọng oang oang nói vào ống nghe:

- Có cả Như Ý nữa, chỗ cũ, phòng 717.

Không cho Trần Thuật thời gian trả lời, cúp máy luôn.

Trần Thuật cầm điện thoại do dự.

Đi à? Mình thất tình rồi, mình không muốn ra ngoài, mình không muốn gặp bất kỳ một ai hết, mình chỉ muốn nằm đây

thôi, nằm cho đến chết luôn cũng được.

Không đi à? Đại Hải đã đặt phòng rồi, Như Ý cũng đã tới rồi, đó là hai người an hem thân thiết nhất của mình, thân như ruột thịt, mình thất tình, mình muốn uống rượu, mình muốn hát tho, mình muốn cùng bạn bè mắng chửi nữ nhân nhẵn tâm đó.

Đi, hay là không đi?

Đây là một vấn đề.

Chát!

Trần Thuật tát mặt mình một cái, lý trí biết nếu mình đây thì tâm tình càng tệ hại, y lấy hết nghị lực đứng dậy mặc quần áo rời phòng..

KTV Minh Châu, một nơi giải trí cực kỳ xa hoa ở thành phố Hoa Thành phần hoa này, bằng vào thu nhập của Trần Thuật với tình trạng nửa thất nghiệp của Lý Như Ý không tiêu phí nổi. Nhưng trong miệng Thang Đại Hải nhà giàu đời hai kiếp người chủ trì ĐTH chuyên mục tình cảm trứ danh thì thành “cứ thấy có chút vị văn hóa.”, tiền với hắn mà nói chưa bao giờ là vấn đề.

Đó là kiến trúc bảy tầng, gọi là KTV nhưng còn có cả sàn nhảy, quán bar, sân tennis trong nhà ... v..v..v.. địa điểm thu hút giới nhà giàu Hoa Thành.

Trần Thuật xuống xe taxi bước lên bậc thềm cao của KTV, vừa ngược đầu lên thì thấy hai cô gái, chẳng biết có phải trời quá nóng không, hai cô gái tuổi tuyệt đối chưa quá 20 ăn mặc vô cùng mát mẻ, cái váy ngắn cũn cỡn làm y ở dưới nhìn lên thấy non nửa cái mông, tay trong tay ríu rít nói cười, nghe giọng chắc chắn là nữ sinh.

Không ít cặp mắt đóng đinh vào thân hình mơn mớn hai cô gái, bọn họ chẳng để ý, vừa vào trong uồn éo thân hình, tới sàn

nhảy ở tầng một, tham gia đám đông cuồng loạn.

Chỗ ồn ào đó không phải là mục tiêu, Trần Thuật tới quầy tiếp tân báo số phòng, Thang Đại Hải là khách quen rồi, tiếp tân xinh đẹp gọi một phục vụ viên tới dẫn đường.

Tầng 7, khu vực chỉ phục vụ khách vip, phải là người có thẻ hội viên mới được đặt phòng. Khi phục vụ viên giúp mở cửa phòng bao 717 thì Thang đại thiếu gia đang cùng em gái ăn mặc cũng hờ hang chẳng kéo hai cô gái y vừa gặp đang thâm tình hát bài (Tương tư trong mưa gió). Mái tóc dài đen nhánh và đuôi trắng nõn nà, đúng khẩu vị của Khang Đại Hải.

Ở trong góc phòng gần quầy bar nhỏ là Lý Như Ý, toàn thân mặc bộ đồ đen bó sát người, trên quần áo đính mấy thứ phụ kiện màu bạc, tạo cảm giác thời trang mười phần, nhưng trang phục cũng không gây chú ý bằng vẻ điển trai khiến các cô gái phải đứng tim của hấn, làn da hơi tái tái nhợt nhạt giống mấy con ma cà rồng trong phim phương Tây, mái tóc dài vài sợi xoắn lò xo, nhưng điều này không thể tổn hại tới khí chất hấn mà ngược lại còn làm tăng vẻ u uất và thành thực của những người đã từng kinh qua khổ nạn

Thực tế là vậy, Lý Như Ý là một diễn viên, đáng lẽ bằng khuôn mặt đáng giá ngàn vàng này hấn phải cực hot, chỉ tiếc vì quá thẳng tính, hấn xung đột với công ty quản lý của mình, bị trừng phạt, chôn vùi bốn năm rồi không có được vai diễn nào, dù là vai phụ nhỏ nhất.

Lý Như Ý cực kỳ ít nói, hấn giờ chai bìa lên với Trần Thuật, xưa nay hấn uống bia không thích dùng cốc, trực tiếp chơi cả chai luôn.

Trần Thuật chuẩn bị ngồi xuống bên Lý Như Ý thì âm nhạc ngưng bắt.

Thang Đại Hải chừng ba mươi tuổi, là người nhiều tuổi nhất trong ba anh em họ, cao gần mét 9, cường tráng vạm vỡ, mắt to mày rậm, da rám nắng mặt vuông vức nam tính, đầy vẻ cương mãnh, chỉ mỗi điều là mặc áo sơ mi kẻ hoa hoét xanh đỏ phá hồng hết hình tượng, vẫy tay gọi:

- Trần Thuật, cuối cùng cậu cũng tới, để tôi giới thiệu ...
- Khởi, đó là Kỳ Kỳ.

Trần Thuật liếc qua cô gái một cái nói ngay:

- Không phải Kỳ Kỳ.

Thang thiếu gia hơi xấu hổ cười với cô gái:

Trần Thuật vỗ trán:

- A, xin lỗi, tôi nhớ ra rồi, cô là Nhung Nhung, lần trước tôi gặp ở nhà hàng Hải Châu.

- Cũng không phải Nhung Nhung.

Mặt Thang thiếu gia biến sắc:

Trần Thuật nhìn thật kỹ cô gái, cuối cùng từ bỏ công việc gian nan này, không phải y định chơi xấu Thang Đại Hải, mà bạn gái của tên này quá nhiều, đa phần chưa kịp nhớ mặt nhớ tên thì thay bằng cô khác rồi:

- Rồi, anh giới thiệu đi, lấy đáp án của cậu làm chuẩn.
- Tôi tên Cách Cách.

Không ngờ cô gái lại chủ động bước tới, đưa tay về phía Trần Thuật, nhìn y có vẻ hứng thú lắm:

- Chào anh, hay nghe Thang thiếu gia nói anh là người anh em tốt nhất của anh ấy.

Trần Thuật bắt tay Cách Cách, chỉ nắm nhẹ một cái buông ra ngay:

- Anh ta nói tôi làm gì có câu nào hay ho.

- Nói tốt thật đấy, anh ấy nói Trần Thuật tài hoa hơn người, thời đại học viết văn rất hay, nếu sinh ra ở thời xưa, nhất định sẽ thi đỗ trạng nguyên, thành tài tử vang danh thiên hạ. Lý Như Ý tướng mạo tựa Phan An, không chỉ có giọng ca hay còn diễn xuất xuất chúng, sau này nhất định thành ngôi sao lớn như Tom Cruise. Chỉ có anh ấy không tài hoa không tướng mạo, chỉ có tiền thôi ...

Cách Cách nói xong che miệng cười khúc khích, ánh mắt nhìn ba chàng trai, một hào sảng nam tính, một lãng tử u sầu, một thư sinh nho nhã, mỗi người một vẻ, khiến cô nhất thời không biết nên chú ý vào ai:

Trần Thuật và Lý Như Ý nhìn nhau, đều có kích động muốn giết cái thằng này, đúng là hạ thấp người khác đề cao bản thân mà, ai chả biết thời này có tiền là làm cha thiên hạ.

Chương 003:

Thang Đại Hải, Lý Như Ý, Trần Thuật, bọn họ tuổi tác khác nhau, quê quán khác nhau, chẳng phải bạn học cũng chẳng phải thân thích, ba người không quen biết vì sự kiện tình cờ gặp nhau, từ đó trở thành anh em thân thiết, có thể vì anh em mà vào sinh ra tử không thì không rõ, chắc chắn có thể chia ngọt sẻ bùi.

Thang đại thiếu gia kéo Trần Thuật ngồi xuống bên cạnh, đích thân rót bia cho y, cười khổ nói:

- Tôi biết trong lòng cậu không không thoải mái, Lăng Thần gọi điện cho tôi nhờ, tôi chẳng thể từ chối, lúc nhận điện thoại tôi đâu biết cậu với cô ấy chia tay, còn cung kính gọi là chị dâu. Nhưng mà dù cậu thù hận cả thế giới thì cũng đừng chia rẽ lứa đôi như thế ... Tôi và Cách Cách yêu nhau thật

lòng, cậu lại cố ý nhắc tới tên mấy bạn gái cũ của tôi, chẳng may cô ấy hiểu lầm tôi là nam nhân rác rưởi thì sao?

- Hiểu lầm thật á?

Trần Thuật cười nhạt:

- Được rồi, được rồi, không nói chuyện tình cảm của tôi nữa, nói của cậu đi.

Thang thiếu gia chột dạ chuyển chủ đề:

- Cậu à Lăng Thần rốt cuộc làm sao?

- Cô ấy nói với anh cái gì?

Trần Thuật uống cạn cốc bia lạnh như áp xuống cảm xúc nào đó trong lòng:

- Cô ấy nói đã chuyển đi, chia tay với cậu rồi, rất lo co tình trạng của cậu, sợ cậu nghĩ quẩn, cho nên bảo tôi để ý .

Thang thiếu gia lại rót thêm bia cho Trần Thuật:

- Cậu xem, Lăng Thần tuy bỏ cậu, nhưng chia tay cũng sạch sẽ sang khoái, rồi đi còn lo lắng cho cậu nữa

- Anh đứng bên cô ấy à?

Trần Thuật cắt lời:

- Nghe tôi nói hết ... Những thứ đó không che dấu được cô ấy thích giàu sang thích hư vinh, tôi nhận ra gần năm qua cô ấy thay đổi nhiều, chỉ là ngại không nói thôi. Bao năm rồi nhỉ? Bốn năm đại học, hai năm tốt nghiệp, tôi tận mắt nhìn hai người ... Cậu có điểm gì không xứng với cô ấy chứ?

- Chẳng có gì xứng, tôi chỉ là nhân viên văn phòng quên thôi.

Trần Thuật chua chát:

Thang thiếu gia không hài lòng:

- Cậu đừng xem nhẹ bản thân, sinh viên mới tốt nghiệp đi làm hai năm thì lấy đầu ra thành tựu lớn được, được như cậu bây giờ là giỏi rồi. Cô ấy còn chẳng bằng cậu ...

- Nhưng cô ấy xinh đẹp, quá xinh đẹp.

Trần Thuật lại cắt lời:

- Đúng thế thật ...

Thang thiếu gia thở dài, rồi tức giận mắng:

- Tôi đang nói giúp cậu, cậu còn bảo vệ cô ấy à? Hai người chia tay rồi, cậu đừng một mực bảo vệ như trước nữa.

Trần Thuật trầm mặc, đúng thế, họ đã chia tay rồi, không thể như trước kia, luôn bên vực cô ấy, không cho ai nói xấu một câu, vậy là vượt quá bốn phận rồi.

- Cậu phải có lập trường chứ, nếu không tôi chả biết đứng về phía nào?

- Không cần đứng bên nào.

Trần Thuật nâng cốc bia lên:

- Tôi và cô ấy cắt đứt hoàn toàn rồi, từ nay về sau không qua lại nữa. Nào, uống đi.

- Uống, uống, không say không về.

Thang thiếu gia chạm cốc thật mạnh:

Trần Thuật lại ngửa cô uống cạn, quệt miệng đứng dậy nói:

- Tôi muốn hát một bài, bài (Em thật ác độc), tặng cho Lăng Thần.

Thang thiếu gia câm nín, Cách Cách thì thuận tay bấm chọn bài, Trần Thuật cướp lấy mico của Như Ý, bước ra giữa phòng bao hát như thẳng điện.

- Làm sao giờ?

Rõ ràng đầu vừa ngó ý còn vương tơ lòng, chẳng thể trách, yêu nhau bằng ấy năm, trải qua bao chuyện rồi, Thang thiếu gia hết cách, hỏi nhỏ Lý Như Ý khoanh tay im lặng này giờ:

- Chúc say cậu ta.

Lý Như Ý trả lời ngắn gọn:

Uống rồi lại hát.

Hát rồi lại uống.

Chạm cốc với Thang Đại Hải, cốc nào hết cốc ấy, cụng chai với Lý Như Ý, cầm chai tu ừng ực.

Hát từ (Cả đời có em), tới (Nếu như đó cũng không phải là yêu), (Chỉ muốn cả đời đi bên em), rồi (Một nghìn lý do thương tâm), từ song ca tới đơn ca ...

Uống không say, hát thì càng lúc càng mất kiểm soát giống gào thét hơn chẳng ra âm điệu gì, Thang Đại Hải lo ngay ngáy, ở ngoài về, nói với Trần Thuật:

- Vừa rồi ở ngoài tôi thấy chủ tịch Lật của Đông Chính, ở ngay phongbên, có muốn tôi dẫn cậu sang chào một tiếng không? Bên đó gần đây tích cực tìm kiếm kịch bản hay, thậm chí còn treo thưởng nữa. Không phải cậu đang viết một kịch bản à, đưa cho ông ấy xem, biết đâu lọt vào mắt người ta. Có câu thế nào nhỉ, đen tình đỏ bạc mà.

Đông Chính là một trong ba công ty giải trí truyền thông lớn nhất Hoa Thành, thậm chí trên cả nước cũng có sức ảnh hưởng không nhỏ, chủ tịch Lật của Đông Chính không phải nhân vật ai muốn gặp cũng được, nhưng với Thang đại thiếu gia có cha thuộc top người giàu nhất Hoa Thành thì không thành vấn đề.

- Ai nói thế?

Trần Thuật đã uống tới hai mắt lờ đờ hỏi:

Thang Đại Hải phát bực:

- Ai nói thì quan trọng mẹ gì, cậu nghe tôi nói không thể? Phân chấn tinh thần lên, thất tình thôi chứ có gì to tát, tôi quen với chủ tịch Lật của Đông Chính, dẫn cậu sang mời cốc rượu, cậu thừa cơ ve vãn người ta.

Trần Thuật đỉnh chính:

- Chú ý cách ăn nói của anh, người có văn hóa hàn huyên gọi là giao lưu nghệ thuật.

- Được được được, chúng ta đi giao lưu nghệ thuật.

Thang Đại Hải nói xuôi theo ý thẳng diên, dụ dỗ:

- Người anh em, cơ hội đổi đời tới rồi.

- Đếch đi.

Trần Thuật lại cướp micro của Lý Như Ý, chọn một bài hát tình cảm não nề, loại bài hát nghe thôi làm người ta muốn tự tử:

Càng hát càng thấy lòng như dao cắt, không khí trong phòng bao ngọt ngào làm Trần Thuật chỉ muốn xé toạt lồng ngực ra, đến cả cô gái vô tư như Cách Cách cũng thấy ái ngại thay cho y, hai người anh em ra sức chúc rượu, chỉ muốn y say sớm, ngủ một giấc có khi chuyện sẽ khác

Vậy mà kỳ, Trần Thuật vốn có tửu lượng kém nhất ba người thế mà hôm nay uốn mãi không chịu gục.

Uống nhiều thì mót tiểu.

Tới nhà vệ sinh nôn một trận tới tấp trời đất rồi lão đảo về phòng.

Vừa mở cửa phòng bao ra, Trần Thuật trố mắt, sao bên trong toàn người lạ thế, chớp mắt mấy lần, vẫn chẳng nhận ra ai.

Ngó lại số phòng gắn ở cửa, là 771 ... Phòng của mình 717 cơ mà.

Đi nhầm phòng rồi.

Trần Thuật bất ngờ xuất hiện làm tất cả người trong phòng đổ dồn sự chú ý vào y.

- Tôi

Trần Thuật định xin lỗi rồi đi:

- Cuối cùng anh đã tới.

Trong đám đông một cô gái đứng dậy, chạy tới ôm lấy tay Trần Thuật, nũng nịu:

- Đợi anh nửa ngày rồi đấy, uống nhiều thế, để em đưa anh về.

Nói bước nhanh tới kéo tay Trần Thuật đi.

Thật xinh đẹp! Cho dù đầu óc chệnh choàng, mắt lèm nhèm nhìn không rõ, song trong lòng y không kìm được ý nghĩ đó, một làn gió thơm nhẹ luồn qua cánh mũi, cảm giác tươi mới nhẹ nhàng, cô gái đó như sương như khói, làm người ta sợ chạm nhẹ vào cũng tan biến mất, đó là ấn tượng trong thuốc chốc của Trần Thuật khi cô gái đó lướt qua bên cạnh y.

Hai người đi lướt qua nhau trong tích tắc, cho nên vẻ đẹp của cô chỉ hiện ra một thoáng, đôi mắt như sơn đen, rất sáng, rất thuần tịnh ...

- Không Khê ...

Một nam nhân trung niên đứng lên gọi:

- Hẹn lần sau.

Cô gái vẫy vẫy tay:

Trần Thuật đầu óc có hơi chậm chạp, khí chất trong trẻo thanh thoát của cô gái đó rất giống với Lăng Thần, vì thế bất tri bất giác cứ để cô kéo đi, tay nắm mỗi lúc một chặt.

Khu vực vip có lối đi riêng, rời cửa sau KTV, đến khi cơn gió mạnh xộc vào mặt Trần Thuật mới tỉnh táo một chút, nhìn kỹ cô gái. vóc dáng rất cao thon thả, trên người mặc chiếc áo sơ mi lụa mềm màu trắng sữa, đường cong ở ngực vẽ ra êm ái, qua vòng eo gọn gàng là chiếc váy ngắn màu gạo, khoe trọn đôi chân dài nhu mỹ cùng chiếc giày cao gót, xinh đẹp nhưng hoàn toàn xa lạ, lẫm lẫm:

- Tôi không quen cô.

- Nhưng tôi biết anh.

Cô gái nhoẻn miệng cười:

- Anh chàng gót giày.

Chương 004: Cô ấy là Không Nhượng Khuê

- Lăng Thần, con có muốn cùng chàng trai này kết hôn, bất kể bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc bất kỳ lý do gì, đều yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, vinh viễn không đổi tới tận cùng sinh mệnh không?

Tại lễ đường trang nghiêm, một nam tử trung niên giọng vang vang hiền từ nói với đôi nam nữ đứng đối diện với nhau:

Cô gái mặc váy trắng đột nhiên nói:

- Con không muốn.

- Vì sao, vì sao?

Chẳng khác nào gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt, Trần Thuật như con dã thú nổi điên lao vào Lăng Thần:

Rầm!

Trần Thuật lăn lông lốc.

Á!

Va phải chỗ cứng, Trần Thuật đau đớn kêu lên, cơn đau giúp y nhận ra vừa rồi chỉ là một giấc mơ, chỉ là hiện thực cũng chẳng bớt tàn khốc hơn là bao.

- Ợ ...

Cùng tiếng ợ hơi như tiếng rên thống khổ, Trần Thuật từ trong giấc mộng tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là đau đầu, cơn đau không chỉ do vừa cụng đầu mà do hôm qua uống quá nhiều, y muốn đứng lên, nhưng người vừa nhấc lên một cái thì cảm giác đầu nặng chân nhẹ cuốn tới làm y lần nữa ngã xuống.

Tử lượng của Trần Thuật không tốt, cùng lắm là nửa chai rượu trắng, ba chai bia, vậy mà hôm qua uống không đếm nổi là bao nhiêu nữa, không có hậu di chứng mới là lạ.

Một lần nữa cố gắng đứng dậy, lại lần nữa ngã xuống, Trần Thuật bỏ luôn, chẳng buồn cử động nữa, hai mắt vô hồn nhìn trần nhà.

Uống rượu giải sầu nhưng chẳng chút hiệu quả nào, chẳng quên được, chuyện cũ vẫn như đèn kéo quân hiện ra trước mắt chẳng theo lý trí của y, thậm chí mỗi câu nói, mỗi ánh của Lăng Thần ghi sâu trong lòng.

Vừa đau lòng, lại vừa không cam lòng.

Nhưng y có thể làm được gì, y không có sức văn hồi, cho dù y không ăn không mặc mười năm cũng chẳng thể mang tới những thứ mà bạn trai mới của cô ấy có thể cho cô ấy.

Khóe môi dần nhếch lên thành nụ cười chua chát tự giễu cợt.

Cứ nằm trơ ra đó một lúc, tới khi có cái gì đó lấp lánh chiếu vào mắt, mặt hoang mang di chuyển tầm nhìn liền thấy

đèn treo pha lê hoa lệ trên đỉnh đầu dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra hào quang ngũ sắc.

Mình là ai?

Mình ở đâu thế này?

Mình đang làm gì?

Ba câu hỏi triết học làm khó người đời, Trần Thuật chỉ trả lời được câu đầu tiên.

- Vừa rồi mình nằm mơ ...

Trần Thuật phân tích tình trạng hiện giờ của mình, y mơ kết hôn với Lăng Thần, nhưng khi linh mục hỏi cô ấy có muốn làm vợ mình không, cô ấy nói không.

Mơ, đó chỉ là giấc mơ.

Vì mình căn bản không có cơ hội bước vào lễ đường kết hôn cùng cô ấy ... Thế cũng tốt, như vậy mình không phải làm chuyện thất lễ trước mặt bao người.

Nỗi đau cào cấu tim gan, Trần Thuật tự an ủi bản thân.

Thế bây giờ là mơ trong mơ à, vì đừng nói tới từ “mua” căn phòng lớn thế này, đến thuê còn chẳng nổi.

Cái phong cách trang trí xa hoa mà không phô trương này, cái giường êm ái dễ chịu này, nằm lên tựa hồ là thảm lông cừu, còn có đèn treo tạo hình cổ điển kia ... Rõ ràng là nằm mơ rồi, vì chỉ có mơ mình mới được ở trong gian phòng xa hoa như thế.

- Anh tỉnh rồi à?

Một giọng nói dễ nghe vang lên trong phòng:

Trần Thuật nghiêng đầu, nhìn thấy ngay cặp đùi vài dài vừa mịn vừa trắng, vội bật dậy, nhìn cô gái mặc áo thun trắng vài rộng thùng thình che khuất bờ hông, cái quần short hồng

cộc cùn cốn lấp ló một chút dưới mép áo làm tích tắc y còn nghĩ cô không mặc quần, khoe trọn vẹn đôi chân trắng lóa lờ làm người ta xịt máu mũi, chỉ là mặt đắp màng mặt nạ như kinh kịch hết sức quái dị, Trần Thuật ngẩn ra đúng ba giây sau đó tỉnh lại.

Phản ứng đầu tiên của Trần Thuật là ... Kiểm tra quần áo của mình.

Y vẫn còn nhớ mình mặc cái T-shirt màu xanh lam cùng quần jean đi KTV, ngủ dậy một cái biến thành bộ đồ ngủ caro.

Quần áo bị người ta đổi rồi, vậy chẳng phải ...

Bị bạn gái đá rồi, lại bị nữ nhân khác đưa về nhà làm chuyện đó trong lúc mình chẳng biết gì, Trần Thuật chưa bao giờ thấy đời mình ê chề nhục nhã thảm hại thế này, tui thân như đứa bé bị cả thế giới trà đạp, không kìm nổi bi thương, mắt đỏ hoe không kiểm soát được, ghen ngào nói:

- Sao, sao cô lại làm thế với tôi?

Cô gái chân dài bị mặt nạ bọc kín mắt, chỉ nhìn thấy mắt mở tròn, miệng há ra, tức giận nói:

- Anh nói gì thế hả? Tôi làm gì anh chứ?

Nghĩ tới tức giận làm căng mặt nạ, da dễ sẽ nhăn, vội vàng điều chỉnh tâm tình, để bản thân bình tĩnh lại, không ngừng dùng tay vỗ mặt, hỗ trợ da nhanh chóng hấp thu.

- Chuyện đã tới nước này cô không thừa nhận à?

Trần Thuật lên án hành vi cảm thú của cô gái này:

- Cô đưa tôi tới chỗ xa lạ, quần áo trên người bị cô thay mất ... Rồi cuộc cô làm gì tôi? Tôi không phải loại người như cô nghĩ.

- Tôi nghĩ loại gì?

Cô gái chân dài không nhìn nổi nữa xé toạt mặt nạ, chỉ Trần Thuật mắng:

- Anh uống say, tôi đưa anh về, lại còn thành sai à?

Trần Thuật còn cực lực tranh đấu:

- Cho dù tôi uống say, cô cũng không thể ... Cô có thể đặt tôi xuống đất, cũng có thể giao cho bọn tôi, sao cô lại đưa tôi về nhà? Sao cô có thể ...

Nói tới đó miệng không phát ra được âm thanh nào nữa, trước mắt là đích thực là vẻ đẹp khiến người ta nín thở, tích tắc lớp màng mặt nạ xé ra như tinh linh xuất hiện trong bóng đêm, vẻ đẹp pha trộn giữa sự gợi cảm và thanh lệ, điểm nhất là đôi mắt dài nhưng mênh mông huyền ảo như chứa thế giới mênh mông vô tận. Thân hình tuyệt mỹ, khí chất trác tuyệt, thực sự đẹp khuynh đảo nhân gian, có thể xưng là tuyệt sắc mỹ nhân vạn người mới có một.

Trần Thuật rất muốn lấy sổ tay ra viết lại ấn tượng của mình lúc này đưa vào tác phẩm của mình.

Nếu là thất tiết với cô gái thế này, xem chừng không lỗi ... tiếc là say quá, chẳng nhớ gì nữa.

Mà hình như, hơi quen ...

- Anh ... anh ...

Không Nhược Khê huyết áp tăng vọt, hận không thể xông tới ngoạm tên khốn kiếp này một phát, cái loại người gì thế cơ chứ, nam nhân khác rơi vào tình huống này chắc ý còn không kịp, vậy mà hắn làm như thiếu nữ bị cưỡng bức:

Nhưng đột nhiên Không Nhược Khê lại cười gian, khoe môi nhếch lên hết sức tà mị gian xảo, còn ném co Trần Thuật ánh mắt quynh rũ:

- Đúng thế, chuyện nên làm đều làm hết rồi, anh muốn thế nào đây?

-

Trần Thuật như bị sét đánh, hai mắt đờ đẫn, hồi lâu sau kéo chăn trùm lên đầu, kêu lên:

- Tôi không còn mặt mũi nhìn ai nữa.

Cơ mặt Không Nhược Khê không ngừng có giật, hai mắt nhìn cái chăn ngọ nguậy như con sâu đầy sát khí, đóng kịch, làm sao qua mắt được cô, chợt nhớ ra theo thói quen mình ăn mặc hơi tùy tiện rồi, vươn tay kéo vạt thun thấp xuống chút, ngáy Trần Thuật một cái, “Đám đàn ông các anh chỉ thế là giỏi thôi ?”

- Di động của tôi đâu?

Trần Thuật thò đầu từ trong chăn ra:

- Đây.

Không Nhược Khê xoay người đi, rất nhanh ném tới cái iphone cũ, mặt kín ở góc hơi rạn màng nhện, vỏ cũng móp:

Đây là cái di động bị đào thải sau khi Lăng Thần thay chiếc Iphone đời mới.

” Sao lại nghĩ tới Lăng Thần chứ? ” Trần Thuật tự trách mình, nhận lấy di động, quả nhiên có nhiều cuộc gọi lỡ, mở Wechat ra, có mấy tin nhắn của Thang Đại Hải và Lý Như Ý hỏi thăm an toàn của y.

- Có người tên Thang Đại Hải gọi điện cho anh.

Không Nhược Khuê lên tiếng.

Trần Thuật chỉ ờ một tiếng, thuận tay xem lịch sử cuộc gọi sau đó lần nữa kinh ngạc:

- Cô nhận máy à?

- Ủ.

Khổng Khê hoàn toàn không có tự giác của người làm sai:

- Chuông cứ đổ mãi, tôi thấy bức nên nghe.

- Cô, cô nói gì?

- Tôi nói anh bị tôi đưa đi rồi, sau đó cúp máy.

- Thanh danh cả đời của tôi.

Trần Thuật lại chui đầu vào chăn, bồng vào cái miệng rộng của Thang Đại Hải thì chuyện này coi như xong rồi, người ta toàn là nữ nhân uống say bị nam nhân lợi dụng đưa về phòng, mình thì hay rồi ...

.....

Chương 005:

Khi Trần Thuật ra tới phòng khách, bị sự xa xỉ rộng lớn của nơi này chấn kinh, cả phòng khách dài khoảng hai mươi mét một mặt tường là cửa kính sổ kính sát trần đón ánh nắng chan hòa, sàn gỗ mát lạnh thích chân, tường sơn trắng treo nhiều tranh, có vẽ của Van Gogh, ở Hoa Thành có một căn nhà như thế phải mấy nghìn vạn, nữ nhân này rốt cuộc là ai? Đại tiểu thư nhà nào sao?

Khổng Nhược Khê ngồi trước bàn ăn tràn ngập ánh nắng, một quả trứng luộc và cốc sữa bò, một đĩa rau xào không thấy mỡ, nhìn có vẻ rất lành mạnh, trong mắt Trần Thuật lại thấy quá đơn giản.

Không có quẩy rán hoặc một bát mì mỡ màng rưới đầy thìa tương ớt cay xé thì làm sao gọi là bữa sáng.

Trần Thuật đi tới ngồi đối diện với Khổng Nhược Khê, nhìn ngũ quan tinh xảo đẹp đẽ của cô, mắt không quên nhìn liếc qua cặp chân dài miên man kia, nghiêm túc nói:

- Tôi tha thứ cho cô.

- Phụt ..

Không Nhược Khê vừa uống một ngụm sữa bò phun hết ra ngoài, cuống quít lấy khăn ăn lau miệng cùng vệt sữa trên bàn:

- Anh tha thứ cho tôi á? Tôi làm sai cái gì mà cần anh tha thứ?

- Vừa rồi tôi đã kiểm tra thân thể, biết cô không làm gì tôi hết.

Nói chuyện này với một cô gái xa lạ, Trần Thuật hơi ngại:

- Cho nên tôi tha thứ cho hành vi không được cho phép đã tự ý mang tôi về của cô.

- ...

Không Khê câm nín, cô gặp không biết bao nhiêu người rồi nhưng người này đúng là cực phẩm:

- Nhưng cô không thể cởi quần áo của tôi, dù sao chúng ta không thân không quen.

Thấy Không Khê không nói gì, Trần Thuật hơi chột dạ, kỳ thực y chỉ tiên hạ thủ vi cường tránh bị người ta đưa điều kiện gì đó, ai biết khi uống say mình làm gì, chỉ là nhìn gương mặt đẹp dễ kia, khí thế mất đi, nói nhỏ:

- Quần áo của tôi đâu?

- Giặt rồi.

Không Nhược Khuê lạnh giọng đáp gọn, tiếp tục ăn uống:

- Giặt rồi à?

Trần Thuật hỏi:

- Vậy tôi mặc cái gì?

- Đó là vấn đề của anh.

- Này, cô vô lý thế.

- Tôi vô lý à?

Không Nhược Khuê sầm mặt, giọng cao lên mấy phần:

- Ai mới vô lý?

Trần Thuật định nói lại thôi, bỗng cái đầu vẫn đang hơi quay cuồng, chưa hoàn toàn tỉnh hơi men, lại thêm đả kích tình cảm, tâm lý vừa tổn thương và mất cân bằng, chính y cũng thấy mình hành động không giống người bình thường nữa.

Song cái bụng thì vẫn bình thường, réo ùng ục một hồi làm Trần Thuật nhận ra trên bàn có một quả trứng luộc với cốc sữa nữa:

- Của tôi đây à?

Không Nhược Khuê không thèm để ý, gấp rau xanh ăn.

Hôm qua uống quá nhiều, lại nôn liên tục, giờ bụng trống trơn rồi, Trần Thuật không khách khí, cầm dao đĩa lên cắt trứng, không ngờ bên trong vẫn còn lòng đào, chấm ít muối, ăn rất ngon miệng.

- Vết xẹo trên trán anh từ đâu ra thế?

Không Nhược Khuê ngẩng đầu nhìn vết xẹo mờ hình tam giác trên trán Trần Thuật hỏi:

- Chó cắn đấy.

Đó là trải nghiệm đau thương của Trần Thuật hồi nhỏ, không ngờ rằng lớn lên biến thành xẹo, chỉ là vết xẹo không lớn lắm lắm, chỉ cần để tóc hơi dài một chút là che đi, không ảnh hưởng tới tướng mạo:

- Đau lắm hả?

- Chuyện hồi nhỏ ấy mà, quên rồi.

Không Nhược Khê ừm một tiếng rất khẽ không nói thêm.

Trong không gian thanh bình tĩnh lặng buổi sáng, đôi nam nữ ngồi ăn sáng bên cửa sổ ngập tràn, nữ diễm lệ vô song, nam anh tuấn nho nhã, một cảnh tượng lãng mạn thường thấy trong các bộ phim tình cảm.

Cạnh.

Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy ra, một bác gái trung niên chừng trên dưới 50, vừa béo vừa thấp, trông có chút quê mùa, kéo cái xe chở rau đi vào, cười nói:

- Tiểu Khê, dậy sớm thế?

Không Nhược Khê thân thiết đáp:

- Dạ, dì Hai, đã bảo dì tới muộn chút cơ mà.

- Dì còn định tới làm bữa sáng cho cháu, không ngờ cháu ăn rồi.

Dì Hai cho rau vào bếp ở tủ lạnh, đi ra nói với Trần Thuật:

- Quần áo của cậu giặt rồi đấy, tôi treo bên ngoài, giờ chắc là khô rồi.

- Cảm ơn dì.

Trần Thuật vội cảm ơn:

- Dì giúp cháu giặt quần áo sao?

- Không chỉ giặt, quần áo của cậu do tôi cởi đấy, hôm qua cậu uống nhiều quá, không chỉ nôn lên người mình còn nôn hết cả lên người Tiểu Khê ... Mà thôi, không nói chuyện này nữa, ăn đi, ăn đi.

- Tôi, tôi nôn cả vào cô à?

Trần Thuật mặt hơi tái:

Không Nhược Khê bấu môi:

- Anh nói xem, tôi bảo dì Hai ném anh vào bồn tắm đấy, có phải giờ thấy toàn thân khoan khoái thơm phưng phức không?

Dì Hai ném mình vào bồn tắm? Trần Thuật nhìn tướng mạo bác gái, cảm thấy khó tiếp nhận hơn cả bị thất tình.

Dì Hai cười thoải mái, nói:

- Hai đưa ăn đi, dì dọn phòng.

Đợi dì Hai đi rồi, Không Nhược Khê cười khúc khích nhìn gương mặt thông khổ của Trần Thuật:

- Giờ biết chân tướng rồi, có phải nên xin lỗi tôi không?

- Xin lỗi ...

Trần Thuật cúi gục đầu, không ngờ chân tướng còn tàn khốc hơn mình nghĩ, té ra không phải mỹ nữ thay quần áo cho mình, mà là một bác gái:

= Sao lại uống nhiều rượu thế?

- Sinh nhật bạn, vui nên uống nhiều ...

Trần Thuật cười sáng lạn, vết thương này không chịu thêm muối xát vào đó nữa, càng không dám ở lại đây thêm giây phút nào, đã kích quá lớn:

- Cảm ơn bữa sáng của cô.

Dì Hai quay lại đưa quần áo đã phơi khô thơm tho sạch sẽ, Trần Thuật vào phòng ngủ thay quần áo, đi ra vẫy tay với Không Nhược Khê:

- Có duyên sẽ gặp lại.

- Ở đây dùng khóa vân tay, để tôi đưa cậu ra.

Dì Hai nói với Trần Thuật:

- Này, anh thực sự không nhận ra tôi à?

Không Nhược Khê có vẻ chưa cam tâm hỏi:

- Nhận ra, cô là người nhặt gót giày của tôi, coi như món quà tặng cô đây, chúng ta hết nợ.

Hai người kia đi rồi, Không Nhược Khê đặt cốc sữa xuống, đi vào phòng tắm nhìn dung mạo mình trong gương, lẩm bẩm, phải thôi, cậu ấy làm sao nhận ra mình được, nhớ tới chuyện quá khứ, bất giác si dại, khóe môi cong lên tạo thành nụ cười dịu ngọt.

Quần áo ít ỏi trên thân thể được cởi bỏ, chỉ thấy trong gương là khuôn mặt thánh khiết tựa sen trắng, sóng mắt lưu chuyển, môi xinh khép hờ, tràn đầy gợi cảm, cô lùi lại mấy bước, thân thể trần truồng đầy kiêu ngạo toàn bộ hiện ra trong gương, da dẻ mềm mại mượt mà, đôi chân dài thon thả, cặp mông tròn lẳn vênh cao, song nhũ căng tròn săn chắc, núm vui tươi ngon như trái anh đào, hết sức hài lòng ôm má:

- Mình thật là xinh đẹp.

....

Dì Hai dẫn Trần Thuật tới cầu thang máy chuyên dụng.

Chẳng trách dì ấy nói không có dì ấy thì mình không xuống được, té ra đây là tiêu khu cực kỳ cao cấp, cả tầng là căn hộ độc lập, chỉ có quét vân tay mới ra vào được tầng nào đó.

Ra cửa thang máy gặp phụ nữ trung niên nhiệt tình chào dì Hai, sau đó mắt sáng lên nhìn Trần Thuật từ trên xuống dưới:

- Chị Lý, vị này là ai thế?

- Thằng cháu ngốc ở quê lên ấy mà.

Dì Hai đẩy vai Trần Thuật:

- Chào chị Dĩnh đi.

Trần Thuật máy móc nói:

- Chào chị Dĩnh.

- Ra là thân thích ở quê à?

Phụ nữ trung niên mắt húng, vẩy tay tạm biệt rồi vào thang máy:

- Dì Hai.

Trần Thuật sắp đi rồi mới chợt nhớ:

- Cháu quên hỏi cô ấy tên là gì?

- Cậu không biết sao?

Dì Hai ngạc nhiên lắm:

- Bọn cháu mới quen nhau hôm qua.

Vẻ mặt dì Hai vô cùng cổ quái, xua tay như đuổi con ruồi làm người ta khó chịu, giục:

- Đừng hỏi nữa, đi mau đi mau.

Trần Thuật đi ra ngoài sân, đường lát gạch đỏ, hai bên là bãi cỏ rộng cùng cây cọ lớn đậm không khí nhiệt đới, cái nóng tới nơi này như bị chặn lại phần nào, chỉ là trong lòng Trần Thuật cứ như vướng mắc cái gì đó, làm mày y nháu chặt.

Đi chừng mười mấy bước y chết đứng như điểm huyết, Tiểu Khuê, Tiểu Khuê, Không Khuê, cô ấy chính là đại minh tinh Không Khuê!

Chương 006: Thù hận là dã thú.

Tam giác Châu Giang được tạo thành từ ba con sông lớn là Đông Giang, Bắc Giang và Tây Giang, tạo thành nên vùng đô thị đông đúc nhất thế giới, gọi đây là siêu đô thị chưa từng có, với chín thành phố Quảng Châu, Thâm Quyển, Chu Hải, Đông Hoàn, Trung Sơn, Phạt Sơn, Huệ Châu, Giang Môn và Triệu Khánh, cùng Đặc khu hành chính Hồng Kông và Ma Cao liền kề nhau, có thể nói là thành phố nối tiếp thành phố được xưng

tụng là thành phố vô tận, thành trung tâm kinh tế của Trung Quốc

Quảng Châu với mỹ danh Hoa Thành là trung tâm của tam giác châu, kinh tế phát triển cao độ kéo theo văn hóa hưng thịnh là điều hiển nhiên, nhất là sản nghiệp điện ảnh ở nơi này đặc biệt phát triển.

Nhắc tới sản nghiệp giải trí ở Hoa Thành thì phải nói tới ba ông lớn Hoa Mỹ, Đông Chính, Quang Huy, nói tám phần đại minh tinh ở Hoa Thành từ ba công ty lớn này mà ra cũng không hề ngoa.

Trần Thuật là nhân viên của Hoa Mỹ, còn là tổ trưởng tổ Lôì Đình thuộc bộ phận quan hệ xã hội, chuyên ứng phó với nguy cơ truyền thông khẩn cấp.

- ... Tôi tin rằng mọi người đều hiểu tầm quan trọng của sự kiện này, có lấy được quyền đại diện loạt sản phẩm giày thủy tinh hay không không chỉ đơn giản là đại diện thương hiệu quốc tế, theo tôi tìm hiểu được, DSN có kế hoạch đưa ra loạt phim về công chúa giày thủy tinh để hỗ trợ sản phẩm này, trở thành đại diện sẽ có cơ hội lớn trở thành công chúa giày thủy tinh, mở ra hợp tác toàn diện giữa công ty ta và DSN, nâng cao danh tiếng của chúng ta ở thị trường khó tính như Âu Mỹ ...

Trong phòng hội nghị nhỏ, Trần Thuật đứng trước máy chiếu trình bày kế hoạch của mình trước năm thành viên trong tổ, trở thành tổ trưởng hơn một năm, y gây dựng được uy tín, trong tổ dù có người tuổi tác cao hơn vẫn chăm chú lắng nghe:

Cuộc họp bất thường, kéo dài 45 phút, Trần Thuật cố gắng hết mức hoàn thành hết công việc dang dở của mình.

- Được rồi, công việc vậy là xong, kế hoạch chi tiết hơn có trong chiếc USB này, mọi người mang về nghiên cứu ... giờ

tới việc riêng, tôi nói cho mọi người một bí mật.

Thảo luận công việc hoàn tất, Trần Thuật gấp laptop lại giao chiếc USB cho tổ phó Chu Giai Mô, thành linh tiết lộ:

- Lãng Thần là bạn gái tôi.

- Oa, thư ký Lãng của phòng thứ ký sao? Oa, đóa hoa của Truyền thông Hoa Mỹ không ngờ rơi vào tay tổ trưởng Trần à?

Tiểu Mộng thốt lên đầu tiên, cô gái thế hệ 9x ngôn ngữ thân thể phong phú, gặp chuyện gì cũng thích hoa chân múa tay la hét:

- Trời ơi người tình trong mộng của tôi.

Hậu Tiểu Long ôm mặt tỏ vẻ bi thương tội cùng:

- Tôi còn định đợi cơ hội tấn công Lãng mỹ nhân, không ngờ đóa hoa tươi cắm vào ... vào bình hoa của tổ trưởng Trần.

Phòng hội nghị nhỏ tức thì xôn xao, tin tức này quả thật quá bất ngờ.

- Chúc mừng tổ trưởng Trần, tổ trưởng, anh tiết lộ bí mật này, có phải chuẩn bị mời chúng tôi ăn kẹo hỉ không?

Chu Giai Mô đánh giá Trần Thuật, cười hỏi:

Nghe vậy mọi ánh mắt lại đổ dồn vào Trần Thuật, lửa tò mò cháy hừng hực, đợi ý trả lời.

- Không phải, tôi thất tình rồi.

Về mặt Trần Thuật như nói chuyện không liên quan tới mình:

- Cô ấy theo tổng giám đốc Vương Tín rồi.

Hả? Cả đám té ngửa, chuyện quỷ gì thế?

Tiểu Mộng đảo mắt nhìn quanh, cứ như Vương Tín đột nhiên đứng sau lưng cô vậy, thì thầm hỏi:

- Tổ trưởng, liệu, liệu có hiểu làm gì không?

Chu Giai Mô cúi đầu xoay bút chì, không nói gì cả, đây là chuyện liên quan tới cao tầng công ty, không tiện phát biểu bất kỳ bình luận gì.

Hầu Tử là người thân thiết với Trần Thuật nhất, lập tức liên tưởng tới hậu quả, thẳng thốt:

- Lão đại, à tổ trưởng, anh nói thế chẳng lẽ ...

- Cậu đoán đúng rồi đây

Trần Thuật trả lời cho câu hỏi dang dở của Hầu Tử:

- Quen biết nhau coi như là duyên phận, mọi người xứng đáng được biết nguyên nhân tôi phải rời Hoa Mỹ, hôm nay tôi tạm biệt mọi người, hi vọng sau này chúng ta còn gặp lại.

- Tổ trưởng, anh từ chức sao?

- Tổ trưởng anh đừng đi ... Chia tay có sao đâu, mọi người trước đó cũng không biết anh có bạn gái mà, rất nhiều cô gái trong công ty thậm chí yêu anh, chưa kịp thổ lộ.

Trần Thuật chỉ cười phất tay:

- Tan họp.

.....

.....

Cộc! Cộc! Cộc!

Khi Trần Thuật gõ cửa phòng tổng giám đốc ở tầng 17 toàn nhà Hoa Mỹ, không ngờ chính Vương Tín đi ra mở cửa, còn bạn gái y ... À không, bạn gái cũ của ký làm thư ký tổng giám đốc lại không thấy đâu, gian thư ký không thấy ai cả.

Vương Tín lịch sự làm động tác mời.

Một bộ vest xám tro may đo vừa vặn, áo sơ mi trắng phẳng phiu, giày da nâu nhạt lau sáng bóng, mái tóc rẽ ngôi giữa vuốt keo không có lấy một sợi rời nếp, ánh mắt tự tin, mang phong thái của của người du học trở về.

Chưa kể cha Vương Tín là người sáng lập ra Hoa Mỹ, trong nghề là nhân vật lớn tiếng nói rất có trọng lượng.

Thua một đối thủ như vậy, Trần Thuật không có gì để nói, chỉ muôn vung tay ... Tát mình vài cái.

Vì sao lại yêu cô gái đó chứ?

- Trà? Hay là cà phê?

Vương Tín ngồi trở lại ghế ông chủ, nhìn Trần Thuật:

- Không cần đâu.

Trần Thuật đặt lá đơn từ chức lên bàn:

- Tôi từ chức.

- Tôi biết.

Trần Thần nheo mắt, thù hận trong lòng thoáng chốc bùng lên, vừa rồi tạm biệt mấy thành viên trong tổ, chẳng qua chỉ đi nhận mấy hộp chuyển phát nhanh để đóng gói ít cây cảnh, vậy mà có người tới chỗ Vương Tín mách lẻo rồi.

Vậy là ngay cả thứ tình nghĩa cùng nhau tăng ca thâu đêm cũng không đáng một xu à? Người ta nói người đi trà lạnh, mình còn chưa đi đã có kẻ đập cốc rồi.

Mình sống đâu tệ đến thế, hay mình vẫn quá ngây thơ.

- Ngồi đi.

Vương Tín chỉ ghế cho nhân viên trước mặt, mỉm cười:

- Chúng ta coi như cũng có duyên nhỉ?

Trần Thuật cười trào phúng:

- Cái duyên này không nhỏ, e là tôi phải trải qua năm trăm năm dầm mưa, năm trăm năm giải nắng mới tu được.

- Tôi biết cậu giận, nhưng cậu không thay đổi được gì đâu.

- Tôi không thể thay đổi người khác, nhưng tôi có thể thay đổi bản thân.

- Vậy là cậu chủ động nói với mọi người, Lăng Thần là bạn cái cậu?

Vương Tín hỏi thẳng:

- Đúng.

Trần Thuật gật đầu:

- Công ty có quy định, không cho phép nhân viên yêu nhau, cho nên chúng tôi phải giữ bí mật. Bây giờ tôi sắp đi rồi, đâu cần làm thế nữa.

- Cậu làm thế sẽ khiến Lăng Thần rất bẽ mặt, đương nhiên, cả tôi cũng thế.

- Nếu hai người yêu nhau mà ngay cả chút khó khăn này cũng không muốn đối diện sao? Chút hi sinh này cũng không muốn tiếp nhận?

Mắt Trần Thuật đỏ ngầu:

- Tôi công bố chân tướng, anh nói là làm anh bẽ mặt, còn anh làm cao tăng công ty đi cướp bạn gái của nhân viên, vậy gọi là vô sỉ phải không?

- Chúng tôi yêu nhau, tôi không cưỡng ép, nếu Lăng Thần không đồng ý, tôi có thể miễn cưỡng sao?

Vương Tín thản nhiên nói:

- Hai người yêu nhau, hay lắm, nói như thế tôi lại thành kẻ thứ ba rồi, xem ra tôi phải tác thành cho tình yêu của hai người thôi.

- Sau này cậu định làm sao?

Vương Tín hơn ngả người tới giọng tỏ ra quan tâm:

Sự bình thản như chuyện hiển nhiên phải thế của Vương Tín làm Trần Thuật tức tới bật cười, giọng trào phúng:

- À bạn trai đương nhiệm quan tâm người tiền nhiệm hả? Tiếp theo có phải là cần tìm chỗ uống rượu chung vui không?

Vương Tín lắc đầu:

- Cậu biết tôi hơn cậu bao nhiêu tuổi không?

Chương 007:

- Ba mươi tư tuổi, đây là chuyện các cô gái ở Hoa Mỹ đều biết, anh là chàng độc thân sáng giá trong mắt họ mà Không ngờ lại rơi vào tay bạn gái tôi thôi, à, bạn gái cũ, xin lỗi, xin lỗi. Chắc anh thấy tôi phải vinh dự lắm nhỉ?

Trần Thuật nói bằng giọng điệu nồng nặc sự căm hận xen lẫn chua chát:

- Còn cậu.

Vương Tín không bận tâm tới ngôn từ khắc bạc của Trần Thuật, giữ thái độ trịnh thượng, cầm cốc cà phê lên nhấp một ngụm:

- Bao tuổi?

- 24

- Vậy là tôi hơn cậu 10 tuổi đấy.

- Thế có gì mà kiêu ngạo?

Trần Thuật không nhin được phản kích, phản kích rồi liên hồi hận, trước khi tới đây y đã chuẩn bị tâm lý đối diện với hết thảy, dẫu bản thân không được nổi giận, không được chửi

mắng người ta, không được đánh người ta, nộp đơn rồi kiêu hãnh ngẩng đầu ra đi:

Càng tức giận sẽ càng làm bản thân thêm thảm hại mà thôi.

- Đây thực sự là chuyện đang kiêu ngạo đấy.

Vương Tin cười ha hả:

- Nhiều hơn mười tuổi, tức là ăn cơm nhiều hơn cậu mười năm, từng trải hơn cậu mười năm, nhiều hơn cậu 10 năm tích lũy quan hệ và tiền bạc ... Huống hồ ở vào vị trí của tôi, chuyện được tiếp xúc, cậu không thể so được đâu. Tôi nói thế, cậu hiểu không?

- Hiểu.

Trần Thuật hít sâu, là thiếu gia của Hoa Mỹ, một trong ba ông lớn của giới truyền thông Hoa Thành, thứ hấn ăn, thứ hấn thấy, thứ hấn sở hữu, đều là thứ mà Trần Thuật có mơ cũng không tới:

- Lăng Thần là cô gái tốt, thông minh, tiến thủ, hiểu lòng người, đương nhiên, quan trọng nhất là cô ấy rất xinh đẹp.

Vương Tin đan hai tay vào nhau, ngồi dựa vào lưng ghế, tư thế hết sức thoải mái:

- Còn nhớ hai người vào Hoa Mỹ cùng đợt, Lăng Thần khi mới làm thư ký cho tôi, còn chưa biết dùng phần mềm đồ họa, vì tôi giao cho cô ấy một công việc tương quan mà cô ấy lên mạng thông qua video hướng dẫn tự học, hoàn thành công việc đúng thời hạn tôi giao.

- Còn một lần tham gia xã giao cùng tôi, vì khách là người Pháp, cô ấy không thể trả lời được lời khen ngợi của khách, kết quả cô ấy dùng hai năm để học tiếng Pháp và tiếng Nhật, giờ dù là trường hợp nào, cô ấy cũng có thể ứng phó tự nhiên.

- Lại nói tới nghi thức, trang phục trang điểm, những thứ đó không ai dạy, cô ấy đều thông thạo quan sát mà tự học. Có cô ấy làm thư ký, tôi bớt được nhiều việc, cô ấy làm nữ nhân của tôi, tôi rất vui.

- Hiểu ý tôi rồi chứ?

- Hiểu, hiểu, hiểu.

Trần Thuật gật gù nói liền ba lần:

- Cô ấy chỉ nói với anh liền hai ngày hai đêm không ngủ học phần mềm đồ họa, thế có nói với anh rằng tôi cũng hai ngày hai đêm không ngủ giúp cô ấy không, đói tôi làm mỳ cho cô ấy ăn, khát tôi rót nước ấm cho cô ấy. Khi đó là mùa đông, phòng trọ không có lò sưởi, tôi sợ cô ấy lạnh, dùng cái chăn duy nhất đắp cô ấy, hai ngày liền thay túi sưởi ấm cho cô ấy.

- Cô ấy kể với anh rằng cô ấy dùng hai năm học tiếng Pháp tiếng Nhật, vậy có nói với anh là hai năm đó bất kể mưa gió tôi đưa cô ấy đi học không? Tiền học của cô ấy là do hai chúng tôi cùng góp vào mới đủ, nên khi cô ấy học cùng giáo viên, tôi tự học ở thư viện bên cạnh.

- Còn trang phục nghi thức mà anh tán thưởng, nếu không có tiền, dù hiểu những thứ đó có theo được không? Vì mua cho cô ấy một đôi son không phai màu, cho nên buổi trưa tôi ăn cơm hộp chỉ 5 đồng. Vì để cô ấy được mặc quần áo cảm giác thời thượng, cả năm tôi không mua bộ quần áo nào.

- Cô ấy thông minh, cầu tiến là vì công tác thật tốt, tôi cần kiệm nô lực vì tôi muốn cô ấy có cuộc sống tốt hơn. Kết quả, anh ngồi đây, hỏi tôi có hiểu không à?

Im lặng.

Phòng im phăng phắc.

- Ý tôi là Cô gái như vậy nên có cuộc sống tốt hơn.

Vương Tín lần đầu tiên có chút ngập ngừng, mày hơi nhíu lại:

- Huống hồ tôi đưa cô ấy đi ăn sơn hào hải vị, ở quen khách sạn cao cấp. E là khó mà quay về được nữa, cũng không quay về nữa, cậu hiểu ý tôi chứ?

- Hiểu.

Trần Thuật sao không hiểu, người ta tới chỗ xa xỉ quen, không chịu được quán ăn bên đường nữa, chê mình mua thức ăn về không vệ sinh, than vãn trong phòng không có bồn tắm, làm cô ấy đi làm vất vả về không có nước nóng mà ngâm ...

Y sớm hiểu từ lâu rồi.

- Có những khoảng cách, không nỗ lực năm năm mười năm thì không đạt được, hoặc không thể thu hẹp.

Vương Tín cố gắng làm công tác tư tưởng:

- Mặc dù biểu hiện của cậu ở Hoa Mỹ không tệ, nhậm chức một năm đã chủ đạo một dự án, thành tổ trưởng. Nhưng cậu có biết công ty chúng ta có bao nhiêu phòng ban, mỗi phòng có mấy tổ không? Cho dù mười năm sau cậu cũng không thể có thành tựu như tôi để thỏa mãn yêu cầu của bạn gái. Khi đó Lăng Thần bao nhiêu? 33 rồi, cậu muốn cô ấy đợi 10 năm à?

- Không.

Trần Thuật nói chắc chắn:

- Cho nên hãy chăm sóc cô ấy, đừng phụ cô ấy ... Cô gái thông minh, cầu tiến, hiểu lòng người mà anh nói.

- Đừng hận cô ấy.

- Không hận.

Trần Thuật nói câu này như nhát dao đâm thấu tim, đầu tới mức nói không ra lời nữa, mãi một lúc mới kết thúc được:

- Dù sao khi yêu tôi, cô ấy yêu thật lòng.

Vương Tín tỏ vẻ tán thưởng:

- Thông minh, sáng suốt, tôi thích cậu rồi đấy.

- Anh không xứng nói câu đó với tôi.

Trần Thuật sắp tới giới hạn kiểm soát bản thân rồi, mắt cay cay, y không muốn khóc trước mặt loại người này, không bao giờ:

- Nếu không còn việc gì nữa thì tôi đi đây.

- Khoan.

Vương Tín rút ra cái phong bì chuẩn bị sẵn:

- Đây là lương tháng này cùng với tiền bồi thường nghỉ việc.

Trần Thuật rút phong bì, đếm tiền lấy một phần:

- Thứ thuộc về tôi, tôi sẽ lấy, tôi chủ động từ chức, không cần bồi thường.

Nói xong ném phong bì vẫn đầy ắp tiền trở lại bàn, ngẩng cao đầu sải bước rời đi.

Lúc mở cửa y không kịp nhìn về phía phòng nghỉ nhỏ bên trong phòng tổng giám đốc xa hoa, nhếch môi cười nhạt.

Rầm!

Cánh cửa gỗ dày đóng sầm lại.

Vương Tín nhìn phong bì thở dài, rồi ghé đi vào phòng nghỉ, ở đó có cô gái mặc bộ OL chính thức màu kem sữa, hiển nhiên được làm thủ công, mái tóc ấy mềm mại suôn dài phủ lên gương mặt trái xoan khiến vẻ ngoài càng thêm kiều diễm,

nhưng khuôn mặt tái nhợt ánh mắt trống rỗng ấy khiến người nhìn thấy xót xa:

- Cậu ấy đi rồi.

Lăng Thần nghe thấy tiếng động mới tỉnh lại, cúi đầu lú lú nói:

- Tổng giám đốc Vương, tôi ra ngoài làm việc.

- Chẳng phải em nói khi nào mọi việc kết thúc, em sẽ hoàn toàn là của anh sao, Lăng Thần, xong rồi, cậu ta đi rồi.

Vương Tín sao để Lăng Thần đi như thế được, nhanh tay chụp lấy tay cô kéo lại, đứng đối diện với mình, Lăng Thần bối rối thấy rõ, như muốn rút lại nhưng không được, miệng thì lắp bắp như muốn nói điều gì đó. Càng nhìn thì mặt cô càng đỏ, Vương Tín đặt nụ hôn lên trán Lăng Thần nhẹ nhàng âu yếm, cô khẽ lắc đầu quay đi tránh né. Lúc này Lăng Thần đang dao động dữ dội, đang dần vật bản thân, vì thế tuyệt đối không thể để cô đi, nếu không công sức của hắn mất hết, tuy vậy cũng phải nhẹ nhàng tế nhị mới được được. Vương Tín có đủ kinh nghiệm đối phó với cô gái non nớt trong chuyện tình cảm như Lăng Thần, ôm cô sát vào lòng mình, cảm nhận hơi ấm và một chút khẽ run run trong cơ thể cô:

- Tổng giám đốc ... tôi còn phải làm việc.

Lăng Thần bị Vương Tín ép dần vào góc tường, người cô ro muốn phản kháng lại không dám, hết sức tội nghiệp:

Vương Tín không đáp mà cầm tay cô lên hôn nhẹ nhàng, bàn tay trắng trẻo với móng tay cắt tỉa gọn gàng, Lăng Thần cố đẩy hắn ra, một cánh tay của hắn ghì chặt ngang hông cô, dù cô cố ngả người ra sau thì thân dưới vẫn bị kéo sát vào hắn.

Cường hôn là chuyện không dễ dàng, nhưng lại đem lại khoái cảm mạnh mẽ, thế nên Vương Tín đẩy hẳn Lăng Thần vào tường, hôn nồng nhiệt. Giây phút phản kháng nửa vờ của

Lăng Thần hiển nhiên chẳng ích gì, người cô dần thả lỏng ra, môi đã không còn mím chặt lại nữa, Vương Tín không để lỡ cơ hội tiến vào, 2 cái lưỡi dần tìm thấy nhau, hòa quyện.

Đến khi Vương Tín dần dần không thỏa mãn ở cánh môi kia nữa đi tìm kích thích lớn hơn, Lăng Thần gần như mất ý thức, mắt mờ lung vô thức, hai dòng lệ lăn dài trên má

Cảnh đó làm lửa dục trong người Vương Tín lắng xuống chút, tay cởi cúc áo cô buông ra, nhẹ nhàng nói:

- Có phải em thấy mình lựa chọn sai lầm rồi không?

Lăng Thần sực tỉnh, quệt nước mắt, quật cường ngẩng đầu:

- Có người lựa chọn tình yêu, có người lựa chọn cuộc sống, em lựa chọn cái sau mà thôi, em sai sao?

Vương Tín khẽ lắc đầu:

- Chàng trai đó không tệ, đáng tiếc, thật đáng tiếc ... Còn quá trẻ.

Lăng Thần giật mình:

- Anh định làm gì?

- Cậu ta không hận em, anh nhìn ra điều đó, nên tất nhiên mọi thù hận sẽ đổ vào anh.

Vương Tín không khoác lác, hần nhiều hơn Trần Thuật mười năm kinh nghiệm sống:

- Thù hận luôn phải có chỗ phát tiết, thù hận là dã thú, dã thú thì phải nhốt vào lồng mới được.

Chương 008: Phong sát.

Cổ nhân nói tai họa không bao giờ đi đơn lẻ, Trần Thuật dùng chính bản thân chứng minh tính chính xác của nó.

Chia tay, từ chức.

Tốt nghiệp hai năm, Trần Thuật về với hai bàn tay trắng, còn mất cả người yêu sớm tối bên nhau.

Đem từng chậu hoa đá từ công ty về sắp xếp ổn thỏa, đặt ở ban công hướng về phía mặt trời, nhìn cánh hoa múp míp, Trần Thuật bỗng có chút hâm mộ, chúng được mình dày công chăm sóc, còn mình ai biết ấm lạnh.

- Nay ta chôn hoa, người cười ta cuồng si, Mai sau ta chết, biết ai là người chôn ta?

Trần Thuật lẩm bẩm một câu trong Hồng Lâu Mộng, sau đó lắc mạnh đầu xua đi sự bi thương này. Thất tình mà thôi, thế gian này đầy ra đó, còn ối người thảm hơn mình cơ mà, sao lại biến thành Lâm Đại Ngọc?

Phấn chấn tinh thần lên đi, việc quái gì phải ủ rũ.

Đúng lúc đó di động kêu títtít.

Màn hình hiện thị tên “Thang đại thiếu gia”, Trần Thuật hơi do dự, cuối cùng vẫn nhận máy:

- Thang Đại Hải, tôi còn chưa tìm anh tính sổ đây, vậy mà anh còn mặt mũi nào gọi điện cho tôi.

Thang Đại Hải ở phía đối diện đột nhiên bị chỉ trích làm chả hiểu gì, song thói quen rồi, thế nào mình cũng làm sai gì đó, đâm ra chột dạ hỏi:

- Tôi lại làm sai chuyện gì thế?

- Anh làm sai chuyện gì mà chính bản thân anh lại không biết à?

- Không biết thật.

Trần Thuật chất vấn:

- Có phải tôi thất tình, anh rủ tôi đi hát không?

- Chuẩn rồi.

- Có phải anh và Như Ý cố tình chuốc say tôi không?

- Nửa đầu là chúng tôi chuốc cậu, nửa sau là cậu chuốc chúng tôi đấy chứ.

Thang Đại Hải kêu oan:

- Cậu nhớ lại xem, cậu sẵn tay áo, hai mắt đỏ ngầu, liên tục ép tôi mà Như Ý uống, bố bảo thì bọn tôi cũng không dám không uống.

- Anh rủ tôi đi hát làm tôi say, anh có biết sau đó tôi ở đâu không?

Trần Thuật cắt ngang lời giải thích, chất vấn ngược lại:

- Đúng rồi, sau đó cậu đi đâu?

Đây vốn là câu Thang Đại Hải định chất vấn, thế quái nào mà vừa gọi điện đã bị hỏi ngược lại:

- Anh xem lại mình đi, suốt ngày nói tôi là người anh em tốt nhất của anh, kết quả thế nào? Chuốc say tôi xong, không thèm để ý tới tôi sống chết thế nào, ngay cả tôi đi đâu mà anh cũng không biết, anh không thấy có lỗi với tôi à?

- Xin lỗi, xin lỗi.

Không biết anh em thân thiết sau đó gặp phải chuyện bi thảm gì nữa, Thang Đại Hải rồi rít xin lỗi:

- Khi đó bọn tôi tưởng cậu uống nhiều nên đi vệ sinh, kết quả là mãi mà cậu không về, tôi và Như Ý đi tìm khắp nơi không thấy, gọi điện không ai nhận máy.

- Bỏ đi, không nhắc chuyện này nữa.

Trần Thuật đổi chủ đề như chớp:

- Anh gọi điện thoại tới có chuyện gì thế?

Thang Đại Hải quan tâm hỏi:

- Chỉ muốn hỏi cậu sao rồi, không việc gì chứ?

- Không sao, tôi từ chức rồi.

Trần Thuật đem hết ủy khuất dấu trong lòng chỉ làm bản thân uất hận, nhưng nếu nói ra, vậy có thể làm bạn mình cũng tức giận:

Quả nhiên Thang đại thiếu gia dùng dùng nổi giận:

- Đôi câu nam nữ đó quá đáng lắm rồi, đã gian dối với nhau lại còn làm người ta mất việc à? Người anh em, cậu đừng gấp, lần này thế nào tôi cũng đòi lại công bằng cho cậu, tôi nay tôi vạch trần đôi nam nữ đó trên tiết mục ...

- Được rồi, được rồi.

Trần Thuật cắt ngang “ý tốt” của người anh em:

- Là tôi tự đề xuất từ chức, xảy ra chuyện như thế, tôi không thể ở lại Hoa Mỹ được, đúng không?

Thang Đại Hà trầm ngâm chốc lát nói:

- Không ở lại được thì đừng, chỗ này không giữ thì có chỗ khác. Cậu vốn thông minh, văn chương lại hay, đi tới đâu chẳng tranh giành? Tôi thay ông gia tôi xếp hàng, nếu cậu đồng ý thì giám đốc phòng quan hệ xã hội tập đoàn Phúc Tinh là của cậu.

- Thôi, làm việc lạ không bằng làm việc quen, nhà anh kinh doanh thực phẩm trẻ em, tôi không am hiểu nghề này, dựa vào quan hệ của anh vào, làm chẳng tốt ... Mặc dù tôi biết anh với ông già anh xung khắc, tôi cũng không thể giúp anh làm ác, đi hại ông ấy chứ.

Trần Thuật khéo léo từ chối, tuy tập đoàn Phúc Tinh còn lớn gấp mấy lần Hoa Mỹ, y không định chuyển sang đó:

- Tôi biết cậu không đồng ý mà.

Thang thiếu gia chẳng lạ gì cái tính thư sinh cố chấp của người anh em, tài hoa song thực sự có chút không hợp với thời đại:

- Cậu cứ thích thể diện nên mới khổ.
- Đó gọi là tôn nghiêm của con người.

Trần Thuật cười nói:

- Thôi được rồi, bất kể thế nào, chỉ cần cậu cần, tôi và Như Ý sẽ ở bên cậu, muốn uống rượu, bọn tôi uống cùng cậu, muốn đánh người, bọn tôi làm bao cát cho cậu.

Thang thiếu gia nghiêm túc hẳn lên:

- Chỉ cần cậu đừng hát thì chuyện gì cũng có thể thương lượng.
- Cảm ơn.

Trần Thuật lòng ấm áp, dù không muốn thừa nhận, nhưng lúc này y vô cùng khao khát quan tâm, muốn có người ở bên cạnh, có những người bạn như vậy là chuyện may mắn:

- Tôi không sao, đừng lo, gặp lại sau.
- Từ từ đã, còn muốn hỏi cậu chuyện cuối.
- Gì?
- Tôi gọi điện cho cậu có cô gái nhận máy, ai thế?
- À, chị họ tôi.

Trần Thuật trả lời hết sức bình tĩnh:

- Sao tôi không biết cậu có chị họ ở Hoa Thành nhỉ?

Thang Đại Hải nghi ngờ:

- Họ xa.

Trần Thuật hơi hốt đáp, đề tên này đây đưa sẽ vô cùng phiền phức, nhất là chủ đề liên quan tới nữ nhân:

- Có xinh không? Chị họ cậu cũng là chị họ tôi, khi nào có thời gian mời chị họ cậu đi ăn cơm.

- Cút đi, chị ấy bận lắm.

Thang Đại Hải tức thì cao giọng hằn lên, như bị xúc phạm:

- Bạn bằng người chủ trì tiết mục tình cảm trữ danh như tôi không? Chúng tôi mỗi ngày cứu vớt ngàn vạn trái tim tan vỡ của thiếu niên nam nữ, chị họ cậu làm gì?

- Cứu thế giới.

Trần Thuật nói xong một cái cúp điện thoại ngay, lại nhìn cây sen đá đặt ở ban công, cảm thấy lòng dễ chịu hơn nhiều.

Bọn mày có tao, tao có anh em.

Trần Thuật học đại học khoa tiếng Trung, tốt nghiệp xong cùng Lăng Thần tới Hoa Thành, thông qua tầng tầng khảo nghiệm vào được bộ phận quan hệ xã hội của Hoa Mỹ làm thực tập sinh.

Nhờ thông minh tỉ mỉ lại giỏi ứng biến, Trần Thuật biểu hiện xuất sắc, vừa vào công ty chưa lâu đã xử lý hoàn mỹ nguy cơ xã hội lớn cho nghệ sĩ Trương Thục, cho nên Trần Thuật nhậm chức một năm hai tháng trở thành tổ trưởng. Trừ những người dựa vào quan hệ ra, coi như phá vỡ kỷ lục thăng tiến của tập đoàn.

Còn Lăng Thần vì xinh đẹp, lại thông minh hiếu học, nên được trưởng phòng tiến cử vào ban thư ký của tổng giám đốc, sau khi được chọn, nhanh chóng thành thư ký riêng của tổng giám đốc ... Từ đó chôn xuống mầm họa cho cuộc chia tay hôm nay.

Mặc dù chẳng có thân phận bồi cảnh gì, nhưng dựa vào càn cù nỗ lực, thu nhập hai người cũng được.

Thuê phòng 3000, ăn uống đi lại của hai người cộng lại 3000, lại còn dùng 2000 ứng phó xã giao, thì thoảng đưa Lăng Thần tới quán bát tết lãng mạn một chút Vì thế Trần Thuật rỗng túi, chẳng tích lũy được xu nào.

Bằng vào lương của Lăng Thần muốn mua được bộ trang phục và túi xách hàng hiệu cùng với thứ đồ mỹ phẩm mà Trần Thuật không nhận ra thì còn xa mới đủ, vì thế Trần Thuật phải thường xuyên ra tay viện trợ.

Giống đa số đôi tình lữ, hai người họ tiền tháng nào tiêu hết tháng đó.

Chỉ là khi ấy Trần Thuật cảm thấy rất hạnh phúc, y tin rằng chỉ cần cả hai cùng cố gắng, tương lai bọn họ sẽ có tất cả, thế nhưng Lăng Thần không muốn đợi lâu như thế.

Cô đi rồi, Trần Thuật chỉ còn hai bàn tay trắng.

Chương 009:

Trần Thuật nhìn cọc tiền trên bàn, đó là tiền lương hôm nay y mới nhận, nếu không chia tay với Lăng Thần thì số tiền này sẽ nhanh chóng chia tay y.

Đếm ra 3000 cất đi, số tiền này dùng để trả tiền thuê phòng, trước kia tiền lương chuyển thẳng vào thẻ, không hiểu vì sao Vương Tín lại không để phòng tài vụ kết toán cho mình ... Chẳng lẽ là để thuận tiện bồi thường tiền mặt cho mình sao?

Một người bạn gái bằng với vài tháng lương, nghe có phải buồn cười lắm không?

Bỏ đi 3000 tiền thuê nhà, Trần Thuật còn vài nghìn tiền mặt nữa, thêm vào trong thẻ chắc là còn 2000, toàn bộ cộng lại

chưa tới một vạn, nếu không có việc, y chỉ đủ sống trong 3 tháng thôi.

Trước tiên là phải giải quyết vấn đề sinh tồn, muốn sinh tồn được phải có công việc, hơn nữa còn phải là công việc tốt hơn cả ở Hoa Mỹ.

Hoa Thành có ba công ty truyền thông lớn, lần lượt là Hoa Mỹ, Đông Chính và Quang Huy.

Tới Đông Chính? Vừa nghĩ tới Đông Chính, Trần Thuật không khỏi nhớ tới cô gái đắp mặt nạ khoe cặp chân dài bị mình làm cho giận không nói lên lời.

Nghĩ lại đám đầu liên hồi, lúc đó đầu óc thế nào không biết.

Không Nhược Khuê, nghệ danh là Không Khuê, là nhất tỷ của Truyền thông Đông Chính, khởi nghiệp là ca sĩ, nổi lên nhờ diễn xuất, biểu hiện từ (Cô gái nhà bên) tới (Thiên quân nhất phát) đều không tệ, sau đó nhờ bộ (Bí mật) đưa lên đỉnh cao danh tiếng. Trong phim (Bí mật) cô đóng vai cực khó mang hai nhân cách trái ngược, vừa u ám thần bí, lại hoạt bát rực rỡ, không chỉ diễn xuất được khen ngợi, còn được không ít phần thưởng.

Chỉ là hơn một năm qua cô không có tác phẩm nào mới nữa, chủ yếu làm người đại diện khu vực Châu Á cho thương hiệu xa xỉ phẩm của Pháp.

Vì cùng làm ở công ty truyền thông, hơn nữa công việc chủ yếu của Trần Thuật là tuyên truyền và xử lý nguy cơ cho nghệ sĩ, nên Trần Thuật biết một chút về Không Nhược Khuê. Cô là một diễn viên phái thực lực lại sống khép kín, gương mặt đó y đã thấy quen trên sách báo TV rồi, vậy mà khi người thật đứng trước mặt lại không nhận ra.

Kỳ thực Trần Thuật cũng thấy quen quen, song ai ngờ nổi cô gái đó lại là đại minh tinh chứ?

Hôm đó đi hát ở KTV, Thang Đại Hải muốn dẫn mình đi chào hỏi chủ tịch Lật của Đông Chính, thuận tiện “ve vãn” người ta, Trần Thuật biết Đông Chính treo thưởng tìm kịch bản tốt khắp nơi là vì Khổng Nhược Khuê.

Nhưng Trần Thuật nghĩ vỡ đầu không ra, vì sao một đại minh tinh lại cũng phơi nắng dưới ánh mặt trời gay gắt như mình, vì sao còn nhặt gót giày của mình ... Càng không hiểu sao cô lại đưa một nam nhân xa lạ về nhà.

Minh tinh sợ nhất cái gì? Scandal!

Vừa nghĩ tới chữ “scandal”, Trần Thuật giật mình.

Vội vội vàng vàng mở máy tính, gõ tên mình vào ô tìm kiếm, may quá, trừ mấy truyện ngắn đăng trên weibo gần một tuần trước, không có tin tức gì cả.

Còn chưa yên tâm, lại thêm vào hai chữ “Khổng Khuê” sau tên mình.

Sau đó kết quả tìm kiếm thừa thớt liên quan tới y bị đủ các loại tin tức về Khổng Nhược Khuê nhấn chìm.

Có chút thất vọng.

Đông Chính và Hoa Mỹ cạnh tranh từ nghệ sĩ tới chế tác phim ảnh luôn rất kịch liệt, hai công ty đều dùng thủ đoạn bộc lộ hoặc thổi phồng tin xấu về nghệ sĩ đối phương, hạ thấp uy tín của nhau, kèn cựa từng hợp đồng quảng cáo, từng vai diễn, từng kịch bản. Cho nên nhân viên hai công ty cực kỳ ít tiếp xúc với nhau.

Trần Thuật không có mối quan hệ nào ở Đông Chính, vậy thì còn Quang Huy.

Giám đốc tuyên truyền Nhậm Quang Minh của Quang Huy nhảy từ Hoa Mỹ sang, trước kia rất coi trọng Trần Thuật, chính hắn phủ quyết phương án của nhân viên lâu năm Chu Giai Mô trình bày, dùng phương án của người mới như Trần Thuật, làm Chu Giai Mô cực kỳ bất mãn. Về sau vì quan hệ không tốt với tổng giám sát Trịnh Kiên, cho nên bị kẻ săn đầu người moi sang Quang Huy.

Trần Thuật suy nghĩ một chút rồi gọi điện cho Nhậm Quang Minh.

Điện thoại rất nhanh chóng được nhận, tiếng cười sang sảng của Nhậm Quang Minh truyền ra:

- Trần Thuật, cái thằng nhóc này gần đây có khỏe không? Lâu rồi không đi uống rượu với tôi đấy.

- Anh Nhậm, tôi vẫn nhớ anh luôn, chỉ là giờ bận quá.

Hàn huyền một lúc, Nhậm Quang Minh hỏi:

- Gọi điện cho tôi có chuyện gì?

- Chuyện là thế này, tôi từ chức ở Hoa Mỹ rồi, cho nên muốn đi theo anh.

- Vậy chuyện là thật à?

Giọng Nhậm Quang Minh thay đổi hẳn:

Trần Thuật ngó ra:

- Anh nói gì thế, gì mà thật?

- Phía Hoa Mỹ truyền tin ra, cậu bán lợi ích của công ty, nhận chiết khấu từ công ty quảng cáo, bị họ phát hiện nên đuổi đi, giờ toàn bộ ngành này đã tiến hành phong sát cậu.

Bàng hoàng! Chết lặng!

Chỉ trong tích tắc Trần Thuật biết ngay là chuyện do ai làm, trên đời lại có loại người vô sỉ như vậy à? Trước mặt cười

nói khách khí, vậy mà mình vừa quay lưng đi đã bị hấn đâm ngay cho một nhát chí mạng rồi, Trần Thuật giận tới tay cầm di động run bần bật.

- Trần Thuật ... Trần Thuật, cậu còn nghe không đấy?

Nhậm Quang Minh thấy bên kia không có hồi đáp thì lo lắng gọi:

Trần Thuật miễn cưỡng trấn định lại, vội vàng phân bua:

- Anh Nhậm, đó không phải sự thực, bọn họ cố ý bôi nhọ tôi, tôi chủ động từ chức, không phải ...

- Cậu không cần giải thích với tôi, mặc dù chúng ta làm việc với nhau chưa lâu, nhưng tôi chẳng hiểu con người của cậu sao? Nếu cậu là người như thế thì tôi chẳng nhớ tới cậu rồi. Chỉ là trước kia cậu nói theo tôi, tôi trải thảm đỏ đón cậu, năng lực của cậu ăn đứt đám vào nghề cả chục năm, làm tổ trưởng là phí tài của cậu, cậu dư sức làm giám đốc bộ phận ... nhưng vừa mới xảy ra chuyện này, tôi nhận cậu về, e khó ăn nói với cả trên lẫn dưới.

Nhậm Quang Minh tiếc nuối, một chàng trai tài hoa, lại chỉ chuyên tâm cần cù làm việc, xưa nay không hứng thú với thị phi đấu đá, có cấp trên nào không muốn:

- Giám đốc Kiều của chúng tôi quan hệ rất tốt với Vương Tín, bên kia đã tỏ thái độ như vậy rồi, cho dù cậu tới đây cũng khó tránh khỏi bị bài xích ...

- Tôi hiểu ...

Trần Thuật yếu ớt nói, y biết cái khó của Nhậm Quang Minh, hấn cũng chỉ làm công cho ông chủ, vị trí bị không ít người nhòm ngó, không dám nhận một người “bị đuổi việc vì tham ô tiền của công ty”, khó khăn lắm mới áp được lửa giận xuống, nói:

- Anh Nhậm, vậy tôi không gây thêm phiền toái cho anh nữa.

Nhậm Quang Minh trầm ngâm:

- Chủ yếu là chậu nước Hoa Mỹ hắt lên người cậu quá bẩn, nếu cậu không nghĩ được cách chứng minh sự thanh bạch của mình thì sẽ không còn chỗ đứng trong nghề này nữa đâu.

- Tôi hiểu.

Trần Thuật mắt ánh lên dữ dội:

- Tôi biết phải làm gì rồi.

Khôn kiếp, Trần Thuật muốn ân oán rạch ròi, cắt đứt quá khứ, làm lại từ đầu, vậy mà thứ súc sinh đó trước mặt tươi cười, sau lưng lại định đuổi cùng giết tận.

Bản tính Trần Thuật không thích đua tranh, nhưng con giun xéo lắm cũng quằn, nếu đã thế thì chơi tới cùng đi.

Cúp điện thoại rồi, Trần Thuật bắt đầu suy tính chuyện phản kích,

Chuyện này phải tính toán hết sức cẩn thận, vì đấu với Hoa Mỹ, không khác gì David đấu với người khổng lồ Goliath, tuy làm trong công ty đó vài năm, nắm không ít bí mật, nhưng đã kích được người ta thì dễ, nhưng làm sao để an toàn rút lui mới khó, nếu không y không chịu nổi đòn thù của Hoa Mỹ.

Phải làm sao đây, ưu thế của mình làm gì, phải làm thế nào mới có phần thắng?

Trần Thuật ngồi im tại chỗ như pho tượng suốt từ sáng tới tối khuya mà không hay biết ...

Chương 010: Tôi đánh mất di động rồi.

Hoa Thành phen hoa sôi động nhất chính là về đêm, ban đêm ở thành phố không ngủ này có sự hấp dẫn chí mạng với

người trẻ tuổi, Hầu Tử cũng là một trong số vô vàn chàng trai trẻ không kháng cự lại được sự cám dỗ đó, cho nên dù túi tiền không rủng rinh cho lắm, dù sáng sớm phải đi làm, hắn vẫn chơi tận hai giờ đêm mới mò về nhà.

Kết quả sáng nay lên tàu điện ngầm thì hai mắt díp lại, từ lúc chen lấn lên tàu đến lúc chen lấn xuống tàu cũng không làm hắn tỉnh táo hơn.

Ga tàu điện ngầm cách cổng tòa nhà Đông Chính một trạm xe bus, Hầu Tử liền đi bộ luôn, tới nơi ngó ngang ngó dọc, ôn chú bán khoai lang nướng chưa dọn hàng, muốn ăn sáng phải tới hàng tiện lợi đối diện, tức là đi qua sân rộng trước công ty, tắc lười một cái bỏ luôn, trưa ăn bù.

Lim dim quẹt thẻ cổng an ninh, dọc đường đi cũng thấy người ta tùm tùm bàn tán gì đó, không để ý lắm, công ty giải trí truyền thông mà, ít thiếu nhất là thị phi, đi thang máy tới tầng 4, đột nhiên bị người ta tóm tay kéo một phát ra sau bồn cây cảnh.

Hầu Tử định thần nhìn lại, té ra là Tiểu Mộng, chột nhả:

- Tiểu Mộng, em lại không biết quy định của công ty, anh không thể đáp lại tình cảm của em ... à, Tiểu Mai, em cũng ở đây à?

- Linh tinh ...

Tiểu Mộng nạt ngang, giọng kịch tính:

- Đã nghe tin gì về tổ trưởng Trần chưa?

Tiểu Mai là người phòng tài vụ, rất thân với Tiểu Mộng, thường hay chạy qua chỗ bọn họ tám chuyện.

- Tổ trưởng Trần làm sao?

Hầu Tử sức nhớ trên đường mấy nhóm tụ tập thì thăm gì đó, thấp giọng xuống:

- Có phải chuyện liên quan tới thư ký Lăng không?

- Thật đúng là vậy mà lúc nào cũng xoen xoét gọi tổ trưởng Trần là lão đại, cũng có chuyện đó, nhưng không phải chuyện đó, công ty đang đồn ầm lên là tổ trưởng Trần đi đêm với đối tác làm tổn hại lợi ích của công ty, số tiền lên tới gần trăm vạn, bị công ty phát hiện, nể tình không báo cảnh sát mà chỉ đuổi đi thôi.

Tiểu Mộng chỉ Tiểu Mai:

- Cô ấy quen chị Thái ở phòng thư ký, chính chị Thái nói.

Tiểu Mai gật đầu xác nhận:

- Đúng vậy, phòng thư ký bọn họ đã liên hệ với các công ty khác trong nghề, truyền tin muốn phong sát anh Trần.

Hầu Tử nhảy dựng lên:

- Cái gì? Làm gì có chuyện vô lý thế, tổ trưởng Trần mà là loại người đó à? Tên nào bịa đặt thứ láo toét vậy ...

- Suyt! Khe khẽ cái mồm chứ.

Tiểu Mộng vội nhìn quanh, đặt tay lên môi làm dấu hiệu im lặng:

- Anh muốn chết à, anh nghĩ ai tung ra tin này?

- Ai, cô biết à? Nói cho tôi biết, để tôi bẻ r ... a....

Hầu Tử nói nửa chừng chẳng biết nghĩ ra gì mà ngưng bật, lòng trầm xuống:

- Không chơi xấu như vậy chứ, làm thế chẳng phải đẩy người ta tới đường cùng à? ... có lẽ chúng ta suy nghĩ hơi quá, có thể chuyện không phải như thế.

- Vậy ý anh là anh Trần ăn tiền của người ta thật sao?

Tiểu Mai tỏ ý khó chịu:

- Không phải ... ý tôi là ..

Ý là gì thì Hầu Tử nói mãi không ra được:

- Tôi nói cho mà nghe, tổ trưởng Trần nhờ xử lý chuyện Trương Thục sau đó thăng lên làm tổ trưởng đúng không?

Tiểu Mộng thấy Hầu Tử gật đầu, phân tích tiếp:

- Kể từ đó trở đi, dù anh ấy lập thêm công gì cho công ty cũng không được thưởng, bất kể thăng chức hay tiền thưởng rồi không có, thậm chí cách đây hai tháng còn bị gạt khỏi danh sách đề cử lên vị trí phó giám đốc phòng kế hoạch, trước đó có ai không tin chắc là cái ghế đó thuộc về anh ấy.

- Đừng nói phó giám đốc, để anh ấy thay thế luôn Trương Minh Viễn làm giám đốc cũng thừa sức rồi, lão già vô dụng.

- Cái đó không phải trọng điểm, anh đúng là ngốc.

Tiểu Mai tiếp lời luôn:

- Từ lúc Trần Lăng trở thành thư ký cho tổng giám đốc Vương thì anh Trần cũng hết thăng tiến luôn, đã hiểu chưa hả?

Hầu Tử chân kinh không nói lên lời. nói vậy lão đại của hắn bị người ta đâm sau lưng, cắn sừng sau lưng tới cả năm rồi sao ...?

- Tụ tập bàn tán cái gì đó hả?

Đột nhiên có tiếng quát lớn sau lưng, ba người giật nảy mình, Tiểu Mai thoát cái chạy mất tích, để lại Hầu Tử và Tiểu Mộng đối diện với lửa giận Chu Giai Mô đang hùng hổ đi tới:

- Rảnh rồi quá chứ gì, được rồi, từ mai hai người phụ trách quét dọn phòng cho tôi, còn nữa, báo cáo phương án giày thủy tinh hoàn thành chưa, Trần Thuật đi rồi, đừng nghĩ như trước kia có chỗ dựa mà chây ì, làm việc với tôi là quy củ

Vâng dạ nghe Chu Giai Mô vừa thăng lên quyền tổ trưởng giáo huấn liền 10 phút, đợi hẵn đi rồi, Tiểu Mộng và Hầu Tử đồng loạt giơ ngón giữa lên, đúng là thứ tiểu nhân đặc ý.

.....

Tiểu khu của Trần Thuật ở cuối con phố nhỏ, phố này khá mới, vỉa hè rộng nhưng chẳng còn mấy chỗ cho người đi bộ, hàng quán ven đường hặn không thể kéo bạt mở quán tới giữa lòng đường, thêm quán hàng rong, xe cộ đồ tùy ý, đâm ra có phần hỗn loạn, ở đây gần ngoại thành rồi, nên chẳng quán, cũng chẳng ai có ý kiến, tới đây tiêu phí chủ yếu là sinh viên đại học thành phố gần đó, một quần thể dễ tính.

Hôm nay nắng có dịu đi đôi chút, bầu trời phủ mây đen, nhưng không đủ mưa xuống, không khí càng thêm oi bức khó chịu.

Trần Thuật ở nhà suốt một ngày, ít bánh khô không đủ no nữa, cuối cùng bị cơn đói kéo ra ngoài, đi qua vô số quán xá với mùi thơm cám dỗ, vì mục tiêu của y rất rõ ràng, đó là ngôi nhà hai tầng cách đầu phố chừng hai mươi bước chân, “Quán mì Lão Gia”.

Lúc này Lão Gia đang bận rộn ở trong bếp, nhìn thấy Trần Thuật đi vào thì thò đầu chào hỏi:

- Tới rồi à, ăn gì?

- Mỳ lòng ạ.

Trần Thuật thều thào như hết hơi đáp, kiểm cái bàn trong góc gần cửa ngồi xuống, chỗ quen rồi, quán rất đơn sơ, tường ốp gạch men trắng, không có trang trí gì cả, bàn nhựa ghế nhựa, song được cái sạch sẽ, vừa rẻ vừa ngon nên cũng đông khách, trong quán lúc này có năm bảy khách hàng đang ăn, thậm chí có một cặp đôi trời nóng như thế mà ngồi dính vào

nhau, nàng đút cho chàng, chàng đút cho nàng, như muốn trêu người người độc thân trong thiên hạ:

Lão Gia năm nay trên 50 gần 60 rồi, da nhăn nheo, tóc muối tiêu, người thấp đậm, chân tay gân guốc, khỏe lắm, một tay cầm cái chảo sắt hất thức ăn vẫn nhẹ như không vậy, vừa nấu nướng vừa tán gẫu với Trần Thuật:

- Sao lâu rồi không thấy nha đầu Lăng Thần đâu?

- Bọn cháu chia tay rồi.

Mỗi lần nghe tới cái tên đó, Trần Thuật như bị gai chích một cái, loại chuyện này không thể giấu, vì sau này y không còn cơ hội đưa Lăng Thần tới quán Lão Gia ăn mỳ nữa:

- Chia tay à, vì sao?

Lão Gia ngạc nhiên, ông còn đợi ăn kẹo mừng của đôi trai tài gái sắc này:

- Có lẽ là cô ấy chán ăn mỳ của nhà chú rồi, thích ăn tiệc lớn ở nhà hàng thôi.

Trần Thuật muốn dùng giọng điệu đùa cợt bắt cần nói chuyện này, nhưng trong lòng vẫn quặn đau từng cơn:

Thống khổ quả nhiên chỉ có thể lừa người ngoài, chẳng lừa được bản thân.

- Tiệc lớn ở nhà hàng thì ngon hơn mỳ sao?

Lão Gia bất bình thay Trần Thuật, sống bao năm rồi, cũng có chút mắt nhìn người, mấy lần Trần Thuật và Lăng Thần tới ăn mỳ, chàng trai thì ăn mặc bình dị, cô gái thì thời thượng, vốn thấy đôi này có chút không ổn:

- Con gái tôi đưa tôi tới Pháp, tôi không quen sữa bò bánh mỳ, cho nên lại chạy về, bấu lăm đấy.

Chương 011:

Lão Gia tên thật là gì chẳng ai nhớ, vì quán tên Lão Gia cho nên mọi người quen gọi ông như thế. Vợ Lão Gia mất rồi, có mỗi một cô con gái thì sống ở bên Pháp, nghe đâu định lập gia đình bên đó luôn không về nữa, đón Lão Gia sang ở cùng rồi, ông già sống không quen lại về, mở quán mỳ này một là nghề cũ, hai là ông già cô đơn, kiếm việc để làm cho đỡ buồn.

Chắc là bụng đói nên bàn chuyện ăn uống làm người ta khó chịu, Trần Thuật chép miệng:

- Chú ơi, nhờ người ta bữa nào cũng ăn gan ngỗng thì sao?

- Gan ngỗng thì khác quái gì gan lợn? Nếu cậu thích, ra chợ mười mấy đồng một cân, mỗi ngày tôi làm một món khác nhau cho cậu ăn.

Lão Gia mặt xem thường, bê bát mỳ lớn tới trước mặt Trần Thuật, lòng phủ bên trên suýt tràn ra:

- Nha đầu đó không thích ăn thì cậu ăn đi. Mà không phải tôi nói cậu chứ, cậu chiều bạn gái quá, người ta mới coi cái tốt của cậu là hiển nhiên

- Lão Gia, chúng tôi tới trước, sao lại làm cho cậu ấy.

Khách ở bàn bên bắt mắt chèn vào:

- Cậu ấy là con tôi đấy, sao nào?

Lão Gia ngang nhiên đáp, ông già này chưa bao giờ biết lịch sự với khách hết:

Trần Thuật quay sang cười ngại ngùng với hai vị khách kia.

Người này vừa thôi lại có người ý kiến:

- Lão Gia, sao bát bát anh ấy nhiều lòng mà chúng tôi lại ít thế.

- Cậu ấy là con tôi.

Mặc dù tự nhiên biến thành con người ta, Trần Thuật ăn rất vui vẻ, cố tình mút mỳ sùn sứt.

Khi ăn no đặt bát xuống thì khách Trần Thuật hện cũng tới.

- Tôi ăn rồi.

Thái Chiêu từ chối lời mời của Trần Thuật, ngồi xuống đối diện:

- Anh Trần, có chuyện gì hay chiếu cô tôi thế?

Thái Chiêu tuổi chạc bằng Trần Thuật, người gầy gò, chẳng điểm gì đáng chú ý ngoài đôi mắt gian xảo khác thường, ai nhìn cũng biết là người không đàng hoàng gì rồi, hẳn là người sáng lập Cty quảng cáo Bách Linh, gọi là công ty cho oai chứ trong tay chỉ có vài tài khoản giải trí có sức ảnh hưởng không tệ mà thôi. Mấy tài khoản giải trí này hoạt động rất tích cực ở Weibo, Wechat cùng với các mạng xã hội và trang tin lớn, dựa vào mỗi ngày đưa tin về mình tinh thu hút ánh mắt của fan hâm mộ.

Đương nhiên cũng xen vào một chút quảng cáo, hoặc là tăng bốc mình tinh nào đó.

Mỗi công ty truyền thông đều có công ty marketing riêng hoặc là hợp tác, đây là chuyện rất thường trong nghề.

Thái Chiêu do Nhậm Quang Minh giới thiệu cho Trần Thuật, khi đó hẳn chỉ là một blogger chuyên lấy bọc lộ chuyện bí mật ở giới giải trí để hút người xem thôi, sự thật cực kỳ, toàn là đơm đặt thị phi, thuộc loại vì thu hút người đọc mà không gì không dám viết, nhưng nhờ giỏi nắm bắt tâm lý độc giả nên blog của hắn có lượng truy cập và theo dõi cực cao.

Trần Thuật vốn không ưa loại người như Thái Chiêu, một lần đi tàu tiện ngầm thấy hắn vì bảo vệ một bà bác không quen mà đánh nhau với người ta nên cảm quan thay đổi, lại thêm Nhậm Quang Minh giới thiệu cho nên đem mấy vụ làm ăn cho

hấn làm, sau còn đưa ra kiến nghị hẳn lập công ty hoạt động cho chính quy. Thái Chiêu rất cảm kích Trần Thuật, nhận được tin nhắn là tới với tốc độ nhanh nhất.

- Tôi mất di động rồi.

Trần Thuật vừa rút khăn giấy lau miệng vừa nói:

Là người trong nghề Thái Chiêu sao không hiểu ý nghĩa câu này, rất nhiều scandal rúng động giới giải trí bắt nguồn từ “điện thoại bị đánh mất”, “đem máy tính đi sửa”, thế nên hai mất hẳn tức thì sáng lên, kích động như uống xuân dược, đưa tay ra hỏi nhỏ:

- Di động đâu rồi.

Trần Thuật trừng mắt:

- Tôi có mỗi một cái, sao đưa cậu được, cho cậu vài đoạn tài liệu là đủ, chuyện khác tôi không quan tâm.

- Anh cứ yên tâm.

Thái Chiêu xoa xoa tay, không khác gì sói nhìn thấy con mồi, thiếu điều chảy nước dãi:

.....

Lý Hân là trợ lý của Trương Thục, đương nhiên chỉ là một trong số trợ lý thôi, công việc hàng ngày của cô là quản lý tài khoản chính thức của Trương Thục trên Weibo, phụ trách tương tác với fan, phát đi tin tức mới nhất về Trương Thục.

Thói quen của Lý Hân là mỗi ngày thức dậy, việc đầu tiên là vào Weibo, Sina, gõ tên nghệ sĩ nhà mình vào khung tìm kiếm, xem xem có tin tức tương quan hay không.

Nếu như có bài viết khen ngợi nghệ sĩ nhà mình, cô sẽ bấm like hoặc là chia sẻ, nếu như có tin tức chê bai nghệ sĩ nhà mình diễn xuất không tốt hoặc là hành vi không đoan chính,

đại đa số giả vờ không thấy. Nếu chuyện ở mức độ nghiêm trọng, cô liên hệ với phía Weibo, yêu cầu xóa hoặc là khóa tài khoản, ít nhất bắt đối phương phải xin lỗi.

Cũng giống như mọi khi, Lý Hân vừa ngồi ở bàn ăn uống sữa, vừa nhập vào hai chữ “Trương Thục”.

Kết quả tìm kiếm ngay đầu tiên là tới từ tài khoản Weibo có tên ” Bão lớn giới giải trí”, tài khoản này khá quen thuộc trong giới, cô có linh cảm chẳng lành, quả nhiên tài khoản này ghi tiêu đề “Minh tinh Trương Thục say rượu lái xe gây sự cố bỏ chạy, công nhân bị thương rơi lệ khiêu nại.”

Cô hoảng hốt click vào đó.

Trong tài khoản Weibo đó kể tỉ mỉ kể lại chuyện hơn một năm trước Trương Thục say rượu lái xe, đâm phải công nhân tan ca đi xe đạp điện về nhà, gây ra sự cố giao thông ác tính. Còn nói Trương Thục vì giữ hình tượng, cho nên né trách trách nhiệm, để người bạn gái đi cùng xe chịu tội thay mình, bản thân thì bỏ trốn khỏi hiện trường, giả vờ không có bất kỳ quan hệ gì.

Đáng giận hơn nữa còn chỉ trích, Trương Thục không trả đủ chi phí chữa trị cho người bị thương, người bạn gái kia giúp Trương Thục trả 2 vạn tiền thuốc men, sau đó biến mất một cách thần bí, tiếp đó toàn bộ chi phí chữa trị do người bị thương tự chi trả. Điều này làm gia đình công nhân vốn khó khăn gặp phải tai họa mang tính hủy diệt.

Cuối bài viết còn kêu gọi Trương Thục đứng ra chịu trách nhiệm, xin lỗi và bồi thường người bị hại.

Lượng chia sẻ rất ít, bình luận mới vài trăm, chia sẻ là quần chúng cần hạt dưa xem náo nhiệt chỉ muốn lớn chuyện, còn bình luận đa phần là fan của Trương Thục.

Chương 012: Nhất dao ôn nhu.

“Chuyện kiểu này ai mà chẳng kể được, thay tên vào là có thể thành bất kỳ ai, viết bài có lương tâm chứ.”

Fan này tỏ thái độ không tin:

Một nick tên là Tiểu điều linh lung càng trực tiếp hơn mắng chửi, fan nữ luôn rất quá khích: ” Nhận bao nhiêu tiền bản thể, đủ cho chủ tài khoản uống no thuốc trừ sâu không? Hay cần chị ship vài chai tới tận nhà. “

” Bảo vệ Trương Thục của chúng ta.”

Bọn họ hoặc công kích, hoặc sỉ nhục, còn có người hô hào ra tòa nói chuyện, bắt chủ tài khoản tung tin đồn phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Lý Hân xem mà rợn người.

Làm nghề này nhiều năm rồi, cô biết chuyện không đơn giản như bề ngoài.

Thứ nhất, chuyện này là có thật, Trương Thục say rượu lái xe đâm bị thương công nhân, vì giữ hình tượng nghệ sĩ, để người bạn gái ngồi cùng xe là Trương Tinh làm thế tội.

Thứ hai, khi đó chuyện này bị truyền thông phanh phui, có điều nhanh chóng được tổ Lôi Đình xử lý thành công. Trương Tinh nhận lấy hết mọi trách nhiệm, phía công nhân bị thương cũng đã nhận bồi thường thỏa đáng.

Thứ ba, chuyện này đã lắng xuống rồi, hơn một năm rồi, sao lại còn có người nhắc tới, lại còn chi tiết như thế?

Hơn nữa thời gian tung tin hết sức chết người, 7 giờ sáng, đó là thời gian người đi làm thức dậy rửa ráy hoặc là tới tàu điện ngầm. Mọi người ở trên xe không có chuyện gì làm, tất nhiên vào Weibo xem tiểu thuyết, hoặc là tin tức, cho nên buổi sáng là lúc lưu lượng độc giả cao nhất.

Quan trọng nhất là những nhân viên công tác bọn họ hoặc là đang ở nhà, hoặc là trên đường, không cách nào nhanh chóng tập trung thương lượng cách giải quyết vấn đề. Khả năng làm lỡ thời gian, khiến sự kiện nhanh chóng phát tán.

Đây dứt khoát là hành động được lập kế hoạch tính toán tỉ mỉ.

Nghĩ thấu đáo mọi việc, Lý Hân càng không dám có hành động tùy tiện, là trợ thủ của Trương Thục, mỗi lời nói của cô đại diện cho Trương Thục, bất kể đưa ra biện pháp ứng phó gì cũng bị người ta sẫm soi, suy luận.

Bởi thế ngay lập tức cô báo điện báo cáo chuyện này cho Hứa Bân, chủ quản bộ phận, Hứa Bân sau khi vào weibo đọc tin, gọi điện lại báo:

- Tôi đang tới công ty, cô đến ngay đi, nhanh.

Không dám chậm trễ, Lý Hân không đi tàu điện ngầm nữa mà bắt taxi thúc giục lái xe liên tục, trên đường đi lo lắng nhìn lượng chia sẻ và bình luận liên tục tăng lên từng phút, đến công ty thì vẫn rất vắng vẻ, Hứa Bân đã tới trước đợi sẵn rồi.

Hứa Bân có chút nóng nảy vuốt mái tóc dài không dày cho lắm, làm nghề áp lực này, lo âu dẫn tới rụng tóc là chuyện bình thường:

- Bình tĩnh xem diễn biến, không có quá nhiều người chú ý là tốt nhất, nếu như có xu thế bùng phát thì liên hệ với weibo xóa tin. Nếu phía liên quan từ chối, phát thông báo luật sư, truy cứu trách nhiệm ... Tôi đã bảo luật sư chuẩn bị rồi.

Lý Mân vẫn bất an:

- Chẳng may có kẻ ác ý gây scandal, hơn nữa có chứng cứ bất lợi cho chúng ta thì sao?

Hứa Bân nheo mắt, đằng đằng sát khí:

- Chuyện đã qua cả năm rồi, còn có chứng cứ gì nữa?

Là người quản lý của Trương Thục, Hứa Bân và Trương Thục có thể nói là quan hệ cùng vinh cùng nhục. Giờ có kẻ lôi chuyện cũ của Trương Thục ra, gây tổn hại giá trị thương hiệu và hình tượng của Trương Thục, là tấn công trực tiếp vào miếng cơm manh áo của Hứa Bân.

Hứa Bân làm sao có thể cho phép chuyện đó xảy ra.

Lý Hân rất hiểu tâm tình của hắn lúc này tệ ra sao, nên không dám nhiều lời.

Đi qua đi lại một lúc, Hứa Bân cũng bình tĩnh phần nào, lời Lý Hân nhắc không thừa, chuyện gì cũng phải nghĩ tới trường hợp xấu nhất. Nhiều năm trong nghề nói cho hắn biết, chỉ cần anh dám nghĩ, chuyện sẽ thành thật, giới giới chỉ chính là nơi “mộng tưởng thành thật” mà.

- Thứ nhất, chuyện này tạm thời bảo mật ở bộ phận của chúng ta, không cần khuếch đại. Dù sao bên trong công ty cũng có không ít kẻ đợi xem trò hay. Thứ hai, Trương Thục đang quay phim bên ngoài, cô gọi điện giải thích tình hình cho anh ấy, lựa chọn từ ngữ khéo léo chút, tránh ảnh hưởng tâm tình của anh ấy, nói chúng ta sẽ xử lý thỏa đáng.

Dừng một chút, Hứa Bân nghĩ xem còn bỏ sót cái gì hay không:

- Tôi đi báo cáo cho tổng giám đốc Vương, chẳng may chuyện quá tệ, cần tới người phòng quan hệ xã hội của tập đoàn ra mặt giải quyết.

Hai người chia nhau làm việc, Lý Hân lập tức liên lạc với Trương Thục đang ở Tượng Sơn quay phim, trao đổi chuyện này.

Trương Thục sau khi nhận được điện thoại vừa giận vừa cuống, quát tháo Lý Mân một hồi, bảo họ lập tức có biện pháp áp sự kiện này xuống, không được để tin đồn ác ý ảnh hưởng tới danh dự của mình.

Nói cứ như mình vô tội thật vậy.

Lý Hân chỉ có thể luôn mồm vâng dạ, nào dám đắc tội với nghệ sĩ đang hot của tập đoàn, huống hồ cô biết Trương Thục còn có quan hệ với vài thành phần bất hảo ngoài xã hội, còn xưng huynh gọi đệ với đại ca giới giang hồ.

Cúp điện thoại rồi, Lý Hân lại vào trang Weibo tên “Bảo lớn giới giải trí”, xem một cái tim liền đập mạnh.

Vừa nãy còn đa phần là lời kêu gọi bảo vệ Trương Thục của fan hâm mộ, tuyên bố tới tòa án rải truyền đơn chống lại kẻ tung tin đồn, thế trận gần như ngã một phía tưởng chừng ép chết chủ tài khoản này. Vậy mà mười mấy phút thôi nhiều tài khoản có sức ảnh hưởng của giới giải trí đã chia sẻ bài viết này, gây ra phản ứng trái chiều.

”Dưa mới tuần này, minh tinh Trương Thục đâm người bỏ chạy.” Đó là lời chia sẻ của tài khoản “Hiện trường giải trí”, có mấy trăm vạn người theo dõi.

“Té ra Trương Thục là loại người như thế? Quả nhiên chúng ta không bao giờ biết được bóng tối sau hào quang”, tài khoản “Thì ra tôi quá lương thiện” chia sẻ với giọng điệu gần như khẳng định Trương Thục có tội.

“Có ảnh có chân tướng, Trương Thục đâm người ...” Tài khoản weibo này sau bài chia sẻ còn đăng một tấm ảnh hiện trường báo chí năm ngoái đưa ra.

Đánh lén, đây là vụ đánh lén trắng trợn.

Có nhiều tài khoản giải trí vì thu hút người theo dõi thường đăng tin giật gân giới giải trí, không có ác ý cũng chẳng có thiện chí, chỉ là truyền tin câu view mà thôi.

Nhưng Lý Hân dám khẳng định, lần này tình hình hoàn toàn khác, bọn họ có tổ chức, có kỷ luật, tấn công Trương Thục, tập thể đoàn kết để bôi bẩn Trương Thục.

- Đám khốn kiếp này.

Lý Hân đang định liên hệ với trang web liên quan, nhờ họ xóa bài thì điện thoại trên bàn reo vang, cầm lên nghe:

Giọng lạnh lùng của Hứa Ân truyền tới:

- Đến phòng hội nghị nhỏ tầng 17 họp.

- Vâng giám đốc Hứa.

Lý Hân thở dài, vội ôm laptop chạy tới phòng hội nghị nhỏ:

Chuyện liên quan tới nghệ sĩ đầu bảng của tập đoàn, đám trợ lý nhỏ bọn họ sao không khẩn trương cho được.

Tầng 17 chỉ có văn phòng tổng giám đốc, phòng của ban thư ký tổng giám đốc và hai phòng hội nghị một lớn một nhỏ, chủ yếu là họp cao tầng, cô chỉ biết chứ chưa từng gọi lên đó.

Lý Hân tới phòng hội nghị nhỏ thì đã có không ít người, chủ quản phòng công tác Hứa Ân, phụ trách bộ phận quan hệ xã hội Trương Minh Viễn, tân tổ trưởng tổ Lôi Đình Chu Giai Mô, tổng giám đốc Vương Tín cùng cô thư ký xinh đẹp Lăng Thần đang là tâm điểm của không ít lời bàn ra tán vào cùng có mặt.

Đương nhiên Lý Hân không nén được tò mò nhìn một cái, tuy sắc mặt ai cũng không tốt, chỉ là Lý Hân chú ý thấy Lăng

Thần ngồi ở ghế chếc sau tổng giám đốc một chút, có chút gì đó giống hồn siêu phách lạc vậy.

- Đóng cửa lại đi.

Hứa Bân phát tay:

Phòng hội nghị cách âm rất tốt, Lý Hân trở tay đóng cửa lại, không lo lời nào truyền ra ngoài.

- Chuyện đã bị làm lớn rồi.

Hứa Bân mặt nghiêm trọng, trầm giọng nói:

- Khi tôi báo cáo với tổng giám đốc đã liên hệ với phía weibo, họ nói, trước khi biết được chân tướng, họ không thể xóa bài, nếu không sẽ gây ra phản ứng mạnh hơn của người dùng:

- Bọn họ không xóa bài, còn đòi chứng cứ từ chúng ta à?

Trương Minh Viễn cười lạnh:

- Ai vạch trần, người đó cung cấp chứng cứ, đó là công thức chung. Chúng tôi liên hệ với tài khoản “Bảo lớn giới giải trí”, họ không trả lời, chẳng lẽ không định đàm phán?

- Không muốn đàm phán? Rốt cuộc họ muốn gì? Chẳng lẽ muốn hủy người ta mới cam tâm.

- Đành ra thông báo luật sư thôi.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, diễn biến quá nhanh Hứa Bân không còn cách nào khác dùng tới biện pháp này:

- Chia ra từng bước mà làm, phòng công tác sẽ thanh minh chân tướng, tách Trương Thục khỏi chuyện này. Sau đó liên hệ riêng với tài khoản kia, bỏ chút tiền cũng không vấn đề.

- Vấn đề bây giờ là trong tay họ có bao nhiêu tin tức?

Vương Tín tay cầm cốc cà phê thơm ngào ngạt, đó là thói quen của hắn khi du học ở Anh, hắn là người duy nhất ở đây vẫn giữ thái độ điềm đạm:

- Nếu chúng chỉ hư trương thanh thế thì sao? Nếu chúng ta phản ứng quá mạnh, e là có một bộ phận công chúng nghi ngờ, dù chuyện có giải quyết được vẫn để lại ảnh hưởng nhất.

- Tổng giám đốc ...

Lý Hân rút rờ căn ngang:

- Hử?

Vương Tín nhìn cô gái trẻ này giờ ngồi một góc nhìn chăm chăm man hình:

- Tài khoản “Báo lớn giới giải trí” vừa mới cập nhật weibo.

- Nói gì? Đưa tôi xem nào.

Lý Hân đặt laptop lên bàn xoay màn hình về phía tổng giám đốc, trên màn hình là dòng chữ cỡ lớn in đậm thu hút,

” Các người muốn tôi đưa ra chứng cứ chứ gì? Được, cho các người cầu được ước thấy.”

Chương 013:

Chỉ đọc dòng chữ mang đầy vẻ giận dữ đó tất cả người trong phòng hội nghị nhỏ trầm xuống, xem ra đối phương không chỉ dọa, mà có tài liệu đủ mạnh rồi, sự kiện thăng cấp rồi.

Dưới dòng trạng thái là 9 tấm ảnh, bức thứ nhất là tập hợp tin bài từ báo chính thống có liên quan tới sự kiện này, chứng minh đây là sự kiện có thật. Bức thứ hai là bộ phận quan hệ xã hội của Hoa Mỹ đưa ra nội dung thông báo Trương Thực không liên quan sự việc, xe đó do Trương Thực cho người bạn mượn, song Trương Thực vẫn biểu thị áy náy chịu trách nhiệm

theo tinh thần nhân đạo. Bức thứ ba tin nhắn ai đó trao đổi qua Wechat với gia đình người bị hại, gia đình người bị hại biểu thị bất mãn, yêu cầu bồi thường, tất nhiên tên người trao đổi với người bị hại được che đi. Bức thứ tư là bệnh án của Trương Thục, Trương Thục vì lái xe không thắt dây an toàn mà bị thương nhập viện cùng ngày xảy ra sự việc

Mấy bức ảnh sau đó đều là trình bày sự thực về việc Trương Thục say rượu lái xe gây tai nạn, bao gồm cả lịch trình thời điểm đó của Trương Thục, tuy không có chứng cứ trực tiếp cho thấy hắn ở hiện trường, nhưng bất kỳ ai chỉ cần suy luận một chút là đều biết không sai được.

Phòng hội nghị im phăng phắc.

Mọi người nhìn chăm chăm vào màn hình laptop không biết phải nói gì, ai cũng hiểu tin này lộ ra đáng sợ thế nào.

- Nội gián.

Vương Tin đặt mạnh cốc cà phê xuống bàn, nhìn quét quanh người hiện diện trong phòng, giọng chắc nịch:

- Bộ phận quan hệ xã hội có nội gián.

- Tôi đi tra ngay.

Trương Minh Viễn nghiêng răng ken két, ông ta tuy không phải là người phụ trách xử lý sự kiện Trương Thục gây tai nạn kia, nhưng là chủ quản bộ phận, giờ tin tức trí mạng này phát ra, ông ta sao tránh được trách nhiệm:

- Không cần tra.

Mỹ nữ thư ký mặt mày nhợt nhạt như người vừa ồm dậy từ đầu tới cuối chỉ chăm chú ghi chép, dù son phấn không che lấp hết vẻ tiêu tụy, lên tiếng:

- Tôi biết là ai rồi.

- Ai?

Hứa Bân đứng bật dậy nhìn chằm chằm vào Lăng Thần:

- Phong cách hành văn cùng mỗi ký hiệu anh ấy dùng, tôi vô cùng quen thuộc.

Tuy Lăng Thần chưa nói ra cái tên đó, Vương Tín lập tức biết ngay là ai, quay đầu sang nhìn Lăng Thần ngồi bên cạnh, nói nhỏ:

- Anh đã nói rồi mà, dã thú phải nhốt vào lồng, thả ra là nó sẽ ăn thịt người.

.....

.....

Trần Thuật luôn giữ một thói quen tốt, mỗi ngày thức dậy vào lúc 6 giờ, tới sân trường đại học ở bên cạnh chạy bộ nửa tiếng, sau đó mang bữa sáng cho hai người về. Nhà ăn trường bán bánh bao, quẩy và đưa góp rất rẻ lại ngon.

Đợi khi Trần Thuật tập thể dục về, tắm rửa đi ra vừa vặn gọi Lăng Thần lười biếng ngủ nướng dậy ăn sáng, ăn xong dọn dẹp rồi cùng tới tàu điện ngầm đi làm.

Bây giờ Lăng Thần đi rồi, thói quen tốt của Trần Thuật vẫn không bỏ.

Đúng 6 giờ mở mắt, nhìn nửa bên giường trống không, cùng nửa gian phòng thiếu đi không ít đồ đạc, mặt bàn thần giấy lát.

Lăng Thần đã hoàn toàn rời khỏi thế giới của y rồi.

Như người mất hồn rửa mặt, mặc đồ thể thao, lại lần nữa chạy về phía thao trường, không có tâm trạng, nhưng chẳng biết làm gì khác.

Đám học sinh bên cạnh mặc quần đùi áo ba lỗ chạy hùng hục, liên tục hết nam đến nữ vượt qua y, nhìn chàng trai cô gái hùng hục sức sống ấy, Trần Thuật bỗng sinh ra cảm giác “tuổi già sức yếu”.

Nhưng y cũng chỉ mới tốt nghiệp hơn hai năm thôi mà, sao sinh ra cảm giác này rồi?

Chẳng trách người ta nói, già không phải ở tuổi tác, mà ở trái tim, sự kiện vừa rồi khiến Trần Thuật như già cõi đi rất nhiều, càng nói không sao, sâu trong đáy lòng càng ảnh hưởng nặng nề.

Cứ thế lầm lũi chạy, tới vòng thứ năm hay thứ sáu gì đó, đột nhiên có bóng người quen thuộc xuất hiện bên cửa sân bóng.

Trần Thuật lơ đi, tiếp tục chạy.

- Trần Thuật.

Chu Giai Mô đợi Trần Thuật chạy đúng một vòng nữa mới nặn ra nụ cười rất giả, đưa tay định vỗ vai y, phát hiện toàn thân đã đầm mồ hôi không tiện, tay cứng đờ ở đó rồi rút lại:

- Người trẻ tuổi thể lực tốt thật đấy, mỗi vòng chắc phải ngót nghét 800 mét hả, tôi thấy cậu chạy nhiều vòng rồi, tôi ấy à? E không chạy nổi một vòng

- Lãng Thần nói cho anh à?

Trần Thuật phát tay cắt lời, không muốn đông dài:

- Nếu không phải thư ký Lãng, ai biết cậu dậy sớm như thế, lại tới đây tập thể dục.

Chu Giai Mô làm bộ làm tịch hít thở mấy hơi:

- Không khí tốt quá, nhiều cây xanh, đúng là chỗ tốt để rèn luyện sức khỏe.

- Cô ấy không tới à?

Trần Thuật vừa dùng khăn mặt lau mồ hôi vừa đi ra ngoài:

- Hẳn là không dám tới.

- Không phải, thư ký Lãng còn phải đi làm mà.

- Ô!

Trần Thuật gật gù:

- Vậy anh không cần đi làm à? Tới đây làm cái gì?

- Tất nhiên là phải đi làm, tôi tới có chuyện tìm cậu giúp.

Chu Giai Mộ thái độ nhún nhường:

- Sao nào, muốn mời tôi về tiếp tục lãnh đạo các anh à, các anh mời người cao minh hơn đi.

Trần Thuật chế nhạo, Chu Giai Mộ năm nay ba mấy sắp bốn mươi rồi, làm ở công ty mười năm bị y vào được một năm vượt mặt, xưa nay luôn có thái độ nửa nóng nửa lạnh:

- Không phải chuyện đó

Chu Giai Mộ hơi ấp úng:

- Không phải chuyện đó? Vậy thì là chuyện gì, chà chà, tôi làm việc ở Hoa Mỹ biểu hiện xuất chúng như thế, không đáng cho các người tam cô thảo luận à?

Chàng trai hiền lành có chút phong cách thư sinh ôn hòa, vậy mà biến thành kẻ cay nghiệt nhanh thế sao?

Thế nhưng Chu Giai Mộ lại cực hiểu tâm trạng của Trần Thuật, bạn gái bị chính ông chủ cướp mất, sau đó không biết Vương Tín vì lý do gì, hoặc là vì lòng hổ thẹn không muốn nhìn thấy Trần Thuật nữa, nên muốn đuổi y ra khỏi nghề, tung tin đồn, tiến hành phong sát ... Đừng nói là đi tìm việc, e giờ không cách nào ở lại Hoa Thành được nữa.

Đổi lại là hấn vào trường hợp đó, có khi cầm dao giết người không chừng.

Nhưng dù sao Trần Thuật cũng là chó nhà tang rồi, nghĩ tới đó Chu Giai Mô tự tin hơn hấn, lưng thẳng lên vài phần, việc gì mình phải khúm núm với y chứ.

- Không có việc gì nữa thì tôi đi đây.

Trần Thuật mở nắp chai nước khoáng đeo bên hông, uống cạn tìm thùng rác bỏ vào:

- Chuyện liên quan tới Trương Thục.

- À, đại minh tinh của Hoa Mỹ.

Trần Thuật dài giọng rất chướng tai:

- Tôi đã từ chức rồi, liên quan gì tới tôi?

- Trần Thuật.

Chu Giai Mô nổi giận quát một tiếng:

- Cái gì?

Trần Thuật nhướng mày, mặt lãnh đạm quay sang:

- Sáng sớm chạy tới chỗ tôi để định lên mặt đay hả?

Chu Giai Mô sắc mặt biến đổi mấy lần, cuối cùng áp lửa giận xuống.

Hấn nhận nhiệm vụ tới đây, lúc này không thể đắc tội với tên đã trở mặt vô tình này, hướng hồ sớm lĩnh giáo bản lĩnh của người trẻ tuổi này rồi, hiền lành là vì được giáo dục tốt, lại có chút thanh cao, nhưng không có nghĩa là y dễ bắt nạt, nếu không khi tổ Lôi Đình thay tổ trưởng, người kinh nghiệm lâu năm như hấn không bị Trần Thuật cướp mất chỗ, hấn còn không dám làm gì.

Thế là lại lần nữa mặt Chu Giai Mô xuất hiện cụ cười nịnh bợ:

- Trước mặt chân nhân không nói lời dối trá, tôi nghĩ cậu biết chuyện của Trương Thục, chuyện xảy ra rồi, chúng ta nên tìm cách giải quyết. Trần Thuật, tôi đại biểu ...

- Gọi tôi là anh Trần, không biết tôn trọng người khác thì đừng mong người ta tôn trọng mình.

- Được, anh Trần, tôi đại biểu cho Hoa Mỹ muốn mời anh ăn một bữa, tôi đã đặt chỗ ở Khách sạn Hưng Long rồi, mong anh Trần nể mặt.

- Không rảnh.

Trần Thuật nói xong đi thẳng:

Chương 014: Không thành vấn đề.

Trái đất chẳng vì ai vui buồn mà mà ngừng quay, cuộc sống mặc buồn khổ của nhân gian, nó luôn tiếp diễn, ai dừng lại, người đó bị đào thải khỏi cuộc chơi, đơn giản thế thôi.

Vì thế sau khi chạy bộ xong Trần Thuật vẫn tới nhà ăn trong trường, gọi một bát sữa đậu, không cho đường mà cho thìa súp cay, hai cái quẩy rán vàng ruộm và hai cái bánh bao lớn, vừa kiếm cái bàn trống dưới gốc cây vắng vẻ chuẩn bị ăn thì không ngờ Chu Giai Mô ngồi xuống đối diện.

Ăn mặc có chỉnh chu hơn, song Chu Giai Mô chẳng có vẻ gì vui mừng vì được thăng chức.

Trần Thuật lờ hẩn đi, cúi đầu húp sữa đậu, đậu hoa nóng và súp cay, vị cay nóng qua cổ họng xuống bụng làm mỗi sợi chân lông bắc giác muốn dựng lên nhảy múa.

Cay xé lưỡi, đúng vị mà Trần Thuật thích nhất.

- Anh Trần, có chuyện gì cùng thương lượng, anh muốn thế nào mới chịu dừng tay?

Chu Giai Mô nhìn Trần Thuật ăn từng miếng lớn ngon lành, hắn không có tí khẩu vị nào. Vương Tin giao nhiệm vụ này cho hắn, hắn đã biết là củ khoai nóng rồi, đây là vừa là việc công vừa là việc riêng của tổng giám đốc, nếu có thể giải quyết một cách viên mãn, chắc chắn sẽ có được tin tưởng của lãnh đạo. Vì thế chịu đựng một chút có hề gì.

- Dừng tay á?

Trần Thuật ngẩng đầu lên:

- Dừng cái gì?

- Trần Thuật ... Không, anh Trần Thuật ... Chúng tôi có thể xác định, những tin tức kia là do anh tiết lộ ra, bọn họ lấy thứ do anh cung cấp, nói xằng nói bậy trên mạng, bôi nhọ hình ảnh của Trương Thục. Chuyện này được thư ký Lăng chứng thực rồi.

Chu Giai Mô cực độ nhẫn nại nói:

Một câu thư ký Lăng, hai câu thư ký Lăng, trước kia Lăng Thần còn làm việc ở phòng quan hệ xã hội, hắn gọi thẳng tên Lăng Thần, không thì gọi là Tiểu Lăng, giờ biết người ta thành tình nhân tổng giám đốc, nên thay đổi cách xưng hô rồi.

Trần Thuật lạnh nhạt:

- Cô ấy chứng thực cái gì?

- Thư ký Lăng nói, phong cách hành văn cùng cách sử dụng ký tự của anh, cô ấy cực kỳ quen thuộc.

Đây hắn giống như lời bài hát ” người từng yêu thương nhất biến thành người xa lạ quen thuộc nhất”, Trần Thuật không phản hận, chỉ có thương cảm thôi. Cũng biết chuyện mình làm không thể qua mắt tất cả mọi người, nhưng Lăng

Thần vạch trần y, không khác gì xát thêm muối vào vết thương đang rỉ máu của y.

- Anh Trần.

Chu Giai Mô lên tiếng cắt đứt trầm tư của Trần Thuật:

- Được rồi, anh nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trần Thuật rất cẩn thận, đề phòng đối phương thu âm, y tuyệt đối không thừa nhận chuyện này liên quan gì tới mình:

Công tác hơn hai năm, lại là ở giới giải trí, y biết cạm bẫy trong cái nghề này rất nhiều.

Chu Giai Mô tuy bức tức, thừa hiểu Trần Thuật biết còn có hỏi, nhưng không thể làm gì, đành kể lại đầu đuôi:

- Anh Trần, anh cũng biết hai năm qua công ty đối xử với anh không tệ, vì sự kiện của Trương Thực, anh lập công nên thăng lên làm tổ trưởng tổ Lôi Đình.

- Đúng thế, công ty đối xử với tôi tốt lắm, không chỉ thăng chức cho tôi, cả bạn gái tôi cũng thăng lên thành bà chủ.

Trần Thuật ngăn bài tình cảm của Chu Giai Mô:

- Đừng dùng mấy lời lẽ rẻ rách này với tôi.

- Tôi hiểu, tôi hiểu ...

Chu Giai Mô lau mồ hôi trên trán, càng lúc càng thấy chuyện này khó chơi:

- Cho nên, đầu tiên là chúng ta đạt thành nhận thức chung, tin tức kia do anh truyền bá phải không?

- À, tôi mất điện thoại rồi.

Trần Thuật nói tỉnh bơ:

- Chắc là có ai đó nhật được, phát hiện tài liệu chưa kịp xóa chằng.

- Sao lại mất được chứ?

Chu Giai Mô sầm mặt, lý do vớ vẩn:

- Tôi muốn mất thì mất, liên quan gì tới anh? Cả một người sống sờ sờ còn mất được hưởng hồ là cái di động.

- Chẳng lẽ không cần mật mã mở điện thoại à?

Trần Thuật nhún vai:

- Ai mà biết, chẳng may họ đoán trúng thì sao?

- Được rồi, chuyện này không quan trọng nữa.

Chu Giai Mô thấy thái độ bất cần của Trần Thuật như thế, truy cứu tiếp chuyện này không ý nghĩa nữa:

- Có thể liên hệ với những người kia không? Chủ tài khoản “Bão lớn giới giải trí” và người thao túng đằng sau ... Đương nhiên, trước đó anh có thể đưa ra yêu cầu.

Trần Thuật không khách khí, vốn nghĩ Hoa Mỹ mất khoảng hai ba ngày sẽ tìm tới mình, nhờ Lăng Thần, họ tới thật nhanh:

- Thứ nhất, xin lỗi tôi, tập đoàn Hoa Mỹ phải công khai xin lỗi chuyện tôi nhận tiền của đối tác.

Chu Giai Mô đồng ý ngay.

- Được, Hoa Mỹ sẽ công khai đưa ra tuyên bố.

- Không, tôi nói đích thân Vương Tín.

Chu Giai Mô lạc giọng, tên này điên sao, chuyện đó mà dám nghĩ tới:

- Trần Thuật .. Anh biết chuyện này là không thể.

Trần Thuật cúi đầu xuống cắn một miếng quẩy, lại húp ngụm sữa đậu, hai má phình lên, nhìn y ăn, người khác cũng thấy ngon miệng.

Tuy là nhà ăn của trường đại học thành phố, thực ra học sinh tới ăn sáng không nhiều, chủ yếu tới từ người đi làm thuê phòng ở xung quanh, nhất là tiểu khu của Trần Thuật càng đông, có vài khuôn mặt quen thuộc, song y không nhớ tên, sống ở thành phố lớn là thế, ai biết người này, quan hệ láng giềng rất nhạt, thậm chí có thể coi như không có.

- Anh Trần, anh nên biết điều này quá hà khắc, nếu tổng giám đốc Vương chấp nhận yêu cầu này, về sau sao còn chỗ đứng trong nghề? Đàm phán phải có giới hạn chứ, chúng tôi mang thành ý tới, anh nên tỏ thành ý của mình.

Chu Giai Mô bình ổn tinh thần, bày ra thái độ chuyên nghiệp:

- Lúc Vương Tín hát nước bắn lên người tôi, hẳn có nghĩ tới chuyện tôi mất chỗ đứng trong nghề không?

Trần Thuật vặn lại:

- Nhưng tổng giám đốc Vương là thái tử tập đoàn chúng ta, với thân phận anh ấy sao có thể ...

Chu Giai Mô ra sức khuyên can:

- Ý anh là Vương Tín thân phận cao quý có thể tùy ý trả đũa người khác, có thể dùng thủ đoạn bẩn thỉu với tôi, còn tôi địa vị thấp kém phải vui vẻ chấp nhận à?

- Không, không, ý tôi không phải thế, anh Trần ...

Chu Giai Mô rồi rít xua tay:

- Anh có thể bù đắp ở phương diện khác, ví như tiền.

- Vương Tín có thiếu tiền không?

Trần Thuật hỏi:

Giải quyết được bằng tiền thì dễ rồi, Chu Giai Mô nhẹ người:

- Đương nhiên không thiếu, anh lại không phải không biết lai lịch tổng giám đốc, cho nên anh chứ thoải mái ...

- Cho nên tôi không cần tiền ... Tôi muốn hấn xin lỗi.

Trần Thuật chém đinh chặt sắt nói:

- Hấn thiếu cái gì tôi lấy cái đó, hấn thiếu đạo đức, tôi lấy đạo đức của hấn.

- Chuyện này tôi không thể đáp ứng.

- Vậy chúng ta không cần bàn nữa. Phiền anh tránh ra được không, anh ngồi trước mặt tôi, rất ảnh hưởng tới ăn uống.

Chu Giai Mô không nhin nổi nữa, đứng dậy chỉ mặt Trần Thuật:

- Trần Thuật, làm người phải biết trước biết sau, đừng có mà quá đáng, chúng ta dù sao từng là đồng nghiệp.

Rầm!

Trần Thuật đập đũa xuống bàn, đôi mắt gườm gườm ẩn chứa sát khí làm Chu Giai Mô rợn người:

- Đồng nghiệp? Loại đồng nghiệp tôi còn chưa đi đã lên sau lưng tôi đi mách lẻo với Vương Tin hả?

- À, cậu nói chuyện tôi mách tổng giám đốc Vương à? Sao, tôi nói gì sai sao, không phải cậu nói trước mặt chúng tôi là tổng giám đốc cướp bạn gái của cậu à? Không phải cậu nói muốn từ chức à? Nếu cậu đi rồi, cho tôi cơ hội kiếm chút công hiến không được sao? Dù sao đó là cách sinh tồn ở văn phòng mà.

Chu Giai Mô chẳng thấy mình làm gì sai:

- Cậu đi rồi, tôi lên làm tổ trưởng thay cậu, đó là nhờ công của cậu đấy, cho nên Trần Thuật, tôi thực sự phải mời cậu một bữa.

Chương 015+16:

- Chà, lộ bản mặt vô sỉ ra rồi còn lên giọng giảng giải tình nghĩa đồng nghiệp.

Trần Thuật nhếch môi, con người Chu Giai Mô thế nào thì y nhìn ra lâu rồi, một tên tiểu nhân bất tài thích đồ kỵ:

- Cậu tử tế gì hơn người ta mà lên mặt đạo đức giả, trước khi đi cậu tiết lộ chuyện tình cảm với thư ký Lãng, chẳng phải trả thù cô ấy à, đừng ra vẻ thanh cao, hậu quả ngày hôm nay chuốc lấy thôi ... còn cả chuyện Trương Thục, trước kia sự cố của Trương Thục do cậu xử lý, không phải do cậu đưa ra phương án giải quyết à? Kết quả thế nào, giờ cậu dùng nó để hủy hoại Trương Thục. Trần Thuật, cậu là thứ tàn độc như ai thôi, đừng nói ai vô sỉ. Cứ giải quyết vấn đề đi.

Chu Giai Mô quả nhiên không hổ nhiều năm lăn lộn ở chốn văn phòng, đối đáp chẳng thua kém:

- Chuyện của tôi và Lãng Thần, anh chưa đủ tư cách bình luận đâu, đừng nghĩ mình dơ bẩn thì người khác cũng như mình.

Trần Thuật không để hắn khiêu khích:

- Tôi xử lý không ít sự vụ của Hoa Mỹ, vì sao lại lấy Trương Thục ra khai đao, biết không?

Chu Giai Mô sầm mặt:

- Vì sao?

- Vì hắn ta vô trách nhiệm nhỏ nhen ích kỷ. Đúng, phương án do tôi đưa ra, nhưng công ty có làm theo đúng như thế không? Tuy say rượu lái xe ảnh hưởng tới hình ảnh, nhưng nếu nghệ sĩ dừng cảm đứng ra nhận trách nhiệm, hứa không tái phạm, không chỉ tuyệt hậu họa, có khi lại còn thu được thêm sự đồng tình tán thưởng tinh thần dám làm dám nhận. Ca sĩ

Tàng Phong Duệ chẳng phải cũng làm thế à, kết quả người ta không chỉ không mất hình tượng, càng khiến công chúng kính trọng hơn.

Trần Thuật hạ giọng xuất rất thấp, vẫn nghe ra sự bất mãn trong đó:

- Ngoài ra khi đó tôi nói, trừ đền bù tiền thuốc men cho người bị hại, còn bồi thường 20 vạn tổn thất tinh thần và bù chi phí nghỉ việc. Trương Thục chỉ để bạn hấn ta trả có 2 vạn tiền viện phí, còn không tới thăm người ta một lần, giả vờ chuyện này không liên quan, cô bạn kia biến mất luôn. Cuối cùng tôi phải yêu cầu công ty bỏ mười vạn mới áp được chuyện này xuống.

- Đến Tết tôi tới thăm người bị hại, anh ta bị tàn tật ở chân nên không thể làm việc, cả nhà rơi vào cảnh cùng quẫn. Tôi đi nói với Trương Thục, mong hấn có thể bồi thường riêng cho người bị hại, hấn không hồi lỗi lại còn chửi mắng tôi trước mặt bao người. Cho nên, điều kiện thứ hai, Trương Thục phải bồi thường cho người bị hại 100 vạn, dù sao thời gian trôi qua một năm, phải thêm lãi.

Chu Giai Mô tái mặt, đây không phải con số nhỏ:

- Trần Thật, cậu đừng có mà tham lam.

Trần Thuật khẽ lắc đầu:

- Không, tôi không tham lam, nếu các người muốn đàm phán, vậy thì cũng khỏi cần làm theo yêu cầu của tôi.

- Cậu cho rằng đã ăn chắc được chúng tôi rồi à? Cho rằng chúng tôi không có cách hóa giải nào à?

Chu Giai Mô giọng điệu hung hăng, hấn cực ghét Trần Thuật luôn ra vẻ đạo đức thanh cao, cho rằng y là thứ nguy quân tử:

- Vốn chúng tôi nghĩ cho hình tượng của Trương Thục nên mới nhìn cho qua. Nếu cậu rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy chớ trách chúng tôi không khách khí.

Nói rồi lấy ra từ cặp xách tay mấy tờ hợp đồng:

- Đây là hợp đồng mua chuộc truyền thông do cậu ký?

Trần Thuật liếc mắt qua:

- Đúng.

Là tổ trưởng tổ Lôi Đình, chuyên ứng phó với sự kiện khẩn cấp, có quyền sử dụng nguồn lực phù hợp nhất, bản hợp đồng này ký tên của Trần Thuật.

- Bộ phận pháp luật của công ty xác thực, những hợp đồng này đều có vấn đề hời lộ.

Chu Giai Mô cười gằn:

Trần Thuật ồ một tiếng, tích tắc đoán ra đối phương có ý đồ gì:

- Cho nên ý anh là, nếu tôi không bỏ qua cho Trương Thục, các người sẽ ném tôi cho cục công an chứ gì

- Thông minh lắm.

Chu Giai Mô trích thượng vỗ tay hai cái:

- Trần Thuật ơi Trần Thuật, cậu không phải là thằng nhãi non nớt nữa, sao không hiểu đạo lý trứng đừng chọi với đá? Chỉ cần chúng tôi muốn, trong mười phút có thể ném cậu vào tù vài năm. Muốn chứng cứ à? Cũng chỉ mười phút thôi, cho nên chuyện này kết thúc như vậy đi.

- Giờ thì nghe tôi đưa ra điều kiện thứ ba đây.

Trần Thuật căn bản không sợ sự uy hiếp đó:

- Bảo Trương Thục nghỉ một năm, sau khi hắn quay xong bộ phim đang dở thì trong vòng một năm không nhận bất kỳ lịch trình gì.

- Cái gì, cậu điên rồi à?

Chu Giai Mô mở to mắt hết cỡ:

- Cậu điếc hay sao, nếu cậu hủy Trương Thục, chúng tôi hủy cậu.

- Tốt.

Trần Thuật lau miệng:

- Dùng một kẻ trắng tay này đổi lấy một minh tinh hot nhất tập đoàn, tôi chẳng lỗ.

Chu Giai Mô cảm thấy chuyện chẳng lành, chẳng lẽ tên này vì thất tình đâm ra hận đời bất chấp rồi, thế thì không hay vua còn thua thằng liều nữa là, thế nên lại đầu dũa:

- Trần Thuật, nghe tôi nói một câu ...

- Các anh có thể từ chối.

Từ thái độ thản nhiên như không đó, Chu Giai Mô nhìn ra tinh thần Kinh Kha qua sông Dịch, đúng thế, giờ người ta trắng tay rồi, sự nghiệp hủy hoại, bạn gái cũng mất, danh tiếng chẳng còn, còn sợ cái gì nữa, không được, ai muốn chơi với thằng liều mạng này:

- Cậu đợi chút, tôi xin chỉ thị.

- Tùy.

Trần Thuật phát tay, cầm bánh bao lên ăn từng miếng lớn:

- Có điều điện thoại thông rồi để tôi nói với Vương Tín vài câu.

.....

Văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Hoa Mỹ.

Phong cách trong văn phòng này hoàn toàn khác với sự hiện đại của tòa nhà, bất kể là bàn gỗ cổ kính, lò sưởi tường, thảm trải sàn hoa lệ hay đèn treo thủy tinh, tranh họa đều mang đậm phong cách nước Anh cổ, đó là do Vương Tín về nước hai năm trước không tiếc tiền trang trí, hoài niệm cuộc sống trước của hắn.

Vương Tín, Hứa Bân, Trương Minh Viễn ngồi vây quanh ghế sofa tán gẫu, thư ký Lăng Thần và Lý Hân ra ngoài bê cà phê vừa mới pha cho mọi người.

Tốt nghiệp trường Imperial College Business, sống ở Anh nhiều năm, Vương Tín có thói quen vừa ẩm thực vừa sinh hoạt. Người khác uống cốc cà phê đen không ngủ được, hắn mỗi ngày uống vài cốc như không. Ngược lại không hứng thú với trà mà người Trung Quốc thích, hắn nói nhạt nhẽo vô vị.

Vương Tín nhận lấy cà phê Lăng Thần đưa cho, khẽ ngấu thìa bạc, bất kể lúc nào hắn cũng giữ hình tượng ưu nhã ung dung không thể chê trách gì:

- Các anh thử đi, đây là cà phê Coatepec mà tôi thích nhất, Coatepec là nơi sản xuất cà phê truyền thống nhất, phẩm chất tốt nhất ở Mexico, vì sản lượng phong phú của nó mà có danh xưng thành phố cà phê, được coi là một trong số thứ cà phê ngon nhất thế giới.

- Cà phê của tổng giám đốc không phải là ai cũng uống được.

Trương Minh Viễn rất hưởng thụ nhấp một ngụm:

- Có điều so với cà phê, tôi khâm phục nhất là tâm cảnh của tổng giám đốc, gặp chuyện lớn như vậy mà như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy. Tô Thức có câu thơ thế nào nhỉ “Cứ mặc

lá rừng lác đác rơi. Hãy thư thả bước, vịnh ngâm chơi Gậy trúc, giầy rơm hơn vó ngựa Ai sợ!”

- Đúng thế, bất kể sóng gió lớn thế nào, tổng giám đốc vẫn đứng đĩnh đạc bước, làm tâm gương mộ, không biết tập tới khi nào mới có phong thái này.

Hứa Bân ở bên ra sức phụ họa:

Vương Tín cười nhẹ, không tỏ ra đắc ý:

- Các anh đã thấy ngư dân Châu Âu dùng lưới bắt cá chưa?

- Sao ạ, dùng lưới bắt cá còn phải chú ý gì ạ?

Hứa Bân phối hợp hỏi, là cấp dưới dù biết câu trả lời cũng nhất định không được đáp, phải giả ngốc để lãnh đạo thể hiện:

- Ngư phu bên đó bắt cá dùng lưới thường rất lớn, những con cá nhỏ chưa đạt tiêu chuẩn lọt qua mắt lưới, như thế tránh tận diệt vùng biển đó, năm sau không còn cá mà bắt nữa, ảnh hưởng tới kế sinh nhai của họ.

Vương Tín vừa uống cà phê vừa giảng giải:

- Ý tổng giám đốc nói Trần Thuật là con cá nhỏ mà chúng ta cố ý để lọt lưới ạ.

- Không.

Vương Tín lắc đầu:

- Tôi vốn cho rằng y chỉ là con giun, không ngờ y lại là rắn biển có độc. Trước kia mắt lưới của chúng ta quá lớn, bỏ sót y.

- Đều tại tôi.

Trương Minh Viễn kiểm điểm nhận sai:

- Trước kia tôi quá dung túng y, thấy y có chút tài hoa nên tạo điều kiện để y thể hiện, ai dè y lại là loại người như vậy ... nếu trước đó tôi yêu cầu hà khắc hơn đã tốt rồi. Cũng tại

Nhậm Quang Minh nhất định muốn đưa y vào vị trí tổ trưởng tổ Lôi Đình.

- Bỏ đi, chuyện qua rồi, đừng nhắc nữa.

Vương Tín tự tin xua tay:

- Chuyện sẽ nhanh chóng được giải quyết thôi.

- Tổng giám đốc cho rằng Trần Thuật nhất định sẽ đồng ý với điều kiện hòa giải của chúng ta sao?

Lý Hân cẩn thận hỏi, cô bị Trương Thục gọi điện mắng như con cháu hai lần rồi, nếu chuyện chưa được giải quyết, cô cũng khó sống:

Bây giờ đã có các công ty giải trí truyền thông khác đã bắt đầu chuyển đăng bài đó, nếu không phải bọn họ ép không cho lên “hot search” thì e là cả nước đều biết rồi. Lúc đó vì áp lực của dư luận, e là sẽ có cơ cấu hữu quan phải tới nơi điều tra vụ án.

Một khi cảnh sát điều tra, như vậy có hay không cũng bằng với việc hủy Trương Thục rồi, cô cũng mất việc luôn.

- Đương nhiên y sẽ đồng ý.

Trương Minh Viễn cười nhạt trả lời thay Vương Tín:

- Chu Giai Mô trước kia là cấp dưới của Trần Thuật, hắn mang tới văn kiện toàn do Trần Thuật ký, nếu cả tổ viên cùng với công ty hợp tác đứng ra xác nhận Trần Thuật thu nhận hối lộ, ép phía hợp tác phải cấp tỉ lệ hoa hồng nhất định để hợp tác ... Chẳng lẽ y không sợ vào tù à?

- Trần Thuật là người thông minh, chẳng qua bị công ty khai trừ, không cam lòng, muốn kiếm ít tiền bồi thường thôi.

Hứa Bân đương nhiên không dám nói tới nguyên nhân tổng giám đốc cướp bạn gái của người ta, chuyện đã đồn ầm ĩ cả

công ty rồi, mới đầu còn có người nghi ngờ độ đáng tin của nó, nhưng qua loạt sự kiện vừa rồi gián tiếp chứng thực rồi, nhất là Lăng Thần trước kia như đóa hoa tươi khiến người ta nhìn thêm khát, giờ héo hon như vậy:

- Vấn đề có thể giải quyết bằng tiền thì không phải là vấn đề.

Lăng Thần ở bên nghe người ta bàn tán về Trần Thuật, bất kể nói tốt hay xấu, trong lòng đều hết sức không thoải mái, giả vờ bận rộn. Người ta nói tình đầu khó quên, huống hồ cô chia tay Trần Thuật không phải vì đã hết yêu.

- Có điều chuyện này đúng là một lời cảnh tỉnh cho chúng ta.

Vương Tín nhìn hai cấp dưới:

- Một nhân viên cấp bậc như Trần Thuật đã có thể nắm được tin tức đủ hủy một nghệ sĩ hàng đầu, chúng ta cần chú ý trọng điểm. Bất kể ký hợp đồng bảo mật hay là thủ đoạn khác, phải làm họ giữ chặt miệng. Tôi không muốn công ty xuất hiện một Trần Thuật thứ hai.

- Vâng tổng giám đốc, tôi sẽ cùng ban pháp luật của công ty thương lượng chuyện này.

Trương Minh Viễn lập tức tỏ thái độ:

- Tôi cũng sẽ đặc biệt chú ý, tôi tin không phải ai cũng là loại vong ân phụ nghĩa như Trần Thuật.

Hứa Bân trầm giọng nói:

- Dạo chuyện này kết thúc ...

Vương Tín nói tới đó liếc nhìn Lăng Thần đang bận bịu gần đó, lời tiếp sau không nói nữa, tuy Lăng Thần nói không hối hận, nhưng hẳn biết mình có được thân thể của cô chứ

chưa có được trái tim của cô, hẳn tự phụ như thế, sao có thể chấp nhận:

Vì thế vật cản phải bị loại bỏ, với hẳn điều này không khó.

Trần Thuật, cậu cho rằng chuyện này sẽ kết thúc thế à? Non lắm, tôi nói rồi, cậu kém tôi 10 tuổi, cậu có biết đang tự dòn mình vào đường cùng không, cậu đang cho tôi cái có tuyệt hảo đây.

Điện thoại trên bàn Vương Tín vang lên nhạc dương cầm du dương.

- Phía Giai Mô hẳn là đám phản ôn thỏa rồi, gọi điện về báo cáo kết quả đây.

Vương Tín cầm lên cười, hết sức tự tin bật loa ngoài cho mọi người cùng nghe:

- Tôi là Vương Tín đây.

- Tổng giám đốc, Trần Thuật muốn nói chuyện với anh.

Chu Giai Mô nhỏ giọng nói:

Vương Tín hơi bất ngờ nhìn Trương Minh Viễn, Chu Giai Mô do ông ta đề bạt, phải hẳn đi đàm phán với Trần Thuật là vì hẳn tương đối hiểu Trần Thuật, ngoài ra tính cách cẩn trọng, công ty cũng có ý khảo nghiệm năng lực của hẳn.

Không ngờ đi nửa ngày trời rồi mà tới giờ chưa giải quyết được. Hơn nữa tên nhãi không lượng sức mình đó lại muốn nói chuyện với mình ... Y nói muốn nói chuyện thì nói chuyện à? Con giận thoáng bùng lên trong lòng Vương Tín, y là cái thá gì chứ!

Trương Minh Viễn tiếp nhận sự uy hiếp trong ánh mắt của Vương Tín, lòng nghĩ phải loại Chu Giai Mô thôi, làm việc không ra sao.

- Bảo y nói đi.

Vương Tin nói hời hợt nhẹ như không, hấn học tâm lý, càng tỏ ra thân nhiên, càng khiến đối phương có cảm giác không coi trọng. Hấn thích cảm giác làm thượng đế đứng trên nhìn người khác.

- Thứ nhất, tôi muốn Vương Tin phải công khai xin lỗi tôi.

Điện thoại bên kia đã chuyển cho Trần Thuật:

- Không phải Hoa Mỹ, mà là Vương Tín phải xin lỗi tôi. Có vấn đề gì không?

- Trần Thuật, cậu đừng có mà quá đáng, cậu không được gì đâu.

- Thằng nhãi này, cậu cũng có điểm yếu trong tay chúng tôi, có tin chúng tôi tống vào tù không?

Vương Tin không trả lời, Trương Minh Viễn và Hứa Bân đã nhảy vào quát tháo, Lăng Thần đang sắp xếp tài liệu run tay, kỳ thực này giờ toàn bộ sự chú ý của cô đều hướng về phía này, tim đập loạn nhịp, cô không muốn chuyện này xảy ra, chỉ muốn mọi thứ kết thúc thật nhanh chóng mà thôi.

- Có vấn đề gì không?

Trần Thuật hỏi lại:

- Không thành vấn đề.

Trái ngược với dự đoán, Vương Tin thoải mái chấp nhận điều kiện này:

- Thứ hai, tôi muốn Hoa Mỹ bồi thường cho người bị hại 100 vạn, có vấn đề gì không?

Trần Thuật tiếp tục hỏi:

- 100 vạn? Một thằng công nhân bị thương cái chân mà đáng giá 100 vạn à? 100 vạn đủ lấy mấy cái mạng của cậu rồi

đấy.

- Thằng này điên rồi, tổng giám đốc, chúng ta không đồng ý.

- Không thành vấn đề.

Giọng vẫn đều đều từ tốn, tay cầm cốc cà phê của Vương Tín đã nổi đầy gân xanh, cốc cà phê tinh xảo được hấn mang từ nước Anh về bị hấn bóp kêu ken ken:

Tiền tất nhiên không thành vấn đề, giá trị Trương Thục đem về cho Hoa Mỹ lớn hơn số đó nhiều lần, hưởng hồ hấn tiếp nhận công ty chưa lâu, thành tích làm ra chưa rõ ràng, nếu để tồn thất một đại minh tinh như vậy, tuy chưa gây tổn hại tới gốc rễ Hoa Mỹ, song HĐQT sẽ không hài lòng, cha hấn cũng là người nghiêm khắc yêu cầu cao, sẽ thất vọng về hấn.

Nhanh chóng cân nhắc thiệt hơn, Vương Tín đồng ý, cái hấn khó chịu chỉ là người ra điều kiện kia.

- Thứ ba, Trương Thục phải nghỉ một năm, không được tiếp nhận bất kỳ lịch trình gì, có vấn đề gì không?

Trần Thuật giọng vô cảm:

- Trần Thuật, mày điên à?

Trương Minh Viễn không khống chế được bản thân nữa, cầm lấy điện thoại rống lên:

- Mày đừng có được nước lấn tới, mày biết một năm với nghệ sĩ nghĩa là gì không? Mày biết một năm công ty tồn thất bao nhiêu không? Trần Thuật tao nói với mày biết, đây là tổng tiền, tao báo cảnh sát bắt mày ngay lập tức, mày tin không?

- Các người biết một năm với nghệ sĩ đại biểu cho cái gì, vậy càng biết một đời đối với nghệ sĩ là gì.

Trần Thuật khinh miệt đáp lại:

- Định báo cảnh sát à, báo nhanh lên, có biết số không, hay để tôi bảo cho.

Thứ vô sỉ khốn kiếp.

Chương 017:

Lăng Thần đi tới nhận lấy điện thoại, chuyện đã tới nước này, cô không thể giả vờ như vô quan, cô sợ Trần Thuật đi quá xa tự làm hại mình, nhẹ giọng nói gần như cầu xin:

- Trần Thật, cần gì làm chuyện thành thế này, có gì cũng thương lượng được mà.

Vương Tín mặt tối đen, Hứa Bân và Trương Minh Viễn đưa mắt nhìn nhau, ý tứ kiêu “quả nhiên là như thế”, Lý Hân vừa sợ vừa phấn khích, xem ra có chuyện hay rồi.

Phía bên kia điện thoại im lặng mấy giây mới lại có âm thanh truyền ra.

- Cô là ai?

Lăng Thần nhói đau bụng cơn, cắn môi:

- Lăng Thần.

- Tôi không quen cô.

Giọng nói từ phía bên kia truyền tới nhẹ như gió lướt qua ngọn lửa, như sóng luôn qua kẽ chân, như chưa từng có chuyện gì giữa hai người:

Lạnh!

Lạnh tới thấu xương!

Một câu nói nhẹ nhàng mà như tuyết lạnh phủ xuống lòng Lăng Thần, thoáng chống phủ kín nội tâm cô, Lăng Thần nắm chặt điện thoại, vành mắt ướt nhoe, thì ra khi người ta hoàn toàn buông tay lại đau như thế:

Ngày chuyển đồ rời đi, cô nghĩ mình rất kiên định rồi, cô cho rằng mình có thể gói gém tình cảm này cất đi rồi, nhưng ngày hôm đó nghe lời đối đáp giữa Trần Thuật và Vương Tín, mấy ngày qua cô không ngừng hồi ức lại thời gian hai người ở bên nhau, cùng nói những lời ngây thơ, lời âu yếm buồn nôn, từng ồn ào đùa giỡn, cùng ôm nhau đi vào giấc ngủ, sáng sớm vẫn quần quít không chịu rời giường, hay đơn giản là nắm tay nhau tản bộ ngoài phố ... kể cả khi Vương Tín tiến vào thân thể cô, trong đầu vẫn chỉ có hình ảnh Trần Thuật nay ao ước tương lai đã là giấc mơ không thành hiện thực.

Thậm chí có khoảnh khắc yếu lòng, Lăng Thần thậm chí muốn chạy về bên Trần Thuật, cô tin, Trần Thuật sẽ tha thứ ...

Vương Tín đặt cốc cà phê xuống, không bận tâm tới ánh mắt của người khác đi tới khế vỗ vai Lăng Thần, lấy điện thoại trong tay cô:

- Hai điều kiện đầu tôi đồng ý, cái thứ ba không được.

- Vậy thì báo cảnh sát đi, quấy của tôi nguội rồi, không nói chuyện nữa.

Trần Thuật thái độ dứt khoát:

- Trần Thuật ...

Vương Tín gọi vội:

- Có ... vấn ... đề ... không?

Trần Thuật nói từng chữ một:

- Không thành vấn đề.

Vương Tín rít lên như rắn độc, mắt đỏ ngầu:

Ba lần nói ra bốn chữ “không thành vấn đề” cứ như rút hết toàn bộ sức lực trong thân thể hắn, lòng kiêu hãnh đứng trên

người khác của hắn bị đả kích nghiêm trọng, con giun đó, con giun đó dám leo lên đầu hắn ...

Cúp điện thoại rồi Vương Tín vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại trong tay.

Lúc này hắn còn nói tự tin chắc chắn như thế, bây giờ khác gì bị Trần Thuật tát một phát vào mặt.

Lăng Thần ôm miệng, cô không thể ngờ sự việc lại diễn biến theo chiều hướng tồi tệ thế này.

- Tổng giám đốc, sao anh có thể .. Sao có thể đồng ý với điều kiện của y.

Trương Minh Viễn ngậy ra như gà gồ, không sao tin nổi:

- Nếu uy hiếp có tác dụng, Chu Giai Mô đã có cần gọi cú điện thoại này không?

Vương Tín hỏi ngược lại:

Không ai trả lời được.

- Nếu uy hiếp không có tác dụng, chúng ta lấy gì để dẹp chuyện này.

Vương Tín bất thành linh cảm di đập đập xuống đất:

- Phế vật, một đám phế vật không được việc gì hết.

Hứa Bân và Trương Minh Viễn giật mình lùi lại sau.

- Trước kia anh ấy không như thế, trước kia anh ấy không như thế.

Lăng Thần rốt cuộc òa khóc thành tiếng, hai tay ôm mặt chạy ra khỏi phòng, tư duy cô lúc này như đình trệ, không còn suy nghĩ gì được nữa rồi.

.....

Chu Giai Mô nhìn Trần Thuật ở phía đối diện, trong lòng bất giác sợ hãi, hắn đã biết thế nào là con thú bị dồn vào đường cùng.

Phía bên này cũng bật loa ngoài, vì thế hắn nghe thấy rõ ràng thái độ của phía tổng bộ với sự kiện này. Bên trên đã chấp nhận ba điều kiện vô cùng hà khắc, tức là hắn không còn gì để nói nữa rồi.

Từ đầu tới cuối nghe hai người đối thoại, không có bất kỳ giao phong nào, cũng không có tranh chấp gì kịch liệt.

Thậm chí trong lúc chờ trả lời, Trần Thuật còn húp sữa đậu, đó là đậu hoa dính ở đáy bát, không đủ một thìa, chẳng biết Trần Thuật vì không muốn lãng phí hay vì cái gì mà ngửa cổ mút sạch.

Không có bất kỳ uy hiếp nào, chỉ đơn giản thuật lại ba yêu cầu của mình, vậy mà tổng giám đốc tiếp nhận hết.

- Không, không thành vấn đề ...

Chu Giai Mô khàn khàn, bất tri bất giác lặp lại bốn chữ kia:

- Nếu công ty đã đồng ý tất cả yêu cầu của cậu rồi, vậy chuyện này cũng nên kết thúc thôi.

- Kết thúc à?

- Công ty sẽ trở về làm công tác với Trương Thục, để anh ấy tạm nghỉ công tác một năm, gần đây anh ấy quá mệt, vừa mất cần một kỳ nghỉ ... Cho nên chuyện này phải chăng nên dừng lại?

Trần Thuật cầm đũa gõ cái bát sứ trắng:

- Vương Tín là kẻ thông minh, bảo hắn viết lời xin lỗi chân thành chút, trước khi công bố tốt nhất là cho tôi thẩm duyệt, để tôi còn giúp hắn sửa lỗi chính tả gì đó, hắn sống ở nước ngoài

hiều năm, sợ chữ nghĩa không ra gì, người ta không hiểu đúng được.

Chu Giai Mô thấy xét ở bất kỳ phương diện nào thì Trần Thuật đi quá xa rồi:

- Trần Thuật, giang hồ có xa, cuối cùng vẫn gặp lại, cậu ra tay tàn nhẫn như vậy, không sợ chết không có đất dung thân à?

Bữa sáng này kéo dài quá lâu, đã vào giờ đi học đi làm, nhà ăn không còn ai nữa, mặt trời cũng lên cao, không còn cơn gió mát dễ chịu buổi sáng nữa, ở ngoài trời thời điểm này là không sáng suốt, Trần Thuật đứng lên:

- Đột nhiên tôi muốn có yêu cầu thứ tư, anh bán đứng tôi, nên tự tát mình hai cái đi, có vấn đề gì không?

- Không có chuyện đó đâu.

Chu Giai Mô nghiêng rằng:

- Thế thì hủy giao dịch.

Trần Thuật đi thẳng ra ngoài, nhún vai nói một câu đơn giản:

Bốp!

Chu Giai Mô vung tay phải cực mạnh tát một cái.

Bốp!

Tay trái lại tát cái nữa, cách mấy bước đều nghe thấy, người ra người vào ngõ ngang.

.....

- Chào buổi tối các vị khán thính giả, đây là tiết mục Hoa thành đêm không ngủ FM91, tôi Thang Thang, cô vấn tình cảm của mọi người. Hôm nay chúng ta tán gẫu về chủ đề “tình yêu”, trên đời này thực sự có tình yêu không thay đổi sao? Tình cảm quan trọng hay tiền bạc quan trọng? Tình yêu đích

thực liệu có bị tiền bạc ảnh hưởng không? Tôi có một người bạn, gần đây cậu ấy bị tình cảm dày vò, bạn gái yêu bảy năm chia tay với cậu ấy.

Ừ ...

Di động đặt ở trên bàn rung lên.

Người chủ trì cầm di động lên xem, chỉ thấy dòng chữ: “Dám nói chuyện của tôi, tôi giết anh.”

Mắt đọc tin nhắn, miệng người chủ trì không ngừng lại:

- Thương Hiệt tạo chữ có mười vạn, chỉ có chữ tình gây tổn thương nhất. Khi những người bạn chúng tôi cùng cậu ấy uống rượu tiêu sầu, trong lòng tôi không khỏi sinh ra một câu hỏi: Yêu là gì? Là thích? Là bầu bạn? Nếu thích và bầu bạn đều có thể thay thế thì sao? Thích dùng xe sang biệt thự du lịch để thay thế, bầu bạn dùng sách vở phim ảnh trò chơi thay thế. Vậy có phải trên thế gian không còn tình yêu nữa? Cũng không cần tình yêu nữa?

- Đây là nguyên nhân người độc thân trong xã hội ngày một nhiều, tuổi độc thân ngày một cao, một phần nguyên nhân quan trọng là họ mất đi lòng tin. Nếu như không kỳ vọng gì vào tình yêu, phải là chuyện bi thương biết mấy? Cho nên các vị thánh quý yêu quý, mời mọi người nói ra câu chuyện tình yêu của mình, để sưởi ấm nội tâm của người bạn vì thất tình mà tan nát cõi lòng của tôi ... Để chúng ta cùng tin, tình yêu luôn luôn tồn tại. Được rồi, chúng ta hãy nghe điện thoại của một thánh giả đầu tiên ...

Chương 018: Thế mới là anh em.

Thời lượng giành cho tiết mục kết thúc, Thang Đại Hải tháo tai nghe trên đầu, vươn vai làm vài động tác thể dục kéo giãn thân thể, lấy di động xem, bên trên có mấy tin nhắn liên.

” Thang Thang, kết thúc tiết mục chúng ta đi uống trà khuya nhé? Em tìm được quán trà Việt rất ngon, nhất định anh sẽ thích.”

” Chồng ơi, em nhớ anh lắm, mấy ngày rồi không hẹn em.”

” Thang Đại Hải, đồ cặn bã, đồ bắt cá hai tay, anh tán tỉnh cả em họ của tôi à, anh còn là con người nữa không, chúng ta kết thúc rồi. Đi chết đi, xuống mười tám tầng đị ngục đi, quỷ sứ đang chờ anh đấy”

- Em họ cô ấy là ai nhỉ? Chắc ... mình còn chẳng nhớ cô ấy là ai ... xóa xóa ...

Thang Đại Hải đọc tin nào xóa tin đó, khi đọc tin nhắn của Trần Thuật thì bất giác nhếch môi cười, ai dà, thằng keo bần này muốn mời mình ăn khuya, hiếm có. Không biết người chị họ thần bí kia có mặt không?

Khi rời phòng thu âm thì trợ lý Tiểu Nhiên bê cà phê tới mặt ngưỡng mộ nhìn thần tượng:

- Anh Hải, cà phê của anh đây, anh mệt lắm phải không? Lát nữa em mời anh đi ăn khuya nhé, hay là đi mát xa chân thả lỏng.

Thang Đại Hải nhận lấy cốc cà phê, một tay bẹo má cô gái:

- Xin lỗi Tiểu Nhiên nhé, hôm nay anh có việc, lần khác anh mời em ăn nhà hàng 5 sao.

- Vâng, chúng ta giao hẹn rồi nhé?

Tới khi Thang Đại Hải đi xa rồi, Tiểu Nhiên vẫn còn đứng tại chỗ, si si dại dại nhìn theo bóng lưng cao lớn kia.

- Tiểu Nhiên, lại trồng cây si Thang thiếu gia đây à?

Biên soạn tiết mục Lý Bình đi qua nhìn thấy nói:

Tiểu Nhiên xấu hổ che dấu:

- Đâu có.

- Tác phong Thang thiếu gia thế nào, cô đâu phải không biết? Bạn bè nữ giới của anh ấy không một trăm cũng tám chục, thay bạn gái nhanh như thay áo, lần trước tôi nghe giám đốc đài hỏi anh ấy, vì sao thay bạn gái nhanh như vậy, cô biết anh ấy trả lời ra sao không?

- Trả lời ra sao?

- Anh ấy nói vì bạn gái không phù hợp với quần áo hôm nay, cô xem, coi con gái nhà người ta là cái gì rồi?

- Hừm, đó là vì anh ấy chưa tìm được tình yêu đích thực.

Tiểu Nhiên lạnh lùng lườm Lý Bình, giày cao gót gõ cạch cạch bỏ đi.

- Ài, tôi muốn tốt cho cô thôi, đừng để tới lúc đến chỗ tôi khóc, tôi cho cô biết ...

- Không cần anh lo.

Đằng xa truyền tới giọng nói kiêu ngạo của cô gái:

Thang Đại Hải là kỳ tích trong giới dẫn chương trình của Hoa Thành, hoặc có thể nói là đóa kỳ hoa.

Bản thân vốn là đại thiếu gia của tập đoàn Phúc Tinh, dưới sức ép của cha, bốn năm đại học học quản trị doanh nghiệp, nhưng hẳn lại không hứng thú với kinh tế, cùng mấy người mày mò trạm phát thanh của trường, bản thân kiêm chức trạm trưởng, biến trạm phát thanh trường vang danh xa gần.

Tốt nghiệp rồi từ chối cha muốn đưa ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, trực tiếp tới đài phát thanh Nam Phương ứng tuyển thành công.

Có lẽ là lo nếu mình làm không tốt sẽ phải về tiếp nhận tập đoàn giá trị hàng tỷ đồng kia, Thang đại thiếu gia làm từ trở lý

làm lên, bây giờ thành, bây giờ thành chủ trì hàng hiệu, có một tiết mục riêng. Tiết mục này do một tay hấn lập kế hoạch, vền vẹn một năm vang danh tam giác châu, với rating áp đảo toàn bộ tiết mục khác trong khung giờ khiến người ta đổ kị đỏ mắt.

Nhắc tới đại danh Thang Thang của giới chủ trì, toàn bộ si nam oán nữ của Hoa Thành không ai không biết.

Có bao nhiêu chàng trai đêm thương tâm vừa uống rượu vừa nghe giọng nói nước ấm chảy qua tim của Thang Thang?

Có bao nhiêu cô gái đêm mưa cô độc, bầu bạn với giọng nói của Thang Thang?

Thế nhưng Thang Thang càng thành công, cha hấn Thang Nghênh Thành càng thấy mất mặt, quan hệ hai cha con càng ngày càng tệ, bây giờ gần như tới mức gặp nhau vờ không quen rồi.

Có một lần Thang đại thiếu gia được mời đi chủ trì một hoạt động thương nghiệp của chính phủ, Thang Nghênh Thành tham gia với tư cách khách mời. Từ đầu tới cuối ông ta không nói chuyện với con trai một câu, thậm chí không hề tiếp xúc ánh mắt một lần, hoàn toàn coi như người xa lạ,

Nhưng chuyện đó chẳng ảnh hưởng tới Thang Thang được thánh giả yêu quý, cùng với việc hấn liên tục thay bạn gái.

Khi Thang Đại Hải lái chiếc Ford Mustang màu vàng bắt mắt của mình tới dưới cầu Hải Châu, Trần Thuật và Lý Như Ý đã ngồi ở trong quán quen uống bia rồi.

Dọc theo con đường cạnh đê Châu Giang, buôn bán theo kiểu quán lẻ đường cực kỳ phát triển, trải dài hết tầm mắt đủ loại quán xá dựng bằng lều bạt hoặc xe bán hàng lưu động, tiếng nói cười rộn ràng khắp nơi.

Càng những ngày nóng nực thì nơi này làm ăn càng hưng thịnh, quán chỉ mở vào buổi tối, khi gió từ ngoài Châu Giang

thổi vào phần nào làm dịu mát cái không khí nóng nực, thời điểm đó làm vài chai bia mát thì chẳng còn gì bằng.

Nhìn đồng vỏ chai vỏ l on bia ở dưới đất, Thang Đại Hải chỉ mặt hai người đau đớn mắt:

- Các cậu còn có tình người nữa không, tôi phải từ chối lời mời của mấy chục em gái chân dài tới cái đầu cầu này, vậy mà các cậu không thèm đợi tôi? Có còn để đại thiếu gia tập đoàn Phúc Tinh vào trong mắt nữa hay thôi? Có còn để Thang Thang người chủ trì trứ danh của Hoa Thành vào trong mắt nữa hay thôi?

- Không.

Trần Thuật trả lời ngắn gọn:

Lý Như Ý không đáp, xoay một phát mở l on bia ném tới, sau đó chạm một phát, ngửa cổ tu ừng ực. Đó là phong cách bia rượu của Lý Như Ý, không có cốc chén gì hết, cứ từng chai từng chai mà tương.

Thang Đại Hải cầm l-on bia nói:

- Chỉ Như Ý tốt với tôi.

- Anh lấy câu chuyện của tôi làm đề tài cho tiết mục còn mặt mũi nào trách tôi không tốt với anh à?

Nếu không phải tâm trạng không tốt, Trần Thuật thêm vào nghe tiết mục của Thang Đại Hải, ai ngờ nghe rồi, lòng càng thấy tệ hơn, ai mà thích đem thất bại của mình ra cho bàn dân thiên hạ bàn tán:

- Tôi không nói cậu, chẳng phải tôi nói rõ rồi à, người bạn đó của tôi chia tay bạn gái 7 năm, cậu và Lăng Thần mới 5 năm. Ài, người ta thương tâm lớn hơn cậu nhiều, ba tháng rồi còn nằm trên giường không gượng dậy được.

- Ba tháng vẫn nằm trên giường không dậy được thì không phải thất tình, mà là mất chân. Tôi rất tò mò đấy, người bạn đó của anh tên là gì?

- Trần Nhị Hồ.

Thang Đại Thành mặt tỉnh bơ:

- Chà, cùng họ với tôi, gần đây người thất tình họ Trần nhiều quá nhỉ?

Đến cả Lý Như Ý nghe câu này của Trần Thuật cũng không nhịn được cười, chứng tỏ người anh em của hắn khôi phục kha khá rồi, ít nhất không lo y nghĩ quẩn nữa.

- Chứ còn gì nữa, cho nên tôi mới muốn tìm nguyên do các cậu thất tình, là do tình cảm phai nhạt hay do tiền bạc xen vào ...

Thang Đại Hải cười ha hả:

Trần Thuật không thèm chấp:

- Tìm ra chưa?

- Chưa, để tôi tìm tiếp, cậu đừng sốt ruột, khi nào tìm ra tôi nói cho cậu đầu tiên.

- Tôi biết thế nào anh cũng nói ra chuyện tôi thất tình trên tiết mục .. anh nói xem, sao tôi lại làm bạn với một người chủ trì?

Trần Thuật liên tục lắc đầu, điệu bộ bất lực vì chơi nhầm với bạn xấu:

- Câu này tôi không thích nghe đâu nhé, người ta còn khuyên tôi ngàn vạn lần đừng làm bạn với đám tác giả biên kịch, vì mỗi một câu anh nói đều có thể thành nguyên liệu sáng tác của người ta, Như Ý chẳng phải là bị cậu đưa vào trong kịch bản đang sáng tác rồi à?

Thang Đại Hải biết trên người Trần Thuật luôn có cuốn sổ nhỏ, y ghi chép câu chuyện đặc sắc ngoài cuộc đời đưa vào tác phẩm của mình, thậm chí có lần tới cả đồn công an mấy ngày:

- Kết quả thì sao, tôi có sợ không?

Chương 019:

- Té ra quân hệ hai người là lợi dụng lẫn nhau.

Lý Như Ý nghe Trần Thuật và Thang Đại Hải xen vào:

- Phải gọi là thành tựu cho nhau mới đúng.

Thang Đại Thành đưa mắt tia một cô gái xinh xắn mặc áo hai dây đỏ chót đi ngang qua, mồm nói không ảnh hưởng:

- Cậu còn mặt mũi mà nói à, cậu diễn kịch điên hơn bất kỳ ai ... tưởng tôi không biết cậu im lặng không nói gì, kỳ thực luôn lặng lẽ quan sát học tập bọn tôi đưa vào diễn xuất, không phải chúng ta đều thành tựu cho nhau à?

- Uống!

Lý Như Ý giơ chai lên, thấy hai người bạn này nói nhiều quá, đều là nam nhân với nhau, uống là được, mồm lải nhải không ngừng:

Thang Đại Hải xé một miếng các mực nướng cho vào mồm nhai:

- Nói đi, hôm nay cậu và Như Ý ra đây chắc chắn không chỉ đơn giản là uống bia. Chuyện phía bên kia giải quyết rồi à?

Trần Thuật gật đầu:

- Coi như tạm giải quyết rồi.

- Tình hình thế nào?

Thang Đại Hải hỏi, Lý Như Ý cũng quan tâm quay sang đợi, hai người bọn họ biết Trần Thuật vì thất tình mà từ chức,

chưa hết, lại còn bị phong sát trong nghề, nước bẩn rưới từ đầu xuống chân.

Vậy mà chỉ vền vẹn một ngày đã xử lý xong rồi sao?

Trần Thuật đem nguồn cơn, phát triển cùng với kết quả cuối cùng kể với hai người anh em, biết họ tuy không nói, nhưng trong lòng rất lo cho tình hình của mình. Cho nên chuyện giải quyết xong là hẹn cả hai ra uống bia.

Thang Đại Hải vỗ bàn:

- Thống khoái, kẻ ác phải có kẻ ác trị, đối phó với loại người này phải dùng thủ đoạn như thế, Trần Thuật làm đẹp lắm.

- Trần Thuật không phải người xấu.

Lý Như Ý đĩnh chính, hơi ngạc nhiên, cảm giác người anh em có thay đổi lớn:

- Ai bảo cậu ấy là người xấu đâu.

Thang Đại Hải chỉ mặt Lý Như Ý:

- Tôi nói đầu óc cậu ấy linh hoạt, đi với bụi mặc áo cà sa, đi với thằng sida thì bị aids. chẳng qua cậu ấy có thích dùng hay không thôi, chẳng như cậu, e bị đám người đó hại chết.

Trần Thuật che mặt, cách vận dụng từ ngữ của Thang Đại Hải làm y rất nghi ngờ trình độ toàn bộ thính giả của hần, đây là thất bại của cả nền giáo dục.

- Tôi vốn bị hại chết rồi.

Lý Như Ý thở dài, hình tượng của hần rất tốt, diễn kịch cũng không tệ, chưa tốt nghiệp Học viện Hí kịch Thượng Hải đã được một công ty quản lý nghệ sĩ tới ký hợp đồng, rồi phát sinh mâu thuẫn kịch liệt với thượng tầng công ty nên bị chôn

vùi. Cho nên Lý Như Ý luôn ở trạng thái nửa thất nghiệp, mỗi lần anh em tụ tập uống rượu thì hẳn đều say đầu tiên.

Rảnh mà.

Nói một nghệ sĩ “rảnh”, chẳng khác gì chửi người ta.

- Hay là chúng ta kiện cái công ty kia, nghĩ cách giải trừ hợp đồng?

Thang Đại Hải kiến nghị:

- Đúng.

Trần Thuật cũng khuyên:

- Còn những 8 năm, đòi người được mấy cái 8 năm chứ?

- Không cần.

Lý Như Ý vẫn từ chối như trước:

- Giải trừ hợp đồng cần bồi thường, bọn họ không giúp tôi kiếm tiền, tôi lại phải cho họ tiền à, đừng hòng.

Thang Đại Hải vỗ ngực đảm bảo:

- Không cần cậu bỏ tiền, để tôi. Tôi bảo ban pháp luật của công ty giúp cậu giải quyết, sau này cậu tự do rồi kiếm tiền trả tôi là được.

Lý Như Ý vẫn kiên định từ chối:

- Bọn họ ức hiếp tôi, sau đó tôi vì muốn thoát khỏi họ mà cho họ khoản tiền lớn à? Tôi không làm.

- Lý Như Ý.

Thang Đại Hải đặt mạnh chai bia lên bàn, bực mình vì cái đầu óc sơ cứng của tên này:

- Cần gì phải đấu với loại tiểu nhân ấy, tôi giúp cậu giải quyết vấn đề hợp đồng, cậu giải thoát rồi thống khoái diễn phim diễn kịch, kiếm tiền ... Đừng để chết vì uất ức. Tôi tin

vào thực lực của cậu, tôi tin cậu nhất định sẽ nổi tiếng lớn. Đợi khi cậu hot rồi, trả lại cho tôi cả vốn lẫn lãi.

- Không.

Lý Như Ý lắc đầu:

- Diễn xuất tốt chắc gì đã hot.

Trần Thuật nghe một bên muốn cho vay tiền một bên nhất định không nhận làm bật cười, Lý Như Ý ít nói bướng bỉnh, dùng lời Thang Đại Hải là ” đây là cục đá thối nhất trong nhà xí”, còn nói trước kia hắn không hiểu câu này nghĩa là gì, sau khi gặp được Lý Như Ý liền có nhận thức tỉnh táo.

Thang Đại Hải giận cá chém thớt:

- Trần Thuật, cậu còn mặt mũi mà cười nữa à? Cậu thấy buồn cười lắm à? Cậu khác quái gì Như Ý? Này, tôi nói hai cậu làm sao thế hả? Anh em với nhau sao phải khách khí như thế, các cậu gặp khó khăn, tôi đưa tay ra đỡ các cậu thì sao nào? Các cậu cứ đẩy tôi ra là sao?

- Chỉ cần một cú điện thoại, tôi có thể an bài công việc cho Trần Thuật, chỉ cần tôi ra mặt, đội ngũ pháp luật của nhà tôi có thể giúp Như Ý giải trừ hợp đồng. Tôi là ai? Tôi là đại thiếu gia của tập đoàn Phúc Tinh. Các cậu có cần cần răng chịu đựng thế không? Các cậu không khó chịu thì tôi nhìn khó chịu.

- Đại Hải ...

Trần Thuật vỗ vai người anh em:

Thang Đại Hải gạt tay y ra:

- Đừng gọi tôi là Đại Hải, làm như chúng ta thân thiết lắm vậy. Các cậu phải để tôi trả nợ chứ, mạng tôi do hai cậu cứu về, món nợ này không trả, các cậu định cố ý làm tôi áy náy đấy à, cố ý làm tôi khó chịu phải không?

Lý Như Ý đặt chai bia xuống, không nói gì, nhìn Trần Thuật, ý bảo y nói đi.

- Chúng ta nên tính toán nhanh chậm trước sau.

Trần Thuật cười khỏ:

- Chuyện của Như Ý khá nghiêm trọng, thanh xuân tươi đẹp không nên lỡ dở, tuổi già xuống sắc không cách nào đứng chân ở giới giải trí nữa, mỗi năm bao nhiêu gương mặt mới xuất hiện, trẻ trung hơn, nhiệt huyết hơn, tham vọng hơn, nghỉ một năm là chết người, hướng hồ tám năm. Thế nên anh giúp Như Ý trước đi.

- Giúp Trần Thuật ấy, dù sao tôi đã thế mấy năm rồi, quen rồi, chuyện của cậu cần kíp hơn, giúp cậu ấy trước đi.

Lý Như Ý lại thông thả uống bia:

- Biết gì không?

Thang Đại Hải nhìn cả hai, chém tay một phát:

- Tôi tuyệt giao với các cậu.

Nói rồi mở chai bia mới tu ừng ực.

Không phải vì tôn nghiêm của nam nhân mà Trần Thuật từ chối giúp đỡ của Thang Đại Hải, mà là nghề nghiệp không phù hợp, bốn năm học truyền thông tin tức, sau khi tốt nghiệp cũng làm việc ở tập đoàn giải trí truyền thông.

Nếu nhờ cha Thang Đại Hải giúp, chuyển sang làm việc ở tập đoàn thực phẩm, y làm được cái gì ở đó? Chẳng lẽ mỗi ngày cầm cốc trà xem tờ báo đợi đến cuối tháng lĩnh lương?

Không, Trần Thuật không muốn cuộc sống như thế, y tuy không phải là người có tham vọng dã tâm, nhưng y có lý tưởng và theo đuổi, y có sự nghiệp muốn thành tựu.

Còn nữa, nếu y tiếp nhận an bài này, càng chứng minh Lăng Thần rời bỏ y là “biết nhìn xa” à?

Trần Thuật không muốn chứng minh với Lăng Thần cái gì hết, cô gái đó không xứng đáng để y phải bận lòng, mà muốn chứng minh với người quan tâm thực sự tới mình ... Trần Thuật này tài giỏi.

Lý Như Ý thì từ chối Thang Đại Hải giúp đỡ vì thể diện, hấn cực kỳ sĩ diện, thuộc loại mà chúng ta hay nói “thà chết đói chứ không nhận đồ bố thí”. Chứ nếu hấn không sĩ diện, chịu thỏa hiệp thì với gương mặt đẹp như Phan An kia, công ty đem toàn bộ nguồn lực đổ vào hấn, sớm hót hòn họt rồi.

Chính vì hấn kiêu ngạo, cho nên mới không muốn cúi đầu với công ty, càng không muốn bạn bè vì mình phải đền khoản tiền lớn.

Chủ yếu nhất là, cả hai đều rõ, bất kể là giúp ai, Thang Đại Hải đều phải đi nhờ cha hấn, hấn chưa bao giờ vì bản thân cúi đầu với cha mình, nhưng vì bạn mà phải cúi đầu.

Đó mới là điều mà cả hai bọn họ không muốn nhìn thấy.

Chương 020:

Nói tới cứng đầu cố chấp, tuy ba người biểu hiện ra theo cách khác nhau, tựu chung bản chất đều giống nhau.

Chứ còn sao nữa, hai người bọn họ cũng nhiều lần khuyên Thang Đại Hải bỏ cái nghề chủ trì chẳng kiếm được bao nhiêu tiền kia đi, về mà kế thừa cái tập đoàn bạc tỉ, rồi giống như đám đại thiếu gia nhà địa chủ, mỗi ngày dẫn đám cầu nô tài nghênh ngang ra phố, trêu ghẹo gái nhà lành ...

Trần Thuật và Lý Như Ý đều vỗ ngực đảm bảo, bọn họ không ngại làm cầu nô tài bên cạnh Thang đại thiếu gia.

Đó mới là anh em.

Thấy mình không cách nào thuyết phục được hai tên cứng đầu này, Thang Đại Hải chẳng buồn tốn công ở chủ đề này nữa, sự kiên nhẫn xưa nay luôn là điểm yếu của hắn, bảo Trần Thuật:

- Nếu chuyện đã được giải quyết, Vương Tín công khai xin lỗi trong giới, vậy cậu cũng có thể tìm công việc mới rồi.

- Không lạc quan thế đâu.

Trần Thuật lần này thực sự ngã đau tới tình người rồi, nhìn cuộc đời không đơn giản nữa, chuyện gì cũng thận trọng hơn, ít nhất tâm thái một lần bị rấn cấn, ba năm sợ dây thừng này còn theo y một thời gian nữa:

- Vương Tín xin lỗi tôi, chỉ nói là bị người dưới che mắt hoặc là tin tức nhầm lẫn. Nhưng xí nghiệp trong nghề, bọn họ chẳng lẽ đi tin vào một lời giải thích như vậy à?

- Thế là sao? Công khai xin lỗi còn chưa ăn thua à?

Nhược điểm lớn nhất của Thang đại thiếu gia là lười suy nghĩ, dù sao sống trong gia đình điều kiện đầy đủ quá mà, xưa nay cách giải quyết vấn đề của hắn là lấy tiền ném vào mặt người ta, chưa hài lòng thì ném tới bất tỉnh mới thôi, hơi đâu mà suy nghĩ nhiều:

- Lời nói ra như bát nước đã hắt đi, làm sao mà thu hồi được nữa.

Trần Thuật lòng trùng xuống vài phần:

- Vương Tín chửi tôi, khả năng tất cả mọi người đều tin, nhưng hắn xin lỗi tôi, mọi người sẽ bán tín bán nghi. Cho rằng giữa chúng tôi đạt được thỏa thuận nào đó, hoặc là tôi dùng thủ đoạn nào đó ép hắn phải làm thế, cho nên hắn mới đành che dấu sự thật. Quy cho cùng bọn họ vẫn cho rằng tôi ăn chiết khấu, nếu không sao rời khỏi Hoa Mỹ, đúng không? Vương

Tín thông minh lắm, nên hẳn đồng ý ngay điều kiện nghe có vẻ làm hẳn bề mặt này.

- Cái gì?

Thang Đại Hải nổi nóng:

- Lại còn như thế nữa à? Cậu biết mà sao còn ra điều kiện như vậy?

- Tôi đâu biết, mới đầu tôi cũng nghĩ như anh thôi, đến khi hẳn đồng ý thống khoái như vậy tôi mới ý thức được điều kiện của mình có vấn đề.

Trần Thuật thở dài, kinh nghiệm sống đúng là thứ không thể thu hẹp trong ngày một ngày hai được:

Thang Đại Hải mặt đầy hồ nghi nhìn Trần Thuật:

- Đây, cậu ăn chiết khấu thật đấy à?

- Cút sang bên.

Lý Như Ý nổi cáu chửi ngay:

- Trần Thuật mà thèm mà làm chuyện ấy à? Nói không biết nghĩ, cậu ấy làm thế thì có còn sống trong nhà trọ nát kia, để rồi Lãng Thần ... Thôi không nói nữa, tóm lại anh ngậm cái mồm thôi vào.

- Ha ha ha, đùa thôi, đùa thôi, không có là tốt rồi, Thuật Nhi của chúng ta không phải là loại đó.

Thang đại thiếu gia cười ha hả che đậy sai lầm của mình:

- Có điều tôi muốn hỏi một vấn đề.

- Gì?

- Sao cậu có thể chắc bọn họ sẽ chấp nhận điều kiện của cậu? Chẳng may bọn họ cố tình đặt bẫy để giao cậu cho cảnh sát thì sao?

Trần Thuật giang rộng tay ra:

- Anh thấy tôi bây giờ còn gì để mất nữa không?
- Không.

Xét theo tiêu chuẩn của Thang đại hải thì Trần Thuật thuộc loại một nghèo hai trắng rồi, không nhà, không xe, không việc làm, không bạn gái, đủ điều kiện leo lên cầu rồi “bơm” một phát:

- Bọn họ cũng nghĩ như thế đấy.

Trần Thuật cầm chai bia lên mỉm cười:

- Cho nên mới có câu, vua phải thua thằng liều mà, tôi dám đánh cược, bọn chúng không dám.

Thắng rồi, nhưng là thắng thảm, bên thắng hay bên thua cũng chỉ chuộc thêm vết thương trên thân thể tả tơi, dù thế nào với Trần Thuật mà nói, sự việc này đánh dấu chấm hết cho một giai đoạn của cuộc đời, là ân hay là oán với Hoa Mỹ thì y cũng muốn tất cả kết thúc hết qua sự việc này.

Trần Thuật xóa sổ điện thoại của Lăng Thần đi, xóa toàn bộ hình ảnh của cô trong máy.

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Đúng thế, chính là cuộc sống, nếu như cả cuộc sống đều không duy trì được, nói gì tới lý tưởng, nói gì tới tôn nghiê?

Công việc là cơ sở để đảm bảo cuộc sống.

Trần Thuật bắt đầu công việc mới.

- Xin lỗi anh Trần, anh không phù hợp với yêu cầu tuyển dụng của chúng tôi.
- Anh Trần, công ty chúng tôi đã tìm được người thích hợp, anh xem công ty khác có cơ hội không?

- Anh Trần, chúng tôi biết anh và Hoa Mỹ có chuyện va chạm không vui, anh thông cảm, chúng tôi và Hoa Mỹ là đối tác, cho nên hết sức xin lỗi.

- Xin lỗi, chúng tôi rất lấy làm tiếc ...

Đúng như Trần Thuật dự liệu, cho dù Vương Tín đã công khai xin lỗi trong giới, song không hề thay đổi tình hình của y.

Hoa Mỹ không chỉ có ảnh hưởng ở Hoa Thành, mà là ảnh hưởng toàn quốc, hơn nữa cha hắn còn là phó hội trưởng hiệp hội điện ảnh, thanh danh trong giới cực cao, cũng không phải là không ai dám đắc tội, mà là không ai muốn vì Trần Thuật mà đắc tội.

Trần Thuật chẳng qua là nhân vật nhỏ không đáng kể, ai muốn vì y mà đắc tội với cha con Vương gia hoặc Hoa Mỹ.

Cho nên vài ngày tiếp theo đó, Trần Thuật liên tiếp nhận được điện thoại, hoặc là thư từ chối.

Mỗi lần như thế tim y lại bị đả kích, tinh thần đi xuống, bất kể là thấy điều gì, một cánh hoa khô, một chiếc đĩa vàng, một ao nước cạn ..., kể cả hôm qua mua hộp cơm hồng đều khiến Trần Thuật liên tưởng tới thất bại của mình.

Mỗi một lần bị từ chối y cảm tưởng mình bị thấp đi đi vài phần, càng thêm thê thảm, đó là nỗi đau hiện thực.

Trần Thuật lần nữa nhớ tới những lời Vương Tín nói hôm từ chức, giữa bọn họ chênh lệch quá lớn, lớn như muôn núi ngàn sông. Minh tự chức dứt khoát, mình ra điều kiện uy phong, nhưng là đắc ý nhất thời, người ta vẫn là kẻ chiến thắng sau cùng.

Nghĩ tới lúc này đây Lăng Thần đang ở bên hắn, nỗi đau của Trần Thuật càng không gì diễn tả hết.

- Anh Trần, rất xin lỗi phải thông báo ...

Trần Thuật cúp máy, người kiệt sức nhũn ra, bên ngoài kia trời như đổ lửa, y cảm thấy toàn thân băng giá.

Y cứ như vậy nằm ở giữa phòng, hai mắt thất thần, như người đã chết.

Căn phòng trước kia luôn gọn gàng ngăn nắp thì giờ như bãi rác, quần áo vương vãi khắp nơi đâu đâu cũng có, mỗi ngày ba bữa chỉ có mỳ ăn liền, hộp ăn xong còn vứt đó, râu ria trên mặt bắt đầu lởm chởm, gương mặt tiều tụy.

Nhiệt độ giảm dần, trời sáng rồi lại tối đi.

Trần Thuật vẫn nằm đó cho tới tận khi cái bụng thì hô “cứu mạng”, y mới nhận ra mình đói rồi.

Rên tiếng nhỏ chống tay bò dậy, trượt một cái ngã xuống, thì ra là vỏ chai bia rỗng, không chỉ một mà có mấy chai liền, ngã rồi y cũng không muốn hoạt động nữa, cứ như thế mở mắt nhìn trần nhà, đôi mắt hoàn toàn không có tiêu cự.

Chỉ có nỗi buồn vô tận như không gì lấp đầy được.

Nhưng nỗi buồn cũng chẳng thể chống lại được cơn đói, thế nên lúc sau Trần Thuật bò dậy, rửa mặt qua loa rồi ra đường.

Bụng thì đói cồn cào nhưng chẳng có cảm giác muốn ăn, đến khi đi qua Quán mỳ Lão Gia chân đứng lại như thói quen, nơi đó đã chật kín khách, hôm nay là chủ nhật, sinh viên không đi học, rủ bạn rủ bè đi chơi suốt cả một ngày, sau đó về đây ăn bát mỳ lòng, đúng là hạnh phúc.

Trần Thuật đang định xoay người đi chỗ khác thì Lão Gia ra dọn bàn nhìn thấy gọi:

- Trần Thuật, cậu đợi đã.

- Dạ.

Người ta đã gọi rồi, Trần Thuật không tiện đi nữa, dù sao với y lúc này với y, ăn gì cũng thế:

Chương 021: Ngã ở đâu, đứng lên ở đó.

Quán mỳ Lão Gia chia làm hai tầng, tầng một dùng kinh doanh, tầng hai dùng để sinh hoạt, diện tích không rộng, nhất là tầng một phải ngăn ra một khoảng để làm bếp, cho nên không gian hình chữ L còn lại chỉ đủ kê 8 cái bàn, lúc này phải có tới ba người người, đám học sinh đi tới đâu ồn ào huyên náo tới đó, Trần Thuật như sự tồn tại không ăn nhập với khung cảnh, y tự biết thân biết phận đứng dựa vào góc phòng gần bếp.

Lão Gia bê ra thêm vài bát mỳ cho khách, nhìn bộ dạng lôi thôi luộm thuộm của Trần Thuật khẽ buông một tiếng thở dài, nói với khách mới vào:

- Hôm nay hết mỳ rồi, mai lại tới.
- Lão Gia, sao lại hết nhanh thế? Vẫn còn sớm cơ mà.
- Đúng thế, không còn mỳ thì làm ít canh, hoặc dùng mỳ ăn liền thay thế, bọn cháu đợi được.
- Bố ơi bố, xin bố đấy, bọn con đói meo rồi, cho bọn con một bát đi.

Đám học sinh nhao nhao, quán không có nhân viên nào cả, chỉ mình Lão Gia phục vụ, khách lại phần nhiều là khách quen vì thế lên tiếng nài nỉ :

- Hết rồi, mai lại tới.

Lão Gia rất dứt khoát, không thông cảm gì hết.

Khách hàng lâu bầu bỏ sang quán khác, mấy nam sinh còn dọa sau này không quay lại cái quán này nữa, Trần Thuật nhìn cảnh đó mà buồn cười, chả lo, quán làm vừa ngon vừa rẻ, sạch sẽ yên tâm, lần sau họ lại mò tới thôi. Đợi khách khứa đi hết

rồi, Lão Gia bê một bát mỳ ra, vẫn như mọi khi, lòng lợn đầy ắp, làm người ta nhìn phát thèm.

Trần Thuật đôi ngáu rồi, lau đĩa áy náy nói:

- Vì cháu mà chú dọn quán, hôm nay tổn thất không nhỏ.
- Gì mà vì cậu dọn quán.

Ông Già bữu môi, thuận tay cầm chai tương ƠN sau lưng đưa tới:

- Đây là bát cuối cùng, ăn xong là hết ... Ăn đi, biết cậu thích ăn cay.
- Cám ƠN chú.

Trần Thuật không khách khí, phun ƠN đỏ rực bát sau đó cầm đĩa gấp miếng lớn:

Xụt, xụt.

Trông thì rất văn nhẽ, nhưng mỗi lần ăn uống không khác gì hổ lang, bát mỳ to chẳng mấy chốc vào bụng Trần Thuật, húp cạn cả nước canh, toàn thân ấm áp hạnh phúc.

Đây là cái gì? Sao lúc này mình lại cảm thấy hạnh phúc?

Đơn giản vậy sao?

Lão Gia ngồi bên cạnh bóc tỏi, như người cha hiền từ nhìn con, thấy Trần Thuật ăn xong, ông gạt tỏi vào giỏ:

- Gần đây sống không tốt hả?

Một câu hỏi đơn giản thôi mà khiến Trần Thuật muốn ứa nước mắt, buồn tủi trong đó thực sự một lời khó nói hết:

- Tốt lắm ạ, ăn no rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn, hai mấy tuổi đã được hưởng thụ cuộc sống ông già bảy mươi, có gì không tốt ạ.

Lão Gia thở dài:

- Thằng nhãi đừng có mà mạnh miệng, có tâm sự thì nên tìm người chia sẻ, đừng dấu trong lòng thành bệnh, nhìn cậu là biết sống chẳng ra làm sao rồi, cậu tốt với con nhỏ Lăng Thần đó thế nào, tôi thấy hết, ngay cả mỳ cũng hận không thể nhai nát bón cho nó ...

- Chú đừng nói buồn nôn như thế.

- Con nhỏ đó bây giờ chưa hiểu đâu, thời buổi này ấy, chỉ cần chịu khó thì có thể kiếm được tiền thôi, nhưng mà kiếm được chàng trai tốt thì khó lắm, rồi nó sẽ hối hận, tôi mà có con gái ...

- Chú có con gái mà.

Trần Thuật cúi đầu húp nước canh nhắc nhở:

:

Lão Gia trừng mắt lên:

- Con gái tôi gả rồi, ý tôi là nếu ...

- Chú làm cháu giật mình, cứ tưởng là con gái chú cải giá, chú nhìn trúng cháu.

Trần Thuật cảnh giác nhìn quanh:

- Chú đối xử tốt với cháu như thế, té ra là muốn làm cha vợ cháu à? Cháu nói cho chú biết nhé, chuyện nào ra chuyện ấy, chú đừng mong dùng vài bát mỳ mua chuộc cháu, cháu không phải người tùy tiện.

- Thằng chó này ...

Lão Gia tức tới ... tiếp tục bóc tỏi, kệ Trần Thuật tự sinh tự diệt:

Anh em có thân thiết tới mấy thì cùng là nam nhân, ai chẳng tự tôn, sĩ diện, có nhiều chuyện không tiện nói ra,

nhưng với bậc cha chú như Lão Gia thì khác, Trần Thuật vỗ mu bàn tay ông, miễn cưỡng nở nụ cười:

- Cháu biết tâm ý của chú, cháu biết lo cho tình hình của cháu, chú nói không hề sai, cháu chưa quên được, cháu quá yêu Lăng Thần, quá chiều cô ấy, giờ cô ấy cho cháu một vô thế này, cháu trở tay không kịp là bình thường mà, thời gian trôi qua cháu sẽ ổn thôi.

- Nói thế nào nhỉ, cháu thấy rất khó chịu, tâm tình rất tệ, có một giọng nói bảo cháu từ bỏ đi, rời khỏi nơi này đi, cháu là kẻ thất bại, cháu không thuộc về thành phố này. Nhưng mà lại có giọng nói khác bảo, đừng đi, ngàn vạn lần không được đi, nếu đi rồi là thất bại triệt để. Khi còn nhỏ thầy giáo có dạy, ngã ở đâu phải đứng lên ở đó.

- Cháu ngã ở Hoa Thành, mất đi tất cả ở Hoa Thành ... Vậy cháu phải đứng lên ở đây, tiếp tục nỗ lực, cháu tin rằng rồi sẽ có một ngày cháu có được mọi thứ cháu muốn. Lý tưởng, nhà, xe, tình yêu, cháu tin mình sẽ làm được.

- Đúng, đúng, sống thật tốt, cho con nhỏ đó hối hận.

Ông Già vỗ mạnh tay lên bàn:

- Tiếc là con gái tôi kết hôn sớm quá ... Trần Thuật, tôi tin cậu, tin cậu có thể làm được. Con bé Lăng Thần đó thật đáng xấu hổ, chỉ được cái mặt xinh đẹp thôi, là quá khứ rồi, quên đi, từ giờ trở đi nó không là cái gì hết, nó bỏ đi là nó đáng trách, nhưng nếu cậu còn buồn vì nó thì tới cậu đáng trách.

- Cảm ơn chú ạ.

Trần Thuật nhẹ nhàng cười:

- Mai cháu còn phải ra ngoài tìm việc, hôm nay không tiếp chuyện chú được nữa, đợi khi nào kiếm được việc làm, cháu mời chú ăn tiệc lớn.

Lão Gia không hài lòng:

- Tiệc lớn gì? Ngon bằng mỳ tôi làm không? Khi nào kiếm được việc làm thì tới đây, tôi làm vài món, chúng ta uống vài chén.

- Cảm ơn chú ạ.

Trần Thật đứng dậy, ăn no căng bụng, lại đem tâm sự thổ lộ ra, lòng thấy đỡ hơn rất nhiều, mai y còn cuộc phỏng vấn quan trọng nữa, cần về chuẩn bị:

- Khoan đã.

Lão Gia gọi:

- Chuyện gì à?

- Còn chuyện gì, thằng nhãi ăn xong không định trả tiền đã đi à?

- Hả?

Trần Thuật há hốc mồm:

- Không phải chú mời cháu ạ.

- Ai nói là tôi mời cậu hả? Trả tiền đi, tiền mặt hay quẹt thẻ.

-

Trần Thuật thương tâm, vừa trả tiền vừa hung hăng nói:

- Chú là con quỷ keo kiệt, vậy mà còn muốn cháu làm con rể, cho chú biết, đừng có mơ, sớm bỏ ý định đó đi.

Lão Gia vừa bóc tỏi vừa nhìn Trần Thuật như nhìn thằng ngốc hàng xóm.

.....

Dù thế nào thì Lão Gia cổ vũ tinh thần cho Trần Thuật nhiều lắm, ra ngoài quán mỳ, hai tay vỗ mạnh mặt, bảo bản

thân phải phấn chấn lên, y không muốn biến thành nhân vật bị thảm để người ta thương hại, càng không tin Vương Tín có thể một tay che trời ở Hoa Thành.

Trần Thuật không đi tìm Nhậm Quang Minh nữa, Vương Tín công khai xin lỗi rồi, Nhậm Quang Minh không thể không biết, hẳn cũng biết mình mình đang đi tìm việc vậy mà không gọi điện tới, điều đó chứng tỏ hẳn có cái khó của mình.

Một ưu điểm lớn của Trần Thuật là y luôn cố gắng tránh làm khó bạn bè, với lại quan hệ của y với Nhậm Quang Minh còn xa mới bằng Thang Đại Hải và Lý Như Ý để có thể làm phiền người ta.

Những công ty nhỏ thì không ổn, bọn họ không chịu được áp lực của Hoa Mỹ, Trần Thuật cũng không muốn tạm bợ ... Cho nên y đặt mục tiêu ở ba tập đoàn truyền thông lớn. Y không định gửi hồ sơ cho Đông Chính mà sau khi xem tin tức tuyển dụng của họ đích thân tới bãi phỏng, có vài việc phải nói trước mặt mới được, Trần Thuật tự tin vào tài ăn nói của mình, cũng tin vào năng lực và giá trị nhân phẩm của mình.

Chương 022: Ưu thế hạch tâm.

Nhắc tới Đông Chính liền nhớ tới cô gái chân dài đắp mặt nạ kinh kịch lược trướng cho mình.

Khổng Nhược Khuê, nhìn trên màn hình cực kỳ xinh đẹp, người thật càng đẹp hơn, vẻ đẹp đơn giản thuần tịnh.

” Không biết liệu có thể gặp được cô ấy ở Đông Chính không nhỉ?” Trần Thuật ngồi ở phòng khách trầm nghĩ như thế, nhưng mà nghĩ cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, Đông Chính lớn như thế, Khổng Nhược Khuê bận như vậy, sao trùng hợp gặp được.

Trùng hợp một lần đã hiếm có lắm rồi.

Đúng là cô gái kỳ lạ, Trần Thuật không đánh giá cao hành vi đưa chàng trai lạ về nhà như thế, dù có là lòng tốt đi nữa, hành vi đó cũng quá khinh xuất.

- Anh Trần.

Một cô gái trẻ mặc bộ OL váy đen sơ mi trắng đẩy cửa đi vào gọi, phải thừa nhận là các cô gái làm việc ở trong công ty truyền thông đều xinh đẹp, tùy tiện xuất hiện một người, dù là nhân viên công tác, không phải nghệ sĩ đều khiến người ta thấy thoải mái:

- Giám đốc Lâm mời anh.

- Cảm ơn.

Trần Thuật xách cặp hồ sơ lên, theo cô gái tới gặp giám đốc nhân sự:

Giữa hành lang có một đoàn người đi về phía Trần Thuật, đi đầu là đôi nam nữ, cho dù ở nơi đây trai xinh gái đẹp này, bọn họ vẫn như hạc giữa bầy gà, cả dung mạo lẫn khí chất đều bất phàm. Nam là phó tổng giám đốc nghiệp vụ chủ quản nghệ sĩ Kim Trạch Ngọc, nữ thế nào lại chính là Không Nhược Khuê.

Không Nhược Khuê toàn thân mặc váy đen, đeo kính đen, mái tóc dài xõa bên vai, đong đưa chững quy tắc nào theo bước chân gấp gáp của cô. Lạnh lùng cao ngạo lại hoang dã gợi cảm, làm người ta bất giác sinh ra cảm giác xa cách, không dám tùy tiện tiếp cận.

Đây không phải Không Nhược Khuê mà Trần Thuật từng gặp, đây là một đại minh tinh, nhất tỷ quyền lực của Đông Chính.

Bởi thế cho nên Trần Thuật hơi dọ dự không định chào hỏi, không muốn mang tiếng thấy người sang bắt quàng làm họ, nhưng thế cũng không phải, ít ra cũng phải chào một câu chứ

nhỉ, đừng quá tỏ ra thân mật là được, giống người quen bình thường.

Còn chưa quyết định thì cô trợ lý trẻ kia thấy đoàn người kia thì vội vàng kéo Trần Thuật đứng ở bên hành lang, nhìn thờ.

Quả nhiên đúng như dự đoán, giày cao gót của Không Nhược Khuê gõ lên sàn đá giòn tan, dẫn đoàn trợ lý đi ngang qua Trần Thuật như chưa từng quen biết.

Dù đoán trước rồi, phải nói Trần Thuật có chút thất vọng nho nhỏ, có lẽ là người ta sớm quên mình rồi ... Đó là bi ai của nhân vật nhỏ.

- Đó là nhất tỷ Không Khuê của công ty chúng ta ...

Đội đoàn người đi xa rồi, cô trợ lý trẻ mặt đầy hâm mộ nhìn theo bóng lưng Không Nhược Khuê:

- Tôi thích chị ấy lắm, chị ấy xinh đẹp hơn cả trên TV nữa, chỉ là bình thường ít khi tới công ty, chúng tôi muốn gặp một lần cũng khó.

- Chẳng qua chỉ như thế.

Trần Thuật lẩm bẩm, chuyện thường tình mà, một chàng trai bị một cô gái lừa đi, thế nào cũng có tổn thương nho nhỏ chứ? Dù sao cô là người nhặt gót giày của tôi mà, không có tí trách nhiệm nào à?

- Anh nói gì thế?

Cô trợ lý trẻ vẫn chìm trong hưng phấn vì được thấy thần tượng, không nghe rõ:

- Tôi nói

Trần Thuật mỉm cười:

- Đúng là như thế.

Lâm Kỳ trên bốn mươi hoặc nhiều hơn, giống đại đa số nam nhân thành đạt quen ngồi văn phòng, mặt tròn búng bự, giám đốc nhân sự của Truyền thông Đông Chính, phụ trách công tác khảo sát và tuyển dụng của cả tập đoàn.

- Giám đốc Lâm, chào anh, tôi là Trần Thuật.

Trần Thuật đi vào, cung kính giới thiệu:

Lâm Kỳ chẳng đứng dậy, uể oải ngồi trên cái ghế tựa lớn nhìn chàng trai trẻ đi vào, nụ cười trở nên khó đoán:

- Trần Thuật, tôi biết cậu, không chỉ nghe nói, mà phải nói là ngưỡng mộ từ lâu. Hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất như truyền.

Trần Thuật hơi nhướn mày, có cảm giác không lành, giữ thái độ lễ phép vừa phải:

- Tôi không hiểu ý anh.

- Không hiểu à?

Lâm Kỳ cười lớn:

- Trần Thuật, xem ra cậu còn chưa biết thanh danh của mình trong nghề nhỉ? Có thể khiến Vương Tín tâm cao khí ngạo phải ngậm bồ hòn làm ngọt, không phải nhân vật đơn giản. Ai chẳng biết mắt hấn mọc trên trán, chưa bao giờ coi ai vào mắt.

Quả nhiên, Vương Tín hi sinh chút thể diện nhưng hoàn toàn hủy diệt mình rồi, vì hả giận nhất thời, mình đưa ra quyết định đại dột.

Một người khiến cấp trên phải muối mặt, bất kể vì lý do gì, không một tầng quản lý ở công ty nào thích hết.

Chỉ vài câu nói cơ hội trôi đi quá nửa, song Trần Thuật không định buông xuôi, y có chuẩn bị tâm lý rồi:

- Giám đốc Lâm, tôi chỉ vì chút nguyên nhân riêng mà từ chức khỏi Hoa Mỹ thôi, không có bất kỳ mâu thuẫn gì với tổng giám đốc Vương, còn về phần khiến anh ta bị thua thiệt, hẳn là có người bịa đặt thị phi, cố ý làm hỏng danh dự của tôi và tổng giám đốc Vương.

- Ô.

Lâm Kỳ có vẻ không vui vì mấy câu này:

- Xem ra không định thừa nhận a?

- Thực sự không có gì, không thể nói là thừa nhận.

- Trần Thuật ơi là Trần Thuật, tôi biết cậu không thừa nhận mà. Đúng thế, gánh lấy thanh danh báo thù ông chủ, sau này còn ra ngoài làm việc sao được. Nhưng cậu không nghĩ xem, bao nhiêu công ty từ chối cậu, tôi lại cho cậu cơ hội gặp mặt vì sao à?

- Có lẽ vì năng lực xuất chúng của tôi?

Lờ mờ đoán được dụng ý của hắn, Trần Thuật vẫn quật cường nói:

Sắc mặt Lâm Kỳ chớp mắt trở nên cổ quái, đầu tiên là chớp mắt kinh ngạc, sau đó là ngã vào lưng ghế mà cười.

Cười tới thở không ra hơi, lau nước mắt chỉ Trần Thuật:

- Thú vị lắm, cậu có cá tính lắm, tôi thích đấy, tôi đã nói mà, cậu không thể là người tầm thường được. Nói thẳng nhé, tôi cho cậu cơ hội vì tôi tán thưởng việc cậu làm, có người nói cậu ăn hối lộ của đối tác nên mới bị Hoa Mỹ đuổi việc, đúng không?

- Không hề có chuyện đó.

Trần Thuật nghiêm túc phủ nhận:

- Tôi chủ động từ chức khỏi Hoa Mỹ, chuyện tôi nhận hối lộ là có tiểu nhân cố ý hãm hại. Tôi lấy nhân cách đảm bảo, Trần Thuật tôi chưa bao giờ làm loại chuyện đó, trước không, sau này cũng không.

- Thế à? Nếu cậu chủ động từ chức, vì sao Hoa Mỹ không trả cho cậu tháng lương cuối cùng?

Lâm Kỳ hỏi vặn:

Trần Thuật cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy từ gót chân lên đỉnh đầu, mặt tái đi vào phần, không lẽ nào ... té ra Vương Tín ngay từ đầu đã gài bẫy mình rồi, khi đó hắn ném ra cái phong bì, còn nghĩ là vì hắn muốn bồi thường vì cướp bạn gái của mình ... Dù sao loại bồi thường đó không thể lấy từ tài khoản công ty.

Mình nhận tiền xong không đi kết toán lương ở tài vụ công ty nữa.

Không ngờ một sơ xuất nho nhỏ lại biến thành chứng cứ mình nhận hối lộ, thành chứng cứ mình phạm lỗi nên bị công ty đuổi việc, cắt luôn cả lương tháng cuối. Người ta đương nhiên cho rằng cũng vì mình chột dạ nên mới không tới phòng tài vụ công ty lấy lương tháng cuối.

Hôm đó Vương Tín nói chuyện rất có thiện chí, có tình có lý, Trần Thuật thậm chí cảm giác mình thua kém hắn, không ngờ hắn lại là thứ hèn hạ bỉ ổi nham hiểm như vậy.

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ lại đem chuyện hắn cướp bạn gái mình kể ra cho người ta cười vào mặt? Chẳng lẽ hắn muốn mình vứt bỏ thể diện cuối cùng để người khác chỉ trò cười cợt.

Ngay từ đầu tên khốn kiếp đó đã không định để mình được sống yên lành rồi, vậy mà mình tới giờ phút cuối cùng vẫn cố gắng hoàn thành hết công việc dang dở mới rời đi, mình không

phải ngây thơ, ngu ngốc thì là cái gì, đáng đời mày lắm Trần Thuật.

Lăng Thần, em kiếm được tên bại trai tốt đấy.

Chương 023:

Thế nhưng giờ không phải lúc để tình cảm lấn át lý trí, nếu không mình sẽ thua triệt để, thua thảm.

Trần Thuật có ép mình bình tĩnh lại, thoáng suy nghĩ rồi ngay trước mặt Lâm Kỳ rút di động ra, bấm số Chu Giai Mô:

- Nói với Vương Tín, hắn còn có tiền lương tháng cuối chưa trả tôi.

Chu Giai Mô ở bên kia còn ngớ ra chưa hiểu gì hết:

- Trần Thuật ...

Chương 024: Họ hàng xa.

- Tôi đang bận, cúp máy đây.

Trần Thuật hạ điện thoại xuống nhìn Lâm Kỳ:

Lâm Kỳ lần nữa bất ngờ bởi hành động của Trần Thuật, hơi nhú mày lại suy ngẫm:

- Cậu nhận hối lộ cũng được, không cũng được, đều là chuyện quá khứ rồi, tôi không muốn truy cứu. Tôi sợ dĩ cho cậu cơ hội là vì thủ đoạn cậu khiến Vương Tín phải cúi đầu ... Trương Thục đột nhiên xảy ra chuyện là chiêu của cậu đúng không?

Lại là một người không đơn giản, chuyện này bất kể thế Trần Thuật cũng không thừa nhận:

- Giám đốc Lâm, tôi không hiểu ý của anh.

- Đông Chính và Hoa Mỹ là đối thủ cạnh tranh, hơn nữa còn cạnh tranh vô cùng quyết liệt.

Lâm Kỳ bỏ lửng một câu:

- Hiểu chưa?

- Tôi hiểu, ý giám đốc Lâm là vì tôi từng làm việc ở Hoa Mỹ, trong tay nắm không ít chuyện hay về nghệ sĩ của Hoa Mỹ. Cho nên nếu tôi thành nhân viên Đông Chính, sẽ lợi dụng vốn trong tay mưu lợi cho công ty, đúng không?

Lâm Kỳ vỗ tay:

- Đó là giá trị lớn nhất của cậu, cũng là ưu thế hạch tâm của cậu khi so với ứng cử viên khác.

- Giám đốc Lâm không xem phương án tôi trước đã sao?

Trần Thuật lấy tài liệu mình chuẩn bị trước ra:

- Tôi thấy trừ thứ anh nói, tôi nghĩ mình còn có năng lực khác để Đông Chính thuê tôi, tôi đủ tự tin vào khả năng của mình có thể đảm nhận tốt vị trí phó tổng giám phòng kế hoạch, tôi có kinh nghiệm ...

Lâm Kỳ không nhận tỏ ra mất kiên nhẫn xua tay:

- Cậu là tổ trưởng tổ Lôi Đình của Hoa Mỹ, từng giúp bên đó xử lý êm xuôi rất nhiều việc, có những việc tôi nói thẳng là do Đông Chính chúng tôi đả kích Hoa Mỹ, nên chúng tôi biết cậu chứ, cậu từng làm gì, tôi biết hết ... Ý cậu từ chối hả?

Trần Thuật hít sâu một hơi, ưỡn ngực lên:

- Tôi rất coi trọng vị trí phó tổng giám sát phòng kế hoạch Đông Chính. Nhưng, nếu phải lấy đạo đức ca nhân và nghề nghiệp ra để đổi lấy, vậy không thích hợp với tôi rồi.

- Lại còn ra vẻ là sen trắng thanh cao à?

Lâm Kỳ hừ lạnh:

- Nói như mình cao thượng lắm vậy, chẳng phải Trương Thục bị cậu làm cho không ngẩng đầu lên nổi hay sao? Cậu mà nói chuyện này không liên quan tới cậu thì tôi không tin, nếu cậu không muốn làm “chuyện bẩn”, bằng vào cái gì tôi giao vị trí trọng yếu như thế cho cậu, giao cho một kẻ bị khai trừ vì ăn tiền bẩn?

- Xem ra chúng ta không cách nào có tiếng nói chung rồi.

Trần Thuật không ở đây nghe người khác xúc phạm mình, đối phương không tôn trọng mình như thế, y không vì việc làm mà hạ thấp bản thân, đi tới lấy lại tài liệu mình chuẩn bị suốt cả đêm cất đi, chuẩn bị ra về:

- Trần Thuật.

Lâm Kỳ nghiêm mặt quát:

- Cái nghề này không phải trò chơi trẻ con, người khác đều làm vì sao cậu không làm?

- Họ là họ, tôi là tôi, tôi không hi vọng người khác giống mình, tôi cũng không miễn cưỡng biến mình thành người khác.

Trần Thuật kiêu hãnh ngẩng cao đầu, y sẽ không hạ mình xuống ngang hàng với loại như Vương Tin:

- Hiện giờ tôi hai bàn tay trắng, tôi không muốn đánh mất luôn cả phẩm đức của con người.

Lâm Kỳ rất không thích thái độ này của Trần Thuật, bằng vào cái gì mà thanh nhãi này nghĩ mình thanh cao hơn người khác:

- Nếu hôm nay cậu bước ra khỏi cánh cửa kia thì giới truyền thông Hoa Thành không còn chỗ dung thân cho cậu đâu.

Trần Thuật biết không có cơ hội nữa, nhún vai:

- Tôi có tay có chân, tôi không chết đói được, tôi thà nghèo chứ không sống hèn.

Rầm!

Cửa văn phòng đóng mạnh.

.....

Không Nhược Khuê hôm nay tới công ty là muốn cùng phó tổng giám Kim Trạch Ngọc và quản lý Vương Thiệu bàn phương án chụp ảnh làm đại sứ thương hiệu cho hãng nước hoa quốc tế CE, đây là thương hiệu tương đối trẻ tới từ Italya, nhưng nhờ phương châm kinh doanh “hàng xa xỉ giá hợp lý” đang được giới trẻ Châu Á ưa chuộng.

Hai bên hợp tác với nhau gần hai năm rồi, CE đang chuẩn bị đưa ra loạt sản phẩm mới vào mùa thu đông, nên phương án quay chụp tuyên truyền cần xác định từ bây giờ, sau khi xem phương án, thấy vài chi tiết cần phải điều chỉnh, câu nói cuối cùng Không Nhược Khuê muốn điều chỉnh, người phụ trách ghi chép lại toàn bộ. Hội nghị ngắn kết thúc, ai đi làm việc này.

- Tiểu Khuê, hiện giờ đại diện khu vực Châu Á của CE vẫn còn đang để trống, hôm nọ tôi có ăn cơm với Daniel, anh ta nói hình tượng của cô rất phù hợp với các tiêu chí của họ, chỉ là họ còn chút á ngại về tình trạng hiện giờ của cô.

Kim Trạch Ngọc đang nói tới việc Không Nhược Khuê hơn một năm chưa đóng phim, ảnh hưởng lớn tới sức nóng của cô, phía đối tác tất nhiên không hài lòng cho lắm:

Hiện giờ Không Nhược Khuê mới chỉ là đại diện một mặt hàng của CE thôi, trong khi CE kinh doanh cả thời trang, trang sức, mỹ phẩm, vì thế nếu làm đại diện cho CE, không chỉ đem lại lợi ích kinh tế, còn nâng cao danh tiếng của cô khắp Châu Á.

Chỉ cần Không Nhược Khuê nhận phim mới, Kim Trạch Ngọc tin rằng có thể đem về món lợi béo bở cho Đông Chính.

- Không phải tôi vẫn đang tìm kịch bản sao.

Cái tên Daniel có vẻ làm Không Nhược Khuê không thoải mái cho lắm, cô cũng không thích bị gây sức ép ở mặt này, hỏi chuyện khác :

- Giám đốc Kim, hôm nay công ty tuyển dụng à?

Vì đại tiểu thư này có bao giờ quan tâm tới nghiệp vụ của công ty đâu, chỉ hứng thú với kịch bản hay hoặc là bài hát hay thôi mà, cho nên đột nhiên hỏi tới chuyện này làm Kim Trạch Ngọc ngạc nhiên lắm:

- Đúng thế, bên phòng chế tác cần người, bên phòng kế hoạch cũng muốn tuyển phó tổng giám sát. Phó tổng giám sát cũ Đỗ Như Hủy vừa từ chức, muốn tự mình sáng nghiệp.

Khổng Nhược Khuê hứng thú hỏi:

- Tình hình ra sao rồi? Bọn họ đã tuyển được người chưa?

Kim Trạch Ngọc đẩy gọng kính vàng lên, như muốn nhìn kỹ cô gái trước mặt có phải người mình quen không, bật cười:

- Tiểu Khuê, nếu cô hứng thú với chuyện này, lát nữa đợi Lâm Kỳ xong việc, tôi bảo anh ta sang giảng giải tỉ mỉ cho cô.

Hắn chỉ thuận miệng nói chơi vậy thôi, ai ngờ Khổng Nhược Khuê gật đầu:

- Được, gần đây tôi xem bộ kịch bản văn phòng, nhân vật chính là giám đốc phòng nhân lực, tôi rất hứng thú, vừa vặn học tập Lâm Kỳ một chút.

Không phải người khác chứ, Kim Trạch Ngọc chớp mắt mấy lần:

- Tiểu Khuê cần cù chịu khó nghiên cứu như thế, được, cô có hứng thú, tôi gọi điện cho Lâm Kỳ. Bảo anh ta sang đây, thôi, tôi không làm lỡ thời gian quý giá của cô nữa.

- Giám đốc Kim, anh đừng trêu tôi, tôi là người nhân tài được công ty nuôi, anh mới là người bận rộn thật sự. Không phải anh có cuộc họp sao, anh cứ đi đi.

- Không vội, chẳng mấy khi cô tới công ty, vừa vặn nói với cô vài câu.

Kim Trạch Ngọc điều chỉnh tư thế ngồi trịnh trọng hơn, nhìn thẳng vào mắt Khổng Nhược Khuê:

- Tiểu Khuê, từ hơn một năm trước đóng xong Bí Mật tới giờ, cô hoàn toàn nhập tâm vào nhân vật đa nhân cách, hoàn

thành rất tốt. Bộ phim đó ăn khách cũng chứng minh nỗ lực của chúng ta không uổng phí. Trước đó đã nói là để cô nghỉ ngơi một năm, nhưng lâu như thế rồi cũng nên đóng bộ phim tiếp theo thôi chứ? Không nói tới yêu cầu phía CE vội, vậy phòng biên kịch đưa tới nhiều kịch bản như thế, cô không thích cái nào à?

Mức độ kén kịch bản của Không Nhược Khuê giờ truyền khắp giới rồi, người ta gọi cô là “sát thủ kịch bản”, ngay cả biên kịch vàng tự tin tới tìm cô, cuối cùng cũng chỉ nhận lời từ chối lịch sự, đến mức Đông Chính phải treo thưởng tìm kịch bản mà không ăn thua, vì chuyện này phòng văn học lẫn phòng kế hoạch bị chỉ tịch Lật gọi lên mắng không chỉ một lần, áp lực rất lớn.

Vì thời gian cô nghỉ ngơi quá lâu, thậm chí đám antifan còn tung tin đồn ác ý, nói rằng cô có thai nên mới phải nghỉ diễn xuất, khiến đám Không Tước fan của cô nháo nhào một phen.

Không Nhược Khuê không vì chuyện đó mà bị tác động, vẫn cứ việc mình mình làm:

- Anh còn không hiểu tôi sao, nếu mà tôi thích, một tới mấy tôi cũng nhận, cho dù đóng mấy phim một lúc.

Kim Trạch Ngọc vỗ trán:

- Bà cô của tôi ơi, rốt cuộc là cô thích kịch bản thể nào? Cô cứ nói, tôi thuê biên kịch giỏi nhất viết ra cho cô.

- Tôi không nói ra được, nếu nói được thì tôi tự đi viết kịch bản cho rồi. Nếu có một loại kịch bản khiến mắt tôi sáng lên, tôi sẽ nắm chặt lấy ngay.

Không Nhược Khuê đưa hai nắm đấm lên:

- Tiểu Khuê, như vậy khó lắm.

Kim Trạch Ngọc khô không nói ra lời, cái cây sinh tiền lớn nhất của công ty, nhưng lại hết sức kén chọn:

- Nếu lâu không quay phim, sức nóng sẽ bị hạ nhiệt.

- Sợ gì chứ?

Khổng Nhược Khuê hơi héch cằm lên đầy kiêu ngạo:

- Dù độ nổi tiếng có giảm, chỉ cần tôi gặp được kịch bản hay sẽ kéo vọt lên ngay. Để người ta thấy, Khổng Khuê vẫn là Khổng Khuê trước kia.

- Nhưng nếu không có độ hot, cho dù có kịch bản như thế xuất hiện, cô cũng không có cơ hội để diễn.

Vương Thiều hiểu ý Kim Trạch Ngọc, ở bên cạnh khuyên nhủ, nghệ sĩ khác điên cuồng kiếm tiền, một tháng có thể quay bộ phim phim truyền hình mười mấy tập, vậy mà Khổng Khuê lại từ chối tiền ùn ùn chảy tới. Là người quản lý được chia phần trăm, Vương Thiều đau lòng lắm:

- Tiểu Khuê, hay là cô cân nhắc bộ (quan hệ yêu đương) mà tôi đưa cô xem ấy. Giới trẻ bây giờ thích phim tình yêu vui vẻ, nhất định giúp độ nổi tiếng của cô lên một bậc nữa.

Khổng Nhược Khuê từ chối:

- Kịch bản đó hay, nhưng chẳng làm tôi có hứng muốn diễn.

Kim Trạch Ngọc còn định khuyên thì Lâm Kỳ gõ cửa đi vào:

- Ông chủ, Khuê tử, giám đốc Thiều, mọi người có việc tìm tôi sao?

- Ngồi đi, Tiểu Khuê có chuyện muốn thỉnh giáo anh, mọi người nói chuyện, tôi còn có cuộc họp.

Kim Trạch Ngọc đứng dậy, còn làm bộ trừng mắt với Không Nhược Khuê rồi mới đi

- Tôi cũng phải đi xem mấy ý kiến sửa đổi Không Khuê vừa đề xuất, đám người đó không bám sát thì không chịu làm việc tử tế.

Vương Thiệu cũng đứng dậy đi cùng Kim Trạch Ngọc:

Lâm Kỳ tiến ông chủ đi rồi, ngồi xuống ghế sofa nhìn Không Nhược Khuê ngồi vắt chéo chân trước mặt, mũi dày cao gót da đen khề lay động, mái tóc vấn cao đoan trang thực nhã, váy đen kín đáo nhưng om sát người, bầu ngực căng tròn phía dưới biểu lộ gợi cảm không thể che dấu, màu đen của chiếc váy chỉ càng làm nổi bật làn da ngực trắng mê hồn, tuy người nóng lên, song hắn chỉ dám lướt mắt qua, có chút hồi hộp hồi:

- Khuê tỷ, chị có việc gì tìm tôi sao?

Giới giải trí là thế, danh tiếng quyết định tất cả, khi chưa nổi tiếng thì gặp ai cũng là “gia”, khi nổi tiếng rồi, ai thấy cũng phải gọi là “tỷ”.

Chẳng liên quan gì tới tuổi tác hết.

- Nghe nói là anh đang bận rộn tuyển dụng vài vị trí cho tập đoàn.

Không Nhược Khuê đi thẳng vào đề, có chút nóng ruột:

- Vâng ạ.

- Cho tôi xem tài liệu ứng tuyển hôm nay được không?

- Được ạ.

Lâm Kỳ đã có chuẩn bị sẵn, khi Kim Trạch Ngọc gọi điện cho hắn, hắn sai trợ lý làm rồi:

Khổng Nhượng Khuê xem lướt qua, tới hồ sơ của Trần Thuật dừng lại:

- Anh ấy ứng tuyển vào vị trí nào?

- Phó tổng giám sát ạ.

Lâm Kỳ nghe Khổng Nhượng Khuê hỏi lên con đau dạ dày, bất giác ngồi thẳng lên. Phải biết rằng Khổng Nhượng Khuê là nghệ sĩ chủ lực của công ty, thường ngày vị đại tiểu thư này không quan tâm tới nghiệp vụ của công ty, rất ít xuất hiện.

Một khi cô quan tâm tới vấn đề gì, công ty sẽ dùng 100% tinh thần để ứng phó.

Mặc dù công việc không phân sang hèn, nhưng có phân người sáng tạo lợi ích ít hay nhiều. Hấn là giám đốc phòng nhân lực, coi như là trung tâm công ty, nhưng mà Khổng Nhượng Khuê nhất quyết loại bỏ hấn, e là công ty nể mặt mình cống hiến nhiều năm để mình từ chức có thể diện.

Vì sao?

Đơn giản lắm, việc của hấn thì khối người làm được, cả đồng người chờ đợi nhảy vào tranh cái ghế dưới móng hấn, còn Khổng Nhượng Khuê, ai thay thế được?

Xét tuổi tác Khổng Khuê bây giờ, hot thêm chục năm nữa không thành vấn đề, lợi ích đem lại là vô cùng.

Nghệ sĩ mới là cây sinh tiền của công ty, Đông Chính có thể thành một trong ba ông lớn của tam giác Châu chính là nhờ có Khổng Khuê, Tô Âm, Bạch Khởi Nguyên. Không có bọn họ, lấy gì đầu lại Hoa Mỹ và Quang Huy?

Sáng hôm nay tổng cộng có 9 người tới ứng tuyển, trong đó có 4 người ứng tuyển vào vị trí phó tổng giám sát. Hiện giờ tổng giám sát Lạc Kiệt năng lực bình thường, nhưng vì là con

traí của nguyên lão công ty, cho nên không thể đuổi được, bên trên liền kiểm cấp phó chia sẻ gánh nặng.

Dù sao phòng kế hoạch là phòng ban hạch tâm của công ty, phụ trách tuyên truyền quan hệ của nghệ sĩ. Vốn Lâm Kỳ đánh giá rất cao Trần Thuật, thấy y có dũng có mưu, dám làm, hơn nữa khi ở Hoa Mỹ làm tổ trưởng Lôi Đình, nắm không ít tài liệu về nghệ sĩ bên đó. Khi hai công ty có va chạm, tung ra một ít thôi, bên kia biết khó mà lui.

Ai ngờ thắng nhãi đó không biết điều, dám từ chối mình, cho nên cuộc phỏng vấn này không vui vẻ gì.

Trần Thuật tất nhiên bị Lâm Kỳ cho vào danh sách đen rồi, nếu có cơ hội, thậm chí không ngại đập thêm một phát, dù sao câu cuối cùng của y rất tổn thương người khác.

Nhưng giờ vị đại tiểu thư này, bà cô này chủ động hỏi tới, mặc dù danh nghĩa là tìm hiểu nghiệp vụ, nhưng 9 ứng viên, sao lại hỏi tới đúng Trần Thuật.

- Phó tổng giám

Không Nhược Khuê lăm nhăm đọc tư liệu cá nhân của Trần Thuật:

- Xem ra rất ưu tú, nếu tôi không nhầm, đây hẳn là nhân tuyển của giám đốc Lâm rồi.

Lâm Kỳ lại chẳng phụ họa vội:

- Cao, ánh mắt Khuê tỷ đúng là cao minh, vốn tôi còn đang do dự giữa Trần Thuật và một ứng viên nữa ...

- Lương Liên ...

Không Nhược Khuê không đợi hẳn nói hết, thuận tay lật một bản hồ sơ, chỉ ảnh:

- Trông thật khó coi, công ty chúng ta phải chú trọng hình tượng.

- Khuê tỷ nói đúng quá ạ ...

Lâm Kỳ ra sức nịnh bợ, lòng nghĩ, tuyển phó tổng giám sát cho có tuyển nghệ sĩ đâu mà chú trọng hình tượng? Nhưng chỉ dám nghĩ trong lòng thôi, không nói ra được. Bà cô này rõ ràng muốn nâng đỡ Trần Thuật, hẳn không thể không nể mặt:

- Năng lực cá nhân của Trần Thuật rất cao, hơn nữa nhân phẩm tốt có tiếng trong nghề. Lại thêm nhãn quang của Khuê tỷ, tôi nghĩ cậu ấy là nhân tuyển thích hợp nhất rồi.

- Tôi chẳng có nhãn quang gì hết, chỉ thuận miệng nói thế mà thôi.

Không Nhược Khuê giọng tỉnh bơ, mắt vẫn nhìn hồ sơ của Trần Thuật:

- Muốn dùng ai do anh quyết định.

- Tôi đã có quyết định rồi.

Lâm Kỳ hạ quyết tâm:

- Chính là Trần Thuật, lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại báo tin mừng cho cậu ấy.

Không Nhược Khuê xong việc trả lại tài liệu:

- Tùy anh, tôi chỉ thuận miệng hỏi, anh cũng biết tôi không can thiệp vào sự vụ của công ty.

Chương 025:

- Đương nhiên, Khuê tỷ bận rộn như thế, làm sao có thời gian chú ý tới chuyện nhỏ nhất của chúng tôi. Khuê tỷ chỉ quần đóng phim cho tốt là được, tôi là phán cứng của chị đấy, từ Bí Mật tới giờ chị không đóng phim nữa, đám fan hâm mộ chúng tôi đang mong đợi mỗi mòn.

Lâm Kỳ nói câu này cũng là thật lòng, hẳn thực sự hâm mộ Khổng Nhược Khuê, diễn xuất chưa nói, đại mỹ nhân thế này, ai chả thích, đối diện thế này không dám nhìn cô quá chăm chú, khi xem phim thì có thể thoải mái YY rồi. Hiếm có cơ hội được gặp cô, không tranh thủ có chút giao tình là đại, khi cần xin chữ ký gì đó cũng dễ mở miệng đúng không. Xét về mặt lợi ích, ai mà biết lúc nào đó gặp xui xẻo, nếu được người ta đứng ra nói đỡ một câu, giá trị không nhỏ.

- Tôi đang đợi cơ hội đây.

Người ta khen như như vậy, Khổng Nhược Khuê cũng thích chứ, thái độ thân thiện hơn:

- Nhưng mà phải gặp được kịch bản hay đã.

- Khuê tỷ kén kịch bản có tiếng trong nghề rồi, đến cả biên kịch có tiếng cũng không dám đưa tới chỗ chị nữa, sợ bị chị từ chối mất mặt.

Tâm tình Khổng Nhược Khuê hôm nay rất tốt:

- Làm gì khoa trương như giám đốc Lâm nói, chẳng qua là sở thích mỗi người mỗi khác thôi. Được rồi, anh đi làm việc đi, không dám quấy rầy nữa.

- Khuê tỷ nói thế thì khách khí quá rồi, chị có việc gọi một câu là tôi có mặt, được cung cấp tài liệu diễn xuất cho Khuê tỷ là vinh hạnh của tôi.

Lâm Kỳ lưu luyến, song vẫn đứng dậy:

- Khuê tỷ, vậy tôi đi trước, chị làm việc đi ạ.

- Giám đốc Lâm hẹn gặp lại.

Khổng Nhược Khuê đứng dậy tiễn:

- Chị cứ ngồi, chị cứ ngồi đi.

Lâm Kỳ rồi rít khom người nói, đây là đải ngộ mà ông chủ cũng không có, vừa nãy phó tổng giám đốc đi, Không Nhược Khuê cũng có đứng dậy đâu, điều đó khiến hắn không kìm nổi tò mò:

- Khuê tỷ, tôi có câu hỏi nho nhỏ ... Cậu Trần Thuật đó, rốt cuộc có quan hệ gì với chị ạ?

Nói tới đó vội bổ xung:

- Không phải tôi nhiều chuyện đâu ạ, thuận miệng hỏi thôi.

Không Nhược Khuê không biết nghĩ gì đột nhiên không nhin được khoe môi hiện lên đường cong mê đắm:

- Cậu ấy là thằng cháu ngốc của nhà dì Hai tôi ấy mà, họ hàng xa.

Lâm Kỳ “à” một tiếng, tự lẩm bầm:

- Tôi nói mà ...

Chẳng biết là hắn nói gì, lần nữa cáo từ rời phòng hội nghị nhỏ.

Trở về văn phòng của mình, Lâm Kỳ có một cảm giác toàn thân mỏi mệt.

Nụ cười của Không Nhược Khuê luôn ngọt ngào mê người, tính cách cũng thân thiện gần gũi, ở bên cạnh nữ nhân như thế, vừa làm người ta hưởng thụ, lại vừa áp lực.

Nữ nhân này có chút yêu dị, chỉ đơn giản ngồi đó thôi khiến trái tim nam nhân nhảy nhót liên hồi, chết người hơn nữa là, muốn phạm tội nhưng mà xa không với tới.

Đem hồ sơ của Trần Thuật ra lật đi lật lại xem từng chữ một nghiên cứu.

“Tên nhãi này rốt cuộc là có quan hệ gì với Không Nhược Khuê?”
Lâm Kỳ lẩm nhẩm trong lòng, nếu y quan hệ thân mật với

Khổng Nhược Khuê, vì sao tới Hoa Mỹ làm hai năm? Tốt nghiệp một cái tới Đông Chính có hơn không? Lúc đó Khổng Nhược Khuê đã thành danh rồi mà, nếu y chạy tới đây làm việc, lại chả cung phụng như cha?

Nếu không có quan hệ, vì sao Khổng Nhược Khuê lại công khai chống lưng cho cậu ta, Trần Thuật hiện giờ bị liệt vào danh sách đen trong giới, có ai không biết chuyện rùm beng gần đây, thứ gì mẫn cảm nhất trong giới giải trí này? Đó là thông tin, nên hẳn không tin Khổng Nhược Khuê không biết.

Trần Thuật là người Lạc Thành, Khổng Nhược Khuê là người Hoa Thành, cách nhau rất xa, không giống có quen hệ quen biết.

Đứa cháu ngốc nhà dì Hai à? Cô cũng coi tôi là đứa cháu ngốc của dì Hai cô sao? Cái cố này, ai mà tin được.

Nghĩ hồi lâu Lâm Kỳ xác định được ba điều.

Thứ nhất, Trần Thuật có hậu thuẫn.

Thứ hai. Nhân tuyển phó tổng giám phòng kế hoạch.

Thứ ba: Không nên đắc tội với tên nhóc nguy hiểm đó, Vương Tín đã tự lấy thân thử đạn rồi.

Ba chuyện này làm cho Lâm Kỳ khá là đau đầu.

Lúc nãy hẳn vừa nói trước mặt Trần Thuật là nếu y bước qua cái cửa kia sẽ không có chỗ dung thân ở Hoa Thành. Lời nói ra chưa tới hai tiếng lại gọi điện mời y về sao?

Người ta thì bị vả mặt, còn mình thì tự vả à?

Nhưng chuyện này lại không thể giao cho trợ lý làm. Dù sao mình và Trần Thuật có mâu thuẫn nhỏ, nếu trợ lý nói không được rõ ràng, mâu thuẫn thêm gay gắt ... Trần Thuật không tới đã đành, nhưng nếu dính dáng vào mâu thuẫn không liên quan. Không có mình, Khổng Nhược Khuê có lẽ dùng cách khác

đưa Trần Thuật về Đông Chính, khi ấy chẳng phải tự chuốc lấy kẻ địch lớn à?

Thằng nhãi đó đâu phải là loại dễ chung sống, là thứ tàn nhẫn dám chơi cứng với cả nhân vật cỡ Vương Tín.

“Báo ứng, đây đúng là báo ứng mà ...” Lâm Kỳ thở ngắn than dài không thôi, công bằng mà nói, không có sự kiện kia thì lý lịch của Trần Thuật đã thuộc hàng ưu tú rồi, ai bảo hắn nổi ý đồ bất chính trước.

Do dự mãi, cuối cùng Lâm Kỳ vẫn phải nhắc điện thoại lên bấm số gọi cho Trần Thuật, rất nhanh, bên kia nhận máy:

- Xin hỏi, có phải là anh Trần không?

- Vâng, xin hỏi anh là ai?

Trần Thuật rõ ràng là có ý vị cảnh giác với số lạ:

Kỳ thực này giờ Lâm Kỳ do dự là tính xem phải nói gì, chứ cuộc điện thoại này thì khẳng định phải gọi rồi, áp tâm tư hỗn loạn xuống, cười ha hả:

- Tôi là Lâm Kỳ của Đông Chính đây, chúng ta vừa gặp nhau.

- Ồ, giám đốc Lâm, chào anh, không biết anh gọi điện cho tôi có chuyện gì không?

- Trần Thuật này.

Lâm Kỳ đổi sang cách xưng hô thân mật hơn:

- Là thế này, vừa rồi cậu đi, tôi suy nghĩ rất lâu, cảm thấy cậu nói có lý. Đông Chính chúng tôi coi trọng nhất là năng lực cá nhân, dù sao có năng lực mới có vị trí. Giả sử người vô dụng lại ở vị trí cao thì thật bất công.

- Song, song ... Chúng tôi cũng không thể bỏ qua nhân phẩm, người có nhân phẩm không đoan chính mà ở vị trí cao,

sức phá hoại càng lớn. Cậu có thể kiên trì được phẩm hạnh lẫn đạo đức nghề nghiệp của mình, đối diện với cám dỗ không dao động. Bất kể năng lực hay nhân phẩm đều là người mà Đông Chính chúng tôi đang cần. Cho nên phòng nhân sự chúng tôi trải qua cẩn nhắc cẩn thận, quyết định chọn cậu làm phó tổng giám sát phòng kế hoạch .. Thế nào hả, cậu còn muốn chứ?

- Tôi muốn, đây là vinh hạnh của tôi.

Trần Thuật trả lời rất dứt khoát, sau đó có vẻ thận trọng:

- Giám đốc Lâm, anh nói thật chứ?

- Đương nhiên là thật, mặc dù vừa rồi chúng ta có chút hiểu lầm, nhưng đó chỉ là va chạm về cách làm việc thôi, vì muốn tốt cho công ty cả mà, tôi suy xét lại, vẫn thấy cậu thích hợp nhất.

Lâm Kỳ dĩ nhiên không thể tỏ ra quá yếu thế, dù sao vẫn phải giữ hình tượng kiêu ngạo của lãnh đạo chứ, ài, chỉ tại bà cô tổ Khổng Nhượng Khuê đó, đánh tiếng với mình trước có phải là hai bên cùng vui vẻ rồi không, bảo sao hôm nay lại đột nhiên tới công ty chứ:

- Nếu cậu vẫn chưa thay đổi ý định thì mai tới báo danh, khi đó chúng ta sẽ nói chuyện thật kỹ càng.

- Cảm ơn giám đốc Lâm, cảm ơn giám đốc Lâm rộng lượng, vừa rồi thái độ của tôi không được tốt, tôi trình trọng xin lỗi.

- Ha ha ha, đã làm việc thì sẽ phát sinh va chạm, ý kiến trái chiều thôi, nói rõ ra là được rồi ...

Lâm Kỳ cười ha hả:

- Phải rồi Trần Thuật, quan hệ giữa cậu với Khuê tỷ không tệ nhỉ?

- Khuê tỷ là ai?

- Không Khuê.
- Tôi không quen.
- Ha ha ha, tôi hiểu, tôi hiểu.

Lâm Kỳ nghe được câu trả lời làm hắn thỏa mãn, hai người này, có vấn đề, để xem đấu được tới khi nào, mắt hắn sáng lên, bộ dạng ngồi ở trong màn chướng, quyết thắng ngoài vạn dặm, Gia Cát Lượng tái sinh cũng đến thế mà thôi:

Chương 026+27: Hoa khôi thôn.

Cho tới tận khi trong điện thoại truyền ra tiếng tu tu tu, Trần Thật vẫn có cảm giác như vừa trải qua một giấc mơ.

Ai bảo đối phương cứ như hai người khác nhau vậy.

Trước đó gặp nhau trong văn phòng thì Lâm Kỳ hách dịch, âm hiểm, vừa mới rồi lại âm áp như gió xuân.

Trần Thuật xem thời gian, từ lúc rời Đông Chính tới giờ còn chưa đầy hai tiếng, trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Lâm Kỳ lại thay đổi lớn như thế.

Lâm Kỳ nói tới quan hệ giữa mình và Không Nhượng Khuê, chẳng lẽ Không Nhượng Khuê đã có tác động gì vào hắn sao? Nếu Không Nhượng Khuê không nói gì, làm sao hắn biết được mình quen cô ấy?

- Không Khuê ...

Trần Thuật lẩm bẩm cái tên này, lòng có cảm giác khó tả, nói là quen nhau thì hai người mới chỉ gặp nhau hai lần, không nếu miễn cưỡng tính cả lần ở Đông Chính thì giờ là ba lần rồi:

Lần đầu cô ấy nhặt cái gót giày của mình, lần thứ hai là nhặt mình ... Trần Thuật quyết định thay đổi thói quen xấu rươi đồ rơi người lung tung như thế.

Lần thứ ba là vừa mới rời ở Đông Chính, thật kỳ lạ, Hoa Thành rộng lớn như thế, vậy mà trong thời gian ấy mình có cơ hội gặp Không Khuê những ba lần.

Mình chỉ là một nhân viên nhỏ của công ty, còn cô ấy là minh tinh lớn được ngàn vạn người yêu thích, bọn họ vốn là hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau mới đúng.

Nếu nói hai bọn họ là người xa lạ thì càng không đúng.

Mình đã từng tắm từng ngủ ở nhà Không Nhược Khuê, ngay cả bộ dạng cô ấy khoe nguyên cặp chân dài miên man với cái mặt nạt cũng nhìn thấy rồi. Nói không ngoa chuyện này lộ ra, e là bị fan hâm mộ của cô ấy truy sát.

Trần Thuật cảm giác Không Khuê hiểu mình nhiều hơn là mình hiểu về cô, nhưng mà không có chứng cứ nào hỗ trợ quan điểm này. Nói ra người ta cười cho rụng răng, bảo y hoang tưởng không chừng.

Tóm lại mà nói quan hệ của bọn họ là: Quái dị.

” Có cơ hội nói chuyện với cô ấy xem sao.” Trần Thuật nghĩ trong lòng như thế, nhưng mà e là khó có cơ hội rồi, cái bộ dạng cao ngạo lạnh lùng vừa nãy, làm y hơi chột dạ.

Thôi, dù thế nào hôm nay cũng tìm được công việc rồi, đây là chuyện mừng, là chuyện đáng vui mừng duy nhất trong ngày tháng u ám vừa rồi, không khác gì người rơi xuống đáy vực sâu, đột nhiên có bàn tay nắm lấy kéo lại..

Trần Thuật muốn ăn mừng, muốn chia vui cùng với bạn bè, thế nên lập tức gọi điện thoại cho Thang Đại Hải, Thang thiếu gia ở bên kia ập a ập ứng, nói trưa nay mẹ hắn muốn hắn về nhà ăn cơm, vì có khách tới nhà, cúp điện thoại luôn, gọi cho Lý Như Ý, căn bản không ai nghe máy, chả hiểu hắn làm gì.

Không đúng lúc tẹo nào.

Có tin tốt mà không người chia sẻ khác gì mặc áo gấm đi đêm, toàn thân ngứa ngáy bứt rứt, tư vị đó quá khó chịu, Trần Thuật không muốn khó chịu, thế là gửi tin nhắn cho Tiểu Mộng và Hầu Tử, đồng nghiệp cũ ở Hoa Mỹ, nói là mình sắp tới Đông Chính làm việc.

Quả nhiên ngay lập tức Hầu Tử gửi tin nhắn chúc mừng, tiếp đó là Tiểu Mộng đòi khao, tâm tình Trần Thuật tốt lên nhiều.

Còn về phần Chu Giai Mô, hẳn không xứng chia sẻ niềm vui này với mình.

Đi đi lại lại trong căn phòng trống, Trần Thuật lúc nhảy cẫng lên, lúc thì vẫn nắm đầm múa may như điên, còn ngoác miệng cười rất ngốc.

Cảm thấy chưa đã, Trần Thuật đóng cửa ra ngoài, còn một người nữa y muốn chia sẻ niềm vui này.

Lúc này chưa phải là giờ ăn cơm, cho nên quán Lão Gia không có khách.

- Lão Gia, cháu tới rồi.

Trần Thuật đẩy cửa đi vào nói lớn:

- Không phải chú nói tìm được việc thì chú sẽ mời cháu ăn à? Chú nói có giữ lời không?

Lão Gia ở bếp, vừa nhào mỳ vừa trả lời:

- Thế nào, tìm được việc rồi à, ở đâu thế?

- Phó tổng giám của Truyền thông Đông Chính, coi như chức vụ còn tăng thêm một chút.

Trần Thuật dương dương đắc ý, mồm thì nói là “một chút”, nhưng mà minh họa hận hai tay không đủ dài:

Lão Gia cười khà khà:

- Thằng nhãi giỏi lắm, tôi biết cậu giỏi mà.

- Chú đừng vội khen cháu, ăn thiết thực hơn, cháu muốn ăn lòng xào, gà cay Tứ Xuyên, cá hấp, tốt nhất thêm đĩa rau chân vịt trộn tỏi. Gần đây ăn uống không được dinh dưỡng lắm, hôm nay phải bù lại.

Trần Thuật liền một hơi báo ra mấy món mà mình thích ăn nhất:

- Còn chưa chuẩn bị nguyên liệu thì sao làm được nhiều món như thế? Với lại lát nữa khách tới rồi mà tôi còn chưa nhào xong bột mỳ đây này ... Buổi tối đi, để tối hẵng tới. Chiều nay tôi đi mua thêm ít rau, tối nghỉ bàn làm món ăn cho cậu.

- Lão Gia, chú định quít nợ à? Cháu nói cho chú biết, chú chạy được chứ cái quán này không chạy được đâu.

Trần Thuật đang rất vui cho nên đùa:

- Nếu chú mà không mời cháu ăn, ngày ngày cháu tới đây ăn, ăn xong chạy, chú đừng hòng đuổi được cháu.

- Á à, cái thằng nhãi thái tha, chẳng qua chỉ là một bữa ăn thôi, tôi thêm quít chắc. Tối đi, để đến tối, tối nay chúng ta uống say một bữa.

Lão Gia cũng hết sức vui vẻ, nhéo một cục bột ném Trần Thuật:

- Được, vậy cho cháu bát mỳ móng giò trước đi.

Trần Thuật kéo ghế ngồi xuống, cứ như đại gia:

- Mỳ móng giò thì không thành vấn đề, tôi vừa hầm xong, lát nữa làm cho cậu, thơm lắm đấy.

- Bát mỳ này cũng tính vào bữa tối đấy nhé, tối nay cháu không ăn mỳ nữa là được.

Trần Thuật vừa lấy điện thoại ra xem vừa nói chuyện với Lão Gia:

- Cút cút cút ...

Lão Gia tức giận mắng:

- Tôi không phải cha cậu, cậu cũng không phải cha tôi, không phục vụ nổi.

Trần Thuật cười hì hì, ngồi rảnh rồi gõ tên Trương Thục vào ô tìm kiếm, phát hiện sự kiện Trương Thục say rượu lái xe đã bị xóa rất nhiều rồi, chỉ còn vài trang tin nhỏ vẫn còn giữ, song không gây lên được sóng gió gì nữa.

Thái Chiêu cuối cùng đã nhận lời mời gặp mặt của phía Hoa Mỹ, có điều giữa bọn họ đạt được hiệp nghị gì thì không còn là chuyện Trần Thuật quan tâm nữa, với y đó là quá khứ rồi.

Đương nhiên, tiền đề là họ phải tuân thủ ước định.

Lại mở trang tin tức xem tin trong ngoài nước, xem hết tình hình thời sự thế giới, cũng chỉ có thể buông vài tiếng thờ dài, nhân vật nhỏ như y xem tin thời sự chỉ đề không lạc hậu với thời cuộc, cùng lắm viết vài dòng bình luận phần nộ hoặc cảm khái vô nghĩa mà thôi.

Xem xong tin thời sự, Trần Thuật chuyển sang xem tin tức giải trí, đó là thói quen hai năm qua.

”Nghỉ ngơi đại minh Không Khuê ngờ bại lộ ái tình”.

Nhìn thấy dòng chữ in đậm được đánh lên trên cùng phần tin tức giải trí, Trần Thuật ma xui quỷ khiến thế nào bấm luôn vào đó.

Tin tức kể tin đồn chuyện yêu đương giữa Không Khuê và nghệ sĩ cùng công ty là Bạch Khởi Nguyên, hơn nữa còn kèm

theo bức hình hai người thân mật ăn cơm trong một nhà hàng tây.

- Thì ra là có bạn trai rồi ...

Trần Thuật lẩm bẩm, có cũng là bình thường, mỹ nữ như vậy không ai theo đuổi mới là lạ, nhưng thật giả thế nào thì chưa nói chắc được.

- Cậu nói gì thế?

Lão Gia bê một bát mì móng giò đặt trước mặt Trần Thuật:

- Ai có bạn trai rồi?

- Không ạ, đồng nghiệp của cháu ...

Mai Trần Thuật tới Đông Chính báo danh, gọi là đồng nghiệp cũng không sai:

Đề tài này chúng nọc mấy người già cô độc như Lão Gia rồi:

- Thằng nhóc này nên tìm bạn gái mới đi, nữ sinh tới chỗ tôi ăn nhiều lắm, cũng có vài cô bé ngoan hiền, tìm thấy ai vừa ý, tôi xin sất cho. À, mà đám trẻ các cậu hay tán gẫu trên cái QQ gì đó đúng không?

- Vừa ý chú hay vừa ý cháu.

Trần Thuật đùa, đây là đề tài tạm thời y không muốn nhắc tới:

- Chẳng lẽ cháu cứ ngồi ở trong quán này đợi cô gái vừa ý tới?

- Vừa ý tôi, nói cho cậu biết, đừng thấy tôi nhiều tuổi mà xem thường, mắt tôi chuẩn lắm, khi tôi tìm mẹ cho con tôi, cô ấy là đoá hoa có tiếng ở trong thôn đấy. Với lại bây giờ không phải thịnh hành cha mẹ giúp con cái ra công viên tìm đối tượng sao? Chuyện của cậu để tôi lo.

Lão Gia vỗ ngực có vẻ hứng thú lắm:

- Đừng đừng chú ơi, cháu không vội.

Trần Thuật tưởng tượng ra cảnh Lão Gia ra công viên hoặc là chân cầu cầm một tấm biển có ảnh kèm theo lý lịch của mình, gặp ông bà già nào liền tới hỏi con gái nhà ông ba tuổi tác ra sao học vấn thế nào, có thể trao đổi cách liên hệ không là toàn thân đã nổi hết da gà da cóc, còn gì bêu mặt hơn nữa:

- Trên chữ sắc là cái đao, nam tử đại trượng phu lấy sự nghiệp làm trọng. Cháu vừa mới vào Đông Chính, đang tính thêm hai năm nữa thăng chức tổng giám, năm năm lên làm giám đốc bộ phận, rồi thêm năm năm nữa đủ vốn liếng kinh nghiệm đi sáng nghiệp trước 40, tự mở công ty của mình. Lão Gia, lúc đó chú không cần mở quán nữa.

- Không mở quán nữa thì làm gì?

- Ngự trù của Trần phủ, cháu đề vị trí cho chú.

- Cũng là làm cơm cho người ta, chẳng bằng tôi bán mỳ ở đây, thích thì bán, không thích thì đuổi cho tự do tự tại.

Lão Gia chẳng chút khách khí nói:

Hai người đang nói cười thì có tiếng đẩy cửa, quay đầu ra chỉ thấy một cô gái trẻ cao ráo đeo kính râm siêu lớn che gần hết mặt cùng cái mũ rộng vành đẩy cửa đi vào, có vẻ hết sức quen thuộc gọi:

- Lão Gia, cho cháu bát mỳ lòng.

- Tiểu Khuê tới à?

Lão Gia cũng cười như thấy con gái ruột, niềm nở đứng dậy nói:

- Ít người, cứ tùy tiện chọn chỗ mà ngồi, để tôi làm mỳ cho.

- Vất vả cho chú rồi.

Cô gái ngồi xuống cái bàn ở góc:

Trần Thuật vì tiện nói chuyện với Lão Gia cho nên kéo ghế ngồi phía bên phải sát bếp, cô gái thì ngồi ở phía trái cũng gần bếp. Quán mỳ không rộng, chỉ có hai hàng bàn ghế, như thế bằng với hai người ngồi cùng bàn với nhau.

Cô gái là vị khách duy nhất trong quán, đang rảnh rỗi, Trần Thuật tò mò nhìn.

Vừa rồi nghe giọng có vẻ quen, nhưng vành mũ kéo thấp, vào quán cũng không bỏ kính râm ra cho nên Trần Thuật chỉ nhìn thấy nửa bên mặt trắng trẻo non mịn, cái tai xinh xinh, cái cổ phấn hồng đeo sợi dây chuyền bạch kim, thân trên là áo sơ mi lụa trắng khoét nách, phần cổ kết đóa hoa lớn che đi đôi ngực, chất liệu lụa mờ sau lưng lộ ra dây áo lót. Dưới là chiếc váy dài tới gối, chân đi đôi xăng đan, lúc này ngồi vắt chân đù đưa.

Quen quá, thoáng chốc Trần Thuật nhớ tới cảnh giây phút xao động khi mỹ nữ tức giận xé toạc mặt nạ ra, hơn nữa vừa rồi, nghĩ lại thì đúng là giọng Khổng Nhược Khuê ... Giọng ríu rít trong trẻo như chim sơn ca vậy, rất có linh khí, không có chút che dấu nào.

Còn lúc ở công ty, nghe cô nói chuyện với người ta, giọng chậm hơn trầm ổn hơn, giống như cổ tình áp chế bản tính của mình.

Nhưng mà mỹ nữ đó là đại minh tinh Khổng Nhược Khuê lừng lẫy mà, Khổng Nhược Khuê sao lại ăn mỳ ở quán Lão Gia tồi tàn này?

Nếu ông già ấy mà biết Trần Thuật nghĩ gì e là đâm y rụng mấy cái răng.

Vì Trần Thuật cứ nhìn chăm chăm, cuối cùng khiến cô gái đang xem di động nhận ra, cô liếc nhìn về phía Trần Thuật một

cái, sau đó quay đầu đi.

Mấy giây sau đột nhiên cô đứng dậy đi thẳng về phía Trần Thuật.

Xoẹt.

Cô gái kéo ghế ngồi xuống đối diện, mắt nhìn y, hỏi:

- Có phải anh thích tôi không?

- Không, không phải.

Trần Thuật phủ nhận, thời buổi nam nhiều nữ ít, cho nên các con gái có giá lắm, cũng đã man lắm, nói một câu không hợp là tát ngay, mà câu hỏi này sắc bén quá, trả lời ra sao:

Bốp!

Cô gái vỗ bàn:

- Lừa gạt, không thích tôi vì sao cứ nhìn tôi chăm chăm như thế?

Đây, biết ngay mà, không khéo ăn đòn như chơi, Trần Thuật vội nói:

- Tôi thấy cô giống một người bạn của tôi.

- Bạn nào của anh vừa vặn là ngôi sao quốc tế Không Khuê? Tôi nói cho anh biết, câu này tôi nghe quen rồi ... Nói câu nào khác biệt chút đi.

Cô gái đánh đá nói:

- Không, không ...

Trần Thuật lại càng cuống, nói mà không biết mình đang nói gì nữa:

- Giống Trương Đại Nha ở trong thôn chúng tôi, suốt ngày mặc cái áo bông đỏ, trốn ở trong miếu nát ăn rỉ mữa.

- Trương Đại Nha có phải hoa khôi thôn anh không? Có phải anh thầm yêu cô ấy không?

Cô gái tháo kính râm xuống, lộ ra dung mạo như hoa như ngọc, không phải Khổng Nhược Khuê thì là ai, hai má phồng lên như bánh bao, mắt tròn xoe, có vẻ rất tức giận, cứ như Trần Thuật “thầm yêu” mình là chuyện không thể tha thứ.

- Khổng Khuê ...

Trần Thuật ngạc nhiên không thôi, đúng là Khổng Nhược Khuê thật, kinh ngạc hơn nữa cô gái này lại còn chạy tới quán Lão Gia ăn mỳ:

- Trả lời câu hỏi của tôi.

Khổng Nhược Khuê không biết vì có gì khuôn mặt nhỏ nhắn đành lại, bộ dạng không trả lời tôi giết:

- Trương Đại Nha không phải hoa khôi trong thôn, tôi cũng không thầm yêu cô ấy.

Trần Thuật hoang mang ứng đối, chưa hiểu mình lâm vào cảnh gì, cô gái này sao kỳ lạ thế:

- Cô gái đẹp như thế vì sao không phải là hoa khôi thôn? Thôn của anh có ai xinh đẹp hơn cô ấy à? Vì sao anh không thầm yêu cô ấy? Anh có phải là người không?

Khổng Nhược Khuê liên tục dồn ép:

- Tôi, tôi ...

Trần Thuật bị cái mồm nhỏ liến thoắng của Khổng Nhược Khuê làm ứng phó không kịp, vừa mở mồm đã bị hỏi câu khác, đành đầu hàng:

- Được rồi, cô nói sao thì là thế, Trương Đại Nha là hoa khôi thôn, tôi thầm yêu cô ấy.

- Hừm, Trương Đại Nha tôi thuộc về con trai ngốc của trưởng thôn, tôi nói cho anh biết Cầu Đản (Cót Chó) , chúng ta căn bản không có chút khả năng nào đâu, anh bỏ ý định đó đi. Anh có đợi tôi một nghìn năm, một vạn năm cũng không có cơ hội đâu.

- Tôi biết, tôi biết.

Trần Thuật tới nước này chỉ còn biết phụ họa theo, gật đầu lia lịa:

- Tôi không xứng với cô.

Không Nhượng Khuê đeo kính lên, bữu môi:

- Mất hứng thế, xong nhanh vậy à?

Trần Thuật còn chưa hoàn hồn sau màn giao phong hoành đường tức cười vừa rồi, cầm cốc nước lên uống, vì hơi khẩn trương nên uống cũng hơi gấp, “ực” một cái nửa cốc nước lớn:

- Vừa rồi cô chơi cái trò gì thế?

- Anh không nhìn ra à?

- Không nhìn ra, trước kia chưa ai chơi với tôi như thế.

- Có người từng chơi với anh rồi, nhưng anh quên mà thôi.

Không Nhượng Khuê cười lạnh:

- Vừa rồi tôi đóng vai thiếu nữ xinh đẹp đánh đá gặp phải ánh mắt bỉ ổi của lưu manh trêu ghẹo, cho nên dững cảm đi tới tranh đấu ... Ai mà ngờ anh trở giọng, câu chuyện tình yêu đô thị biến thành ái tình thôn quê, tôi lại biến thành Trương Đại Nha suốt ngày mặc áo bông đỏ.

- Con ăn rỉ mũi.

May mà Trần Thuật thông minh, năng lực tiếp nhận cũng cao, bổ xung:

- Anh mới ăn ri mũi ấy, sắp đặt này không phù hợp với hoa khôi thôn, tôi sửa kịch bản rồi.

- Cô thường làm như vậy à?

Trần Thuật hiểu rồi, không ngờ Không Nhược Khuê lại say mê với diễn xuất như vậy, loại chuyện này mà truyền đi chắc là làm fan hâm mộ của cô chấn động:

Chương 028+29+30+31:

- Một nghệ sĩ giỏi phải chịu khó quan sát, chăm chỉ suy nghĩ, đồng thời mỗi giây mỗi phút phải gọt giũa khả năng diễn xuất của mình. Đi vào giữa quần chúng, hóa thân thành người như bọn họ. Ví như vừa rồi tôi đột nhiên ngồi trước mặt anh đưa ra câu hỏi, làm anh kinh ngạc, biến hóa trên nét mặt và ánh mắt của anh, cùng câu trả lời sau đó, đều là tư liệu diễn xuất mà tôi cần thu thập. Nếu đơn thuần dựa vào tưởng tượng sẽ không đạt được hiệu quả chân thật. Tôi gọi điều này là “phản ứng tức thời” trong diễn xuất.

Không Nhược Khuê mặt đầy kiêu ngạo, thái độ kiêu mau mau khen tôi đi:

- Có phải là thấy tôi chuyên nghiệp lắm không? Tôi nói cho anh biết, thành công của mỗi người không phải là ngẫu nhiên đâu.

Trần Thuật vừa thán phục vừa bị cô gái khác thường này làm dở khóc dở cười:

- Cô đã bao giờ vì thế mà bị ăn đòn chưa?

- Hừ, anh nhìn mặt tôi xem.

Không Nhược Khuê hai tay ôm gương mặt xinh đẹp làm ra vẻ đắm yêu:

- Chỉ cần là một nam nhân bình thường, ai đành lòng ra tay? Với lại không phải tôi gặp ai cũng diễn.

- Vậy vì sao lại là tôi?

- Trong quán mỳ ngoài anh ra thì còn ai nữa không, dù sao thì cũng rảnh mà.

Trần Thuật có chút tổn thương, dù sao y cũng khá tự tin về vẻ ngoài của mình:

- Sao cô lại bám theo tôi tới đây? Quán mỳ Lão Gia này là nơi tôi thường tới ăn cơm. Lão Gia giống như cha ruột của tôi vậy, vì thế quán mỳ của Lão Gia là quán mỳ của tôi ... Cô chạy tới đây làm gì?

- Bám theo?

Hàng mi dài của Không Nhược Khuê chớp chớp:

- Tôi mà bám theo anh ấy à?

- Cô đừng nói với tôi là mấy lần gặp nhau đều tình cờ nhé, tôi không tin duyên phận của chúng ta tốt thế đâu.

Có lẽ nếu là cô gái khác chứ không cần nói là một minh tinh, Trần Thuật không nói chuyện kiểu này, với Không Nhược Khuê thì rất lạ, cảm giác rất tự nhiên, làm y không cần phải khách khí:

- Anh tới Đông Chính phòng vẫn là do tôi bảo à?

Không Nhược Khuê chất vấn ngược lại:

- Cái đó không phải.

- Anh bị rơi gót giày là do tôi cưa đứt à?

- Cái đó cũng không.

- Anh tới KTV Minh Châu hát là tôi gọi anh tới à? Hát xong tôi gọi anh tới phòng tôi đây à?

Lại lần nữa bị những câu hỏi liên tiếp làm á khẩu, Trần Thuật chỉ còn nước nói thật:

- Cho nên tôi mới tò mò vì sao chúng ta cứ gặp nhau suốt như thế.

Không Nhược Khuê cười ngọt:

- Đó gọi là duyên phận.

Mặc cho tài ăn nói của Trần Thuật rất tốt cũng không cách nào bắt bẻ được luận điểm này.

- Vậy sao cô lại tới đây?

Trần Thuật vẫn còn cố chống trả:

- Đây là một cái quán mỳ nhỏ, chẳng phải nhà hàng danh tiếng. Tôi biết nơi cô ở, tiểu khu đó cách chỗ này mười mấy km, cô đừng nói với tôi cô đi xa như thế là vì ăn một bát mỳ.

- Đúng thế, chỉ vì ăn một bát mỳ.

Không Nhược Khuê gật đầu xác nhận:

- ..

- Không tin à?

- Cô coi tôi bị thiếu năng chắc?

Trần Thuật có chút tức giận, cô gái này lại nhập vai vào nhân vật gì rồi:

- Không, tôi chỉ coi anh là thằng ngốc.

Thái độ của Không Nhược Khuê rất kiên định:

- Này thằng nhóc nói cái gì thế hả?

Lão Gia đột ngột xuất hiện vung tay bợp Trần Thuật một cái:

- Đừng có mà xem thường quán mỳ của tôi nhé, nổi tiếng lắm đấy, có cả người ở thành phố khác chạy tới ăn mỳ, chỉ có thằng nhóc cậu không biết quý trọng, đúng là bụt chùa nhà không thiêng.

Nói rồi đặt một bát mỳ lớn trước mặt Không Khuê, lòng lợn chất đầy ắp.

- Tiểu Khuê, ăn cho nóng, cần gì thì cứ tự lấy nhé.

Lão Gia tỏ ra rất ân cần:

- Vâng ạ, cảm ơn Lão Gia.

Không Nhược Khuê chớp mắt cái đã biến thành cô gái ngoan ngoãn hiền thực:

Trần Thuật nhìn bát mỳ ghen tỵ:

- Lão Gia, làm sao cô ấy còn có nhiều lòng hơn cả cháu.

- Con bé là con gái tôi, cậu quản được chắc.

Lão Gia mắng xong về bếp bê ra một bát mỳ chân giò đặt trước mặt Trần Thuật:

- Hai đứa nói chuyện đi, tôi còn bận việc.

Xoay người đi, đứng sau lưng Không Nhược Khuê, Lão Gia lén lút ra ám hiệu với Trần Thuật ” thẳng nhóc tranh thủ cơ hội đi, đừng để cô bé này chạy mất”, xem ra ông thực sự định tìm bạn gái mới cho Trần Thuật.

Cái ông già này thật là.

- Cô quen Lão Gia à?

- Thì sao nào?

Không Nhược Khuê lờm một cái:

- Sao cô lại quen Lão Gia, dù sao chỗ này cũng cách nhà cô xa thế cơ mà.

Trần Thuật không nén nổi tò mò, hạ thấp giọng hỏi, sợ Lão Gia nghe thấy mình chê bai quán mỳ này cho một tát:

Không Nhược Khuê gấp miếng lòng lớn cho vào miệng, mặt đầy hạnh phúc:

- Anh biết gần đây tôi không đóng phim.

- Đúng, ai chả biết.

Trần Thuật gật đầu, Không Nhược Khuê từ sau khi quay xong bộ phim cực hot năm ngoái là Bí Mật thì không đóng phim nữa, fan hâm mộ chờ đợi mãi mà không thấy có động tĩnh gì, suốt ngày than khóc xin cô tái xuất, đám anti được thể cho cô danh hiệu “nghệ sĩ lười nhất năm, ác ý hơn nữa nói cô có thai rồi nên nghỉ, nói tóm lại, dù Không Nhược Khuê chẳng làm gì hết người ta cũng bàn tán :

- Nếu không quay phim thì tôi có rất nhiều thời gian, thế nào cũng phải làm chút việc trong thời gian rảnh rồi.

Không Nhược Khuê túm mái tóc búi gọn gàng trên đầu, chuẩn bị ăn mỳ:

- Hơn một năm qua cô đều tìm kiếm kịch bản tốt phải không?

Trần Thuật tim đập mạnh, không biết nếu mình đem kịch bản mình viết cho cô ấy xem thì có hi vọng không, nếu được đại minh tinh như cô ấy nhìn trúng, đây là cơ hội lớn, mình chẳng mấy chốc mà nổi tiếng:

- Không.

Không Nhược Khuê ăn rất thô bạo, khó tưởng tượng cái miệng nhỏ xinh xinh kia có thể ăn mạnh mẽ như vậy, hai cái má phồng lên, đáng vẻ hưởng thụ lắm:

-Thời gian rảnh tôi dùng để lên mạng xem mấy kênh món ngon.

- ...

Thực sự là chẳng giống suy đoán của Trần Thuật chút nào, cô gái này khác thường:

- Mấy tháng trước, đại khái là ba bốn tháng, tôi xem một video phỏng vấn, nói ông già mất vợ sớm, một mình nuôi con gái khôn lớn, kết quả con gái tốt nghiệp đại học liền đi Pháp. Ông già nhờ con gái, muốn cùng con sang Pháp, nhưng không chịu được thói quen sinh hoạt bên đó, nên một mình về quê.

- Cô con gái thích ăn mỳ do cha làm, ông già liền mở một quán mỳ ở đầu ngõ, gần quán có trường đại học, không ít sinh viên thích tới quán ăn. Ông già nhìn những sinh viên kia ăn mỳ của mình, hạnh phúc như làm cho con gái ăn.

- Vậy là cô tới đây ăn?

Trần Thuật hiểu ra, hôm đó cô ấy cũng tới quán Lão Gia ăn mỳ, sau đó thấy mình rơi gót giày:

- Bingo.

Khổng Nhược Khuê búng ngón tay:

Lần đầu tiên Trần Thuật phát hiện ra, thì ra con gái búng ngón tay cũng ngẫu nhiên như vậy.

- Xem xong đoạn video đó tôi vô cùng cảm động, cho nên chỉ cần có thời gian là tới đây ăn mỳ, đôi khi một tuần tới mấy lần. Đương nhiên nếu đi công tác hoặc ra nước ngoài thì khỏi nói rồi.

- Tôi chưa bao giờ xem video đó.

Trần Thuật quay đầu nhìn Lão Gia đang bận bịu trong bếp, lòng áy náy, câu chuyện thì y biết, cũng là nguyên nhân y thường dẫn Lăng Thần tới đây ăn, còn hay bắt chuyện với Lão Gia rồi trở nên thân thiết, không ngờ Lão Gia từng được phỏng vấn, còn là chủ quán nổi tiếng:

- Lão Gia chẳng phải danh nhân, phỏng vấn chỉ chiếu ở kênh ẩm thực, cho nên tất nhiên là anh không chú ý.

- Nhưng mà tôi cũng thường tới đây sao chưa bao giờ gặp cô?

Trần Thuật thắc mắc, Khổng Nhượng Khuê là đại minh tinh, tuy chưa thể nói là ai ai cũng biết, nhưng là minh tinh hàng đầu, suốt ngày tới một quán mỳ, vậy mà không bị fan phát hiện?

- Tôi không bao giờ tới vào giờ cơm, hoặc là muộn một chút hoặc là sớm hơn, thấy không có ai tôi mới vào. Như hôm nay, tôi tới sớm một tiếng, vốn là không có ai.

Chương 029: Vì tôi thích anh.

Ra là thế.

Biên kịch Trần Thuật ghép nối câu chuyện với nhau.

Té ra đại minh tinh Khổng Nhượng Khuê là cô gái tham ăn, phát hiện quán mỳ có câu chuyện hấp dẫn, tò mò cùng cảm động mà tới. Còn Lão Gia là người cha hiền từ nhớ con, thân thiết với cô gái này là hiển nhiên, giống như trước kia từng quý Lăng Thần vậy.

Hôm đó cô ấy cũng tới ăn mỳ, sau đó trở về nhặt được cái gót giày của mình.

Khổng Nhượng Khuê bắt ngờ hỏi:

- Có phải anh nợ tôi một câu xin lỗi không?

- Cái gì?

- Anh nói tôi bám theo anh, anh nghi oan cho tôi, từ nhỏ tới lớn chưa có ai nghi ngờ tôi, tôi ghét nhất người khác nghi oan cho mình.

- Xin ...

- Miễn đi, miễn đi ...

Khổng Nhượng Khuê xua tay:

- Tôi không phải loại con gái hẹp hòi, dù sao vừa rồi anh cũng giúp tôi diễn kịch.

Nói xong vươn đũa vào bát mỳ mà Trần Thuật chưa kịp ăn miếng nào, gấp miếng chân giò:

- Tôi luôn cho rằng chân giò mỡ ngậy, nên không dám thử ... Anh đền tôi một miếng là được.

Vì thế Không Nhượng Khuê gấp đi một miếng chân giò, hai miếng, rồi ba miếng ...

Trần Thuật nhìn chăm chăm vào đôi đũa vèo vèo của Không Nhượng Khuê, nóng mắt:

- Có có học toán không thể, nói là một miếng, cô đếm thử xem mấy miếng rồi.

- Đồ hẹp hòi.

Không Nhượng Khuê trả lại miếng chân giò đang gấp:

- Chẳng qua là mấy miếng thịt thôi, có gì to tát đâu, trả anh đây.

- Tôi sợ cô gấp tiếp thì tôi thành ăn mỳ với nước sôi mất.

Trần Thuật đúng là muốn khóc mà không ra nước mắt, bắt nạt người thật thà quá đáng:

- Tôi không hẹp hòi như ai đó.

Không Nhượng Khuê đẩy bát mỳ đầy ú ụ của mình tới, lấy bát mỳ nghèo nàn của Trần Thuật:

- Anh ăn của tôi, tôi ăn của anh.

-

Trời đất thiên địa ơi, Trần Thuật phải thừa nhận, y chưa bao giờ gặp một cô gái nào như thế này, không, chả ai như thế cả:

Vốn còn lo người ta cướp mất mấy miếng chân giò, kết quả là người ta cướp luôn cả bát, nhưng đổi lại cũng được bát mỳ vẫn còn rất đầy, lại được thêm mấy miếng chân giò nữa.

Cho dù gần đây vì thất tình mà trở nên lòng dạ sắt đá, cho dù nhìn thấy mỹ nữ trượt chân ngã bên cạnh cũng không thèm đỡ, cũng bị cô gái này thu hút.

Trần Thuật hơi tiếc vì không được nhìn đôi mắt đẹp của Không Nhượng Khuê, đôi mắt dài long lanh mòng ảo, như chứa vô số cảm xúc khơi lên linh cảm thi gia:

- Có phải cô học chuyên ngành xã giao không? Sao mà giỏi bắt chuyện thế?

Không Nhượng Khuê cười khanh khách:

- Cảm động hả?

- Ừm, đại khái là vậy.

Trần Thuật thở dài, trước kia luôn là y nhường nhịn, nhường những thứ ngon nhất cho Lăng Thần ăn:

- Dù sao tốt hơn là lãng phí.

- Anh có biết, là một nghệ sĩ phải giữ khuôn mặt thật nhỏ và thân hình thật gầy không?

- Biết chứ.

Trần Thuật gật đầu, y có thấy thực đơn của một số nghệ sĩ, thứ thức ăn thiếu dầu thiếu mỡ thiếu thịt thiếu muối, chẳng khác nào rau luộc nước lã ấy, y không nuốt trôi, đúng như Không Nhượng Khuê vừa nói, thành công của một người không phải do ngẫu nhiên:

Nghệ sĩ bọn họ, cực kỳ tàn nhẫn với bản thân.

Không Nhượng Khuê mặt ỉu xù như cô bé hờn dỗi:

- Tôi thèm ăn lắm mà không dám ăn, không ăn thì lại lãng phí Có người ăn giúp tôi coi như bỏ đi được một tâm sự.

- Trước kia cô đi một mình, chẳng lẽ đều không ăn hết?

- Không phải, lãng phí là đáng xấu hổ.

Khổng Nhược Khuê không hài lòng vì Trần Thuật dám nghi ngờ mình, đành thếp nói:

- Thức ăn ngon lành là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời ban cho nhân loại, sao có thể phí hoài, đó là phạm tội.

- Vậy ...

- Tôi ăn hết, vì ăn một bát mỳ mà tôi phải liên tục tập luyện trong phòng thể dục ba tiếng, có phải chua xót lắm không?

Trần Thuật vỗ ngực đầy hào khí:

- Nể tình cô giúp tôi một việc lớn, nhiệm vụ gian nan này để cho tôi.

Nói rồi gấp miếng chân giò lớn nhất cho vào mồm.

- Tôi giúp anh cái gì?

Khổng Nhược Khuê ngơ ngác hỏi:

- Công việc, tôi biết cô giúp tôi nhận được chức phó tổng giám ở Đông Chính.

- Sao thế?

- Tôi nhìn ra sự căm ghét trong mắt Lâm Kỳ, hấn ghét tôi.

- Thế à? Sao tôi nghe thấy giám đốc Lâm khen anh không ngót, nói bất kể nhân phẩm hay năng lực đều ưu tú trong những người ứng tuyển. Còn nói anh là hai trong số người được chọn.

Trần Thuật hưng hăng cho miếng thịt lớn vào miệng, giọng phát ra có chút lúng búng:

- Chuyện khác thường ắt có nguyên cớ, vốn tôi nghĩ sẽ bị từ chối rồi, nhưng nhận được điện thoại báo ứng tuyển thành công, tôi thấy nghi hoặc. Có điều trước khi cúp máy, anh ta lại hỏi quan hệ tôi và cô thế nào, tôi liền biết là cô ra tay.

- Có được công tác này, giám đốc Lâm lại đột nhiên tỏ thiện chí, đều là vì cô. Chỉ có cô mới xoay chuyển được sự thực thất bại của tôi. Cũng chỉ có thể là cô ra mặt, anh ta mới hiểu lắm quan hệ của chúng ta, thậm chí tôi nhận ra rõ ràng qua điện thoại, anh ta muốn thay đổi quan hệ đối địch của chúng tôi.

- Không tệ.

Không Nhược Khuê rốt cuộc cũng thừa nhận, tay đỡ cái kính râm cực lớn:

- Tôi chỉ thuận miệng nói một câu anh là đứa cháu ngốc nhà dì Hai của tôi.

- Cái gì?

Trần Thuật dừng đũa:

- Còn nhớ dì Hai không?

-

Đó là hồi ức mà Trần Thuật muốn xóa khỏi đầu:

- Người cởi quần áo rồi còn tắm cho anh ấy, anh sẽ không quên chứ, cái đồ vô lương tâm ...

Không Nhược Khuê mày liễu dựng lên, thấy Trần Thuật không đáp còn tưởng là y quên rồi:

- Nhớ ... nhớ

Trần Thuật vội nói trước khi cô nói thêm điều gì, sao không nhớ trải nghiệm thảm thương hơn cả thất tình được, đêm đó bị một bà dì cởi sạch quần áo, ném vào bồn tắm, sau

đó ... Không Nhược Khuê mà không nhắc, y sẽ chôn vùi trong địa ngục tăm tối nhất thế giới:

- Lần trước anh từ nhà tôi đi ra, dì ấy kể là gặp chị Dĩnh hàng xóm, chị Dĩnh là tổng biên tập một tuần san, nếu chị ấy hiểu lắm quan hệ của chúng ta, e mỗi ngày có phóng viên theo dõi chúng ta rồi. Thế nên dì Hai mới nói anh là đứa cháu ngốc ở quê dì ấy ... Về rồi còn đặc biệt nhắc tôi chuyện này, sợ tôi nói khác đi khiến chị Dĩnh nghi ngờ.

- Cho nên cô mới giới thiệu ở công ty như thế à?

- ...

- Giân sao?

- Không phải, tôi đang suy nghĩ một vấn đề.

- Vấn đề gì.

- Lòng lợn hôm nay hình như nấu quá lửa một chút.

Trần Thuật ngẩng đầu lên gọi:

- Lão Gia, lòng lợn hôm nay nấu quá rồi, tắt bếp đi.

- Thằng nhóc thôi tha, cho ăn còn không bites được mồm cậu à?

Lão Già ở trong bếp mắng:

Không Nhược Khuê nghe hai người đối đáp nói:

- Xem ra anh và Lão Gia tình cảm rất tốt.

Trần Thuật lau bầu:

- Tốt mấy cũng vẫn phải trả tiền.

-

Trần Thuật đặt đĩa xuống, lần này hết sức nghiêm túc nhìn Không Nhược Khuê:

- Tôi muốn biết vì sao cô lại giúp tôi?

- Vì sao à?

- Đúng, vì sao cô lại giúp tôi? Phó tổng giám sát tập đoàn Đông Chính, đó là vị trí vô số người khao khát, vì sao cô nợ Lâm Kỳ một ân tình lớn như thế để giúp tôi? Còn nữa, mình tinh các cô sợ nhất scandal, vậy mà cô lại đưa tôi về nhà. Cô vào nghề sớm, thành danh sớm, ở trong nghề nhiều năm, những chuyện này cô không thể không biết. Vậy vì sao vẫn làm thế.

- Vì ...

Khổng Nhược Khuê cúi đầu ăn mỳ, miệng nở nụ cười mê người:

- Vì tôi thích anh.

Chương 030: Cóc ghê đòi ăn thịt thiên nga.

Vì em thích anh.

Cũng có một cô gái từng nói với y như thế, cũng với giọng nói êm ái và nụ cười dịu ngọt như thế, song lại cho y một thương không bao giờ hàn gắn lại được.

- Tôi nói thật đấy.

Trần Thuật khôi phục rất nhanh, kỹ năng diễn xuất của cô gái này ghê gớm lắm, y vẻ mặt nghiêm túc:

- Tôi muốn gặp cô nói chuyện thật đàng hoàng.

- Tôi nói thật mà.

Khổng Nhược Khuê xịu mặt oan ức:

Trần Thuật cao giọng hơn một chút:

- Cô Khổng Khuê, tôi đang rất nghiêm túc, vì thế xin cô nghiêm túc một chút.

Không Nhược Nhuê thu lại nụ cười, đón nhận ánh mắt của Trần Thuật, trịnh trọng nói:

- Anh Trần Thuật, tôi rất nghiêm túc nói với anh ... Tôi thích anh.

- ...

Trần Thuật há mồm không có âm thanh nào phát ra:

- Không tin à?

- Cô không thành thật.

Trần Thuật tức giận:

Không Nhược Khuê bị thái độ của Trần Thuật làm cười không ngừng.

Lão Gia ở bếp nhìn thấy cảnh này, lén lút giơ ngón cái lên với Trần Thuật.

- Tiểu Khuê ...

Một giọng nam ôn nhu êm tai truyền tới:

Trần Thuật luôn tự nhận mình là nam nhân thẳng, nhưng sau khi nghe thấy âm thanh này, có chút cảm giác bủn rủn, tê tê, lông tơ khắp toàn thân dựng lên.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nam nhân cao lớn mặc nguyên một bộ vía trắng từ đầu tới chân đứng ở cửa quán mỳ.

Vì hấn rất cao, cho nên ánh nắng bên ngoài bị hấn che hết cả.

Mắt sao mày kiếm, mặt như đao khắc, cơ ngực phát đạt, vóc dáng cực tốt, mang tới mỹ cảm nam tính, đẹp như một pho tượng thần.

- A Khởi Nguyên, sao anh lại tới đây?

Không Nhược Khuê nhìn thấy nam nhân này, kinh ngạc hỏi:

- Anh ở công ty gặp được chị Thiều, chị ấy nói em đi ăn mỳ, vừa vặn anh có chút việc với người bạn ở gần đây, xong việc tới tìm em.

Bạch Khởi Nguyên nhìn Trần Thuật ngồi đối diện Không Nhược Khuê:

- Đây là ?

- Trần Thuật.

Không Nhược Khuê mỉm cười giới thiệu thoải mái:

- Bạn của em.

- Chào Trần Thuật.

Bạch Khởi Nguyên chủ động đi tới vươn tay ra với Trần Thuật:

Trần Thuật đứng dậy bắt tay:

- Anh Bạch, tôi rất thích phim của anh.

Bạch Khởi Nguyên là nam nghệ sĩ hot nhất Đông Chính, cũng là minh tinh có sức hút phòng vé lớn trong nước, hần là nhân vật cấp ảnh đế, phần thưởng trong ngoài nước vô số.

Hần và Không Khuê làm bạn diễn trong phim Bí Mật, trong phim đó hần đóng vai một nhà tâm lý học, phát hiện tính cách kếp của bạn gái, nghĩ cách chữa trị cho cô quay về cuộc sống bình thường, là nam nhân chu đáo ấm áp, làm cảm động vô số thiếu nữ hoài xuân và bác gái mê phim tình cảm.

Vừa xong quay bộ phim điện ảnh Thiên Vương cũng do hần đóng vai chính, phòng vé hôm nay vừa đột phá 1 tỷ, tiền lực vẫn còn vô hạn. Một nghệ sĩ như thế, đi tới đâu cũng có vô

số cô bé tiền hô hậu ứng, vì Không Nhược Khuê tới đây mà cũng xuất hiện ở quán mỳ nhỏ này.

Lão Gia, quán mỳ của chú không hot thì không còn lẽ trời nữa, làm mỳ làm gì, đi diễn xuất cho rồi.

- Cảm ơn anh.

Bạch Khởi Nguyên hơi khom người biểu thị cảm ơn, là một nghệ sĩ lúc nào cũng phải giữ hình tượng với người ngoài, bất kể trong lòng ra sao, lễ nghi không để ai bới móc gì được.

Dù thế bắt tay Trần Thuật nhưng mắt nhìn Không Nhược Khuê, thấy lớp mỡ dày nổi bập bênh trên bát mỳ của cô, nhú mảy:

- Tiểu Khuê, anh bảo với em bao lần rồi, không được ăn những thứ mỡ màng.

Giọng điệu mang theo một chút trách móc, đa phần là một sự cưng chiều, mang tới có người ta cảm giác hạnh phúc “Em không biết thương bản thân như thế làm anh rất đau lòng.”

Dù là nam hay nữ, có ai không khao khát được người ta quan tâm chứ?

Nam nhân này thể hiện một sự quan tâm vừa đủ, làm người ta thấy hần không can thiệp vào cuộc sống của mình. Cũng không thiếu một phận thấy hần không đủ coi trọng, chỉ hời hợt qua loa.

Nhả chữ tròn trịa, tiếng phổ thông tiêu chuẩn, hơi trầm, mang theo niềm vui, loại giọng nói này bảy phần dựa vào thiên phú, ba phần dựa vào rèn luyện chuyên nghiệp mà thành.

Trần Thuật biết sơ qua về lý lịch của Bạch Khởi Nguyên, thời đại học hần thực sự làm chủ trì đài phát thanh, vì vóc dáng cực tốt, tốt nghiệp xong chuyển qua làm người mẫu, nổi

tiếng rồi mới từ nghề người mẫu đá chéo sân sang nghiệp biểu diễn, bây giờ như mặt trời chính ngọ.

Đứng ngoài làm người bàng quan nên nhận ra rất nhiều điều, cái gì mà cùng bạn có chuyện ở gần đây, hẳn chuyên môn tới tìm Không Nhược Khuê thì có. Lại là một người theo đuổi Không Nhược Khuê.

Chợt nhớ tới tin tức dính ở trên cùng mục giải trí, trên đó viết Không Nhược Khuê và Bạch Khởi Nguyên có quan hệ ái tình.

Xem ra câu chuyện này là thật rồi, vậy có phải mình là người chứng kiến tận mắt đầu tiên không?

- Lâu rồi không ăn, coi như tới đây “cải thiện” sinh hoạt.

Không Nhược Khuê mỉm cười đáp:

- Bình thường em ăn uống quá thanh đạm, đột nhiên lại ăn thứ mỡ màng như thế dễ hại bụng lắm. Em quên lần trước ăn ở đây về đau bụng mấy ngày rồi à? Anh biết ở gần đây có nhà hàng Pháp không tệ, để anh dẫn em qua đó, rượu vang ở đó cũng ngon lắm, chúng ta ném thử ...

Trần Thuật bỗng chốc cảm thấy mình thành người thừa ở đây, có chút lúng túng, không biết có nên tiếp tục ngồi xuống ăn để họ tự nhiên không.

- Em không sao ...

Không Nhược Khuê liếc nhìn Trần Thuật một cái, má hơi đỏ lên, không biết có phải vì bị người khác phát hiện ra chuyện tình cảm mà thẹn thùng không:

- Này này, đám người cô cậu làm sao thế hả?

Lão Gia đột nhiên cầm cái thìa lớn chạy ra, chỉ vào mặt Bạch Khởi Nguyên chửi mắng:

- Suốt ngày nước Pháp, nước Pháp, nước Pháp, đồ ăn nước Pháp thì ngon lắm chắc? Tôi nói cho các người biết, tôi sống ở nước Pháp nửa năm, đồ ăn của Pháp không ngon chút nào hết. Chẳng lẽ ăn đồ Trung Quốc lại làm người ta dễ đau bụng à? Mỳ ở cái quán này do đích tay tôi nhào, dùng thứ bột mỳ mịn nhất, dầu là dầu cải ở quê tôi tự trồng, thu hoạch xong tự đi ép dầu, không phải thứ dầu công của đám vô lương tâm ... Số lòng này tôi cũng phải một tay rửa ba lần Mỳ của tôi bán cho bọn nhóc ăn, bọn chúng đều đang đi học, nếu bị đau bụng có phải là làm hỏng chuyện học hành của chúng không ... Từ khi tôi mở cái quán này ra tới giờ, chưa có ai ăn mỳ của tôi mà đau bụng. Cậu là cái thứ gì mà tới đây vu khống sự trong sạch của tôi.

- Xin lỗi, xin lỗi ...

Bạch Khởi Nguyên chỉ muốn tỏ ra quan tâm tới Khổng Nhược Khuê, không ngờ lời gây sự cố thể này, kỳ thực hẳn nói không to, nhưng ai bảo ông già lại đang giống tai lên nghe chuyện của họ chứ.

Huống hồ không chỉ tổn thương kiêu hãnh của người ta lại đụng chạm vào nỗi đau của ông già, nên biết người ông muốn nấu ăn cho nhất là cô con gái đã sang Pháp sống.

Người ta không nổi điên mới lạ.

Cho dù Bạch Khởi Nguyên là người trải qua sóng gió, nhưng lúc này trước mặt cô gái mình thích, bị người ta cầm cái muôi lớn đầy dầu mỡ chĩa vào mặt, chống đỡ không nổi:

- Ý tôi không phải thế, không liên quan gì tới món ăn ạ, chủ yếu vì sức khỏe của Tiểu Khuê không tốt, không quen ăn thứ dầu mỡ.

- Đồ ăn của tôi dầu mỡ chỗ nào?

Lão Gia chưa hả, nhìn Bạch Khởi Nguyên ăn mặc bóng bẩy càng chứng mắt:

- Cậu mới là thứ đầu dầu mặt mỡ.

- Vâng vâng, tại tôi, tại tôi, chú nguôi giận, nguôi giận ...

Bạch Khởi Nguyên chấp tay vái liên tục, quay sang thấy Không Nhược Khuê che miệng mà cười, mặt nhăn nhó:

- Nếu đã tới rồi, không mời anh bát mỳ sao?

- Không được.

Không Nhược Khuê và Lão Gia đồng thanh:

Chương 031: Cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga.

Nụ cười gượng gạo cũng cứng đờ trên mặt Bạch Khởi Nguyên, không biết vì sao người ta lại từ chối mình dứt khoát như thế, chẳng qua là một bát mỳ thôi mà.

Mình là Bạch Khởi Nguyên, nhà hàng lớn nhỏ trong nước có nhà nào không muốn mời mình tới ăn một bữa? Chỉ cần mình xuất hiện ở nhà hàng nào ở Hoa Thành này, fan hâm mộ đều lượn lờ quanh đó, mong một lần tình cờ gặp mặt, kinh doanh tốt mấy lần, hoặc mình chỉ cần để lại chữ ký trên tường, chủ nhà hàng mừng quýnh, tặng thẻ vip mong mình lần sau quay lại.

Bạch Khởi Nguyên này đi tới đâu không được chào đón.

Ông già này đang giận không nhìn ra lợi hại trong đó đã đành, sao ngay cả Tiểu Khuê cũng có thái độ như thế?

Bất giác mắt đảo lên người Trần Thuật, vừa rồi Tiểu Khuê giới thiệu là gì nhỉ? Bạn của cô ấy à? Hay là còn có tầng quan hệ sâu hơn?

Không giống.

- Vừa rồi cậu nói mỳ của tôi mỡ màng, tôi không dám cho cậu ăn, sợ cậu ăn vào lại đau bụng.

Lão Già thở phì phò:

Không Nhược Khuê giải thích cho Bạch Khởi Nguyên:

- Khởi Nguyên, giờ không tiện mời anh ăn mỳ, vừa rồi em tới không phải giờ cơm nên không có ai, anh tới muộn, nếu mời anh ăn, lát nữa cái quán này sẽ bị khách hàng vây kín mất ... Hay là chúng ta mua mang về nhà ăn.

Đúng là thế thật, sắp 12 giờ rồi, đây lại là nơi sinh viên tụ tập, nếu mình ngồi xuống ăn mỳ e là bị đám fan ăn thịt mất.

Nghĩ thế lòng thoải mái hơn, Bạch Khởi Nguyên lại nở nụ cười chuyên nghiệp:

- Được rồi, chúng ta mua về ăn.

Không Nhược Khuê quay sang Lão Gia:

- Lão Gia, làm cho cháu một bát mỳ lòng mang về nhé?

- Không làm.

- Lão Gia, xin chú mà.

Không Nhược Khuê chu môi ra làm nũng:

- Hừm, được rồi.

Lão Gia lại trừng mắt với Bạch Khởi Nguyên:

- Đợi đấy.

- Vâng ạ, vâng ạ, cảm ơn Lão Gia.

Bạch Khởi Nguyên liên tục cảm ơn, đợi ông già đáng sợ đó hầm hầm bỏ vào bếp, quay sang Trần Thuật:

- Trần Thuật, cậu là bạn cũ của Tiểu Khuê à?

- Không cũ.

Trần Thuật lắc đầu:

- Rất mới.

Bạch Khởi Nguyên yên tâm rồi:

- Anh làm việc ở đâu?

- Đông Chính.

Không Nhược Khuê giới thiệu:

- Trần Thuật vừa mới thành phó tổng giám sát phòng kế hoạch của công ty.

- Ha ha ha, thật bất ngờ.

Bạch Khởi Nguyên cười lớn bắt tay Trần Thuật lần nữa:

- Chào Trần Thuật, không ngờ chúng ta còn thành đồng nghiệp, thành người nhà, sau này xin được chiếu cố.

- Là tôi mong được anh chiếu cố nhiều hơn mới đúng.

Trần Thuật khách khí bắt tay hắn, ấn tượng ban đầu coi như khá tốt, là người biết ứng xử, chỉ là mùi nước hoa hơi đậm một chút, làm y không thoải mái lắm:

Rất nhanh Lão Gia đã đóng gói một suất mỳ đem ra.

- Lão Gia, cả bát này nữa.

Không Nhược Khuê chỉ bát mỳ chưa ăn được là bao:

- Mỳ chú nấu rất ngon, cháu không muốn lãng phí.

- Mỳ chương cả rồi, để tôi làm cho cháu bát khác.

Lão Gia lại vui vẻ chạy vào bếp.

Đợi khi hai suất mỳ được chuẩn bị xong, Không Nhược Khuê và Bạch Khởi Nguyên cáo từ rời đi.

- Lão Gia, bảo Trần Thuật thanh toán nhé, anh ấy nói mời cháu ăn.

Không Nhược Khuê cười hì hì nháy mắt tinh nghịch:

- Được, tôi sẽ bắt thằng nhóc này phải trả tiền.

Lão Gia cười như hoa nở:

Trần Thuật cũng theo tiền chân, là người mới của Đông Chính, y không thể đắc tội với vị đại tiểu thư này, dù sao giờ cô là “bối cảnh” của y. Bạch Khởi Nguyên thì càng không thể đắc tội, hấn không chỉ là nghệ sĩ đình đám, còn là cổ đông của Đông Chính, lời nói có khi còn hữu dụng hơn ông chủ Lật.

Chiếc Maybach đen sang trọng của Bạch Khởi Nguyên bên đường, trước khi lên xe Không Nhược Khuê nháy mắt:

- Bạn học Trần Thuật, chúng ta mai gặp mặt, nhớ nhé, anh là đứa cháu ngọc nhà dì Hai ...

Trần Thuật cười méo xẹo, không biết nên vui hay buồn:

- Được, mai gặp mặt.

Bạch Khởi Nguyên vẫy tay, giúp Không Nhược Khuê đóng cửa rồi tới bên kia xe đi vào.

Lái xe khởi động, động cơ êm tai xa dần.

Khi Trần Thuật quay về quán thì có khách rồi, một đôi tình lữ sinh viên, đang dựa vào nhau chu môi chụp ảnh.

“Không đáng yêu bằng động tác chu môi của Không Khuê” Trần Thuật thầm nghĩ, mà sao mình lại nghĩ thế nhỉ?

Lão Gia làm cho đôi tình lữ kia một bát mỳ thập cẩm, kê cho họ vừa dứt cho nhau ăn vừa ôm ấp thỏ thẻ, lau tay ngồi đối diện Trần Thuật, nhìn y cúi đầu ăn, cảm khái:

- Thằng nhóc, khó khăn không nhỏ đâu.

Trần Thuật hoang mang ngẩng đầu lên:

- Cái gì khó ạ?

- Cô bé đó ... Đó mới thực sự là cô bé ngoan đấy, chắc hẳn là người có điều kiện, vậy mà khiêm tốn thân thiện, không chê quán mỳ nhỏ, còn biết quý trọng thức ăn, hiếm có lắm, tôi nhìn một cái là trúng ngay. Vốn tôi còn định kiếm cơ hội để giới thiệu hai đứa với nhau, lấy số QQ gì đó ... Không ngờ hôm nay hai đứa quen nhau rồi. Cơ mà xem ra bên cạnh cô bé đó có người ...

Lão Gia mày nhú chặt:

- Cái thằng đó cao hơn cậu, đẹp trai hơn cậu, hơn nữa xem ra có vẻ còn lắm tiền .. Tôi chửi mắng hắn như thế mà hắn không giận, liên tục xin lỗi, tu dưỡng cũng không hề kém, phải biết người có tiền bây giờ vênh váo lắm. Gặp phải đối thủ như thế mà cậu còn ăn được à.

Trần Thuật hết sức nghiêm túc nói:

- Thứ duy nhất làm cháu không ăn được là lòng quá lửa rồi, lần sau chú để ý chút.

- Nếu không phải vì hai đứa, tôi bận nghe hai đứa nói chuyện thì làm sao quá lửa được.

Lão Gia bực mình vung tay bộp một phát:

- Tôi nói cậu có nghe thấy không, còn có tâm tư mà ăn à?

- Cháu trừ ăn ra còn làm gì được nữa?

Trần Thuật hỏi lại:

- Đang nói cô bé đó, cô bé tốt như thế, cậu trơ mắt nhìn cô bé bị người ta đưa đi à?

Trần Thuật đúng là dở khóc dở cười:

- Lão Gia, chú biết cô ấy là ai không?

- Làm sao tôi biết, tôi chỉ biết cô bé đó tên Tiểu Khuê, thích ăn mỳ tôi làm ... Tôi thấy hai đứa rất xứng đôi, chỉ là thêm

một kẻ phá đám, chuyện có vẻ không đơn giản như tôi nghĩ.

- Té ra tước đó chú nghĩ chuyện này dễ lắm à?

Trần Thuật tròn mắt:

- Còn không à, tôi giới thiệu hai đứa với nhau, sau đó làm một bữa cơm mời ai đứa ăn, uống vài chén ... Thế là xong rồi.

Lão Gia không biết đang kể chuyện ở niên đại nào nữa:

- Lão Gia, chú nghe cháu đi, chuyện này chú đừng xen vào. Thật đấy, ngàn vạn lần đừng xen vào ... Cháu sợ chú xen vào, có người sẽ chửi cháu.

Trần Thuật sợ rồi uống vài chén sau đó có mà vào tù, chuyện mình mình biết, chưa nói cơ hội gặp lại của hai người rất nhỏ, thân phận chênh lệch quá lớn, mà cả căn nhà Không Nhược Khuê đang ở là mộng tưởng cả đời không với tới được của tuyệt đại đa số:

Cho dù Trần Thuật tự tin mình sẽ có tương lai tươi sáng thì vẫn không thể vươn tới tầm đó.

Ngôi sao sáng trên trời, sao có thể thuộc về mình.

- Mắng chửi thế nào?

- Chửi cháu cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga.

Bốp!

Lão Gia vung tay bốp cho Trần Thuật một cái, mắng:

- Thằng nhãi kém cỏi, cậu có chân có tay, sao lại thành cóc ghẻ?

- Cháu chỉ ví von như vậy thôi.

Trần Thuật nhìn chằm chằm vào bàn tay bóng mỡ của Lão Gia, kinh tởm lùi lại:

- Cháu vừa gọi đầu, chú làm cháu phải gọi lại rồi đấy.

- Thực sự không có ý định gì à?

- Thật.

- Tiểu Khuê xinh đẹp như thế cơ mà.

Lão Gia chép miệng:

Chương 032: Chuyên gia tình cảm, Lão Gia.

- Quá xinh đẹp mới đúng, cho nên càng không không dám có ý đồ gì.

Trần Thuật nói hết nước hết cái:

- Lão Gia, chú làm mỳ cho tốt, đừng xen vào. Chú không biết cô ấy là ai, chú cũng không biết bình thường cô ấy qua lại với những người thế nào ... Còn cháu, trước tiên kiếm công việc ăn no bụng đã. Tình yêu là thứ xa xỉ, tài khoản tình cảm của cháu chưa đủ khoản dư, để cháu nạp thêm tiền vào đó đã.

- Đúng là cái thứ vô dụng.

Lão Gia khinh bỉ:

- Tình cảm giống như đi xe bus, không kịp chuyến này thì chuyến khác tới, vẫn có khả năng kiếm được chỗ tốt kê bên cửa sổ ... Tôi nói cho cậu biết, thời buổi này cô gái tốt là châu báu tuyệt thế, bỏ lỡ rồi không có nữa đâu. Đến lúc đó cậu muốn theo đuổi cũng không còn cơ hội.

- Tình cảm cũng không phải là ép mua ép bán ... Chú không thể thấy bọn cháu bề ngoài xứng đôi, chú liền thấy thấy bọn cháu nhất định phải tới với nhau. Tính cách thì sao, có tiếng nói chung không? Có cơ sở tình cảm không? Nhưng cái đó phải nghĩ tới chứ?

Trần Thuật quan niệm của ông già này quá lỗi thời, giải thích rất văt vả:

- Cái đó thì dễ, cứ quen nhau trước rồi tính.

Lão Gia mắt kiên nhẫn, giống đại đa số người già, thấy đôi trẻ vừa mắt là muốn gán ghép với nhau:

- Còn về khác biệt thân phận mà cậu lo, nếu cậu hỏi tôi cậu và thằng bóng bẩy kia ai có cơ hội lớn hơn, tôi sẽ bỏ cho cậu một phiếu.

Trần Thuật bật cười:

- Chú dùng ngón chân bỏ phiếu ạ? Chú thiên vị cũng quá mức rồi đấy.

- Thằng ngốc, nghe tôi phân tích đây này

Lão Gia lại giơ tay định đánh Trần Thuật, nhưng y ngả ra sau né, thế là cầm tởi bóc:

- Nếu luận chiều cao, tướng mạo, khí chất, ứng xử, cùng với sự quan tâm chu đáo của người ta với cô bé đó, hai đứa đúng là cách nhau một trời một vực, cậu xách dép cho người ta cũng không xứng.

- Này này, chú không cần đả kích cháu cũng biết mình kém người ta rồi.

Trần Thuật xua tay:

- Thế mà còn bỏ phiếu cho cháu, chú biết gieo hi vọng hão huyền cho người khác cũng là tội lỗi không?

- Có muốn nghe tôi nói hết không?

- Muốn.

Trần Thuật gật đầu:

- Chuyện này còn huyền ảo hơn cả làm sao xây được kim tự tháp, cháu thích nghe kể chuyện.

- Từ thái độ của Tiểu Khuê đối với hai đứa mà xét thì bây giờ cả hai đều không có hi vọng gì hết. Con bé giữ khoảng

cách với cả hai, điểm này ông già như tôi nhìn ra được, hai đứa các cậu là người trong cuộc càng cảm giác được.

- Cảm giác được.

Trần Thuật đúng là cảm thấy như thế, Khổng Nhược Khuê đem tới cảm giác một người xa lạ quen thuộc, đương nhiên khác với Lăng Thần là người quen thuộc xa lạ:

Y không biết cái cảm giác quen thuộc với Khổng Nhược Khuê là ở đâu ra, nhưng rõ ràng là hai người tương đối tự nhiên, bớt đi rất nhiều rụt rè khách khí của người lạ.

Nhưng mà bọn họ mới chỉ gặp nhau mấy lần, thậm chí còn chưa thể gọi là bạn.

- Tôi không biết cậu và Tiểu Khuê quen nhau như thế nào, nhưng cậu rõ ràng thân mật với con bé đó hơn là thằng củ cải trắng kia.

-

Trần Thuật thấy ông già này lần rồi, lúc đó Khổng Nhược Khuê đỏ mặt, phải thừa nhận khoảnh khắc đó tim y hơi rung rinh một chút:

- Cô bé bảo cậu trả tiền.

- Sao ạ?

- Ài, cái thằng ngốc này chứ, tôi mở quán mấy chục năm rồi, mỗi ngày có không ít đôi tình nhân tới quán ăn mỳ, tan tan hợp hợp đã thấy vô số. Phàm là cô bé nào lại thoải mái để một nam sinh trả tiền hộ, chứng tỏ nam nhân đó là người tin tưởng, hoặc có thể nói là người muốn thân mật hơn. Ngược lại, nếu một cô gái tìm mọi cách từ chối nam nhân thanh toán tiền, quan hệ hai người rất bình thường, là muốn giữ khoảng cách, không muốn quá thân cận, nợ quá nhiều ...

Trần Thuật giơ ngón cái lên:

- Cao, thật là cao, rất có lý, Lão Gia không hề là người thấy hết ái tình thiên hạ, đại sư phân tích tình cảm.

- Hà hà, năm xưa tôi và mẹ Nha Nha tới với nhau cũng dùng tâm kế.

Lão Gia đắc ý vuốt bộ râu vô hình:

- Có phải là nhờ nấu nướng không ạ?

- Không phải, nhớ năm đó tôi rủ cô ấy đi chơi hội, rồi đưa cô ấy tới chuồng ngựa ...

Lão Gia hồi tưởng:

Trần Thuật cam nín luôn rồi, lão già mắt nét, tôi báo cảnh sát, báo cảnh sát đây biết không hả?

.....

Tiểu trấn Vân Nam, đó là tên một quán cà phê nhỏ, chủ yếu kinh doanh cà phê sản xuất ở Vân Nam.

Khi Trần Thuật tới Tiểu trấn Vân Nam thì Thái Chiêu đã gọi một bình cà phê đang đun, y ngồi xuống, phục vụ viên mang tới một ấm trà Phổ Nhĩ và các loại bánh ngọt hoa quả, đôi mắt lăm lét như ăn trộm của hắn chẳng hợp với chỗ thanh nhã này.

- Ái chà, làm sao lại long trọng như thế, xem ra cậu kiếm được không ít?

Trần Thuật nhìn món ăn trên bàn gật gù:

- Còn không phải nhờ phúc anh Trần sao?

Thái Chiêu mặt mày hồng hào, tinh thần phơi phới, xem ra thời gian qua sống rất thoải mái:

- Nếu không có lời của anh, làm sao tôi có cơ hội này.

Trần Thuật xua tay dứt khoát không muốn dính líu gì tới chuyện này nữa:

- Tôi chỉ bất cần đánh rơi điện thoại thôi.
- Tôi hiểu, nếu tôi nói xấu một câu về anh Trần thì để cái miệng này của tôi nát đi.
- Được rồi, không cần như thế, tôi không muốn mang tiếng báo thù chủ cũ mà thôi, còn chuyện khác tôi không then với lòng ...

Trần Thuật không niều lời, cái loại này ai cho bú thì gọi là mẹ:

- Uống trà đi.
- Vâng vâng, uống trà.

Thái Chiêu vội đứng dậy ân cần rót một chén trà cho Trần Thuật, lại rót một chén cà phê:

- Anh Trần, anh cũng thử cà phê đi, cà phê Vân Nam của chúng ta thực sự không tệ.
- Tôi uống trà là được.
- Vâng, anh Trần uống trà, tôi cũng uống trà.
- Tôi uống trà, cậu thì tùy ý ... Lại chẳng phải uống rượu, không cần người tiếp.

Trần Thuật lên tiếng ngăn cản hành vi bợ dít của hắn:

- Nói đi, cậu gọi điện cho tôi có chuyện gì?
- Thì chuyện đã kết thúc rồi, tôi cũng phải báo cáo cho anh chứ.

Thái Chiêu hạ thấp giọng xuống:

- Báo cáo cái gì?

- Thì đầu đuôi và kết quả, từ khi anh lỏng tay, bên phía họ có một người tên Chu Giai Mô tới tìm, tôi nghĩ bọn họ dám ức hiếp anh, phải xẻo thật mạnh ...

Trần Thuật hiểu ẩn ý của hắn, với người tin tức linh thông như Thái Chiêu, hắn biết ân oán giữa y, Vương Tín và Lăng Thần:

- Đủ rồi, tôi không quan tâm tới chuyện này, cậu kiếm được bao nhiêu là chuyện của cậu, không liên quan tới tôi.

- Tôi hiểu.

Thái Chiêu lấy trong túi ra một cái thẻ ngân hàng đặt trên bàn, từ từ đẩy tới trước mặt Trần Thuật:

- Anh Trần, trong này có 20 vạn, anh nhất định phải nhận.

Trần Thuật cầm cốc trà lên uống, 20 vạn là số tiền cực lớn với y bây giờ, nhưng trước kia y từng được người ta tiếp cận, đề nghị khoản tiền lớn hơn nhiều, y có thể từ chối không chút hối tiếc, song đó là chuyện trước kia rồi, cân nhắc một hồi mới nói:

- Được, cái thẻ này tôi nhận.

- Tốt quá, lát nữa tôi sẽ gửi mật mã cho anh.

Thái Chiêu thấy Trần Thuật chịu nhận tiền thì thở phào, lại lấy một cái túi từ dưới chân lên:

- Anh Trần, lần trước tôi thấy di động của anh cũ lắm rồi, Iphone 8 đã ra rồi mà anh vẫn còn dùng Iphone 6, tôi tặng anh một bộ.

Trần Thuật cũng nhận lấy cái túi, rất gọn gàng dứt khoát:

- Được, cảm ơn cậu.

Thái Chiêu lúc này mới yên lòng hắn, cầm cốc cà phê lên uống:

- Anh Trần, anh không biết, vừa rồi anh chưa tới, tôi cứ đứng ngồi không yên. Trước kia anh giúp tôi rất nhiều, luôn muốn tặng anh chút quà, anh không chịu nhận. Cả thẻ ngân hàng cũng không nhận ... Lần này anh thu rồi, tôi mừng lắm. Có tiền anh em cùng nhau kiếm mà, đúng không?

Chương 033: Để lại một đường lui.

Đùng thấy Trần Thuật坦然 nhận số tiền Thái Chiêu đưa cho một cách nhẹ nhàng như không thì nghĩ chuyện đó không là gì, đối với y chuyện này nghiêm trọng như lần đầu nhưng chàm vậy.

Nhưng ai cũng thay đổi mà thôi.

Ví dụ người như Thái Chiêu, kỳ thực Trần Thuật không muốn qua lại lại nhiều, vốn chuyện kia xong rồi, không cần gặp lại hần nữa, nhưng giờ Trần Thuật cẩn thận hơn, giữ lại giao tình này, biết đâu sau này cần dùng tới, ít nhất có đường lui cho bản thân, vì thế khi đang ở chỗ Lão Gia nhận được điện thoại của Thái Chiêu, y lập tức hoãn bữa cơm liên hoan lại, tới gặp Thái Chiêu trước.

Trần Thuật mỉm cười, đổi chủ đề:

- Gần đây nghiệp vụ công ty cậu tốt chứ?

- Tạm tạm anh ạ, thời đại thông tin mà anh, quảng cáo trên mạng càng lúc càng hot, nhu cầu của người dùng ngày càng lớn. Đáng tiếc là tôi không có nguồn lực cùng với tài chính, nếu không sẽ làm công ty lớn hơn.

Thái Chiêu có chút nuôi tiếc:

- Thông thả thôi, đừng vội.

Trần Thuật khuyên:

- Tiền đồ của quảng cáo trên mạng đúng là cực tốt, nhưng bây giờ người nhảy vào cũng ngày càng nhiều, quần hùng tranh

bá ắt sẽ dẫn tới một cuộc thanh tẩy lớn. Công ty nào có thể qua được cuộc thanh tẩy này mới là có cơ hội phát triển lớn, cậu mà vội bây giờ là mất hết đấy.

- Tôi hiểu ý anh, bây giờ tôi cũng muốn tích góp tài nguyên trong tay, tiến sâu khai quật thêm nhiều con đường khác nhau.

Thái Chiêu nhìn Trần Thuật nhàn nhã uống trà:

- Anh Trần, anh từ chức khỏi Hoa Mỹ đã nghĩ tới nơi mới chưa? Nếu anh không chê miếu của tôi nhỏ, không thờ được bồ tát lớn, hay anh tới công ty tôi, đảm bảo đãi ngộ chỉ hơn không kém ...

- Không cần, tôi tìm được công việc mới rồi, mai sẽ đi làm.

- Anh Trần đúng là năng lực xuất chúng, đi đâu ai cũng trải thảm mời, tôi không có cơ hội rồi.

Thái Chiêu hơi tiếc:

- Anh sẽ làm ở đâu?

- Phó tổng giám Đông Chính.

- Đông Chính? Phó tổng giám?

Thái Chiêu sáng mắt:

- Anh Trần, anh quả là cao nhân, nhảy khỏi Hoa Mỹ, tới Đông Chính một cái là lên liền mấy bậc .. Sau này anh tùy tiện hê kê tay một cái, thằng em đây sống ngon lành. Sau này mong được anh chiếu cố.

- Lạ sao bằng quen, sau này nếu có cơ hội, tôi sẽ lại tìm cậu hợp tác. Có điều không được tham, hiểu chứ?

Trần Thuật hiểu vì sao hắn nói mình là cao nhân, có lẽ đó là suy nghĩ chung của đại đa số mọi người, chậ nước bản Vương Tín hát lên y không dễ gột rửa như vậy:

- Vâng ạ, anh Trần, chúng ta hợp tác bao lần rồi, anh còn không hiểu nhân phẩm của tôi sao? Trước kia tôi chỉ là người làm marketing, nhờ có anh chỉ điểm mới lập nên công ty chính quy, nếu không nhờ anh, sao thằng em này có ngày hôm nay chứ ạ.

Thái Chiêu lại bắt đầu thao thao bất tuyệt nịnh bợ, nhảy sang Đông Chính, chiêu này của anh Trần đúng là cao, đám người Hoa Mỹ hiện ra chắc học máu:

- Được rồi.

Trần Thuật không thích nghe người ta nịnh bợ:

- Cậu đừng có hơi chút là diễn vở thâm tình nữa, một kẻ giỏi diễn đã đủ rồi.

- Còn ai nữa ạ.

- Đừng hỏi, nói cậu cũng không biết.

Thái Chiêu đảo mắt, gian như Tào Tháo còn làm vẻ mặt chân thành:

- Anh Trần, hay là thế này, công ty là do anh cổ động tôi lập, ngay cả tên cũng do anh đặt. Hay là thế này, tôi chia cho anh cổ phần, chúng ta hợp tác?

- Những chuyện này tôi đã làm từ lâu rồi, sao khi đó cậu không chia cổ phần cho tôi?

Trần Thuật không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Trước kia làm ăn nhỏ, sợ anh Trần không thêm để mắt.

Thái Chiêu ngượng ngùng:

- Làm hơn một năm cuối cùng cũng có được chút thành tựu. Anh Trần, khi anh gia nhập là lúc Văn hóa Bách Linh chúng ta bay vọt lên trời.

- Cậu ấy à, chẳng qua là nhìn trúng cái ghế phó tổng giám dưới mông tôi mà thôi.

Trần Thuật chỉ mặt Thái Chiêu vạch mặt hắn:

- Nếu không có vị trí này, cậu mới là không để mắt tới tôi.

- Anh Trần đùa gì thế, nếu anh lên tiếng, cho dù giao công ty cho anh, tôi cũng không nói hai lời.

Thái Chiêu vỗ ngực, năng lực của Trần Thuật thì hắn vô cùng tin tưởng, nhưng mà người này, nói thế nhỉ, có chút “cổ hủ”, quá chính trực, bất kể tặng quà tặng tiền tặng phiếu mua hàng đều không nhận, nước quá trong không có cá, thế nên hắn chỉ đành kính nhi viễn chi thôi:

Có lẽ vì đả kích kia mà thay đổi rồi, biết nhe răng nanh ra rồi, chơi Hoa Mỹ một vô còn có thể nói là lợi dụng ưu thế cũ đi, nhưng nhảy sang Đông Chính, lại còn ngồi vào ghế phó tổng giám thì không có thủ đoạn không làm được.

- Vậy thì giao cho tôi đi.

Trần Thuật thản nhiên nói:

- Cái gì?

Thái Chiêu líu lười, bộ dạng chán kinh không nói lên lời, mình chỉ nói chơi vậy thôi, trong tình huống này làm gì có ai cho là thật:

Đùa sao?

- Không muốn à?

- Không phải thế ạ.

Thái Chiêu lúng túng không biết ứng phó thế nào:

- Anh Trần muốn, tôi sẽ giao.

- Trước khi giao sẽ dọn trống công ty à?

- Anh Trần, anh nói thế là coi thường tôi rồi.

- Rồi, nói đùa thôi mà.

Trần Thuật dừng đúng lúc:

- Sự nghiệp cậu vất vả mới lập nên được, sao tôi có thể lấy đi.

Thái Chiêu vã mồ hôi, cẩn thận nhìn lại Trần Thuật, trông không thay đổi gì, nhưng có vẻ đúng là khác trước rồi, cảm giác thế nào nhỉ, gần giống với loại người như mình rồi, đột nhiên có chút kích động:

- Anh Trần, tôi thực lòng tìm anh hợp tác, với nhân phẩm, năng lực cùng với cả nguồn lực trong tay anh khi tới Đông Chính, đều là thứ mà công ty nhỏ chúng tôi rất cần ... Tôi có thể chia cho anh một nửa cổ phần, anh cân nhắc xem.

- Không cần.

Trần Thuật lắc đầu không cần lấy nửa giây cân nhắc:

- Nếu tôi thành cổ đông của công ty cậu, sau này khó tránh khỏi phải chiều cố chuyện làm ăn của công ty. Như vậy thì rõ ràng phải tổn hại lợi ích của Đông Chính, một khi có cái mở đầu này sẽ lún vào đó. Nó không phù hợp tới tính cách của tôi, tôi không làm loại chuyện ấy.

Thái Chiêu thất vọng, song không miễn cưỡng thêm:

- Bách Linh bất kể lúc nào cũng chào đón anh Trần tới, anh chỉ cần nói một tiếng là được.

- Cảm ơn cậu, nhưng tạm thời tôi chưa có ý định sáng nghiệp.

- Vâng, cho dù anh tới hay không chỉ cần sau này anh dùng tới Thái Chiêu, chỉ cần một câu của anh là đủ.

Trần Thuật mỉm cười, cúi đầu uống trà.

Nếu là một tuần trước thôi, có lẽ y bị những lời này làm cảm động, nhưng giờ khác rồi, giang hồ hiểm ác, ai có thể tin được? Câu nói nào có thể coi là thật đây?

.....

Sáng sớm ở thành phố ven biển, gió mát vi vi, cây cối biếc xanh đung đưa theo gió, mép lá phản chiếu ánh ban mai, ngàn vạn chiếc lá dập dờn, như chuối tơ vàng bay múa. Bầu trời mây trắng lững lờ trôi, thi thoảng vài con chim chằng rờ tên kết bạn bay qua mạng lưới điện chằng chịt, hướng về phương xa, phá nát không gian yên tĩnh của sáng mùa hè.

Sáu giờ thức dậy, tới sân bóng Đh thành phố chạy bộ nửa tiếng, về nhà tắm rửa, dùng 7 giờ ngồi trước bàn ăn sáng.

Thói quen sinh hoạt của Trần Thuật không có gì thay đổi cả, chỉ có người bên cạnh là thay đổi thôi.

Mặc lên người bộ vest màu xám, thắt ca vát, đứng ở trước gương nhìn bản thân, có loại cảm giác như hoàn toàn đổi mới.

Từ hôm nay trở đi, bắt đầu lại từ đầu.

Trần Thuật thấy hôm nay là một ngày đáng kỷ niệm, nên học theo NVC trên phim truyền hình, hô một câu khẩu hiệu cổ vũ bản thân đối diện với cuộc đời mới.

Nắm tay lại, giơ lên, nhưng nửa ngày trời không hô được câu nào.

Thôi, ngu bỏ mẹ.

Dù sao thì bắt đầu thôi, Trần Thuật, mày giỏi nhất, mày đẹp trai nhất, mày sẽ làm được.

Chương 034: Nơi làm mới khởi đầu mới.

Tòa nhà Đông Chính nằm ở rìa Hoa Thành, cách chỗ ở của Trần Thuật rất gần, chỉ hai tuyến xe bus mà thôi, 10 phút đi xe

mà thôi, với Trần Thuật mà nói, thậm chí chẳng cần đi xe, dậy sớm đi bộ tới công ty cũng được.

Chỉnh thể của Đông Chính phải nói là gồm hai tòa nhà đông và tây, tòa nhà phía đông 14 tầng là khu vực đặt các phòng quản lý hành chính, phía tây 9 tầng dành cho nghệ sĩ, nối với nhau bởi chiếc cầu kính. Thiết kế thanh nhã hiện đại, làm người ta bước vào đã thấy tinh thần sáng khoái.

Lần trước tới đây mới là khách, tâm trạng không tốt nên Trần Thuật không chú ý lắm, lần này mới có tâm trạng đề ý đại sảnh thiết kế như công viên của Đông Chính, giữa đại sảnh bố trí ao nước nông nuôi cá, bên cạnh đặt ghế tựa dài, các loại cây hoa cỏ lá được bố trí khéo léo, mang lại không khí thiên nhiên giữa đô thị.

Thế nhưng điều đặc sắc nhất ở Đông Chính không phải phong cách trang trí mà nhân viên nữ muôn màu muôn sắc trong bộ OL, tất lụa, giày cao gót, tuyển dụng của Đông Chính rất chú trọng đến hình tượng, hễ là nhân viên được tuyển vào công ty, không nam thanh cũng là nữ tú, trong đó nữ chiếm tỉ lệ khá lớn.

Trong hoàn cảnh như thế, vào đây làm việc là mơ ước của vô số nam nhân, Trần Thuật thừa nhận, chiêu này có tác dụng thật, nhìn một vòng thôi đã thấy tinh thần làm việc.

Vừa mới tới khu tiếp khách trước phòng nhân sự thì cô trợ lý trẻ của Lâm Kỳ đã đi tới, mặt đầy nhiệt tình chào đón:

- Tổng giám Trần, chào buổi sáng, giám đốc Lâm dặn tôi đợi anh ở đây rồi dẫn vào văn phòng của anh ấy, giờ tôi dẫn anh đi nhé.

- Được, cảm ơn cô.

Trần Thuật mỉm cười cảm ơn:

Cô trợ lý nghiêng người làm động tác mời, đồng thời tranh thủ nhìn trộm Trần Thuật một cái, đi trước dẫn đường.

Hôm qua khi kết thúc phỏng vấn, cô vào chỉnh tư liệu còn nghe thấy giám đốc Lâm tức giận mắng Trần Thuật “không biết điều”, còn bảo cô ném hồ sơ của y vào thùng rác. Vậy mà chẳng hiểu thế nào lại thành phó tổng giám rồi.

Không biết đã xảy ra biến cố gì mà mình không rõ.

Đã thế sáng sớm nay giám đốc Lâm gọi điện cho mình tới công ty, giao cho mình việc ra cửa đón Trần Thuật, lập tức đưa tới văn phòng.

Cô có thể cảm nhận được, giám đốc Lâm đang cố ý lấy lòng Trần Thuật, vì sao chứ?

Cô trợ lý dẫn Trần Thuật vào văn phòng của giám đốc Lâm, càng cảm nhận được sự nhiệt tình bất thường.

Giám đốc Lâm không ngờ không ngồi sau bàn làm việc mà ngồi ở ghế sô pha, lại còn đang pha trà, hôm nay anh ấy không bảo mình pha trà mà tự mình pha, lại còn là trà Thiết quan âm, rót cuộc là sao?

Chả lẽ giống phim truyền hình, Trần Thuật là vị công tử nào đó? Cô trợ lý mơ mộng.

- Trần Thuật, cậu tới rồi.

Lâm Kỳ vừa thấy Trần Thuật liền đứng dậy nghênh đón, dáng vẻ nhiệt tình như là bạn bè lâu năm:

- Mau ngồi đi, trà Ô Long đây, tới thử tài nghệ của tôi xem nào.

- Cảm ơn giám đốc Lâm.

Trần Thuật đi tới bên ghế sô pha ngồi xuống:

- Mới sáng sớm đã được uống trà do đích thân giám đốc Lâm pha, xem ra cả ngày hôm nay làm người ta tâm tình vui vẻ.

- Tôi sợ tâm tình cậu không tốt, nên mới mời cậu tới dự phòng trước.

Lâm Kỳ phẩy tay ra hiệu cho trợ lý ra ngoài:

- Ô, tôi làm sai điều gì sao?

Trần Thuật giật mình:

- Không phải thế, cậu là nhân tài mà cao tầng tập đoàn đang cần, thông qua được khảo nghiệm của bộ phận nhân sự ... Chỉ là tình hình nội bộ công ty tương đối phức tạp, đặc biệt là phòng kế hoạch của cậu.

Lâm Kỳ đáng vẻ dộc hết gan ruột ra với Trần Thật:

Trần Thuật cầm chén trà lên cung kính mời Lâm Kỳ:

- Mong giám đốc Lâm chỉ thị, tôi lẹ nước lẹ cái, không muốn vô duyên vô cớ thành kẻ ác.

Thái độ khiêm tốn này làm Lâm Kỳ hài lòng:

- Cậu có biết vì sao công ty lại tuyển dụng một phó tổng giám, lại thông qua phòng nhân sự làm, không để lựa chọn ở phòng kế hoạch không?

Trần Thuật chăm chú hẳn:

- Chuyện này tôi không biết.

Lâm Kỳ thận trọng nhìn cánh cửa văn phòng đã đóng, nhỏ giọng nói:

- Tổng giám Lạc Kiệt là con trai của phó tổng giám đốc Lạc Thừa Bình, cô đồng lớn của Đông Chính.

- Ô, xem ra tôi hiểu rồi.

Sợ nhất chính là đám công tử ca, nếu năng lực xuất chúng còn đỡ, hấn bảo sao thì cứ làm theo như thế là được rồi, đừng cãi là đủ.

Nhưng mà nếu năng lực đã tầm thường mà lại còn thích xen vào nghiệp vụ thì vấn đề lớn, chấp hành mệnh lệnh sai lầm của chúng, tới khi hỏng chuyện thì trăm phần trăm là thành ma thể mạng.

Không làm à? ..

Đám người đó chỗ dựa vững, không thể đối chọi với chúng được, cho dù là khéo léo ý kiến cũng sẽ bị coi là ngỗ nghịch, chống đối, trái tim mỏng manh như kính mà tự tôn cao ngất ngưỡng của chúng không chịu nổi, sẽ nổi cơn lôi đình. Khi đó chúng không làm việc nữa mà một mực quay sang hại anh, chịu nổi không?

Nghĩ tới đó thôi Trần Thuật đã đau đầu rồi.

Có điều binh tới tướng ngăn, nước lên đê chắn thôi. Lúc mới tới Hoa Mỹ chẳng phải cũng đấu tranh văn phòng đầy sao? Giang hồ thì ở đâu cũng như thế thôi, Đông Chính tuy có hoàn cảnh làm việc tốt cũng chẳng thay đổi được.

- Công ty vốn không có vị trí phó tổng giám, toàn bộ phòng kế hoạch do một mình Lạc Kiệt nắm giữ. Về sau tuyển phó tổng giám, không bao lâu bị vị tổng giám Lạc này của chúng ta làm nổi giận mà bỏ đi. Cậu mới tới, tôi sợ cậu không hiểu rõ tình huống, va chạm với Lạc Kiệt, lúc đó khó xử.

Lâm Kỳ giúp Trần Thuật thêm trà:

- Hai ta coi như là có duyên, không đánh không quen. Nhưng có vài lời không thể không nói trước, tới khi có chuyện dù tôi muốn giúp cậu cũng không tiện mở miệng.

- Tôi hiểu rồi.

Trần Thuật gật đầu:

- Tôi sẽ không để giám đốc Lâm khó xử, tôi sẽ nỗ lực làm tốt quan hệ với tổng giám Lạc, tận lực hỗ trợ công tác của anh ấy.

Lâm Kỳ đưa tay lên xem đồng hồ:

- Trong lòng biết phải làm gì là được rồi. Đi thôi, thời gian không sớm nữa, tôi dẫn cậu tới phòng kế hoạch làm quen với đồng nghiệp. Sau này làm việc cho tốt.

- Cảm ơn giám đốc Lâm.

Trần Thuật khom người cảm kích, vốn Lâm Kỳ không cần đích thân đưa y đi, bảo trợ lý đưa y đi là được rồi:

Là người đứng đầu bộ phận tài nguyên nhân lực của tập đoàn, lại đích thân đưa phó tổng giám đi nhậm chức, coi như cấp cho thẻ diện rất lớn, coi như chống lưng cho y trước đồng nghiệp mới rồi.

Phòng kế hoạch nằm dưới phòng nhân lực, tầng 11 tòa nhà Đông Chính. Lâm Kỳ dẫn Trần Thuật tới nơi, hỏi thư ký xinh xắn đứng sau cái bàn hình rẽ quạt:

- Tổng giám Lạc tới chưa?

Thư ký vội đứng dậy đón:

- Thưa giám đốc Lâm, tổng giám Lạc còn chưa tới ạ.

- Tôi đưa phó tổng giám của các cô đi nhậm chức, gọi hết mọi người tới phòng hội nghị họp.

- Dạ, vâng ạ.

Thư ký cười lấy lòng với Trần Thuật một cái rồi vội vàng cầm điện thoại lên thông báo:

Rất nhanh, nhân viên của phòng kế hoạch đều tập trung ở phòng hội nghị, đến bảy phần là nữ, mặc OL hai màu xanh

trắng vô cùng thu hút. Trần Thuật thâm đêm qua, riêng tới dự họp đã tới năm sáu chục người, quy mô không thua kém gì phía Hoa Mỹ, chỉ là không rõ cơ cấu tổ chức của họ.

Lâm Kỳ chỉ Trần Thuật giới thiệu:

- Đây là Trần Thuật, phó tổng giám mà tập đoàn chuyên môn tuyển dụng cho phòng kế hoạch, mọi người vỗ tay hoan nghênh nào.

Rào rào!

Mọi người tất nhiên là phải nể mặt giám đốc Lâm, tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt.

- Trần Thuật, cậu cũng tới nói với mọi người vài câu đi.

Lâm Kỳ muốn gây dựng uy tín cho Trần Thuật, gọi y lên phía trước:

Chương 035: Cuộc va chạm đầu tiên.

Trần Thuật khẽ hít sâu một hơi áp sự hồi hộp xuống, Trần Thuật đi tới một bước, nhìn quanh phòng, bài phát biểu thì sáng nay đã đứng trước gương chuẩn bị rồi:

- Tôi tên là Trần Thuật, Trần trong trần niên cự sự (chuyện cũ năm xưa), Thuật trong giảng thuật. Mặc dù tên tôi là Trần Thuật, nhưng mọi người yên tâm tôi không phải là người nói nhiều.

Một tràng vỗ tay nho nhỏ, chủ yếu xuất phát từ nhân viên trẻ, tất nhiên mọi người thích lãnh đạo trẻ hài hước hơn là lãnh đạo già nghiêm nghị.

- Tôi mới tới, chưa quen biết các đồng nghiệp, còn chưa hiểu nghiệp vụ của công ty, tôi không nói dông dài. Tối này mời mọi người ăn một bữa liên hoan.

- Tổng giám Trần, theo thông lệ thì lãnh đạo mới nhận chức, công ty tổ chức liên hoan.

Thư ký lên tiếng nói:

- Nếu thế thì tôi tiết kiệm được không ít tiền cơm rồi, cảm ơn công ty.

Trần Thuật cười:

Cả phòng cười rộ lên, ấn tượng ban đầu với lãnh đạo mới rất tốt, hài hước dí dỏm, lại còn đẹp trai, đã có nữ nhân viên để ý tới phó tổng giám Trần rồi, nơi này không có quy định cấm nhân viên yêu nhau như ở Hoa Mỹ.

Rầm!

Cửa phòng bị đẩy mạnh ra, một người nam nhân trung niên trông khá là nho nhã đứng ở trước cửa, ngón trỏ đặt gọng kính, ngón giữa nâng kính, cười ha hả vô cùng chướng tai:

- Tôi nói là chạy đi đâu hết rồi, té ra là bị giám đốc Lâm kéo đi tới đây lén lút lút lút thậm thụt với nhau.

Mặt Lâm Kỳ lập tức trở nên khó coi, song không phát tác, nhanh chóng áp xuống, cười:

- Tổng giám Lạc, để tôi giới thiệu một chút, đây là phó tổng giám Trần Thuật vừa tới nhận chức.

Rồi chỉ nam nhân kia:

- Trần Thuật, đó là tổng giám Lạc Kiệt, sau này cậu phải phối hợp cho tốt với công tác của anh ấy.

- Tổng giám Lạc, sau này mong được anh chiếu cố nhiều hơn.

Trần Thuật sải bước đi tới đưa tay về phía Lạc Kiệt:

- Người trẻ tuổi phải chú ý lễ phép.

Lạc Kiệt không đưa tay ra mà nheo mắt lại, nghiêm khắc bề trên:

- Ví dụ như chuyện bắt tay, nếu là nam nữ thì nữ phải chủ động trước, nếu nữ không đưa tay ra, nam giới tuyệt đối không được đưa tay. Người có chức vị cao hơn đưa tay ra với người vị trí thấp hơn, người nhiều tuổi hơn đưa tay ra với người ít tuổi hơn.

- Cậu vội vội vàng vàng tới bắt tay với tôi, do cậu chức vụ cao hơn tôi hay là cậu nhiều tuổi hơn tôi? Chẳng lẽ cậu là nữ nhân à?

Im ắng.

Im phăng phắc.

Lâm Kỳ vừa rồi triệu tập mọi người tới dự họp, bầu không khí rất thoải mái, đặc biệt là sau khi Trần Thuật cố ý nói vài câu nói đùa, càng thu hẹp khoảng cách giữa mọi người.

Nhưng từ khi vị tổng giám này đi vào, toàn bộ phòng hội nghị ở trong một trạng thái rất ngột ngạt. Hắn ta chẳng những nói lời khó nghe với Lâm Kỳ, còn chĩa thẳng nóng súng vào phó tổng giám Trần Thuật vởi mới tới nhập chức, hoàn toàn không có chút ân oán nào.

Hắn ta nói tới lễ phép bắt tay, mỗi câu nói là có ý đồ, nhất là câu cuối mang hàm ý sỉ nhục hết sức nặng nề.

Thế nên Lạc Kiệt nói xong, cả phòng không ai dám hé răng một lời.

Nhân viên phòng kế hoặc hoặc ngạc nhiên, hoặc hoang mang, hoặc mực thâm, càng có người chỉ lặng lẽ cảnh giác theo dõi tình hình không rõ ràng.

Tất cả gần như nín thở, sợ rằng mình thở mạnh một chút gây chú ý, sẽ thành bia đỡ đạn thay vị phó tổng giám xui xẻo.

Trần Thuật cũng hơi choáng váng.

Mặc dù khi này Lâm Kỳ đã dẫn trước rồi, nhưng chỉ nói qua về thân phận bối cảnh của vị tổng giám này, không nói gì về tính cách đặc trưng của Lạc Kiệt.

Điều làm y cảnh giác nhất là câu “về sau tuyển một phó tổng giám, chưa làm được bao lâu bị vị phó tổng Lạc của chúng ta làm tức giận bỏ đi”. Chẳng lẽ đây chính là phong cách làm việc của vị tổng giám Lạc, hẳn dùng cách sĩ nhục để làm vị phó tổng giám trước không chịu nổi bỏ đi.

Bây giờ hẳn lại định dùng cách cũ để chọc giận mình? Thực hiện ý đồ một mình độc chiếm phòng kế hoạch.

Nói thật lúc mới nghe câu “Chẳng lẽ cậu là nữ nhân”, Trần Thuật mồm nóng dòn lên đầu, thiếu chút nữa đâm thẳng vào mặt hắn, cho thêm hắn một cái đập, nhìn bộ dạng ăn hại của hắn, sẽ không cách nào chống lại thanh niên khỏe mạnh như y.

Song ý nghĩ đó chỉ thoáng chốc, Trần Thuật không phải người bạo lực, tính cách y xưa nay khá thuần, nếu không người bị y đâm vỡ mặt đầu tiên là Vương Tín rồi.

Nghĩ tới Vương Tín, lửa giận tắt ngúm nhanh như lúc bắt đầu vậy, nếu còn bị đá khỏi Đông Chính thì mình vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được nữa.

Không được, mình không thể để mất cơ hội này được.

Trần Thuật hít thở thật sâu, tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh nghiêm túc nói:

- Tổng giám Lạc ...

- Trần Thuật chứ gì?

Lạc Kiệt lập tức lên tiếng cắt ngang tiết tấu của Trần Thuật, không cho y phản kích, mỉm cười nhìn y với vẻ hiền hòa:

- Chắc cậu không biết con người tôi có chút chuyện bé xé ra to, nhưng mà cậu là phó tổng giám của Đông Chính, cậu ra ngoài hiệp đàm là đại biểu cho tổ chất hình tượng của Đông Chính ... Nếu vì sai lầm lễ tiết khiến người ta nghĩ Đông Chính chẳng qua chỉ đến thế, chẳng phải ảnh hưởng lớn tới công ty sao?

- Tuy nhiên, tôi vẫn sẵn lòng cho người trẻ tuổi cơ hội.

Lạc Kiệt lúc này mới đưa tay ra, chuẩn bị cùng Trần Thuật thực hiện cái bắt tay đúng tiêu chuẩn:

- Có người trẻ tuổi nào lại không phạm sai lầm, sau này chú ý nhiều hơn là được, tôi là tổng giám phòng kế hoạch, sau này mọi người là người cùng nhà, tôi đại biểu cho Đông Chính hoan nghênh phó tổng giám Trần tới, để chúng ta đồng tâm hiệp lực, đưa sự nghiệp của phòng kế hoạch ngày càng đi lên, trọn vẹn viên mãn.

Cả phòng đang im lặng, sau một câu của Lạc Kiệt, tiếng vỗ tay như sấm rền.

Mặc dù Lạc Kiệt còn chưa nói ” mọi người vỗ tay hoan nghênh”, nhưng sau khi hắn nói vài từ hoan nghênh, mấy chục nhân viên phòng tổ chức liền có hợp ản ý và đúng lúc nhất.

Con người Trần Thật hơi co lại, xem ra nơi này chẳng dễ sống.

Giả sử Lạc Kiệt một mực biểu hiệu ngang ngược ai cũng gây sự như trước đó, Trần Thuật tin trăm phần trăm xử lý hắn phải ngoan ngoãn cúi đầu.

Nhưng mà hắn đột nhiên lại trở giọng, khiến người ta cảm giác hắn hành động có lý, cho dù có kiện lên tập đoàn chẳng nữa thì cũng không ai có thể nói là hắn sai.

Dựa theo lễ nghi mà nói, đúng là có chỗ không thỏa đáng.

Nhưng đó là lễ nghi thương nghiệp của phương Tây, còn ở phương đông người chủ động đưa tay ra đại đa số là tỏ thái độ tôn trọng và nhiệt tình của người dưới với người trên.

Đây là vấn đề khác biệt về văn hóa.

Lạc Kiệt vừa xuất hiện đã đả kích phò thủ mới tới sai sót về lễ nghi, cho Trần Thuật cái tát thẳng mặt, khiến y mất hết uy tín, sau này trước mặt nhân viên phòng kế hoạch không ngẩng đầu lên được nữa. Sau đó lại đổi thái độ, nói muốn cho người trẻ tuổi cơ hội, lại còn nhiệt tình hoan nghênh, cho thấy rõ, ai là ông chủ ở đây.

Hắn xuất hiện chưa tới năm phút đã tung liên hoàn đả kích vào mặt Trần Thuật.

Đánh xong là thu tay, lại còn kéo tay nói chúng ta là anh em, là người một nhà.

Không cần bất kỳ hành động hay ánh mắt ra hiệu nào, cả phòng lập tức phối hợp.

Một đối thủ như thế làm người ta lạnh lưng.

Trần Thuật có thể khẳng định, trước đó y không hề có bất kỳ tiếp xúc nào với Lạc Kiệt, trước khi hắn tới đây còn chưa nghĩ tới biện pháp đối phó với mình. Chính bởi vì thế hắn mới khai pháo trước vô cớ oanh kích Lâm Kỳ, dùng sự ngang ngược vô lý nhất trấn áp Lâm Kỳ đừng có mà chen vào, sau đó mới quay sang Trần Thuật.

Sau đó dùng hành vi có vẻ như sai của mình để đả kích.

Chương 036:

- Phó tổng giám Trần.

Lạc Kiệt lên tiếng gọi Trần Thuật có vẻ hơi thất thần:

Trần Thuật lúc này mới bừng tỉnh nhận ra, Lạc Kiệt vẫn đưa tay về phía y, nhưng vì y mãi suy nghĩ nên không kịp phản ứng.

- Phó tổng giám Trần, tôi đại biểu cho Đông Chính hoan nghênh cậu.

Lạc Kiệt cười nhạt, xem ra mình hơi mạnh tay làm thẳng nhóc sợ mất hồn vía rồi:

Trước tiên là cho một cái tát, sau đó mới đưa tay tới, nếu anh tiếp nhận thì sau này mọi người đều tốt, chỉ e là sau này anh không ngóc đầu lên nổi nữa mà thôi.

Trần Thuật hiểu ý hẩn.

Nhưng ...

Y không chấp nhận.

- Hả?

Trần Thuật như vừa tỉnh lại:

- Tổng giám Lạc, anh vừa nói cái gì thế?

Lạc Kiệt mắt thoáng qua tức giận, vẫn đưa tay ra kiên nhẫn nói:

- Tôi nói, tôi đại biểu cho Đông Chính hoan nghênh phó tổng giám Trần.

- Tôi không nói cái này ...

Trần Thuật xua tay:

- Tôi nói là anh vừa nói gì về chuyện bắt tay ấy.

- Cái gì, phó tổng giám Trần không hiểu cả lễ nghi bắt tay, muốn tôi nói lại à?

- Hiểu rồi, hiện giờ thì hiểu rồi, nghe tổng giám Lạc nói, tôi có cảm giác trước mắt bừng sáng, đúng là nghe một lời mà hơi

mười năm đọc sách.

Trần Thuật lấy từ trong túi áo vest ra một cái khăn tay, đó là do Lăng Thần bị viêm mũi, ra ngoài lại hay đem quên đem khăn tay, dùng khăn giấy chất lượng kém cứ khiến mũi đỏ hồng suốt, làm Trần Thuật nhìn mà thương, cho nên lúc nào y cũng mang theo cái khăn tay mềm.

Nhiều năm rồi, không ngờ thành thói quen.

Trần Thuật dùng khăn tay kẻ ô đó lau tay trái mình sạch sẽ, sau đó chuyển sang lau tay phải. Động tác của y rất thông thả, lau từng ngón tay một, cả móng tay cũng không bỏ qua.

Vì thế phòng hội nghị xuất hiện một cảnh quý dị.

Một chàng trai té mặc bộ vest lịch sự cao ráo tuấn tú dùng cái khăn lau tay, còn mấy chục người cả nam lẫn nữ vây quanh nhìn.

Tới ngay cả Lâm Kỳ giả mù giả điếc này giờ cũng phải nhìn Trần Thuật lau tay, lau rất cẩn thận, lau rất chuyên tâm. Động tác của y hết sức nhẹ nhàng, ngón tay dài như nghệ sĩ piano, làn da ... Phì phì phì, ai thêm để ý tới da tay y thế nào.

Lạc Kiệt rất hài lòng với thái độ của Trần Thuật, rất tốt, cuối cùng cũng có một kẻ biết tiên biết lui rồi, biết ai mới thực sự là ông chủ của phòng kế hoạch này.

Chỉ là, chỉ là hình nhau lau hơi cẩn thận quá rồi.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút một, mọi người cứ nhìn Trần Thuật lau tay, không khí các lúc càng không được ổn cho lắm, song vẫn không ai dám nói gì.

Rốt cuộc Trần Thuật lau tay xong, y gấp khăn tay lại, cẩn thận cho vào túi, động tác vẫn thông thả như thế rồi mỉm cười với Lạc Kiệt.

Nhưng y không đưa tay ra:

- Tôi thấy mình bây giờ còn chưa đủ tư cách bắt tay tổng giám Trần, đợi tôi thăng chức lên chúng ta bắt tay.

-

.....

- Đồi đầu rồi, phó tổng giám mới tới đấu với tổng giám Lạc.

- Lợi hại thật đấy, phó tổng giám Trần không bắt tay tổng giám Lạc, tôi đoán câu cuối của anh ấy hàm ý là đợi một ngày mình chủ động đưa tay ra bắt.

- Tổng giám Trần đẹp trai thật đấy, ôi, mọi người thấy tay anh ấy không, quá đẹp, tôi muốn được làm khăn tay của anh ấy.

- Nhìn rất có khí chất, nếu làm diễn viên, tôi sẽ đi xem.

Trong phòng bắt đầu có tiếng rì rầm rất khẽ, bình thường không ai để ý, nhưng trong không khí im ắng thế này, vẫn tạo ra âm thanh ồn ã.

Vốn là cục diện một chiều, mọi người cũng quen với câu chuyện như thế diễn ra nhiều lần, nhưng phó tổng giám mới tới không giống phó tổng giám trước kia.

Trẻ trung tuấn mỹ, kiêu ngạo cường thế.

Trong lòng các chị em ưa chuyện ngôn tình đã tưởng tượng ra vô vàn phiên bản đồi đầu máu chó.

Ôi xem kìa, người ta chẳng cần nói một câu gay gắt, điềm đạm nhả nhận, nhưng mỗi một động tác nhỏ đều giống như sự trào phúng sâu cay nhất.

Giờ nghĩ lại, mỗi một lần lau ngón tay của phó tổng giám Trần là một cái cười khẩy khinh bỉ.

Đặc sắc, kích thích.

Đây mới thực sự là đấu tranh văn phòng chứ, cái loại hơi một chút là lớn tiếng quát tháo hùng hùng hồ hồ mới là thấp kém.

Lần này tới lượt Lạc Kiệt choáng váng, bị Trần Thuật đánh cho trở tay không kịp.

“Thằng nhãi con này có dã tâm lớn”.

- Thú vị lắm, hết sức thú vị đấy.

Lạc Kiệt sau khi có kết luận, muối mặt rút tay phải về, đưa tay ra hồi lâu, có chút mỏi, không thoải mái, nhưng sao khó chịu bằng tâm trạng hấn bây giờ, hỏi lại lần nữa:

- Trần Thuật phải không?

- Trần trong trần niên cự sự, Thuật trong tự thuật, nói ít, sống tốt.

Trần Thuật giới thiệu lại bản thân:

- Tốt, Trần Thuật, phó tổng giám Trần, tôi nhớ cậu rồi.

Lạc Kiệt nâng kính che dấu phần nộ:

- Lần nữa đại biểu phòng kế hoạch hoan nghênh phó tổng giám Trần, hi vọng cậu sớm ngày hòa nhập vào phòng kế hoạch, đóng góp cho phòng chúng ta. Nếu như gặp phải khó khăn gì, kịp thời nói với tôi, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết cho cậu.

- Nhất định rồi.

Trần Thuật gật đầu:

- Cảm ơn tổng giám Lạc.

Lạc Kiệt quay sang Lâm Kỳ cười vui vẻ:

- Cảm ơn giám đốc Lâm đưa phó tổng giám Trần tới chỗ chúng tôi, thanh niên tuấn kiệt như thế, tôi cảm kích bất tận.

- Ha ha ha, đây là ý của cao tăng tập đoàn, tôi chỉ là chân chạy.

Lâm Kỳ tỏ rõ thái độ đứng ngoài cuộc, như hắn đã nói trước rồi, muốn hắn lên tiếng nói đỡ Trần Thuật trong xung đột với Lạc Kiệt là không thể, nên hắn hoàn toàn thoải mái:

Lạc Kiệt gật gù, quét mắt nhìn quanh:

- Xong hết việc rồi à?

Chớp mắt phòng hội nghị biến mất quá nửa.

Ánh mắt Lạc Kiệt chiếu thẳng vào Trần Thuật một cái, quay đầu đi luôn, không nói không rằng.

Lâm Kỳ đi tới vỗ vai Trần Thuật:

- Ài, không ngờ mới ngày đầu đi làm đã va chạm lớn với Lạc Kiệt như thế ... Chúng ta làm công kiếm tiền thôi, cần gì chấp loại người đó, nhẫn nhịn chút là thiên hạ thái bình.

Trần Thuật mặt âm trầm:

- Giám đốc Lâm, anh cũng thấy rồi đấy, hắn vừa vào một cái đã buông lời khó nghe, nói anh lén lút lút lút, anh là giám đốc phòng nhân lực, đưa nhân viên mới tới nhậm chức giới thiệu với mọi người là trình tự bình thường, hắn làm thế không phải bề mặt anh à? Tôi do anh tuyển vào, hắn nói gì tôi không sao, dù sao tôi là người mới, bị hắn dẫn mặt là bình thường, nhưng mà hắn nói anh như thế là vô lễ, không chấp nhận được.

Ài dà, sao tự nhiên biến thành ân oán của mình với Lạc Kiệt rồi, Lâm Kỳ thất kinh, vội vàng khuyên:

- Đừng kích động, Trần Thuật, cậu đừng kích động, tính Lạc Kiệt là như thế đấy, chúng tôi quen nhau lâu rồi, mọi người đùa với nhau thôi. Cậu đừng để vào trong lòng. Còn nữa, giờ cậu đắc tội với Lạc Kiệt, tôi e cậu khó sống ở phòng kế hoạch.

Trần Thuật cười nhạt:

- Tôi rất mong chung sống hòa bình với hấn, anh nói cho tôi biết thân phận của hấn, tôi mới chủ động nhiệt tình chào hỏi hấn ... Kết quả thế nào? Hấn mắng chửi tôi như con cháu hấn vậy, nếu tôi vâng dạ với hấn, anh thấy tôi còn có chỗ đứng ở nơi này nữa sao? Nếu chỉ có ba người chúng ta đã đành, tôi nhường, nhưng mấy chục người đang nhìn vào, nếu tôi không định sau này ngồi không ăn lương thì chỉ còn cách học theo tiền nhiệm từ chức luôn cho rồi.

- Đừng kích động, đừng kích động.

Ái dà, nếu Trần Thuật đi luôn ngày đầu nhậm chức thì phiền cho hấn lắm, Lâm Kỳ lần nữa vỗ vai Trần Thuật:

- Cả hai đều là người cá tính, lần đầu gặp mặt phát sinh xung đột cũng có gì đâu, tiếp xúc lâu, biết đâu biết đâu lại thành bạn bè tốt? Đúng không? Công ty tuyển cậu vào không phải là để làm thân với người ta, mà là để làm việc, làm cho tốt công tác phòng kế hoạch.

- Tôi hiểu rồi.

Trần Thuật chân thành tiếp nhận:

- Tôi do giám đốc Lâm tuyển vào, nhất định không để anh mất mặt, tôi sẽ làm tốt, cho cả công ty thấy được thành tích của phòng kế hoạch.

- Phải như thế, được rồi, cậu nhanh chóng vào trạng thái công tác đi, tôi còn có việc, không bồi tiếp cậu được nữa.

- Để tôi tiễn anh.

Trần Thuật tỏ ra hết sức kính trọng Lâm Kỳ:

- Không cần đâu, công tác quan trọng hơn.

Lâm Kỳ xua tay, đi như chạy, không quay đầu lại lần nào:

Chương 037: Té ra hẳn không gay.

Đi vào thang máy rồi Lâm Kỳ mới có được cảm giác an toàn, nhìn ra ngoài mấy lượt, vội vàng ấn nút, cứ như sợ Trần Thuật chạy theo mình vậy.

“Thằng khốn kiếp đó.” Cửa thang máy đóng lại, từ từ đi lên, Lâm Kỳ chửi om xòm trong lòng, mới tới đã gây sự với Lạc Kiệt, lại còn muốn kéo mình xuống nước à, đúng là thứ khốn kiếp.

Lâm Kỳ vừa mới trở về tầng nhân sự thì trợ lý lập tức đi tới:

- Giám đốc Lâm, Bạch gia tới, đang ở văn phòng đợi anh.

- Sao?

Suýt nữa Lâm Kỳ quay đầu bỏ chạy, mấy ngày qua làm sao thế? Khổng Nhược Khuê quanh năm không thấy mặt đột nhiên can dự vào sự vụ công ty, Lạc Kiệt vừa xuất hiện đã đâm Trần Thuật một phát, giờ Bạch Khởi Nguyên như rồng thần thấy đầu chẳng thấy đuôi lại ngồi trong văn phòng mình?

Rốt cuộc mình trêu chọc vào ai chứ?

” 15 này nhất định phải tới chùa dâng hương.”

Lâm Kỳ đẩy cửa vào văn phòng, thấy Bạch Khởi Nguyên dáng người cao lớn hình tượng tuần lã đang ngồi trên ghế sofa đọc tạp chí. Đó là tạp chí Thời Thượng, đối tác lâu năm của Đông Chính, chuyên môn mời Bạch Khởi Nguyên và Khổng Khuê chụp ảnh trang bìa số mới nhất. Cuốn tạp chí này đưa tới mấy ngày rồi, không biết Bạch Khởi Nguyên xem cái gì trong đó.

- Bạch gia, sao hôm nay lại tới chỗ tôi thị sát thế này? Anh tới làm cho văn phòng tôi tinh quang lấp lánh, không mở mắt ra được.

Quan hệ hai người khá thân thuộc rồi, Lâm Kỳ thân thiết chào hỏi:

- Quây rầy giám đốc Lâm làm việc rồi.

Bạch Khởi Nguyên bỏ tạp chí xuống, mặt áy náy nói:

- Bạch gia nói thế, nếu để fan hâm mộ của anh nghe thấy, tôi ra đường bị ném đá mất ... Bao nhiêu người muốn gặp anh ăn một bữa cơm, đây là phúc tu cả đời không được.

Lâm Kỳ không rõ mục đích vị đại gia này tới đây, cho nên đành nói mấy câu hoa mỹ quanh co, vì là công ty truyền thông điện ảnh, cho nên người trong công ty đều như nhiệm tính biểu diễn của nghệ sĩ, nịnh bợ tăng bốc tới tận mây xanh:

- Là thế này.

Bạch Khởi Nguyên châm chọc câu từ:

- Nghe nói công ty vừa tuyển một vị phó tổng giám?

Lâm Kỳ mắt mở to, cảm giác hoang đường hơn cả thấy sấm sét trong phòng.

Chẳng qua chỉ là một chức vị phó tổng giám của một phòng ban thuộc tập đoàn thôi, vậy mà lại khiến hai nghệ sĩ lớn nhất của công ty ra mặt à?

Không Nhượng Khuê khỏi cần nói, bây giờ nóng bỏng tay, Bạch Khởi Nguyên càng là cấp bậc đại ca trong giới, cả Không Nhân Khuê khi mới vào nghề là nhờ theo Bạch Khởi Nguyên diễn vai phụ mà nổi tiếng.

Hắn không chỉ là nghệ sĩ, còn là cổ đông của công ty, bình thường không can thiệp vào sự vụ, nhưng lên tiếng một cái là nhất ngôn cửu đỉnh, lời nói còn hiệu nghiệm hơn cả ông chủ lớn của Đông Chính.

“Chẳng lẽ hắn cũng đứng ra chống lưng cho Trần Thuật?”

“Tên Trần Thuật này rốt cuộc lai lịch thế nào?”

- Sao vậy, giám đốc Lâm không tiện nói à?

Bạch Khởi Nguyên thấy Lâm Kỳ trầm mặc thì nhú mào:

- Không phải, không phải.

Lâm Kỳ vội tươi cười, không biết nguồn cơn trong chuyện này thế nào, nhưng hẳn tuyệt đối không muốn dính dáng vào, :

- Trước mặt Bạch gia, trong công ty làm gì có chuyện gì không tiện nói. Vâng, công ty vừa mới tuyển phó tổng giám, tên Trần Thuật, Bạch gia cũng quen sao?

- Gặp một lần, không quen, người này như thế nào?

- Ài, tôi cũng không biết phải nói ra sao, tôi làm ở phòng nhân lực nhiều năm mà chưa bao giờ gặp chàng trai trẻ như thế.

Lâm Kỳ không tỏ thái độ vội mà nói nước đôi, dò hỏi:

- Không biết ấn tượng đầu tiên của Bạch gia là gì?

- Lịch sự, sạch sẽ, nụ cười có sức cảm nhiễm.

Bạch Khởi Nguyên thoáng suy nghĩ rồi đưa ra đánh giá chính diện:

- Đúng vậy, đó cũng là ấn tượng đầu tiên của tôi về Trần Thuật, là người dễ gần, dễ làm người khác sinh thiện cảm.

Lâm Kỳ đánh giá tình hình, có vẻ Bạch Khởi Nguyên không phải quen thuộc về Trần Thuật lắm, vì đánh giá đều là vẻ bề ngoài:

- Nhưng tiếp xúc lâu rồi mới nhận ra, đây là con sói khoác lên người bộ lông cừu.

- Ồ.

Bạch Khởi Nguyên chú ý hơn hẳn:

- Nói ra xem, nghe có vẻ hay đấy.

Biết Bạch Khởi Nguyên rất bận rộn, chưa chắc chú ý tới chuyện trong giới, vì thế Lâm Kỳ kể lại từ chuyện Trần Thuật ở Hoa Mỹ thế nào, chẳng cần thêm dầu thêm mỡ đem lời đồn đại giang hồ ra kể, coi như thật thật giả giả cả đồng, mua vui cho vị Bạch gia.

Bạch Khởi Nguyên nghe xong trầm tư, tay khẽ vuốt ve trang bìa tạp chí, trên đó là ảnh Khổng Nhược Khuê thân mật nghiêng người dựa vào vai hắn, giống bao năm qua hắn vẫn luôn làm chỗ dựa vững trãi nhất cho cô:

- Ý anh nói là, Trần Thuật ra tay với cả chủ cũ, từ chức rồi còn báo thù?

- Đúng thế ạ, Trương Thục thời gian trước ngày nào cũng lên đầu bảng tìm kiếm, gần đây im phăng phắc ... Nghe nói do Trần Thuật ra tay.

Lâm Kỳ nhỏ giọng thì thầm:

- Tôi còn nghe nói hắn ta chuẩn bị nghỉ một năm, không nhận lịch trình, song không biết có phải vì chuyện này làm ảnh hưởng không?

- Vương Tín mà không làm gì được ư?

- Không phải vì bị người ta nắm thóp sao? Tên mạng bọc lộ ra rất nhiều chứng cứ, tôi thấy hết rồi, rõ ràng là do người nội bộ để lộ ... Mà người nội bộ này là ai, trong lòng mọi người đều hiểu.

Bạch Khởi Nguyên nhú mày càng chặt, nghệ sĩ là nhân vật công chúng, quần chúng lại thích soi mói đời tư của mình tinh, nên lúc nào cũng phải đối diện với đủ loại tin đồn như thật như giả.

Trần Thuật trước kia là nhân viên Hoa Mỹ, hẳn là nắm được không ít bí mật về nghệ sĩ trong công ty, nhưng mà kẻ này lấy bí mật đó ra báo thù chủ cũ, báo thù nghệ sĩ mình từng phục vụ ... Hành vi này là đại kỵ trong giới.

- Giám đốc Lâm, anh phụ trách khảo hạch mỗi một nhân viên tiến vào Đông Chính, bất kể là năng lực hay nhân phẩm đều phải đảm bảo. Chuyện của Trần Thuật, nếu trước kia anh không biết, bị che mắt đã đành, rõ ràng biết chuyện y từng làm, vì sao còn tuyển vào công ty ? Hơn nữa so với chức vị ở Hoa Mỹ trước kia lại còn thăng lên không ít, thế này chẳng phải dẫn sói vào nhà à? Nếu chẳng may để y nắm được lượng lớn bí mật của nghệ sĩ công ty, sau này khó tránh khỏi bị y dùng để uy hiếp, chúng ta phải xử lý ra sao?

Nói tới câu cuối, Bạch Khởi Nguyên thành nghiêm mặt trách mắng:

Lâm Kỳ thất kinh, phản ứng của Bạch Khởi Nguyên nghiêm trọng ngoài dự liệu của hắn, rối rít giải thích:

- Bạch gia, chuyện này không thể trách tôi, tôi vốn không định tuyển loại người này.

- Không định tuyển, vì sao y lại thành phó tổng giám, chẳng lẽ người ta vào đây làm mà không cần có chữ ký của anh?

- Bạch gia, chuyện là thế này. Vốn tôi nghĩ Trần Thuật nắm giữ không ít bí mật của Hoa Mỹ, chúng ta chẳng phải cạnh tranh với Hoa Mỹ sao, tuyển cậu ta vào, đợi khi nào hai bên có tranh chấp gì đó, chúng ta có quân bài ép Hoa Mỹ phải rút lui ... Chỉ là khi phỏng vấn, đàm thoại không được vui vẻ, liền quyết định không dùng.

Lời giải thích này cũng cũng hợp lý, mặt Bạch Khởi Nguyên giãn ra một chút:

- Vậy chuyện giờ là sao?

- Tôi cũng không biết là sao, hôm phỏng vấn, tổng giám đốc Kim đột nhiên gọi điện cho tôi, nói Khuê tử muốn tìm hiểu quy trình công tác của phòng nhân sự ... Tôi có thể phản đối sao? Không thể, nên tôi tới đó, Khuê tử lại ngầm biểu thị Trần Thuật là nhân tuyển thích hợp nhất ...

- Vì thế để lấy lòng Không Khuê, anh tuyển Trần Thuật?

- Cũng có nguyên nhân vì thế, song thực sự thì cậu ta rất có năng lực thủ đoạn.

Bạch Khởi Nguyên trầm ngâm không nói.

Chương 038:

Lâm Kỳ thấy thư ký chuẩn bị mang trà nước tới thì khẽ xoa tay bảo cô lui ra, lúc này còn ai có tâm trạng để ý tới chuyện đó nữa, thậm kê may mắn ngay từ đầu mình đưa quyết định chính xác, chẳng may che dấu điều gì, sau này có khi là họa, quan sát sắc mặt của Bạch Khởi Nguyên, khuôn mặt đẹp như tượng tạc đó tựa hồ mang một lo lắng rất lớn, cẩn thận hỏi:

- Bạch gia có va chạm gì với Trần Thuật sao?

Bạch Khởi Nguyên lắc đầu:

- Không, tôi và y căn bản không quen, không phải người cùng thế giới, lấy đâu ra va chạm?

- Vậy ...

- Anh đừng có đoán linh tinh, tôi đứng ở đại cục công ty suy xét chuyện này.

- Tôi hiểu, tôi hiểu.

Lâm Kỳ liên tục gật đầu, lại thăm dò:

- Hay là tôi kiểm lý do đuôi việc cậu ta?

- Anh không sợ đắc tội Khổng Khuê à?

Bạch Khởi Nguyên mỉm cười chế nhạo, tên Lâm Kỳ này nhìn bề ngoài thì có vẻ tinh minh cáo già lắm, thế nhưng thực chất chỉ biết thủ đoạn nhỏ, tâm nhìn hạn hẹp:

- Sợ ạ.

Lâm Kỳ hết sức thành thật đáp:

- Nhưng so với Khuê tỷ, tôi càng sợ Bạch gia không hài lòng.

Đây đúng là loại câu trả lời làm lãnh đạo thỏa mãn, Bạch Khởi Nguyên liếc hắt một cái:

- Chỉ là một nhân vật nhỏ thôi, chẳng thể làm ra được sóng gió gì. Giờ anh đuổi việc thì ăn nói với Khổng Khuê ra sao? Cô ấy mà làm ầm ĩ lên, thể diện mọi người đều khó coi.

- Ý Bạch gia là?

- Nếu tới rồi thì đành nuôi vậy, chút tiền lương tháng đó, Đông Chính vẫn trả nổi.

- Bạch gia không cần lo ạ, tôi đã lường trước rồi, sẽ bám sát cậu ta, dù muốn gây chuyện gì cũng không có cơ hội.

Lâm Kỳ làm ra vẻ mọi chuyện đều trong tầm tay:

- Phía Lạc Kiệt chắc là xảy ra vấn đề rồi hả?

- Vâng ạ, Bạch gia đúng là nhìn thấu đáo.

Lâm Kỳ không quên nịnh trước một câu mới nói:

- Tên Trần Thuật đó không biết là gần đây chọc giận vào vị thần tiên nào, gặp hết chuyện xui xẻo này tới chuyện xui xẻo khác. Hôm nay y vừa mới tới làm việc liền phát sinh xung đột với trong giám Lạc, tôi thấy sắc mặt anh ấy khó coi lắm, e là tiếp tới đây y không dễ sống.

- Lần trước tôi hứa mời Lạc Kiệt uống La Romanee-Conti, xem ra phải tìm thời gian thực hiện rồi.

- Vâng ạ, Bạch gia và tổng giám Lạc tụ hội, chắc là có rất nhiều đề tài chung.

Lâm Kỳ phụ họa:

Bạch Khởi Nguyên đặt tờ tạp chí xuống bàn, đứng dậy nói:

- Tôi còn có việc, không làm phiền công việc của giám đốc Lâm nữa. Nhớ, hôm này tôi không hỏi anh bất kỳ chuyện gì liên quan tới Trần Thuật. Đặc biệt không được đề Khổng Khuê biết là tôi nhắc tới y.

- Vâng ạ, tôi nhất định kín miệng, không nhắc với Khuê tử dù chỉ một từ.

- Ừm.

Bạch Khởi Nguyên định đi rồi, lại nhớ ra chuyện gì, dặn:

- Bất kỳ chuyện gì liên quan tới tôi, không cho Trần Thuật nhúng tay vào.

- Tôi hiểu ạ, có cần tôi gọi điện dặn tổng giám Lạc không ạ?

- Không cần, tôi tự tìm anh ta trao đổi.

Tiền Bạch Khởi Nguyên đi rồi, Lâm Kỳ mệt mỏi thả mình xuống ghế sofa.

Còn tưởng là Bạch Khởi Nguyên tới đây giống Khổng Nhược Khuê, muốn chống lưng cho Trần Thuật. Không ngờ hai vị thiên hoàng thiên hậu của Đông Chính này lại chia thay hai phe, một muốn nâng đỡ Trần Thuật, một lại muốn gạt y sang lề.

- Trần Thuật.

Lâm Kỳ lẩm bẩm trong miệng cái tên này, ánh mắt chột liếc nhìn trang bìa tạp chí, bối cảnh là rừng lá đỏ, Khổng Khuê như con chim nhỏ nép mình vào vai Bạch Khởi Nguyên, vẻ mặt hạnh phúc, nụ cười ngọt ngào, Bạch Khởi Nguyên hơi nghiêng đầu nhìn xuống, ánh mắt trìu mến yêu thương:

Thế là hấn đứng bật dậy.

Hiểu rồi, hiểu rồi, Bạch Khởi Nguyên đã động lòng với Khổng Nhược Khuê, trời ơi, xưa nay mình cứ nghĩ hấn là gay, té ra không phải, mà vì hấn thích đại tiểu thư Khổng Nhược Khuê.

Nghĩ tới đó vẻ mặt Lâm Kỳ lại có chút hoang mang, chẳng lẽ Bạch Khởi Nguyên có hành vi khác thường vì Khổng Nhược Khuê thích Trần Thuật?

Vớ vẩn, không thể nào, bà cô đó làm sao lại thích Trần Thuật cho được, chỉ là một thằng nhóc nghèo khó thôi mà. Lâm Kỳ xua ý nghĩ hoang đường đó ra khỏi đầu, sao trên trời sao có thể sánh đôi với cỏ dại dưới đất ...

.....

Trần Thuật rất nhanh phải trả giá cho sự dũng cảm của mình, bởi vì hiện thực rất tàn khốc.

Đường đường là một vị phó tổng giám, vậy mà ở chính địa bàn của mình, không ai thèm để ý tới y. Không ai bê trà rót nước, không ai báo cáo công tác, quá đáng hơn nữa, không một ai dẫn y tới văn phòng hoặc là chỗ làm việc, phòng làm việc lớn rất rộng, bố trí hài hòa giữa không gian làm việc và cây xanh, nhưng lại không có chỗ giành cho y.

Tất nhiên cũng không ai dám có thái độ gì với y, nhưng tất cả đều bận rộn, tựa hồ một giây nghỉ ngơi cũng không có.

Y đã tới gian uống nước pha tới ba cốc cà phê, chuyên môn đi qua đi lại ở phòng làm việc chung tới sáu lần.

Vẫn bị coi là người vô hình.

Trần Thuật hiểu, nếu y không thể phá vỡ hành vi “đóng băng” nội bộ này, e là không có chỗ đứng chân ở phòng kế hoạch nữa, chẳng thà học tiền nhiệm, từ chức cho rồi.

Quyết định xong, Trần Thuật đi tới chỗ tiếp tân:

- Xin chào, cho hỏi chủ nhiệm văn phòng chúng ta là ai?

Tiếp tân nhìn về một giam phòng, nói nhỏ:

- Tổng giám Trần, chủ nhiệm văn phòng tên là Chu Thăng, kia kia, chị ấy ngồi ở dãy đầu hàng thứ ba, anh vào đó tìm.

- Cảm ơn.

- Không có gì ạ.

Cô tiếp tân rón rén nhìn quanh, không dám nhiều lời, cô rất có thiện cảm với vị lãnh đạo trẻ điển trai này, nhưng ai cũng biết, ở đây Lạc Kiệt là ông trời:

Trần Thuật đi về phía khu vực làm việc được chỉ, tới trước mặt Chu Thăng:

- Chủ nhiệm Chu, chào anh, tôi muốn hỏi, văn phòng của tôi ở đâu?

Chu Thăng đang nhập tài liệu vào máy tính, nghe thấy Trần Thuật hỏi thế, ngẩng đầu lên có chút khó xử:

- Tổng giám Trần, văn phòng của anh cần xin chỉ thị của tổng giám Lạc.

- Ồ, vậy văn phòng của phó tổng giám trước ở đâu?

- Chuyện này ... Phó tổng giám trước từ chức rồi, văn phòng của anh ấy bị thu lại, dùng làm phòng tài liệu.

- Vậy thì tôi tới đó.

- Chuyện này cũng phải được tổng giám Lạc an bài.

Chu Thảng lần nữa đem đáp án tiêu chuẩn kia ra:

Trần Thuật gật gù:

- Tôi hiểu rồi.
- Cảm ơn tổng giám Trần lý giải ...

Chu Thảng cho rằng Trần Thuật hiểu cái khó của mình, chuyện này bản thân y phải đi trao đổi với tổng giám Lạc:

- Cô là người của tổng giám Lạc.

Trần Thuật bỏ lại một câu rồi sai bước đi tới văn phòng Lạc Kiệt, đập cửa ba tiếng.

- Vào đi.

Trong văn phòng truyền ra giọng nói uy nghiêm của Lạc Kiệt:

Kết ...

Trần Thật đi vào, mặt mày đỏ bừng bừng tức giận:

- Tổng giám Lạc, bọn họ quá đáng lắm, làm gì có chuyện bắt nạt người ta như thế.

Lạc Kiệt đưa tay nâng gọng kính, làm bộ làm tịch:

- Phó tổng giám Trần, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng có ầm ĩ như thế, người ta nhìn thấy cười cho.

- Tổng giám Lạc, anh tin không? Tôi tới đây nhậm chức mà chủ nhiệm Chu ngay cả chỗ làm việc cũng không an bài cho tôi, hắn không an bài thì tôi ngồi đâu, triển khai công tác thế nào?

Trần Thuật lên tiếng một cái là công kích Chu Thảng:

- Tôi là phó tổng giám được Đông Chính bỏ khoản lương lớn mời về, nhận lương công ty thì phải cống hiến sức lực của mình.

- Người biết chuyện thì hiểu là Chu Thảng làm việc bất lực, ai không biết thì nghĩ tổng giám Lạc cố ý gây khó dễ cho tôi. Tôi mới tới đã nghe nói phó tổng giám trước bị tổng giám Lạc ép nổi giận bỏ đi, tôi không tin, chẳng lẽ nào lãnh đạo như anh lại là loại tiểu nhân hẹp hòi như thế, anh thấy tôi nói đúng không?

Chương 039: Lần giao phong thứ hai.

Lạc Kiệt không thể trả lời đúng, cũng chẳng thể nói không.

Nhìn Trần Thuật mặt bừng bừng lửa giận làm ra vẻ đứng về phía mình, suy nghĩ cho mình, Lạc Kiệt rất muốn cầm cốc cà phê này ném vào mặt y.

Tôi gặp nghệ sĩ nhiều rồi, người ta đều diễn tốt hơn cậu nhiều.

Hắn cố ép lửa giận trong lòng xuống, trầm giọng hỏi:

- Cậu nghe ai nói phó tổng giám trước bị tôi ép nổi giận bỏ đi? Loại chuyện đơm đặt về lãnh đạo ấy có thể đi khắp nơi mà nói à? Còn có kỷ luật tổ chức nữa không?

- Tôi cũng nói với họ như thế, loại chuyện này đừng đem đồn đi khắp nơi, đúng sai thế nào cũng gây ảnh hưởng không tốt tới hình tượng lãnh đạo.

Trần Thuật tích cực phụ họa:

Mình làm gì tự biết, Lạc Kiệt cũng không muốn đi dây dưa ở loại chuyện này, ổn định lại tâm tình, hiền hòa nói:

- Phó tổng giám Trần, cậu đừng kích động, không phải là chủ nhiệm Chu không biết làm việc, cũng không phải là vì tôi cố ý làm khó cậu ... Mà là vì không gian làm việc của phòng kế hoạch eo hẹp một chút. Hai năm trước tôi báo cáo lên trên, cải thiện môi trường làm việc của chúng ta, đem không gian ở tầng bảy, hoặc là tầng 9 chia ra một ít cho chúng ta dùng.

Nhưng tới giờ bên trên chưa phê, tôi và chủ nhiệm Chu hết cách, không bột khó gột nên hồ, đúng không?

- Thì ra là thế, hại tôi thiếu chút nữa thì hiểu lầm chủ nhiệm Chu và tổng giám Lạc.

Trần Thuật ra chiều võ lữ, lòng rùng mình, phòng kế hoạch tầng 11, hấn mà an bài cho mình văn phòng ở tầng 7 hay tầng 9 thì khác gì bị đi đây:

- Đương nhiên, phó tổng giám Trần cũng phải làm việc mà. Hay là thế này, trước tiên tôi sai người tìm một chỗ làm việc cho cậu ở ngoài, tìm chỗ tốt gần cửa sổ một chút, đợi tổng bộ tập đoàn phê chuẩn báo cáo của tôi, tôi lại chuyên môn chuẩn bị văn phòng cho cho cậu sau, thế nào?

- Làm việc ở đâu thì cũng thế mà thôi, tôi không kén chọn.

Trần Thuật hết sức thoải mái nói, lấy từ trong ba lô của mình ra một cái laptop, lại lấy cái bút, một cuốn sổ, cùng với các loại tài liệu:

- Vừa vặn tôi có vấn đề muốn thỉnh giáo anh đây, chúng ta bắt đầu luôn thôi.

- Phó tổng giám Trần.

Lạc Kiệt ngăn cản Trần Thuật “dọn nhà”, nói:

- Tôi cũng có công việc phải làm, còn vài cú điện thoại phải gọi, hay là chúng ta nói chuyện vào lúc khác.

- À, thì ra anh phải gọi điện thoại, không sao, anh cứ gọi đi, tôi không nghe đâu.

Trần Thuật ngồi xuống:

- Phó tổng giám Trần, những cuộc điện thoại này đều riêng tư.

Lạc Kiệt lớn giọng hơn:

- Thì ra là thế ...

Trần Thuật hiểu ý:

- Vậy anh cứ gọi điện đi, năm phút nữa tôi lại tới.

- Năm phút không đủ.

- Vậy thì mười phút nữa tôi quay lại vậy.

Lạc Kiệt lên giọng:

- Phó tổng giám Trần, công việc của tôi rất gấp ...

- Công việc của tôi cũng rất gấp.

Trần Thuật mặt dày mày dạn không để hấn nói hết:

- Anh xem đi, tôi vừa mới tới, chưa hiểu chức trách của mình là gì? Tôi phụ trách những mảng nào? Cũng phải trao đổi với anh về tiến triển các hạng mục mà phòng ta đang thực hiện chứ, đúng không? Việc nhiều như thế không tranh thủ là không được.

- Cậu ra ngoài trước đi đã.

Lạc Kiệt mất kiên nhẫn:

- Được, anh cứ gọi điện thoại đi.

Trần Thuật đứng dậy ra ngoài, nhưng đồ đạc để lại:

- Đồ thần kinh.

Lạc Kiệt tức tối cầm tài liệu trên bàn ném theo:

Đúng mười phút sau, Trần Thuật đập cửa:

- Tổng giám Lạc, tổng giám Lạc, tôi muốn cùng anh trao đổi tiến triển của hạng mục ...

- Lát nữa.

- Được.

Cứ như thế, đúng mười phút một lần, không lệch một giây, cứ như Trần Thuật đứng ở cửa bấm giờ vậy, y lại gõ cửa rầm rầm hô:

- Tổng giám Lạc, tổng giám Lạc, tôi có công tác muốn báo cáo với anh ...

Thế này e thành trò cười cho toàn bộ nhân viên mất rồi, thằng thần kinh đó không ngại làm trò hề, nhưng Lạc Kiệt cực kỳ thích thể diện thì hết chịu nổi, hấn cầm ngay điện thoại bàn lên, bấm số Chu Thắng, gần như rống lên:

- An bài văn phòng làm việc cho thằng thần kinh đó, đừng để y tới làm phiền tôi nữa.

- Vâng, vâng ạ, tôi làm ngay.

.....

Không lâu sau Trần Thuật đi vào văn phòng Lạc Kiệt thu dọn đồ đạc bày cả đồng trên bàn, trách:

- Tổng giám Lạc, anh khách khí quá, tôi đã nói rồi, làm việc ở đâu cũng được, không kém chọn đâu mà, cần gì phải khách khí.

Cơ mặt Lạc Kiệt co giật như ong đốt:

- Cung cấp môi trường làm việc thoải mái cho nhân viên là một trong số chuẩn tắc của công ty.

- Cảm ơn tổng giám Lạc.

Trần Thuật mặt đầy cảm kích:

- Tôi biết anh chưa gọi điện thoại xong, tôi không làm phiền anh công tác nữa, tôi đi đây.

- Được.

Tiền Trần Thuật đem hết đồ đạc ra khỏi văn phòng mình, lễ phép mỉm cười khép cửa lại, không ngờ Lạc Kiệt lại thở phào

vui sướng.

Sao mình lại thở phào chứ?

Không xong rồi, cái thằng điên này phải nghĩ cách tiến y đi mới được.

Ở trong văn phòng riêng rộng tới hơn 10 mét vuông sáng sủa sạch sẽ, bên ngoài kia là phong cách mỹ lệ của Hoa Thành, Trần Thuật cảm giác rất thỏa mãn.

- Chúng sinh tranh đấu sứt đầu mẻ trán chính là vì có một ô vuông mười mấy mét vuông bên sông thế này sao?

Trần Thuật khẽ buông một tiếng thở dài, tay cầm một cốc nước nóng, xoay ghế về phía cửa sổ nhìn dòng Châu Giang cuộn cuộn chảy:

- Thật dung tục.

Suốt cả một buổi sáng Trần Thuật không ra ngoài, giờ ăn cơm thư ký đi vào hỏi y có cần đặt cơm không, y gọi một suất cơm rượu thịt bò khoai tây.

Ăn xong bữa trưa đơn giản, sau đó chớp mắt chừng nửa tiếng, Trần Thuật sai thư ký đưa tới các loại tư liệu phòng kế hoạch cùng với bảng tiến độ hạng mục của các tiểu tổ. Ít nhất thì phải hiểu được tình hình cơ bản trong văn phòng.

Trần Thuật ngồi ở văn phòng suốt một buổi chiều mà không có một tổ trưởng hoặc là một nhân viên nào tới báo cáo công tác với y.

Có điều Trần Thuật không vội, sau khi biết Lạc Kiệt tích uy đã lâu, kiểm soát phòng kế hoạch ngoài dự liệu, y hiểu cần tính kế lâu dài. Nhất là sáng tay tới nhậm chức hai người đối đầu công khai, khiến không ít cấp dưới sinh cố kỵ, lúc này mà tới thân cận với y thì bằng với đắc tội với chủ quản chính chức rồi.

Đến giờ tan ca chiều, Trần Thuật chuẩn bị dọn bàn cùng đồng nghiệp ăn cơm liên hoan thì Chu Thảng gõ cửa.

Chu Thảng là cô gái phương nam điển hình, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, để mái tóc ngắn chớm mang tai, khi cười để lộ ra đôi nanh hổ đáng yêu. Tuổi còn trẻ mà quản lý văn phòng phức tạp, nói không có quan hệ bối cảnh gì thì người ta không tin.

- Tổng giám Trần, vừa rồi tổng giám Lạc gọi điện nói có hai hạng mục cần mọi người phải tăng cường tiến độ, yêu cầu toàn bộ nhân viên trong phòng phải tăng ca. Cho nên bữa cơm liên hoan tối nay tạm thời hủy bỏ, đợi mọi người có thời gian rảnh đã, anh thấy sao ạ.

Chu Thảng tỏ ra rầy áy náy, nói có phần ấp úng:

- Tôi không ý kiến.

Trần Thuật cười, lại là trò dẫn mặt khác của Lạc Kiệt đây mà, cũng là sự báo thù nho nhỏ đối với hành vi cướp văn phòng của mình. Chuyện này y chẳng thể nói gì được, chẳng lẽ mình lại nhảy ra nói, vì bữa cơm liên hoan chào đón mình mà mọi người phải bỏ công bỏ việc à?

Thực sự là trò quá trẻ con, thậm chí có chút nực cười, nếu trình độ Lạc Kiệt chỉ có thể này thôi thì thứ đáng dè chừng duy nhất chỉ là thân phận của hắn chứ không phải trí tuệ của hắn.

Ài, đặc điểm chung của đám công tử ca, làm việc không nghĩ tới tổn thất của công ty.

- Cảm ơn tổng giám Trần đã lý giải.

Chu Thảng nhoẻn miệng cười nhe ra cái răng nanh đáng yêu:

- Đều là vì công ty mà.

- Vậy tổng giám Trần làm việc đi ạ, tôi cũng phải đi tăng ca đây.

Chu Thảng hai tay đặt ở bụng, khom người lui ra:

Cơm liên hoan thì hủy bỏ, nghiệp vụ của công ty thì chưa hiểu, cũng không ai hi vọng Trần Thuật đi tìm hiểu, y thành người rảnh rỗi trong công ty.

Về thôi, chả vội, Trần Thuật lại lần nữa trấn an bản thân.

Chương 040: Gặp phải phiên toái lớn.

Lâm Kỳ, Lạc Kiệt, mỗi người một tính cách, một kiểu thủ đoạn, hết sức thú vị, trước kia Trần Thuật có chút thanh cao, không thèm để ý mấy chuyện này, giờ bỏ đi được tự tôn, quan sát người khác, chịu khó nghiền ngẫm hơn, cảm giác ngộ ra nhiều điều.

Suốt dọc đường đi thang máy xuống tiếng oanh yến riu rít, mùi nước hoa lẫn hương thơm thân thể nữ nhân làm người ta ngất ngây, mỹ nữ ở Đông Chính quả nhiên danh bất hư truyền, từ thanh thoát, hoang dã, gợi cảm cho tới vẻ đẹp tự tin trí thức đều có, đến Trần Thuật vừa có một ngày không vui vẻ gì cũng như quét sạch, thậm nghĩ Thang Đại Hải mà ở đây chắc chắn tàu hỏa nhập ma.

Thiên thật, nghĩ tới Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Vừa mới ra thang máy thì di động trong túi rung lên, Trần Thuật lấy máy ra xem, bên trên là bốn chữ “Thang đại thiếu gia”, chính Thang Đại Hải viết vào:

- Tìm tôi có chuyện gì thế?

- Hôm nay là ngày đầu tiên cậu tới công ty mới, là ngày trọng đại, định mời cậu một bữa khao thưởng.

Tiếng cười sang sảng của Thang đại thiếu gia làm người ta ấm lòng, hẳn thích nhất mời người ta ăn uống:

- Xe của tôi đã đỗ ở trước cổng của Đông Chính rồi, xuống mau.

- Anh thật đúng là, muốn mời cơm cũng phải hẹn trước chứ, bây giờ tôi là phó tổng giám công ty lớn, quyền cao chức trọng rồi. Vừa mới nhận lời đồng nghiệp văn phòng lát nữa liên hoan thì anh gọi điện tới, giả sử bây giờ tôi báo với họ là tôi không đi nữa, chẳng phải họ thấy tôi mới làm lãnh đạo đã lên mặt khó gần à?

Trần Thuật vừa bấm số tầng 1 vừa nói đùa với Thang Đại Hải:

- Thôi đi, sáng nay cậu trở mặt với Lạc Kiệt đã truyền đi khắp nơi rồi, tưởng tôi không biết chắc? Với tính của Lạc Kiệt, đời nào cho cậu dễ chịu, còn về phần cơm liên hoan e là không ai dám ăn cùng cậu rồi.

Thang thiếu gia vạch mặt:

- Hả, tôi nổi tiếng như vậy rồi sao?

Trần Thuật ngạc nhiên:

- Vênh mặt lên thật đấy à?

- Vênh cái gì, có nổi tiếng cũng sao bằng Thang đại thiếu gia, anh đã mời cơm thì tôi cung kính không bằng tuân lệnh, cúp máy trước đây.

Suốt đường đi Trần Thuật cứ nghĩ mãi, ra khỏi cổng công ty, quả nhiên xe BMW của Thang Đại Hải đã đỗ sẵn, vừa lên xe đã hỏi:

- Đây, làm sao tin tức của anh lại linh thông như thế, chuyện nhỏ xiu mà cũng biết nhanh thế?

- Chúng tôi làm truyền thông, Đông Chính làm phim ảnh, hai bên đương nhiên là hợp tác chặt chẽ rồi, nhiều nghệ sĩ mới của Đông Chính lần đầu xuất hiện trước công chúng là qua

triết mục của tôi, cả minh tinh Tô Âm chỉ đứng sau Không Khuê cũng thế đấy. Bên đó cũng có không ít người quen biết. Đặc biệt là phòng kế hoạch của cậu quan hệ thân thuộc với tôi lắm, tôi chỉ nghe ngóng một chút là biết hết.

Thang đại thiếu gia dương dương đắc ý thu ánh mắt hỏi mấy bóng hình xinh đẹp qua lại:

- Thằng nhãi cậu khá đấy, vừa mới tới đã làm Lạc Kiệt bẽ mặt rồi.

- Ai bẽ mặt thì nói giờ còn sớm quá, giả sử tôi không ngồi vững được, bị mấy trò rẻ tiền của hắn đuổi đi thì người bẽ mặt là tôi, có kẻ ra chỉ khiến người ta cười thêm.

Trần Thuật chỉ chỉ tay bảo Thang Đại Hải đeo đai an toàn vào:

- Nói đi, sao cất công tới tận đây tìm tôi, có chuyện gì?

Thang Đại Hải giọng ngón cái:

- Tôi gặp phải phiền toái lớn, cần cậu ra tay cứu viện đây.

- Chuyện gì thế?

Trần Thuật nghiêm túc hỏi, Thang thiếu gia mặc dù tính cách hơi tùy tiện, bề ngoài nhìn có vẻ sống vô tâm vô tính thật, nhưng đối đãi với bạn bè chân thành, giỏi xã giao, lãnh đạo ở ĐTH đều thích hắn, thanh danh ở Hoa Thành này rất tốt, mối quan hệ rộng, chuyện bình thường không làm khó được hắn:

Chủ yếu là hắn có tiền, thời đại này tuyệt đại đa số vấn đề đều giải quyết được bằng tiền nên cuộc sống của hắn rất thaori mái. Nếu như đã phải tới tận nơi cầu viện mình, xe còn đỗ ngay cổng, thế thì không phải là phiền toái nhỏ rồi, bất giác cũng lo theo.

Chưa đợi Thang đại thiếu gia trả lời, Trần Thuật đã giật mình:

- Không phải là ... Anh làm cô bé nào có bầu rồi chứ? Loại chuyện này tôi không giúp anh đâu, cùng lắm tôi chỉ làm cha nuôi ..

- Nói cái gì thế? Vớ vẩn.

Thang đại thiếu gia ngắt lời:

- Tôi mà là loại người đó à? ... Lần nào tôi cũng dùng bao cao su, không có chuyện được. Là chuyện khác ...

- Vay tiền à?

Thang đại thiếu gia cười hô hô dè bêu:

- Vay tiền tôi chẳng thèm tìm cậu, cho dù là đi lau dọn trong nhà tôi thì tiền trong tài khoản cũng lên tới 6 con số, cậu có không?

- Đúng là chó cắn Lữ Đồng Tân, không biết lòng người tốt, tôi mặc xác anh, khinh nhau à?

Trần Thuật nóng máu, nếu không phải xe đang chạy thì y đã bỏ đi rồi:

- Nguôi giận, nguôi giận, đùa mà.

Thang đại thiếu gia ngạc nhiên quay sang:

- Có tiền cho tôi vay thật à?

- Có.

Trần Thuật mạnh miệng đáp xong hơi đỏ mặt, vốn là không, song Thái Chiêu vừa chia cho y 20 vạn, mới 5 con số, chưa bằng cả đi lau dọn nhà cho hắn:

- Bốc phét, gia tài cậu có bao nhiêu, tôi không biết chắc.

- Xem ra anh không cần tôi giúp rồi, dừng xe.

- Được, được, cậu có tiền.

Thang đại thiếu gia cười nịnh nói xuôi theo:

- Cậu nói có một trăm triệu tôi cũng tin.

Trần Thuật có kích động nhảy xuống xe tuyệt giao, chơi với một thằng bạn quá nhiều tiền, đôi khi rất đả kích tự tôn.

- Lần này thực sự phải cần các cậu giúp rồi.

Thang đại thiếu gia mặt mày đau khổ:

- Tôi đang buồn thối ruột đây, cậu nhìn tóc tôi này, có phải thưa đi nhiều không? Đó là hai ngày qua bị rụng đấy, còn đau lòng hơn cả mất tiền.

- Rốt cuộc là sao?

- Hôm nay ăn đồ Nhật, vừa ăn vừa nói, tới lúc đó tôi kể cho cậu xảy ra chuyện gì, Như Ý cũng tới, đỡ phải nói lại lần nữa, cậu nghe cũng phiền.

Trần Thuật lại đột ngột hô:

- Dừng xe.

- Sao thế?

- Tôi muốn tuyệt giao với anh.

- Ăn xong hẵng tuyệt giao, tôi đặt chỗ rồi, ba người.

Thang đại thiếu gia vội khuyên:

- Được.

Trần Thuật làm mặt lạnh gật đầu:

- Không nên làm khó nhà hàng.

Tới quán thường tới, quả nhiên là Lý Như Ý đã ngồi đợi sẵn rồi, đúng thói quen của hắn, ngồi trong góc, vị trí có thể quan sát toàn bộ phòng bao, im lìm như con thú rình mồi.

Trần Thuật chào Lý Như Ý một câu không để ý hắn có chào lại mình không, ngồi vào chỗ giục:

- Đủ người rồi, anh nói luôn đi.

- Bức hôn.

Thang đại thiếu gia vẻ mặt hết sức nghiêm trọng:

- Mẹ tôi ép tôi kết hôn.

- Đây là chuyện tốt mà.

Trần Thuật vỗ tay:

Lý Như Ý cũng gật gù phụ họa, cha mẹ chọn vợ cho, đỡ tốn công.

- Tốt ở chỗ nào? Con bé đó ... Tôi không quen, càng không có cơ sở tình cảm nào hết. Thang đại thiếu gia này sao có thể cưới một cô gái không yêu?

Thang đại thiếu gia hai tay nắm tóc, không may đứt một sợi tóc, thế là suýt rơi nước mắt:

- Các cậu xem đi, xem đi, xem tôi đang trải qua chuyện gì đi.

Trần Thuật và Lý Như Ý nhìn nhau, đều thấy vấn đề nghiêm trọng rồi, tên này chăm sóc tóc quá chăm cha mẹ mà.

- Vậy là anh không quen cô gái đó?

- Không quen.

Thang đại thiếu gia nói xong lại sửa lời:

- Cũng không nói là không quen, hôm qua cậu gọi điện cho tôi nhớ không, khi đó tôi không tiện nói ...

- À, phải rồi, mẹ cậu gọi cậu về nhà ăn cơm, có khách quan trọng ... Chẳng lẽ là em gái đó? Đi xem mắt à?

Trần Thuật nói tới “đi xem mắt” không nhịn được cười, Lý Như Ý cũng chỉ mặt Thang Đại Hải mà cười, ai ngờ rằng

Thang đại thiếu gia phong lưu thành thói, bạn gái vô số lại bị trong nhà ép đi xem mắt chứ.

Chương 041:

Thang đại thiếu gia nhìn phản ứng của hai tên bạn thì nghiêng răng trèo trẹo:

- Trần Thuật, cậu đừng cười đắc ý như thế, cậu suýt mọc sừng tôi có cười cậu không? Như Ý, cả cậu nữa, tôi nhớ mặt cậu rồi đấy nhé, lần sau cậu gặp chuyện tôi sẽ cười to nhất.

- Được, được, anh nói đi.

Trần Thuật không cười nổi nữa, Lý Như Ý không nói gì, cũng cố gắng không chế nụ cười trên môi:

- Em gái đó tên là Tạ Vũ Khiết, cha cô ấy Tạ Dân là bạn chí giao của cha tôi, năm xưa khi hai người cùng tới Hoa Thành sáng nghiệp, cha tôi làm thực phẩm, cha cô ấy làm địa ốc ...

Vì Lý Như Ý không khác gì bị câm, Trần Thuật coi như đặt câu hỏi thay cả hai, ồ một tiếng:

- Vậy là kết hôn thương nghiệp à?

- Gần như thế, trường bối hai nhà muốn ghép chúng tôi thành đôi, hôm qua mẹ tôi nói với tôi, bà ấy bệnh cũ tái phát, bảo tôi về nhà. Tôi vội vội vàng vàng về mới biết là tổ chức chúng tôi xem mắt ...

Lý Như Ý hiếm khi xen vào một câu:

- Trông thế nào?

- Xinh đẹp lắm, nhưng không có tình cảm gì cả ... Với lại tôi cũng không thích con gái như thế.

- Thế là thế nào?

Thang đại thiếu gia hồi tưởng lại cảnh gặp mặt hôm qua, rung mình một cái, ra sức lắc đầu xua đi hình ảnh của cô gái đó:

- Loại mà toàn thân toàn hàng hiệu ấy.

Lý Như Ý nhìn Thang đại thiếu gia một lượt, kết luận:

- Tức là rất xứng đôi.

- Cậu ở phe nào?

Thang đại thiếu gia sững cồ rít lên:

- Bình tĩnh, bình tĩnh, nói tiếp đi.

Trần Thuật nén cười, lòng nghĩ xứng đôi thật, Thang đại thiếu gia từ đầu tới chân cũng toàn là hàng hiệu, có món nào không ngót nghét cả tháng lương của y trở lên:

- Mặc dù toàn thân tôi là hàng hiệu, nhưng tôi không khoe, cô ta thì mở mồm ra là cái túi da cá sấu này bao nhiêu tiền, đôi giày đang đi là phiên bản có giới hạn thế nào, còn cái gì mà điện thoại đang dùng chế tác thủ công ra sao ... Tóm lại, nữ nhân đó là cái máy bán đồ xa xỉ phẩm di động.

Thang đại thiếu gia ra sức vạch rõ giới hạn hai bên:

- Tôi thẳng tính, nghe cô ta khoe khoang, tôi không nhịn nổi, ăn cơm một bữa mà chúng tôi cãi nhau tới 40 phút, thế mà mẹ tôi với mẹ cô ấy còn kéo chúng tôi đi chơi golf, lại cãi nhau nửa ngày ... Tôi thiếu chút nữa cầm gậy đánh golf quất vào mặt cô ta. Các cậu nói xem, Thang đại thiếu gia này học vấn đầy năm xe, phẩm tính thanh cao, sao có thể lấy loại con gái đó làm vợ.

Hai tên bạn không biết bình luận thế nào, cái cuộc sống đó ở ngoài tầm tưởng tượng của bọn họ.

- 18 tháng sau phải đính hôn rồi.

Thang đại thiếu gia gục mặt xuống đau khổ tột độ:

Lý Như Ý huých vai Trần Thuật hỏi nhỏ:

- Hôm nay bao nhiêu ấy nhỉ?

- 29 rồi.

- Vậy là còn 19 ngày nữa ...

- Đúng, chỉ còn 19 ngày nữa thôi, giờ hai nhà đã bắt đầu lo liệu rồi, cha tôi đã sai thư ký đi thiết kế thiệp mời, muốn tự mình viết ...

Thang đại thiếu gia vỗ mạnh bàn, rống lên:

- Còn nhân quyền nữa không?

- Thế anh không phản kháng à?

Trần Thuật nghi hoặc, với tính tình của Thang Đại Hải làm gì có chuyện hấn ngoan ngoãn chấp nhận an bài của người khác, nhất là chuyện tình cảm:

Cho tới bây giờ hấn vẫn làm cái nghề bị cha hấn khinh bỉ chính là minh chứng.

- Có phản kháng ...

Thang đại thiếu gia như bị rút mất xương sống:

- Tôi vừa đặt đũa xuống, chưa nói câu nào, mẹ tôi đã ôm ngực nói không sống được bao lâu nữa, nói trước khi chết có một chuyện bận lòng, nếu không làm xong, chết không nhắm mắt.

Thôi xong, thế này thì ai mà giúp được nữa.

Thang Đại Hải nhiều tuổi hơn bọn họ, Trần Thuật 24, Lý Như Ý 25, còn hấn thì đã 28, tính cả tuổi mụ nữa thì sắp 30 rồi.

Chuyện năm xưa làm tổn thương hấn quá sâu, trong hai năm thống khổ nhất, hấn thậm chí không cả muốn tiếp xúc với nữ nhân, ngay cả nói chuyện với nữ nhân với hấn mà nói là chuyện vô cùng gian nan. Một dạo người nhà của hấn còn nghi ngờ hấn đồng tính luyện ái, mẹ hấn còn có lần khóc thảm thiết hỏi hấn sự thực.

Thang Đại Hải vì không muốn làm người mẹ sức khỏe không tốt phải lo, cho nên hấn mới cắn răng vượt qua nỗi đau ... Thế là hấn biến thành Thang đại thiếu gia thay bạn gái như thay áo bây giờ.

Cuộc đời này, thực sự quá gian nan.

- Vậy anh định làm sao?

Trần Thuật khẽ buông một tiếng thở dài:

- Tôi định làm gì à? Tôi mà biết phải làm gì thì cần gì gọi hai cậu tới giúp.

Thang Đại Hải nhìn chằm chằm Trần Thuật:

- Cậu là đại tài tử cơ mà, không phải cậu chuyên viết kịch bản tiểu thuyết à? Đầu óc cậu linh hoạt nhất, cậu nghĩ giúp tôi đi chứ ... Nghĩ ra một câu chuyện giúp tôi thoát khỏi khổ cảnh. Làm mẹ tôi khỏi thương tâm, mà tôi cũng không cần kết hôn.

Trần Thuật cười méo miệng:

- Nếu mà anh nhắc tới kịch bản với tiểu thuyết thì tôi có ngay một cái đây.

Thang đại thiếu gia vô ngay lấy tay Trần Thuật, mặt đầy kích động:

- Cách gì?

- Làm xét nghiệm DNA, nói anh không phải con họ, tình tiết thường thấy nhất.

- Ở dưới cầu Hải Châu có người làm giấy tờ giả.

Lý Như Ý bổ xung:

- Giấy tờ tôi lo.

Thang đại thiếu gia gạt văng tay Trần Thuật ra:

- Cái này không phải làm mẹ tôi thương tâm mà làm bà ấy mất mạng.

- Anh phải biết rằng chuyện này là do anh gieo nhân nào gặp quả nấy thôi, hai bác sớm chóng mắt với hành vi thay bạn gái như thay áo của anh rồi. Mẹ anh còn gọi điện cho tôi nhờ tôi kiểm giúp anh cô gái tốt để anh làm bạn lâu dài ...

Trần Thuật làm điệu bộ chịu thua, bạn gái mình còn chả giữ nổi nữa là:

- Bây giờ bọn họ giới thiệu bạn gái, lại còn bắt anh đính hôn, do đã tuyệt vọng về anh rồi.

- Vậy thì tôi phải nghe theo à?

Thang đại thiếu gia hờn xiêu phách lạc:

- Vậy là Dung Dung, Lệ Lệ, Cách Cách, Mỹ Mỹ ... Đều phải rời xa tôi sao?

Trên đời không biết bao nhiêu anh em đang chần chừ đơn gối chiếc đây, Trần Thuật rất muốn đắm vào mặt hấn đòi lại công bằng cho số đông:

- Nếu anh thực sự chịu khó bỏ công đầu tư vào một tình cảm, có lẽ anh sẽ thực sự bước ra khỏi quá khứ.

- Ai chưa bước ra được?

Thang đại thiếu gia như mèo dẫm phải đuôi:

- Chỉ thẳng vương bát đản mới không bước ra được.

Trần Thuật đợi cơ hội này từ lâu:

- Vậy anh tự hỏi lòng xem, anh thực sự vượt qua được chưa, anh đi từ cực đoan này tới cực đoan khác, anh lừa được ai cũng không lừa được bản thân đâu, lừa bản thân là vương bát đản.

- Cậu ấy nói đúng.

Lý Như Ý không nhiều lời, nhưng nói ra là coi như chốt vấn đề:

Thang đại thiếu gia vỗ bàn “rầm ” một cái:

- Ông chủ, vương bát đản gọi món.

Cửa phòng bao làm kiểu kéo đúng phong cách Nhật Bản, Kiki mặc một bộ kimono cách điệu. quỳ ở trên chiếu, đưa ipad tới, nhìn ba người họ, đôi mắt to tròn hoang mang:

- Vương bát đản nào gọi món?

- Tôi ...

Thang Đại Hải giơ tay lên:

- Chính là tên vương bát đản này đây.

- Anh Thang, anh thật đúng là biết nói đùa.

Vì ba người thường xuyên tới đây ăn cho nên Kiki cũng rất quen thuộc với bọn họ, đưa ipad cho Thang đại thiếu gia, ngồi xuống nói cười, ánh mắt thì cứ len len nhìn Lý Như Ý ngồi trong gọng không nói không rằng:

Lý Như Ý cao 1m8, mái tóc đen xài vài sợi lò xo, trông hết sức nghệ sĩ, lại thêm vào khuôn mặt kiểu soái ca lạnh lùng, ánh mắt u uất, cực kỳ được các cô bé yêu thích. Kiki là sinh viên Đại học sư phạm Hoa Thành, khi không có tiết học tới

đây làm thêm, mỗi lần bọn họ tới đều là cô đích thân chiêu đãi, đương nhiên ý của túy ông không phải ở rượu.

Chuyện này Thang Đại Hải và Trần Thuật đều biết, nhưng cô gái này vô vọng thôi, Lý Như Ý chắc là đứt dây thần kinh cảm giác với nữ nhân rồi, từ lúc bọn họ quen biết nhau, chưa bao giờ thấy hắn phản ứng với các cô gái xinh đẹp.

Chương 042: Nhất tâm nhất ý, Lý Như Ý.

- Thôi, chẳng gọi món nữa, lấy cái combo này, ba phần là được, ít rượu hâm nóng nữa.

Thang đại thiếu gia hôm nay không có tâm trạng ăn uống, chọn luôn suất ăn cao cấp nhất:

- Nói thế thì ai nói dối đều là vương bát đản, đúng không Trần Thuật.

Trần Thuật không hiểu sao hắn đột nhiên qua nhắm vào mình:

- Đúng.

- Vậy cậu quên Lăng Thần chưa?

Thang đại thiếu gia hỏi xong thấy Trần Thuật không đáp, đẩy vai:

- Quên hay chưa, nói đi.

- Chưa quên, nhưng cũng không muốn nhắc tới nữa.

Trần Thuật mặt lãnh đạm, giọng bình tĩnh:

- Cô ấy và tôi không có bất kỳ quan hệ gì nữa rồi.

- Hi vọng cậu nói được làm được.

Thang đại thiếu gia giờ ngón cái:

Trần Thuật khẽ hừ một tiếng.

Hận là một thanh gươm hai lưỡi, đâm bị thương người khác thì cũng cứa đứt da thịt của mình.

Kiki lại nhìn Lý Như Ý một cái hỏi ý, hần chỉ gật đầu, hơi thất vọng lùi ra khỏi phòng đi chuẩn bị đồ ăn cho ba người.

Thang đại thiếu gia khẽ thở dài:

- Tôi sợ cậu đi vào vết xe đổ của tôi thôi, cậu là cái thẳng chuyện gì cũng thích giữ trong lòng chịu đựng một mình, tôi biết không dễ dàng, nhưng kiên cường lên.

- Đương nhiên.

Trần Thuật cầm cốc trà thơm lên:

- Có câu nói thế nào nhỉ, nếu không kiên cường thì yếu đuối cho ai xem? Tôi chẳng có gia sản vãi tỷ để về kế thừa, phải kiên cường thôi, đúng không?

- Dù sao chuyện của tôi giao cho cậu đấy, cậu nghĩ cách xử lý giúp tôi, trước kia cậu làm ở phòng quan hệ xã hội mà, bao nhiêu rắc rối lớn nhỏ của đám nghệ sĩ, cậu xử lý gọn gàng, chuyện của tôi lại không chịu giúp à?

Thang đại thiếu gia ăn vạ:

- Thì để tôi nghĩ đã.

Trần Thần giơ tay đầu hàng:

- Anh không muốn kết hôn thì dễ nhưng bảo làm mẹ anh không thương tâm thì khó, vì anh không kết hôn, nhất định bác ấy thương tâm, đây là mệnh đề mâu thuẫn.

Thang đại thiếu gia thở dài sườn sượt, chợt quay sang Lý Như Ý:

- Cậu có bạn gái không?

Lý Như Ý lắc đầu ngay:

- Không có.

- Thế cậu đã từng yêu ai chưa?

Lý Như Ý vẫn lắc đầu:

- Chưa.

- Vậy cậu có cô gái mình thích không?

Lý Như Ý nghĩ một lúc thì gật đầu.

- Cậu còn cổ hủ hơn cả số đồ cổ mà cha tôi sưu tầm.

Thang đại thiếu gia đánh giá:

Lý Như Ý không đáp, cúi đầu uống trà đại mạch.

Quan hệ giữa ba người bọn họ là như thế đấy, đại đa số là Trần Thuật với Thang Đại Hải “lời qua tiếng lại” với nhau, Lý Như Ý ở một bên lặng lẽ nhìn, thì thoảng xen vào một câu, nói câu nào là nhói đau câu đó. Lần nào cũng là Thang Đại Hải nêu ra vấn đề, Trần Thuật đưa ý kiến, Lý Như Ý là người bỏ phiếu phân thắng bại.

Vì chúc mừng Trần Thuật tìm được công tác mới, Thang đại thiếu gia mở một chai Bowmore 18, cơm no rượu say, người lái xe, người bắt taxi, người gọi xe bus, đường ai nấy đi.

Trần Thuật ngồi trên xe xem tin tức hôm nay, ngón tay lướt qua lướt lại, vô tình chạm vào vết xước sau di động.

Đó là do y đang đi trên đường, Lăng Thần đột nhiên nhảy lên lưng y, vốn định làm y bất ngờ, không ngờ làm làm di động trong tay rơi xuống đất.

Cũng chính vì thế mà Trần Thuật thay cho Lăng Thần cái di động mới, còn chiếc iphone do Lăng Thần làm rơi này, rơi vào tay Trần Thuật.

Về tới nhà trọ, Trần Thuật lục tủ tìm chiếc di động mới mà Thái Chiêu tặng mình. Lấy que chọc sim lấy sim ra, thay vào

trong điện thoại mới, sau đó ném thẳng chiếc điện thoại cũ vào thùng rác.

Tình cảm đã thay đổi thì chỉ là rác, rác thì đó là chỗ nó nên thuộc về.

Mở chiếc máy mới, khi biểu tượng quả táo bạc cắn dở hiện lên, nó cũng giống như cuộc đời bị người ta ngoạm mất một miếng của Trần Thuật.

Y và chiếc điện thoại này đều cùng bắt đầu.

.....

Thang Đại Hải lúc đó ngồi ở ghế sau xe, lái xe là một người trung niên tóc thưa thưa, xe lái vừa nhanh vừa văng, còn tốt hơn hẳn lái mấy phần.

Vì uống khá nhiều rượu tây, đầu óc Thang Đại Hải có chút choáng, hắn dựa vào lưng ghế nhìn ánh đèn xanh đỏ loang loáng bên ngoài.

Khi xe lái lên cầu lớn Châu Giang, Thang Đại Hải chợt lên tiếng gọi:

- Bác tài, dừng xe.
- Thưa anh, chỗ này không dừng xe được.

Lái xe giải thích:

- Kiểm một chỗ có thể dừng xe.

Lái xe đành lái xuống cầu, tới bên bờ Châu Giang.

Thang Đại Hải đẩy cửa, xuống xe, bước chân hơi lảo đảo, đập đập cửa kính:

- Bác tài, có thuốc lá không?

Lái xe lấy trong túi ra thuốc lá và baattj lửa, Thang Đại Hải nói một câu cảm ơn, đứng ở bên sông, châm điếu thuốc hút,

mắt nhìn chăm chăm vào dòng Châu Giang đen ngòm ngòm, cuộc đời của hắn đáng lẽ đã phải kết thúc ở nơi đó, nếu Trần Thuật và Lý Như Ý không xuất hiện.

.....

Lý Như Ý sống ở xa nhất trong số ba người, là người cuối cùng về tới nhà.

Nơi hắn ở là gian phòng nhỏ ở trên tầng thượng của khu chung cư, về nhà tắm rửa, thay một bộ quần áo rộng rãi thoải mái, bật máy vi tính lên, ôm đầu gối ngồi co ro trước máy vi tính.

Hắn điều chỉnh micro, bật camera lên, khuôn mặt tuần mỹ u uất xuất hiện, làm cả phòng livestream xôn xao, dòng chat chảy vào vào gần như không kịp đọc.

- Nam thần về rồi.
- Em đợi anh mãi, cứ tưởng hôm nay không được gặp anh.
- Nhất Tâm Nhất Ý, Lý Như Ý.

Quá nửa khuôn mặt của Lý Như Ý bị những hàng chữ Hán tự nhất chìm, khung chat ở bên cạnh càng tuôn ào ào như nước, lướt qua một cái đã biến mất.

Lý Như Ý chẳng chào hỏi, chăm chú điều chỉnh âm thanh, sau đó hát một bài kinh điển tiếng Việt (Im lặng là vàng).

Gió đêm rét mướt..Mình tôi nghĩ về những chuyện đã qua

Tôi của trước kia tràn đầy oán giận

Vu oan chỉ trích chất chứa đầy mình sao chẳng tức

Với tin đồn thất thiệt thì phản ứng gắt

Đó là một bài hát do Hứa Quan Kiệt viết lời, Trương Quốc Vinh biểu diễn, Trương Quốc Vinh đã đi xa hơn mười năm rồi,

nhưng vẫn còn sống trong tim của vô số người. Đó là sức hút nhân cách, cũng là sức mạnh của âm nhạc.

Mỗi đêm khuya, Lý Như Ý lại phát sóng livestream ca hát, bởi vì khuôn mặt tuấn mỹ vô song, giọng ca sâu lắng, thu hút rất nhiều thiếu nữ.

Bởi vì hấn chẳng tương tác mấy với fan, cho nên không thể nói là hot, song vì thế người theo dõi hấn đều là fan trung thành, bọn họ mỗi đêm khuya lại ngồi bên máy vi tính hoặc nhìn màn hình di động đợi Lý Như Ý.

Mà Lý Như Ý lại là streamer cực kỳ thất thường, thời gian livestream không có định, nội dung cũng đơn điệu.

Đó là hấn ngồi trước màn hình ôm một cây ghita cũ hát, yêu cầu ca khúc không thêm đề ý, tin nhắn không trả lời, tôi thích hát gì thì nghe nấy đi, tôi không hát nữa là mệt rồi.

Nhiều khi fan hâm mộ đợi cả tối chẳng thấy hấn đâu, đôi khi hấn cùng Trần Thuật, Thang Đại Hải uống rượu tới hai ba giờ sáng trở về, phòng livestream chẳng còn ai, hấn vẫn cứ ôm đàn hát.

Vì thế mà khiến nhiều người không thích hấn, nhưng ai đã thích hấn rồi thì càng si mê.

Chỉ vì đó là hấn.

Trần Thuật cũng lén lút vào phòng livestream của Lý Như Ý nghe hát, trên màn hình hấn vẫn kiêu lời như thế, khuôn mặt đẹp trai tới mức làm người ta hận không thể đấm cho vài phát, cùng giọng ca thực sự có sức hấp dẫn trí mạng với nữ nhân.

Fan hâm mộ còn lập nên một câu lạc bộ, đặt tên là “nhất tâm nhất ý”. (Một lòng một dạ).

Trần Thuật và Thang Đại Hải chưa bao giờ hỏi Lý Như Ý thu nhập từ livestream ra sao, vì bọn họ đều hiểu, thứ hấn thực

sự muốn làm là đóng phim, là muốn ra album, chứ không phải giống như bây giờ, co ro trong góc nhỏ tối tăm, một mình hát tới khi trời sáng.

Giống như mọi khi Lý Như Ý hát quên mình, chìm đắm vào thế giới riêng.

- Như Ý, Như Ý, em muốn sinh con cho anh.

- Như Ý, hôm nay là sinh nhật em, được nghe anh hát, em toại nguyện rồi.

- Em muốn nghe (Lạc đà sa mạc), anh Như Ý, hát (Lạc đà sa mạc) đi mà ...

Dòng chat cứ tiếp tục chạy, fan hâm mộ tuy biết hẳn không đọc vẫn gửi tin trong vô vọng gửi số di động, số QQ của mình, mong được hẳn liên lạc lại.

Hát liền ba bài, Lý Như Ý hơi khát, mở tủ lạnh mini ở bên cạnh, lấy ra chai bia, uống mấy ngụm rồi bắt đầu hát (Chỉ trách em quá nổi xinh đẹp).

Lý Như Ý là fan của Trương Quốc Vinh, đại đa số thời gian, hẳn hát ca khúc của Trương Quốc Vinh.

Sau khi hát liền bảy tám bài, Lý Như Ý tắt màn hình, đặt ghita ở góc tường, sau đó ngã mình xuống giường.

Từng ngày lại từng ngày ghép thành một năm.

Năm này qua năm khác, chẳng biết khi nào mộng mới tròn.

Chương 043: Mặt dày mày dạn.

Buổi sáng, tòa nhà Đông Chính.

Trần Thuật đi làm rất đúng giờ, mặc bộ vest mỏng, sơ mi xanh nhạt, quần âu xám lông chuột, giày da cũ rồi song lau chùi sạch sẽ, ăn mặc luôn chỉnh chu nhưng không quá cầu kỳ ly nết, tự nhiên sang khoái.

Khi vào tòa nhà thì thấy Lạc Kiệt đứng đợi ở bên thang máy, mặc dù bối cảnh của hắn rất lớn, nhưng làm việc coi như vẫn tận chức. Ít nhất không như nhiều kẻ khác ỷ vào bối cảnh mà coi công việc như trò đùa, muốn tới thì tới, không muốn tới thì dăm bữa nửa tháng không thấy cái mặt đâu.

Trần Thuật đi nhanh tới, niềm nở chào:

- Chào buổi sáng tổng giám Lạc.
- Chào buổi sáng phó tổng Trần.

Lạc Kiệt thấy Trần Thuật không khác nào đi đường vô tình dẫm phải phân chó, tâm tình tốt đẹp buổi sáng biến mất sạch:

- Tổng giám Lạc ngày bận trăm công nghìn việc mà vẫn tới công ty sớm như thế, làm đám cấp dưới chúng tôi khâm phục không thôi. Có tổng giám Lạc ở đây, lo gì phòng kế hoạch không ngày một phát triển.

- Phó tổng Trần, thang máy tới rồi kia.

Lạc Kiệt không muốn dây dưa với Trần Thuật, cửa thang máy vừa mở ra, hắn bước vào trước:

Trần Thuật đi theo sau, vẫn tươi cười:

- Tổng giám Lạc, tôi muốn lát nữa cùng anh trao đổi vấn đề phân công công tác ở phòng kế hoạch.

Lạc Kiệt nâng cổ tay xem đồng hồ:

- Buổi sáng tôi có công tác phải xử lý, hẹn khi khác đi.

Chương 044: Bánh có độc cũng nuốt.

- Vậy buổi chiều?
- Buổi chiều tôi đi họp.
- Tôi hiểu rồi.

Trần Thuật gật đầu không nói gì thêm:

Lạc Kiệt không nghĩ mình đã cắt được cái đuôi này, thang máy im ắng một cách gượng gạo, cửa vừa mở, hắn thở phào đi ra ngay, Trần Thuật bám sát gót.

Đi vào tầng lầu phòng kế hoạch, Trần Thuật theo thói quen chào hỏi mỗi một đồng nghiệp đi qua.

Nhìn Lạc Kiệt ở bên cạnh mặt theo cái kiểu người sống chó lại gần, ai mà dám chào hỏi lại y? Người to gan lắm cũng chỉ đáp lại bằng nụ cười lúng túng, người nhát gan thì bước đi thật vội vã, đi qua rồi sống lưng còn ròn rợn.

Phản ứng của mọi người làm Lạc Kiệt cười lạnh không thôi, thầm nghĩ thằng nhãi không biết cân nhắc phân lượng của mình, vừa mới nhậm chức đã dám đối đầu với mình, đúng là ngựa non háu đá.

Lại nhớ tới hôm qua mình cùng Bạch Khởi Nguyên cùng ăn cơm, tâm tình Lạc Kiệt tốt hơn một chút.

” Để xem mày có thể ở lại đây được bao lâu, thằng nhãi ngu xuẩn, đắc tội với cả Bạch Khởi Nguyên thì làm gì còn đất sống cho mày.”

- Tổng giám Lạc.

Trần Thuật lên tiếng gọi:

- Chuyện gì?

Lạc Kiệt lãnh đạm hỏi, không buồn quay đầu:

- Tôi muốn đề xuất một ý kiến nho nhỏ.

- Hử? Ý kiến à, ý kiến gì?

Lạc Kiệt hơi nhú mày, thẳng nhãi này còn chưa chịu thôi hay sao:

Rõ ràng là thế, suốt cả ngày hôm qua hắn chỉ làm một việc, đó là tìm hiểu toàn bộ thông tin về Trần Thuật, sau khi tiếp xúc với vài người, hắn có một nhận thức đại khái.

Kết luận của hắn là, thẳng nhãi này không phải vừa đâu.

Nhưng càng như thế Lạc Kiệt càng quyết tâm đẩy Trần Thuật đi.

- Là thế này, mặc dù chỉ là ngày thứ hai tôi tới phòng kế hoạch làm việc, nhưng theo tôi quan sát, phát hiện ra trong phòng có vấn đề nho nhỏ ...

Trần Thuật không để ý tới thái độ của Lạc Kiệt, cứ việc mình mình nói:

- Vấn đề gì?

Lạc Kiệt cười khẩy trong lòng hỏi lại, muốn xem Trần Thuật bới móc gì mình:

- Tôi thấy rằng, chúng ta là công ty truyền thông điện ảnh, nên tạo ra không khí làm việc hoạt bát thoải mái, để mỗi một nhân viên đều có thể khoan khoái tới công ty làm việc sinh hoạt.

Trần Thuật trình bày ý kiến:

- Vừa rồi suốt cả dọc đường đi lại không có một ai dám chào hỏi tổng giám Lạc, họ thấy anh cứ như chuột thấy mèo, chào hỏi tôi cũng không dám. Tôi đang nghĩ phải chăng là tổng giám Lạc quá uy nghiêm, khiến các đồng nghiệp trong phòng sinh sợ hãi xa cách.

Rốt cuộc Lạc Kiệt cũng phải dừng lại.

Trần Thuật mặt chân tình tha thiết nói:

- Tổng giám Lạc, nên chẳng anh cân nhắc lại ... Thoải mái hơn một chút? Hoạt bát hơn một chút? Hiện giờ không phải đang đề xướng tư duy internet và văn phòng internet không ? Hơn nữa nhân viên của những công ty IT đều nuôi mèo nuôi chó trồng cây, còn có người biến chỗ ngồi của mình cải tạo thành bờ biển Hawaii Chúng ta làm lãnh đạo có nên noi gương không?

Lạc Kiệt mở to mắt nhìn Trần Thuật, những lời vô sỉ như thế mà cũng nói ra được à? Bảo tao phải cân nhắc lại, phải thoải mái hơn, hoạt bát hơn.

Vì mọi người không dám trả lời mày, không dám tiếp xúc với mày mà mày hất hết nước bẩn lên người tao à? Thằng khốn không biết thân biết phận này.

Lạc Kiệt theo thói quen nâng kính lên, xoay lưng lại với cửa văn phòng nói:

- Chẳng lẽ đây chẳng phải là vấn đề của phó tổng giám Trần sao?

- Vấn đề của tôi à?

Trần Thuật mặt cực kỳ hoang mang:

- Tôi có vấn đề gì đâu, trước kia ở Hoa Mỹ mọi người thích tôi lắm, lần nào bỏ phiếu kín tôi cũng là nhân viên được hoan nghênh nhất mà.

- Vậy mà tôi nghe nói lại không phải như thế, nghe đâu phó tổng giám Trần bị Hoa Mỹ cho thôi việc.

- Không có chuyện đó.

Trần Thuật khẳng định chắc chắn:

- Là tôi từ chức không làm nữa, không gian thăng tiến của Hoa Mỹ quá hẹp, bên Đông Chính thích hợp với tôi hơn một chút. Vừa mới tới đã giao cho tôi chức vị quan trọng như thế này, đây là sự thừa nhận đối với năng lực của tôi, tôi nhất định sẽ cống hiến hết mình.

Lạc Kiệt hiểu rằng những lời này hàm ý nói với mình, đừng giở thủ đoạn với y, y đã tới rồi thì không đi:

- Tôi cũng chẳng có vấn đề gì, trước khi cậu tới, tôi và mọi người rất hòa hợp.

- Tổng giám Lạc không có vấn đề gì thì tốt.

Trần Thuật như bỏ được một phen tâm sự:

- Tôi vừa mới tới Đông Chính một ngày, nhìn sự việc còn chưa toàn diện, nếu có chỗ nào không phải, mong tổng giám Lạc thông cảm, dù sao mọi người đều vì công tác thôi mà.

- Tôi hiểu, tôi không để những chuyện nhỏ nhặt đó ở trong lòng.

Lạc Kiệt muốn kết thúc cuộc đối thoại này, hần thấy nói chuyện với Trần Thuật thêm một chữ, tuổi thọ của mình sẽ giảm đi một giây:

- Cảm ơn tổng giám Lạc.

Trần Thuật cười thật tươi:

- Tôi biết tổng giám Lạc gần đây công tác bận rộn, không cần đề chuyện cơm liên hoan của tôi trong lòng nữa ... Tổng giám Lạc, tối nay có tiếp tục tăng ca chứ?

Câu này làm Lạc Kiệt không cách nào trả lời.

Nếu như nói tối nay không cần tăng ca, vậy chẳng phải là cần tổ chức liên hoan cho y sao? Dù thế nào đây cũng là nghi thức chào đón của công ty với nhân viên mới.

Nếu không muốn tổ chức nghi thức hoan nghênh này, vậy phải tiếp tục để toàn thể nhân viên tăng ca Như thế không chỉ mình cũng bị kẹt lại ở văn phòng mà nhân viên cũng sẽ có ý kiến với mình.

Tăng ca một ngày không sao, hai ngày không sao, nhưng đến ngày thứ ba, không vấn đề cũng thành vấn đề/

Có nhân viên nào thích lãnh đạo suốt ngày ép tăng ca, bắt mãi với mình mà tăng cao, nói không chừng sẽ bị thăng nhãi này lợi dụng.

Trầm ngâm rất lâu, Lạc Kiệt đang định lên tiếng thì Trần Thuật thở dài:

- Xem ra tối nay tổng giám Lạc vẫn muốn tăng ca, anh vất vả rồi, tôi không quấy rầy nữa.

Nói xong quay mình đi luôn để lại mặt Lạc Kiệt âm u hơn cả trời mưa.

Thằng nhãi này đang báo thù mình đây mà, báo thù mình hôm qua làm mất mặt y trước mặt mọi người, không tổ chức nghi lễ hoan nghênh y, không phân phối văn phòng cho y, thậm chí không phân công công tác cho y, biến y thành người vô hình.

Xem ra nếu không giải quyết vấn đề thì y không để mình yên đâu, cái thằng điên này không biết làm gì, nhưng giải quyết thì Lạc Kiệt không cam tâm.

Phải đuổi thứ ngang bướng bất thuần này đi.

Lạc Kiệt bắt đầu một ngày làm việc mới với tâm trạng không thể tệ hơn, cả thư ký xinh đẹp vào pha trà cũng khiến hắn thấy bức mình đuổi ra ngoài, hắn xưa này đã bao giờ phải thua thiệt vì ai, đã bao giờ phải tiến thoái lưỡng nan như thế này?

Vừa rồi hắn vốn định nói “tối này không tăng ca”, nhưng mà thằng nhãi khôn kiếp đó chặn đường lui của mình rồi.

Giờ tiền cũng khó, chưa làm gì được y mà tâm trạng đã be bét thế này, không xong, y rảnh rồi quá, suốt ngày không có việc gì để làm chẳng phải tới quấy rầy làm mình phát điên à?

Giao việc cho Trần Thuật rồi, để y ăn sâu bén rễ ở đây thì làm sao đuổi đi được nữa?

Trái cũng khó, phải cũng khó.

“Lâm Kỳ, thứ phế vật ăn hại, sao tuyển tên này vào chứ?”
Lạc Kiệt giận cá chém thớt, đem lửa giận trút lên Lâm Kỳ.

.....

Trần Thuật hôm nay đem mấy cây hoa đá ở nhà tới văn phòng, đặt vài cây ở cửa sổ, vài cây để trên bàn, hài lòng nhìn văn phòng đơn điệu có thêm sức sống, sau đó kiếm một tấm vải, tự động lau chùi bàn ghế trong văn phòng một lượt, y bị coi là người vô hình ở đây, đương nhiên văn phòng này cũng không ai ngó ngang gì tới.

Bận rộn một phen, mọi thứ đã sạch sẽ cả rồi, bụi bặm biến mất làm tâm tình cũng tươi sáng thêm vài phần.

Trần Thuật lại tự mình bật nước, pha một ấm trà, đứng ở bên cửa sổ nhìn dòng Châu Giang cuộn cuộn chạy, bắt đầu suy ngẫm.

Cần phải tìm được chỗ đột phá, hôm qua bị gạt sang lề, y có thể chấp nhận. Nhưng hôm nay không thể để như vậy được

nữa, một khi hình thành thói quen, muốn phá vỡ nó càng gian nan.

Đừng nói là mất hết uy tín, chính bản thân y cũng chẳng còn hứng thú ở lại.

Nếu là trước kia, Trần Thuật sẽ nghĩ, nơi này không giữ mình thì còn chỗ khác, làm việc ở đây không vui, mình đổi chỗ khác mà làm là được rồi, với tài hoa của mình còn sợ không kiếm nổi chỗ làm hay sao?

Nhưng thời gian qua trải qua biến cố lớn như thế kích thích sự kiêu ngạo của y.

Các người không cho tôi sống tử tế, tôi cũng không cho các người sống tử tế, các người muốn đuổi tôi đi, tôi sẽ nghĩ mọi cách để ở lại. Tranh chấp với Lạc Kiệt không sáng suốt, nhưng y tới đây không phải để cúi đầu sống qua ngày, y phải khiến Lạc Kiệt tỏ thái độ.

Bất kể thái độ hấn là gì, yêu cũng được, ghét cũng được, tuyệt đối không thể để hấn coi mình là kẻ vô hình.

Uống hết cốc trà thì điện thoại ở trên bàn reo lên, Trần Thuật nhìn số mỉm cười.

Xem ra có tác dụng rồi.

Trần Thuật cầm điện thoại lên nghe, lát sau gõ cửa văn phòng của Lạc Kiệt, cửa phòng được mở ra từ bên trong, Lạc Kiệt mặt tươi cười chủ động đưa tay ra mời:

- Vừa vặn có chút thời gian, tôi muốn cùng phó tổng giám Trần thảo luận vấn đề phân công công tác ở trong phòng kế hoạch, phó tổng giám Trần rảnh rồi chứ?

- Tôi không vấn đề gì, lấy thời gian của tổng giám Lạc làm chuẩn.

Trần Thuật hết sức khách khí:

Lạc Kiệt ngồi xuống ghế sofa:

- Trà hay là cà phê?
- Trà đi, tôi quen rồi.
- Uống trà rất tốt, trà có lợi cho sức khỏe.

Lạc Kiệt bấm nút, gọi thư ký mang tới một tách trà, một tách cà phê.

Lại luyện thuyên một hồi toàn lời thiếu dinh dưỡng, đợi thư ký đi rồi, Lạc Kiệt cầm cốc cà phê lên:

- Phó tổng giám Trần có suy nghĩ gì về công tác của mình không?

Trần Thuật khiêm tốn nói:

- Tôi có suy nghĩ gì chứ ạ, tôi vừa mới tới, hai mắt tối om, chưa biết gì cả, xin tổng giám Lạc sai bảo.

Khi đàm phán dừng bao giờ để lộ bài trước, kiên nhẫn đợi đối thủ báo giá, nếu anh để lộ bài, đối phương sẽ dựa vào cơ sở đó để hạ giá. Tương ứng, nếu đối phương báo giá trước, giá có cao, anh vẫn có thể kéo nó cao lên thêm nữa, giá thấp, đương nhiên anh có thể đòi hỏi thêm, không gian thao tác nhiều hơn.

Lạc Kiệt nhướn mày, thằng nhóc này đúng là không dễ ứng phó, nếu mình ra giá quá thấp, y sẽ từ chối ngay, tới lúc đó nổ ra một phen tranh cãi không dứt:

- Trước tiên cậu phải làm quen với cơ cấu ở phòng kế hoạch đã, tình huống bên này có khác với phía Hoa Mỹ một chút, phòng kế hoạch chúng ta công ty trong công ty, quản lý cả tổ tuyên truyền, tổ quan hệ xã hội cùng với tổ tân truyền thông. Cách thức hoạt động của hai tổ đầu thì cậu đã thông thuộc rồi, tôi không cần giới thiệu nữa.

- Với tổ tiên truyền thông, chủ yếu là phụ trách tài khoản công chúng của tập đoàn, quản lý tài khoản weibo, quản lý công bố thông tin chính thức và quản lý tài khoản công chúng của nghệ sĩ, đương nhiên cũng có giám sát và thẩm hạch, để tránh tin tức sai lầm hoặc không thích hợp đưa lên trên mạng, mang tới ảnh hưởng xấu với nghệ sĩ.

Trần Thuật gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Đa phần nghệ sĩ đều nghỉ học văn hóa từ sớm, hoặc là không tập trung phát triển văn hóa, văn chương chữ nghĩa không tốt, viết một đoạn trạng thái Weibo vài chục chữ cũng mắc vài ba lỗi chính tả, với người bình thường không ai để ý làm gì, nhưng nghệ sĩ luôn bị soi mói, dễ dàng bị người ta chụp cho cái mũ đại loại như “ngực to não rộng” thì hỏng.

Chưa kể không may đăng chút gì đó cá nhân lên không phù hợp, như cảnh quay đáng lý cần bảo mật ở phim trường, hay đi ăn ở nhà hàng nào đó bị người ta phát hiện bạn trai chẳng hạn, đừng bao giờ xem thường mắt cú vọ của đám fan hâm mộ, tinh hơn cả CIA.

Vì thế tránh rắc rối không đáng có, tránh fan hâm mộ và công chúng sinh hoài nghi về tu dưỡng văn hóa và tổ dưỡng nghề nghiệp của nghệ sĩ, từ đó gây ảnh hưởng tới hình tượng. Sự tồn tại của bộ phận truyền thông là không thể thiếu.

Đương nhiên, không gian mạng cũng là thứ rắc rối nhất, tai bay vạ gió rất nhiều, Lạc Kiệt là thế hệ 7x đời cuối, đối với mấy thứ này có phần lạc hậu.

- Mảng quan trọng nhất là tuyên truyền cho tập đoàn và nghệ sĩ của tập đoàn trên mạng internet. Hợp tác với các mạng xã hội, trang tin, và tài khoản chuyên chế tác tin nóng, để bọn họ giúp nghệ sĩ của chúng ta ...

- Vâng, tôi hiểu.

Trần Thuật chăm chú lắng nghe, gật đầu:

- Cho nên tôi muốn giao mảng tân truyền thông này cho phó tổng giám Trần, cậu thấy sao?

- Tổng giám Lạc giao cho tôi một công tác trọng yếu như thế, tôi lấy làm vinh danh ...

Là thế hệ 9x đời đầu, sinh ra trong thời đại bùng nổ thông tin, từ nhỏ tiếp cận với internet, Trần Thuật rất hiểu tổ tân truyền thông mặc dù sinh sau đẻ muộn, nhưng internet phát triển phi mã, thời đại toàn dân thông tin tới, truyền thông internet và tuyên truyền trên internet thành trọng điểm trong trọng điểm.

Thời đại lưu lượng người xem là tiên.

Có rất nhiều người chửi bới minh tinh lưu lượng, vì thực tế có rất nhiều nghệ sĩ nhanh chóng hot lên là nhờ internet, nhưng chỉ có lưu lượng mà không có tác phẩm tương ứng.,

Thêm một thời gian nữa, đám tiểu thịt tươi cũng có thể lấy ảnh đế.

(*) Theo từ điển thì tiểu thịt tươi vốn là tiếng từ lóng LGBT chỉ những người đàn ông đồng tính trẻ có vóc dáng gầy gò, mặt và cơ thể ít lông, ngoại hình trẻ hơn so với tuổi. Từ này thường dùng trên mạng nói tới diễn viên nam trẻ trắng trẻo xinh xắn, ngầm ám chỉ đẹp mã mà bất tài.

Vì sao Lạc Kiệt lại khoét một miếng bánh ngon như thế giao cho mình?

Nếu nói đây là thiện chí muốn cải thiện quan hệ của Lạc Kiệt thì đánh chết Lạc Kiệt cũng không tin.

- Người có tài thì phải vất vả.

Lạc Kiệt mỉm cười, trên nét mặt không để lộ chút ác ý nào:

- Phó tổng giám Trần ở Hoa Mỹ công tác xuất sắc, sáng tạo kỷ lục thăng chức, tới Đông Chính rồi, biểu hiện càng ưu tú hơn mới đúng, nếu không Hoa Mỹ lại chế nhạo chúng tôi không biết dùng hiền tài.

- Nếu như tổng giám Lạc đã tin tưởng tôi như thế, tôi nhất định sẽ nỗ lực công tác, không để phòng kế hoạch mất mặt.

Dù đây là miếng bánh có độc thì Trần Thuật chỉ có cách nuốt trước đã:

- Tốt, quyết định như thế đi.

Lạc Kiệt kê vỗ bàn:

- Trước tiên cậu nên cùng đồng nghiệp ở tổ tiên truyền thông mở cuộc họp, như vậy sau này sẽ tiện triển khai công tác sau này.

- Vâng, tôi sẽ an bài ngay.

Chương 045: Chuyện thú vị rồi đây.

An bài xong việc thứ nhất, thái độ của Trần Thuật đúng mực, Lạc Kiệt đưa ra thiện chí thứ hai trong ngày:

- Phải rồi, tôi nay mọi người ăn bữa cơm, chỉ có cậu, tôi và vài tổ trưởng thôi, ít người cho thanh tịnh, tôi không thích mấy chỗ ồn ào, nói chuyện cũng thuận tiện.

Trần Thuật thâm cảm kinh vì sự chuyển biến của Lạc Kiệt, không ổn, thế nào cũng cso vấn đề, song vẫn mỉm cười:

- Vâng, tôi sẽ tới đúng giờ.

Đợi Trần Thuật rời đi rồi, Lạc Kiệt thông thả xoay cốc cà phê đen không cho đường, chất lỏng đen sậm khẽ gợn lên từng đợt sóng nhẹ.

Mày muốn quyền lợi chứ gì? Vậy tao cho mày quyền lợi lớn nhất, tương lai có chuyện, chẳng ai nói được gì, Lạc Kiệt

cười âm hiểm.

Quả nhiên suốt buổi sáng ngày hôm đó, Lạc Kiệt không bị Trần Thuật quấy rầy nữa, hắn tập trung vào công việc của mình, phòng kế hoạch này là bộ phận hạch tâm của Đông Chính, công việc rất nhiều.

Phòng hội nghị nhỏ.

Lạc Kiệt xem đồng hồ, nói với trợ thủ Tiểu Lâm:

- Khổng Khuê xuất phát rồi chứ?

- Tôi vừa mới liên hệ với chị Thiều, bọn họ đang ở trên đường, mười phút nữa sẽ tới công ty.

Tiểu Lâm hơi khom người:

- Đại khái chừng năm phút nữa là tới.

- Phương án đã in ra rồi chứ? Khổng Khuê không thích xem bản điện tử đâu.

Lạc Kiệt nhìn hai nam nhân trung niên đối diện:

- Tư liệu đã chuẩn bị đầy đủ.

Tổ trưởng tổ tuyên truyền Lâm Trác Biệt vội trả lời:

- Rất tốt.

Lạc Kiệt yên tâm, đừng thấy đây chỉ là chuyện nhỏ, đối với đám đại gia đại tỷ ở trong công ty cần phải có sự tôn trọng đầy đủ mới được, nghệ sĩ cực kỳ coi trọng thứ hạng và thứ bậc, bất cần một chút trở mặt như chơi:

Khó hầu hạ lắm.

Mặc dù Khổng Nhược Khuê tính cách nhu mì điềm tĩnh, rất ít khi tranh cãi với người khác, nhưng nhân viên công tác bên cạnh bà cô ấy không dễ hầu hạ. Đặc biệt là người quản lý

chị Thiều, là quản lý lâu năm của công ty, cái miệng có thể nói người chết thành người sống, không chống đỡ nổi.

Cho nên mỗi lần có công tác cần tiếp xúc với nghệ sĩ, bọn họ phải cẩn thận hết mức.

Đang nói chuyện thì phòng hội nghị bị người ta đẩy ra, một đoàn người rầm rộ kéo vào, cô gái đi đầu cô gái trước mắt đi một đôi giày xăng đan gợi cảm, đôi chân thon dài, trên người mặc váy màu vàng nhạt với chiếc áo khoác nhỏ. Mái tóc dài được búi lên gọn gang khiến cô ấy giống như một nàng thiên nga tao nhã, chính là đại minh tinh Khổng Nhược Khuê, cô gái này thích ăn mặc thật xinh đẹp, đi tới đâu cũng làm nơi đó bừng sáng.

Lạc Kiệt vội đứng dậy, cười ha hả đi về phía Khổng Nhược Khuê, niềm nở chào hỏi:

- Khổng Khuê, lâu lắm rồi không gặp cô.

Khổng Nhược Khuê bắt tay Lạc Kiệt, nhoẻn miệng cười:

- Đâu có lâu, tháng trước chúng ta mới gặp mà.

- Một ngày không gặp đã tựa ba thu, một tháng không gặp thì bao nhiêu mùa thu?

Lạc Kiệt khá quen thuộc với Khổng Nhược Khuê, nói đùa một câu giới thiệu:

- Đây là tinh anh phòng tuyên truyền của chúng tôi.

- Không cần giới thiệu.

Khổng Nhược Khuê chủ động chào hỏi:

- Trác Biệt, trông anh thật tinh thần, lần này làm phiên tổ tuyên truyền các anh, các anh vất vả rồi.

- Khuê tỷ khách khí quá, đây là chuyện chúng tôi nên làm.

Lâm Trác Biệt hết sức kích động, tuy đã gặp nhau vài lần, nhưng Khổng Khuê có thể gọi ra tên hắn, làm hắn vinh hạnh.

Đương nhiên, thời đại bây giờ đã khác, mười năm trước giới giải trí còn khá hỗn loạn, thiếu chuyên nghiệp, nghệ sĩ có chút tiếng tăm không coi ai ra gì, bây giờ do có đoàn đội chuyên nghiệp đi theo, tổ chất nghệ sĩ tăng lên không ít, nói không chừng người ta trên đường tới đây mới được trợ lý cho xem qua tư liệu về mình, chứ chẳng phải vì nhớ mặt trước, song mộ đại minh tinh tỏ thiện chí trước mặt mọi người, trong lòng hắn rất ấm áp.

- Mạn Mạn, có phải gần đây giảm béo không? Cảm giác gầy đi nhiều ... Trần Thành kiêu tóc mới được đấy ...

Khổng Nhược Khuê thân thiện hàn huyên với mọi người, không để ai thấy bị ghẻ lạnh:

- Chào Khuê tỷ.

- Khuê tỷ càng ngày càng xinh đẹp.

Lạc Kiệt ở bên cạnh cười, không hề có chút mất kiên nhẫn nào, đợi thư ký mang tới sô đa vị chanh cho Khổng Nhược Khuê, đồ uống cho quản lý Vương Thiều và trợ lý Quách Húc Nhiệm, Tinh Tinh, mọi người đều ngồi xuống cả rồi, hắn nhìn về phía Khổng Nhược Khuê:

- Biết Khổng Khuê mỗi ngày đều bận rộn, thời gian quý giá, chúng ta bắt đầu ngay thôi chứ.

- Khoan đã.

Khổng Nhược Khuê xoa tay:

- Sao vậy?

Lạc Kiệt mặt nghi hoặc, trước Khổng Nhược Khuê đều yêu cầu nhanh chóng vào việc, làm sớm kết thúc sớm, có gì nói nấy đừng dông dài cơ mà:

Đúng lúc này phòng hội nghị bị đẩy ra.

Trần Thuật ôm laptop bên nách xuất hiện ở cửa:

- Xin lỗi, tôi tới muộn.

- Sao cậu lại tới?

Lạc Kiệt khó chịu ra mặt, mắng:

Thằng nhãi này được voi đòi tiên, vừa rồi nhả ra ít thiện chí, mày nghĩ là tao sợ mày chắc?

Phải biết rằng bất kỳ nghệ sĩ hàng đầu nào cũng là tài sản hạch tâm nhất của công ty, nghệ sĩ hạng siêu cấp như Không Khuê và Bạch Khởi Nguyên, Lạc Kiệt muốn đích thân nắm trong tay, tự mình phục vụ họ.

Hội nghị ngày hôm nay đã chuẩn bị kỹ càng, tổ tuyên truyền lập phương án tuyên truyền mùa thu cho Không Nhược Khuê, bao gồm chụp hình cho mấy tạp chí, tham gia phỏng vấn và các tiết mục trên truyền hình.

Toàn bộ phương án đều được chính Lạc Kiệt theo dõi, mất tới hai tháng mới soạn ra được. Trước đó đã giao tiếp với các đối tác, mỗi cuộc tiếp xúc đều do hắn đi đàm phán thương thảo. Được coi là công tác trọng điểm của cả phòng trong quý này, hôm nay phương án xác định xong, toàn bộ phòng kế hoạch triển khai phục vụ cho công tác của Không Nhược Khuê. Không Nhược Khuê thời gian dài không quay phim, làm sao tiếp tục duy trì được sức nóng là khảo nghiệm khó khăn của họ.

Một thằng nhãi con vừa tới mà định cướp thành quả của mình.

Mày nghĩ mày là ai?

Lần này Lạc Kiệt thực sự bị chọc giận rồi, không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Những người khác chấn kinh.

“Oa, vị phó tổng giám này quá hung mãnh rồi”

“Xưa nay chỉ có tổng giám Lạc cướp công của người khác, chẳng lẽ y định cướp công của tổng giám Lạc? Chẳng phải là động thổ trên đầu thái tử à?”

“Quá đáng rồi, đi xa quá rồi.”

Đó là suy nghĩ trong đầu mấy đồng nghiệp ở phòng kế hoạch, vốn còn có chút thông cảm với y, giờ thành ác cảm.

- Tôi mời anh ấy tới đây.

Không Nhượng Khuê bất ngờ lên tiếng:

Một câu nói nhỏ nhẹ mà chẳng khác gì bom nổ, tất cả chấn kinh quay đầu nhìn Không Nhượng Khuê, rồi lại nhìn Trần Thuật, ánh mắt quét qua quét lại giữa hai người, như muốn tìm bí mật gì đó.

“Y được Không Khuê mời tới sao? Y là người của Không Khuê sao?”

” Chẳng trách mới ngày đầu tới nhậm chức đã dám đối đầu với tổng giám Lạc rồi, té ra người ta cũng có chỗ dựa ... May quá, mình chưa tỏ thái độ, chưa đắc tội với y.”

“Phó tổng giám Trần ôm chân Khuê tử sao, đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo.”

Thế nhưng cộng tất cả mọi người lại cũng không chấn kinh được bằng Lạc Kiệt, tích tắc hần thấy mình đã bỏ sót một tin tức quan trọng nhất.

Không ai nói với hần về quan hệ giữa Trần Thuật và Không Nhượng Khuê, Lâm Kỳ lúc đưa Trần Thuật tới nhậm chức không nói, Bạch Khởi Nguyên hôm qua mời hần uống rượu cũng không nói.

Giờ Không Nhượng Khuê mới nói ra trước mặt mọi người, nhưng lại không phải là kết quả Lạc Kiệt muốn.

Hiểu rồi, mình hiểu rồi.

Với vị trí của Lâm Kỳ, không thể không biết quan hệ giữa Không Nhượng Khuê và Trần Thuật, cũng phải thôi, nếu không có quan hệ ấy, sao Lâm Kỳ lại rước thứ phiền toái này về Đông Chính? Với lý lịch đó của y, làm gì có lãnh đạo nào thích.

Còn Bạch Khởi Nguyên, đó là thằng khôn kiếp âm hiểm xảo trá, lúc uống rượu với mình không một lời nhắc tới Không Nhượng Khuê, chỉ băng quơ nói một người có vấn đề như Trần Thuật tới công ty rất đáng ngại, biểu thị lo lắng mình hoặc các nghệ sĩ khác có tin tức lọt vào tay y, gặp phải vận mệnh giống Trương Thục, muốn sau này Trần Thuật không được tham dự vào bất kỳ việc gì liên quan tới mình.

“Thú vị, đúng là thú vị đấy.” Lạc Kiệt đẩy kính lên, cười tàn nhẫn.

Chương 046: Tôi có ba vấn đề.

Không Nhượng Khuê vờ như không để ý tới không khí trong phòng hội nghị thoáng chốc trở nên khác thường, mỉm cười với Trần Thuật:

- Tổng giám Trần, mau mời ngồi, đợi anh nữa thôi.
- Cảm ơn.

Trần Thuật gật đầu cảm ơn đúng phép tắc, sau đó mang laptop ngồi xuống bên cạnh Lạc Kiệt:

Vương Thiệu có chút đứng ngồi không yên.

Là người quản lý của Không Nhượng Khuê, bất kỳ chuyện gì có khả năng ảnh hưởng tới nghệ sĩ nhà mình, cô sẽ phải

chặn đứng, dựa theo phản ứng của xung quanh, cô nghĩ ra có chút mùi vị bất thường.

- Tôi biết thành tích của tổng giám Trần Thuật làm ra ở Hoa Mỹ, cũng biết anh ấy là người có rất nhiều ý tưởng mới. Vừa vặn chuyện này liên quan tới quảng bá tuyên truyền của Tiểu Khuê nửa cuối năm, cho nên tôi tiến cử anh ấy ...

Vương Thiệu chủ động đứng lên nhận lấy hết trách nhiệm về mình, ánh mắt nhìn Trần Thuật có ý thăm dò, bàn tay phải đặt lên tay trái để hờ ở bụng, khom người:

- Mong tổng giám Trần giúp đỡ, cho nhiều ý kiến quý báu.
- Đây là vinh hạnh của tôi.

Trần Thuật gật đầu đáp lễ, tự biết ở loại trường hợp này mình không tiện nói nhiều, Khổng Nhược Khuê muốn giúp mình được tham dự vào nghiệp vụ hạch tâm, nhưng nếu mình được cơ hội thì ra sức sấn tới, hận không thể khiến cả thế giới biết quan hệ giữa mình và Khổng Nhược Khuê thì là chuyện hết sức ngu xuẩn, đồng thời đem tới phiền phức cho Khổng Nhược Khuê:

- Phó tổng giám Trần dấu hơi kín đáo nhé.

Lạc Kiệt mặt giữ nụ cười rất giả, môi khẽ mấp máy, dùng âm lượng chỉ hai người nghe thấy nói:

- Tôi muốn làm việc theo quy tắc thông thường thôi.

Trần Thuật tỏ thái độ, thể hiện mình không muốn lợi dụng chuyện này:

- Tổng giám Lạc, chúng ta nên chẳng bắt đầu thôi chứ nhỉ?

Khổng Nhược Khuê nhìn Lạc Kiệt nhắc, giọng cô đã có chút sốt ruột:

- Bắt đầu thôi.

Biết đại tiểu thư không thích mấy cuộc họp rườm rà, Lạc Kiệt nhanh chóng khôi phục lại tâm cảnh:

- Trác Biệt, anh giảng cho mọi người phương án quy hoạch của Không Khuê trong quý tiếp theo đi.

Mặc dù bụng đầy lửa giận không chỗ phát tiết, chỉ muốn vỗ bàn bỏ đi, nhưng hấn cũng biết rõ đó là hành vi không sáng suốt. Là người chủ quản phòng ban lớn, hấn cần phải làm tốt công tác của mình. Nếu như hấn bỏ đi, chẳng khác nào hai tay dâng thành quả công tác mấy tháng qua cho Trần Thuật.

Xưa nay chỉ có lãnh đạo hưởng công cấp dưới, làm gì có chuyện cấp dưới cướp công lãnh đạo, để chuyện đó xảy ra, hấn thành trò hề ngay.

Lâm Trác Biệt đứng dậy, hắng giọng nói:

- Trước mặt mọi người đều có một văn bản, vì Khuê tỷ không thích xem tài liệu điện tử, nên chúng tôi in phương án ra, giờ tôi sẽ giải thích cho mọi người.

- Vất vả rồi.

Không Nhược Khuê khẽ gật đầu:

Trần Thuật nhìn Không Nhược Khuê ngồi chéch 45 độ với ghế chủ tọa, cô đã mở tập hồ sơ bìa xanh ra, đôi mắt dài quyền rũ chuyên chú đọc tư liệu. Ngược lại quản lý Vương Thiều ngồi bên cạnh cứ nhìn mình chăm chăm như đề phòng kẻ trộm, làm Trần Thuật rất thiếu tự nhiên.

Cười một cái thiện chí, sau đó Trần Thuật cũng chú ý nghe Lâm Trác Biệt trình bày kế hoạch.

Phương án rất dài, cũng rất phong phú, có thể nhận ra nếu nghiêm túc thực hiện theo nó, Không Nhược Khuê dù không đóng phim vẫn sẽ cực kỳ bận rộn.

Nghệ sĩ đôi khi vất vả một ngày ngủ vài ba tiếng, không thua kém gì học sinh ôn thi đại học.

Mất tới nửa tiếng Lâm Trác Biệt mới trình bày xong phương án:

- Khuê tỷ, phương án đã kết thúc, chị xem có chỗ nào cần sửa đổi không.

Khổng Nhược Khuê gấp tài liệu lại:

- Cám ơn, anh ngồi xuống uống nước đi.

- Cám ơn Khuê tỷ.

Lâm Trác Biệt ngồi xuống, giọng Khổng Khuê êm ái, nhưng luôn có sức hút khó kháng cự:

Khổng Nhược Khuê quay sang bên cạnh:

- Chị Thiều, chị thấy sao?

- Tổ tuyên truyền làm việc rất nghiêm túc, tôi không có ý kiến gì.

Vương Thiều tán đồng:

Khổng Nhược Khuê lại hỏi Lạc Kiệt:

- Toàn bộ hạng mục do tổng giám Lạc giám sát, anh có ý kiến gì không?

- Không tệ.

Lạc Kiệt trả lời, mặc dù Khổng Khuê đưa một người hấn không thích tham dự vào, nhưng phải thừa nhận, xưa nay Khổng Khuê ứng xử rất tốt, lần này cũng không phũ nhận thời gian và tâm huyết của mình:

- Khổng Khuê, không phải là khoe công, chứ tổ tuyên truyền vì phương án này mà nghiên cứu quên ăn quên ngủ hai

tháng, cẩn thận tới gặp từng đối tác, trao đổi, tranh luận ra phương án phù hợp với hình tượng và khí chất của cô nhất.

- Trước hội nghị hôm nay, tôi và tổ tuyên truyền đã tiến hành trao đổi riêng cấp tiểu tổ không dưới mười lần. Từng chi tiết được nghiền ngẫm kỹ càng, để giúp Không Khuê hài lòng nhất. Đương nhiên, không dám nói là toàn thiện toàn mỹ, nhưng người ngoài cuộc sáng, người trong cuộc thì tối, tôi là người trong cuộc, không nhìn ra sơ hở nào. Không Khuê, cô có mắt lửa người vàng, cô cứ ý kiến đi.

- Cảm ơn tổng giám Lạc và toàn bộ tổ tuyên truyền đã bỏ công sức vì phương án này, tôi rất cảm kích.

Không Nhược Khuê nói xong nhìn sang Trần Thuật, khoe miệng tạo nên đường cong mê hoặc:

- Tổng giám Trần, anh có ý kiến gì không?

- Tôi có ý kiến sửa đổi ba chỗ.

Trần Thuật ngồi thẳng lên đáp:

Cơ mặt Lạc Kiệt giật như lên cơn động kinh, cười lạnh phản kích ngay tức thì:

- Xem ra vừa rồi phó tổng giám Trần nghe rất chú tâm, chỉ một lúc thôi mà tìm ra ba điểm cần sửa đổi cơ đấy.

Ngay cả mấy đồng nghiệp phòng tuyên truyền cũng nhìn Trần Thuật với ánh mắt bất thiện, cả tổ mười mấy người vì phương án này mà vất vả hai tháng, anh mở miệng ra là nói như thể sơ hở khắp nơi, anh nghĩ anh là ai?

Không Nhược Khuê mắt ánh lên như sao đêm, nụ cười không giảm:

- Nói ra xem nào.

Trần Thuật gập laptop lại, giọng đều đặn từ tốn trình bày:

- Thứ nhất là vấn đề thời gian, tháng 10 có hai hoạt động an bài cùng vào một ngày, đó là ngày 11, hôm đó tham gia hoạt động trao thưởng ở Bắc Kinh xong, phải lập tức lên máy bay về tham dự đàm thoại trên truyền hình Đây là hoạt động tường thuật trực tiếp không cách nào ghi hình trước.

- Cho nên nếu ngày hôm đó bị máy bay mà bị chậm thì sao? Vào tháng 10 thời tiết Bắc Kinh không tốt lắm, thường xuyên xuất hiện sương mù, trước kia tôi đi công tác Bắc Kinh, nhiều lần bị hoãn máy bay, tỉ lệ tương đối cao. Cho dù không bị chậm chuyến bay, cô Khổng Khuê từ Bắc Kinh về Hoa Thành mệt mỏi, hóa trang vội vàng, làm sao giữ được trạng thái tốt nhất. Nếu chỉ là buổi ghi hình thì không vấn đề gì lớn, có thể tác động vào công tác hậu kỳ, nhưng đây lại là buổi phát sóng trực tiếp, tôi thấy, nếu không làm tốt được, chẳng thà đừng làm.

Khổng Nhược Khuê ừm một tiếng:

- Tổng giám Trần nói có lý lắm, nếu thế tổ tuyên truyền từ chối hoặc đổi thời gian tiết mục tọa đàm buổi tối cho tôi.

Lạc Kiệt á khẩu, đây đúng là sơ xuất, trùng mắt với Lâm Trác Biệt, hấn vội vàng đánh dấu vào phương án:

- Vâng, Khuê tỷ, chúng tôi sẽ trao đổi với bên đài truyền hình.

- Thứ hai đó là phong cách chụp hình, cá nhân tôi cho rằng phương án hợp tác với tạp chí (Danh Ái) không đủ mới mẻ. Tôi đã chỉnh lý toàn bộ album ảnh của cô Khổng Khuê, phong cách gợi cảm đã từng chụp rồi, cách đây chưa lâu, lần này khó mà chụp ra được sự mới mẻ. Phương án cùng với thợ chụp ảnh này vừa có vị nghệ sĩ vừa chụp, đó là Lý Tân Đông của Quang Huy, tổ tuyên truyền có thể tìm xem Nếu cô Khổng Khuê chụp tiếp, nhẹ bị dư luận nói là ăn theo, nặng hơn nữa thì bị nói là sao chép phong cách ...

Chương 047:

- Làm gì nghiêm trọng như thế chứ.

Nghe Trần Thuật bới móc toàn thứ vớ vẩn trong kế hoạch tốn không ít công sức của mình, Lạc Kiệt không nhịn được nhảy ra:

- Chụp hình quanh đi quẩn lại chẳng qua vài phong cách mà thôi, chẳng lẽ chụp ra được đóa hoa hay sao?

Đúng là năng lực lẫn kiến thức đều có vấn đề, chẳng trách mà công ty lại muốn tìm người hỗ trợ hẳn, Trần Thuật điềm nhiên nói:

- Cô Không Khuê vốn là một đóa hoa.

- ...

Lạc Kiệt tái mặt thiếu chút nữa chửi tục, hẳn nói là mình tinh toàn thể giới chụp hình chỉ có vài phong cách thôi, tổ tuyên truyền dù liều mạng cũng khó tìm được kiểu nào mới mẻ nữa. Trần Thuật lại cố tình bẻ cong lời hẳn, mặt dày vô sỉ khen Không Khuê là một đóa hoa, hẳn chẳng lẽ nói là không phải?

Không Khuê cười tươi như hoa, giọng ngọt lịm:

- Cảm ơn tổng giám Trần.

- Không cần khách khí.

Trần Thuật thái độ nhẹ nhàng như gió thoảng:

- Tôi chỉ đem sự thật mọi người đều biết nói ra mà thôi.

Không Khuê năm ba phen giúp đỡ mình, Trần Thuật tất nhiên phải “kẻ sĩ chết vì tri kỷ”, vậy mà Lạc Kiệt còn nói “chẳng lẽ chụp ra được đóa hoa”, loại giọng điệu này đúng là sỉ nhục dung mạo và khí chất của nghệ sĩ.

Cho dù Khổng Nhượng Khuê không phải là nghệ sĩ, chỉ là người bình thường, câu nói này đúng là sự xúc phạm.

Cô gái nào không thích đẹp? Cô gái nào không muốn chụp bức hình đẹp nhất.

Lạc Kiết nhìn nụ cười vui vẻ của Khổng Nhượng Khuê, hoàn toàn khác kiểu cười lịch sự, lòng có cảm giác không lành. Khổng Nhượng Khuê hài lòng với Trần Thuật, vậy chẳng phải là bất mãn với mình sao?

Hắn nỗ lực điều chỉnh cơ mặt cho tự nhiên hơn, cười bồi:

- Khổng Khuê, tôi không có ý đó đâu ... Cả thế giới đều biết cô là mỹ nữ, ai có mắt đều thấy, năm ngoái cô chẳng phải phải được bình chọn vào một trong mười khuôn mặt đẹp nhất Châu Á sao ..

- Tôi biết.

Khổng Nhượng Khuê nghiêm túc nói:

- Có điều thẩm mỹ mỗi người mỗi khác, người thích hoa hồng, người thích mẫu đơn. Tổng giám Trần thấy tôi là một đóa hoa, tổng giám Lạc thấy tôi là cây cỏ, không ai sai cả.

Lạc Kiết rên rỉ trong lòng, hồng rồi, xem ra bị vị đại tiểu thư này ghi hận rồi, nhưng mà hắn thấy mình oan, vừa rồi hắn bắt bẻ Trần Thuật thôi, không hề có ý nhắm vào Khổng Nhượng Khuê.

Chỉ là lời nói ra trước mặt mọi người, giờ thành mình hạ thấp dung mạo của Khổng Nhượng Khuê.

Sao mình lại có thể phạm vào chuyện ngu xuẩn như thế được?

Mấy đồng nghiệp phòng tuyên truyền không biết phải làm sao, tổng giám Lạc đúng là nói một câu không nên, Khuê tỷ

không hài lòng là phải, nhưng liệu có nên điều chỉnh theo lời phó tổng giám Trần không?

Không Nhược Khuê xua tay:

- Được rồi, chuyện vừa xong coi như cho qua, chúng ta không nói chuyện không liên quan nữa ... Tổng giám Trần, nếu anh đã cho rằng phương án hợp tác với tạp chí (Danh viện) chưa đủ mới mẻ, vậy anh có kiến nghị gì?

- Cổ phong.

Trần Thuật trả lời ngay:

- Tôi xem qua ảnh tả thực của cô Không Khuê, chưa thấy cô từng thử qua phong cách này.

- Không hay.

Lâm Trác Biệt đã có sơ xuất một lần rồi, nếu cả chuyện này còn bị phủ quyết thêm nữa, sợ toàn kế hoạch bị người ta đánh giá là không đủ nghiêm túc, đành phải bảo vệ lập trường:

- Khuê tỷ chưa bao giờ đóng phim cổ trang, hơn nữa chị ấy có vẻ đẹp hiện đại, phù hợp đi theo phong cách thời thượng cao sang và gợi cảm ... Nếu chuyển sang cổ phong, tôi e là không hợp.

- Đúng thế, chúng tôi cũng đã xét tới phương án cổ phong rồi, nhưng thấy Khuê tỷ phù hợp phong cách tân thời hơn Toàn thân Khuê tỷ tràn ngập cảm giác thời thượng .

Mạn Mạn lên tiếng phụ họa:

- Tôi thì thấy không phải là không thể thử.

Trần Thành vừa quan sát vừa cẩn thận nói, nhưng bị Lâm Trác Biệt và Mạn Mạn trừng mắt, vội đổi giọng:

- Có điều tôi vẫn thích ảnh hiện đại hơn, chụp cổ phong mà không đẹp, có cảm giác quê mùa.

Những người được trọng dụng trong phòng này tất nhiên đại đa số là phe cánh với Lạc Kiệt, bởi thế không cần biết Trần Kiệt nói đúng hay không, bọn họ đứng về phía Lạc Kiệt, bảo vệ lợi ích của mình.

Thượng quan không bằng hiện quan à.

Thấy toàn bộ tổ tuyên truyền đứng về phía mình, Lạc Kiệt mới vót vát được chút thể diện:

- Khổng Khuê, tổ trưởng Lâm đã đóng gói hình tượng cho cô hai năm rồi, có một định vị rõ ràng. Tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả tôi đều không ai hiểu cô hơn anh ấy. Mạn Mạn trước kia là cây bút chủ lực của Vogue, kinh nghiệm về thời trang ... Phương án này bọn họ trao đổi với phía Danh Viện cùng thợ chụp ảnh, mọi người đều tán đồng.

- Tôi cũng tin vào sự chuyên nghiệp của tổ tuyên truyền.

Khổng Nhược Khuê gật đầu:

Lạc Kiệt quay sang Trần Thuật lên mặt:

- Phó tổng Trần dù sao cũng vừa mới tới, còn chưa am hiểu nhiều công tác, cũng chưa hiểu Khổng Khuê, khó tránh khỏi đưa ra ý kiến tự cho mình là đúng. Tôi tin làm việc với mọi người một thời gian, hòa nhập rồi sẽ đưa ra ý kiến chuyên nghiệp hơn.

- Có điều ...

Khổng Nhược Khuê cắt ngang lời Lạc Kiệt:

- Tôi vẫn muốn tiếp nhận ý kiến sửa đổi của phó tổng Trần.

Tất cả mọi người đồng loạt mở to mắt nhìn Khổng Nhược Khuê, đại tiểu thư, không phải cô đang đùa chúng tôi chứ. Không phải trước đó còn khen ngợi bọn họ sao? Thế nào mà thoát một cái lại dùng phương án của người khác.

Lạc Kiệt lần nữa muốn vỗ bàn bỏ đi, nén giận hỏi:

- Không Khuê, cô nói vậy là có ý gì?
- Tôi muốn thử phong cách cổ trang.

Khuôn mặt xinh đẹp của Không Nhược Khuê nghiêm lại, giọng nói cũng trầm hơn, khí thế của đại minh tinh lúc này mới thể hiện:

- Chính bởi vì tôi chưa từng đóng phim cổ trang, cho nên lần này tôi muốn thử chụp ảnh theo phong cách này.

- Nhưng ..

- Tôi đã quyết định rồi.

Không Nhược Khuê lạnh lùng nói:

- Làm phiên tổng giám Lạc và tổ tuyên truyền liên lạc lại với phía tạp chí Danh Viện, xác định lại.

- Tôi hiểu rồi, tôi sẽ liên lạc với phía Danh Viện thay đổi phương án, tổ trưởng Lâm, không có vấn đề gì chứ?

Lạc Kiệt biết chuyện tới mức này, mình nói nữa chỉ càng làm người ta ghét mà thôi, dù sao phương án tổ tuyên truyền lập ra là để cho Không Nhược Khuê tham khảo, lựa chọn thể nào là ở người ta.

Đây là thế giới danh tiếng quyết định tất cả, nếu là nghệ sĩ khác ít tiếng tăm, công ty bảo sao phải nghe vậy, dù không thích cũng phải làm, tới Không Nhược Khuê thì về cơ bản có thể làm theo ý thích rồi.

Lâm Trác Biệt đành ỉu xiu gật đầu:

- Tổng giám yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt.

Trần Thuật này giờ luôn quan sát mỗi cử chỉ hành vi của Không Nhược Khuê, tìm hiểu tính cách của cô.

Khổng Nhượng Khuê hoàn toàn không ngần ngại dễ mến như bề ngoài, cô gái này là điển hình ngoài nóng trong lạnh, cực kỳ có chủ kiến.

Mặc dù cô nhớ tên mỗi người, với ai cũng có thàn huyên vài câu, làm người ta đều cảm giác mình được coi trọng, cứ như cô gái nhà bên.

Nhưng tôi có thể tỏ ra thân thiết với các vị, còn các vị đừng nghĩ có thể thân mật với tôi.

Tôi nghe kiến nghị của các vị, nhưng các vị không được ý kiến với quyết định của tôi.

Đó khí chất nữ vương, thân thiết mà không mất uy nghiêm, Trần Thuật kỳ thực đã lĩnh giáo rồi.

Đợi cho tất cả mọi người chấp nhận quyết định của mình, không ai đề xuất thêm ý kiến nào nữa, ánh mắt của Khổng Nhượng Khuê lại lần nữa tập trung lên người Trần Thuật:

- Tổng giám Tàn, nếu anh đã đề xuất phương án cổ phong rồi, vậy trong lòng phải có phương án.

Chương 048:

Quả nhiên là thế, cô gái này rất nghiêm túc, sẽ không thiên vị mình vô nguyên tắc, Trần Thuật có chuẩn bị:

- Tôi có rồi, là hạc.

- Hạc à?

Khổng Nhượng Khuê hơi nhú mày:

- Vâng, thiếu nữ và tiên hạc.

Trần Thuật trình bày:

- Hạc xưa nay mang một hình tượng cao nhã, lại có ngụ ý cát tường duyên niên ích thọ. Cổ nhân gọi bạch hạc là “tiên hạc”, hay còn gọi là “hạc trường thọ”. Chúng ta đem phong

cảnh cổ xưa và thời thượng kết hợp, đem điềm lành ngao du cửu thiên kết hợp đóa hoa dưới đất, đem thiếu nữ kết hợp với tiên hạc. Cổ phong nhưng thêm vào nguyên tố thời thượng, tôi nghĩ sự kết hợp này sẽ khiến mọi người có cảm giác tươi mới.

Khổng Nhược Khuê khẽ đặt ngón tay lên môi, người hơi nghiêng sao thảo luận với Vương Thiệu rồi lên tiếng:

- Có vẻ rất đáng mong đợi.
- Cô Khổng Khuê thích là được.
- Tôi rất thích.

Khổng Nhược Khuê khẳng định lần nữa, đưa mắt nhìn quanh:

- Đã có thể quyết định được chưa?
- Cứ làm thế đi.

Lạc Kiệt yếu ớt trả lời, cô đã nói là thích rồi, chúng tôi còn phản đối được hay sao:

Khổng Nhược Khuê cầm cốc sô đa lên nhấp một ngụm, khi đặt xuống lại hỏi:

- Tổng giám Trần, kiến nghị sửa đổi thứ ba là gì?

Lạc Kiệt này giờ còn thậm mong Khổng Nhược Khuê quên đi điều này, vậy mà cô vẫn nhớ.

- Tôi đã xem cô Khổng Khuê và Lệ Tư Vũ cùng tham gia một tiết mục thực tế, hơn nữa còn cùng anh ta tạo thành một đôi tình lữ, chơi các loại trò chơi. Kiến nghị của tôi là, không nên hợp tác với Lệ Tư Vũ, có thể thay nghệ sĩ khác được không?

Lạc Kiệt mặt âm u cực điểm, cố áp lửa giận sôi sục trong lòng:

- Đây là yêu cầu của tổ tiết mục, ba đôi minh tinh khác đều như thế, chẳng qua chỉ là tham gia tiết mục thôi, chẳng lẽ còn có vấn đề à? Hơn nữa, Lệ Tử Vũ là nam nghệ sĩ hot nhất hiện giờ, không phải là ai cũng có tư cách bắt cặp với anh ta. Cậu có biết chúng tôi phải làm bao nhiêu công tác mới có thể ghép họ thành một đôi không? Cậu có biết nếu bắt cặp với nam nghệ sĩ không có thân phận tương đồng, sẽ gây ảnh hưởng ác liệt tới Không Khuê không?

- Thế sao?

Trần Thuật suy nghĩ nói:

- Tôi chỉ đưa ra kiến nghị có nên thay đổi người hay không, cần cô Không Khuê và tổng giám Lạc quyết định.

Lạc Kiệt cho rằng Trần Thuật chùn bước mà lui rồi, liền truy kích:

- Cậu đã nói đổi người thì phải nêu ra lý do chứ, muốn đổi là đổi à? Cậu nghĩ cậu là ai?

Không Nhược Khuê bộ dạng trầm tư, tựa hồ đang tự suy nghĩ đáp án, khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo, cái mũi hơi hếch, đôi môi hồng mím lại, thiếu nữ suy tư mang tới người ta du hoặc vô hạn.

Thuật Thuật nhìn Không Nhược Khuê, bất giác thất thần. Câu này là do ai nói nhỉ, con người lúc chuyên chú công việc là đẹp nhất, y đã thấy Không Nhược Khuê trên màn ảnh, thấy cô trong đời thường, nhưng giờ phát hiện ra, lúc cô làm việc mới là đẹp nhất.

Vẻ đẹp hòa quện của cả trí tuệ và dung mạo khí chất.

- Tôi đồng ý với ý kiến của tổng giám Trần.

Giọng nói của Không Nhược Khuê vang lên bên tai, Trần Thuật mới giật mình nhận ra mình nhìn cô nãy giờ.

Còn người nữa giật mình hơn, lần thứ ba rồi đấy, Lạc Kiệt rống lên trong lòng, đôi câu nam nữ các người, ức hiếp người ta quá lắm.

Không thể trách hẳn tức giận như vậy.

Ý kiến sửa đổi đầu tiên mọi người có thể tiếp nhận, vì đúng là sơ xuất của họ, không nghĩ tới vấn đề thời tiết và trạng thái sức khỏe của Khổng Nhượng Khuê. Truyền hình trực tiếp, chẳng may đề phía ĐTH phải đợi, cho dù là nguyên nhân khách quan thì ai chịu nghe, khách quan cũng có phần nguyên nhân chủ quan là các anh không tính toán kỹ. Nếu trạng thái Khổng Nhượng Khuê không tốt, mặt mày tiều tụy, thể hiện kém, không tích cực tham gia tiết mục, không phải thành đề tài cho đám chó săn ngoài kia xâu xé à?

Ý kiến sửa đổi thứ hai chỉ có thể nói là quan niệm thẩm mỹ bất đồng, bọn họ muốn Khổng Nhượng Khuê đi theo phong cách thời thượng gợi cảm, đó là đường lối an toàn nhất. Nhưng Khổng Nhượng Khuê muốn thử cái mới, cũng có thể hiểu.

Nhưng điều kiện sửa đổi thứ ba đúng là hoang đường.

Tiết mục Khổng Nhượng Khuê tham gia có tên là (Niềm vui mỗi ngày), mời tổng cộng tám nghệ sĩ, bốn nam bốn nữ, ghép thành hai đôi tình lữ, tham gia các trò chơi vượt ải. Trong bốn nam nghệ sĩ thì Lệ Tư Vũ có độ nổi tiếng cao nhất.

Những minh tinh đang hot đều vô cùng bận rộn, lịch trình có khi sắp xếp tới tận hai năm sau rồi. Tiết mục này cũng được bố trí từ lâu, Khổng Nhượng Khuê gật đầu muốn tham gia, bọn họ đã tranh thủ cho Khổng Nhượng Khuê người ghép đôi tốt nhất, vậy mà vị phó tổng giám này lên tiếng xô toẹt nỗ lực của bọn họ.

Càng làm Lạc Kiệt không thể tiếp nhận là Khổng Nhượng Khuê lại tiếp nhận.

Không Nhược Khuê rõ ràng là người của bọn họ cơ mà, mọi người là bạn bè là cộng sự nhiều năm, làm việc với nhau rất hòa hợp, ăn ý, sao chớp mắt cô lại ... Ngả vào lòng người khác.

Lạc Kiệt rất muốn hát bài “Vì sao em lại đi yêu người khác sau lưng anh” của Hứa Chí An.

- Không Khuê, chuyện này cô phải cân nhắc thật thận trọng, chuyện cô ghép đôi với Lệ Tư Vũ đã được xác định từ trước, tổ tiết mục đề nghị, Lệ Tư Vũ cũng đã đồng ý. Giờ chúng ta yêu cầu đôi người thì ăn nói với tổ tiết mục ra sao? Ăn nói với Lệ Tư Vũ ra sao? Làm thế là đắc tội với người ta.

Lạc Kiệt dốc hết gan ruột ra khuyên can:

- Lệ Tư Vũ nếu biết cô không muốn bắt cặp với hắn, không phải sẽ nổi điên sao? Đều là người trong vòng tròn, ngẩng đầu cúi đầu thấy nhau, đắc tội rồi thì sau này phải thế nào.

- Tổng giám Lạc nói đúng lắm, chúng ta không thể đắc tội với người ta được.

Không Nhược Khuê khẽ cau mày, dứt khoát nói:

- Vậy hủy tiết mục này cho tôi, nói sức khỏe của tôi không tốt, không thể tham gia ghi hình tiết mục, thông báo sớm để tổ tiết mục thay người, đồng thời gửi lời xin lỗi tới Lệ Tư Vũ.

Lạc Kiệt như chết đứng.

Không Nhược Khuê đứng lên, nét mặt lần nữa thay đổi, nụ cười ngọt ngào của cô gái nhà bên xuất hiện, một tay đặt lên ngực hơi khom người:

- Cảm ơn mọi người vất vả, tôi biết mọi người vì phương án này mà nỗ lực rất nhiều, trong lòng tôi rất cảm kích. Trừ ba phương án mà tổng giám Trần đề xuất sửa đổi, nhưng phương

diện khác đều rất hoàn mỹ, tôi rất hài lòng Lần nữa cảm ơn mọi người.

- Khuê tỷ không cần như thế.
- Đây là công việc trong phận sự của chúng tôi.
- Khuê tỷ hài lòng là được.

Những người khác vội đứng dậy rồi rít nói, vừa rồi phương án của họ đưa ra bị sửa lại ba chỗ còn nghĩ Không Nhược Khuê không đánh giá hết công sức của họ, nhưng thái độ này của cô làm oán giận tiêu tan hết, thậm chí có chút cảm giác áy náy.

Cô gái này nhẹ nhàng chủ đạo phương hướng cả hội nghị, Trần Thuật thậm chí khâm phục.

Thấy mọi thứ đã ổn thỏa, Không Nhược Khuê lại nói:

- Vậy làm phiền mọi người sửa lại phương án theo ý kiến tổng giám Trần, cũng làm phiền tổng giám Lạc tiếp tục theo sát, vất vả cho mọi người rồi.
- Nên làm thôi mà.

Lạc Kiệt gượng gạo đáp, dù sao thái độ của Không Nhược Khuê vẫn đúng mực, biết tôn trọng công sức của người khác, không như nhiều minh tinh coi tất cả như người hầu của mình:

Đáp xong mới thấy không ổn.

Mình là tổng giám, Trần Thuật là phó tổng giám, phó tổng giám đề xuất sửa đổi, mình lại phải đốc thúc hoàn thành.

Còn lẽ trời nữa không.

Chương 049: Tiệc liên hoan.

Vậy là hội nghị nhiều bất ngờ, thậm chí có cả phân tranh vẫn diễn ra thuận lợi đúng ý Không Nhược Khuê, cô bảo với

Vương Thiều và nhóm trợ lý của mình cùng phía phòng kế hoạch hoàn thiện thủ tục cuối cùng, tuyên bố:

- Hôm nay hội nghị kết thúc ở đây thôi.

- Vâng.

Lạc Kiệt không dám nín kéo:

- Chúng tôi sẽ lập tức thay đổi phương án, Không Khuê cứ yên tâm.

- Tôi tin tổng giám Lạc sẽ làm tốt.

- Chúng tôi giữ liên lạc mọi lúc, đợi khi nào phương án sửa đổi xong, tôi sẽ lập tức liên hệ với cô.

Lạc Kiệt xem đồng hồ:

- Tôi không dám quấy rầy thời gian quý giá của cô nữa.

- Sao vậy? Tổng giám Lạc nóng lòng đuổi tôi đi như vậy à?

- Ồ, không ...

Lạc Kiệt bất ngờ, không phải lần nào kết thúc hội nghị cô cũng đi ngay sao, tôi muốn mời cô ở lại uống chén trà, ăn bữa cơm, cô đã bao giờ nể mặt đâu:

- Không Khuê còn chuyện gì nữa sao?

- Nghe nói hôm nay các anh có bữa cơm liên hoan đón nhân viên mới, tôi cũng muốn góp vui ... Chuyện của tôi làm mọi người vất vả thời gian dài, vừa rồi tổng giám Trần lại giúp tôi đưa ra ý kiến quý giá như vậy, tôi muốn mời mọi người một chén.

Không Nhược Khuê đưa ra lý do hợp tình hợp lý:

- Hoan nghênh, hoan nghênh, vinh hạnh vô cùng.

Lạc Kiệt nhất thời hưng phấn, vị đại tiểu thư này không thích tham gia bữa tiệc xã giao, ngay cả ông chủ lớn mời cũng

rất miễn cưỡng nhận lời, vậy mà lại tới bữa cơm của một phòng ban bọn họ:

- Cảm ơn tổng giám Lạc, chúng ta quyết định như thế.

Khổng Nhược Khuê cười tươi tắn:

- Tôi lên lầu bàn chút việc với chủ tịch Lật, tổng giám Lạc sau khi xác định được thời gian và địa điểm cứ gửi tin nhắn cho tôi là được rồi.

- Vâng, vâng, nhất định rồi.

Lạc Kiệt gật đầu liên hồi:

Đến khi tiễn Khổng Nhược Khuê đi rồi, Lạc Kiệt vẫn còn hoang mang, hỏi Trần Thuật:

- Chuyện này là thế nào?

- Không biết.

Trần Thuật lắc đầu:

- Tôi vừa mới tới, còn chưa hiểu tình hình công ty,

Lạc Kiệt hừ lạnh một tiếng phát tay bỏ đi, đến lúc này rồi còn giả vờ giả vịt với mình nữa.

.....

Ở trong thang máy, quản lý Vương Thiệu mặt đầy nghi hoặc nhìn Khổng Nhược Khuê có vẻ đang tâm trạng rất tốt:

- Tiểu Khuê, em và tổng giám Trần Thuật quan hệ không tệ nhỉ, hai người quen biết nhau lâu rồi sao?

- Không phải, trước kia chúng tôi căn bản không quen.

- Không quen à? Nếu không quen làm sao em lại chiếu cố cho cậu ấy nhiều như thế?

Vương Thiệu không tin:

- Chị biết dì Hai nhà tôi không?

- Biết chứ, sao lại không chứ.

Là người công chúng, không tiện ra ngoài, rất nhiều chuyện Vương Thiệu tới nhà Khổng Nhược Khuê lo liệu, cho nên cô cũng rất thân thiết với dì Hai:

- Trần Thuật là đứa cháu ngọc ở quê của dì Hai.

Khổng Nhược Khuê nói câu này phải cố nén cười:

- Chị cũng biết, dì Hai đối xử với tôi rất tốt, chăm sóc tôi như con gái vậy, dì ấy nhờ tôi có cơ hội đỡ Trần Thuật một tay, tôi có thể không nhận lời sao.

- Ra là thế.

Vương Thiệu n hẹ cả người, chẳng trách trước kia cô không biết tới sự tồn tại của Trần Thuật, cũng chưa từng thấy y có bất kỳ tiếp xúc gì với Khổng Nhược Khuê, không chỉ Trần Thuật, Khổng Nhược Khuê rất hạn chế tiếp xúc với người khác giới, không tranh vai diễn, không tham gia bữa cơm xã giao, hiếm thấy ở giới giải trí:

Hôm nay Trần Thuật đột nhiên xuất hiện làm Vương Thiệu khá khản trương, nghệ sĩ đang giai đoạn đi lên, nếu xuất hiện scandal nào đó, sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp.

- Em và dì Hai tình như mẹ con, dì Hai nhờ em chiếu cố, em đồng ý là điều đương nhiên. Có điều Tiểu Khuê này, em là nhân vật công chúng, vẫn phải cẩn thận thì hơn, nếu giúp đỡ quá rõ ràng sẽ xuất hiện lời ra tiếng vào, chẳng may vào tai đám săn tin, càng không ổn.

Vương Thiệu lên tiếng khuyên, có là người chịu trách nhiệm cho hình tượng của Khổng Nhược Khuê, không thể đứng ngoài cuộc.

Đây là cô chưa biết Trần Thuật sở dĩ có thể vào Đông Chính cũng là nhờ vị đại tiểu thư này can thiệp, nếu biết chắc diên mất.

- Tôi biết mà.

Không Nhượng Khuê gật đầu hết sức ngoan ngoãn:

- Chị Thiều, chị đừng lo, tôi biết mình nên làm gì, không nên làm gì mà.

- Chị tất nhiên là tìm em rồi, bao năm qua em không để xảy ra scandal với nam minh tinh nào ... À phải, mấy ngày trước em và Bạch Khởi Nguyên ăn cơm, sao lại để người ta chụp được.

Nhắc tới chuyện này Không Nhượng Khuê thoáng cau mày, song bình thường lại cũng nhanh:

- Tôi cũng không biết nữa, Bạch Khởi Nguyên nói anh ấy có một kịch bản không tệ, muốn diễn chung với tôi lần nữa ... Sau đó hẹn tôi ăn cơm, thế rồi bị phóng viên gặp được.

Vương Thiều khẽ chọc cạnh tay Không Nhượng Khuê, hơi nghiêng đầu sang hỏi nhỏ:

- Anh ấy không phải có ý gì với em chứ?

- Không đâu, Bạch Khởi Nguyên là tiền bối tôi rất tôn trọng.

Không Nhượng Khuê lắc đầu, khi cô mới vào nghề được Bạch Khởi Nguyên dẫn dắt chỉ bảo cô rất nhiều, bao năm qua luôn một mực đứng về phía cô:

- Điều đó thì liên quan gì tới hai người phát triển tình cảm chứ, chị nói thật nhé, Bạch Khởi Nguyên muốn nhân phẩm có nhân phẩm, muốn tướng mạo có tướng mạo, là tiền bối có tiếng nói trong nghề lại là cổ đông ở Đông Chính ... Có một nam nhân như vậy làm chỗ dựa, nguồn lực của công ty sẽ ngả

thêm về phía em nhiều hơn, con đường tương lai của em cũng rộng mở hơn.

Vương Thiều rất vừa ý Bạch Khởi Nguyên:

- Dù sao nữ nhân rồi cũng phải gả đi.

Nụ cười trên mặt Khổng Nhược Khuê liền trở nên băng giá:

- Chị Thiều, công ty chỉ mời chị phụ trách sự nghiệp của tôi thôi, hợp đồng không nói chị phụ trách cả chuyện gia đình của tôi.

- Chị chỉ nói vậy thôi mà ... Chỉ nói thôi ...

Vương Thiều tiếp xúc với Khổng Nhược Khuê đã lâu, quá hiểu tính cách của cô, thấy Khổng Nhược Khuê tỏ ra không hài lòng là rồi rít giải thích:

- Tôi biết chị muốn tốt cho tôi.

Khổng Nhược Khuê khoác tay Vương Thiều, cười như hoa xuân đua nở:

- Giờ tôi một lòng phát triển sự nghiệp, chưa nghĩ tới chuyện tình cảm. Sau này chị không cần lo nữa, có công sức giúp tôi tìm mấy kịch bản hay thì hơn.

- Chị hiểu, chị vẫn luôn cố gắng, chỉ là ánh mắt Tiểu Khuê nhà chúng ta quá cao, kịch bản bình thường không để vào mắt.

- Vậy tìm một kịch bản không bình thường đi.

Rời thang máy, Khổng Nhược Khuê một mình tới văn phòng chủ tịch bàn việc, Vương Thiều nhìn theo bóng lưng cô thầm thở dài, xem ra nhiệm vụ Bạch gia giao cho khó mà hoàn thành, vị đại tiểu thư này không có hứng thú với anh ấy, phải làm sao đây?

.....

Đúng như đã hẹn, hết giờ làm Không Nhược Khuê cùng người của phòng kế hoạch tới nhà hàng Lạc Kiệt đặt chỗ từ trước, tổ chức liên hoan chào đón Trần Thuật.

Chỉ là liên hoan mà không được náo nhiệt cho lắm.

Bình dị dễ gần thì mình cũng vẫn là mình tinh.

Vì sự xuất hiện của Không Nhược Khuê, không khí trong phòng bao có chút quái dị.

Lạc Kiệt và Không Nhược Khuê coi như tương đối thân thuộc, dù sao biết nhau cũng nhiều năm rồi, hơn nữa cha hắn vốn là thành viên HĐQT Đông Chính, thân phận địa vị bày ra đó, ngồi bên Không Nhược Khuê nói chuyện vui cười chẳng có áp lực gì cả. Trần Thuật và Không Nhược Khuê mới chỉ gặp nhau vài lần, nói là thâm giao thì hơi quá, lại không hiểu nhau, nên chẳng biết phải nói đề tài gì. Mấy tổ trưởng ngại thanh danh quá lớn của Thẩm Nhược Khuê, vừa là thần tượng vừa là nữ thần, ở trước mặt cô càng thêm gò bó.

Nói thì sợ nói không hay, không nói thì càng không hay, thế là người nọ nhìn người kia, phòng bao rơi vào trầm mặc.

Thế là bầu không khí đậm ra có chút lúng túng.

Chương 050:

Bầu không khí không thoải mái lắm này lại khiến, Lạc Kiệt rất hài lòng, vì hắn là người duy nhất có thể thoải mái Không Nhược Khuê, thể hiện địa vị hơn người của hắn, nhiệt tình mời:

- Không Khuê, chúng ta cũng xem như bạn bè rồi, làm một chút rượu nhé?

Không Nhược Khuê lại lắc đầu:

- Bạn bè thì lúc nào chẳng uống được, buổi tụ hội hôm nay mục đích là chào đón tổng giám Trần gia nhập đại gia đình

Đông Chính chúng ta ... Tôi thấy chén đầu tiên nên mời tổng giám Trần, anh thấy sao?

- Đúng đúng đúng.

Lạc Kiệt gật đầu, coi như khẳng định được rồi, Không Nhược Khuê thực sự đối tốt với Trần Thuật, nếu vị đại tiểu thư này muốn bảo vệ y, Lạc Kiệt không thể nói gì khiến người ta ghét:

- Tôi đại biểu phòng kế hoạch hoan nghênh tổng giám Trần, nào, chúng ta cùng uống một chén.

- Hoan nghênh tổng giám Trần.

Mọi người lần lượt đứng dậy nâng chén:

Trần Thuật liên tục cảm ơn, cầm chén lên cụng với từng người, lại chủ động rót chén khác mời lại.

Vốn là phó tổng giám, giờ lại thêm vị đại tiểu thư này chiếu cố, đến Lạc Kiệt cũng phải tiếp nhận Trần Thuật rồi, các vị tổ trưởng khác tất nhiên không dám chậm trễ, mỗi người lại mời một chén. Trần Thuật có lòng muốn hòa nhập cho nên ai mời cùng uống, chẳng mấy chốc đã uống rất nhiều rượu, mặt đỏ phùng phùng.

Không Nhược Khuê ở bên uống canh, không để ý tới tình hình xung quanh, giữ thân phận.

Vài chén rượu vào bụng, mọi người bắt đầu ăn uống tán gẫu, không khí tốt dần lên.

Lạc Kiệt hỏi nhỏ Không Nhược Khuê:

- Không Khuê, có vẻ cô và tổng giám Trần quen nhau lâu năm rồi?

- Không phải, một tháng trước chúng tôi còn chưa quen nhau.

- Thế sao?

Lạc Kiệt cho rằng cô muốn che dấu, lừa ai chứ, tình cảm tốt như vậy mà:

Không Nhược Khuê nhìn sang Trần Thuật, tình nghịch nháy mắt với y:

- Là do một trưởng bối trong nhà muốn tôi và tổng giám Trần liên hệ với nhau nhiều hơn ... đưa cháu gốc nhà dì Hai.

Lại lần nữa Không Nhược Khuê dùng cái cớ này để ứng phó với người ngoài, người đầu tiên đã giới thiệu như thế, vậy thì những người sau cũng chỉ đành như thế ... Nhưng mà phải nói rằng cách giải thích này rất hữu dụng.

- Dì Hai, à, là người dì nhà cô ..

Lạc Kiệt ra chiều hiểu ra, quay sang trái:

- Không ngờ tổng giám Trần và dì Hai quan hệ mật thiết như thế.

- Chứ sao nữa, dì Hai nói tổng giám Trần do dì ấy nhìn lớn lên, một tay dì ấy thay tã thay quần, còn thường giúp anh ấy tắm rửa ...

Không Nhược Khuê cười khúc khích:

Trần Thuật nóng mặt, không ngồi im được nữa, bất mãn phản ứng:

- Làm gì khoa trương như cô nói.

Không Nhược Khuê sóng mắt liếc qua, môi hồng hé nở:

- Chẳng lẽ không phải à? Chẳng lẽ không giúp anh tắm rửa, nếu anh không thừa nhận, tôi về hỏi dì Hai nhé?

- Dì Hai đúng là rất chiều cố tôi, được chưa?

Trần Thuật cắn răng thừa nhận, cũng may là Khổng Khuê nói là chuyện hồi nhỏ, chứ nói là chỉ vài ngày trước thôi Ôi anh danh cả đời của mình còn đâu nữa.

- Đừng thấy nông thôn không có các loại điều kiện tốt như thành phố, nhưng người nông thôn đơn thuần chất phác, chú trọng nhất là tình thân họ tộc.

Lạc Kiệt lên tiếng phụ họa, vốn còn lo Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê quan hệ mật thiết, như là bạn lâu năm hay là bạn thời đại học gì đó, còn chuyện giữa hai người có quan hệ yêu đương không nghĩ tới:

Không dám nghĩ thì đúng hơn!

Chim bay trên trời và vịt gà dưới đất, làm sao bay cùng được.

Giờ nghe Khổng Nhược Khuê nói Trần Thuật là thân thích với người di ở trong nhà kia, ngại thể diện người di cho nên mới chiếu cố Trần Thuật, hẳn liền yên tâm. Mặc dù Khổng Nhược Khuê coi trọng người di kia tới đâu, đứng trước thị phi hoặc là lợi ích lớn, chút giao tình này trở nên không đáng kể rồi.

- Ở đâu cũng có người tốt, ở đâu cũng có người xấu, không liên quan gì tới khu vực.

Trần Thuật còn học Khổng Nhược Khuê vừa rồi, cũng nháy mắt với cô, hàm ý là nếu trong phòng này có một người xấu, thì chính là đại tiểu thư cô đấy:

Nhưng lời này nghe vào tai Lạc Kiệt thì không hay rồi, cho rằng thằng nhãi này lại đá xéo mình đây, sắc mặt không tốt:

- Tổng giám Trần ý gì đấy, ở đâu cũng có người xấu à? Bàn này của chúng ta cũng có à?

-

Trần Thuật á khẩu, này Lão Lạc, đừng có tặc giạt mình như thế chứ?

- Đúng thế, tổng giám Trần sao có thể nói như vậy chứ, rất tổn thương người khác đấy.

Không Nhược Khuê khóe mắt ẩn dấu nụ cười, vào hùa công kích:

- Tôi ...

Trần Thuật tự nhận xui xẻo:

- Tôi thấy mình là người xấu.

Những người xung quanh dừng lại nghe, rượu vào bụng làm ai nấy thoải mái hơn, Mạn Mạn cười hì hì:

- Làm sao mà tổng giám Trần lại biến thành người xấu thế?

- Lúc tôi vừa tới Đông Chính, nghe được vài tin đồn không hay về tổng giám Lạc, cho nên trong lòng có chút bài xích, lo tổng giám Lạc không có bụng dung người.

Trần Thuật mặt chân thành nói:

Cơ mặt Lạc Kiệt có dấu hiệu mất kiểm soát rồi, mặc dù đây là chuyện toàn bộ tập đoàn Đông Chính đều biết, nhưng mà có cần nói trước mặt mọi người như thế không.

Mấy người khác vội giả vờ không nghe thấy gì, quay sang mời rượu nhau, tránh tai bay vạ gió.

- Nhưng mà tổng giám Lạc đối xử với tôi thế nào, bỏ qua chút chuyện không vui với tôi, sai người an bài văn phòng cho tôi, lại ủy thác trọng trách cho tôi, bỏ thời gian bận rộn giúp tôi tổ chức bữa tiệc hoan nghênh ... Lòng dạ tổng giám Lạc, biết người dùng người, có phong thái của quân tử thời xưa.

Trần Thuật cảm khái giờ chén rượu lên:

- Dem so với tổng giám Lạc, tôi rõ ràng là người xấu rồi, cho nên tôi mời tổng giám Lạc một chén, coi như lời xin lỗi.

Lạc Kiệt nhìn Trần Thuật trình trọng cầm chén đứng dậy, đột nhiên có cảm giác trong lòng có muôn vàn đau khổ không biết tỏ cùng ai. Mỗi lời Trần Thuật nói nghe đầu như đang ca ngợi hấn, nhưng nếu tổng hợp lại lại nghe giống như có cảm giác rất thiếu tự nhiên?

Hơn nữa Trần Thuật đã xin lỗi trước mặt mọi người, hấn không thể không nhận.

Người ta đã nói rồi, đó chỉ là hiểu lầm mà thôi, nếu mà hấn có thái độ không tốt, vậy thì lập tức biến thành loại “tiểu nhân” không có dạ dung người như Trần Thuật nói.

Lại còn là tự nhận.

Cái thằng nhãi này, định báo thù tới bao giờ mới dừng đây.

Cạch!

Cửa phòng đột ngột bị người ta đẩy ra từ bên ngoài.

- Tổng giám Lạc, đúng là nhân sinh hà xử bất tương phùng.

Một giọng nói sang sảng truyền vào phòng:

Trần Thuật chưa nhìn người, nghe tiếng một cái là biết ai tới, bởi vì giọng nói của nam nhân này có độ nhận biết quá cao, nghe một cái xương khớp cứ bủn rủn. Nữ nhân nghe hấn là si mê đi, nhưng nam nhân nghe khiến người ta nghi ngờ giới tính bản thân.

- Khởi Nguyên .

Lạc Kiệt vội đứng dậy, cười lớn ra đón, xung hô rất thân thiết:

- Khởi Nguyên, sao hôm nay lại rảnh rồi tới đây ăn cơm thế này.

Quả nhiên là Bạch Khởi Nguyên trong bộ đồ trắng rất thu hút:

- Anh quên là nhà hàng này do tôi mở sao? Đang ở bên cạnh bàn công chuyện với người ta, nghe nói anh tới, nên tôi sang chào một tiếng.

- Đúng đúng, xem đầu óc tôi này ...

Lạc Kiệt vỗ đầu tự trách:

- Trong giới ai mà không biết “Mạn Tầu” là địa bàn của Khởi Nguyên, tôi tới địa bàn của anh mà lại không chào một tiếng, lỗi quá, lỗi quá.

- Khách hàng là thượng đế mà, mọi người tới đây ăn cơm, tất nhiên là tôi phải tới chào hỏi rồi.

Bạch Khởi Nguyên nhìn quanh phòng bao một lượt, dừng trên người Không Nhược Khuê, ánh mắt trở nên dịu dàng:

- Tiểu Khuê, em cũng tới sao?

- Khởi Nguyên.

Không Nhược Khuê mỉm cười chào lại:

- Hôm nay phòng kế hoạch liên hoan, vừa vặn em tới bàn việc, cho nên tới ăn tiệc của tổng giám Lạc ăn một bữa.

- Em lâu lắm rồi không tới chỗ anh đây, bữa tối nay coi như anh bao.

Bạch Khởi Nguyên hào sảng nói:

- Phải rồi, nghe bọn họ nhậm một ít sâm không tệ, để tôi bảo nhà bếp hầm cho mọi người nếm thử.

Chương 051:

Vì Bạch Khởi Nguyên đột ngột xuất hiện, mọi người đều đứng lên chào đón, nghe hắn nói không chỉ bao hết chi phí

hôm nay, lại còn mời mọi người ăn sẫm, ai nấy rồi rít cảm ơn.

Khổng Nhược Khuê vốn định nói không cần, nhưng mọi người đều đã tỏ thái độ rồi, cô mỉm cười không nói gì thêm nữa.

Bạch Khởi Nguyên vừa tới nơi liền chiếm lấy chuyên chủ đạo quay lại nói với giám đốc nhà hàng theo sau:

- Giám đốc Hà, lấy từ hầm rượu riêng của tôi một chai PINOT NOIR, để tôi uống cùng mọi người.

- Vâng ông chủ.

Viên giám đốc rời đi, tự có phục vụ viên đi vào kê thêm ghế cùng bát đĩa cho Bạch Khởi Nguyên.

Rượu vang đỏ mà Bạch Khởi Nguyên gọi nhanh chóng được mang tới, đích thân giám đốc mở nút, ân cần hết mức, toàn bộ ly cốc uống rượu được nhân viên thay mới.

Bạch Khởi Nguyên nâng ly:

- Nào, tôi mời mọi người một ly, cảm ơn mọi người vất vả vì Đông Chính.

- Cảm ơn Bạch gia.

Các tổ trưởng kích động không thôi, chỉ là bữa liên hoan nhỏ của phòng, tưởng là vì quan hệ hai vị lãnh đạo số một số hai, bữa cơm này khó nuốt lắm, ai dè Khổng đại tiểu thư tới dự, sau đó cả Bạch Khởi Nguyên cũng góp vui, bọn họ dù vào công ty bao năm, nói chuyện với hai vị này một lần đã khó, đâu ra vinh dự này:

Đợi mọi người đã cạn rồi, Bạch Khởi Nguyên cười với Trần Thuật:

- Chúng ta lại gặp nhau rồi, lần trước gặp thì còn chưa quen biết, hôm nay gặp lại thì đã là người nhà.

Ái dà, mọi người nhìn cả sang Trần Thuật.

Tên này không chỉ quen Khổng Nhược Khuê lại còn quen Bạch Khởi Nguyên, có hai vị đại thần này che chở, không phải có thể ngênh ngang trong tập đoàn rồi sao?

Lạc Kiệt vờ vịt mời lần đầu nghe chuyện này:

- Té ra Khởi Nguyên cũng biết tổng giám Trần à?

Bạch Khởi Nguyên nụ cười âm áp:

- Có duyên gặp tổng giám Trần một lần, đây là lần thứ hai.

- Ô, hai người gặp nhau ở đâu thế?

Lạc Kiệt cười ha hả hỏi, lòng thì chửi cha chửi mẹ Bạch Khởi Nguyên, lần trước uống rượu với nhau, thằng chó nhà mày nói ấn tượng không tốt với Trần Thuật, muốn y không được dính vào chuyện của mình, vậy là còn quen biết nhau từ trước:

Được lắm.

- Tổng giám Lạc sao lại quan tâm tới chuyện tôi và tổng giám Trần gặp nhau ở đâu thế?

Bạch Khởi Nguyên tuy cười, nhưng ánh mắt cũng thoáng qua chút tức giận, tôi gặp ở đâu còn phải nói cho anh chắc:

- Vì tôi đột nhiên phát hiện ra, người xung quanh mình ai cũng quen biết tổng giám Trần, chỉ có mỗi mình tôi là người ngoài cuộc không biết gì cả Không khỏi có chút kinh hoàng.

Lạc Kiệt cố tình nói, giọng điệu có chút ngâm oán giận, bố trí tiệc liên hoan này ở đây là hẳn có ý đồ dụ Bạch Khởi Nguyên tới để tất cả giáp mặt nhau:

- Vốn thấy tổng giám Trần và Khổng Khuê quan hệ rất tốt, tôi đã chấn kinh lắm rồi, không ngờ lại còn là người quen cũ

của Khởi Nguyên, ái chà, đúng là nghịch thiên.

- Giờ chẳng phải tổng giám Lạc và tổng giám Trần cũng quen nhau rồi đấy sao?

Bạch Khởi Nguyên vờ không nghe ra gì cả, biết Lạc Kiệt trách mình hôm đó uống rượu che dấu hẳn nhiều chuyện, nhưng mà ai không có bí mật của mình, nếu không tâm sự của hẳn đã bị người khác biết rồi, nhân vật công chúng, sợ nhất là scandal mà:

Nếu theo đuổi được thì tốt, nếu chẳng may không thành công thì đó là đả kích lớn với hình tượng của mình, fan hai bên đánh nhau, công ty sẽ tổn thất.

Hắn chủ động nâng ly với Trần Thuật:

- Tôi mời cậu một ly.

- Cảm ơn Bạch gia.

Trần Thuật có chút bất ngờ, vội nâng ly lên:

Hai chiếc ly khẽ chạm nhau, nhưng Bạch Khởi Nguyên không uống:

- Nếu đã tới Đông Chính rồi, vậy cậu là một phần tử của đại gia đình này. Những chuyện không vui trước kia bỏ qua, chỉ cần cậu giữ mình làm việc đáng hoàng, tôi tin mọi người sẽ sẵn lòng tiếp nhận cậu, nếu có ai không ủng hộ công tác của cậu, nói với tôi, tôi sẽ làm trung gian cho.

Lòng Trần Thuật trầm xuống, dù ngoài mặt không để lộ ra, song ngữ khí nói chuyện trở nên khô khan:

- Ý Bạch gia là trước kia tôi không giữ mình rồi?

- Tổng giám Trần chớ hiểu lầm, tôi không có ý đó, tôi chỉ nghe bạn bè trong giới nói một vài chuyện xảy ra ở Hoa Mỹ, cho nên mới lo lắng mà nhắc một câu thôi.

Bạch Khởi Nguyên chân thành xing lỗi, hấn nói câu này chủ yếu để Khổng Nhược Khuê biết, sợ cô bị Trần Thuật che mắt, lại lần nữa nâng ly:

- Nếu có gì không đúng, tổng giám Trần thông cảm, Khởi Nguyên tự phạt một ly.

Nói xong ngửa cổ uống cạn.

Mặc dù lời nói của Bạch Khởi Nguyên không thể chê trách được gì, nhưng cũng nói ra một sự thực, dù sao thì Trần Thuật và Hoa Mỹ mâu thuẫn, người trong nghề đa phần không lạ.

Có lẽ trước kia mọi người không hiểu Trần Thuật, nhưng bởi vì y báo thù chủ cũ mà “thanh danh vang dội”, vì thế mà còn có người bán tín bán nghi.

Dù sao ở giới giải trí, thứ ít thiếu nhất là tin đồn, thật thật giả giả, có khi tận mắt thấy chưa chắc đã là thật, huống hồ là nghe đồn.

Nhưng bây giờ Bạch Khởi Nguyên lại nói thẳng trước mặt Trần Thuật, hàm ý cảnh cáo có thể không có, song mọi người đều có được câu trả lời, chuyện kia là thật.

Dù thế với thân phận Bạch Khởi Nguyên, hấn có thể đành hoàng cảnh cáo Trần Thuật mà không cần tự phạt.

Phải nói ân uy đầy đủ, người ta không phục không được.

Nếu là người khác, ai cũng sẽ cam lòng uống ly rượu này.

Nhưng Trần Thuật lại không phải là người khác.

Tay cầm ly rượu của Trần Thuật đặt xuống, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tất cả đều kinh ngạc nhìn Trần Thuật, thầm nghĩ tên này điên rồi hay sao? Bạch gia tự phạt một ly, coi người ta tự phạt thật chắc.

Lạc Kiệt đã lĩnh giáo thủ đoạn của Trần Thuật rồi, cho nên chẳng hề bất ngờ với hành vi ngoài dự liệu này, song lúc này hấn giả ngây giả ngốc, nhắc:

- Tổng giám Trần, cậu không uống à?

- Đúng.

Trần Thuật điềm nhiên gật đầu:

- Nhưng mà Khởi Nguyên uống rồi mà.

Lạc Kiệt làm ra vẻ cuống lên:

- Bạch gia nói, nếu có chỗ nào không đúng, bảo tôi thông cảm, anh anh tự phạt một ly ...

Trần Thuật giọng điệu thoải mái như không:

- Tôi thấy anh ấy nói không đúng, cho nên để anh ấy tự phạt.

- Phụt!

Không Nhược Khuê nãy giờ làm người bàng quan, đột nhiên không nhịn được phì cười, cười một cái khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, rồi rít nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, đột nhiên tôi nhớ tới một câu chuyện cười.

Bạch Khởi Nguyên mắt ánh lên tia phẫn nộ, song vẫn giữ phong độ quân tử như ngọc, giọng trầm ấm:

- Tổng giám Trần, tôi nói câu nào không đúng.

- Còn phải nhắc lại từng câu sao?

Trần Thuật hỏi:

Bạch Khởi Nguyên có cảm giác giống bị người ta đâm một dao, nhắc lại từng câu? Rốt cuộc mình sai bao nhiêu câu?

- Thôi, bỏ qua đi.

Trần Thuật xua tay, rộng lượng nói:

- Chúng ta là người một nhà, tôi có thể thông cảm.

Bạch Khởi Nguyên lẫn lộn giới giải trí bao năm, có loại người nào chưa từng gặp qua? Vẫn lần đầu gặp loại người như Trần Thuật.

Có ý nói thật rõ ràng với Trần Thuật, nhưng bận tâm tới Khổng Nhược Khuê đang ngồi bên cạnh, Bạch Khởi Nguyên hần có cần đi tranh luận đỏ mặt tía tai với một nhân vật nhỏ vô danh tiểu tốt không? Hắn biết cảnh ngộ của Lạc Kỳ lần đầu gặp Trần Thuật rồi, hắn không làm chuyện ngu xuẩn ấy.

Nhưng nếu kết thúc thế này, lòng lại uất ức.

Thoảng trầm ngâm Bạch Khởi Nguyên áp lửa giận trong lòng xuống, cười tiêu sái như thể Trần Thuật không là gì, quay sang Khổng Nhược Khuê:

- Tiểu Khuê, anh uống với em một ly.

- Em mời anh.

Khổng Nhược Khuê chủ động mời:

Bạch Khởi Nguyên khẽ thở dài, nếu Khổng Nhược Khuê tùy ý với mình một chút thì tốt rồi, nhưng cô lúc nào cũng hết sức khách khí, đó là biểu hiện muốn giữ khoảng cách.

Khổng Nhược Khuê đặt ly xuống, sau lưng liền có phục vụ đi tới rót đầy, hướng về phía Trần Thuật:

- Đây, đứa cháu ngốc nhà dì Hai, chúng ta cũng uống một ly.

Mí mắt Bạch Khởi Nguyên n háy một cái.

Chương 052: Sau này tôi là người của cô.

Bữa cơm kết thúc thì đã là chín giờ hơn rồi. tuy có trong liên hiên có vài việc ngoài dự liệu, tổng thể mà nói vẫn tốt,

nhất là nửa sau khi rượu vào, mọi người thoải mái hơn, cũng giống bữa liên hoan thật sự.

Lạc Kiệt có lái xe riêng đi trước, mấy tổ trưởng hôm nay coi như thỏa mãn, được ngồi cùng bàn ăn uống với hai vị đại thần, hiếm có, chỉ là có một vấn đề nho nhỏ, sau này chung sống với tổng giám Trần ra sao là điều cần cân nhắc, thế nên không ai có tâm trạng đề xuất thêm hoạt động gì, tự rời đi.

Nhà hàng Mạn Tẩu nằm lệch ngoài trung tâm thành phố, vị trí không phải số một, được cái không gian tốt, giữa nơi đô thị ồn ào tạo ra sự bình lặng, coi như có đặc sắc riêng, lại thêm danh tiếng của Bạch Khởi Nguyên, làm ăn không tệ.

Bạch Khởi Nguyên lấy địa vị chủ nhà, tiễn khách đi rồi ân cần nói:

- Tiểu Khuê, để anh đưa em về nhé.

- Không cần ạ.

Khổng Nhược Khuê cười từ chối:

- Em đưa xe theo.

Chỉ một chiếc xe RV dừng bên đường.

Bạch Khởi Nguyên có chút tiếc nuối, nhưng người ta tự đưa xe tới, không thể cố mời người ta đi xe mình, hẳn không muốn dây dưa mất phong độ:

- Chuyện kịch bản, em suy nghĩ thế nào rồi?

- Em xem rồi, thấy nhân vật Bạch Tổ không thích hợp với em, chúng ta lần khác hợp tác vậy.

- Được.

Bạch Khởi Nguyên thoải mái nói:

- Lần khác hợp tác.

Đợi Bạch Khởi Nguyên cũng vào chiếc Maybach của mình, Không Nhược Khuê vẫy tay với Trần Thuật đứng đợi xe ở bên đường.

Trần Thuật vừa xem phần mềm đặc xe, vừa đi tới hỏi:

- Cô Không Khuê, có chuyện gì sao?

Không Nhược Khuê vươn tay ra:

- Đưa di động cho tôi.

Trần Thuật chẳng nghĩ gì đưa tới, đưa ra rồi mới cảm thấy không đúng, sao tôi phải đưa di động cho cô? Trước kia Lăng Thần thường dùng di động của y chơi, y thói quen đưa cho cô ... Xem ra thói quen này phải bỏ.

Không Nhược Khuê nhận lấy di động, chẳng hỏi han gì hủy luôn chuyển xe Trần Thuật vừa đặt.

Hả? Trần Thuật cuống lên:

- Cô biết giờ này khó đặt xe lắm không, sao cô lại hủy chuyển?

- Tôi giúp anh chuyện lớn như thế, chẳng lẽ anh không nên mời tôi một bữa à?

- Nên, lần trước mời cô ăn mỳ ở quán Lão Gia rồi còn gì.

- Thế mà cũng tính à, tổng giám Thuật anh keo kiệt quá đấy.

Không Nhược Khuê bất mãn chỉ trích:

- Được được được, mời cô ăn hai bữa, đợi hẹn thời gian, xem khi nào cô Không Khuê rảnh.

Trần Thuật đầu hàng, người ta là đại tiểu thư, bảo sao là vậy:

- Bây giờ tôi rảnh đấy.

Không Nhược Khuê chớp mắt:

- Chúng ta vừa mời ăn mà.

- Ừ.

Không Nhược Khuê sờ cái bụng phẳng lý, mặt ủy khuất tội nghiệp:

- Chưa no.

Trần Thuật hết nói luôn rồi.

.....

Ở một dải phân cách trồng những hàng cọ lớn rậm rạp dọc theo bờ Châu Giang, ven bờ đê là những cột đèn đường thừa thớt, và dưới ánh đèn vàng lờ mờ những con côn trùng nhảy múa, mặc dù thành phố bê tông cốt thép lúc này còn đang tỏa ra cái nóng tích tụ suốt cả ngày, song nờ cơn gió đêm lồng lộng thổi, cảm giác dễ chịu.

Cách đó không xa chính là dòng sông rộng, một dãy kiến trúc cao tầng bên sông chiếu ánh đèn muôn màu xuống nước, mặt sông gợn sóng như một dải ngân hà dưới trần gian.

- Ông chủ, cho một bát cháo cua, cua phải là cua đực nhé, thịt của nhiều vào, một bát rau muống trộn tỏi. Phải rồi, quán còn quẩy không, tôi hai cái quẩy mới.

Xem ra Không Nhược Khuê Khuê là khách quen ở nơi này, vừa ngồi xuống bàn, không cần xem thực đơn gọi liền một hơi bao nhiêu món.

Chỗ cô chọn cũng rất khéo, vừa vắn dưới cây cọ lớn, che khuất đèn đường, cô có thể thoải mái bỏ kính râm và mũ ra, hưởng thụ gió đêm.

Trần Thuật ngạc nhiên không thôi:

- Gọi nhiều thế, cô thực sự chưa no à?

- Đương nhiên rồi.

Không Nhược Khuê gật đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc:

- Ở chuyện ăn uống, tôi chưa bao giờ đùa.

- Minh tinh các cô không ăn khuya cơ mà.

- Ai bảo thế hả? Minh tinh không phải là người sao, chẳng qua ăn xong phải ra sức giảm béo thôi.

Cô gái này đúng là vì ăn mà liều mạng, Trần Thuật cạn lời luôn:

- Tôi ăn rất no.

- Tôi biết.

Không Nhược Khuê che miệng cười:

- Anh làm cho Bạch Khởi Nguyên ghen lời, sau đó cúi mặt ăn uống.

- Nếu không tôi biết làm sao?

Có lẽ sau chuyện bị Vương Tín ngầm chơi một vố đau, trong lòng để lại chút bóng ma tâm lý, đối diện với kẻ như vậy, lòng luôn tồn tại chút thù địch, muốn phản kháng, tuy biết tâm thái đó là không nên, Trần Thuật vẫn thản nhiên:

- Đối đầu với Bạch đại gia trước mặt mọi người, người khác sao còn dám nói chuyện với tôi nữa? Tôi nghĩ, dù sao Bạch Khởi Nguyên cũng nói là mời khách, hắn đã muốn đả kích tôi, tôi không làm gì được, đành phải ăn thêm vài con bào ngư báo thù ... Nghe có phải chua xót lắm không?

- Đúng vậy.

Không Nhược Khuê gật đầu:

- Chua xót.

- Có hối hận vì đã đẩy tôi vào Đông Chính không?

Trần Thuật cùng Không Nhược Khuê ngồi ở cửa quán hải sản, quán ở bên kia đường song lại dọn thêm chỗ ở chỗ bờ đề cho khách thích hưởng thụ không gian tự nhiên, gió Châu Giang lồng lộng thổi qua người. Đắng xa là cả vùng ánh đèn vàng rực, ánh trên đầu xuyên qua tán cây rậm rậm chiếu lên người Không Nhược Khuê.

Khuôn mặt dưới ánh trăng mờ ảo như tiên tử.

- Đương nhiên là không, anh tới làm tôi vui lắm.

Không Nhược Khuê nhoẻn miệng cười:

- Được, nếu như cô đã nghĩ thế thì sau này tôi là người của cô rồi.

Trần Thuật nhìn thẳng vào Không Nhược Khuê, con người đen nhánh ánh lên vẻ chân thành thần thánh, làm người ta cảm giác như chàng trai thâm tình đang thổ lộ với cô gái trong lòng:

Phụt!

Không Nhược Khuê vừa mới uống một ngụm trà nóng, nghe câu này phun luôn trà ra ngoài, rồi rít lấy khăn giấy lau miệng.

Cái người này, không nói lời gây sốc thì không chịu được, e rằng nếu tiếp xúc nhiều với y, mình còn phải liên tục phun trà.

- Trần Thuật, anh nói gì đấy hả?

- Nghiêm túc đấy.

Trần Thuật sắc mặt kiên trinh như chiến sĩ cách mạng:

- Sau này tôi là người của cô.

Không Nhược Khuê lau xong nước trà phun ra bàn, không dám cầm cốc trà lên nữa, có chút đánh đá nói:

- Anh đang thổ lộ đấy à, cẩn thận tôi sẽ nhận đấy nhé.

- Cô Không Khuê, nghiêm túc đi.

Trần Thuật thấy cần giải thích rõ ràng việc này:

- Vốn tôi đã bị Đông Chính từ chối rồi, nói chuyện xong với giám đốc Lâm Kỳ là tôi biết. Vì có cô nói giúp, cho nên giám đốc Lâm mới suy nghĩ lại mà tuyển tôi vào. Vào rồi mới phát hiện, ai nấy đều tính toán mưu mô, ai cũng có thân phận bất phàm, hơn nữa làm người ta bất ngờ là bọn họ có một sở thích chung Đó là ghét tôi.

Không Nhược Khuê chuyên tâm lắng nghe.

- Tổng giám Lạc ghét tôi thì còn có thể hiểu, người ta là công tử của phó chủ tịch tập đoàn, xưa nay ở địa bàn của mình lời nói ra là thánh chỉ, là ông vua không ngại. Đột nhiên xuất hiện một người tranh giành quyền lợi của mình ... Đương nhiên tôi không có ý định đó, song vẫn làm anh ta khó chịu, không hài lòng với an bài của tập đoàn, lại không cách nào từ chối mệnh mệnh bên trên, tất nhiên là đem lửa giận trút lên người tôi. Ngày tôi vừa mới vào đã cho một đòn dẫn dắt, ý đồ chèn ép đuổi tôi khỏi công ty.

- Còn vị đại gia Bạch Khởi Nguyên kia, vốn ấn tượng của tôi với anh ta rất tốt, lịch sự biết ứng xử. Trước kia không quen anh ta, tôi xem phim anh ta, có thể nói rằng tôi lớn lên cùng với bộ phim tuổi trẻ mà anh ta đóng ... Nhưng giờ cả anh ta cũng có ý thù địch với tôi. Nguyên do trong đó là gì, tôi không nói, trong lòng cô Không Khuê hẳn là cũng hiểu.

- Tôi không hiểu.

Không Nhược Khuê lắc đầu:

Chương 053:

- Anh ta thích cô.

Trần Thuật không rõ Không Nhượng Khuê không hiểu thật hay giả vờ:

- Lần đầu tiên gặp mặt tôi đã biết anh ta thích cô rồi. Nhìn vào cách ăn mặc và chiếc xe anh ta đi, có thể thấy anh ta thích sự hào nhoáng xa hoa, nếu không vì thích cô, anh ta liệu có tới một quán mỳ tồi tàn không?

- Thế sao?

Không Nhượng Khuê thoáng ngạc nhiên, sau đó háy mắt với Trần Thuật:

- Có phải thấy bản tiểu thư rất có sức chút không?

- Đương nhiên rồi, cô xinh đẹp như vậy, ai chẳng muốn nhìn thật nhiều?

Trần Thuật vừa nói vừa thể hiện bằng hành động:

- Thật biết nói chuyện.

Không Nhượng Khuê bị Trần Thuật nhìn tới đỏ mặt, cái cổ cao ửng lên sắc hồng, ngay cả dải tai xinh xinh cũng thành màu hồng, rất là đáng yêu:

- Tôi chỉ nói ra một sự thật thôi, cô thừa nhận Bạch Khởi Nguyên thích cô không?

- Có.

Không Nhượng Khuê không phủ nhận, trước mặt Bạch Khởi Nguyên có thể giả vờ tôi không hiểu, tôi không nói, tôi không biết gì hết, nhưng với Trần Thuật không che giấu:

- Tôi cảm giác được từ rất lâu rồi, chỉ là gần đây cảm giác càng thêm rõ ràng thôi.

- Bạch Khởi Nguyên là ai chứ? Nghệ sĩ cấp quốc bảo, cổ đông của Đông Chính, lại là đại minh tinh thần tượng có ngàn

vạn fan hâm mộ ... Vì hai chúng ta thân cận một chút, anh ta liền sinh thù địch, đề phòng tôi.

Trần Thuật chỉ Không Nhược Khuê lại chỉ mình, vỗ đầu:

- Cô nói xem chỗ này anh ta có vấn đề hay không? Hai chúng ta sao có khả năng?

Không Nhược Khuê cắn môi, tựa cười tựa không nhìn Trần Thuật, thấy đầu vị này có vấn đề.

- Đương nhiên, cô đừng hiểu lầm, không phải tôi nói tôi không xứng với cô, chủ yếu vì tôi không nuôi nổi cô.

Trần Thuật chỉ cái xe RV như ngôi nhà nhỏ đỗ khuất ở dưới bóng cây rậm rạp cách đó không xa:

- Ngay cả cái xe đó tôi cũng không nuôi nổi.

- Được rồi, tôi biết anh nghèo rồi Thật đúng là ...

Không Nhược Khuê lườm Trần Thuật một cái:

- Vì cô giữ tôi lại, cho nên tôi đặc tội với Lạc Kiệt, vì cô quá xinh đẹp, cho nên tôi đặc tội với Bạch Khởi Nguyên. Tôi mới tới Đông Chính có hai ngày thôi mà đặc tội với con trai phó chủ tịch và minh tinh cổ đông ... Nói tới đây, cô có thấy áy náy với tôi không?

- Đúng là có.

Không Nhược Khuê như muốn bóp chết Trần Thuật luôn, cô muốn đòi phe tham gia vào đội ngũ kẻ thù đông đảo của y:

- Trong lòng tôi rất là áy náy với tổng giám Trần đấy.

- Cho nên sau này tôi là người của cô, bọn họ có chân lớn để ôm, có hậu đãi để dựa, tôi cũng phải có. Nếu không tôi không thể sinh tồn ở Đông Chính được, chỗ dựa của tôi chính là cô. Khi họ ức hiếp tôi, cô phải bảo vệ tôi, khi họ sỉ nhục tôi,

cô thay tôi sỉ nhục họ. Nếu họ động chân động tay với tôi ... À thôi, cái này tôi tự chịu.

Trần Thuật không hề giống đang nói đùa:

- Mỗi ngày đúng 6 giờ tôi thức dậy tập thể dục, chỉ cần Lạc Kiệt và Bạch Khởi Nguyên không dậy sớm hơn tôi, tôi có đủ tự tin đánh bại họ.

-

Không Nhược Khuê có cảm giác không nhìn nổi cười, này này anh kia, anh coi Đông Chính là nơi thế nào? Hang ổ thổ phỉ à? Anh coi Lạc Kiệt và Bạch Khởi Nguyên thành loại người gì? Lưu manh đường phố à? Với hiểu biết của cô với hai người đó, e là không nói tục một câu chứ nói gì tới ra tay đánh người:

Người này mới là đầu óc có vấn đề.

- Im lặng là đồng ý đây.

Trần Thuật thấy Không Nhược Khuê không nói gì cả thì bỏ xung một câu:

- Được.

Không Nhược Khuê vỗ ngực, hào khí ngút trời nói:

- Sau này anh là người của tôi rồi, người khác bắt nạt anh, tôi bảo vệ anh, người khác sỉ nhục anh, tôi sỉ nhục họ thay anh. Còn có yêu cầu gì nữa không?

- Thế thôi, tôi cũng ngại để cô mua phòng mua nhẫn cho tôi.

-

Trong lúc hai người nói cười, cháo cua bốc hơi nóng nghi ngút được đưa tới.

Không Nhược Khuê lau bát đĩa, sau đó múc một thìa, thịt cua được chất đống bên trên, còn đầy hơn cả lòng của quán Lão Gia.

Trần Thuật ngửi thấy mùi thơm cũng thêm, định múc một bát thì Không Nhược Khuê đã đẩy bát cháo đầu tiên cho y, làm y lúng túng:

- Không cần khách khí như thế chứ?

- Không phải là đã nói rồi à, sau này anh là người của tôi mà, tôi sẽ che chở cho anh.

- Gồm cả chuyện lấy cơm sao?

- Đúng.

- Gồm cả chuyện giặt quần áo chứ?

Trần Thuật không lười, nhưng ghét nhất là giặt quần áo, đặc biệt là sơ mi trắng, dễ làm bẩn, lại không thể ném chung vào máy giặt với quần áo khác, phải tự giặt, có vết bẩn cứ phải vò đi vò lại, rất phiền.

- Đúng.

Không Nhược Khuê lại gật đầu:

Trần Thuật ngượng ngùng:

- Tôi đùa thôi mà.

- Không sao cả.

Không Nhược Khuê nhìn vết xẹo hình tam giác của Trần Thuật. nói chắc nịch:

- Không phải có dì Hai sao, nếu tôi đã nói với người ngoài rằng anh là đứa cháu ngốc của dì Hai, vậy anh đem quần áo tới nhờ dì Hai giặt cũng là bình thường, người khác sẽ càng tin quan hệ này.

Nói thế cũng phải, Trần Thuật lắc đầu:

- Làm thế ngại lắm, hơn nữa nhà cô xa qua, không tiện.
- Hừ, lòng tốt bị người ta coi như gan lừa.
- Í, câu này nghe sao quen thế, đây là phương ngôn chỗ chúng tôi mà.
- Thế à?

Không Nhược Khuê nháy mắt:

- Có phải nhớ ra gì rồi không?

Trần Thuật nghiêng đầu nghĩ:

- Ăn đi, không ăn thì cháo nguội đấy.

Không Nhược Khuê nhìn Trần Thuật cầm cúi ăn, cắn chặt răng ngà, có chút tức giận, muốn đập đầu y ra, xem xem có phải mấy năm qua ăn tới lòng lợn nhiều quá chui vào đầu rồi không?

” Kho báu trong ký ức của mình, chỉ sợ chỉ là một thoáng trong cuộc đời người ta.”

Tâm tình cô có chút ảm đạm.

- Ăn đi chứ.

Trần Thuật ngẩng đầu lên:

- Không phải đói rồi sao?

Không Nhược Khuê đói thật, chẳng buồn để ý tới Trần Thuật, lại múc một thìa cháo thật đầy ăn. Dùng quấy vừa mới rán ăn với cháo chúc, thêm vào rau muống chua chua ngọt ngọt giòn giòn, thế là bao chuyện không vui biến mất sạch, thấy cuộc đời thật quá mỹ hảo.

.....

- Kia có phải Không Khuê không? Cảm giác thật giống.

- Không Khuê sao có thể ăn ở quán lề đường, giờ PTTM phát triển như thế, rất nhiều người đều từ một khuôn đúc ra.

- Em gái đó thật xinh đẹp, có phải Không Khuê hay không cũng đáng tới làm quen.

- Không thấy bên cạnh người ta có người à?

Một nhóm người trẻ tuổi ở bàn bên gồm bốn nam hai nữ chỉ trỏ về phía Không Nhược Khuê, bàn tán tranh cãi.

Trong đó đó thanh niên xỏ khuyên tai thắt bím tóc, không kìm lòng được trước vẻ đẹp của Không Nhược Khuê, quyết định:

- Để tôi đi hỏi, nếu là Không Khuê, chúng ta cùng tới chụp ảnh chung, xin chữ ký.

Nói xong đi luôn, loạng choạng tiến về phía Không Nhược Khuê.

Buổi tối Trần Thuật ăn bào ngư kỳ thực bụng không còn mấy không gian trống nữa, nhưng mà Không Nhược Khuê đúng là thực sự biết chọn chỗ ăn, món cháo cua này phải gọi là số một. Hơn nữa còn do đích thân Không Nhược Khuê múc cho, nam nhân nào có thể từ chối được chứ?

Mặc dù cúi đầu ăn cháo, nhưng lời bàn tán của mấy người trẻ tuổi bên cạnh vẫn lọt vào tai y. Nhìn thấy thanh niên kia đi tới, hơn nữa dưới bàn của bọn họ cả đồng chai bia ngổn ngang, dù biết là đã uống nhiều lắm rồi.

Trần Thuật ngẩng đầu nhìn Không Nhược Khuê, phát hiện tuy cô đang ăn, nhưng hồn vía lại ở đâu đâu, không biết có tâm sự gì, căn bản không để ý tới chuyện xung quanh.

Thanh niên xỏ khuyên tai đi tới trước mặt Không Nhược Khuê hỏi:

- Làm phiền cho hỏi, chị có phải Không Khuê không?

Không Nhược Khuê đang chìm trong ký ức tuổi thơ, không ngờ đột nhiên có người chạy tới trước mặt mình hỏi chuyện, đôi mắt mờ mịt ngược lên.

Vừa nhìn dung mạo tuyệt mỹ đó, thanh niên kia tích tắc xác nhận ngay hàng thật rồi, hô lên:

- Không Khuê ...

Chương 054: Vương Tín, mày đứng lại.

Thanh niên kia vừa mới hét lên, tức thì thì đám bạn đang ở bên cạnh đợi tin tức thì kéo ủa cả sang, vây quanh hai người bọn họ.

- Đúng là Không Khuê chứ? Không nhìn nhầm chứ?

- Không Khuê thuật đấy, giống hệt trong phim luôn.

- Tôi thấy Không Khuê rồi, tôi thấy Không Khuê rồi

Nam sáu nam nữ vây quanh họ kích động la hét, còn may lúc này vắng khách lắm rồi, nếu không không biết còn kinh động bao nhiêu người nữa.

Rầm!

Trần Thuật thỉnh linh đập bàn một cái, bát đĩa chấn động, ngay cả Không Nhược Khuê đang chưa biết phải ứng phó với những người kia ra sao cũng giật bắn mình.

Dùng sức quá mạnh, không chỉ bàn tay đau rát, cả cánh tay cũng muốn tê đi.

- Không Khuê, Không Khuê, Không Khuê Các người suốt ngày gọi Không Khuê, không thấy phiền à?

Trần Thuật mặt đỏ bừng bừng, phần nộ chỉ:

- Các người nhìn kỹ bạn gái tôi đi, cô ấy giống Không Khuê chỗ nào hả, cô ấy xinh đẹp hơn Không Khuê nhiều.

Mấy người trẻ tuổi kia bị Trần Thuật quát lớn làm khựng lại.

- Anh đừng lừa tôi, chị ấy đúng là Không Khuê.

Xỏ khuyên tai đó quá kích động, nói xong ợ một cái, lại thấy ở trước mặt mỹ nữ có hành vi này không ổn, vội che miệng lại:

- Chị là Không Khuê đúng không?

Không Nhược Khuê chỉ Trần Thuật, cười bên lên:

- Tôi là bạn gái anh ấy.

Mấy người kia ngỡ ngàng:

- Không phải Không Khuê sao, sao thế được?

- Anh lừa tôi chứ gì? Chúng tôi xem phim chị ấy đóng rồi, bạn gái anh giống hệt Không Khuê.

- Đúng thế, tôi còn mua album của chị ấy cơ mà, làm sao mà nhầm được.

Xác nhận bằng mắt mà nói, cô gái này chính là Không Khuê.

- Hừ.

Trần Thuật ngồi đó tỏ ra hết sức bức bối:

- Bạn gái tôi từ thời cao trung đã bị người ta nhận nhầm là Không Khuê rồi, lên đại học còn bị người ta gọi là “Không Khuê thứ hai”, lại còn có người hoang đường tới mức biết cô ấy không phải Không Khuê còn cứ chạy tới xin chụp ảnh chung chỉ để khoe khoang trên mxh... Các người có biết làm thế gây phiền nhiễu cho người khác lắm không? Chúng tôi chỉ là người bình thường, chúng tôi muốn sống cuộc sống đơn giản bình đạm chứ không muốn trò đùa cho người khác, các người có thôi đi không hả, đừng làm phiền người ta nữa.

Đám nam nữ trẻ tuổi thấy Trần Thuật phản ứng mạnh như thế làm họ bán tín bán nghi nhìn nhau.

- Thôi mà, bọn họ chỉ là không biết ...

Khổng Nhược Khuê kéo tay Trần Thuật khuyên can:

- Em để anh, khkhông tin chứ gì, tôi hỏi nhé Khổng Khuê liệu có ăn uống ở hè phố không?

Trần Thuật lên tiếng hỏi trước:

Trừ khi quay tiết mục, làm gì có mình tinh đi ăn uống hè phố, đám thanh niên lắc đầu, trong suy nghĩ bình thường, mình tinh cỡ đó chỉ xuất hiện ở nhà hàng có sao mà thôi.

- Khổng Khuê liệu có mức cháo cho tôi không? Vừa rồi cô ấy mức cháo cho tôi đấy, các cô các cậu có thấy không hả?

Trần Thuật lại hỏi:

- Tôi nhìn thấy.

Một nữ sinh kẻ mắt đậm như yêu tinh giơ tay:

- Khi ấy thấy chị ấy rất xinh đẹp, nên từ lúc chị ấy đi vào tôi để ý rồi, thấy chị ấy mức cháo cho anh ấy.

Trần Thuật chỉ thuật miệng mà hỏi thôi, đây là nghề cũ của y, chuyên ứng phó sự cố, khi một loạt chứng cứ nhỏ tổ chức lại, sẽ thay đổi cách tư duy của một người, y không cần biết là có người nhìn thấy hay không, y chỉ cần tự nói điều ấy là đủ.

Nhìn sang cô nữ sinh vô tình giúp mình một việc lớn, Trần Thuật lại hỏi:

- Thế mấy đứa có nhận ra tôi không?

Sáu cái đầu lắc liên một lúc, người này thì chắc chắn là không biết.

- Thế không phải là xong rồi à, tôi chỉ là một nhân vật nhỏ vô danh.

Trần Thuật kéo cổ áo sờ mi lên:

- Nhìn xem đây là áo hiệu gì? Thôi khỏi nhìn, áo mua thanh lý ở lề đường đấy, Không Khuê liệu có tìm một người bạn trai như thế không?

Cả đám quan sát Trần Thuật, tuy coi là ưa nhìn, nhưng ăn mặc rất bình thường, lại lần nữa lắc đầu.

Trăm phần trăm tuyệt đối không thể có.

Sau đó Trần Thuật đưa ra kết luận cuối cùng, rất là bức tức chỉ Không Nhược Khuê:

- Thế bây giờ còn cho rằng cô ấy là Không Khuê không?

- Ờ ...

Xỏ huyên tai lại lần nữa ợ hơi bia, dụi đôi mắt đã hơi mờ hồ, chấp tay với hai người:

- Xin lỗi, xin lỗi, chúng tôi nhầm người, làm phiền anh chị.

- Nhưng mà công nhận bạn gái anh giống Không Khuê thật đấy, anh thật may mắn.

Một chàng trai hết sức hâm mộ:

- Chị, chị thật xinh đẹp.

Mấy người kia vừa xin lỗi vừa khen ngợi Không Khuê:

Trần Thuật bấy giờ mới nguôi giận, thái độ hiền hòa hơn:

- Không sao, chúng tôi cũng quen rồi, cứ ra ngoài là thế nào cũng có người chạy tới làm phiền, cô minh tinh đó hại người không ít.

- Xin lỗi anh, xin lỗi anh.

Xỏ khuyên tai trông rất lưu manh, nhưng lại biết lý lẽ, xua tay với đám bạn:

- Đi thôi về uống tiếp.

- Cảm ơn.

Trần Thuật chấp tay:

- Tôi và bạn gái phải ăn cơm nữa, nếu nguội mất thì phí.

Mấy người kia cười ngại ngừng quay về bàn của mình.

- Anh trai, mời anh một chén.

Xỏ khuyên tai về bàn mình nâng chai bia lên:

Trần Thuật nâng cốc trà mỉm cười lấy trà thay rượu.

Chuyện vậy là trôi qua, mấy người trẻ tuổi lại bàn tán rôm rả, chơi đoán số phạt bia.

- Anh là đồ lừa đảo.

Không Nhược Khuê đầu cúi thấp, nãy giờ cô nhin cười tới khổ, nói nhỏ:

- Tôi không muốn lên tin nóng.

Thần Thuật ung dung ăn rau muốn:

- Bình tĩnh, lúc này nhất định phải tỏ ra thật bình thản, vừa rồi nói là họ nhận nhầm người, có khi vẫn còn bán tín bán nghi. Nếu cô ăn quá vội đi, họ sẽ còn kéo tới đấy.

Loại chuyện này chỉ có thể đánh chết cũng không nhận.

Nếu như bị bọn họ xác định là Không Nhược Khuê, thế nào cũng vây quanh đòi chụp ảnh chung, rồi ký tên, lúc đó có khi kéo thêm những người khác tới, thế nào cũng biến thành buổi họp mặt fan.

Kết quả tất yếu sẽ là tin tức Không Nhược Khuê và “nam nhân thần bí” hẹn hò sẽ bay khắp nơi. Không Nhược Khuê

thường xuyên lên trang bin, gặp phải loại chuyện này nhiều rồi, cô ấy là đại minh tinh, chẳng ai dám làm gì, còn mình thế nào cũng bị đám phan cuồng lôi ra lý lịch ba đời, sau đó ngày ngày rình rập đầu ngõ, đợi mình đi ra chợ đá.

Rơi vào vòng xoáy scandal, Đông Chính cũng không thể không có ý kiến.

Bạch Khởi Nguyên đang hùng hục như mặt trời chính ngọ, nhưng hần lên tới đỉnh cao sự nghiệp rồi, giữ được sức hút là tốt, khó mà tiến thêm được nữa.

Đôi khi không phải anh đi xuống, mà vì khán giả đã quá quen mặt anh, không còn cảm giác tươi mới nữa.

Đó là sự khắc nghiệt của giới giải trí.

Còn Không Nhược Khuê vẫn rất trẻ trung, cô là tương lai của Đông Chính, hiện cũng là chiêu bài, là cây sinh tiền của Đông Chính, nếu có gì bất trắc, Đông Chính lại không lột da y hay sao?

- Có phải anh thường xuyên làm loại chuyện này không?

Không Nhược Khuê thì thâm, đến cái điệu bộ cắn môi nhin cười cũng thật xinh đẹp:

Vì để thuận tiện nói chuyện, hai người ghé sát đầu vào nhau, Trần Thuật ngửi được cả mùi thơm trên tóc cô, dìu dìu, thoang thoang, rất dễ ngửi, mắt hết sức tự nhiên liếc qua đôi ngực nhấp nhô, nuốt nước bọt ực một cái.

- Lần đầu tiên đấy.

Trần Thuật thấy mũi ngứa ngứa, hơi ngả người ra sau:

- Cô nghĩ rằng tôi thường xuyên cùng đại minh tinh ăn uống ở ngoài đường à?

Chương 055:

Mặc dù Thang Đại Hải cũng có thể coi là danh nhân, là “trí âm ca ca” của vô số thiếu nam thiếu nữ.

Nhưng đại đa số mọi người chỉ quen thuộc với giọng nói trầm ấm đầy sức hút của hắn, không biết cái bản mặt đại thiếu gia phong lưu của hắn. Cho nên dù Trần Thuật thường xuyên cùng Thang Đại Hải, Lý Như Ý ăn uống ngoài đường, rất hiếm khi bị người ta vây quanh. Thi thoảng cũng có fan tới xin chữ ký, Thang Đại Hải cười toét miệng, vừa mới rồi còn đang bốc phét với hai người anh em về chiến tích bất bại của mình trong đám hoa cỏ, nhận bút một cái, lập tức biến thành một tên cầm thù nho nhã, vờ vịt vịt một câu :” Mong rằng rượu em uống đều là rượu ngon, người em gặp đều là người tốt, tình yêu em có là câu chuyện tình động lòng người nhất trên đời.”

Mỗi lần như thế Trần Thuật và Lý Như Ý thống khổ như bị tảo bón.

Giả dối tới mức ấy không ai hơn được nữa.

Cười đau bụng một hồi, Không Nhược Khuê mới nghĩ tới một vấn đề:

- Này, lát nữa chúng ta đi thế nào?
- Sao?

Không Nhược Khuê chỉ chỉ vì trí chiếc xe RV, Trần Thuật liền đau đầu.

Chiếc xe RV như ngôi nhà di động đỗ ở dưới bóng cây rậm rạp khá xa, ở đó có mấy chục cay cỏ thụ che đi, lại ở sau lưng đám thanh niên nam nữ kia, trời lại tối, nên không ai phát hiện sự tồn tại của nó.

Nhưng đợi xe khởi động rồi đi, e là lập tức nhận ra bị lừa.

Hai người đã ăn xong, không thể ngồi trơ đó, chẳng lẽ ôm ấp thể hiện tình cảm, Trần Thuật thoáng suy nghĩ, đứng dậy đi

tới bàn bên:

- Các bạn, chúng ta gặp nhau coi như có duyên, cảm ơn vừa rồi thông cảm cho chúng tôi, nào, tôi mời mỗi người một chén.

- Được.

Xỏ khuyên tai lão đảo cầm chai bia đứng dậy, vỗ vai Trần Thuật:

- Ông anh được đấy, nào mọi người, chúng ta mời anh ... Í, anh tên là gì nhỉ?

Trần Thuật cười rất vui vẻ, không cần suy nghĩ đáp luôn bằng tên y ghét nhất trên đời:

- Tôi tên là Vương Tín.

- Vương Tín, tên hay lắm, lời có chữ tín, tên hay ... Nào mọi người chúng ta mời anh Vương Tín một ly.

Xỏ khuyên tai nhiệt tình ôm vai Trần Thuật hô:

- Mời anh Vương Tín.

Mọi người đồng loạt nâng chai lên mời:

Trần Thuật uống xong bỏ cốc xuống:

- Các bạn chơi vui vẻ nhé, tôi có việc phải đi trước đây.

- Mà này sao không thấy bạn gái anh đâu nhỉ, sao chỉ có một mình anh?

Nữ sinh chợt nhận ra chuyện lạ, nghiêng người nhìn sang bàn hai người thì đã không thấy ai nữa rồi:

- Bạn gái tôi ấy à?

Trần Thuật cười ha hả:

- Bạn gái tôi có chút việc, đi trước rồi.

- Đi trước à? Vì sao không đi cùng nhau.

- À, chuyện của cô ấy gấp hơn.

Đúng lúc này ánh đèn pha sáng lên phá tan bóng tối.

Chiếc xe RV lớn màu đen như con dã thú từ dưới bóng râm tàng cây rậm rạp đi ra, khi đám thanh niên bị ánh sáng mạnh làm nheo mắt lại, chiếc xe đã rời đi.

- Không Khuê ...

Có cô gái từ đầu tới cuối nói ít chợt nhận ra cái gì, chỉ chiếc xe đó hét lên:

- Cô ấy chính là Không Khuê, đó là xe của cô ấy ...

Làm gì có chuyện đó, đã bảo không phải rồi mà, đám thanh niên sức tỉnh quay sang tìm “Vương Tín”, ai dè thằng cha đó xoay người bỏ chạy được một đoạn rồi, thế là khỏi cần chứng thực nữa cũng biết, vừa nãy chính là Không Khuê.

Trời ơi bọn họ lỡ mất cơ hội chụp ảnh với Không Khuê rồi.

Và thế là ...

- Vương Tín, thằng khốn kiếp Vương Tín, mày đứng lại.

- Đồ lừa đảo, Vương Tín cái mẹ gì, đồ bất tín.

- Dám lừa anh em bọn tao, không tha cho mày đâu, đứng lại ngay ...

Bên bờ Châu Giang, Trần Thuật chạy trước, một đoàn người quát tháo chạy theo sau.

Tên nào tên nấy gào thét chửi bới cứ như là bị Trần Thuật cướp mất trinh tiết quý giá vậy.

Tâm tình Trần Thuật rất không tốt.

Y thuộc sao Thiên Xứng mà câu cách ngôn của chòm Thiên Xứng là gì? Ung dung ưu nhã.

Hành vi của n hững kẻ kia rất không ưu nhã, khiến cho tư thế chạy bộ của Trần Thuật cũng chẳng giữ được sự ung dung.

Vì sự xuất hiện hoa lệ của chiếc xe RV kia, khiến cho đám Xỏ Khuyên Tai biết chân tướng sự việc, vừa rồi cô gái trông rất giống Không Khuê chính là Không Khuê.

Người bình thường nào có cơ hội ngồi chiếc xe RV, ai lại bày một chiếc xe RV ở bên để đợi mình, đây là loại xe ưa thích của nghệ sĩ bận rộn, để họ có thể nghỉ ngơi khi di chuyển giữa các lịch trình.

Với lại tên khốn kiếp Vương Tín đó rồi đi, vì sao bạn gái hấn lại biến mất tung tích.

Thậm chí tên khốn kiếp Vương Tín đó chạy tới mời bia là có ý đồ, thu hút sự chú ý của họ, để Không Khuê có thể né tránh ánh mắt của họ an toàn lên xe rồi đi.

Nghĩ tới việc mình bị thằng vương bát đản này chơi như khi, tên nào tên nấy mặt đỏ bừng bừng, lửa giận công tâm, hận không thể ăn sống nuốt tươi Vương Tín Vương Bát Đản. Mẹ nó chứ, sỉ nhục trí tuệ người ta quá lắm.

Vì thế bắt chấp tên vương bát đản đó chạy đã khá xa rồi, đám Xỏ Khuyên Tai vẫn truy sát sau lưng không chịu bỏ qua.

- Vương Tín, mày đứng lại cho tao ... Tao cho mày biết, dù, dù mày chạy tới chân trời góc biển, tao cũng không tha cho mày ...

Xỏ Khuyên Tai thở hồng hộc, hấn là tên chạy nhanh nhất, tức giận nhất:

Nghĩ tới việc mình ở trước mặt bạn gái, trước mặt Không Khuê, bị lừa như bị thiếu năng, lửa giận không sao nguôi được. Mình chỉ muốn cùng thần tượng chụp bức ảnh, xin chữ ký để khoe với bạn bè thôi, có cần ra sức phủ nhận như vậy

không? Tức nhất là mình còn khoác vai thằng đó mời uống bia do chính mình trả tiền.

- Vương Tín, thằng chó khốn kiếp, mày đứng lại.

Trần Thuật tất nhiên không dại mà dừng lại, kệ cho những lời chửi bới phía sau, y dần dần điều chỉnh lại hơi thở, sau đó ung dung mà chạy.

Luận tới đánh nhau thì chưa chắc Trần Thuật là đối thủ của ai trong đó, nhưng luận tới chạy bộ, thách chúng cũng không đuổi được.

Thời đại học y là kiện tướng chạy đường trường có tiếng, lấy được không ít phần thưởng thể thao trong trường. Tốt nghiệp rồi vẫn không bỏ thói quen dậy sớm rèn luyện sức khỏe, bất kể gió mưa không bỏ, nếu mưa quá to không ra ngoài chạy được thì Trần Thuật vẫn chạy trong phòng.

Nhờ thể không chỉ vóc dáng Trần Thuật rất cân đối, tố chất sức khỏe cũng hơn hẳn người thường.

Chính nhờ vóc dáng và tố chất này nên Trần Thuật mới có sức cạnh tranh trước mặt các cô gái.

Hơi thở Trần Thuật mạnh, ngắn, đều đặn, giữ tiết tấu ổn định, chỉ cần chạy nhanh hơn lúc tập thể dục một chút thôi cũng đủ kéo giãn khoảng cách với đám Xỏ Khuyên Tai rồi.

Gió Châu Giang lồng lộng thổi ngược mái tóc, càng chạy càng thoải mái.

- Vương Tín ... Thằng tiện nhân Vương Tín kia ...

- Đứng lại ... Tao không đánh mày đâu ... Đứng lại, Vương Tín ...

- Vương Tín, mày, mày là thỏ hay sao mà chạy nhanh thế ...

Trần Thuật vừa mới làm nóng người thôi, chưa chạy được 3km mà đám Xỏ Khuyên Tai rơi rụng dần rồi, tới nói chuyện cũng không lưu loát nữa.

Chán thật đấy, bọn trẻ bây giờ kém quá, chưa chạy được 20 phút mà thể lực thế này đây.

Cũng chẳng biết vì sao, chạy chạy mãi, Trần Thuật đột nhiên thích cái cảm giác bị người ta truy đuổi, thế nên Trần Thuật cố tình chạy chậm lại.

Dù sao làm gì có lời nói nào thâm tình hơn “dù mày chạy tới chân trời góc biển, tao cũng không buông tha cho mày”,

- Nó chạy, chạy chậm lại rồi, nó mệt rồi ...

Đám Xỏ Khuyên Tai ở đằng xa nhìn thấy hi vọng, lập tức cố sức đuổi theo.

- Vương Tín ... Con mẹ ...

Xỏ Khuyên Tai vừa mới mở miệng ra chửi thì bị một cơn gió mạnh xộc vào họng:

Vừa rồi ăn uống bết nhè, giờ chạy bỏ hơi tai như thế, bị gió thổi vào, hắt sặc sụa ho vài tiếng, rồi chỉ thấy bụng lộn tùng phèo, rốt cuộc không nhìn được nữa.

Ọe một tiếng kinh thiên động địa.

Nào bìa nào thức ăn phun ra thành vòi lớn.

Mấy tên bạn đuổi theo nhìn thấy Xỏ Khuyên Tai nôn như thế, bất giác cũng cảm thấy cổ họng khó chịu rồi cục mặt xuống nôn thốc nôn tháo.

Cha mẹ thường gửi tin nhắn dặn dò chúng ta đạo dưỡng sinh, ví như uống say đừng có vận động mạnh, tưởng rằng nói đùa chắc.

Đám Xỏ Khuyên Tai đang gặp người nôn tới mặt xanh mặt vàng thì giọng nói ầm ập vang lên bên tai.

- Các cậu không sao chứ?

Xỏ Khuyên Tai vất vả ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt chân thành quan tâm của Trần Thuật, ngây ra chốc lát òa khóc:

- Mẹ nó, bắt nạt người ta quá lắm.

Chương 055: Cuộc điện thoại lúc nửa đêm.

Trần Thuật không đi xe bus, cứ thế chạy chậm men theo Châu Giang về nhà, dù sao cũng chạy xa như vậy rồi, chạy tiếp cũng chẳng sao cả.

Chuyện ngày hôm nay Trần Thuật rất vui, ăn nhân sâm bào ngư, ăn cháo cua quẩy nóng, rồi được người ta đuổi theo chạy một quãng đường dài, toàn thân khoan khoái.

Về tới nhà tắm nước lạnh, thay quần cộc áo ba lỗ, tinh thần khoan khoái ngồi xuống bàn.

Trên bàn là laptop đã bật sẵn, Trần Thuật ngồi khoanh chân một lúc, mắt nhắm lại, tay gõ lạch cạch, viết truyện, là đam mê, là cách giải trí của Trần Thuật, , chìm vào thế giới riêng.

Ở đó y là chúa trời, mười ngón tay y có thể sáng tạo nên bất kỳ điều thần kỳ nào.

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ bàn phím đều đặn.

Đang viết tới say sưa thì di động bên cạnh đột nhiên reo lên, Trần Thuật liếc mắt nhìn số gọi tới, số lạ, cúp luôn.

Không ngờ chỉ mấy giây sau điện thoại lại kêu.

- Bực chết đi được.

Trần Thuật tức giận dừng tay, đang lúc linh cảm dào dạt lên bị phá quấy, còn chuyện gì khiến người ta muốn phát cuồng hơn nữa không cơ chứ? Cầm máy lên quát:

- Không mua không bán không vay gì hết.

Cúp máy luôn.

Còn chưa kịp đặt tay lên bàn phím thì chuông điện thoại reo lần thứ ba, thua rồi, khẽ thở dài nhận máy, nhẹ nhàng hỏi:

- Xin hỏi, ai đấy?

- Khổng Khuê.

Phía bên kia truyền tới giọng một cô gái, ngắn gọn, nghe sắc mùi thuốc súng:

- Khổng Khuê à?

Trần Thuật sững sốt, làm sao cô ấy lại có số điện thoại của mình chứ, không phải lừa đảo chứ, nhưng mà nghe giống lắm:

- Tôi đây, anh không cần phải lo, tôi không định bảo anh mua nhà, cũng không bảo anh bán nhà, càng không bảo anh vay tiền ...

Đúng là hàng thật rồi, Trần Thuật cười xấu hổ, liên tục xin lỗi:

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi đang viết, nhìn thấy số lạ còn tưởng là tiếp thị mua nhà, không biết là ai bán sdt của tôi, mỗi ngày gặp đủ các loại điện thoại mời mọc Với lại tôi cũng không ngờ là cô gọi điện thoại.

- Anh viết gì thế?

Khổng Nhược Khuê tò mò hỏi:

Nhớ lại lần trước ở KTV, Thang Đại Hải có nói bên phía Đông Chính đang tìm kiếm kịch bản hay, muốn giới thiệu mình cho giám đốc Lật, nói không chừng họ thích.

Liên tưởng tới Khổng Nhược Khuê đã lâu rồi không đóng phim, đoán chừng tìm cho cô, Trần Thuật suy nghĩ một lúc, do dự nói:

- Báo cáo công tác.

-Ồ, tổng giám Trần cần cù như thế, tôi phải báo với tổng giám đốc Lật trả thêm tiền tăng ca cho anh mới được.

- Tiền tăng ca thì không cần đâu, vì công ty cục cung phục vụ, đến chết mới thôi.

Trần Thuật rút cuộc không mặt dày tiến cử tác phẩm của mình cho Khổng Nhược Khuê, nói thật, y không tự tin lắm, trước kia hay sáng tác câu chuyện ngắn gửi báo, nxb, họa hoàn lắm mới có hồi âm:

- Muộn như thế rồi cô gọi điện thoại, có phải có chuyện gì không?

- Không có chuyện gì không thể gọi à?

- Ý tôi không phải thế, tôi nói là, sao cô lại gọi điện cho tôi chứ?

Mặc dù bây giờ đã khá quen thuộc với Khổng Nhược Khuê rồi, nhưng dù sao hai người vẫn ở hai thế giới khác nhau, muộn như thế còn nhận được điện thoại của cô, khiến cho Trần Thuật có cảm giác rất quái dị:

Trước kia khi còn Lãng Thần, Trần Thuật hạ chế tiếp xúc với cô gái khác, sau mười giờ đêm sẽ không ai gọi điện cho mình, thực ra ban này cũng chẳng có mấy điện thoại, đa phần là trao đổi công vụ thôi.

Trần Thuật sống có phần khép kín, bạn bè của y không nhiều, thú vui chủ yếu là sáng tác.

- Bản tiểu thư thích đấy.

Không ngờ nhận được câu trả lời như vậy Trần Thuật nhất thời không biết trả lời thế nào:

- ...

- Được rồi, đùa với anh thôi mà.

Chắc vì đã khuya, giọng Không Nhược Khuê cũng có phần lười nhác:

- Tôi vừa mới tắm rửa xong, chuẩn bị lên giường ngủ, anh về nhà rồi chứ?

- Về rồi.

- Bọn họ không làm khó anh chứ?

- Có.

- Hả?

Trần Thuật kể lại chuyện vừa rồi một lượt, không ngờ Không Nhược Khuê ở bên kia cười không dứt.

- Ha ha ha ... Trần Thuật, làm sao ... Làm sao anh lại xấu như thế? Ôi, ôi, cười chết mất Bọn họ gặp phải tên lừa đảo như anh , đúng là xúi xẻo ba đời ...

- Còn chẳng phải vì cô sao?

Nghe Không Nhược Khuê định vị mình là “lừa đảo”, Trần Thuật không vui:

- Nếu chẳng phải cô quá nổi tiếng, bọn họ có chạy tới làm phiền không? Tôi có cần lừa bọn họ không? Cuối cùng cô phải dít lên xe chạy mất, bỏ lại tôi đối diện với lửa giận của bọn họ ...

- Ừm, lần này coi như tôi nợ anh, nhưng chẳng phải đó là điều anh nên làm sao?

- Hả, vì sao?

- Vì anh từng nói, bây giờ anh là người của tôi mà.

Không Nhược Khuê cười khúc khích:

- ...

Trần Thuật giờ mới phát hiện ra, mình kiếm được chỗ dựa thì cũng đào luôn cái hố chôn mình:

- Sao không nói gì thế, hối hận à?

- Hối hận thì không.

Trần Thuật nghiêng răng nói:

- Có thể phục vụ cho cô Không Khuê là vinh hạnh của tôi.

- Vậy thì tốt.

Không Nhược Khuê ngáp một cái dài, có vẻ đã mệt lắm rồi:

- Được rồi, tổng giám Trần, tôi phải ngủ đây, nhớ số di động của tôi, bản tiểu thư lần đầu gọi điện cho anh mà bị anh từ chối mấy lần.

- Nhớ rồi, chúc ngủ ngon.

- Lừa đảo, ngủ ngon.

Điện thoại cúp rồi, Trần Thuật vẫn còn ngây ra, tình huống có, có hơi bất thường, thế này ... Chẳng lẽ Không Nhược Khuê thích mình sao?

Bốp!

Trần Thuật tát cho mình một cái, còn chưa lên giường mà mình đã nằm mơ rồi, làm gì có chuyện đó được.

Lắc đầu xua đuổi ý nghĩ thừa thãi, lần này Trần Thuật tắt máy điện thoại luôn tránh bị làm phiền, tiếp tục toàn tâm toàn ý tập trung vào sáng tác của mình, y đã có toàn bộ ý tưởng về câu chuyện của mình rồi, giờ chỉ viết ra thôi .

.....

Bình minh xuất hiện, một ngày mới bắt đầu, Trần Thuật ngày thứ ba đi làm ở Đông Chính, sự xuất hiện của Không

Nhược Khuê ở bữa cơm liên hoan hôm qua có tác dụng rõ ràng, trên đường tới phòng kế hoạch, nhân viên nhận ra y đều khom người chào “tổng giám Trần”, tổng giám Trần gật đầu đáp lại, vừa đủ thân thiết lại không mất uy lãnh đạo.

Cảm giác làm boss cũng rất đã.

Chuyện vui không kéo dài, Trần Thuật vừa mới vào văn phòng thì điện thoại bàn reo lên, cầm máy lên nghe thấy giọng của Lạc Kiện:

- Phó tổng giám Trần, tới văn phòng tôi một chuyến.

- Vâng.

Trần Thuật đáp xong thì bên kia cũng cúp máy luôn, lòng có hơi nghi hoặc:

Mới sáng sớm ngày ra mà Lạc Kiệt đã gọi điện cho mình, chẳng lẽ công ty xảy ra chuyện gì sao? Hay là hấn lại chuẩn bị gây chuyện gì với mình.

Không chỉ vì lần đầu gặp mặt không vui vẻ gì, mà chức vị của hai bọn họ cũng là quan hệ cạnh tranh trời sinh. Cho nên cả hai đều đề phòng nhau, mặc dù hôm qua ngồi ăn trên một bàn cũng chỉ là duy trì thể diện thôi, chứ muốn chân thành hợp tác thì trong thời gian ngắn là không có khả năng.

Văn phòng của Trần Thuật và Lạc Kiệt cách nhau phòng tài vụ, chắc là muốn giữ truyền thống trong nghề, giữa chính phó chức duy trì khoảng cách.

Cửa văn phòng của Lạc Kiệt để mở, Triệu Lỗ tổ trưởng tổ quan hệ cộng đồng và Lâm Trác Biên, tổ trưởng tổ tuyên truyền vây quanh máy vi tính xem gì đó. Trần Thuật gõ cửa, nhắc mọi người là mình đã tới:

- Mọi người xem cái gì thế?

- Khổng Khuê gặp scandal rồi.

Lạc Kiệt ngẩng đầu lên nhìn Trần Thuật, mặt hồ nghi đánh giá y:

- Cái gì?

Trần Thuật cả kinh, chẳng lẽ bại lộ rồi sao, y vội đi nhanh tới đứng bên cạnh ba người xem:

- Scandal gì?

“Không Khuê đêm khuya hẹn hò nam nhân thần bí, nghi đối tượng là Bạch Khởi Nguyên.”

Dưới hàng tiêu đề đen in đậm, miêu tả Không Nhược Khuê và nam nhân thần bí ăn hải sản ở lề đường, theo như người chứng kiến miêu tả, hai người nói cười rất vui vẻ, Không Nhược Khuê còn đích thân múc cháo cho nam nhân thần bí kia.

Giữa tin tức là một bức ảnh Không Nhược Khuê.

Chương 057:

Vì chụp ở khoảng cách xa, hơn nữa hai người bọn họ cố ý chọn vị trí dưới hàng cây rậm rạp, cho nên mờ mờ. Nhưng vì Không Nhược Khuê thực sự quá xinh đẹp trắng trẻo, như đom đóm trong đêm vậy, đại bộ phận bức ảnh đều tối, chỉ có nửa mặt bên của cô hết sức rõ ràng.

Chẳng cần công cụ chiếu sáng, làn da trắng như tuyết của cô đủ rồi.

Chỉ cần là fan hâm mộ hoặc là người quen thuộc với Không Khuê đều biết cô gái trong ảnh chỉ có thể là cô mà thôi. Còn nam nhân thần bí kia chỉ chụp được bóng lưng, toàn thân ẩn trong bóng tối, nhìn thấy được đường nét đại khái.

“Chà, bóng lưng của mình khá là đẹp đấy.” Trần Thuật đắc ý nghĩ, y cao 1m82, lại vì chăm chỉ rèn luyện, người rắn chắc khỏe khoắn, kế thừa truyền thống quân nhân của cha, ngồi

luôn thẳng tắp như cán thương. Trước kia Lăng Thần thích chụp y từ sau lưng, còn khen bóng lưng y là “xuân được đi lại”.

Ồ, về sau dùng nhiều nên cô ấy kháng thuốc rồi, liền đá Trần Thuật, hừ, cái thứ điệu chạy dốt như Vương Tin, hi vọng thỏa mãn được em.

Nhìn góc độ bức ảnh thì Trần Thuật biết ngay là đám người ở bàn Xỏ Khuyên Tai cung cấp.

Bức ảnh này chắc là do mới đầu thấy Khổng Nhượng Khuê xinh đẹp cho nên ngồi xa chụp trộm rồi, may là lúc họ đi tới gần căn phòng không cho chụp.

Chỉ là Trần Thuật không hiểu vì sao bọn họ đã cung cấp ảnh rồi lại không kể ra chuyện xảy ra sau đó, hay là kể xong rồi phóng viên không muốn dùng, mà càng muốn gán “nam nhân thần bí” đó là Bạch Khởi Nguyên.

Khổng Nhượng Khuê và Bạch Khởi Nguyên yêu nhau, fan hai bên thế nào cũng nổi điên.

Nghĩ mà tức, nam nhân thần bí đó rõ ràng là mình, bằng vào cái gì mà nói là Bạch Khởi Nguyên chứ? Đám phóng viên này có còn liêm sỉ nữa không vậy? Vì tăng thêm lượng view mà tước đoạt quyền lợi scandal của mình à? Đem vinh quang của mình trao cho Bạch Khởi Nguyên.

- Tổng giám Trần.

Lạc Kiệt lên tiếng gọi:

- A.

Trần Thuật thức tỉnh từ thế giới ảo tưởng của mình, quay sang:

- Tổng giám Lạc, anh gọi tôi à?

- Tôi hỏi tổng giám Trần có biết việc này hay không?

Bởi vì Không Nhược Khuê xưng hô với Trần Thuật là “tổng giám Trần”, cố ý bỏ đi chữ “phó”, Lạc Kiệt thấy mình còn cố ý thêm vào chữ “phó” nữa thì xưng hô nó trở nên rắc rối, lại còn thể hiện mình lòng dạ hẹp hòi, nên bỏ luôn:

Hắn đã thay đổi rồi, người khác tất nhiên không ngốc nghếch đi thêm chữ phó vào.

Bất kể là ở văn phòng hay ở quan trường, chữ “phó” là chữ không được hoan nghênh nhất, không cần thận dùng một lần có khi đắc tội với người ta.

- Tôi không biết.

Trần Thuật lắc đầu như thật:

- Tôi vừa mới tới công ty, còn chưa kịp mở máy tính ra, làm sao biết được?

- Ý tôi nói là tối hôm qua ...

Lạc Kiệt mắt nhìn Trần Thuật không chớp:

- Khi đó ăn xong, chúng tôi đều đi rồi, Không Nhược Khuê đi ăn cháo cua với ai.

Nói thực, khi Lạc Kiệt đọc được bài ngày, phản ứng đầu tiên của hắn là nghĩ tới Trần Thuật, vì hắn nhìn ra được Không Nhược Khuê thực sự là đối tốt với Trần Thuật, mà bóng lưng kia cũng giống.

Hôm qua hai người họ ăn cơm xong cùng đi chơi ăn khuya cũng là chuyện hợp lý, nhưng sao lại thế được.

Phải biết trước kia Không Nhược Khuê cực kỳ ít tham gia buổi tiệc tùng, thậm chí do tập đoàn tổ chức, càng không có chuyện cùng một nam nhân tới nơi công cộng ăn uống như thế.

- Không biết.

Trần Thuật vẫn lắc đầu:

- Tôi cũng đi về mà, anh xem đi, tôi còn có ghi chép đặt xe trên ứng dụng đây này.

Nói xong lấy di động ra định chứng minh sự thanh bạch của mình.

Lạc Kiệt xoa tay:

- Tổng giám Trần đừng hiểu lầm, không phải là tôi không tin anh, chỉ là loại scandal này rất bất lợi cho Khổng Khuê, cô ấy tuy nhiều fan nữ, fan nam càng đông hơn. Nếu cô ấy thực sự có người yêu, chúng tôi không có gì để nói, nhưng không phải thế, lại xảy ra scandal thế này.

- Hay là hỏi cô ấy xem.

- Tôi hỏi rồi, Khổng Khuê nói là một người bạn, bảo chúng tôi phát thông báo là được.

Trần Thuật thâm thở phào, công tác của y chủ yếu là giúp tuyên truyền quảng cáo và xử lý các loại vấn đề cho nghệ sĩ, vậy mà mới nhậm chức ba ngày, chưa làm được bất kỳ chuyện gì, khiến nghệ sĩ đầu bảng của công ty xảy ra scandal. Nếu cao tầng tập đoàn mà biết thì đá đít mình ngay lập tức.

Suy nghĩ một lúc, Trần Thuật nói:

- Phóng viên nói người kia là Bạch Khởi Nguyên.

- Chắc chắn không phải Bạch gia.

Triệu Lỗi phủ định:

- Bờ vai của Bạch gia rộng hơn của người này, hơn nữa vừa rồi tổng giám Lạc đã liên hệ với Bạch gia, Bạch gia nói là không biết.

- Là ai được nhỉ?

Trần Thuật nhíu mày suy nghĩ:

- Tôi vừa vào công ty được ba ngày, gặp cô Không Khuê chỉ vài lần, không biết vòng tròn bạn bè của cô ấy, không dám suy đoán bừa bãi.

- Là ai cũng không quan trọng nữa.

Lạc Kiệt nói:

- Mời tổng giám Trần tới đây là để giải quyết vấn đề, cậu thấy chuyện này nên xử lý ra sao?

Điều Trần Thuật suy nghĩ này giờ chính là chuyện này, nên đáp luôn:

- Nếu như trong bức ảnh đã chụp được cô Không Khuê rồi, vậy chuyện này chúng ta không nên che dấu hay cố phủ nhận làm gì? Chỉ cần phát thông báo ở trang weibo chính thức của cô Không Khuê là đủ, nói, cô Không Khuê đi ăn khuya với một người bạn, không có chuyện tình cảm nào cả.

- Đơn giản thế thôi sao?

- Đơn giản thế thôi.

Trần Thuật khắc định chắc nịch:

- Chúng ta không coi là chuyện lớn thì người khác cũng chẳng coi là chuyện lớn, nếu chúng ta quá mức coi trọng, người ta càng hoài nghi tính chân thật của nó. Sẽ càng nhiều phóng viên vây bám lấy Không Khuê, gây rắc rối cho cuộc sống của cô ấy.

- Tân truyền thông do cậu chủ quản, chuyện này cậu phụ trách đi.

Lạc Kiệt vừa vặn đầy đi cục nợ:

- Không thành vấn đề, cứ đề cho tôi.

Trần Thuật về văn phòng của mình, bật máy vi tính vào mạng, vừa tra một cái, khắp thế giới đều thấy tin tức này, Tencent, NetEase, Si na ... Toàn bộ trang nhất của trang tin lớn đều đặt tin tức này ở trang đầu.

Vừa vào weibo thấy ngay “chuyện tình giữa Bạch Khởi Nguyên và Không Khuê” ở trên hot search, đang tăng lên với tốc độ chóng mặt, cứ thế này thế nào cũng vào vị trí số 1.

Trần Thuật vào weibo của Không Khuê, gần đây tin đồn về hai người họ bay đầy trời, đám Không Tước (tên fan của Không Khuê) đa phần khóc lóc.

“Nữ thần của tôi, em thực sự yêu Bạch Khởi Nguyên sao?”

Đây chắc chắn là một trạch nam:

“Không Khuê tiểu tỷ tỷ, đừng, Bạch Khởi Nguyên không xứng với chị.”

” Khuê tỷ, lựa chọn của chị là lựa chọn của bọn em, hạnh phúc của chị là hạnh phúc của bọn em, bọn em chúc phúc cho chị, đừng để ý tới những kẻ độc mồm độc miệng.”

“Tôi cũng thích ăn cháo cua quá, có ai múc cháo cho tôi không?” Dân mạng rảnh rỗi buôn chuyện.

Trả lời:

- Cho chó ăn hết rồi. “

- Cho cái bát cháo vào mặt thì có.

Trần Thuật lại vào trang weibo của Bạch Khởi Nguyên, cơ bản ngôn luận giống hệt, nghệ sĩ nhà ai thì fan nấy yêu, với đám người Bạch Gia Trang này thì tất nhiên Bạch Khởi Nguyên là nhất.

“Khởi Nguyên, đừng yêu cô ta.”

” Loại mình tình hạng ba đó làm sao xứng với anh, mặt cô ta là giả đấy, chắc chắn PTTM nát mặt ra rồi.”

“Lại có người muốn dựa hơi ca ca nhà chúng ta đây mà, gần đây cô ta hết hot rồi, không có ai mời đóng phim nữa, cho nên ăn ké độ hot. Này cô gái nhà bên, cô dùng chiêu này bao nhiêu lần rồi? Nói thế nào cũng là nhân vật công chúng, phải giữ thể diện chứ.” Chả biết con cái nhà ai chua ngoa như vậy:

“Cái thứ hồ ly tinh lẳng lơ đó, tôi biết cô ta không tử tế gì đâu mà, nhìn mặt cô ta là thấy dâm đẳng rồi.”

Đám fan nữ của Bạch Khởi Nguyên càng thêm điên cuồng, chửi bới Khổng Khuê không tiếc lời, còn rủ nhau sang trang khác chửi bới, ra sức vote up cho những bài chửi Khổng Nhược Khuê lên top để dẫn dắt dư luận. Tuy đám Khổng Tước cũng đông song có nhiều fan nam, mà sức chiến đấu trên không gian mạng thì fan nam có phần yếu thế.

Chương 058:

Trần Thuật xem fan hai bên khẩu chiến chỉ biết lắc đầu.

Đó là cách tư duy nhất quán của fan hâm mộ, với bọn họ mà nói, thần tượng mình là nhất, còn chân tướng không quan trọng.

Trần Thuật gọi điện cho tổ trưởng tân truyền thông Phương Văn Kiệt, dặn:

- Sau khi anh đưa ra thông báo, mời cô Khổng Khuê dùng weibo cá nhân của mình, chuyển đăng lại là được.

- Vâng, tổng giám Trần.

Phương Văn Kiệt đã được Lạc Kiệt thông báo mắng tân truyền thông do Trần Thuật phụ trách, tất nhiên phải nghe theo:

Trần Thuật chưa dám lơ lửng, tiếp tục theo dõi sự kiện.

Vừa làm mới trang tin thì phát hiện weibo của Không Khuê có động thái mới nhất.

Chỉ có sáu chữ lớn và dấu chấm than.

“Tôi! Không! Yêu! Đương! Gì! Hết!”

Trần Thuật sững sốt mất mấy giây rồi bật cười!

Rất mạnh mẽ, rất cá tính! Đúng khí chất nữ vương ẩn dấu của cô.

Phương Văn Kiệt chưa đi được bao lâu gõ cửa, vội vã đi vào:

- Tổng giám Trần, Khuê tỷ đã cập nhật weibo rồi.
- Tôi thấy rồi.
- Vậy chúng ta có cần viết thông báo thanh minh không?
- Không cần nữa đâu.

Trần Thuật thực sự là phục sát đất:

- Có viết nhiều tới mấy cũng không hiệu quả bằng sáu chữ đơn giản này của Không Khuê. Chỉ cần dùng tài khoản chính thức của cô ấy chuyển đăng lại là được, chỉ nói là gặp bạn bình thường, không thêm thắt gì cả. Mong mọi người đừng hiểu lầm.

- Vâng.

Phương Văn Kiệt lại nhận lệnh đi ngay:

Trần Thuật lại lần nữa nhìn vào trang weibo của Không Nhược Khuê, nhìn sáu chữ lớn đó cảm giác nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo của nữ vương đứng trên thềm nhìn xuống. Xem phần bình luận, phải nói độ nổi tiếng của Không Nhược Khuê không phải đùa, chỉ chưa đầy ba phút mà số bình luận đã trên 600 rồi, vẫn tăng với tốc độ tên lửa.

Đêm so ra Trần Thuật cũng có weibo, đăng lên vài truyện ngắn, có khi đợi cả ngày chẳng có một ai bình luận, thì thoảng có một người tạt ngang để lại vài ký tự cũng quý như vàng, hận không thể cùng người đó bình luận vài trăm dòng.

Rồi về sau Trần Thuật không muốn cập nhật weibo nữa, quá thương tâm.

Game chơi đơn có hay tới mấy cũng chẳng bằng cùng dăm ba người bạn tụ tập cùng nhau, lúc đó chơi gì cũng không quan trọng nữa, vì đủ vui rồi.

Cứ đọc bình luận, đầu óc không khỏi suy ngẫm.

Theo lý mà nói, xảy ra chuyện scandal thế này, Khổng Nhược Khuê chỉ cần giao cho công ty xử lý là đủ, dùng tài khoản chính thức của cô ra thông báo là đủ rồi, dù sao fan mà, quan trọng là thái độ của nghệ sĩ nhà mình ra sao, còn sự thực thì kệ.

Nhưng Khổng Nhược Khuê lại đích thân ra trận, chỉ sáu chữ thôi, nhưng mang lại cảm giác chém đinh chặt sắt, sau mỗi chữ lại có một dấu chấm than, biểu thị sự dứt khoát.

Mỗi chữ đều chất chứa sự phẫn nộ.

Không ít fan hâm mộ cũng nhận ra điều này, hò reo hưởng ứng, thậm chí có người nói, Khổng Khuê cứ độc thân tới hết đời, không cần nam nhân vẫn sống tốt, bên Bạch Gia Trang chưa giành ưu thế bao lâu thì đám Khổng Tước đem sáu chữ vàng của Khổng Nhược Khuê đi đập trở lại với thái độ cao ngạo, các người cứ ảo tưởng đi, tiểu tử ty nhà chúng tôi thêm vào.

“Khổng đại tiểu thư tức giận rồi.” Trần Thuật thầm nghĩ.

Mấy ngày trước mới có hình ảnh Khổng Nhược Khuê và Bạch Khởi Nguyên ăn cơm với nhau bị lộ ra, mọi người có bàn tán có phải là hai người họ yêu đương không. Dù sao tác

phẩm ra mắt của Không Nhược Khuê là diễn cùng với Bạch Khởi Nguyên, tác phẩm đưa cô đỉnh cao danh tiếng cũng là diễn cùng với hắn, có thể nói rằng Không Nhược Khuê có được ngày hôm nay không thể không nói tới công của Bạch Khởi Nguyên.

Nếu Không Nhược Khuê cảm kích, hoặc là trong quá trình đóng phim sớm chiều bên nhau, lại thêm hóa thân vào nhân vật, phim giả tình thuật cũng là chuyện thuận lý thành chương. Vì xuất hiện bức ảnh kia, fan hai bên đánh trận nước bọt với nhau, báo lớn báo nhỏ chuyển đăng, khiến “tình yêu” của họ nóng dần.

Tin tức đó chưa giảm nhiệt, Không Nhược Khuê lại ăn cơm với nam nhân thần bí, hơn nữa đích thân múc cháo cho người ta.

Nếu như nam nhân thần bí kia là Bạch Khởi Nguyên, như vậy đơn giản chứng minh suy đoán trước đó của giới truyền thông.

Nếu nam nhân thần bí kia không phải Bạch Khởi Nguyên, vậy có thể chụp mũ cô là nữ nhân phóng đáng. Vừa mới cùng Bạch Khởi Nguyên nghi vấn tình cảm, quay lưng một cái đã thân mật với nam nhân khác, fan của Bạch Khởi Nguyên không chửi thối mặt mới lạ. Dù chính fan của Không Nhược Khuê cũng hổ thẹn vì thần tượng.

Nghĩ thông nguyên cớ trong đó, Trần Thuật hiểu được cơn giận của Không Nhược Khuê từ đâu mà ra.

“Hay là mình gửi tin nhắn an ủi cô ấy nhỉ?” Trần Thuật trầm nghĩ, dù sao y cũng có phần trong chuyện này, không thể tỏ ra như vô can.

Nhưng mà chuyện không đơn giản như vậy, nếu gửi, liệu cô ấy có cho rằng mình cố ý mượn cớ tiếp cận không?

Nếu không gửi, liệu cô ấy có nghĩ mình không hề quan tâm tới cô ấy.

Còn nữa dù có, phải nói thế nào, Trần Thuật cần suy nghĩ kỹ.

Ting!

Di động hiện thị có tin nhắn.

Trần Thuật mở màn hình ra, không ngờ là Không Nhược Khuê chủ động nhắn tin :” Add wechat của tôi.”

Hôm qua Không Nhược Khuê gọi điện tới, Trần Thuật đã lưu số của cô rồi, di động có thêm số mới, di động sẽ tự động xuất hiện thêm tài khoản wechat có thể add vào.

Trần Thuật ngay lập tức nhìn thấy số wechat mang hình ảnh heo con với nick name “Tiểu Khuê”, heo con? Thật đáng yêu, cũng thích hợp. Y đưa tay ra nhưng do dự rất lâu không chạm vào.

Chuyện lớn thế này, ít nhất phải nghĩ dăm ba tuần mới được.

Cơ mà nếu nghĩ lại thì, cô rõ ràng đã có số wechat của mình, vì sao không chủ động add vào mà lại bắt mình thêm? Có thời gian gửi cho mình tin nhắn kia thì đủ thời gian add số mình cả mấy chục lần rồi, nghĩ thế có chút không thoải mái.

Bề ngoài Trần Thuật bỏ qua chuyện quá khứ rồi, nhưng thực tế đâu dễ dàng như vậy, tâm lý của y bây giờ tương đối mong manh, nhạy cảm.

Rốt cuộc người ta vẫn là chỗ dựa của mình, không khuất phục không được, đành nghe lời chủ động add nick “Tiểu Khuê” vào.

Trần Thuật còn chưa biết phải chào hỏi ra sao thì rất nhanh bên kia đã có tin gửi tới :” Anh không định nói gì với tôi à?”

“Không cần cảm ơn.” Trần Thuật trả lời.

“Không cần cảm ơn? Anh làm gì mà tôi phải cảm ơn anh?”

“Tôi giúp cô chặn dao” khi đó Trần Thuật mạo hiểm bị người ta đánh một trận tới hàn huyên với đám người đang say rượu, tranh thủ thời gian cho Khổng Nhược Khuê bỏ trốn, cũng may là y có cơ sở sức khỏe tốt, nếu bị mấy thằng choai choai đó bắt được, hậu quả khó lường

“Gi, chặn dao? Là tôi giúp anh chặn dao mới đúng, rõ ràng là hai chúng ta cùng đi ăn khuya, vì cái gì mà tôi bị lên hot search?”

“Tôi cũng muốn nhưng không ai cho tôi lên biết làm sao?”

“Nếu anh thực sự muốn lên, vậy tôi công bố tên của anh nhé?”

Tim Trần Thuật đập mạnh, tuy biết cô gái này đùa với mình, với trí thông minh của cô ấy, tuyệt đối không làm chuyện ngu xuẩn ấy. Nhưng, chẳng may thì sao?

Vì Khổng Nhược Khuê viết sáu chữ kia tức là không nể mặt Bạch Khởi Nguyên, thể diện Bạch Khởi Nguyên không tác dụng, mình là cái gì?

“Cô uy hiếp tôi đấy à?”

“Đúng thế.”

“Thế thì cô thành công rồi đấy.” Trần Thuật n ghiến răng ghiến lợi tiếp tục gõ tin :” Có yêu cầu gì, cô nói đi.”

“Tôi muốn ăn mỳ lòng.”

Trần Thuật ngã ngửa.

Chương 059:

Trong gian phòng nghỉ ở ĐTH, thợ tạo mẫu tóc và thợ hóa trang vây quanh Bạch Khởi Nguyên, còn hấn ngồi trước

guong, tay cầm di động, lát nữa hẳn ghi hình tiết mục phỏng vấn trong phòng.

- Bạch gia, tin đồn của anh và Không Khuê lại xuất hiện rồi.

- Tung bùng lắm, lại lên top 1 weibo rồi, Bạch gia của chúng ta đúng là hot.

- Chứ cần nói nữa à, Bạch gia là thiên vương số một.

Bên trong phòng đang nhốn nháo thì cửa mở ra, một cô gái chừng 30 tuổi đi vào, mặc bộ vest nữ xám rất chính thức, dáng người cao ráo gợi cảm, tóc để ngắn gọn gàng chuyên nghiệp, đó là Đặng Vân, quản lý của Bạch Khởi Nguyên, cô mang cà phê tới:

- Bạch gia, cà phê của anh đây.

Bạch Khởi Nguyên nhận lấy cà phê, nhưng lại đặt lên bàn, không hề uống.

Đặng Vân hỏi thợ trang điểm và thợ làm tóc, giọng đôi phần lạnh lùng:

- Còn bao lâu nữa thì xong.

- Xong rồi.

- Phía bên tôi cũng ok rồi, đợi hai phút là được.

Thợ làm tóc phun keo định hình lên đầu Bạch Khởi Nguyên, mau mắn kết thúc công việc, ai chẳng biết quản lý Đặng Vân yêu cầu rất cao trong công việc:

Đợi mấy người kia xong việc thu dọn rời đi, gian phòng trang điểm chỉ còn lại Bạch Khởi Nguyên và Đặng Vân.

- Bạch gia, anh xem weibo của Không Khuê chưa?

Đặng Vân kéo ghế tới ngồi bên cạnh, cô luôn để ý sắc mặt của Bạch Khởi Nguyên, thận trọng hỏi, là quản lý theo sát

Bạch Khởi Nguyên, là người hiểu tâm sự của hần nhất, cũng biết hần muốn gì. Mặc dù Bạch Khởi Nguyên chưa bao giờ nói thích Khổng Nhược Khuê, nhưng từ sự quan tâm của hần có thể nhìn ra được, vị đại gia này tâm cao khí ngạo như thế, đã bao giờ lại bận tâm tới một cô gái như vậy.

Đáng tiếc, hoa rơi hữu ý, nhưng nước chảy vô tình.

- Nhìn thấy rồi.

Bạch Khởi Nguyên mặt vô cảm nói:

- Khổng Khuê cũng có chút quá đáng rồi, loại chuyện này do công ty xử lý không phải xong rồi sao? Sao cô ấy có thể tự ý nhảy ra phát tin như thế? Cô ấy vội vội vàng vàng phủ nhận như vậy, người ngoài nhìn Bạch gia ra sao? Fan sẽ nhìn sẽ nhìn Bạch gia thế nào?

Đặng Vân có đôi chút bất mãn,

Bạch Khởi Nguyên quay sang nhìn Đặng Vân, tầm mắt của hần vừa vắn nhìn qua cổ áo màu nhũ bạch, không có cúc, chiếc áo lót nâng ngực làm bầu ngực Đặng Vân vốn bắt mắt càng thêm thu hút, độ tuổi này Đặng Vân quả đào đang độ chín mọng chỉ chờ hái, tuy vậy y không buồn nhìn thêm:

- Bọn họ sẽ nhìn tôi thế nào?

- Chuyện này ...

Đặng Vân nào dám nói:

- Nói là Bạch Khởi Nguyên này cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga chứ gì?

Bạch Khởi Nguyên nhếch môi trào phúng:

- Không thể nào, với thân phận và địa vị của Bạch gia, xanh đôi với Khổng Khuê quá dư ... Người ngoài nói gì cũng không thể nói Bạch gia là cóc ghẻ.

Đặng Vân vội vàng phủ nhận, an ủi:

- Chỉ là sợ chuyện này không có lợi cho hình tượng của Bạch gia ... Giống như ... Giống như Bạch gia muốn theo đuổi Khổng Khuê, cô ấy lại lại không coi ra gì.

Dừng lại một chút, không thấy Bạch Khởi Nguyên phản ứng, Đặng Vân bất bình thay:

- Sau khi Khổng Khuê cập nhật bài viết, tôi có vào xem bình luận, bọn họ nói cái gì mà , biết ngay Khổng Khuê không nhìn trúng Bạch gia, còn có người nói fan của Bạch gia lúc nào cũng nói Khổng Khuê dựa hơi danh tiếng của anh để nổi lên, người ta căn bản không thèm. Khổng Khuê đã đích thân ra mặt rồi, tôi thấy Bạch gia cũng nên có câu trả lời.

Bạch Khởi Nguyên im lặng rất lâu mới lên tiếng:

- Cô thấy tôi nên trả lời thế nào?

Đặng Vân được tuyển vào đội ngũ trợ lý của Bạch Khởi Nguyên từ 5 năm trước, mới đầu chỉ là trợ lý sinh hoạt mà thôi, nhưng giao công tác xuất sắc, đặc biệt được Bạch Khởi Nguyên tín nhiệm, dần thành quản lý, bây giờ chuyện lớn chuyện nhỏ Bạch Khởi Nguyên đều giao cho cô phụ trách.

- Bạch gia cũng đăng một tin, nói mình công tác bận rộn, hoàn toàn không biết chuyện này.

Đặng Vân mặt kiên định, nghiêng răng tàn nhẫn:

- Nam nhân thân bí kia không phải là anh.

Bạch Khởi Nguyên nheo mắt nhìn cô gái trong gương điệu bộ tức giận còn hơn mình:

- Như thế thì chẳng phải đẩy Tiểu Khuê vào vòng xoay dư luận à?

Trước đó còn đồn đại âm ỉ về quan hệ hai người, mọi người đều cho rằng nam nhân thần bí kia là hắc, nếu hắc lên tiếng phủ nhận, thanh danh của Không Nhược Khuê e không tốt.

- Bạch gia, người ta đã nhảy ra tát vào mặt anh rồi, anh còn nghĩ cho người ta sao?

Đặng Vân dùng cả hai tay nắm tay Bạch Khởi Nguyên lắc khễ, ra sức khuyên nhủ:

Bạch Khởi Nguyên trầm ngâm chốc lát:

- Vậy cô dùng weibo chính thức phát tin đi.

- Bạch gia.

Đặng Vân còn muốn khuyên:

- Cứ quyết định như thế.

Bạch Khởi Nguyên chấm dứt thảo luận, mặc dù bề ngoài của hắc luôn mang tới cảm giác hiền hòa lịch sự, nhưng bản chất kiêu ngạo cố chấp, một khi quyết định điều gì, rất khó thay đổi:

- Tôi hiểu rồi.

Đặng Vân khễ thở dài, cô biết, Bạch Khởi Nguyên thực sự thích Không Khuê, cho dù phát sinh ra chuyện như vậy, vẫn không thể làm quá tuyệt tình:

Weibo chính thức của Bạch Khởi Nguyên do Đặng Vân tự quản lý, sau khi không thể tuyệt phục được hắc, lập tức lấy đi động ra đăng tin.

“Do công việc bận rộn, nam nhân thần bí kia không phải là Nguyên ca của chúng ta, Nguyên ca không biết những chuyện kia.”

Đồng thời còn đăng kèm với bức ảnh tuần mỹ của Bạch Khởi Nguyên vừa mới làm tóc xong.

Tức thì fan hâm mộ ùn ùn kéo tới, chia sẻ bình luận điên cuồng tăng lên.

Đăng tin xong, Đăng Vân cũng không đi xem bình luận của fan, cắt di động đi, hỏi Bạch Khởi Nguyên:

- Bạch gia, nếu nam nhân kia không phải là anh thì là ai được nhỉ? Xem truyền thông đưa tin, hình như Không Khuê và nam nhân kia quan hệ thân mật lắm.

Bạch Khởi Nguyên biết nam nhân kia là ai rồi, hắn làm diễn viên, cho nên có phương thức ghi nhớ đặc thù về hình thể và tướng mạo của người khác.

Khi hắn nhìn thấy bóng lưng kia, nhận ra ngay phó tổng giám Trần Thuật.

Lần đầu tiên gặp mặt, bọn họ hẹn nhau trong quán mây cũ nát. Tối hôm qua cơm liên hoan kết thúc, bọn họ lại ra lề đường ăn khuya là chuyện thuận lý thành chương.

“Rõ ràng là mình mời họ ăn món quý giá như vậy, còn mời uống rượu vang đắt tiền... Chẳng lẽ bọn họ còn chưa ăn no sao? Lại còn chạy ra quán bên đường mà ăn? Không phải sỉ nhục hắn sao?”

Nơi tới đó Bạch Khởi Nguyên sôi máu.

- Tôi không biết.

Không biết nguyên do là gì, Bạch Khởi Nguyên không muốn nói thân phận nam nhân thần bí cho người khác:

Trần Thuật chỉ là một thứ phế vật bị Hoa Mỹ đá đi, một tên phó tổng giám nhỏ bé, hắn chỉ cần đưa một đầu ngón tay ra thôi cũng có thể dí chết như một con kiến ... Thằng nhãi đó sao có thể là đối thủ của mình? Làm sao xứng với Không Khuê?

- Hay là tôi tra giúp anh nhé?

Đặng Vân mắt lóe lên:

- Không cần đâu.

Bạch Khởi Nguyên nhìn cô:

- Chuyện của tôi và Không Khuê không cần cô xen vào. Tôi không muốn còn có chuyện như lần trước xảy ra nữa.

- Tôi hiểu.

Đặng Vân tủi thân nói nhỏ:

- Nhưng Bạch gia đã thích Không Khuê, vì sao không biểu lộ? Cứ dẫu mãi trong lòng thế sao được, Bạch gia vì Không Khuê mà hi sinh nhiều thế nào, tôi biết, chẳng lẽ Không Khuê lại không biết? Bạch gia không nói, cô ấy liền vờ như không biết, lần này xảy ra chuyện, cô ấy lại là người đầu tiên nhảy ra đâm vào lưng Bạch gia, chuyện này không công bằng.

- Tôi tự có chủ trương.

Bạch Khởi Nguyên trầm giọng cất lời:

- Bạch gia ...

- Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, cô làm tốt chức phận của mình là đủ.

Lúc này phòng nghỉ VIP bị người ta gõ cửa, nhân viên công tác tổ tiết mức đi vào thông báo:

- Bạch gia, đã tới giờ rồi ạ.

Bạch Khởi Nguyên mắt lạnh băng lướt qua Đặng Vân, ý tứ cảnh cáo đã rõ, sau đó thoáng cái hất đầu sang nụ cười phong độ, lịch sự nói với nhân viên công tác kia:

- Làm phiền anh rồi.

Chương 060: Mày muốn chết à?

Khi khắp nơi đang tung bừng vì scandal tình ái của của Khổng Nhược Khuê, fan hai nhà kéo quân chửi nhau khắp mặt trận kéo cả fan trung lập vào làm không ít nghệ sĩ vốn có tin trọng đại cần đưa ra trong ngày hôm đó tức giận vì bị cướp mất sự chú ý thì một nghệ sĩ khác là Lý Như Ý vẫn ngủ say như chết, hấn thức đêm livestream, nên ngủ ngày, dù gì cũng có lịch trình gì đâu.

Mặt trời lên cao, nắng chiếu qua căn phòng ngủ bừa bộn giống tuyết đại đa số nam nhân độc thân, Lý Như Ý đang ngủ say thì có chuông điện thoại, hấn lơ mơ lảng mòng mở mắt ra, tay sờ soạng khắp nơi tìm di động, nhưng sờ nửa ngày mà không thấy đâu.

Bất đắc dĩ hấn đành phải bò dậy, lật cả chăn gối lẫn quần áo lên, cái di động mới rơi cách một cái xuống giường.

Lý Như Ý bật mình rời giường, tay cầm di động, nhìn số hiện thị tỏ ra kinh ngạc, sau đó trầm mặc rất lâu.

Mặt hấn nhợt nhạt, hai mắt nhìn chăm chăm vào số đó.

Chuông điện thoại vẫn cứ kêu mãi không thôi, cứ như người bên kia muốn so gan với hấn vậy, cuối cùng Lý Như Ý thở dài nhận máy, giọng khô khốc:

- A lô.

- Tới công ty một chuyến.

Lời còn chưa dứt đã cúp máy rồi, cứ như thể nói thêm một câu thì di động sẽ nổ tung vậy.

Lý Như Ý đặt di động sang một bên, ngồi thất thần hồi lâu mới vào phòng vệ sinh tắm rửa, mở tủ quần áo, kiểm một bộ không quá mức nhàn nhúm, đi bộ xuống lầu, cứ như muốn kéo dài thời gian, rồi bắt taxi tới công ty.

Công ty mà Lý Như Ý ký hợp đồng có tên là Nhạc Hải, mới đầu là công ty quản lý người mẫu, về sau thấy thị trường phim ảnh hot lên, ông chủ công ty Từ Vĩnh Uy liền khai thác nghiệp vụ mới.

Nhạc Hải đem so với ba ông lớn như Hoa Mỹ, Đồng Chính thì còn kém một khoảng xa, nhưng so với công ty nhỏ vật lộn để tồn tại thì tốt hơn nhiều.

Khi Lý Như Ý tới Giải trí Nhạc Hải thì tất cả mọi người đều nhìn hấn kinh ngạc, càng có nhiều người mới ở công ty không nhận ra hấn, cho rằng là nghệ sĩ mới ký hợp đồng.

Em gái quây lễ tân nhìn thấy Lý Như Ý thì đứng dậy ngay, cười tươi nói:

- Anh Như Ý, Chủ tịch Từ bảo anh tới thì đến thẳng văn phòng của ông ấy.

Lý Như Ý gật đầu một cái đi ngay, mặt lạnh tanh không có chút biểu cảm nào hôm nay càng thêm vài phần âm u khiến người ta không dám lại gần.

Đợi hấn đi xa rồi, em gái đó mới liên tục đánh lên người cô bạn, mặt si dại:

- Anh Như Ý đẹp trai chết người.

- Đẹp trai hơn nữa thì cũng ích gì, không phải bị đóng băng rồi sao?

Cô bạn bĩu môi xì một cái rõ to:

Em gái kia mặt mày âm đạm:

- Nếu công ty cho anh Như Ý cơ hội, anh ấy sẽ nổi ngay, chuyện đã bao lâu rồi mà còn đây đọa anh ấy.

- Xuyt!

Cô bạn hét hồn vội vàng bịt miệng:

- Không muốn làm nữa hay sao?

Em gái lễ tân giật thót ngó nghiêng xung quanh, nhận ra không ai nghe thấy lời mình nói mới yên tâm.

Hai người nhìn nhau lại tập trung vào công tác.

Vì Lý Như Ý thực sự quá đẹp trai, đi tới đâu cũng bị người ta chú ý, cho dù là ở công ty giải trí trai xinh gái đẹp cả đồng thì hẳn vẫn hoàn toàn khác biệt.

Đặc biệt là với những cô gái trẻ, Lý Như Ý thực sự là giết người.

- Oa, soái ca kia là ai thế, soái quá mức.

- Công ty lại ký thêm người mới à, nhìn có vẻ lợi hại lắm.

- Lý Như Ý đấy, đúng là anh ấy rồi, sao hôm nay anh ấy lại tới công ty nhỉ?

Lý Như Ý phớt lờ toàn bộ lời bàn tán đó, đi thẳng một mạch tới mục tiêu, nhưng đến trước phòng chủ tịch lại ngần ngừ, liên tục làm động tác hít thở sâu rồi mới gõ cửa.

- Vào đi.

Bên trong truyền ra giọng nói trầm của nam nhân:

Lý Như Ý đẩy cửa đi vào, bên trong văn phòng có hai người đang uống trà.

Một là trên béo bụng phệ mặc bộ Đường trang màu nâu đậm với hoa văn thêu chỉ vàng sang trọng, trông thì nặng nề, động tác lại nhanh nhẹn khéo léo, tay đưa từ dưới lên cao nước trà trong vòi chảy ra như thác nước từ ngàn mây đổ xuống chén nhỏ, không rơi ra ngoài chút nào.

Người còn lại thì mặc Âu phục, đeo kính, vẻ mặt đạm bạc, thấy Lý Như Ý vào coi hẳn như không khí.

Tên béo là tổng giám đốc Lưu Long, nghe nói theo ông chủ lớn xông pha thiên hạ từ rất sớm, coi là thân tín của chủ tịch Từ Vĩnh Uy, hẳn chủ yếu phụ trách mảng ký hợp đồng với nghệ sĩ, cười như Phật Di Lặc. Trông thì có vẻ là với ai cũng thân thiết, nhưng nghệ sĩ bị hủy trong tay hẳn vô số. đặc biệt là cô gái trẻ.

Còn người gầy gầy đeo kính kia mới thực sự là ông chủ của Nhạc Hải, mặc dù từ cách ăn mặc tới cử chỉ lời nói ra sức học tập quý tộc, nhưng Lý Như Ý quá hiểu hẳn là thứ sói đói ăn thịt người không nhả xương.

Đôi mắt tam giác của Từ Vĩnh Uy đáng sợ nhất khi liếc người ta, Lý Như Ý cũng cảm giác lạnh hết cả sống lưng.

- Chủ tịch Từ, giám đốc Lưu.

Lý Như Ý lên tiếng chào hỏi:

- Các anh tìm tôi?

- Nào Như Ý, ngồi xuống uống chén trà đã.

Lưu Long cười thân thiết, đích thân đưa chén trà mới rót cho Lý Như Ý:

- Chúng ta có một thời gian không gặp rồi nhỉ? Như Ý vẫn đẹp trai như xưa.

- Cảm ơn giám đốc Lưu.

Lý Như Ý ngồi xuống chỗ được chỉ:

- Cảm ơn cái gì, người một nhà cả mà.

Lưu Long nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân trải qua thời gian dài gian nan không xuống sắc, mà càng thêm có vị, lòng thở dài, có một quân át chủ bài thế này mà chẳng thể tận dụng. Nếu mà đẩy chàng trai này lên, công ty sẽ có một cái cây sinh tiền lớn, đám tiểu cô nương bên ngoài lại chẳng điên cuồng:

Hắn đưa tay ra sờ mặt Lý Như Ý, cười khà khà:

- Cậu xem cái khuôn mặt này, cùng là nam nhân, sao lại đẹp trai tới thế được, mặc dù tôi không xem Hồng Lô Mộ, nhưng vẫn nhớ một câu nói của Giả Bảo Ngọc, hắn nói nữ nhân làm bằng nước, nam nhân nặn từ bùn Tôi thấy Như Ý làm từ nước.

Lý Như Ý ngả người ra sau, né tránh cái móng lợn đó.

- Úi, chủ tịch xem, anh chàng này lại còn xấu hổ.

Lưu Long không phật ý mà còn cười vui vẻ:

Từ Vĩnh Uy cầm cốc trà lên, nói mà không nhìn:

- Nghe nói gần đây cậu làm streamer?

Lý Như Ý nhói tim, hắn có linh cảm không lành, đám người khốn kiếp này đã biết, sợ không tiếp tục được nữa:

- Vâng.

- Chuyện này không hợp quy củ.

Quả nhiên Từ Vĩnh Uy cười nhạt:

- Cậu là nghệ sĩ của công ty, mỗi tháng lĩnh lương của công ty, nhưng lại đi làm việc riêng, thế là không phải đâu.

- Trước kia ký hợp đồng không hề nói tôi không được livestream ... Hợp đồng không có khoản ấy.

Livestream là thứ mới nổi hai ba năm gần đây, chính vì như thế Lý Như Ý mới có thể kiếm tiền ở nền tảng này:

Đương nhiên mới đầu phát livestream, Lý Như Ý không phải định dựa vào nó kiếm tiền, chỉ là chia sẻ với người cùng sở thích, hoặc vì quá cô độc, phát tiết, hắn không nói rõ được, dù sao hắn cũng làm rồi.

- Không có điều ấy?

Từ Vĩnh Uy lắc đầu:

- Công ty ký hợp đồng toàn diện với cậu, thế nào gọi là hợp đồng toàn diện? Là mọi hoạt động của cậu do công ty quản lý, từ phim ảnh, âm nhạc, quảng cáo, đại diện, cái “v ..v” trong đó, chắc cậu không xem kỹ hả?

- Chủ tịch Từ có ý gì?

Lý Như Ý sầm mặt, đây là cái bẫy, chỉ trách năm xưa ký hợp đồng, hắn còn quá non.

- Ý gì à?

Từ Vĩnh Uy bất thành linh nổi giận ném chén trà vào mặt Lý Như Ý, rống lên:

- Mày hỏi tao có ý gì à? Tao mới là muốn hỏi mày có ý gì, Lý Như Ý, mày muốn chết à?

Chương 061: Vật cùng tức phản.

Bốp!

Chén trà làm bằng tử sa đập trúng mặt Lý Như Ý, phát ra tiếng động nhỏ, bật lại, rơi xuống bàn gỗ lim, vỡ tan tành.

Khuôn mặt trắng mịn của Lý Như Ý có máu chảy ra, đầu tiên là vết đỏ, máu càng lúc càng nhiều, như con giun đỏ nhanh chóng phình to trên má trái của hắn.

Mặt hắn bị miệng chén trà làm rách một đoạn, da thịt bị nước trà nóng khiến đỏ rực, hai mắt hắn cũng đỏ rực, đáng vẻ hung dữ đáng sợ. Hắn bắt chấp máu chảy ròng ròng chảy xuống đất, hai mắt hắn nhìn chăm chăm vào Từ Vĩnh Uy, giống như con sói điên:

- Đúng, lão tử không muốn sống đây, mày làm gì được?

- Tao làm được gì à?

Từ Vĩnh Uy không ngờ Lý Như Ý lại dám thách thức mình, giận sôi gan, vơ lấy ấm trà định đập Lý Như Ý, ấm nước đó đựng nước sôi vừa đun, ném vào mặt người ta, sợ là gương mặt hủy mất:

Lý Như ý tất nhiên không để chuyện đó xảy ra, máu hắn lúc này sôi sùng sục như dung nham, chẳng nói chẳng rằng phi thân đá luôn.

Chân đá trúng tay Từ Vĩnh Uy vừa mới đựng vào ấm trà, chưa kịp ném đi đã bị người ta đá bật lại.

Choang!

Lại tiếng động đổ vỡ nữa.

Ấm trà va vào bụng Từ Vĩnh Uy, làm hắn đau đớn kinh sợ ngồi bệt xuống, nước sôi bắn tứ tung.

Đau!

Lý Như Ý như điên cuồng, còn định xông tới truy kích, đem lửa giận và uất ức bao năm phát tiết cả ra, tên béo Lưu Long đứng bật dậy nhanh như chớp, vươn cánh tay lực lưỡng ra ôm chặt lấy Lý Như Ý.

- Mà điên à? Lý Như Ý, mà điên rồi phải không?

Lưu Long gầm lên:

- Có biết mà đang làm gì không? Mà có tin tao ném mà xuống Châu Giang nuôi cá không?

Lý Như Ý la hét vùng vẫy, nhưng không thoát được khỏi cánh tay hộ pháp đó, Lưu Long nhìn toàn thân mỡ màng, nhưng hai tay có sức lực ngàn cân, tên Lưu Long này nghe nói năm xưa dựa vào kinh doanh vật liệu xây dựng phát lên, khi đó chính bản thân tự làm khuôn vác, tự mình tranh đoạt địa bàn, lời này có vài phần sức uy hiếp.

Nhưng uy hiếp sao được một kẻ điên, Lý Như Ý giật khuỷu tay thúc vào bụng Lưu Long:

- Giết đi, cứ giết tao xem, không giết được tao chúng mày là chó.

Tay ôm quá chặt đánh không được thì còn đầu, Lý Như Ý đập mạnh đầu ra sau.

Á.

Trúng ngay sống mũi Lưu Long, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, tay siết chặt hơn:

- Mày không biết sống chết.

Lưu Long càng giữ chặt thì Lý Như Ý càng vùng vẫy dữ dội đánh càng dữ, bất chấp bản thân, Lưu Long liên tục kêu đau đớn.

Từ Vĩnh Uy ngồi bên trên mặt đất, một tay ôm bụng, một tay chỉ Lý Như Ý, vừa đau vừa giận, nói không lên lời, đôi mắt tam giác chiếu ra ánh mắt tàn độc.

Phải rất lâu sau mới đỡ hơn, bò lên ghé sô pha:

- Thả hần ra.

Lưu Long xưa nay là tên thiên lôi chỉ đầu đánh đó, lỏng tay thả Lý Như Ý ra, trước kia là lưu manh, chuyện đánh người làm như cơm bữa, nếu là với tính khí trước kia, chặt một chân Lý Như Ý còn là nhẹ. Giờ có tiền rồi, cuộc sống nhàn nhã, chuyện như thế cố gắng không dính vào.

Hần không dám đả thương Lý Như Ý, nhưng cái thằng này nhìn như hoa như ngọc, tính khí lại nóng nảy kinh người.

Bị Lý Như Ý làm không xuống nước được, nếu không có Từ Vĩnh Uy lên tiếng, hần thực sự không biết làm thế nào.

Lý Như Ý thở hồng hộc, hai mắt long sòng sọc nhìn Từ Vĩnh Uy và Lưu Long, hai kẻ này đã hủy hoại cuộc đời của hắn bao năm, lại còn định lấy mạng hắn.

- Mày tuổi chó đấy à, thấy ai cần nấy.

Từ Vĩnh Uy không ngờ có bản sắc kiêu dũng, trải qua chuyện bề mặt như vậy mà thoáng cái đã bình tĩnh lại được, thay trà, lấy phích nước sôi pha lại ấm khác:

- Mày làm trái hợp đồng mà còn có lý à?

- Vậy bọn mày cứ đi kiện đi, đây là xã hội pháp chế, tao bồi tiếp hết.

Lý Như Ý hung hăng đáp:

- Có khí cốt đấy.

Từ Vĩnh Uy liên tục cười lạnh, giọng điệu trào phúng:

- Lý Như Ý, mày thực sự muốn sống khôn nạn cả đời à? Mày có biết bây giờ mày bao tuổi rồi không, đời mười năm nữa dù tao thả mày ra, không ai muốn nhận mày nữa đâu.

Lý Như Ý thoáng cái nguội hấn.

Vốn công ty đã cực kỳ bất mãn với hắn rồi, lại thêm chuyện đánh cả ông chủ ngày hôm nay, sau này không có ngày góc đầu lên nữa.

Thường ngày Lý Như Ý rất ít nói, nhưng trong số ba anh em, hắn lại là người nóng tính nhất, giờ hất một chậu nước lạnh, vẫn cứng đầu cứng cổ:

- Đó là chuyện của tao, sống hay chết đều do thiên mệnh.

- Nói hay lắm, nói hay lắm ... Nghe thiên mệnh à?

Từ Vĩnh Uy bị Lý Như Ý làm tức bốc khói lên đầu, nhìn sang Lưu Long:

- Xem ra mấy năm qua cậu để hần sống quá thoải mái rồi đấy, dám dùng thái độ đó nói chuyện với tôi.

Lưu Long hiểu tâm tư ông chủ, đi tới vỗ vai Lý Như Ý:

- Chẳng lẽ cậu không phân biệt được tốt xấu à, có biết hôm nay vì sao gọi cậu tới không?

- Chẳng lẽ là vì giải trừ hợp đồng à?

Lý Như Ý cười khẩy:

- Vì sao không thể chứ?

Lưu Long cười hiền như Phật:

- Không phải cậu luôn muốn giải trừ hợp đồng với công ty à, tôi và ông chủ đã thương lượng rất lâu, chủ yếu ông chủ tiếc tài, muốn cho cậu một cơ hội.

- Cơ hội gì?

- Không phải cậu thích livestream sao, vậy để cậu có thể đăng hoàng đứng ra phát livestream, công ty cũng sẽ cung cấp cho cậu một số hỗ trợ ... Hiện giờ cậu chỉ có thể coi là có chút tiếng tăm, nếu thêm công tư dốc sức hỗ trợ, ký một hợp đồng với nền tảng livestream, đảm bảo sẽ nổi tiếng.

- Rồi sau đó thế nào?

- Sau đó à, sau đó thì kiếm đủ tiền mà cậu còn nợ công ty, công ty sẽ giải trừ hợp đồng với cậu chứ sao?

- Bằng vào cái gì tôi tin các người.

Lý Như Ý bị hại bao năm như thế, nếu tin vào lời ngon ngọt này ngay thì quá ngu xuẩn rồi:

- Mẹ nó ...

Lưu Long thiếu chút nữa muốn ra tay, thằng chó này ngứa da ngứa thịt muốn ăn đòn chắc:

- Cậu có hiểu tiếng người không vậy hả? Nếu không muốn chấp nhận thì coi như hôm nay chưa từng tới, sau này muốn làm gì thì làm ... Nhưng cậu không được phép phát livestream nữa. Công ty sẽ gửi thông báo luật sư cho công ty cung cấp nền tảng livestream, nếu bọn họ dám ký hợp đồng với cậu, công ty sẽ kiện bọn họ.

Lý Như Ý nghiên răng ken két, thế này là muốn đẩy hẳn vào đường cùng chắc.

- Chuyện là nhu thế đấy.

Từ Vĩnh Uy thấy Lý Như Ý yếu thế rồi yên tâm, biết hẳn vẫn còn khao khát với nghề này, chưa buôn xuôi thực sự, thế thì tốt, còn ham muốn thì còn điều khiển được, thông dong uống trà:

- Cơ hội chỉ có một lần, chỉ cần cậu kiếm về được tiền mà công ty đã tiêu tốn cho cậu, hợp đồng sẽ giải trừ, cậu thích làm gì thì làm, có thể hot được lên hay không phải xem tạo hóa của cậu, chẳng liên quan gì tới Nhạc Hải.

- Tôi nợ tiền của công ty ấy à, tôi ký hợp đồng với công ty bốn năm, các người chứ chút tiền lương ra, đã từng tiêu đồng nào vì tôi, tôi lấy thừa đồng nào từ công ty.

- Cái gì?

Từ Vĩnh Uy nóng giận:

- Mà muốn tao đem những chuyện ngu xuẩn mày làm nói ra không? Vì mày nhất thời kích động làm công ty tổn thất 5000 vạn, mày muốn thoát thân chứ gì, được? Vậy thì đi livestream cái mẹ gì đó cho tao, khi nào kiếm được số tiền đó, tự động hủy hợp đồng ... Nếu không thì mày chết ở Nhạc Hải đi, ai nói gì cũng vô ích.

Chương 062: Chuyện cũ.

Không nói chuyện kia còn đỡ, nói tới là gân xanh trên trán Lý Như Ý nổi lên, cảm giác như hấn sắp nổ tung.

Khi đó Lý Như Ý vừa mới làm người mẫu chưa lâu, chụp vài ảnh quảng cáo, vì dung mạo quá mức tuần mỹ, không ít fan hâm mộ gọi hấn là “Takuya Kimura” của Trung Quốc, tích lũy đủ độ nổi tiếng, chuẩn bị nhận vai diễn đầu tiên.

Có một lần Từ Vĩnh Uy và Lưu Long đưa hấn đi tham gia một bữa cơm xã giao, bữa cơm đó có một nhân vật lớn là “chủ tịch Đới” rất thích Lý Như Ý, trong bữa cơm liên tục nâng chén với hấn, nói với dung mạo xuất chúng của hấn, chỉ cần ba năm, sẽ nổi tiếng khắp toàn quốc.

Lý Như Ý cảm tạ chủ tịch Đới coi trọng mình, hấn biết công ty muốn lấy lòng nhân vật lớn này, lần nào chủ tịch Đới nâng chén, hấn cũng uống cạn.

Kết thúc bữa cơm, Lưu Long lại đề nghị đi KTV hát để giải rượu thả lỏng, mọi người đương nhiên là đồng ý.

Tới KTV, Lý Như Ý được an bài ngồi bên cạnh chủ tịch Đới, mới đầu chủ tịch Đới chỉ cùng hấn uống rượu, tán gẫu vài chuyện bí mật trong nghề, coi như là đại lão trong nghề nâng đỡ vãn bối.

Lý Như Ý càng cảm kích, cho rằng mình gặp được tri kỷ, nhiệt tình mời rượu ông ta.

Không ngờ chủ tịch Đới ngồi xích lại gần, sau đó ôm vai, sờ tay sờ má Lý Như Ý, làm không khí dần trở nên quái dị. Lý Như Ý không quen tiếp xúc thân mật với nam nhân như vậy, còn đang tính toát làm sao để khéo léo tránh đi mà không để tổn thương tự tôn ông ta thì ông ta mân mê dái tai hấn, ghé miệng tới dùng giọng hết sức ám muội nói:

- Chỉ cần cậu theo tôi, đảm Bạch Khởi Nguyên hôm nay chính là cậu sau này ...

Sờ dái tai?

Lý Như Ý lập tức nghĩ tới một truyền thuyết lưu truyền trong nghề.

Lại thêm cái miệng ngáp ngựa hơi rượu phả vào mặt, Lý Như Ý chỉ thấy máu toàn thân sôi lên, gạt mạnh tay chủ tịch Đới ra, quát:

- Ông coi Lý Như Ý này là loại người gì?

Chát!

Chủ tịch Đới không ngờ Lý Như Ý dám từ chối mình, vọt quay lên tận miệng rồi mà còn bay mất, vung tay tát luôn.

Một cái tát hết sức làm Lý Như Ý choáng váng mặt mày, khuôn mặt anh tuần liền xuất hết mấy vết đỏ sậm. Lý Như Ý làm sao mà chịu nổi chuyện này, vợ ngay chai rượu tây đập vào đầu chủ tịch Đới.

Choang một phát! Chai rượu tiếp xúc thân mật với cái đầu chủ tịch Đới, chai rượu thắng, chủ tịch thua ...

Kết quả hiển nhiên là chủ tịch vào viện.

5000 vạn mà chủ tịch Đới hứa đầu tư cho công ty không còn, Lý Như Ý bị công ty chôn vùi từ đó tới giờ, không thoát thân được.

Càng nhớ lại chuyện cũ, dù qua nhiều năm, lửa giận của Lý Như Ý vẫn chưa nguôi ngoai.

Bọn chúng muốn tặng mình cho tên chủ tịch Đới biến thái đó làm trò chơi, vì mình từ chối bị tên khốn đó nổi giận tát một cái ... Chẳng lẽ bắt hẩn phải quỳ xuống xin lỗi, nguồn cơn do bọn chúng mà ra, vậy mà chúng đổ hết lên đầu mình à?

Mình làm sai cái gì chứ? Một lũ khốn kiếp.

Vì hắn không chấp nhận “quy tắc ngầm” bị công ty phong sát bốn năm trời, lãng phí tuổi thanh xuân như thế, uất ức không có chỗ phát tiết, tài hoa không có nơi thi triển.

Mất nhìn những người cùng vào công ty cùng thời mình, ai nấy đều đã có thành tích không tệ, tái hoa được công chúng đón nhận. Cho dù không hot lên được thì cũng có vũ đài để hoạt động, làm chuyện mình thích.

Còn mình thì sao?

Mộng tưởng mãi mãi là mộng tưởng, ngày mãi mãi mãi không tới.

Lý Như Ý không hề hối hận, nếu như cho hắn cơ hội làm lại một lần nữa, hắn vẫn cứ vơ chai rượu đập.

Nam tử hán đại trượng phu, có chuyện có thể làm, có chuyện không thể làm.

- Vì tôi mà công ty tổn thất 5000 vạn à? Nực cười, các người đem tôi ra đổi lấy đầu tư của người ta, bằng vào cái gì mà tôi phải đồng ý.

Lý Như Ý chỉ mặt Từ Vĩnh Uy mắng:

- Nếu vì tôi từ chối mà người ta không đầu tư vào hạng mục của các người thì đó là vì hạng mục của các người chưa đủ tốt, bằng vào cái gì mà tôi phải đền tiền cho các người?

- Lý Như Ý, sao tới giờ mà cậu vẫn còn hồ đồ như thế, nếu cậu không cầm chai rượu đập vào đầu chủ tịch Đới thì ông ấy có từ chối đầu tư không? Có mâu thuẫn với công ty chúng ta không?

Lưu Long thấy hắn chưa chịu giác ngộ, vỗ bàn:

- Cậu có biết chai rượu đó đập xuống, tôi và ông chủ phải đi xin lỗi bao lần không, đền bao tiền không?

- Là ai ra tay trước? Ông ta không tát tôi thì tôi có đánh ông ta không?

- Cậu, cậu ... Sao cậu cứ thế chứ? Giờ là lúc thảo luận ai ra tay trước à? Giờ nói gì thì cũng muộn rồi, cậu thấy mình tổn thất, công ty còn tổn thất nhiều hơn. Cho nên ý ông chủ là, chỉ cần cậu bồi thường số tiền này, hợp đồng tự động giải trừ.

- Tôi không có tiền.

Lý Như Ý hừ một tiếng, muốn bồi thường à, đừng mơ, hắn không thấy mình làm sai gì hết:

- Chúng tôi biết cậu không có tiền, không phải chúng tôi đang nghĩ cách giúp cậu đây à? Cậu ký hợp đồng với chúng tôi, cậu đi kiếm tiền, công ty đưa cậu lên ... Nói không chừng hai năm sau cậu trả hết tiền cho công ty, vẫn có thể kiếm sống bằng bát cơm này. Cậu lãi lớn ấy chứ, đúng không?

Lưu Long dụ dỗ, hắn xót lắm chứ, nếu mọi chuyện diễn ra đúng kế hoạch thì 4 năm qua, số tiền Lý Như Ý có thể kiếm về cho công ty đâu chỉ 5000 vạn, ai muốn chôn vùi cây sinh tiền của mình, song nếu không làm thế, sao kẻ khác nghe lời:

- Có tiền tôi cũng không đền.

Lý Như Ý cứng rắn nói:

Lưu Long buông thông vai, cười khổ bất đắc dĩ:

- Ông chủ, thằng này cố chấp ... Hết cứu rồi.

- Lý Như Ý, quả nhiên là có cốt khí, tôi không nhìn nhầm cậu. Lời cần nói chúng tôi đã nói cả rồi, chuyện nên nghĩ cho cậu, chúng tôi cũng nghĩ hết rồi.

Từ Vĩnh Uy lấy mấy tờ giấy từ trong ngăn kéo ra:

- Đây là hợp đồng chúng tôi soạn thảo, cậu cầm lấy mà xem, đồng ý thì chúng ta ký, không đồng ý thì đừng ai nấy

đi, cậu cứ tiếp tục nát đi ở đây.

Lý Như Ý nhận lấy hộp đồng, bên kia chưa kịp thở phào thì roẹt, hấn xé làm đôi.

Roẹt, xé tiếp làm bốn, mắt nhìn chăm chăm chăm Từ Vĩnh Uy, lại xé tiếp, xé tới khi không đủ sức xe nữa mà thôi.

Sau đó cầm đồng giấy vụn ném thẳng vào mặt Từ Vĩnh Uy.

- Đồ rác rưởi.

Lý Như Ý mắng xong nhỏ phì một bãi nước bọt, xoay người sai bước đi ngay, đằng đằng sát khí như hung thần giáng thế.

Từ Vĩnh Uy lần Lưu Long sững sờ tới không kịp có chút phản ứng gì.

Cũng như lúc tới, Lý Như Ý đi tới đâu xông xáo tới đó, thậm chí chỉ hơn không kém.

- Trời ơi, Lý Như Ý ... Làm sao, làm sao mặt anh toàn máu thế kia.

- Bên trong đó rốt cuộc xảy gì, sao lại đánh nhau? Không thể nào, anh ấy đánh nhau với với ... chủ tịch à?

Có người tỉnh táo hơn thúc giục:

- Mau mau vào xem ông chú thế nào ... ngó nghiêng gì, vào xem đi hông phải hấn giết ông chủ rồi chứ?

Suốt quãng đường đi ra, phàm là ai nhìn thấy cảnh này đều kinh hoàng, không biết rốt cuộc có chuyện gì trong phòng tổng chủ tịch, cô thư ký xinh đẹp chạy vào trong, chưa kịp nói gì thì bị đuổi ngay ra ngoài, thư ý thấy gương mặt giám đốc đáng sợ như thế rồi rút lui ngay, đồng thời ngăn cản người khác không tới gần tránh gặp họa.

Chương 063: Ngày xui xẻo của những cái cửa.

Nhìn cán cửa văn phòng bị Lý Như Ý đã cho muốn đổ, trong phòng thì mảnh vỡ khắp nơi, mắt Từ Vĩnh Uy như rần rộc, tay nắm chặt vẫn run lên, mất một lúc mới nói lên lời:

- Cậu nói xem, thằng đó có phải là bị ngu không?

- Thằng này đúng là ngu thật rồi, chúng ta muốn cho hắn cơ hội, nhưng hắn lại không biết lòng người tốt. Suốt ngày chỉ muốn giải trừ hợp đồng, giờ cho hắn giải trừ hợp đồng hắn lại gây chuyện, dọa ai chứ?

Thái độ cứng rắn quá mức của Lý Như Ý làm Lưu Long cực kỳ không thoải mái, trừ Lý Như Ý, chưa có nghệ sĩ nào công ty dám cãi hắn một câu đừng nói là dám đụng chân đụng tay:

- Hắn nghĩ mình cứng à, vậy tôi xem rốt cuộc hắn có thể cứng tới mức nào? Cái nền tảng hắn phát livestream mỗi tối tên là gì nhỉ? Đấu Nguư à? Phát thông báo luật sư cho Đấu Nguư, nói Lý Như Ý là nghệ sĩ ký hợp đồng với chúng ta, nếu không được chúng ta cấp quyền mà họ vẫn cứ hợp tác với hắn là phạm pháp, chúng ta kiện họ ra tòa.

Từ Vĩnh Uy đầm bàn, gân xanh chằng chịt:

- Vâng, tôi sẽ bảo ban pháp chế làm ngay.

Lưu Long hùng hổ nói:

- Hắn chạy tới đâu chúng ta chặn tới đó, để xem còn lão được nữa không?

Nói rồi lại có chút không yên tâm:

- Ông chủ, liệu có chuyện gì không?

- Có chuyện gì được chứ?

Từ Vĩnh Uy cười lạnh:

- Giấy trắng mực đen rành rành, chỉ cần hấn chưa chết, chúng ta bóp chặt hấn trong tay.

- Tôi sợ là chuyện âm ỉ lên, làm mất mặt ông chủ ... Hay là để tôi sai người nói chuyện với hấn.

Lưu Long hạ giọng xuống, hấn bị Lý Như Ý đánh, chuyện không lớn, nhưng thế nào cũng phải có thái độ xử lý sự việc, kỳ thực ông chủ biết thằng này thế rồi, còn ném cái cốc vào mặt hấn, đời nào hấn nghe, nhưng lại chẳng thể trách ông chủ:

- Tạm thời không cần.

Từ Vĩnh Uy trầm ngâm chốc lát:

- Đợi qua vài ngày cho hấn nguội cái đầu xuống rồi hẵng phái người đi nói chuyện, nói không chừng hấn sẽ thay đổi ... Dù sao thì tài hoa và nhiệt tình của thằng này là có, thao tác tốt không lo không kiếm được tiền.

Lưu Long nghĩ lại khuôn mặt đầy máu của Lý Như Ý, lo lắng nói:

- Mong là mặt hấn không sao.

Từ Vĩnh Uy ánh mắt bất thiện liếc sang, Lưu Long biết mình lỡ lời, không cẩn thận nói ra bất mãn trong lòng, vội quan tâm hỏi:

- Bụng ông chủ không sao chứ ạ, thằng đó ra tay đúng là tàn nhẫn, xem ra cơ sở vũ đạo trước kia chưa mất ... Trong lòng chắc là đầy một bụng tức.

- Không cam tâm thì sao nào? Trên đời này người không cam tâm nhiều lắm.

Từ Vĩnh Uy phát tay:

- Bảo thư ký dọn dẹp đi, không để ý tới hấn nữa, đừng quên tối nay có hẹn với Vương Tín của Hoa Mỹ bàn hợp tác

hạng mục mới, chuyện này quan trọng hơn, đừng quên.

- Vâng ạ, tôi đi chuẩn bị ngay.

Lưu Long làm sao quên được, Vương Tín có cô thư ký tên Lăng Thần, hắn từng gặp rồi, rất vừa mắt, gần đây nghe trong giới đồn đại, em gái xinh xắn đó do Vương Tín cướp được từ tay tên nhân viên, gây chuyện náo động một thời.

Em gái đó thích hư vinh, xem ra mình còn có cơ hội.

.....

Rầm!

Cửa văn phòng tổng giám đốc của Vương Tín bị người ta đẩy mạnh, một nam nhân cao lớn mặc nguyên bộ jean khá bụi bặm đi thẳng vào, Lăng Thần đuổi theo sau ngăn cản mà không được.

Vương Tín thoáng nhíu mày, song giãn ra rất nhanh ra hiệu cho Lăng Thần lui ra ngoài, rồi bàn niêm nở nói:

- Ha ha ha, Trương Thục, quay phim xong rồi sao? Vất vả rồi, ngồi đi, ngồi đi ...

Nam nhân này không ai khác chính là Trương Thục, người bị Trần Thuật ra điều kiện hủy hết lịch trình nghỉ ngơi trong một năm, hắn vừa quay phim xong ở Hoàn Kiếm về, đây e là công việc cuối cùng rồi, về tới công ty là đến thẳng văn phòng Vương Tín:

- Tổng giám đốc Vương, thế là sao, thế là sao, có phải Trần Thuật thật không? Sao phải nghe lời y, y là cái thá gì?

Vương Tín thở dài, tự mình pha trà:

- Không còn cách nào khác, cậu cũng biết, năm xưa chính Trần Thuật là người xử lý sự kiện kia của cậu, y có bằng chứng đầy đủ, nếu tung ra sự nghiệp của cậu e ...

- Khốn kiếp ...

Trương Thực tức tối thả mình xuống ghế sô pha, nghiên rãng trèo trẹo, gần một năm qua hẫ ở ngoài quay phim, cho nên chuyện ở công ty còn chưa hay biết gì:

- Sao y nhắm vào tôi, tôi và y xưa nay vốn không thù không oán.

Chương 064: Gặp chuyện lớn rồi.

- Cậu Đông Chính xưa nay vẫn xung đột chúng ta chứ?

Vương Tín không đáp mà hỏi ngược lại.

Chuyện này có ai trong giới không biết, quan hệ giữa Đông Chính và Hoa Mỹ vô cùng tồi tệ, có thể nói cạnh tranh toàn bộ mặt trận, mỗi bên không tiếc thủ đoạn đả kích đối thủ, Trương Thục nghĩ hoặc:

- Chuyện này liên quan gì tới Đông Chính.

- Trần Thuật hiện giờ là người của Đông Chính.

Vương Tín bổ xung:

- Còn là phó tổng giám phòng kế hoạch, chức vụ so với khi ở Đông Chính chúng ta tăng lên không ít.

- Chẳng lẽ ...

Trương Thục đứng bật dậy, như vỡ lẽ ra điều gì, rít lên:

- Trần Thuật, thứ súc sinh bán chủ cầu vinh ...

Ở gian ngoài, dù cách một cách cửa gỗ dày, Lăng Thần vẫn nghe thì thoảng nghe thấy cái tên như cứa vào tim gan cô, cô bịt chặt hai tai, sao anh lại làm như thế, anh quá đáng lắm rồi đấy anh biết không?

Em hận anh.

.....

Người đau lòng trên đời không chỉ có một.

Lý Như Ý nằm thẳng cứng, mắt thất thần nhìn trần nhà không biết bao lâu, điện thoại ở bên cạnh cứ kêu mãi.

Hắn chẳng buồn nghe, đôi mắt như người chết rồi.

Nhưng điện thoại thì vẫn kêu không ngừng, cứ như thi gan, kiểu anh không nhận điện thoại thì tôi không chịu thôi.

Rồi, điện thoại tự động ngắt.

Lý Như Ý thăm thở phào, số điện thoại này được cái chuông riêng, nên hắn biết là ai, nên hắn không dám nghe.

Điện thoại lại kêu.

Không còn cách nào khác, quá hiểu nhau rồi, toàn tên cứng đầu cả, Lý Như Ý ngồi dậy uể oải nhận máy:

- Có chuyện gì không?

Bên kia quát lớn:

- Lý Như Ý, cậu đang ở đâu?

- Ở nhà, ngủ.

- Đánh rắm.

Bên kia điện thoại chửi om xòm chẳng nề nang gì của Thang Đại Thiếu gia:

- Bằng đầu óc của cậu mà lừa nổi Thang Đại Hải này à? Nói, đang ở đâu?

- Bệnh viện Đồng Nhân.

Lý Như Ý hết cách đành khai:

- Nằm im ở đó, tôi và Trần Thuật tới ngay bây giờ đây.

Thang Đại Hải ra lệnh:

- Hai người ... Biết rồi à?

- Nói thừa, tôi là Thang đại thiếu gia người chủ trì tiết mục vang danh Hoa Thành, fan có tới cả vạn, ở đâu mà không có tai mắt? Cậu mặt mày đậm địa máu từ văn phòng Từ Vĩnh Uy xông ra, sớm có người nói với tôi rồi ... Đợi đấy, tôi và Trần Thuật đang trên đường rồi.

Cúp điện thoại rồi, Lý Như Ý lại như người mất hồn nhìn trần nhà màu trắng, điều cuối cùng hấn muốn là làm phiền tới những người anh em tốt của mình.

Một lúc sau cô ý tá đi vào, nhỏ nhẹ nói với Lý Như Ý:

- Mảnh vỡ đã được lấy ra hết, vết thương không sâu, chỉ cần mỗi ngày anh thay thuốc, giữ vệ sinh không để bị nhiễm trùng là được.

- Cảm ơn.

- Không cần khách khí.

Cô y tá không đành lòng, an ủi:

- Anh đừng lo, vết thương không sâu, sẽ không để lại sẹo đâu. Qua một thời gian nữa sẽ khôi phục, lát nữa tôi sẽ viết cho anh danh sách những thứ cần kiêng kỵ, anh làm theo đó.

- Cảm ơn.

Lý Như Ý vẫn chỉ nói hai câu đó.

Cô y tá ánh mắt thương cảm, mỉm cười lùi ra ngoài, cánh cửa đóng lại chưa lâu lại bị người ta xô tung ra, một người cao lớn như núi hung hổ xông vào

Rầm!

Thang Đại Hải hùng hổ xô cửa phòng bệnh, người chưa thấy đâu mà đã om xòm lên rồi:

- Thằng chó má Từ Vĩnh Uy đó chứ, mẹ nó, chúng ta không thể tha cho hấn.

Trần Thuật mặt mỳ u ám, tới gần quan sát má trái băng bó của Lý Như Ý:

- Không sao chứ?

- Không sao.

Lý Như Ý bình đàm như chỉ xảy ra chuyện nhỏ không đáng kể mà thôi:

- Bác sĩ nói rồi, không để lại sẹo.

- Vậy thì tốt.

Trần Thuật nhẹ người, Thang Đại Hải gọi điện giọng khẩn cấp nói là Lý Như Ý bị người ta đánh cho máu me be bét, làm y cũng hết hồn. Sớm nghe trong nghề đồn đại nhân phẩm, xuất thân của Từ Vĩnh Uy có vấn đề, không ngờ lại còn ra tay đánh người. Dù thế nào đi chăng nữa, Lý Như Ý là nghệ sĩ, cho dù tài hoa tới đâu thì gương mặt vẫn là điều sống còn. Không thấy nghệ sĩ ngay cả cái mụn trên mặt cũng cực kỳ cẩn thận à, nếu mặt để lại sẹo thì còn tới mức nào nữa.

- Đi.

Thang Đại Hải đứng ở cửa, hùng hổ vung tay:

- Tôi nói hai cậu có nghe thấy không, Như Ý bị người ta ức hiếp, khỏi phải nói, đi đánh trả.

Lý Như Ý đã bình tĩnh hơn nhiều, nằm trên giường bệnh quay người hỏi:

- Đánh xong rồi làm thế nào?

- Trên đường tôi chỉ nghĩ làm sao giúp cậu đánh trả lại bọn chúng, làm gì có thời gian tính sau này Nên thế nào thì như thế thôi, quan trọng là phải báo thù.

- Đánh xong rồi người ta báo cảnh sát, chúng ta bị bắt.

- Đúng rồi, đánh xong chúng ta ...

Thang Đại Hải nói tới đó há hốc mồm ra, nuốt nước bọt, quay sang Trần Thuật:

- Cậu nói đi, đánh xong thì phải làm thế nào, cậu là thằng xấu bụng lắm trò, hôm nay cậu mau nghĩ ra chiêu chơi lại chúng.

- Đương nhiên chúng ta không ngồi yên, nhưng mà trước đó ...

Trần Thuật tuy tức giận, song bình tĩnh hơn Thang Đại Hải nhiều:

- Anh đem chuyện hôm nay kể ra đầu đuôi xem, tôi phải biết nguyên do thế nào đã.

Lý Như Ý liền đem chuyện mình tới công ty, sau đó bị người ta cầm cốc trà ném vào mặt ra sao kể ra nguyên vẹn không thêm bớt gì cả.

- Khinh người quá lắm.

Thang Đại Hải vừa nghe xong liền chửi bới âm ỉ:

- Bọn cặn bã đó, chúng có còn là người nữa không, đúng là chuyện gì cũng dám làm. Như Ý, cậu đừng sợ, lần này tôi và Trần Thuật ra mặt cho cậu ... Từ Vĩnh Uy phải trả giá, có tôi không có hấn.

Trần Thuật kéo ghế ngồi xuống bên giường, hỏi Lý Như Ý:

- Vậy ý anh thế nào?

- Tôi không có tiền, mà có tiền tôi cũng không bao giờ bồi thường cho bọn chúng.

Lập trường của Lý Như Ý rất kiên định:

- Tôi biết.

Trần Thuật gật đầu, nếu đặt bản thân vào tình huống đó, y cũng thấy mình không nỡ nản gì ai hết:

- Thành lớn chuyện thế này rồi mà cậu vẫn không định để bọn tôi giúp cậu à?

Thang Đại Hải đi qua đi lại trong phòng bệnh có ý trách Lý Như Ý:

Lý Như Ý thở dài:

- Anh có biết chúng muốn tôi bồi thường bao nhiêu không?

- 5000 vạn, cậu vừa nói rồi còn gì.

- Đúng thế 5000 vạn, không phải 5 vạn, cũng không phải 50 vạn, mà là tận 5000 vạn, vô số người cả đời chẳng thể kiếm được con số này.

Thang Đại Hải bất mãn phát tay:

- Không kiếm được thì không kiếm được, trả được bao nhiêu thì trả bấy nhiêu, chả lẽ tôi ép cậu trả à?

- Shakespeare có một câu nói thế nào nhỉ?

- Tôi không quen thằng cha Shakespeare, ông ta nói thế nào thì tôi biết thế quái nào được.

- Đừng cho bạn vay tiền, cũng đừng vay tiền bạn, vì nó sẽ phá hủy tình bạn.

Trần Thuật trả lời thay Lý Như Ý:

- Định nói câu đó hả?

- Đúng vậy.

Lý Như Ý gật đầu:

- Bao nhiêu bạn bè chí giao vì tiền mà trở mặt rồi? Bao nhiêu cha con anh em và tiền mà thù hận? Rồi có bao nhiêu đôi tình lứa vì tiền mà chia ly? Chả lẽ vì quan hệ của họ không đủ thân thiết? Tôi đã thế này rồi, không còn gì nữa, tôi không muốn mất luôn hai người bạn.

- Lý Như Ý.

Thang Đại Hải càng giận:

- Cậu coi tôi là người thế nào? Chẳng lẽ tôi vì cho cậu vay tiền mà trở mặt tuyệt giao?

- Bây giờ mỗi tháng tôi thu nhập chừng một tới ba vạn, cứ tính là mỗi tháng ba vạn đi, không ăn không uống, mất bao nhiêu lâu tôi mới có thể trả anh 5000 vạn.

Lý Như Ý hỏi:

- Tôi không biết.

- Một nghìn sáu trăm sáu mươi sáu tháng ... Là bao nhiêu năm?

- ...

Thang Đại Hải quay đầu sang bên, ai dờ hơi đi tính toán mấy con số đó, Thang đại tiểu gia từ nhỏ đã ghét toán rồi:

- 138 năm, anh thấy tôi có thể sống được 138 năm nữa không, tôi thậm chí không đảm bảo được tháng sau còn kiếm được ba vạn không?

- Thì đợi cậu tự do rồi, chẳng phải có cả đồng cơ hội kiếm tiền à?

- Ai bảo anh như thế?

Lý Như Ý phản bác:

- Ai bảo tôi giải trừ hợp đồng là có thể nổi lên, nghệ sĩ mà dễ nổi tiếng như thế có cần đánh nhau vỡ đầu chảy máu, có cần bao nhiêu quy tắc ngầm, bao nhiêu chuyện bẩn thỉu dơ dáy không? Vì tôi đẹp mã à? Anh tới phim trường Hoàn Kiếm xem có bao nhiêu người xinh đẹp vẫn phải đi làm diễn viên quần chúng, mong cơ hội lọt vào mắt xanh đạo diễn.

Thang Đại Hải đuối lý, miễn cưỡng nói:

- Cậu phải có lòng tin vào bản thân chứ.

- Được, cho dù tôi có nổi tiếng được ...

Lý Như Ý đột nhiên có chút buồn cười:

- Anh có 5000 vạn cho tôi vay không?

- Tôi ... Tất nhiên là không có.

Tuy Thang Đại Hải là người chú trì tứ danh ở Hoa Thành, nhưng người chủ trì một tiết mục thôi thì mỗi tháng được bao tiền? Hắn mỗi ngày phải thay quần áo, người thì ăn cơm, xe phải uống xăng, chi phí thường nhật lại thêm ba anh em mỗi lần tụ tập đa phần do hắn thanh toán ... Chưa kể hắn thay bạn gái nhanh hơn thay áo, nếu không phải vì mẹ hắn lén lút cho hắn tiền tiêu vặt, hắn còn không nuôi được bản thân:

- Tôi có thể về xin cha tôi.

Lý Như Ý trừng mắt:

- Anh thực sự muốn về xin tiền cha anh à, anh biết cha anh sẽ ra điều kiện.

- Vì các cậu chịu chút ủy khuất có là gì.

Thang Đại Hải nói câu này không hề do dự, con người hắn rất rộng rãi hào sảng:

Lý Như Ý cảm động, song vẫn phải hạ hỏa cho người anh em này:

- 5000 vạn không phải là số tiền nhỏ, dù là tập đoàn lớn như Phúc Tinh, liền một lúc lấy ra chừng đó tiền mặt cũng phải chịu áp lực rất lớn, anh chắc chỉ cần chịu chút ủy khuất là có thể lấy từ trong nhà số tiền đó chứ?

Thang Đại Hải sầm mặt:

- Lý Như Ý, cậu không tin năng lực của tôi à?

- Không phải tôi không tin anh, mà không muốn anh phải khó xử, như thế tôi cũng áy náy.

Lý Như Ý hết lời khuyên, giả sử vay được, người anh em của hắn chắc chắn phải thỏa hiệp không nhỏ với gia đình, hi sinh hạnh phúc, lý tưởng, làm sao hắn thản nhiên tiếp nhận. Giả sử không vay được, với tính cách Thang Đại Hải, chót mạnh miệng rồi, sau này sẽ không dám gặp mình và Trần Thuật nữa.

Kết quả thế nào cũng chẳng tốt.

- Tuy 5000 vạn có hơi nhiều, nhưng bất kể thế nào tôi cũng nghĩ cách lấy chỗ tiền này từ cha tôi ...

Thang Đại Hải cố chấp không kém gì ai:

- Cậu từng cứu tôi, tôi phải cứu cậu, đó là cái gốc con người, chỉ cần cậu đồng ý, tôi về nhà nói chuyện với cha tôi.

- Được rồi, tôi biết hai anh tình cảm thâm thiết sẵn sàng hi sinh vì nhau rồi, đừng nói nữa, chưa lắm ...

Trần Thuật thấy hai người kia nói một vấn đề mà quanh đi quẩn lại không dứt liên chen ngang, cứ thế này chả giải quyết được gì:

- Như Ý, anh cũng đừng bướng, giúp thì chúng tôi nhất định sẽ giúp, nhưng phải xem giúp thế nào. Anh nên nhớ, hôm nay anh đánh Từ Vĩnh Uy, hắn sẽ để yên cho anh sao, ai mà biết sau này hắn còn giở thủ đoạn gì.

Lý Như Ý lần nữa ngửa mặt lên trời, lòng rối loạn.

Dù cảm kích hai người anh em, song hắn không muốn họ sa vào vũng lầy này, tình cảnh của họ đâu khá hơn hắn là bao.

Trần Thuật lại quay sang Thang Đại Hải:

- Còn Đại Hải, anh đừng gấp, Như Ý nói cũng có lý, trước tiên chưa nói anh có thể lấy được tiền ..

- Được, không được, tôi đoán tuyệt tình cha con.

Thang Đại Hải tuyên bố hùng hồn:

- Thật nhé?

Trần Thuật giơ ngón giữa lên:

Thang Đại Hải rút cổ lại, cười khan:

- Đùa thôi mà, đầu tóc thân thể do cha mẹ ban cho, còn chưa báo đáp cái gì, làm sao làm chuyện ấy được ... Hai cậu phải bảo mật đấy, cha tôi mà nghe thấy tôi nói câu này, ông ấy sẽ đoán tuyệt với tôi trước.

Thật đúng là làm người ta không tin tưởng được mà, Trần Thuật vỗ đầu, quay lại chuyện chính:

- Cho dù anh vay được tiền, tôi đồng ý với Như Ý, không trả số tiền này cho Từ Vĩnh Uy. Năm xưa Như Ý ít tuổi ngây thơ, thấy công ty của hần quý mô không tệ, liền tới ký hợp đồng. Bọn họ nói sẽ sản xuất cho bao nhiêu album ca nhạc, quay bao nhiêu bộ phim? Kết quả thế nào, chả có gì hết, trừ mấy quảng cáo ban đầu, gần như không bỏ xu nào ... Sau khi Như Ý đắc tội với tên họ Đới kia, càng bị chúng vui đập, nếu không Như Ý đâu chỉ có thể này, làm lỗ dở 4 năm của anh ấy, là ai nợ ai?

- Bọn chúng đem chuyện năm xưa chụp lên đầu anh ấy, bọn chúng mơ à, bằng vào cái gì? Vì chúng là kẻ xấu, chúng ta sợ chúng nên phải cúi đầu chấp nhận sự bất công này à?

- Còn nữa, tôi không nghĩ tiền giải quyết được vấn đề đâu, bọn chúng đã moi được tiền một lần rồi, chúng sẽ tìm đủ mọi cách để moi móc thêm, cái loại người đó làm sao mà tin tưởng được. Như Ý, anh là người hiểu rõ hần nhất, anh nói đi.

Lý Như Ý mặt đầy thù hận:

- Hắn đúng là có thể làm ra loại chuyện đó, tôi sợ mang 5000 vạn tới, hắn lại đòi nhiều hơn, làm thế không phải bằng với thừa nhận năm xưa tôi sai à?

- Vậy cậu định làm sao? Muốn giúp Như Ý giải trừ hợp đồng, lại không muốn bồi thường tiền ... Chuyện này mà có thể làm thành, tôi sẵn sàng nhìn cái mặt thối của Từ Vĩnh Uy cười ba năm.

Thang Đại Hại nghi ngờ:

- Đây, đây, đừng nói là cậu muốn Như Ý ký cái hợp đồng quỷ quái gì đó nhé!

- Tuyệt đối không được.

Trần Thuật nói dứt khoát:

- May mà Như Ý tỉnh táo không ký, nếu không sẽ rơi vào cạm bẫy khác của bọn chúng, như thế hủy cả đời.

- Vậy là sao?

Trần Thuật bị Vương Tín gài cho một vô quá đau, đau tới đủ cho y ghi nhớ cả đời, vì thế giờ với mỗi việc y đều bình tâm suy tính thật kín kẽ trước khi làm:

- Như Ý có phải là thu nhập của anh cực kỳ không cố định, nếu không có người donate hoặc là lượng xem sụt giảm, sẽ ảnh hưởng tới thu nhập không? Tôi không hiểu chuyện livestream này, đại khái đọc báo thấy nói thế hả?

Lý Như Ý xác nhận:

- Đúng là thế.

- Cho dù ký hợp đồng rồi, lấy gì đảm bảo bọn chúng cung cấp đủ nguồn lực cho anh ấy, giúp anh ấy nổi tiếng? Được, dù chúng làm, chẳng may Như Ý không nổi lên được thì sao?

Giới giải trí rất khó lường lắm, hôm nay anh nổi, mai người ta nổi hơn, thị hiếu khán giả thay đổi nhanh tới chóng mặt, thị phi nhiều, ai dám chắc cả sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, không gặp phải sự cố gì? Còn nữa, nếu bọn chúng có thực lực giúp người khác nổi tiếng, với tốc độ phát triển của nghề streamer bây giờ, vì sao chúng không dùng nghệ sĩ khác của công ty, những người đó không phải dễ nghe lời hơn à, không phải là có độ nhận biết với công chúng cao hơn, không gian thao tác nhiều hơn à? Sao bọn chúng đột nhiên lại tìm Như Ý?

Trần Thuật đặt nghi vấn lớn với giọng chế nhạo:

- Vì chúng tốt bụng muốn cho anh ấy cơ hội sao?

Lý Như Ý bị công ty lừa gạt, thêm vào tính khí nóng như Trương Phi, cho nên mấy năm qua luôn ở trạng thái cực kỳ phần uất, dần dần tỉnh táo suy nghĩ.

Nghe tới đây ngay cả Thang Đại Hải cũng không làm ầm lên nữa, tính cách hần thuộc loại, xảy ra chuyện phản ứng đầu tiên là “anh em ta đi đập chết nó”, nếu phát hiện mấy anh em không đủ sức đập chết người ta, thì “tôi dùng tên đập chết nó” ... thế là vì thiếu suy nghĩ mà toàn làm ra chuyện người thân đau lòng kẻ thù sướng khoái.

- Bất kỳ ai muốn vượt lên được trong lĩnh vực của mình, đi tới đỉnh cao, không thể thiếu năng lực, thời cơ và vận may, thiếu một cũng không được. Tôi hi vọng Như ý có thể nổi tiếng, một hai năm có thể kiếm về 5000 vạn, hợp đồng thuận lợi giải trừ. Nhưng đơn giản như thế sao? Ký hợp đồng đó, khác gì ký vào hợp đồng vay nợ, thành thực sự nợ chúng 5000 vạn rồi, trả bao lâu mới hết?

- Vì sao bọn chúng lại tới tìm Như Ý vào lúc này? Tôi đoán thử nhé, khẳng định là có người nhìn thấy Như Ý livestream, đem chuyện này nói với Từ Vĩnh Uy. Từ Vĩnh Uy nghĩ rằng,

dù sao người này cũng bỏ đấy không dùng, chẳng bằng đem ra kiếm tiền ... Kiếm bao nhiêu cũng được, tốt hơn lãng phí.

- Bây giờ Như Ý ký hợp đồng với chúng rồi, chuyện phát sóng do chúng phụ trách, lúc đó cuối tháng thanh toán tiền bọn chúng chỉ cần trừ đi cái gọi là “chi phí sản xuất”, gồm tiền địa điểm, tiền thiết bị, tiền nhân lực, tiền quản lý, tiền nội dung V.v...v..., sau đó là chi phí quảng bá, bỏ ra một đồng chúng nói mười, Như Ý còn lại bao nhiêu?

- Cả công ty là người của chúng, chúng muốn thao tác loại chuyện này dễ dàng, Như Ý thân cô thế cô lại bị ràng buộc bởi hợp đồng, không muốn làm cũng không được, lúc đó không khác gì làm nộ lệ kiếm tiền cho chúng.

Trần Thuật không ngại suy luận lòng người một cách ác ý nhất:

- Bọn lòng lang dạ thú.

Thang Đại Hải xắn tay áo lên như chuẩn bị xông vào đánh người, lửa giận ngùn ngụt:

- Tìm gan con người đều do thịt sinh ra, sao đám người ấy lại khôn kiếp tới độ đó được?

Lý Như Ý trầm tĩnh hỏi:

- Máy khả năng cậu đều phủ quyết hết rồi, vậy còn cách nào nữa?

- Trao đổi.

Trần Thuật trả lời:

- Chúng ta phải có được thứ ngang giá với bản hợp đồng này để trao đổi với Từ Vĩnh Uy.

- Chúng ta tìm đâu ra thứ đó, chẳng lẽ bắt cóc vợ con hắn à, tôi nói cho cậu biết, bảo tôi về nhà muối mặt xin tiền cha tôi

không thành vấn đề, nhưng tôi không làm chuyện phạm pháp đâu ...

Trần Thuật lờ Thang Đại Hải đi, kệ cho hắn tự biểu diễn:

- Anh kể cho tôi nghe thân phận bối cảnh của Từ Vĩnh Uy, Lưu Long cùng với cả tên chủ tịch Đới gì đó cho tôi, càng chi tiết càng tốt.

Nói rồi thừa lúc Lý Như Ý không phòng bị, thỉnh lìn đưa tay xé băng gạc vừa băng lên vết thương của Lý Như Ý.

- Á ...

Lý Như Ý đau đớn kêu lên:

Thang Đại Hải sửng sốt:

- Trần Thuật, cậu làm cái gì thế hả?

Trần Thuật thông thả lấy di động từ trong túi ra, chụp vết thương của Lý Như Ý:

- Nếu không chụp thì vết thương này lành mất.

Đội Trần Thuật chụp ảnh xong Thang Đại Hải vội vàng đi tìm cô ý tá giúp Lý Như Ý sát trùng băng bó lại.

Chương 066+067: Lương tâm không biết đau à?

Cô ý tá theo Trần Thuật xách hòm thuốc đi vào, nhìn thấy vết thương trên khuôn mặt đẹp trai vô khuyết của Lý Như Ý chảy máu, như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất bị vết rạn, chua xót mắng:

- Anh làm sao thế à, đã dặn anh rồi, vết thương không thể dính nước, không thể gặp gió, càng không thể tùy tiện tháo băng. Chưa bao lâu đã tháo băng ra thành thế này... Anh, anh không cần cái mặt này nữa à?

- Đúng, anh ta đúng là ...

Trần Thuật làm cái bộ mặt vô tội vào hùa mắt Lý Như Ý:

- Chị y tá nói đúng lắm ...

Thang Đại Hải cũng hằm hằm từng mắt với Lý Như Ý, sau đó quay sang cô y tá, giọng ôn nhu:

- Chị y tá, còn chuyện gì cần chú ý nữa, chị cứ dặn tôi, chứ cái thằng đó lớn tướng rồi mà không biết gì. Nào chúng ta ta trao đổi wechat, có chuyện gì tôi báo chị ngay.

Cô y tá cũng không phải là thỏ non, nghiêm mặt nói:

- Đây là thời gian công tác, không nói chuyện riêng.

- Tôi cũng có nói chuyện riêng đâu, đây là chuyện công đây chứ, cậu ấy là người bệnh của chị, mặt cậu ấy có gì bất trắc, chúng tôi lại không hiểu cấp cứu, vậy phải làm sao?

Thang Đại Hải nói với vẻ mặt đầy quan tâm lo lắng:

- Lòng y giả như phụ mẫu, chị không cho tôi wechat, chẳng lẽ không muốn giúp bệnh nhân đáng thương này.

- Cứu chữa người bệnh là thiên chức của bác sĩ.

Cô y tá nhanh nhẹn thu dọn đồ dùng, mỉm cười nói:

- Tôi là y tá.

Nói xong là bê khay đồ đi luôn.

Không ngờ lại thất thủ ngay trước mặt anh em, Thang Đại Hải choáng váng chỉ bóng lưng cô y tá:

- Quá đáng quá rồi, quá đáng quá rồi À, cô ấy không biết đại danh Thang đại thiếu gia này thôi, nếu biết ấy à, thế nào cũng khóc lóc tới xin số của tôi ... Loại người này tôi thấy nhiều rồi, quay lại ngay ấy mà.

Trần Thuật và Lý Như Ý không biết dấu mặt vào đâu nữa, cái tên này chỉ toàn làm anh em xấu hổ thôi.

Thang Đại Hải hậm hực một hồi, quay sang Trần Thuật:

- Cậu nói đi, chúng ta giao dịch với Từ Vĩnh Uy thế nào.

Trần Thuật lắc đầu:

- Không vội, đợi tôi hiểu đầy đủ về những người này mới định ra phương án được. Mọi người phân công hợp tác, nhất định phải kéo Như Ý ra khỏi cái công ty đó ... Như Ý, mấy ngày tới đừng livestream, nghỉ ngơi một chút đi.

- Đúng thế, tạm nghỉ đã.

Thang Đại Hải cũng khuyên nhủ:

- Cậu xem cái mặt đã thế này rồi, nếu còn xuất hiện trên màn hình, sợ rất nhiều fan bỏ đi. Các cô bé bây giờ hiện thực lắm, có mới nới cũ, hôm nay thích mỹ thiếu nam Lý Như Ý cậu, biết đâu mai thôi lại chuyển sang thích ông chú điềm đạm nho nhã.

- Không.

Lý Như Ý từ chối:

- Tôi có thể không kiếm tiền, nhưng không thể không hát.

.....

Đường Hoa Viên, đây là con đường cổ rợp bóng dưới hàng cây cổ thụ, một bên đường là dãy kiến trúc biệt thự thời Dân Quốc, không gian tĩnh mịch, cảm tưởng thời gian như lắng đọng ở nơi này.

Tầng thượng ngôi nhà 119, năm tầng, từng mảng hoa mai đang nở rục rở, cánh hoa màu trắng, màu vàng, dưới cây hoa, bày từng chiếc bàn ghế mây. Ánh mặt trời nóng rục bị những tán lá dày chặn lại, từng luồng gió mát mang theo hương hoa làm lòng người khoan khoái, bao nhiêu phiền não cũng bị đưa đi quá nửa.

Hai cô gái xinh đẹp ngồi đối diện với nhau cách bàn trà nhỏ, một áo trắng kẻ sọc chéo màu đen, quần jean xanh ngọc kiểu cổ, chân đi dép lê có chấm sao, thon thả duyên dáng, đơn giản mà không mất vẻ thời thượng. Người còn lại mặc váy đầm đen, chất liệu mỏng nhẹ dãn lên thân thể đầy đặn, giày cao gót đen, khiến đôi chân trần càng thêm phần gợi cảm hoàn toàn trái ngược với khuôn mặt mang nét đẹp thùy mị cổ điển.

Cô gái mặc quần jean dùng kẹp gấp một miếng đường cho vào cốc cà phê, ngần ngừ muốn cho thêm viên đường nữa, cuối cùng lại thôi, bàn tay trắng trẻo cầm thìa bạc viền vàng khẽ nguẩy đều, nói:

- Vũ Khiết, phòng tranh sắp khai trương rồi, gần đây có có tác phẩm gì không, tôi là fan của cô đây nhé, có tác phẩm mới phải nói cho tôi đầu tiên.

- Gần đây tôi vẽ bức Hoa Hướng Dương.

Cô gái tên Vũ Khiết hai tay cầm cốc cà phê, mỉm cười nói:

- Có dũng khí.

Không Nhược Khuê hôm nay tới giúp cô bạn thân của mình bố trí phòng tranh chuẩn bị khai trương, bận bịu nửa ngày trời coi như công việc đã hòm hòm, nghe vậy khẽ “oa” một tiếng, khen:

- Từ khi Van Gogh vẽ loạt tranh Hoa Hướng Dương, nghe nói những người khác vẽ tranh này đều thấy bất an.

Tạ Vũ Khiết mỉm cười:

- Ủ, vì Van Gogh vẽ quá tốt, người khác không cách nào vượt qua. Cho nên hoa hướng dương thành chủ đề nhiều họa sĩ không muốn đụng vào, càng là họa sĩ thành danh lại càng không dám thử.

- Tôi nghĩ mỗi người cho hoa hướng dương một ý nghĩa khác nhau, Van Gogh vẽ hoa hướng dương quá rực rỡ, cánh hoa mở rộng, phóng khoáng vô tư ... Nhưng phong cách của Vũ Khiết lại là u buồn, thâm tình, Van Gogh mạnh bạo, cô thì có đặc trưng của hệ cầm dục ...

Không Nhượng Khuê che miệng cười trêu chọc:

- Đừng đùa, tôi sao dám so với Van Gogh, coi như kính bậc đại sư.

Tạ Vũ Khiết khiêm nhường nói:

Không Nhượng Khuê thấy trà hơi nhạt, muốn cho thêm một cục đường nữa, môi hơi mím lại, cuối cùng đành lòng được, chợt phát hiện cô bạn có chút thất thần:

- Sao thế, có tâm sự à?

Tạ Vũ Khiết cười khỏ:

- Nếu tôi nói là tôi đi xem mắt, cô có tin không?

- Không thể nào.

Không Nhượng Khuê tất nhiên không tin, Tạ Vũ Khiết đi du học về, là họa sĩ tiên phong cho thế hệ mới, xưa nay chú trọng sự nghiệp, sao đi xem mắt:

- Thế mới nói là cô không tin đâu.

Tạ Vũ Khiết mặt mày buồn bã:

- Khi ở Pari thì trời cao hoàng đế xa, cha mẹ tôi không vươn tay tới được. Giờ về nước rồi, suốt ngày ép tôi kết hôn, nghe tới chai tai.

- Cho nên cô phải nghe à?

- Ừ, nghe rồi.

Tạ Vũ Khiết nói với giọng buông xuôi:

- Chết sớm đầu thai sớm mà, so với việc mỗi ngày bị cha mẹ cần nhăm, không bằng đi gặp cho xong.

- Thế có vừa mắt không?

Không Nhượng Khuê tò mò:

- Làm sao mà vừa mắt được? Một tên công tử phong lưu thay bạn gái còn chăm chỉ hơn thay quần áo, loại nam nhân ấy tôi thà vứt vào thùng rác chứ không muốn đem về nhà.

Tạ Vũ Khiết đầy khinh bỉ:

- Mẹ tôi cũng nghe nói tới tin đồn không hay về hắn, rất không thích, chỉ có cha tôi là ngoan cố nói đó là con trai của người bạn lâu năm, nhân phẩm cha người ta rõ ràng ra đó, con trai làm sao kém được. Thực sự là không cách nào cưỡng lại được cha tôi, hai nhà gặp nhau ăn một bữa mà làm tôi thiếu chút nữa tức chết.

Không Nhượng Khuê nghe mà mê, đặt cốc cà phê xuống, quay hẳn người sang thúc giục:

- Kể mau, kể mau, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Tạ Vũ Khiết cũng đang muốn chia sẻ nỗi phiền muộn này:

- Thì tôi muốn phá chuyện này, cho nên tới đó chuyên môn mặc toàn hàng hiệu, đem đủ nhẫn nào, dây chuyền, vòng tay của mẹ tôi đeo hết lên người ... gặp hắn rồi tôi khoe túi xách của tôi giá bao nhiêu, dây chuyền là bản có giới hạn thế nào, dù có tiền cũng không mua được. Cô biết hắn nói ra sao?

Không Nhượng Khuê đá luôn giày đi, hai chân co lên ghế, mặt háo hức:

- Nói thế nào, nói thế nào?

- Hắn nói tôi là cái tử triển lãm đồ xa xỉ di động, còn có công năng quảng cáo bằng âm thanh.

- Oa, hấn nói vậy thật sao ...

Khổng Nhượng Khuê căn lẫn cười bò, tay ôm bụng:

- Cái tên đó làm sao mà mồm miệng độc ác thế? Giống một người bạn tôi quen.

- Giống người bạn cô quen?

Tạ Vũ Khiết nắm bắt ngay được câu quan trọng nhất này, so với lễ xem mắt cực phẩm của mình, tất nhiên cô càng hứng thú với chuyện của Khổng Nhượng Khuê hơn, phải biết rằng cô gái này thuộc loại “cả đời solo”, cho tới giờ còn chưa yêu đương gì hết, chưa bao giờ chủ động nhắc tới nam nhân nào cả. Đôi khi đám bạn bè bọn họ hỏi quan hệ hệ với Bạch Khởi Nguyên, cô chỉ hời hợt nói vài ba câu cho có, hoàn toàn không giống yêu đương.

Nhưng câu này thì khác, có một mùi vị rất khác.

- Cái tên đó ác khẩu lắm, có cơ hội sẽ giới thiệu cho cô.

Khổng Nhượng Khuê cười hì hì, nóng ruột giục giã:

- Mau mau kể tiếp đi, còn nữa không, giữa hai người xảy ra chuyện gì?

- Sau đó thì ăn cơm, tôi cố ý nói tôi thích món này món kia của Pháp, thích bánh của Anh, thích rượu vang của Úc Cô đoán xem hấn thế nào? Hấn nói là hấn thích ăn quây, đậu hũ thối của Trung Quốc. Còn nói trên đậu hũ thối cho thêm tương ớt, tư vị càng tuyệt ... Tôi mắng hấn nhà quê, hấn mắng tôi sành ngoại.

Tạ Vũ Khiết chán ngán, tuy vậy giọng luôn nhỏ nhẹ vừa đủ, cho thấy giáo dưỡng rất tốt.

- Tôi tưởng rằng qua được bữa cơm đó là xong rồi, mọi người đường ai nấy đi, tới chết không qua lại nữa. Không ngờ cha mẹ hai nhà nhất định muốn chúng tôi đi tản bộ, đánh golf,

cô biết hẳn còn thô bỉ tới dương dương đắc ý kể với tôi những cô gái trước kia hẳn quen chân dài ra sao, ngực to thế nào, biết làm nũng lấy lòng người ta ra sao ... Tôi tức giận, sau đó giả vờ chưa bao giờ đánh golf, nhờ hẳn dạy, đợi hẳn đứng sau lưng tôi, tôi cho một gậy vào đầu.

-

Không Nhược Khuê mắt chữ 0 mồm chữ A, không dám tin cô bạn luôn hiền dịu thực nữ của mình lại làm thế, thẳng cha kia chắc chắn phải là loại cực phẩm:

Tạ Vũ Khiết bĩu môi:

- Hẳn không thích thôi, tôi chẳng ưa hẳn, rất tốt.

- Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách người ta, trước tiên bản thân cô không chân thành, biến bản thân thành người mê vật chất, sùng bái hàng ngoại, trong lòng người ta có thành kiến.

Không Nhược Khuê nói một câu công bằng:

- Hẳn phong lưu có tiếng, chẳng lẽ tôi thực sự giả cho hẳn sao? Hơn nữa tôi nghe người ta nói, càng là loại công tử chơi bời, hẳn càng thích loại hình cô gái nhà bên, loại trạch nữ. Chơi chán rồi về nhà, còn được người ta khen “lãng tử quay đầu”, bằng vào cái gì cơ chứ? Vốn tôi chẳng định kết hôn sinh con, chỉ muốn hiến thân cho sự nghiệp nghệ thuật. Hẳn là cái thà gì?

Tạ Vũ Khiết càng nói càng uất ức:

- Đó là vì cô chưa gặp được người mình thích thôi, nếu gặp được rồi sẽ không nghĩ thế đâu.

Đến lượt Tạ Vũ Khiết mắt rực sáng:

- Cô gặp được rồi à?

Không Nhược Khuê mặt thoáng hồng:

- Lại chẳng phải là đợi xe taxi, làm sao mà dễ gặp như vậy được.

- Đáng nghi lắm.

Mắt Tạ Vũ Khiết quét qua quét lại trên mặt Không Nhược Khuê:

- Một thời gian không gặp rồi, cảm giác cô có chuyện gì che giấu.

- Làm gì có.

Không Nhược Khuê xua tay:

- Bản tiểu thư đây rất công bằng, cô yên tâm đi, cô đã đem chuyện xấu của mình kể ra, nếu tôi đi xem mắt, nhất định cũng sẽ kể cho cô đầu tiên.

- Được, giao hẹn như thế.

Tạ Vũ Khiết cao hứng:

- Thật đáng mong đợi, nam nhân được Không đại tiểu thư thích sẽ phải ưu tú như thế nào.

- Chân không què, mắt không mù là được.

Không Nhược Khuê cầm cốc trà lên, hời hợt nói:

- Xi, thế thì có mà đầy ngoài đường, cũng có thấy cô thích đâu?

Tạ Vũ Khiết vươn mình, uống hết cốc cà phê, vất vả cả ngày cảm giác bụng đói đói:

- Heo con, tối nay chúng ta ăn gì đây, hay tới quán mà chúng ta hay hẹn hò đi.

Không Nhược Khuê đang định trả lời thì di động trên bàn sáng lên, cô cầm xem tin nhắn, rụt cổ ngại ngừng nói:

- À ... Tôi nay ... Tối nay tôi có hẹn rồi.

Tạ Vũ Khiết nổi giận:

- Không Khuê, cô không có nghĩa khí Chúng ta lần nào không phải cùng nhau uống trà chiều, sau đó cùng nhau đi ăn tối? Cô mặt mũi nào vứt bỏ tôi lại, đi một mình? Lương tâm cô không biết đau à?

- Xin lỗi, xin lỗi.

Không Nhược Khuê chấp tay liên hồi:

- Nhưng mà chẳng biết vì sao, tôi chẳng đau gì cả.

.....

Quán mỳ Lão Gia.

Cửa kính màu khép hờ che bớt phần nào cái nắng hè, bên ngoài treo biển “tạm ngừng kinh doanh”.

Trong quán không có người nào khác, chỉ có tiếng bấm chuột đều đặn, không khí tràn ngập sự uể oải lười nhác, Trần Thuật ngồi trước bàn lướt web, tìm kiếm tin tức về đám người liên quan tới Cty giải trí Nhạc Hải. Thời đại internet, chỉ cần một người từng sống, từng tồn tại, trên mạng sẽ để lại dấu vết về người đó. Chỉ cần tin tức được lưu trữ, sẽ có người tìm ra được nó.

Chuyện của Lý Như Ý thay đổi rồi, trước kia còn có thể đợi, giờ thì khác, nếu không ra tay trước, e là hắn sẽ gặp phải đòn thù của phía bên kia.

Cạch.

Cửa mở ra, một cơn gió thơm mang theo mùi chanh thoải tới, trên bàn trước mặt Trần Thuật bị người ta đặt mạnh một chai soda cắm ống hút.

Một người mặc áo khoác xám, đeo kính râm lớn đi tới chỗ đối diện Trần Thuật, đập một tay xuống bàn, ngả người tới, mặt không có chút cảm xúc nào:

- Kiểm tra hàng trước đi.

Trần Thuật mặt mày ngơ ngác không hiểu gì, ánh mắt vừa vặn nhìn ngực cô, hô hấp lập tức dừng lại, do động tác cúi người, cổ áo trễ xuống non nửa bầu ngực trắng nõn, theo từng cái hít thở mà phập phồng lên xuống, nâng niu áo lót ren đen chẳng tác dụng che chắn gì mà chỉ xúi người ta làm bậy, lại khe ngực sâu thẳm khơi gợi trí tưởng tượng, vội cầm chai soda lên uống một ngụm cha đầu:

- Ngon lắm.

- Đợt hàng này mang từ Tam giác vàng tới, hàng loại A đấy.

Mỹ nữ đeo kính râm ngồi xuống, cảnh xuân thoáng chốc biến mất, cô trầm giọng nói:

- Toàn bộ thị trường Đông Nam Á chỉ tôi mới có loại thuần khiết như thế này thôi.

- Lợi hại.

Trần Thuật giơ ngón cái lên:

- Anh lấy bao nhiêu?

- Cho một chai nữa đi.

Mỹ nữ vô bàn:

- Xem thường Nữ vương đêm đen này à? Tôi đích thân tiếp đãi toàn khách hàng lớn, mỗi người ít nhất lấy một tá ... Anh lấy một chai, muốn xỉ nhục tôi phải không?

- Vậy ... Lấy một tá.

Trần Thuật sợ lấy quá nhiều mình không uống hết, y không khoái mấy loại này, bia thì lấy cả két cũng không sao:

- Tiền nào của nấy, anh đã lấy hàng loại A của tôi, vậy thì giá cũng cao hơn thị trường đấy.

Nữ vương đêm đen mặt nghiêm túc, bộ giọng cứ như đang mua bán lớn tới hàng tỷ vậy:

- Cường đầu trọc, anh không ý kiến gì chứ hả?

- Nữ vương đêm đen, cô bắt nạt Cường đầu trọc này không hiểu giá thị trường à? Tôi cũng không phải là thằng ngốc mới vào nghề, máu qua rồi, lửa qua rồi, vào sống ra chết không biết bao lần.

Cường đầu trọc cười gằn hơi ngả người tới:

- Năm nay sản lượng sữa bò của Tam giác vàng cực cao, toàn bộ thị trường cung không đủ cầu. Người khác bán đều phải giảm giá, vì sao hàng của cô không giảm mà còn tăng.

- Giết.

Nữ vương đêm đen mắt lóe sát khí, cầm một cái dũa trong ống, cắm vào lòng bàn tay Cường đầu trọc:

- Á ...

Cường đầu trọc phối hợp kêu thảm thiết cứ như bị dam đâm xuyên qua tay thật vậy:

Nữ vương đêm đen gằn giọng:

- Ba ngày sau chúng ta tay giao hàng, tay giao tiền.

Cường đầu trọc rồi rít gật đầu:

- Được, được, được, cô nói sao thì là thế.

- Sao thế, sao thế?

Lão Gia nghe thấy tiếng kêu của Trần Thuật thì hùng hổ cầm cái muôi lớn chạy ra:

- Trần Thuật có chuyện gì?

Chương 068: Chàng Lọ Lem Trần Thuật.

Màn đêm chậm chạp buông xuống, đem cái ồn ào lẫn cái nóng bao phủ trong bóng tối bình thản và từng cơn gió đêm vi vu.

Trong quán mỳ nhỏ, Trần Thuật còn đang ôm tay nhẩn nhá chưa kịp trả lời thì Lão Gia mặt đã tươi hơn hẳn đi tới phía thiếu nữ đeo kính râm, cao hứng reo lên:

- Tiểu Khuê tới đây à, sao không nói một tiếng? Chú đi lấy hoa quả cho cháu ăn trước.

Nữ vương đêm đen chớp mắt biến thành cô gái nhỏ, quay sang cất giọng trong trẻo làm nũng:

- Lão Gia, không cần đâu ạ, cháu không ăn hoa quả, cháu để bụng ăn món chú nấu cơ.

- Được được, lát nữa cháu ăn nhiều vào.

Đúng là một câu mát lòng, Lão Gia cười híp cả mắt:

- Chú muốn mời cháu ăn một bữa, nhưng mà không có số điện thoại, nên bảo thằng thối tha kia gọi điện mời cháu. Thằng này xưa nay không có duyên với con gái, chú cứ lo nó không có đủ thể diện cơ, không ngờ cháu lại tới thật.

Gì, nói như thể mình xưa nay ế sung mặt ấy, người ta có bạn gái ... Mẹ nó, nghĩ tới chuyện này lại cáu, Trần Thuật nhiên rằng bất mãn:

- Lão Gia, chú có tí nghĩa khí nào không thế? Cháu ngồi đây nửa ngày trời mà không có nổi cốc nước đã đành. Lợi dụng cháu xong định qua cầu rút ván à?

Không Nhược Khuê cao ngạo nhìn Trần Thuật:

- Nếu là Trần Thuật mời cháu ăn cơm, nhất định là cháu không đồng ý. Nhưng mà anh ấy nói Lão Gia mời cơm, hơn

nữa lại còn là món thường nhật do đích thân Lão Gia làm, khỏi phải nói, công tác bận tới đâu cháu cũng tới.

- Biết mà, thằng này chả có duyên với con gái, đúng là kém chú xa.

Lão Gia quay người đi:

- Thôi, hai đứa nói chuyện đi, chú làm hai món nữa thôi là ăn được rồi.

- Lão Gia vất vả rồi.

Không Nhược Khuê thẽ thọt nói, bộ dạng cô bé nhà bên ngoan ngoãn đáng yêu:

- Thằng nhóc thôi, giúp tôi chiêu đãi Tiểu Khuê.

Lão Gia vào bếp rồi còn thò đầu ra chỉ xạn vào mặt:

- Không được bắt nạt con gái nhà người ta.

- Cháu bắt nạt cô ấy à?

Trần Thuật ôm đầu kêu oan:

- Cô ấy không bắt nạt cháu đã là may rồi đấy ạ.

- Thằng nhãi cậu cái mồm còn độc hơn cả rắn độc, Tiểu Khuê là cô gái đơn thuần đáng yêu, làm sao bắt nạt được cậu? Đừng có mà qua mặt tôi.

Đợi Lão Gia tiếp tục bận rộn, Không Nhược Khuê xoay người đối diện với Trần Thuật, mặt cực kỳ đắc ý.

- Tôi mời thì không tới à? Ai đó chắc là quên mất rồi, lần trước chính là cô ấy ép buộc tôi phải mời cô ấy đi ăn khuya.

Hào quang minh tinh của Không Nhược Khuê đang lụi tàn nhanh chóng trong mắt Trần Thuật:

Không Nhược Khuê hơi đỏ mặt, đầu cúi xuống đôi ngọc thủ trắng trẻo mân mê mép áo, lúng túng thỏ thẻ:

- Ai đó xấu hổ mà, làm sao nói ra sự thật được.

Bộ dạng đáng yêu vô số tội đó làm Trần Thuật ngây ra giây lát rồi đập đầu xuống bàn bất lực, bên tai là tiếng cười trong trẻo như chuông ngân.

Lão Gia tay chân nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc sửa soạn được một một bàn cơm thịnh soạn.

Cá nấu đậu hũ, chân giò kho tiêu, lòng xào ớt, rau muống xào tỏi, còn có một bát canh vịt, Lão Gia còn lục lọi gần tủ một lúc, lấy ra chai rượu lâu năm.

Trần Thuật nhìn sắc rượu màu hoàng kim, thốt lên:

- Lão Gia, chú còn cất giữ loại bảo bối này kia à?

- Rượu Phần 20 năm đây, bình thường tôi không nỡ uống đâu, hôm nay Tiểu Khuê tới, mở ra cho con bé thử.

Lão Gia mặt mày hồng hào, cười nói:

- Cảm ơn Lão Gia, bình thường cháu không uống rượu.

Không Nhược Khuê rụt rè nói:

- Không uống rượu là tốt, con gái uống rượu không an toàn, ài, thời buổi này, nhiều đứa chẳng biết giữ gìn, không biết quý trọng bản thân.

Lão Gia khen ngợi:

- Có điều hôm nay cháu phải uống một chút, ít cũng được ... Hôm nay là ngày đầu tiên hai chúng ta ngồi ăn với nhau một bữa, không uống sao được? Cháu uống một ngụm là đủ rồi, còn lại tôi và Trần Thuật chia nhau.

- Vậy .. Vậy được ạ.

Không Nhược Khuê có vẻ khó xử,

Thấy Không Nhược Khuê đồng ý uống rượu vì nể mặt mình, Lão Gia cao hứng lắm, cứ như làm được chuyện gì ghê gớm lắm vậy.

Trần Thuật ở bên làm người bưng quan nghiêng răng ken két.

” Diển, tiếp tục diển nữa đi! Lần trước Bạch Khởi Nguyên mời khách, cô uống rượu vang ngon lành có làm sao đâu ... Hôm nay lại nói mình không uống rượu. Cũng chỉ có người thật thà như Lão Gia mới bị cô qua mắt.”

Không Nhược Khuê quay đầu sang, thấy ánh mắt quái dị của Trần Thuật, biết mình đã bị nhìn thấu rồi, bẽn lễn nói:

- Lão Gia, rót cho cháu ít thôi ... Trần Thuật tửu lượng tốt, để anh ấy uống hộ cháu.

- Rượu ngon thế này cho nó uống phí lắm.

Lão Gia phũ phàng lườm Trần Thuật:

- Bày cái mặt thôi đó ra cho ai xem đấy hả? Còn không mau múc canh cho Tiểu Khuê.

Lão Gia vì kiếm bạn gái cho Trần Thuật mà lo nát lòng, vậy mà cái thằng nhãi này đầu óc lại chậm chạp.

- Cô ấy không biết tự múc à?

Trần Thuật vì đối xử bất công mà hậm hực:

- Người ta là khách.

- Cháu cũng là khách, bữa cơm này là chú nợ cháu.

Lão Gia cầm đũa lên định đánh Trần Thuật, làm sao thằng này lại ngu thế cơ chứ.

Mặc dù cái miệng thì nói không muốn, nhưng thân thể lại rất ngoan ngoãn, Trần Thuật múc cho Không Nhược Khuê một

bát canh vịt, dù sao chuyện này vô số người muốn làm ...
Nhưng không có cơ hội như mình.

Sau đó Trần Thuật rất chân chó múc cho Lão Gia một bát:

- Lão Gia vất vả rồi.

- Biết tôi vất vả, sao nãy ngồi im đó mà không vào giúp.

Trần Thuật rất tức giận, muốn đập đũa bỏ đi.

Đều là khách cả, làm sao lại bên trọng bên khinh như thế?
Đối xử với Khổng Nhược Khuê giống như bà mẹ kế trong Lọ Lem đối xử với con ruột của mình, còn Trần Thuật thì tất nhiên chính là Lọ Lem mỗi ngày không được ăn cơm còn phải làm việc từ sáng đến tối.

Nếu không phải nhìn thấy trên bàn toàn món mình thích thì y chẳng thèm ở lại chịu đựng sự bất công này.

- Lão Gia, chú đã nấu cơm rồi, lát nữa để cháu rửa bát vậy.

Trần Thuật vừa nghe Khổng Nhược Khuê nói thế đã giật bắn mình, không xong rồi.

- Không cần ... Để Trần Thuật rửa là được.

Lão Gia nói rất hiển nhiên:

- Con gái da non thịt mềm sao có thể đi làm mấy chuyện này, tay to thì sao? Cứ để nó làm đi, dù sao nó làm mấy chuyện này quen rồi mà.

Trần Thuật không nói không rằng, cúi đầu ăn uống.

- Nào, chúng ta luôn một ngụm.

Lão Gia cầm chén sứ trắng lên:

- Chén này chúc đám trẻ tuổi các cháu sự nghiệp lẫn ai tình đều thuận lợi.

Khổng Nhược Khuê cũng giơ chén:

- Lão Gia, cháu chúc chú sức khỏe, cha con sớm đoàn viên.

Lão Gia ngửa cô uống cạn chén rượu, gấp miếng rau ăn áp hơi rượu, cười nói:

- Con bé hôm qua gọi điện, nói là chuẩn bị về thăm nhà.

-Ồ, chị sắp về ạ, tốt quá, tới khi đó bọn cháu có thể trò chuyện với nhau.

Không Nhược Khuê reo lên:

- Đúng đúng.

Không biết vì sao cứ cảm giác là nhắc tới đề tài này, tâm tình Lão Gia lại sa sút.

Trần Thuật cũng gio chén lên:

- Cháu cũng chúc Lão Gia sự nghiệp lẫn ái tình thuận lợi.

Không Nhược Khuê thiếu chút nữa phì cười, cắn chặt răng mới nhịn được.

Lão Gia mắt tròn tròn, cái đĩa trong tay chỉ muốn ném vào mặt Trần Thuật:

- Tôi đã bằng này tuổi rồi, cần sự nghiệp với ái tình gì nữa? Thằng nhãi thôi tha, có tin tôi đánh chết cậu không?

- Chẳng may thì sao ạ?

Trần Thuật không chịu thôi:

- Dù không cần ái tình thì cũng cần sự nghiệp chứ ạ? Trước kia cháu từng nghĩ, đem “Quán mỳ Lão Gia”, làm thành thương hiệu, sau đó tuyển đại lý khắp toàn quốc, đại lý cấp tỉnh 30 vạn, cấp thành phố 5 vạn, cấp huyện 2 vạn ... Sau này hai chúng ta không cần làm gì nữa, mỗi ngày ngồi ở đây thu tiền đại lý là được. Chú không cần nấu mỳ nữa, thoải mái bóc tỏi, muốn bóc bao nhiêu thì bóc.

Chương 069:

Cạch!

Không Nhược Khuê không nhìn nổi nữa rồi đặt vội cái bát xuống, đầu cúi thấp không thấy cô cười, nhìn vai rung dữ dội thế kia biết đang cười tới đau bụng.

Lão Gia mặt đỏ bừng bừng vung tay tát, Trần Thuật né gấp.

Không khí bữa ăn dần dần trở nên náo nhiệt, tiếng nói cười rộn rã trong cái quán nhỏ chỉ có ba người ...

Cơm no rượu say, Trần Thuật thở dài xắn tay áo lên chuẩn bị dọn dẹp bát đĩa trên bàn, Lão Gia trừng mắt:

- Làm gì thế?

- Rửa bát ạ.

Trần Thuật không hiểu, trước bữa cơm đã nói rồi còn gì, chú làm cơm, tôi rửa bát, Không đại tiểu thư không phải làm gì:

- Cậu mà là con trai tôi thì tôi đánh chết ngay.

Lão Gia ngán ngẩm:

- Cậu chạy đi rửa bát thì ai đưa Tiểu Khuê về?

- Cô ấy tự ..

- Câm mồm.

Lão Gia bộp đầu Trần Thuật:

- Cút, cút mau, tôi không muốn nhìn thấy cái mặt của cậu nữa.

Không Nhược Khuê che miệng cười, cô không nhớ hôm nay mình phải cười bao lần rồi, cười suýt mất cả hình tượng, đưa ra giải pháp rất ổn thỏa:

- Lão Gia, cháu có thể đợi Trần Thuật rửa bát xong mới về mà.

Lão Gia ngó người, sau đó gật đầu lia lịa:

- Trần Thật ... Đi rửa bát mau, cha con tôi uống trà ăn hoa quả.

Vậy là Lọ Lem ở bên trong rửa bát, bà mẹ kể và đưa con ruột ở bên ngoài uống trà tán gẫu.

Căn nhà nhỏ, không khí ấm cúng, ánh đèn vàng chiếu lên khuôn mặt đẹp hơn hoa của Không Nhược Khuê, mỗi nụ cười, mỗi ánh mắt đều động lòng người như thế.

Không Nhược Khuê đang kể cho Lão Gia nghe những câu chuyện vui về món ăn ngon mà cô đọc được trên mạng, cùng hỏi cách làm các loại món ăn, hai người trò chuyện rất hợp lắm, thi thoảng phát ra tiếng cười giòn tan.

Trong bếp vất vả rửa bát, tâm tình của Trần Thuật cũng trở nên tốt hơn, giống như trong lòng có con ngựa nhỏ muốn phá chuồng lao ra, xông vào thảo nguyên cỏ xanh bao la.

Y thích khung cảnh này, y không cần thứ cao sang chỉ muốn cuộc sống nhỏ ấm cúng như vậy, nên thường dặt Lãng Thần tới đây, nhưng cái quán nhỏ, không phải chỗ cô ấy thích.

Vốn cho rằng cô gái bên mình kia là Lãng Thần, không ngờ rằng lại biến thành

“Không Nhược Khuê?” Trần Thuật đang cười ngớ ngẩn sực tỉnh, nhìn ra ngoài, dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu Không Nhược Khuê làm y lắc mạnh đầu, đừng mơ, chuyện này căn bản là không thể.

Vừa vặn ánh mắt của Không Nhược Khuê cũng nhìn qua cửa sổ phòng bếp, thấy Trần Thuật nhìn mình rồi lắc đầu, cô hơi chun mũi, cũng không biết nghĩ gì.

Trần Thuật rửa bát xong, lại dọn dẹp sạch sẽ căn bếp, lau tay đi ra, Không Nhược Khuê cũng đứng dậy cáo từ.

- Tiểu Khuê, sau này có thời gian tới chỗ chú ăn cơm nhé, cháu tới lúc nào, chú làm cho cháu lúc đó.

Lão Gia lưu luyến dặn dò:

- Vâng ạ, cảm ơn Lão Gia.

Không Nhược Khuê cao hứng nhận lời:

Lão Gia quay sang Trần Thuật, nghiêm nghị nói:

- Đưa Tiểu Khuê về an toàn, không được bắt nạt con bé.

Rồi kín đáo đánh mắt ra hiệu với y, rõ ràng khuyến khích y thừa cơ làm bậy.

Trần Thuật hết nói, lòng thầm nghĩ, ý chú là gì đây, rốt cuộc là nên bắt nạt cô ấy hay không nên bắt nạt cô ấy.

Già không nên nét, nên giới thiệu cho ông ấy một bà dì mới được, hay là dì Hai, nghĩ tới đó không khỏi cười đều.

Rời khỏi quán mỳ Lão Gia trời đã tối hẳn, không ngờ bữa cơm lâu thế, lúc này quá giờ cơm, nhiều quán xá đóng cửa, lác đác ánh đèn và người dọn quán, người qua lại lẫn xe cộ đều thưa thớt, Trần Thuật nhìn quanh hỏi Không Nhược Khuê:

- Xe ở ngoài phải không, tôi đưa cô ra.

Người ta là đại minh tinh, đi ra ngoài đương nhiên mang theo xe và lái xe của mình, Trần Thuật đoán RV đắt tiền của cô đỗ gần đâu đây thôi, cho nên định tiễn Không Nhược Khuê ra đường, sau đó về nhà tắm rửa sạch sẽ, tinh thần khoan khoái, hoàn thành nốt danh tác của mình, đợi một ngày bay cao, cưới một em gái bạch phú mỹ Nghĩ tới tương lai mỹ hảo đang chờ đợi, Không Nhược Khuê liền trở nên chướng mắt.

Lỡ bao nhiêu chuyện của người ta, gần đây y đang có linh cảm rất tốt, sửa lại câu chuyện vốn viết mấy năm chưa xong.

- Tôi vừa bảo lái xe về rồi.

Không Nhược Khuê thân nhiên đáp:

- Hà?

Trần Thuật giật mình:

- Sao lại bảo về?

- Anh quên chuyện lần trước ở bên bờ Châu Giang rồi à? Đổ một cái xe RV ở bên đường, không phải dễ gây chú ý sao, chẳng may phóng viên phát hiện ra thì sao? Tôi tới đây luôn bảo xe đi luôn không cần đợi tránh gây chú ý ...

Không Nhược Khuê hỏi ngược lại:

- Vậy thì cô về thế nào ... Thôi, tôi gọi xe giúp cô.

- No quá.

Không Nhược Khuê lười nhác vươn mình, tận tình khoe ra thân thể mỹ hảo:

- Tản bộ đi, để tiêu cơm rồi hăng về.

Xong rồi, Trần Thuật thấy ngày thành danh của mình bị đẩy lùi lại, rất bi thương.

Không Nhược Khuê thấy Trần Thuật không được nhiệt tình cho lắm, hỏi:

- Anh không muốn à?

- Sao có thể.

Trần Thuật chối phắt:

- Đây là vinh hạnh của tôi.

- Nhà anh ở gần đây phải không?

- Đúng rồi.

- Gần đây có cái trường đại học?

- Đúng rồi.

- Vậy chúng ta vào trường đại học tản bộ đi.

Không Nhượng Khuê đề nghị:

Trần Thuật lập tức ngăn cản ý tưởng điên rồ này:

- Tuyệt đối không thể vào trường đại học, cô có biết fan của cô đa phần là học sinh không, đặc biệt sinh viên đại học chiếm tỉ lệ lớn ... Nếu bọn họ biết đại minh tinh Không Khuê tới trường mình, chẳng phải gây oanh động toàn trường à? Tới khi đó họ bao vây cô thì phiền.

Không Nhượng Khuê tỏ ra yếu đuối:

- Anh sẽ bảo vệ tôi chứ?

- Tôi sợ không bảo vệ được cô đâu.

Trần Thuật sao dám đảm bảo:

- Trần Thuật, anh nghĩ rằng tôi chưa học đại học chắc.

Không Nhượng Khuê không vui, thái độ dứt khoát:

- Trước tiên chưa nói bên trong trường đại học bây giờ tất lửa tối đèn, đại bộ phận các khu vực ngay cả đèn đường cũng không có, bọn họ căn bản không nhận ra được tôi. Dù là nhận ra, chẳng lẽ bọn họ ăn thịt tôi được chắc? Đi nào, tới trường đại học.

Thì đi vậy.

Trần Thuật rất quen thuộc đại học thành phố, không chỉ mỗi sáng tới đây tập thể dục, buổi tối còn cùng Lăng Thần đi ăn khuya, tựa bãi cỏ, thư viện, phòng âm nhạc ... V.v.v.. Điều lưu lại bước chân của hai người.

Hắn có đưa em đi ăn khuya không, à, không cần đâu nhỉ, có tiền mà, gọi người ta đưa tới tận nhà là được, muốn gì chẳng có.

Chua chát xua đuổi hình ảnh đó khỏi đầu, cố không nghĩ tới cảnh người mình yêu thương lại ở trong vòng tay nam nhân khác, nỗi đau đó như thuốc độc ăn mòn thân thể, khiến người ta muốn quên cũng không dễ dàng gì.

Tất nhiên Lăng Thần đi rồi, Trần Thuật cắt luôn hoạt động buổi tối, một lòng viết kịch bản mình ấp ủ.

Chẳng trách người đời cứ coi hồng nhan là nguồn tai họa, xem đi, nếu như không có Lăng Thần quấy rầy, e là Trần Thuật đã thành đại thần một phương.

Đúng 9 giờ, đây là giờ vàng của sinh viên.

Trần Thuật cứ chọn chỗ nhiều bóng cây, ít ánh sáng, rời xa chỗ náo nhiệt, đưa Không Khuê tới.

Lựa chọn tốt nhất là thao trường, trừ con đường nhỏ thông tới nhà ăn có vài chiếc đèn đường ra thì cả khu vực lớn đen xì xì, cho dù là bạn bè thân thiết đi qua nhau cũng chưa chắc nhận ra.

Cho nên đại đa số sinh viên vừa bắt đầu yêu đương đều hẹn nhau “ra thao trường đi dạo”.

Chính như Trần Thuật biết, lúc này thao trường chỉ có từng đôi tình lữ hoặc tay trong tay nép mình vào nhau, không thì chui vào bụi cây tối tăm chơi trò đùn đẩy, cũng có nhóm đông hơn ngồi ở bãi cỏ giữa sân, ôm ghita ca hát.

Chương 070: Ước mơ trẻ thơ.

Gió đêm vi vu, trăng sáng sao thưa.

.

Một thanh niên cao ráo tuấn nhã lững thững đi trên con đường nhỏ xi măng, chệch người hơn là sau lưng y có cô gái tuyệt sắc, áo sơ mi tua trắng như tuyết lất phất tung bay từng bước chân uyển chuyển, đai lưng dao buộc lệch quanh vòng eo hoàn mỹ, mái tóc mượt mà cột lại bằng sợi giây chun đơn giản, cơn gió thổi qua khiến vài sợi tóc mai phiêu hốt bất định. Cô gái khẽ nâng nhẹ nhàng vén những sợi tóc bám trên mặt, đôi mắt trong sáng phảng phất như vàng trắng trên trời cao, cần trang điểm cầu kỳ mà đáng vẻ thanh lệ đó vẫn khiến mọi người cảm thấy một sự rung động sâu sắc

Không Nhược Khuê giang rộng hai tay, ngửa mặt lên trời hô hấp không khí tươi mát hòa trộn với mùi cỏ:

- Thật hạnh phúc, lâu lắm rồi không ăn cơm ngon như vậy, lâu lắm rồi không thoải mái nhàn nhã như thế.

- Cho nên sinh viên là quãng thời gian hạnh phúc nhất.

Trần Thuật bước chậm ánh mắt băng khuâng đầy hoài niệm:

- Tiểu học quá ngây thơ, trung học quá nghèo cha mẹ quản quá chặt, cao trung ôn thi đại học quá khô, lên đại học rồi mới có được thời gian tự do, có được chút tiền, còn chưa bị nhiễm thói xấu ngoài xã hội, có thể nói là giai đoạn đơn thuần cuối cùng ... Đáng tiếc là không biết quý trọng.

- Tôi thích nhất thời tiểu học.

Không Nhược Khuê có quan điểm khác:

- Vì sao?

- Anh đoán xem.

Trần Thuật nhún vai không đoán, y đâu biết mấy về cô gái này.

Hai người sóng vai đi bên nhau, nhìn xa xa giống như hai bóng đen dính vào nhau, trong mắt người họ cũng giống đôi tình lữ đang yêu say đắm thôi.

- Trần Thuật, lý tưởng của anh là làm gì?

Trần Thuật dừng lại câu trả lời khi nãy của Không Nhược Khuê:

- Cô đoán xem.

- Tác giả à?

Không Nhược Khuê không chắc lắm, khi còn nhỏ Trần Thuật rất thích đọc, chỉ cần là những thứ có chữ là anh ấy đọc, từ tiểu thuyết võ hiệp tới tác phẩm văn học kinh điển, từ Tứ diễm Tân Hoa, cho tới Kinh Thánh, thậm chí là hướng dẫn sử dụng thuốc cũng đọc chăm chú, cứ cái gì có chữ là anh ấy đọc hết:

Khi đó mọi người hay chơi một trò chơi, tên lên “lớn lên muốn làm gì?”, có người nói thích lái máy bay, có người thích lái tên lửa, rồi còn nói thích lái vệ tinh ... Trong lòng bọn trẻ con, càng thứ nghe có vẻ cao cấp thì càng thích, càng lợi hại, dù sao thì chỉ cần tôi lợi hại hơn cậu là được. Không ai nghĩ tới vấn đề vệ tinh có cần lái hay không.

Tới Trần Thuật thì nói là muốn viết tiểu thuyết, viết thật nhiều, bởi vì anh ấy luôn thấy sách mình tìm được không đủ để đọc.

Chỉ là thời gian trôi đi, năm tháng biến thiên, liệu anh ấy có còn giữ ước mơ trẻ con đó không?

Trần Thuật ngạc nhiên dừng bước:

- Làm sao cô biết.

- Anh đoán xem.

Trên mặt Không Nhược Khuê như bùng nổ đóa hoa diễm lệ, cười tới mắt cao vút như trăng non, nhìn Trần Thuật kinh ngạc khẳng định suy đoán của mình, lòng cô đầy ấp một niềm vui khó tả.

Thời gian thay đổi, anh ấy vẫn thế.

Ài, cái cô gái hẹp hòi này, đúng là chút thua thiệt cũng không chịu, không cho người ta chiếm lợi thế, vừa rồi mình học cô ấy “cô đoán xem”, chớp mắt lại bị người ta ném trở lại rồi.

Nhưng mà làm sao cô gái này lại đoán ra ngay được ước mơ của mình là làm tác giả? Chẳng lẽ trong hồ sơ mình nộp cho Đông Chính có viết à? Không thể nào, sao mình có thể viết điều ấy vào hồ sơ được?

Trần Thuật đòi chủ đề:

- Làm mình tinh chắc áp lực lớn lắm hả?
- Đúng và không, vô dục ắt vô cầu.

Không Nhược Khuê khẽ đáp:

- Vất vả thì có, nhưng nếu trong lòng không có lòng tham sẽ không có áp lực.

- Cô có lòng tham không?

- Sao lại không có chứ, cổ nhân có câu “người sống để lại danh, nhận bay để lại bóng”. Tôi muốn có được kịch bản thật hay, tôi muốn đóng một nhân vật thật đặc sắc. The Shawshank Redemption, Forrest Gump, Roman Holiday, The Godfather ... Lịch sử điện ảnh trăm năm, những bộ phim này vĩnh viễn không lỗi thời, diễn viên đóng trong đó có thể đã chết đi, nhưng nhân vật họ hóa thân vĩnh viễn sống trong lòng mọi người. Mỗi người đời sau xem phim, đều là một lần tưởng nhớ, đây là vinh diệu lớn cỡ nào, đây là lòng tham lớn cỡ nào?

Trần Thuật bị giọng nói lẫn vẻ mặt kích động của cô gái này làm cảm nhiễm, chân thành nói:

- Chúc cô thành công.

Không Nhược Khuê nhún người làm động tác điệu đà

- Cảm ơn, anh thì sao? Anh có lòng tham không?

- Có chứ.

Trần Thuật chia sẻ mộng tưởng của mình:

- Hi vọng giấc mơ tác giả hồi nhỏ của tôi thành hiện thực, tôi không mong có thể sánh với tiền nhân, nhưng tôi khao khát có thể viết hết ra được, thể hiện được ý nghĩ trong lòng một cách tốt nhất.

- Vậy anh đã viết tiểu thuyết hay kịch bản nào chưa?

- Viết một ít.

- Một ít là bao nhiêu?

Trần Thuật có hơi ngại ngùng:

- Viết một kịch bản, sắp kết thúc rồi.

- Đưa cho tôi xem.

Không Nhược Khuê giọng điệu ra lệnh:

Trần Thuật vốn không muốn, chỉ là không khí nói chuyện tốt như thế, không nỡ phá hỏng:

- Aif, được rồi chân to.

- Cái gì?

Không Nhược Khuê chưa nghe rõ:

Lỡ mồm rồi, nhưng mà Trần Thuật không phải là người nói không dám nhận:

- À, không phải tôi nói tôi là người của cô sao, vậy cô là cái chân to của tôi.

- Được, chân bản tiểu thư to lắm, anh cứ tận tình mà ôm.

Không Nhược Khuê vỗ đùi, nói xong mới phát hiện cậu này không ổn lắm, xấu hổ vô cùng, sợ bị Trần Thuật nhìn ra điều gì, đánh trống lảng:

- Kịch bản anh viết nội dung thế nào?

- Vừa rồi cô nói gì, tôi nghe không rõ lắm.

Trần Thuật hỏi lại:

- Kịch bản anh viết nội dung thế nào?

- Không, câu trước đó cơ.

Không Nhược Khuê mặt đỏ như gấc chín, thầm nghĩ rằng, cái mặt đó trông thì rõ hiền lành thật thà, không biết lừa bao nhiêu cô gái rồi, đáng ghét ...

Đúng lúc này một luồng ánh sáng mạnh quét tới, toàn bộ thao trường bị ánh sáng chói mắt đó cắt thành từng khu một, ánh sáng chiếu tới đâu, nơi đó sáng như ban ngày.

Một đám người cầm đèn pin xông tới như quái thú xông vào, tiếng la hét chói tai của mấy cô gái vang lên liên hồi.

- Yêu đương chú ý ảnh hưởng.

Cảnh tượng hỗn loạn bất ngờ trước mắt Không Nhược Khuê há hốc miệng nhìn một cô gái trong bóng tối chạy vù qua, hình như cúc áo còn chưa cài:

- Chuyện gì thế?

- Hội sinh viên kiểm tra chính đồn tác phong.

Trần Thuật cười khò không thôi, sao gặp phải loại chuyện này chứ:

- Chinh đồn tác phong?

Không Nhược Khuê không hiểu:

- Chuyện này không phải nên thực hiện trên lớp à, vì sao lại chạy tới thao trường kiểm tra chứ? Kiểm tra cái gì?

- Thì có vài chuyện không thể làm ở trên lớp, nhưng có thể làm ở thao trường.

Thao trường mà, chẳng phải là chỗ để sinh viên tự do hoạt động sao, đi dạo, chạy bộ, đánh đàn ca hát, uống bia tán gẫu ... Nhưng mà nhiều sinh viên lại có hoạt động cấm thiếu nhi, hơn nữa những cảnh cấm thiếu nhi ấy bị người ta chụp được, thời đại internet, mấy thứ đó lan truyền rất nhanh, gây ảnh hưởng vô cùng ác liệt.

Vì thế trường học tổ chức hội sinh viên thi thoảng đi kiểm tra, tránh xảy ra sự kiện tương tự.

Trần Thuật và Lăng Thần tới đây không biết bao nhiêu lần, chỉ gặp phải kiểm tra đúng một lần, vậy mà cùng Không đại tiểu thư tới đúng một lần liền gặp phải luôn, vận may của cô gái này làm người ta câm nín.

Chương 071:

- Chuyện gì không thể làm trên lớp lại có thể làm ở thao trường?

Không Nhược Khuê chấp tay sau lưng, quay sang nhìn Trần Thuật, giọng tò mò:

Câu hỏi này thiếu chút nữa làm Trần Thuật trượt chân ngã, hỏi thật đấy à, cô không biết thật sao, may mà y tài hoa hơn người, tư duy nhạy bén, chỉ dám đông ngồi giữa sân:

- Đàn ghita.

Không Nhược Khuê nghiêng đầu sang, đôi mắt chớp chớp, vẻ mặt ngây thơ:

- Nếu như có thể làm ở trên thao trường, vì sao hội sinh viên lại chạy tới chinh đồn.

Trần Thuật càng lúc càng thấy khó ăn nói, như sợ nói một câu không thỏa đáng làm vấy bẩn linh hồn tinh khôi:

- ... Có lẽ vì họ hát quá khó nghe cho nên bị người ta tố cáo gây phiền nhiễu.

Không Nhược Khuê “ồ” một tiếng gật gù:

- Té ra là như thế à ... Vậy mà tôi cứ nghĩ rằng bọn họ ra thao trường làm chuyện xấu hổ cấm trẻ em cơ, vậy là chỉ đánh đàn.

Trần Thuật vỗ trán, té ra mình mới là người ngây thơ ở đây.

Lúc này mấy cán sự hội sinh viên cầm đèn pin chiếu tới, ánh sáng mạnh làm hai người che mặt.

Trần Thuật lập tức bước tới chắn trước Không Nhược Khuê, quát:

- Làm cái gì thế hả, chiếu mù mắt người ta rồi.

Đèn pin chiếu tới, xuất hiện khuôn mặt như hoa như ngọc, trong bóng tối đột nhiên có một vẻ đẹp đoạt hồn phách con người như thế, khiến người ta có cảm giác như quỷ mị xuất hiện ở nhân gian, chấn động mười phần.

Đẹp tới mức làm người ta nín thở.

Chỉ là bị Trần Thuật quát một tiếng, ánh đèn pin bắt giắc hạ xuống, không dám chiếu vào Không Nhược Khuê và Trần Thuật nữa.

- Đừng chiếu vào mắt người ta.

Một cán bộ sinh viên nhắc:

- Vâng.

Mấy người kia tiếc nấu gật đầu, vừa rồi mới chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ khiến người ta rung động, không biết trong trường còn có nữ thần thể này lưu lạc:

- Về nghỉ sớm đi.

Cán bộ hội sinh viên đi tới vỗ vai Trần Thuật, ghé vào tai y nói nhỏ:

- Nhắc người anh em một câu, đang kỳ kiểm tra, vài chuyện không thể làm ở đây. Cổng phía đông của trường có nhà khách Bạch Vân, giá rẻ lắm, điều kiện không tệ, mới mở, đang ưu đãi ...

Trần Thuật nháy mắt:

- Người anh em từng trải thật, cảm ơn nhé.

- Anh em với nhau mà ...

Cán sự hội sinh viên vẫy tay:

- Đi đi, muộn rồi không còn phòng đâu, đi đây.

Nói xong đám sinh viên đi về phía khán đài xi măng ngoài thao trường, đó mới là khu thảm họa.

Đội đám sinh viên đi xa rồi Không Nhược Khuê thò một ngón tay ra khê chọc tay Trần Thuật:

- Cậu ta lén lén lút lút nói gì bên tai anh thế hả?

- Cậu ta bảo chúng ta về sớm đi, lát nữa sẽ đóng cửa.

Không Nhược Khuê nổi giận:

- Nói linh tinh, rõ ràng cậu ta nói ở ngoài cổng trường mới mở nhà khách Bạch Vân, điều kiện không tệ.

Trần Thuật thật đúng là không còn gì để nói với cô gái này nữa, hình tượng nữ thần đổ vỡ ầm ầm:

- Cô nghe thấy hết rồi, vì sao còn hỏi:

- Tôi muốn thử xem anh có phải là người thành thật hay không?

Không Nhược Khuê hậm hực:

- Hừm, bạn Trần Thuật, không ngờ rằng nhân phẩm của bạn có vấn đề lớn.

Gặp phải chuyện kiểm tra này, Trần Thuật liền muốn kết thúc sớm chuyến tham quan trường học, đưa Không đại tiểu thư về. Dù sao cho dù cô không phải là đại minh tinh, cùng cô gái xinh đẹp thế này đi trong trường, nguy hiểm không khác gì ôm quả bom trong người.

Trần Thuật muốn sớm xử lý quả bom này.

Trời ơi, còn giấc mộng thành danh của y nữa chứ.

- Chúng ta về đi, có khi lát nữa cổng sẽ khóa đấy.

Trần Thuật khuyên:

Không Nhược Khuê nâng cổ tay lên nói:

- Tổng giám Trần, tôi đã nói rồi, anh cho rằng tôi chưa học đại học chắc? Còn chưa tới 10 giờ, sao trường có thể đóng cửa? Không được, buổi tối tôi ăn nhiều quá, phải tiếp tục ăn bộ tiêu cơm. Nếu không đem thịt mọc ra trên bụng, anh chịu trách nhiệm nhé?

- Thịt mọc ra trên người cô, sao lại bắt tôi chịu trách nhiệm chứ.

Trần Thuật cười khổ không thôi:

- Được rồi, chúng ta đi dạo thêm nửa tiếng nữa.

- Tổng giám Trần, anh quên ai là chân to rồi à? Anh nói về là về được sao? Tôi nói mới tính.

.....

- Không Khuê!

Sinh viên dùng đèn pin chiếu vào mặt Trần Thuật và Không Nhược Khuê đột nhiên kêu lên:

- La Dương, cậu la hét cái gì thế hả? Giật cả mình.

Một sinh viên khác bực tức nói:

- Cô gái vừa nãy là Không Khuê.

La Dương kích động kêu lên:

- Tôi nói mà, làm sao mà quen như thế, cô ấy là Không Khuê, chính là Không Khuê.

- Cậu nằm mơ đấy là? Không Khuê sao có thể chạy tới trường chúng ta chứ?

- Đúng thế, tôi biết cậu treo ảnh Không Khuê đầu giường, song đừng thấy cô gái xinh đẹp nào cũng ảo tưởng là Không Khuê.

- Có điều cô gái đó đẹp thật, không biết ở khoa nào nhỉ? Chắc là bên khoa ngoại ngữ rồi, bên đó lắm mỹ nữ ...

- Đúng là Không Khuê mà.

La Dương tức giận, hấn là fan của Không Nhược Khuê, chẳng lẽ còn nhận nhầm thần tượng hay sao, lấy di động ra, vào mạng gõ hai chữ “Không Khuê”:

Tức thì vô số hình ảnh Không Nhược Khuê xuất hiện, hấn lấy ra hình ảnh cô bị chụp trộm hôm trước:

- Nhìn kỹ đi, ở ngoài đời cô ấy khác một chút, ôn nhu thân thiết hơn.

- Vãi ... Chẳng lẽ nào ...

- Không thể là thế nào, xem đi ... Tôi đã nghĩ rồi mà, cô ấy có thể ăn khuya ngoài đường thì cũng có thể tới trường ta đi dạo.

- Nữ thần của tôi!

- La hét cái gì, đi mau, họ chưa đi xa được đâu.

Không Khuê tới rồi.

Đám người hội sinh viên bỏ mặc nhiệm vụ, chạy thực mạng tới chỗ vừa mới gặp được cô.

Trần Thuật vốn muốn đưa Không Nhược Khuê về, nhưng vị đại tiểu thư này không muốn, chỉ đành đưa cô tới chỗ khác. Vừa rồi bị đám sinh viên kia chiếu đèn vào, tuy y kịp ngăn cản, nhưng chẳng có gì đảm bảo rằng bọn họ không nhận ra, nếu họ đột nhiên quay lại thì hết đường thoát.

- Đây là đâu?

Không Nhược Khuê chỉ một gian phòng sáng đèn:

- Đó là phòng âm nhạc.

Trần Thuật đặt tay lên môi xuyt một tiếng:

- Nghe thấy không, có tiếng dương cầm đấy.

- Chúng ta tới xem sao.

Không Nhược Khuê kéo tay Trần Thuật, muốn đi tới đó:

- Không được, bên trong đó có người luyện tập.

- Không sao, nếu trong đó có người thì chúng ta chỉ ở ngoài thôi.

Thực sự không cưỡng lại được cái chân to này, hai người rón rén tới phòng âm nhạc thì một nữ sinh xinh xắn cầm điện thoại từ trong đi ra, đang cãi nhau dữ dội với người bên kia

điện thoại, cho nên chẳng thèm để ý tới hai người bọn họ, đi xa dần.

Đèn trong phòng âm nhạc vẫn sáng, chiếc dương cầm đặt ở phía chính diện chưa đóng nắp.

Không Nhượng Khuê đi tới ngồi xuống, vén tóc ra sau, mười ngón tay trắng trẻo thon dài đặt lên bàn phím.

Đồ rê mi pha son la si đô ...

- Chất lượng âm thanh không tệ.

Không Nhượng Khuê hài lòng ngẩng đầu nhìn Trần Thuật:

- Anh thích nghe bài gì?

- Cô biết chơi dương cầm à?

- Thử tôi biết nhiều lắm.

- Tôi không biết, nói tới các khúc dương cầm thì ...

Trần Thuật suy nghĩ:

- Tôi khá quen thuộc khúc Ánh trăng và Vũ khúc âm thanh mùa xuân của Beethoven ... Trước kia tôi có chiếc điện thoại đặt chuông là khúc nhạc này, có người gọi tới liền nghe thấy một đoạn.

- Vậy tôi đàn Vũ khúc âm thanh mùa xuân cho anh nghe.

Không Nhượng Khuê nói xong ngồi thật ngay ngắn, tay đặt hờ lên bàn phím, áp ủ tình cảm một chút, sau đó mười ngón tay lướt trên bàn phím, âm thanh như nước chảy tới tai Trần Thuật, tựa hồ đưa tay ra có thể bắt được con tinh linh xinh đẹp đang nhảy nhót.

Chương 072: Đom đóm bay.

Khúc nhạc kéo Trần Thuật về thời sinh viên, quảng thời gian vui vẻ ... Đương nhiên còn có Lăng Thần nữa, nhưng cô

ấy đi rồi, tưởng chừng sẽ bên nhau mãi mãi, vậy mà ai ngờ đâu ái tình lại mong manh như thế ...

Khúc nhạc đã kết thúc, Không Nhược Khuê ngẩng đầu lên, thấy Trần Thuật khoanh tay dựa vào tường, ánh mắt chất chứa bi thương làm người ta xót xa, cánh môi hồng hơi cong lên giận dỗi, khẽ hừ một tiếng.

Trong lòng không vui cũng không muốn nói, Không Nhược Khuê lại lần nữa đặt ngón tay lên phím bấm hai màu đen trắng, âm nhạc vang lên cùng tiếng ca trong trẻo.

Trời đêm phủ khắp màu đen

Tỏa sáng những tinh tú lấp lánh

Đom đóm bay, đom đóm bay

Anh đang nhớ tới ai ...

Trần Thuật bị tiếng hát kéo từ hồi ức trở về thực tại, miệng cũng bất giác lẩm bẩm theo.

Tinh tú trên trời cao rơi lệ

Khắp đại địa hoa hồng ủ rũ

Gió đêm lạnh gió đêm lạnh

Chỉ còn có em bên cạnh ...

Ấn phím nhạc cuối cùng, Không Nhược Khuê hoài niệm hỏi:

- Có biết tên bài hát này không?

Trần Thuật cười ngốc nghếch:

- Đương nhiên rồi, có đứa bé nào lại không biết bài Đom đóm bay này chứ?

- Anh nghe thấy bao giờ?

- Thường xuyên, đôi khi đi trên đường có thể nghe thấy, nhiều khi mất ngủ tôi bật bài hát này thoi miên, nghe vài lần là mắt không mở ra được nữa.

- Ý tôi là lần đầu tiên anh nghe bài hát này khi nào, ở đâu?

Không Nhượng Khuê lặp lại câu hỏi:

- Lần đầu tiên à? Để xem nào ...

Trần Thuật suy nghĩ:

- Hồi còn nhỏ, lúc đó có bộ phim vô cùng nổi tiếng, tên là (Phong vân hùng bá thiên hạ), bọn tôi khó khăn lắm mới tìm thấy được băng phim này, liền tụ tập ở nhà bạn xem. Trong phim, Nhiếp Phong và Khổng Từ tới Mộ Kiếm, Nhiếp Phong cũng Khổng Từ xuyên qua đom đóm, hai người ở Mộ Kiếm ngắm đom đóm.

- Về sau Khổng Từ kết hôn với Nhiếp Phong rồi chết, Nhiếp Phong tới Mộ Kiếm, nhớ tới cảnh hai người cùng xem đom đóm, nhạc nổi lên, chúng tôi đều khóc nức nở. Cô nói xem có lạ không, khi đó chúng tôi còn nhỏ, đâu đã hiểu tình yêu là gì, vậy mà sao cả đám lại khóc chứ?

Không Nhượng Khuê lườm một cái, giọng mát mẻ:

- Có những người sống tới 80 tuổi cũng không hiểu tình yêu là gì nữa là.

- Loại người này nhiều lắm.

Trần Thuật nghe vậy liên tưởng tới một ví dụ hiện thực kinh điển phát sinh ở bên cạnh mình:

- Tôi kể cho cô nghe, tôi có một đồng nghiệp ở Hoa Mỹ, ba mươi mấy tuổi rồi mà chưa một lần yêu đương. Trong công ty có một cô gái thầm yêu hấn rất lâu, có một lần, hấn nhận được thiệp mời dự party sinh nhật của cô gái. Khi mọi người đều ở phòng khách uống rượu ca hát, cô gái kéo hấn vào phòng ngủ,

trong bóng tối, hắn bị cô gái hôn, sau đó cô gái xấu hổ nói với hắn, nếu anh mà không đi chúng ta sẽ làm chuyện ngu ngốc đấy. Cô biết tên đồng nghiệp đó ngu thế nào không? Hắn gật đầu rồi đi ngay ..

Nhìn Trần Thuật hào hứng kể chuyện đồng nghiệp cũ, Không Nhược Khuê há hốc mồm, chỉ muốn che mắt không nhìn ai nữa:

- Thật mắt mặt.
- Đúng, mắt mặt thật đấy.

Trần Thuật nhiệt tình tán đồng:

- Khi tên đồng nghiệp đó kể chuyện này với chúng tôi, chúng tôi cười chết luôn.

Không Nhược Khuê không hứng thú với chuyện tên đồng nghiệp đó:

- Bộ phim anh từng xem, tôi cũng xem.
- Thế à? Bộ phim đó vào hồi ấy đúng là vô cùng nổi tiếng, có thể nói là nhà nhà đều biết, về sau ở trường còn tổ chức ra rạp xem nữa cơ mà.

Không Nhược Khuê chớp mắt, đôi mắt như đầm nước thu, nói:

- Không Từ và tên tôi rất giống nhau đấy.

Trần Thuật gật đầu:

- Đúng thế, trùng hợp thật.

Đã nói đến mức đó rồi mà chẳng hiệu quả gì cả, Không Nhược Khuê mất hết hứng thú nói chuyện, dừng dậy bỏ đi:

- Tôi về đây.
- Để tôi tiễn cô.

Trên đường rời trường, Không Nhược Khuê đột nhiên thay đổi, im lặng không nói gì cả, Trần Thuật cũng không biết phải nói gì.

Hiện là cao điểm chính đồn tác phong trong trường, cho nên đám sinh viên ra ngoài ăn uống ca hát chơi game hoặc dạo phố đều vội vã trở về trước giờ đóng cửa. Trần Thuật và Không Nhược Khuê đi ra ngoài trường thành dòng nước ngược với đám đông, nhưng Không Nhược Khuê tóc dài, lại cố ý cúi đầu xõa tóc xuống, quá nửa khuôn mặt bị che đi, không ai chú ý.

- Tôi về đây.

Không Nhược Khuê đưa tay chặn taxi lại:

Nhìn sắc mặt cô không tốt, Trần Thuật dặn:

- Có phải đi bộ nhiều nên mệt không, về nghỉ sớm, ngủ một giấc là bù lại được.

- Biết rồi.

Không Nhược Khuê mở cửa xe, giọng có phần lãnh đạm:

- Nhớ gửi kịch bản cho tôi.

Nói xong sầm một cái đóng cửa lại.

Kỳ lạ, Trần Thuật không nghĩ nhiều, vẫy tay, sau đó về nơi ở của mình, cuối cùng cũng có thể tiếp tục công việc rồi.

Nhớ tới lời dặn của Không Nhược Khuê, Trần Thuật về nhà việc đầu tiên là gửi kịch bản của mình qua Wechat cho cô, sau đó bỏ đi động xuống, lấy bộ quần áo khô đi tắm.

Tắm xong rồi mà di động không có thông báo gì, không có hồi âm của Không Nhược Khuê, cũng không biết cô ấy thấy file mình gửi chưa? Trần Thuật định gửi tin nhắn hỏi, nhưng nhớ tới vẻ mặt mệt mỏi vừa rồi của Không Nhược Khuê,

không đành lòng làm phiền người khác nghỉ ngơi, hôm nay uống không ít rượu, y cũng thấy đầu óc văng vất, xem ra không có trạng thái tốt nhất để viết rồi.

“Thành danh lại muộn mất một ngày.”

Trần Thuật khẽ thở dài đi ngủ sớm, dù sao sáng sớm mai còn phải dậy chạy bộ.

.....

Phòng livestream.

Rất nhiều người refresh kênh livestream của Lý Như Ý, đợi thần tượng tới.

“Hôm nay Như Ý ca ca có hát không nhỉ?”

“Ai mà biết được chứ? Vị đại gia kia của chúng ta muốn phát thì phát, không muốn phát thì thôi, thích lúc nào thì phát lúc ấy ... Có lẽ nếu không ngồi trước camera, chính anh ấy cũng không biết là hôm nay có phát hay không.”

“Tôi là người mới, muốn hỏi mọi người, có lịch trình gì không?”

Đúng lúc đó trên màn hình đột nhiên xuất hiện gương mặt tuần mỹ làm không ít thiếu nữ hoài xuân lên cơn đau tim xuất hiện.

Tức thì cả phòng livestream sục sôi.

“Oa, nam thần của chúng ta về rồi.”

” Như Ý, Như Ý, em yêu anh, em muốn sinh con cho anh.”

“Nam thần, mặt anh làm sao thế kia?”

“Anh bị thương à, sao lại băng thế ... Ôi, nhưng vẫn đẹp nào n ề.”

Lý Như Ý thì vẫn vậy, hấn chẳng quan tâm tới dòng chat đang đổ tới như thác lũ, hấn ôm ghita, chỉnh âm, sau đó giọng hát hơi khàn vang lên.

Trên con đường xanh biếc

Trải qua bao vết thương

Trên khuôn mặt già nua

Ghi lại bao sương gió

Sống lay lắt qua gió mưa

Thời thanh xuân tuổi trẻ .

(Đại địa) là ca khúc kinh điển của BEYOND, cúc là bài bài rock and roll độc nhất vô nhị.

Thê lương, bi phần, bất cam.

Bất kể là trong lòng trải qua bao vết thương, bất kể là vượt qua bao sương gió, tôi đều muốn tiến thẳng về phía trước, không dừng bước, không thỏa hiệp.

Các người không cho tôi livestream à, tôi cứ phát đấy.

Các người muốn tôi mãi mãi không ngóc được đầu lên à? Tôi nhất định phải vượt qua.

Thứ các người muốn, tôi từ chối.

Thứ các người lấy đi, tôi nhất định phải đoạt lại.

Có gió cũng có mưa, mới chính là thời thanh xuân tuổi trẻ.

(Đại Địa) Kết thúc, Lý Như Ý lại hát (Không do dự nữa)

Buồn chán nhìn thấy do dự

Đạt được lý tưởng đâu dễ gì

Cho dù có lòng tin

Đầu chí lại đi xuống

Hỏi trời cao bao nhiêu

Chỉ trong lòng còn cao hơn trời

Hai mắt Lý Như Ý đỏ như lửa, hai tay điên cuồng gảy ghita, vì không sử dụng móng tay giả, ngón tay của hắn bị dây đàn cứa toang máu, hắn vẫn mặc kệ.

Cứ như điên cuồng.

Hắn cần cơn đau kích thích thần kinh tê liệt đã lâu của mình.

Hắn cần máu tươi để đốt cháy lại nhiệt huyết tuổi trẻ.

Hỏi trời cao bao nhiêu

Chỉ trong lòng còn cao hơn trời ...

Đột nhiên Lý Như Ý nhảy lên cầm ghita đập thẳng vào tường.

Rầm!

Vụn gỗ bay tứ tung, dây đàn đứt bắn ra.

.....

Sao Nhiếp Phong lại cười Không Từ nhỉ? Nhiếp Phong cười để 2 miệng cơ mà nhỉ, em Không Từ không nhớ, hình như bị híp mà?

Chương 073: Chàng cơ trưởng.

Tắm rửa xong dùng khăn lông trắng vuốt quần mái tóc, lại dùng mặt nạ đắp lên mặt, xoa ít sữa dưỡng thể lên một số vị trí trên người, Không Nhược Khuê thoải mái nằm xuống ghế sofa.

Mở di động ra, thông báo có mười mấy tin tức mới nhất, có kịch bản quản lý gửi cho, có người quen rủ tham dự tiệc, có đạo diễn từng hợp tác gửi cho cô bản kế hoạch mới nhất.

Khổng Nhược Khuê gạt đi hết, quả nhiên nhìn thấy tài liệu Trần Thuật gửi, cô điều chỉnh tư thế thoải mái nhất rồi mở ra xem.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút, Khổng Nhược Khuê cùng hoàn toàn chìm đắm vào câu chuyện mới.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút, đồng hồ treo tường phát ra tiếng coong coong nho n hỏ, ánh đèn trong phòng càng lúc càng mờ, bóng đêm ngoài trời càng lúc càng mỏng.

Khi Khổng Khuê đọc xong toàn bộ nội dung, sắc trời đã sáng hẳn, mặt trời mọc lên từ phía đông. Một lớp sương mù lượn lờ quanh thủy tạ bị ánh sáng chói chang dần đuổi đi.

Khổng Nhược Khuê đặt di động xuống, mắt nhắm lại hồi tưởng thứ mình đọc.

Rất lâu sau, cô lại nhanh chóng mở di động, mở khung chat với Trần Thuật, nhập hàng chữ :” Gửi kịch bản tới phòng văn học.”

Viết xong dòng chữ này, mí mắt Khổng Nhược Khuê ngày càng nặng, sau đó không kiên trì được nữa, người ngã ra ngã xuống ghế sofa, chiếc di động cầm trong tay rơi cách xuống đất không hay.

.....

Do đám phóng viên không thể cung cấp thêm bất kỳ về nam nhân thần bí hẹn hò với Khổng Nhược Khuê, cộng thêm thái độ rõ ràng của phía Đông Chính và bản thân Khổng Nhược Khuê nên scandal này hạ nhiệt nhanh chóng.

Chương 074:

Nhưng một từ khóa lại liên tục ba ngày đứng top 1 hot search.

“Tôi không yêu đương gì hết!”

Phát ngôn đầy cá tính của Không Nhược Khuê chỉ mấy ngày đã tràn lan khắp ngõ ngách, trở thành trend trong giới trẻ, thành tuyên ngôn hùng hồn của giới độc thân, thậm chí một số minh tinh đang vướng phải scandal tình ái cũng chia sẻ bài viết của Không Nhược Khuê, thay cho câu trả lời của mình.

Đứng trước làn sóng mạnh mẽ này đám Bạch Gia Trang fan của Bạch Khởi Nguyên đành rút lui không dám Không Tước fan Không Khuê đang sĩ khí ngút trời, đành quay về tự an ủi nhau “nằm im cũng trúng đạn.”

Văn phòng nhỏ hướng phía đông tầng 11 tòa nhà Đông Chính.

Trước mặt là cốc trà vừa mới pha, hơi nóng vẫn còn bốc nghi ngút.

Trần Thuật ngây ra nhìn hàng chữ trên di động “Gửi kịch bản tới phòng văn học.”

Chỉ có mấy chữ thôi, nội dung hết sức rõ ràng nhưng Trần Thuật xem đi xem lại nhiều lần, xem từ lúc ở tàu điện ngầm xem tới lúc vào văn phòng.

Tin nhắn này thu được lúc sáu giờ hơn, khi ấy Trần Thuật vừa mới chạy bộ từ trường đại học về.

Trần Thuật không biết Không Nhược Khuê cả đêm không ngủ hay là vừa mới thức dậy, y thiên về cái đầu, vì dựa vào độ

dài của kịch bản này phải xem mấy tiếng mới hết.

Hơn nữa Trần Thuật tin Khổng Nhược Khuê đã thực sự xem qua kịch bản này, dù sao, cô ấy yêu cầu kịch bản, nhưng không xem mà trực tiếp ném cho phòng văn học ... Thế chẳng phải thiếu tôn trọng người ta sao?

Nhưng cô ấy làm vậy có ý gì?

Nếu như Khổng Nhược Khuê thực sự nghiêm túc xem kịch bản này, xem từ lúc mình gửi, xem tới lúc trời sáng mới gửi tin nhắn cho mình, điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là Khổng Nhược Khuê thực sự quan tâm tới kịch bản này, nhận được một cái là xem ngay, xem cho tới khi không xem tiếp được nữa.

Khó khăn lắm cô ấy mới kiên trì xem xong, thấy kịch bản này kém quá xa so với kỳ vọng của cô, lại ngại không muốn nói với mình kịch bản quá kém, tôi không dùng. Vì thế gửi cho y tin nhắn này.

Trần Thuật biết quy trình của công ty điện ảnh, kịch bản phải qua phòng văn học, được phòng văn học thẩm hạch mới có thể quyết định có lập hạng mục không? Kịch bản qua rồi mới tới vấn đề trừ bị chỉnh thể tiếp theo.

Đương nhiên, những nghệ sĩ có thứ hạng trong công ty có quyền lựa chọn những kịch bản tốt, hoặc là tìm kiếm những kịch bản ở bên ngoài.

Nếu như Khổng Nhược Khuê nói một câu, tôi muốn diễn kịch bản này, e là cả Đông Chính vì cô mà lập hạng mục.

Nhưng cô ấy lại bảo mình gửi kịch bản cho phòng văn học.

“Rốt cuộc là thông qua hay từ chối mình?” Trần Thuật bị dẫn vật nửa ngày trời, nhưng y nghiêng về khả năng sau hơn.

Cần gì phải thế chứ, mình đâu phải là người yếu đuối tới mức không chịu nổi đả kích. Cho dù nói với bản thân như vậy, Trần Thuật không tránh khỏi thất vọng, vì kịch bản này mà y chuẩn bị rất lâu, đọc vô số tài liệu, vì nó trút không biết bao nhiêu thời gian tâm huyết, hao phí rất nhiều tinh lực.

Trước đó còn bị Lăng Thần trách móc, nói y còn thích kịch bản này hơn mình.

“Có lẽ mình không có thiên phú sáng tác?” Trần Thuật nghĩ, hay là mình bỏ lý tưởng này đi, tập trung vào sự nghiệp thôi.

Nhưng mình thực sự thích viết, thực sự thích sáng tác.

Nghe nói kịch bản đầu tiên giống mỗi tình đầu đều không có kết quả, không thể dùng được, có những người làm biên kịch viết mười mấy năm không được kịch bản tốt ... Mình chỉ mới viết lần đầu thôi mà, vậy mà đã nản chí rồi, đúng là vô dụng. Trần Thuật an ủi mình vài câu, thế là trong lòng liền dễ chịu hơn rất nhiều.

Y là một nam nhân rất dễ lừa.

Đến ngay cả bản thân y còn lừa được chính mình.

Mặc dù biết sinh cơ đoạn tuyệt, hi vọng mỏng manh, Trần Thuật vẫn mở máy vi tính, tìm email của phòng văn học, đem kịch bản của mình gửi cho họ.

Ai bảo Không đại tiểu thư là cái chân to của mình.

Phòng văn học Tập đoàn truyền thông điện ảnh Đông Chính nằm ở tầng 5 phía tây tòa nhà.

Tiêu Phẩm Thanh là một biên kịch của phòng văn học, mỗi ngày hẳn phụ trách thẩm hạch lượng lớn bản thảo.

Bản thảo này tới từ ba nguồn, một là trong nội bộ phòng văn học, bọn họ căn cứ vào tình hình thị trường, bên trên đưa

ra một chủ đề, phía dưới dựa vào chủ đề đó mà tiến hành sáng tác. Hai là một số biên kịch hợp tác dài hạn gửi tới, đương nhiên, những biên kịch này thành danh đã lâu, số lượng không nhiều, chậm bản thảo nghiêm trọng, song chất lượng khả quan, cũng là đối tượng quan tâm trọng điểm của công ty.

Nguồn thứ ba chính là người yêu văn học gửi qua hòm thư của công ty, lượng bản thảo cực lớn, nhưng đại đa số đều là rác, không thể dùng được.

Tiêu Phẩm Thanh tới chỗ làm theo thói quen việc đầu tiên là mở hòm thư nhận bản thảo, nhìn danh sách lá thư mới dài tới vài trang, tháo kính ra dụi mắt, không vội đọc mà đi pha một cốc cà phê lớn, uống vài ngụm lấy tinh thần rồi bắt đầu công tác vất vả này.

Nếu là kịch bản không cách nào dùng được Tiêu Phẩm Thanh trực tiếp đem câu trả lời chính thức đã được soạn sẵn dán vào, sau đó gửi trả.

Bản thảo cần sửa thì hẳn viết ý kiến sửa đổi phía sau, đợi đối phương gửi lại bản thảo mới.

Nếu như là bản thảo sáng tạo, nhân vật lẫn câu chuyện đều xuất sắc, Tiêu Phẩm Thanh sẽ coi trọng, phòng văn học sẽ tổ chức một buổi thảo luận nội bộ, giả sử kịch bản này có giá trị quay phim, phòng bản quyền sẽ liên hệ với tác giả, tiến hành thương thảo mua bản quyền.

Mặc dù sớm có tâm lý có chuẩn bị tâm lý, hẳn vẫn bị đại đa số bản thảo tồi tệ kéo tụt cả tinh thần xuống, nhiều lần muốn đâm thẳng vào màn hình muốn tóm tác giả kia mà quất vào mặt, đây là thứ bại não gì vậy.

Công việc này đôi khi là một sự hành hạ trí óc của người ta.

(Chàng cơ trưởng), Tiêu Phẩm Thanh nhìn tên tác phẩm, theo kinh nghiệm liền biết đây là tác phẩm đáng đọc.

Một kịch bản thành công phải có một cái tên khiến người ta chú ý.

Nếu anh mà tùy tiện lấy mấy cái tên như Hoa Đại, Không Tiệm Nói, Dòng Suối, rất khó mà thu hút được sự chú ý của người khác, như thế cho dù là nội dung không tệ đi chăng nữa, ngay từ đầu đã không thu hút được người xem.

Nhưng nếu như nội dung mà ưu tú tới mức độ nghịch thiên thì lại là ngoại lệ, ví dụ như lần đầu tiên nhìn thấy tên phim Mulholland Drive, anh có biết nó có ý gì không, muốn đại biểu nội dung gì không?

Còn (The godfather), (Iron man), (Spider man), những cái tên đó làm người ta nhìn một cái biết chủ đề và nội dung câu chuyện.

Hiển nhiên đây là một kịch bản viết về cơ trưởng, đề tài thời thượng, khá được yêu thích.

Tiểu Phẩm Thanh vỗ vỗ má cho tỉnh táo lại, sau đó mở ra xem ...

- Phẩm Thanh, đi ăn cơm thôi.

Tới giờ ăn trưa, đồng nghiệp trong phòng gọi, Tiểu Phẩm Thanh bực mình xua tay xùy xùy mấy tiếng ý bảo đừng làm phiền, mắt nhìn màn hình, tay mở ngăn kéo, lấy ra cái bánh quy ăn cho đỡ đói.

Do đặc thù nghề nghiệp, bọn họ chuẩn bị sẵn khá nhiều lương thực dự trữ.

Suốt cả buổi trưa, Tiêu Phẩm Thanh say mê trong kịch bản này, xem tới quên hết mọi thứ xung quanh.

Xem liền một lèo tới tời hết giờ làm.

Chẳng ai quá để ý, giờ tăng ca thành loại văn hóa rồi, đặc biệt là phòng văn học bọn họ, tăng ca còn đều hơn cơm bữa.

Xem xong rồi, Tiêu Phẩm Thanh chân tay khua khoắng, sau đó kích động gửi tin nhắn cho tiểu tổ thảo luận, yêu cầu mọi người tới phòng họp.

Kịch bản Chàng cơ trưởng được phát cho cả tổ, để mỗi người có thời gian tìm hiểu kịch bản.

- Phù ...

Tiêu Phẩm Thanh thở ra một hơi dài thỏa mãn, giống như vừa ăn một món ngon no nê vậy, cuối cùng cũng gặp được một kịch bản không tệ? Nếu như được thẩm hạch thông qua thì đó là thành tích công tác của mình.

Trong phòng hội nghị, đợi thành viên tiểu tổ đông đủ, Tiêu Phẩm Thanh tuyên bố cuộc họp bắt đầu:

- Kịch bản Chàng cơ trưởng mà tôi gửi cho mọi người, tất cả xem qua chưa?

- Xem rồi.

Đáp lời trước tiên là bà chị già Tôn Lệ, tay cầm kịch bản vừa được in ra:

- Văn bút quá non nớt, nhưng cách viết mới mẻ, cả tuyến chuyện lẫn tuyến tình cảm đều rất có cảm giác.

- Tôi thì thấy nội dung câu chuyện chưa đủ, quá đơn giản, khó mà đủ để quay thành bộ phim 10 tập.

- Tôi thấy dùng được, nội dung đúng là còn sơ sài, ăn điểm ở chỗ người xem dễ nhập vào nhân vật, nội dung ít thì chúng ta hoàn thiện thêm. Đề tài này viết không quá nát là dùng được.

Lão Thái gật gù:

- Đề tài cơ trưởng này dù trong hay ngoài nước đều được ưa thích.

Đợi tất cả phát biên xong, Tiêu Phẩm Thanh cũng tự tin hẳn, hẳn đã biết tác phẩm này có thể thông qua mà:

- Tôi sở dĩ tán thưởng Chàng cơ trưởng, chủ yếu là nhờ ba nguyên nhân. Thứ nhất là lựa chọn chủ đề, như anh Thái nói, viết về chủ đề này, cơ bản là có thể dùng, ví như Top Gun của Hollywood hay Bay lên bầu trời của chúng ta đều rất được yêu thích, một đám tuần nam mỹ nữ mặc đồng phục hàng không chỉ cần bước đi thôi là thu hút được người xem rồi.

- Thứ hai vì câu chuyện và tình cảm, như chị Tôn nói, có thể nhìn ra được văn bút của tác giả còn non, rất nhiều chỗ xử lý không được nhuần nhuyễn, nhưng mới mẻ, điểm sáng rất nhiều. Vì chưa bị ảnh hưởng bởi kiểu thông tục của thị trường.

- Thứ ba là cảm giác, chúng ta đều làm làm biên kịch, đều biết rằng đại bộ phận nhân vật ở phim thị trường bây giờ đều được set up cực kỳ tồi tệ. Không có đủ câu chuyện và tình cảm hỗ trợ cho nhân vật, nhân vật từ đầu tới cuối không có sự phát triển, quá một màu. Còn trong câu chuyện này, mỗi nhân vật đều hết sức sống động, ví như nữ chính, dù hiền lành, lại có chút tính con buôn, nhưng cô ấy từng chút từng chút một thay đổi, trở nên ưu tú hơn, nhưng ưu tú không có nghĩa là trở nên hoàn mỹ. Chàng cơ trưởng không xử lý như vậy, nữ chính ưu tú hơn, dục vọng cũng theo đó mà lớn hơn, ý chí tiến thủ hơn, giúp đỡ cho nam chính càng trở nên thành thực. Sau đó lại dứt khoát rời bỏ nam chính, theo đuổi ước mơ của mình, khiến người ta xúc động. Trong kịch bản này, nữ chính còn xuất sắc hơn cả nam chính, ôn nhu, hi sinh mà không thiếu phần mạnh mẽ, cá tính, rất phù hợp với không khí thời đại.

Tiêu Phẩm Thanh nhìn quanh:

- Cho nên tôi kiến nghị mua bản quyền của Chàng cơ trưởng, ý kiến mọi người ra sao.

- Đồng ý.

- Rất đáng mua.

- Chỉ cần sửa lại một chút, đây là kịch bản sáng giá.

Toàn phiếu thông qua.

Bọn họ viết một báo cáo phân tích ưu thế của kịch bản, giao cho phòng bản quyền thao tác, khi đó đã là 5 giờ sáng rồi.

Ngày hôm sau Tiêu Phẩm Thanh ngáp ngáp dài mang cái đầu ỏ gà tới công ty, quản lý của Khổng Nhược Khuê đã tới phòng văn học.

Vương Thiều là nhân viên lâu năm của công ty, từng làm quản lý nhiều nghệ sĩ, bằng cấp cao, để cô làm quản lý cho Khổng Nhược Khuê từ ngày đầu vào công ty thể hiện sự coi trọng của Đông Chính với Khổng Nhược Khuê ra sao, Khổng Nhược Khuê không làm người ta thất vọng trở thành đại minh tinh đồng thời khiến Vương Thiều thành quản lý quyền lực, cô tới phòng văn học, tất nhiên được mọi người tôn trọng và hoan nghênh.

- Chị Thiều, hôm nay sao lại tới chỗ tôi.

- Chị Thiều, có phải Khuê tỷ đã nhìn trúng kịch bản gì rồi không? Chị nói một tiếng thôi, muốn cái nào có cái đó.

- Khuê tỷ rút cuộc muốn một kịch bản thể nào? Chúng tôi sắp bị bên trên ép muốn điên rồi, nói chúng tôi không có được kịch bản tốt là vì làm việc chưa đủ tốt.

Người phòng văn học xúm quanh Vương Thiều, mỗi người một câu, về mặt kích động:

Vương Thiều mỉm cười chào hỏi bọn họ, cũng biết vì sự kén chọn của Khổng Nhược Khuê làm không ít người khổ sở:

- Lần này tôi tới chính là vì kịch bản mới của Khổng Khuê.

- Hà.

Mọi người đồng loạt kêu thành tiếng, mặc dù luôn hi vọng Khổng Nhược Khuê chọn một kịch bản của họ, nhưng thời gian trôi qua quá lâu hi vọng thành mong manh.

- Khuê tỷ rốt cuộc cũng có kịch bản mình thích rồi sao? Tạ ơn trời đất, ông trời mở mắt.

Tôn Lệ thở phào, cô sợ đến mức không dám đưa kịch bản cho Khuê tỷ nữa rồi:

Lão Thái hỏi vợ:

- Rốt cuộc là kịch bản nào được Khuê tỷ nhìn trúng, có phải là kịch bản (Hắc Oa) mà tôi gửi tuần trước không?

- Tốt rồi, phòng văn học chúng tôi rốt cuộc có thể thở phào rồi.

Vương Thiều nhìn Tiêu Phẩm Thanh:

- Phẩm Thanh, nghe nói các anh tìm được một kịch bản tên là Chàng cơ trưởng.

- Đúng thế.

Tiêu Phẩm Thanh tinh thần phấn chấn:

- Chị Thiều, có phải Khuê tỷ của chúng ta muốn diễn kịch bản này.

Vương Thiều gật đầu:

- Khổng Khuê rất hứng thú với đề tài này, cô ấy luôn muốn đóng vai nữ cơ trưởng ... Tôi cũng thấy nhân vật này rất hay,

hơn nữa một nữ cơ trưởng trong bộ đồng phục mạnh mẽ, bất kể là fan nam hay fan nữ đều thích một Không Khuê như vậy.

- Đúng đúng, tôi cũng nghĩ thế.

Tiêu Phẩm Thanh gật đầu như gà mổ thóc, đây đúng là anh hùng sở kiến tương đồng, khi đọc kịch bản, hẳn cũng liên tưởng Không Khuê mặc bộ đồng phục cơ trưởng sẽ soái tới mức nào:

- Tôi sẽ gửi kịch bản cho chị, chị đưa Khuê tỷ xem, tôi tin Khuê tỷ mà diễn vai này sẽ vô cùng xuất sắc.

Mặc dù là Tiêu Phẩm Thanh đào ra kịch bản này, nhưng nếu do nghệ sĩ hàng đầu của công ty là Không Khuê diễn, sức ảnh hưởng sẽ càng lớn, thành tích càng tốt, bọn họ càng dễ được thưởng lớn. Nếu là do minh tinh hạng hai hạng ba hoặc là do người mới diễn, dù có là kịch bản tốt, cũng chưa chắc bọn họ được có thành tích gì.

Kịch bản hay có thể thành tựu cho nghệ sĩ, nghệ sĩ giỏi cũng có thể thành tựu cho một kịch bản.

Chương 075:

Vương Thiều suýt nữa còn tưởng là hết hi vọng rồi chứ, Không Nhược Khuê vốn ít tiếp nhận lịch trình, giờ lại thời gian dài không đóng phim, cô gặp áp lực lớn, không chỉ bất lợi về dư luận khi nhiều kẻ ý đồ không tốt, thừa cơ nói Không Nhược Khuê kèn kiệu làm cao, cùng đủ loại tin đồn bậy bạ, phía thương hiệu quảng cáo cũng gây sức ép, rồi cả cao tầng công ty, khi cô gần như không chống đỡ nổi tiếng thì Không Nhược Khuê có kịch bản vừa mắt, lại chẳng kích động:

- Gửi đi, tôi cùng Không Khuê thảo luận kịch bản này.

Tiêu Phẩm Thanh gãi đầu gãi tai lúng túng:

- Nhưng mà chị Thiều ... Kịch bản này còn chưa mua, e là ...

- Không sao cả, cứ gửi cho Không Khuê xem trước, nếu như cô ấy thích, bất kể thế nào các anh cũng phải mua về cho tôi.

Ngữ điệu Vương Thiều trở nên nghiêm khắc:

- Còn nữa, tôi nói trước, kịch bản này nếu được Không Khuê nhìn trúng, các anh không được đưa cho nghệ sĩ khác.

Nghe lời này, mấy người trong phòng văn học bất an, giờ bản quyền còn ở trong tay người khác, ai biết có thể mua được không?

Chưa nói chuyện đó, dù mua về, phòng văn học bọn họ làm sao có thể quyết định giao kịch bản này cho vị “gia” hoặc “tỷ” nào đấy? Không Khuê tuy là nhất tỷ của Đông Chính, nhưng vẫn còn một nữ nghệ sĩ khác danh tiếng đỉnh thịnh, lại được lòng cao tầng. Nếu cô ấy cũng điểm danh muốn kịch bản này, đám nhân vật nhỏ bọn họ sao có thể quyết?

Đợi Vương Thiều cầm kịch bản Ngải cơ trưởng đi rồi, Tiêu Phẩm Thanh và các đồng nghiệp nhìn nhau:

- Tôi phải gọi cho tác giả ngay, ngàn vạn lần không thể để người ta bán cho nhà khác.

Đợi khi hẩn mở hòm thư ra mới phát hiện, tác giả này không để lại bất kỳ phương thức liên hệ nào, bắt đắ dĩ đành gửi email, ngôn từ hết sức khẩn thiết muốn gặp mặt nói chuyện với tác giả.

.....

- Thái độ của phía Lệ Tư Vũ thế nào?

Trần Thuật hai tay đan vào nhau, ngón tay dài gõ mu bàn tay rất có tiết tấu hỏi:

Từ hội nghị thảo luận lần trước, Trần Thuật đề xuất Không Nhược Khuê rút khỏi tiết mục bắt cặp với Lệ Tư Vũ, phòng kế hoạch mấy ngày qua xử lý việc này, nhưng thay về rút khỏi tiết mục, Lạc Kiệt muốn chứng minh tính chính xác của mình, kiên trì giữ lịch trình này, đâm ra sinh rắc rối không đáng. Không chỉ trao đổi nói khó với tổ tiết mục Niềm vui mỗi ngày, còn phải giải thích với phía Lệ Tư Vũ. Phía tổ sản xuất thì không thành vấn đề, vốn bọn họ lấy độ nổi tiếng và hình tượng thích hợp chia cặp, nếu mà nghệ sĩ có ý tưởng riêng, bọn họ cũng vui vẻ hợp tác.

Còn phía Lệ Tư Vũ thì lại không dễ giải quyết, bất kể thế nào cũng khiến lòng người ta sinh khúc mắc, thậm chí là gây thù oán. Vì sao cô không muốn bắt cặp với tôi, cô nghĩ cô nổi tiếng hơn tôi hay là có hình tượng tốt hơn tôi.

Trần Thuật là người đề xuất ra, cho nên trong lòng luôn chú ý tới việc này, lo tổ tuyên truyền không xử lý tốt, khiến sinh mâu thuẫn nghệ sĩ, thậm chí xung đột giữa các công ty.

Nếu như thế, tổng giám Lạc không ngần ngại ném mình ra gánh tội.

- Lệ Tư Vũ không nói gì cả.

Lâm Trác Biệt mặt méo xẹo, rõ ràng chuyện này giải quyết chẳng hề thuận lợi:

- Người quản lý của hần nói không ít lời khó nghe.
- Ủa khuất mọi người rồi ...

Trần Thuật nhìn mấy đồng nghiệp tổ tuyên truyền vỗ về:

- Ủy khuất một chút thì không thành vấn đề ...

Lâm Trác Biệt để bụng chuyện này lâu rồi, nhân cơ hội nói ra:

- Lệ Tư Vũ không phải là lựa chọn tốt nhất sao? Hần là nghệ sĩ nổi tiếng nhất phía khách nam, hơn nữa hình tượng tốt, fan có độ trung thành cao, Khuê tỷ phối hợp với hần cực tốt. Giờ đổi thành Trương Hòa, độ nổi tiếng kém xa Lệ Tư Vũ.

- Không Khuê không thiếu chút độ nổi tiếng đó, cô ấy cũng không để ý tới cái đó.

Trần Thuật phủ quyết lối suy nghĩ này:

- Tuyên truyền kiểu tình lữ chỉ có thể thu hút ánh mắt khán giả nhất thời, sức nóng sẽ mất đi rất nhanh, lại tổn hại tới hình tượng của cô ấy. Với tính cách của Không Khuê, cô ấy thích dùng tác phẩm và diễn xuất để chinh phục khán giả hơn là dùng thủ đoạn duy trì độ nóng.

Cái này không ai phản đối được, Không Nhược Khuê mà để ý tới độ nổi tiếng thì đã không quá kén chọn như vậy, cô tùy tiện tham gia show giải trí đang hot là đủ, nhưng đại tiểu thư này từ chối gần hết tiết mục.

Với lại sự kiện gần đây là một minh chứng, một fan Không Nhược Khuê và Bạch Khởi Nguyên vẫn đang chửi nhau ỏm tỏi, thậm chí fan Bạch Khởi Nguyên hết chửi cô lăng lơ lại chửi cô dựa hơi lấy tiếng, ăn cháo đá bát.

Nghệ sĩ bị chửi là bình thường, nhưng ai mà thích, tránh được cũng tốt.

Không ai ý kiến gì, Trần Thuật lại nói:

- Đưa tư liệu Trương Hòa cho tôi xem.

Lâm Trác Biệt lòng trầm xuống, nhưng không dám không nghe, lòng có chút lo lắng:

- Tổng giám Trần, phía tổ tiết mục đã xác định phương án cuối cùng, sợ không tiện đổi người nữa đâu.

- Tôi biết, không cần khẩn trương, tôi chỉ muốn xem thôi.

- Vâng, vâng.

Lâm Trác Biệt rất sợ vị tổng giám “đanh đá” này lại yêu cầu đổi người lần nữa, thế thì bọn họ kẹp giữa hai vị tổng giám, chỉ còn cách quỳ xuống gọi tổ tiết mục là cha thôi.

- Phương án sửa đổi cuối cùng cũng hoàn thiện rồi ạ, bao gồm cả chụp ảnh trang bìa với phong cách cổ trang cũng đã thảo luận xong với studio ảnh.

- Làm tốt lắm, cứ thế chấp hành.

Trần Thuật gật đầu:

Mấy đồng nghiệp tổ tuyên truyền đứng lên, cung kính chào Trần Thuật rồi đi.

Trần Thuật mấy lần liền đối đầu với Lạc Kiệt, không những không gặp kết cục như phó tổng giám cũ lại khiến hắn phải nhường ra mảng tân truyền thông, thêm nữa có vị Đại tiểu thư Khổng Khuê đích thân tham gia tiệc liên hoan chống lưng, chỉ cần không phải là người ngu ngốc đều không muốn đắc tội với y. Không thấy tổng giám Lạc cũng không thể làm gì à?

Vì thế dù không phải là mảng do Trần Thuật quản lý, tổ tuyên truyền vẫn tới báo cáo tiến độ.

Đợi tất cả đi rồi Trần Thuật mới mở xem thông báo, có hai thư điện tử mới.

Một là hóa đơn thẻ tín dụng ngân hàng, một không ngờ là của “Phòng văn học Tuyên thông Đông Chính.”, tức thì hồi hộp run tay.

- Bọn họ có câu trả lời nhanh thế sao?

Trần Thuật bất ngờ lắm, trước kia y tìm hiểu rồi, phòng văn học phía Hoa Mỹ mỗi ngày cũng thu được hàng trăm tác phẩm, đọc không xuể, dồn ứ rất nhiều, hắn là phía Đông Chính cũng không thể kém hơn.

Đại đạo chi giản.

Câu nói này có nghĩa là gì? Tức là đạo lý càng lớn càng đơn giản, lựa chọn càng lớn càng đơn giản.

Ví như, từ chối.

Trần Thuật có dự cảm không lành, giả sử bọn họ đọc tác phẩm của mình, nếu thấy sử dụng được phải qua thảo luận rồi mới trả lời, ít nhất phải năm ba ngày đi, giờ trả lời nhanh như thế thì chỉ có một khả năng thôi.

Bị người ta từ chối rồi.

Rất bình thường, bao nhiêu người gửi kịch bản tới như thế mà, mình lại là lần đầu.

Cho dù trong lòng đã có chuẩn bị cho kết quả tốt nhất, đã làm công tác tư tưởng cho bản thân, nhưng bị Khổng Nhược Khuê khéo léo từ chối, lại thêm bị tổ văn học phủ nhận, Trần Thuật rất thương cảm.

Ai mà muốn bị từ chối?

À, kỳ thực cũng có, ví như khi y muốn mời Thang Đại Hải và Lý Như Ý ăn cơm, nếu bị hai người họ thẳng thừng từ chối, Trần Thuật sẽ nhảy cẫng lên reo hò.

Đỡ tốn tiền, quá tốt.

Thời gian qua bị đả kích đủ đau rồi, trái tim Trần Thuật cũng cứng rắn hơn, lick vào lá thư.

Khá dài, song chỉ cần xem vài chữ thôi là y đoán được dụng ý của đối phương, dù gì cũng là tác giả mà, thế nên mắt mới trở ra.

Chương 076: Tranh hay không.

- Gặp mặt á?

Trần Thuật đọc lá thư tới hai lần mà vẫn không sao tin nổi:

- Họ muốn gặp mình? Chẳng lẽ kịch bản của mình được chọn rồi à?

Hay là hỏi gửi nhầm người? Vì thế Trần Thuật đọc lại bức thư một lần nữa, thậm chí nghiền ngẫm từng câu chữ, đảm bảo rằng đối phương không nhầm lẫn, mình cũng không nhầm.

Là người nhạy cảm với câu chữ y có thể nhận ra thái độ chân thành, hơn nữa từ ngon ngữ sử dụng, cảm giác có chút cấp thiết.

Hiểu rồi, lòng Trần Thuật nóng lên.

Không chỉ kịch bản được chọn, mà đối phương còn rất hi vọng hoàn thành lần hợp tác này.

Thế mà mình lại thành công, ngay lần đầu tiên, nhất thời Trần Thuật không biết biểu đạt niềm vui này thế nào, mặt ngáo ngơ ra ra như thằng ngốc.

Thế là bây giờ chỉ còn cần đàm phán một cái giá tiền thật tốt với họ là được, không đúng, cái công ty này không phải công ty mình sao?

Nếu bán kịch bản cho công ty, liệu cao tầng công ty có cho rằng mình không tập trung vào nghiệp vụ không?

Lần đầu tiên gặp chuyện thế này, đâm ra Trần Thuật ngần ngừ, quyết định không dễ dàng.

~~~~~

Trong chiếc xe RV đi tới sân bay, có một cô gái xinh đẹp đáng yêu như con búp bê được điêu khắc từ ngọc.

Cô gái này vóc dáng không cao, hơi nhỏ nhắn, gầy mà không lộ xương, mang tới người ta cảm giác nhỏ nhắn xinh xắn, mềm mại đáng yêu. Đôi mắt linh động, da như mỡ đông, thanh thuần ngọt ngào, ai nhìn cũng thích.

Cô gái này chính là Tô Âm, nữ nghệ sĩ đang có đà thăng tiến mạnh mẽ nhất ở Truyền thông Đông Chính, bởi vì sở khuôn mặt loli, giọng nói trẻ con, cùng với tính cách sở trường làm nũng, tỏ ra đáng yêu, cho nên fan hâm mộ vô số.

Truyền thông gọi cô là “nữ thần trạch nam”, trên mạng càng tung hô là “Đệ nhất mỹ nữ ba nghìn năm.”

Vì Không Nhược Khuê đã im ắng một thời gian dài, cho nên gần đây ai cũng cho rằng Tô Âm sẽ thay thế vị trí nhất tỹ trong công ty.

Lúc này Tô Âm lười biếng nằm trên ghế tựa, người mặc chiếc áo thun trắng đơn giản, che đi chiếc quần jean sờn viền ngắn, giày da cao tới gối, cách ăn mặc này giúp cô vừa trẻ trung đáng yêu, khắc phục điểm yếu hơi khiêm tốn về chiều cao.

- Chị Lâm, em nghe bảo phòng văn học có kịch bản hay rồi hả?

Giọng Tô Âm vừa nhẹ vừa êm, làm người nghe vô cùng thoải mái:

Thế nhưng Vương Lâm làm quản lý cho Tô Âm tất nhiên hiểu, cô chủ nhỏ này tuy bề ngoài ngây thơ đơn thuần, nhưng trong vóc dáng nhỏ nhắn kia lại là dã tâm cực lớn. Cái Tô Âm muốn không chỉ là địa vị nhất tỹ, còn muốn làm nữ vương của toàn bộ Đông Chính, thậm chí cả giới giải trí này.

Nghe giọng đoán ý, đó là tố chất cần phải có của một quản lý thành công.

- Đúng thế, Tiểu Trần phòng văn học gọi điện cho chị, nói Tiêu Phẩm Thanh phát hiện ta tác phẩm tốt, sau đó họ thảo luận xuyên đêm, chị xác nhận rồi, tác phẩm tên là Chàng cơ trưởng.

Vương Lâm năm nay gần 40, là một nữ quản lý lâu năm của công ty, địa vị không kém Vương Thiều, người hơi ngả tới, giữ tư thế cung kính, để Tô Âm có thể dễ dàng nghe được lời mình:

- Kịch bản này vừa mới gửi qua thư điện tử, còn chưa qua khâu mua bản quyền, Vương Thiều đã tới phòng văn học. Còn nói Khổng Khuê nhìn trúng kịch bản này, uy hiếp bọn họ không được giao cho người khác.

- Xi.

Tô Âm cười thành tiếng, giọng trào phúng:

- Đó là phòng văn học của Đông Chính, không phải của Khổng Khuê. Bằng vào cái gì có kịch bản hay thì phải đưa cô ta, người khác không được dùng? Thật vô lý.

Vương Lâm không nói gì, nhìn mặt Tô Âm là biết chuyện gì xảy ra tiếp theo, tính háo thắng của tiểu ma nữ bị kích thích rồi, đặc biệt là chuyện liên quan tới Khổng Khuê.

Tô Âm trầm ngâm một chút, hai tay cầm cốc nước lớn lên hút, đôi mắt đầy vẻ giảo hoạt:

- Chẳng qua chỉ là một kịch bản tốt thôi, không phải là hiếm có gì, nhưng mà đột nhiên em lại có hứng thú.

Biết ngay mà, Vương Lâm hỏi ý:

- Vậy chúng ta sẽ tranh kịch bản này?

- Tranh à, tranh cái gì? Khổng Khuê vẫn là nhất tỹ của Đông Chính chúng ta, em làm gì có tư cách tranh với cô ta? Chỉ là kịch bản tốt thì ai chẳng muốn, nếu kịch bản vẫn ở phòng văn học, tức là ai cũng có cơ hội. Nếu kịch bản đó đủ tốt thì chúng ta lấy.

Tô Âm nói chuyện rất êm tai, ngôn từ thì lại đầy sức công kích:

- Nếu là như thế .

Vương Lâm có chút thấp thỏm:

- Vương Thiệu đã tới phòng văn học đánh tiếng trước rồi, giờ chúng ta lại tham dự, ắt thành thế cạnh tranh. Nếu đã như thế thì nhất định phải có được kịch bản này, nếu không đã chẳng được gì lại gây thù chuộc oán. Một khi phía Không Khuê phản kích, e rằng sẽ lôi kéo cả cao tầng vào chuyện này. Tiểu Âm, em đã thực sự chuẩn bị tinh thần chưa?

Tô Âm rất thông minh, cô hiểu ý Trương Lâm ám chỉ, một khi tham gia vào việc cạnh tranh này, thì không đơn thuần chỉ là chuyện một cái kịch bản nữa, mà có thể thay thế Không Khuê thành nhất tỷ hay không.

Không Nhược Khuê im tiếng đã lâu, thời gian dài không đóng phim, không muốn tham dự quá nhiều tiết mục, trong mắt người ngoài cho rằng thanh thế của Không Nhược Khuê mất rồi.

Còn cô năm nay có hai bộ phim mới, tham gia mười mấy show giải trí, tích lũy đủ thanh thế rồi, đã tới lúc khiêu chiến vị trí số một kia chưa?

Số một và số hai không chỉ là vấn đề thứ bậc và thu nhập, hay nguồn lực công ty đổ vào.

Khi mọi người nhắc tới Truyền thông Đông Chính, đều nói Không Khuê là nhất tỷ, như thế mình nỗ lực bao nhiêu, đứng thứ hai hay đứng thứ hai mươi cũng có khác gì nhau đâu?

Tô Âm không trực tiếp trả lời vấn đề này mà hỏi ngược lại:

- Vậy chị Lâm thấy em có nên tranh kịch bản này không?

Hỏi là tranh hay không tranh, kỳ thực hạch tâm là có tranh được vị trí nhất tỷ của Đông Chính hay không?

Kịch bản là thứ yếu, vị trí mới là trọng yếu.

- Công bằng mà nói thì đây cũng là cơ hội cực tốt.

Vương Lâm nhanh chóng cân nhắc:

- Khổng Khuê từ bộ Bí mật năm ngoại tới giờ không có tác phẩm mới nào. Kinh khủng hơn nữa là, không ngờ chẳng tìm thấy kịch bản cô ấy coi trọng, với tính cách như thế, lại không tham gia tiết mục giải trí, thi thoảng làm khách một hai chương trình, làm sao duy trì độ nhận biết với công chúng.

- Hơn nữa cho dù cô ấy có kiếm được hợp đồng thích hợp, từ ký hợp đồng với diễn viên, thiết lập tổ quay phim, rồi thời gian quay phim kéo dài, giai đoạn hậu kỳ .... Một bộ phim từ lúc trừ bị cho tới khi trình chiếu với công chúng mất bao năm? Một năm, có thể hai, hoặc ba năm ... Trong thời gian đó bao nhiêu người mới xuất hiện, bao nhiêu người nổi lên, đến khi phim trình chiếu, có khi Khổng Khuê đã nguội ngất rồi.

- Bởi thế nên cao tầng công ty mới sốt ruột, có nghệ sĩ vương bài mà lại để không không dùng, không tiếp nhận an bài công tác của công ty, cũng không thử hạng mục người ta tiến cử. Đúng thời điểm đó Tiểu Âm xuất hiện, ngoan ngoãn làm theo mọi an bài của công ty, dốc sức làm tốt mỗi một công tác, tích cực tham gia hoạt động xã giao .... Chẳng lẽ cao tầng công ty không có cán cân? Vào lúc công ty cần, là Tiểu Âm đứng ra giúp đỡ công ty, bây giờ em cần cao tầng công ty đứng ra, chẳng lẽ bọn họ lại không giúp sao?

Tô Âm thở dài:

- Ít nhất em biết Kim Trạch Ngọc sẽ ủng hộ Khổng Khuê, cả cô ta và Bạch Khởi Nguyên đều do một tay hấn đưa lên. Có nhân vật như thế, sao có thể chịu để Khổng Khuê thua thiệt?

Chương 077:

Nếu Tô Âm trở thành nhất tỷ của Đông Chính, Vương Lâm tất nhiên sẽ nước lên theo thuyền, về cơ bản, cô cũng tán đồng

Tô Âm tham gia tranh đoạt kịch bản, nhưng cô phải cân nhắc vấn đề toàn diện hơn, như cả đường lui khi thất bại:

- Vậy chúng ta đi gặp Chủ tịch Lật, không phải ông ấy thích Tiểu Âm nhất sao?

- Nhưng mà Đông Chính cũng không phải của một mình chủ tịch Lật, ngay cả Bạch Khởi Nguyên cũng là cổ đông, mà bằng vào sự mập mờ giữa hắn và Khổng Khuê thì khỏi nói cũng biết hắn sẽ giúp ai, mà cao tầng khác ít nhiều còn nể mặt hắn.

Tô Âm càng nghĩ càng thấy tình thế của mình không lạc quan chút nào:

- Một khi nổ ra tranh chấp, yêu ma quỷ quái kéo vào, chúng ta phải làm rõ xem ai giúp chúng ta, ai là kẻ địch của chúng ta.

- Đúng là vẫn quá mạo hiểm.

Vương Lâm cũng thấy tình thế không quá lạc quan, giả sử thua rồi, nanh vuốt cũng đã lộ ra trước mắt với người ta, người ta đương nhiên chặt hết, như vậy sau này càng không còn cơ sở tranh đoạt, Khổng Nhược Khuê chẳng vừa:

- Chúng ta đợi thêm một thời gian nữa vậy.

- Em có thể đợi, nhưng thời gian không đợi em.

Tô Âm lắc đầu nhè nhẹ, cô gái này có bề ngoài thuần khiết nhưng nội tâm hoang dại:

- Nếu để Khổng Khuê quay thêm một bộ phim nữa tương đương Bí mật, địa vị cô ta vững như bàn thạch, lúc đó em không còn cơ hội nữa.

- Nhưng mà ...

- Nếu thua thì em có mất gì không?

Tô Âm cắt ngang lời Vương Lâm.

- Sao lại không tổn thất, nếu thắng thì còn dễ nói, nếu thua rồi người khác nhìn em ra sao? Cái đám chuyên gièm pha sẽ nói em không biết lượng sức mình, nói xem hoang tưởng, còn những người giúp chúng ta mất lòng tin, lần sau em muốn tranh đoạt nguồn lực gì của công ty, sự ủng hộ giảm sút đi nhiều ...

Trương Lâm thấy hậu quả rất nghiêm trọng, có ý muốn lui:

- Em cũng có ưu thế của mình chứ, biết đâu đấy, thắng thì là trời cao phù hộ, tranh không được cũng là hiển nhiên.

Tô Tâm háy mắt, nụ cười rất gian:

- Dư luận có thể lèo lái, khi đó phải xem thái độ chúng ta ra sao. Dù gì người ta hơn một năm không đóng phim mà vẫn là nhất tỷ, em đâu không được là bình thường, đúng không?

Vương Lâm ngó ra:

- Nếu thế vì sao còn tranh?

- Chị nhìn vấn đề hơi khác với em.

Tô Âm nhỏ nhẹ nói, đôi mắt đáng yêu như nhìn thấu lòng người:

- Lần này những kẻ kia giúp Khổng Khuê đè em xuống, những lần sau bọn họ có tiếp tục giúp Khổng Khuê nữa không, họ phải giúp em một lần mới tỏ ra công bằng được. Giả sử họ thấy em bị thiệt thòi nên áy náy, giúp Khổng Khuê một lần, lại giúp em một lần, như vậy chẳng phải trong tiềm thức đã coi em ngang với Khổng Khuê rồi sao? Còn nữa, khi tin tức em tranh đấu với Khổng Khuê thất bại truyền đi, sẽ có ảnh hưởng gì?

- Các công ty khác cho đây là cơ hội, sẽ kéo tới khoét góc tường.

Trương Lâm trả lời ngay, ở trong nghề bao năm, có chút kinh nghiệm. Nếu để công ty khác biết Tô Âm tranh đoạt vị trí nhất tỷ với Khổng Khuê thất bại, bọn họ sẽ ngay lập tức xòe chi phiếu ra đề nghị hợp tác, đã chịu ủy khuất, còn không đi sao?

- Nếu em tiếp nhận điều kiện các công ty khác đưa ra, cao tầng Đông Chính sẽ nghĩ gì?

- Cho dù trong lòng có bất mãn, vì lợi ích, bọn họ vẫn càng đối xử với em tốt hơn, ra điều kiện hợp đồng mới tốt hơn, cho em nhiều nguồn lực hơn.

- Cho nên vì sao không tranh?

Tô Âm mệt mỏi xoa mặt, lịch trình của cô quá nhiều, lát nữa tới sân bay vẫn phải giữ vẻ đẹp rạng ngời cho fan chụp ảnh:

- Con có khóc thì mẹ mới cho bú mà.

Ừm, Vương Lâm phải thừa nhận cô gái này hết sức thông minh, mình chưa nghĩ tới góc độ đó:

- Nếu là thế thì chị sẽ bảo phòng văn học gửi kịch bản tới, hi vọng đó là kịch bản tốt.

- Đương nhiên, Khổng Khuê kén chọn như thế còn nhìn trúng thì làm sao mà kém được, ở điểm này em có lòng tin vào cô ta. Cô ta ấy à, chuyện gì cũng không để trong lòng, mỗi mức độ coi trọng kịch bản thì toàn bộ giới giải trí không mấy ai bằng.

Tô Âm xì một tiếng:

- Xì làm quá, như mình khác biệt lắm vậy.

- Chị biết phải làm gì rồi.

Trương Lâm nói là làm, ngay trước mặt Tô Âm bấm số Tiêu Phẩm Thanh của phòng văn học.

- Phẩm Thanh, gửi cho tôi kịch bản Chàng cơ trưởng, Tiểu Âm rất hứng thú với kịch bản này.

- Vâng, vâng .. Vâng ... Tôi sẽ gửi qua ...

Biên kia giọng Tiêu Phẩm Thanh rõ ràng luống cuống:

- Chị Thiều đã ...

- Phẩm Thanh, tôi dặn anh này, nếu Tiểu Âm coi trọng kịch bản này, anh không được đưa cho người khác đâu đấy. Chúng ta là bạn cũ, nếu đến lúc xảy ra chuyện gì không vui thì không hay, thôi, cúp máy đây.

Không cho Tiêu Phẩm Thanh có chút thời gian phản ứng nào, Vương Lâm cúp máy ngay:

Tô Âm tức thì nhào vào lòng Vương Lâm dụi đầu vào ngực cô làm nũng:

- Chị Lâm uy vũ vô song.

Vương Lâm mỉm cười xoa đầu Tô Âm như con mèo nhỏ trong lòng mình, tuy biết thành phần đóng kịch là nhiều, nhưng ai không thích chứ?

.....

Hoa thơm dẫn bướm, Đông Chính nổi tiếng vì nhân viên nữ xinh đẹp, ắt thú hút nhiều nam nhân ngày đêm vây quanh công ty tìm cơ hội, chưa kể fan hâm mộ cũng hay lượn lờ với hi vọng có thể gặp được thần tượng, bởi thế mà các quán cà phê mọc lên ở ngoài Đông Chính rất nhiều, hơn nữa còn toàn là quán cao cấp, chặt chém rất đẹp, vậy mà từ sáng tới khuya đều đông khách.

Công bằng mà nói, quán cà phê ở nơi này rất chất lượng, vô tình thành địa điểm uống cà phê cso tiếng ở Hoa Thành.

Vậy mà hôm nay cà phê chảy qua họng thế nào mà lại có vị chua, tâm tình của Tiêu Phẩm Thanh còn tệ hơn cốc cà phê này nhiều.

“Sao chuyện lại thành thế này chứ?” Hấn liên tục hỏi mình như thế.

Nếu như cho hấn lựa chọn, hấn thà mình không phát hiện ra kịch bản Chàng cơ trưởng, chứ không muốn bị cuốn vào vòng xoáy này. Hấn là người không có dã tâm, chỉ biết làm việc thật tốt, nếu không đã chẳng thể đảm nhiệm việc duyệt kịch bản này.

Giờ phải làm sao, Khổng Nhược Khuê hay Tô Âm thì hấn cũng không thể chọc vào được.

Huống hồ gần đây hướng gió rất không bình thường, khi Khổng Nhược Khuê trầm lắng kín tiếng thì Tô Âm liên tục tiến lên, hết tác phẩm này tới tác phẩm khác xuất hiện ở màn hình, tham dự đủ loại show giải trí tích góp độ nổi tiếng.

Đã biết Vương Thiều lấy kịch bản này rồi mà vẫn gọi điện thoại tới yêu cầu kịch bản, không cho mình cơ hội giải thích ... Rõ ràng muốn tanh đoạt.

Khi Trần Thuật tới nhìn một cái liền nhận ra nam nhân tóc ỏ gà đeo kính cận dày cui, ngồi bên cửa sổ quán cà phê COSTA, đó là đối tượng “hẹn hò” của y.

Sau khi nhận được email hỏi âm, Trần Thuật cuối cùng cũng quyết định đồng ý gặp mặt, hơn nữa địa chỉ còn hẹn ở quán cà phê ngay dưới tòa nhà Đông Chính, thế là đỡ phải đi xa.

Trần Thuật cố ý bước đi thong thả, lấy tiêu chuẩn của một biên kịch đang hot để tính toán khoảng cách mỗi bước chân

của mình.

Thế nhưng khi y tới trước mặt Tiêu Phẩm Thanh rồi mà người ta vẫn chưa phát hiện y tới, càng không nhiệt tình đứng dậy chào hỏi như trong tưởng tượng.

- Xin chào, cho hỏi anh có phải là anh Tiêu Phẩm Thanh không?

Một nam nhân trẻ chừng 24. 25, khuôn mặt thanh tú nụ cười hiền hòa tới gần, lên tiếng đánh thức Tiêu Phẩm Thanh chìm vào trạng thái “chết lâm sàng”:

Chương 078: Vì lý do bảo mật:

- Á.

Tiêu Phẩm Thanh giật nảy mình, sánh cả cà phê ra tay, không kịp lau rồi rít đứng dậy:

- Xin hỏi anh là biên kịch của Ngài cơ trưởng?

- Vâng, tôi là Trần Thuật.

Trần Thuật mỉm cười bắt tay:

Trần Thuật à? Sao cảm giác cái tên này quen quá, Tiêu Phẩm Thanh không kịp nghĩ nhiều, cười hỏi:

- Anh Trần dùng gì?

- Cà phê cũng được.

- Để tôi đi lấy cà phê cho anh, anh đợi chút.

Tiêu Phẩm Thanh nói xong đi ra quầy gọi cà phê, đột nhiên đầu sáng lên, chấn kinh nhìn Trần Thuật với vẻ không sao tin được, xem địa điểm nơi này, rõ ràng không thể nào là trùng hợp.

Khi hắn mang cà phê tới cho Trần Thuật cũng đem nghi vấn ra nói:

- Anh Trần, có phải anh công tác ở truyền thông Đông Chính.

- Đúng rồi.

Trần Thuật không ngờ mình đã nổi tiếng đến thế:

- Tôi là phó tổng giám phòng kế hoạch.

- Trời ơi ! ...

Tiêu Phẩm Thanh giơ hai tay lên trời:

- Trước đó tôi nghe đại danh của tổng giám Trần rồi, biết rất nhiều chuyện về anh, không ngờ anh còn viết kịch bản ... Lại viết hay như thế.

Trần Thuật cười gượng, nhờ phúc của Vương Tín, y làm gì có danh tiếng gì hay ho được:

- Chắc anh toàn nghe được tin đồn không hay rồi.

- Sao có chuyện đó.

Tiêu Phẩm Thanh sức nhớ đây không phản tán gẫu với bạn bè, đề tài này không hợp, cười lúng túng:

- Mọi người khen tổng giám Trần tư duy nhạy bén.

Trần Thuật tự biết chuyện không phải như thế, y mang tai tiếng mà rời Hoa Mỹ, lại nhảy ngay sang đối thủ chính của Hoa Mỹ, chuyện này hẳn để không gian rất lớn cho người ta phát huy sức tưởng tượng.

Chưa kể va chạm với Lạc Kiệt, thế nào cũng có đồng nước bắn hắt lên người mình, tin đồn giống như nước mũi, càng dính càng tởm, càng chảy dài.

Tiêu Phẩm Thanh nhanh chóng lãng đề tài khác:

- Tổng giám Trần là người dí dỏm, từ trong tác phẩm của anh có thể nhìn ra được.

- Anh quá khen rồi.

Trần Thuật cũng khách khí:

Người làm chuyên môn, không am hiểu chuyện quanh co, vài câu mở đầu ngắn ngủi là kết thúc, đem tinh lực tập trung vào công tác, Tiêu Phẩm Thanh nhanh chóng vào đề:

- Sở dĩ tôi muốn gặp mặt tổng giám Trần là vì muốn tìm hiểu chi tiết câu chuyện Chàng cơ trưởng, cùng với kết cục cuối cùng của nó, vì tôi thấy câu chuyện chưa kết thúc. Có phải vì bảo mật cho nên tổng giám Trần cố ý giữ lại nửa sau.

- Đúng thế.

Trần Thuật ngó người, giờ y mới nghĩ tới chuyện này, nếu mà tác phẩm đã hoàn thành thì y cũng gửi hết luôn, giờ mới hiểu làm vậy là không khôn ngoan, không có ý thức bảo mật:

Đây là chuyện bình thường, Tiêu Phẩm Thanh lại hỏi:

- Không biết phần kết thúc tổng giám Trần có suy nghĩ thế nào?

- ...

Trần Thuật cảm xúc cà phê lên, cà phê còn quá nóng nên chỉ có thể nhấp từng ngụm nhỏ, dùng lưỡi cảm thụ vị đắng sau thành ngọt của nó. Câu hỏi này làm khó Trần Thuật, y chuẩn bị hai kết cục, một là người có tình thành quyến thuộc, nam nữ chính sống hạnh phúc bên nhau. Một kết cục khác là máy bay của nữ chính gặp phải tai nạn hàng không giống chiếc MH 370, biến mất ở Ấn Độ Dương, nam chính đợi cả đời không đợi được người yêu quay về, kết thúc trong bi kịch.

Cả hai kết cục đều có ưu nhược điểm riêng, y chưa biết dùng cái nào.

Thấy Trần Thuật trầm mặc, Tiêu Phẩm Thanh lần nữa tự cho mình thông minh, gật gù:

- Tôi hiểu, tôi hiểu ... Chúng ta không bàn kết cục nữa, vậy bàn nội dung chúng tôi thu được, vậy không thành vấn đề chứ?

Ài, anh đừng tự biên tự diễn thế có được không, bệnh nghề nghiệp nặng quá rồi, tôi còn chưa nói gì cơ mà, có điều người ta chủ động đề xuất không bàn tới vấn đề kết cục, Trần Thuật tất nhiên là cao hứng.

Để tỏ ra mình chuyên nghiệp một chút, thông thả nói:

- Không thành vấn đề, biên tập Tiêu muốn tìm hiểu vấn đề gì, tôi nhất định giải đáp chi tiết.

Vì thế hai người thảo luận quanh chủ đề tác phẩm, nhanh chóng có được tiếng nói chung, thảo luận rất hăng say.

Đợi tới khi Tiêu Phẩm Thanh nắm hết được bộ khung câu chuyện và đường lối phát triển của nhân vật thì cả phê cũng đã nguội, có điều tâm tư hấn không ở cả phê nữa:

- Tổng giám Trần, truyền thông Đông Chính chúng tôi ...

Định mở màn theo thói quen nhưng nhớ ra câu này không dùng với Trần Thuật được, sửa lời:

- Phòng văn học chúng tôi rất thích kịch bản này, hi vọng có thể hợp tác với tổng giám Trần.

- Đó là vinh hạnh của tôi.

Trần Thuật cố áp kích động muốn nhảy căng lên reo hò “mình sắp nổi tiếng rồi, sắp giàu to rồi”, trả lời bình đạm:

- Phòng văn học sẽ chỉ trao đổi với anh về phương diện nội dung, còn về mua bản quyền đã có phòng bản quyền phụ trách, tôi nghĩ bọn họ sẽ sớm gặp anh.

Tiêu Phẩm Thanh thâm bình luận, tiếng đồn không ngoa, chàng trai này không tầm thường, còn trẻ mà đã lão luyện như vậy rồi:

- Được, nếu điều kiện thích hợp, tôi rất sẵn lòng đem kịch bản Chàng cơ trưởng cho công ty thao tác.

Trần Thuật biểu thị lòng trung thành với công ty:

- A, thế thì tốt quá rồi.

Tiêu Phẩm Thanh gật gù, xong rồi, không lo kịch bản bay sang nhà khác nữa:

- Nói một câu ngoài chủ đề, giả như kịch bản này được công ty mua, anh muốn nữ nghệ sĩ nào của công ty đóng vai chính, Không Khuê hay Tô Âm.

Điều này không phải nghĩ, Trần Thuật kiên định đáp:

- Không Khuê.

- Ha ha ha, tôi hiểu rồi.

Trần Thuật thì chẳng hiểu gì cũng cười theo, lòng thầm chửi, cái thằng cha này làm sao lại cười quỷ dị như thế.

Đúng như lời Tiêu Phẩm Thanh nói, hai người bọn họ tranh thủ thời gian bàn bạc vào buổi trưa, tới buổi chiều Lý Kim Long người phụ trách phòng bản quyền tới tìm.

Lý Kim Long từ chỗ Tiêu Phẩm Thanh biết được thân phận thực sự của tác giả Chàng cơ trưởng, cho nên ngay trong giờ làm tới bài phỏng Trần Thuật.

Hai bên đều có thành ý hợp tác, hơn nữa kịch bản còn chưa mua được mà hai nữ minh tinh đầu bảng là Không Khuê và Tô Âm đều chú ý, thậm chí là tranh đoạt kịch bản, thế nên nhất định phải có được kịch bản.

Đây là chuyện chưa từng có.

Lý Kim Long không quá quan tâm, với hắn mà nói, chỉ cần lấy được bản quyền, còn về phần do ai diễn nữ chính, không phải chuyện hắn cần nghĩ.

Nếu hẳn không có được bản quyền, thế thì phải chuẩn bị đón nhận lửa giận từ hai bà cô tổ đó. Đặc biệt là Khổng đại tiểu thư, phòng văn học và phòng bản quyền đã tiến cử vô số kịch bản rồi, đều bị cô phủ quyết hết, khiến cho hơn một năm qua cô không có bộ phim nào, giờ khó lắm mới nhìn trúng một kịch bản, phòng bản quyền tuột khỏi tay ... Ai mà gánh nổi trách nhiệm.

Cho nên hai người mau chóng đạt thành hiệp nghị.

Lý Kim Long hớn hờ quay về soạn thảo hợp đồng, Trần Thuật vẫn ngồi sau bàn làm việc cảm giác như trong giấc mộng.

Từ lúc gửi kịch bản cho Khổng Nhược Khuê đến khi hoàn thành giao dịch, tổng cộng chỉ mất có ba ngày.

Trong ba ngày bán được một kịch bản, với người mới như Trần Thuật mà nói thật khó tưởng tượng.

Mặc dù không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng nhân vật chính trong câu chuyện đó chắc chắn là Khổng Nhược Khuê, bảo sao có câu, trong triều có người làm quan dễ làm việc, bên trên có người dễ thăng tiến.

Cám ơn chân to.

Nghĩ tới chân to, Trần Thuật lấy di động nhắn tin cho Khổng Nhược Khuê :“Kịch bản đã bán rồi.”

“Thê sao, chúc mừng anh.” Khổng Nhược Khuê trả lời rất nhanh.

“Tôi không biết phải cám ơn cô thế nào?”

“Lấy thân báo đáp.” Khổng Nhược Khuê trả lời bằng bốn chữ kinh điển.

Trần Thuật há mồm, sau đó nuốt nước bọt, đừng đùa chứ, đùa thế này nguy hiểm lắm đấy, rất khơi gợi trí tưởng tượng

đấy, cô có biết không nên trêu đùa định lực của nam nhân không hả?

Trả lời thế nào bây giờ?

Chương 079: Kịch bản gây huyết án.

Không Nhược Khuê vừa trang điểm xong, đang ngồi ở phòng chờ chuẩn bị cho sự kiện gặp fan hâm mộ do CE, thương hiệu cô đang làm đại diện tổ chức, chỉ 150 fan may mắn mua sản phẩm may mắn được tham dự buổi gặp mặt này.

Mặc bộ váy cúp ngực màu xanh lam không tay, cái váy vô cùng tinh tế, vừa vặn nổi bật thân hình tú mỹ thon thả của cô, phần ngực khoét sâu vô cùng gợi cảm, Không Nhược Khuê tủm tỉm cười đặt di động xuống, một câu như vậy chắc đủ cho anh chàng phía bên kia đứng ngồi không yên, hỏi Vương Thiều:

- Chị nói tiếp đi.

- Phía Tô Âm cũng đã tới phòng văn học, đích thân Vương Lâm gọi điện thoại Tiêu Phẩm Thanh, bảo hắn gửi kịch bản tới, còn nói nếu Tô Âm nhìn trúng, không cho phép đưa người khác.

Vương Thiều tất nhiên có tai mắt của mình trong phòng văn học, tránh tuột mất kịch bản hay, cô biết phía Tô Âm cũng thế, nên cảnh cáo trước, ai ngờ vậy xảy ra chuyện:

- Em nói xem, không phải khinh người quá đáng à, Tô Âm có mấy phân lượng không biết tự cân nhắc, dám tranh kịch bản với Tiểu Khuê của chúng ta sao?

Không Nhược Khuê bật cười khe khẽ:

- Tô Âm muốn kịch bản này, chứng tỏ là kịch bản này hay, có vấn đề gì chứ?

- Ài dà, Không đại tiểu thư của tôi ơi, em đừng nghĩ lòng người quá đơn giản như thế. Đừng thấy Tô Âm mỗi lần gặp em là gọi chị ngọt hơn kẹo, cứ như coi em là chị ruột, cô ta hận không thể đạp em xuống bùn. Con nhãi đó tâm tư mưu mô lớn lắm. Cô ta rõ ràng biết chị tới phòng văn học lấy kịch bản, vẫn bảo Vương Lâm gọi cú điện thoại này, cô ta có ý gì?

Vương Thiệu tức giận vô cùng:

- Cô ta có ý gì, cô ta tranh kịch bản này à? Hay muốn tranh vị trí nhất tỹ.

- Thế sao?

Không Nhược Khuê vẫn cười như không có gì:

- Nếu cô ấy thích thì cứ lấy.

Vương Thiệu cảm giác không khác gì bị đâm một cú xuyên ngực, người ta đều đua nhau leo lên, vị đại tiểu thư này rốt cuộc muốn gì, không bảo cô nỗ lực tiến bộ thì ít nhất phải giữ lấy vị trí của mình chứ, có biết người ta lên đặt cho cô biệt danh “nghệ sĩ lười nhất giới giải trí” rồi không?

Không Nhược Khuê cũng biết thái độ dửng dưng của mình tổn thương Vương Thiệu ra sao, với nghệ sĩ mà nói, điều này đại biểu cho địa vị, thu nhập, cũng như cán cân hỗ trợ của công ty.

Nếu như mình bị Tô Âm lấy đi vị vị nhất tỹ của Đông Chính, tài nguyên công ty cung cấp cho mình sẽ giảm mạnh, như thế muốn giành lại địa vị là điều không dễ dàng.

Tương ứng với đó là thu nhập những người đi theo mình cũng bị giảm mạnh.

- Chị Thiệu, chị đừng lo, tôi biết mình đang làm gì.

- Làm sao tôi không lo cho được, người ta trèo lên đầu lên cổ chúng ta rồi, em vẫn cứ vô tâm như vậy, giả sử chúng ta

thực sự bị con nhãi ranh đó cướp mất kịch bản, em muốn khóc cũng không kịp.

Vương Thiều sắp khóc tới nơi rồi:

- Nếu đã thế ...

Khổng Nhược Khuê nhú mồm, giống như đang tính kế:

- Em phải thêm một bó lửa rồi.

- Đâu chỉ thêm một bó lửa, em lập tức gọi điện thoại cho tổng giám đốc Kim, anh ấy và em quan hệ gần gũi, nhất định đứng về phía em. Còn phía chủ tịch Lật thì tốt nhất em phải tới tận nhà báỉ phỏng, thời gian qua em làm theo ý mình, ông ấy bất mãn lắm rồi. Trong khi con nhóc Tô Âm đó thì gọi dạ bảo vâng, nếu em và Tô Âm xảy ra tranh chấp, khả năng ông ta không đứng về phía em đâu. Còn cả phía Bạch Khởi Nguyên cũng đừng quên đánh tiếng, anh ta luôn ủng hộ em, nhưng em cũng phải tỏ thái độ cho người ta thấy.

Vương Thiều thực sự hết lòng, e cha mẹ lo cho con cái cũng:

- Chị Thiều, chị suy nghĩ thật chu đáo.

Khổng Nhược Khuê mỉm cười:

- Tất cả chẳng phải vì tiểu tổ tông em sao.

Vương Thiều càng nói càng hung hăng:

- Tô Âm chuyện này e là thấy em im tiếng đã lâu khiến cao tầng không vừa lòng, tranh thủ cơ hội đoạt vị trí của em đấy. Đừng nằm mơ, kẻ nào thò đầu lên, chúng ta phải đập cho thụt lại, đập cho thật đau thì kẻ khác mới không dám nữa.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa, Vương Thiều đứng lên mở cửa, sau đó niêm nở gọi to:

- Daniel lâu rồi không gặp anh.

Cùng lúc đó một tay để phía sau kín đáo ra hiệu.

Tức thì một trợ lý vội vàng lấy hộp trang điểm ra giả vờ trang điểm Khổng Nhược Khuê, chị Thiều dẫn rồi, nhất quyết không cho thằng cha máu sói này được có cơ tiếp cận Khổng Nhược Khuê ...

.....

Bạch Khởi Nguyên có chút buồn bực đặt di động xuống, hắn vừa thua ván game yêu thích.

- Vì Bạch gia không có thời gian chơi thôi, nếu có nhất tới cấp bậc vương giả rồi.

Đằng Vân an ủi, thấy Bạch Khởi Nguyên không có ý cầm điện thoại lên chơi nữa, cô cố làm ra vẻ thần bí đi tới:

- Bạch gia, không khí công ty gần đây hơi lạ.

- Hử, lạ thế nào?

Bạch Khởi Nguyên có lịch trình rất nặng, gần như không để ý chuyện trong công ty, nhưng nhờ có Đằng Vân nên nếu công ty có chút gió lay cỏ động gì, hắn biết ngay:

- Chuyện này phải nói từ một cái kịch bản, phòng văn học phát hiện ra một kịch bản hay, có người liền báo cho Khổng Khuê. Khổng Khuê rất thích, phái Vương Thiều tới phòng văn học lấy. Rồi không biết vì sao, Tô Âm cũng nghe nói tới kịch bản này, sau đó sai Vương Lâm gọi điện cho Tiêu Phẩm Thanh của phòng văn học, nói Tô Âm thích kịch bản này, không được đưa cho người khác. Giờ phòng bản quyền mua được kịch bản rồi, nhưng không biết giao cho ai, e là phải tranh chấp một phen.

Đằng Vân kể với giọng kịch tính:

- Cái này coi như là vì một kịch bản gây nên huyết án không?

Bạch Khởi Nguyên nói đùa:

- Chú còn gì nữa.

Đặng Vân rõ ràng là vui mừng trên tai họa của người khác:

- Nhưng nói chính xác hơn thì không phải là một kịch bản, mà là vị trí nhất tỷ gây ra huyết án. Bạch gia cho rằng bọn họ thực sự tranh nhau cái kịch bản sao? Dù kịch bản hay tới mấy có tới mức khiến hai người cấp bậc bọn họ tranh giành khó coi vậy không? Với địa vị thân phận bọn họ, dù có mẩu thuẫn thì trước mặt tươi cười, đâm dao sau lưng, chứ ai lại công khai giành giết như thế.

Bạch Khởi Nguyên trầm tư:

- Có phải cô nghe ngóng được gì rồi không?

- Bạch gia, chẳng phải chuyện bày rõ ra đó rồi à? Tô Âm trước kia chẳng qua là chỉ là sai vật theo sau Khổng Khuê, giờ hot rồi, thấy cánh của mình cứng rồi, muốn đối đầu với Khổng Khuê. Vừa vặn Khổng Khuê lại kiêu ngạo, liên tục từ chối kịch bản, ngay cả kịch bản đích thân Bạch gia đưa cho, cô ấy cũng lấy lý do không hợp ý từ chối, lại còn không tham dự tiết mục, cho nên sức nóng liên tục sụt giảm. Tô Âm lại liên tục có mấy bộ phim công chiếu, truyền thông ngày nào cũng thấy mặt nghe tên, giờ là thành viên không thể thiếu của nhiều tiết mục ... Tất nhiên là phải thừa lúc nó bệnh lấy luôn mệnh, lần này mà Tô Âm lấy được kịch bản, Khổng Khuê không biết phải đợi tới bao giờ mới tìm được kịch bản khác, đánh mất vị trí nhất tỷ là hiển nhiên.

- Còn nữa, không phải là hợp đồng của Khổng Khuê năm sau tới hạn rồi sao? Tôi nghe bên ngoài kia đồn thổi, nói cô ấy không nhận kịch bản là vì không muốn kiếm tiền cho công ty, đợi kết thúc hợp đồng kiếm chủ mới.

Đặng Vân ghé tới thật gần Bạch Khởi Nguyên, áp giọng xuống thật thấp, cứ như có ai rình rập để nghe ngóng bọn họ bàn tán vậy, bầu ngực lấp lò sau cổ áo cài thiếu nút gần như áp vào tay đặt lên tay vịn ghế của Bạch Khởi Nguyên :

- Thật vớ vẩn, làm gì có chuyện ấy, Khổng Khuê không nhận phim thì cô ấy tổn thất lớn nhất, độ nổi tiếng suy giảm thì dù muốn ký hợp đồng chỗ mới cũng làm sao có hợp đồng tốt cho được.

Bạch Khởi Nguyên tự có chủ kiến của mình, không dễ tác động, càng không dễ ý động tác nhỏ kia của Đặng Vân:

- Người ngoài nói bậy nói bạ thôi, cô tin à? Có một số kẻ vì tranh giành vị trí mà thủ đoạn gì cũng dùng rồi.

Đặng Vân thấy Bạch Khởi Nguyên tới tận lúc này rồi mà vẫn cứ nói cho Khổng Nhược Khuê thì trong lòng có chút ghen tuông khó chịu, nhưng không dám thể hiện ra ngoài, cười hì hì nói:

- Bạch gia, bây giờ thế cục đã thành nước với lửa, nghe nói phòng bản quyền và phòng văn học đều không dám dính líu, trực tiếp báo cáo chuyện này cho tổng giám đốc Kim. Mặc dù tổng giám đốc Kim có quan hệ tốt với Khổng Khuê, nhưng cũng không thể hoàn toàn lờ đi tâm tình của Tô Âm. Cho nên, khả năng cao tầng sẽ mở hội nghị, tới khi đó Bạch gia thế nào cũng tham gia.

Dừng lại một chút, mới thì thăm hỏi thêm:

- Bạch gia sẽ đứng về phía ai đây?

Chương 080:

- Lại còn hợp cao tầng nữa à.

Bạch Khởi Nguyên bật cười, thấy Đặng Vân cứ làm quá mọi chuyện cho kịch tính, chỉ một kịch bản thôi, đâu cần mức

đó:

- Chuyện làm gì nghiêm trọng tới mức ấy.

Đặng Vân thấy Bạch Khởi Nguyên không tin thì dùng cả hai tay nắm lấy tay hắn:

- Có khi còn nghiêm trọng hơn là chúng ta nghĩ đấy.

- Thế sao?

Gương mặt góc cạnh cùng giọng nói đầy sức hút của Bạch Khởi Nguyên làm người đối diện rất hưởng thụ, nhất là nụ cười diễm đam lịch thiệp mê hoặc cả thiếu nữ lẫn thiếu phụ:

- Tới khi đó xem tình hình, nếu bên Tiểu Khuê cần, tôi sẽ đứng về phía cô ấy.

- Bạch gia, tôi kiến nghị lần này anh nên giữ khoảng cách vừa phải.

Đặng Vân bậm môi đề xuất:

Bạch Khởi Nguyên nhướn mày:

- Vì sao?

Không phải hắn tỏ ý tức giận, mà là thói quen khi suy nghĩ của hắn.

- Bạch gia, mặc dù trong phim anh luôn đóng vai các chàng trai ám áp làm người ta động lòng, nhưng anh lại không hiểu lòng nữ nhân.

Đặng Vân mặt nhu mì, cái hay của thái độ này là, nếu anh giận thì coi như tôi đùa, nếu anh không giận thì tôi đang nghiêm túc cùng anh tham khảo vấn đề:

Nữ nhân thông minh luôn giữ được khoảng cách tiến thoái tự nhiên.

- Nói ra nghe xem nào.

Bạch Khởi Nguyên đan hai tay lại, chăm chú nhìn Đăng Vân, giống hồi tiểu học, thẳng lưng nghe giáo viên giảng bài:

- Bạch Gia, anh thấy quan hệ giữa anh và Khổng Khuê ra sao:

Đăng Vân cẩn thận ướm hỏi:

Bạch Khởi Nguyên thoáng trầm ngâm:

- Bạn bè.

- Không, tôi thấy càng giống cha con.

Tránh câu này làm tổn thương tự tôn của hắn, Đăng Vân vội giải thích thêm:

- Bạch gia, anh nghĩ mà xem, khi anh đã nổi tiếng khắp trời nam đất bắc, Khổng Khuê vẫn còn đang đi học. Về sau cô ấy ký hợp đồng với Đông Chính, được đóng vai nữ phụ diễn chung với anh, nên mới có cơ hội được quần chúng tiếp nhận và thừa nhận, tới bộ phim thứ hai thì lại đóng vai người yêu của anh. Còn không phải nhờ một câu nói của anh, nếu không nghệ sĩ nào mà may mắn như thế.

- Tôi nhớ chuyện này.

Bạch Khởi Nguyên thừa nhận:

- Vì bộ phim đầu tiên Tiểu Khuê diễn quá xuất sắc, cho nên bộ phim thứ hai, tôi để cô ấy bắt cặp với tôi.

- Đúng rồi, mấy năm tiếp theo đó nhờ vậy mà cô ấy được chắc vai chính, có thể nói Khổng Khuê có ngày hôm nay nhờ Bạch gia một tay đưa lên. Trong mắt người ngoài chúng tôi, Bạch gia giống như người cha hiền từ, từng bước dắt con gái mình lên tới đỉnh cao.

Đăng Vân giọng ai oán:

- Nhưng mà Bạch gia, anh làm nhiều như thế, vì sao không được Khổng Khuê nhớ ơn? Còn chẳng phải vì cô ấy quen rồi sao, cô ấy coi anh tốt với cô ấy là chuyện đương nhiên, cho rằng anh nên tốt với cô ấy, cho rằng anh sẽ mãi mãi tốt với cô ấy.

Bạch Khởi Nguyên biến sắc mặt:

- Ý cô, tôi là đồ dự phòng của cô ấy.

- Bạch gia, ý tôi không phải như vậy?

Đặng Vân cũng thấy vừa rồi mình nói hơi quá, nam nhân nào mà chịu nổi, huống hồ là loại con cưng của trời được vô vàn người nịnh bợ tâng bốc như Bạch Khởi Nguyên?

May mà hai người làm việc với nhau nhiều lắm kiến lập nên mối quan hệ bạn bè rất tốt, nếu không Đặng Vân bị cho thôi việc rồi:

- Ý tôi nói là, Bạch gia cứ một mực hi sinh mà không được báo đáp, anh đem mọi thứ tốt nhất trên đời này cho cô ấy rồi, nhưng cô ấy vẫn giữ bộ dạng nữ vương ở tít trên cao ... Nếu lần này Bạch gia giữ khoảng cách thích hợp, đợi khi Khổng Khuê gặp phải khó khăn, bị đả kích mạnh, cô ấy mới nhận ra rằng, bao năm qua cô ấy thuận buồm xuôi gió là có bờ vai vững chắc của anh làm chỗ dựa. Nếu không có Bạch gia giúp đỡ nữa, Khổng Khuê chẳng làm nên được trò trống gì.

Bạch Khởi Nguyên sắc mặt thay đổi liên hồi song không nói gì, xem ra phần nào đó tiếp nhận những lời này.

Đặng Vân thừa cơ nói thêm:

- Nếu như thế cô ấy nhất định sẽ nghĩ lại những sai lầm của mình, thái độ với Bạch gia sẽ thay đổi.

Bạch Khởi Nguyên có chút đau đầu, day huyệt thái dương:

- Nữ nhân các cô đều nghĩ vậy sao?

- Vâng.

Đặng Vân khẳng định vô cùng chắc chắn:

- Tôi hiểu rồi.

Bạch Khởi Nguyên nói xong khép mắt lại.

.....

Chuyện đúng là còn nghiêm trọng hơn cả tưởng tượng.

Vốn chỉ là cạnh tranh một cái kịch bản, nhưng đang ở giai đoạn mẫn cảm, Khổng Nhược Khuê có dấu hiệu giảm sức nóng, Tô Âm khí thế hùng hực như mặt trời đang lên, làm những người mẫn cảm ngửi ra được mùi vị của giông bão sắp tới.

Tô Âm muốn khiêu chiến địa vị nhất tỷ nhiều năm của Khổng Khuê rồi, tầng trên tới tầng dưới, từ bãi đỗ xe tới nhà ăn, người ta thì thâm với nhau như vậy.

Công ty lập tức chia làm ba phe, phe bảo hoàng, phe nổi dậy và phe cắn hạt dưa.

Phe bảo hoàng đương nhiên là đứng về phía Khổng Khuê, muốn nữ thần mãi mãi ngồi trên ngai vị, phe tranh đoạt thì tích cực tấn công, tung tin đồn khắp nơi, bôi nhọ Khổng Khuê, muốn kéo cô xuống mặt đất.

Phe cắn hạt dưa thì sốt ruột vô cùng, đánh nhau chưa, chưa à, ái chà, sao đến giờ vẫn chưa đánh nhau?

Chiến hỏa ngày một lan rộng, đồng nghiệp sút mẻ tình cảm, cao tầng không ngồi yên được nữa, chủ tịch Lật Côn đích thân ra mặt triệu tập hội nghị cao tầng nho nhỏ, phó chủ tịch Lạc Thừa Bình, phó chủ tịch Phan Hiếu Kính, nhất ca Bạch Khởi Nguyên cùng hai người đương sự Khổng Nhược Khuê và Tô Âm cùng có mặt.

Đương nhiên, Tiêu Phẩm Thanh người phụ trách phòng văn học, Lý Kim Long giám đốc phòng bản quyền, biên kịch Trần Thuật cũng tham dự hội nghị.

Dù sao bọn họ cũng có quyền kiến nghị về diễn viên chính của kịch bản. Với biên kịch chưa có danh tiếng thì quyền kiến nghị là chút phúc lợi nhỏ mà người ta đưa ra để thể hiện sự tôn trọng với biên kịch thôi, đừng coi là thật.

Khi Bạch Khởi Nguyên đi vào phòng hội nghị thấy Trần Thuật đang ngồi cùng người phòng văn học, ngây ra ngạc nhiên một chút, cau mày hỏi:

- Cậu tới đây có việc gì.

Kịch bản là thuộc mảng nghiệp vụ, liên quan gì tới mảng quản lý? Phòng kế hoạch không có việc gì ở đây.

- Tôi là biên kịch.

Trần Thuật khẽ gật đầu chào, giữ phép lịch sự nên có:

Bạch Khởi Nguyên cả kính:

- Chàng cơ trưởng là do cậu viết à?

Hắn chỉ quan tâm tới thống thể sự việc, chi tiết hơn tới ai là tác giả của kịch bản không quan tâm. Mà Đằng Vân lại không biết quan hệ giữa Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê, cho nên vô tình bỏ lỡ thông tin quan trọng nhất.

- Đúng vậy.

Trần Thuật thấy cao tầng công ty cũng nhìn về phía mình, liền bổ xung:

- Kịch bản này tôi viết từ hai năm trước rồi, sau khi vào công ty nghĩ rằng có lẽ công ty dùng tới, cho nên gửi cho phòng văn học ... Không ngờ được dùng nhanh như vậy. Có thể đóng góp cho công ty là vinh hạnh của tôi.

- ....

Mấy đại lão của công ty đúng là dở khóc dở cười, chẳng thà cậu đừng đóng góp thì hơn, không có kịch bản này thì lấy đâu ra lắm chuyện rắc rối như thế?

Câu này lại không thể nói, làm cấp dưới nguội lạnh.

Lúc này Không Nhược Khuê cũng đã tới rồi, đang cắm mặt vào cái di động chẳng biết hí hoáy nhắn tin cho ai, chỉ ngẩng đầu lên cười một cái coi như chào hỏi, trước mặt cô, Bạch Khởi Nguyên cũng không muốn mất phong độ, mỉm cười với cô, đi tới hết sức tự nhiên ngồi xuống bên cạnh, như tuyên bố chủ quyền, sau đó mới quay sang nói:

- Lợi hại lắm, tôi rất mong có cơ hội hợp tác với tổng giám Trần.

- Khởi Nguyên, anh cũng biết tổng giám Trần viết kịch bản lợi hại lắm sao?

Một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp váy liền thân màu vàng nhạt, nhún nhảy đi vào phòng hội nghị nhỏ, vòng eo nhỏ nhỏ, đôi chân khẽ đưa, giữa trời hè vẻ đẹp đó khiến lòng người như có làn gió mát lịm phớt qua, sau khi chào hỏi một vòng thì ngồi đối diện Không Nhược Khuê cười hì hì, giọng điệu ngây thơ :

- Em đã đọc kịch bản Chàng cơ trưởng ồi, viết rất là hay, em cũng muốn mặc bộ đồ cơ trưởng đứng trước ống kính, sẽ oai lắm. Khởi Nguyên, hay là chúng ta diễn với nhau đi.

- Anh còn chưa xem kịch bản, đợi anh có thời gian đọc kiệt tác của tổng giám Trần rồi sẽ quyết định.

Bạch Khởi Nguyên khéo léo trả lời:

- Hay quá, hay quá, em rất mong được cùng anh Nguyên diễn xuất đấy.

Tô Âm không vì bị từ chối mà buồn, ngược lại vẫn hết sức vui vẻ đáng yêu, hai tay vỗ khễ vào nhau:

Trần Thuật đưa mắt về phía đó, biết cô gái má hơi phính phính như nữ sinh cao trung này chính là minh tinh Tô Âm hai năm qua thanh thế cực mạnh, y cũng biết cô gái này từ thời Hoa Mỹ, nếu luận tới diễn xuất thì thua kém Không Nhược Khuê rất xa, nhưng tính cách hoạt bát, sôi nổi, cùng khuôn mặt loli siêu cấp dễ thương, biểu hiện ở show giải trí cực tốt. Khi fan hâm mộ gọi Không Nhược Khuê là nữ thần, là tiểu tỷ tỷ, thì họ gọi Tô Âm là “bảo bối nhà ta”, có một nhóm fan cực kỳ trung thành.

Một cô gái mà sẵn sàng cùng nam nhân ở trong cái lều giữa rừng, lội nước sông lạnh ngắt bắt cá, ra ruộng lấm lem đào khoai, từ đầu tới cuối vẫn cười như đóa hoa nhỏ, không kêu khổ, không rơi lệ, việc bận việc mệt nào cũng tranh làm. Một cô gái như thế, người xem nào không thích?

Nghệ sĩ mẫn cảm nhất là gì, là camera, vì thế Tô Âm nhạy cảm chú ý ánh mắt của Trần Thuật nhìn mình, cười ngọt mê người:

- Tổng giám Trần, chúng ta cuối cùng cũng gặp nhau rồi, kịch bản anh viết thật là quá hay, tôi thức hai đêm đọc hết luôn đây. Tôi là fan của anh.

Không Nhược Khuê rốt cuộc cũng phải rời mắt khỏi màn hình điện thoại ngẩng đầu lên, nhìn Trần Thuật một cái, tia sáng sắc như dao lóe qua trong thoáng chốc.

Chớp mắt Trần Thuật có cảm giác nguy hiểm như bị kiếm kề cổ, không then là cô gái từng giành giải “Thị Hậu”, phong tình trong ánh mắt đó làm người ta bảy hồn bay mất ba hồn.

Trần Thuật đột nhiên nhớ tới bài hát khi còn nhỏ hay hát cùng đám bạn: Nữ nhân dưới núi chính là hổ, bộ dạng rất đáng

yêu.

Nhưng mà Tô Âm cũng là nghệ sĩ công ty, người ta đã chủ động chào hỏi mình, mình không thể lờ đi, như thế mất lịch sự lắm, với lại mấy vị đại lão của công ty cũng có mặt.

Vì thế Trần Thuật to gan làm trái ý Khổng Nhược Khuê, mặc dù cô là chân to của tô, nhưng cuộc đời tôi, do tôi làm chủ, thế nên y chớp đôi mắt thuần khiết vô cùng cười với Tô Âm:

- Xin lỗi, cô là ...?

“Phụt!”

Tiêu Phẩm Thanh vừa uống một ngụm trà liền phun ra ngoài.

Thấy mọi người đổ dồn ánh mắt về phía mình, Tiêu Phẩm Thanh mặt đỏ gay, trán lấm tấm mồ hôi, rút cái khăn giấy rồi rít lau mặt bàn, luống cuống thế nào mà cốc nước đặt xuống đổ ra, nước chảy theo mặt bàn nhỏ tong tong xuống đất.

Tiêu Phẩm Thanh cuống tới độ nước mắt muốn chảy ra, vội rút thêm nhiều khăn giấy hơn nữa lau dọn:

- Xin lỗi, xin lỗi .. Tôi không cố ý, trà nóng quá, tôi không chú ý, tôi xin lỗi.

Lúc này mà cho hấn con dao, hấn sẽ băm Trần Thuật thành mười tám ... Không một vụn tầm ngàn mảnh, sau đó cho chó ăn.

Đại ca ơi đại ca, chỗ nghiêm túc thế này đừng gây ra hiện trường tai nạn như thế chứ, đối với nghệ sĩ dựa vào mặt kiếm cơm, anh lại không nhận ra người ta ... Còn sự sỉ nhục nào hơn.

Anh hỏi tên một nghệ sĩ vương bài, có khác nào tát cho người ta một cái?

Đương nhiên, giờ không phải là lúc đồng tình với Tô Âm, Tiêu Phẩm Thanh biết, mình mà không xử lý tốt, ông chủ cho mình cuốn xéo khỏi đây.

Bạch Khởi Nguyên đứng dậy đi tới, lấy một khăn giấy lau giúp:

- Không hề gì, lần sau chú ý một chút là được.
- Cảm ơn Bạch gia.

Tiêu Phẩm Thanh cảm kích vô cùng, bảo sao ở trong công ty, ai nhắc tới Bạch gia cũng phải giờ ngón cái lên:

Bạch Khởi Nguyên đã can thiệp vào, đương nhiên không ai vì chuyện này làm khó Tiêu Phẩm Thanh nữa. Lạc Thừa Bình neho mắt đánh giá Trần Thuật:

- Tổng giám Trần, chẳng lẽ cậu không biết Tô Âm?
- A, thì ra đây chính là cô Tô Âm ... Tôi nhìn quen lắm, nhưng không dám nhận.

Trần Thuật xấu hổ nói:

- Là phó tổng giám của phòng kế hoạch mà không nhận ra nghệ sĩ vương bài của công ty mình, có phải là thất trách không?

Lạc Thừa Bình hiển nhiên không định bỏ qua qua Trần Thuật, tính cách ông ta là thế, thích tỏ ra uy nghiêm, giống hết con trai Lạc Kiệt ... À không, Lạc Kiệt giống cha hẳn mới đúng, thế nên nghiêm khắc nói:

- Phó tổng giám Trần cũng tới Đông Chính một thời gian rồi, chẳng lẽ không bỏ chút công sức nào đi tìm hiểu nghệ sĩ công ty?
- Tôi bị chứng khó nhận mặt người, ngay cả cô gái có xinh đẹp hay không tôi cũng khó nhận ra.

Trần Thuật rồi rít xin lỗi:

- Đồng Chính chúng ta lại có quá nhiều soái ca mỹ nữ, mấy ngày trước tôi còn nhầm Trương Tư Vũ với Lưu Thi Vũ, tôi nhìn thấy hai người chiều cao lẫn khuôn mặt giống nhau bảy tám phần, thế là nhiệt tình tới chào còn tự nhận là fan hâm mộ, thành ra làm trò cười ..

Câu này nghe tựa chế giễu bản thân, vào tai Tô Âm càng như đâm thêm một nhát dao.

Chẳng lẽ mình có khuôn mặt đại chúng, trong công ty có cả một đồng người giống với mình hay sao?

- Về sau tôi rút kinh nghiệm, gọi nhầm tên người khác là hành vi rất thiếu lịch sự. Nên nếu là lần đầu tiên gặp mặt nghệ sĩ nào, tôi hỏi tên xác định lại, mong mọi người thông cảm, tôi không có ác ý.

Trần Thuật vừa chân thành vừa áy náy nói:

Lạc Thừa Bình nào biết cái miệng lưỡi ma quỷ của Trần Thuật, cho nên cũng bán tín bán nghi.

Dù thế nào thằng nhóc này đối diện với chất vấn của lãnh đạo vẫn bình tĩnh ứng phó hợp tình hợp lý, Lạc Kiệt có một cấp phó thế này, e không phải là phúc phận. Bảo sao thời gian qua nó về nhà ngày nào cũng có vẻ không vui, còn bảo mình nghĩ cách điều thằng nhóc này đi.

- Tổng giám Trần viết kịch bản vẫn phải làm tốt chức phận của mình đây.

Phó chủ tịch phủ trách nghiệp vụ quảng cáo Phan Hiếu Kính nhìn Trần Thuật, nghiêm mặt răn dạy:

- Cậu làm như thế khiến nghệ sĩ rất mất mặt, nếu là ngoài công ty còn ra thể thống gì nữa.

Nói câu này cứ như thể Trần Thuật vì kịch bản Chàng cơ trưởng mà không làm tốt công tác của mình vậy.

Trần Thuật gật đầu:

- Kịch bản tôi viết từ hai năm trước, trước khi vào Đông Chính tôi đã xong bản thảo, tôi nhậm chức chưa được một tháng, muốn viết được kịch bản trong vòng một tháng là không thể.

Nói tới đó quay sang Tô Âm:

- Xin lỗi cô Tô Âm, danh tiếng cô Tô Âm truyền khắp thiên hạ, chắc không vì chuyện nhỏ này mà giận chúng tôi.

Từ lúc bắt chuyện với Trần Thuật tới giờ, sắc mặt Tô Âm biến đổi mấy lần.

Người ta đã nói mình là nghệ sĩ trứ danh toàn quốc rồi, chẳng lẽ mình lại vì người ta không nhận ra mình mà tức giận, tức giận là chứng tỏ mình nhỏ nhen.

Mặc dù thực sự dễ bụng, nhưng không thể để cho người ta biết mình dễ bụng, bởi vì hình tượng của cô xưa nay luôn vô tư đáng yêu, không thể vì một chuyện như vậy mà hủy hết công sức mấy năm.

Nhưng mà thế thế thì bản thân lại ầm ứ.

Mắt Tô Âm khép lại thành một khe hẹp, cười hì hì, nửa đùa nửa thật:

- Tổng giám Trần có thù với tôi sao?

- Sao có chuyện ấy được chứ, tôi mới lần đầu thấy cô Tô Âm mà.

Trần Thuật ngạc nhiên:

Lần, lần đầu tiên thấy mình? Y đùa mình đấy à? Hôm nay y mới thấy Tô Âm này à?

- Trước kia chỉ thấy trên TV.

- ...

Chương 81+82: Toàn bộ hỏa lực.

Nhìn thấy Tô Âm bị Trần Thuật xoay vòng vòng, bộ dạng Tô Âm choáng váng như có thể bị ngắt bất kỳ lúc nào, trông hết sức đáng thương, trong lòng Không Nhược Khuê cười như hoa nở.

Không then được mình dạy bảo từ nhỏ, bản tiêu thư còn chưa ra mặt, tướng địch đã bị chém xuống ngựa rồi.

Em gái à, muốn chơi với chị à, em còn non lắm.

Đương nhiên, Không Nhược Khuê không để Trần Thuật đi quá đà, tránh làm hỏng chuyện của mình, mỉm cười “tốt bụng” nói xen vào:

- Tổng giám Trần, đây chính là Tô Âm, nghệ sĩ vương bài của công ty. Tô Âm cũng rất thích kịch bản của anh đấy.

Trần Thuật mặt mày ai oán trách:

- Khuê tỷ, nếu chị giúp tôi giới thiệu sớm hơn thì tôi đã không mất mặt như thế rồi.

Tô Âm muốn vỗ bàn chửi người, hai đứa tiện nhân này còn chưa thôi đi à, tôi sống sờ sờ ngồi đây, còn cần Không Nhược Khuê giới thiệu hộ sao?

Phải nhờ Không Nhược Khuê giới thiệu giúp thì anh mới biết tôi là ai à, bà cô đây còn thể diện nữa hay không?

Tô Âm vào nghề mấy năm rồi, đấu với trời, đấu với đất, đấu với nam nhân đấu với nữ nhân, nữ nhân xinh đẹp có ngàn vạn, người có thể vươn lên được đám thiên quân vạn mã ấy, đâu phải tầm thường.

Rất nhanh cô đã điều chỉnh được lửa giận như dung nham muốn tràn ra, chỉ là đôi mắt ngây thơ nhìn Trần Thuật ngậm ẩn chứa sát khí.

Xem ra mình xem thường anh hùng thiên hạ rồi, không ngờ trong công ty ngọa hổ tàng long như vậy, thiếu chút nữa làm mình lật thuyền trong cống.

Vốn tưởng tranh thủ lấy lòng biên kịch trước khi hội nghị bắt đầu, không ngờ người ta lại thân thiết với Không Khuê hơn.

Vậy là một vấn đề nghiêm trọng xuất hiện, hai người này có quen biết từ trước.

Tất nhiên Tô Âm không cho rằng Trần Thuật là bạn bè với Không Nhược Khuê, mà chỉ nghĩ rằng Không Nhược Khuê đã nhanh chân tiếp xúc riêng với Trần Thuật trước, dùng dung mạo của mình làm tên biên kịch trẻ hormone thịnh vượng này ngoan ngoãn phủ phục dưới váy rồi.

Tô Âm có chút hối hận, cô quá chú ý tới thao tác cao tăng, bỏ qua Trần Thuật, nếu Trần Thuật là biên kịch nổi tiếng, có tiếng nói, cô không phạm vào sai sót sơ đẳng như vậy, nhưng mà biết y gửi kịch bản qua hòm thư công ty, chứng tỏ là người mới hoặc vô danh, chẳng có mấy tiếng nói, ai ngờ hỏa lực của y mạnh mẽ đến thế.

Gặp nhau chưa được năm phút mà Tô Âm đã hận Trần Thuật rồi, tất nhiên đây chưa phải kỷ luật của Trần Thuật, Lạc Kiệt gặp y có ba phút đã muốn giết người.

Làm Tô Âm thống khổ nhất là giờ cô đã rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Cô vì tranh vị trí nhất tỷ cho nên mới nhảy ra quyết liệt đòi kịch bản Chàng cơ trưởng này. Giờ căm ghét Trần Thuật như thế rồi, tất nhiên ghét lây sang cái kịch bản đó, nhưng nếu giờ

mình rút lui, người khác nhìn mình như thế nào? Người ta nói mình biết khó mà lui, biết không đấu lại được với Khổng Khuê nên từ bỏ.

Giả sử thành công rồi, lúc đó càng tiến thoái lưỡng nan, diễn không tốt, người ta có cơ chế nhạo, nói vai nay mà vào tay Khổng Khuê thì đã khác, còn đủ lời khó nghe nữa, cao tăng có hối hận không?

Nếu cố gắng hết sức diễn thật tốt, vậy thì chẳng phải giúp tên khốn kiếp này được giá sao?

Nhìn cái mặt đáng ghét của Trần Thuật, trong lòng Tô Âm tủi thân dừng hỏi, ngọn lửa vô danh lại bùng lên, hai bàn tay nắm chặt dưới gầm bàn, nắm lại buông ra, buông ra lại nắm vào.

Đúng lúc này cửa phòng họp mở ra, chủ tịch Lật Côn đi vào, mọi người đứng dậy chào, ông ta tới vị trí chủ tọa ngồi xuống, thư ký riêng đi tới đưa trà, sau đó thì thăm gì đó, ông ta ngược mắt nhìn quanh, không dừng ở một ai hết.

Lật Côn vóc người to lớn lưng lững như gấu xám, à phải nói là gấu trắng, mặt trắng trẻo, có vẻ khá hiền hòa, song không mất đi uy phong, nghe thư ký báo cáo xong thì gật gù vỗ bàn:

- Giờ mọi người đã tới đủ, vào vị trí đi, chúng ta bắt đầu.

Bạch Khởi Nguyên ngồi xuống bên cạnh Khổng Nhược Khuê, Trần Thuật ngồi phía dưới, dù sao y chỉ được dự thính, nếu ông chủ không lên tiếng, thậm chí y không có quyền phát ngôn.

- Lần này triệu tập mọi người tới đây chủ yếu là để thảo luận vấn đề kịch bản Chàng cơ trưởng sẽ thuộc về ai. Tôi biết, mọi người đều bận rộn cả, thế nên cuộc họp này cũng là bất đắc dĩ.

Lật Côn không dài dòng, nhìn về phía Không Nhược Khuê:

- Tiểu Khuê, cô thích kịch bản này lắm sao?

- Vâng ạ.

Không Nhược Khuê tỏ thái độ rõ ràng:

- Tôi cảm thấy kịch bản này rất hợp với mình.

Lật Côn gật gù tỏ ý tôi hiểu ý cô rồi, sau đó lại chuyển ánh mắt sang mặt Tô Âm:

- Tiểu Âm, cô cũng thích kịch bản này à?

- Vâng thưa chủ tịch, tôi rất là thích, sau khi nhận kịch bản tôi thức liền hai đêm xem cho hết, càng xem càng thích, cảm giác nữ chính trong đó như miêu tả chính mình.

Tô Âm nắm hai tay trước ngực như sóc con đáng yêu, giọng nũng nịu:

- Chủ tịch Lật, ngài giao kịch bản này cho tôi đi, tôi đảm bảo sẽ diễn tốt, tôi sẵn sàng lập quân lệnh trạng, diễn tốt vai Đồng Hâm này.

Câu nói này rõ ràng rồi, cô có thể diễn tốt vai nữ chính Đồng Hâm, nhưng không đảm bảo diễn tốt vai khác. Cho nên nếu công ty mà có ý định giải quyết bằng cách để Không Nhược Khuê diễn nữ chính, còn cô diễn nữ phụ, cô sẽ không đồng ý.

Hoặc là cô diễn chính, hoặc là cô không diễn.

Lật Côn cũng cũng cười với vẻ nuông chiều, song ông ta lại không đưa ra đáp án, mà nhìn quanh nói với cả phòng:

- Kịch bản này Tiểu Khuê muốn, Tiểu Âm cũng muốn, ý mọi người thế nào?

Ở đây có ai là không gian như quỷ, ai không biết mục đích thực sự của hội nghị này là gì, nhưng không ai muốn làm

người đâm nhát dao đầu tiên.

Đương nhiên Trần Thuật là ngoại lệ.

Trước khi hội nghị bắt đầu y bằng vào bộ đao pháp gia truyền, cho cho Tô Âm máu me đầm đìa rồi.

Không ai lên tiếng cả, tất cả mọi người không uống trà thì cũng gửi hồn vào mây gió, Lật Côn thờ dài trong lòng, đành phải điểm danh:

- Tiêu Phẩm Thanh, cậu là người phụ trách phòng văn học, tác phẩm này cũng do cậu phát hiện ra. Khi cậu xem kịch bản này, trong đầu hẳn là nghĩ tới ai là người thích hợp diễn vai chính phải không?

“Jesus, Allah, đức Phật, có ngài nào nghe thấy lời của con không, cứu con với!” Tiêu Phẩm Thanh kêu trời kêu đất trong lòng, tim đập thành thịch như muốn bỏ trốn, hẳn chỉ là nhân viên văn phòng, là một biên kịch nghèo si mê biên soạn tình tiết nhân vật, hẳn làm sao có kinh nghiệm đối diện với cảnh gió tanh mưa máu này.

Thà bảo hẳn tăng ca một tháng còn hơn, hẳn dính dáng gì vào chuyện này chứ? Mà nghe giọng điệu có vẻ ông chủ không vui vì mình phát hiện ra kịch bản này.

Cũng phải thôi, nếu không phải vì kịch bản này thì hai bà cô tổ kia không diễn vở cung đấu này.

Nhưng mà chính chủ ngồi kia, tại sao không hỏi y mà lại hỏi mình.

Làm sao mình dám nói, Không Nhược Khuê thì vạn vạn lần không dám đắc tội rồi, nhưng mà con nhỏ loli kia cũng đắc tội được sao? Nữ nhân giới giải trí, bất kể là loại hình thanh cao, đáng yêu, kiêu ngạo hay gì gì chẳng nữa thì có chung một điểm ... Không một ai hiền lành thánh thiện.

Ông chủ chiếu mắt về phía mình, Tiêu Phẩm Thanh tư cách im lặng cũng chả có, đánh liều nói:

- Ông chủ, trước khi mua kịch bản này, tôi chuyên môn đi tìm tổng giám Trần để tìm hiểu về câu chuyện và nội dung tiếp sau đó, đồng thời cũng hỏi nhân tuyển nữ chính tốt nhất trong lòng anh ấy là ai ... Tổng giám Trần cực lực tiến cử Khổng Khuê, Khuê tỷ của chúng ta. Tôi nghĩ, có lẽ trong quá trình sáng tác, tổng giám Trần lấy hình tượng của Khuê tỷ để làm mẫu.

Chương 083: Đồ cùng chủ kiến.

Khổng Nhược Khuê người hơi nghiêng sang, đôi mắt như sao đêm nhìn Trần Thuật, dò hỏi: Có phải thế không?

Trong lòng cô cũng biết điều này là không thể, vì khi Trần Thuật viết kịch bản này, hai người chưa gặp nhau ở Hoa Thành. Chẳng lẽ trước đó anh ấy xem mình diễn xuất rồi thích mình? Nhất định là thế, ai mà không thích Khổng Khuê chứ?

Trần Thuật nghe mà lên cơn đau bao tử, cái tên này nhìn mặt thật thà vậy mà âm hiểm, bảo sao lúc đó gặp nhau lại cứ nhất định hỏi mình nhân tuyển nữ chính, té ra là đào hồ chôn mình.

Cho dù hỏi Trần Thuật một trăm lần y cũng không ngần ngại trả lời đó là Khổng Nhược Khuê, vì kịch bản này Khổng Nhược Khuê giúp y được đưa ra, ít nhất thì y nghĩ thế. Nếu nói Khổng Nhược Khuê không làm gì, Trần Thuật không tin.

Sự thực là Khổng Nhược Khuê không làm gì cả, lúc Tiêu Phẩm Thanh đọc kịch bản, cô còn đang ngủ bù mà.

Còn phía Tô Âm thì sao?

Trước tiên tạm thời chưa nói bọn họ không có bất kỳ qua lại nào, chẳng qua là liếc vài giây phim Tô Âm đóng, xem qua vài tiết mục Tô Âm tham gia, khi đó cảm thấy cô gái này rất

thông minh, rất hiểu lấy lòng người khác, chịu khó chịu khổ, nổi tiếng là chuyện sớm muộn.

Nhưng mà chuyện lần này mới nhận ra, Tô Âm tàn nhẫn độc ác thế nào.

Rõ ràng biết Không Nhượng Khuê thích kịch bản này nhưng ngang ngược chen chân vào, nếu thực sự là thích kịch bản này thì Trần Thuật không có gì để nói. Trong Hoa Mỹ, nghệ sĩ vì tranh nhau tài nguyên mà đánh nhau cũng thấy rồi, ai cũng muốn được nổi tiếng, cạnh tranh đôi khi là tốt, công ty cũng được lợi.

Nhưng Tô Âm chẳng qua là muốn lợi dụng Không Nhượng Khuê thời gian dài không có tác phẩm mới để đạp xuống dưới chân ... Chân to của tôi bị cô đạp xuống, vậy tôi thành cái gì?

Đó là nguyên nhân ngay từ đầu Trần Thuật đã cố tình nhắm vào Tô Âm.

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ.

Không Nhượng Khuê tin tưởng nhân phẩm của y, giúp y vào Đông Chính, thừa nhận tài hoa của y, tiến cử tác phẩm của y tới phòng văn học, vậy mà Tô Âm nhảy ra ý đồ độc ác muốn đạp cô xuống?

Thân là tri kỷ của Không Nhượng Khuê, nhưng Trần Thuật không muốn chết, liền giúp cô đạp chết Tô Âm.

- Khi đó biên kịch Tiêu nhờ tôi tiến cử vai nữ chính, đúng là tôi thấy cô Không Khuê rất thích hợp vai diễn này.

Trần Thuật cười gật đầu xác nhận lời Tiêu Phẩm Thanh:

- Tôi còn nhớ biên kịch Tiêu còn nói là chí lớn gặp nhau, anh ấy nói ngoài Khuê tử ra không ai thích hợp với vai nữ chính hơn được.

Tiêu Phẩm Thanh cười khở không thôi, ném cho Trần Thuật ánh mắt cầu xin, Trần Thuật chỉ nhắc tới là dừng, không nói thêm gì nữa.

- Vậy phòng bản quyền có ý kiến gì không?

Lật Côn liếc về phía Tiêu Phẩm Thanh vừa vòng vo đem thái độ của mình thể hiện ra, không tiện nổi giận với những người viết lách này, di chuyển mục tiêu:

Lý Kim Long nãy giờ cúi đầu, vờ vờ vịt vịt nhìn vào laptop, tỏ ý đứng ngoài cuộc, dè dặt vẫn bị ông chủ điểm danh, không còn cách nào khác nói:

- Trước khi mua bản quyền, vì thời gian cấp bách nên không thể xem hết được tác phẩm, chỉ cảm thấy tác phẩm này mới mẻ cảm xúc, nếu tùy tiện nói ra ai nên diễn vai chính là không tôn trọng tác phẩm ... Một bộ phim phải đầu tư vài chục thậm chí cả trăm triệu, chuyện này làm sao có thể qua loa. Nên tôi giữ lại ý kiến của mình.

Tiêu Phẩm Thanh hồi hận, tên này giáo hoạt quá, nói như chưa nói, được rồi, mình nhớ mấy câu này, lần sau học hẩn.

Lật Côn không có cơ truy hỏi hẩn, chuyển mục tiêu:

- Tổng giám đốc Kim, anh chủ quản nghiệp vụ nghệ sĩ, ý kiến của anh thế nào?

Kim Trạch Ngọc nâng kính gọng vàng đầy cảm giác thời thượng:

- Mức độ kén chọn của Khổng Khuê với kịch bản ra sao, mọi người đều biết. Hơn một năm qua cô ấy không đóng phim mới, đây là tổn thất cực lớn với công ty. Hiếm được một kịch bản mà cô ấy thích, nếu cô ấy nhận bộ phim này, dù sao có tác dụng thúc đẩy lớn với lợi nhuận của công ty.

- Giám đốc Kim nói thế thì tôi không đồng ý được rồi, Khổng Khuê nhận phim thì thúc đẩy lợi nhuận, chẳng lẽ Tô Âm nhận phim thì không chắc? Tô Âm hai năm nhận liền bốn bộ phim, cho nên báo cáo tài vụ của tập đoàn mới đẹp như thế, cô ấy là công thần của công ty. Chẳng lẽ chúng ta đối xử với công thần như thế à, thế chẳng phải khiến nghệ sĩ chần chừ phục vụ công ty phải nguội lạnh sao?

Lạc Thừa Bình lời lẽ cay nghiệt tỏ rõ thái độ kiên định đứng về phía Tô Âm:

- Chủ tịch Lạc, ý tôi không phải thế, tôi biết cống hiến của Tô Âm, rất cảm kích cô ấy, khi ăn cơm riêng, tôi không ít lần cảm ơn cô ấy ... Nhưng mà chuyện gì cũng phải có trước có sau. Khổng Khuê tới phòng văn học lấy kịch bản trước, nếu đi sau lại được, người ngoài nhìn vào sẽ thấy thế nào đây?

- Khi đó bản quyền còn chưa có ở công ty, trước sau cái gì? Khi bản quyền mua về, không phải Tô Âm liên hệ với phòng văn học đầu tiên à? Hiện giờ Tô Âm tinh lực dư dật, lại có lòng tiến thủ như vậy, muốn rèn giũa thêm kỹ thuật diễn xuất, chúng ta là người làm trưởng bối nên cổ vũ ... Tô Âm thích kịch bản này là chuyện tốt, tôi tin cô ấy sẽ diễn tốt.

- Đủ rồi, thế là tôi biết ý kiến của hai người rồi.

Lật Côn vỗ bàn ngăn cản cuộc cãi vã này:

- Khởi Nguyên, cậu có hứng thú với kịch bản này không?

Bạch Khởi Nguyên cười nói:

- Tôi tin kịch bản này của tổng giám Trần nhất định sẽ vô cùng tốt, chỉ là tôi chưa xem qua, cho nên không nói được. Có điều gần đây thực sự tôi quá bận, e khó rút thời gian ra mà xem được.

Kịch bản này do Trần Thuật viết, đó là khúc mắc lớn của Bạch Khởi Nguyên.

Có điều nếu Không Nhượng Khuê đóng nữ chính, hần miễn cường diễn nam chính. Dù sao tìm được một bạn diễn kỹ thuật hoàn hảo như vậy, cùng nhau đóng phim là chuyện rất thỏa mãn.

- Vậy cậu thấy kịch bản này rốt cuộc nên giao cho Không Khuê hay Tô Âm thích hợp hơn?

Thân là đại boss của công ty, Lật Côn chẳng lạ gì Bạch Khởi Nguyên cực kỳ coi trọng Không Nhượng Khuê, thậm chí còn có tình cảm đặc thù với cô bé này. Hai người hợp tác nhiều năm, diễn chung mấy bộ phim, quan hệ mật thiết, nếu để Bạch Khởi Nguyên lựa chọn, hần tất nhiên ngả về phía Không Nhượng Khuê:

Vậy thì có thêm phiếu của Bạch Khởi Nguyên, ông ta có thể gõ búa quyết định rồi, không cần phải làm kẻ ác nữa, dù sao lòng bàn tay hay mua bàn tay thì cũng là thịt cả.

Tô Âm lúc này hết sức khẩn trương, nhìn Bạch Khởi Nguyên chăm chăm, lòng nghĩ, Khởi Nguyên, đừng quên trước đó em đã gọi điện cho anh rồi nhé.

Bạch Khởi Nguyên đón nhận ánh mắt bốn xung quanh, bình tĩnh đáp:

- Vì tôi còn chưa xem kịch bản, không rõ tính cách nhân vật, cho nên không thể đưa ra ý kiến chính xác. .. Tạm thời tôi bảo lưu ý kiến, xin được nghe mọi người rồi sẽ quyết định.

Sắc mặt mọi người tức thì trở nên quái dị.

Ai chẳng biết quan hệ giữa Bạch Khởi Nguyên và Không Nhượng Khuê thân thiết thế nào, từ lúc Không Nhượng Khuê vào nghề cho tới nay đã gần bảy năm, hai người luôn là cặp đôi hoàng kim của Đông Chính, chỉ cần là phim do họ dẫn dắt thì đều có thể coi như đánh đâu thắng đó trên thị trường.

Không ít người tinh mắt nhìn ra sự chiều cố của Bạch Khởi Nguyên với Khổng Nhược Khuê khác biệt với nghệ sĩ khác thế nào, tạm chưa nói tới tình cảm nam nữ, quan hệ mật thiết giữa hai người, Tô Âm không thể sánh được. Vậy mà hiện giờ vào thời khắc sinh tử của nhất tỷ, Bạch Khởi Nguyên lại tạm thời không ý kiến.

Điều này có nghĩa là bộ đôi hoang kim của bọn họ đã xuất hiện vết nứt, hoặc là Bạch Khởi Nguyên đang ngầm ủng hộ Tô Âm thay thế vị trí của Khổng Nhược Khuê, chỉ ngại thể diện mà không nói.

Chương 084:

Tình thế đang có lợi cho Khổng Nhược Khuê tức thì trở nên khó lường, không khí hiện trường cũng trở nên nặng nề.

Tô Âm mừng thầm trong lòng, đôi mắt long lanh nước nhìn Bạch Khởi Nguyên, ánh mắt chuyển sang Khổng Nhược Khuê lại lần nữa cúi đầu xem điện thoại, chẳng có mấy biểu cảm, cứ như chẳng bận tâm tới diễn biến xúc quanh.

Vờ vẹt, xem cô vờ vẹt được tới bao giờ.

Chuyện vốn đã xong rồi, Bạch Khởi Nguyên đột nhiên lại giở quẻ làm Lật Côn bức tức trong lòng, song với nghệ sĩ thân phận kép như hắn, ông ta chẳng thể làm gì, chỉ là giọng nói không còn được vui vẻ như trước:

- Còn ai muốn bổ xung gì không?
- Tôi vẫn thấy Khổng Khuê thích hợp nhất.

Kim Trạch Ngọc thái độ trước sau như một:

- Khả năng diễn xuất của cô ấy là điều ai cũng thấy, cô ấy có sẽ diễn tốt vai diễn này.

- Tô Âm vô cùng nỗ lực cầu tiến, không việc gì cô ấy không làm được.

Lạc Thừa Bình đốp chát lại ngay:

- Tôi thấy Tô Âm đang làm rất tốt, sáng tạo ra không ít lợi ích cho công ty.

Phạm Hiếu Kính từ đầu tới giờ trầm mặc không nói gì lên tiếng, ông ta phụ trách nghiệp vụ quảng cáo của tập đoàn, ai sáng tạo lợi ích nhiều hơn thì ông ta ủng hộ người đó. Không Nhược Khuê từ chối không ít lời mời quảng cáo, trong khi Tô Âm là cứu tinh giúp ông ta hoàn thành chỉ tiêu:

Trước hội nghị này, Tô Âm đích thân tới nhà chào hỏi ông ta, mặc dù khi đó ông ta không trả lời dứt khoát, ông ta đợi lúc quan trọng nhất mới nói ra, như thế mới đủ sức nặng.

- Nếu chủ tịch Lạc chủ tịch Phan đều ủng hộ Tô Âm, vậy tôi thiếu số phải phục tùng đa số thôi.

Lật Côn người khà khà nhìn Tô Âm:

- Nếu vậy kịch bản này sẽ thuộc về ...

- Khoan đã ...

Cùng là hai chữ, nhưng lại từ miệng hai người khác nhau phát ra.

Trần Thuật lòng như lửa đốt, nhưng mặt vẫn tươi cười:

- Chủ tịch Lật, ngài vừa nói thiếu số phục tùng đa số, tôi và biên kịch Tiêu cũng bỏ phiếu cho Khuê tỷ, vậy kịch bản này có phải là do Khuê tỷ đóng vai chính không?

“Ông trời ơi, ông trời ơi, tôi không quen thằng điên này ...” Tiêu Phẩm Thanh sợ tới đái ra quần, các người tranh của các người, kéo theo tôm tép nhỏ như tôi làm cái gì? Hấn ra sức nháy mắt với Trần Thuật, ý bảo là đừng ý kiến nữa, cao tầng có quyết định rồi.

- Tôi đang nói tới BQT tập đoàn, không tới lượt cậu.

Lật Côn không vui, thằng nhóc này làm sao vậy, đến quy củ cũng không biết sao, khi người ta không hỏi thì cậu ngậm miệng lại:

Trần Thuật đã cố hết sức rồi, đành ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hai chữ “khoan đã” khác lại do Bạch Khởi Nguyên hô lên.

- Khởi Nguyên, cậu muốn bỏ xung gì sao?

Lật Côn day trán chỉ Bạch Khởi Nguyên, chuyện này sao lại rắc rối như vậy, vừa rồi hỏi ý kiến hấn thì hấn không nói, bây giờ khó khăn lắm mới đưa ra được quyết định thì cậu lại nhảy ra sinh sự:

- Chủ tịch Lật, vốn tôi muốn đợi nghe ý kiến của mọi người, nhưng mà một câu của chủ tịch Lật làm tôi rất có cảm xúc. Chủ tịch Lật nói “không nên để lòng công thần nguội lạnh” ... Câu này nói rất hay,

Bạch Khởi Nguyên đứng lên, hai tay chống bàn, trịnh trọng nói:

- Tôi nhớ bảy năm trước, khi đó lần đầu diễn chung với Khổng Khuê, cô ấy vẫn còn đi học, nhưng bằng vào kỹ thuật diễn xuất tinh tế và ngôn ngữ thân thể đầy linh tính khiến người xem thừa nhận. Bảy năm qua chúng tôi cùng nhau đóng năm bộ phim truyền hình, hai bộ phim điện ảnh, còn mấy lần đóng phim quảng cáo. Phim Bí mật năm ngoái càng mang lại cho công ty chúng ta vô số vinh dự và phần thưởng.

- Bạch Khởi Nguyên tôi phải nói với Khổng Khuê một lời cảm ơn, không có cô ấy, có lẽ không có tôi ngày hôm nay. Đông Chính chúng ta cũng nên nói một câu cảm ơn với Khổng Khuê, có cô ấy ở Đông Chính, chúng ta có thể tự tin giới thiệu với người khác “Khổng Khuê là nhất tỷ của Đông Chính”. Công hiến của cô ấy với Đông Chính nhiều như thế, vì tôi hi

sinh nhiều như thế, tuy tôi chưa xem qua kịch bản đó, nhưng phiếu của tôi bất kể thế nào cũng bỏ cho Không Khuê.

Cả phòng im phăng phắc.

Tất cả mọi người chần kinh nhìn Bạch Khởi Nguyên, nhìn vị được tập đoàn gọi là “Bạch gia” này.

Có ai không biết Bạch Khởi Nguyên vào nghề sớm, nổi tiếng sớm, thân phận địa vị của hắn hiện nay không chỉ là nhất ca ở Đông Chính, mà còn là đại ca trong giới giải trí.

Còn Không Nhược Khuê, mặc dù ngay trước khi vào nghề đã được đánh giá rất cao, từ dung mạo được lòng người đến kỹ năng diễn xuất vượt quá tuổi tác, cho nên được vào nữ phụ.

Đây là chuyện bình thường, với người mới có tố chất được công ty coi trọng, công ty không ngại khi ký hợp đồng không ngại đồng ý cho họ diễn “vai phụ số hai” hoặc “vai phụ số ba”, vì dù sao có nữ chính và nam chính tọa trấn, không lo không kiếm được tiền.

Nhưng từ số hai lên số một, không đơn giản chỉ là một bước.

Có vô số nghệ sĩ ngay từ khi vào nghề đã được đóng vai phụ số hai, được công ty đổ vô số tài nguyên, nhiều năm sau vẫn an phận ở vai phụ, khó thể hiện hết tài hoa, cuối cùng là chìm ngấm trong biển người mênh mông.

Vì thế Bạch Khởi Nguyên từ bộ phim thứ hai tiến cử Không Nhược Khuê làm nữ chính là một bước cực kỳ quan trọng, nếu không Không Nhược Khuê có diễn xuất thế nào, muốn lên được nữ chính, e cần vài ba năm tích góp độ nổi tiếng.

Chính vì thế mà mọi người đều nói rằng, không có Bạch Khởi Nguyên thì không có Không Nhược Khuê hôm nay.

Không ngờ rằng hôm nay Bạch Khởi Nguyên đích thân nói ngược lại không có Khổng Nhược Khuê thì không có Bạch Khởi Nguyên.

Không chỉ là lời cảm ơn, lại còn vào giây phút quan trọng nhất, đem phiếu bầu của mình bỏ cho Khổng Nhược Khuê.

“Bạch gia đúng là đáng mặt nam nhân chân chính!” Đây là suy nghĩ của không ít người. Thậm chí Trần Thuật tuy rùng mình vì thằng cha sến súa này cũng phải thừa nhận, đây đúng là sự cứu viện đúng lúc.

Chỉ có Tô Âm đứng ngồi không yên, Khổng Nhược Khuê ánh mắt vô cùng phức tạp.

Lật Côn cười lớn phá vỡ yên tĩnh trong phòng:

- Đúng thế, không thể làm lòng công thần nguội lạnh, câu này tôi cũng rất xúc động, rất hồ thẹn. Khổng Khuê tới Đông Chính thậm chí thoát được bảy năm rồi nhỉ, đã trưởng thành cùng truyền thông Đông Chính, thành tập đoàn Đông Chính như hiện nay, thành tiếng nói không thể xem nhẹ trong nghề ... Có Khổng Khuê, chúng ta có tự tin. Câu này hay, rất hay.

Tô Âm nhìn Lạc Thừa Bình và Phan Hiếu kính cầu cứu, nhưng hai lão già này im lặng.

Lật Côn nhìn sang Khổng Nhược Khuê:

- Tiểu Khuê, tôi phải nói một câu xin lỗi, tôi vẫn còn nhớ chính tôi và giám đốc Kim đã tới trường tìm cô ký hợp đồng, khi đó tôi có hứa, Đông Chính nhất định cho cô mọi thứ cô cần ... nếu như cô muốn kịch bản này, vậy ..

- Ông chủ.

Khổng Nhược Khuê cắt ngang lời Lật Côn:

- Tiểu Khuê, muốn nói gì sao?

Lật Côn hoang mang, hôm nay làm sao thế nhỉ, mình ra ngoài không xem lịch à, cứ tới lúc quan trọng lại có chuyện, đừng xảy ra chuyện gì nữa, có ai biết tôi bị đau tim không vậy:

- Tôi muốn giao kịch bản Chàng cơ trưởng cho Tô Âm.

Không Nhược Khuê bình tĩnh nói:

Rồi, lại một lần nữa cả phòng không ai nói được gì.

Vừa mới rồi hai người còn tranh nhau tới sống chết, hại những người bàng quan cũng lên huyết áp theo, bây giờ khi mọi chuyện đã xong xuôi, vậy mà ... Vậy mà, thế này đây.

Cả Trần Thuật cũng choáng, chân to của tôi, cô làm cái gì thế?

Chương 085+86+87: Chân tình hay giả ý.

- Tiểu Khuê, cô nói cái gì vậy?

Lật Con lão đảo, nếu không phải là vì có quá nhiều người đang ở đây, ông ta đã lên tiếng cầu xin rồi, Đại tiểu thư ơi, rốt cuộc cô muốn hay là không? Đừng trêu tôi nữa có được không? Đám nghệ sĩ các người diễn trước ống kính là đủ, đừng diễn khắp nơi như thế, mang ra ít chân thành đi, tôi già rồi, không nhìn rõ đâu:

- Tôi nói, nên giao Chàng tiên sinh cho Tô Âm, cô ấy thích hợp với vai Đồng Hâm hơn tôi.

Không Nhược Khuê nhìn Tô Âm mỉm cười:

- Tiểu Khuê, cô chắc chứ?

Lật Côn không muốn chơi nữa, ai cũng được, nhận lấy cái kịch bản khôn kiếp đó đi:

- Chắc ạ.

Không Nhược Khuê gật đầu xác nhận:

Vốn Tô Âm nghe thấy lời “thỏ lộ” đầy thâm tình của Bạch Khởi Nguyên thì lòng đã như tro tàn rồi, nhưng khi Khổng Nhược Khuê muốn đem kịch bản này nhường cho cô, càng thấy sống không bằng chết.

Nếu mình có được kịch bản này nhờ Khổng Nhược Khuê nhường cho, sau này làm sao còn ngẩng đầu lên trước mặt cô ta được nữa chứ?

Tô Âm mặt đầy kinh hoàng xua tay:

- Chị Khổng Khuê, em nghe anh Khởi Nguyên và ông chủ nói, lòng cũng rất cảm động, em thấy kịch bản này giao cho chị là thích hợp nhất.

- Em có thực lòng thích kịch bản này không?

- Có, em rất thích ...

Tô Âm vì kịch bản này mà tranh giành như thế, giờ còn có thể nói là không thích à? Nhưng mà cô tranh vị trí nhất tỷ cơ mà:

Nhưng mà cô không có cơ hội rồi, qua chuyện hôm nay cô nhìn ra, cho dù hiện giờ mình có đà thắng tiến mạnh mẽ vẫn không so được với cơ sở của Khổng Nhược Khuê, lại còn có Bạch Khởi Nguyên làm hậu thuẫn.

Tranh không nổi.

- Được rồi, nếu như em đã thích vậy quyết định thế đi.

Khổng Nhược Khuê giờ hai nắm đấm lên cổ vũ:

- Cố lên, chị rất mong đợi tác phẩm của em được trình chiếu.

- Chị Khổng Khuê ...

- Không cần nói lời khách sáo, thế thì xa lạ quá, chúng ta đều là người một nhà mà, vốn phải nên giúp đỡ nhau. Lần này

chị nhường cho em, lần sau em có kịch bản hay lại nhường cho chị là được rồi, phải không.

Tô Âm rất muốn gào lên không, Lật Côn đã đứng dậy vỗ tay:

- Mọi người, vỗ tay vì Không Khuê của chúng ta.

Cả phòng đứng dậy vỗ tay rào rào.

Tô Âm thì cảm thấy, mỗi cái vỗ tay kia là đang tát vào mặt mình.

Chẳng biết hội nghị kết thúc từ lúc nào, chẳng biết mình trở về phòng nghỉ ngơi như thế nào, từ lúc mọi người đứng lên vỗ tay Không Nhược Khuê, đầu óc Tô Âm trống rỗng.

Người ta vỗ tay, Tô Âm cũng vỗ tay theo, vỗ tay xong lại thâm hận vì sao mình cũng phải vỗ tay.

Con người sống trên đời, có ai không như thế, bị số đông ép làm chuyện mình không muốn làm.

Thua rồi.

Thua rất triệt để.

Thua tan nát cả rồi.

Độ nổi tiếng tăng vùn vụt, fan bao vây ca ngợi, xum quanh nịnh nọt lấy lòng làm Tô Âm mỗi ngày đều phiêu diêu như ở trên mây. Cùng với sức nóng tăng lên, tâm khí thêm cao ngạo, dã tâm như con dã thú muốn phá toang lồng xông ra, muốn đoạt lấy mọi thế.

Đợi thời thế mấy năm, vừa mới muốn ngai đầu lên đã bị người ta tát cho một cái văng trở lại.

“Không Khuê, cô tưởng rằng không ai thắng được cô sao?”

- Tiểu Âm ....

Vương Lâm không có tư cách tham gia hội nghị, ngồi ở phòng sốt ruột chờ đợi, vừa thấy Tô Âm về, vội đi nhanh tới hỏi:

- Sao rồi, có thắng không?
- Chị Lâm ...

Chương 088: Ngàn vạn lần đừng trêu vào Bộ Cặp.

Tô Âm nhào vào lòng Vương Lâm, lòa khóc như đứa trẻ:

- Bọn họ bắt nạt em, bọn họ vào hùa bắt nạt em ...

- Tiểu Âm, Tiểu Âm , đừng khóc ...

Trương Lâm cuống lên vỗ vỗ vai Tô Âm:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bọn họ bắt nạt em ra sao? Nói với chị Lâm, chị dù có mất cái công việc này cũng phải đi đòi lại công bằng cho em.

Tô Âm cứ khóc không ngừng, khóc tới nước mắt nước mũi rùng rùng, khóc tới muốn ngất đi, làm người ta đau lòng không thôi.

- Tiểu Âm đừng khóc, đừng khóc nữa, mau nói cho chị biết xảy ra chuyện gì, chị giúp e, nhất định giúp em lấy được kịch bản đó.

Vương Lâm lấy khăn tay ra, cẩn thận lau nước mắt trên khuôn mặt non nớt, nhỏ nhẹ an ủi:

- Kịch bản thuộc về em rồi.

- Hả?

Vương Lâm mừng rỡ, như vậy chẳng phải thắng rồi hay sao, còn khóc lóc gì nữa? Nhưng rất nhanh thấy không ổn, cho dù có mừng quá mà khóc thì cũng không cần khóc tới thảm thiết như thế, vẻ mặt đâu thấy chút niềm vui nào:

- Lấy được rồi sao còn khóc?

- Là Không Khuê nhường cho em.

Tô Âm gào lên:

Thôi xong rồi.

Vương Lâm nghe tới đó là hiểu.

Bọn họ thua rồi, nhưng bên chiến thắng lại nhường chiến lợi phẩm cho.

- Cô ta làm thế không phải khinh người quá lắm sao?

Vương Lâm tức thì cũng nổi giận:

- Thắng thì thắng, có cần sỉ nhục người ta như thế không?

- Đúng thế.

Có người phụ họa, Tô Âm ra sức gật đầu, khóc nức lên:

- Cô ta thắng rồi, ai cũng ủng hộ cô ta, kết quả cô ta tặng kịch bản cho em ... Em thua thiệt lớn như thế còn mắc nợ cô ta. Sau này không thể cùng cô ta tranh chấp cái gì nữa, nếu không thành kẻ vong ân phụ nghĩa không biết tốt xấu, chị bảo sao cô ta có thể làm thế.

- Con tiện nhân đó thật độc ác.

Vương Lâm khe khẽ vỗ lưng cho Tô Âm, muốn tô âm mau chóng bình tĩnh:

- Nhưng sao Không Khuê có thể thắng được cơ chứ, chẳng phải chúng ta tới tận nhà báỉ phỏng chủ tịch Lạc, chủ tịch Phan rồi sao? Họ đều hứa ủng hộ em. Bạch Khởi Nguyên thì không hi vọng hẳn ủng hộ, nhưng em đã nói khó như thế, hẳn sẽ đứng ngoài cuộc thôi ... Ngay cả chủ tịch Lật cũng có khuynh hướng ngả về em, bên đó chỉ có phó tổng giám đốc Kim thì làm sao mà trở mình được.

Tô Âm cố gắng kìm nén nước mắt, đem đầu đuôi sự việc kể ra, kể xong lại rúc vào lòng Vương Lâm khóc, khóc tới

trước ngực Trương Lâm ướt cả mảng.

- Thì ra Bạch Khởi Nguyên trở mặt à, con người này thật âm hiểm, biết nói sao nhỉ, nhìn bề ngoài thì lịch thiệp âm áp, quan tâm trọng nghĩa, té ra là kẻ bụng dạ toan tính xấu xa thâm hiểm như thế, muốn mượn em để lấy lòng Không Khuê đây mà.

Trương Lâm nghiêng răng ken két, lập tức hiểu ra hành động trước sau bất nhất của Bạch Khởi Nguyên:

- Còn không phải thế sao, hẳn là thứ giả nhân giả nghĩa, lúc đầu dồn Không Khuê vào thế khó, hẳn hẳn ..

Tô Âm vì chuyện này ám ức không kém:

- Chẳng qua là để vào lúc quan trọng nhất vực cô ta lên, để cô ta phải nhớ ơn hẳn, gì chứ, tên đồng bóng đó mà cũng mơ tưởng đưa Không Khuê lên giường à, làm ăn được gì không, đồ đồng bóng, đồ nguy quân tử.

- Nói nhỏ thôi, nói nhỏ thôi.

Vương Lâm hoảng hồn rồi rít che miệng Tô Âm:

- Em không muốn sống nữa hay sao, người ta mà nghe thấy là hết đây.

Tô Âm cắn chặt răng, kìm nén xuống.

- Vậy là biên kịch kia cũng là người của Không Khuê.

- Chắc chắn là thế, chị không nhìn thấy đôi gian phu dâm phụ ấy kẻ hát người bè ra sao, em hận không thể ngoạm một miếng thịt của tên Trần Thuật, chị không tưởng tượng được trên đời này vì sao trên đời lại có kẻ đáng ghét như thế.

Tô Âm nhớ lại bản mặt của Trần Thuật là muốn phát cuồng:

- Trách chúng ta không chuẩn bị đầy đủ.

Chuyện đã thế rồi, làm sao giảm thiểu thiệt hại, Vương Lâm bình tâm lại, dỗ dành Tô Âm trước:

- Khổng Khuê hẳn là mới đầu không quen biên kịch này, nếu không kịch bản đã tới thẳng tay cô ta rồi, chứ không phải cần gửi qua hòm thư của phòng văn học, sau đó mới tiếp xúc với y ... Nếu chúng ta không sơ xuất thì tên Trần Thuật đó đã là người của chúng ta. Điểm này chị tin vào sức hút của Tiểu Âm, Tiểu Âm muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn tướng mạo có tướng mạo, lại còn biết làm nũng, có nam nhân nào không mềm nhũn xương ra? Khổng Khuê thì lạnh băng xa cách, người ta nhìn thấy đã muốn tránh xa rồi, sao so với em được.

- Hừm, bây giờ y là kẻ địch sinh tử của em, có em thì không có tên Trần Thuật đó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Âm đỏ bừng bừng như gà chọi hiếu chiến:

- Tiểu Âm, đừng vì một nhân vật nhỏ mà phiền não, bây giờ chúng ta cần nghĩ tới xử lý chuyện tiếp theo ra sao.

Vương Lâm khuyên:

- Đúng đúng, chị Lâm, chúng ta phải làm sao?

Tô Âm lúc này lòng đã loạn:

- Thứ nhất, chúng ta phải làm ra thái độ kịch bản kia là do chúng ta giành được, cần phải để cho người ngoài nghĩ rằng chúng ta đã giành được chiến thắng, cho nên em phải phấn chấn lên, đừng lộ sơ hở.

Vương Lâm dặn điều đầu tiên:

- Vâng.

Tô Âm gạt đầu, quả không hổ danh diễn viên chuyên nghiệp, muốn là ngừng khóc ngay được, sau hội nghị này tin đồn có lẽ bay đầy trời, mình phải vững vàng:

- Thứ hai, kịch bản Chàng cơ trưởng nếu như đã vào tay chúng ta, em phải điều chỉnh tâm thái, diễn cho thật tốt ....

Vương Lâm rất sợ Tô Âm giận cá chém thớt:

- Phòng văn học coi trọng như thế, Khổng Khuê cũng ra tay tranh đoạt, chúng tao đây là kịch bản tốt, em nên đi tìm chủ tịch Lật, để ông ấy cung cấp nguồn lực tốt nhất cho bộ phim này. Nếu như biến nó thành phim ăn khách, chút ủy khuất có là gì, thành tích mới là quan trọng nhất.

- Nhưng mà em ghét tên biên kịch đó lắm, phim mà hot, không phải giúp y hot lên theo à?

Tô Âm chưa cam tâm:

- Tiểu Âm, em vào nghề mấy năm rồi, sao không hiểu đạo lý này? Trong cái nghề này, độ nổi tiếng là tất cả, đợi em lên tới đỉnh cao rồi, sẽ thấy đây là chuyện quá nhỏ nhặt. Lúc đó trong tiệc mừng công, tên Trần Thuật ấy còn tới mời rượu lấy lòng em ấy chứ.

Vương Lâm an ủi:

- Vâng, em nghe chị.

- Thứ ba, vẫn phải nghĩ cách gây dựng quan hệ tốt với Bạch Khởi Nguyên, hắn mới là trở ngại lớn nhất trong việc lật đổ Khổng Khuê.

Vương Lâm lấy lược nhỏ trong ví ra, chải lại mái tóc cho Tô Âm, cẩn thận lấy phấn trang điểm lại, không cho ai nhìn ra Tô Âm vừa khóc:

- Đã biết hắn là tên nguy quân tử nham hiểm, vậy thì càng phải cẩn thận đối đãi với hắn.

- Em hiểu.

Tô Âm đã dần bình tĩnh hơn, biết dù thế nào cũng không thể vì chuyện này mà trở mặt với Bạch Khởi Nguyên, mặc dù cổ phần của hắn không phải nhiều, nhưng thân phận kếp rất hữu dụng:

- Được rồi, để chị ra ngoài nghe ngóng, em nghỉ ngơi đi. Hôm nay làm Tiểu Âm của chúng ta mệt rồi, chị bảo trợ lý đi mua bánh ngọt mà em thích nhất, hủy vài lịch trình không cần thiết ...

Mặc dù biết Tô Âm chẳng phải cô bé đơn thuần, Vương Lâm vẫn bất giác đối xử với Tô Âm như trẻ con, đó là sự lợi hại của Tô Âm:

- Em cũng đi một chuyến.

- Em đi đâu?

- Chịu ủy khuất lớn như thế, em tất nhiên phải đi khóc lóc với đám chủ tịch Lật một phen chứ.

Tô Âm soi gương, hai mắt sưng húp hết sức đáng thương:

- Trẻ có khóc mới có kẹo ăn, hình tượng này rất tốt, em đi kiếm kẹo đây.

Nói xong đeo túi sách lên vai đi ngay:

“Đám bà cô này đều thành tinh rồi” Vương Lâm ngồi ngó người ra một lúc rồi khẽ thở dài, hồi mình bằng tuổi này thực sự còn vô tư lắm.

.....

Bạch Khởi Nguyên vừa mới đẩy cửa văn phòng mình thì Đằng Vân đang sốt ruột đi qua đi lại, thấy hắn một cái dậm chân trách:

- Bạch gia, không phải trước đó nói với anh rồi sao, cần giữ khoảng cách thích hợp với Khổng Khuê, để cô ta gặp thất bại

mới biết thế nào là khác biệt, nếu không cô ta không biết trời cao đất dày đâu. Nhưng sao tôi lại nghe nói rốt cuộc Không Khuê chuyển bại thành thắng? Có phải anh lại không nhận được giúp đỡ cô ta không?

Bạch Khởi Nguyên có chút uể oải khe khẽ lắc đầu:

- Nếu như làm theo cách của cô, kết quả cuối cùng sẽ thế nào?

Đặng Vân khựng người lại:

- Ý Bạch gia là sao?

- Tôi nói nếu tôi xa lánh Không Khuê, phản đối cô ấy hoặc giữ thái độ trung lập thì Không Khuê sẽ thế nào?

- Khả năng làm Không Khuê thực sự ý thức được tầm quan trọng của Bạch gia.

Nhìn nụ cười tủm tỉm của Bạch Khởi Nguyên, Đặng Vân sợ hãi lùi lại, cô biết hắn đang tức giận, thậm chí là cuồng nộ:

- Đúng rồi, cô nói với tôi, đại đa số nữ nhân đều như thế.

- Đúng thế ạ.

Đặng Vân gật đầu:

- Vì thứ càng dễ dàng có được càng không biết trân trọng, nhất là với nữ nhân xinh đẹp càng cho rằng người ta tốt với mình là hiển nhiên. Nếu không khiến họ phải bỏ tâm huyết, phải bỏ công sức, thậm chí hi sinh lớn hơn, bọn họ không hiểu rằng thứ mình có được không dễ dàng.

- Nhưng Không Khuê không phải như vậy, cô ấy không phải số đông tầm thường đó ... cô ấy không phải cô gái bình thường.

Bạch Khởi Nguyên miệng tuy cười nhưng ánh mắt đã lộ sự hung bạo tàn nhẫn:

- Cô ấy sẽ ngay lập tức giữ khoảng cách với tôi, cô ấy sẽ coi tôi là tên tiểu nhân vô sỉ mà tránh thật xa. Khi đó tôi làm sao có thể tiếp cận cô ấy nữa? Tôi làm sao đi vào trái tim cô ấy?

Đặng Vân líu lưỡi.

- Đặng Vân, cô thực sự muốn tốt cho tôi sao, thực sự muốn tôi và Khổng Khuê tới với nhau sao? Nếu cô thật lòng, vậy chứng tỏ trí tuệ của cô có vấn đề, nếu cô giả dối, vấn đề càng lớn.

Bạch Khởi Nguyên rồi dùng ngón tay xỏ vào vị trí tim của Đặng Vân:

- Đó là chỗ này có vấn đề.

Ngón tay của Bạch Khởi Nguyên không dùng lực, nhưng Đặng Vân lại đau thấu tim, cứ như cái chọc khê đó đã đâm xuyên thân thể của mình vậy.

Có lẽ ở trong cuộc tranh đoạt này cô đóng vai trò không vẻ vang gì, nhưng dù tốt hay dù xấu, cô là một nữ nhân, có tình cảm có dục vọng của mình, tình cảm đó đôi khi lấn át lý trí.

Cô yêu Bạch Khởi Nguyên, nhưng lại phải giúp hắn theo đuổi một cô gái khác.

Là thật lòng cũng có giả dối, cô thật lòng muốn tốt cho Bạch Khởi Nguyên, không muốn hắn đến với Khổng Nhược Khuê, đây là một thể mâu thuẫn.

- Khởi Nguyên.

Vành mắt Đặng Vân ướt nhòe, giọt nước mắt long lanh lăn dài trên gò má:

- Không được khóc.

Bạch Khởi Nguyên trầm giọng nói:

- Tôi ghét nhất nữ nhân khóc.

Đằng Vân dùng mu bàn tay lau nước mắt, không ngờ càng lau nước mắt chạy ra càng nhiều, chỉ đành quay người đi, che lấy mặt.

Cảnh đó làm cơn cuồng bạo trong lòng Bạch Khởi Nguyên lắng xuống rất nhiều, ánh mắt hòa hoãn hơn, cái nụ cười khiến người ta không rét mà run cũng biến mất, nói với bóng lưng có chút gầy gò đang không ngừng run lên:

- Khổng Khuê thông minh như thế, cô cho rằng cô bảo phóng viên chụp trộm chúng tôi ăn cơm, cô ấy không biết sao, cô ấy chỉ không muốn nói ra mà thôi.

- Khởi Nguyên, em chỉ muốn giúp anh, Khổng Khuê quá cẩn thận, em nghĩ, nếu đem quan hệ hai người bộc lộ trước truyền thông, nói không chừng gạt đi chương ngại trong lòng cô ấy, xúc tác để cô ấy có thể tiến tới. Nếu không anh tiến một bước, cô ấy lùi một bước thì tới bao giờ?

Đằng Vân nói trong nước mắt ghen ngào, với một cô gái, còn điều gì đau đớn hơn thế:

- Làm thế không phải giúp tôi mà là hại tôi, cô là trợ thủ của tôi, mọi việc cô làm sẽ bị Khổng Khuê hiểu lầm là tôi sai cô làm. Cô nghĩ xem, trong lòng Khổng Khuê sẽ nghĩ về tôi thế nào? Mời ăn một bữa cơm, lại lén liên hệ với phóng viên chụp trộm, không phải hành vi tiểu nhân à? Bạch Khởi Nguyên tôi không làm chuyện vô sỉ như thế.

- Nhưng ..

- Không có nhưng gì hết.

Bạch Khởi Nguyên quát ngang:

- Sau này chuyện của tôi, không cho cô xen vào, trong lòng tôi tự có chủ ý. Cô chỉ cần làm đúng chức trách là được.

- Vâng, em biết rồi.

Đặng Vân lí nhí nói:

Bạch Khởi Nguyên đi tới lấy bình giữ nhiệt rót cốc nước, hắt ra ngoài luôn mang theo bình giữ nhiệt để uống nước ấm, vì thế mà còn khơi lên phong trào “người trẻ tuổi uống nước ấm dưỡng sinh”, giúp doanh số của hãng kinh doanh bình giữ nhiệt hắt dùng tăng chóng mặt.

Đợi Đặng Vân bình tâm lại mới nói:

- Vừa rồi chủ tịch Lật giữ tôi lại nói chuyện, bảo Không Khuê quá kén chọn kịch bản, xem ra thời gian tới khó mà đóng phim mới, muốn tôi cùng Tô Âm cùng diễn chung bộ Chàng cơ trưởng, cô thấy sao?

Đặng Vân lấy khăn tay lau nước mắt, thấy Bạch Khởi Nguyên vẫn còn tin tưởng mấy, lòng ấm áp phần nào, quay lại hỏi:

- Khởi Nguyên, anh xem kịch bản này chưa?

- Chưa.

Nói chính xác là Bạch Khởi Nguyên không muốn xem, ai mà ngờ được kịch bản này do Trần Thuật viết, hắt không thích Trần Thuật, không thích cách nói chuyện của y, không thích tiếng cười của y, không thích y và Không Nhược Khuê ở cùng nhau ...

Hai người đó thực tế cũng không tiếp xúc mấy, nhưng mỗi lần gặp mặt đều là vì Không Nhược Khuê, hắt cảm giác được, Không Nhược Khuê đối xử với Trần Thuật không giống với người khác.

Không Nhược Khuê si mê với diễn xuất, thích hóa thân vào nhân vật khác nhau, chưa từng yêu đương, thi thoảng có vài scandal tình ái, nhưng nhanh chóng tiêu tan. Vì đám chó săn

hào hứng theo dõi một thời gian, phát hiện đúng như cô nói, chỉ là “bạn bình thường thôi”, thậm chí còn chẳng thể nói là bạn. Không Nhược Khuê hoặc là quay phim, hoặc là quay quảng cáo, hoặc là ở lý trong nhà và mỗi ngày đi tới phòng luyện tập, sinh hoạt đều đặn tới khô khan, dù thi thoảng ra ngoài thì cũng đi với nữ nhân. Còn đối tượng đồn đại hẹn hò thì mấy tháng chẳng chạm mặt một lần, thế còn gọi gì là yêu đương.

Đó là đóa hoa lạ trong giới giải trí.

Bởi vì hiểu Không Nhược Khuê, biết con người cô, khác biệt hoàn toàn với nữ nhân phù phiếm nông cạn giới giải trí, cho nên Bạch Khởi Nguyên mới si mê cô như thế, muốn thành bạn đời của cô.

Nhưng Không Nhược Khuê dù rất khách khí với hắn, song cũng rất cẩn thận, vậy vì sao lại đối xử khác với Trần Thật? Lại buông lỏng phòng bị, phá vỡ giới hạn như thế?

Trước khi Trần Thuật xuất hiện, Không Nhược Khuê giữ khoảng cách với tất cả nam nhân. Bạch Khởi Nguyên cho rằng đó là cô tự bảo vệ bản thân, vì giới giải trí thực sự quá hỗn loạn thị phi, ăn cơm với bạn bè là “có chuyện muốn nhờ vả”, uống rượu với nhau là “ở chung một phòng”, buổi tối ăn no một chút bị suy diễn thành “đang có thai”.

Thực tế thực tế vốn còn đen tối hơn đồn đoán, ở nơi quy tụ toàn mỹ nam mỹ nữ đó, sao lại chẳng biến thành bãi săn cho những kẻ xấu?

Bởi thế một cô gái biết giữ mình thành quý giá thế nào.

Nhưng vì sao em lại cho Trần Thuật ngoại lệ?

Vì sao em lại cùng thứ nam nhân đó ngồi ở quán mỳ sập xệ, ăn thứ món ăn thấp kém, vì sao em lại đi ăn hải sản bên

đường giữa đêm khuya, quá sức bất cần. Rồi thậm chí vì nam nhân đó mà mạo hiểm nhảy ra tranh đoạt kịch bản.

Nếu chuyện gì Không Nhược Khuê không thích, không ai có thể cưỡng em được.

Bạch Khởi Nguyên không tin Trần Thuật có thể ưu tú hơn mình, càng không tin Không Nhược Khuê lại yêu một nam nhân như thế.

Nhưng, sự thực chứng kiến không khởi làm hấn nghi ngờ.

“Hay là vì trong lòng vô tư, nên không bận tâm bên ngoài suy đoán quan hệ của họ thế nào?” Bạch Khởi Nguyên tự an ủi mình như thế.

“Chẳng may thực sự là cô ấy thích Trần Thuật thì sao?”

Suy nghĩ này làm Bạch Khởi Nguyên giật nảy mình.

Một tên nam nhân bỗng đứng ở đâu xuất hiện, làm sao so được với sự che chở và bầu bạn bao năm của mình chứ?

- Em thấy chuyện cấp bách hiện nay là xem kịch bản đó đã, nếu kịch bản thực sự đặc sắc như người ta nói, anh và Tô Âm cùng đóng một bộ phim cũng không tệ. Dù sao Tô Âm có lượng fan trẻ hết sức yêu quý, anh có thể mở rộng ảnh hưởng của mình, đây là chuyện tốt ...

Đằng Vân đang lo Bạch Khởi Nguyên dù sao cũng tuổi rồi, fan cũng đang dần nhiều tuổi hơn, fan lớn tuổi tuy vẫn theo dõi, nhưng mức độ ủng hộ không thể bằng fan trẻ, ít nhất có cuộc sống riêng, không thể lên mạng vì thần tượng cãi nhau:

- Tiềm lực của Tô Âm rất lớn:

- Tôi hiểu.

Bạch Khởi Nguyên gật đầu, đối với tính chuyên nghiệp trong công tác, hấn vẫn tin Đằng Vân:

- Nếu kịch bản không hay, hoặc không đạt được tới tầm thì từ chối.

Đặng Vân bặm môi dưới, nói:

- Anh đã tỏ thái độ ủng hộ Khổng Khuê ở cuộc họp cao tầng, giờ lại từ chối vai nam chính, thế nào cũng khiến Khổng Khuê cảm động, người ngoài thấy anh có tình có nghĩa.

Bạch Khởi Nguyên nhìn Đặng Vân đầy thâm ý:

- Vậy để tôi xem kịch bản, cô làm việc của mình đi.

- Vâng ạ.

Đặng Vân khẽ đáp, sách túi lên, lưu luyến nhìn Bạch Khởi Nguyên một cái mới đi:

Đến khi cửa đóng lại rồi, Bạch Khởi Nguyên vẫn nhìn chăm chăm về phía Đặng Vân rời đi, lẩm bẩm, nếu có một người quá hiểu mình, thật là khiến người ta thấy không an toàn.

Cầm kịch bản lên, lắc đầu cố xua đi hình ảnh không hay nào đó.

.....

Nếu nói cách đối xử của Khổng Nhược Khuê với Trần Thuật khác với người khác ở chỗ nào thì đó là, với người khác, cô rất khách khí nhưng giữ khoảng cách rõ ràng, với Trần Thuật, ngoài thì ngang ngược vô lý, kỳ thực lại vô cùng ôn nhu chu đáo.

Vị trí kín đáo trên tầng ba nhà hàng Tây với cách trang trí lãng mạn, Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê ngồi đối diện với nhau.

Khổng Nhược Khuê vừa xem thực đơn vừa nói với giám đốc nhà hàng:

- Bò Kobe phi lê, chín bảy phần, canh nấm, một đĩa sa lát.

Nghĩ một lúc hỏi:

- Chỗ các anh có vang Château Latour năm nào ngon không?

- Chúng tôi có vang Château Latour năm 2005 tốt nhất.

- Vậy được rồi, cho một chai Château Latour, trước tiên như thế đã.

- Vâng.

Giám đốc nhà hàng nhận lấy thực đơn chuẩn bị đi:

- Này, tôi còn chưa gọi món mà.

Trần Khuật kháng nghị:

- Thị bò Kobe và anh nấm là gọi cho anh đấy.

Không Nhượng Khuê mỉm cười bảo giám đốc đi chuẩn bị:

- Tôi biết anh không quen thuộc chỗ thế này, cho nên tiến cử với anh hai món, đều là món tôi thích đấy.

Cô nàng này đúng là bá đạo, phải hỏi ý mình chứ, Trần Thuật ngạc nhiên chuyện khác:

- Vậy cô chỉ ăn sa lát à?

- Đúng, thế còn chưa đủ à?

Không Nhượng Khuê đặt tay lên môi một chút, nhìn Trần Thuật nói như cô bé tội nghiệp lấy lòng:

- Nếu được, anh có thể cho tôi bánh mỳ ăn kèm của anh không? Một miếng nhỏ thôi cũng được.

Bộ dạng đáng thương ấy làm Trần Thuật dở khóc dở cười:

- Nghệ sĩ các cô vì xinh đẹp ngay cả mạng cũng không cần.

- Nếu không xinh đẹp thì còn cần mạng làm gì?

Không Nhượng Khuê tuyên bố một câu xanh rờn xong, híp mắt cười như hồ ly nhìn con mồi:

- Biên kịch Trần, cảm giác bây giờ thế nào?
- Bình thường, quán mỳ Lão Gia thấy thoải mái hơn.

Trần Thuật nhìn phòng bao xa hoa tặc lười, nơi này không có phòng bao, mỗi vị trí được ngăn cách bởi chậu cảnh, bố trí khéo léo tạo thành không gian đủ riêng tư, lại không khiến có cảm giác quá vắng vẻ, ánh đèn dịu dịu vừa đủ như ánh nến rất thích hợp cho buổi hẹn hò:

- Lần đầu viết kịch bản, lại được hai nghệ sĩ hot nhất của Đông Chính tranh đoạt, còn bán được cái giá tốt ... Thế mà mời tôi ăn một bữa cũng xót à?

Không Nhượng Khuê chỉ trích:

- Sao thế được, dù ngày ngày mời cô ăn cũng không vấn đề.

Trần Thuật vỗ ngực:

- Chẳng qua là đĩa sa lát với vài lát bánh mỳ thôi, làm như tôi không mời được đấy.

Không Nhượng Khuê cười mê hồn:

- Anh nói đấy nhé, tôi sẽ coi là thật.
- Coi là thật thì coi là thật ...

Trần Thuật trầm nghĩ, một đĩa sa lát thì đáng bao tiền chứ, cho nên tiêu sái nhận lời, chỉ là thuận tay xem giá tiền thực đơn, suýt trở mắt, rau này làm bằng vàng à, cầm suýt rớt ra. 85 đồng đĩa sa lát? Trước kia y ăn trưa chỉ 8 đồng thôi:

- Sao thế biên kịch Trần?

Không Nhượng Khuê thấy Trần Thuật bỗng nhiên tắt tiếng thì hỏi:

- Không sao, cô là chân to của tôi mà, không có cô thì không có tôi hôm nay, nhất định phải ôm chặt rồi thuận cái chân to leo lên, ngày nở mày nở mặt đã ở ngay trước mắt.

Trần Thuật thầm lau mồ hôi, tự an ủi:

- Anh biết thế là tốt.

Không Nhược Khuê đặc ý hát hàm, có điều nghĩ lại câu nói vừa rồi, phì một tiếng:

- Đồ lưu manh.

Trần Thuật cũng nhận ra câu vừa rồi không ổn lắm, ngại ngừng nói:

- Tôi không có ý đó đâu, đừng nghĩ sai.

- Không nghĩ sai, nam nhân các anh đều thế cả.

Không Nhược Khuê bữu môi khinh bỉ:

- Làm không dám nhận.

Động tác đáng yêu thoáng chốc ấy làm người ta liêu xiêu, Trần Thuật không dám tiếp chiêu này, vội chuyển đề tài:

- Nếu cô thích kịch bản, vì sao tranh được rồi lại nhường cho Tô Âm.

- Tôi thích, lần đầu viết kịch bản đã hay như thế là lợi hại lắm đấy.

Không Nhược Khuê hơi thè lưỡi ra, tinh nghịch đáng yêu:

- Nhưng không có nghĩa là tôi muốn diễn.

- Vì sao?

- Tôi không hề muốn diễn kịch bản này, xem xong một cái là tôi quyết định rồi.

Câu này chẳng khác gì sét đánh giữa trời quang, làm hai tai Trần Thuật chấn động tới bùng bùng.

Lúc Trần Thuật gửi Chàng cơ trưởng cho Không Nhược Khuê, lòng có chút bất an, có chút do dự, một người mới lần đầu viết kịch bản, bằng vào cái gì để đại minh tinh xem qua vô số kịch bản yêu thích?

Về sau Không Nhược Khuê bảo y gửi kịch bản cho phòng văn học là y biết chuyện mình lo lắng nhất đã xảy ra. Không Nhược Khuê không thích kịch bản này, nhưng lại muốn giúp mình, để mình gửi kịch bản cho phòng văn học thẩm định, qua được thẩm định thì mọi người cùng vui, không qua được cũng đã tận tâm tận lực.

Trần Thuật thực sự đã vượt qua được phòng văn học nhanh chóng liên hệ muốn gặp mặt, trong công ty cũng lan truyền tin đồn Vương Thiệu đích thân tới phòng văn học lấy một kịch bản mới.

Rốt cuộc vị đại tiểu thư này chơi cái gì đây, Trần Thuật không hiểu gì cả.

Thích hay là không thích.

Qua một thời gian suy ngẫm thật kỹ càng, Trần Thuật đoán, có lẽ Không Nhược Khuê thực sự thích kịch bản này, nhưng muốn việc được làm một cách công bằng, quang minh chính đại hơn.

Dù sao mình vào được Đông Chính do Không Nhược Khuê thao tác, Lâm Kỳ biết thì chắc chắn sẽ có nhiều người biết, hấn có thể thuận miệng nói ra bí mật của Không Nhược Khuê thì làm gì có chuyện giữ bí mật cho mình.

Nếu bên ngoài hiểu lầm quan hệ giữa mình và Không Nhược Khuê, nếu họ cho rằng nhờ thế mà kịch bản của mình mới được chọn thì đây là chuyện bất lợi cho cả hai.

Nếu đi qua phòng văn học, để họ phát hiện điểm sáng ở kịch bản này, sau đó chủ động liên hệ với biên kịch thì tình

hình hoàn toàn khác, né tránh được mọi nguy hiểm.

Chu toàn mọi mặt, Trần Thuật đánh giá Không Nhược Khuê rất cao.

Nhưng xảy ra chuyện ngoài dự liệu, một nữ nghệ sĩ vương bài khác của Đông Chính nhảy ra tranh giành kịch bản.

Tức thì gió nổi lên mây cuộn cuộn bay, giống bão ập tới, Trần Thuật cũng bị cuốn vào cơn bão đó.

Hai bên tranh đoạt dữ dội, không ai nhường ai, người ủng hộ cả hai cũng nhảy vào cắn xé nhau khiến cao tầng không thể không ra mặt, trải qua cuộc họp đầy bất ngờ kịch tính, kịch bản rút cuộc vào tay Không Nhược Khuê, rồi từ tay cô chuyển sang người khác.

Tới đây thì Trần Thuật không hiểu nữa.

- Cô không muốn diễn xuất, vì sao lại còn nhảy vào tranh chấp?

- Đơn giản thôi, tạo thế.

Không Nhược Khuê tay chống bàn, đặt cằm lên đó hứng thú nhìn bộ mặt ngơ ngác của Trần Thuật:

- Chàng cơ trưởng chắc chắn là kịch bản hay rồi, điểm này không cần nghi ngờ. Anh không cần phải hoài nghi năng lực của mình, anh viết không hay, tôi sẽ từ chối. Câu chuyện có thiếu sót, tôi cũng sẽ thẳng thắn với anh. Làm như thế tốt nhất cho anh, tôi không phải fan của anh để anh chu môi thì tôi kêu đáng yêu, anh cười một cái làm tôi tan chảy. Tôi không thích là tôi sẽ nói.

- ...

Trần Thuật rất tức giận, vừa rồi từ chối tài hoa của y, bây giờ lại phủ định dung mạo của mình, cô Không Nhược Khuê, làm người không thể như thế:

- Tôi không muốn diễn kịch bản này, nhưng không muốn tài năng của anh bị vùi lấp, cho nên mới bảo anh gửi kịch bản cho phòng văn học, tôi biết con người Tiêu Phẩm Thanh, anh ta là một con một sách, làm việc tận tâm, si mê với kịch bản và sáng tác, sẽ không bỏ lỡ tác phẩm của anh. Để cẩn thận hơn, sau đó tôi bảo chị Thiều tới, nói là tôi thích kịch bản đó ...

- Nhưng cô nghĩ tới chưa, chẳng may phòng văn học thực sự giao kịch bản cho cô thì sao?

Trần Thuật thắc mắc:

- Đâu phải ai cũng có dũng khí nhảy ra khiêu chiến nhất tỷ Đông Chính. Làm thế không mạo hiểm à?

- Ấu trĩ?

- ....

- Thứ nhất, nếu thực sự không có ai nhảy ra tranh giành với tôi, tôi trực tiếp nắm lấy trong tay, sau đó đưa cho Phở Ca. Anh biết Phở Ca chứ, độ nổi tiếng của cô ấy không bằng Tô Âm, song chú tâm bồi dưỡng khả năng diễn xuất, tôi đánh giá cô ấy rất cao. Tôi thấy có ấy có thể diễn vai Đồng Hâm.

Không Nhược Khuê khẽ buông một tiếng thở dài:

- Đừng thấy sản nghiệp phim ảnh giờ ăn nên làm ra, kỳ thực nội dung hay chẳng là bao. Có thể kể tốt một câu chuyện, gây dựng nhân vật có chiều sâu, tuyến tình cảm hợp lý gây đồng cảm, làm được mấy việc này càng ít. Càng chưa nói ở cơ sở ba điều này thăng cấp, mới mẻ, càng khó lại thêm khó.

Trần Thuật hết sức đồng cảm:

- Đúng thế, đây là nguyên nhân công chúng luôn kêu ca phim quá kịch, mỗi khi có được một bộ phim hay là lập tức bàn tán tung bưng, tuyên truyền khắp nơi, hận không thể để cả thiên hạ cùng xem với mình.

- Khi đó tôi rất thích kịch bản này, muốn giao cho người thích hợp, không để nó phí hoài. Tôi cũng không ngờ rằng sẽ có ai nhảy ra tranh với tôi.

Khổng Nhược Khuê mỉm cười:

- Cuối cùng thì Tô Âm vẫn không thể nhận được.

- Không nhận được.

Trần Thuật nheo mắt lại, giọng hồ nghi:

- Chẳng lẽ cô biết Tô Âm có khả năng nhảy ra?

- Chỉ đoán mà thôi, trước khi chuyện thực sự xảy ra, ai có thể nói là thực sự hiểu được một người chứ.

Khổng Nhược Khuê nói có chút thương cảm, tựa hồ có ý ám chỉ nào đó:

- Tô Âm luôn bất mãn với tôi, cho rằng cô ấy chịu đựng muôn ngàn gian khổ vì sự nghiệp, kiếm tiền cho công ty. Kết quả nguồn lực công ty vẫn ngả về phía tôi, mọi người vẫn coi tôi là nhất tỷ của Đông Chính, cô bé đó rất nỗ lực, cũng rất đổ kỵ, cho rằng tôi chặn đường cô ấy, nên muốn đá tôi đi để thay thế. Nửa năm qua cô ấy có rất nhiều động tác nhỏ, thăm dò giới hạn của tôi và công ty, phàm là đải ngộ mà tôi được hưởng, cô ấy đều đòi hỏi.

- Từ nhà, xe, cho tới số lượng trợ lý ... Ba tháng trước cô ấy cùng công ty đàm phán hợp đồng mới, điều khoản trong đó đều dựa theo đải ngộ của tôi. Chỉ cần là thứ tôi có, cô ấy đều muốn, thứ tôi không có, cô ấy tìm đủ mọi cách tranh thủ. Cho nên tôi biết, rồi sẽ có một ngày cô ấy thấy thế của mình đã đủ không nhận được nhảy ra công khai cướp đoạt thứ trong tay tôi.

Chương 089:

Trần Thuật nghe Không Nhược Khuê nói thế mới vỡ lẽ, vỗ vỗ trán::

- Thế nên cô bảo chị Thiều khi tới lấy kịch bản phải có thái độ cường thế một chút, nói kịch bản này Không Nhược Khuê muốn, không được cho người người, cô gài bẫy Tô Âm ngay từ đầu.

Không Nhược Khuê kinh ngạc nhìn Trần Thuật, sau đó không ngờ mặt hồng lên hết sức đáng yêu, giống cô bé làm việc xấu bị người ta phát giác:

- Mánh khéo nhỏ nhỏ đó mà anh cũng nhìn ra.

Trần Thuật trầm thờ dài, đây đâu chỉ là mánh khéo nhỏ, cô đã nhìn thấu hết từ tính cách, tâm thái tới phản ứng của Tô Âm rồi, y là sau việc mới đoán ra, còn Không Nhược Khuê nhìn thấy trước hết, đúng là cô gái quá mức thông minh, thấu hiểu cuộc sống hơn tuổi.

Lúc này phục vụ viên mang thức ăn lên, lui ra ngoài, câu chuyện tạm gác lại.

- Nếu Tô Âm không có ý đồ xấu đã kích tôi thì cũng không nhảy ra.

Không Nhược Khuê dùng khăn ướt lau tay, sau đó nhón tay nhặt miếng bánh mỳ của Trần Thuật:

- Kỳ thực Tô Âm cá tính mạnh mẽ, thích cạnh tranh, có một phần của nhân vật Đồng Hâm, khi xem kịch bản, tôi đã nghĩ tới cô ấy. Nhưng anh cũng biết đấy, với quan hệ hai chúng tôi, nếu tôi tiến cử kịch bản cho cô ấy, cô ấy sẽ suy diễn tôi có mưu đồ không tốt, muốn hại cô ấy, cho rằng kịch bản có vấn đề.

- Thế nên cô dùng cách ngược với bình thường, giao cho Tô Âm.

- Cô ấy tự tìm cái chết, tôi chỉ đào cái hố thôi mà, tôi chẳng đẩy ai xuống.

Không Nhượng Khuê nói thản nhiên:

Trần Thuật đau lòng, xưa nay y luôn cho rằng mình thông minh hơn người, do tìm kiếm tư liệu viết truyện, y chịu khó đọc chịu khó quan sát cuộc sống, nghĩ mình thấu được bản chất của con người, bởi thế y luôn ung dung tự tin, nhưng đem so với Không Nhượng Khuê, cảm giác mình thật nhỏ bé.

Nghĩ tới Tô Âm vì cướp kịch bản này mà không ngại phát động cả cuộc chiến, nghĩ tới cao tầng phải đau đầu triệu tập cuộc họp, nghĩ tới ông chủ Lật khó xử, mấy vị phó chủ tịch đấu đá lẫn nhau, nghĩ tới màn thâm tình cảm ơn của Bạch Khởi Nguyên ...

Tất cả những điều đó chỉ là mà biểu diễn tức cười trong mắt cô gái này mà thôi.

Nhưng đúng như Không Nhượng Khuê nói, cô ấy chỉ đào cái hố nho nhỏ rồi đứng nhìn, tất cả do nhân tính thúc đẩy họ nhảy vào hố.

Càng nhìn gương mặt xinh đẹp mê hoặc nhân gian đó, càng thấy mọi người bị sắc đẹp của Không Nhượng Khuê mà không chú ý tới trí tuệ của cô, Trần Thuật tổng kết lại:

- Trừ yêu cầu ngược ở phòng văn học, cô không có bất kỳ nỗ lực tranh đoạt nào, ở trên hội nghị cao tầng cũng chẳng nói gì cả, dáng vẻ như chuyện chẳng liên quan tới mình. Ngay cả khi tôi công kích Tô Âm, cô cũng ra hiệu cho tôi dừng lại, vì không muốn tôi đắc tội quá mức với cô ấy, sau này khó hợp tác ... Tất cả đều bị cô tính kế rồi.

- Không phải tính kế, mà là tính toán.

Không Nhượng Khuê đính chính:

- Kẻ xấu tính kế, người tốt tính toán.

Trần Thuật chào thừa:

- Ủ thì tính toán.

Khổng Nhược Khuê liếm vụn bánh mỳ trên đầu ngón tay:

- Có phải thấy tôi đáng sợ lắm không?

Trần Thuật không đáp mà bất ngờ hỏi:

- Cô thuộc chòm sao nào?

- 09 tháng 11 là sinh nhật của tôi.

- Quả nhiên là Cung Bọ Cạp.

Trần Thuật vẻ mặt không ngoài dự đoán:

- Tôi nhớ rồi, sau này ngàn vạn lần không trêu chọc vào bọ cạp.

Khổng Nhược Khuê cầm đĩa làm động tác đăm Trần Thuật:

- Tôi nói để anh nhớ sinh nhật của tôi, sau này đừng quên quà sinh nhật.

Bữa ăn tiếp tục, nhưng Trần Thuật càng ăn lại càng khần trương.

Vì y phát hiện ra, hai người chỉ ngồi với nhau một lúc thôi, vậy mà chẳng hiểu sao mình nhận lời với Khổng Nhược Khuê hai việc.

Thứ nhất, phải mỗi ngày mời cô ăn sa lát, y thật không sao hiểu nổi, chỉ có vài lá sa lát, rưới lên ít dầu, vì sao mà tốn những hơn ngót 100 đồng. Nếu ở nông thôn, số tiền này mà đem đi mua rau, đủ cho hai con lợn ăn cả tháng chứ đùa à?

Thứ hai, phải nhớ sinh nhật của cô, sau đó còn phải tặng quà sinh nhật. Tặng quà sinh nhật cho con gái là chuyện hao

tồn tiền của lần tinh thần nhất, không có tiền mua quà xong là phải ăn đất, có tiền thì lại dễ đem quà bán mua đất.

Mua được món quà cho vị đại tiểu thư này còn khó hơn lúc Lăng Thần hỏi cô ấy và mẹ mình rơi xuống nước thì sẽ cứu ai trước.

Huống hồ Trần Thuật thuộc cung Thiên Bình, cung Thiên Bình có chứng sợ lựa chọn.

“Bọ Cạp quá đáng sợ.” Trần Thuật trầm nghĩ trong lòng, quý trọng túi tiền, tránh xa bọ cạp.

- Đã nhớ chưa?

Khổng Nhượng Khuê thấy Trần Thuật hồn vía bay đi đâu, khẽ vỗ bàn gọi:

Trần Thuật hoàn hồn:

- Nhớ cái gì?

- Sinh nhật của tôi.

Khổng Nhượng Khuê lườm một cái:

- Nào, đọc lại theo tôi, ngày mừng chín tháng mười một.

- Ngày mừng chín tháng mười một.

- Là sinh nhật của tiểu tiên nữ Khổng Nhượng Khuê.

- Là ... Sinh nhật của Khổng Nhượng Khuê.

- Thiếu mất ba chữ rồi, đọc lại, ngày mừng chín tháng mười một là sinh nhật của tiểu tiên nữ Khổng Nhượng Khuê.

- Ngày mừng chín tháng mười một là sinh nhật của tiểu tiên nữ Khổng Nhượng Khuê.

Trần Thuật cảm thấy mình thật vô sỉ, sao lại nói ra những lời trẻ con đáng xấu hổ như thế được.

- Rất tốt.

Không Nhược Khuê hết sức cao hứng gặt đầu, cho Trần Thuật ánh mắt tán thưởng:

- Trí nhớ tốt không bằng ghi lại, tôi muốn anh đem thông tin quan trọng này lưu vào sổ ghi nhớ trong điện thoại.

Quá đáng lắm rồi. Trần Thuật tức giận mở di động ra, viết loạn đoạn văn Không Nhược Khuê nói ghi vào sổ ghi nhớ:

Lúc này món thịt bò bít tết của Trần Thuật được đưa lên.

Trần Thuật dùng dao đĩa cắt thịt vẫn nóng hôi hổi, mắt sáng lấp lánh như heo con tham ăn khiến người ta không sao ăn nổi:

- Cô có muốn ăn một miếng không?

- Thôi, không ăn.

Không Nhược Khuê từ chối không kiên quyết lắm:

- Vậy ăn một tiếng đi.

Trần Thuật cắt một miếng thịt bò đặt vào đĩa Không Nhược Khuê:

- Trật Thuật, cái con quỷ đáng ghét này, vì sao lại ép tôi ăn bò bít tết.

Không Nhược Khuê miệng thì nói, tay thì như tia chớp xiên miếng thịt cho vào mồm, hai cái má chuyển động, nuốt ực một cái lại kêu:

- Nếu tôi mà béo lên là do anh hại.

Trần Thuật nhìn động tác ăn như cướp ấy chán kinh không thôi, đây đâu phải mình ép cô ấy ăn? Sợ là mình không xẻo cho miếng thịt vừa rồi, cô ấy xông vào ăn thịt mình.

Đồng thời cũng cảm thấy có chút đáng thương, đến ăn một miếng cũng phải đắn đo, làm nghệ sĩ không đơn giản.

Không Nhượng Khuê nuốt miếng thịt rồi, đáng vẻ thỏa mãn lắm, rót ly rượu:

- Chúc mừng bạn Trần Thuật bán được kịch bản đầu tiên trong đời, vạn sự khởi đầu nan, qua được lần đầu, sau này sẽ bán được vô số lần. Tôi mời anh một ly, chúc anh viết ngày càng hay, trở thành biên kịch vàng đánh đầu thắng đó.

- Cảm ơn cô.

Trần Thuật cảm động nâng ly khế cùng với Không Nhượng Khuê:

Hai người vừa uống hết, bên cạnh có phục vụ đi lên muốn giúp rót rượu, Không Nhượng Khuê nhận lấy chai rượu nói:

- Chúng tôi tự làm là được, không cần phiền anh nữa.

Phục vụ biết ý lui ra.

- Tôi còn có một câu nữa muốn hỏi cô.

Trần Thuật mẩn mê ly rượu trong tay, vẫn còn một vấn đề khiến y băn khoăn:

- Có phải bởi vì tôi viết chưa đủ hay, hay là vì nguyên nhân khác, khiến cô không muốn diễn kịch bản này?

- Tôi nói rồi, anh viết rất hay, đó là cơ sở của tất cả, nếu như anh viết không hay sẽ không có tất cả những chuyện sau này.

Không Nhượng Khuê nhấn mạnh:

- Tôi không muốn diễn, chủ yếu có ba nguyên nhân.

Chương 090: Vị khách không mời.

Cho dù quen nhau chưa lâu, Trần Thuật biết Không Nhượng Khuê là cô gái nghiêm túc, không qua quýt đùa cợt, nghe vậy thì yên tâm, nâng ly lên:

- Lý rượu này vì lý do đầu tiên.

Không Nhược Khuê khẽ cụng một cái uống hết luôn:

- Lý do đầu tiên, tôi thấy nữ chính Đồng Hâm trong Chàng cơ trưởng là người có ý chí tiến thủ về sự nghiệp quá mạnh mẽ, công tác quá cường thế, nhưng sinh hoạt lại lười nhác ích kỷ, là một thể mâu thuẫn phức hợp. Chính vì thế mà nhân vật rất đặc sắc, dễ dàng tạo dấu ấn. Chỉ là trước đó tôi xem một bộ phim là Sống sót trên đời chưa?

- Xem rồi.

Trần Thuật gật đầu, bộ phim này Không Nhược Khuê đóng bốn năm trước, lúc đó y chưa xem, về sau vì quen cô, cho nên trong mấy ngày xem hết bộ phim ba mươi tập, may quá, nếu không hôm nay đã không thể trả lời:

- Nữ chính Phúc Đề cũng có tính cách như thế, cuộc đời mấy chục năm ngắn ngủi, quay được mấy bộ phim? Tôi không muốn diễn lại nhân vật tôi từng diễn qua, không có tính khiêu chiến gì cả ... Đây là lý do đầu tiên.

- Tôi tiếp nhận.

Trần Thuật gật đầu khâm phục, lại nâng ly:

- Lý này vì lý do thứ hai.

Không Nhược Khuê ngửa cổ lên uống, cái cổ trắng nõn đã có thêm sắc hồng, lè lưỡi liếm rượu dính bên mép, đôi mắt long lanh nhìn Trần Thuật:

- Trước khi nói ra lý do thứ hai, tôi muốn hỏi anh một câu trước đã.

- Cô cứ hỏi.

- Nguyên mẫu của nhân vật Đồng Hâm này là ai?

Trần Thuật tức thì như bị gai chích, nụ cười cứng đờ, trầm ngâm rất lâu mới nói:

- Vì sao lại hỏi thế?

- Vì tôi muốn biết.

Khổng Nhược Khuê cực kỳ cố chấp:

- Lãng Thần, bạn gái cũ của tôi, cũng là mối tình đầu của tôi.

- Đã nhìn ra rồi.

Khổng Nhược Khuê nhìn thẳng vào đôi mắt chất chứa bi thương của Trần Thuật:

- Khi tôi đọc kịch bản, hình ảnh lập thể cô gái đó hiện ra vô cùng sống động, cô gái ấy nói cho tôi biết tên, tính cách, cả chi tiết trong cuộc sống, từ ưu điểm, khuyết điểm ... Tới thứ rượu cô ấy thích, món ăn cô ấy si mê đều ra rõ ràng, đó là điểm không hay.

Trần Thuật ngạc nhiên:

- Không phải biên kịch sáng tạo ra nhân vật càng sống động, càng thật thì càng dễ khiến người xem hình dung, nghệ sĩ các cô mới dễ nhập vai chứ.

- Về lý luận thì là thế.

- Thực tế thì sao?

- Thực tế à?

Hàng mi dài cá tính của Khổng Nhược Khuê chớp mắt một cái:

- Tôi không thích?

- Vì sao?

Trần Thuật truy hỏi:

- Đây chính là lý do tôi không chấp nhận, nghệ sĩ cũng có sở thích của mình, có thể rất thích một nhân vật, rất mong đợi được vào vai. Nhưng cũng rất ghét nhân vật đó, muốn tránh xa ...

Có thể nói là vì lý do cá nhân, Trần Thuật cũng tiếp nhận, rút thêm ly nữa:

- Vì lý do thứ ba.

- Thật chứ, tôi sợ lý do thứ ba này sẽ làm anh tổn thương đấy.

- Không đâu.

Trần Thuật lắc đầu:

- Có sóng gió gì mà tôi chưa trải qua chứ?

- Được, vậy lý do thứ ba là một kịch bản hay, song không có điểm bùng nổ, không khiến tôi sinh lòng tham nhất định phải diễn ... Với tôi, nó chưa đủ xuất sắc.

Trần Thuật đúng là có chút tổn thương, cô gái này làm sao mà bạo lực trực tiếp như thế, tổn thương tự tôn của người ta.

Khổng Nhược Khuê lúc này mới nâng ly lên, chúm chím môi cười hì hì:

- Tôi khuyên anh rồi đấy nhé, chính anh muốn hỏi.

- Cô nói thế ai chả muốn hỏi chứ?

Trần Thuật hậm hực, quá bằng dũa người ta hỏi:

- ... Úi chà chà, úi chà chà ...

Đột nhiên sau lưng một giọng nam chua tới không chịu nổi truyền tới:

- Có phải mặt trời mọc ở phía tây rồi hay không? Nếu như tôi không nhìn nhầm thì đây chẳng phải là tổng giám Trần

Thuật của chúng ta sao?

Trần Thuật lập tức xoay người lại, nhìn thấy một nam nhân cao lớn chừng 1m9, tóc vuốt keo chải ngược ra sau, mặc áo sơ mi hoa lá cành, bước chân khệnh khạng, dẫn theo sau là một cô gái xinh đẹp đi vào, đôi mắt hấn như sói quét qua quét lại trên mặt hai người bọn họ làm người ta sờn gai ốc.

Không phải ai xa lạ, chính là Thang đại thiếu gia.

Chết tiệt, sao lại gặp hấn, mặc dù là người anh em thân thiết, nhưng lại là người Trần Thuật không muốn gặp nhất, ít nhất vào lúc này

Thang Đại Hải đâu thêm để ý cảm thụ của người ta, đi thẳng tới, khoác vai Trần Thuật cười hết sức dâm tiện:

- Tổng giám Trần, không giới thiệu sao?

Hai người coi như kinh qua sóng gió rồi, Trần Thuật mặc dù cảm giác vai mình bị bóp hơi mạnh quá mức bình thường vẫn chỉ Khổng Nhược Khuê thoải mái giới thiệu:

- Tôi nói với anh rồi mà, chị họ tôi.

- Chị họ?

Thang đại thiếu gia không rời mắt được khỏi khuôn mặt đẹp mê hồn của Khổng Nhược Khuê:

- Trước kia đâu nghe nói cậu có chị họ xinh đẹp như thế.

- Họ xa, chúng tôi cũng mới liên hệ với nhau chưa lâu.

- Chẳng trách, chẳng trách, tôi là người anh em tốt nhất của cậu, bạn cậu là bạn tôi, chị họ cậu là chị họ tôi. Cậu có chị họ xinh đẹp như vậy, vậy mà không sớm giới thiệu cho tôi ...

Cánh tay Thang Đại Hải khoác vai Trần Thuật siết ngày càng chặt, dùng giọng cực nhỏ nói:

- Vụ làm ăn chúng ta từng bàn, còn nhớ không? Chuyện cậu đồng ý với tôi, đừng có quên.

- Vụ làm ăn nào, tôi đồng ý cái gì?

- Nhớ kỹ đi.

Thang Đại Hải bóp mạnh cái nữa rồi buông ra, cười ha hả đưa tay về phía Không Nhược Khuê:

- Chào chị họ, tôi là Thang Đại Hải anh em tốt của Trần Thuật, bạn bè tôi đều gọi tôi là Thang Thang.

- Chào Đại Hải.

Không Nhược Khuê nhoẻn miệng cười duyên, đứng dậy bắt tay:

Trần Thuật nhìn cô gái lạ mặt bên cạnh Thang Đại Hải, không quá để ý, chỉ nháy mắt, bạn gái mới?

Thang Đại Hải hiểu ý, dùng khẩu hình đáp lại “xem mắt”.

Trần Thuật liền hiểu ngay ra vụ làm ăn mà Thang Đại Hải nói là gì rồi, mỉm cười gật đầu với cô gái kia, cô gái cười nhẹ đáp lại. Lúc này mới để ý hơn, cô gái này để tóc mái thưa, mang tới cảm giác nữ tính nhẹ nhàng, dễ gây thiện cảm, riêng bề ngoài mà nói thì rất tốt, chỉ là cách ăn mặc thì đúng Thang Đại Hải miêu tả, một cái quây xa xỉ phẩm di động, cứ như hận không thể đeo hết đồ trang sức trên người.

- Hai người đi ăn đi, không sớm nữa.

Chào hỏi đã xong, Trần Thuật đuổi khéo:

- Mời nhau không bằng tình cò gặp, nếu chúng ta gặp nhau rồi, chứng tỏ là có duyên phận. Hay là ghép chúng bàn đi, chị họ chẳng là không có ý kiến gì chứ?

Thang Đại Hải vừa hỏi vừa đưa tay chuẩn bị kéo ghế:

Ai dè Không Nhược Khuê tùm tùm cười:

- Nếu tôi nói là có ý kiến thì anh có rời đi không?

Thang Đại Hải á khẩu, nhất thời động tác kéo ghế khựng lại, đi cũng không được, ngồi cũng chẳng xong, nhìn Trần Thuật cầu cứu.

Trần Thuật rất muốn đuổi người nhưng không thể làm mất mặt anh em của mình, bất đắc dĩ nói:

- Vậy cùng ngồi ăn đi.

- Được được.

Thang Đại Hải nghe vậy không khách sáo, chỉ vị trí bên cạnh Không Nhược Khuê:

- Vũ Khiết, chúng ta ngồi đây nhé, để tôi giới thiệu với cô, đây là người anh em tốt của anh, Trần Thuật, đây là chị họ của Trần Thuật ... Còn đây là bạn tôi, Tạ Vũ Khiết.

Tạ Vũ Khiết và Không Nhược Khuê nhìn nhau gật đầu, trao đổi ánh mắt người ngoài không thể nào hiểu được.

Dưới lời mời “nhiệt tình” của Trần Thuật, Thang Đại Hải và Tạ Vũ Khiết ngồi xuống, bốn người chung một bàn, nam một bên, nữ một bên.

Chương 091: Màn biểu diễn đặc sắc.

Thế là bàn ăn có thêm hai người, từ bữa cơm lãng mạn biến thành buổi tụ họp huyên náo, chỗ nào có Thang Đại Hải thì muốn yên tĩnh cũng không thể, phục vụ đứng xa mau mắn mang thêm bát đĩa khăn ăn lui ra.

Thang đại thiếu gia vừa nhìn món ăn có trên bàn lập tức biểu thị sự bất mãn với Trần Thuật:

- Tổng giám Trần, cậu mời chị họ ăn cái này à? Keo kiệt quá đấy, chị họ, món thăn bò bít tết ở nhà hàng này không tệ, tôi mời chị ăn nhé?

- Một miếng thịt bò 100 gam, có lượng calo là 131 kilocalo, một suất thăn bò bít tết ở nhà hàng này ước chừng 250 gam, thêm vào món ăn kèm, vậy tổng lượng calo của nó ít nhất phải tới 560 ...

Không Nhượng Khuê thuận miệng nói:

- Tôi sợ béo, không ăn đâu.

Nghe nói kìa, ăn uống mà tính toán kiểu đó có tụt hứng không, Thang Đại Hải chưa cam tâm:

- Vậy tôi mời cô ăn tôm hùm.

- Tôm hùm mỗi 100 g có lượng calo là 90 không phải là lớn, quan trọng có hàm lượng chất béo là 80.9, càng dễ béo.

Không Nhượng Khuê khẽ lắc đầu:

- Vậy, vậy hải sâm?

- Mỗi 100 gam hải sâm có lượng calo là 78 kilocalo, hàm lượng mỡ là 16.5

- Tức là ít hơn thịt bò và tôm hùm rất nhiều rồi.

- Đúng vậy.

Không Nhượng Khuê nhoen miệng cười tươi:

- Vẫn dễ béo lắm.

Thang Đại Hải chịu thua rồi, nhìn sang hỏi:

- Vũ Khiết, cô muốn ăn gì?

- Một đĩa sa lát.

Tạ Vũ Khiết lạnh nhạt nói:

Có tiền mà không có chỗ tiêu, khó chịu hơn cả mặc áo gấm đi đêm.

Thang Đại Hải rất không cam tâm, gọi một suất bò bít tết, một suất canh hải sâm, lại gọi cho Tạ Vũ Khiết sa lát. Thấy Trần Thuật và chị họ sắp uống hết rượu, lại bảo phục vụ mở một chai vang Château Latour năm 2005.

Gọi xong món, Thang Đại Hải hết nhìn Trần Thuật lại nhìn Không Nhượng Khuê:

- Thuật Nhi, sao lại cùng chị họ tới đây ăn cơm thế?

- Vì món ăn ở đây ngon.

Không Nhượng Khuê trả lời thay:

- Chẳng lẽ anh Thang cho rằng vì nhà hàng này đắt tiền nên mới tới?

- Đâu có ...

Thang Đại Hải thiếu chút nữa lật bàn, hẳn đúng là có cái ý đó, nhưng mà cô cũng đừng vạch ra trước mặt mỗi người chứ:

- Chị họ nói đúng đấy.

Tạ Vũ Hân khoanh tay trước ngực, nhắc cái ví giọng ngọt nhạt:

- Anh Thang đúng là vì nguyên nhân này mới tới. Anh ấy suốt dọc đường khoe khoang, nói đây là nhà hàng bít tết cao cấp nhất ở Hoa Thành, mỗi người ăn một bữa ít nhất phải tốn 1.500 đồng, xì làm như to lắm, cả một bàn người lớn ăn cũng chẳng mua nổi cái ví Hermès của tôi.

- Không hẳn là thế.

Thang đại thiếu gia điệu nghệ giữ khăn ăn, gài vào cổ áo:

- Trước kia dẫn mấy cô bé tới đây ăn, thấy bít tết ở đây không tệ. Khi nào mà tôi không nghĩ ra ăn cái gì thì đều tới đây ăn, dù sao lựa chọn mà không phải lựa chọn chính là lựa chọn rất tốt.

Khổng Nhược Khuê ồ một tiếng:

- Xem ra điều kiện gia đình của Đại Hải không tệ.
- Thường thường thôi, trong nhà kinh doanh một chút.

Thang đại thiếu gia lời thì nói thế, nhưng cái bản mặt theo kiểu, tôi ít thiếu nhất là tiền, cô mau mau hỏi nhà tôi kinh doanh gì đi:

- Chẳng trách.

Khổng Nhược Khuê không chiều ý hấn:

- Nếu trong nhà không có chút điều kiện, Đại Hải hấn là cũng khó lựa chọn nơi thế này vào lúc không có lựa chọn.
- Ha ha ha, ha ha ha ...

Thang Đại Hải cười lớn che đậy lúng túng, lại lần nữa bị chị họ đâm vào tim, nếu không phải mẹ hấn lên chu cấp cho thì bằng vào tiền lương của hấn, e mỗi tháng chẳng tới đây nổi một lần:

Tạ Vũ Khiết nâng ly khẽ chạm với Khổng Nhược Khuê keng một cái.

Anh tự cầu phúc đi nhé, Trần Thuật biết ngay bữa ăn này không dễ dàng gì rồi mà, Khổng Nhược Khuê đảo để lắm, Thang Đại Hải nói càng nhiều càng thiệt thân.

Khổng Nhược Khuê nhanh chóng nắm quyền chủ đạo ở bàn ăn này, nhìn hai nam nhân:

- Hai người làm bạn với nhau bao năm rồi?
- Không chỉ là bạn, còn là anh em tốt, mạng của tôi do Trần Thuật cứu đây.

Thang Đại Hải cố gắng rút ngắn quan hệ hai người thông qua người anh em này:

- Ô, còn có chuyện ấy sao?

Khổng Nhược Khuê chớp mắt với Thang Đại Hải:

- Tôi rất tò mò đấy.

- Chuyện này kể ra thì dài lắm.

Thang Đại Hải nâng ly lên:

- Nào, tôi đề nghị, vì cuộc gặp gỡ định mệnh an bài của chúng ta, cùng uống một ly.

- Được.

Khổng Nhược Khuê sáng khoái nhận lời:

Trần Thuật thì sao cũng được, cả Khổng Nhược Khuê và Thang Đại Hải đều là bạn của mình, mọi người cùng nhau uống một ly chẳng phải vui vẻ sao?

Tạ Vũ Khiết từ đầu tới giờ mặt sưng mày xía, nhưng người khác nâng ly rồi, cô cũng chỉ đành làm theo.

Đợi mọi người uống cạn, Thang Đại Hải cảm khái kể chuyện của mình:

- Tôi và Trần Thuật gặp nhau cũng là định mệnh an bài.

- Người định mệnh an bài cho anh đúng là không ít.

Tạ Vũ Khiết không nhịn được mỉa mai:

- Đúng thế đấy.

Thang đại thiếu gia cứ như không nhận ra:

- Đặc biệt là các em gái, em nào em nấy xinh đẹp, chắc chắn, nhớ em gái mới đây cùng tôi tới nơi này ăn cơm, đùi phải nói là, nhìn là muốt sờ một cái ... Chỉ có thể nói là tuyệt.

Tạ Vũ Khiết chướng mắt, ngồi nghiêng sang bên tựa như khỏi phải nhìn mặt Thang Đại Hải:

- Chuyện đó thì anh Thang không cần khoe đâu, cả cái Hoa Thành này có ai là không biết chứ?

- Thế sao?

Thang Đại Hải kích động hỏi:

- Chị họ có biết không?

Không Nhượng Khuê thì hỏi:

- Anh hi vọng là tôi biết hay không biết?

- Biết, nhất định phải biết, lúc khác bảo Trần Thuật kể cho.

Thang Đại Hải ra sức đánh mắt với Trần Thuật, ý bảo, mau mau nói đi, chuyện cậu hứa với tôi, đừng nói là quên:

Trần Thuật đành phụ họa qua loa:

- Đại Hải rất được lòng các cô gái, tôi gặp được tới mấy bạn gái của anh ấy.

- Thế à?

Thang Đại Hải mặt mày đắc ý:

- Không phải tôi bốc phét chứ, bạn gái của tôi không một trăm cũng phải tám mươi, bình quân cứ một tháng là tôi thay ba bạn gái, một năm thay ba mấy ... Ba mấy nhỉ, Trần Thuật, cậu thông minh hơn tôi, tính hộ một năm bao nhiêu? Chưa quen tính toán chứ?

- Chưa.

Trần Thuật hết sức miễn cưỡng tham gia màn tấu hài mất thể diện này:

- Đại khái là chừng 36 người.

- Cô xem, tôi nói Trần Thuật thông minh hơn tôi mà, tính cả Lý Như Ý nữa, cậu ấy thông minh nhất trong ba người

chúng tôi đây, tâm tư cũng linh hoạt nhất. Có điều cậu ấy à, cái gì cũng tốt, chỉ có chuyện tình cảm là quá cố chấp ...

Thang Đại Hải thao thao bất tuyệt:

- Nữ nhân ấy à, nói thế nào đây, nếu mà cậu càng coi trọng cô ta, cô ta lại càng không coi cậu ra gì.

- Cậu nghĩ mà xem, cậu sống hai mấy tuổi đầu, vậy mà chỉ yêu đúng một lần thôi, cậu không thấy lỗ à? Cậu cưng chiều cô ta như tiểu công chúa, cô ta mà muốn sao trên trời, cậu cũng hận không thể hái xuống cho. Kết quả thế nào, chẳng phải cô ta tham hư vinh bỏ cậu sao? Hi sinh bao nhiêu vì cô ta, đáng không? Nói cậu đây, đừng có mà nhăn mặt với tôi ... Điểm này nhất định phải sửa, nhất định phải học anh cậu đây này. Sau này tôi giới thiệu cho cậu vài cô bé xinh đẹp, cậu thoải mái chọn, nhớ em Cách Cách mà lần trước cùng uống rượu không? Cô ấy thích cậu đây, còn hỏi tôi số wechat của cậu.

- ... Còn có chuyện như vậy à?

Trần Thuật cười mà mặt méo xẹo, đại ca ơi, diễn quá khoa trương rồi, vừa phải thôi, vừa phải thôi:

- Có chứ, cậu không tin à?

Thang Đại Hải lập tức rút điện thoại ra, tìm kiếm một hồi tiếc nuối nói:

- Không tìm thấy nữa, tôi xóa rồi. Cô gái tôi thích lại đi thích nam nhân khác, ai chịu nổi chuyện này? Cho nên tôi cho vào sổ đen rồi.

- Vậy thì anh đúng là giúp tôi một việc lớn đây.

Trần Thuật thở phào:

Chương 092:

Không Nhược Khuê hai mắt lấp lánh, cười như con hồ ly giả hoạt:

- Trần Thuật rất được lòng các cô gái sao?

- Đương nhiên rồi, không phải tôi thổi phồng, con người Trần Thật tuy nhìn rất nhã nhặn, ngồi ở đâu là im thin thít, không bao giờ chủ động bắt chuyện với nữ giới. Ấy mà kỳ, chả biết sao, cậu ta như cái bánh báo nhân thịt vậy ... Ngồi đâu các cô gái nhìn tới đó, sau đó bắt gặp tiếp cận.

Thang Đại Hải liên tục vỗ vai Trần Thuật:

- Oa, lợi hại nhỉ.

Không Nhược Khuê tinh nghịch nháy mắt với Trần Thuật:

- Đừng nghe anh ấy nói lung tung.

Trần Thuật gạt tay Thang Đại Hải ra, tên này lạc đề rồi:

- Các cô đừng có mà không tin nhé, Trần Thuật là tên ngốc, cậu ấy không biết đâu, đó gọi là người ngoài thì sáng, người trong thì tối.

Thang Đại Hải mặt mày nghiêm túc nói với Không Nhược Khuê:

- Con người Trần Thuật ấy, rất là cứng đầu, đã nhìn chuẩn một ai là một lòng tốt với người đó. Đối với bạn bè là thế, đối với bạn gái càng thế. Cái cô bạn gái cũ ấy, bằng vào nhãn quang của tôi mà nói, căn bản không xứng với Trần Thuật. Nhưng mà Trần Thuật lại chiều cô ấy tới tận trời, kết quả là cô ta thực sự là leo lên trời rồi.

- Cậu ấy đối xử với bạn bè không cần nói, vì bạn bè mà lên núi đao biển lửa .... Mạng của tôi do cậu ấy cứu về đây, khi đó nước sông lạnh thấu xương, cậu ấy không nhúu mày một cái, nhảy ùm xuống sông, đập vỡ cửa kính, lôi tôi ra ... Không có

cậu ấy, mạng của tôi không còn rồi, các cô không thấy Thang Đại Hải bay giờ nữa.

- Vậy thì đúng là vì dân trừ hại.

Tạ Vũ Khiết chưa ngoa bình luận:

- Sao anh lại bị rơi xuống sông?

Không Nhược Khuê rất thích nghe kể chuyện:

- Vấn đề này hơi khó trả lời.

Thang Đại Hải phát tay kể với giọng điệu qua loa:

- Tôi đưa một em gái đi uống rượu, kết quả uống nhiều quá, em gái đó không muốn đi theo tôi nữa, tôi đã thuê phòng rồi, cô ấy không đi, mặt mũi tôi để vào đâu? Tôi giận lên, lái xe chuẩn bị về, kết quả không cẩn thận rơi xuống sông. Song đó là chuyện thời trẻ, giờ có tuổi rồi, không uống nhiều như vậy nữa, cũng không có em gái nào không muốn đi cùng tôi nữa.

- Vậy là trưởng thành rồi.

Không Nhược Khuê gật gù, cô miễn cảm nhận ra có nỗi đau ẩn dấu trong câu chuyện hời hợt đó:

- Chứ còn gì nữa.

Thang Đại Hải lần nữa nâng ly:

- Nào nào, vì tuổi trẻ bồng bột của chúng ta.

Không Nhược Khuê vui vẻ cụng ly với Thang Đại Hải, uống cạn luôn.

Tạ Vũ Khiết thấy Thang Đại Hải đúng là quá mất mặt, quá mức ghê tởm, buồn nôn, loại chuyện đó mà bô bô kể ra được, đã thế còn nói rõ to ngồi im lìm ở đó không nhúc nhích, chẳng buồn nâng ly.

Ngồi ăn uống một lúc, nghe Thang Đại Hải ba hoa một tác tới trời, Không Nhược Khuê đứng dậy:

- Tôi vào phòng vệ sinh một lát.

- Tôi cũng đi.

Tạ Vũ Khiết như chỉ đợi có thể để thoát khỏi nơi này, cầm lấy túi xách:

- Hay quá, vậy tôi làm bạn với chị Tạ.

Hai cô gái cùng vào phòng vệ sinh, Không Nhược Khuê đứng trước gương trang điểm lại, Tạ Vũ Khiết xả nước rửa tay.

Nước chảy rào rào.

Tạ Vũ Khiết phì cười trước:

- Hai người đó đầu óc có vẻ chậm chạp nhỉ?

Không Nhược Khuê mím môi hồng, nhìn dung mạo điển đảo chúng sinh của mình trong gương:

- Ai nói không phải đâu.

Hai cô gái vừa mới rời đi khuất, Thang Hải Hải lập tức tóm cổ áo Trần Thuật lắc liên hồi:

- Đồ khốn kiếp này, còn tự nhận là anh em tôi à, làm sao cậu biết Không Khuê? Làm sao cậu biết Không Khuê? Làm sao cậu biết Không Khuê? Khai ram au ...

- Anh buông tay ra .... Buông tay ra trước đã ...

Trần Thuật bị lắc tới muốn long não ra ngoài:

- Rách áo, rách áo tôi rồi.

Thang Đại Hải không lắc nữa, nhưng không chịu buông tay, lúc vừa thấy Không Nhược Khuê, tim hắn muốn rớt ra

ngoài, giờ thì ghen tỵ phát cuồng, tên này làm sao có toàn bạn gái xinh đẹp cực phẩm như thế, ông trời quá bất công:

- Vậy cậu mau nói cho tôi biết, làm sao cậu ve vãn được Khổng Khuê?

- Không, không ve vãn, chúng tôi là bạn bình thường.

Trần Thuận cố gắng gỡ tay hấn ra, thằng cha này điên mất rồi:

- Sớm muộn gì thì cũng đề lên giường cả.

Thang Đại Hải buông tay ra, cay đắng không thôi:

- Trần Thuật, cậu đúng là chân nhân bất lộ tướng, vậy mà tôi cứ tưởng rằng chúng ta là bạn tốt mặc chung quần ...

Trần Thuật ôm cổ, thiếu chút nữa tắc thở rồi:

- Cái quần nào có bốn ống quần chứ, anh không biết hình dung thì đừng có mà hình dung, dễ khiến người ta hiểu lầm, bản thân không thoải mái.

- Dù sao thì cậu hiểu ý tôi, tôi tưởng rằng chúng ta là anh em tốt không có bí mật gì với nhau, xem ra sự thật không đơn giản như tôi nghĩ. Tôi luôn cho rằng người anh em của tôi thật tình, tôi nghĩ cách giúp cậu ấy, xem bên cạnh có cô gái nào hợp với cậu ấy không ... Kết quả cậu ta lén lút cùng mình tình Khổng Khuê chàng chàng thiệp thiệp, tình ý miên man.

Thang Đại Hải bộ dạng đau đớn tột độ:

- Cậu không thấy có lỗi với người anh em này à?

Trần Thuật chất vấn:

- Vậy tại sao tôi đợi lâu như thế mà anh không giới thiệu cho tôi cô gái nào?

- Vì tôi phát hiện ra một vấn đề, những cô gái xinh đẹp bên cạnh thì đều bị tôi tán tỉnh hết rồi, còn ai chưa bị tôi tán tỉnh

thì không đủ xinh đẹp. Thế cậu thích xinh đẹp hay là không xinh đẹp.

- Thôi, thôi, xấu hay đẹp thì tôi cũng không cần nữa, anh giữ lại mà họa hại đi.

- Mà thấy thế nào? Kỹ thuật diễn xuất của tôi không tệ hả?

Thang Đại Hải cầm ly rượu vang lên, lắc hết sức sành điệu, tên này mặc dù trình độ văn hóa không cao, thường xuyên dùng sai thành ngữ hoặc nói sai lời, nhưng hiểu biết với chuyện ăn uống cùng đồ xa xỉ phẩm thì không chê trách gì được, dương dương đắc ý:

- Tôi giả vờ không nhận ra Khổng Khuê, coi cô ấy là cô gái bình thường, là chị họ cậu, sau đó ra sức nói tốt về cậu, để cô ấy có nhận thức càng rõ ràng ... Nếu mà tôi ngay từ đầu gọi tên Khổng Khuê thì những lời đó thành cố ý rồi, cứ như là ra sức quảng cáo cậu trước mặt đại minh tinh vậy. Có phải tôi suy nghĩ rất chu đáo không? Có thấy thời khắc đó trí tuệ của tôi đã khiến cậu phải hổ thẹn chưa, còn không mau mau cảm ơn người anh em này đi, cậu nợ tôi đấy.

- Tôi còn muốn hỏi anh, Thang đại thiếu gia, anh đang chơi cái trò gì thế?

Trần Thuật chỉ còn biết thở dài:

- Cậu không nhìn ra à? Tôi hi vọng cậu giúp tôi phá hoại hình tượng của tôi trong mắt Tạ Vũ Khiết, còn tôi giúp cậu lập nên huy hoàng trong mắt Khổng Khuê.

Thang Đại Hải nói những lời này bằng sự tự tin ung dung chưa từng có, mắt ánh lên cái gọi là “ánh sáng trí tuệ”, cắt nghĩa cho Trần Thuật:

- Nói thẳng ra là phía bên tôi không muốn thành, phía bên cậu thì tôi nghĩ giúp cho cậu thành.

- Thành cái gì mà thành, người ta là đại minh tinh, còn tôi là ai? Chúng tôi căn bản là không thể, một chút cơ hội cũng không có, anh đừng lo thừa nữa.

- Giả dối, giả như cậu nói đó là chị cậu vậy.

- Thôi được rồi, anh thích làm gì thì làm đi.

Trần Thuật chẳng buồn tranh cãi với Thang Đại Hải ở vấn đề này nữa, trong mắt Thang đại thiếu gia hấn, giữa nam và nữ không có tình bạn, ra ngoài ăn cơm với nhau tức là muốn lên giường. Đúng là kẻ thô tục, tục không chịu nổi:

- Tôi thấy Tạ Vũ Khiết không tệ đấy chứ, sao anh lại không thích?

Chương 093: Một đôi oan gia.

Sau khi biết Tạ Vũ Khiết là đối tượng trong nhà ghép đôi cho Thang Đại Hải, Trần Thuật luôn ngầm quan sát cô gái này, theo cảm nhận của y đó là cô gái diễm đạm, có nội hàm, rõ ràng không thích bữa cơm này, biểu hiện hết sức kiềm chế, chừng mực, tuyệt đối không phải loại thích khoe khoang phù phiếm như Thang Đại Hải nói, vì người như thế thì phải nói tía lia mấy câu “mất não” như ai đó ở bên cạnh ...

Thang Đại Hải thấy Trần Thuật nói tốt về Tạ Vũ Khiết thì bất mãn:

- Cậu không nghe thấy những lời cô ta nói à? Cả bàn lớn ăn một bữa không bằng cái ví của cô ta ... Thang đại thiếu gia này mà lại đi thích loại nữ nhân tham hư vinh, đầu óc toàn hàng hiệu đó à? Nông cạn, vô tri, cuồng vọng tự đại. Tôi mà cưới nữ nhân như thế về nhà, lên giường chỉ biết thảo luận đồ xa xỉ phẩm, làm gì có tiếng nói chung, cuộc sống như vậy cậu có chấp nhận được không?

- Làm gì khoa trương như anh nói.

Đơn thuần luận cảm giác, ấn tượng ban đầu của Trần Thuật với Tạ Vũ Khiết khá tốt:

- Tôi nói cho cậu biết, cô ta còn khoa trương hơn cả tôi nói kia.

Thang Đại Hải mặt đầy phần nộ:

- Hôm nay còn là nể mặt cậu và Không Khuê nên cô ta thu bớt lại đấy. Chứ nếu không có hai người, cô ta nói ba câu thì có tới hai câu liên quan tới đồ xa xỉ phẩm ... Ai mà chịu nổi?

- Nếu là thế vì sao hai người lại còn đi ăn cơm với nhau?

Trần Thuật có chút không vui, y và Không Nhược Khuê đang trò chuyện hết sức tâm đầu ý hợp, Thang đại thiếu gia dẫn đối tượng tương thân của hắn tới, phá hỏng hết cả không khí, một cảnh phim tình cảm lãng mạn ấm áp bị bọn họ biến thành hài kịch tình huống:

Ánh mắt Trần Thuật nhìn Thang Đại Hải có chút ai oán.

- Lần trước không phải nói với cậu rồi à, trường bồi hai nhà muốn mau chóng hoàn thành cuộc hôn nhân này, cuối tháng tổ chức lễ đính hôn. Trưa nay cha mẹ hai nhà lại tụ tập ăn cơm, ăn xong ép tôi mang con nhỏ này đi mua mấy món đồ trang sức dùng lúc đính hôn. Tôi cùng cô ta đi quanh trung tâm thương mại suốt cả chiều, chưa nói không mua nổi cái gì, toàn nghe cô ta kén cá chọn canh, chê bai đủ điều ... Ôi, cô ta không thích càng tốt, tôi đỡ được vài đồng mồ hôi xương máu. Nghĩ thế tôi thấy cô ta không chướng mắt lắm, cho nên dẫn cô ta đi ăn một bữa.

Thang Đại Hải vừa nói vừa thưởng thức rượu vang, có vẻ hưởng thụ lắm:

- Không ngờ hai nhà kiên quyết như vậy.

Trần Thuật trầm ngâm, việc này thực sự y không muốn làm kẻ phá đám, ngược lại có chút muốn Thang Đại Hải sớm yên bề gia thất, hấn lông bông quá rồi:

- Cậu không biết được đâu, hôm nay tôi tranh cãi vài câu, nói thời gian quá gấp gáp, tôi và Tạ Vũ Khiết còn chưa kiến lập tình cảm ổn định .... Lập tức bị bị hai nhà mười mấy người vây công, nữ nhân đó hay lắm, thường ngày thì chê bai tôi không ra gì, lúc đó lại chẳng nói một câu, nhìn tôi bị chửi mắng té tát, cô ta chẳng phản đối gì cả, thậm chí còn ăn ngon lành.

Thang Đại Hải nghiêng răng trèo treo:

- Biện pháp của anh có vẻ không ổn rồi.

Trần Thuật lắc đầu:

- Tôi cũng biết thế, cho nên dù thế nào cậu cũng phải giúp tôi phá cuộc hôn nhân này, nếu không cậu sẽ là thằng khốn kiếp bất nhân bất nghĩa, trơ mắt nhìn người anh em rơi vào biển lửa, thấy chết không cứu.

Thang Đại Hải chụp mũ:

Trần Thuật định cãi, nhưng mà có lý nói với tên này không ăn thua, đành ậm ừ.

Thấy Trần Thuật không chịu trả lời cho rõ ràng, Thang Đại Hải chỉ về phía nhà vệ sinh:

- Hôm nay anh em chúng ta phải tiếp tục diễn. Cậu tiếp tục nói xấu tôi, tôi tiếp tục khen cậu. đương nhiên là phải điểm tới là dừng, nói cho thật tự nhiên, nếu không để người ta nhìn ra chúng ta cố ý thì hỏng. Chỉ cần kiên trì nỗ lực, tôi tin mong ước sẽ thành sự thực.

- Tôi thì sao cũng được, chủ yếu là chuyện của anh.

Trần Thuật nhún vai:

- Nhưng tôi thấy rằng làm thế không hay đâu, anh không thích, hãy nói thẳng thắn đằng hoàng với cô ấy.

- Tôi mà nói rõ được thì có thể kéo dài tới bây giờ không? Cô gái được tôi nói rõ ràng cũng phải tới con số hàng trăm ...

Đúng là hết nói, Trần Thuật trầm nghĩ sau này tìm bạn gái, điều đầu tiên cần hỏi là có quen Thang Đại Hải không, chẳng may đúng người cũ của hắn thì anh em khó nhìn mặt nhau.

- Còn nữa, tôi sẽ tiếp tục giả vờ là không nhận ra Không Khuê, cậu đừng có mà để lộ đấy.

- Tôi biết rồi.

- Lát nữa cậu sẽ chứng kiến thế nào là kỹ thuật diễn xuất bùng nổ.

Thang Đại Hải hết sức tự tin chỉnh lại cổ áo:

- Cô thấy rồi chứ? Đó chính là thằng cha mà tôi đi xem mắt, có phải là mắt mặt lăm không?

Tạ Vũ Khiết lấy trong ví ra một bao thuốc định hút, phát hiện biến cấm thuốc, có chút bực bội cất đi:

- Nông cạn vô tri, cuồng vọng tự đại, không coi ai ra gì, không biết tôn trọng người khác, mở mồm ra là khoe đám nữ nhân anh ta từng quen biết ... Tôi thực sự không hiểu, cha mẹ tôi vì sao nhất định muốn nhét tôi cho nam nhân như thế, giờ tôi hoài nghi, tôi có phải là con ruột của họ không?

- Tôi thấy rất đáng yêu.

Không Nhược Khuê sắp xếp lại túi xách, nhìn cô bạn tốt của mình:

- Đáng yêu à? Không Khuê, cô không đùa đấy chứ? Đáng yêu ở chỗ nào? Cô nhìn cái vẻ tiêu nhân đặc chí của hắn xem, nhìn thái độ nhà giàu mới nổi của hắn xem, nhìn kiểu ăn mặc

hoa hòe hoa sói của hấn xem .... Nhân phẩm không có, ăn nói lằng nhằng, ăn mặc kinh tởm, đáng yêu ở chỗ nào? Cô là bạn tốt của tôi, sao lại nói giúp thằng cha đó.

Tạ Vũ Khiết nổi giận:

- Một nam nhân ra sức biểu diễn trước mặt cô là mình xấu thế nào thì thực sự có thể xấu tới đâu? Hơn đút kẻ tô vẽ tốt đẹp về bản thân, ít nhất đó là người thẳng tính, chân thật.

Không Nhượng Khuê ôm vai cô bực tức:

- Vũ Khiết, cô thông minh như vậy, đừng để thành kiến che mắt, bình tĩnh mà nghĩ đi.

- Biểu diễn à?

Tạ Vũ Khuê cười khẩy một cái, còn chưa tin:

- Đúng thế, một màn biểu diễn hết sức vụng về, cái này thì anh ta kém thật.

Không Nhượng Khuê cứ nghĩ là lại thấy buồn cười, trước mặt cô mà dám đóng kịch,:

- Hấn và Trần Thuật kẻ hát người khen, cái này tôi nhìn ra được ...

Tạ Vũ Khiết vừa bình tâm lại liền sực tỉnh, mắt lia đi đi lại mặt Không Nhượng Khuê, gằn giọng:

- Làm sao cô lại cùng người tên Trần Thuật đó tới đây ăn cơm? Chỗ này là nơi tôi đặt cô đến, là chỗ hẹn hò riêng tư của chúng ta ... Cô chưa bao giờ đưa Bạch Khởi Nguyên hay bất kỳ nam nhân nào khác tới, vậy mà lại đưa Trần Thuật tới. Nói, hai người có quan hệ thế nào, tôi nói này Không đại tiểu thư, thẳng thắn còn được khoan hồng.

- Cô nói nhiều vậy mà không đoán ra được à?

- Tình lữ? Không thể nào?

Tạ Vũ Khiết thất kinh quay lại đối diện với cô bạn:

- Không phải hai người đang yêu đương chứ?
- Nói linh tinh.

Không Nhược Khuê cười đánh một cái:

- Chúng tôi quen nhau ở Hoa Thành chưa được một tháng, tôi lại đi yêu đương với người chưa quen nhau tới một tháng à?

- Cô đã dẫn người ta tới đây rồi đừng nói là quan hệ bạn bè bình thường nhé.

- Cho nên không phải là quan hệ bạn bè bình thường.

Không Nhược Khuê không muốn nói chuyện tình cảm của mình ở chỗ công cộng, nhỏ giọng nói:

- Có thời gian tôi sẽ kể cho cô, nói chuyện cô và anh Thang trước đi. Nghe cô nói không thích anh ta, nhưng không ngờ nghiêm trọng đến thế đấy.

- Đối diện với kẻ ngu ngốc như vậy, ai mà thích cho được.

Tạ Vũ Khiết nghiêng rằng:

- Ăn bữa cơm thôi mà phải nghe hấn khoe khoang như mình nhiều tiền nhất thế giới .... Cô còn chưa thấy hấn ném đồng thê ngân hàng ra bàn khoe khoang đâu, nhưng không sao, đợi uống thêm vài ly là hấn sẽ thành tên hề thôi.

- Cô có thành kiến với anh ta.

Không Nhược Khuê tức cười:

- Bản thân cô cũng biểu diễn, sao trách anh ta biểu diễn.

- Anh ta biểu diễn cái gì chứ? Lãng tử tình trường, cuồng ma háo sắc à? Đó là bản sắc hay biểu diễn?

Tạ Vũ Khiết cứ nhắc tới Thang Đại Hải là lửa giận đầy bụng, cuộn cuộn tuôn ra ngoài:

- Trước đó tôi cũng nghĩ có phải hẳn biểu diễn hay không, còn chuyên môn tìm người nghe ngóng. Cô đoán kết quả thế nào? Người ta là nhân vật có tiếng ở Hoa Thành, là tri âm ca ca của vô số thiếu nam thiếu nữ đang yêu, có vô số thánh giả ... Đương nhiên, còn cả thay bạn gái như thay áo. Hẳn nói một tháng thay ba bạn gái là khiêm tốn đấy.

Khi Khổng Nhược Khuê và Tạ Vũ Khiết nói cười từ nhà vệ sinh đi về, xuân lan thu cúc mỗi người một vẻ đều hết sức thu hút, hai cô gái nhanh chóng thân thiết làm Trần Thuật và Thang Đại Hải kinh ngạc.

- Tình bạn giữa nữ nhân giống như bông hoa bằng nhựa, nhìn có vẻ đẹp lắm, nhưng ngửi không thấy mùi thơm.

Thang Đại Hải áp giọng xuống, nói cho một mình Trần Thuật nghe:

- Đừng thấy hiện bọn họ thân thiết như chị em ruột, tách nhau ra rồi là chê bai nói xấu nhau ngay đấy, người này nói người kia mũi đi phẫu thuật, người kia nói người này đeo túi LV giả, như kẻ thù sinh tử.

- Nói cứ như anh hiểu nữ nhân lắm ấy.

Trần Thuật thấy hẳn nói quá khoa trương:

- Ở phương diện này tôi thực sự không cần khiêm tốn.

Thang Đại Hải kiêu ngạo, trước mặt cái tên cả đời mới chỉ yêu một cô gái, vì cô gái đó mà giữ khoảng cách với tất cả các cô gái khác thì hẳn có cảm giác ưu việt:

Đợi tới khi hai cô gái ngồi về chỗ rồi, Thang Đại Hải cười ha hả:

- Hai cô nói chuyện gì mà vui vẻ thế?

Tạ Vũ Khiết lườm một cái, chẳng thềm tiếp lời.

Không Nhược Khuê không thất lễ như thế, háy mắt:

- Nói về anh đấy.

- Ô, nói tôi thế nào?

Thang Đại Hải ngạc nhiên hỏi, ấn tượng của hắn về Không Nhược Khuê rất tốt, thoải mái tự nhiên, không có sự kiêu kỳ của người nổi tiếng:

- Nói anh Thang là người có tình có nghĩa, là anh em tốt của nam nhân, là bạn đời tốt của nữ nhân.

Không Nhược Khuê mỉm cười rất tươi, đẩy Thang Đại Hải lên thật cao:

Thang Đại Hải cuống quýt phủ nhận:

- Không phải, không phải đâu, tôi làm gì tốt như chị họ nói. Nói có tình có nghĩa thì tôi chỉ làm được chữ “nghĩa” thôi, ở phương diện chữ “tình” thì còn phải nỗ lực nhiều lắm .... Ở phương diện này tôi phải học tập Trần Thuật. Thang Đại Hải tôi bạn gái không ít, nhưng giống như Trần Thuật lớn thế này mới yêu đương một lần đúng là hiếm có, thực sự là đáng làm quốc bảo hơn gấu trúc.

Trần Thuật nghe mà toàn thân thiếu tự nhiên, chỉ muốn kiếm cái lỗ mà trốn.

Không Nhược Khuê kín đáo đưa mắt ra hiệu với Tạ Vũ Khiết, hàm ý nói, tôi nói có sai đâu, anh ta toàn diễn.

Lần này Tạ Vũ Khiết cũng bình tâm quan sát màn biểu diễn của Thang Đại Hải, người ta vừa khen có tình có nghĩa là vội nhảy ra phản bác, nói mình không hiểu tình cảm, cứ như sợ người ta không biết mình là loại nam nhân rác rưởi vậy.

Biểu diễn cũng rác rưởi nốt.

Mà chẳng phải diễn, rõ ràng là nói sự thực, Tạ Vũ Khiết khinh bỉ nghĩ, nam nhân rác rưởi thành thật thì không phải rác rưởi hay sao?.

Càng làm Tạ Vũ Khiết tức giận hơn nữa là, một thứ nam nhân rác rưởi thay nữ nhân như thay áo lại còn lo lắng mình thích hấn ta nên ra sức bơi lội bản thân, anh sợ tôi thích anh à, đồ tự kiêu ... Này, anh có cố tô vẽ tôi cũng chẳng thêm yêu.

Coi bà cô đây là ai?

- Ngu ngốc.

- Cái gì?

Thang Đại Hải sững người nhìn Tạ Vũ Khiết:

- Cái gì?

Tạ Vũ Khiết cũng ngớ ra, chẳng lẽ mình vừa vô tình nói suy nghĩ trong đầu ra à?

- Cô nói ai ngu ngốc?

Tạ Vũ Khiết ổn định lại tâm tình, nói thế là mất lịch sự, nếu có hai người với nhau, cô sẽ chửi thẳng vào mặt Thang Đại Hải, nhưng có người ngoài, cô giữ phép lịch sự tối thiểu, vẻ mặt bình tĩnh:

- Anh nghe nhầm chẳng?

Thang Đại Hải quay sang Trần Thuật:

- Cậu có nghe thấy không?

- Không.

Trần Thuật có nghe thấy nhưng y lắc đầu ngay:

- Cô Tạ nói cái gì à?

- Cậu nghĩ kỹ lại xem.

Thang Đại Hải truy hỏi, chỉ cần Trần Thuật xác nhận, hắn sẽ đập bàn chửi bới một trận sau đó bỏ đi, cả đời không qua lại nữa:

- Không nghe thấy gì hết.

Trần Thuật mặt mờ mịt không hiểu:

Thang Đại Hải không cách nào có cơ phát áo bỏ đi, đành chịu chết, lấy khăn lau miệng, quay sang bắt chuyện Không Nhược Khuê:

- Chị họ tới Hoa Thành bao lâu rồi? Là người Hoa Thành à?

- Không phải, sau này tôi mới chuyển hộ khẩu tới Hoa Thành, tính ra cũng được mười mấy năm rồi.

Không Nhược Khuê trả lời Thang Đại Hải, nhưng ánh mắt lại nhìn Trần Thuật:

- Vậy chị họ làm việc ở lĩnh vực nào?

Thang Đại Hải đóng giả như thật, lòng lại thầm chửi Trần Thuật, không ngờ ve vãn được em gái đỉnh cấp thế này, nhìn vóc dáng kia, cặp đùi kia, khuôn mặt kia mà nóng người, nếu không phải các cụ có câu, vợ bạn không khách khí ... à không đụng tới thì hẳn thực sự không khách khí rồi:

- Chỉ là nghệ sĩ vô danh thôi.

Không Nhược Khuê cố nén cười:

- A, thì ra chị họ cũng ở giới giải trí, nói với chị nhé, tôi rất quen thuộc với giới giải trí. Ba công ty truyền thông lớn của Hoa Thành, bà chủ Ngụ Tịch của Quang Huy, ông chủ Lật Côn của Đông Chính, tôi đều vô cùng quen thuộc, còn Vương Tín của Hoa Mỹ thì nhiều lần liên hệ với tôi muốn mời tôi ăn cơm, tôi thấy kẻ này chỉ được vẻ ngoài còn nhân phẩm không tốt, cho nên không muốn qua lại ...

Thang Đại Hải vỗ ngực nói:

- Chị họ muốn phát triển ở giới điện ảnh, kiếm cơ hội tôi an bài một bữa cơm, mời mấy ông chủ lớn đó tới tụ tập, khi ấy chị họ tới, tôi giới thiệu chị họ với bọn họ, sẽ có lợi cho sự phát triển sau này.

- Cảm ơn Đại Hải.

Khổng Nhược Khuê chủ động nâng ly biểu thị cảm tạ, song lại nói:

- Có điều tôi nghe nói bà chủ của Quang Huy và Đông Chính quan hệ không tốt, chưa bao giờ từng xuất hiện ở cùng một bữa cơm.

- Chị nghe được chỉ là tin tức ngoài đường thôi, đừng coi là thật.

Thang Đại Hải nghiêm túc nói:

- Đợi tôi hẹn hết bọn họ tới, chị sẽ biết quan hệ của Thang Đại Hải này trong giới giải trí là thế nào.

Khoe khoang quan hệ của mình trong giới giải trí trước mặt đại minh tinh như Khổng Khuê à? Đúng là biến mình thành thằng hề, Tạ Vũ Khiết không chịu nổi hấn ba hoa khoác lác nữa, lên tiếng:

- Ngu Tịch của Quang Huy và Lật Côn của Đông Chính vốn là vợ chồng, vì tình cảm bất hòa mà ly hôn, Ngu Tịch sau khi cầm tiền phân chia tài sản liền sáng lập ra Quang Huy, tuy thế ân oán chưa hết, phàm là Đông Chính làm gì, Quang Huy đều làm theo, còn chuyên cướp nghệ sĩ của Đông Chính, hai nhà đó đánh nhau chí chết, đó là tin ngoài đường à?

- Hả?

Thang Đại Hải kinh ngạc:

- Té ra Vũ Khiết cũng biết chuyện này à? Đây là bí mật trong giới, chỉ có người hạc tâm trong nghề mới biết ... Có điều tin đồn vẫn có chút khoa trương, bọn họ cạnh tranh là vì giữ nghiệp vụ hai công ty tăng trưởng nhanh chóng, thực tế Ngu Tịch và Lật Côn đã bỏ qua hiềm khích rồi, chúng tôi ăn cơm với nhau không ít. Lật Côn là đại ca của tôi, tôi lại chẳng hiểu sao?

Tạ Vũ Khiết cảm thấy nói chuyện với kẻ ngu ngốc, thậm chí ngồi cùng bàn cũng là sự dày vò.

Không Nhược Khuê lại cười thâm, đây đúng là một đôi oan gia.

Thang Đại Hải nháy mắt với Trần Thần, bộ dạng đã bị diễn xuất của anh đây chinh phục chưa? Hắn thấy mình cứ tiếp tục biểu diễn thế này, chẳng cần Trần Thuật giúp, hắn cũng có thể phá tan tành hôn nhân hai nhà sắp xếp.

Tạ Vũ Khiết cô định chơi khôn lỏi sao, trước mặt hai nhà không nói không rằng, muốn để mình tôi gánh lấy hết tội lỗi chứ gì, tôi xem cô nhẫn nại được tới bao giờ.

Chương 095: Hóa thành tro cũng nhận ra.

Bữa cơm mỗi người mang một tâm tư ấy tiến hành tới khi có một đoàn người rầm rộ đi vào, vừa đi vừa nói cười làm vột vài vị khách nhíu mày quay sang nhìn.

Người đi đầu nhìn thấy Không Nhược Khuê, môi hiện lên một nụ cười khó đoán, đi nhanh tới, giọng chuyển sang thân thiết:

- Khuê tử, lâu rồi không gặp.

Không Nhược Khuê quay đầu lại, nhìn thấy nam nhân cao ráo tuấn lãng, đứng dậy cười nói:

- Trương Thục, đúng là lâu rồi không gặp, gần đây bạn quay phim à?

- Vừa mới từ Hoàn Kiếm về, định cùng bạn bè ra ngoài cải thiện sinh hoạt một chút, không ngờ là gặp được Khuê tử.

Trương Thục gương mặt tinh xảo, đôi mắt thâm thúy, để râu quai nón lờ mờ, bộ râu này không khiến hấn lôi thôi, ngược lại làm hấn tràn ngập sức hút mạnh mẽ. Nam mang mặt nữ là gu thẩm mỹ thịnh hành trong giới giải trí, nhưng khuôn mặt nam tính thế này cũng rất được khán giả yêu thích:

- Khuê tử ăn cơm với bạn bè sao, bữa này cứ ghi vào sổ của tôi đi.

- Không cần.

Không Nhượng Khuê mỉm cười:

- Có người thanh toán rồi.

- Máy vị này là ...

Trương Thục lúc này mới di chuyển ánh mắt tới ba người còn lại, Tạ Vũ Khiết không quen, Thang Đại Hải thì có lẽ đã từng gặp qua ở đâu đó rồi mà không nhớ, dù sao nghệ sĩ cực hot như hấn, quen biết vô số, đa phần không nhớ tên. Đến khi nhìn thấy Trần Thuật thì trong tích tắc nụ cười tên mặt biến mất, giọng lạnh như băng:

- Trần Thuật ...

Trần Thuật bỏ khăn ăn xuống đứng dậy, cười với Trương Thục:

- Anh Thục, lâu rồi không gặp.

Trương Thục hết sức khống chế của mình, nhưng sát khí ngập ngụa vẫn tràn qua kẽ răng:

- Tôi luôn muốn tìm cơ hội để cảm ơn tổ trưởng Trần cho thật tốt, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở đây.

Năm xưa Trương Thục từng xem một cuốn tiểu thuyết ngôn tình có tên là (Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật), trong cuốn sách này có vài câu mà hần vẫn nhớ kỹ.

Nếu như tôi có một nghìn vạn.

Tôi có thể mua được một căn nhà?

Tôi có một nghìn vạn không?

Không có, cho nên tới nay tôi vẫn chưa có nhà.

Nếu như tôi có một đôi cánh, tôi có thể bay đi.

Tôi có đôi cánh không?

Không có, nên tôi cũng không thể bay được.

Nếu như đem toàn bộ nước Thái Bình Dương đổ ra cũng không thể dập tắt được ngọn lửa tình yêu của tôi với em.

Có thể đổ hết nước Thái Bình Dương ra không?

Không thể, cho nên tôi không yêu em.

Nhìn thấy Trần Thuật, Trương Thục nhớ tới bài thơ mà hần chép vào sổ tay.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, anh đã chết cả trăm lần.

Ánh mắt có thể giết người người sao?

Không thể, cho nên tên tiện nhân ấy vẫn sống trên đời.

Nếu như hỏi trên đời này Trương Thục hận nhất là ai thì hần không chút do dự nói ra tên Trần Thuật.

Hần là nghệ sĩ được Hoa Mỹ ra sức đưa lên, nhưng lại bị nhân viên cũ của chính công ty đâm một nhát dao sau lưng. Không chỉ chuyện say rượu lái xe đưa lên hot search weibo,

khiến hình tượng danh dự bị tổn hại thê thảm, thậm chí y còn đưa ra yêu cầu vô sỉ phong sát mình một năm.

Một năm hần sẽ tổn thất đi bao nhiêu độ nổi tiếng? Tổn thất bao nhiêu tiền bạc?

Đáng hận hơn nữa, đây là chuyện cũ kỹ xử lý rồi, y mà không nói thì căn bản không ai nhắc tới nữa, không ai quan tâm. Tên khốn này vì lợi ích bản thân, lấy mình ra làm “dê thế tội”, có ai chịu được chứ.

- Máy tin tức bên lề, anh Thục không cần để trong lòng.

Trần Thuật túy ý xua tay, làm ra vẻ không công không nhận lộc:

Không Nhược Khuê hết nhìn khuôn mặt điển trai đang vặn vẹo của Trương Thục lại nhìn vẻ tỉnh bơ của Trần Thuật:

- Hai người quen nhau sao?

- Quen chứ, sao không quen cho được?

Trương Thục quay sang phía Không Nhược Khuê thì gương mặt thành nụ cười nồng nhiệt:

- Tôi và tổ trưởng Trần là chỗ giao tình cu rồi, anh ấy có hóa thành tro, tôi cũng nhận ra.

Câu này là suy nghĩ thực sự của Trương Thục.

Là nghệ sĩ đang được ưa chuộng, là nhân vật công chúng, trước mặt người khác bất kể thế nào cũng phải giữ khí độ không ai bói móc được gì. Hôm nay lại có vị đại tỷ như Không Khuê, hần càng muốn giữ hình tượng thật tốt, không muốn lộ bản mặt xấu xí để người ta coi khinh.

Nhưng đối diện với Trần Thuật không cách nào nhẫn nhịn được.

Tên này thực sự quá đáng ghét, rõ ràng bản thân làm kẻ xấu, đâm dao sau lưng người khác, kết quả là gặp người bị hại còn không có chút áy náy nào, đã thế lại tỏ ra là tôi giúp anh một việc lớn.

Bằng vào cái gì, mày bằng vào cái gì chứ? Cái thằng chó này.

Giới giải trí, người mới xuất hiện liên hồi, khẩu vị của khán giả cũng thay đổi từng ngày, Trương Thục rất lo mình bị “tắt lửa”, bị đối thủ cạnh tranh thay thế.

Suốt một năm không hoạt động thì còn nhà quảng cáo nào tìm đến nữa? Cả nhà quảng cáo trước đó cũng cực kỳ bất mãn.

Tất cả là do tên khốn Trần Thuật này ban cho, thứ súc sinh tráo trở ăn trong rào ngoài. Trương Thục gào thét trong lòng, Thằng khốn đó ăn lương công ty, lại vì muốn có vị trí tốt ở Đông Chính mà bán đứng mình.

Vương Tín giải thích với hắn như thế.

Càng nghĩ càng hận, lời nói cũng không kiểm soát được nữa.

- Khuê tử, chị phải mở to mắt ra nhìn cho rõ ràng, vòng tròn này không lớn đâu. Tốt nhất là tìm người nghe ngóng cho rõ hành vi của kẻ nào đó ... Bởi vì nhận hối lộ cho nên bị công ty phát hiện ra xong đuổi việc, lòng kẻ đó mang thù hận, ý đồ đả kích báo thù công ty cũ, lợi dụng tư liệu của nghệ sĩ mình từng phục vụ để cắn trộm sau lưng. Tôi bị một vố đau, Khuê tử nên chú ý một chút, chẳng may nhìn người không cẩn thận, thanh danh bị hủy trong sớm tối đây.

- Anh Thục nhãn lực tốt quá nhỉ, hóa thành tro cũng vẫn nhận ra tôi à?

Trần Thuật về mặt áy náy này:

- Tôi thì không có trí nhớ tốt như vậy đâu, mặc dù anh Thục trông cũng đẹp trai đấy, nhưng thôi lại là kẻ mù tro bẩm sinh, anh Thục mà hóa thành tro thì tôi không nhận ra được. Hay là anh Thục nói xem, anh hóa thành tro và người khác hóa thành tro khác nhau chỗ nào nhỉ, sau này tôi còn chú ý để nhận ra anh Thục.

Trương Thục suýt xông vào đâm cho Trần Thuật một cái:

- Tổ trưởng Trần là có đại hay sao mà bạ ai cũng cắn thề?
- Vậy anh Thục chắc là thỏ, gặp ai cũng chổng mông.
- Trần Thuật.

Trần Thuật thản nhiên:

- Anh Thục có gì sai bảo?
- Cậu không thấy nợ tôi một lời xin lỗi à?
- Xin lỗi.

Trần Thuật nói tỉnh như không:

- Tôi xin lỗi rồi nhé, vậy là chuyện qua rồi coi như xong phải không?
- Cậu ...
- Anh xem, tôi biết là sẽ không qua được mà.

Trần Thuật khẽ thở dài:

- Tôi là một người không thích gây rắc rối, nhưng anh cũng không thể bắt nạt tôi như thế chứ? Anh bảo tôi xin lỗi, tôi liền xin lỗi, xin lỗi xong rồi anh vẫn gây phiền toái cho tôi, vậy tôi thu lại lời xin lỗi, coi như tôi chưa nói.

- Sao mà có thể nói chuyện với anh Thục như thế?

Một nam nhân trung niên đứng sau Trương Thục cực độ bất mãn bước lên, chỉ mặt Trần Thuật mắng:

- Thằng nhãi này là ai, ăn nói hỗn láo, muốn chết à?

- Anh Thực, anh tránh ra, chuyện này giao cho anh em chúng tôi, ở Hoa Thành này không chuyện gì mà Lôi Tử tôi không giải quyết được.

Bốn năm nam nhân phía sau hùng hổ chửi mắng, điệu bộ như muốn ăn tươi nuốt sống Trần Thuật, bầu không khí thoáng cái trở nên hết sức căng thẳng.

Chương 096: Còn nhiều thứ hay ho lắm.

Phục vũ viên đứng ở góc phòng đã chú ý tới tình huống bên này từ đầu rồi, thấy xung đột có khả năng thăng cấp vốn định đi tới nhưng bị một vị khách ra hiệu không cần, ngần ngừ một lúc không đi tới nữa nhưng gọi điện báo bảo an, đề phòng chuyện đi quá xa.

- Này này ...

Thang Đại Hải chính là người ngăn cản phục vụ viên, cầm ly rượu vang trong tay lắc khe khẽ, nhìn có vẻ hời hợt nhưng khí thế mười phần:

- Đây là thần tiên ở đâu tới vậy, vừa mở mồm ra đã dọa sống dọa chết rồi. Ở cái Hoa Thành này thực sự không có chuyện gì mà anh không giải quyết được sao?

Cả đám lúc này mới để ý tới Thang Đại Hải, nhìn vóc dáng có vài phần uy hiếp, nhưng cách ăn mặc thì hiển nhiên loại công tử ca thôi, thứ này được mẽ ngoài, một tên sẵn tay áo lên:

- Thế nào, không phục à? Lôi Tử này nói ra lời nào sẽ làm được lời đó, tôi nói không có là không có.

- Tôi không phục thật đấy.

Thang Đại Hải cười lạnh nhìn Lôi Tử khắp lượt:

- Vừa rồi tôi vào nhà vệ sinh đái một bãi, anh có thể vào đó vớt bãi nước đái đó ra cho tôi không?

- Mày ...

Lôi Tử rõ ràng bị chọc giận, chỉ mặt Thang Đại Hải, giọng điệu sắc mùi giang hồ:

- Không biết xưng hô thế nào, huynh đệ đây nhớ rõ đại danh, sau này còn thân thiết.

- Anh đây không cần bọn con cháu phải hiểu kính.

Thang Đại Hải ăn nói cực kỳ khắc bạc, thích đánh nhau thì hơn chục năm luyện taekwondo của hắn chẳng để chơi, nhưng mà chỗ dựa lớn nhất của hắn đương nhiên không phải thế, mà là vì hắn có tiền, Vương Tín tới đây còn chả coi ra gì, hướng hồ tên nghệ sĩ với vài thằng bạn lưu manh:

- Nhìn bộ dạng nghèo khó của mày, chắc ăn cơm hộp cũng phải đi bán máu à? Theo sau đít Trương Thục điều võ dương oai mà cũng dám mở mồm ra cắn người?

- Mày ...

Lôi Tử dậm bước xông tới:

Thang Đại Hải hất thẳng ly rượu vào mặt hắn, đứng bật dậy:

- Bọn mày vào cả đi, Thang Đại Hải này lĩnh giáo xem lợi hại cỡ nào.

- Trương Thục.

Không Nhược Khuê cũng đứng lên, cánh tay trắng trẻo đưa ra cản Thang Đại Hải, mắt nhìn thẳng Trương Thục quát khê một tiếng:

Trương Thục sực tỉnh, hắn chỉ muốn dọa Trần Thuật chút thôi, không nghĩ phía bên kia phản ứng mạnh như vậy, vội

vàng kéo Lôi Tử đang vuốt rượu trên mặt:

- Bình tĩnh chút.

Lôi Tử cực kỳ bất mãn trừng mắt với Không Nhược Khuê, nhưng cũng biết nhân vật khiến Trương Thục kỵ hủ thì không thể tùy tiện đắc tội.

- Trương Thục, anh có ý gì?

Không Nhược Khuê mặt phủ sương giá chất vấn:

- Khuê tử, chị đừng giận, đây là chuyện riêng giữa tôi và Trần Thuật ...

- Chuyện riêng? Đây là bữa cơm của tôi, là nơi anh giải quyết chuyện riêng à?

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi nói với Trần Thuật vài câu rồi đi.

Trương Thục nói xong ánh mắt độc ác chiếu vào Trần Thuật:

- Đừng nghĩ chuyện này như thế là xong.

- Đương nhiên là chưa xong.

Trần Thuật gật đầu:

- Biết là tốt.

Trương Thục mặt cao ngạo, thẳng nhãi này dám đấu với mình, đợi mà xem, đường còn dài lắm:

- Tư liệu trong tay tôi còn nhiều lắm, để tôi về phát một ít.

Trần Thuật cười khẩy:

- Anh Thục thích lên trang nhất theo kiểu nào đây? Tiêu đề “một nam m inh tinh ép bạn gái phá thai” có vẻ hợp với người muốn nghỉ ngơi dài hạn như anh đấy.

Trương Thục tái mặt, không biết nghĩ tới chuyện gì, không dám cãi, ngay cả cơm cũng không dám ở lại ăn nữa, kéo một

đám người gấp gáp bỏ đi.

Lúc tới thì ồn ào vênh váo, đi thì như mèo cụt đuôi.

Đợi đám người Trương Thục khuất bóng sau cửa, Không Nhược Khuê mới nhỏ giọng nhắc nhở:

- Trương Thục trước khi thành danh từng hoạt động ở quán bar, quen biết không ít nhân vật giới giang hồ, sau này anh phải chú ý một chút, tôi sợ hấn báo thù.

- Giờ là xã hội pháp chế rồi, hấn chẳng dám làm gì đâu.

Trần Thuật trấn an Không Nhược Khuê, y tất nhiên hiểu Trương Thục hơn cô, dù sao từng giúp hấn xử lý vài việc:

- Với lại sau này bất kể là bị ai kiếm chuyện, tôi tung chuyện hay ho của Trương Thục lên mạng.

Bị đám người Trương Thục phá đám, mọi người đều không còn hứng thú ăn uống nữa.

Trần Thuật hôm nay mời cơm Không Nhược Khuê nên định đi thanh toán, Thang Đại Hải tranh trước, nói y chỉ có chút xiu tiền lương đó thôi, để giành còn mời chị họ ăn thêm vài bữa.

Nghĩ một lúc, Trần Thuật quyết định tạm không nói chuyện mình vừa bán được kịch bản với giá tiền tốt.

Không Nhược Khuê hiển nhiên cũng tính thế, điệu đà chấp tay:

- Cảm ơn Đại Hải nhé.

Thang Đại Hải nở mũi nói rất hào khí:

- Không có gì, chị họ của Trần Thuật cũng là chị họ của tôi, sau này chúng ta là người một nhà.

Mặc dù không hề thích Tạ Vũ Khiết, nhưng không hề ảnh hưởng tới phong độ của Thang Đại Hải, đi lấy xe đưa cô về.

Khi tạm biệt, Tạ Vũ Khiết nắm tay Khổng Nhược Khuê, giả vờ nói:

- Chị họ, khi nào chúng ta hẹn thời gian cùng uống trà nhé?

- Được.

Khổng Nhược Khê cũng nắm tay Tạ Vũ Khiết, gật đầu đồng ý:

Thang Đại Hải nháy mắt với Trần Thuật, hàm ý xem lấy mà làm, tôi tạo điều kiện cho cậu rồi đấy, nói xong lái chiếc xe thể thao cực kỳ bắt mắt rồ ga ầm ầm bỏ đi.

Chỉ còn lại hai người, Trần Thuật bảo với Khổng Nhược Khuê:

- Để tôi đưa cô về.

- Không cần đâu.

Khổng Nhược Khuê từ chối:

- Xe của tôi đợi ở bên ngoài rồi, anh về nghỉ đi.

Trần Thuật gật đầu, khi đó bọn họ từ công ty tới thẳng đây, Khổng Nhược Khuê có lái xe riêng đi theo, kiên luôn vệ sĩ, không cần lo vấn đề an toàn.

Đợi Khổng Nhược Khuê đeo kính râm, đội mũ lên nhanh chóng vào xe, xe khuất bóng rồi Trần Thuật mới bắt một cái taxi.

- Tới Di Tâm Viên.

Di Tâm Viên là trên của một trà lâu, nổi danh riêng tư xa hoa. Trà lâu cây cối rậm rạp, mỗi gian là một phòng bao độc lập, bên trong bố trí mát chướt, đại đa số mọi người đều lựa chọn tới đây uống trà chơi mát chướt, số ít hiệp đàm thương vụ.

Trần Thuật đẩy cửa vào một gian phòng bao, nhìn Thái Chiêu đang gấp than bỏ vào bếp lò nhỏ:

- Ông chủ Thái càng lúc càng biết chọn địa điểm rồi đây, thế nào, giờ phát tài rồi liền coi thường quán trà nhỏ trước cửa nhà tôi à?

Thái Chiêu niềm nở đứng dậy chào đón, cung kính nói:

- Anh Trần nói thế thì oan uổng cho tôi quá, chẳng phải vì biết anh Trần thích uống trà hay sao? Nơi này có trà Phượng hoàng oa cực kỳ nổi tiếng, lần trước tôi được người bạn dẫn tới uống thử, lòng cứ nhớ hôm nào đó mời anh Trần tới đây.

- Ông chủ Thái có lòng rồi.

Trần Thuật mỉm cười ngồi xuống:

- Anh Trần, anh nói thế thì khách khí quá.

Thái Chiêu vẻ mặt thật thà:

- Tôi được như ngày hôm nay là nhờ một tay anh Trần kéo lên, vì anh Trần làm chút việc có hề gì.

Rất nhanh có trà sư mặc sườn xám màu trắng ngà mang dụng cụ pha trà tới, vừa xinh đẹp biểu diễn pha trà cũng như làm xiếc, dù người thiếu kiên nhẫn nhất cũng không hề thấy phiền, pha xong sắc trà màu hồng nhạt, Trần nhấp một ngụm, thơm ngát ngọt dịu, cảm giác rất lạ.

- Không tệ.

Trần Thuật uống một ngụm đã thích rồi:

- Ông chủ Thái đúng là có lòng.

- Anh Trần, thương lượng với anh chuyện này, anh đừng gọi tôi là ông chủ Thái được không? Ông chủ này cân lượng thế nào, người khác không rõ chứ chẳng lẽ anh lại còn không rõ?

Thái Chiêu làm bộ mặt cầu khẩn:

- Anh cứ gọi tôi là Tiểu Thái như trước ấy, nghe cho thân thiết. Còn nữa, tôi đã đoán trước được anh Trần sẽ thích Phượng hoàng oa, cho nên đã sai người đóng gói hai cân, anh Trần đi nào đi mang về thông thả uống ạ.

Trần Thuật cười hỏi:

- Làm xong rồi hả?

- Chuyện anh Trần giao, em làm sao dám chậm trễ? Tìm một người anh em rất trung thành với tôi, lại sợ cậu ta làm việc không chú tâm, tôi đích thân đi với cậu ấy một chuyến. mấy ngày qua em không liên hệ với anh Trần là vì ở ngoài lo liệu việc này.

Thái Chiêu lấy từ trong cái túi mang theo bên cạnh ra một cái phong bì da:

- Đều ở trong đây, anh Trần có muốn xem trước không?

Trần Thuật nhận lấy phong bì da, mở ra lấy tài liệu xem một lượt:

- Làm đẹp lắm, vất vả rồi.

- Anh Trần, có cần tôi ở ngoài phối hợp với anh không?

Thái Chiêu mặt đầy kỳ vọng:

Trần Thuật nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Tạm thời không cần, khi nào thực sự cần tới tôi sẽ gọi điện cho cậu.

- Vâng, anh Trần lúc nào cần cứ gọi, giữa đêm tôi cũng tới ngay, theo anh làm việc rất thống khoái.

Chương 097: F3!

Br ừm, brừm ...

Một chiếc xe hơi bề ngoài hết sức phong cách phòng thẳng qua cổng tòa nhà Nhạc Hải.

Cửa xe trước và sau đồng loạt mở ra, xuất hiện đầu tiên là ba cái giày da đen bóng, tiếp đó là ba cặp chân chắc khỏe, rồi ba nam nhân mặc cùng vest đen, sơ mi đen thắt ca vát đen chói mắt như mặt trời đi ra.

Rầm!

Ba cái tay đồng loạt đóng cửa xe lại, sải bước đi về phía cửa kính đại sảnh Nhạc Hải.

Bên trái là Thang Đại Hải khôi ngô tráng kiện, bên trái là Trần Thuật đeo kính gọng vàng nho nhã thanh tú, ở giữa là Lý Như Ý tuấn mỹ như yêu tinh trong phim fantasy phương tây, khiến người ta có cảm giác lạnh lạnh xa cách.

Cả ba cùng cao ráo điển trai, khí thế mười phần.

Ba người sóng vai nhau đi trên đại sảnh lát đá hoa cương đánh bóng loáng, gót giày gõ lên sàn đá, toàn bộ tòa nhà như cảm thụ được sát khí của ma vương giáng lâm, cả bảo an công ty cũng không dám tới hỏi han gì, những người khác thì chỉ biết há hốc miệng mà nhìn.

- Thế nào, kiến nghị của tôi chỉ nhất trở lên hả?

Thang Đại Hải ngẩng đầu ưỡn ngực, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, lời nói ra thì không ăn nhập với khí chất:

- Người dựa quần áo, ngựa dựa yên cương, ăn mặc thế này đứng trước mặt Từ Vĩnh Uy, hấn có mà đá ra máu.

- Anh mà không nói gì thì còn tốt hơn nữa.

Lý Như Ý lên tiếng, thời khắc trọng yếu như thế, xung quanh bao người đang chăm chú nhìn vào, vì sao còn lên tiếng nói mất hết giá trị:

- Bằng vào hình tượng, khí chất của ba anh em chúng ta, phải sánh với boyband quốc tế, này tôi thấy chúng ta nên lập thành nhóm.

Thang Đại Hải mồm không chịu yên:

- Đầu tiên là chọn tên nhóm, các cậu có ý kiến gì hay không?

- Không có.

Trần Thuật từ chối dứt khoát, y không muốn đặt tên, càng không muốn lập nhóm:

Lý Như Ý chẳng buồn trả lời, hắn muốn Thang Đại Hải im đi.

- Tôi có kiến nghị không tệ.

Thang Đại Hải vẫn tự vui một mình:

- Flower3, các cậu thấy sao?

- Cái gì?

Trần Thuật tưởng mình nghe nhầm:

- Flowr3, tức là ba mỹ thiếu niên đẹp như hoa, năm xưa có phim Vườn Sao Băng có nhóm F4 ấy, nhớ không? Chúng ta học họ, lập nhóm F3, các cậu thấy sao?

Trần Thuật mặt không còn gì để nói.

Trừ tôi và Lý Như Ý ra, cái mặt của Thang Đại Hải anh có tư cách gì mà tự xưng là “thiếu niên đẹp như hoa.”

- Nói đi.

Thang Đại Hải thúc gục:

- Các cậu thấy thế nào, im lặng tức là đồng ý nhé.

- Không hay.

Trần Thuật đành phản bác:

- Lấy cái tên này, anh có mặt mũi nói ra thì tôi cũng không mặt mũi nào mà nhận.

- Cậu đừng xem nhẹ bản thân như thế.

Thang Đại Hải an ủi:

- Tuy tướng mạo của cậu không được như tôi và Như Ý, nhưng mà ở ngoài kia cũng là vạn người mới có được một rồi. Người ta có thể xưng là F4, vậy sao chúng ta không thể gọi là F3, sao không thể gọi là thiếu niên đẹp như hoa.

- Dừng lại, dừng lại, sau này tuyệt đối không được nhắc tới mấy chữ “thiếu niên đẹp như hoa” nữa được không? Anh còn nói nữa, chưa đàm phán với người ta, tôi đã nôn rồi.

Trần Thuật rùng mình, y cảm thấy da gà nổi lên, chân tay co quắp, chiwr sợ bị người ta nghe thấy mấy câu này:

- Buồn nôn.

Lý Như Ý đánh giá ngắn gọn, nhìn Thang Đại Hải với ánh mắt làm sao anh có thể thốt ra những lời như thế chứ, hấn chỉ sợ có người nghe thấy, nếu thế hấn quay đầu đi ra luôn:

- Nếu các cậu cảm thấy Flower3 không hay thì tôi còn một kiến nghị nữa.

Thang Đại Hải hôm nay rõ ràng đang ở trạng thái tốt, linh cảm dào dạt, tiếp tục phấn khích nói:

- Hay là tên Phong trần tam hiệp nhé? Trần Thuật thông minh nhất, sẽ là chiến thần Lý Tĩnh đánh đâu thắng đó, tôi oai hùng sẽ là Cầu Nhiệm Khánh vốn có lòng tranh đoạt thiên hạ sau đó tới nước Phù Dư lập quốc xưng vương.

Lý Như Ý tái mặt, nói vội:

- Tôi không làm Hồng Phát Nữ đầu.

- Trông cậu xinh đẹp như thế, cậu không làm Hồng Phát Nữ thì ai làm, tôi và Thuật Nhi đều không thích hợp.

Thang Đại Hải hết lời khuyên can:

- Tôi không làm Hồng Phát Nữ.

Lý Như Ý không chịu nổi, đẩy Trần Thật đứng giữa, hấn ra ngoài, tránh xa Thang Đại Hải, còn bồi thêm một câu:

- Có chết cũng không làm.

- Sao hai cậu lăm vắn đề thế hả? Bảo các cậu nghĩ tên nhóm, các cậu không muốn, tôi nghĩ ra thì các cậu kén cá chọn canh ... Flower3 và Phong trần tam hiệp, các cậu phải chọn một cho tôi.

Thang Đại Hải kiên quyết:

- Phong trần tam hiệp.

Trần Thuật đành thỏa hiệp, thứ nhất, y không có mặt mũi nào cùng loại nam man như Thang Đại Hải xưng là thiếu niên như hoa, thứ hai, y rất là thích nhân vật Lý Tĩnh:

- Flower3.

Lý Như Ý nói, ai bảo hấn là Hồng Phát Nữ, hấn đánh chết:

- Tôi cũng thấy Flower3 rất hay.

Thang Đại Hải hớn hờ tuyên bố:

- Flower3 được 2 phiếu, Phong trần tam hiệp 1 phiếu ... Sau này chúng ta là Flower3.

Trần Thuật muốn quay đầu bỏ đi nhưng tay bị Lý Như Ý phát hiện ý đồ, giữ chặt.

Ba người khí vũ hiên ngang như lũ cuốn về phía thang máy thì bị lan can chặn lại, trên đó có dòng chữ: Quẹt thẻ ra vào.

- Ê này ... Làm phiền chút.

Thang Đại Hải dùng ngón tay chỉ bảo an, tháu độ cứ như mình là ông chủ:

- Quẹt thẻ cho tôi.

.....

Khi Từ Vĩnh Uy đang cùng cao tầng công ty mở cuộc họp thì di động rung lên, nhìn liếc qua một cái, thấy số Lý Như Ý, khoe môi nhếch lên khinh miệt, tưởng thế nào chứ, hừ, thức thời mới là tuất kiệt.

Những nhân vật kỳ tài chẳng nữa thì Từ Vĩnh Uy hẳn cũng thấy nhiều rồi, có người hát hay, có người múa đẹp, còn có nghệ sĩ toàn năng, đám này có một cái bệnh chung, đó là kiêu ngạo.

Nhưng, những người đó chỉ cần rơi vào tay Từ Vĩnh Uy hẳn thì không thiếu thủ đoạn chinh phục và khuất phục bọn họ. Trước kia đều là kẻ ngang bướng bất thuần, sau đó đều ngoan ngoãn cực kỳ, hẳn vào đi về phía đông là đi về phía đông, hẳn bảo đi về phía tây là đi về phía tây, hẳn bảo lên giường là kéo váy xuống.

Chỉ có một ngoại lệ.

Chỉ có tên Lý Như Ý là ngoại lệ.

Lý Như Ý mày kiêu lắm mà, tao chôn vùi mày, để mày không hát được, không diễn được, ngay cả cơ hội xuất hiện trước ống kính cũng không có. Không phải nhiều người khen mày đẹp trai thì mày được vĩnh đuôi lên, đến khi mày có tuổi rồi, da mặt mày nhão ra rồi, tao xem mày còn làm được gì, xem tới khi đó còn công ty nào muốn ký hợp đồng với mày.

Tao cho mày cơ hội tốt như thế mà mày không nghe sai bảo, còn dám ra tay đánh người, giờ định tới cầu xin đấy à?

Muộn rồi.

Điện thoại cứ reo mãi không ngừng, Từ Vĩnh Uy từ chối không nhận máy.

Điện thoại lại reo tiếp.

Thằng này có bệnh à? Từ Vĩnh Uy chửi bới trong lòng, giờ di động lên:

- Thằng Lý Như Ý này năm ba phen gọi điện cho tôi, chắc hẳn muốn tôi cho một cơ hội. Tôi cho hẳn nhiều cơ hội rồi, hẳn không biết tốt xấu còn trách ai?

Cao tầng công ty đều biết chuyện Lý Như Ý, người cười nịnh, cười im lặng.

- Các anh có thể truyền ra ngoài câu này, phạm kẻ nào không nghe công ty sai bảo, không trân trọng cơ hội công ty ban cho, vậy thì đợi làm bạn với Lý Như Ý, vĩnh viễn không góc đầu lên được. Từ Vĩnh Uy này nói được làm được.

Từ Vĩnh Uy nghiêm giọng quét mắt nhìn quanh:

- Vâng vâng ạ, chúng tôi nhất định đem chỉ thị này truyền đạt cả công ty.

- Bao nhiêu năm qua chỉ có tên Lý Như Ý này là cứng đầu cứng cổ, thế là đáng đời.

- Cái thằng Lý Như Ý đấy cũng có tài, nhưng mà trong vòng tròn này người tài nhiều lắm, hẳn nghĩ thế giới này thiếu hẳn thì sập chắc? Giờ lại tới cầu xin à? Muộn rồi.

- Phải làm gương cho kẻ khác ...

Chương 098: Không cho chúng đi.

Hội nghị kết thúc, Từ Vĩnh Uy cầm cốc trà về văn phòng, Lưu Long béo ú cũng đi theo.

- Ông chủ, Lý Như Ý tìm tới tận nơi rồi sao?

- Chứ còn gì nữa.

Từ Vĩnh Uy mặt hết sức khoan khoái dựa lưng vào ghế sofa, cười nhạt:

- Chúng ta đã gửi thông báo luật sư tới mấy dịch vụ livestream, bây giờ hẳn có thể phát sóng thoải mái, nhưng không nhận được tiền nữa ... Hơn nữa bên phòng pháp luật đã ghi hình lại video phát sóng của hẳn rồi, chỉ cần chúng ta thích có thể kiện hẳn ra tòa bất kỳ lúc nào.

- Tên Lý Như Ý này giờ chỉ là quả hồng do chúng ta mặc sức bóp thôi.

Lưu Long ra sức nịnh bợ:

- Thằng nhãi đó làm mình làm mẩy, vênh vênh vào vào mấy năm rồi, cuối cùng thế nào, gọi trời chẳng thấu, gọi đất không thừa, chúng ta còn chưa phải người tới tìm hẳn cho cái hợp đồng mà hẳn đã chạy tới quy lụy van xin rồi, lần này không dễ dàng cho hẳn nữa.

- Tôi chuẩn bị cho hẳn ngồi chơi một phen đã.

Từ Vĩnh Uy nhận lấy cốc trà do Lưu Long đưa tới:

- Lần trước còn dám ra tay đánh người à, nghĩ Từ Vĩnh Uy tôi dễ bắt nạt chắc? Nếu là năm xưa thì thằng khốn đó đã bị chặt vài ngón tay rồi ... Giờ dù hẳn đã biết ngoan ngoãn cúi đầu, song chúng ta không thể mềm lòng được.

- Vâng vâng, ông chủ nói đúng ạ.

Lưu Long liên tục gật đầu:

- Trước tiên cứ mặc hẳn đã, cứ thế hẳn sẽ càng ngày càng hoảng, xem xem còn dám đặt điều kiện với công ty nữa không?

- Rồi, kệ hẳn, chúng ta bàn mấy bộ phim quay năm nay đã, chi phí chế tác ngày một nhiều, cậu xem khoản nào thắt chặt được thì thắt chặt vào, như khoản bảo hiểm cho diễn viên đóng

thế, cắt đi, đưa nào không làm thì thôi, thiếu người chắc, còn cả khoản phục trang ....

Lúc này có người gõ cửa văn phòng.

- Vào đi.

Từ Vĩnh Uy nhú mào quát:

Thư ký Kim Hữu đi vào, báo:

- Chủ tịch, Lý Như Ý muốn gặp ạ?

- Không gặp.

Tới tận nơi sao? Từ Vĩnh Uy cười đắc ý, song phát tay:

- Nói là tôi đang bận, ra nói với hãn nguyên văn thế này cho tôi, dứt xéo.

- Chủ tịch, Lý Như Ý nói hôm nay nhất định phải gặp được chủ tịch, có chuyện quan trọng muốn bàn với ngài. Anh ấy còn nói ....

Kim Hữu nói tới đó ngập ngừng:

- Nói sao.

Từ Vĩnh Uy nhướng mày:

- Còn nói nếu muốn cứu giám đốc Lưu, cho giám đốc Lưu cơ hội chuộc tội.

- Càn rỡ.

Từ Vĩnh Uy nổi cơn lôi đình:

- Lý Như Ý hãn chỉ là một con chó, con chó vẫy đuôi đáng thương thôi, có tư cách gì mà đặt điều kiện, có tư cách gì mà cho giám đốc Lưu cơ hội?

Lưu Long đặt cốc trà xuống:

- Ông chủ, nếu Lý Như Ý đã mạnh miệng như thế, chúng ta gặp hắn một lần, tôi thực sự bị hắn khơi lên tò mò rồi, xem xem hắn cho tôi cơ hội chuộc tội ra sao?

Từ Vĩnh Uy mặt biến đổi liên hồi, cuối cùng gật đầu:

- Cho hắn vào.

- Vâng thưa chủ tịch.

Kim Hữu không dám ở lại lâu, cô thấy thần sắc hai ông chủ đều không tốt, sợ gặp tai ương:

Không lâu sau Phong trần tam hiệp, à không Flower3 được cô thư ký xinh đẹp yếu điệu dẫn vào văn phòng Từ Vĩnh Uy.

Từ Vĩnh Uy nhìn Trần Thuật và Thang Đại Hải đi cùng Lý Như Ý, con người hơi có lại, xem ra có viện binh, hắn không coi ra gì, chỉ là hai thằng nhãi thôi, còn lật trời được sao, tựa cười tựa không nói:

- Lý Như Ý, nghe nói cậu muốn cứu giám đốc Lưu, cho giám đốc Lưu cơ hội chuộc tội, tôi tưởng rằng cậu có thủ đoạn thông thiên gì chứ, sao nào, dẫn thêm hai người tới thì tưởng rằng mình muốn làm gì thì làm rồi à?

- Ái chà chà, tôi còn đang mong được Như Ý như hoa như ngọc cứu vớt cơ.

Lưu Long ngồi trên ghế sofa không mấy may nhúc nhích, hai mắt trên cái mặt béo núc chỉ còn lại một khe hẹp:

- Chỉ có chừng này người thôi à, chưa đủ đâu, phải dẫn thêm chục người nữa tôi mới sợ.

- Chúng tôi tới tìm Nhạc Hải để đàm phán.

Trần Thuật đi tới một bước, đưa tay ra với Từ Vĩnh Uy, mỉm cười nói:

- Vị này chính là chủ tịch Từ của Nhạc Hải phải không?

Từ Vĩnh Uy coi như không nhìn thấy cánh tay đưa ra của Trần Thuật, ánh mắt âm u, cả nụ cười giả dối cũng không có:

- Cậu là ai?

- Trần Thuật.

Trần Thuật thì vẫn cười:

- Tôi là bạn của Như Ý.

- Trần Thuật, cái tên này hơi quen.

Từ Vĩnh Uy suy nghĩ, không nhớ là gặp ở đâu rồi, thường mà nói đã dám đứng ra chống lưng cho người khác thì ít nhiều cũng phải có bối cảnh. Tên còn trẻ, nhưng khí độ rất vững vàng, bị mình làm khó mà thần sắc không đổi, đủ biết đã kinh qua sương gió, không phải loại bốc đồng nhiệt huyết, khiến hẳn người thấy mùi linh cảm:

Lưu Long cũng nhìn Trần Thuật, sau đó đầu lóe lên một ý niệm, kêu thành tiếng:

- Trần Thuật của Hoa Mỹ sao?

- Hoa Mỹ cái gì?

Từ Vĩnh Uy không hiểu:

- Ông chủ quên rồi sao, sự kiện Hoa Mỹ trước đó ... Trần Thuật chính là ...

Lưu Long nhắc nhở:

- Hôm trước chúng ta còn đi ăn với com Vương Tín:

- A, thì ra là cậu.

Từ Vĩnh Uy tức thì nhớ tới thư ký cực phẩm lúc nào cũng theo Vương Tín, cố tình nói:

- Nghe người ta bảo bạn gái của cậu bị Vương Tín cưới, cậu vì báo thù Vương Tín, cho nên đâm sau lưng Trương

Thực, có phải là Trần Thuật đó không? Ha ha ha ....

- Ngậm cái mồm chó của mày lại.

Thang Đại Hải biến sắc mặt, xông tới chửi mặt Từ Vĩnh Uy chửi:

- Con dâu mày ăn nằm với tao, tao giúp mày giữ mồm giữ miệng, mày có muốn tao nói cho toàn thế giới không?

Lý Như Ý không nói không rằng nhưng từng bước đi tới phía Từ Vĩnh Uy, Trần Thuật biết hấn tính nóng như lửa, vội vàng giữ lại, một tay giữ Thang Đại Hải, quát:

- Đại Hải, bình tĩnh đã.

- Mẹ mày, cần thận cái mồm ...

Thang Đại Hải găm gù uy hiếp:

- Đúng là có chuyện ấy.

Trần Thuật vẻ mặt bình tĩnh kéo nốt Thang Đại Hải lại:

- Có điều sự thực có chút khác biệt, tôi không báo thù Vương Tín vì hấn cướp bạn gái tôi, mà vì hấn bôi nhọ tôi, hắt nước bẩn lên người tôi.

- Ha ha ha ...

Từ Vĩnh Uy cười lớn, hiển nhiên không tin:

- Ông chủ, anh xát muối vào vết thương người ta như thế, người ta dấu mặt mũi vào đâu? Nam nhân nào chịu được bị nữ nhân của mình đội nón xanh lên đầu?

Lưu Long ôm bụng mà cười hết sức khoa trương:

- Tôi nếu là y, cũng không chịu thừa nhận vì bạn gái đội nón xanh cho mình nên báo thù, thế chẳng phải chứng tỏ tôi còn để ý tới nữ nhân đó sao?

- Nói phải lắm.

Từ Vĩnh Uy gật gù:

- Địt con mẹ mày ...

Thang Đại Hải rống lên định đánh người:

- Đại Hải.

Trần Thuật quát:

- Dừng lại, đừng làm hỏng việc.

Thang Đại Hải đá mạnh vào tường, lỏng lẻo như thú dữ:

- Mày còn dám chửi anh em tao lần nữa, tao giết mày.

- Nhãi con không biết tự lượng sức.

Từ Vĩnh Uy năm xưa kiếm cơm trong giang hồ, hấn sợ gì chứ không sợ mấy lời hăm dọa kiểu này, cái loại chọc một câu đã điên lên thì dễ xử lý lắm:

- Giết bọn tao à, ông nội Lưu của mày ngồi đây này, tao xem mày giết tao thế nào.

Lưu Long ngồi đó sừng sững như núi thịt, không coi lời hăm dọa của Thang Đại Hải ra gì, còn trào phúng:

- Giờ đám nhãi con hơi chút mở miệng ra là chém với giết, năm xưa ông đây chém giết với người ta thì bọn mày còn chưa mọc đủ lông đầu.

- Bình tĩnh, cả hai anh để tôi, chúng không cười lâu được đâu.

Trần Thuật trấn an hai người anh em, vỗ về được hai vị đại hiệp rồi mới ngồi xuống đối diện với Từ Vĩnh Uy, giọng vẫn không có vẻ gì là tức giận:

- Chúng tôi tới đây để đàm phán, hai ông chủ có muốn nghe vốn liếng của chúng tôi không?

Chương 099:

- Nói ra xem nào.

Từ Vĩnh Uy cầm cốc trà lên cha đi về chấn kinh, linh cảm tên nhóc tên Trần Thuật này không vừa, ngoài vờ thông thả nói:

- Tiền quá ít thì đừng đặt lên bàn.

- Nhất định làm hai ông chủ hài lòng.

Trần Thuật đưa tay về phía Lý Như Ý lấy cái túi đen, từ trong đó lấy ra cái phong bì chống thấm, thuận tay đưa Lưu Long:

- Ông chủ Lưu xem trước đi, có chỗ nào thiếu sót, tôi cho người đi bổ xung.

Lưu Long hồ nghi nhận lấy, mở phong bì không dán, thấy một xấp tài liệu.

Chỉ xem lướt qua sắc mặt đã biến đổi.

Đợi tới khi hắn xem hết chỗ ảnh thì trở nên hung bạo, hai mắt đỏ như hòn than, vung tay tát Trần Thuật, gầm rống:

- Thằng khôn, tao giết chết mày.

Trần Thuật đã dự đoán trước, ngả người né tránh động tác chậm chạp của tên béo không mấy khó khăn, còn định đánh tiếp thì Thang Đại Hải chộp tay hắn đẩy mạnh ra sau, Trần Thuật làm động tác phui bụi cười ha ha:

- Ông chủ Lưu hài lòng chứ hả?

- Mẹ mày, số tài liệu này mày lấy từ đâu ra, từ đâu ra, giả, tất cả là giả ...

Lưu Long lão đảo ngời phịch xuống ghế, ném tư liệu bay tung tóe, thờ hỏn hển quát:

- Ông chủ Lưu nói là giả, vậy thì nó là giả.

Trần Thuật giọng đều đều kể:

- Ngày 27 tháng 12 mười năm trước, ông chủ Lưu vì tranh giành một bãi cát, bỏ ra 2000 đồng, ép chủ cũ của bãi cát bán lại cho mình, chủ cũ che giá quá thấp không đồng ý. Kết quả là anh sai người đánh gãy chân con trai của chủ bãi cát, thằng bé mới học sơ trung ...

- Mùa xuân mười lăm năm trước, anh phát sinh xung đột với một vị khách ở trung tâm tắm rửa, khi vị khách đó rời trung tâm tắm rửa, bị anh sai người xô ngã, người đó liệt toàn thân, giờ vẫn nằm trên giường. Mười ba năm trước, anh dẫn mấy chục người đi đánh nhau, dùng đạn tự chế bắn người ta, không chết thì cũng phế rồi.

- Tám năm trước thì anh bắt đầu rửa tay gác kiếm, có tiền rồi liền tẩy trắng chuyển sang làm điện ảnh, rửa bao nhiêu tiền bẩn, trả đũa bao nhiêu nữ nghệ sĩ, trong lòng anh tự biết.

- Tôi biết ông chủ Lưu là quý nhân hay quên, có điều không sao, một người bạn tôi có nói, nhớ tốt không bằng ghi lại, tôi ghi lại giúp anh rồi đây ... Ông chủ Lưu khi nào rảnh rồi xem lại.

- Nếu mày đã biết trước kia tao làm gì còn dám tới đây à?

Lưu Long thở như trâu hăm dọa:

- Mày định chơi tao à, tao sẽ giết bọn mày trước.

- Giết bọn tôi à, được, tôi ngồi đây, xem xem ông chủ Lưu định giết tôi thế nào ... Bây giờ mấy người già hơi chút là nói sống nói chết, không biết tự lượng sức.

Trần Thuật không phải là người thù vặt, nhưng chắc chắn là tên độc mồm độc miệng, thế nên đem lời Lưu Long vừa nói khi nãy trả lại:

Chỉ khác là, Trần Thuật không nói muốn giết ai, nhưng y thực sự đâm một dao xuyên bụng người ta, không như đối phương chỉ có thể vỗ mồm.

- Mày, mày ...

Lưu Long không biết sợ hay giận, toàn thân run rẩy cầm ấm trà lên:

Lý Như Ý bước lên một bước che chắn cho Trần Thuật, không nói một lời chỉ nhìn Lưu Long chăm chăm, khuôn mặt đẹp tới khiến nữ nhân phải hờn ghen đó làm tay Lưu Long đã xách quai ấm nước nhưng không dám có chút hành động nào.

Hắn biết thằng điên này dám làm gì, nhất thời lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan.

- Ngồi xuống.

Từ Vĩnh Uy mặt âm trầm ngồi nghe nãy giờ, quát một câu:

Lưu Long được cố xuống thang, làm bộ làm tịch hừ một tiếng.

Từ Vĩnh Uy đưa tay mời Lý Như Ý và Thang Đại Hải:

- Hai vị cũng ngồi đi.

- Khởi ngồi, đứng ra tay cho tiện.

Mục đích của Thang Đại Hải hết sức rõ ràng, về trí tuệ mình không giúp gì được Lý Như Ý, nhưng nếu đánh nhau, nắm đầm của hắn có thể hạ gục hai tên:

Từ Vĩnh Uy mặt co giật nhưng không nói gì, cúi xuống định nhặt tư liệu mà Lưu Long vứt vương vãi khắp phòng.

- Không cần đâu.

Lý Như Ý lấy từ trong áo vest ra một túi đen nữa ném vào người Từ Vĩnh Uy:

- Còn nữa đây.

- Tôi nghe Như Ý kể, ông chủ Lưu có thói xấu vút đồ khắp nơi, cho nên chuẩn bị vài bản rồi.

Trần Thuật nhìn Lưu Long giọng hài hước:

- Ông chủ Lưu lúc nào đánh mất cứ báo một tiếng, tôi còn nhiều lắm.

Từ Vĩnh Uy chỉ xem qua loa rồi cất tư liệu vào phong bì, hẳn biết tất cả là sự thật, trước kia Lưu Long là loại gì, trong công ty rất nhiều người biết, vì thế mà mới sợ. Lưu Long về sau thành quân của hắn, hắn giao mảng quản lý nghệ sĩ cho Lưu Long, sau đó Lưu Long làm bao chuyện bẩn thỉu, hắn chẳng lạ gì.

Tất nhiên hắn chẳng bận tâm, Lưu Long là con dao trong tay hắn, là con chó của hắn, rất trung thành, nên hắn thoải mái dùng.

Nhưng bây giờ chuyện bị người ta biết rồi, hắn dùng dao là để đâm người khác, chứ không muốn bị đứt tay.

Từ Vĩnh Uy đánh mắt nhìn Lưu Long:

- Cậu thấy thế nào.

- Ông chủ, những chuyện này đều không phải là sự thật, bọn chúng muốn hại tôi cho nên mới làm ra số tài liệu này ...

Lưu Long cuống lên giải thích, nếu bây giờ nếu cả từ Vĩnh Uy cũng vút bỏ mình thì mình chỉ còn đường chết:

Trần Thuật chép miệng thở dài:

- Nếu ông chủ Lưu đã nói đây là giả, vậy thì chúng tôi không làm phiền nữa, cáo từ.

Nói đi là đi, ba người Trần Thuật đi luôn, không nói thêm một lời.

- Ông chủ.

Sầm một tiếng cửa đóng lại, Lưu Long giật nảy mình, cuống cuống:

- Không thể cho bọn chúng đi.

Không cần nói Từ Vĩnh Uy cũng biết không thể để ba người này đi.

Nhìn số tư liệu này hết sức chi tiết, thời gian, địa điểm, tên người, hình ảnh, không thiếu một cái gì cả, chứng tỏ thời gian qua đối phương đã bỏ không ít công sức, ai biết chúng đã xòe hết bài ra chưa? Thế nhưng chừng này thôi cũng đủ thành quả bom hẹn giờ, nói không chừng vào lúc nào đó sẽ uỳnh một cái, khiến người ta tan xương nát thịt.

Mấy năm qua đám người bị hại kia cũng không phải là không kiện cáo, nhưng đều đơn lẻ nên dễ xử lý ... Nhưng vấn đề tư liệu rơi vào tay Trần Thuật thì sức uy hiếp khác hẳn.

Trần Thuật là ai?

Y chính là kẻ vì báo thù Vương Tín mà đã ra tay “đánh” cho Trương Thục, nghệ sĩ cực hot của Hoa Mỹ không góc đầu lên được. Nguyên do không quan trọng, quan trọng là y làm được rồi.

Vương Tín là siêu cấp phú hào, tài sản bạc tỷ, cuối cùng vẫn phải chấp nhận cho Trương Thục “nghỉ” một năm, không nhận bất kỳ lịch trình nào, đương nhiên thông báo với bên ngoài là vì “vấn đề sức khỏe”.

Chuyện này thực sự xôn xao trong giới một thời gian, Từ Vĩnh Uy cũng nghe thấy rồi, nhưng vô là chuyện không liên quan đến hắn, chỉ coi như chuyện giải trí.

Bây giờ hắn không thể không lật lại chuyện cũ để đánh giá chính xác người thanh niên này.

Rõ ràng sức phá hoại của kẻ này là không xem thường được, chẳng lẽ bao năm qua Hoa Mỹ chưa cho thôi việc ay, chẳng lẽ trong những người đó không ai muốn báo thù công ty? Tất nhiên là có, song Hoa Mỹ không khác gì con quái vật, dám làm hay không đã là vấn đề, thằng này dám làm, đó là điều đáng sợ.

- Tự gây nghiệt không thể sống.

Từ Vĩnh Uy hừ lạnh một tiếng, hắn chẳng bận tâm Lưu Long có tạo nghiệt gì hay không, hắn chỉ biết tên vương bát đản này không chùi đít cho sạch sẽ, để người ta tóm được. Thời trẻ tuổi ở huyện hoành hành ức hiếp người khác, bây giờ có tiền có thế có danh tiếng, muốn rửa sạch cũng không được:

Chương 100: Giải trừ hợp đồng.

- Ông chủ ... Đại ca ... Em biết em sai rồi, em biết em sai rồi, đại ca cứu em với, nếu không xong đời em mất.

Lưu Long tóm lấy tay Từ Vĩnh Uy, hắn cũng có chung suy nghĩ với Từ Vĩnh Uy, chuyện lúc nãy hắn lấy ra chế nhạo Trần Thuật thì bây giờ lại làm hắn kinh sợ:

- Đại ca, anh cứu em lần này, về sau em làm trâu làm ngựa cho anh, tuyệt không hai lời.

- Làm trâu làm ngựa cái gì, chúng ta là huynh đệ, tôi có thể tro mắt nhìn cậu gặp nạn sao? Tôi có nhà có xe, cần trâu ngựa làm cái gì?

Từ Vĩnh Uy tức giận rứt tay lại:

- Vâng, vâng, vâng ... Đại ca nói đúng.

Lưu Long mếu máo:

Từ Vĩnh Uy chỉ cửa phòng vẫn mở toang, tát một phát vào cái đầu béo núc:

- Trong này có còn óc không thể, còn không mau mau dẫn người quay về ?

Lưu Long mừng rỡ, tấm thân núc ních bật dậy cực nhanh, gặp người nói:

- Cám ơn đại ca, cám ơn đại ca, ơn này cả đời em không quên ...

Nói xong chạy huỳnh huỵch ra ngoài đuổi theo đám Trần Thuật, như ngọn núi di động chạy qua bàn cô thư ký.

Kim Hữu giật mình không biết có chuyện gì, không phải giám đốc Lưu thường ngày ngồi cũng kêu mệt sao?

Ba người Trần Thuật rời văn phòng Từ Vĩnh Uy, một đi không trở lại, xuyên qua hành lang, hướng về phía thang máy.

- Cứ thế mà đi à?

Thang Đại Hải nhìn quanh không có ai mới hỏi:

- Hợp đồng của Như Ý thì sao?

Lý Như Ý mặt bình tĩnh như không:

- Cứ nghe Trần Thuật đi.

- Sáu ...

Trần Thuật hô ra một con số:

- Thế là sao?

- Năm.

Trần Thuật vẫn bước đi, lại hô thêm một con số nữa.

- Cậu chơi cái trò gì thế hả?

Thang Đại Hải có chút tức giận:

- Bốn.

- ...

- Ba ...

Từ “ba” vừa mới dứt thì liên nghe thấy tiếng người gọi gấp từ phía sau:

- Ba vị đợi đã, ba vị đợi đã.

Thang Đại Hải quay người lại, liền thấy tên béo Lưu Long đuổi tới, vì hắn quá béo, giống như quả cầu thịt đang lăn, đột nhiên hắn nổi giận mắng Trần Thuật:

- Trần Thuật, cậu có tí nghĩa khí nào không thể hả, cơ hội lên mặt tốt như thế mà không gọi tôi và Như Ý, tôi cũng muốn đếm ngược ... Sớm biết tôi đã không nhắc các cậu mặc vest thất cà vạt nữa, để mình tôi được nổi bật.

Trần Thuật chào thua, một người hô thì là thể hiện của trí tuệ, nếu cả ba người cùng thua thì thành ba thằng ngốc à? Vụ làm ăn này còn làm nữa hay thôi.

Lưu Long chạy tới gần thì đã thở đứt quãng, kéo tay Trần Thuật:

- Anh ... Anh Trần, tôi có mắt, không khong trông, liệu chúng .... ta có thể ... có thể quay lại cùng ... Trò chuyện .... không?

Trần Thuật thái độ lãnh đạm:

- Trò chuyện gì?

- Anh Trần ... Anh Trần muốn .... muốn nói chuyện gì thì .... thì nói chuyện đó ...

Lưu Long cười nịnh:

- Nếu như ông chủ Lưu đã nói tư liệu đó đều là giả, tôi thấy chúng ta đã không còn gì để nói với nhau nữa rồi.

Trần Thuật từ chối:

- Không nên phí thời gian nữa thì hơn, các anh làm chuyện của các anh, chúng tôi trở về có chuyện cần xử lý.

Chuyện cần “xử lý” ở đây là gì, còn không phải chuyện của mình hay sao, Lưu Long sợ hết hồn, lao tới dùng cả thân hình to béo che chắn cửa thang máy, van nài:

- Anh Trần, anh Trần .... Anh là đại nhân đừng chấp tiểu nhân, có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng, tôi thấy, không có vấn đề gì là không giải quyết được, đúng không? Chỉ xin anh cho tôi một cơ hội, tôi nhất định không làm anh thất vọng, sau này phạm có chuyện gì cần dùng tới Lưu Long này, anh cứ gọi một tiếng, tôi sẽ xông lên đầu tiên ...

- Vừa nãy khi chúng tôi gọi điện thoại cho chủ tịch Từ, chủ tịch Từ bảo chúng tôi “xéo”.

Trần Thuật lắc đầu:

- Anh xem, dù sao Nhạc Hải cũng là của chủ tịch Từ, ông ta bảo chúng tôi xéo, chúng tôi chẳng lẽ mặt dày không xéo, thôi chào, sau này có cơ hội hẵng nói.

- Các anh, các anh đợi một chút, đợi một chút thôi ....

Lúc này chắc là do vừa vận động một hồi nên máu lên não Lưu Long rất nhanh, còn chưa dứt lời đã chạy:

Nhìn hẳn ra sức lắc cái mông núc ních chạy đi, Thang Đại Hải cảm thán:

- Sau này tôi sẽ cố gắng không trêu chọc vào đám người đọc sách các cậu, không chửi tục một câu, không nặng lời một câu, vậy mà chơi đùa người ta như con cháu.

- Sao anh chửi tôi?

Trần Thuật mặt hầm hầm:

- Tôi chửi cậu bao giờ?

- Anh bảo hần là con cháu tôi, thế không phải là chửi tôi à?

Lý Như Ý thầm lắng đầu, hai người bạn này của hần cái gì cũng được, mỗi tội nói nhiều quá, đôi lúc như đang tấu hài với nhau.

Ở Giải trí Nhạc Hải, Lý Như Ý là “nhân vật đặc thù”, cho nên dù hần ít xuất hiện ở công ty, cũng có không ít người quen thuộc với hần, càng có nhiều người không biết hần. Từ lần trước hần mang khuôn mặt đầy máu me mà đi, trong công ty hoặc công khai hoặc lén lút thảo luận chuyện liên quan tới y. Đủ sự tích của Lý Như Ý nổi lên mặt nước.

Có người nói hần từ chối quy tắc ngầm, có người nói hần đắc tội với cao tầng công ty, có cả người nói hần ỷ tài kiêu ngạo, chướng mắt với tất cả mọi thứ, cho nên bị công ty chôn vùi ...

Hôm nay Lý Như Ý xuất hiện ở công ty cùng với hai người khác cùng dáng vẻ bất thiện, tất nhiên thu hút sự chú ý của không ít người, bọn họ tụ tập bàn tán.

- Sao Lý Như Ý lại tới công ty nữa thế, lần trước bị đánh cho vỡ đầu còn chưa sợ à? Nghe bảo thiếu chút nữa hủy dung mạo.

- Cánh tay sao vật được bấp đùi, cần gì cứ nhất định phải đối đầu với công ty chứ, rốt cuộc thua thiệt là chính bản thân.

- Hai người đi bên cạnh Lý Như Ý là ai ấy nhỉ, trông ba người họ ăn mặc như trong phim Matrix ấy, không khéo chuyển này đánh nhau to.

- Ôi sao cũng được, miễn là ông chủ đừng giận cá chém thớt rồi ảnh hưởng tới chúng ta là được rồi.

Không để ba người Trần Thuật phải đợi lâu, Từ Vĩnh Uy và Lưu Long nhanh chóng chạy tới.

Từ Vĩnh Uy chủ động đưa tay ra với Trần Thuật, niềm nở nói:

- Anh Trần, tôi chân thành mời ba anh tới văn phòng tôi uống chén trà, mấy huynh đệ chúng ta trò chuyện cho tử tế, thế nào? Cho Từ mỗi chút thể diện này chứ?

Trần Thuật nhìn sang Lý Như Ý:

- Như Ý, anh nói đi.

Quai hàm Từ Vĩnh Uy bành ra, hấn kiềm chế hết cỡ, lần nữa đưa tay, càng thân thiết hơn:

- Như Ý, chúng ta là người một nhà, trước kia có chỗ nào đắc tội, cậu đừng để trong lòng, tính cách của tôi cậu cũng biết, nóng lên một cái là lời gì cũng nói ra được, nói đấy rồi cũng quên đấy, không có ý gì cả ... Nếu đã tới rồi, vậy đến văn phòng của tôi một chút?

Lý Như Ý không bắt tay hấn, gật đầu nói đúng một chút:

- Được.

- Mời mời mời, để tôi pha trà.

Lưu Long cười rách miệng, vậy là còn có cơ hội:

- Đừng thấy tôi mặt xấu người béo chứ, tôi pha trà là số một đấy, không tin các anh thử xem.

Thái độ đúng là thay đổi hoàn toàn tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, Từ Vĩnh Uy lại càng cười nói liên hồi đi trước dẫn đường, làm vô số người rớt mắt kính.

- Úi úi, mọi người vừa thấy cái gì không?

Không ít cái đầu lấp ló ở chỗ rẽ chân kính thì thào:

- Mặt trời mọc ở hướng tây à? Ông chủ vừa chạy ra mời Lý Như Ý kìa.

- Để ý cái người đeo kính không, ông chủ có vẻ đặc biệt tôn trọng.

- Thế sao, tôi không để ý, nhưng mà anh ấy thật đẹp trai, đúng gu của tôi.

Không biết là cô gái nào trông cây si:

Chương 101:

Ba người Lý Như Ý, Thang Đại Hải, Trần Thật ngồi xuống cùng ghế sofa dài, Lưu Long thì đun nước pha trà. Lần gặp mặt này không khí hài hòa hơn nhiều.

Sau khi đặt từng chén trà ở trước mặt từng người, Lưu Long như đứa bé ngoan ở bên đợi đàm phán bắt đầu.

Từ Vĩnh Uy lại không lập tức đi vào chủ đề, đưa tay mời, tự cầm chén trà lên:

- Anh Trần và Như Ý quen nhau lâu rồi hả?

- Đúng thế.

Trần Thuật gật đầu:

- Tôi và Như Ý, Đại Hải quen nhau nhiều năm, là anh em cùng chia sẻ hoạn nạn.

- Hay cho câu cùng chia sẻ hoạn nạn, thời buổi này có được hai người anh em như thế là chuyện may mắn lớn trong đời.

Từ Vĩnh Uy khen ngợi:

Trần Thuật chỉ Lưu Long:

- Bên cạnh chủ tịch Trần không phải cũng có giám đốc Lưu sao, thực khiến người ta hâm mộ.

- Anh Trần đừng nói thế, tôi chỉ là chân sai vặt cho ông chủ, làm mấy chuyện vớ vẩn thôi.

Lưu Long rót thêm trà:

- Cậu cũng không cần khiêm tốn.

Từ Vinh Uy nói:

- Bao năm qua cậu làm bao nhiêu, hi sinh bao nhiêu, trong lòng tôi đều rõ.

Lưu Long cảm động:

- Ông chủ ...

- Tôi là ông chủ của cậu, cũng là anh em của cậu.

- Cảm ơn ông chủ, cảm ơn ông chủ.

Lưu Long mắt đỏ hoe, liên tục cảm ơn:

Từ Vĩnh Uy an ủi vài câu, quay về phía ba người kia:

- Lưu Long thời còn trẻ tính tình thô bạo lỗ mãng, làm không ít chuyện sai lầm, về sau cùng tôi sáng lập Nhạc Hải, đã chặt đứng liên hệ với mẩu chuyện trước kia rồi ... Có điều có một câu nói như thế nào nhỉ? Đã làm sai thì phải nhận. Nếu mấy huynh đệ đã mang tư liệu tới, tôi cũng không đi phân tích thật giả nữa, các cậu ra giá đi, để tôi xem vụ làm ăn này có thể tiếp tục không?

Trần Thuật chỉ Lý Như Ý:

- Hôm nay tôi đại biểu cho anh ấy, chúng tôi có ba điều kiện, chủ tịch Từ tiếp nhận thì chúng ta bàn, nếu không thì chúng ta bàn sau. Điều kiện thứ nhất, đó là giải trừ hợp đồng cho anh ấy.

- Cậu muốn giải trừ hợp đồng?

Từ Vĩnh Uy mặt hơi thay đổi một chút:

- Đúng.

Lý Như Ý trả lời đơn giản:

Trần Thuật bổ xung:

- Như Ý mấy năm qua ở Nhạc Hải rất ủy khuất, rất không vui, chắc là trong lòng chủ tịch Từ cũng rõ ... Giờ hi vọng chủ tịch Từ thả anh ấy đi, trả lại tự do cho anh ấy, thế nào?

Lưu Long thấp tha thấp thỏm nhìn Từ Vĩnh Uy, chuyện này đoán được ngay từ đầu rồi, hợp đồng của Lý Như Ý thuộc về công ty, tức là chỉ khi nào Từ Vĩnh Uy gật đầu thì vụ giao dịch này mới có thể hoàn thành.

Mới đầu công ty mang kỳ vọng rất lớn vào Lý Như Ý, cho dù tới tận hôm nay Từ Vĩnh Uy cũng không muốn buông tay. Khi xưa bọn họ cho rằng Lý Như Ý tuổi trẻ khí thịnh, “chôn” vài năm, sự kiêu ngạo mài mòn, sẽ ngoan ngoãn nghe lời công ty.

Ai ngờ rằng tên đó càng bị chôn vùi thì oán khí càng chồng chất, tuổi không còn trẻ nữa mà khí vật cứ thịnh, đúng là khúc xương cứng trời sinh.

Đó cũng là lý do mấy năm qua công ty vẫn cung cấp đảm bảo cuộc sống cho Lý Như Ý, đó là điều khoản trong hợp đồng, nếu không gửi tiền cho hắn, bằng với phía công ty trái hợp đồng, hợp đồng tự động giải trừ.

Công ty rất nhiên không muốn giải trừ hợp đồng với Lý Như Ý.

Trong lòng Từ Vĩnh Uy, Lý Như Ý làm công ty tổn thất 50 ngàn vạn, vì thế lần trước gọi hắn tới để ký hợp đồng bổ xung, muốn dùng quân bài này kiếm lại số tiền đó, ai ngờ nói chuyện không hợp làm mâu thuẫn càng trở nên gay gắt, dẫn tới chuyện hôm nay.

Lưu Long tự nhận, giá trị của mình trong lòng Từ Vĩnh Uy không tới 50 vạn.

Từ Vĩnh Uy như đọc được suy nghĩ của Lưu Long, đưa mắt ra hiệu, ý bảo hẳn không cần lo, sau đó cười ha hả:

- Hợp tác mà, tất nhiên là phải hợp nhau mới làm việc được, hai bên phải tin tưởng nhau. Nếu Như Ý đã không muốn ở lại công ty nữa, vậy không cần trói buộc vào với nhau làm gì, đưa chín ép không ngọt mà, phải không?

Trần Thuật hỏi lại lần nữa:

- Vậy là chủ tịch Từ chấp nhận điều kiện này?

- Hợp tình hợp lý, tất nhiên tiếp nhận.

Từ Vĩnh Uy hào sảng dứt khoát, không mất bản sắc kiêu hùng:

Trần Thuật không vì thế mà tỏ ra vui mừng hay kích động, tiếp tục nói điều kiện thứ hai:

- Dựa theo hạn ngạch 100 vạn một năm, bồi thường tổn thất thanh xuân cho Như Ý, chủ tịch Từ đồng ý không?

- Không ý kiến, không ý kiến.

Lần này Lưu Long vội vàng lên tiếng:

- Số tiền này tôi tự bỏ tiền túi ra trả, không cần liên lụy tới công ty.

- Lý Như Ý là nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty, tất nhiên phải do công ty bỏ tiền ra.

Từ Vĩnh Uy từ chối, nếu đã muốn bán ân tình cho Lưu Long thì tiền Phật phải tiền Tây Thiên, làm một lần dứt điểm thông khoái, dù sao giữ kẻ này lại còn dùng:

- Lý nào để cậu phải trả tiền chứ?

- Đại ca ...

Lưu Long suýt khóc:

- Không cần nói nhiều nữa, cứ quyết định như thế.

Từ Vĩnh Uy thái độ kiên quyết:

- Thật hâm mộ tình cảm của hai vị.

Trần Thuật không bận tâm màn biểu diễn xúc động này là thật hay giả, tặc lưỡi:

- Đây mới là cùng chung hoạn nạn thật sự, khiến người bàng quan như tôi đây nhìn mà lòng ảm áp. Trong cái xã hội bạc tình này, làm được như thế không dễ.

- Tôi cũng làm được.

Thang Đại Hải không nhịn được nữa, lên tiếng:

- Có mấy trăm vạn thôi mà, khi nào các cậu cần tôi cũng bỏ ra được, không thềm nhium một cái luôn.

Trần Thuật đã tới mức muốn cầm nín với tên này rồi, nhắc tới chuyện tiền bạc là hấn kích động.

- Anh Trần cũng có hai người huynh đệ tốt.

Từ Vĩnh Uy khá kinh ngạc nhìn Thang Đại Hải, quần áo không khó nhận ra toàn hàng hiệu, xem ra sơ ý đám bạn bè của Lý Như Ý rồi. Tên Trần Thuật này không phải nói, là kẻ bề ngoài nho nhã, hành sự tàn nhẫn, tính toán kín kẽ, như con rắn độc rình rập trong bãi cỏ. Vốn tưởng Thang Đại Hải là loại sống nhờ cơ bắp, đi bảo kê cho hai người kia, nhưng nghe ngữ khí khinh miệt không coi mấy trăm vạn vào đâu, chứng tỏ là thân phận cũng không đơn giản. Thời đại này, loại người trong tay có nhiều tiền mặt như vậy là loại không nên dây dưa.

Tên này có khi mới thực sự là chỗ dựa cho Lý Như Ý.

- Như nhau thôi mà.

Trần Thuật nhìn Thang Đại Hải trấn áp, không cho hấn nói lằng nhằng hồng việc:

- Hai điều kiện đầu tôi đã đồng ý rồi, anh Trần nói luôn điều kiện thứ ba đi.

- Vốn tôi định ba điều kiện, nhưng vì chủ tịch Từ sáng khoái như thế, tôi bị tình nghĩa huynh đệ của chủ tịch Từ và giám đốc Lưu làm cảm động, cho nên điều kiện thứ ba này bỏ đi cũng được.

Trần Thuật nói rất thiện chí:

- Chủ tịch Từ hào sảng, tôi không thể quá nhỏ nhen được, phải không? Nếu không tôi bị hai vị đại ca xem thường mất.

Từ Vĩnh Uy chấp tay một cái theo kiểu giang hồ:

- Vậy chỉ cần tôi đồng ý với điều kiện của anh Trần, chuyện này coi như xong?

- Tất nhiên rồi,

Trần Thuật chủ động nói:

- Tôi sẽ đưa toàn bộ tư liệu trong tay tôi cùng cả bản gốc cho chủ tịch Từ xử lý.

- Tư liệu có thể đốt, văn bản gốc có thể xóa bỏ. Nhưng sao tôi có thể đảm bảo anh Trần sẽ không đi tìm tòi lần nữa.

Từ Vĩnh Uy là tay lõi đời rồi, miệng cười song mặt lạnh:

- Nếu như muốn hợp tác, vậy thứ cho tôi tiểu nhân trước quân tử sau. Tôi là người làm ăn, trải qua sóng gió không ít, khó nhìn thấu nhất là lòng người ... Anh Trần có cách nào dạy tôi không?

Trần Thuật giơ một ngón tay lên:

- Thứ nhất, tôi tin chủ tịch Từ hiểu mục đích chuyến đi của chúng tôi, chúng tôi chỉ muốn khôi phục sự tự do cho Như Ý, việc khác chúng tôi không quan tâm. Chuyện hôm nay kết

thúc, mai chúng ta thành bạn tốt, mọi người uống rượu nói cười, có khi còn có cơ hội hợp tác, đúng thế không?

Từ Vĩnh Uy không trả lời, bình thần chờ đợi Trần Thuật nói tiếp, hiển nhiên không dễ dàng bị những lời nghe rất chân thành hợp lý này thuyết phục.

- Thứ hai, sau khi hợp đồng được giải trừ, tôi tin giám đốc Lưu biết phải làm gì.

Trần Thuật giơ ngón tay thứ hai, nhìn sang Lưu Long:

- Biết biết.

Lưu Long gật đầu vội:

- Tôi sẽ lập tức xử chữa hết sai lầm năm xưa của mình.

- Thế vẫn chưa đủ làm người ta phục.

Từ Vĩnh Uy thấy Trần Thuật không nói thêm điều thứ ba, thông thả rót trà:

- Chẳng lẽ ý của chủ tịch Từ là muốn tôi đi xử lý đồng hồ loạn đó? Chuyện đã làm rồi, người cũng phế rồi, chẳng lẽ tôi còn có thể thay giám đốc Lưu làm một phen đao thủ phủ để nhỏ cỏ tận gốc? Đây là xã hội pháp chế, tôi sẽ không làm loại chuyện phạm pháp đó.

Trần Thuật biết ý Từ Vĩnh Uy, muốn dụ mình vào chuyện phạm pháp để cùng nhúng chàm với chúng:

- Hơn nữa chủ tịch Từ tôn thất gì chứ? Chẳng qua là một Lý Như Ý không thể mang lại bất kỳ lợi ích gì, còn tốn tiền nuôi hàng tháng.

Thang Đại Hải vừa định tỏ thái độ, Lý Như Ý ở dưới bàn đá hấn một phát.

Trần Thuật thu lại nụ cười, thái độ cứng rắn hơn:

- Nếu chủ tịch Từ cho rằng vụ làm ăn này không lãi, hoặc là không cách nào tin chúng tôi, vậy thì không bàn nữa. Cùng lắm hai anh em chúng tôi nuôi Như Ý, hợp đồng thì rồi cũng tới lúc hết hạn phải không? Có điều phía phía giám đốc Lưu không đợi được lâu như vậy đâu.

- Tin, chúng tôi tin.

Lưu Long khẩn thiết nói với Từ Vĩnh Uy:

- Đại ca, chúng ta tin anh Trần một hồi đi, mọi người ra giang hồ để phát tài, ai mà muốn đánh nhau cá chết lưới rách chứ? Bọn họ hủy Lưu Long này, chẳng lẽ không sợ gặp báo ứng à?

Câu cuối chúng là lời hăm dọa, nếu phía Trần Thuật không tuân thủ giao ước, sau này hẳn báo thù.

Từ Vĩnh Uy trầm tư, vấn đề của Lưu Long là một phần, đáng lo hơn nữa là bị kẻ như Trần Thuật nhắm vào, một kẻ không thành, ai biết lần sau y lại giở trò gì ra, không tin y ngoan ngoãn “nuôi” Lý Như Ý tới ngày hết hợp đồng, một kẻ thù như vậy không nên chọc vào.

Huống hồ còn tên coi tiền như rác không rõ lai lịch kia.

Mặc dù hết sức không cam lòng Từ Vĩnh Uy hiện ở thế bất lợi, tạm thời không có cách nào khác:

- Xong.

- Chủ tịch Từ anh minh.

Trần Thuật thâm thở phào, giờ ngón cái tán thưởng:

- Người trẻ tuổi bây giờ lợi hại thật.

Từ Vĩnh Uy cười thiện chí:

- Không biết anh Trần làm việc ở Đông Chính thế nào, nếu không được vui vẻ, phía chúng tôi có cái ghế phó tổng giám

độc đang để trống đấy.

Trần Thuật lắc đầu liên hồi:

- Cảm ơn chủ tịch Từ coi trọng, tôi ở Đông Chính rất tốt, tạm thời không có ý đổi chỗ làm việc.

Đùa đấy à, cho dù là thay đổi chỗ làm việc, Trần Thuật đòi nào tới Nhạc Hải công tác?

Tên Từ Vĩnh Uy này có sạch sẽ gì hơn Lưu Long đâu, chẳng qua là kẻ này tâm tư thâm trầm, làm việc cẩn thận, cho nên mới không để lại đuôi cho người ta tóm thôi.

Nếu tới Nhạc Hải, sớm muộn gì cũng bị hấn nuốt tới xương cũng chẳng còn.

Nói ra thì Trần Thuật rất thích không khí làm việc ở Đông Chính, tuy trên đầu có Lạc Kiệt nhìn y đã thấy chướng mắt, nhưng mà thằng cha đó ngu ngốc, toàn thân đầy thói hư tật xấu, rất dễ xử lý.

Huông hồ bên đó có Không Nhược Khuê ...

Í, sao mình lại nghĩ tới điều này, cô chị họ đó liên quan gì.

Từ Vĩnh Uy lấy từ trong túi áo ra một tấm danh thiếp đưa tới:

- Nếu anh Trần có ý định đổi hoàn cảnh công tác tốt hơn, hãy suy xét tới Nhạc Hải, tôi sẽ quét cửa nghênh đón.

- Cảm ơn giám đốc Từ, tôi nhất định sẽ nghiệp túc suy nghĩ.

Trần Thuật cung kính dùng hai tay nhận lấy danh thiếp:

- Vậy là xong nhé.

- Vậy là xong.

Từ Vĩnh Uy bảo Lưu Lồng:

- Làm phiền giám đốc Lưu tới phòng pháp luật lấy hợp đồng của Như Ý, sợ là nhiều năm rồi không dễ tìm.

- Không sao, tôi đi ngay, tôi đi ngay.

Lưu Long không đợi thêm được giây phút nào nữa:

Từ Vĩnh Uy lại liên tục gọi mấy cuộc điện thoại, sau đó điện thoại của Lý Như Ý nhận được tin nhắn thông báo chuyển khoản.

Hai bên lại trò chuyện uống trà một lúc, sau đó Lưu Long thở hồng hộc mang hợp đồng về.

Trần Thuật nhận lấy hợp đồng đưa cho Lý Như Ý, Lý Như Ý xem hết sức cẩn thận, khẳng định:

- Chính là hợp đồng trước kia tôi ký với họ.

- Thế thì tốt rồi.

Chuyện tới đây coi như hoàn thành quá nửa, Trần Thuật thăm thử phào:

- Anh cũng giao toàn bộ tư liệu cho giám đốc Lưu đi.

Lý Như Ý lấy ra một cái túi đen đựng tài liệu bằng giấy, cùng với một cái USB.

Lưu Long nhận lấy, ánh mắt đầy hoài nghi cảnh giác:

- Sẽ không có bất kỳ bản sao nào nữa chứ.

- Không.

Lý Như Ý trả lời khô khốc:

Trần Thuật thay mặt hấn cười nói:

- Giám đốc Lưu quá lo rồi, chúng tôi tới đây là để bàn chuyện làm ăn, bàn chuyện hợp tác, không phải để đối đầu sống chết. Chúng tôi có làm hại anh cũng đâu có lợi gì, như

anh nói, ra giang hồ để phát tài mà, ai muốn vô cớ gây thù chuốc oán.

- Đúng thế.

Lưu Long yên tâm hơn:

- Sau này ba người là huynh đệ của tôi, có chuyện gì cứ đánh tiếng.

- Nào dám sai khiến giám đốc Lưu, nếu có cơ hội, tôi rất vui nếu được hợp tác lần nữa.

- Đúng đúng, hợp tác ha ha ha.

Trần Thuật đứng dậy:

- Chuyện hôm nay đến đây thôi vậy, quấy quả rồi, ngày khác có cơ hội chúng ta gặp lại.

- Để tôi tiễn ba vị.

Từ Vĩnh Uy cũng đứng dậy theo.

- Không cần, không cần, chủ tịch Từ dừng bước.

Trần Thuật hết sức khách khí:

Từ Vĩnh Uy và Lưu Long vẫn kiên trì tiễn ba người Trần Thuật ra cửa thang máy, đợi thang máy đóng lại, nụ cười vui vẻ trên hai khuôn mặt đồng loạt biến mất, thay vào đó là sát khí bốc lên qua mắt.

Bất kể là người tốt hay kẻ xấu, chỉ cần có được thành tựu nhất định ở lĩnh vực nào đó thì hoặc ít nhiều đều có sự kiêu ngạo của mình.

Nhân vật Joker trong truyện tranh Batman luôn vững vàng top top 100 nhân vật phản diện của comic trong cuộc bỏ phiếu ở Mỹ, nhân vật phản diện vĩ đại nhất trong lịch sử do ign bình chọn, được fan hâm mộ yêu thích, chính vì hắn không chỉ điên cuồng, lại còn thông minh.

Từ Vĩnh Uy là fan trung thành của Joker, hẳn thấy cho dù làm kẻ xấu cũng phải là người có dũng có mưu như Joker, làm một phen sự nghiệp lớn kinh thiên động địa.

Còn kẻ chỉ có điên cuồng mà không có trí tuệ chính là Lưu Long.

Từ thời nhà trẻ tới giờ, chỉ có Từ Vĩnh Uy bắt nạt người khác chứ không có chuyện ngược lại, mấy chục năm sống trên đời, hẳn chưa bao giờ bị khuất nhục thế này, bị mấy thằng nhãi ranh tát cho hết cái này tới cái khác.

Thấy mặt ông chủ âm u như trời đổ mưa, Lưu Long tự tát mình

- Đều tại tôi ngu ngốc.

Từ Vĩnh Uy mất hung bạo, lồng ngực đè nén lửa giận không hóa giải được, trầm giọng nói:

- Không phải lúc nói mấy câu đó, mau mau đi chùi sạch đít cho tôi. Tôi chỉ có thể giúp cậu một lần thôi, không có lần sau nữa đâu.

- Vâng vâng vâng, ông chủ, tôi sai rồi.

Lưu Long rồi rít nhận lỗi:

- Tôi sẽ an bài người đi làm, sẽ không gây ra phiền phức cho ông chủ nữa, chúng ta không thể tin bọn chúng được, tôi hiểu .... Xong xuôi mọi việc rồi, tôi nhất định không bỏ qua cho chúng.

Chương 103: Còn chưa nghĩ ra.

Biết chuyện bất thường ngày hôm nay nhất định có rất nhiều cặp mắt nhìn vào, Từ Vĩnh Uy chẳng bận tâm, về tới văn phòng, nhìn số tài liệu lúc nãy Lưu Long ném vurun vãi khắp phòng, hẳn đứng đó trầm ngâm hồi lâu, bất ngờ hỏi:

- Đã từng nghe tới câu nói, chó sủa là chó không cắn chưa?

Lưu Long ở sau nơm nớp lo sợ, không hiểu đáp:

- Nghe rồi ạ.

- Nếu chỉ có một tên Lý Như Ý, tôi dám áp hấn tới năm tám mươi tuổi, nhưng hôm nay lại xuất hiện tên Trần Thuật đó ... Từ đầu tới cuối y luôn điềm tĩnh, cho dù tôi cố tình buông lời xỉ nhục y, khiến cả hai huynh đệ của y còn bị kích động, chứng tỏ lời đồn đại ngoài kia là đúng sự thực, bạn gái y bị Vương Tín cướp mất, vậy mà y cứ như người ngoài cuộc vậy. Người trẻ tuổi đó thực sự quá đáng sợ, tôi luôn cảm thấy, chuyện không kết thúc như vậy đâu.

Từ Vĩnh Uy kết luận đơn giản:

- Y chính là con chó không sủa.

- Có đáng sợ hơn nữa thì sao ạ, chúng ta đã trả hợp đồng của Lý Như Ý cho bọn chúng rồi cơ mà, hai bên không còn ân oán gì nữa, chẳng lẽ chúng còn định vô cớ sinh sự?

Lưu Long mặt đỏ tía tai, chủ yếu là vì thẹn quá hóa giận:

- Huống hồ mấy thằng nhãi ranh mà thôi, nếu bọn chúng thực sự ghê gớm thì đã không phải dùng thủ đoạn này, đợi tôi lo liệu êm xuôi mọi chuyện, sẽ thông thả chơi đùa với chúng, ngày tháng còn dài.

- Cậu có não không đấy hả, không nghe tôi hỏi quan hệ giữa bọn chúng và Lý Như Ý à, tên Trần Thuật đó trả lời là anh em nhiều năm chia sẻ hoạn nạn, chúng ta chèn ép Lý Như Ý nhiều năm, bọn chúng chẳng lẽ lại không hận?

Từ Vĩnh Uy tức mình mắng:

- Cậu không thấy à, phần sau đàm phán quá thuận lợi, thậm chí y còn không nói ra điều kiện thứ ba, chính điều này làm tôi bất an, rốt cuộc y còn muốn gì nữa.

Lưu Long nghiêng rằng:

- Ông chủ, tôi biết phải làm gì.

- Phải nhanh, không được để lại hậu họa, nhớ đấy, ngàn vạn lần không được sơ ý.

Từ Vĩnh Uy phát tay:

- Tôi phải gọi vài cú điện thoại.

Tiền Từ Vĩnh Uy đi rồi, Lưu Long cũng về văn phòng của mình.

Rầm!

Cánh cửa văn phòng đóng mạnh, mọi phần nộ, căm hận trên khuôn mặt Lưu Long biến mất sạch, thậm chí cả chút bất an cũng không có, khuôn mặt bèo núc khôi phục lại bình tĩnh, mỉm cười như Phật Di Lặc.

Nhưng đôi mắt tí hi kia vẫn chứa đựng sát khí.

- Muốn chơi lão tử à?

Lưu Long ngồi xuống ghế, giọng nói không mang theo mấy cảm xúc:

- Lão tử chơi chết bọn mày.

Hắn không vội vàng hành động, ngả người vào lưng ghế suy nghĩ rất lâu mới cầm di động lên bấm số:

- Sư Tử, chúng ta bị theo dõi rồi, chặt đứt mọi chuyện bên phía cậu đi, tôi không cần biết cậu dùng thủ đoạn gì, dù sao chuyện này tới chỗ cậu là phải kết thúc.

- Vâng.

Bên kia điện thoại truyền tới một giọng khàn khàn, như ngâm cả nắm cát trong miệng:

- Giải quyết xong thì lập tức tới chỗ tôi.

Cúp điện thoại rồi, Lưu Long lại bấm số nữa:

- Lão Thử, có chuyện này làm phiền anh đây, điều tra giúp tôi một người tên Trần Thuật, trước kia làm việc ở Truyền thông Hoa Mỹ, nay nhảy tới Đông Chính. Càng chi tiết càng tốt, dù là chuyện y đái dầm hôi nhỏ cũng moi ra cho tôi, tiền bạc không thành vấn đề.

Có tiền sai khiến được quỷ thần, bên kia tất nhiên là sẵn khoái đồng ý.

.....

Từ Vĩnh Uy ngồi trên chiếc ghế xoay trong văn phòng, xoay đi xoay lại, ánh sáng ngoài cửa sổ lúc mờ lúc tỏ, khuôn mặt hắn cũng biến đổi liên hồi theo.

Cuối cùng Từ Vĩnh Uy nhắc điện thoại lên, chớp mắt chuyển sang điệu bộ cung kính:

- Chủ tịch Đới, công ty bên này xảy ra chút tình huống.

- Ừm.

Bên kia truyền lại giọng nam nhân hàm hồ:

- Lý Như Ý đi rồi, chúng tôi không thể không buông ...

Từ Vĩnh Uy nhỏ giọng khúm núm:

Im lặng rất lâu.

- Chủ tịch Đới ...

Thế nhưng trả lời Từ Vĩnh Uy là tiếng tút tút kéo dài, hắn nắm chặt điện thoại, mồ hôi lạnh ướt lưng.

.....

Để phối hợp với trang phục ngày hôm nay, Thang Đại Hải chuyên môn thay một chiếc Mercedes đen trang trọng khí thế.

Chiếc xe thể thao của hắn rất phong cách, nhưng lại có chút lòe loẹt, ba mỹ nam như hoa mặc vest đi ra sẽ không hợp chút nào, cái bọn họ muốn là cảm giác cool ngầu trong Matrix, chứ không phải là kiểu chất chơi như trong Vườn sao băng.

Với người thay bạn gái để cho hợp với quần áo trên người như Thang Đại Hải thì thay chiếc xe với hắn là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.

Lúc này Thang Đại Hải lái xe, cười ha hả nói:

- Chuyện cứ vậy là xong à?

Trần Thuật ngồi ở ghế phụ lái hỏi:

- Thế anh còn muốn như thế nào nữa?

- Tôi cứ tưởng chuyện lớn kéo dài thế này sẽ phải quyết chiến với thế lực đen ba trăm hiệp.

Thang Đại Hải có chút luyến tiếc:

- Trong dự định của tôi, cậu tới dùng văn với bọn chúng, kết quả không thành, chúng là lũ côn đồ không thể nói lý lẽ, còn ra tay với anh em chúng ta. Sau đó tôi không nhịn được ra tay, một chiêu hắc hổ đào tâm, đánh thẳng vào chỗ yếu hại, khiến bọn chúng phải ngoan ngoãn chịu thua, đành phải giải trừ hợp đồng với Như Ý, rốt cuộc không có gì cả, phí đại đồ Taekwondo của tôi.

- Trong Taekwondo mà lại có chiêu Hắc hổ đào tâm à, anh không nhầm với kiếm hiệp Kim Dung chứ?

Trần Thuật thắc mắc:

- Tôi chỉ ví dụ thôi.

Thang Đại Hải không hài lòng Trần Thuật đi vào chi tiết không cần thiết:

- Nói tóm lại trong kịch bản đó, Lý Như Ý là cô gái yếu đuối bị ác bá ức hiếp, cậu là thứ thư sinh văn nhược sức trời gà không chặt, tôi là nhân vật chính hành hiệp trượng nghĩa. Kết quả là đối thủ quá mức hèn nhát, làm tôi không có tí cơ hội thể hiện nào .... Còn nữa, cậu đếm số không gọi tôi nhé.

Trần Thuật ngao ngán:

- Anh vẫn chưa cho qua à?

- Tôi sẽ nhớ cả đời.

Lý Như Ý ngồi một mình ở ghế sau, như mọi khi, chỉ xem hai người họ tấu hài, vẻ mặt không thấy vui hơn trước là bao.

- Phải rồi, cậu nói ba điều kiện, kết quả chỉ nói tới hai, cái thứ ba là gì?

- Vốn chỉ có một cái thôi, đâu ra ba.

- Cái gì, nếu có hai thì cậu nói ba làm gì?

Thang Đại Hải kêu lên, cả Lý Như Ý cũng phải thu hồi ánh mắt ngoài cửa sổ lại:

- Trước khi tới Nhạc Hải, tôi chỉ muốn dùng tư liệu trong tay để đổi lại thân phận tự do cho Như Ý.

Trần Thuật nhún vai:

- Có thể đạt được mục tiêu đã là không uổng chuyến đi này.

- Thế sao còn thêm hai điều?

- Khi đó tôi còn chưa có nhận thức trực quan về Từ Vĩnh Uy và Lưu Long, vờ vờ nhìn tư liệu trên giấy tờ là không đủ hiểu được bọn chúng.

Trần Thuật giải thích:

- Sau khi vào văn phòng, tôi phát hiện ra, Lưu Long bề ngoài chất phác ngốc nghếch, bên trong âm u tính toán. Từ

Vĩnh Uy thì tỏ ra hào sảng trượng nghĩa, thực chất âm hiểm đa nghi ... Nếu như chỉ vền vẹn đề xuất giải trừ hợp đồng với Như Ý, bọn chúng sẽ nghĩ chúng ta ngoài mạnh trong yếu, chỉ dám yêu cầu có thể thôi, càng đòi nhiều chúng càng nghĩ chúng ta có chỗ dựa lớn. Trong quá trình đàm phán, hẳn không ngừng truy hỏi quan hệ của chúng ta với Như Ý, chúng tỏ chúng phải kiêng nể, muốn thăm dò xem rốt cuộc chúng ta sẽ vì Như Ý mà làm tới mức nào ... Vậy không tranh thủ kiếm thêm phí tổn thất thanh xuân cho anh ấy ... Hơn nữa chúng khiến Như Ý thiệt thòi lâu như vậy, không để chúng đồ chút máu sao được.

Thang Đại Hải kêu lên:

- Ài, đã biết thế sao không đòi nhiều vào, 300 vạn ấy.

- Anh thật đúng là dám nói, nhiều thế trở mặt thì sao, đã bảo rồi, chủ yếu là giải trừ hợp đồng cho Như Ý, chuyện khác là thứ yếu, che mắt chúng thôi.

- Vậy điều kiện thứ ba là gì?

- Chưa nghĩ ra.

Trần Thuật nhún vai đáp tỉnh bơ:

- Nghĩ ra đã nói.

Chương 104+105+106+107: Quán nhỏ tụ họp.

Lý Như Ý kinh ngạc nhìn Trần Thuật, người anh em này của hắn trước kia không thích mấy trò âm mưu này, y tính kẻ người khác cũng quang minh chính đại, giờ có vẻ tính cách u ám hơn nhiều ... có vẻ, đả kích kia thực sự để lại hậu quả.

- Chuyện trọng đại như vậy mà cậu chưa nghĩ ra à?

Thang Đại Hải như mọi khi làm ầm lên:

- Đúng thế.

Trần Thuật chẳng có chút áy náy nào:

- Có tiền, có bồi thường rồi, anh còn muốn gì nữa.

- Thì ... Bất chúng phải xin lỗi, chúng ức hiếp Như Ý lâu như thế, phải nói một câu xin lỗi chứ.

Trần Thuật lúc lắc ngón tay:

- Đừng, đừng bao giờ yêu cầu một lời xin lỗi, thứ không đáng tiền nhất trên đời này là hai chữ “xin lỗi”.

Còn một nguyên nhân nữa, bất kể điều kiện thứ ba là gì, Từ Vĩnh Uy cũng sẽ từ chối, không phải do lợi ích, mà do tôn nghiêm.

Nếu để đối phương lật bàn, không có lợi cho ai hết.

- Vậy chuyện kết thúc chưa? Như Ý sẽ không có phiên phúc gì nữa chứ?

Thang Đại Hải lười nghĩ:

- Kết thúc rồi.

Trần Thuật nói thế, nhưng tay vẫn bấm số, gửi đi một tin nhắn chỉ có hai chữ: “Hành động.”

Có người nói, đánh rắn phải đánh đập đầu, nếu đánh rắn không chết, bọn chúng sẽ cắn trả.

Bất kể là Từ Vĩnh Uy hay là Lưu Long, bọn chúng đều là những con rắn độc, đã đánh bọn chúng rồi thì làm gì có chuyện chúng không phun độc đả thương người ta.

Huống hồ đằng sau lưng chúng còn có con rắn lớn hơn.

Nguyên nhân Lý Như Ý thực sự bị chôn vùi mấy năm qua chính là vì đắc tội với nhân vật lớn đó, giờ Từ Vĩnh Uy bắt buộc phải thả Lý Như Ý, nhân vật lớn kia nào chịu bỏ qua.

Thật mệt, Trần Thuật bề ngoài nhàn nhã tựa như dạo chơi, nhưng thần kinh y luôn căng như dây đàn, chỉ một chút va chạm khẽ cũng kinh động trung khu thần kinh. Thông minh cũng chẳng phải là chuyện có lợi, càng thấy nhiều, càng lo lắng nhiều.

Rất hâm mộ Thang Đại Hải, hẳn chỉ phải lo một việc, hôm nay đóng nhân vật trong Matrix đã đủ ngẫu chưa?

Thang Đại Hải nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Lý Như Ý hai mắt thần thần, nhìn chằm chằm vào “giấy bán thân”, cười nói:

- Như Ý, cảm giác bây giờ thế nào?
- Sống lại cuộc đời mới.

Lý Như Ý giọng bình tĩnh nói một chuyện kích động lòng người:

- Ha ha ha, hôm nay phải ăn mừng một phen, ba anh em ta uống say thì thôi ... Các cậu muốn ăn gì, món Nhật hay đồ Quảng Đông.

Thang Đại Hải cứ vui lên là thích rủ bạn bè đi ăn uống:

Một người như thế rất thích hợp để làm bạn.

- Tôi mời.

Lý Như Ý vẫn nói ngắn gọn như vậy:

- Hai người tùy chọn.
- Tới quán mỳ Lão Gia đi.

Trần Thuật kiến nghị, y thích nơi đó, vì có thể coi như nhà của mình, một ngày đại hỉ thế này, tất nhiên phải dẫn bạn bè về nhà ăn cho vui vẻ thoải mái:

- Được, tới quán mỳ Lão Gia.

Thang Đại Hải hưởng ứng:

- Đã một thời gian không ăn mỳ dưa chua của Lão Gia, chắc chắc, Lão Gia muối dưa vừa chua vừa giòn, cắn một miếng, hết sức đã đời. Cậu nói một cái mà miệng tôi đã chảy nước dãi rồi.

- Vậy lần sau tôi mời.

Lý Như Ý cố chấp nói:

- Anh còn định đợi lần sau à, hôm nay anh mời, lần sau cũng phải do anh mời, anh cho rằng tới chỗ Lão Gia có thể ăn không trả tiền à, bỏ cái giấc mộng đó đi.

Trần Thuật đang nói thì thì di động báo có tin nhắn, mở ra xem là tin nhắn wechat, chỉ có một dòng :” Tổng giám Trần, sa lát hôm nay đâu?”

Tin nhắn tất nhiên là do Không đại tiểu thư gửi tới, cô không quên chuyện Trần Thuật đã nhận lời với mình.

“Lần sau sẽ bù cho cô.” Trần Thuật trả lời.

“Bù? Tôi nói là mỗi ngày một suất, mà mỗi ngày tôi cũng chỉ ăn một suất.” Phía sau tin nhắn, Không Nhược Khuê gửi kèm cái emo tay cầm dao, ý là anh dám thất hứa thử xem, dao trong tay tôi dính máu đấy.

Trần Thuật tưởng tượng ra cảnh biến thân super sayan, không thể đùa được với Không đại tiểu thư đâu, suy nghĩ một lúc rồi trả lời :” Quán mỳ Lão Gia nhé?”

Đã hứa với Thang Đại Hải và Lý Như Ý tới quán mỳ Lão Gia ăn cơm rồi, tất nhiên là không thể bỏ bạn được, nếu không thì thành kẻ thấy sắc quên bạn à?

Mặc dù Trần Thuật không ngại làm điều đó.

Nhưng mà hôm nay với Lý Như Ý mà nói là một ngày đặc thù, lúc này bỏ bạn đi ăn sa lát với chân to là khoogn thích hợp.

” Còn có người khác à? Tôi tới có tiện không?” Không Nhược Khuê gửi kèm một emo tủi thân.

Cô gái này quá thông minh rồi, chỉ bằng việc mình thêm dấu “?” vào mà đoán ra được, đối diện với vẻ mặt kia, Trần Thuật sao có thể nói không :” Tiện.”

“Lát nữa gặp.” Lần này sau dòng chữ, Không Nhược Khuê thêm ảnh xấu hổ, còn là emo làm từ ảnh trong phim do cô đóng, rất đáng yêu.

Cô gái này có phái quá nghiện diễn xuất rồi không, tán gẫu thôi mà cũng gửi bằng ảnh của mình, làm Trần Thuật nhìn mà .... Muốn lưu vào trong máy.

Bởi vì Không Nhược Khuê thực sự quá xinh đẹp đáng yêu c hứ.

- Làm sao thế?

Thang Đại Hải thấy Trần Thuật đột nhiên ngồi ngậy ra cười đưa tay đẩy vai một cái:

- Không sao.

Trần Thuật sực tỉnh, kỳ thực y chẳng biết mình làm sao nữa:

- Thực sự không sao chứ, không sao mà cười như trộm hái hoa thế à?

- Tôi chính là hoa.

Trần Thuật kiêu ngạo nói:

- Là bông hoa bị hái.

- Ha ha ha.

Thang Đại Hải cũng hết sức tự hào:

- Tôi đã nói mà, tên tôi đặt hay không, ngụ ý sâu xa, các cậu có phải rất vinh hạnh vì được làm thành viên của Flower3?

- Hoàn toàn không.

Trần Thuật phủ định không thương tiếc.

Hai người nhí nháu đầu khẩu suốt đường đi, khi tới nơi thì Lão Gia đang chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho buổi tối.

Lão Gia nhìn thấy ba người Trần Thuật, Lý Như Ý và Thang Đại Hải cùng tới thì xem đồng hồ, nghi hoặc hỏi:

- Sao lại tới giờ này, chưa ăn trưa à?

Ba người bọn họ cũng không ít lần tụ tập ăn uống ở đây, đương nhiên khi đó còn có Lăng Thần, cho nên Lão Gia không lạ gì hai người bạn này của Trần Thuật. Còn đối với bạn gái liên tục thay đổi của Thang Đại Hải thì không nhớ một ai, dùng lời của ông là “đứa nào cũng giống đứa nào, không nhớ nổi.”

- Bọn cháu tới ăn tối.

Trần Thuật vui vẻ chào:

- Mới hơn bốn giờ mà đã ăn tối à?

Lão Gia chẳng chút khách khí mắng:

- Ba anh em các cậu hôm nay có phải là rảnh rồi quá không, không có việc gì làm tới quán cà phê phía trước mà tán phét đi, đừng ở đây vương vীu tôi làm việc.

Trần Thuật bộ dạng giàu xổi nhiều tiền không có chỗ tiêu, ngông nghênh chỉ mấy cái bàn trong quán:

- Chú cứ tiếp tục làm việc đi, hôm nay chỗ này bị Lý Như Ý bao rồi.

- Bao cái gì mà bao? Ba đưa thì ăn nổi mấy bát?

Lão Gia không coi vào đâu, chợt nhớ ra cái gì, mừng rỡ hỏi Lý Như Ý:

- Như Ý hôm nay có chuyện gì mừng thế, bỗng nhiên lại muốn bao quán.

- Cháu thoát khỏi biển lửa rồi.

Lý Như Ý mỉm cười hiếm hoi:

- Ái dà dà ...

Lão Gia cao hứng bỏ việc đó, chạy tới đấm Lý Như Ý một cái:

- Hay lắm, cuộc sống cuối cùng cũng có hi vọng rồi, được, hôm nay cho các cậu bao cái quán này ... Để tôi đi treo biển tạm dừng kinh doanh. Hôm nay không làm mỳ nữa, làm một bữa cơm thật ngon.

Không vui sao được, ba đứa này có chuyện vui lại nhớ tới chỗ mình, Lão Gia cười không khép miệng lại được.

- Để cháu đi treo cho.

Thang Đại Hải chạy ra cửa, đem tấm biển ” Hoan nghênh quang lâm”, xoay ngược lại thành “Tạm dừng kinh doanh.”

- Cảm ơn Lão Gia.

Lý Như Ý cảm kích gập người cảm ơn rất trang trọng:

- Cảm ơn cái gì, tối nay phải uống cho say, chuyện vui lớn thế này tất nhiên là phải chúc mừng rồi.

Lão Gia hết sức hài lòng:

- May là thằng nhãi Trần Thuật này còn chút lương tâm, biết dẫn mấy đứa tới đây ăn, nếu không tôi còn cứ lo cho cậu đấy.

- Cái gì mà còn có chút lương tâm.

Trần Thuật phản ứng ngay:

- Hai người bọn họ muốn đi ăn ở nhà hàng khách sạn, bị cháu kéo tới quán mỳ này đây. Cháu nói, lần trước hai người trước mặt Lão Gia nói thê thảm như thế, Lão Gia cũng bán vài giọt nước mắt. Bây giờ chuyện đã giải quyết rồi, phải tới chỗ Lão Gia báo hỉ chứ.

- Không phải là cậu kiến nghị đi ăn đồ Nhật à, còn nói mấy cô bé ở đó phục vụ chu đáo dễ chịu.

Thang Đại Hải làm ra vẻ sững sờ “vạch trần” bản mặt của Trần Thuật:

- Đúng thế.

Chưa hết Lý Như Ý gật đầu phụ họa:

- Tôi mới là người kiến nghị tới chỗ Lão Gia.

Lão Gia ném ngay mớ hành trong tay vào mặt Trần Thuật, mắng:

- Cái thằng khốn kiếp này.

- Lương tâm hai người bị chó ăn rồi à? Rốt cuộc là ai đề nghị tới quán Lão Gia ăn, hai người nói rõ đi ...

Trần Thuật che đầu né tránh, hai tên này có còn liêm sỉ nữa không, đúng là chơi nhảm bạn xấu:

Nhồn nháo một lúc, Lão Gia sau khi trách mắng Trần Thuật sống không có trước sau liền vào bếp làm việc.

Trần Thuật bám theo Lão Gia, mặt nịnh nọt, nói nhỏ:

- Lão Gia, chú biết làm sa lát không?

- Sa gì?

- Sa lát.

- Sa lát là cái gì?

Trời ơi thời buổi nào rồi, ông già này chẳng lẽ không bao giờ xem TV, nghe đài đọc báo à, lạc hậu đến thế này đây.

Vất vả giải thích một hồi, Lão Gia cuối cùng cũng hiểu:

- Chẳng phải đồ cho heo ăn à? Sao cậu thích ăn thứ đó.

Trần Thuật hí hửng:

- Đúng là cho heo ăn đấy ạ, cháu không ăn.

.....

Khi ba người Trần Thuật ở ngoài chơi bài dán giấy thì cánh cửa quán mỳ bị người ta đẩy ra, Không Nhược Khuê mặc áo gió trắng muốt, đôi mũ màu xám, cùng váy jean ngắn, xuất hiện trước mắt mọi người, tràn ngập hơi thở trẻ trung thời thượng đẹp đẽ, lại mang chủ gợi cảm đáng yêu, cô xuất hiện như làm ánh đèn trong phòng chói mắt hơn vài phần.

Không Nhược Khuê cười hì hì chào ba chàng trai mặt dán đầy giấy đang thộn ra hết sức tức cười, tự nhiên nói:

- Chưa ăn cơm à, tôi gửi thấy mùi thơm rồi ...

Thang Đại Hải và Lý Như Ý sững sờ mấy giây, đồng loạt nhìn chằm chằm Trần Thuật, điệu bộ gian phu dâm phụ, khai ra, không là chết.

Trần Thuật ngại ngùng sờ mũi giải thích:

- Nợ cô ấy một bữa cơm, hôm nay không phải Như Ý bao trọn gói à, nên thuận tiện gọi cô ấy tới.

Thang Đại Hải nào còn rảnh quan tâm nguyên nhân là gì, rồi rít tháo đồng giấy dán lên mặt, thoáng cái phong độ lịch lãm đi tới:

- Còn chưa tới giờ cơm, mọi người đang đợi chị họ đây. Chị tới là vinh hạnh cho cái quán mỳ Lão Gia nghèo nàn này

....

- Thế sao?

Không Nhược Khuê nháy mắt, cười hết sức giả hoạt:

- Nếu để anh thấy một vị khách khác, chắc là sáng tới làm anh lóa mắt luôn.

Nói rồi Không Nhược Khuê nhường chỗ, để lộ Tạ Vũ Khiết vẻ mặt hết sức không tình nguyện xuất hiện trước mắt mọi người.

Tạ Vũ Khiết váy hoa dài, trang điểm nhẹ, duyên dáng dịu dàng, chỉ là mặt không nhìn vào quán, tay bị kéo đi, có vẻ phụng phịu mím môi lườm Không Nhược Khuê:

- Đây là quán mỳ ngon nhất Hoa Thành mà cô nói đây à?

- Đúng thế.

Không Nhược Khuê gật đầu:

- Chính là chỗ này, tôi nói cho cô biết, mỳ Lão Gia làm siêu cấp siêu cấp ngon, lát nữa thử là biết ...

- Ngon cũng không ăn ...

Tạ Vũ Khiết vừa xoay người đi, bị Không Nhược Khuê giữ lấy tay:

- Chẳng qua có ba người khách không quen tới trước một bước thôi, bọn họ ăn được, vì sao chúng ta không ăn được.

- Đi chỗ khác ăn đi.

Vốn cực kỳ không thích Thang Đại Hải, chiều hôm nay cùng Không Nhược Khuê tiếp tục hoàn thiện phòng tranh sắp khai trương của mình, nói rằng buổi tối đưa đi ăn món mỳ ngon nhất Hoa Thành, kết quả tới chỗ này, còn gặp Thang Đại Hải ... Cứ như là mình chạy tới tìm hấn vậy, là một đại tài nữ

được vô số phần thưởng, Tạ Vũ Khiết sao chịu nổi? Bị nam nhân khác theo đuổi cô còn thấy phiền nữa là.

Thang Đại Hải không ngờ gặp Tạ Vũ Khiết ở đây, lần đầu thấy cô gái này ăn mặc giản dị như thế, quả thực có chút khí chất “vợ hiền dâu thảo”, khác hẳn hình ảnh đeo vàng nạm ngọc thường thấy, vốn có chút thất thần, nghe thế bấu môi trào phúng:

- Người ta muốn đi thì để người ta đi, quán mỳ này, bàn chẳng phải poliform, ghế chẳng phải Hermès, cô bảo cái môn cao quý của người ta làm sao mà ngồi xuống được.

Tạ Vũ khiết vốn định đi, vì chuyện quan trọng như ăn uống, phải ở cùng người mình thích mới thoải mái, ở cùng chỗ với kẻ mà hít cùng không khí đã thấy khó chịu rồi, thì còn làm sao mà ăn được nữa.

Thế mà Thang Đại Hải không giữ lại đã đành, mồm miệng còn ác độc như thế.

Cái gì mà “bàn không phải Poliform”, cái gì mà ” Ghế không phải Hermès”, cái gì mà “cái môn cao quý” ... Tạ Vũ Khiết xuất thân gia đình phú hào, từ nhỏ sống trong ăn nhà, tiếp xúc toàn với người tri thức cao, lịch sự phong độ, đã bao giờ bị sỉ nhục như thế.

Tạ Vũ Khiết lạnh lùng quay lại nhìn Thang Đại Hải, quyết định không đi nữa, anh không muốn bà đây vui, bà đây cũng không cho anh dễ sống.

Thế là nằm tay Khổng Nhược Khuê hằm hằm đi vào, đặt môn xuống cái bàn đám Trần Thuật đánh bài, giọng ngọt nhạt:

- Bàn không phải Poliform không sao, ghế không phải Hermès cũng không hề gì, dù sao cũng chẳng ngồi lâu, về nhà xoa ít kem dưỡng thể Lancome là được rồi.

Rồi quay sang Không Nhược Khuê:

- Cho cô biết kem dưỡng thể Lancome tốt lắm, một lọ chỉ có 2000 tệ thôi, thoa lên da vừa non vừa mịn, giống như lau hết dấu vết tháng năm trên người vậy. Chị Tiểu Khuê về nhất định phải thử nhé.

- Tôi sẽ thử.

Không Nhược Khuê cười khúc khích:

Hai cô gái trò chuyện như không có ai khác ở bên, Thang Đại Hải nghe mà ngứa tai, nghĩ tới nữ nhân mở mồm ra là nói tới hàng hiệu này sắp thành vị hôn thê của mình, cảm giác sống không bằng chết.

Ra sức nhảy mất với Trần Thuật, tên phản bạn này ai ngờ chạy đi pha trà rót nước, đến cả Lý Như Ý lạnh lùng là thế cũng bắt tay nói cười với Không Nhược Khuê, thoáng chống thể nào mà chỉ còn một mình hẩn đứng đó như người ngoài.

- Ai đó không phải là nói muốn đi à, sao lại ở lại thế này?

Thang Đại Hải tức lắm, hôm nay là ngày vui, cùng anh em tụ tập uống rượu, có thêm nữ nhân này rượu ngon tới mấy cũng thành thuốc độc hết:

- Tôi muốn đi thì đi, không muốn đi, người ta đuổi cũng không đi.

Tạ Vũ Khiết đốp chát phản kích:

- Ai đó nếu không thích, tự mình đi đi, chẳng ai ngăn đâu.

- Vì sao tôi phải đi, tôi tới trước, nơi này bị chúng tôi bao rồi.

Thang Đại Hải hùng hổ:

- Bao à? Tôi chỉ thấy ai đó mặt rất to, không ngờ rằng còn dày nữa, chà chà, cái quán mỳ nhỏ thế này cũng có người lớn

lỗi đòi bao, đúng là lắm tiền nhiều của. Lại tiêu tiền cứu tế trong nhà đây à?

- Có cần cứu tế hay không là chuyện của tôi, cha mẹ tôi cho tôi tiền là thiên kinh địa nghĩa ...

- Vậy nên chìa tay ra xin không biết liêm sỉ nào à?

Chương 108: Say rồi.

Cứ nói một câu là bị người ta đáp trả một câu, ngay trước mặt hai người anh em của mình nữa chứ, Thang Đại Hải tức xì khói cảm thấy mặt thể diện vô cùng, sớm quên lịch sự với nữ nhân rồi:

- Tiền cô tiêu đều do cô kiếm được chắc, đồng hồ, ví tiền, quần áo của cô đều do cô kiếm tiền mua chắc.

- Đúng đấy.

Tạ Vũ Khiết ưỡn ngực đáp:

Thang Đại Hải á khẩu.

- Có phải là phát hiện ra này giờ chỉ có mỗi mình anh mất mặt không?

Tạ Vũ Khiết thừa thắng truy kích:

Thang Đại Hải gằn giọng đi tới trước mặt Tạ Vũ Khiết:

- Tạ Vũ Khiết.

Tạ Vũ Khiết chẳng sợ, đứng daayh đánh mặt rít lên nhìn lại hắn:

- Thang Đại Hải.

Hai người mở to mắt trừng trừng nhìn nhau, tựa hồ chỉ cần một lời không hợp là rút dao nói chuyện.

Trùng tới mỗi mắt rồi phát hiện ra tình hình không bình thường.

Theo lẽ bình thường mà nói, nếu như có xung đột, những người bạn khác sẽ đi tới khuyên nhủ, nói đừng cãi nhau, mọi

người đều là bạn bè cả, đừng để tổn thương tình cảm.

Ấy vậy mà bọn họ sắp đánh nhau tới nơi rồi mà không ai khuyên can gì hết.

Không khuyên đã đành, cái tên Trần Thuật kia còn mắt nhìn không chớp, dáng vẻ như thể xem thi đấu quyền anh, hận không thể giơ tay hô hào, đánh đi, đánh đi, đừng khách khí.

Lý Như Ý mặt bình tĩnh, nhưng mà ánh mắt sáng lấp lánh bán đứng nội tâm của hắn cũng đang kích động lắm.

Chỉ có Không Nhược Khuê còn có nghĩa khí, mặt cứng đờ, hơi thở gấp gáp, đầy vẻ lo lắng ... Í, không ngờ tay nắm hạt dưa trên bàn cắn ăn liên hồi ... đang, đang xem trò hay đây mà.

Thang Đại Hải và Tạ Vũ Khiết lúng túng, muốn hạ màn mà không biết phải làm sao?

- Sao thế, sao thế? Cãi nhau cái gì, làm sao lại cãi nhau?

Lão Gia từ trong bếp chạy ra, nhìn thấy Không Nhược Khuê xinh đẹp ngồi đó, khuôn mặt nổi giận tức thì biến thành nụ cười, cao hứng nói:

- Chà, Tiểu Khuê tới rồi, sao không nói với Lão Gia một tiếng, muốn ăn gì, Lão Gia làm cho cháu.

- Lão Gia, cháu vừa mới tới.

Không Nhược Khuê cũng lập tức từ nữ nhân hóng hớt thị phi thành cô con gái ngoan, bỏ nắm hạt dưa xuống, thân thiết nắm tay Lão Gia nũng nịu:

- Tới là tốt rồi.

Lão Gia cười khà khà, nhìn thấy cô không khác gì thấy con gái, cười không thấy mắt đâu:

- Đợi một chút, cơm nước sắp xong, toàn làm món cháu thích thôi.

- Cảm ơn Lão Gia.

Không Nhược Khuê chỉ cô bạn:

- Đây là Vũ Khiết ạ.

- À, Vũ Khiết, bạn do Đại Hải dẫn tới à, cứ tự nhiên.

Lão Gia thấy Tạ Vũ Khiết và Thang Đại Hải đứng cạnh nhau rất “thân mật” thì chỉ thuận miệng nói một câu, dù sao thì lại là cô gái nào đó do Thang Đại Hải dẫn tới chả cần nhớ làm gì, chưa bao giờ ai tới lần thứ hai:

- Chào Lão Gia ạ.

Tạ Vũ Khiết nghĩ tới vừa rồi Lão Gia nhìn về phía Thang Đại Hải, toàn thân như có gai đâm, hết sức thiếu tự nhiên:

Cô cũng rất thông minh, giọng điệu hời hợt của Lão Gia, hoàn toàn khác sự nhiệt tình thân thiết với Không Nhược Khuê, hiển nhiên cô rằng, cô là loại nữ nhân đê tiện mà trước kia Thang Đại Hải dẫn tới. Tạ Vũ Khiết thấy nhất định phải vạch rõ ranh giới:

- Lão Gia, cháu là bạn của Tiểu Khuê.

- A!

Lão Gia có chút ngại ngùng:

- Chú cứ nghĩ là bạn do Đại Hải mang tới, đám trẻ các cháu cứ nói chuyện đi, chú vào làm món ăn.

Đợi Lão Gia đi rồi, Thang Đại Hải và Tạ Vũ Khiết không cãi nhau nữa, bầu không khí trong phòng nhất thời có chút quái dị, không ai nói gì cả, Trần Thuật hắng giọng một tiếng đi tới bên cạnh Không Nhược Khuê, hỏi:

- Hôm nay không có việc sao?

- Đương nhiên là có.

Khổng Nhược Khuê không hài lòng:

- Tôi hot thế này, công việc nhiều lắm, có điều bận tới mấy thì cơm cũng phải ăn. Nếu tôi không chủ động nhắc nhở, tổng giám Trần, có phải là anh giả vờ quên giao hẹn của chúng ta không?

Giờ đến lượt Tạ Vũ Khiết nheo mắt quan sát hai người này, thâm nghĩ, Khổng Khuê cô có việc gì chứ, ngồi uống trà đọc sách suốt chiều, danh nghĩa tới giúp tôi mà có làm gì đâu, sau đó khi mình đối hỏi tới nay ăn gì thì bảo là đi ăn món mỳ ngon nhất Hoa Thành ... Giờ xem ra là có hẹn với chàng trai này rồi, hơn nữa tới đây không đơn giản là ăn mỳ.

Rốt cuộc người này là ai, xem ra quan hệ không phải tầm thường đâu.

Lần trước tình cờ gặp nhau ở nhà hàng đồ Tây, Tạ Vũ Khiết ngay tới hôm đó đã truy hỏi Khổng Nhược Khuê, Khổng Nhược Khuê chỉ một mực khẳng định là một đồng nghiệp mới ở tập đoàn Đông Chính, từng giúp đỡ cô một việc nhỏ, hơn nữa là người trẻ tuổi rất có năng lực sáng tạo.

Tạ Vũ Khiết không cách nào tin lời Khổng Nhược Khuê.

Nam nhân ưu tú vậy quanh cô còn ít à? Người trẻ tuổi có năng lực cũng ít chắc? Đừng nói giúp cô một việc nhỏ, nam nhân giúp cô cả chuyện lớn cũng không kể hết.

Đã bao giờ cô để tâm tới một nam nhân như thế? Đã bao giờ cô dẫn họ tới nhà hàng chúng ta hẹn hò để ăn chưa? Cô đã bao giờ chủ động mời Bạch Khởi Nguyên có ơn lớn với cô ăn cơm chưa?

Nói dối, đồ nói dối.

- Tôi mà là người keo kiệt như vậy à?

Trần Thuật nổi nóng:

- Chẳng phải là mỗi ngày một suất sa lát sao, tôi sớm giúp cô chuẩn bị rồi.

Nói xong gọi:

- Lão Gia, món sa lát rau cải của cháu đã xong chưa?

Không Nhược Khuê hứng thú hẳn:

- Thê sao, Lão Gia, chú cũng biết làm sa lát rau cải à?

- Sao mà chú không biết.

Lão Gia bê một cái rổ rau đi ra, đặt cả cái rổ lớn lên bàn trước mặt Không Nhược Khuê:

- Cái thằng nhóc thối tha này hỏi chú có biết làm sa lát không, chú còn tưởng là cái thứ cao cấp gì chứ, thì ra là rau cho thêm vài củ tỏi ... Nó còn nói là để nuôi heo, heo ở đâu?

- Lão Gia.

Trần Thuật thất kinh la lớn át đi, muốn bịt mồm ông già này, nhưng mà mồm ông ta nhanh quá, y còn chưa kịp làm bất kỳ hành động gì thì ông ta đem lời không nên nói nói ra hết rồi, ra sức đẩy Lão Gia đi:

- Chú vào kia, vào kia nấu nướng đi, Tiểu Khuê đói rồi.

- Nuôi heo à?

Lão Gia đi một cái, mắt Không Nhược Khuê sắc như dao quét qua người Trần Thuật:

Lý Như Ý nhếch môi cười, nhìn bộ mặt hoảng loạn của Trần Thuật là hẳn đoán ra được có trò hay rồi, cả Tạ Vũ Khiết và Thang Đại Hải cũng quay sang chỗ này, ai nấy đều ra vẻ cười trên nỗi đau của người khác, đợi xem y cho Không Nhược Khuê một câu trả lời hợp lý.

- Không phải, không phải thế đâu.

Trần Thuật trán đầm mồ hôi, rối rít phân bua với Khổng Nhược Khuê:

- Tôi giải thích cách làm sa lát với Lão Gia, chú ấy nói, đây không phải là thứ cho heo ăn à?

- Đúng rồi, chú còn hỏi nó là sao thích ăn thứ này, trước kia thằng nhóc này chỉ ăn thịt không ăn rau.

Lão Gia chỉ Trần Thuật:

- Nó nói, không phải nó ăn, mà là heo ăn.

- Đúng, đúng là tôi có nói thế ... Nhưng mà ...

Trần Thuật thầm hô không xong rồi, ú a ú ớ, Lão Gia ơi là Lão Gia, sao chú lại dồn cháu vào chỗ chết:

- Heo ăn à?

Khổng Nhược Khuê rút dưa từ ống ra, giọng lạnh như làm không khí kết băng ...

- Đúng là heo ăn ...

Trần Thuật nhìn hung khí trong tay Khổng Nhược Khuê thì kinh hồn táng đờm, cuống quít vớ nắm rau trong sọt nhét ngay vào miệng nhai rau rầu:

- Tôi là heo, tôi là heo, nhũ danh của tôi là Heo.

Thôi xong, Lý Như Ý chỉ muốn che mặt, ra đường không dám nhận tên này là bạn nữa, Thang Đại Hải và Tạ Vũ Khiết cắn răn nhìn nhau cười, được một giây nhận ra không ổn, quay ngoắt đầu đi.

Cho dù Trần Thuật đã vứt hết liêm sỉ đi rồi, Khổng Nhược Khuê mặt vẫn lạnh tanh, cầm củ cải lên:

- Trong sa lát sao lại có củ cà rốt to thế này?

Trần Thuật giải thích:

- Cà rốt dinh dưỡng phong phú, tác dụng bổ gan sáng mắt.

Không Nhược Khuê lại nhặt lên một quả cà:

- Cái này thì ăn thế nào?

- ... Rửa sạch rồi là ăn được, sa lát nhà làm tất nhiên về lượng là phải đầy đủ.

Trần Thuật nhìn quả cà mà choáng, trước đó có cà đâu, hơn nữa còn chuyên môn dặn Lão Gia bày biện cho đẹp ... Sao ông lại cho cà vào rổ bề ra thế này

- Phía dưới còn có rất nhiều ớt xanh.

Không Nhược Khuê cầm dưa chỉ:

- Tôi thấy ăn ít ớt xanh có tác dụng ... giúp dạ dày co bóp ... Có lợi cho ... Sức khỏe, rất có lợi ...

Trần Thuật mồ hôi ướt lưng, càng ngày càng khó ăn nói:

- Ớt xanh đâu?

Lão Gia ở trong bếp đi ra:

- Tôi muốn làm món lòng xào ớt xanh, sao ớt lại biến mất rồi.

Chợt thấy trong tay Không Nhược Khuê, cao hứng nói:

- Té ra tôi cho vào rổ rau.

Nói xong lấy ớt xanh vào phòng.

Gian ngoài im ắng tới nghe được tiếng kim rơi.

Không Nhược Khuê cười càng lúc càng lạnh:

- Tổng giám Trần, đây là cách anh đối xử với chân to à, có phải anh cần giải thích với tôi một câu không?

- Tổng giám Trần, cậu làm như vậy là không được rồi.

Thang Đại Hải bộ dạng khó ưa chỉ sợ thiên hạ không loạn:

- Đã hứa mời chị họ ăn sa lát, vậy mà cậu làm một rổ rau hỗn tạp là có ý gì? Nam tử hán đại trượng phu, một lời hứa ngàn vàng, nói được phải làm được chứ. Tôi không phải là người thích thêu dệt thị phi, nhưng mà chuyện này xảy ra với tôi, nhất định tôi không chịu nổi.

Trần Thuật sôi máu trừng mắt với Thang Đại Hải một cái, sau đó nuốt nước bọt nói với Không Nhược Khuê:

- Cái này ... Cái này ... Vì, vì tôi muốn cô ăn thịt.

- Anh nói cái gì?

Không Nhược Khuê nhìn y chăm chăm:

- Tôi thấy cô gầy quá, cố ý làm sa lát thế này là muốn để cô ăn nhiều thịt hơn một chút.

Trần Thuật lòng bùng sáng, cuối cùng tìm được đường sống trong chỗ chết, giọng quả quyết:

- Tôi không muốn cô ăn rau.

- Ăn thịt sẽ béo, anh không biết à?

- Không béo đâu, cho dù béo, cô cũng gầy hơn 99% nữ nhân trên thế giới này rồi.

Trần Thuật lúc này còn đếm xỉa gì tới liêm sỉ nữa, vừa xong đóng giả heo ăn rau xanh cũng làm rồi, còn việc gì mà y khoogn làm ra được:

- Tôi đâu có gầy như thế, sắp 50 kg rồi.

Không Nhược Khuê giọng ai oán, là nghệ sĩ chuyên nghiệp, cô khổng chế cân nặng của bản thân rất nghiêm ngặt, với cô mà nói, đây là điều vô cùng thống khổ:

- Nhưng mà mà cô dáng cao, chân dài, nếu hơi béo một chút, như thế trông mới càng yếu điệu xinh đẹp, nơi nên gầy

thì gầy, nơi nên có thịt thì có thịt. Nếu gầy nữa, tuy xinh đẹp, song lại không có lợi cho sức khỏe.

Trần Thuật thời khắc này như biến thành chuyên gia dinh dưỡng:

- Thực sự là đẹp như vậy à?

Không Nhược Khuê cúi đầu nhìn cặp chân dài cô luôn kiêu ngạo, lại nhìn ngực mình ... Quả nhiên là rất đẹp:

Mặc dù mỗi ngày soi gương cô đều bị phong tư của chính mình làm khuynh đảo, nhưng mà nghe Trần Thuật tán dương như vậy cô hết sức vui vẻ.

Dù sao đó là lời cô muốn nói, nhưng lại ngại không dám nói ra trước mặt mọi người.

- Thật.

Trần Thuật gật đầu vô cùng kiên định, hận không thể đập đầu xuống bàn:

- Cô còn xinh đẹp hơn cả tôi nói, cho dù tôi viết một kịch bản mấy chục vạn chữ, cũng không đủ hình dung dung mạo của cô.

Thang Đại Hải nghe mà da gà da cóc nổi đầy mình, không sao nhịn nổi nữa, sờ trán Trần Thuật:

- Này, cậu không sốt chứ?

- Tôi không sốt.

Trần Thuật gạt tay hắn, sao mà tên này lại đáng ghét như thế, Không Nhược Khuê là chân to của mình, vạn vạn lần không thể đắc tội, tôi mặt dày mày dạn ca ngợi lâu như thế, các anh không phụ họa đã đành, lại còn phá tôi, có phải bạn bè không thế:

Thang Đại Hải cực kỳ khẳng định nói:

- Đây không phải Trần Thuật tôi quen, người anh em Trần Thuật của tôi không phải như thế này. Mấy câu này là những lời do tôi nói ra mới hợp lý.

- Tôi làm chứng.

Lý Như Ý xác nhận, nếu không phải đứng đây tận mắt nhìn Trần Thuật nói, còn tưởng rằng là do Thang Đại Hải:

Trần Thuật hơi lúng túng, vì vồ về cơn giận của chân to nên mượn giọng điệu của Thang Đại Hải, mà nhìn vẻ mặt của Không Nhược Khuê, hiệu quả không tệ.

Nếu như không bị Thang Đại Hải phá đám.

Quả nhiên Không Nhược Khuê biến sắc, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp vô cùng lên nhìn Thang Đại Hải:

- Đại Hải, những lời Trần Thuật vừa nói đều là câu từ anh từng dùng không?

- Không phải là câu từ tôi dùng, mà là phong cách của tôi.

Thang Đại Hải đắc ý lắm:

- Lời của tôi, cô gái nào cũng thích nghe hết, có tác dụng thần kỳ xúc tiến tâm tình vui vẻ, giữ gìn nhan sắc.

- Vậy là Trần Thuật đạo văn à? Điều nói dối à?

- Chứ còn gì ..

Thang Đại Hải đột nhiên ngậm chặt miệng không nói nữa:

- Làm sao thế?

Không Nhược Khuê cười tươi như hoa, giọng ngọt tới rợn người:

- Nói đi, câu nào của Trần Thuật là giả thế?

- Không có, không có.

Thang Đại Hải lắc đầu quày quạy phủ nhận:

- Mỗi câu nói của Trần Thuật đều là sự thật, đều là lời tán dương phát ra từ tận nội tâm, tôi mà Như Ý có thể làm chứng.

Lý Như Ý cực kỳ không muốn phụ họa với Thang Đại Hải, lúc này vì bảo vệ anh em, đành muối mặt gật đầu:

- Tôi làm chứng.

Trần Thuật tức thì nhảy ra:

- Tiểu Khuê là cô gái xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp.

- Đúng đúng, cũng là cô gái xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp

...

Thang Đại Hải vì sửa chưa sai lầm tích cực phụ họa, chưa dứt lời cảm thụ được luồng hơi lạnh buốt xương:

Quên mất, vị hôn thê cũng ở bên cạnh.

Trời tác nghiệt còn cứu được, tự tác nghiệt, không thể cứu, Lý Như Ý nhìn Khổng Nhược Khuê môi hồng răng trắng đẹp tựa thiên tiên, nhìn Tạ Vũ Khiết đầy phong tình thực nữ nhưng ánh mắt tỏa sát khí ...

Cúi đầu ăn hạt dưa.

Không có chuyện gì an toàn hơn là ăn hạt dưa nữa.

Thang Đại Hải không biết vì sao đối diện với ánh mắt của Tạ Vũ Khiết lại yếu thế giải thích:

- Cô nhìn chắc là hiểu rồi đấy ... Tôi bị họ bắt nạt, họ gài bẫy tôi.

- Tôi không hiểu.

Tạ Vũ Khiết lạnh lùng nói:

Thang Đại Hải tổn thương nặng, hôm nay hẳn thực sự nhận ra bản mặt thật của đại minh tinh Khổng Nhược Khuê rồi, nữ nhân này là con sói, cùng loại sói với Trần Thuật.

Không Nhược Khuê trước tiên giải tán hết người không có phận sự, sau đó nghiêm túc thẳng thắn nói với Trần Thuật:

- Tôi không thích cách đối phó qua loa của anh.

- Nếu cô thực sự thích sa lát, lần sau tôi sẽ mua cho cô mấy suất ...

Trần Thuật áy náy lắm, người ta giúp mình bao nhiêu việc như thế, vậy mà muốn mình mời ăn rau sa lát thôi cũng không làm được, chẳng phải quá thiếu tôn trọng người ta sao?

- Nhưng tôi thích sự thành thật của anh.

Không Nhược Khuê má đỏ lên, thẹn thùng nói:

- Thật sự xinh đẹp chứ?

- Thật.

Trần Thuật gật đầu cái rụp, lần này trăm phần trăm chân thành:

Thang Đại Hải nhìn hai người họ nghiêng răng nghiêng lợi, mắt một câu:

- Cầu nam nữ.

- Cái gì?

Lý Như Ý vừa cắn hạt dưa vừa hỏi:

- Tôi nói là ...

Thang Đại Hải đang định trả lời, chợt nhớ ra cái gì, bóp cổ Lý Như Ý lắc:

- Giỏi lắm Lý Như Ý, đến cậu cũng định đào hố tôi à?

Tạ Vũ Khiết mím môi nhin cười.

Trải qua một màn vừa rồi, những người bạn mới quen bất giác trở nên gần gũi hơn nhiều.

Trời đã sẩm tối, trường đại học thành phố bên cạnh rung chuông hết giờ học, chẳng mấy chốc đám học sinh ùa ra ngoài, vài người háu đói kéo tới con phố nhỏ bên cạnh, đi ngang qua Quán mỳ Lão Gia đóng cửa treo biển ngừng kinh doanh, không quên lau bầu mắng mấy câu, cái quán này ngon thì ngon thật, chỉ là đóng mở cửa thất thường, lại thêm ông chủ thái độ phục vụ khách rất tệ, giống nhân viên quốc doanh thời bao cấp trong truyền thuyết.

- Đến giờ ăn cơm rồi.

Lão Gia bê một cái bếp lò nhỏ ra, gọi:

- Mấy đứa mau dọn bàn.

Trần Thuật, Thang Đại Hải và Lý Như Ý quen thuộc nơi này liếc vội vàng bê cái bàn tròn dùng ăn cơm ra, sau đó dựa theo số đầu người mà xếp ghế, lấy cốc chén, lấy bát, náo nhiệt như Tết.

Không bao lâu sau từng món ăn nóng hôi hổi được đưa lên, cá nấu đậu hoa, sườn xào chua ngọt, lòng lợn xào ớt, gà cay Tứ Xuyên, trứng xào hẹ, đậu hũ Ma Bà và bát canh bí đao. Lão Gia tuy là người Hoa Thành, nhưng năm xưa học món Xuyên, cho nên càng sở trường món Xuyên cay xé lưỡi.

Mở nắp nồi canh cá nấu đậu hũ ra, cả lớp mỡ đỏ chót gọn sóng lăn tăn, chưa ăn chỉ ngửi mùi thôi đã thèm.

Trần Thuật nhìn sang phía Không Nhược Khuê, rất khúm núm:

- Cô xem đi, tôi biết Lão Gia làm rất nhiều món ngon, cho nên không để cô ăn sa lát.

Không Nhược Khuê nhìn cả bàn đầy ắp món ăn hấp dẫn, hai mắt sáng long lanh, đấu tranh rất dữ dội giữa ham muốn và lý trí.

Đợi khi Lão Gia ngồi xuống, bữa cơm mới chính thức bắt đầu.

Trần Thuật chủ động rót rượu cho mọi người, hai cô gái dùng nước quả. Lão Gia nâng chén lên:

- Chén đầu tiên vì Như Ý của chúng ta.

Trần Thuật gật đầu:

- Chúc mừng Như Ý có cuộc đời mới.

- Vì Như Ý thoát khỏi biển lửa lấy lại tự do.

Thang Đại Hải nâng chén:

Không Nhược Khuê và Tạ Vũ Khiết không phát sinh chuyện gì, nhưng cũng cảm xúc lên, nói một câu chúc mừng.

- Cảm ơn mọi người.

Lý Như Ý sống trầm uất nhiều năm, nhất thời khó biểu đạt cảm xúc:

Ngửa cổ uống hết chén rượu, Trần Thuật chỉ thấy ngực nóng rát như lửa đốt, định cầm đĩa gấp cái gì đó áp rượu, không ngờ trong bát mình đã có mấy miếng cá, nhìn sang bên cạnh thấy Không Nhược Khuê cúi đầu gỡ xương cá ăn ngon lành má đỏ lựng quyen rũ, nhất thời gẫn ra, chuyện y vẫn linh cảm dường như lại chứng thực thêm vài phần.

Lý Như Ý nhận lấy chai rượu, rót đầy cốc thủy tinh, đứng dậy cảm kích nói:

- Không có Trần Thuật và Đại Hải, không biết bao giờ ngày này mới tới, tôi mời hai cậu một chén.

Nói xong uống hết cả cốc.

Trần Thuật và Thang Đại Hải trở mắt nhìn nhau, cái cốc này tới 200 ml, rượu lại mạnh như thế, uống hết thì e là cơm chưa ăn được mấy miếng cơm đã say lăn quay ra bàn rồi.

Lão Gia gấp miếng sườn chua ngọt vào bát Lý Như Ý, khuyên:

- Như Ý, ăn vài miếng đi đã, rượu này mạnh lắm, không thể uống gấp như thế được, say đấy.

- Vâng.

Lý Như Ý ngồi xuống, bảo hai anh em:

- Tôi cạn rồi, hai người tùy ý.

Thang Đại Hải nóng mặt, như bị sỉ nhục lớn lắm:

- Cậu coi Thang Đại Hải này là loại người gì, cậu cạn rồi mà bảo tôi tùy ý à?

Nói xong cũng ngửa cổ uống hết luôn cốc rượu trắng.

- Chậm thôi, chậm thôi ..

Trần Thuật khuyên không được kệ xác, cầm cốc lên nhấp một ngụm nhỏ, thứ rượu này mạnh thật, sau đó đặt cốc xuống phát hiện cả bàn nhìn mình chăm chăm:

- Cậu tùy ý thật đấy à?

Thang Đại Hải mặt đỏ gay, tay vẫn cầm cốc rượu vừa uống cạn:

- Tôi nghe Như Ý mà.

Trần Thuật gấp miếng cá trong bát ăn, đường hoàng nói:

- Như Ý đã nói thế rồi, chúng ta không tùy ý, anh ấy sao biểu đạt được sự cảm kích với chúng ta.

- ....

Thang Đại Hải giơ cốc rượu trống lên, hỏi hận làm sao mà mình uống hếtm nếu mà còn chắc là hấn hát thẳng vào mặt Trần Thuật có phải hay không.

Lão Gia thở dài, đem bốn năm chịu khổ của Lý Như Ý kể ra, Thang Đại Hải thì thoáng lại tức giận chửi bới vài câu bông đùa, người đồng cảm nhất là Khổng Nhược Khuê, cùng là nghệ sĩ, cô quá hiểu bốn năm thanh xuân đại biểu cho cái gì, an ủi Lý Như Ý, tự mình rót rượu uống với nhẩn một ly.

Trước kia Lý Như Ý buồn bực nốc rượu, hôm nay hẩn tu như điên.

Hẩn điên rồi.

Uống hết cốc này tới cốc khác, cứ nâng cốc lên là uống cạn.

Thang Đại Hải vì muốn chứng minh rằng mình không phải là “loại Trần Thuật”, cho nên liên tục cùng Lý Như Ý uống cạn ... Không biết đến cốc thứ mấy thì uống một nửa đã phun ra.

Tạ Vũ Khiết cực kỳ căm ghét, nhưng đành phải đưa Thang Đại Hải về nhà, dù sao hai người có tầng quan hệ đó, cô không thể nào để mặc hẩn sống chết.

Vất vả lắm mới đưa được Thang Đại Hải về xe, lúc này hẩn mất năng lực khống chế thân thể, người nhũn ra ngã về phía Tạ Vũ Khiết, cô đẩy hẩn ra, hẩn lại ngã tới, đẩy ra, lại ngã tới.

Tạ Vũ Khiết hét cách, đành mặc cho tên vô lại này hưởng lợi.

Cô biết Thang Đại Hải có nhà ở bên ngoài, nhưng không biết vị trí cụ thể ở đâu, hỏi hẩn mấy lần, hẩn ừ a ừ ớ, đành đưa hẩn về khu biệt thự ở đường Đơn Bạch, nơi cha mẹ hẩn ở.

Thang Nghênh Thành và vợ Lý Nham đang xem TV nghe thấy tiếng xe hơi trong sân, đều cho rằng Thang Đại Hải về nhà. Đợi một lúc nghe thấy tiếng Tạ Vũ Khiết nói chuyện với giúp việc, hai vợ chồng nhìn nhau, rồi rít đứng dậy chạy ra.

Ra tới cửa thấy Tạ Vũ Khiết và dì giúp việc dìu Thang Đại Hải suy bất tỉnh nhân sự vào phòng.

- Vũ Khiết, cháu đưa Đại Hải về à?

Lý Nham kệ con trai, mắt hiền từ nhìn Tạ Vũ Khiết:

- Tối nay hai đứa ăn cơm với nhau sao?

- Vâng ạ ...

Người say rượu rất nặng, Thang Đại Hải cao gần 1 m9, hơn Tạ Vũ Khiết đến 20 phân, làm cô mệt thở không ra hơi, song vẫn vội rạch ròi hai người:

- Bọn cháu ăn cơm cùng vài người bạn.

Lý Nham nghe thế thì mừng lắm, quan hệ hai đứa này xem chừng có tiền triển, không cần hai nhà ép gắp nhau nữa:

- Đúng đúng, đám trẻ tuổi các cháu nên tụ tập nhiều vào, Đại Hải cứ suốt ngày nói quán này quán kia ngon, nhưng mà tuổi chú dì rồi, ăn được vài miếng chứ, để nó dẫn cháu đi ăn.

- Vất vả cho cháu rồi.

Thang Nghênh Thành cực kỳ hài lòng với cô con dâu tương lai này, mặc dù tính cách còn có chút thiếu sót, nhưng mà riêng khoản không vứt con mình ở ngoài đường, ông thấy hài lòng rồi, thằng con trời đánh, hi vọng gì kiếm được cô bé nào tốt hơn:

- Nếu không có cháu ở bên cạnh, chẳng biết là tối nay nó ngủ ở đâu.

- Nói linh tinh.

Lý Nham tức giận đẩy chồng một cái, hai cha con này giống nhau, nói chuyện chả suy nghĩ gì:

- Đại Hải bình thường rất tiết chế, có khi nào uống say như thế? Càng không tùy tiện ở nhà người khác.

- Chú ... Dì ...

Tạ Vũ Khiết thấy sắp không trụ nổi nữa rồi, cảm người Thang Đại Hải đề lên cô, thở dốc:

- Cháu đưa anh ấy về phòng trước.

- Đúng đúng ...

Lý Nham lúc này mới nhớ ra chỉ phía đông tầng hai biệt thự:

- Phòng đầu tiên là của nó.

- Vâng.

Tạ Vũ Khiết gật đầu, dìu Thang Đại Hải lên lầu:

Thang Nghênh Thành muốn giúp, nhưng Lý Nham kéo về:

- Ông làm cái gì vậy, ai bảo ông xen vào?

Thang Nghênh Thanh hiểu ra tâm ý của vợ, gật gù về phòng khách.

Tạ Vũ Khiết phi hết sức bình sinh mới ném được Thang Đại Hải xuống giường, cô cũng kiệt sức nằm luôn xuống bên cạnh.

- Nước ...

Thang Đại Hải thống khổ kêu:

- Dì ơi cho anh ấy cốc nước.

Tạ Vũ Khiết yếu ớt nói:

Chẳng ai đáp cả.

Tạ Vũ Khiết ngồi bật dậy, không biết đi giúp việc đi từ bao giờ rồi, lại còn “chu đáo” đóng cửa lại cho bọn họ, cô chỉ còn biết cười khổ đi lấy một chai nước khoáng.

- Này, uống đi.

Thang Đại Hải say không biết gì nữa, làm sao mà uống được.

- Anh có uống không hả, không uống cho chết khát luôn.

Tạ Vũ Khiết hung dữ nói, bà cô đây lớn thế này chưa phải phục vụ ai đâu đấy, trừ bê trà cho cha ra, nam nhân khác đừng có mơ:

- Nước ...

Thang Đại Hải căn bản không có ý thức nữa rồi, vẫn đòi nước:

Tạ Vũ Khiết hậm hực đi qua đi lại, cuối cùng hết cách, đỡ Thang Đại Hải ngồi lên, để hắn dựa vào lòng mình, mở nắp chai, đổ cho hắn uống từng chút một.

Thang Đại Hải miệng khát khô, người như bốc cháy, cảm giác có nước mát chạy vào miệng, thế là ra sức uống. Ừ ừ, uống liền nửa chai, Thang Đại Hải với thoải mái hơn, yên tĩnh không kêu gào nữa.

Tạ Vũ Khiết đặt chai nước lên tủ đầu giường, chuẩn bị đỡ Thang Đại Hải nằm xuống ngủ, không ngờ eo bị một cánh tay chắc khỏe ôm lấy.

- Thang Đại Hải, tên cầm thú này, định giờ trò lưu manh à ?

Gỡ không được, Tạ Vũ Khiết tức lên, vơ gối ấn lên mặt Thang Đại Hải:

- Nhạc Tĩnh ...

- Nhạc Tĩnh ...

- Anh nhớ em lắm .... Nhạc Tĩnh, em mau về đi ...

Sắc mặt Tạ Vũ Khiết trắng bệch, tay cầm gối lỏng dần, rơi xuống đất.

.....

Chương 109:

Trong ba anh em thì Lý Như Ý có tử lượng cao nhất, nhưng hẳn cũng là người uống nhiều nhất, đầu óc choáng váng.

Sau khi chào đám Trần Thuật, bắt một cái taxi tự về, sau khi lên xe, Lý Như Ý dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Không biết xe đi được bao lâu, Lý Như Ý đột nhiên mở mắt:

- Bác tài, dừng xe.
- Nhìn chút đi, phía trước là tới cổng tiểu khu nhà anh rồi.
- Dừng xe, lập tức dừng xe.

Lý Như Ý quát:

Kết ...

Lái xe đánh vô lăng, đỗ lại ở bên đường.

Lý Như Ý đẩy cửa xe lao ra, sau đó ngồi xuống đường nôn lấy nôn để, nôn tới khi ngồi bịch xuống đất, bất ngờ hẳn bật khóc nức n ở. Đường phố người qua người lại, người chỉ trỏ, người lắc đầu đi nhanh hơn, thậm chí còn có người lấy điện thoại ra quay, hẳn kẻ ...

Khóc như không có ai ở bên cạnh, khóc xé gan xé phổi, khóc thống khoái.

Khóc cho ra hết ủy khuất phải chịu đựng bao năm qua, khóc cho ra chua xót và tuyệt vọng, khóc vì tương lai lại mở ra trước mắt.

Trước kia hẳn sống như một bóng ma vật vờ tồn tại trên nhân gia, giờ cuối cùng hẳn cũng có thể sống như một con người, một con người thực sự.

.....

Trần Thuật cũng uống say rồi, cho dù y là người uống ít nhất, song tửu lượng cực nát lại phải bồi tiếp toàn loại ma men nên say luôn.

Y ngã xuống bàn ngay ra, thi thoảng lại phát ra mấy tiếng cười ngờ ngẩn, như thể nghĩ tới chuyện gì vui vẻ vậy.

Khổng Nhượng Khuê giúp Lão Gia mang bát đĩa vào bếp rửa, lại dọn ghế cất sáng bên, xả nước rửa tay xong nhìn Trần Thuật nằm đó, nói:

- Lão Gia cháu về trước đây, giao Trần Thuật cho chú nhé.

Lão Gia đang quét đất hỏi:

- Tiểu Khuê, cháu nói gì thế?

Khổng Nhượng Khuê mặc áo gió lên, đeo túi sách lên vai:

- Cháu nói cháu về đây, giao Trần Thuật cho chú ...

Uych!

Lão Gia đột nhiên ngã xuống đất, tay ôm đầu rên rỉ:

- Á, đầu tôi, đầu tôi... Đau chết mất.

Khổng Nhượng Khuê hoảng hốt chạy tới:

- Lão Gia, chú có sao không? Chỗ nào không khỏe, cháu đưa chú tới bệnh viện ...

Người già nhiều bệnh, chỉ sợ đột nhiên thân thể có chỗ nào đó có chuyện, huống hồ hôm nay Lão Gia vui vẻ, uống không ít rượu. Chẳng may có gì bất trắc, một thân một mình phải biết làm sao, Khổng Nhượng Khuê lấy di động định bấm số ...

- Không cần tới bệnh viện đâu.

Lão Gia giữ tay Khổng Khuê lại, mặt mày khổ sở:

- Không phải tới bệnh viện, chắc, chắc là uống rượu nhiều quá thôi, già rồi ... Đau quá ...

- Để cháu lấy nước cho chú.

Không Nhượng Khuê chạy vào bếp rót cốc nước, đi ra dìu Lão Gia dậy:

- Lão Gia, uống nước đi ....

- Không, không cần ...

Lão Gia cố gượng ngồi dậy, lão đảo đi tới cái ghế tựa ở góc nhà, nằm xuống, thều thào nói:

- Tiểu Khuê, chú không đứng dậy được nữa rồi ... Trần Thuật, giao cho cháu, cháu đưa nó về đi ... Chú hết sức rồi, già rồi, không chịu nổi nữa ...

Không Nhượng Khuê cuống cả lên:

- Lão Gia, cháu cũng không thể đưa anh ấy về được ... Lão Gia ...

Lão Gia không đáp, đầu đã ngoẹo qua một bên ngủ mất rồi, còn ngáy khó khò.

- Thế mà đã ngủ rồi.

Không Nhượng Khuê dậm chân:

- Lão Gia, cháu không biết nhà Trật Thuật ở đâu.

- Tiểu khu Vũ Lâm ... Phòng 901 ...

Lão Gia đột nhiên như hồi quang phản chiếu, mở mắt ra:

- Chìa khoá trong ví tiền của nó ấy.

- Nhưng mà cháu ...

- Khò khò ...

Không Nhược Khuê chưa kịp nói dứt câu thì Lão Gia đã ngủ say, cô hết cách đi tới chỗ Trần Thuật vừa lay vừa gọi:

- Trần Thuật, Trần Thuật ...

Trần Thuật ngẩng đầu lên nhìn cô cười hềnh hếch như thằng ngốc.

- Anh còn tỉnh không?

- Ha ha ha.

- Anh có về được không?

- Ha ha ha.

- Tôi đưa anh về nhé?

- Ha ha ha.

- Cảm ơn.

Không Nhược Khuê tức lắm, cười, cười, cười như thằng ngốc ấy, cô chuyển túi sách qua vai trái, đội mũ, đeo kính râm, còn cẩn thận xoa tóc xuống che bớt khuôn mặt, sau đó kéo tay Trần Thuật, kéo y khỏi ghế.

Lúc này trời đã khá muộn, do nằm trong phạm vi 500 mét quanh trường học, cái phố nhỏ này chỉ có quán ăn, không có chỗ giải trí, nên chỉ còn lác đác vài người thôi, quán xá cũng đã đóng cửa quá nửa rồi.

Không biết tiểu khu Vũ Lâm ở đâu, có điều cô từng nghe Trần Thuật nói là ở gần quán mỳ Lão Gia, chắc là không xa lắm.

Vì thân phận miễn cảm, cho nên Không Nhược Khuê không dám hỏi ai, mở điện thoại ra xem dẫn đường, may Trần Thuật còn chưa tới mức say như Thang Đại Hải, cho nên hai người đi nhau loạng choạng tới được tiểu khu Vũ Lâm.

Bảo an Tiểu Khu nhận ra Trần Thuật, nhìn thấy y say khướt, đi cũng không vững, định trêu ghẹo vài câu, vô tình nhìn thấy dung mạo Khổng Nhượng Khuê, mồm há hốc ra không nói được câu nào.

Đến khi cô gái như tinh linh đó dìu Trần Thuật vào trong hắt mới hồi tỉnh lắm lắm :” Cái thằng này dẫm phải vận cứt chó hay sao, bạn gái ai cũng đẹp như tiểu tiên nữ vậy.”

Khổng Nhượng Khuê vất vả dìu Trần Thuật tới trước cửa phòng, sờ vào ngực Trần Thuật, nhưng không thấy ví tiền trong áo vest, cô định cho tay vào túi quần y tìm, nhận ra tư thế của hai người không hay ho lắm:

- Trần Thuật, lấy ví tiền cho tôi.

- Ha ha ha.

- Đồ ngốc.

Khổng Nhượng Khuê tức giận mắng, cho tay vào túi quần y lần mò:

- Coi như tôi nợ anh.

Lấy được ví tiền ra, mặt không biết vì sao lại đỏ lên, lòng lại nghĩ, sao mà tìm ra nhanh thế? Khổng Nhượng Khuê lục ví, quả nhiên là thấy chìa khóa ở ngăn bên trong.

Mở cửa phòng dìu Trần Thuật đi vào, vất vả ném y lên giường, Khổng Nhượng Khuê cũng mệt tới đứng không vững, trông thấy y vẫn mặc nguyên bộ vest, như thế ngủ không thoải mái, cô kéo áo ngoài ra, tránh bị y đè nhãn, phát hiện đây là áo Dior mới mua, rất là đắt.

Còn về phần quần thì cứ để y mặc đi, lỡ chẳng may giúp y cởi rồi, bên trong không mặc quần sịp thì sao?

Nam nhân bây giờ vì giờ trò lưu manh, chuyện gì cũng làm ra được.

Bận rộn làm xong tất cả, Khổng Nhược Khuê giúp y chuẩn bị cốc nước âm đặt đầu giường, vì người say hay khát, gọi khẽ:

- Trần Thuật.

- Ha ha ...

Trần Thuật vẫn cười ngốc nghếch không ngừng:

- Đồ ngốc ...

Khổng Nhược Khuê mắng một câu, vào phòng vệ sinh trang điểm lại, là nghệ sĩ chuyên nghiệp, trước khi an toàn nằm xuống giường ngủ luôn phải đảm bảo dung mạo của mình hoàn mỹ không có khuyết điểm nào.

Vì ai mà biết khi nào đột nhiên có thợ săn tin và fan dùng máy ảnh độ phân giải cao ra sức chụp mặt mình.

Dù sao mình nổi tiếng như vậy cơ mà ....

Trang điểm bù xong, phát hiện ra phòng vệ sinh rất bẩn, vì thế Khổng Nhược Khuê xắn tay áo lên dọn dẹp một phen, ra tới bên ngoài thì lại thấy phòng rất bừa bộn, không hợp với nhà vệ sinh, vì thế cô lại chỉnh đốn cả phòng khách.

Phòng trong phòng ngoài được dọn dẹp sạch sẽ, sàn nhà được cô lau ba lần, cả quần áo phơi bên ngoài cũng được cô thu vào gấp gọn gàng, lúc này cô mới ngồi xuống thở phào.

“Sau khi ngủ dậy, anh ấy nhất định sẽ rất cảm động.” Khổng Nhược Khuê đắc ý nghĩ, bởi vì cô còn bị bản thân làm cảm động suýt khóc.

“Mình hiền huệ thật đấy.”

Hoa Thành về đêm tuy có gió từ Châu Giang thổi tới, nhưng nếu không có điều hòa, vẫn cứ oi bức khó chịu.

Khổng Nhượng Khuê thấy người dính nhớt khó chịu, trần cũng lấm tấm mồ hôi, rất muốn tắm một cái cho thoải mái, nhưng mà tắm ở nhà người khác không an toàn ... Hơn nữa cô cũng không mang đồ để thay.

Càng nghĩ tới tắm rửa càng thấy khó chịu, Khổng Nhượng Khuê tới phòng Trần Thuật gọi:

- Trần Thuật, tôi về đây.

Trần Thuật không đáp, chắc là ngủ say rồi.

Nhìn bộ dạng y ngủ rất ngộ nghĩnh, Khổng Nhượng Khuê không nhịn được đi tới, đưa tay ra sờ vết xẹo hình tam giác trên trán, chuyện cũ cứ vậy ủa về trong lòng.

Khi Khổng Nhượng Khuê chìm trong hồi ức dịu ngọt tuổi thơ, khóe môi nở nụ cười ấm áp, đột nhiên có đôi mắt kinh hoàng mở ra nhìn cô.

- Cô đang làm cái gì thế?

Trần Thuật mơ mơ hồ hồ hỏi:

Chát!

Khổng Nhượng Khuê trong lúc kinh hoàng không ngờ vung tay tát Trần Thuật một cái, tát xong áp úng:

- Có muỗi.

Chương 110: Lời mời của Tô Âm.

Cho tới khi ngồi trong văn phòng làm việc, Trần Thuật vẫn có cảm giác má ran rát, đầu óc vẫn còn u mê, chẳng nhớ được chuyện xảy ra sau khi say nữa.

Tối qua mình chỉ uống nhiều vài cốc thôi mà, sau má lại đau như thế nhỉ? Hay là mình xô vào chỗ nào đó? Hoặc là ăn quá nhiều ớt cay nên nhức răng? Sao cảm giác không giống lắm nhỉ, cái này giống như bị tát hơn.

Không thể nào, mình làm gì để bị tát chứ? Trần Thuật xoa xoa má, đang định bảo trợ lý đi mua giúp ít thuốc thanh nhiệt giải độc thì điện thoại bàn reo lên, nhắc máy, điều chỉnh giọng nói nghe cho tinh thần hơn:

- A lô, tôi là Trần Thuật đây.

- Chào tổng giám Trần, tôi là Tô Âm ...

Trong điện thoại là giọng nói ngọt ngào trong trẻo của một cô bé:

- ...

Trần Thuật ngạc nhiên lắm, sao cô gái này lại gọi điện cho mình chứ:

- Tổng giám Trần.

Bên kia không nghe thấy trả lời, cho rằng mất tín hiệu, lên tiếng gọi:

- Cô Tô Âm, xin chào, xin hỏi có chuyện gì không?

Trần Thuật lấy lại tinh thần hỏi, bất kể lập trường thế nào, ít nhất bây giờ mọi người chung một công ty, hơn nữa có thể nói phòng kế hoạch là để phục vụ cho những minh tinh này, y phải có đủ tôn trọng với họ:

- Tổng giám Trần, chuyện là thế này, tôi muốn cùng anh nói chuyện về kịch bản Chàng cơ trưởng, không biết anh có thời gian không?

Tô Âm rất khách khí:

- Không vấn đề, chúng ta gặp nhau ở đâu?

- Tới phòng nghỉ của tôi đi.

Đây là đãi ngộ lớn của Đông Chính, mỗi nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty đều được bố trí một căn phòng ở khu nhà phía tây tập đoàn, những căn phòng này đều có tiện nghi rất

đầy đủ, dùng như nơi ở cũng không thành vấn đề, đây là văn hóa làm việc của Đông Chính, đề xướng tất cả đều là người một nhà.

Với những nghệ sĩ chưa nổi tiếng, thu nhập chưa đủ, không nghi ngờ gì, đây là điều kiện cực kỳ hấp dẫn, còn với đại minh tinh như Khổng Khuê, Bạch Khởi Nguyên, Tô Âm thì đơn giản là phòng nghỉ tạm khi họ tới công ty làm việc thôi,, cũng là nơi nhận quà từ fan hâm mộ, vì địa chỉ công khai của họ chính là nơi này.

- Vâng, tôi sẽ tới ngay.

Cúp điện thoại rồi, Trần Thuật nhíu mày suy đoán động cơ của Tô Âm.

Lần trước vì vấn đề quyền sở hữu kịch bản Chàng cơ trưởng, Trần Thuật ủng hộ Khổng Nhược Khuê, đối đầu với Tô Âm, lần gặp gỡ đầu tiên có thể nói là không hề vui vẻ, điều đó chẳng hề gì, mỗi người có lập trường riêng, sau này hạn chế tiếp xúc là được.

Chỉ là Trần Thuật không ngờ, mình dốc sức giúp Khổng Nhược Khuê tranh giành kịch bản, Khổng Nhược Khuê có được rồi lại chuyển ngay cho người mình vừa mới đắc tội.

Bây giờ Tô Âm gọi điện tới nói muốn trò chuyện về kịch bản, chẳng lẽ là định bóc móc những điều không hài lòng trong đó để trì hoãn hạng mục này?

Phải biết rằng, kịch bản có hay hay không thì tùy theo ý của từng người, nhiều lúc tác giả cực kỳ hài lòng với tác phẩm của mình, nhưng một đám người bên A lại bóc móc ra cả đống vấn đề đòi sửa chữa. Đôi khi anh chỉ tùy tiện viết thôi, nhưng lại được vô số người ca ngợi, bóc tách từng dòng từng chữ tâm đắc khen. Đối với biên kịch mới, một kịch bản phải sửa mười, hai mươi lần là chuyện bình thường.

Nếu như Tô Âm hận Trần Thuật, hoặc là không muốn khởi động hạng mục Chàng cơ trưởng, liên tục đề xuất ý kiến sửa đổi, Trần Thuật chẳng thể làm được gì.

Ở trong cái hệ thống này, tiếng nói của Tô Âm có giá trị hơn Trần Thuật không biết bao nhiêu lần, à, cả ngoài xã hội cũng vậy.

Trần Thuật rời khu vực hành chính, xuống đại sảnh rồi sang khu vực nghệ sĩ, đây là lần đầu tiên Trần Thuật tới khu này, về kiến trúc thì không khác gì nhiều khu hành chính, khác biệt lớn nhất là càng nhiều cô gái xinh đẹp hơn.

Vừa bước vào thang máy định bấm tầng 11 thì có bảy tám cô gái chạy tới gọi y giữ thang máy, toàn bộ là nữ sinh 16, 17 tuổi, chỉ nhìn liếc qua cũng thấy hai ba nữ sinh rất đẹp, phát dục rất tốt, nếu ở trường học thế nào cũng là hoa khôi được nam sinh xếp hàng theo đuổi, bình thường thấy một đã khó, lúc này thấy liền mấy người, bọn họ đều mặc bộ đồ thể thao bó sát người, đường cong phơi phới thanh xuân cực kỳ thu hút tầm mắt.

Đó là thực tập sinh của Đông Chính, bọn họ tập luyện ở tầng 7, trong thang máy chỉ có duy nhất Trần Thuật với mấy nữ sinh này, thành ra đứng tránh vào góc, làm bộ chính nhân quân tử, mắt một mực nhìn thẳng không ngó ngang ngó dọc.

Mặc dù Đông Chính không có luật cấm nhân viên yêu nhau như Hoa Mỹ, song nghệ sĩ và nhân viên công tác phát sinh tình cảm vẫn là chuyện khá kiêng kỵ. Nếu là nghệ sĩ có chỗ đứng vững vàng còn đỡ, những mầm non trẻ này, công ty quản lý rất chặt, tuy không quy định thành văn, nhưng cơ bản đều được giáo viên truyền đạt là cấm tiết yêu đương.

Ở độ tuổi này mà cấm yêu thì hơi vô nhân tính, song chẳng ai phản đối quy định hà khắc này, đơn giản thôi, muốn sự nghiệp hay muốn yêu đương?

Đám nữ sinh kia riu rít kéo nhau rời thang máy ở tầng 7, từ tầng 9 tới 11 là nơi sinh sống nghệ sĩ, cần có thể được cấp quyền thì mới được phép đi lên, Trần Thuật là phó tổng giám nên tất nhiên có đủ quyền.

Tìm tới số phòng ghi trong tin nhắn, Trần Thuật có chút khẩn trương, việc kịch bản này có được quay thành phim hay không sẽ ảnh hưởng lớn tới sự nghiệp của y, hết sức trấn an bản thân gõ cửa phòng.

Rất nhanh cửa phòng mở ra, là do đích thân Tô Âm mở cửa.

- Tổng giám Trần, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Tô Âm cười hì hì chào hỏi:

- Mau ngồi đi.

- Đúng thế, lại gặp nhau rồi.

Trần Thuật liếc mắt qua phòng nghỉ ngơi, phòng không rộng lắm song trang trí rất phong cách, chủ đạo là hai màu trắng hồng đậm hơi thờ nữ tính, bốn xung quanh có rất nhiều thú bông đủ cỡ, có con còn to hơn cả y, làm y bất ngờ là chỉ có một mình Tô Âm, không thấy quản lý và trợ lý đâu.

Lại nhìn Tô Âm ăn mặc cởi mở, váy ngắn áo hai dây xinh xắn, khoe ra mảng ngực trắng nõn nà, đôi ngực nhỏ nhấp nhô, chính vì thế mới đáng sợ, chẳng may Tô Âm vì báo thù chuyện hôm đó mà ôm ngực hét lên mình làm bậy thì phải làm sao?

Rất nhanh, Trần Thuật phủ định khả năng này.

Tô Âm không phải là cô gái bình thường, mà là một nghệ sĩ đang giai đoạn thăng tiến, sự nghiệp như mặt trời giữa trưa, nếu để xảy ra scandal gì, chính bản thân cô mới là người thiệt thòi lớn.

Không phải lo lắng về an toàn nữa, Trần Thuật yên tâm theo Tô Âm vào phòng nghỉ.

Đợi Trần Thuật vào rồi, Tô Âm chủ động đóng cửa lại, đôi mắt to tròn đáng yêu nhìn Trần Thuật nói:

- Tổng giám Trần hình như có chút khẩn trương, phải chăng từng làm chuyện gì trái lương tâm?

- Chắc là vì tôi không quá quen ở riêng với cùng một cô gái.

- Thế sao?

Tô Âm chúm chím môi cười:

- Chẳng lẽ anh chưa từng ở riêng với chị Tiểu Khuê à?

Nhắc tới Khổng Nhược Khuê, Trần Thuật lại cảm thấy má ran rát, răng lại đau, tất nhiên không thể gây ra tin tức bất lợi gì cho cô, lắc đầu ngay:

- Chưa từng.

Tô Âm cười khanh khách nghe hết sức vui tai, chỉ ghé sô pha:

- Tổng giám Trần, mau ngồi đi, anh có uống gì không?

- Nước khoáng là được rồi.

Trần Thuật khách khí:

Tô Âm mở tủ lạnh nhỏ trong phòng, lấy ra một chai nước khoáng và một chai nước ép, đưa nước khoáng cho Trần Thuật xong, định mở nước uống, nhưng vặn mãi không ra được, mím môi tới mặt nhỏ đỏ bừng, hết sức đáng thương nói:

- Phiền tổng giám Trần.

Trần Thuật nhìn Tô Âm một cái, nhẹ nhàng mở nắp ra.

- Oa, tổng giám Trần lợi hại quá.

Tô Âm nhận lấy chai nước reo lên:

Trần Thuật thấy mình rất lợi hại, nhưng mà vèn vèn mở nắp chai mà được người ta khen lợi hại thì hơi chột dạ, đợi Tô Âm uống ngụm nước chủ động đi vào chính đề::

- Cô Tô Âm tìm tôi có việc gì?

Chương 111: Lại một lời mời nữa.

Tô Âm chỉ cao 1m63, không cao, vóc người càng nhỏ nhắn, song do khéo léo trong cách ăn mặc, lúc nào cũng biết khoe ra đôi chân mảnh mai nõn nà, nên trông cô cao hơn chiều cao thật rất nhiều.

Mái tóc tết thành rất nhiều đuôi sam nhỏ, dùng giây buộc tóc đủ màu buộc lên, tinh nghịch đáng yêu, chiếc áo hai dây trắng ôm sát người, lại mang vẻ gợi cảm của thiếu nữ.

Đang ở phòng nghỉ riêng của mình, nên cô ăn mặc hết sức thoải mái, chân chỉ đi đôi dép lê hồng in nhân vật hoạt hình, hai tay ôm chai nước ngọt, chân vắt chéo, mười ngón chân trần sơn màu phấn hồng khoe trước mặt Trần Thuật, chân lại còn lắc lư.

Đưa mắt lên một chút là thấy cặp đùi trắng, váy hót lên sát tới bờ mông, thấy nửa vòng cung cong cong dụ hoặc, Trần Thuật chuyển ánh mắt đi chỗ khác, lẩm nhẩm lời bài hát.

“Nữ nhân dưới núi đều là hổ.”

- Có việc.

Tô Âm mím môi mút nước quả, mắt đánh giá Trần Thuật:

- Vừa rồi tôi nói qua điện thoại rồi còn gì, tôi muốn cùng tổng giám Trần bàn về kịch bản.

Trần Thuật gật đầu:

- Cô Tô Âm thấy kịch bản có vấn đề gì sao?

- Tổng giám Trần, đừng gọi tôi là cô Tô Âm, gọi tôi là Tiểu Âm giống mọi người đi, như thế thân thiện hơn.

- Được, nếu cô Tô Âm muốn thế.

Tô Âm phụng phịu không vui:

- Tổng giám Trần coi tôi là mãnh thú hay sao?

- Sao có thể thế chứ.

Trần Thuật ngồi thẳng lưng nghiêm túc nói:

- Cô Tô Âm là nghệ sĩ vương bài của công ty ta, là đối tượng phục vụ của phòng kế hoạch chúng tôi. Cô Tô Âm có điều gì cần phòng kế hoạch chúng tôi giải quyết, chúng tôi sẽ dốc toàn lực.

- Tôi nói rồi, tôi muốn tìm tổng giám Trần nói chuyện kịch bản.

- Tôi hiểu.

Trần Thuật mở laptop ôm dưới nách ra:

- Cô Tô Âm muốn sửa chỗ nào trong kịch bản, cô nói, tôi ghi lại.

- Tôi thấy á, điều đầu tiên mà tổng giám Trần phải làm, là sửa quan hệ giữa mình và chị Tiểu Khuê.

Tô Âm háy mắt cười hì hì:

Trần Thuật cũng cười theo:

- Vậy theo kiến nghị của cô Tô Âm, tôi nên sửa quan hệ với cô Khổng Khuê ra sao?

“Rột” Tô Âm phồng má, uống liền một hơi hết chai nước, không thể không nói, cô gái này có thể nhanh chóng nổi tiếng, đi tới ngày hôm nay có cơ sở vững chắc. Tướng mạo ngọt

ngào, giỏi làm ra vẻ đáng yêu, mỗi động tác nhỏ khiến người ta có cảm thấy thú vị.

- Tổng giám Trần, anh thấy tôi ngốc phải không?

Tô Âm hai tay cầm chai nước trống hỏi:

- Sao có thể như thế?

Trần Thuật lắc đầu:

- Cô Tô Âm thông minh, trong giới nổi danh là nghệ sĩ có đầy đủ dung mạo và trí tuệ. Ai nói cô ngốc mới là kẻ ngốc.

- Tôi thực sự là kẻ ngốc.

Tô Âm khẽ thở dài:

- Bị người ta tính kế mà còn hí ha hí hửng, mãi mới hiểu ra, tôi chẳng phải người ngu xuẩn nhất thiên hạ là gì?

- Phải chăng có hiểu lầm gì?

Trần Thuật hơi rùng mình, giới giải trí quả nhiên không ai vừa, e là Tô Âm đã nhận ra bị Khổng Nhược Khuê chơi cho một vố rồi:

- Chị Tiểu Khuê không phải là thích kịch bản này, chị ấy chỉ ném nó ra làm công cụ chèn ép đám người mới chúng tôi thôi.

Tô Âm lạnh giọng nói, mặc dù khuôn mặt vẫn đáng yêu thuần mỹ, nhưng ngữ điệu và lời nói đã phát sinh biến hóa. Hiển nhiên chuyện kia làm cô để bụng mãi, khá đả kích sự nghiệp của cô:

- Chẳng lẽ tổng giám Trần muốn phủ nhận, ngay từ đầu chị ấy đã không muốn diễn Chàng cơ trưởng rồi, đúng không? Chị Tiểu Khuê mưu mô thủ đoạn như vậy, chẳng lẽ tổng giám Trần không sợ.

- Chuyện cô nói, tôi không rõ lắm.

Trần Thuật thái độ không đổi:

- Chẳng lẽ tôi lại đi hỏi, cô Khổng Khuê, có phải cô không muốn đóng vai nữ chính trong kịch bản của tôi. Cô ấy nhường kịch bản này cho cô trước mặt mọi người, hẳn là vì thấy cô thích hợp với vai diễn này hơn.

- Chân tướng ra sao, có lẽ chỉ trong lòng chị Tiểu Khuê mới rõ. Có điều cũng may, kịch bản Chàng cơ trưởng này rơi vào tay người thực sự thích nó.

Về mặt Tô Âm lại thay đổi, tươi vui hơn nhiều:

- Tôi thực lòng muốn diễn thật tốt vai nữ chính trong Chàng cơ trưởng, nếu được tổng giám Trần giúp đỡ, lòng tin của tôi sẽ càng đầy đủ.

- Tôi nhất định sẽ dốc toàn lực.

Trần Thuật trả lời chân thành, sáng tác mới là chuyện y say mê thực sự, trải qua lúc gian nan nhất cũng không từ bỏ. Cho nên nếu Tô Âm có lòng muốn diễn tốt, y bất kể thế nào cũng sẽ hỗ trợ.

Ở mặt theo đuổi nghệ thuật, mục đích của hai người là nhất trí.

Tô Âm hơi ngả người về phía trước, cổ áo ngực trễ xuống, khoe chút đồi ngực non như chim câu, vừa vặn không lộ áo lót, đưa tay tới:

- Vậy chúng ta làm bạn nhé.

- Đương nhiên.

Trần Thuật nắm lấy bàn tay nhỏ đó:

- Có thể trở thành bạn với tổng giám Trần là việc đáng vui mừng.

Tô Âm cười hì hì:

- Vậy chúng ta bắt đầu nói chuyện kịch bản thôi.

.....

Khi Trần Thuật từ phòng Tô Âm đi ra, vừa vặn gặp Bạch Khởi Nguyên từ ngoài về, đi cùng hắn là cả đội ngũ trợ lý đông đảo, tay xách nách mang.

Bạch Khởi Nguyên thấy Trần Thuật xuất hiện ở tầng này thì ngạc nhiên:

- Tổng giám Trần tới tìm Không Khuê sao?

- Tôi tới bàn bạc kịch bản với cô Tô Âm.

Trần Thuật mỉm cười trả lời:

Bạch Khởi Nguyên không nói gì thêm, dẫn đội ngũ của mình vào phòng nghỉ.

Mặc dù quan hệ hai người không tốt song sau lần cảnh cáo công khai ở bữa liên hoan kia, Bạch Khởi Nguyên không có bất kỳ hành động gì gây khó khăn cho công việc của Trần Thuật, cho nên y triển khai công tác ngày một thuận lợi, nhân viên trong phòng kế hoạch sau thời gian thăm dò, cơ bản chấp nhận vị phó tổng giám y rồi, công việc thuộc phân quản của y không cần chạy qua hai cửa mới làm nữa.

Phải nói năng lực nghiệp vụ của Lạc Kiệt không cao, tổ chức quản lý rất tốt nên Trần Thuật lần đầu quản lý đội ngũ lớn không vất vả.

Hết giờ làm, Trần Thuật nhận được điện thoại của Lý Như Ý, trước giờ Lý Như Ý rất ít khi chủ động liên hệ với y và Thang Đại Hải, ba người tụ tập đều do Trần Thuật và Thang Đại Hải khởi xướng.

Đương nhiên vụ ăn uống thì tuyệt đại đa số là do Thang đại thiếu gia khởi xướng, người thiếu tiền còn phải bôn ba vì cuộc sống, người có tiền thường thấy cô đơn.

Trần Thuật nhận máy ngay:

- Như Ý, có chuyện gì sao?

- Tôi ở dưới công ty cậu.

Lý Như Ý nói ngắn gọn như mọi lần:

- Muốn trò chuyện với cậu.

- Đợi chút, chúng ta cùng về, tới quán Lão Gia ăn bát mỳ ... Tôi qua uống nhiều quá làm cả ngày hôm nay chẳng ăn uống gì cả, đang đói meo bụng đây.

- Được, để tôi gọi cả Đại Hải.

- Tốt, có người trả tiền, ha ha ha.

Trần Thuật dọn dẹp chuẩn bị tan ca, định sang chào Lạc Kiệt một tiếng, không ngờ hần rồi công ty trước mình. Gần đây quan hệ hai người hòa hoãn hơn nhiều rồi, nói chính xác là tuy cùng làm việc trong một tầng lầu, nhưng chẳng chạm mặt nhau, tất nhiên không phát sinh thêm xung đột gì.

Tốt thì tốt đấy, nhưng mà quan hệ đồng nghiệp thế cũng không hay, Trần Thuật luôn chủ động hàn gắn, chỉ là hần như cố tình tránh mặt suốt, không tìm được cơ hội.

Trần Thuật đi tới đâu, nhân viên trong phòng đều niềm nở chào hỏi, nhất là nữ nhân viên, ai chả biết tổng giám Trần đang độc thân, y cũng mỉm cười chào lại từng người, xuống dưới lầu thì xe của Thang Đại Hải đã đợi sẵn rồi.

Ba người lên xe thẳng tiến tới quán mỳ Lão Gia, Thang Đại Hải không nhận được trêu:

- Như Ý hiếm khi chủ động hẹn chúng ta, tôi hủy luôn bữa cơm với em gái.

- Tôi cũng thế.

Trần Thuật khoe khoang, Tô Âm đúng là hện y ăn com, nhưng y lấy có có hện từ chối:

- Chị họ hện à?

Thang Đại Hải háy mắt cực kỳ dâm tiện:

Chương 112: Huỳnh đệ tình thâm.

Chuyện này không thể đùa, ảnh hưởng tới danh tiết người ta, Trần Thuật trang trọng phủ nhận:

- Không phải.

- Trần Thuật, đồ khôn kiếp.

Thang Đại Hải đột nhiên nổi nóng:

- Ngày cậu thất tình được Không Khuê đưa đi, tôi và Như Ý gọi điện liên hồi, mãi mới có cô gái nhận điện thoại, cậu lại nói là chị họ cậu, tôi tin là thật, ai dè “chị họ” cậu là Không Khuê, vậy mà trước giờ cậu dấu diếm chúng tôi, cậu sợ chúng tôi nhờ xin chữ ký à?

- Không phải, chúng tôi vừa mới nhận họ hàng.

Trần Thuật cười khở:

- Dám nói lại lời này lần nữa trước mặt Không Khuê không?

- Không dám.

- Trần Thuật, tôi thấy Không Khuê đối xử với cậu rất đặc biệt, ánh mắt nhìn cậu như chứa mật vậy, suốt cả tối không ngừng gấp rau, rút xương cá cho cậu, khi cậu uống rượu, cốc nước bên cạnh chưa bao giờ cạn ... Hai người gian díu với nhau từ khi nào?

Thang Đại Hải không dấu nổi ghen tỵ, đó là Không Nhược Khuê, nữ thần của không biết bao chàng trai, vậy mà khi ở bên Trần Thuật, chẳng khác gì cô vợ nhỏ:

Cả Lý Như Ý cũng nhìn Trần Thuật với vẻ bất tín nhiệm.

- Không gian dẫu.

Trần Thật trừng mắt:

- Anh là người dẫn chương trình, chú ý cách dùng từ đi.

- Vậy phải dùng từ gì hình dung:

- Liên hệ.

- Được, vậy từ khi nào cậu và Không Khuê liên hệ với nhau?

Lần trước bắt gặp hai người này ăn cơm, Trần Thuật còn lắp liếm được, nhưng hành vi hôm qua của Không Nhược Khuê khiến Thang Đại Hải nhất định làm ra nhẽ:

- Hôm chúng ta đi hát ấy.

- Họa có ma mới tin, lần đầu tiên Không Khuê gặp cậu liền đưa cậu về nhà, cậu không đẹp trai như Như Ý, không cường tráng như tôi, bằng vào cái gì chứ?

Thang Đại Hải không tin:

- Làm sao tôi biết.

Trần Thuật bực mình, chuyện này tới nay y còn chưa hiểu nữa là:

- Cô ấy là đại minh tinh, làm gì có chuyện lần đầu gặp nhau đưa nam nhân say xỉn về nhà? Cho nên trước đó hai người nhất định lén lút gian ... À liên hệ với nhau. Tôi rất hoài nghi cậu ngoại tình trước, sau đó cố ý kiếm cớ đá Lăng Thần ... Đúng không?

Thang Đại Hải bộ dạng tôi đây biết thừa, kinh nghiệm đầy mình rồi:

Trần Thuật trở mặt, tên này đúng là giỏi suy diễn.

- Tôi cứ tưởng mình rác rưởi, ai ngờ cậu rác rưởi hơn tôi, núi cao còn có núi cao hơn.

- ...

Thấy Trần Thuật á khẩu không đối đáp được, Thang Đại Hải ưỡn ngực đắc thắng, sau đó chuyển mục tiêu qua Lý Như Ý:

- Như Ý, tìm bọn tôi có chuyện gì thế?

- Tới quán mỳ hăng nói.

Lý Như Ý hời hợt đáp:

- Đây, còn bảo mật với cả bọn tôi à?

- Ừ.

Đối diện với tên kiếm lời này, Thang Đại Hải cũng đành chịu thua.

Hiện là giờ cao điểm ăn cơm, quán gần hết chỗ rồi, Lão Gia bận rộn trong bếp, thấy ba người họ tới, chỉ kịp hỏi ăn gì rồi tiếp tục bận bịu, ông bán mỳ đa phần vì thú vui, mỗi ngày làm một lượng nhất định vừa sức mình, hết là thôi, nên chẳng thuê nhân viên phục vụ.

Ba người kiếm ghế ngồi xuống, Trần Thuật hỏi:

- Như Ý, có phải anh muốn nói chuyện công tác không?

Lý Như Ý gạt đầu, lấy trong túi đeo vai ra một bản văn kiện đưa Trần Thuật, đó là hợp đồng mà hôm qua bọn họ lấy từ công ty Nhạc Hải về.

- Là sao?

Trần Thuật không hiểu gì cả:

- Hợp đồng do cậu và Đại Hải lấy về giúp tôi, cho nên tôi giao cho hai người.

Lý Như Ý vẫn vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói đều đều không mang theo mấy cảm xúc:

Nhưng Trần Thuật và Thang Đại Hải đều hiểu tâm ý của hắn, thể hiện sự cảm kích của hắn.

- Đùa cái gì thế hả, tôi và Đại Hải cần cái này của anh à, chúng tôi giúp anh và ba chúng ta là anh em.

Trần Thuật trả hợp đồng lại, có chút không vui:

- Tôi biết.

Lý Như Ý thái độ kiên quyết:

- Tôi cũng coi hai người là anh em tốt nhất, nên tin tưởng giao hợp đồng cho hai người.

- Mang về mang về.

Thang Đại Hải bức bối xua tay:

- Tôi mà lại dựa vào anh em kiếm tiền à, trò cười, dù các cậu có bao nhiêu tiền cũng kém tôi.

Đang vỡ huynh đệ tình thâm, bị hắn biến thành cái gì rồi? Trần Thuật thấy tên này lừa được khán thính giả bao năm cũng thật thần kỳ.

- Tôi nói sai cái gì à?

Thấy hai người kia nhìn mình như nhìn thẳng ngốc, Thang Đại Hải nổi cáu:

- Cậu và Như Ý cộng lại có nhiều tiền bằng tôi không?

- ....

Trần Thuật muốn chửi cả mẹ hắn, nếu không phải nể thân phận có tiền của hắn, sớm tuyệt giao trăm lần rồi:

Nhìn đi, nhìn đi, trước khi mình phát lên vẫn cần người thanh toán tiền com.

Giờ còn có chuyện quan trọng hơn tranh cãi với Thang Đại Hải, Trần Thuật nói:

- Như Ý, anh cất hợp đồng đi, tôi và Đại Hải có thể kiến nghị với anh về công việc sau này, nhưng không nhận hợp đồng này của anh đâu.

- Nếu như tôi lấy ra rồi thì không thu lại.

Tính cách của Lý Như Ý vô cùng cô chấp, không dễ dàng thay đổi quyết định, trước kia không cho hai người anh em giúp giải quyết hợp đồng là thế, giờ đưa hợp đồng cho họ cũng vậy:

Đây là là khuyết điểm cực lớn trong tính cách của Lý Như Ý, xinh đẹp như Điêu Thuyền, nóng tính tựa Trương Phi, thế nên hẳn bị công ty chôn vùi cũng không hoàn toàn trách phía Cty Nhạc Hải được.

Nói rộng ra, khuyết điểm này cả ba đều có.

Năm xưa Lý Như Ý và Trần Thuật cùng nhảy xuống dòng nước lạnh, đập vỡ cửa kính kéo Thang Đại Hải ra khỏi cái xe rơi xuống sông. Thang Đại Hải luôn mang lòng cảm kích, nghĩ đủ mọi cách báo đáp ơn cứu mạng này.

Khi Lý Như Ý khó khăn cùng quẫn nhất cũng bẻ thẻ ngân hàng do Thang Đại Hải đưa cho. Thang Đại Hải mua cho Trần Thuật và Lý Như Ý mỗi người một căn nhà không rẻ ở tiểu khu Thiên Thủy, cả hai đều không tới ký nhận. Thang Đại Hải lại mua cho mỗi người một chiếc BMW, nửa năm sau cả hai không đi lấy xe, cửa hàng bán xe gọi điện tới quấy nhiễu, bọn họ cho vào danh sách đen.

Cửa hàng hết cách, đành để Thang Đại Hải trả một cái, một cái thành xe phụ cho hắn, chính là cái xe hắn thường chở Trần Thuật và Lý Như Ý đi ăn khắp Hoa Thành.

Nếu Trần Thuật và Lý Như Ý muốn, bọn họ dựa vào người bạn phú hào này có thể sống thoải mái cả đời. Vì chuyện này mà Lăng Thần trách móc Trần Thuật mấy lần, nói Trần Thuật mà không cố chấp, bọn họ đã là người có nhà có xe rồi, cuộc cãi vã lớn đầu tiên của hai người là vì chuyện này.

Cũng có lẽ chính vì thế, Lăng Thần cho rằng Trần Thuật quá cổ hủ, không có tương lai mới rời bỏ y?

Dù thế nào Trần Thuật không hối hận vì quyết định của mình.

Trần Thuật như thế chẳng lẽ Lý Như Ý chẳng như thế?

Hai năm trước cha Lý Như Ý mắc bệnh nằm viện, túi hần trống không, chạy đi vay Thang Đại Hải năm vạn, Thang Đại Hải chuyển cho 10 vạn, hần trả lại năm vạn.

Hần nói vay 5 vạn thôi, nửa năm nhất định sẽ trả, kết quả 4 tháng sau Lý Như Ý chuyển tiền vào tài khoản Thang Đại Hải. Vì chuyện này mà Thang Đại Hải nổi khùng đi tìm Lý Như Ý chửi bới, đợi Thang Đại Hải phút hết nước bọt rồi hần mới nói, không trả tiền tôi không ngủ được.

Ba người gặp nhau nhờ “sự kiện chìm sông” theo như lời Thang Đại Hải nói, nhưng từ sau đó trở đi, quan hệ thân thiết còn hơn cả anh em ruột.

Tất nhiên Thang Đại Hải luôn oán trách hai người họ không cho hần cơ hội báo đáp, ý đồ bắt hần phải mắc nợ suốt đời ... Lúc đầu hai người còn giận, về sau biết tính hần rồi thì kệ xác.

Nói cho cùng là vì bọn họ đều quý trọng tình cảm này, không muốn để nhân tố bên ngoài ảnh hưởng.

Chương 113:

- Bằng vào cái gì chứ?

Như mọi khi, thái độ cứng đầu cứng cổ của Lý Như Ý làm Thang Đại Hải tức lắm:

- Tôi tặng nhà, cậu không nhận, tôi tặng xe, cậu không lấy, tôi đưa tiền, cậu vứt đi ... Giờ cậu vì an lòng mà muốn chúng tôi thu hợp đồng của cậu à, cậu thì yên tâm rồi, còn tôi và Trần Thuật thì sao hả?

- Vậy tôi trả hợp đồng về.

Lý Như Ý nói:

- Cậu làm thế không phải bắt nạt người khác à?

Thang Đại Hải siết nắm đấm lại:

- Được rồi, được rồi.

Trần Thuật khuyên can, ba người Phong trần tam hiệp bọn họ đã gây chú ý rồi, giờ lại cãi nhau thế này, không phải là kéo khán giả tới xem sao:

- Như Ý, khổ sở bao năm thế rồi, khó khăn lắm mới thoát ra được, đừng nói câu ngu xuẩn như thế.

- Tôi biết ngu xuẩn, nhưng tôi nói thật.

Lý Như Ý đáp:

- ....

Đến lượt Trần Thuật muốn đánh hấn, thứ người gì vậy chứ, trong đầu hấn là gì không biết:

Cả ba cứng đầu cố chấp giống hệt nhau nhất thời không ai khuyên được ai, mở to mắt trừng trừng nhìn nhau.

Đúng lúc này Lão Gia dùng khay bê ba bát mỳ tới, thấy ba anh em này nhìn nhau gườm gườm không nói chuyện, ngạc nhiên hỏi:

- Ba đứa nói chuyện gì mà cãi nhau thế?

- Chú tới phân xử xem, cái thằng hâm Lý Như Ý này muốn đưa hợp đồng cho cháu và Trần Thuật.

Thang Đại Hải mặt hâm hâm kể vắn tắt nguyên nhân cả ba tranh chấp, muốn ông làm trọng tài phán xử:

- Lão Gia nói xem, cậu ta nói thế có phải coi thường anh em cháu không?

- Anh em nhà người ta tranh giành lợi ích mà đánh nhau vỡ đầu chảy máu, mấy đứa vì đùn đẩy lợi ích mà đánh nhau.

Lão Gia cười ha hả:

- Ba đứa đều cứng đầu cả, chả đứa nào thua kém đứa nào, đã không ai chịu phương án này thì xí xóa đi, để Trần Thuật nghĩ cách khác, nó lắm mưu mẹo, thế nào cũng nghĩ ra chiêu khiến cả ba hai lòng.

Thang Đại Hải vỗ bàn:

- Lão Gia nói đúng lắm, vậy thì để Trần Thuật nghĩ cách đi, cháu khỏi tốn công nữa.

Lý Như Ý gật đầu:

- Cháu nghe Lão Gia.

- Ê ê tôi trêu chọc vào ai chứ?

Trần Thuật bắt mắt nhìn Lão Gia:

- Vì cháu thông minh hơn họ một chút mà phải chịu nhiều áp lực như vậy à?

- Không nghe câu kẻ ngốc có cái phúc của ngốc à?

Lão Gia không biết trích dẫn thành ngữ đâu ra:

- Đúng thế, cháu ngốc lắm.

- Lão gia nói quá đúng.

Hai tên bạn bất nghĩa muốn đá trách nhiệm nên nhiệt tình phụ họa, sau đó trở mặt nhìn nhau.

- Cái gì mà kẻ ngốc? Ai ngốc, chú bảo ai ngốc chứ?

Thang Đại Hải xông vào bếp muốn đòi Lão Gia phải trả lời cho hai năm rở mười.

- Cút ra ngoài.

Lão Gia cầm cái muôi to tướng quát:

- Bếp là chỗ cậu có thể vào đấy à?

- Cháu cút, cháu cút ...

Thang Đại Hải nhìn cái muôi mức canh to như cái mặt mình, đập một phát chắc không dám ra ngoài nữa, lập tức nhận thua, co chân chạy:

Ba anh em đều đói, say rượu một bữa nôn hết cả, sáng thì bụng vẫn khó chịu không muốn ăn gì, đều cắm mặt ăn như chết đói.

Chợt Trần Thuật ngẩng đầu lên:

- Có rồi, tôi có một cách, nhưng mà hai anh phải đồng ý mới được.

- Đồng ý.

Thang Đại Hải và Lý Như Ý và xì xụp ăn mỳ vừa nói:

- ...

Trần Thật lão đảo, tôi còn chưa nói chữ nào, hai anh đồng ý cái rắm gì chứ:

- Nói nhanh chúng tôi còn ăn.

Thang Đại Hải lấy trong rổ ra mấy nhanh tỏi ngòi bóc:

- Mỳ nguội ăn không ngon.

- Đúng.

Lý Như Ý gật đầu:

Trần Thuật thua rồi, lấy khăn giấy lau mồm, nghiêm túc nói:

- Đại Hải, anh định làm chủ trì tiết mục mãi à?

- Thì sao, có gì không tốt chứ.

Thang Đại Hải rất hài lòng với hiện trạng, công việc nhẹ nhàng, có cả đồng thời gian rảnh rồi:

- Vỡ về vết thương lòng vì tình cảm cho thiếu nam thiếu nữ, tìm đường về cho những con dê lạc lối ... Hai đứa các cậu không phải không biết, fan của tôi nhiều như biển như núi, mỗi lần ra ngoài đều phải cúi đầu đi, không cẩn thận bị người ta chặn lại đòi ký tên chụp ảnh.

Trần Thuật vội cắt ngang bài khoe khoang muôn thừa của hắn, không dả kích này giờ họ cãi nhau oang oang, chả ma nào nhận ra hắn, chỉ có mấy cô nữ sinh nhìn trộm Lý Như Ý, ăn xong chưa chịu đi:

- Tôi biết mỗi tối không ít người ngồi bên đài bên TV đợi anh, nhưng mà mỗi ngày anh chỉ làm việc mỗi một lúc, ban ngày rảnh rồi không có gì làm ...

- Sao tôi lại rảnh rồi không có gì làm, nếu ban ngày không làm việc, tối lấy đâu ra việc để làm?

- Ban ngày anh làm gì?

- Tâm sự với các cô bé.

Thang Đại Hải đường hoàng nói:

- Sáng tôi không tâm sự với họ, bằng vào cái gì đến đêm người ta đi theo tôi?

- Tôi ...

Trần Thuật định phản bác, cơ mà người ta nói có lý quá:

- Rồi, cậu nói đi, muốn tôi làm gì?

Thang Đại Hải làm cho Trần Thuật á khẩu được thì hả lòng hả dạ lắm:

- Lập công ty đi ...

- Lập công ty một lần.

Thang Đại Hải không để Trần Thuật nói hết đã gạt phắt đi:

- Nếu lập công ty, chẳng thà tôi về tiếp nhận công ty của cha tôi, dù sao tập đoàn đã đi vào quỹ đạo, tôi chỉ cần ngồi ở văn phòng nghe đám giám đốc nghiệp vụ báo cáo là đủ. Tự mở công ty phải làm tất cả từ đầu, muốn tiền không có tiền, muốn người không có người. Tôi có vài người bạn, cũng ôm mộng làm ông chủ đi sáng nghiệp, vài năm họ bảo với tôi ” sáng nghiệp là chó, cuộc sống sáng nghiệp không bằng cả chó”.

- Anh mà chịu về tiếp nhận tập đoàn Phúc Tinh, tôi còn cần nói với anh mấy chuyện này à?

Trần Thuật bực bội:

- Tôi là thanh niên nghệ thuật, cậu bảo tôi về làm thực phẩm trẻ em, không phải là mai một nhân tài à?

Thang Đại Hải ủy khuất nói:

- Mặc dù tôi thích ăn uống, nhưng tôi không thích ăn thực phẩm nhi đồng, về làm cái gì?

- Nghe Trần Thuật nói hết đi đã ...

Lý Nhi Ý bực mình cắt lời, ba người họ mỗi lần bàn chuyện gì cũng phải quanh co rất lâu, tất cả vì Thang Đại Hải chuyên môn lạc đề, sau đó Trần Thuật lạc đề theo, đôi khi cuối buổi chưa được việc gì:

- Được, được, cậu nói đi.

Thang Đại Hải rót cho Trần Thuật chén trà cười nịnh:

Trần Thuật cầm cốc trà lên:

- Còn nhớ hôm qua chúng ta ăn cơm ở đây không?

- Chuyện mới xảy ra tối hôm qua, làm sao tôi không nhớ, tôi đâu phải chậm phát triển.

- Tạ Vũ Khiết nói anh sống nhờ gia đình cứu tế, không biết liêm sỉ thò tay xin tiền cha mẹ ... Có chuyện này không?

- Có ..

Thang Đại Hải hơi xấu hổ, dù chuyện này ai cũng biết, nhưng nói ra lại là chuyện khác:

- Sau đó Tạ Vũ Khiết nói làm sao nhỉ ...

- Không cần nói nữa, tôi làm.

Thang Đại Hải hung dữ tuyên bố:

- Cái con nhãi đó dám chế nhạo tôi à, cô ta có tư cách đó chắc? Tôi nói cho cậu biết chẳng qua là tôi lười thôi, Thang Đại Hải này mà muốn sáng nghiệp, người khác nghỉ khỏe hết.

Trần Thuật biết Thang Đại Hải không chịu nổi kích bác, nên giải quyết hấn một cách nhẹ nhàng, sau đó chuyển sang Lý Như Ý:

- Kỳ thực trước đó tôi định làm trung gian đưa anh vào Đông Chính, bọn họ có sức ảnh hưởng rất lớn trong lĩnh vực văn hóa trong nước, bất kể ở phương diện quản lý nghệ sĩ hay quảng bá nghệ sĩ đều rất chuyên nghiệp, kinh nghiệm phong phú hơn cả Hoa Mỹ. Hơn nữa khác với nhiều công ty giải trí, bọn họ có thể tự quay phim, mỗi năm quay mấy bộ, lên được chiếc thuyền lớn này, thành công sẽ nhanh hơn người thường.

Chính vì thế, mặc dù nghệ sĩ Đông Chính cạnh tranh quyết liệt, vẫn có vô vàn người muốn nhảy vào.

Chương 114: Kế hoạch sáng nghiệp.

- Đúng đúng, cái này được.

Thang Đại Hải vỗ tay:

- Chưa kể ở Đông Chính có cậu và chị họ hỗ trợ, Như Ý chẳng mấy chốc mà thành nhất ca ở Đông Chính. Cậu không đưa Như Ý tới Đông Chính, lại xúi tôi với cậu ấy đi sáng nghiệp, rốt cuộc có mưu đồ gì, sợ Như Ý làm bóng đèn cản trở cậu và chị họ “liên hệ” à?

- Không phải như thế.

Trần Thuật ngoắc tay cho hai người kia tới gần hạ thấp giọng xuống:

- Thứ nhất, tôi mới chỉ là phó tổng giám thôi, nguồn lực trong tay có hạn, lại vừa mới tới, sức ảnh hưởng còn chưa nhiều.

- Thứ hai, Không Khuê đúng là có có tiếng nói cực lớn ở Đông Chính, nhưng cô ấy là nghệ sĩ, không phải tầng quản lý để can thiệp vào sự vụ công ty, không tiện nói nhiều, loại chuyện này làm một lần còn được, lần thứ hai rất kỵ hủ. Hơn nữa, cho dù Đông Chính lớn tới mấy, tài nguyên không thể đủ chia đều cho mọi người, ít quá thì lực độ không đủ, vì thế đám quản lý nghệ sĩ vì tranh giành nguồn lực của công ty, không thủ đoạn gì không dùng, mỗi nghệ sĩ là đoàn thể nhỏ. Nếu là người mới vào nghề, đi từ tầng thấp nhất lên còn dễ, Như Ý đã vào nghề nhiều năm, lại tới Đông Chính bắt đầu từ đầu, sẽ thành hạn chế của anh ấy.

Nói thẳng ra một chút là vì tính cách của Lý Như Ý không đủ mềm dẻo, tới môi trường cạnh tranh quá gay gắt như Đông Chính, e lợi bất cập hại, mà một khi đã xung đột ở Đông

Chính rồi thì sự nghiệp coi như cũng chấm dứt. nhìn Trần Thuật đi, Vương Tín có thể khiến cuộc đời y khốn đốn thế nào.

- Thứ ba, hợp đồng của Khổng Khuê năm sau tới hạn, cô ấy có ký tiếp hay không chưa rõ, chúng ta không thể đặt cược vào nhân tố chưa xác định.

- Khổng Khuê có ký tiếp hay không, Đông Chính có thể không biết, chẳng lẽ cậu không biết.

Thang Đại Hải vừa ăn mỳ vừa nói:

- Với quan hệ hai người, cứ hỏi thẳng cô ấy là được.

- Chúng tôi có quan hệ gì chứ?

Trần Thuật bực mình, nghe giọng điệu với ánh mắt của hấn, làm như Khổng Nhược Khuê là bạn gái của mình ấy:

Người ta là chân to của tôi đấy, chút tự biết mình thì Trần Thuật vẫn có, không dám tư tưởng quá phận.

- Làm sao tôi biết được quan hệ hai người là gì?

Thang Đại Hải cười đầy ẩn ý:

- Kệ anh ấy.

Lý Như Ý tuy ngạc nhiên Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê có quan hệ thân thiết như vậy mà trước kia họ không hay biết gì, song hấn không nhiều chuyện như vậy:

- Cậu nói đi, tôi làm là được, tôi không có ý kiến gì.

- Có phải trước kia khi ký hợp đồng với Nhạc Hải, anh cũng nghĩ thế không?

- Chẳng lẽ cậu còn hại tôi chắc.

Lý Như Ý hơi đỏ mặt, đúng là khi đó hấn cũng nghĩ như thế thật, ngoài diễn xuất ra hấn không thích mấy chuyện phiền

hà:

- Anh phải học cách xem hợp đồng.

Trần Thuật nghiêm mặt cảnh cáo:

- Bất kể ngồi đối diện anh là ai, anh cũng phải nghiêm túc xem hợp đồng, như thế mới là tôn trọng người khác, có trách nhiệm với bản thân.

- Tôi hiểu.

Lý Như Ý gật đầu:

- Bảo hai anh lập công ty có mấy cái lợi, đó là để Đại Hải có một công tác có tiền đồ hơn, không thể cả đời ở ĐTH làm chủ trì được, trước kia có thể tùy tiện, muốn làm gì thì làm, không sao. Nhưng bây giờ anh sắp 30 rồi, chẳng lẽ anh định chơi mãi à? Không phải tôi muốn dạy đời anh, bác Thang vì sao nhất quyết ép anh lập gia đình, là vì hi vọng anh trưởng thành hơn, có trách nhiệm hơn.

Trần Thuật cố gắng dùng ngữ khí thật nhẹ nhàng tránh kích động Thang Đại Hải:

- Nếu anh có sự nghiệp ổn định vững vàng, chuyện lập gia đình chỉ là sớm muộn, hai bác có ép anh thế không? Muốn ép cũng chẳng có gì để ép, anh độc lập, tự chủ, sợ gì? Đúng không?

- Đúng, tôi nhất định phải kiếm tiền.

Thang Đại Hải mút xút một cái hết miếng mỳ lớn:

- Sau đó lấy tiền ném vào mặt nữ nhân kia.

Động lực này sai quá đi, này giờ mình nói tốt nước bọt à?
Trần Thuật bực mình:

- Anh có tiền đồ chút được không?
- Nữ nhân chính là động lực lớn nhất giúp xã hội phát triển.

Thang Đại Hải lấy đũa chỉ Trần Thuật:

- Cậu không phải thế sao, trước kia cậu có Lăng Thần rồi thì cho rằng mình có cả thế giới, cuộc sống của cậu chỉ xoay quanh cô ấy, kết quả thế nào? Bây giờ chẳng phải cũng đang liều mạng tranh giành thiên hạ đây à?

- Còn nhắc tới Lăng Thần nữa tôi trở mặt.

Trần Thuật mỗi lần nghe tới Lăng Thần, tim vẫn đau lắm, dù sao đó là mối tình đầu, y lại yêu sâu đậm như vậy, tới tận giờ y vẫn có chút khó tiếp nhận:

- Cậu trở mặt, tôi không mở công ty.

Thang Đại Hải căn bản không sợ Trần Thuật uy hiếp:

- Hai người trưởng thành một chút được không hả?

Lý Như Ý thờ dài, mỗi lần hai người này cãi nhau cảm giác như hai đứa trẻ chậm phát triển:

- Trần Thuật, tiếp tục nói đi.

- Đại Hải mặc dù làm chủ trì tiết mục, nhưng quan hệ rộng, quen biết đám máu mặt ở trong sản nghiệp giải trí. Anh ấy làm việc này, khả năng thành công rất cao.

Trần Thuật bổ xung:

- Tệ lắm thì dù làm ăn lỗ vốn thì anh ấy cũng thừa tiền để ném vào, không sập được.

Thang Đại Hải vỗ ngực:

- Cậu này tôi thích, tiền thì anh đây không thiếu.

- Quan trọng hơn là như thế có lợi cho tiền đồ của Như Ý, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tính cách của Như Ý, nói thật là không phù hợp với giới giải trí, bất kể là ký với Đông Chính hay công ty nào khác, sớm muộn cũng có vấn đề. Thế chẳng bằng tự làm ông chủ, muốn quay phim thì nhận, muốn

tham gia xã giao thì đi, dù sao hạn chế được mâu thuẫn và nguy hiểm.

Trần Thuật nói với Như Ý:

- Như Ý, dù là thế tính anh phải sửa, không bắt anh sửa ngay, nhưng nhất định phải sửa.

Lý Như Ý trầm ngâm gật đầu, va vấp rồi hẳn cũng nhận ra khiếm khuyết của mình, hướng hồ nếu mở công ty, nếu để xảy ra chuyện, tức là hẳn gây khó khăn cho chính anh em mình, đó là điều hẳn không muốn.

Thang Đại Hải nóng lòng hỏi:

- Vậy tên công ty là gì?

- Đó là chuyện của các anh, tự đi mà nghĩ.

Trần Thuật nhẹ người, cắm mặt vào ăn, thái độ tôi xong việc rồi giờ là việc của hai người:

Thang Đại Hải gật gù:

- Vậy đặt tên công ty là “Trần Thuật và Khổng Khuê có gian dữu” đi.

Trần Thuật phun mỳ ra ngoài, ho chảy nước mắt, vội can dự:

- Hay đặt tên là Đại Như Ý.

Thang Đại Hải thấy đã nắm thóp của Trần Thuật thì cười khùng khục:

- Không bằng đặt là Phong trần tam hiệp đi, dù sao ..

Á!

Đột nhiên ở bên ngoài có tiếng nữ kêu lên, ba người Trần Thuật tới muện ngồi ở bàn gần cửa, quay đầu ra nhìn, chỉ thấy một cô gái ngã xuống đất.

Roẹt! Lý Như Ý lập tức đẩy ghế chạy ra ngoài nhanh như chớp.

Trần Thuật vừa mới nhôм dậy thấy vậy thì ngồi xuống:

- Không ngờ Như Ý của chúng ta cũng hiểu anh hùng cứu mỹ nhân.

- Đáng tiếc, bị cậu ấy giành trước.

Thang Đại Hải chép miệng:

- Có điều Như Ý cũng vội vàng quá, còn chưa thấy tướng mạo cô nương nhà người ta đã chạy rồi, chẳng may không xinh đẹp thì sao, thế thì thành cục nợ.

- Không xinh đẹp thì không đỡ à?

Trần Thuật trừng mắt:

- Đỡ, nhưng mà đẹp hay xấu có cách đỡ khác nhau, cậu có hứng thú không, tôi giảng cho một bài, miễn phí. Sau này ra đường còn áp dụng, cho cậu biết, học vấn lớn đấy.

Thang Đại Hải khoe khoang:

- Sao anh biết Như Ý không nhìn thấy tướng mạo cô nương nhà người ta ra sao?

Trần Thuật chỉ bát mỳ của Lý Như Ý:

- Ngồi ở chỗ này có thể thấy hết động tĩnh bên ngoài.

- A, cái thằng Như Ý này âm hiểm quá, chẳng trách mỗi lần tới quán Lão Gia ăn mỳ đều chọn vị trí này ... Té ra là để tía mấy em nữ sinh qua lại.

Thang Đại Hải cầm bát lên, chuyển bát của Lý Như Ý về chỗ mình, chiếm chỗ, chưa nói hết chọt hét lên:

- Có chuyện rồi.

Rồi chạy vội ra ngoài.

Chương 115+116: Anh hùng cứu mỹ nhân.

Vị trí của của Trần Thuật xoay lưng về phía cửa, tức là cũng quay lưng lại với cả con đường, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì. Thấy Lý Như Ý và Thang Đại Hải nối nhau chạy ra, thầm nghĩ, không biết cô nương này xinh đẹp cỡ nào mà cần tới hai người đi đỡ.

Không kịp nghĩ nhiều, cũng bỏ đứa xuống chạy ra.

Quả nhiên là xảy ra chuyện rồi.

Lý Như Ý mỗi tay giữ một nam nhân, ba người xảy ra tranh chấp

- Thăng mặt trắng, buông tay cho tao.

Tóc Húi Cua bị Lý Như Ý giữ cánh tay ra sức giật tay lại, giật không được quay sang hăm dọa:

- Có tin tao rạch mặt mày không?

- Cậu là sinh viên gần đây chứ gì? Tôi nói cho cậu biết, tốt nhất đừng nên sinh sự, để tôi tra ra được cậu học lớp nào, tôi cho cậu thiếu một cái tay cái chân thì xem cậu tốt nghiệp ra sao ...

Lý Như Ý bị cái công ty gốc gác XHĐ chèn ép bao năm, gặp đủ chuyện rồi, chẳng sợ một tên sinh viên lấc cấc, ánh mắt lạnh như băng:

- Đưa ra đây.

- Đưa cái gì?

Tóc Húi Cua đằng đằng sát khí:

- Bỏ mày đi qua, lấy cái gì mà đưa? Mặt trắng, mày đừng sinh sự.

- Ví tiền.

Lý Như Ý nói ngắn gọn, chỉ cô gái bị ngã:

- Các cậu lấy ví tiền của cô ấy.

- Tao lấy mẹ mày.

Tóc Húi Cua đâm vào mặt Lý Như Ý, hùng hổ nói:

- Cái mặt nào của mày thấy tao lấy ví, mày ngậm máu phun người, có tin anh em tao phế mày không?

- Mày đừng có vu không.

Mắt Kính cũng vào hòa:

- Mày dựa vào cái mặt trắng tương nói gì thì nói à?

Lý Như Ý tay trái giữ Tóc Húi Cua, tay phải giữ Mắt Kính, cho nên khi Tóc Húi Cua vung tay đâm, hắn chỉ có thể dùng mặt đỡ.

Bốp!

Tóc Húi Cua là thằng lẻo khoẻo, cú đâm cũng không nặng.

Nhưng mà làn da Lý Như Ý thực sự quá trắng, ai bảo hắn ru rú trong nhà, thế là mặt hiện lên vết đỏ rõ ràng. Nói một câu tổn thương tình anh em, cú này đâm vào mặt Thang Đại Hải thì không phát hiện ra được.

- Đưa ví tiền ra đây.

Lý Như Ý mũi ê ẩm, nhưng vẫn nắm chặt cả hai, sợ buông tay ra chúng sẽ lún vào đám đông mất tích:

- Mày vu oan người tốt.

Tóc Húi Cua một đâm không hiệu quả, người xung quanh tụ lại càng lúc càng đông, sợ đêm dài lắm mộng, dồn hết sức nhè mặt Lý Như Ý mà đâm.

Á! ...

Nhưng nắm đấm chưa tới đích đã bị một bàn tay to lớn giữ lại, tiếp đó là cơn đau như dùi xuyên tim.

- Mẹ mày ...

Tóc Húi Cua quay đầu sang chửi, câu chửi chưa nói hết thì thấy cái gì đó đen xì to tướng lớn lên trước mặt:

Bốp!

- Á ...

Tóc Húi Cua tối tăm mặt mũi, hấn cảm giác mũi mình gãy rồi, loạng choạng khụy xuống:

- Dám đánh anh em tao à?

Thang Đại Hải như mãnh hổ xuống núi, tóm Tóc Húi Cua kéo đứng lên, tay còn lại tổng thẳng vào mặt:

- Mày!

Bốp!

- Dám!

Bốp!

- Đánh!

Bốp!

- Anh em tao!

Mỗi một câu là một cú đấm, Thang Đại Hải đấm liên hồi như giã tỏi, đấm cho Tóc Húi Cua muốn há mồm ra cầu xin cũng không xong.

- Thằng chó này, mày định rạch mặt ai đấy?

Thang Đại Hải từng có quá khứ tương đối bất hảo, ý gia đình mình lắm tiền, thời đi học sinh sự thị phi không ít, đánh nhau càng như cơm bữa, thậm chí còn học taekwondo để đi

đánh nhau, vóc dáng cao lớn, đánh thẳng gây gò kéo mình cả chục phen như bố đánh con:

- Mày tưởng mày là ai?

Màu mồm máu mũi văng tung tóe.

Đám đông xung quanh nhìn cảnh bạo lực này, bất giác đều lùi ra đằng sau, sợ bị vạ lây, bây giờ xã hội nhiều nhường như thế, muốn xem náo nhiệt cũng phải chọn chỗ an toàn.

Thang Đại Hải một khi tức giận là rất bạo lực.

Anh em bị đánh, còn tệ hơn cả đánh hấn.

Thế là không may cho Tóc Húi Cua, nắm đấm to như cái bát liên tiếp nện vào mặt hấn, con bà nó chứ, Lý Như Ý là nghệ sĩ đầu tiên của công ty mình, nếu cái mặt đẹp trai đó có làm sao, công ty chưa mở đã đẹp tiếp rồi.

Uych!

Thang Đại Hải đấm một cú hơi mạnh, tay trái tóm tay Tóc Húi Cua tuột ra, làm hấn ngã lăn quay ra đất, Thang Đại Hải chưa tha, đà thêm một phát:

- Mày có quỳ cũng vô ích.

Người xem rùng mình, thằng xấu số đó rõ ràng bị đánh cho đứng không nổi, quỳ đâu mà quỳ.

- Giết người, giết người ... Có kẻ giết người ... Ôi dòi ơi có kẻ giết người ...

Mắt Kính thấy bỗng dưnghảy ra một tên đại hán vạm vỡ đánh đậm đồng bọn của mình, sợ tới hồn lìa khỏi xác, muốn chạy, nhưng mà bị tên mặt trắng giữ quá chặt, hết cách đành giở trò ăn vạ la hét ầm ĩ:

Đường Hoàng Phủ không phải con đường lớn, thậm chí trước kia chỉ là con đường khá vắng vẻ.

Sau này có vài quán cơm mở ở đây, sinh viên đại học thành phố kéo tới ăn, thế là hàng quán cả đường ngà càng nhiều, ngày càng trở nên đông đúc.

Có người vì thế gọi đây là “phố mỹ thực”.

Hiện đang là giờ ăn cơm, phố mỹ thực người qua kẻ lại như nước. Trước cửa Quán mỳ Lão Gia, một cô gái ngã xuống đất, ba nam nhân nắm tay tranh cãi gì đó, vốn thu hút quốc dân ưa náo nhiệt.

Chưa nói Lý Như Ý lại đẹp trai như thế, nữ sinh nào không muốn đứng lại nhìn.

Đợi tới khi Tóc Húi Cua ra tay đánh soái ca, không khí hiện trường tức thì lên tới cao trào nhỏ, vốn tưởng cãi nhau nửa tiếng, sau đó ai nấy chùi mép về nhà, không n gờ lại còn có đánh nhau để xem.

Chưa hết Thang Đại Hải hùng hổ xuất hiện, thật không khác nào cao trào trong phim, tiếp đó cảnh tượng máu me tuy làm người ta kinh sợ lùi lại, nhưng càng khiến đám đông kích thích, hận không thể vỗ tay reo hò.

Tất nhiên trong đám đông cũng có người chường mắt với hấn chỉ trích:

- Anh kia, sao có thể tùy tiện đánh người ta như thế, đánh chết người ta thì sao?

- Hai người đó trông có giống trộm đầu, nhìn ngoan hiền như sinh viên trường gần đây, phải không mọi người, mau thả họ ra đi.

- Mọi người xem kia, người mặc áo sơ mi hoa đánh người ta tàn bạo quá, thế sao được chứ, đánh chết người mất ...

Tóc Húi Cua gục xuống đất rồi, Thang Đại Hải không thèm đánh người ngã ngựa, chuyển sang thẳng Mắt Kính:

- Mày vừa kêu cái gì?

- Đánh đánh .... giết ,,,, giết người ...

Mắt Kính lấp ba lấp bấp hướng về phía đám đông cầu cứu:

Thang Đại Hải đá một phát vào mạng sườn Tóc Húi Cua, thằng này đang nằm im thín thít tức thì rú lên như heo bị chọc tiết, hấn lạnh lùng nhìn Mắt Kính:

- Hấn vẫn sống sờ sờ.

- Anh, anh bằng cái gì mà đánh người.

Mắt Kính thấy đấu sức không ăn thua, chuyển sang đấu lý:

- Nước ta là đất nước phép chế, anh dựa vào cái gì đánh người ta? Anh đánh người ta thành ra như thế ... Tôi, tôi báo cảnh sát bắt anh ...

- Không cần mày báo, tao tự báo.

Thang Đại Hải khinh bỉ:

- Tao xem cảnh sát tới bọn mày làm thế nào.

Không ngờ cảnh sát đến thật.

Nơi này là khu vực tập trung đông đảo sinh viên, cách đó không xa lập trạm tuần tra di động, có người đi báo cảnh sát, nói bên này đánh nhau, hai cảnh sát lập tức tới nơi.

- Xảy ra chuyện gì?

Một cảnh sát nhìn Tóc Húi Cua nằm trên mặt đất, nổi giận quát, đám sinh viên vốn máu nóng ưa sinh sự, mấy chuyện thế này không nghiêm là thành gương xấu:

- Hấn đánh người ta.

Thang Đại Hải chỉ tên xấu số nằm dưới chân mình:

- Hấn tự đánh mình thành như thế à?

Cảnh sát thấy Tóc Húi Cua máu me đầy mặt, phần nộ quát Thang Đại Hải:

- Được, anh nói người ta đánh người, vậy người bị hại ở đâu?

Thang Đại Hải chỉ Lý Như Ý:

- Cậu ta chính là người bị hại.

Cảnh sát nhìn gương mặt trắng trẻo đẹp trai quá đáng kia, đúng là có vết thương thật, liền quay sang hỏi:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Bọn chúng ăn trộm.

Lý Như Ý nói ngắn gọn, tuy bị người ta đánh, vẫn đứng đó hiên ngang thẳng tắp, làm các tiểu cô nương có cảm giác hoa mắt chóng mặt:

- Chúng tôi không ăn trộm.

Mắt Kinh kêu oan:

- Anh cảnh sát ơi, oan cho chúng tôi, tôi và bạn tôi đi làm cả ngày, định tới đây ăn bát mì nghỉ ngơi, ai ngờ thằng mặt trắng này bỗng nhiên ở đâu ra chạy tới bắt chúng tôi, còn cả ... Cả người này đánh bạn tôi, đánh như thằng điên ấy, anh xem cậu ta bị đánh thành thế kia.

- Cậu lấy trộm.

Lý Như Ý nói chắc như đinh đóng cột:

- Tôi nhìn thấy cậu lấy trộm ví của cô ấy.

Nghe vậy mọi người đổ dồn ánh mắt vào cô gái áo đen, cô gái này mặc cái váy dài màu đen, cổ buộc cái khăn tay hoa văn đơn giản, tóc uốn quăn màu hạt dẻ, đeo cái kính đen, trông rất xinh đẹp ưu nhã.

Đầu gối va vào đất chảy máu, lúc này vẫn còn ngồi đó chưa ngồi dậy được, dáng vẻ yếu đuối đó làm ai thấy cũng thương.

- Để tôi xem ...

Thấy mọi người nhìn cả về phía mình, cô gái thoáng tỉnh lại, mở cái túi rơi ở bên cạnh, lục lọi một phen kêu lên:

- Ví tôi đâu rồi, vừa rồi tôi trả tiền xe mà .... Á, di động cũng mất rồi.

- Nhìn đi, chúng tôi không vu oan cho người khác chứ.

Thang Đại Hải chỉ Mắt Kính và Tóc Húi Cua:

- Chính bọn chúng trộm.

- Chính mắt tôi nhìn thấy.

Lý Như Ý xác nhận:

- Các cậu còn gì để nói không? Đi, theo chúng tôi về đồn.

Cảnh sát ra hiệu cho Mắt Kính, chuyện này đem về đồn giải quyết, tụ tập ở đây lại sinh chuyện khác không chừng:

- Anh cảnh sát ơi, chúng tôi oan thật mà.

Mắt Kính cuống tới độ sắp khấp rồi, chỉ Lý Như Ý, Thang Đại Hải:

- Bọn họ vô cớ đánh người còn vu oan chúng tôi ... Chúng tôi không trộm đồ của người ta, không tin anh lục soát người chúng tôi đi.

Chuyện này kiểm tra một cái là rõ trắng đen ngay, một cảnh sát nói:

- Lộn túi ra.

Thế là Mắt Kính lục hết túi trên túi dưới, trừ một cái di động, một cái ví tiền và một cái chìa khóa thì không có gì

khác, nói:

- Ví tiền và di động là của tôi.
- Những thứ này có phải của cô không?

Cảnh sát nhận lấy hỏi cô gái:

- Không phải.

Cô gái lắc đầu đầy lo lắng:

Một cảnh sát khác kiểm tra toàn thân Tóc Húi Cua lắc đầu:

- Hắn cũng không có gì cả.

Lý Như Ý ngớ ra, hắn rõ ràng nhìn thấy hai tên này móc ví và di động của cô gái áo đen, chính vì thế mà mới giữ tay bọn chúng lại.

Thang Đại Hải mặt đầy nghi hoặc, hắn tin lời Lý Như Ý, nhưng tang vật đâu mất rồi.

Đám đông xung quanh xì xào bàn tán.

- Anh cảnh sát, bọn họ thực sự nghi oan chúng tôi, chúng tôi không phải trộm ....

Mặt Kính ảm ức gào khóc:

- Bọn họ vu oan giá họa cho tôi, đánh bạn của tôi thành ra thế này, trên đời này còn vương pháp nữa không .... Các anh phải bắt bọn họ mới đúng.

Nếu không có tang vật, tội ăn trộm không thành lập, vậy thì tội cô có gây thương tích thành lập rồi.

Hai cảnh sát chuyển sang nhìn Thang Đại Hải và Lý Như Ý với ánh mắt bất thiện:

- Các anh cũng đi với chúng tôi một chuyến.
- Tang vật ở đây này.

Trần Thuật trong đám đông lên tiếng, một cô gái giống xem não nhiệt bên cạnh y xoay người chạy, bị Trần Thuật tóm ngay lấy:

Sao đột nhiên lại dẫu ra thêm người nữa.

Trần Thuật chạy ra ngay theo phía sáu Thang Đại Hải, nhìn thấy cảnh hấn đánh đập Tóc Húi Cua một cách thô bạo, y liền không muốn tới gần nữa ... Tính xa lỡ chẳng may hai tên này bị cảnh sát đưa đi thì còn có y ở bên ngoài tìm cách báo tin cứu người.

Vì thế y bàng quan xem não nhiệt.

Đương nhiên, Trần Thuật cũng không đứng chơi, y cẩn thận quan sát xung quanh, y không lạ gì bọn ăn trộm này, chúng luôn đi theo nhóm, thường luôn có ít nhất hai tên, một ra tay trộm đồ, một cảnh giới tẩu tán tang vật, hai kẻ này thường nhìn bên ngoài không liên quan gì tới nhau.

Thế nên cho dù bắt được kẻ ăn trộm, cũng không cách nào định tội chúng, vì tang vật bị chuyển đi rồi, sau đó chúng ăn vạ giống tên Mắt Kinh kia.

Vì tìm tư liệu sáng tác, Trần Thuật cẩn thận tìm hiểu rất nhiều chuyện.

Thậm chí có lần Trần Thuật và Lăng Thần còn tận mắt chứng kiến, cô cô bé ở trên xe bus nhắc nhở người khác có người trộm đồ, đến lúc xe vào bến, một người đi qua vuốt má cô bé khen :” Cô bé thật đáng yêu.”

Khi người kia đi rồi, mọi người mới phát hiện ra miệng cô bé chảy máu, thì ra tên trộm giấu con dao cực mỏng ở kẽ bàn tay rạch miệng cô bé làm đôi.

Bọn trộm cắp vặt ngoài đường phố này thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn độc ác.

Trần Thuật không biết bọn chúng có đồng bọn nào khác không nên cẩn thận đứng ngoài quan sát bảo vệ anh em của mình.

Rất nhanh y phát hiện điều khả nghi.

Khi Thang Đại Hải đánh người, bên cạnh có một cô gái mặc trang phục thể thao rộng rãi, đã thế còn ra sức xúi bẩy người xung quanh chỉ thích Thang Đại Hải.

Một lần chưa nói khi Mắt Kính hô “giết người” càng quát mắng rất hăng, trong khi đa phần xem náo nhiệt, số ít hưởng ứng thì chỉ là hô vài ba câu cho có.

Vì thế Trần Thuật nghi cô ta là đồng bọn của hai tên kia, rất có khả năng là người phụ trách tiêu hủy tang vật, nhưng vì Thang Đại Hải xuất hiện quá nhanh, ra tay đánh người quá tàn bạo, lo lắng an toàn đồng bọn nên ở lại.

Trần Thuật liền lên ra sau lưng cô ta, khi cảnh sát hỏi tới tang vật thì tóm lấy cánh tay.

- Anh làm cái gì thế?

Cô gái kia không ngờ rất khỏe, vùng tay tát Trần Thuật:

Trần Thuật cẩn thận đề phòng, cúi đầu né, vẫn giữ lấy tay cô ta.

- Bớ người ta, lưu manh, sàm sỡ ...

Cô gái kia ra sức la hét, đây là chiêu đánh đầu thắng đấy, thông thường nếu bị người ta phát hiện bắt được, chỉ cần cô ta la hét là đại đa số sợ rắc rối sẽ buông tay tránh đi:

- Câm mồm.

Trần Thuật quát lớn át đi, chỉ hai cảnh sát:

- Nếu tôi định sàm sỡ thì làm lâu rồi, có đợi tới khi cảnh sát tới mới ra tay không?

Rồi lại bổ xung:

- Vớ lại tôi kén ăn lắm.

Câu này rõ ràng hàm ý chê bai tướng mạo cô gái, xung quanh cười phát lên, câu này đúng là ác độc.

- ... Còn cái, vừa rồi anh đứng phía sau chọc vào mông tôi .... Đồ lưu manh, biến thái, mau buông bàn tay bẩn thỉu ra ....

Loại nữ nhân này một khi điên lên lời gì cũng dám nói:

- Cô bỏ tang vật ra đây trước rồi tôi buông tay.

Trần Thuật tay siết chặt không cho cô ta vùng thoát:

- Nếu tôi oan cho cô, tôi sẽ xin lỗi, đồng thời chịu mọi trách nhiệm.

Một cảnh sát quay sang:

- Anh chắc chứ?

- Chắc.

Trần Thuật gật đầu khẳng định:

Viên cảnh sát béo bảo cô gái:

- Cô tự giao ra hay để chúng tôi ra tay?

- Các người định làm gì? Tôi là con gái ... Các người bằng vào cái gì lúc soát ...

- Đừng lắm lời.

Viên cảnh sát béo không bận tâm lời vô nghĩa của cô ta, đưa tay giật túi leo núi của cô ta, kéo khóa một cái trở mặt:

Cảnh sát gậy đi tới nhìn, cũng chấn kinh kêu lên:

- Vãi ....

Túi leo núi đựng ví lớn ví nhỏ, còn điện thoại đủ loại, té ra đám người này hôm nay thu hoạch rất phong phú, chưa kịp đi

chuyển tang vật thì gặp phải Lý Như Ý rảnh rồi xen vào chuyện không liên quan.

- Còng lại.

Cảnh sát béo quát, lấy còng tay ra còng lấy cô gái:

Mắt Kính mặt xám ngoét, mắt ác độc nhìn cô gái, cái con ngu xuẩn này, nếu nó bỏ đi thì ai làm gì được bọn chúng.

Chương 117:

- Oa, thì ra chúng cùng một bọn đấy, cô gái này giữ đồ cho chúng, bảo sao tìm không ra.

- Đúng rồi, vừa xong tôi thấy cô ta hò hét ngăn cản đánh tên trộm kia, tôi còn tưởng cô ta là người tốt.

- Mặt mũi cũng không đến nỗi nào đâu, thật là ...

- Mọi người kiểm tra lại đồ đạc đi, xem có ai mất gì không?

Đám đông nhốn nháo, Mắt Kính định nhân cơ hội lần đi, nhưng xung quanh cực kỳ tức giận, có thanh niên đẩy hẳn ngã vào cùng Tóc Húi Cua:

- Đánh chết đi, bọn ăn trộm đánh chết không ai thương.

Lý Như Ý đi tới chỗ cô gái váy đen, cúi xuống đưa tay ra:

- Cô không sao chứ?

- Tôi, tôi không sao ...

Cô gái váy đen nhìn khuôn mặt đẹp trai tuyệt luân, tim đập mạnh, sao nam nhân lại có thể đẹp tới mức này:

- Để tôi đỡ cô.

Cô gái váy đen đưa tay nắm lấy bàn tay vươn ra kia, Lý Như Ý hơi dùng sức một chút kéo lên, không ngờ “rắc” một

tiếng, gót giày gãy, người cô gái ngã về phía trước, đổ ập vào lòng Lý Như Ý, tức thì mặt đỏ tía tai, rồi rít đứng dậy:

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý.

Lý Như Ý mặt bình tĩnh, an ủi:

- Giày DG chất lượng không tốt, về sau đừng đi.

- Vâng.

Đứng trước mặt nam nhân đẹp trai tới mức này, cô gái hơi lúng túng:

- Tiểu Ngu!

Lão Gia tay cầm bàn sản nấu ăn đứng ở cửa, mặt đầy kinh ngạc gọi, ông đang nấu ăn bên trong, nghe thấy ngoài kia nhốn nháo, khách chạy hết, ông cũng chạy ra xem, không ngờ thấy con gái mình:

Cô gái váy đen nước mắt ứa ra, kêu máo gọi:

- Cha ...

Trần Thuật và Thang Đại Hải há hốc mồm nhìn nhau, cô gái xinh đẹp như thế này mà lại là con gái Lão Gia à?

Lý Như Ý thấy Lão Gia tay cầm bàn sản nấu ăn bằng sắt run rẩy, vội vàng giơ hai tay lên, giống như chứng minh: Tôi không đụng vào con gái chú đâu đấy nhé.

- Tiểu Ngu, con về từ bao giờ đấy.

Lão Gia vội vàng gạt đám đông chạy tới:

Vốn định ôm con gái một cái, phát hiện ra tay mình vẫn đang cầm dụng cụ nấu ăn, không tiện, nhét vào tay Lý Như Ý, mắng:

- Còn không cầm lấy.

Ông rất bất mãn vừa rồi Lý Như Ý ôm con gái mình, sau đó ôm con gái vào lòng.

- Cha ...

Cô gái váy đen bật khóc:

- Cha, con xin lỗi.

- Con bé ngọc này, còn phải xin lỗi cha sao? Không cần biết con bị ủy khuất lớn thế nào, cha luôn ở đây đợi con ...

Lão Gia mắt ươn ướt:

- Về rồi là tốt rồi, về là tốt rồi, lần này chúng ta không đi nữa.

- Không đi nữa.

Cô gái váy đen lắc đầu liên hồi:

- Con ở nhà với cha, không đi đâu nữa.

Lý Như Ý trầm tư nhìn hai người, lòng suy đoán quan hệ trong đó.

Đúng như Trần Thuật nói, chỗ hắc ngòi có thể quan sát toàn bộ đường phố bên ngoài, cho nên cũng phát hiện ra cô gái sớm nhất, khi đó cô còn xách va ly đứng ở trước cửa, vẻ mặt rất phức tạp, có chút ngập ngừng cùng sợ hãi. Đúng đó rồi lại tựa như muốn bỏ đi, không dám đi vào.

Giống như một người đáng thương, muốn vào ăn bát mì, nhưng lo trong túi không đủ tiền, hẳn từng trải qua chuyện như vậy.

Chính vì cô đứng ở cửa do dự, tinh thần bất an, hành lý lĩnh kinh cho nên mới bị bọn trộm chú ý, hai tên một trái một phải đi tới, giống như định vào quán ăn mì, tới gần đột nhiên một tên xô ngã cô gái, tên còn lại nhanh tay móc túi sách của cô.

Trần Thuật chủ động đi ra nói chuyện với hai cảnh sát, bọn họ bỏ qua cho Thang Đại Hải, áp giải bọn trộm đi, đám đông vây quanh cũng tản dần.

Lão Gia ôm con gái vào phòng, ba anh em cũng bám theo, mắt Trần Thuật và Thang Đại Hải rùng rục lửa hóng hớt, chỉ có Lý Như Ý giúp cô gái mang va ly vào, mặt vẫn lạnh lùng như xưa.

- Có đói không?

Lão Gia kéo con gái ngồi xuống, mặt đầy quan tâm:

- Không đói ạ.

Cô gái váy đen lắc đầu:

- Đi xa như vậy, sao có thể không đói? Trên đường đi không ăn gì phải không?

Lão Gia đứng lên:

- Con đợi một chút, cha làm cho con bát mì, vài phút là xong.

- Cha, không cần làm đâu ..

- Lát là xong.

Lão Gia cô chấp nói, phát hiện ba người Trần Thuật ngồi bên hóng chuyện, trừng mắt giới thiệu:

- Con gái tôi, Giang Ngu.

- Chào cô Giang.

Ba người Trần Thuật lần lượt chào, nhìn gần càng thấy xinh đẹp, chẳng có nét nào giống Lão Gia hết:

- Chào các anh.

Giang Ngu đứng dậy, khách khí cúi mình chào:

- Cô Giang vừa ở nước ngoài về à?

Trần Thuật đã tò mò về con gái Lão Gia lâu rồi, hỏi::

- Vâng, tôi vừa từ Pháp về ...

Giang Ngu rất lịch sự, giọng nói vừa nghe:

Lão Gia vốn đã chạy vào bếp làm mỳ cho con gái, chợt nghĩ gì lại chạy ra, chỉ Trần Thuật:

- Thằng nhóc này là Trần Thuật, nhìn bề ngoài hiền lành kỳ thực rất mưu mô, cũng là đứa xấu nhất, con phải cẩn thận.

- Cha ...

Trần Thuật học máu mồm, không phải chứ, chẳng phải trước kia chú ấy hay nói có con gái sẽ gả cho mình à, chẳng lẽ chỉ để dụ mình tới đây ăn uống, lời gian thương đúng là không tin được.

- Thằng cao lớn này là Thang Đại Hải, tuy rất nhiều tiền nhưng thay bạn gái còn chăm chỉ hơn thay quần áo, số cô gái nó dẫn tới quán nhà mình ăn tới mấy chục, cha không nhớ nổi tên.

Thang Đại Hải vấp ngã. Không thể nào, giữ thể diện cho nhau chứ, tôi cũng đâu định tán tỉnh còn chú.

Lão Gia lại chỉ Lý Như Ý, nửa ngày trời không biết hình dung ra sao, tức giận nói:

- Cái thằng này quá đẹp trai, nhìn một cái biết ngay không phải người tốt.

Lần này thì cả Trần Thuật và Thang Đại Hải đều bất bình thay cho Lý Như Ý.

Người ta là chàng trai thuần tình chuyên nhất, lớn thế này mà đã biết yêu đương là gì đâu, còn hào sảng nghĩa khí, quan trọng là vừa ngốc vừa đẹp trai.

Thế mà cũng là điếm đen à?

Hơn nữa Lý Như Ý vừa mới cứu con gái bảo bối của ông, giúp con gái ông lấy về di động và ví tiền, mặt còn bị người ta đâm một phát vẫn còn vết kia kia, ông không cảm kích còn nói người ta “nhìn một cái biết không phải người tốt à”?

- Người như Lý Như Ý mà còn không phải người tốt, chẳng lẽ cháu thành kẻ táng tận lương tâm à?

Thang Đại Hải tỏ thái độ bất mãn, ông có thể bắt nạt tôi, nhưng không được bắt nạt anh em tôi, đó là tôn chỉ của hắn:

- Đúng.

Trần Thuật phụ họa:

- Nếu thế mặt cháu mỗi ngày phải bị bắn mười lần à?

Lần này ngay cả Thang Đại Hải đang cùng chung chiến tuyến cũng trở giáo:

- Đây, bên trong Flower3, cậu chỉ là thành phần thêm vào cho đủ số, cậu cho rằng cậu đẹp trai hơn tôi và Như Ý chắc?

- Anh không thấy anh không đẹp trai bằng tôi và Như Ý à?

Trần Thuật hỏi ngược lại:

- Tôi đương nhiên đẹp trai hơn hai cậu.

Thang Đại Hải ưỡn ngực hùng hồn tuyên bố:

- Úi, anh bị ảo giác nặng quá nhỉ, mới bị hay lâu rồi thế ...

Giang Ngu nhìn Trần Thuật và Thang Đại Hải đấu khẩu như hai đứa ngớ ngẩn, vừa ngạc nhiên lại buồn cười, tâm tình đồng thời cũng thoải mái hơn nhiều, ngoảnh miệng cười khê nói với Lý Như Ý:

- Bạn bè anh thú vị thật.

Lý Như Ý không ngờ lại né tránh ánh mắt Giang Ngu, không chịu thua kém:

- Tôi cũng thú vị lắm.

Giang Ngu phì cười, nhìn vết bầm trên mặt Lý Như Ý:

- Mặt anh bị thương rồi, để tôi xoa cho anh ít cao bạc hà.

- Không cần.

Lý Như Ý lạnh lùng từ chối:

- Tôi không sao.

Lại nghĩ từ chối một cô gái như thế không hay lắm, trước kia hắn nhận được thư tình không xem mà vứt luôn đi, hắn có thể cảm giác được nỗi đau trái tim tan vỡ từng mảnh vụn.

Thế là hắn nói thêm:

- Thôi thì bôi một chút.

Chương 118: Cảm giác rung động.

- Anh ngồi đây đi.

Giang Ngu trông thời thượng phóng khoáng, chiếc váy trễ cổ váy quai dây ngắn màu đen, dây áo mảnh để lại trên bờ vai trắng hồng mét hắn sờ, non nửa bầu ngực đầy đặn lồ lộ ra ngoài, có thể thấy đã ảnh hưởng cách sống cởi mở phương tây, thế nhưng lại rất ôn nhu, cô chỉ cái ghế trước mặt, ra hiệu Lý Như Ý ngồi xuống cho cô tiện xoa thuốc:

Thấy Lý Như Ý ngoan ngoãn ngồi xuống, Trần Thuật và Thang Đại Hải chấn kinh tới quên cãi nhau.

Oa, làm sao tên máu lạnh này đột nhiên lại khôn ra như thế chứ.

Giang Ngu lấy một cái tấm bông khều chút thuốc mỡ, xoa từng chút lên khu vực bị thương, sau đó dùng bông dàn đều thành lớp màng mỏng bảo vệ, động tác tỉ mỉ khéo léo có vẻ rất biết làm gì.

Cô không biết là người Lý Như Ý cứng đờ khúc gỗ, do cách ăn mặc rất cởi mở, từ đùi tới ngực Giang Ngu lộ ra từng mảng da thịt trắng bóng như ngọc, đầy phong tình nữ giới thành thực, cứ như một bà chị đã chín mọng, còn Lý Như Ý chẳng khác nào đứa con trai ở đuôi thanh xuân dễ kích động thích đánh nhau. Giờ đứa con trai bị thương, được người chị dịu dàng giúp xử lý vết thương.

Mùi ngửi hương nước hoa trên người Giang Ngu, làm mỗi hơi thở của hắn đều phả ra hơi nóng.

Lý Như Ý nhớ tới hồi còn nhỏ hay đánh nhau, nhớ ánh mắt thương xót của người chị nhà bên, nhớ tới cô lén trộm thuốc trong nhà băng bó cho hắn, mặt càng lúc càng đỏ, tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

- Anh làm sao thế?

Giang Ngu rút cuộc cũng nhận ra điều khác thường:

- Tôi khẩn trương.

Lý Như Ý cực kỳ thật thà:

- Khẩn trương cái gì?

- .. Tôi, tôi sợ vết thương nhiễm trùng.

Lý Như Ý từ nhỏ đẹp trai, cho nên không biết bao nhiêu cô gái theo đuổi, đáng tiếc, thân thể phát triển sớm, tâm lý dậy thì muộn, còn chưa biết thích người khác giới thì bị đám con gái làm phiền tới bực mình rồi:

Thế là thành thói quen đối xử với các cô gái rất tàn nhẫn, tới giờ chưa có tí kinh nghiệm yêu đương gì. Trước kia đối với nữ nhân, lòng hắn phẳng lặng như mặt hồ, hôm nay thành âm nước sôi.

- Không đâu.

Giang Ngu ôn nhu an ủi:

- Tôi kiểm tra rồi, không bị rách da, chỉ bị bầm tím thôi, thoa thuốc mỡ, sẽ nhanh chóng tan máu bầm, không để lại sẹo.

Cô nghĩ rằng Lý Như Ý quá để ý tới gương mặt cho nên mới khăn trương như vậy, cũng phải thôi, khuôn mặt đẹp trai thế này, có ai mà không tiếc.

- Thế thì tôi yên tâm rồi.

Lý Như Ý lén thở ra một hơi:

Lão Gia bê bát mỳ ra, thấy cảnh thân mật giữa con gái và Lý Như Ý, mặt tối đen như đất nôi, quát:

- Hai đứa đang làm cái gì đó.

- Được rồi.

Giang Ngu ném tấm bông vào thùng rác, đưa hộp cao cho Lý Như Ý:

- Nếu anh còn lo, tôi nay trước khi đi ngủ xoa thêm lần nữa.

Lý Như Ý nhận lấy cái hộp bên trên vẫn còn hơi ấm từ tay Giang Ngu, lòng xao xuyến.

Lão Gia đặt bát mỳ xuống, cướp cái hộp trong tay Lý Như Ý:

- Nó lấy cao bạc hà của cha đi, đến tối cha bị muỗi đốt thì sao?

Giang Ngu dờ khóc dờ cười, thấy cha phản ứng quá mức rồi:

- Cha, nhà mình vẫn còn mà.

- Cha thích dùng cái này.

- Cha!

Giang Ngu dậm chân:

- Đừng giận.

Lý Như Ý không biết làm gì, nhưng cảm thấy mình nên nói gì đó:

- Cô tặng tôi lo cao bạc hà mới cho tôi là được mà.

Thế này khác nào đổ dầu vào lửa chứ, Lão Gia tức tới run rẩy, chỉ mặt Lý Như Ý:

- Cút, cút, mau cút xéo cho tôi.

Lại chỉ Trần Thuật và Thang Đại Hải đang giả vờ cúi đầu ăn mỳ, nhưng lỗ tai lại dựng lên hóng chuyện:

- Hai đứa cũng cút đi.

- Lão Gia, chú làm thế là không đúng, làm sao có thể đuổi khách như thế.

- Đúng đây, bọn cháu chưa thanh toán tiền mà ... Dám đắc tội với khách chưa trả tiền à?

- Cút, cút đi, hôm nay không cần các cậu trả tiền, tôi tháo khoán ...

Lão Gia đuổi khách không chút nỗ lực:

- Thế không phải chúng ta ăn không trả tiền.

Trần Thuật thông thả đặt đĩa xuống, rút khăn giấy lau miệng, vừa nói vừa đi ra ngoài:

- Mà là không cho chúng ta trả tiền.

- Đúng thế.

Thang Đại Hải bê bát húp hết nước:

- Cái lão già này thật quá đáng, có người mới quen người cũ, không nhớ trước kia ai suốt ngày tới ăn cơm uống rượu với ông ta, trở mặt thật nhanh.

Lý Như Ý mặt lạnh tanh nói với Giang Ngu:

- Tôi đi đây.

Giang Ngu gật đầu khẽ ừm một tiếng.

Lý Như Ý ra tới cửa lấy di động quẹt qua máy thanh toán.

- Thằng nhãi thối tha, ai cần cậu trả tiền ... Mau xéo đi.

Lão Gia xua đuổi:

- Hôm nay cháu mời khách.

Lý Như Ý bước ra ngoài:

Lão Gia đóng ngay cửa lại, có con gái xinh đẹp đúng là rước sói tới mà.

Ba người từ Quán mỳ Lão Gia đi ra, Trần Thuật và Thang Đại Hải cứ nhìn Lý Như Ý chăm chăm, cứ như lần đầu quen hẳn vậy.

- Sao thế, mặt làm sao à?

Lý Như Ý sờ vết thương trên mặt hỏi:

- Mặt anh có làm sao vẫn hơn người thường.

Trần Thuật cười híp mắt đánh giá:

- Có phải cô ấy làm anh động lòng rồi không?

Lý Như Ý không biết che dấu là gì, gật đầu:

- Cô ấy rất tốt.

- Với tướng mạo và khí chất của Như Ý, còn chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Thang Đại Hải dùng sức khoác vai Lý Như Ý:

- Nhưng tính cách của cậu quá khô cứng, lại không có kinh nghiệm yêu đương, không biết lấy lòng con gái, không hiểu khao khát sâu bên trong lòng của họ là gì? Có cần tôi truyền thụ vài chiêu không?

- Không cần.

Lý Như Ý từ chối luôn:

- Cô gái mình thích thì phải tự mình tranh thủ.

- Câu này của Như Ý rất chính xác.

Trần Thuật kinh ngạc, hôm nay không phải chỉ Lão Gia thay đổi, hình như có câu nói gì nhỉ, nam nhân vì nữ nhân mà trưởng thành, dùng lúc này không sai tẹo nào:

- Như Ý, anh ngàn vạn lần đừng có nghe Đại Hải, chiêu số tán gái của anh ấy thì chỉ có anh ấy dùng được thôi, chúng ta không học được đâu.

Thang Đại Hải khoác vai Trần Thuật:

- Còn cậu thì sao, nếu thích Khổng Khuê có nỗ lực tranh thủ không?

- Đương nhiên rồi.

Trần Thuật chém đinh chặt sắt nói:

- Vậy khi nào cậu hành động.

- Khi nào thích cô ấy.

- Đừng có mà mạnh miệng, anh đẩy kinh nghiệm đầy mình đây, chỉ sợ cậu thiếu tự tin thôi.

Thang Đại Hải lo người anh em này thất bại cay đắng một lần trong tình trường để lại ám ảnh tâm lý, lắc vai Trần Thuật cổ vũ:

- Kỳ thực tôi thấy cậu và Khổng Khuê xứng đôi lắm.

- Xúng đôi cho nào?

Trần Thuật hỏi ngược lại:

- Trừ tướng mạo và khí chất ra, có chỗ nào xứng đôi.

- Cái thằng này, đúng là không biết lòng người tốt, cút xéo.

Trần Thuật bị Thang Đại Hải đẩy qua bên, quay đầu nhìn về quán mỳ, hai cha con Lão Gia ngồi đối diện với nhau:

- Mặc dù lần đầu tiếp xúc, nhưng xem ra Giang Ngu là cô gái tốt đấy, Như Ý, cứ tiến tới đi. Có điều phải nghĩ cách qua được Lão Già, cái lão già đó, nói trở mặt là trở mặt ngay được.

- Xem ra Như Ý gặp cả vận sự nghiệp lẫn ái tình rồi.

Thang Đại Hải cười lớn:

- Vì chúc mừng Như Ý lần đầu biết rung động, chúng ta nên kiếm chỗ ăn mừng thôi chứ nhỉ?

Trần Thuật vội từ chối:

- Tôi không đi đâu, phải về nhà sửa kịch bản.

- À phải rồi, cái kịch bản đó của cậu đã viết xong chưa?

- Anh hỏi hơi muộn đấy, tôi bán rồi.

- Bán rồi à?

Cả Lý Như Ý cũng mở to mắt hỏi:

- Ủ, bán rồi, bán cho Đông Chính.

- Bán cho Đông Chính sao, vậy Không Khuê có đóng vai nữ chính không?

Thang Đại Hải mặt đầy hưng phấn:

Chương 119: Bị tát thật.

- Không, nữ chính là Tô Âm.

Trần Thuật tiếc lắm, nếu Không Nhược Khuê diễn vai này thì tốt quá, nhưng lời giải thích của cô rất hợp lý:

- Vì sao không để Không Khuê diễn nữ chính, như thế hai người có thêm cơ hội ở bên nhau rồi? Có câu gì nhỉ, lâu ngày sinh tình mà, cậu hạ tiện như thế, Không Khuê nhất định sẽ thích.

Thang Đại Hải cực kỳ bất mãn:

- Mà chuyện lớn thế này sao cậu không nói với tôi và Như Ý, không mời chúng tôi ăn một bữa?

- Lần trước tôi và Không Khuê ăn với nhau, vốn là tôi thanh toán, anh giành trả tiền, giờ còn đổ cho tôi à?

Trần Thuật đổ lỗi:

Không thèm chơi với loại tiện nhân này nữa, Thang Đại Hải chuẩn bị lái xe về nhà, nhưng bị Trần Thuật giữ lại.

- Sao, định mời tôi ăn cơm à, muộn rồi, tôi giận rồi, cậu làm sai, về ăn năn nghĩ cách làm sao chuộc lỗi đi.

Thang Đại Hải được thả lên mặt:

- Không phải, lúc này anh đánh người ta tàn bạo như thế, vốn chúng ta phải đi lấy khẩu cung, tôi nói với hai cảnh sát kia thân phận của anh là người chủ trì tiết mục Hoa thành đêm không ngủ, hiện đang có chuyện gấp phải xử lý, lát xong việc sẽ tới đồn công an báo cáo.

Thang Đại Hải tức giận gọi Lý Như Ý đi với mình, không chơi với Trần Thuật nữa.

Khi Trần Thuật tới cửa tiểu khu thì bảo an Tiểu Trình chạy ra nói:

- Anh Trần, anh có cái gói hàng để chỗ tôi này, để tôi lấy cho anh.

- À, cảm ơn nhé.

Trần Thuật đặt mua máy in, muốn mua từ lâu rồi, y vẫn có thói quen đọc mọi thứ trên giấy, thích đem kịch bản in ra, sau đó vừa đọc vừa sửa trực tiếp trên giấy, trước kia cứ phải đem ra ngoài hàng in, giờ có điều kiện rồi, mua một cái cho tiện:

Tiểu Trình bê một cái hộp ra:

- Anh Trần, anh kiểm tra đi.

- Cần gì phải kiểm tra, bây giờ mua hàng trên mạng bao luôn đổi trả, có vấn đề gì tôi trả hàng.

Trần Thuật cảm ơn:

- Làm phiền cậu rồi Tiểu Trình.

- Anh Trần khách khí làm gì, đây là chuyện chúng tôi nên làm thôi mà, sau này nếu có chuyển phát nhanh không tiện nhận, cứ bảo bọn họ để chỗ tôi là được, tôi trông giúp anh.

Tiểu Trình là chàng trai nhỏ rất nhiệt tình, còn nháy mắt nói:

- Anh Trần, bạn gái anh xinh đẹp thật đấy, như tiên nữ vậy.

- Hả?

Trần Thuật nghi hoặc nhìn hắn, không hiểu hắn đang nói gì:

- Hôm anh say rượu ấy, bạn gái anh đưa anh về, tôi thấy rồi

...

Tiểu Trình nhớ lại khuôn mặt đó, vẫn có cảm giác chấn động:

- Đúng là xinh đẹp, còn đẹp hơn cả họa báo minh tinh tôi treo trên tường.

- Cảm ơn cậu, tôi về đây.

Trần Thuật mỉm cười vẫy tay đi:

- Anh Trần, gặp lại sau.

Trần Thuật bê máy in về nhà, không mở ra ngay, cảm giác toàn thân dinh dính mồ hôi, đi tắm trước.

Tắm rửa xong nhìn thấy chỗ đồ tắm được sắp xếp chỉnh tề, cảm giác như mộng ảo, Trần Thuật không thuê người dọn dẹp, gia vụ đều do y làm. Trước kia sống cùng Lăng Thần còn chú ý dọn dẹp một chút, sau khi Lăng Thần bỏ đi rồi, chỉ còn một mình liên tiện hơn nhiều, đồ cứ bừa bộn vứt đó.

Hôm qua vẫn lộn xộn cơ mà, sáng nay đầu óc không tỉnh táo, vội đi làm cũng chẳng để ý, giờ mới nhận ra nhà cửa sạch sẽ gọn gàng đâu vào đó.

Chẳng lẽ là trong nhà có nàng tiên trong vỏ ốc?

Nếu như là Thang Đại Hải hoặc Lý Như Ý đưa mình về thì ném mình lên giường đã là may mắn lắm rồi, quét dọn vệ sinh là điều không thể.

Tiểu Trình nói như thế, chẳng phải Không Nhược Khuê đưa mình về sao?

Cô ấy không chỉ đưa mình về, còn giúp mình cởi quần áo, thuận tiện còn dọn dẹp cả nhà cửa, cốc nước đặt ở đầu giường cũng là của cô ấy, đến Lăng Thần cũng chẳng chăm sóc mình như vậy?

Vì sao Không Nhược Khuê lại làm như thế, không thể nào.

Phải biết giờ là thời đại mà ngoài kia các cô gái hô hào nữ quyền, phá vỡ tư tưởng truyền thống trọng nam khinh nữ, các cô gái bây giờ có ai là không làm cao như phượng hoàng? Huống hồ Không Nhược Khuê là đại minh tinh, cô ấy là kim phượng hoàng đích thực.

Làm gì có chuyện ấy.

Đây là chuyện bạn gái cũng chưa chắc đã làm cơ mà.

Trần Thuật có chút bức bối, Không Nhược Khuê vì sao lại tốt với như thế? Cô tốt với tôi như thế làm tôi ... Cũng muốn đối tốt với cô.

Vô lý, hoàn toàn vô lý, Trần Thuật sấy khô tóc, ngồi xuống bàn mở laptop ra, tay cầm bút chì, kịch bản , nhưng một lúc lâu sau không cách nào tập trung được.

Cứ có cảm giác chuyện gì đó chưa hoàn thành.

Lấy di động mở cửa sổ chat với Không Nhược Khuê, gõ vào dòng chữ: Có phải tối qua cô đưa tôi về nhà không?

Không được, thế này có vẻ ái muội quá.

Nghĩ một lúc, Trần Thuật quyết định xóa hết những chữ đã gõ trước đó, vòng vèo nói: Bảo an ở cửa tiểu khu nhìn thấy cô, vừa rồi còn khen cô xinh đẹp trước mặt tôi.

Vẫn thấy có gì đó chưa ổn, Không Nhược Khuê ma mãnh lắm, cô ấy nhận ra ý đồ của mình ngay.

Lại lần nữa gõ lại, lần này chỉ có hai chữ “cám ơn”, song hết sức chân thành.

Ban công, Không Nhược Khuê và Tạ Vũ Khiết đang uống trà trò chuyện.

Tạ Vũ Khiết đang khoe tác phẩm lớn mà gần đây cô sáng tác thì di động của Không Nhược Khuê rung khẽ, Không Nhược Khuê ra hiệu xin lỗi rồi mở ra xem, đọc tin nhắn của Trần Thuật, khóe môi xuất hiện nụ cười rạng rỡ.

“Cám ơn cái gì?” Không Nhược Khuê nhanh chóng gõ lại vài chữ.

“Cám ơn cô đưa tôi về nhà, hôm qua tôi uống say, làm phiền cô rồi.”

“Không sao.”

“Còn làm phiền cô quét dọn ...”

“À, chuyện đó là do dì Hai làm đấy.” Khổng Nhược Khuê cười híp mắt, vô cùng giáo hoạt.

“Dì Hai?” Trần Thuật biến sắc, nhớ tới thân hình mập mạp của dì Hai, nhớ tới quần áo mình bị thay ra, tay run lên :” Ý cô nói là dì Hai đưa tôi về à?”

“Là tôi và dì Hai cùng đưa anh về, anh nặng như thế, anh nghĩ một mình tôi đưa anh về được chắc? Với lại bản tiểu thư mà lại đi giúp một nam nhân dọn dẹp phòng à ... Tôi là đại minh tinh tiểu tiên nữ Khổng Khuê đấy.”

Trần Thuật mặt trắng bệch.

Đồ trong phòng là do dì Hai giúp lau dọn sắp xếp, thế đã đành đi, chất người nhất là, quần áo của mình do dì Hai cởi ... Dì Hai vì sao cứ thích cởi quần áo mình như thế, may mà mình không nôn đấy, nếu không lại còn giúp mình tắm rửa như lần trước.

“Có muốn tôi cảm ơn dì Hai thay không?” Khổng Nhược Khuê lại gửi tin hỏi.

“Đúng thế.”

“Vậy tôi chuyển lời thay.”

“Cảm ơn”

“Tổng giám Trần, có phải hôm nay quên chuyện gì không?

Trần Thuật nhớ ra, vỗ đầu bồm bộp :” Sa lát rau à?”

“Sa lát hoa quả, muộn thế này rồi, phải làm sao bây giờ?”

“Không sao, cô đưa địa chỉ cho tôi, tôi gọi một suất sa lát giao hàng tận nơi cho cô.”

Trần Thuật gửi tin nhắn đi rồi, đợi rất lâu không có hồi âm, hay là cô ấy ngủ rồi? Lòng nghĩ thế?

Bỏ điện thoại xuống, chả hiểu sao mà lòng không thoải mái hơn chút nào mà càng hỗn loạn, càng không sao viết được.

Vốn tưởng rằng mọi thứ do Không Nhược Khuê làm cho mình, sợ cô ấy thích mình, còn nghĩ sẵn lời từ chối, cô là người tốt, nhưng tôi không xứng với cô.

Thì ra chỉ là dì Hai mà thôi.

Đáng lẽ phải thở phào mới đúng chứ ..

Ừ ừ ...

Một con muỗi bay qua, sau đó cả gan đáp xuống cổ Trần Thuật, y vung tay vỗ chát một cái, cảm giác ran rát từ cổ đồng thời làm hiện lên khuôn mặt như hoa như ngọc.

Móa, mình bị tát thật!

Chương 120: Đại ca chạy mau

Ban công rộng rãi tầng 3 căn nhà 119 đường Hoa Viên, gió mát đưa hương hoa thoang thoảng tới, đây là phòng tranh kiêm nhà ở sắp khai trương của Tạ Vũ Khiết, bỏ di động xuống, trên mặt Không Nhược Khuê thay bộ đồ ngủ vải thoải mái, nói:

- Chúng ta vừa nói chuyện tới đâu rồi nhỉ, nói tiếp đi.

- Trần Thuật à?

Tạ Vũ Khiết nhấp một ngụm hồng trà Vũ Di thượng hạng, tò mò hỏi:

- Công việc ấy mà?

Không Nhược Khuê mặt bình thản:

- Nói dối.

Tạ Vũ Khiết hết sức khinh bỉ, lại còn định qua mặt mình nữa, :

- Khi cô trả lời tin nhắn, cười tươi như hoa, mắt đầy mật ngọt, tiếc là tôi không quay lại cho cô hết cái.

Không Nhược Khuê cầm cốc trà lên che đây:

- Cùng Trần Thuật nói vài chuyện công việc thôi, anh ấy gửi cho tôi phương án tuyên truyền quý ...

- Nói dối.

- Tôi nói dối chỗ nào?

- Trước kia cô không bao giờ giải thích cái gì hết, càng không bao giờ nói chuyện công việc với tôi ...

Tạ Vũ Khiết cười lạnh liên hồi, hai mắt cứ như là lột trần Không Nhược Khuê vậy. hai người là bạn thân từ hồi trung học, hiểu nhau quá rõ rồi:

- Mặc dù cô rất thông minh, nhưng cô chưa bao giờ yêu đương, cô có biết nữ nhân đang yêu và nữ nhân không yêu có khác nhau thế nào không?

Không Nhược Khuê nhất thời không trả lời được, làm vẻ kiêu kỳ không thềm đáp.

- Cô không thực sự thích anh ấy chứ?

Tạ Vũ Khiết tiếp tục truy hỏi:

- Làm gì có chuyện, chúng tôi là đồng nghiệp kiêm bạn bè.

- Thế thì có liên quan gì chứ?

- Sao lại không, muốn thích một người phải có cơ sở đầy đủ.

Không Nhược Khuê bình tĩnh lại, lý trí tranh luận:

- Nếu khi chưa hiểu hết một con người, làm sao có thể tùy tiện mà thích được? Cuộc đời ngắn ngủi, tuổi xuân của nữ nhân càng ngắn, đại gì đem gửi gắm cho nam nhân, vui vẻ tận hưởng cuộc sống có hơn không?

- Cô nói cũng có lý.

Tạ Vũ Khiết liên tưởng tới chuyện của mình, mắt thoáng qua chút ưu sầu:

Không Nhượng Khuê cảm thụ được tâm sự của cô bạn:

- Nói đi, có phải cùng vị kia phát sinh chuyện gì rồi không? Buổi tối là lúc cô sáng tác mà, nếu không có tâm sự, cô sẽ không tìm tới uống trà đâu.

- Cái gì mà vị kia ... Tôi và anh ta không có quan hệ gì hết.

Tạ Vũ Khiết đột nhiên nổi giận:

- Cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh ta hết.

- Hai người lại cãi nhau à?

- Không.

- Hay là hôm qua cô đưa anh ta về, bị anh ta động chân động tay rồi?

Không Nhượng Khuê hưng phấn hỏi, tên Thang Đại Hải đó nhìn là biết không phải chính nhân quân tử gì, nói không chừng thừa lúc say rượu làm vài chuyện cấm trẻ em cũng nên:

- Không.

- Thế thì vì sao?

- Anh ta gọi tên một cô gái khác.

Tạ Vũ Khiết thương cảm:

- Đã say thành như vậy rồi mà vẫn gọi tên một cô gái, nhất định là rất yêu cô ấy..

.....

Hộp đêm ánh sáng đủ màu, khắp nơi là tiếng nhạc cùng tiếng cười nói ngả ngón.

Cô gái dung mạo xinh xắn ăn mặc gợi cảm qua lại giữa mấy nam nhân, rót rượu cho bọn họ.

Lưu Long kéo cô gái vào lòng, tay còn lại nâng cốc rượu lên:

- Các vị đại ca, phim mới của chúng tôi n hờ các vị đại ca ủng hộ, tôi tin rằng chúng ta nhất định sẽ thắng lớn ...

- Uống.

Mấy nam nhân cùng nhau cụng ly:

Đúng lúc này di động trong túi Lưu Long reo lên, hắn lấy ra xem số, đứng dậy nói:

- Các vị đại ca cứ uống, tôi đi rửa tay.

Lưu Long tới phòng vệ sinh, đóng cửa lại, cách tuyệt với những âm thanh ồn ã bên ngoài, sau đó mới nhận máy:

- Sư Tử, sao gọi điện vào lúc này?

- Đại ca, chạy mau.

Trong điện thoại truyền tới giọng gấp gáp:

- Chạy cái gì, xảy ra chuyện gì?

Lưu Long biết tính Sư Tử, tính cách rất trầm ổn, từng bị người ta chém gần chết, vớt ra bãi tha ma, sau đó hắn cứu được, cho nên xưa nay cực kỳ trung thành với mình. Lưu Long cũng hết sức tín nhiệm hắn, khi hắn ở lại Hoa Thành kinh doanh công ty điện ảnh, toàn bộ nghiệp vụ ở quê giao cho Sư Tử quản lý, hắn chỉ huy từ xa cùng thu tiền, bao năm qua chưa từng xảy ra vấn đề:

Nói chính xác thì có chuyện gì Sư Tử cũng giải quyết hết, chưa bao giờ làm phiền đến hấn, nếu đã gọi điện tới thế này là chuyện nghiêm trọng lắm rồi.

- Khu mỏ của chúng ta ở Tiểu Ngư Sơn bị phong tỏa rồi, rất nhiều người bị bắt.

Giọng Sư Tử khàn khàn, trong điện thoại còn truyền tới tiếng gió thổi rất mạnh, chúng tỏ hấn đang di chuyển với tốc độ cao:

- Cái gì, làm sao khu mỏ lại bị phong tỏa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lưu Long nói trệch lời đình, quát ầm ầm:

- Đã bảo cậu mau chóng xử lý mọi dính líu cho tôi mà, cậu đi chết trên bụng nữ nhân nào rồi hả?

- Em đã trả hết tiền nợ thợ mỏ rồi, giấy tờ cũng đang nhờ người làm, các phương diện lo lót ổn thỏa ... Nhưng người từ bên trên phái xuống, đám quan viên địa phương đều ngậm miệng hết, bọn họ vừa tới một cái là đã phong tỏa khu mỏ, nói là liên quan tới vụ sập mỏ vào sáu năm trước.

Lưu Long thấy sống lưng lạnh toát.

Hấn biết rất rõ vụ sập mỏ sáu năm trước đại biểu cho cái gì, cũng không ai rõ hơn hấn trong cái mỏ sập kia chôn vùi cái gì. Cũng chính vì nguyên nhân đó mà hấn sợ hãi và mệt mỏi với cái nghề của mình, nhiều lần giật mình thức giấc, toàn thân toát mồ hôi.

Hấn muốn bỏ chạy, nhưng lại không bỏ được khoản thu nhập cực lớn mỗi năm, vì thế khi tới Hoa Thành, đem toàn bộ giao phó cho mấy huynh đệ tin tưởng nhất.

Nhưng chuyện kia đã qua bao năm rồi, cần xử lý đều đã xử lý, cần chạy chọt thì cũng chạy chọt rồi, hấn còn cẩn thận hỏi

chuyên gia, họ nói cơ bản không còn vấn đề gì nữa ... Vì sao lại bị người ta bới ra.

Vụ án này bới ra, khác nào lấy mạng hấn chứ?

Lý Như Ý, trong đầu Lưu Long hiện ra một cái tên, sau đó lại nghĩ tới một khuôn mặt nụ cười dễ mến.

Đúng rồi.

Vì Lý Như Ý mà bọn họ trêu chọc vào một kẻ nguy hiểm tên là Trần Thuật.

Tên khôn kiếp đó thu thập tài liệu liên quan tới hấn, không tốn một đồng liền lấy được hợp đồng của Lý Như Ý ký với Nhạc Hải. Không chỉ thế còn kiếm được khoản “tiền đền bù tổn thất thanh xuân”, một tên nghệ sĩ chó má loại bét lấy đâu ra tổn thất thanh xuân.

Nhưng mà khi đó y không đưa ra tư liệu n ào liên quan tới chuyện này, khi đó hấn còn cho rằng mình che dấu tốt, nên không bị phát hiện ra.

Chẳng lẽ chuyện này không phải do bọn chúng làm?

- Đại ca ...

Bên kia điện thoại gọi:

- Tôi nghe đây.

Lưu Long vội ổn định lại tinh thần, giờ không phải là lúc nghĩ xem rốt cuộc là kẻ nào chơi mình, phải đảm bảo an toàn cho mình trước đã:

- Khu mỏ bất ngờ bị phong tỏa, không cách nào lấy sổ sách ra được ... Chị Tú Tú bị bọn họ khống chế rồi.

Tú Tú là một trong số tình nhân của Lưu Long, chuyên môn phụ trách xử lý các loại sổ sách cho hấn.

Nguy rồi, người bị giữ, sổ sách bị thu, hẳn có muốn chối bỏ liên quan cũng khó.

- Tôi biết phải làm sao rồi, cậu cũng chú ý an toàn, kiểm chỗ kín đáo mà trốn đi, tạm thời đừng liên hệ với tôi.

- Vâng.

Cúp điện thoại rồi, Lưu Long đi ra trước gương vốc nước lên mặt, điều chỉnh lại tâm trạng, đến khi không nhìn ra được manh mối nào lại tươi cười về chỗ:

- Nào nào các vị đại ca ... Chúng ta chơi một trò chơi, tôi nói trước nhé, các em gái không được uống thay đâu đấy.

Quả nhiên là không ai nhận ra bất kỳ điều gì khác thường, bữa tiệc rượu vẫn vui vẻ như thường.

.....

Chương 121: Gọi cha đi.

Bận rộn suốt cả ngày, tham gia hai cuộc họp, điều chỉnh mấy phương án, công việc của Trần Thuật đã đi vào quỹ đạo, sự vụ tham dự càng sâu hơn, công tác cũng càng trở nên bận rộn, dần dần tìm được trạng thái cũ ở Hoa Mỹ.

Trần Thuật nhận được điện thoại của Thang Đại Hải, nói hẳn và Lý Như Ý tới tìm mình ăn trưa, chúc mừng bán được kịch bản, sắp trở nên nổi tiếng, bước tới đỉnh cao cuộc đời.

Sớm biết hai tên này sẽ không bỏ qua cơ hội xỏ mình, liền chọn một nhà hàng món Việt khá ngon ở gần đó, bảo họ tới thẳng đây tập trung.

Nhớ tới còn nợ chị họ bữa sa lát ngày hôm nay, Trần Thuật liền gửi cho Không Nhược Khuê một tin nhắn: Tối nay cùng ăn cơm nhé.

“Được.” Tin nhắn trả lời của Khổng Nhược Khuê tới rất nhanh.

Trần Thuật hơi hoảng, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi mà, sao cô lại đồng ý như thế chứ? Cô là đại minh tinh cơ mà, chẳng lẽ suốt ngày không có việc gì làm hay sao? Nghệ sĩ nổi tiếng chẳng phải thời gian tình bằng giấy, lịch trình xếp kín mấy tháng à?

Nhưng nếu như đã mời rồi Trần Thuật không cách nào không cho người ta tới, vì thế lại phải gọi điện cho nhà hàng, nhờ họ chuyển vị trí ở đại sảnh vào phòng bao.

Nghệ sĩ nổi tiếng có phải phiền phức đó, rất ít không gian riêng tư, ăn một bữa cơm bình thường cũng phiền toái, giống như lần trước ăn hải sản ở bên Châu Giang, hại Trần Thuật bị truy sát nửa ngày.

Gọi trợ lý tới an bài sự vụ, lúc rời văn phòng thì mọi người cũng đã về một nửa rồi, xem đồng hồ thì đã quá giờ nghỉ, nhưng nhà hàng ở gần nên không ngại.

Khi Trần Thuật tới nơi thì Thang Đại Hải và Lý Như Ý đã đợi sẵn trong phòng bao, nhận lấy thực đơn từ tay phục vụ hỏi:

- Tới sớm thế?

- Mấy khi biên kịch Trần mời khách, chúng tôi tất nhiên phải tới sớm.

Thang Đại Hải cười rất rùng rợn:

- Tôi cho cậu biết, cả ngày hôm nay tôi không ăn, để đợi bữa tối này đây, lát nữa chỉ gọi món đắt, cậu chuẩn bị đồ máu đi.

- Được thôi.

Trần Thuật không sợ, vì có chuẩn bị tâm lý rồi, ví tiền giờ cũng không eo hẹp như trước, tiền là lá gan hảo hán mà:

- Trước kia đều là anh mời khách, hôm nay tôi tất nhiên phải để Thang đại thiếu gia ăn cho thoải mái.

- Đây, ai bảo cậu nói thế hả, mau thể hiện ra chút đau sót cho tôi sáng khoái chứ?

Thang Đại Hải không hài lòng:

- Cậu thân nhiên như vậy làm sao tôi có khoái cảm xẻo cậu? Còn nữa, cậu ra vẻ có tiền hơn tôi là ý gì hả?

- Ai dám có nhiều tiền hơn Thang đại thiếu gia? Không phải là chuộc nhục vào thân à?

Trần Thuật sửa sai:

- Thế mới được chứ.

- Vậy bữa này do anh mời nhé?

- Đương nhiên là không được, đã nói là xẻo cậu mà, tưởng tôi ngốc chắc.

Thang Đại Hải đắc ý vì phá vỡ âm mưu của Trần Thuật, bảo phục vụ:

- Chúng tôi chỉ có ba người thôi, cô dọn bớt bát đĩa đi cho rộng.

- Không cần đâu.

Trần Thuật cản lại, hơi ngại ngần nói:

- Còn một vị khách nữa.

Hai mắt Thang Đại Hải tức thì rực sáng:

- Chị họ phải không?

Cái tên này chuyện gì hồ đồ, chuyện này đúng là rất nhạy, Trần Thuật gạt đầu, đường hoàng nói:

- Cô ấy giúp tôi rất nhiều, tôi hiếm khi mời mọi người một bữa, nên mời cả cô ấy.

- Được rồi, được rồi, cậu khỏi phải giải thích nữa. Hai người là người nhà, tự thương lượng với nhau ...

Thang Đại Hải mất kiên nhẫn cắt ngang lời giải thích của Trần Thuật:

- Vốn cho rằng bữa này mời tôi và Như Ý, thì ra ý túy ông chẳng phải ở rượu. Tôi và Như Ý lát nữa sẽ làm bóng đèn, khi nào cậu không tiện khoe khoang bản thân, chúng tôi sẽ giúp.

- Không cần đâu.

Trần Thuật xua tay, không sợ anh im lặng chỉ sợ anh nói linh tinh, lần trước nghe Thang Đại Hải “khen” mình, Trần Thuật không biết dấu mặt vào đâu:

- Anh em với nhau, chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn hai người lung túng ngượng ngập.

Thang Đại Hải hào khí nói:

- Cơ mà bữa này không tính nhé, cậu phải mời chúng tôi bữa khác.

- Chẳng may sau này lần nào Khổng Khuê cũng có mặt thì sao?

Lý Như Ý hỏi một câu hiểm hóc:

- Vậy tôi gọi Trần Thuật là cha.

Thang Đại Hải vỗ bàn nói, cậu nghĩ chị họ dễ mời lắm chắc, nghệ sĩ nổi như cô ấy, người muốn mời cơm xếp hàng từ đây tới Bạch Vân Sơn, tuy hay trêu chọc gán ghép Trần Thuật với Khổng Nhược Khuê, hấn lại không đánh giá cao khả năng của hai người:

- Không đâu.

Trần Thuật cũng phủ nhận:

- Cô ấy bận lắm, không phải lúc nào cũng có thời gian.

- Mọi người nói chuyện gì thế?

Cửa phòng bị người ta mở ra, Không Nhược Khuê tươi cười xuất hiện ở cửa:

Thời gian như dừng lại trong tích tắc, phía dưới là váy jean ngắn mài viền bụi bặm, thân trên là áo hoodie màu đen lộ vai, đi đôi giày trắng đơn giản, khéo léo khoe đôi chân thon thả ngọc ngà, đường uốn lượn hoàn mỹ ở bắp chân, mang cảm giác như siêu mẫu quốc tế.

Người ta thường hình dung nữ nhân như hoa, thực tế đúng là có những cô gái như thế, bọn họ không chỉ có dung mạo như hoa, chớp mắt khiến cả thế giới này đẹp hơn một bậc, càng có hương thơm của hoa, khiến người ta thoải mái từ trong ra ngoài.

Mỗi lần Không Nhược Khuê xuất hiện, dù là trang phục bình thường nhất cũng khiến người ta hoa mắt.

- Đang nói chuyện có phải chị họ công tác bận rộn, sau này không thể cùng ăn cơm với chúng tôi hay không.

Thang Đại Hải có sức đề kháng tốt nhất trong ba anh em, hoàn hồn lại đầu tiên trả lời:

Không Nhược Khuê liếc nhìn Trần Thuật:

- Công tác bận tới mấy cũng phải ăn mà. Có món ngon, ai lại từ chối.

- Đúng thế.

Thang Đại Hải vỗ bàn đánh chát, kích động nói:

- Bằng vào câu nói này của chị họ, tôi mời chị họ một ly. Chị họ không giống nghệ sĩ khác, nhiều nghệ sĩ hạng 18 mà làm bộ làm tịch khiến người ta thấy ghét. Chị họ là nghệ sĩ có thành tựu nghệ thuật cao như vậy lại phản phác quy chân, làm người ta thân thiết.

Không Nhược Khuê cũng vỗ bàn, cao hứng nói:

- Bằng vào những lời này của Đại Hải, tôi phải mời anh một ly.

- Chị họ đã nói thế, sau này chúng ta phải gặp nhau nhiều hơn.

- Đương nhiên là thế, rượu gặp tri kỷ ngàn ly vẫn là ít, nói không hợp ý, nửa câu cũng là nhiều ...

Trần Thuật không nói xen vào được câu nào, cảm giác hai người này tiếp tục như thế, sẽ kết bái thành huynh đệ mất.

- Gọi cha đi.

Lý Như Ý chọc Thang Đại Hải một cái, nhắc:

Thang Đại Hải mặt tím tái như gan lợn, giận dữ quát:

- Lý Như Ý, cậu xen vào làm gì?

- Gọi cha gì thế?

Không Nhược Khuê nghe thấy, hứng thú hỏi:

Lý Như Ý mặt tỉnh bơ nói:

- Lúc nãy anh ấy nói, là chẳng may mỗi lần chúng tôi ăn cơm, chị họ đều tới thì tôi gọi Trần Thuật là cha.

Thang Đại Hải lại chẳng thể quít trước mặt Không Nhược Khuê, mắng:

- Còn chưa tới mức đó mà, chẳng may sau này chị họ công tác bận rộn không tới được thì sao? Cậu phải biết, một khi chị họ đóng phim là sẽ đi liền nửa năm tới một năm, làm sao tới ăn cơm với chúng ta được.

- Vì kiếm cho Trần Thuật đưa con trai lớn như thế, tôi có thể khắc phục khó khăn, lần nào cũng tới.

Không Nhược Khuê vỗ ngực:

- Chỉ cần Trần Thuật nuôi được.

Trần Thuật nội thương, y nuôi sao nổi.

Thang Đại Hải trở mắt nhìn cô gái như hoa trước mắt, không ngờ cô gái này còn tàn nhẫn hơn Trần Thuật, hăm dọa:

- Tôi dám gọi, cậu dám nhận không?

- Dám.

Trần Thuật vừa cầm ipad đặt món vừa đáp:

Thang Đại Hải đứng ngồi không yên, cảm giác mình bị cô lập rồi, sao anh em mình giờ đứng về phía cô gái này hết vậy? Càng nghĩ càng hận, cướp lấy ipad:

- Tôi gọi món, phải gọi thứ đắt nhất, ăn cho cậu chết luôn.

- Đúng, gọi cả rượu nữa, gọi món nào mà chúng ta chưa bao giờ ăn ấy, nếu lần này ăn mà ngon, lần sau Đại Hải mời khách, chúng ta cứ thế mà làm.

Không Nhược Khuê phụ họa:

Thang Đại Hải tay cầm ipad mà cũng run, uy hiếp, đây là sự uy hiếp trắng trợn.

Chương 122: Chì họ lợi hại.

Cuối cùng vẫn là do Trần Thuật gọi món, một chai vang đỏ Chateau Cheval Blanc, còn gọi cho Không Nhược Khuê một suất sa lát rau, vốn thực đơn không có sa lát, có điều nhà hàng vẫn chiều ý khách.

Dù sao thì món này đến Lão Gia còn làm được, có khó gì đâu.

Gọi món xong Trần Thuật mới nhìn hai người kia:

- Nói đi, hôm nay các anh tới tìm tôi có mục đích gì.

- Tất nhiên là ăn cho cậu nghèo luôn chứ sao.

Thang Đại Hải tức tối:

- Cậu bán được kịch bản, chuyện lớn như thế mà không nói với tôi và Như Ý, có coi chúng tôi là anh em không?

- Tôi vốn định nói, lại sợ các anh cho là tôi khoe khoang.

Trần Thuật giải thích:

- Tối hôm đó tôi định mời anh và Vũ Khiết ăn cơm, rồi cuộc là anh dứt khoát đòi thanh toán mà.

- Tôi làm chứng.

Không Nhượng Khuê giờ tay:

Nhớ lại hành vi nhà giàu mới nổi của mình hôm đó mà hồ thẹn, hôm đó là cố tình bôi bẩn bản thân cho Tạ Vũ Khiết xem, giờ lại thành há miệng mắc quai rồi, đôi câu nam nữ này thật đáng ghét, bình thường hắn còn có thể đấu khẩu ngang ngửa với Trần Thuật, nhưng giờ y có viện binh mạnh như thế.

Nhìn sang Lý Như Ý ngồi im như pho tượng, Thang Đại Hải im luôn.

- Không nói thật à?

Trần Thuật mỉm cười:

- Vậy ăn cơm xong đừng nói.

- Tìm cậu thảo luận tên công ty.

Lý Như Ý lên tiếng:

- Hai người chưa thảo luận xong à?

Trần Thuật ngạc nhiên:

Thang Đại Hải bất mãn chỉ Lý Như Ý:

- Cậu ta đặt tên cái gì mà ” Hải nạp bách xuyên ” ” Phong tái khởi thì ” ” Dương quang dữ thiếu niên ” ... Quê muốn chết, cậu ta nghĩ đang sống thời nào thế, công xã cách mạng à?

- Thế anh thì sao?

Trần Thuật hỏi:

- Tôi nghĩ, dù sao cũng gọi cậu đi ăn cơm, khi tôi ăn, cậu ngồi nghĩ là được, tôi phí tế bào não làm gì?

Thang Đại Hải trả lời rất phong cách đại thiếu gia:

- ...

Hết nói, thế mà còn chỉ trích người ta, Trần Thuật thở dài:

- Tên công ty của các anh thì các anh phải tự đặt, giống như con của anh, dù là tên gì, dễ nghe hay khó nghe, nó cũng đại biểu cho sự truyền thừa, là nhân chứng xuất hiện ở thế giới này ... Cho nên các anh phải đặt mới có ý nghĩa.

- Không sao ... Cậu là cha nuôi của con tôi, cậu đặt tên gì tôi cũng không phản đối.

Thang Đại Hải lười tới mức độ thế rồi, tóm lại là cậu thông minh hơn tôi, chuyện này tôi giao cho cậu là xong:

Lý Như Ý chột lại:

- Công ty không phải là của hai chúng tôi, cậu là cổ đông, cậu phải có trách nhiệm.

Đến cái tên công ty cũng lười đặt, sau này có việc gì còn chẳng phải đổ lên đầu mình sao, Trần Thuật bắt đầu hối hận vì đưa ra kiến nghị này:

- Tôi đồng ý làm cổ đông bao giờ? Tôi là người có công ăn việc làm đảng hoàng, không giống đám thất nghiệp các anh ... Đừng có mà hại tôi.

- Tôi và Như Ý thương lượng rồi, sau khi công ty thành lập, tôi và cậu ấy chiếm 30% cổ phần, còn cậu 40 %, không lấy cũng phải lấy.

Thang Đại Hải trắng trợn tuyên bố:

- Cái gì, các anh quá đáng vừa thôi, bằng vào cái gì bắt tôi nhận cổ phần.

Trần Thuật tức giận:

- Các anh mở công ty thì phải làm cho đáng hoàng, đây không phải trò chơi.

- Cậu không tham gia sao được.

Lý Như Ý đánh mắt sang phía Thang Đại Hải, hàm ý rõ ràng, cậu nghĩ tin nổi anh ta sao?

- Tôi tin tưởng năng lực hai anh, tôi không cần cổ phần, sẽ cung cấp kiến nghị miễn phí.

Trần Thuật không nhận:

- Cậu không lấy cổ phần, làm sao chúng tôi tiện nhờ vả cậu.

- Vậy tôi lấy lương cố vấn, các anh tùy tiện trả cho tôi vài trăm là được ...

- Thế không được, công ty chúng tôi kinh doanh nhỏ, mới khởi đầu, tiết kiệm đồng nào hay đồng đấy, tiền đâu ra mà mời cố vấn? Máy trăm không phải là tiền à, máy trăm mua được nhiều giấy lắm.

Không Nhượng Khuê nhìn bọn họ đỏ mặt tía tai đấu khẩu với nhau mà che miệng cười không thôi, đồng thời cũng nắm được đại khái tình huống rồi.

- Anh em cùng sáng nghiệp là chuyện rất tốt, nếu có thể thành công sẽ là một giai thoại đẹp.

Không Nhượng Khuê đợi họ cãi nhau mệt tạm nghỉ uống nước mới nói vào:

- Có điều xã hội bây giờ, chia sẻ hoạn nạn dễ, chung hưởng phú quý thì khó. Đã có quá nhiều vết xe đổ rồi, đừng để không

kiếm được tiền, lại tổn thương tình cảm.

- Cho nên tôi thấy ngay từ đầu các anh phải nghiêm túc, phải chính quy, đừng dùng tình cảm làm việc, càng không thể coi như trò chơi. Trước tiên, các anh mời một kế toán chuyên nghiệp, một giám đốc chuyên nghiệp, để bọn họ tính toán số tiền cần đầu tư tiền kỳ, chi phí vận hành cùng nguồn lực quan hệ, sau khi tính toán ra, sẽ dựa vào đóng góp mà chia cổ phần tương ứng.

Căn phòng im ắng hẳn, ba chàng trai im thin thít nhìn Khổng Nhược Khuê, như muốn nghe không bỏ sót chữ nào, đây là chuyện họ không nghĩ tới.

- Các anh càng coi trọng tình cảm với nhau thì chuyện này càng phải làm thật hà khắc, không ai được phép có lòng riêng, mà vì để công ty sau này càng phát triển hơn. Như thế sau này tránh được mâu thuẫn không đáng có, gặp chuyện thì phải kịp thời trao đổi, nhanh chóng giải quyết. Nếu vì tình cảm nể nang nhau, khúc mắc sẽ như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, cuối cùng cho các anh một đòn chí mạng, hỏng cả sự nghiệp lẫn tình cảm.

Nghe xong ba người vẫn chưa hết kinh ngạc, đồng thời cũng bình tâm lại suy nghĩ, Thang Đại Hải thiếu chút nữa mời cô về làm tổng giám đốc, chỉ là chuyện này hiển nhiên không thể:

- Chị họ nói đúng lắm, chúng ta cứ thế mà làm đi.

Lý Như Ý nhìn Khổng Nhược Khuê, có chút hổ thẹn, cô ấy chẳng nhiều tuổi hơn hẳn, vậy mà người ta bắt kể sự nghiệp hay chín chắn đều ăn đứt mình, phải xem lại bản thân mới được:

- Tôi đồng ý.

Trần Thuật thở phào, may có Không Nhược Khuê ở đây, nếu không cãi nhau đến mai không xong, thần phục:

- Tôi cũng có cổ kị như Không Khuê, sợ công ty không thành, tình cảm lại tổn hại, cho nên tôi không muốn nhận cổ phần.

- Cậu lo làm cùng công ty với chúng tôi thì tình cảm ba chúng ta bị phá hoại, thế cậu không lo có tôi với Như Ý thì tình cảm của chúng tôi bị phá hoại à?

Thang Đại Hải tìm được có chỉ trích:

- Không phải, lúc hai anh có mâu thuẫn, tôi còn ở ngoài hòa giải, nếu cả ba chúng ta làm với nhau, tới lúc đó ai giải quyết.

Trần Thuật bực mình hỏi lại, mình có ý tốt còn bị vắn vẹo:

- Chị họ.

Thang Đại Hải không cần suy nghĩ nói ngay:

- Đúng.

Lý Như Ý hết sức tán đồng:

- Tôi đồng ý.

Không Nhược Khuê dương dương đắc ý nhìn Trần Thuật:

- Nếu các anh tin tưởng tôi như thế, tôi nhất định không để các anh thất vọng.

- Chuyên gia mở miệng một cái biết ngay có trình độ hay không, tôi và Như Ý thật lòng muốn mời Trần Thuật tới sáng nghiệp cùng, nhưng con người cậu ta, tính toán nhiều, không thích nói thật, suốt ngày đùn qua đẩy lại ... Nào như chị họ, nói một câu là giải quyết hết vấn đề, loại như Trần Thuật, chị họ chém một nhát là ngã lăn xuống ngựa.

Thang Đại Hải nịnh bợ:

- Chị họ lợi hại nhất.

Lý Như Ý vút liềm xỉ đi rồi, giơ ngón cái, giờ gọi hai chữ chị họ thực sự tâm phục khẩu phục:

- Chị họ đã đề ra nguyên tắc và giới hạn, sau này chúng ta phải nghiêm khắc chấp hành, phải đưa vào chế độ của công ty.

Thang Đại Hải hết sức chân thành:

- Tôi đồng ý.

Lý Như Ý lại phụ họa:

Khổng Nhượng Khuê hất hàm hỏi Trần Thuật:

- Em họ, còn cậu thế nào?

Chương 123 : Cảm giác kỳ diệu.

- Cùng sáng nghiệp thì tôi không ý kiến gì, nhưng tôi không thể vô cớ lấy cổ phần công ty, tôi vừa bán kịch bản, trong tay có ít tiền. Chúng ta theo Khổng Khuê nói, tìm chuyên gia đánh giá, đưa ra phương án có hệ thống, xem xem cần đầu tư bao nhiêu, muốn duy trì hai năm thì mất bao tiền ... Sau đó dựa đóng góp của mỗi người chia cổ phần.

Nhờ Khổng Nhượng Khuê gợi ý, Trần Thuật suy nghĩ mạch lạc hơn, nghiêm túc nói:

- Như Ý, anh không cần đầu tư tiền, anh là nghệ sĩ đầu tiên của công ty, cũng là người sáng lập, bản thân đã là đầu tư lớn.

Lý Như Ý nhìn Khổng Nhượng Khuê, thấy cô gật đầu, không ý kiến gì nữa, suy nghĩ của hắn rất đơn giản, hắn chỉ muốn đóng phim.

- Được rồi, chuyện hợp tác đã giải quyết xong.

Thang Đại Hải hồ hởi xoa tay:

- Vạn sự đã đủ, chỉ thiếu gió đông, bây giờ cần một cái tên thật hiền hách để oanh động cả người điếc nữa thôi.

Trần Thuật kiến nghị:

- Cô nhận lời làm người hòa giải cho chúng tôi, vậy tên công ty để cô đặt là tốt nhất.

Không Nhược Khuê không khách khí:

- Vậy đặt tên là Huỳnh Hỏa Trùng (Đom Đóm) đi, Thái Qua Nhi có một bài thơ tên là Huỳnh Hỏa Trùng, các anh có nghe chưa?

- Nghe rồi.

Trần Thuật tuy học chuyên ngành tin tức truyền thông, nhưng lại cực kỳ si mê văn học, ngâm mình trong thư viện không ít năm tháng thanh xuân, bất giác ngâm thành tiếng:

- Đom đóm nho nhỏ, ở trong rừng cây, trong bóng đêm thăm thẳm.

Mây thuật vui vẻ giang rộng đôi cánh.

Mây dòn hết trái tim trong niềm vui

Mây không phải mặt trăng, mây không phải mặt trời

Chẳng lẽ lạc thú của mây thiếu vài phần?

Không Nhược Khuê đọc tiếp, ánh mắt ngọt ngào nhìn Trần Thuật:

- Mây hoàn thành vận mệnh, mây thấp sáng ngọn đèn chính mình.

Tất cả mọi thứ của mây thuộc về mây, mây không phải nợ ơn ai

Mây chỉ phải phục tùng sức mạnh của nội tâm

Mây phát vỡ trời buộc của đêm đen, mây nhỏ nhưng không hề nhỏ bé

Vì toàn bộ ánh sáng trong vũ trụ đều là người thân của mây.

Trần Thuật cũng quay sang nhìn Không Nhược Khuê, cả hai cùng mỉm cười, có niềm vui vô hình nhận nhạo trong tim, thực sự không biết phải hình dung ra sao, cảm giác lúc này cả hai vô cùng kỳ diệu, tựa hồ Trần Thuật nhìn thấy hết thế giới nội tâm của Không Nhược Khuê, khiến y trong tích tắc hiểu ra được nhiều điều, mà y cũng khẳng định, Không Nhược Khuê cũng có cảm giác ấy.

Thực sự là thế, cái cảm giác hết thấy đều không cần nói ra ấy làm tim y đập nhanh hơn, sinh ra tình cảm khác thường ...

- Đến tôi, đến tôi.

Thang Đại Hải bất ngờ nhảy vào, giọng sang sảng đọc:

- Đốt cháy bản thân trong màn đêm tăm tối, để đưa ánh sáng tới phương xa

Toàn bộ hạnh phúc đó đều tự bốc cháy, mây mờ dần trong đêm ...

Lý Như Ý chấn kinh:

- Anh cũng biết bài thơ này à?

- Đương nhiên rồi.

Thang Đại Hải tự tin gật đầu, tay tắt màn hình di động đi, hắn vừa tìm bài thơ này trên mạng:

Cái giọng ông ổng của Thang Đại Hải thực sự là phá hết cảm xúc của bài này, phát luôn cảm giác kỳ diệu lóe lên giữa hai người, Trần Thuật trừng mắt với hắn.

Nhưng phải nói rằng, “Mây nhỏ, nhưng không hề nhỏ bé”, đó là câu thơ Trần Thuật luôn rất thích, vì thế khi Không Nhược Khuê đề nghị lấy tên “Huỳnh Hỏa Trùng”, cảm giác như gặp được tri âm, thì ra cô ấy cũng có suy nghĩ giống mình.

Nghĩ như thế quay sang nhìn Không Nhược Khuê, định tìm lại cái cảm giác vô thanh thắng hữu thanh, toàn bộ ẩn chứa trong một ánh mắt.

Thế nhưng, Không Nhược Khuê đang cúi đầu lướt di động, cái điện thoại của cô cứ suốt ngày báo có tin nhắn.

Thất vọng, vô cùng thất vọng, tâm linh tương thông của chúng ta đi đâu rồi? Cô mau trả cho tôi, Trần Thuật quyết định đợi.

Không Nhược Khuê xem tin xong ngẩng đầu lên thấy hai mắt Trần Thuật sáng rực nhìn mình, tò mò hỏi:

- Có chuyện gì?

- Không có gì.

Trần Thuật tức mình quay đi uống trà:

- Hay, hay, tên Huỳnh Hỏa Trùng này quá hay, như câu “vì mọi ánh sáng trong vũ trụ, đều là người thân của mây”.

Thang Đại Hải hưng phấn như uống xuân dược, trích câu mình thích nhất:

- Ánh sáng ở đây chỉ cái gì, chỉ ánh sao, nói lên điều gì, toàn bộ minh tinh có quan hệ mật thiết với Huỳnh Hỏa Trùng của chúng ta. Minh chứng, chị họ không phải ngồi trước mặt chúng ta đây sao? Tới khi đó Huỳnh Hỏa Trùng chúng ta ánh sao lấp lánh, chiếu rọi trời đất ...

- Được rồi, được rồi, anh trước tiên lập công ty lên rồi hẵng nói cái khác.

Trần Thuật không chút khách khí cắt ngang lời Thang Đại Hải, cái tên này bốc phét là một tác tới trời, anh toàn viên vông không thực tế, trâu nó cũng không muốn nghe anh:

- Cậu cứ có cái bệnh lo xa.

Thang Đại Hải gạt đai:

- Có tiền của tôi, cái mặt của Như Ý và cái đầu của cậu, còn có chuyện gì mà không làm được.

Không Nhược Khuê bỏ điện thoại xuống vào hùa:

- Tôi lấy trà thay rượu chúc Cty Huỳnh Hỏa Trùng tiền đồ như gấm.

- Cảm ơn chị họ.

Thang Đại Hải, Lý Như Ý cùng cụng ly với cô:

Không Nhược Khuê nháy mắt với Trần Thuật:

- Nhân vật Cung Vũ trong Chàng cơ trưởng thích hợp với Như Ý đấy.

Trần Thuật sững người một giây:

- Cô thấy được sao?

- Chuyện do người làm mà.

- Tôi hiểu rồi.

- Anh đừng nên xuất hiện, mọi chuyện để Đại Hải lo.

Không Nhược Khuê nhắc:

- Tôi sẽ chú ý.

Trần Thuật phấn chấn hẳn lên, nếu chuyện này mà thành thì còn gì bằng nữa, càng lúc càng khâm phục cô gái này:

Thang Đại Hải mù tịt:

- Hai người nói chuyện gì thế, tôi chẳng hiểu gì cả.

- Không phải anh biết tra baidu sao?

Lý Như Ý xỏ xiên:

....

Bữa cơm kết thúc, Thang Đại Hải và Lý Như Ý biết điều, kéo nhau bỏ đi trước.

Trần Thuật cùng Không Nhược Khuê xuống lầu, hỏi:

- Lái xe ở gần đây à?

- Không, tôi không muốn để người ta phải đợi quá lâu, nên bảo về rồi.

- Vậy tôi gọi xe giúp cô nhé?

Không Nhược Khuê kéo thấp mũ lưỡi trai xuống, cô thường xuyên chạy khắp nơi ăn uống, cho nên rất biết cải trang, chỉ cần thay đổi cách ăn mặc khác thường ngày một chút là khí chất khác hẳn:

- Tôi rất thích phố đêm của Hoa Thành, chúng ta đi dạo đi.

- Được.

Trần Thuật sao có thể từ chối lời mời như thế được, kiến nghị:

- Chúng ta men theo Châu Giang đi về phía đông, cứ đi như thế sẽ tới tiểu khu nhà cô.

- Anh vẫn nhớ đường cơ à?

Không Nhược Khuê cười hỏi:

- Tiểu khu cao cấp như thế, cả Hoa Thành cũng chỉ có một khu ....

Trần Thuật hồi ức:

- Trước kia tôi hay nói với Lăng Thần, đợi chúng tôi có tiền, sẽ chuyển tới Tử Viên ở, cô ấy nói tôi mơ mộng. Không

ngờ rằng tôi chưa có tiền, cô ấy đã chuyển vào đó ở rồi, từ phương diện nào đó mà nói, năng lực thực hiện ước mơ của nữ nhân cao hơn nam nhân.

- Cô ấy cũng ở trong Tử Viên à?

- Không biết, tôi chỉ ví dụ như vậy thôi.

Trần Thuật lắc đầu:

- Nhưng bây giờ nếu cô ấy muốn vào đó ở thì đủ khả năng rồi.

Chương 123+124: Nam nhân là đồ nói dối.

- Anh vẫn đau lòng sao?

Không Nhược Khuê nhìn Trần Thuật chăm chú:

- Không, đau lòng là thứ tình cảm xa xỉ, không đáng lãng phí trên người cô ấy.

Trần Thuật giọng bình tĩnh vô cùng, nhìn có vẻ đã vô bi vô hi, không có mấy cảm xúc lộ ra, như nói chuyện không liên quan gì vậy:

Không biết vì sao, đột nhiên Trần Thuật đã có thể thản nhiên nói ra một số chuyện quá khứ rồi.

- Thật tốt.

Không Nhược Khuê cười thành tiếng:

- Cô ấy không hiểu cái tốt của anh.

Trần Thuật nhún vai:

- Cô hiểu?

- Tô hiểu.

- Tôi tốt chỗ nào?

- Có vài người không nói rõ được tốt chỗ nào, nhưng không ai thay thế được.

Không Nhược Khuê trả lời bằng một câu hát:

Đây là bài Đôi cánh bí mật của Trương Thiều Hàm, Trần Thuật cao hứng lắm:

- Tôi thích bài hát này.

- Vậy có thích nghe không?

Khổng Nhượng Khuê vén lọn tóc bị gió Châu Giang thổi bay, mắt lấp lánh như sao đêm hồi:

Bất tri bất giác hai người đã đi tới bãi sông, đèn đường xa xa có phần mờ ảo cùng khiến cảnh đêm trở nên mông lung, từng cơn gió cuốn tới xua đi hết cái nóng trong ngày.

- Thích.

Trần Thuật thực sự thích bài hát này, năm xưa Trương Thiều Hàm vang danh nam bắc, y thường xuyên ngâm nga bài này của cô, bài hát này còn là ca khúc chủ đề của bộ phim Chuyện tình biển xanh, bộ phim đó nổi tiếng một thời, Trương Thiều Hàm còn đóng vai nữ chính:

- Vậy tôi hát cho anh nghe.

Khổng Nhượng Khuê dừng bước cười tới hai mắt cong vút tựa trăng non, mái tóc quăn nhẹ tung bay, ngọn đèn phát ra vài tia hồng, làm nền cho bức tranh cô gái tuyệt mỹ, ánh mắt nhìn ra xa ấp ủ tình cảm như ngón trông con thuyền nào đó quay về:

- Mỗi lần kiên cường giữa sự cô đơn bồi hồi

Mỗi lần dù tổn thương cũng không ánh lên những giọt nước mắt long lanh

Tôi biết rằng tôi luôn có đôi cánh vô hình

Đưa tôi bay, bay qua nỗi tuyệt vọng ....

Trần Thuật lần đầu tiên được nghe Khổng Nhượng Khuê hát.

Không, trước kia trên tiết mục ĐTH, y đã nghe rồi, Khổng Nhượng Khuê tham gia một số hoạt động âm nhạc cuối năm cũng thường khoe giọng ca của mình.

Khi đó Không Nhược Khuê cao quý, lãnh diễm, xa cách ngoài ngàn giọng, giọng hát tựa tiên âm, nhưng hát thật hay giả thì không biết được.

Giọng hát quá hoàn mỹ, làm người ta hoài nghi tính chân thật của nó.

Thế giới hóa hoàn mỹ, làm người ta hoài nghi đây có phải là một giấc mộng.

Giờ Không Nhược Khuê ở ngay trước mắt mình, không có sân khấu lộng lẫy, không có dàn nhạc mấy chục người, không có bạn múa, không có hòa âm, không có hàng vạn người xem ...

Chỉ có mặt sông phản chiếu ánh đèn lặn tắt sắc sòng, chỉ có gió mát thổi ù ù, chỉ có một mình Trần Thuật.

Nhưng cô vô cùng chân thật vươn tay ra có thể chạm tới.

Tiếng ca như thế chảy vào trong tim, làm Trần Thuật bất giác cũng đi vào trong lời ca, cảm thụ được ngữ cảnh, tôi cuối cùng nhìn thấy mọi mộng ước đều nở hoa, theo đuổi của tuổi trẻ, tiếng ca thật vang vọng.

Bài hát đã kết thúc Trần Thuật hồi lâu chưa tỉnh lại, giống như trái tim của mình cũng bị tiếng ca đưa đi rồi.

Không Nhược Khuê nghiêng đầu nhìn bộ dạng si ngốc của Trần Thuật, cười rất đặc ý:

- Có phải nghe tới mê rồi không?

- Quá hay.

Trần Thuật hoàn hồn:

- Dễ nghe như hát nhép vậy.

- Anh có ý gì thế, bản tiểu thư đây không thêm hát nhép nhé, tôi từ nhỏ đã luyện giọng, về sau hát ca khúc thịnh hành,

bỏ công sức không ít.

- Tôi ví von vậy thôi mà.

Trần Thuật chân thành nói:

- Cô có thể đứng trên vũ đài hào quang vạn trượng đó, đâu phải là một chuyện dễ dàng, cạnh tranh với đồng nghiệp cùng tuổi, khiêu chiến từ người mới, công chúng soi mói khắt khe ... Có ngày nào không phải dốc hết toàn lực ứng phó?

- Anh hiểu vậy sao?

Không Nhượng Khuê ngạc nhiên:

- Dù sao tôi cũng sắp nổi tiếng rồi mà.

Trần Thuật ưỡn thẳng lưng lên:

- Đợi đến khi tôi thành biên kịch vàng của giới giải trí, cũng phải đối diện với khó khăn và áp lực giống cô ... Cho nên tôi nhập vào thân phận của cô, cảm thụ trước một chút.

Không Nhượng Khuê bĩu môi không thêm nói.

Hai người cứ vậy thong thả dạo bước bên sông, nước chảy róc rách, ánh trăng rục rờ.

Bên bờ sông có trái đường chạy bộ bằng chất dẻo, thi thoảng lại có người chạy vượt qua bọn họ, nhưng không biết rằng cô gái mình vừa chạy sượt qua vai là đại minh tinh Không Nhượng Khuê ... Và Trần Thuật sắp thành biên kịch vĩ đại.

- Tôi vừa nhận một bộ phim.

Không Nhượng Khuê chợt thông báo một tin bất ngờ:

- A, tôi chưa từng nghe nói.

Trần Thuật kêu lên kinh ngạc:

- Là một kịch bản điện ảnh tên Nghịch Lân, tôi rất thích, nữ chính trước đó vì vài vấn đề mà thay đổi, bọn họ tới tìm tôi thảo luận, tôi xem qua kịch bản, thấy không tệ, là vai diễn tôi chưa từng khiêu diễn, cho nên tôi nhận.

Khổng Nhược Khuê mỉm cười:

Là một biên kịch Trần Thuật có chút ghen tỵ với người có kịch bản được cô chọn:

- Là phim hiện đại hay cổ trang?

- Cổ trang, ở thời đại mà ai cũng có giấc mộng đồ long, nam chính lại chính là con rồng duy nhất trên thế gian ... Thế nào, thấy thú vị không?

Khổng Nhược Khuê hào hứng kể:

- Đúng là thú vị thật, tôi rất mong đợi vai diễn đặc sắc nữa của cô.

- Tôi sẽ nỗ lực, gặp được kịch bản hay, tôi sẽ dốc toàn lực, nếu không sẽ là thiếu với bản thân và tác giả.

- Đúng thế, tôi cũng phải nỗ lực viết một kịch bản hay, có thể khiến cô Khổng Khuê xem xong nảy sinh ham muốn cường liệt, không diễn không thể .

- Vậy thì kịch bản tiếp theo đi.

Khổng Nhược Khuê giờ hai năm đắm làm động tác cổ vũ:

- Biên kịch Trần phải thật nỗ lực đấy.

- Được.

Trần Thuật kiên định đáp:

Chẳng biết sao thời gian trôi qua nhanh thế, quãng đường ngắn như thế, bất tri bất giác bọn họ đã tới Tử Viên ở bên đê Châu Giang, tiểu khu Khổng Nhược Khuê cư trú.

Trần Thuật chỉ bậc thang đá cao ba bốn mét:

- Đi lên đây là thấy cửa tiểu khu nhà cô rồi.
- Phiên biên kịch Trần đưa tôi về nhà.

Không Nhược Khuê hơi cúi người cảm ơn:

- Sao mà phiên được, có thể đưa đại minh tinh Không Khuê về nhà là chuyện vô số nam nhân mơ mộng.

Trần Thuật đặt hờ tay lên ngực trái, cúi mình đáp lễ:

- Lại còn được nghe giọng ca của cô Không Khuê, dù đưa mười lần, trăm lần cũng đáng.
- Thật không?
- Đương nhiên là ...

Trần Thuật chưa nói hết đã giật mình cảnh giác:

- Cô định làm gì?

Từ cái lần Trần Thuận thuận miệng hứa mỗi ngày mời Không Nhược Khuê một suất sa lát, y liền trở thành con nợ, thế là y rút ra được một bài học, ngàn vạn lần đừng tùy tiện hứa hẹn với một cô gái, cô ấy sẽ coi là thật.

- Cho anh một cơ hội mơ ước thành sự thật.

Không Nhược Khuê khoanh tay trước ngực, bộ dạng tôi xem trọng anh:

- Nếu biên kịch Trần thấy đưa tôi về là điều vô số nam nhân mơ mộng, vậy công việc trong mơ này sẽ giao cho anh ... Có thấy cảm động không?

Biết ngay mà, Trần Thuật vội phân bua:

- Tôi chỉ nói mà thôi, tôi không có ý đó ...
- Nói như vậy vừa rồi lời biên kịch Trần nói chỉ đều là lời nói dối? Đưa tôi về cũng là trái lòng? Vì tôi mà viết kịch bản

là giả? Khen tôi hát hay là lừa gạt phải không?

Không Nhược Khuê lạnh giọng chất vấn liên tiếp:

- Không phải, tôi không có ý đó.

Trần Thuật toát mồ hôi hột:

- Vậy anh có ý gì?

- Tôi ..

- Hừm, nam nhân các anh đều có tên là Nói Dối.

Vì không để Không Nhược Khuê sửa tên toàn bộ nam nhân trên đời, Trần Thuật đành chấp nhận hiệp ước bất bình đẳng. Rõ ràng là cô có xe riêng, nhưng lại muốn tôi đưa cô về, không phải là quá đáng sao?

Đáng lẽ ra phải là ngày ngày cô phải đưa tôi về mới đúng.

Đi hết bậc thang đá, Không Nhược Khuê đứng lại dưới hàng cọ cao lớn trước cổng tiểu khu, ánh trăng xuyên qua tán lá, thẫm thấu xuống dưới, chiếu lên khuôn mặt cô, khoảng sáng tối đan xen nhau, càng tăng thêm cảm giác mộng ảo.

Thật là đẹp! Tích tắc Không Nhược Khuê quay lại, đôi mắt luôn sáng ngời chợt có thêm chút dịu dàng, giống giọt nước dính trên lá liễu sau trận mưa xuân, Trần Thuật thấy tim mình lỗi nhịp.

- Anh nói, trước kia lý tưởng của anh là đợi có tiền rồi sẽ chuyển vào Tử Viên, bây giờ còn ý nghĩ đó nữa không?

Không thể nào, thế này không phải nhanh quá à, Trần Thuật khựng người:

- Ý cô là gì?

- Tôi có thể giúp anh, trong tiểu khu thường có nhà cho thuê, nếu anh muốn tới, tôi có thể sai người tìm phòng giúp anh ...

Khổng Nhượng Khuê như đoán được suy nghĩ của Trần Thuật, co chân đá vờ:

- Anh nghĩ đi đâu vậy hả? Tôi thềm vào mà ở với anh.

Chương 125: Truy bắt.

- Vậy thì tôi yên tâm rồi.

Móa, cô gái này quá thông minh, chỉ một phản ứng nhỏ của mình mà nhận ra rồi, Trần Thuật cười, ở cùng Khổng Nhượng Khuê là chuyện rất thoải mái, vì cô rất thông minh, nói chuyện không cần tốn sức, cô cũng rất thoải mái, nên nói chuyện không cần phải dè dặt. Hai người mặc dù quen nhau chưa lâu, nhưng lại như bạn bè lâu năm.

Bảo an ở cửa cứ nhìn về phía này suốt, Khổng Nhượng Khuê không tiện dừng lại quá lâu nếu không gây chú ý:

- Tôi về đây.

- Ừ, đi xa như vậy, cô mau về nghỉ đi.

- Anh cũng về đi.

- Được, tôi bắt xe.

Trần Thuật rút di động ra định đặt xe:

- Không cần đâu.

Khổng Nhượng Khuê chỉ chiếc xe RV từ xa đi tới đang nháy đèn pha báo hiệu:

- Lái xe sẽ đưa anh về.

Trần Thuật nhìn trân trân, cái xe đó ..., chẳng phải là xe của Khổng Nhượng Khuê hay sao, cô gái ơi, cô chơi trò gì thế.

- Nhìn cái gì mà nhìn?

Khổng Nhượng Khuê có hơi đỏ mặt như bị Trần Thuật nhìn ra suy nghĩ trong lòng, chống hông làm ra vẻ ngang ngược che

dấu sự lúng túng:

- Tôi cho lái xe về nhà nghỉ ngơi một chút không được à? Anh không ngồi thì thôi.

- Có, có chứ, hoàn toàn không thành vấn đề.

Trần Thuật di chuyển ánh mắt, cười lấy lòng, giờ chưa nổi tiếng, phải tiết kiệm chút, từ đây về nhà đi qua nửa thành phố chứ ít gì:

- Ai có xe sang để ngồi lại đi xe taxi, tôi chẳng ngốc.

- Toàn thiên hạ, anh là kẻ ngốc nhất.

Không Nhược Khuê bĩu môi:

- Cô nói như thế thì coi Thang Đại Hải với Lý Như Ý là gì? Bọn họ không phải là người à?

Không Nhược Khuê không thèm nói thêm câu nào với y, quay ngoắt người bỏ đi, nhìn cái mặt đó làm cô có kích động muốn đá một phát.

Không gian bên trong xe rất rộng rãi, không khác gì căn nhà nhỏ, có bàn nhỏ có tủ lạnh, TV treo trần, Trần Thuật ngồi xuống chiếc ghế, không biết làm loại da gì ôm lấy người hết sức thoải mái, không khí có mùi hương chanh man mát, làm người ta như ở không gian khác, yên tĩnh, dễ chịu, không hề giống đang trên xe.

Chính vì thế Trần Thuật càng nhận ra khoảng cách hai người lớn thế nào, cô gái vừa còn gần trong gang tấc liền trở nên xa xôi vô tận, y áp xuống tình cảm lạ vừa dâng lên trong lòng.

.....

Giải trí Nhạc Hải, Từ Vĩnh Uy ở trong văn phòng cùng một đạo diễn mới lên thảo luận một hạng mục hợp tác thì điện

thoại ở trên bàn reo lên, hắn xin lỗi một tiếng nhắc điện thoại lên, có chút không thoải mái vì bị làm phiền:

- Chuyện gì thế hả?
- Ông chủ, có người muốn gặp ạ.

Từ Vĩnh Uy bực mình:

- Không gặp.

Nhưng thư ký không cúp máy mà nói nhỏ:

- Là cảnh sát, bọn họ vốn tới tìm giám đốc Lưu, nhưng giám đốc Lưu không có mặt, cho nên muốn tìm ông chủ nói chuyện.

- Tìm tôi nói chuyện?

Từ Vĩnh Uy lòng trầm xuống, có linh cảm xấu:

- Giám đốc Lưu đâu?

- Tôi không biết ạ, sáng nay giám đốc Lưu không tới văn phòng, tôi gọi điện thoại cũng không ai nghe máy.

- Gọi tiếp.

Từ Vĩnh Uy cố áp lửa giận trong lòng xuống, trầm giọng ra lệnh:

- Mời các đồng chí cảnh sát vào.
- Vâng thưa ông chủ.

Cúp điện thoại rồi Từ Vĩnh Uy đi tới trước mặt vị đạo diễn:

- Đạo diễn Hoàng, thực sự xin lỗi, tôi có chuyện khẩn cấp phải xử lý, chúng ta lúc khác trò chuyện nhé? Tôi hết sức hứng thú với câu chuyện của đạo diễn Hoàng, có cơ hội nhất định sẽ hợp tác.

- Vâng, tôi đợi tin tức chủ tịch Từ.

Đạo diễn Hoàng khách khí đứng dậy bắt tay, chuẩn bị đi:

Từ Vĩnh Uy vừa mới tiễn đạo diễn Hoàng ra cửa thì thư ký đã dẫn hai cảnh sát mặc thường phục đi tới.

- Ông chủ, đây là cảnh sát Vạn và cảnh sát Hùng từ Linh Sơn tới.

Cô thư ký giới thiệu:

- Còn đây là chủ tịch Từ của chúng tôi.

Từ Vĩnh Uy lần lượt bắt tay hai viên cảnh sát, bảo thư ký tiễn đạo diễn Hoàng mời bọn họ vào phòng, ngồi xuống rồi mời thuốc nước:

- Hai đồng chí cảnh sát từ ngàn dặm xa xôi tới Hoa Thành, không biết công vụ gì?

- Chủ tịch Từ có biết Lưu Căn Phát không?

Cảnh sát Hùng đưa tay từ chối không nhận thuốc lá, hỏi thẳng vào vấn đề:

Từ Vĩnh Uy ra chiều ngẫm nghĩ:

- Lưu Căn Phát à? Chưa nghe bao giờ.

- À, đó là tên trước kia của hắn, giờ dùng tên giả là Lưu Long.

Cảnh sát Vạn bổ xung:

- Lưu Long là tổng giám đốc kiêm phó chủ tịch công ty chúng tôi, tôi tất nhiên là biết.

Từ Vĩnh Uy tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Không ngờ trước kia tên là Lưu Căn Phát, che đậy thật kỹ.

- Chuyện hắn che đậy còn nhiều lắm, anh xem cái này đi.

Cảnh sát Vạn lấy một bản tài liệu từ cặp da mang theo bên người:

Từ Vĩnh Uy nhận lấy, vừa xem dòng đầu tiên đã có cảm giác mặt tối đen, đợi khi xem hết, mãi mới nói được:

- Những chuyện này đều là thật sao?

- Đúng, chúng tôi đã có lệnh bắt giữ, tới nhà hắn, trong nhà không có ai, tới công ty tìm cũng không thấy, cho nên chúng tôi hi vọng chủ tịch Từ phối hợp, cung cấp địa điểm mà Lưu Căn Phát có thể ẩn nấp.

- Tôi làm sao biết được.

Từ Vĩnh Uy dùng dùng nổi giận, đứng bật dậy nắm chặt tay:

- Nếu tôi mà biết hắn là người như thế thì không cần các anh tới, tôi đã đích thân bẻ tay hắn đưa tới cục rồi.

- Cảm ơn chủ tịch Từ.

Cảnh sát Vạn khách khí nói:

- Có điều anh và hắn làm đồng nghiệp bao năm, chẳng lẽ không biết chút gì sao? Loại chuyện này mong chủ tịch Từ không nên che dấu, nếu không là bao che tội phạm.

- Tôi tất nhiên không bao che, loại người này ai ai cũng phải bắt, làm cái chuyện độc ác như vậy còn xứng làm con người nữa không?

Từ Vĩnh Uy lời lẽ đanh thép:

- Tôi thực sự không biết, vừa rồi thư ký gọi điện cho tôi nói các anh tới tìm Lưu Long, tôi còn không biết là hôm nay hắn không tới văn phòng ... Nếu các anh đã tới cả nơi ở, vậy tôi thực sự không biết hắn đi đâu.

- Vậy hắn có nơi ở nào khác ngoài Hoa Thành không?

Cảnh sát Hùng trầm giọng hỏi, người này nói nghe rất hay, nhưng từ đầu tới cuối chủ yếu lặp lại ba chữ “tôi không biết”:

- Chuyện này tôi thực sự không biết, để tôi cung cấp số di động của hắn, các anh liên hệ thử xem.

- Chúng tôi đã liên hệ, máy tắt từ lâu.

- Vậy còn ngân hàng, các anh theo dõi chưa?

- Rồi, từ lúc vụ án xảy ra tới giờ, hắn không quẹt thẻ chi tiêu gì.

- Thế thì tôi thực sự không có cách nào cả.

Từ Vĩnh Uy áy náy nói:

- Tôi thực sự không biết chuyện của hắn, nếu mà biết đã không để hắn tiếp tục ở lại công ty. Chúng tôi là công ty làm văn hóa, phải tuân thủ giới hạn làm người, chuyện này mà truyền đi, sẽ ảnh hưởng cực kỳ ác liệt tới công ty chúng tôi. Nếu hắn chủ động gọi điện cho tôi, tôi sẽ ngay lập tức liên hệ với các anh.

- Vậy cảm ơn chủ tịch Từ.

Hai viên cảnh sát không còn cảnh nào khác, không muốn lãng phí thời gian với loại người này nữa, đứng dậy cáo từ:

Tiền khách đi rồi, mặt Từ Vĩnh Uy âm trầm như trời sắp đổ mưa, đi qua đi lại hồi lâu vô kế khả thi, Lưu Long dính vào việc này thì hết cứu rồi, thật không ngờ phía kia chơi ác như thế, đã cầm tiền rồi mà còn đẩy người ta vào đường cùng, đánh giá thấp bọn chúng rồi.

Tuy nhiên giờ không phải là lúc truy cứu chuyện này nữa, giờ phải làm sao phải xử lý trước khi mọi thứ bung bét, ấn nút liên hệ với thư ký:

- Tới phòng tôi một chuyến.

Chương 126:

Trần Thuật nhận được điện thoại của Thái Chiêu vào giờ nghỉ trưa ở công ty, hôm nay công việc bận rộn, gọi cơm trưa tới văn phòng ăn, ăn xong từ chối cốc trà mà thư ý đưa vào, rời tòa nhà Đông Chính, tới quán cà phê ở gần đó.

Giống như mọi khi Thái Chiêu đã pha trà đợi sẵn rồi.

Trần Thuật gật đầu cảm ơn:

- Xảy ra chuyện gì? Có phải tình huống vượt ra ngoài không chế không?

- Tôi luôn theo dõi tình huống bên đó, tiền kỳ xử lý rất tốt. Cái khu mỏ của Lưu Long ở Tiểu Ngư Sơn bị vũ cảnh tỉnh không chế, một số nhân vật trọng yếu bị cảnh sát đưa đi, cả sổ sách cũng bị thu giữ. Có điều tên Sư Tử thay Lưu Long quản lý khu mỏ đã chạy mất, hắn không ở trong khu mỏ mà ở bãi tha mà gần đó, hắn đào một cái hang, xây căn nhà đá, ai mà ngờ hắn có thứ sở thích đó.

- Cảnh giác đấy.

Trần Thuật ghi nhớ cái tên Sư Tử này, có câu thơ khôn đào ba hang mà, đào vài cái hang để ẩn nấp thì có thể hiểu, nhưng đào ở nơi người chết thì rõ ràng không phải tư duy của người bình thường:

Chỉ nghe vậy thôi cũng đủ biết tên này là nhân vật nguy hiểm.

Kẻ như vậy thoát rồi, rắc rối rồi đây.

- Sư Tử chạy mất, tất nhiên là báo tin cho Lưu Long, khi cảnh sát phía Linh Sơn tới Hoa Thành bắt người thì không thấy tung tích Lưu Long nữa rồi, bọn họ tới Cty Nhạc Hải, Từ Vĩnh Uy một mực nói không biết ...

Thái Chiêu áy náy nói:

- Xin lỗi anh Trần, anh giao việc cho tôi làm, vậy mà tôi làm không tốt, đáng lẽ phải cho người bám sát Lưu Long mới đúng.

- Chuyện này không thể trách cậu được.

Trần Thuật dùng không ít tiền do Thang Đại Hải tài trợ thao tác chuyện này, ai ngờ để con cá lớn chạy mất, chẳng thể trách ai, bọn họ đều không phải chuyên môn làm mấy việc này:

- Ai mà ngờ lại có con sư tử chạy thoát, chuyện này cho dù là tôi xử lý cũng chẳng thể làm tốt hơn, cậu không cần tự trách làm gì.

- Cảm ơn anh Trần.

Thái Chiêu thâm thở phào, hẳn biết mình gây sự cố lớn:

Trần Thuật nhú mày lo lắng:

- Nhưng Lưu Long và Sư Tử trốn thoát, chuyện sẽ khó giải quyết đấy. Vốn định tổng thẳng hẳn vào tù, nhưng giờ lại thành đào cho mình một cái hố lớn, loại như Lưu Long sẽ không ngoan ngoãn bỏ trốn đâu, chắc chắn sẽ báo thù.

- Vậy chúng ta phải làm thế nào bây giờ.

Thái Chiêu xin ý kiến:

- Thứ nhất, dùng mạng lưới quan hệ của cậu chú ý mật thiết chuyện truy tìm Lưu Long và Sư Tử, phát hiện tung tích của chúng là báo ngay cho cảnh sát. Chuyện lớn thế này, phía cảnh sát cũng có áp lực.

Trần Thuật trầm tư:

- Thứ hai ... Người trong giới biết chuyện chưa?

- Tạm thời chưa biết, Từ Vĩnh Uy làm công tác bảo mật rất tốt.

- Vậy thì chúng ta giúp Lưu Long tuyên truyền một phen.

- Tôi hiểu rồi.

Thái Chiêu biết lại có vụ làm ăn nữa để làm, cung kính hỏi:

- Anh Trần, còn sai bảo chuyện gì khác không ạ.

- Không cần, cậu phụ trách hai chuyện này đi, tự tôi lo chuyện thứ ba.

Trần Thuật cầm cốc trà lên, trầm giọng nói:

.....

- Này, nghe nói chưa? Phía Nhạc Hải xảy ra chuyện rồi, thấy bảo bọn họ dính líu tới án mạng đấy.

- Đâu chỉ án mạng? Tội bọn họ lớn lắm, hình như cả ông chủ Từ Vĩnh Uy cũng ôm tiền bỏ trốn rồi.

- Khiếp thật, tôi biết mà, thằng cha đó trông hắc ám lắm, mấy ngày trước bọn họ còn tổ chức lễ công bố giới thiệu quay phim mới hợp tác với phía Hoa Mỹ, không ngờ đã đi đòi nhanh như vậy, bộ phim đó chắc là hỏng.

- Hỏng chứ còn sao, chứ ai mà đi hợp tác với bọn giết người, nếu là tôi dù nhận tiền đầu tư rồi tôi cũng trả ...

Vậy là chỉ trong một đêm đủ loại tin tức về Nhạc Hải lan truyền rộng rãi ở giới giải trí, xôn xao không nhỏ.

Có người nói là Nhạc Hải có vấn đề về kinh doanh, người lại bảo Từ Vĩnh Uy dính líu xã hội đen, sử dụng thủ đoạn không chính đáng khổng chế nghệ sĩ, cũng có người nói trong tay Từ Vĩnh Uy có mấy án mạng trong tay.

Tất cả mọi mũi giáo đều chĩa vào Từ Vĩnh Uy, lôi hẳn ra trước tòa án dư luận, còn Lưu Long lại chẳng mấy ai nhắc tới.

- Giám đốc Trương, tôi không bỏ trốn, chuyện này không liên quan gì tới tôi, tôi vẫn đang làm việc ở công ty ... Tôi

nhận điện thoại của anh ở văn phòng đấy.

- Anh Lý, chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy mà anh không tin tôi à? Anh yên tâm, bộ phim kia của chúng ta nhất định khởi quay đúng hạn, mỗi đồng anh đầu tư sẽ nhận được báo đáp tương xứng.

- Thực sự không phải tôi mà là Lưu Long ... Lưu Long phạm pháp ở quê, cảnh sát tới công ty bắt người, hấn chạy mất rồi nên mọi thứ đổ hết lên đầu tôi ... Tôi là nạn nhân ...

Từ Vĩnh Uy muốn nổi điên.

Hắn nhận điện thoại suốt cả một buổi sáng, phải khô cổ mọi miệng giải thích chân tướng cho nhà đầu tư, đối tác, đạo diễn, nghệ sĩ với cả bạn bè.

Cứ cúp một cuộc điện thoại lại có cuộc điện thoại khác, chẳng kịp nhìn xem ai gọi, tắt máy luôn.

Hắn không chịu được nữa rồi.

- Ông chủ, uống trà.

Thư ký đem trà đã pha xong đi vào:

- Uống cái rằm.

Từ Vĩnh Uy vung tay hất văng cả khay trà, nước trà tung tóe, mảnh vỡ khắp phòng, hấn chẳng bận tâm:

- Lưu Long đâu? Cái thằng ngu xuẩn đó chạy đi đâu rồi?

- Ông chủ.

Thư ký bị trà nóng làm bỏng tay không dám kêu một lời:

- Tôi vẫn gọi điện cho giám đốc Lưu, nhưng tới giờ không có ai nghe máy, tôi cũng nhờ các đồng nghiệp khác nghe ngóng tin tức, nếu có tin, họ sẽ báo ngay.

- Làm ra chuyện ngu xuẩn là bỏ trốn, muốn tôi chùi đất thay cho hấn ... Quân khôn kiếp.

Từ Vĩnh Uy toan thân bức bối, nói lỏng cổ áo sơ mi, chửi om xòm:

- Vâng, không ai ngờ giám đốc Lưu lại làm ra chuyện như vậy ...

Thư ký rồi rít phụ họa:

- Còn gọi hấn là giám đốc Lưu nữa à?

Từ Vĩnh Uy càng giận:

- Công ty chúng ta phải phân rõ quan hệ với hấn, nếu không sẽ ảnh hưởng tới hình tượng cả công ty và nghệ sĩ, những hạng mục có hấn tham gia cũng phải chặt đứt hết ... Lấy tài khoản chính thức của công ty phát thông báo, nói Lưu Long phạm pháp là đi ngược lại với tinh thần kiến thiết văn hóa của công tin, đối lập với giá trị quan mà chúng ta kiên trì. Chúng ta sẽ tích cực phối hợp với cảnh sát để điều tra tất cả hành vi phạm pháp của Lưu Long, đồng thời xin lỗi những người bị ảnh hưởng bởi sự kiện này. Bảo phòng quan hệ xã hội và phòng pháp luật phối hợp, đem công bố này phát ra. Bảo họ làm nhanh vào, chuyện này càng trì hoãn càng bất lợi cho công ty.

- Vâng, tôi sẽ an bài ngay ạ.

Thư ký gọi điện thoại ngay trước mặt Từ Vĩnh Uy, an bài xong xuôi đi tới sau lưng hấn, tháo kính ra, xoa bóp đầu và huyết thái dương, giọng nũng nịu xen lẫn bất bình:

- Rõ ràng là Lưu Long phạm tội, vậy mà mọi chuyện lại đổ lên đầu ông chủ.

- Có kẻ cố ý bôi nhọ tôi.

Từ Vĩnh Uy hai mắt âm u:

- Kẻ nào ác độc vậy chứ?

- Ha ha ha, vào nghề bao năm, đắc tội với bao người như thế, giờ gặp phải chuyện, có kẻ nào mà không nhảy ra đập thêm vài phát, có thể là bất kỳ ai.

Từ Vĩnh Uy khép mắt lại, có vẻ rất hưởng thụ sự phục vụ của thư ý, đôi tay mềm mại, thủ pháp thuần thục đúng là giúp hấn thả lỏng không ít, suốt từ sáng tới giờ đầu óc cứ căng như dây đàn, không lơ lửng chút nào, không suy nghĩ được gì thấu đáo:

Giờ trong lòng bình tĩnh hơn thì lại có cảm giác không lành.

Chương 127: Vì chính nghĩa.

- Ông chủ, có phải trong lòng nghi ngờ ai không?

Thư ký tò mò hỏi, xưa nay ở công ty, ông chủ rất uy nghiêm, cho dù là nghệ sĩ hàng đầu công ty đối diện với ông chủ không dám thờ mạnh, chưa bao giờ mỗi một thế này, thờ thế hỏi:

- Lý Như Ý.

Từ Vĩnh Uy rít từng chữ một qua kẽ răng, cái tên này đã nảy ra trong lòng hấn ngay từ lúc sự việc phát sinh:

- Lý Như Ý sao, không thể nào, anh ta lấy đâu ra bản lĩnh lớn như thế, nếu anh ta lợi hại thì đã không như thế bao năm ..

Thư ký thấy khó tin:

- Với lại chẳng phải công ty đã trả lại hợp đồng cho anh ta rồi sao, sao lại còn đối phó với Lưu Long?

- Vì hấn ôm hận trong lòng, vả lại chuyện này tất nhiên không phải Lý Như Ý trực tiếp làm, mười tên như hấn cũng không đủ thủ đoạn ... Nhất định là kẻ sau lưng hấn làm, khả

năng cao là tên Trần Thuật kia. Tên đó nhìn một cái là biết không phải kẻ tốt đẹp gì, một con rắn độc ẩn dưới gương mặt hiền lành, bất cần một chút là bị y cắn chết ngay ... Chuyện này chỉ có thể là y làm mà thôi.

Từ Vĩnh Uy càng nói càng khẳng định, không thể nào có chuyện trùng hợp ở đây được, hắn đã xem tài liệu cảnh sát mang tới, nếu Lưu Long mà bị bắt thì đời này đừng hòng ngóc đầu lên được, xử nhẹ cũng đưa ra pháp trường đom một cái:

Sau đó Lưu Long bỏ trốn, hắn hết sức che đậy, đối phương đổ tội lên đầu hắn, thế là hắn phải tự tay đẩy Lưu Long ra, phân rõ giới tuyến, như vậy không thể cung cấp cho Lưu Long bất kỳ sự hỗ trợ nào về tiền bạc hay phương diện khác được nữa.

Như vậy Lưu Long sẽ bị cô lập, chuyện bỏ trốn càng khó khăn, là khả năng thoát được không cao ... Lưu Long bị bắt rồi thì công ty cũng thôi hoắc, lời người đáng sợ, dù sao Lưu Long là tổng giám đốc công ty, nếu bảo chuyện hắn làm không dính líu gì tới công ty, ai mà tin?

Chuyện này sẽ làm Nhạc Hải lao đao một thời gian.

- Nhưng mà vì sao lại muốn đối phó với Lưu Long, bọn chúng muốn gì chúng ta đều cho hết mà, Lưu Long khi đó phối hợp như thế ...

Thư ký vẫn không hiểu:

- Đây cũng là điều tôi đang nghi hoặc.

Từ Vĩnh Uy xua tay, ra hiệu thư ý không cần xoa bóp nữa, hắn ngồi thẳng dậy, mặt trầm tư:

Giả sử chuyện này đúng là do tên Trần Thuật đó làm vậy vì sao y lại làm thế, dồn Lưu Long vào đường cùng đâu được gì, nếu cầm tư liệu này trong tay, chẳng phải uy hiếp có được nhiều lợi ích hơn hay sao? .... Khi đó hắn vì giữ Lưu Long

nên bất chấp tổn kém đồng ý điều kiện của đối phương rồi ...
Thù oán gì mà lại phải hủy Lưu Long mới cam tâm.

Chẳng lẽ không phải là bọn chúng.

Không, chắc chắn là chúng, có lẽ chúng biết Lưu Long sẽ không bỏ qua, sẽ tìm mọi cách báo thù? Nhưng làm sao chúng biết, Lưu Long sẽ báo thù.

Ánh mắt Từ Vĩnh Uy nhìn thư ký xinh đẹp bắt đầu hiện lên chút nghi ngờ.

.....

- Vì chính nghĩa.

Trần Thuật trả lời hết sức thản nhiên:

Thang Đại Hải làm động tác ngoáy lỗ tai, sau đó hỏi lại:

- Cậu nói cái gì cơ, vì cái gì cơ, nói lại nghe coi.

- Vì chính nghĩa, vì bản thân được yên lòng.

Trần Thuật lặp lại lần nữa:

- Cậu nói cậu đưa Lưu Long vào tù không phải vì giúp Như Ý báo thù rửa hận mà là vì chính nghĩa và an lòng ấy hả?

Thang Đại Hải trừng trừng nhìn Trần Thuật, có vẻ thấy lý do này hơi khó tiếp nhận:

Chuyện ở Nhạc Hải truyền bá xôn xao như thế, Thang Đại Hải và Lý Như Ý tất nhiên không thể không biết, vì vậy vội vàng gọi điện thoại cho Trần Thuật, sau đó tụ tập ở quán cà phê dưới Đông Chính.

Lưu Long đột nhiên bị cảnh sát truy nã, thế nào cũng liên quan tới Trần Thuật.

Đối diện với sự truy hỏi của hai tên không có công ăn việc làm đáng hoàng, Trần Thuật đưa ra đáp án “vì chính nghĩa.”

- Đúng thế đấy.

Trần Thuật khẳng định lần nữa:

- Có gì không ổn à?

- Không phải, cậu đâu phải là người thích lo chuyện bao đồng.

Thang Đại Hải vẫn không tin:

- Phí bao nhiêu công sức, đắc tội với bao người ... Chỉ vì chính nghĩa ấy à?

Trần Thuật cầm cốc trà lên:

- Thế còn chưa đủ à?

- Đủ, quá đủ ấy chứ, siêu anh hùng tiêu diệt kẻ ác, giải cứu thế giới đều vì thế mà.

Thang Đại Hải dài giọng, nghe thành phần chế nhạo nhiều hơn là khen ngợi:

- Không phải lần trước tôi bảo Như Ý kể tính cách con người của Từ Vĩnh Uy và Lưu Long sao, nghe xong tôi đã quyết định tìm điểm đột phá từ Lưu Long. Từ Vĩnh Uy là kẻ rất cảnh giác, khó mà nắm được thóp. Mới đầu chỉ định giúp Như Ý giải trừ hợp đồng, nhưng trong quá trình tìm hiểu nhược điểm của Lưu Long mới thấy một chuyện mà tôi không muốn thấy ... Thế nên tôi không làm chuyện này, sợ là thời gian dài không ngủ ngon.

Trần Thuật buông một tiếng thở dài, bản thân y cũng đâu muốn dính líu nhiều chuyện như vậy, y còn giấc mộng nổi tiếng nữa, ai rảnh làm siêu anh hùng giải cứu thế giới, nhưng đôi khi chúng ta chẳng hiểu nổi bản thân, tóm lại là đã làm rồi, người khác nghĩ gì đành kệ:

- Sao khi đàm phán không lấy ra ném vào mặt hắn?

- Nếu tôi mang tài liệu đó ra, Lưu Long biết mình chỉ còn đường chết, thế nào cũng chó cùng rứt dậu, có thể làm ra bất kỳ chuyện điên cuồng gì. Còn Từ Vĩnh Uy biết không cách nào cứu Lưu Long, sẽ chặt đứt liên quan, giữ chặt lấy hợp đồng của Như Ý, đàm phán điều kiện khác với chúng ta ...

Trần Thuật mệt mỏi, nhớ Khổng Nhược Khuê vô cùng, nếu là cô, hai người chỉ cần một câu nói, một ánh mắt là đủ hiểu nhau, đâu cần nhiều lời tốn nước bọt như thế:

Í, sao lại nhớ tới chân to rồi?

Gần đây cứ hay như thế, vô duyên vô cớ lại có hình bóng hiện ra trong đầu.

- Thế sao lúc lấy được hợp đồng rồi, chúng tôi hỏi cậu có phải chuyện được giải quyết rồi hay không, cậu nói là giải quyết rồi, sao còn nhiều chuyện như thế.

Thang Đại Hải chưa thôi hành hạ Trần Thuật:

- Vì tôi không muốn để các anh bị cuốn vào.

Trần Thuật khổ sở trả lời:

- Dù sao đây chẳng phải chuyện hay ho, lại còn nguy hiểm ... Tài liệu do tôi lấy được, để tôi xử lý là được, nếu có di chứng gì thì không khiến chúng ta toàn quân bị diệt.

Ai mà chắc được chuyện mình làm sẽ thành công chứ, ví như bây giờ, Lưu Long và Sư Tử chạy thoát, y phải cẩn thận đề phòng, tránh bị chúng báo thù.

- Tóm lại là cậu muốn nổi tiếng một mình.

Thang Đại Hải đăm bàn kết luận:

- Đúng.

Lý Như Ý gật đầu:

- Được rồi, được rồi, hai anh cũng không cần phải ngọt nhạt nữa.

Trần Thuật bực mình:

- Chuyện nguy hiểm như vậy, các anh tham gia làm gì?

- Đây là chuyện của tôi, sao lại bảo tôi tham gia làm gì? Có nguy hiểm thì cũng phải là do tôi chịu.

Lý Như Ý chỉ trích:

- Cậu nói thế là không được, khi đó Flower3 chúng ta đi đàm phán với Từ Vĩnh Uy đàm phán đã thống nhất chung hưởng vinh diệu, chia sẻ hiểm nguy. Bây giờ hai cậu định đá tôi ra biến thành Flower2 à?

Thang Đại Hải hùng hổ mắng:

- ....

Nhìn thấy Trần Thuật bị mình nói cho á khẩu, Thang Đại Hải lấy tư thế kẻ chiến thắng hỏi:

- Nói, tiếp theo chúng ta làm gì?

Trần Thuật lắc đầu:

- Không làm gì cả.

Thang Đại Hải hăm dọa:

- Có muốn tuyệt giao không?

- Thực sự là không phải làm gì.

- Đi thôi.

Thang Đại Hải đặt cốc cà phê xuống bàn, gọi Lý Như Ý:

- Tuyệt giao, sau này chúng ta không quen tên này nữa.

Lý Như Ý ngồi im không nhúc nhích:

- Thấy bảo Lưu Long chạy rồi à?

- Tạm thời chưa bắt được.

- Trước kia Nhạc Hải tuyển một nhà sản xuất phim, hắn nói đùa là, bán thịt trên người Lưu Long đủ quay một bộ phim, Lưu Long cười ha hả, không để trong lòng, vẫn uống rượu nói cười, còn xưng huynh gọi đệ. Rồi lại thêm một thời gian nữa, nghe nói nhà sản xuất đó tham ô công quỹ nên vào tù ...

Lý Như Ý lo lắng nhìn Trần Thuật, hắn hiềm khi nói dài như vậy:

Chương 128: Tình huống đột phát.

- Cậu muốn nói gì?

Thang Đại Hải sốt ruột, đáng lẽ đứng lên đập bàn bỏ đi chứ, lại nói gì thế, nói còn không rõ ràng:

Lý Như Ý cau kinh giải thích:

- Ở Nhạc Hải không ai không biết Lưu Long là kẻ có thù ắt báo, bề ngoài lúc nào cũng tươi cười thân thiện, nhưng là kẻ nhỏ nhen so đo tính toán. Lần này Trần Thuật làm hắn ngã đau như vậy, coi như nửa đời sau hắn ở trong tù rồi, nếu hắn báo thù sẽ là chuyện sống chết.

- Báo thù thì báo thù, chúng ta còn đang bận vì không tìm thấy hắn đây, tới khi đó làm cái bao tải lớn, nhét hắn vào, mang tới đồn công an là xong.

Thang Đại Hải hưng phấn lắm:

- Bọn chúng sẽ không công khai tới kiếm chuyện đâu, mà chỉ đâm sau lưng thôi.

Lý Như Ý bất mãn:

- Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, nếu chúng đợi Trần Thuật ở trên đường về, từ trong góc tối nào đó nhảy ra tập kích thì sao?

- Không phải lo, tôi điều vài người từ phòng bảo an của công ty, toàn là quân nhân xuất ngũ, một ngày 24 giờ bám sau đít Trần Thuật. Lưu Long dám tới thì chỉ có đi không có về.

Thang Đại Hải đứng đưng, với người có tiền mà nói, rất nhiều việc thực sự chả là cái gì cả:

Khó có tiếng nói chung với người có tiền, Trần Thuật cười khỏ:

- Anh bảo một đám người suốt ngày theo sau đít tôi thì tôi còn làm được gì nữa? Với lại đây không phải kể lâu dài, anh đâu có biết khi nào Lưu Long xuất hiện, đúng không? Ba năm hần không xuất hiện thì những người kia theo tôi ba năm à?

- Không sao, coi như là họ tới chỗ cậu làm việc, công ty trả lương cho họ.

Thang Đại Hải vỗ ngực bồm bộp:

- An toàn của cậu giao cho tôi là được, yên tâm đi, tôi không để họ ức hiếp anh em của mình.

Bản mặt người có tiền, đôi khi cũng thấy rất ư là đáng yêu.

Đương nhiên Trần Thuật vẫn không thể chấp nhận ý tốt của Thang Đại Hải, sốt ngày có đám người bám theo mình đi làm đi về, còn ra cái gì nữa.

- Không cần đâu, mấy ngày tới tôi đi mua cái xe, sau này lái xe đi làm, tránh phải xuất hiện ở chỗ đông người.

Trần Thuật có phạm vi hoạt động không lớn, trừ đi làm và tụ tập với đám Thang Đại Hải, Lý Như Ý thì tuyệt đại đa số thời gian y ở nhà đọc sách sáng tác:

Bốp!

Thang Đại Hải vỗ chìa khóa chiếc Mercedes trước mặt Trần Thuật:

- Khởi mua, lái xe của tôi đi.
- Thế nào cũng phải mua mà ...
- Cậu mà còn từ chối là tôi tuyệt giao.

Trần Thuật cười nhận lấy, lúc này y thực sự cần cái xe, không khách khí nữa.

- Chuyện công ty, tôi và Như Ý đang chuẩn bị rồi, đã hẹn một kế toán và một giám đốc chuyên nghiệp, đợi chúng tôi chuẩn bị xong tài liệu sẽ đưa cậu xem. Nếu không có vấn đề, chúng ta sẽ bắt đầu đăng ký, sau đó Văn hóa Huỳnh Hỏa Trung sẽ chính thức khai trương.

Thang Đại Hải phân chấn nói:

- Như Ý đã đợi quá lâu rồi, phải khẩn trương, tranh thủ trước hết năm nhận được một bộ phim ...

Ba người đang thảo luận thì Trần Thuật có điện thoại.

Nhìn thấy số của Lạc Kiệt, Trần Thuật ngạc nhiên lắm, thường có chuyện gì Lạc Kiệt đều trực tiếp trao đổi ở công ty với mình, cực kỳ ít gọi điện thoại. Hôm nay làm sao thế?

- Tổng giám, có chuyện gì sao?
- Trần Thuật, cậu ở đâu? Về công ty một chuyến, có chuyện thương lượng với cậu.
- Được, mười phút sau gặp ở công ty.

Trần Thuật cúp điện thoại, nói với hai người kia:

- Tôi phải về công ty có việc, các anh cứ lo chuyện lập công ty là được, không cần lo cho tôi đâu.
- Thực sự không được thì từ chức khỏi Đông Chính, ba anh em ta tranh đoạt thiên hạ, tôi đầu tư, cậu làm ông chủ, Như Ý đóng phim ... Có phải tự do tự tại không?

Thang Đại Hải thuyết phục, thấy ba người họ là tổ hợp hoàng kim kết hợp lại đánh đâu thắng đấy:

- Tôi vừa vào Đông Chính, giờ lại từ chức, trong giới sẽ nhìn tôi thế nào?

Trần Thuật lắc đầu, ảnh hưởng từ sự kiện lần trước do Vương Tín gây ra tới giờ chưa tiêu trừ, y cần thời gian ổn định nếu không gây ra ấn tượng không đáng tin cậy, muốn hợp tác với người ta rất khó:

- Cũng ảnh hưởng không tốt tới người giúp đỡ tôi.

- Chị họ đúng không, cậu ở nhà có vài ngày thôi được Đông Chính mời đi làm phó tổng giám, nếu chị họ không giúp, cứ chặt đầu Thang Đại Hải này.

- Tôi cần đầu anh làm gì?

Trần Thuật bực bội vợ chia khóa bỏ đi luôn:

- Thịt đầu heo nhắm rượu à?

Thang Đại Hải chỉ mặt Trần Thuật cười ha hả:

- Thấy không, Như Ý, cậu ta chốt dạ đấy, tôi đã bảo có gian tình mà.

- Thấy rồi, Trần Thuật khi nào đánh trống lảng sẽ dùng những lời ác độc.

Lý Như Ý gật gù, Trần Thuật tuy mồm thì ác, lòng lại rất tốt, coi trọng tình cảm, Lãng Thần dùng cách đó phản bội Trần Thuật, còn tệ hơn đâm một dao vào tim y, nếu Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê có thể tới với nhau, anh em họ sẽ rất vui:

Người tốt nên được báo đáp, hi vọng Trần Thuật có được tình yêu đích thực.

Trần Thuật về công ty, trực tiếp gõ cửa văn phòng Lạc Kiệt đi vào:

- Tổng giám, anh tìm tôi à?

- Phía Không Khuê xảy ra chút chuyện, phiền cậu qua đó xem một chút.

- Không Khuê xảy ra chuyện gì?

Tim Trần Thuật đập bộp một cái, mặt tái đi hỏi gấp:

Ánh mắt Lạc Kiệt có chút ngẫm nghĩ nhìn Trần Thuật:

- Không Khuê hôm nay chụp ảnh quảng cáo nước hoa, khi từ bể bơi ra không may bị ngã, đã đưa vào bệnh viện rồi.

- Cô ấy bị thương ở đâu? Có nặng không? Vào bệnh viện nào.

- Tổng giám Trần có vẻ lo lắng cho Không Khuê quá nhỉ?

Trần Thuật thất kinh, lẽ nào vừa rồi mình biểu hiện hơi quá? Đương nhiên y vẫn cấp bách nói:

- Không Khuê là nhất tỷ của Đông Chính chúng ta, là nhân vật chiêu bài của cả tập đoàn, khi tôi vào Đông Chính, được cô ấy chiếu cố ... Chẳng lẽ tổng giám Lạc lại không quan tâm?

- Tất nhiên là tôi quan tâm?

Lạc Kiệt vốn ám chỉ, cậu quan tâm như thế, phải chăng giữa hai người có cái gì? Giờ bị Trần Thuật đường hoàng hỏi lại, nhận ra câu hỏi của mình có sơ hở, nếu để vào tai Không Khuê, vào tai người khác, e cả cao tầng có ý kiến với mình:

Xuất hiện cấp phó như Trần Thuật, hấn hết sức cẩn thận, vì biết, cao tầng không vừa ý lắm, hấn không cho họ cơ hội.

- Nếu tổng giám cũng quan tâm, sao chưa tới bệnh viện xem, dù sao anh mới là người đứng đầu, anh tới đó cũng coi như tỏ thái độ của phòng kế hoạch chúng ta mà.

Trần Thuật lấy lại bình tĩnh, thâm nhủ, sau này mình cần chú ý hơn:

- Đây cũng chính là nguyên nhân tôi gọi cậu về thương lượng.

Lạc Kiệt gấp laptop lại, nghiêm túc nói:

- Tôi và Bạch Khởi Nguyên phải tới Bắc Kinh tham dự một buổi lễ, lát nữa phải ra sân bay, vé đã đặt, sự kiện cũng được lên kế hoạch, không trí hoãn được ... Cho nên tôi muốn tổng giám Trần đại biểu cho phòng kế hoạch đi thăm Khổng Khuê. Lúc này e là vô số phóng viên đã bao vây bệnh viện rồi, sau khi cậu tới đó tìm hiểu tình huống, thông báo cho truyền thông. Xử lý sau đó cũng do cậu phụ trách, tổng giám Trần không có vấn đề gì chứ?

- Không có vấn đề gì, tôi đi ngay đây.

Vì công hay vì tư Trần Thuật đều không có lý do gì nói không:

- Khổng Khuê ở đâu?

Lạc Kiệt viết nhanh lên tờ giấy ghi chú:

- Bệnh viện Hoa Thành, phòng 901 lầu Vũ Hoa.

- Tôi hiểu.

Trần Thuật đi ngay:

Khi cửa phòng đóng lại rồi, Lạc Kiệt vẫn nhìn chăm chăm về phía Trần Thuật vừa đi, ánh mắt càng thêm nghi ngờ, mặt cũng âm trầm, nhai con, hi vọng mây qua được phong ba này.

Chương 129:

Trần Thuật thì chẳng suy nghĩ nhiều, lòng như lửa đốt rồi Đông Chính, lái chiếc xe của Thang Đại Hải tới thẳng bệnh viện.

Khi Trần Thuật ở dưới đáy của cuộc đời, khi cả thế giới hoài nghi y, chính bản thân y cũng đánh mất niềm tin vào

mình thì Không Nhược Khuê đã vươn một cánh tay ra ....

Với Trần Thuật mà nói, Không Nhược Khuê không chỉ là bạn bè, hay chân to của mình, mà còn có ý nghĩa nhiều hơn thế, sau đó cùng với tiếp xúc ngày càng nhiều, quan hệ hai người cũng phát triển nhanh chóng, là số cực ít cô gái khiến trái tim y xao động ...

Dù một vài chuyện y không dám nghĩ xa, nhưng sự quan tâm của y giành cho Không Nhược Khuê đã không thua kém hai người anh em của mình.

Bởi thế vô tình để lộ cảm xúc trước mặt Lạc Kiệt.

Trần Thuật lái xe tới bệnh viện thì đúng như Lạc Kiệt nói, ngoài cửa đã đỗ mấy cái xe phóng vắn, trong đại sảnh không ít phóng viên, người vác camera nóng ruột chờ tin.

Phía bệnh viện vì tránh ảnh hưởng tới bệnh nhân khác, tổ chức nhân viên bảo an ngăn cản, nhưng hiệu quả không rõ ràng, đám phóng viên giờ vì muốn thành người lấy tin đầu tiên, làm sao chịu bỏ đi?

Lầu Vũ Hoa là một tòa nhà độc lập nằm phía sau khu nhà chính của bệnh viện, thuộc về khu vực vip, nơi này phong cảnh thanh tịnh có sân có vườn, không khác gì khách sạn 5 sao, tạo điều kiện tốt nhất cho người bệnh khôi phục sức khỏe, đương nhiên cùng với đó là chi phí tới cả tầng lớp trung lưu nghe cũng xanh mặt.

.

Nơi này cũng đã có mấy phóng viên vượt qua tầng bảo vệ bên ngoài lọt vào, đang bày đủ trò thuyết phục bảo vệ, giằng co không thôi.

- Chúng tôi là phóng viên, chúng tôi có quyền đưa tin, chuyện này đi tới đâu thì chúng tôi cũng có lý.

- Không tin các anh gọi lãnh đạo xuống đây, lãnh đạo các anh mà tới cũng cho chúng tôi đi qua thôi.

- Đông người thế mà không có ai hiểu tiếng người hay sao? Chuyện này tốt cho chúng tôi thì tốt cho các anh, làm khó nhau làm gì?

Bảo an mặt vô cảm nói:

- Chúng tôi có quy định, các người không được vào.

- Quy định gì chứ?

- Quy định của bệnh viện.

- Anh nói thế không phải là lý sự cùn à, anh cứ đi xin chỉ thị lãnh đạo đi, đúng là diêm vương còn đỡ, tiểu quỷ khó dây.

Hết cách rồi, nói ngon nói ngọt rồi, hồi lộ cũng làm rồi, tên bảo an này cứ trơ trơ ra như khúc gỗ, thế là đám phóng viên chuyển sang nói những lời khó nghe, hòng kích động bảo an.

- Đây, người kia sao được vào?

Nữ phóng viên đang tranh luận với bảo an, nhìn thấy Trần Thuật đi vào hỏi:

- Người nhà bệnh nhân tất nhiên là được vào rồi.

Bảo an trả lời, hần nhận được lệnh lãnh đạo không cho phóng viên vào, người khác thì tất nhiên không thể ngăn cản:

Nữ phóng viên kia nghe vậy lập tức giật thẻ phóng viên xuống, tuyên bố:

- Tôi là người nhà bệnh nhân, tôi muốn vào thăm người bệnh.

Bảo an tức giận:

- Đây, cô nghĩ tôi ngốc à, cô là phóng viên, không được vào.

Nữ phóng viên hỏi vặn:

- Vậy làm sao chứng minh được người vừa mới vào kia không phải là phóng viên.

- ....

Bảo An tịt luôn, anh chàng này rõ ràng là rất nguyên tắc, kiên trì nhiệm vụ, nhưng mà đầu óc không được linh hoạt lắm, còn chưa kịp phản ứng thì nữ nhân kia đã ưỡn ngực xông tới, hấn vội rút tay lại, thế là người ta thừa cơ chạy vào ...

Phóng viên khác thấy vậy cũng giật thê xuống, nhao nhao đòi vào, bảo an ứng phó mệt mỏi.

Bên ngoài náo loạn, bên trong lại yên tĩnh vô cùng, như chia làm hai thế giới khác nhau.

Trần Thuật tới phòng bệnh 901 ở tầng 9 thì phòng bệnh trống không, không có một ai, hành lang rộng sâu thăm thẳm, đang định gọi điện về công ty xác định lại thông tin thì một đám đông đi tới.

Khổng Nhược Khuê mặc đồng phục bệnh nhân ngồi trên xe lăn được một y tá đẩy đi, mái tóc mềm mại luôn chăm sóc cầu kỳ giờ đã buông lơi lòa xòa phủ lên gương mặt trái xoan tái nhợt mệt mỏi ấy khiến người nhìn thấy xót xa, phía sau, bên cạnh có quản lý Vương Thiệu và hai trợ lý, một viên bác sĩ trẻ đang trao đổi gì đó với Vương Thiệu, không biết nói gì, khuôn mặt cô có vẻ căng thẳng lắm.

- Khổng Khuê.

Trần Thuật vội đi nhanh tới:

- Trần Thuật, sao anh lại tới?

Khổng Nhược Khuê đang cúi đầu bấm điện thoại, nghe thấy giọng Trần Thuật thì mừng rỡ ngẩng đầu lên:

- Tôi được tổng giám Lạc ủy thác đại biểu cho phòng kế hoạch tới thăm cô.

Trần Thuật trả lời rất chính thức, vì từ lúc y xuất hiện, Vương Thiều cứ nhìn y chăm chăm như thể y sẽ bắt thành linh xông tới cướp thịt trong đĩa của cô ta vậy, Trần Thuật này mà là lợi đi cướp thịt của người khác à?

Vì thế Trần Thuật mới mang giọng công tác ra.

Ai dè Không Nhược Khuê lại bất mãn:

- Thế không có tổng giám Lạc ủy thác thì anh không tới thăm tôi à?

- Tiểu Khuê ...

Vương Thiều hết hồn nhấc nhở, bên cạnh còn có bao nhiêu bác sĩ y tá, cô nói chuyện thân mật với một nam nhân như thế, người ta sẽ nghi ngờ quan hệ hai người:

Chú ý ảnh hưởng đi đại tiểu thư.

Không Nhược Khuê vẫn lườm Trần Thuật một cái, lạnh lùng nói:

- Lát nói chuyện.

Trần Thuật gật đầu, theo sau đám đông cùng đưa Không Nhược Khuê vào phòng bệnh:

Phòng bệnh rộng rãi sơn trắng, sạch sẽ nhã nhặn, không có cái mùi thuốc sát trùng khó chịu, ban công xếp vài bồn hoa, thậm chí còn có một gian bếp và phòng tắm, thoải mái như ở nhà vậy.

Hai cô y tá giúp đưa Không Nhược Khuê từ xe lăn lên giường.

Bác sĩ dán một tờ giấy lên giường bệnh, ghi chút ngày tháng:

- Cô Không Khuê, theo như phim chụp, cô bị gãy xương ở cẳng chân, có điều vấn đề không nghiêm trọng ... Trong thời gian này, ngàn vạn lần đừng có vận động mạnh, hết sức tránh dùng lực chân. Trước khi tháo bột tránh tiếp xúc với nước. Âm thực cũng cần chú ý, lát nữa y tá sẽ in cho cô một danh sách món cần kiêng. Cho nên thời gian tới ủy khuất cô Không Khuê rồi, mong cô phối hợp.

- Cảm ơn bác sĩ Hồ.

Không Nhược Khuê nhoẻn miệng cười, cảm kích nói:

- Lần này phải làm phiền các anh rồi.

- Đây là chuyện tôi nên làm mà.

Bác sĩ Hồ còn khá trẻ, chạc 30 thôi, đối diện với mỹ nữ, lòng phơi phới, ít nhất sau này có vốn liếng khoe khoang với bạn bè mà:

- Cô Không Khuê nghỉ ngơi, chúng tôi không quấy rầy nữa.

- Vâng, hẹn gặp lại.

Đợi khi một đám bác sĩ, y tá kéo nhau đi rồi, phòng bệnh liền chỉ còn lại người của Đông Chính.

- Không sao chứ?

Trần Thuật nhìn cẳng chân bó bột của Không Nhược Khuê, hỏi:

- Không sao, không phải bác sĩ nói rồi à, chỉ gãy xương, nghỉ ngơi một thời gian là ổn.

Không Nhược Khuê thoải mái nói:

- Quay phim bị thương như cơm bữa ấy mà, quen lâu rồi.

- Làm sao lại bị ngã?

- Mép bể bơi trơn quá.

Vương Thiệu thở dài:

- Tiểu Khuê vừa quay xong một cảnh, rời khỏi bể bơi chuẩn bị quay cảnh tiếp theo thì bị trượt chân ngã.

- Đây rõ ràng là trách nhiệm của phía đối tác.

Trần Thuật nghiêm túc nói:

- Bọn họ không có chuẩn bị đầy đủ đảm bảo an toàn cho nghệ sĩ.

- Nhưng bọn họ không cho rằng như vậy.

Vương Thiệu như ngọn núi lửa âm ỉ, nghe thê liên bùng nổ:

- Bọn họ đẩy trách nhiệm qua chúng ta, nói là vì chúng ta không cẩn thận nên mới xảy ra sự cố, hơn nữa không muốn vì chuyện này ảnh hưởng tới tiến độ quay chụp. Nếu như trong thời gian giao ước mà chúng ta không hoàn thành được phương án quay chụp, ảnh hưởng tới họ quảng bá sản phẩm, chúng ta phải gánh trách vì vi phạm hợp đồng.

- Thật vô lý.

Trần Thuật nheo mắt, y vừa nghe đã thấy có vấn đề khác thường, Không Nhược Khuê tới giờ mới có kết quả kiểm tra, vậy mà đối phương đã vội vàng tỏ thái độ như vậy à:

- Thu thập đủ chứng cứ chưa?

Chương 130:

Theo lý mà nói, một nghệ sĩ lớn như Không Nhược Khuê khi quay chụp quảng cáo bị thương, ít nhất người bên phía đối tác quảng cáo cũng phải tới biểu thị quan tâm, theo cô tới bệnh viện để nắm tình hình. Nhưng từ lúc Trần Thuật tới đây đến giờ không thấy bất kỳ ai của phía hợp tác. Thì ra ở giữa phát sinh chuyện không vui như vậy.

- Chuẩn bị rồi, chúng tôi đang vì chuyện này mà trao đổi với họ. Xem hiệu quả ra sao, nếu thái độ họ vẫn cứng rắn như thế thì có lẽ chúng ta phải nhường một bước.

Vương Thiệu hết sức bất đắc dĩ:

- Đám ông lớn đồ xa xỉ phẩm này kiêu ngạo lắm, cho rằng người mẫu minh tinh toàn thế giới xoay quanh mình, cứ như được quay quảng cáo cho họ là vinh dự lắm vậy, cho nên tỏ ra rất thiếu tôn trọng nghệ sĩ.

Trần Thuật nhú mày càng chặt:

- Dù kiêu ngạo tới mấy thì cũng phải nói lý lẽ chứ, nếu bọn họ nhất quyết yêu cầu vô lý, chúng ta kiện họ là được.

- Nói thì nói thế, nhưng nghệ sĩ rất kiêng kỵ chuyện kiện tụng.

Vương Thiệu khẽ thở dài, nghệ sĩ vốn nhiều thị phi, ai chẳng muốn thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện:

- Nếu như kiện cáo sẽ thành chuyện lùm xùm, đúng sai khi đó khó nói, người ngoài sẽ hoài nghi nhân phẩm của nghệ sĩ, nếu không nghệ sĩ khác không sao, đến cô thì lại có vấn đề? Đặc biệt là những anti-fan, bọn chúng sẽ không bỏ qua cơ hội ném đá xuống giếng, bịa đặt đủ chuyện để bôi nhọ nghệ sĩ.

- Tôi lại không nghĩ như vậy.

Trần Thuật rất cứng rắn:

- Nếu như không xảy ra loại mâu thuẫn này thì suy nghĩ thêm một việc chẳng bằng bớt một việc tất nhiên là tốt. Nhưng chuyện đã xảy ra, phải lấy lý lẽ giải quyết, nếu như nghệ sĩ một mực nhún nhường, sau sau đối tác khác sẽ càng thiếu tôn trọng nghệ sĩ.

- Chúng ta không thể vì đối phương là thương hiệu quốc tế mà nhượng bộ quá mức, như thế họ không chỉ khinh thường

nghệ sĩ của chúng ta mà còn coi khinh cả người dân nước ta. Ngay cả nghệ sĩ nổi tiếng nhất mà còn lựa chọn nhường nhịn, vậy thì người tiêu dùng trong mắt bọn họ là cái gì? Chính vì nguyên nhân này khi các thương hiệu quốc tế có một tiêu chuẩn quốc tế và “tiêu chuẩn Trung Quốc.”

Vương Thiệu càng khó chịu với Trần Thuật, chẳng lẽ tôi không hiểu những đạo lý đó sao, tôi là quản lý của Không Khuê, tôi phải chịu trách nhiệm với danh dự và sự nghiệp của cô ấy. Lần này đắc tội với một ông lớn xa xỉ phẩm, sau này làm gì còn thương hiệu khác tới hợp tác? Nếu đám thương hiệu quốc tế đó liên kết tẩy chay, không chỉ chặn đường ra thị trường quốc tế của Không Khuê, cả sự nghiệp trong nước cũng đã kích không nhỏ.

Với lại đây là việc trong bốn phận của tôi, anh là cái gì mà chạy tới chỉ tay năm ngón? Anh bày ra cái bộ dạng “quyết không bỏ qua” đó, không phải tăng thêm khó khăn cho công tác của chúng tôi à?

- Tổng giám Trần, chuyện này không thuộc phạm vi của phòng kế hoạch.

Vương Thiệu nói vậy là không khách khí nữa rồi:

- Nếu như giám đốc Vương giao thiệp không thuận lợi với họ, vậy sẽ thuộc về phạm trù công tác của phòng kế hoạch chúng tôi.

Trần Thuật vẫn ý kiến của mình:

- Tôi sẽ giải quyết tốt.

Vương Thiệu nghiêm mặt:

- Tổng giám Trần nên đi làm việc của mình đi.

- Việc của tôi là phục vụ cho sự nghiệp của cô Không Khuê.

Trần Thuật nhẹ nhàng như không, chợt bắt gặp ánh mắt Khổng Nhược Khuê, phát hiện ra cô đang cười rất vui vẻ, hoàn toàn không để ý tới tranh chấp giữa hai người:

- Tổng giám Trần, anh nói chuyện chú ý ảnh hưởng, anh nói quan hệ của mình với Tiểu Khuê thân mật như thế, nếu người ngoài nghe thấy thì làm sao? Anh không sợ gây ra scandal không đâu cho cô ấy à?

- Nơi này có người ngoài à?

Hai trợ lý nghe tới đó lập tức quay đầu đi, người giả vờ sắp xếp đồ đạc, người thì lấy nước tưới hoa, trông bận rộn lắm.

“Tôi không nhìn thấy gì hết, không nghe thấy gì hết, hai người coi như chúng tôi là không khí đi.”

- Tôi nói sai gì sao, phòng kế hoạch là bộ phận xử lý nguy cơ quan hệ xã hội và tuyên truyền cho nghệ sĩ. Tôi nói việc của tôi là phục vụ cho cô Khổng Khuê sai ở chỗ nào? Vậy giám đốc Vương nghĩ, tôi nên phục vụ cho ai? Cô à?

Wang Thiệu như mèo bị dẫm phải đuôi, tức thì nhảy dựng lên:

- Ai nói là phục vụ cho tôi, tôi nói bao giờ? Phòng kế hoạch các anh phục vụ cho nghệ sĩ, vậy chẳng lẽ quản lý chúng tôi thì không phải à? Các anh chịu trách nhiệm với toàn bộ nghệ sĩ trong công ty, còn tôi chỉ phụ trách với Tiểu Khuê ... Rốt cuộc ai mới là thật lòng nghĩ cho Tiểu Khuê?

- Hai chúng ta đều thật lòng nghĩ cho Tiểu Khuê.

Trần Thuật tỏ thái độ miễn tranh luận:

- Vì thế chúng ta càng không thể để Tiểu Khuê bị thua thiệt ở chuyện này, cô ấy đã bị thương còn phải chịu ủy khuất, chỉ Thiệu không muốn thế, phải không?

- Anh ...

Vương Thiều định phản bác, không ngờ không tìm lý do nào để bắt bẻ Trần Thuật, người này sao trông thì đáng mến mà miệng lưỡi độc ác như thế, tranh luận nửa ngày trời cuối cùng lý lẽ chạy về phía y hết:

Quan trọng câu nói kia của y đứng vào thế bất bại, nếu mình phản đối vậy chẳng phải là muốn Khổng Khuê vừa bị thương lại phải nhẫn nhịn thiệt thòi sao? Vậy ai là người thật lòng nghĩ cho Khổng Khuê?

- Được rồi, hai người đừng tranh cãi nữa đi.

Khổng Nhược Khuê cười như thể vừa xem màn hài kịch vậy:

- Tôi biết tổng giám Trần và chị Thiều đều muốn tốt cho tôi. Tổng giám Trần không muốn thấy tôi chảy máu còn phải rơi nước mắt, chị Thiều lo thái độ quá khịch sau này khó khăn khi hợp tác với thương hiệu khác.

- Tiểu Khuê, cô nghĩ sao?

Vương Thiều hỏi, với giao tình và phối hợp ăn ý bao năm qua giữa họ, Khổng Nhược Khuê thế nào cũng đứng về phía mình, chịu chút ủy khuất là cái gì, có nghệ sĩ nào mà không chịu ủy khuất? Kiếm tiền mới là chuyện quan trọng.

- Tôi thấy nên nói chuyện với bọn họ trước.

Khổng Nhược Khuê thản nhiên nói:

- Nếu bọn họ chấp nhận sai sót trong công tác, hơn nữa xin lỗi chúng ta thì tiếp tục hợp tác, nếu bọn họ nhất định đẩy hết lỗi lầm cho phía chúng ta, vậy thì làm theo ý tổng giám Trần, chúng ta chuẩn bị ra công đường nói chuyện với họ.

Vương Thiều có cảm giác thứ gì đó chẹn ở lồng ngực, quanh đi quẩn lại, chẳng phải là phương án “quyết không bỏ qua” của Trần Thuật sao? Nếu bên phía thương hiệu kia không

chịu lui bước, chẳng lẽ kéo nhau ra tòa thật à? Như thế ảnh hưởng hết sức khó lường.

- Tiểu Khuê, tôi thấy chuyện này chúng ta phải thảo luận thật kỹ càng, không nên quyết định vội vã. cô cứ nghỉ ngơi trước đi, đợi tới khi khỏe rồi, tôi sẽ gọi cả đội ngũ quản lý tới, chúng ta sẽ mở cuộc họp.

- Không phải đã họp rồi sao?

Không Nhượng Khuê dứt khoát nói:

- Chị Thiều, nếu chúng ta một mực nhún nhường, chỉ khiến họ thấy chúng ta dễ bắt nạt mà o ép thêm.

- Người khác đều thế cả, chúng ta nhịn một chút là qua, sao cần dừng ra?

Vương Thiều không muốn tranh luận căng thẳng với Không Nhượng Khuê, cố mỉm cười song hết sức gượng gạo:

- Nếu không ai muốn đứng ra thì để tôi đứng ra.

Không Nhượng Khuê hết sức kiên định:

- Dù thế nào cũng phải có người đứng ra chứ.

- Tiểu Khuê ...

Vương Thiều còn định khuyên nhủ thì di động cầm trên tay rung lên, xem số nói:

- Bọn họ gọi điện thoại tới.

- Vậy làm phiền chị Thiều rồi.

Vương Thiều khẽ gật đầu, vừa nhận máy vừa đi nhanh ra ngoài phòng bệnh, khi đóng cửa lại còn không quên đưa mắt ra hiệu cho hai trợ lý, ý là khéo léo chút, trông coi Không Nhượng Khuê cho tốt, đừng để sói tha măt.

Chương 131: Bị bệnh nên uống nhiều nước ấm.

Không Nhược Khuê cúi đầu xem điện thoại, thường ngày điện thoại của cô đã kêu liên tục, hôm nay càng liên tục trả lời lời thăm hỏi của bạn bè biết cô bị thương, đầu cũng không ngẩng lên nói với một trợ lý:

- Tiểu Tuyết, em tới công ty chỉnh lý một chút những điểm trọng yếu xảy ra ngày hôm nay, trao đổi với tổ tuyên truyền, thống nhất phương án phát ngôn chính thức, đừng để đám phóng viên bịa đặt bừa bãi, đồng thời trấn an fan hâm mộ nữa.

- Vâng Khuê tỷ.

Một cô gái tóc ngắn đeo kính đặt bình nước xuống, mang laptop đi ra ngoài:

- Chị muốn uống trà sữa ở nam thành, Tĩnh Tĩnh, em đi mua cho chị hai cốc.

Không Nhược Khuê lại nói:

- Khuê tỷ, để em đặt trên mạng nhé.

Tĩnh Tĩnh là cô gái mập mập, lực lưỡng, khỏi đoán cũng biết là chuyên phụ trách công tác cần “cơ bắp” trong đội ngũ thiếu nam giới này:

- Em là khách hàng kim cương, được ưu tiên phục vụ đấy, 15 phút là có.

- Em tự mình đi đi, chẳng may họ không cẩn thận, trà sữa sánh hết ra ngoài thì sao? Thi thoảng lại còn nhầm vị.

Không Nhược Khuê có vẻ rất lo lắng cho món trà sữa yêu thích:

- Nhưng mà Khuê tỷ, em đi rồi không còn ai chăm sóc cho chị nữa.

Tĩnh Tĩnh hơi lo lắng nói:

- Chị đâu có bị thương nặng tới mức cần chăm sóc gì chứ, cùng lắm thì bảo người ta rót cho cốc nước thôi, không phải có tổng giám Trần ở đây rồi à?

- Vâng.

Tĩnh Tĩnh hơi ngần ngừ nhìn Trần Thuật một cái, cố tình nói lớn:

- Khuê tỷ đừng lo, em sẽ về rất nhanh.

Rồi vội vội vàng vàng đi ngay.

- Ủ.

Không Nhược Khuê gọi với theo:

- Này, thuận tiện tới hiệu bánh CW tây thành mua cho chị bánh gato matcha với vị dâu nhé.

Cạch!

Cửa phòng bệnh đóng lại, vậy là trong phòng chỉ còn Trần Thuật và Không Nhược Khuê.

Không Nhược Khuê cứ cúi đầu gửi tin nhắn, giống vĩnh viễn không hết vậy. Có điều đúng là thế thật, cô vào nghề đã bảy tám năm rồi, nhân duyên trong nghề rất tốt, chuyện cô quay chụp quảng cáo bị thương hẳn là đã truyền đi qua mạng internet rồi, người quen biết tất nhiên ngay lập tức gửi tin nhắn biểu thị quan tâm thăm hỏi.

Trần Thuật rảnh rang đành đứng ở một bên nhìn cô gửi tin nhắn, Không Nhược Khuê luôn rất ăn mặc thật đẹp, kể cả đi ăn mỳ cũng rất lộng lẫy, hôm nay bị thương, ăn mặc đơn giản, đầu óc hơi rối, nhưng lại có vẻ đẹp như rửa sạch duyên hoa, tươi mát thoát tục, thanh nhã như cúc, tựa như vẻ đẹp thiên nhiên cảm nhiễm lòng người.

.

Nhìn, nhìn mãi phát hiện lỗi tai Khổng Nhượng Khuê đỏ lên, í, đỏ lan sang cả cổ rồi kìa, đến cả má cũng đỏ.

Sao mặt cũng đỏ?

” Chẳng lẽ vì mình nhìn cô ấy lâu quá làm cô ấy xấu hổ?” Trần Thuật trầm nghĩ trong lòng, nhưng mà trong phòng chỉ có hai người, mình không nhìn cô ấy, chả lẽ đi nhìn trần nhà, Trần Nhà sao đẹp bằng Khổng Nhượng Khuê.

Cơ mà nhìn nhau mãi thế này cũng không ổn lắm.

Trần Thuật hắng giọng:

- Cô, uống nước không?

- Được.

Khi Tĩnh Tĩnh rời đi đã đun nước, Trần Thuật đem bình giữ nhiệt của Khổng Nhượng Khuê rửa một lượt, sau đó tráng sạch bằng nước sôi rồi đổ nước vào. Thử nhiệt độ thấy hơi nóng, lại đổ thêm một chai nước khoáng vào, tới khi nhiệt độ vừa vặn mới thôi.

Không biết rằng khi y vừa mới quay đi rửa bình lấy nước thì Khổng Nhượng Khuê cũng ngẩng đầu nhìn.

Tuần dập diêm tĩnh, tựa như gió mát trăng khuya, mang theo một mùi sách vở nho nhã, ánh mắt chuyên tâm nhìn chiếc cốc in hình heo con Peppa, giống như đang làm một việc cực kỳ nghiêm trang. Vì người cao mà bề rửa tay lại thấp nên phải hơi cúi xuống, tựa như hình cánh cung tràn ngập sức sống.

Vừa thấy Trần Thuật quay người, Khổng Nhượng Khuê lập tức thu hồi ánh mắt bám di động.

Trần Thuật đưa cốc nước cho Khổng Nhượng Khuê:

- Cô uống thử xem vừa chưa?

- Được.

Không Nhược Khuê nhận lấy uống một ngụm, rất vừa vặn, thế là uống ực một ngụm lớn. Từ lúc ngã tới giờ, hết kiểm tra lại chụp x quang, bận rộn nửa ngày trời không uống ngụm nước nào, giờ đúng là khát rồi.

Úp di động xuống, đặt cốc nước ở trên bàn đầu giường, Không Nhược Khuê ngẩng đầu lên:

- Tôi còn cho rằng tổng giám Trần nhìn thấy tin tức tôi bị thương sẽ tới thăm ngay lập tức, không ngờ lại là được công ty ủy thác ... Thật là xúc động.

Trần Thuật cười khỏ, không ngờ Không Nhược Khuê không bỏ qua cho lỗi vô tâm của y:

- Khi đó không phải là nhiều người sao, nói chuyện không tiện, cô không thấy chị Thiều đề phòng tôi như phòng trộm à ... Nếu tôi mà nói tôi tới thăm cô, chị ấy có đuổi tôi đi không?

- Vậy rốt cuộc anh có phải là trộm không?

- Tôi đương nhiên không phải trộm.

Trần Thuật vỗ ngực đảm bảo:

- Tôi lấy nhân cách Thang Đại Hải ra đảm bảo, tôi không phải là trộm.

Không Nhược Khuê phì cười, nguýt y một cái:

- Tôi nghe bạn bè nói, nhân cách Thang Đại Hải không ra sao hết.

- Đó là vì cô chưa hiểu anh ấy, Thang Đại Hải nhìn có vẻ tùy tiện không đáng tin, nhưng mà ..

- Không được giải thích.

Không Nhược Khuê bá đạo cắt ngang:

Trần Thuật vẫn há mồm, quả nhiên không có thêm lời nào phát ra nữa.

Lúc thì thông minh quá mức, lúc lại thành tên ngốc làm người ta bực mình, Không Nhược Khuê đột nhiên lại đổi chủ đề:

- Lạc Kiệt biết tôi bị thương lại không tới mà phái anh tới, điều này không phù hợp với con người tổng giám Lạc.

Chuyện này có vấn đề sao? Trần Thuật giải thích:

- Anh ta nói phải cùng Bạch Khởi Nguyên đi Bắc Kinh tham gia hoạt động, xung đột về lịch trình.

- Quả nhiên là thế.

Không Nhược Khuê nhếch môi cười nhạt:

- Ôm được cái chân to hơn thì tất nhiên là không muốn tới thăm nghệ sĩ sắp hết thời như tôi.

- Giận sao?

- Dương nhiên.

Không Nhược Khuê gật đầu, không che dấu tâm sự của mình:

- Nếu quá nhiều người tới thăm, trong lòng sẽ thấy rất phiền. Nhưng không có ai tới thăm, lại cảm thấy thảm, có phải có phải là quá kém cỏi không?

- Không đâu.

Trần Thuật lắc đầu:

- Con người là thế, đa phần giống nhau mà.

Không Nhược Khuê cầm cốc nước lên uống, đột nhiên cảm giác bụng không được thoải mái lắm, cô đặt cốc nước xuống, ánh mắt cổ quái nhìn Trần Thuật, mím môi không nói gì.

Nhưng càng nhìn, cảm giác lại càng cường liệt.

Giống như trên mặt có cái mụn, khi không phát hiện ra nó, nó muốn mọc thế nào thì mọc. Khi phát hiện ra sự tồn tại của nó rồi, chỉ muốn xe toạc ra.

Còn muốn áp chế, cảm giác đó càng không sao đè nén được.

- Lúc tôi bị bệnh cũng thế, vừa muốn bạn bè tới, lại sợ họ tới lại phải ứng phó, làm bệnh thêm nặng ...

Trần Thuật đang nói chợt nhìn thấy Không Nhược Khuê cắn chặt môi dưới, có vẻ đứng ngồi không yên, vội hỏi:

- Sao thế, có chỗ nào không thoải mái à?

- Trần Thuật ...

Không Nhược Khuê mặt đỏ au, giọng lí nhí như tiếng rên:

- Sao lại thế này, sao mặt đỏ như thế?

Trần Thuật hơi cuống:

- Phiên anh một việc.

- Cô cứ nói đi.

- Đỡ tôi xuống giường.

- Xuống giường làm cái gì, chân của cô bó bột, bác sĩ đã nói là không được dùng lực ..

- Nhưng tôi muốn vào nhà vệ sinh.

Không Nhược Khuê nghiêng răng rít nho nhỏ:

Có rất nhiều cô gái không hiểu được vì sao mình bị bệnh , bạn trai không ngừng khuyên họ uống nhiều nước ấm, thậm chí câu nói “uống nhiều nước ấm” đã thành một trong ba đặc trưng lớn của chàng trai thẳng.

Uống nhiều nước ấm, có phải vào nhà vệ sinh không?

Khi sức khỏe yếu ớt, có phải nhờ bạn trai đỡ hoặc ôm không?

Đây chính là thủ đoạn của bạn trai, chỉ là cô gái không hiểu được thâm ý biểu đạt trong câu nói đó mà thôi.

Trần Thuật không nghĩ nhiều như thế, y sờ dĩ bảo Không Nhược Khuê uống nước đại biểu cho sự quan tâm, cũng là kiếm đề tài nói chuyện ... Dù sao cùng ở trong một gian phòng, nếu không nói gì đó sẽ rất lúng túng.

Thế nên vấn đề liền xuất hiện.

Chương 132+133: Chơi cái trò gì thế này?

- Anh nói đi chứ?

Thấy Trần Thuật đứng trơ ra đó, Không Nhược Khuê tức mình nói, vốn đã thấy mất mặt, chẳng lẽ còn để người ta nói lại một lần nữa sao?

Vừa rồi đuổi hai trợ lý ra ngoài, chỉ muốn để không gian riêng với nhau một chút, nào có ngờ xảy ra chuyện này? Giờ muốn nhìn tới lúc Tĩnh Tĩnh về không kịp nữa, dù sao muốn mua trà sữa ở thành nam rồi chạy sang thành tây mua bánh matcha, còn bận hơn cả Hoa Mộc Lan ...

- A, tôi hiểu rồi.

Trần Thuật lúc này mới tỉnh ra:

- Cô đừng cử động, trước tiên tôi giúp cô di chuyển thân thể, sau đó bế cô vào nhà vệ sinh.

- Chân trái tôi có thể dùng sức, anh dìu tôi là được rồi.

Từ “bế” quá thân mật, Không Nhược Khuê chưa tiếp nhận được:

- Được.

Trần Thuật định đưa tay ra đỡ Không Nhược Khuê, nhưng không biết phải làm thế nào, vì đụng vào đâu cũng cảm giác không thích hợp, thế nào cũng phải chạm vào da thịt Không Nhược Khuê:

Nhưng không chạm vào thịt, chả lẽ bê giường à?

Không Nhược Khuê đưa tay ra, Trần Thuật dùng một tay đỡ lấy cánh tay cô, tay khế ôm hờ lấy lưng, như thế khi rời giường, cô có thể dùng lực. Khả năng vì Trần Thuật dùng sức quá nhẹ, Không Nhược Khuê vừa muốn ngồi dậy lập tức ngã xuống.

“Á ...” Chân phải chạm vào giường, Không Nhược Khuê kêu ra tiếng.

- Xin lỗi, xin lỗi.

Trần Thuật lúc này chẳng để ý kiêng kỵ gì nữa, dùng sức ôm lấy eo Không Nhược Khuê bế lên, không kịp cảm thụ da thịt đàn hồi trong lớp vải mỏng, nhẹ nhàng đặt chân trái cô xuống đất trước, chân phải giơ lên không:

- Thế này không tiện đi lại, cô để chân phải trên chân trái của tôi, sau đó tôi hô một hai một hai, chúng ta cùng bước đi. Một là chân trái, hai là chân phải, đã chơi trò hai người ba chân chưa, tôi dùng sức, cô không cần.

- Tôi biết.

- Chân của tôi sẽ đỡ chân cô đi, ngàn vạn lần đừng dùng sức nhé.

Trần Thuật dặn lần nữa:

- Tôi hiểu.

Đợi tới khi Không Nhược Khuê cẩn thận đặt chân phải bị thương lên chân mình, Trần Thuật vòng tay qua lưng cô, ôm chắc lấy eo, hô khẩu hiệu.

- Một hai ... Một hai ... Một hai ...

Hai người phối hợp rất ăn ý, Trần Thuật lau sạch bệ xí, sau đó đỡ Không Nhược Khuê ngồi xuống, sau đó đóng cửa phòng vệ sinh lại, đứng ở cửa chờ.

- Trần Thuật ...

Không Nhược Khuê từ bên trong nói vọng ra:

- Ủ.

- Anh có thể ... Ra ngoài cửa phòng trông giúp tôi được không?

- À .. Ủ ...

Trần Thuật hiểu ra, mình đứng quá gần sẽ nghe thấy hết động tĩnh trong nhà vệ sinh, liền ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại đứng ngoài:

Thở phào một hơi, vừa rời tim muốt rớt ra ngoài vậy, tay vẫn còn cảm giác gì đó, định đưa lên mũi ngửi, cảm giác thế thì biến thái quá, quyết định thôi.

Vài phút sau, Trần Thuật cảm thấy bằng này thời gian chắc là đủ rồi, vì thế liền đi vào hỏi:

- Xong chưa?

- Xong rồi.

Không Nhược Khuê trả lời:

Trần Thuật đi tới bên cửa nhà vệ sinh, cẩn thận nói:

- Tôi vào nhé.

- Vào đi.

Trần Thuật mở cửa phòng vệ sinh ra, Không Nhược Khuê đã mặc quần áo vào, ngồi trên nắp bệ xí, hạ mi cúi đầu, mặt đỏ như rắng chiều, không nhúc nhích chút nào.

- Vậy ...

Trần Thuật biết lúc này phải nói gì đó để phá vỡ không khí lúng túng này, nói bất kỳ cái gì cũng được, nhìn bộ dạng của cô, mồm miệng lại trở nên vụng về:

- Cuối cùng người cũng tới.

Không Nhược Khuê giọng ai oán:

- Hà?

Trần Thuật chẳng hiểu cái gì hết, nâng cổ tay lên xem đồng hồ, mình đi chưa tới năm phút thôi mà, có lâu đâu:

- Người nói, người đi ba năm rồi về cưới ta, ta tin người. Vậy mà ba năm rồi lại ba năm, ta đã đợi người hai mươi sáu năm ...

- ...

Thôi hỏng rồi, nha đầu này lại lên cơn nghiện diễn xuất rồi, hôm nay diễn vai gì đây, Trần Thuật nhất thời chưa nhập vai được, đành lấy tĩnh chế động:

- Tóc ta đã bạc rồi, da ta đã nhăn nheo, mắt ta cũng sắp mù. Nhưng cuối cùng người cũng đã về, cho dù lúc này chết đi, ta cũng có thể mang theo nụ cười.

- Xin lỗi.

Trần Thuật tìm được chút linh cảm nặng nề nói:

- Ta tìm nàng mãi, tìm mãi, nhưng không sao tìm được nàng.

- Ta biết, ta biết người nhất định sẽ tìm được ta. Quá Nhi ...

- Cô cô ...

- Được rồi.

Không Nhược Khuê lau nước mắt bên khố:

- Có thể đỡ tôi lên được rồi.

Ặc, vừa nhập vai một chút, không phải giờ đến lúc đoàn tụ mùi mẫn à? Cô có lương tâm chút, diễn phải có đầu có cuối chứ? Nhưng người ta là chân to, người ta không muốn diễn, đành chịu. Trần Thuật đi tới đỡ Không Nhược Khuê đứng dậy:

- Theo cách vừa rồi, chúng ta đi lần nữa.

- Ừ.

Không Nhược Khuê lí nhí nói, cô chưa bao giờ xấu hổ thế này, sao lại gặp phải chuyện như thế chứ? Nhờ một nam nhân diu mình đi vệ sinh ... Loại chuyện chưa từng xuất hiện trong bất kỳ kịch bản nào của cô.

Lòng nghĩ như thế, tay vẫn bám chặt lấy tay Trần Thuật, người dựa vào lòng y, nhìn có vẻ gầy, nhưng mà rất rắn chắc.

Cô sợ mình đứng không vững, cả người sẽ ngã xuống, như thế vết thương sẽ càng nặng, đúng, nguyên nhân là thế. Biểu hiện rất chuyên tâm, nghiêm túc của Trần Thuật làm cô thả lỏng tâm tình khẩn trương, nên tay Trần Thuật ôm vòng eo mềm mại của cô vô tình trượt xuống hông một chút, cách mỏng chừng đốt ngón tay, cô cũng không để tâm.

- Một hai ... Một hai ... Một hai ....

Lần này thuận lợi hơn lúc đi nhiều, Không Nhược Khuê nước mắt lên nhìn Trần Thuật cười khúc khích:

- Lần sau nếu có cuộc thi, chúng ta cũng giành giải nhất.

Ai dè, vừa mới nói một câu thì Trần Thuật đi thừa bước, tức thì phá vỡ tiết tấu, Không Nhược Khuê hơi lảo đảo, Trần Thuần vội vàng kéo cô vào lòng, tức thì ngực liền biết cái gọi là đầy đặn là thế nào, đàn hồi là thế nào, thực sự khiến người ta mê muội.

- Á, anh tập trung vào chứ.

Khổng Nhượng Khuê khẽ đẩy Trần Thuật ra, miệng thì trách móc, nhưng thông minh như cô, lập tức hiểu nguyên nhân là gì, xem ra tổng giám Trần cũng không phải trấn định như bề ngoài, sức cảm dỗ của Khổng Khuê tiểu tử tỷ tỷ ghê gớm lắm, Trần Thuật ôm cô mà không có cảm giác gì mới là làm người ta thất vọng:

- Xin lỗi ...

Trần Thuật có chút mất phương hướng, tim đập như trống trện, lén lút rút tay về một chút, vừa rồi trong lúc luống cuống, bàn tay áp trọn lên ngực cô, may mà cô ấy không nhận ra:

- Được rồi, chúng ta tiếp tục, tôi đưa chân trái lên trước ...

Khổng Nhượng Khuê làm sao không nhận ra chứ, cô không dám nhìn Trần Thuật, thậm chí nín thở, chỉ sợ mùi nam nhân kia khiến mình không tự chủ được mà nghĩ linh tinh:

Kết ...

Cửa phòng bị người ta từ ngoài mở ra, Vương Thiệu vừa đi vừa nói:

- Ở đây ... Khởi Nguyên anh vào đi ....

Giọng nói tới đó ngừng bật.

Tất cả mọi người mở mắt hết cỡ nhìn ở giữa phòng bệnh, Trần Thuật và Khổng Nhượng Khuê “ôm” nhau với tư thế cực kỳ quỷ dị.

Trần Thuật một tay đỡ cánh tay Khổng Nhượng Khuê, một tay ôm eo cô, còn Khổng Nhượng Khuê thì gần như cả người nép vào lòng Trần Thuật, một chân còn dẫm lên chân y.

Chơi cái trò gì thế này.

Rầm!

Vương Thiều phản ứng rất nhanh, vội vàng đóng cửa lại tránh cho nhiều người nhìn thấy cảnh chấn động này:

- Tiểu Khuê, thế này là ....

Bạch Khởi Nguyên mặt âm trầm hết nhìn Trần Thuật lại nhìn Không Nhược Khuê, như muốn tìm kiếm gì đó. Lạc Kiệt trước tiên kinh hãi, tiếp đó môi từ từ nhếch lên thành nụ cười đầy thâm ý.

Chương 133: Tôi đã tỏ rõ thái độ rồi.

- Chị Thiều ...

Không Nhược Khuê sao ngờ được Vương Thiều lại xuất hiện vào lúc này, càng không ngờ Bạch Khởi Nguyên và Lạc Kiệt vốn đã bay đi Bắc Kinh tham dự hoạt động cũng đi cùng. Có điều cô chỉ hoảng loạn trong chốc lát, nhanh chóng bình tĩnh lại, ngại ngùng nói:

- Tôi tới phòng vệ sinh.

Vương Thiều quay người nhìn về phía phòng vệ sinh, trong đó có thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Trần Thuật coi như người khác không tồn tại, nói:

- Để tôi đỡ cô lên giường trước đã.

- Ừ.

- Nào, một hai ... Một hai ... Một hai ...

Thế là cảnh tượng “chương tai gai mắt” tiếp tục diễn ra, trong phòng im phăng phắc, chỉ có tiếng hô của Trần Thuật.

Trần Thuật cuối cùng cũng đỡ Không Nhược Khuê ngồi xuống giường, sau đó tươi cười chủ động chào hỏi:

- Bạch gia tới rồi ... Tổng giám Lạc không phải là nói tới sân bay sao? Sợ là không kịp giờ hả?

- Vốn là phải tới sân bay ...

Lạc Kiệt cười ha hả, nhìn Không Nhược Khuê giải thích:

- Nhưng Khởi Nguyên nghe nói Không Khuê bị ghương, không yên tâm đi như thế, nhất định phải tới thăm rồi mới ra sân bay.

- Cảm ơn anh Khởi Nguyên.

Không Nhược Khuê mỉm cười, cảm kích nói:

- Anh bạn như thế còn tới thăm em.

- Không hề gì.

Bạch Khởi Nguyên cười ảm áp như nắng xuân như chưa từng thấy cảnh vừa rồi:

- Bị thương có nghiêm trọng không?

Không Nhược Khuê chỉ cái chân bị bó bột, mặt ỉu xiu:

- Bị gãy xương, e là một thời gian không đi lại được.

- Vậy thì phải nghỉ ngơi cho khỏe đi, em vừa mới nhận một bộ phim còn gì, một thời gian năn e là phải vào trạng thái công tác khẩn trương rồi đây.

Bạch Khởi Nguyên quan tâm dặn dò:

- Thì cũng chỉ đành như thế thôi.

Không Nhược Khuê thở dài:

Bạch Khởi Nguyên lúc này mới di chuyển ánh mắt sang Trần Thuật:

- Tổng giám Trần tới thăm Tiểu Khuê à?

- Vâng.

Trần Thuật chỉ Lạc Kiệt:

- Tôi được tổng giám Lạc ủy thác, đại biểu cho phòng kế hoạch tới thăm cô Khổng Khuê.

Bạch Khởi Nguyên ừm một tiếng.

Lạc Kiệt cả kinh, lòng thầm chửi bới, thằng khốn kiếp này đúng là không giây phút nào quên đào hố chôn mình. Mà đúng là do tao ủy thác, nhưng tao có bảo mày tới ôm ôm ấp ấp Khổng Khuê không? Cũng có bảo mày dìu người ta đi vệ sinh không?

Lạc Kiệt biết mình mà không giải thích thỏa đáng, e bị Bạch Khởi Nguyên ghi hận mất:

- Tôi và Khởi Nguyên hẹn nhau đi Bắc Kinh, nghĩ rằng khả năng xung đột về thời gian, liền mời tổng giám Trần đại biểu phòng kế hoạch tới thăm Khổng Khuê. Không ngờ rằng nửa đường đi, Khởi Nguyên lo cho thương thế của Khổng Khuê nên nhất định tới thăm mới đi ... Vì thế gặp nhau.

Các người cứ đánh nhau, tôi vô tội.

Bạch Khởi Nguyên không tỏ thái độ, mặt vẫn như thường, hỏi Vương Thiệu:

- Nhân viên công tác đâu rồi? Chân Tiểu Khuê đã thế này? Sao không có ai ở bên chiếu cố? Giám đốc Vương, xem ra công tác của cô không xứng chức.

Vương Thiệu hiểu Bạch Khởi Nguyên bề ngoài càng bình tĩnh thì trong lòng có lẽ càng bị lửa ghen tuông thiêu cháy rồi, không muốn chịu tội thay Trần Thuật, vội vàng nói:

- Bạch gia, tôi đang cùng phía hợp tác quảng cáo thương lượng chuyện hợp tác sau đó, khi tôi đi, Tỉnh Tỉnh và Tiểu Tuyết ở lại bên cạnh Tiểu Khuê, không biết làm sao ... Tôi ra ngoài, hai con bé này lại biến mất.

- Đòi với nhân viên tự ý rời bỏ chức vụ, Đông Chính không cần.

Bạch Khởi Nguyên nói lạnh băng:

Vương Thiệu hiểu ý:

- Vâng, tôi hiểu, mai tôi sẽ bảo hai người họ từ chức.

- Tôi bảo họ đi đây.

Không Nhượng Khuê ngồi trên giường lên tiếng:

- Tiểu Tuyết đi xử lý chuyện giao tiếp với truyền thông, tránh họ làm loạn tiết tấu của chúng ta. Tỉnh Tỉnh đi mua trà sữa và bánh cho tôi ... Nếu họ sai thì là lỗi của tôi, tôi chịu cho họ.

- Tiểu Khuê, em không thể cứ bảo vệ bọn chúng mãi thế, vì em chiều quá, nên bọn chúng mới vô pháp vô thiên, không đưa nào nghiêm túc ...

Vương Thiệu hết hồn, nói thẳng như thế không phải là vả mặt Bạch Khởi Nguyên sao, hắn là thành viên HĐQT, có thừa quyền lực hai trợ lý, đem so với lửa giận của hắn, hai trợ lý là gì? Bạch Khởi Nguyên đã lên tiếng rồi, cô làm hắn xuống thang thế nào:

- Chị Thiệu, tôi đã nói rõ rồi, bọn họ nhận lệnh của tôi, cho nên mới ra ngoài làm việc? Bọn họ sai cái gì, họ là trợ lý của tôi, tất nhiên phải nghe lời của tôi ... Chẳng lẽ họ coi thường mỗi lời của tôi mới là biểu hiện thực sự làm việc?

Không Nhượng Khuê không chịu yếu thế, nhất quyết bảo vệ hai trợ lý của mình:

- Nếu thế, không cần anh Khởi Nguyên lên tiếng, tôi đuổi việc họ.

- Tiểu Khuê.

- Tôi đã tỏ rõ thái độ của mình.

Khổng Nhược Khuê mặt sương giá, kết thúc tranh luận:

Mặc dù tư cách của Khổng Nhược Khuê không bằng Bạch Khởi Nguyên, mặc dù quyền thế của cô cũng không bằng Bạch Khởi Nguyên, dù vô số người nói cô có ngày hôm nay là nhờ một tay Bạch Khởi Nguyên đưa lên.

Nhưng khi cô đã đứng ra dứt khoát muốn bảo vệ hai trợ lý, không ai có thể lay chuyển được.

Vì sao?

Còn chẳng phải vì Khổng Nhược Khuê có thể mang tới lợi ích lớn cho toàn bộ tập đoàn? Bất kể là danh tiếng vinh quang ở trong giới, hay là lượng thu nhập lớn, đều nhờ vào danh tiếng và biểu diễn của những nghệ sĩ này duy trì.

Ai lại muốn vì hai trợ lý mà đi đối đầu với cô.

Phải biết rằng hợp đồng của Khổng Nhược Khuê sắp hết hạn, nghe đồn ông chủ Lật vì giữ cô lại thậm chí đưa ra điều kiện chia cổ phần ở Đông Chính cho cô. Trước kia trong số nghệ sĩ chỉ có Bạch Khởi Nguyên sở hữu cổ phần tập đoàn, nếu tin này mà đúng, Khổng Nhược Khuê chấp nhận hợp đồng mới cũng sẽ thành một cổ đông của Đông Chính.

Khi đó cô là chủ của họ.

“Tôi đã tỏ rõ thái độ rồi.”

Sau câu nói này, Khổng Nhược Khuê trầm mặc, ánh mắt sắc như dao, giờ tới lượt các người.

Đây là điều đúng như Trần Thuật cảm nhận được từ đầu, Khổng Nhược Khuê mang tính cách nữ vương tiềm ẩn, cô không thích bị người khác sắp đặt, không cần người khác che chở bao bọc, cô tự có thể bảo vệ bản thân.

Câu nói này nếu hai quân đối trận là rút kiếm ra chĩa về phía đối phương, anh giết người của tôi, tôi không tha người của anh, tôi bày trận đối chọi với anh.

Bạch Khởi Nguyên mất thâm thúy đánh giá Khổng Nhược Khuê ngồi trên giường bệnh với thái độ không gì lay chuyển được.

“Nữ nhân này kiên quyết như thế là nhắm vào mình hay Vương Thiệu?”

Lạc Kiệt cười quỷ dị, hai hủ đánh nhau ắt một con bị thương, không cần biết ai bị thương, hấn nhảy ra giúp an ủi trị thương là được ... Tóm lại hấn không tham chiến, hấn chỉ làm vai trò chữa trị, hấn có thể không thích Trần Thuật, nhưng không thể không thích Khổng Nhược Khuê.

Bởi vì lợi ích của họ là tương đồng.

Trần Thuật đứng ở bên như người vô quan, song ánh mắt chú ý tới Khổng Nhược Khuê, cô gái quen nhau chưa lâu nhưng lại cảm giác vô cùng thân thiết.

Cô ấy là minh tinh hào quang chói mắt, vô số người theo đuổi.

Thế nhưng cô bình dị thân thiện, chẳng làm cao, vì nhìn thấy phim phỏng vấn Lão Gia trên mạng, dăm ba ngày lại tới ăn mỳ, Lão Gia cũng đối xử với cô như con gái, e tới giờ ông chưa biết thân phận của cô.

Lão Gia giống nhiều người khác chỉ nhìn thấy chỉ thấy một mặt hòa nhã, một mặt xinh đẹp tuyệt luân của cô thôi.

Nhưng Trần Thuật biết cô mạnh mẽ cá tính thế nào, như lúc này đây, vì bảo vệ hai trợ lý bên cạnh, không ngại đứng ra đối địch với người ta.

Mặc dù chân cô bị bó bột, sắc mặt cô có chút phờ phạc, tóc hơi rối, nhưng trong mắt Trần Thuật, đây mới là Không Nhược Khuê đẹp nhất, đây mới là hình tượng đẹp nhất, trạng thái tốt nhất.

Đây mới thực sự là nữ thần.

Chương 134: Tôi là fan nào tàn của cô ấy.

“Oa ...” Không khí trong phòng đang hết sức căng thẳng thì Vương Thiệu đột nhiên bật khóc, khóc vô cùng thương tâm, khóc nức nở, vừa khóc vừa nói:

- Tiểu Khuê, chị làm thế cũng là vì tốt cho em thôi ... em nói đi, bây giờ đám nha đầu đó làm sao khiến người ta không sao yên tâm được như thế? Khi chị đi đã dặn chúng hết sức rõ ràng rồi, bảo chúng chiếu cố em thật tốt ... Kết quả chị vừa đi bàn bạc công việc còn chưa đâu vào đâu, bọn chúng chạy mất sạch, làm chị muốn đi rửa tay cũng không có ai đưa đi ....

- May mà có tổng giám Trần ở đây, nếu không có anh ấy thì biết phải làm sao? Chạy đi tìm bác sĩ, y tá nhờ vả, họ nói một mình tinh lón như thế mà cả trợ lý chăm sóc không có ... Chẳng may xảy ra chuyện gì không hay, ngã ngất xỉu gì đó vậy làm thế nào?

- Chúng ta quen biết nhiều năm, chị coi em như em gái mình, thấy em bị thương, thấy em ủy khuất, trong lòng đau khổ lắm ... Đều tại chị, chị làm việc không tốt, là chị không chiếu cố tốt cho em, không cần họ từ chức, chị sẽ từ chức ... Tại chị không chăm sóc tốt cho Tiểu Khuê ...

Vương Thiệu nói từ chức ba phần là thật bảy phần là giả.

Ai dại gì mà từ chức, trong tay có vương bài n hư Không Nhược Khuê, cả đời không phải lo cơm áo, nhưng cô thực sự có thành kiến lớn với Không Nhược Khuê.

Trước kia có chuyện gì, mọi người cùng thương lượng, mặc dù tôi biết cô có ý muốn cá nhân rất mạnh, có rất nhiều suy nghĩ riêng, nhưng tôn trọng thỏa hiệp với nhau, hợp tác rất tốt.

Vậy mà từ sau khi tên tổng giám Trần này xuất hiện, cô lúc nào cũng nghe theo y, y nói trở mặt với thương hiệu hợp tác, thế là cô trở mặt với họ sao? Cô có muốn đi ra thị trường quốc tế nữa không? Cô có muốn kiếm tiền nữa không?

Bây giờ lại bởi vì hai đứa trợ lý tỏ thái độ với mình, bao hi sinh vật vả của mình những năm qua đem nuôi chó rồi à?

Bạch Khởi Nguyên đưa tay ra, trợ lý phía sau biết ý lập tức đưa khăn giấy cho hắn, hắn đặt nhẹ vào tay Vương Thiệu, nhẹ giọng an ủi:

- Được rồi chị Thiệu, đừng khóc nữa, bao năm qua chị làm bạn bên cạnh Tiểu Khuê, vì cô ấy mà hi sinh thế nào, chúng tôi đều thấy. Dù không có công lao thì cũng đã vất vả, nếu chị đi, chị bảo Tiểu Khuê phải làm sao? Bây giờ là lúc cô ấy cần chị giúp che mưa chắn gió tới từ bốn phương tám hướng.

- Có chị, Tiểu Khuê có thêm một bức tường thành kiên cố, có thể chuyên tâm vào việc biểu diễn, không bị chuyện vụn vặt bên ngoài quấy nhiễu. Như vừa rồi chị nói, hai người không chỉ là cộng sự, còn là chị em. Tình cảm này dù cả giới giải trí cũng rất hiếm có. Cho nên đừng hơi chút là nói từ chức, chị làm thế Tiểu Khuê đau lòng lắm.

Lạc Kiệt cũng phụ họa:

- Đúng thế chị Thiệu, chẳng phải là hai đứa trợ lý không hiểu chuyện sao? Vì chuyện nhỏ như thế mà tổn thương tình cảm với Không Khuê, chẳng đáng chút nào? Nếu Không Khuê muốn bảo vệ chúng, vậy để chúng tiếp tục làm việc là được ...

Sau nà chị Thiều nói chuyện đáng hoàng với chúng, dạy chúng biết lý lẽ. Trẻ con mà, còn không gian trưởng thành lớn lắm

- Tổng giám Trần có thấy thế không?

Mọi người đều ủng hộ Vương Thiều rồi, mà cũng lên tiếng đi chứ, đừng tưởng có thể đứng ngoài như người không liên quan, nếu không phải tại mà “ôm ấp” Không Nhược Khuê làm Bạch Khởi Nguyên nổi giận thì đâu ra chuyện rắc rối này.

- Tôi ủng hộ cô Không Khuê.

Trần Thuật vẻ mặt kiên trinh bất khuất, không cần biết các người diễn trò gì, tôi cứ đứng về phía chân to của tôi:

- Cậu ủng hộ cái gì?

Lạc Kiệt tức giận, hay dở gì thì mà cũng là phó tổng giám của phòng kế hoạch, vậy mà mà lại thiếu khí cốt thiếu tiết tháo đi nâng chân thối của nữ nhân thế à?

- Cô Không Khuê nói gì tôi cũng ủng hộ.

Trần Thuật nhấn mạnh, các người là lũ ngu xuẩn, tưởng tôi cũng ngu xuẩn chắc, mấy cái thủ đoạn của các người, chả lẽ tôi không biết sao?

Bạch Khởi Nguyên thích Không Nhược Khuê, chuyện này cả đứa trẻ lên ba cũng thấy, trước khi hấn rời Hoa Thành tới thăm cô gái trong lòng, vô tình thấy mình ôm ấp Không Nhược Khuê ... Thế là hấn bốc hỏa trong lòng, muốn lấy Vương Thiều khai đao, Vương Thiều không muốn gánh, ném hai trợ lý ra cho Bạch Khởi Nguyên trút giận.

Chỉ là các người đều quá không để ý tới thái độ của Không Nhược Khuê rồi, chính các người đung vào vẫy ngược của cô ấy, giờ cô ấy nhất quyết muốn bảo vệ hai trợ lý đó, các người tự chuốc nhục vào thân, bày ra trò khổ nhục kế này.

Cơ mà phải thừa nhận, nước mắt của nữ nhân lợi hại thật đấy, không khí trong phòng đang căng thẳng như thể chuyển hương hết rồi.

Vương Thiều khóc lóc nói tất cả điều tôi làm vì muốn tốt cho cô, Bạch Khởi Nguyên khuyên giải cũng nói Vương Thiều có công lao, Lạc Kiệt càng đáng ghét, giúp Vương Thiều còn kéo mình vào ... Minh nói giúp Vương Thiều thì làm Không Nhược Khuê không thoải mái, nếu ủng hộ cô, sẽ làm tất cả mọi người không thoải mái.

Đám người các người đều nói Vương Thiều là người tốt, vậy Không Nhược Khuê muốn bảo vệ hai trợ lý thành kẻ ác à? Vậy nếu dám đuổi Vương Thiều đi, chẳng phải là kẻ ác trong kẻ ác à?

Hòa nhau bắt nạt cô ấy à?

Cho nên Trần Thuật bắt cháp, tôi phải ủng hộ Không Nhược Khuê, tôi ủng hộ chân to của tôi.

Không cần biết cô ấy muốn bảo vệ trợ lý hay muốn đuổi việc Vương Thiều, tôi đều ủng hộ vô điều kiện đấy.

Không Nhược Khuê nhìn về phía Trần Thuật, mắt lấp lánh niềm vui làm băng giá trên mặt tan chảy.

Vốn tâm tình Không Nhược Khuê có chút âm ức, thái độ mấy người kia như thể mình bảo vệ trợ lý của mình mà xung đột với Vương Thiều là phạm vào tội thấp ác bất xá vậy, cô ta khóc cũng do mình ức hiếp vậy.

Vào lúc đó Trần Thuật trực tiếp bá đạo cho mình sự ủng hộ âm áp nhất, anh ấy vô lý nhưng anh ấy không ngốc, vì anh ấy hiểu mình, càng hiểu chuyện xảy ra trước mắt.

- Tổng giám Trần, cho dù cậu ủng hộ Không Khuê cũng phải có lý do ... Cậu là phó tổng giám của phòng kế hoạch chúng ta, lời nói việc làm không thể như trò đùa được.

Lạc Kiệt lên mặt giáo huấn:

- Không có lý do gì cả,

Trần Thuật mỉm cười với Không Nhược Khuê, bộ dạng nịnh bợ, tất cả vì chân to cả đời, cực kỳ kiên định:

- Vì tôi vốn là fan nảo tàn của cô ấy.

Lạc Kiệt lão đảo, vãi, thằng này còn chút liêm sỉ nào không thế?

Trần Thuật đã vì mình như thế, Không Nhược Khuê như muốn chết chìm trong mật ngọt, nhưng cô không muốn y thành kẻ thù chung của những kẻ kia, nhòai người ra kéo tay Vương Thiều:

- Chị Thiều, chị đừng khóc nữa, tôi biết mấy năm qua chị vất vả. Tôi chỉ thích diễn xuất, chuyện công tác lẫn sinh hoạt đều nhờ chị lo liệu, chị cũng không để tôi chịu ủy khuất, bao dung đủ loại khuyết điểm của tôi. Hôm nay tôi bị thương, lại xung đột với phía đối tác, cho nên trong lòng có chút không thoải mái, nói lời không hay.

- Tĩnh Tĩnh và Tiểu Tuyết đúng là ra ngoài làm việc cho tôi rồi, nếu vì thế mà khai trừ họ là không công bằng, lòng tôi sẽ không yên ổn được, hai đứa nó sẽ ở lại, tôi cũng hi vọng chị Thiều ở lại. Cho nên sau này đừng nói những lời như thế được không?

Vương Thiều nắm tay Không Nhược Khuê, nước mắt chảy mãi:

- Được, chị không từ chức nữa, chị sẽ làm việc thật tốt vì Tiểu Khuê, ở bên nhìn Tiểu Khuê sẽ càng thêm huy hoàng.

Chương 135: Ăn bánh đi.

Mặc dù cuối cùng chuyện diễn ra không như mong muốn, Bạch Khởi Nguyên thậm thở phào vì hóa giải được tình huống

bế tắc, cười vui vẻ:

- Thế này có phải tốt không, vô chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể, lại hồng tình cảm hai chị em cũng là bạn bè nhiều năm, làm người ngoài như tôi nhìn cũng đau lòng.

- Đúng, đúng, thế này chúng tôi yên tâm rồi.

Lạc Kiệt phụ họa xong xem đồng hồ nói:

- Khởi Nguyên, không còn sớm nữa đâu, nếu còn trì hoãn sẽ lỡ chuyến bay, không kịp tham dự hoạt động ở Bắc Kinh tối nay đây.

Bạch Khởi Nguyên trù mến nhìn Khổng Nhượng Khuê, dặn dò:

- Tiểu Khuê, em nghỉ ngơi cho tốt, đợi anh xong việc sẽ về thăm em.

Khổng Nhượng Khuê rất hiểu chuyện, không đề sự việc đi xa hơn, dịu dàng nói:

- Khởi Nguyên, em biết anh bận, anh cứ đi làm việc của mình đi, không cần lo cho em đâu.

- Công việc thì mãi mãi không hết.

Ánh mắt Bạch Khởi Nguyên càng thêm ôn nhu:

- Nhưng thời gian ở bên em lại càng càng ngày càng ít, thời gian này em bị thương, vậy để anh phụ trách đưa cơm rót nước cho em. Hai chúng ta có thể thông thả ngồi xuống uống trà trò chuyện, tìm lại cảm giác trước kia.

- Không cần mà, để dì Hai làm là được.

- Được rồi, cứ quyết định như thế đi.

Bạch Khởi Nguyên cắt ngang lời từ chối của Khổng Nhượng Khuê, bảo Lạc Kiệt:

- Chúng ta đi thôi, không thì lại phải đổi chuyến mất.

- Đi thôi, anh vì Tiểu Khuê mà đổi chuyến một lần rồi, lữ chuyển này nữa thì không tham gia được hoạt động mất.

Lạc Kiệt khéo léo nói:

- Làm phiền anh rồi.

Không Nhượng Khuê áy náy:

- Kỳ thực anh không cần phải tới, gọi một cú điện thoại là đủ rồi.

- Vì anh quan tâm tới em mà, không tới thì anh không yên lòng.

Bạch Khởi Nguyên dặn dò Vương Thiệu:

- Chị Thiệu, nếu thương thảo với phía thương thiệu hợp tác không thuận lợi thì nói với tôi một tiếng, tôi có quan hệ không tệ với ông Carlo người phụ trách khu vực Châu Á của bọn họ, tôi có thể làm trung gian cho hai phía.

- Vâng, tốt quá, cảm ơn Bạch gia.

Vương Thiệu đi tới bắt tay Bạch Khởi Nguyên, hơi dùng sức, biểu đạt hàm ý nào đó:

Bạch Khởi Nguyên khẽ gật đầu, lại bảo Trần Thuật này giờ đứng bên cạnh giường bệnh không nhúc nhích, hơi nhú mày:

- Tổng giám Trần chiều nay có việc gì cần xử lý không?

- Có.

- Có cần tôi đưa đi một quãng không? Chúng tôi tới sân bay tiện đường qua công ty.

- Không cần, tôi lái xe tới mà.

Trần Thuật cười từ chối:

Lạc Kiệt biết Bạch Khởi Nguyên muốn tách hai người này ra, nên nói:

- Tổng giám Trần không về làm việc sao? Tôi đi Bắc Kinh, ở nhà cần cậu tọa trấn mới được, nếu có chuyện gì gấp mà không tìm thấy người phụ trách thì không hay.

- Không chuyện gì quan trọng hơn việc của cô Không Khuê.

Trần Thuật đường hoàng nói:

- Nhiệm vụ hôm nay của tôi là làm bạn bên cạnh cô Không Khuê, tìm hiểu đầu đuôi toàn bộ câu chuyện, thương lượng các loại phương án ứng phó. Nếu như giám đốc Vương thương thảo không thuận lợi với phía đối tác quảng cáo, chúng ta phải suy tính tới dùng phương án nào để đáp trả lại họ.

Bạch Khởi Nguyên ngực như bị lửa giận tắc nghẽn rồi, hừ một tiếng:

- Chúng ta đi thôi.

- Được, chị Thiều, phía Tiểu Khuê làm phiền chị rồi.

- Tổng giám Lạc yên tâm, tôi nhất định chăm sóc Tiểu Khuê cho tốt, tuyệt đối không để tái diễn tình huống không có ai ở bên.

Vương Thiều ra tận cửa tiền chân, lời này rõ ràng là đảm bảo cho Bạch Khởi Nguyên nghe:

Trần Thuật cười nhạt, không biết Không Nhược Khuê nhận ra cô quản lý này ăn trong rào ngoài chưa, cô ấy thông minh như thế hẳn là biết rồi.

Khi một người trái tim đã hướng về chỗ khác, vậy còn bao phần thật lòng với anh nữa đây? Khó mà nói.

Vương Thiều quay về rót nước cho Không Nhược Khuê:

- Tiểu Khuê, uống nước đi.

Không Nhượng Khuê nhớ tới vừa rồi vì mình uống nhiều nước cho nên mới xảy ra chuyện lúng túng kia, vì thế cầm cốc nước trong tay nhưng không uống, hỏi:

- Chị Thiều, trao đổi với phía bên kia thế nào rồi.

- Á, thiếu chút nữa thì tôi quên mất.

Vương Thiều vỗ trán:

- Bạn tới hồ đồ, suýt thì quên chuyện lớn.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Vừa rồi tôi trao đổi điện thoại với ông Franco, ceo của thương hiệu đó. Ông Franco biểu thị rất tiếc vì chuyện xảy ra với Tiểu Khuê, đồng thời nói vừa vặn ông ấy ở Hoa Thành, lát nữa sẽ tới thăm.

Vương Thiều xem thời gian:

- Tổng bộ của họ ở Hoa Thành gần đây thôi, từ này tới giờ, chắc là họ cũng sắp tới rồi/

- Ông Franco ở Hoa Thành à?

Không Nhượng Khuê hơi nhướng mày liếc thanh mảnh lên:

- Lúc này tới bệnh viện tới thăm tôi, e là không thích hợp.

Là một cô gái hết sức yêu cái đẹp, còn là nghệ sĩ, người công chúng, với hình tượng bây giờ của cô tiếp xúc với người phụ trách thương hiệu là rất bất lợi.

- Ông Franco muốn tới biểu thị sự áy náy, phía chúng ta cũng không tiện từ chối, với lại vừa vặn mọi người gặp phải mâu thuẫn, trao đổi trước mặt ông Franco, thế nào cũng tốt hơn với người chịu trách nhiệm bộ phận phía dưới.

Vương Thiều nói tới đó tựa vô tình liếc mắt qua Trần Thuật, hàm ý không ai nói cũng rõ:

Đương nhiên không cần nói, Trần Thuật biết trong lòng Vương Thiều bây giờ, mình đã là một gian nhân từ đầu tới đuôi rồi, chịu thôi, nữ nhân đôi khi vô lý lắm, chướng mắt với anh rồi thì cái ngón chân anh cũng đáng ghét luôn mà.

Xem ra Vương Thiều nóng lòng xử lý nhanh chóng việc này, để không cho mình dính dáng gì vào đây.

Cộc, cộc, cộc.

Cửa phòng bị người ta gõ nhẹ ba cái.

- Không phải là ông Franco tới chứ?

Vương Thiều đi nhanh tới mở cửa phòng, nhìn thấy Tĩnh Tĩnh xách một cái túi lớn đứng trước cửa, tức thì lửa giận bùng lên, nhưng nhớ tới vừa rồi xảy ra va chạm với Không Nhược Khuê, không muốn gây thêm sự cố nữa, áp lửa giận xuống:

- Sao đi lâu thế, để Tiểu Khuê đợi tới sốt ruột rồi đấy.

- Xin lỗi chị Thiều ...

Tĩnh Tĩnh mặt tròn xoe đỏ bừng bừng, trán lấm tấm mồ hôi:

- Em chạy rất nhanh rồi đấy, không để lỡ phút nào.

- Mua được bánh gato không?

Không Nhược Khuê cao hứng hỏi:

- Được ạ.

Tĩnh Tĩnh tới bên giường bệnh, cẩn thận lấy ra hai cốc trà sữa, hai cái bánh gato để trên tủ đầu giường:

Không Nhược Khuê đưa Vương Thiều một cái bánh:

- Chị Thiều, hôm nay chị vất vả nửa ngày trời mà chưa ăn gì, ăn miếng bánh đi.

Vương Thiều mặt mày hớn hờ:

- Cảm ơn Tiểu Khuê, nghe cô nói thế, tôi mới nhớ ra cái bụng kêu nãy giờ.

Trong túi chỉ có hai cái bánh, vốn Vương Thiều cho rằng Khổng Nhượng Khuê mua cho Trần Thuật, không ngờ rằng lại đưa cho mình, như vậy mình và Khổng Nhượng Khuê ăn, còn cái tên đáng ghét kia chỉ có phận ngồi nhìn mà thôi.

Vương Thiều cầm cái hộp bánh gato chỉ to bằng bàn tay, bên trong là chiếc bánh gato màu hồng nhạt nhẹ như không, thế mà ánh mắt như đang ôm cả thế giới.

” Thằng nhãi, giờ thì đã biết trong lòng Tiểu Khuê bên nặng bên nhẹ thế nào rồi chứ? Muốn so với tôi à? Còn kém lắm.” Vương Thiều vừa ăn ngon lành, vừa đắc ý nghĩ.

Khổng Nhượng Khuê lại lấy một cốc trà sữa đưa Tĩnh Tĩnh:

- Em vất vả rồi, uống đi.

- Khuê tử, không cần đâu ạ ...

Thực ra Tĩnh Tĩnh mua ba cốc trà sữa và ba cái bánh, khi lên taxi đã đánh chén một phen rồi, tất nhiên là loại chuyện này không thể nói ra, nếu không Vương Thiều sẽ nổi giận:

- Uống đi, trông em nóng thế kia, uống cho mát.

- Vâng ạ.

Tĩnh Tĩnh cao hứng nhận lấy, ai lại chê trà sữa, càng nhiều càng ít mà:

Khổng Nhượng Khuê tay cầm hộp bánh còn lại, vẫy tay với Trần Thuật:

- Tổng giám Trần lại đây, chúng ta cùng ăn.

Khụ khụ khụ, Vương Thiệu bị vụn bánh rơi vào đường thở, đấm ngực ho, cái gì thế này?

- Tôi không ăn đồ ngọt.

Trần Thuật từ chối, y thích đồ cay, nóng, nhiều mỡ, thích ăn bát to miếng lớn, cái bánh này chả bõ:

Chương 136: Lai giả bất thiện.

- Không được, anh phải ăn.

Không Nhược Khuê rất dăm:

- Chân tôi bị thương rồi, thời gian tới không thể vận động được, nếu tôi ăn hết cả cái bánh, không biết béo thành cái gì, cho nên anh phải ăn giúp tôi một nửa. Như thế không phí bánh, tôi vẫn giữ được vóc dáng hoàn mỹ.

- Nhưng mà cái bánh nhỏ như thế chẳng đủ cho tôi ...

Trần Thuật còn chưa nói hết đã bị Không Nhược Khuê vươn tay nhét bánh vào mồm.

Phụt!

Tĩnh Tĩnh đang mút trà sữa, nhìn thấy cảnh này không cẩn thận phun hết cả ra, trà sữa trong cốc kêu òng ọc.

- Tiểu Khuê ...

Vương Thiệu kêu lạc giọng:

Đừng nói người ngoài, tới ngay đương sự như Trần Thuật cũng sững sờ, bánh gato matcha vừa mềm vừa xốp, vào miệng tan ngay, vị ngọt mà chan chát thanh thanh của matcha làm người ta không thấy ngấy, bánh trôi qua cổ họng, sau đó làm cả bụng ngọt ngào và nóng bừng.

Đúng, nóng bừng.

Rõ ràng là ăn bánh gato mà lại cảm giác ăn một củ khoai nướng to tướng, trời đất chứng giám, y thích ăn khoai lang nướng lắm.

Không Nhược Khuê là chân to của mình, là bạn tri âm của mình, là sự tồn tại mà y chỉ có thể nhìn chứ không thể với tới.

Cô dứt cho một miếng bánh nhỏ thôi, đã làm Trần Thuật có chút kinh hoàng, cảm giác tim như có con hươu nhỏ đang nhảy tung tung vui sướng, nhưng bị tiếng “Tiểu Khuê” kia của Vương Thiệu làm hoảng sợ va vào cây chết rồi.

“Cái cô gái này, trước khi dứt thì cô cũng phải nói trước một tiếng chứ, để tôi còn chuẩn bị tâm lý.”

Trần Thuật vừa trách móc trong lòng vừa muốn gào lên với Vương Thiệu, cô đền con hươu cho tôi.

- Tiểu Khuê, em không thể làm thế ...

Vương Thiệu sợ hãi chạy tới ngăn cách giữa hai người:

- Phải chú ý ảnh hưởng chứ, nơi này là bệnh viện, bác sĩ y tá qua qua lại lại suốt, nếu bị người ta nhìn thấy sẽ thành scandal lớn ...

Trong lòng Vương Thiệu nhỏ máu, con vịt nấu mấy năm mới chín, bị thằng trộm bê nguyên đĩa, không đau lòng sao được?

Đại tiểu thư của tôi ơi, sao cô có thể làm .... Làm cái loại chuyện này, sao có thể dứt bánh gato cho nam nhân ăn, cô phải chú ý thân phận, chú ý ảnh hưởng chứ?

Một cái bánh gato thôi mà, cùng lắm là 500 đồng, cái bánh nhỏ thế này, chính mắt tôi nhìn thấy cô cho liền hai cái vào mồm ăn không cần nhai ... Sao hôm nay lại bảo không ăn hết? Có phải cô hiểu lầm năng lực chiến đấu của mình không?

Nhìn Không Nhược Khuê vẫn không coi đây là chuyện nghiêm trọng, vẻ mặt thản nhiên như không, Vương Thiều ra sức khuyên:

- Nếu bị đám phóng viên rình rập ngoài cửa kia xông vào chụp được ảnh sẽ lên trang nhất đấy.

- Chẳng qua là ăn miếng bánh thôi, người bình thường không nghĩ méo mó gì đâu, tôi còn thường đút cho dì Hai mà.

Không Nhược Khuê đưa đĩa cho Trần Thuật:

- Cái đĩa này có nước bọt của anh, anh tự dùng đi.

Nghe hai chữ “nước bọt”, trái tim Vương Thiều lại vọt tận cổ, chắn trước mặt Trần Thuật:

- Tổng giám Trần, anh ăn của tôi này, Tiểu Khuê tự ăn của mình là được, ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Trần Thuật cầm lấy đĩa, nhưng lại từ chối cái bánh gato mà Vương Thiều đưa tới:

- Bánh chị Thiều ăn rồi, tôi không ăn đâu, tôi ăn với cô Không Khuê vậy, chị Thiều đừng lo, tôi không ăn nhiều đâu.

Mặt Vương Thiều méo mó tới muốn biến dạng, cái gì mà bảo là bánh tôi ăn rồi? Tôi chỉ dùng đĩa khoét một miếng nhỏ thôi.

Với lại, tôi thêm đề ý chuyện cậu ăn ít hay ăn nhiều à? Cậu có bản lĩnh thì ăn hết cả cái bánh luôn đi ... Tôi sợ nhìn cảnh cậu và Không Khuê ăn bánh với nhau thôi có biết không hả?

Không Nhược Khuê lấy cái đĩa khác, khều miếng bánh nhỏ cho vào mồm, sau đó hạnh phúc khép mắt lại:

- Lâu lắm rồi không ăn bánh gato matcha, thật là ngon.

Tiếp đó đưa bánh tới trước mặt Trần Thuật:

- Anh ăn thêm nữa đi, anh ăn nhiều thì tôi ăn ít, thế là không sợ béo.

- Được, tôi sẽ cố gắng.

Thế là Trần Thuật giơ đĩa lên, cô một miếng, tôi một miếng, ăn ngon lành.

Không Nhược Khuê ăn tới ngây ngất, còn Trần Thuật khi ăn nhìn mặt cô, cũng ngây ngất, món ngon lẫn mỹ nhân, đều làm người ta vui vẻ hạnh phúc.

Hai người thi thoảng nhìn nhau, trong lòng có cảm xúc khác lạ cứ thế lan đi.

Vương Thiệu nhìn cảnh này thực sự không ăn được nữa, nhìn hai người bọn họ ăn càng lúc càng ngọt, lòng cô càng lúc càng đắng.

Chỉ mong sao cái bánh kia nó hết cho nhanh, cô sớm kết thúc sự dày vò vô hình này.

Tĩnh Tĩnh hai tay cầm cốc trà sữa, đứng nguyên xi tại chỗ, mắt mở to nhìn cảnh tượng ngọt ngào này, nhìn mãi nhìn mãi, nước mắt ứa ra, vì cô là “chó độc thân”.

Mình cũng muốn có bạn trai.

Rột!

Cô hút một hơi thật mạnh.

Cộc cộc cộc.

Có tiếng gõ cửa.

Vương Thiệu nhìn hai người kia, ý bảo hai người kiểm chế bớt đi, sau đó mau mắn nói:

- Để tôi đi mở cửa.

Cẩn thận mở cửa phòng bệnh ra một khe nhỏ, nhìn thấy nữ nhân cao ráo mặc đồng phục màu xám, mái tóc hạt dẻ búi gọn sau đầu, trông hết sức tinh minh mẫn cán..

- Xin hỏi cô Khổng Khuê có ở phòng này không?

Nữ nhân hỏi bằng tiếng phổ thông rất tiêu chuẩn:

- Có , chị là ...

Vương Thiệu chắn cửa, vẽ mặt cảnh giác:

- Tôi là Miya, thư ký của ngài Franco.

Nữ nhân tự giới thiệu, sau đó quay đi dùng tiếng Ý chính thống gọi:

- Ngài Franco, cô Khổng Khuê ở đây.

- Ông Franco tới rồi sao?

Vương Thiệu cao hứng mở cửa phòng bệnh ra:

- Hoan nghênh ông Franco, tôi là Vương Thiệu, quản lý của cô Khổng Khuê.

Ngoài phòng bệnh là đoàn người nước ngoài mặc vest lịch sự, đi đầu là ông già đeo kính, da mặt đỏ gay, mũi khoằm mắt ưng, hõm mắt rất sâu, gây cho người ta ấn tượng đầu tiên là, đây không phải người dễ tính đâu.

- Chào cô Vương Thiệu, cô Khổng Khuê yêu quý của tôi khỏe chứ? Nghe nói cô ấy bị thương, trái tim tôi cũng tan vỡ.

Franco mặt mày âm hiểm, nhưng lời nói như ông già thú vị:

- Cảm ơn ông Franco quan tâm, tôi rất khỏe.

Khổng Khuê nhìn đoàn người Franco sải bước đi vào, áy này nói:

- Thứ lỗi thất lễ, thực sự không thể đứng lên đón khách quý.

- Oh my god! ..

Franco nhìn cái chân bó bột của Không Nhược Khuê thót lên:

- Đóa hoa xinh đẹp của tôi bị gãy một cái lá cũng làm vườn hoa giảm sức hút.

- Ông Franco quá khen rồi.

Không Nhược Khuê mỉm cười cảm ơn, cô thích người ta khen mình xinh đẹp, càng thích cách biểu đạt thẳng thắn lại hơi khoa trương của người phương Tây:

Ông già nhìn cái bánh gato trong tay Không Nhược Khuê:

- Ô, trông có vẻ ngon quá.

- Ông Franco muốn thử không?

- Có chứ.

Franco không hề khách sáo:

- Chỉ cần là món ăn ngon, tôi sẽ không bỏ qua.

Thế là Trần Thuật nhanh tay lấy cái bánh Vương Thiệu ăn dở ở trên tủ đưa tới:

- Ông Franco, mong ông đừng chê.

Franco vốn muốn ăn bánh trong tay Không Nhược Khuê để biểu thị sự thân mật, nhưng bên cạnh lại có tên không biết điều đưa bánh tới, lại còn nói đừng chê, chẳng hóa không ăn thành chê à? Thế nên Franco nhận lấy, vừa ăn vừa khen:

- Ngon lắm, vị strawberry, tôi thích những món ăn vị strawberry.

- Vậy ông Franco ở lại Hoa Thành thêm vài ngày, tôi sẽ dẫn ông đi nếm thử món ăn vị strawberry, nhất định không làm ông thất vọng.

Vương Thiệu ứng phó với trường hợp xã giao thế này nhiều rồi, biết phải ứng phó ra sao:

Franco lắc đầu:

- Tiếc quá, mai tôi phải đi rồi.

- Thật là đáng tiếc.

Franco nhìn cái chân bó bột của Không Nhược Khuê:

- Có điều trước khi rời Hoa Thành, có một việc phải xác định đã. Chúng tôi đều hi vọng có thể xác định nhân tuyển người đại diện cho loạt sản phẩm mùa đông, cô Không Khuê không có vấn đề gì chứ?

Chương 137:

Không Nhược Khuê hơi nhướng mày lên, sắc mặt không đổi:

- Ông Franco, tôi nghĩ ông đã biết rồi, vốn là không có vấn đề, vì hôm nay tôi bị thương ... Cho nên phương án quay chụp khả năng phải trì hoãn.

- No no no ...

Franco xua tay:

- Cô Không Khuê xảy ra chuyện thế này, trong lòng tôi cũng rất lấy làm tiếc. Nhưng loạt sản phẩm dưỡng nhan thu đông là sản phẩm trọng yếu của tập đoàn CE chúng tôi, chúng tôi hi vọng hoàn thành toàn bộ quay chụp trong tháng này, tháng sau bắt đầu quảng cáo tuyên truyền. Bất kể là video hay là ảnh đều không thể thiếu ...

Không Nhược Khuê chỉ chân mình:

- Nhưng chân tôi thế này, không cách nào hoàn thành quay chụp.

- Cô Không Khuê, đó là vấn đề của cô, theo hợp đồng, cô phải hoàn thành quay chụp trước khi hết tháng, không phải sao?

- Theo hợp đồng thì đúng là như thế, nhưng hợp đồng cũng quy định nhân tố bất khả kháng .. Hơn nữa chân tôi bị thương là do biện pháp bảo vệ ở hiện trường không làm tốt.

Không Nhược Khuê đã hợp tác với nhiều thương hiệu rồi, đừng để ý bọn họ nói cái gì mà phải xem bọn họ làm thế nào, bọn họ tự nhận mình là quý ông, cử chỉ phong độ lịch sự, nói chuyện dí dỏm. Nhưng một khi dính líu tới lợi ích là đậm nhất nào thấy máu nhất đó, tuyệt đối không nường tay.

- My god! Sao cô Không Khuê có thể nghĩ như thế, đội ngũ quay chụp là do các vị tìm.

Franco vung hai tay lên trời, như thể nói, không tin nổi:

- Nhưng địa điểm do phía các ông cung cấp.

- Chẳng lẽ không phải đội ngũ quay không bảo vệ tốt cho cô sao? Đội ngũ do cô tìm, dù có vấn đề thì cô cũng phải gặp họ đòi bồi thường chứ.

- Địa điểm do các ông cung cấp, cũng có nhân viên CE phụ trách quét dọn, trang trí, nhưng nước trên đất không lau hết mới khiến tôi bị ngã ...

- Bình tĩnh, bình tĩnh.

Vương Thiều thấy Franco và Không Nhược Khuê mỗi người một câu, không ai chịu thua ai, giọng mỗi lúc một lớn, lo không xuống thang được, xen vào giảng hòa:

- Ông Franco, còn cả Tiểu Khuê nữa, chúng ta bình tĩnh đi nào, nhất định có cách giải quyết hợp lý, phải không?

- Các người đúng là đồ lừa đảo.

Franco tháo kính ra, tức giận nói:

- Các người là đồ lừa đảo không có tinh thần hợp đồng ... Trên hợp đồng quy định ra sao, tôi muốn các người theo đó mà làm. Nếu các người vi phạm, hợp đồng ký trước đó giải trừ, các người phải đền bù cho tập đoàn CE ...

- Không chỉ thế, cô Khổng Khuê lẽ vào danh sách đen của CE, chúng tôi vĩnh viễn không hợp tác với nghệ sĩ có tên trong danh sách đen. Tới khi đó toàn bộ giới xa xỉ phẩm cũng sẽ không có ai hợp tác với loại nghệ sĩ vi phạm hợp đồng đâu.

Thấy thái độ của Khổng Khuê cứng rắn không chịu nhượng nhịn, càng không biết tôn trọng bên A, Franco lựa chọn lật bản.

Cô làm tôi không thoải mái, tôi làm cô hết sống, tôi muốn xem xem cuối cùng ai thắng ai thua, ai tổn thất lớn hơn.

- Ông Franco, đừng kích động như thế, chúng ta cùng thương lượng ...

Vương Thiều mặt lúc xanh lúc trắng, bị lời hăm dọa của Franco làm tức điên cũng khiếp sợ, rõ ràng phía các người sai sót khiến cho hợp đồng khó có thể tiếp tục thực hiện, nhưng các người lại đổ hết trách nhiệm lên đầu nghệ sĩ:

Nhưng hiện giờ Franco đang lúc máu nóng bốc lên đầu, không phải là lúc nói lý lẽ, chỉ sợ càng nói thì mâu thuẫn càng gay gắt, muốn bù đắp không thể. Chẳng lẽ Khổng Khuê từ bỏ miếng thịt béo bở này, thậm chí cả thị trường quốc tế.

- Không có gì để thương lượng hết.

Franco lau kính, sau đó đeo lên:

- Mọi thứ cứ theo hợp đồng mà làm, nếu vì nguyên nhân phía các vị mà thông hoàn thành quay chụp, ảnh hưởng tới kế

hoạch quảng bá của chúng tôi, các vị sẽ phải bồi thường toàn bộ tổn thất danh dự và kinh tế cho phía CE chúng tôi.

“Lừa đảo!” , “Danh sách đen!”, “Vĩnh viễn không hợp tác.”, mỗi từ đập vào màng nhĩ Khổng Nhược Khuê làm sắc mặt cô khó coi thêm một phần, mắt như muốn tóe lửa, giọng bình tĩnh tới ghê người:

- Vốn chúng tôi có thể hoàn thành kế hoạch, nhưng vì phía các vị công tác có sai sót khiến tôi bị ngã gãy xương ...

Franco gạt phắt đi:

- Tôi nói rồi, đó là vấn đề của các cô, không liên quan tới chúng tôi, các cô không hoàn thành hợp đồng, tôi kiện tội lừa đảo.

- Ông Franco, xin chú ý ngôn từ.

- Cô Khổng Khuê mới cần chú ý thái độ của mình.

- Ông Franco ... Tiểu Khuê ...

Vương Thiệu lòng như lửa đốt, chuyện mỗi lúc một vượt ngoài kiểm soát:

- Chúng ta có gì nói chuyện tử tế được không ... Tôi tin chỉ cần mọi người ngồi xuống trao đổi, không vấn đề gì là không thể giải quyết.

Franco mặt bưng bưng quay sang Vương Thiệu chất vấn:

- Vậy cô Vương Thiệu, phương án giải quyết của cô là gì?

- Tôi ...

Vương Thiệu tức thì á khẩu, trước đó cô đã đề xuất với phía CE trì hoãn thời gian quay chụp, cho Khổng Nhược Khuê thời gian dưỡng thương, chỉ cần thương thế đỡ hơn là lập tức tham gia hoàn tất quay chụp. Nhưng phía CE thực sự gấp rút tiến hành giai đoạn đầu quảng cáo, nếu không đợi thương hiệu

khác cũng nhảy vào, thì chẳng phải thị trường bị người ta chiếm hết sao?

Cô lại chẳng thể bắt Không Nhược Khuê mang thương tích làm việc, vậy chỉ còn cách giải trừ hợp đồng.

Nếu giải trừ hợp đồng bao nhiêu công tác chuẩn bị trước đó đổ sông đổ biển à, vì hợp tác độc quyền với CE, họ phải từ chối nhiều thương hiệu khác, cùng với nhiều lịch trình, hơn nữa trong quá trình quay chụp, Không Nhược Khuê lại bị thương thế này, lại còn bị họ đối xử ngang ngược, ai mà chịu nổi.

- Xem ra cô Vương Thiệu không có phương án giải quyết rồi.

Franco giọng điệu khinh khỉnh:

- Nếu ông Franco đã chủ động tới đây, hiển nhiên là có cách giải quyết rồi phải không?

Trần Thuật từ đầu tới giờ im lặng là vì y không rõ chi tiết của chuyện hợp tác này, không nắm rõ điều khoản hợp đồng, cho nên y không có quyền phát ngôn. Kiểu hiệp đàm thương vụ thế này, tùy tiện nói vào là vừa mất lịch sự cũng là ngu xuẩn, vì khả năng một câu nói muốn giúp đỡ lại đẩy người mình muốn giúp vào hiểm cảnh.

Không điều tra, không có quyền phát ngôn.

Cho nên từ đầu tới giờ Trần Thuật chỉ đứng bên trầm mặc quan sát.

Giờ Vương Thiệu bị Franco vặn cho không thể đối đáp được thì y không lên tiếng là không thể đứng ra rồi, đã không có bài tẩy thì phải nghĩ cách để đối phương xòe bài trước.

- Đương nhiên ..

Franco tới đây cũng không phải một mục để giải trừ hợp đồng, hơn nữa đã nói chuyện tới mức trở mặt thế này chẳng phải kiêng dè gì nữa:

- Nếu phía các vị đã không có phương án giải quyết, vậy thì làm theo phương án của chúng tôi đi, Miya.

Cô thư ý Miya đi nhanh tới, đưa tới một bản hợp đồng:

- Nếu cô Khổng Khuê đồng ý ký tên vào hợp đồng này, sẽ có lợi cho cả hai bên chúng ta.

Trần Thuật không khách khí, nhận lấy hợp đồng xem.

Vương Thiều mặc dù thấy không ổn, cô mới là quản lý của Khổng Nhược Khuê, là người đầu tiên phụ trách hoạt động hiệp đàm thương vụ mới đúng, song vừa rồi cô bị Franco hỏi mà không trả lời được, thực sự hết sức mất mặt.

Hơn nữa Khổng Nhược Khuê không lên tiếng nói gì, cô cũng chẳng thể ý kiến, bây giờ mà lục đục nội bộ nữa thì thành trò cười. Thế nên chỉ còn mong Trần Thuật có thể vì Khổng Nhược Khuê tìm ra biện pháp phá vỡ cục diện bế tắc này.

Tốt nhất là có thể tiếp tục hợp đồng, còn phỉ tay đường ai nấy đi thì không phải là điều Vương Thiều muốn.

Tổn thất lợi ích thực sự quá lớn, dù không muốn cô cũng phải thừa nhận, bọn họ ở phía yếu thế hơn, ai bảo người ta có tiền.

Trần Thuật xem qua hợp đồng, hiểu ra được rất nhiều điều, bản hợp đồng này chủ yếu là yêu cầu ở ba phương diện.

Thứ nhất, giải trừ hợp đồng của Khổng Nhược Khuê đã ký với phía CE.

Thứ hai, vì phía Khổng Nhược Khuê không thể hoàn thành hợp đồng, cần trả lại tiền ứng trước của tập đoàn CE.

Thứ ba, Không Nhược Khuê không cần thận tự làm mình bị thương.

Chương 138: Tình hữu nghị không đáng một xu.

Trần Thuật xem xong không nói gì cả, đưa hợp đồng cho Không Nhược Khuê.

Không Nhược Khuê xem lướt qua, cũng không tỏ bất kỳ thái độ gì, trả lại cho Trần Thuật, ý là, giao cho anh xử lý.

Trần Thuật hiểu ý cô, mỉm cười dùng tiếng Anh nói chuyện với Franco:

- Ông Franco muốn giải trừ hợp đồng sao?

Thời đại học, Trần Thuật không chỉ vượt qua kỳ thi tiếng Anh cấp 4 (CET4), sau khi tốt nghiệp lại cùng Lăng Thần học thêm một năm, kỳ thực chủ yếu là để giúp Lăng Thần luyện nói, cho nên y cũng phải học.

Lăng Thần học chủ yếu là tiếng Anh thương mại, cho nên về cơ bản Trần Thuật giao lưu vấn đề kinh tế hợp đồng cũng không phải là vấn đề quá lớn, song y không thảo luận với Miya mà trực tiếp đàm phán với Franco.

- Anh là ai, anh có quyền gì ở đây?

Franco không rõ thân phận thực sự của Trần Thuật ra sao, chỉ có điều vừa rồi y đưa cái bánh ăn thừa của người khác cho mình, làm ông ta không ưa, song ông ta cũng khá cảnh giác.

Người này này giờ không tham gia tranh luận, nhảy vào thời khắc mấu chốt nhất, xem ra tiếng nói khá có trọng lượng ở đây.

Không Nhược Khuê mặt lạnh tanh nói:

- Anh ấy có thể toàn quyền đại biểu cho tôi xử lý việc này, thái độ của anh ấy là thái độ của tôi.

- Tôi là phó tổng giám Trần Thuật của phòng kế hoạch Đông Chính.

Trần Thuật chủ động giới thiệu, nhưng lại không bắt tay Franco:

- Tổng giám Trần, đúng thế, chúng tôi muốn giải trừ hợp đồng với cô Không Khuê.

Franco không vòng vo:

- Chẳng lẽ tổng giám Trần không nhận ra sao, chỉ có giải trừ bản hợp đồng này mới là sự bảo vệ tốt nhất cho cô Không Khuê. Cô Không Khuê bị thương ở chân, chúng ta đều thấy rồi, trong thời gian ngắn khó mà bình phục được. Như thế không cách nào hoàn thành quay chụp trong thời gian quy định, tất nhiên là vi phạm hợp đồng.

- Đợi tới lúc đó chúng tôi không có đủ tử liệu tuyên truyền làm lỗ kế hoạch cuối năm ở địa khu, công ty mất đi thị trường, tổn thất nặng nề. Còn cô Không Khuê cũng phải trả giá nặng nề vì trái hợp đồng. Khi ấy không chỉ trả tiền vi phạm hợp đồng, tổn thất thị trường không phải một người có thể hoàn trả.

- Cho nên, chúng tôi nên giải trừ hợp đồng, trả lại tiền ứng trước, sau đó các ông ký hợp đồng với nghệ sĩ khác, quay chụp quảng cáo ...

Trần Thuật gật gù:

- Nghe rất hợp tình hợp lý, nhưng các vị không tổn thất gì cả, nhưng cô Không Khuê vì lần hợp tác này bỏ nhiều công sức, chuẩn bị sung túc, bố trí lịch trình, thậm chí trong quá trình quay chụp với các vị còn bị thương. Ông thấy vậy là công bằng sao.

- Như thế ít nhất còn giữ được tình hữu nghị với phía CE chúng tôi.

Franco quay trở lại dáng vẻ lịch sự, cười với Không Nhuộc Khuê:

- Nếu cô Không Khuê phối hợp, vậy tôi nghĩ chúng ta còn cơ hội hợp tác. Tôi cũng sẵn lòng giới thiệu một số người bạn cho cô Không Khuê, bọn họ đều là nhân vật lớn ở thương trường.

- Không.

Trần Thuật giơ một ngón tay lên lúc lắc:

- Đối với loại người bội tín bội nghĩa, tình hữu nghị của các người không đáng một xu.

Cái gì?

Cả phòng sững sờ.

Câu nói này phối hợp với giọng điệu khinh miệt không để người khác vào trong mắt của Trần Thuật, động tác lắc ngón tay khinh miệt, làm Franco trợn mắt há mồm, có cảm giác không sao tin nổi.

Ông ta tưởng mình nghe nhầm.

Ông ta là người sáng lập CE, ông ta là cha của đám nghệ sĩ minh tinh, trước nay chỉ có đám người này nịnh nọt ông ta .. Sao lại có kẻ dám sỉ nhục mình như thế?

Chàng trai này nói tiếng Anh không tệ, chắc là biểu đạt sai ý tứ đi, thế nhưng dựa vào vẻ mặt bàng hoàng của những người khác, Franco biết mình không nghe nhầm,

Mình không nghe nhầm, thằng nhãi này đang sỉ nhục mình.

Nhất là ánh mắt Miya chưa hết chấn động và kinh hoàng, dù thế Francoo vẫn không sao tin nổi, thế nên hỏi lại:

- Anh Trần, anh nghiêm túc đấy chứ?

- Ông nhìn mặt tôi nghiêm túc thế này chưa hiểu sao?

Trần Thuật nghiêm mặt nói:

- Tôi nghiêm túc hơn bất kỳ lúc nào.
- Anh đang sỉ nhục tôi à?
- Đúng.

Trần Thuật gật đầu khẳng định:

- Hãy tin trực giác của mình, ông không nghe nhầm đâu.
- Anh dám ...

Franco thoáng cái nổi trận lôi đình:

- Vì sao tôi không dám?

Trần Thuật cắt lời ngay:

- Anh ...

Trần Thuật lại cắt lời, y không nổi giận, nhưng mỗi lời lại sắt đá:

- Ông tới quốc gia của chúng tôi, chửi mắng người hợp tác với mình là lừa đảo, uy hiếp chúng tôi, muốn đem cô Không Khuê vào danh sách đen, vĩnh viễn không hợp tác ... Vậy mà người khác chỉ nói một câu mà ông đã không tiếp nhận nổi rồi à? Đó là kiểu tình hữu nghị của các người sao?

- Xem ra các vị không muốn giải quyết vấn đề một cách hòa bình.

Miya nhanh chóng can thiệp, cô không muốn ông chủ mình bị thiệt thòi, nói chuyện kiểu này, chỉ dẫn tới kết cục mất thể diện thôi:

- Chúng tôi đương nhiên muốn giải quyết một cách hòa bình.

Trần Thuật nói:

- Nhưng, phải kiến lập trên cơ sở tôn trọng lẫn nhau, lý giải cho nhau, nếu như thỏa mãn sự tham lam vô lý của một phía mà đạt thành hòa bình, vậy chúng tôi không muốn cách giải quyết hòa bình đó.

- Các người vi phạm hợp đồng, cứ đợi giấy của tòa án đi.

Franco phát tay bảo Miya lui ra, hùng hổ nói với Không Nhược Khuê:

- Cô Không Khuê, đây là cách giải quyết vấn đề của phía cô đấy à? Mỗi lời người này nói đại biểu cho thái độ của cô sao?

- Đúng đấy.

Không Nhược Khuê hơi hột gật đầu, thậm chí nói xong cầm di động lên thái độ rõ ràng, khỏi cần nhiều lời:

- ...

Franco lần nữa mặt cứng đờ, sao thế chứ, sao nữ minh tinh này lại phản ứng không giống người khác, cô ta không sợ kiện cáo sao, không phải minh tinh ở quốc gia này đều sợ lùm xùm sao, không phải ở quốc gia này hay nói câu, có tiền là cha sao:

“Thôi hỏng rồi.” Vương Thiệu rên rỉ trong lòng, cô còn chưa kịp can thiệp vào thì Không Nhược Khuê đã cường thế thừa nhận rồi, giờ cô nói gì nữa cũng dư thừa ... Dù sao cô chỉ là quản lý, không phải là chính Không Nhược Khuê.

Cô có nói trăm câu cầu xin cũng chẳng có sức sát thương bằng một câu “đúng đấy” nhẹ nhàng của Không Nhược Khuê.

- Tốt, đúng là quá tốt ...

Franco thở phì phò giận dữ:

- Chúng ta đi thôi, đã cho họ cơ hội rồi, đáng tiếc, họ không biết trân trọng ... Vậy thì đợi giấy gọi của tòa đi.

Nói rồi xoay người bỏ đi.

Đám quản lý cấp cao của CE tất nhiên cũng răm rộ bám theo.

- Ông Franco ...

Trần Thuật lên tiếng gọi:

- Không cần phải giải thích nữa.

Franco cho rằng Trần Thuật đã nhận thức được sai lầm chết người của y:

- Tiếp theo sẽ có luật sư nói chuyện với các người, tôi đã nói hết lời muốn nói rồi.

- Franco, ông không muốn kiếm tiền nữa à?

Trần Thuật gằn giọng:

- Cái gì?

- Franco, vì sao ông lại chọn cô Khổng Khuê làm người đại diện?

Trần Thuật gập ngón tay tính:

- Thứ nhất, là vì danh tiếng của cô Khổng Khuê, mong muốn nâng cao độ nhận biết của thương hiệu CE. Thứ hai, vì hình tượng tốt của cô Khổng Khuê, các vị muốn chiếm lĩnh thị trường đồng thời nâng cao danh tiếng của thương hiệu.

- Những thứ này nghệ sĩ nào mà chẳng có.

Franco cười lớn xem thường:

- Trước khi tôi tới đây còn cùng một cô gái xinh đẹp trao đổi rất tốt ... CE là công ti xa xỉ phẩm có tiếng trên thế giới, được hợp tác với CE là kiêu ngạo và tự hào của vô số minh tinh. Sau khi chúng tôi lựa chọn cô Khổng Khuê, vẫn có rất nhiều công ty quản lý gửi tư liệu của nghệ sĩ tới chỗ chúng tôi

... Trong đó không thiếu nghệ sĩ có danh tiếng, có sức ảnh hưởng lớn hơn cô Không Khuê, hơn nữa bọn họ thậm chí chấp nhận phí đại diện cực thấp thậm chí không cần, chúng tôi cần gì nhất định phải chọn cô Không Khuê.

- Ngài Franco.

Miya thấy ông chủ vì kích động mà mất đi sự sáng suốt, nói nhỏ:

- Không cần nói thêm nữa đâu.

Chương 139: Vì sao còn chưa đi.

Trần Thuật hiểu rồi, bao sao trước đó thái độ Franco đột ngột ác liệt như vậy, đương nhiên vì không coi nghệ sĩ hợp tác ra gì, song chủ yếu muốn họ thấy hợp đồng này không cách nào hợp tác được nữa để nhanh chóng giải trừ, cười lạnh:

- Cho nên ông Franco muốn giải trừ hợp với cô Không Khuê, vẫn không lỡ chu kỳ tuyên truyền, không cần chịu trách nhiệm với thương thế của cô Không Khuê, lại thuận tiện lấy về tiền ứng trước. Nếu tôi đoán không lầm, các vị đã tìm được người đại diện mới rồi, tiện cả mấy đường, phải thế không?

Franco hơi giật mình, vừa rồi bị thanh niên trẻ này buông lời xúc phạm dẫn tới mất kiểm soát, lỡ lời lộ ra nhiều tin tức như vậy.

- Sao thế, ông Franco đã nói ra rồi lại không muốn thừa nhận à?

Trần Thuật tiếp tục kích thích Franco, thứ cuồng vọng tự đại này thì phải dùng cách như thế đối phó, nếu chạy theo sau nịnh nọt lấy lòng, chỉ bị khinh bỉ thêm thôi, được cái gì chưa chắc, nhưng tôn nghiêm bị người ta dẫm đạp dưới gót chân:

Phải thừa nhận, thời buổi này với tuyệt đại đa số tôn nghiêm không là gì với lợi ích, không thiếu nghệ sĩ sẵn sàng

để người ta trả đũa, Trần Thuật kiên trì giới hạn cuối cùng này.

- Cho dù đó là sự thực thì sao nào?

Cổ Franco bành ra, phát hiện mình bị người ta kích động, một kẻ không cùng đẳng cấp trêu đùa, càng làm ông ta thẹn quá hóa giận:

- Các người sẽ phải trả giá vì không thể hoàn thành hợp đồng.

- Nếu thế thì tôi nói chuyện ảnh hưởng tiêu cực khi giải trừ hợp đồng nhé.

Trần Thuật khoát tay cắt lời Franco, y không thích đỏ mặt tía tai nói những lời hung hăng với người khác, bởi vì đó là hành vi của kẻ yếu thế vô dụng, ít nhất ở thời khắc đó là biểu hiện rất bất lực:

Y thuộc cung Thiên Bình, là cân bằng, là ưu nhã ung dung.

- Chúng tôi không đồng ý giải trừ hợp đồng, thậm chí trước khi các vị tới, chúng tôi đã chuẩn bị kiện các vị ra tòa. Cho nên, các vị lựa chọn kiện tụng với một nghệ sĩ có ảnh hưởng lớn như cô Khổng Khuê vào thời điểm sản phẩm mới ra mắt, thực sự không bận tâm tới tác dụng phụ à? Cho dù các vị có thể kiếm được nghệ sĩ có tiếng hơn bất kỳ lúc nào để làm người đại diện, các vị có nghĩ tới thái độ của fan cô Khổng Nhược Khuê đối với sản phẩm này chưa?

Franco sầm mặt:

- Chúng tôi có thể giải thích, tất cả do các người không thể thực hiện hợp đồng gây ra.

- Chỉ có các vị mới biết giải thích sao?

Trần Thuật mỉm cười:

- Chỉ các vị phát đi thông báo sao? Chúng tôi sẽ đem chân tướng công bố, ông thấy fan sẽ tin ai?

- Tôi tin tưởng đội ngũ quan hệ xã hội của tập đoàn CE.

Franco lên giọng:

- Thế hả?

Trần Thuật lấy di động ra:

- Nếu tôi công bố ghi âm thì sao?

- Anh ...

Franco mặt thoáng chốc biến sắc:

- Vô sỉ, anh, anh ghi âm à ... Anh có còn liêm sỉ không, anh có đạo đức thương nghiệp không, anh ...

- Ông Franco, nói chuyện cẩn thận một chút, mỗi lời ông nói ra đều được ghi lại đây.

Franco tức thì nghẹn lời trong họng, gân cổ phình lên như những con giun lớn mà không phát ra được lời nào.

Nơi này không nên ở lâu nữa rồi, nói nhiều sẽ sai nhiều, đối phương bất chấp liêm sỉ rồi, Franco bảo Miya:

- Đề đội ngũ pháp luật tiếp nhận chuyện này đi.

- Ông Franco đừng đi vội, tôi còn chưa nói hết đâu.

Trần Thuật lại lên tiếng gọi:

- Nếu như bên CE muốn ra tòa, tổn thất sẽ vượt xa các vị có thể dự kiến đấy. Thứ nhất là ảnh hưởng thị trường, ít nhất fan của cô Khổng Khuê sẽ không mua đồ của các vị đâu, không những thế bọn họ khả năng còn đi ảnh hưởng tới những người bên cạnh đừng mua.

- Thứ hai, danh tiếng của các vị trên thị trường sẽ bị ảnh hưởng, có lẽ sau sự kiện này, các vị có thể tìm người đại diện

mới, để fan của người đó mua sản phẩm. Cũng có thể phát thông báo bồi nhợ cô Khổng Khuê ... Nhưng xin các vị tin năng lực của tôi, những chuyện này tôi rất sở trường.

- Thứ ba, vốn các vị cho rằng có thể bớt được một khoản chi phí đại diện và tránh phải bồi thường tổn thất cho cô Khổng Khuê, nhưng nếu hai bên triển khai chiến tranh, tôi đảm bảo các vị đầu tư khoản chi phí quan hệ xã hội cực lớn ... Khi đó các vị sẽ nhận ra, số tiền mình tiết kiệm được chỉ như muối giữa biển thôi, so với chữ tín đã tổn thất, không đáng nhắc tới.

- Anh Trần ... đừng có uy hiếp tôi..

Franco thực sự bị Trần Thuật làm cho tức điên rồi, chỉ bởi vì sợ bị ghi âm lại cho nên lời nói cực kỳ kiềm chế:

Cao tầng CE cũng tỏ rõ thái độ.

- Anh Trần, anh đừng quá đáng, sao có thể nói chuyện với ông chủ của chúng tôi như thế.

- Ngài Franco nhân từ, không đại biểu cho CE chúng tôi để bắt nạt.

- Lập tức thu lại lời nói của anh, xin lỗi ngài Franco ngay, nếu không chúng tôi kiện anh xúc phạm danh dự.

Trần Thuật lắc cái di động cầm trong tay:

- Ông Franco tức giận lắm sao?

- Đúng thế.

Miya nghiêm túc nói, cô theo ông chủ lâu năm, ông chủ cô thành danh từ tuổi thiếu niên, đi tới đâu mà không được người ta xúm quanh , mấy chục năm rồi chưa có ai dám dùng thái độ và giọng điệu đó nói chuyện với ông chủ cô:

- Vậy sao còn chưa đi đi.

Trần Thuật nhàn nhã đưa tay về phía cửa làm động tác mời:

Con người đôi khi lạ lẫm, có lúc chúng ta rất giận, mỗi lúc một giận, giận tới đột nhiên không giận nữa.

Cơn giận bị giận tới mức biến sạch rồi.

Franco đang ở trong trạng thái như thế, vốn giận tới mất lý trí rồi, nhưng bỗng phát hiện ... Giận loại người này thực sự không đáng.

Vì thế ông ta xoay người sang hướng về phía Trần Thuật nói:

- Xin lỗi, vừa rồi tôi không nhớ được tên anh, anh tên là gì n hí?

- Trần Thuật.

Trần Thuật lại lần nữa giới thiệu tên của mình, y cũng có tên tiếng Anh, nhưng bình thường rất ít khi dùng tới, vừa rồi cũng không nói ra. Cho nên những người Ý này e là nhớ tên người Trung Quốc giống như người Trung Quốc khó nhớ tên họ vậy.

- Trần Thuật.

Franco cố gắng dùng tiếng Hán phát âm cái tên này, chỉ là âm điệu nghe vô cùng kỳ quái:

- Trần Thuật, vậy thì anh nói xem, chúng ta nên xử lý việc này ra sao:

A, quả nhiên là ông chủ lớn, không tầm thường chút nào, Trần Thuật cẩn thận hơn:

- Dĩ hòa vi quý, ông Franco biết câu thành ngữ này của người Trung Quốc chúng tôi chứ?

- Tôi biết, người Trung Quốc các anh rất thích dùng chữ “hòa”, vậy anh muốn dĩ hòa vi quý thể nào?

Vương Thiều có chút mất thăng bằng tâm lý, cô gào khản cổ “dĩ hòa vi quý” nửa ngày trời mà không một ai nghe cô hết, càng nói càng như đổ thêm dầu vào lửa.

Vậy mà Trần Thuật vừa rồi còn liên tục uy hiếp đối phương, lấy cả thủ đoạn vô sỉ như ghi âm ra, vậy mà các người lại nói y “dĩ hòa vi quý”. Cái thế giới này rốt cuộc là làm sao thế? Đầu óc các người có vấn đề gì không vậy?

Thực ra đâu chỉ Vương Thiều, ngay cả cao tầng CE cũng chưa hết chấn kinh, không ngờ ông chủ nói không giận là lập tức hết giận, bọn họ chưa kịp điều chỉnh thái độ thì hai bên đã “dĩ hòa vi quý” rồi.

Trần Thuật khẽ mỉm cười với Khổng Nhược Khuê, bảo cô tự ra điều kiện, không ngờ Khổng Nhược Khuê gật đầu một cái, ý nói chuyện này đã giao cho y toàn quyền phụ trách.

Không cần nói một lời cả hai vẫn hiểu ý nhau.

Chương 140+141: Dĩ hòa vi quý.

Trần Thuật rất thích cảm giác tâm ý tương thông này của họ, chỉ là lúc này có việc quan trọng hơn cần giải quyết:

- Nếu ông Franco muốn giải trừ hợp đồng, phía bên chúng tôi không có ý kiến gì cả. Nhưng vì phía CE chủ động đề xuất giải trừ hợp đồng, cho nên số tiền ứng trước không cần trả lại, hơn nữa cần bồi thường tổn thất tinh thần và danh dự gây ra cho cô Khổng Khuê. Nếu cần phía CE phải đứng ra giúp cô Khổng Khuê xóa bỏ ảnh hưởng xấu sau khi giải trừ hợp đồng, vì chuyện này gây không ít phiền toái cho công tác của cô Khổng Khuê ... Chuyện này ông Franco hiểu chứ?

- Tôi hiểu.

Franco dễ nói chuyện tới bất ngờ:

- Ngoài ra cô Không Khuê bị thương ở chân trong khi chụp ảnh tuyên truyền cho CE, thuộc về phạm trù “tai nạn lao động”, trước khi giải trừ hợp đồng phía CE phải bồi thường chi phí gây do do tổn thương tinh thần, thân thể cùng với làm lỡ dở công việc của cô Không Khuê.

- Anh Trần Thuật, yêu cầu này có phải quá đáng rồi không?

Trần Thuật chỉ bàn hợp đồng đối phương đưa ra trước đó:

- Dem so với bản hợp đồng phía các vị đưa ra, chúng tôi đã nương tay rồi.

Franco thở hắt ra, chuyện ngày hôm nay quá sức ngoài dự liệu, mới đầu họ quá xem thường đối phương, nếu không đã chẳng mắc nhiều sai lầm như vậy:

- Nếu chúng tôi muốn tiếp tục hợp tác với cô Không Khuê thì sao?

Trần Thuật cười tươi:

- Đương nhiên, đây cũng là phương án cô Không Khuê vui vẻ tiếp nhận. Chúng ta có thể tiếp tục hợp đồng, song vì cô Không Khuê bị thương ở chân, tạm thời không thể tiến hành công tác quay chụp tuyên truyền. Cá nhân tôi kiến nghị phía CE giai đoạn đầu lấy quảng cáo bằng áp phích là chủ. Vừa rồi tôi hỏi trợ lý của cô Không Khuê, phần quay chụp hôm nay đã đủ để dùng giai đoạn tuyên truyền thứ nhất.

Franco không tỏ thái độ vội:

- Anh Trần Thuật hẳn vẫn còn lời muốn nói:

- Đúng, với kỳ hai, lấy đoạn phim ngắn làm chủ, khi đó vết thương của cô Không Khuê cơ bản đã phục hồi, tôi nghĩ cô ấy có thể tham gia vào quá trình tuyên truyền.

Trần Thuật nhìn về phía cái chân Không Nhược Khuê:

- Và cuối cùng vì cô Không Khuê bị thương trong quá trình công tác, cho nên phía CE vẫn phải bồi thường tổn thất tinh thần và thân thể cho cô ấy. Đồng thời công khai xin lỗi sự sơ xuất của mình với cô Không Khuê.

Franco lần nữa đổi sắc mặt:

- Cho dù chúng ta tiếp tục hợp tác, đồng thời phía chúng tôi phải lùi lại quá trình quay chụp, thay đổi phương án tuyên truyền mà vẫn phải bồi thường?

- Đương nhiên rồi.

Trần Thuật nghiêm túc nói:

- Chuyện nào ra chuyện đó, nếu tiếp tục thực hiện hợp đồng thì đó là điều quy định sẵn, nếu hủy hợp đồng, chúng ta nói chuyện ở tòa. Còn vấn đề cô Không Khuê bị thương lại là chuyện khác, các vị không bảo vệ thỏa đáng cho nghệ sĩ của chúng tôi, cho nên tập đoàn Đông Chính cần phương án bồi thường thỏa đáng.

- Không được, không được.

Franco ra sức lắc đầu:

- Trần Thuật, thế này không dĩ hòa vi quý chút nào.

- Đúng thế, tập đoàn CE chúng tôi chưa bao giờ ký hợp đồng như thế.

Miya lên tiếng:

- Trần Thuật, đừng cho rằng chúng tôi là người Ý không hiểu tình hình Trung Quốc mà cho rằng chúng tôi yếu đuối dễ bắt nạt.

- Điều kiện này CE tuyệt đối không thể chấp nhận, nếu không sẽ thành trò cười trong giới.

- Các vị cho rằng dĩ hòa vi quý là quá đắt sao?

Trần Thuật không thêm đề ý tiếng phản đối của cao tầng CE:

- Tôi nghĩ ông Franco sẽ có lựa chọn sáng suốt.

- Trần Thuật, tôi thực sự muốn cùng các vị “dĩ hòa vi quý”, nhưng cái này với chúng tôi quá khó tiếp nhận ... Cả hai phương án anh đưa ra, chúng tôi cần chút thời gian suy nghĩ.

Franco trầm tư:

- Cho nên chuyện hôm nay dừng ở đây.

- Không thành vấn đề, chúng ta có thể bàn bạc sau, dù sao đây là chuyện quan trọng.

Trần Thuật mỉm cười chấp nhận, bất ngờ đề nghị:

- Ông Franco dẫn cao tầng CE tới bệnh viện thăm cô Khổng Khuê, cô ấy cũng vô cùng cảm kích, liệu tôi có thể dùng điện thoại để chụp lại thời khắc mỹ hảo này không?

Muốn chụp ảnh chung sao?

Franco hỏi ý Miya, Miya thấy bên mình không còn nắm ưu thế tuyệt đối nữa rồi, bất kể giải quyết phương án nào thì vẫn nên dĩ hòa vi quý, vì thế gật đầu.

Franco tươi cười nói:

- Đương nhiên, có thể chụp ảnh lưu niệm với đóa hồng phương đông mỹ lệ, là vinh hạnh của tôi.

- Vậy thì thật tốt quá.

Tuy Khổng Nhược Khuê không hiểu Trần Thuật đề xuất chụp ảnh chung để làm gì, nhưng bằng vào hiểu biết của cô về Trần Thuật thì y chắc chắn đang đào bẫy rồi. Dù lúc này nhìn vào, bức ảnh như vậy đăng lên chỉ khiến công chúng có thiện cảm với phía CE.

Khổng Nhược Khuê đã không phản đối, Vương Thiệu tất nhiên không có gì để nói.

Từ lúc Trần Thuật ra mặt là y đã hoàn toàn chiếm cứ quyền chủ đạo sự kiện này rồi, cô nói gì thì người ta cũng thấy như vẽ rắn thêm chân.

Trần Thuật tay cầm di động giơ lên trước mắt, mồm chỉ huy vị trí:

- Ông Franco, mời ngồi xuống bên cạnh cô Khổng Khuê, đúng rồi, tất nhất là bắt tay cô Khổng Khuê ... Cô Miya cười tươi lên chút nào, còn vị đeo kính kia, nghiêng trái một chút, anh hơi cao, che mắt bạn anh rồi đấy, thế thế ...

Đợi ai nấy vào vị trí rồi, Trần Thuật ấn nút, rả một cái, chụp liền mười mấy tấm ảnh.

- Được rồi, cảm ơn ông Franco và phía CE đã phối hợp, vô cùng cảm ơn.

Trần Thuật thu điện thoại lại, cười rất niềm nở:

Khổng Nhược Khuê cũng lần nữa bắt tay Franco, thái độ như chưa từng có hiềm khích gì:

- Cảm ơn ông Franco đã bỏ thời gian bận rộn đến thăm tôi thế này.

- Đây là chuyện tôi nên làm thôi mà.

Franco rất lịch sự lắc khẽ tay Khổng Nhược Khuê:

- Cũng hi vọng cô Khổng Khuê sớm khỏe lại, một cô gái xinh đẹp không nên nằm trên giường bệnh, đó là tổn thất của toàn bộ nam nhân.

- Nhất định rồi, cảm ơn ông Franco.

Franco trước khi đi còn nhìn Trần Thuật một cái thật sâu mới dẫn đội ngũ của mình rời phòng.

Ồn ào hồi lâu, phòng bệnh rốt cuộc yên tĩnh trở lại.

- Làm sao thế?

Trần Thuật thấy không khí trong phòng quái quái, sờ mặt hỏi Tĩnh Tĩnh đang nhìn mình chăm chăm:

- Tổng giám Trần, anh thật lợi hại.

Cô bé béo Tĩnh Tĩnh mặt tràn ngập kích động, thể hiện cảm xúc vô cùng nhiệt thành, khoa chân múa tay minh họa:

- Vừa mới rồi chính là ông chủ của CE đấy, vậy mà anh nói cho ông ta .... Cho ông ta tâm phục khẩu phục, đặc biệt là câu “có phải ông tức lắm không” rồi thì ” vậy vì sao còn không đi” ... Oa, tổng giám Trần, oai chết đi được ... Tổng giám Trần, em sùng bái anh, sau này em thần tượng anh, anh là nam thần của em.

Trần Thuật không ngờ bị người ta khen tới ngượng, chỉ Khổng Nhược Khuê:

- Cô ấy mới là thần tượng của em.

- Khuê tỷ tất nhiên là thần tượng của em, chỉ ấy là nữ thần, anh là nam thần, không hề xung đột.

Hai mắt Tĩnh Tĩnh sáng dập dờn, làm người ta nghi ngờ, cô gái này xin làm trợ lý có phải để tiếp cận thần tượng hay không:

Tâm trạng Vương Thiều thì phức tạp hơn nhiều, có thờ phào, có thán phục, cũng không thiếu chút gì không thoái mái và nghi ngờ:

- Tổng giám Trần, phía CE rõ ràng đã có dấu hiệu xuống thang, vì sao anh lại đưa ra điều kiện hà khắc như thế? Như thế cho dù là tiếp tục hợp tác, bọn họ vẫn phải bồi thường lớn, bọn họ giải trừ hợp đồng thì sao?

Trần Thuật nhún vai:

- Giải trừ cũng được, không phải tôi cũng đưa ra cả điều kiện giải trừ rồi à?

- Nhưng ... Nhưng như vậy đẩy quan hệ vào trạng thái căng thẳng à? Đó là cách làm lưỡng bại câu thương.

Vương Thiệu có chút bất mãn, vấn đề vốn dĩ có thể giải quyết êm thấm, nhưng Trần Thuật ra điều kiện quá nặng, giờ treo ở đó, tức là vẫn còn biến số, những người đó ra về, chắc chắn nghĩ ra đối sách:

Chương 141: Quyền lực của tiểu tử tử.

- Cô nhìn ra đó là cách làm lưỡng bại câu thương, chẳng lẽ họ không nhìn ra? Cô không ông ta giận phát cuồng à?

Trần Thuật hỏi lại, y càng không hài lòng với Vương Thiệu, cô gái này chưa đàm phán đã đặt mình vào địa vị yếu thế, kỳ thực không phải cá biệt, tâm thái tự ti coi mình kém hơn người phương Tây này có ở rất nhiều người TQ:

- Ông ta giận tới thế rồi vì sao không bỏ đi, cô nghĩ là ông ta cao thượng, không thèm chấp chúng ta chắc?

- Ý anh là phía CE kỳ thực không muốn giải trừ hợp đồng.

- Không, bọn họ tới đây chính là để giải trừ hợp đồng, vì sao kéo đông người như thế, hùng hùng hổ hổ tiến vào, lại còn dọa dẫm cho vào danh sách đen, mãi mãi không hợp tác, lại còn đòi bồi thường, là vì lấy khí thế chèn ép chúng ta, để chúng ta chỉ mong giải trừ hợp đồng ....

Vương Thiệu cuối cùng cũng hiểu ra rồi, song thái độ vẫn không tán thành:

- Anh đưa ra điều kiện hà khắc như thế làm sao họ có thể chấp nhận, không phải mâu thuẫn thêm à?

- Cho nên phải ép họ.

Trần Thuật hướng di động về phía Không Nhược Khuê:

- Để tôi chụp một bức ảnh.

Rắc, thế là có hình ảnh cái chân bị bó bột của Không Nhược Khuê.

- Tôi chuyển ảnh cho cô nhé, cô đăng lên weibo.

Không Nhược Khuê đưa di động cho Trần Thuật:

- Anh đăng đi, thích viết gì tự viết.

Không đại tiểu thư tất nhiên cực kỳ thông minh, nhưng không phải không có điểm yếu, đó là lười, nói cách khác là bệnh đại tiểu thư, thích cái cảm giác mình chẳng phải nghĩ gì hết, có người lo hết cho mình thế này, thực sự là quá hạnh phúc.

Trần Thuật bất đắc dĩ nhận lấy di động của Không Nhược Khuê, vào ứng dụng weibo, viết :” Mặc dù chụp ảnh hiện trường bị thương, nhưng cảm ơn ông Franco dẫn cao tầng CE tới thăm. Có mọi người quan tâm yêu thương, cái chân bị gãy không còn đau nữa, yêu mọi người, moa moa mioa.”

Phía dưới là hai bức ảnh, một là toàn bộ cao tầng CE vây quanh Không Nhược Khuê chụp ảnh chung, bức ảnh khác là cái chân bó bột của cô.

Fan của Không Nhược Khuê cứ như là thường trú trong weibo của cô vậy, Trần Thuật vừa đăng một cái đã có lượng lớn bình luận tràn vào.

- Aaa, tiểu tỷ tỷ, chị bắt cần quá, chị phải bảo trọng nhé.

- Làm sao bây giờ, tôi nhìn mà đau lòng quá, nước mắt chảy ra rồi.

- Không Khuê chị đang ở đâu, em muốn tới bên cạnh chị, em sẽ cầu nguyện đến khi chị khỏi thì thôi.

+++ Số xxx đang yyy, đang rất buồn.

+++ Thăng điên, địa chỉ nhà mày chứ gì, muốn bà đốt nhà không?

- Máy người kia làm ăn kiểu gì, sao lại khiến nữ thần của chúng tôi bị thương, các người tốt nhất nên mong cô ấy không sao đi, nếu không các người đẹp tiệm luôn đi.

Trần Thuật xem qua một loạt bình luận, thốt lên:

- Fan của cô đông thật đấy.

- Đương nhiên rồi.

Không Nhược Khuê ném cho y một cái lườm cháy mày, giờ mới phát hiện ra điều đó sao, cô nằm trong top 10 nữ nghệ sĩ quyền lực nhất MXH, lượng người theo dõi cô trên weibo đứng thứ 5, xếp ngay trên cô là một trong hai Song Băng của làng giải trí, mặc dù số người theo dõi không phải đều là fan cả, song cho thấy sức hút của cô:

Trần Thuật kiểm tra một chút liền nhận ra điều này, Không Nhược Khuê có hơn 8500 vạn người theo dõi, con số kinh khủng, Tô Âm đang nổi đình nổi đám hai năm qua còn chẳng thể lọt vào top 10, lượng theo dõi còn chẳng bằng một nửa của Không Nhược Khuê, đây thực sự là vốn liếng quá lớn:

- Mọi người đều quan tâm tới cô.

- Cho nên tôi luôn cảm kích, không dám có chút thả lỏng nào. Người xinh đẹp hơn tôi nhiều lắm, vì sao họ lại thích tôi? Vì họ thích diễn xuất của tôi, thích nhân vật tôi hóa thân. Cho nên tôi phải không ngừng rèn rũa kỹ năng diễn xuất của mình, không để nhân vật của mình làm họ thất vọng, tôi thà chậm một chút, nhất định phải tốt hơn một chút.

Khổng Nhượng Khuê nói thật lòng, và cô cũng thực sự làm được như vậy:

Khi các nghệ sĩ khác ra sức nhận tham gia các tiết mục giải trí để nâng cao độ nổi tiếng chứ không giành thời gian nghiên ngẫm mài rũa kỹ năng của mình, điên cuồng nhận hết bộ phim này tới bộ phim khác để kiếm tiền thì Khổng Nhượng Khuê lại chọn chậm lại, tránh xa ồn ào, thậm chí hơn một năm im hơi lặng tiếng. Với nghệ sĩ khác đây là chuyện cực kỳ nguy hiểm, vì giới giải trí thay đổi chóng mặt, gương mặt mới liên tục xuất hiện, độ nổi tiếng thực sự chỉ duy trì ba bốn năm đỉnh cao mà thôi, khán giả đi tìm tới thứ mới mẻ hơn.

Thế nên ai không muốn điên cuồng kiếm tiền, đời nghệ sĩ ngắn lắm.

Khổng Nhượng Khuê không đi theo con đường đó, phần lớn vì cá tính của cô, cô coi trọng kịch bản, coi trọng nhân vật và câu chuyện.

Chỉ có câu chuyện khiến cô đồng cảm, cô mới có thể đem cả tâm trí vào đó, sau đó đốt cháy bản thân vì vai diễn.

- Trong phòng bệnh chỉ có mấy người chúng tôi, cô nói cũng chẳng có ý nghĩa gì ... Truyền thông và fan của cô đều không nghe thấy.

Trần Thuật trêu chọc:

- Ai nói cho họ nghe chứ?

Nhìn bộ dạng Khổng Nhượng Khuê thì nếu không phải cô bị thương thì Trần Thuật sẽ được một cú đá:

- Trước mặt bọn họ, tôi không nói những lời buồn nôn như vậy.

- Em có thể làm chứng.

Tĩnh Tĩnh giơ cao tay:

- Khuê tỷ rất ghét phải làm động tác đáng yêu.

Vương Thiệu thì thở dài:

- Tôi đã khuyên Tiểu Khuê vô số lần rồi, trước mặt fan và truyền thông phải kể mình vì kịch bản, vì nhân vật bỏ ra bao tâm huyết .... Tốc độ nhận phim của Tiểu Khuê quá chậm, làm fan vô cùng sốt ruột. Anh đoán xem cô ấy trả lời thế nào, cô ấy nói, nếu vai diễn của tôi tốt, tôi không nói thì họ cũng nhìn ra. Nếu tôi không diễn tốt, nói gì cũng vô nghĩa.

- Có lý lắm.

Trần Thuật hết sức khâm phục:

- Không Khuê, cứ theo cách sống của cô mà làm, không cần thay đổi gì cả.

- Đương nhiên.

Không Nhược Khuê hai tay ôm mặt nghiêng đầu sang:

- Ai bảo Không Khuê tiểu tỷ tỷ đáng yêu như vậy chứ?

Trần Thuật lão đảo, làm sao mặt cô gái này dày như vậy, sắp bằng với Thang Đại Hại rồi.

Cơ mà không thể phụ nhận, Không Nhược Khuê làm nũng khiến y cảm thấy xương cốt mình bủn rủn:

- Tôi chỉ thích chính bản thân cô thôi, cô nhận bộ phim gì, diễn nhân vật gì, tôi không quan tâm.

Không Nhược Khuê híp mắt cười:

- Thật không?

- Khụ khụ khụ ....

Vương Thiệu lập tức ra sức ho, cô sợ mình ho muộn một chút, ai biết cái đôi này sẽ còn nói ra những lời không biết xấu hổ gì nữa, lảng nhanh sang chuyện khác:

- Tổng giám Trần, vừa rồi anh nói bức bách bọn họ ... Phát một tin weibo cũng là bức bách sao? Bọn họ liệu có cho rằng chúng ta đang tỏ ra yếu thế, muốn lấy lòng họ không?

- Cô cứ xem bình luận phía dưới là hiểu thôi.

Trần Thuật đưa di động cho Vương Thiệu, bài đăng của Khổng Nhược Khuê đã có vô số bình luận, trong đó lượng lớn trách móc phía CE không bảo vệ được cho nữ thần của bọn họ:

- Bọn họ đã bắt đầu công kích CE rồi đâu .... Cô đợi mà xem, đây mới chỉ là ủ mầm thôi, chưa phải bùng phát đâu, cô Khổng Khuê vì quay phim cho CE mà bị thương, tất nhiên bọn họ sẽ trút giận lên phía CE, nhưng vì Khổng Khuê đăng ảnh chụp chung với cao tầng CE cho nên fan dù bất mãn cũng phải nén bất mãn xuống.

Khổng Nhược Khuê lấy lại di động, xem bài đăng “của mình” mà toàn thân co quắp lại :

- Cái gì mà có sự quan tâm và yêu thương của mọi người, tôi không thấy đau nữa ... Gì thế hả? Tôi không bao giờ nói những lời buồn nôn như vậy, còn mấy cái moa moa moa này nữa, ai dạy anh?

- Thang Đại Hải đấy.

Trần Thuật trả lời ngay, đột nhiên phát hiện ra có một người bạn như Thang Đại Hải đúng là quá tuyệt vời, đúng là cái bảo bối đồ lỗi trời sinh luôn ... Bằng vào điểm này thôi, sau này mình phải làm bạn với hắn thật tốt, có tội gì để hắn gán là được:

Khổng đại tiểu thư cao ngạo hừm một tiếng, thoáng cái cô đã hiểu ý đồ của Trần Thuật:

- Xấu xa.

Tĩnh Tĩnh cười khanh khách, tổng giám Trần thật là xấu, nhưng mà cô thích.

Chương 142:

Vì Không Nhược Khuê mà làm người xấu, Trần Thuật thấy rất đáng, nhún vai:

- Nếu trong tình huống này tập đoàn CE tuyên bố giải trừ hợp đồng, fan sẽ nghĩ gì, trước mặt thì tươi cười tới thăm, sau lưng thì hủy hợp đồng ... Chị Thiều đoán xem, fan sẽ làm gì?

Vương Thiều không rét mà run:

- Bọn họ không nhảy vào xâu xé CE mới là lạ.

- Đúng thế, chị cứ nghĩ đi, thời điểm này còn có ai dám cướp vai trò đại diện của cô Không Nhược Khuê nữa? Chắc chắn là CE đã bàn bạc xong với người ta rồi, song chỉ là người không quá ngu sẽ biết đứng ra có hậu quả gì? Cho dù vì tiền bất chấp, thì sau này cũng chuốc tiếng nhơ muôn đời, để xem có nhãn hiệu nào dám hợp tác với người đó nữa.

Vương Thiều im lặng rất lâu.

Vén vén chỉ bằng vào một bài đăng trên weibo đã chặn đứng đường lui của CE, khiến họ không dám tùy tiện giải trừ hợp đồng, ngay cả người thay thế cũng không dám đứng ra nữa.

Sao mà người với người lại chênh lệch lớn thế này.

Tinh minh tài trí của mình chạy đâu rồi, bao năm kinh nghiệm trong nghề của mình đâu rồi? Vương Thiều không khỏi sinh ra một lo lắng, nếu như Không Nhược Khuê muốn Trần Thuật làm quản lý, cô không sao cạnh tranh nổi.

Quản lý là người tin nhiệm nhất của nghệ sĩ, chuyện đời tư bí mật nhất và hiệp đàm thương phụ quan trọng nhất đều cần quản lý ra mặt và chia sẻ, quản lý cũng là bàn tay lớn che mưa

chấn gió cho nghệ sĩ ... Đương nhiên trách nhiệm càng lớn thì lợi ích càng nhiều.

Có nhiều quản lý được hưởng thụ phần trăm thu nhập của nghệ sĩ, nghệ sĩ kiếm càng nhiều, thu nhập của quản lý càng cao. Vị trí phó tổng giám của Trần Thuật mặc dù có nhiều người dưới quyền hơn Vương Thiệu, nhưng thu nhập thì thua xa quản lý lâu năm như cô.

“Nếu Trần Thuật nhắm vào vị trí của mình thì sao? Nếu Khổng Khuê muốn thay mình thì sao?” Vương Thiệu lo lắng thực sự, cách đối xử đặc biệt của Khổng Nhược Khuê với Trần Thuật thì mù cũng thấy, chưa vội nói tới tình cảm, nhưng sự tín nhiệm của Khổng Nhược Khuê giành cho Trần Thuật rõ ràng là hơn hẳn mình.

- Giám đốc Vương.

Trần Thuật gọi:

- Hà?

Vương Thiệu giật mình:

- Tổng giám Trần tìm tôi sao?

- Chị không sao đấy chứ?

Trần Thuật nghi hoặc hỏi, không hiểu vì sao Vương Thiệu đột nhiên lại rơi vào trạng thái giống hoảng hốt:

- Không sao.

Vương Thiệu điều chỉnh lại tinh thần, không được, mình không thể để mất công việc này, nghiêm túc nói:

- Tổng giám Trần, mặc dù anh xử lý việc này rất tốt, nhưng hành vi ghi âm lại thương thảo với đối tác là tối kỵ, ai có hành vi này, về sau rất khó kiếm được người hợp tác, nếu cứ phải dè

chờn nhau từng câu nói, khó mà có được sự hợp tác chân thành ...

- Ghi âm là giả đây.

Không Nhược Khuê nói vào:

Trần Thuật quay đầu sang:

- Sao có biết?

Không Nhược Khuê hất hàm nhỏ:

- Anh đoán thử xem.

- Cô đoán, tôi đoán hay không đoán?

Vương Thiều muốn bóp chết cả hai, tôi và Tinh Tinh còn đứng sờ sờ ở đây này, hai người kiểm chế một chút có được không?

.....

Trong chiếc Mercedes thương vụ màu đen, không khí rất nặng nề, Franco khép mắt dưỡng thần, không biết suy nghĩ gì, cao tầng CE cúi đầu trầm mặc.

Bọn họ đều biết, cuộc đàm phán vừa rồi vô cùng bất lợi, bọn họ tới với tự tin tất thắng, kết quả là toàn quân tan tác trở về.

Bọn họ thậm chí đã soạn thảo xong điều khoản hủy hợp đồng, chỉ cần dọa cho đối phương ký tên vào là lập tức vứt bỏ đi cái gánh nặng này, lại còn có thể thay thế bằng minh tinh lưu lượng còn hot hơn ... Không Nhược Khuê im tiếng lâu, mặc dù danh tiếng rất cao, độ nổi tiếng sụt giảm làm phía bọn họ rất bất mãn. Nếu không phải hợp đồng đã ký từ lâu, ai mà đi muốn dùng một nghệ sĩ không thích lộ diện trước công chúng.

Hiện giờ có cái cơ để thay thế Không Nhược Khuê, bọn họ tất nhiên là mong mà chả được.

Đáng tiếc.

Miya ngồi ở ghế phụ lái bất ngờ lên tiếng phá vỡ không khí im lặng:

- Không Khuê đăng weibo rồi.

- Nói gì?

Lập tức có người hỏi, đa phần rút di động xem.

- Không Khuê cảm ơn ngài Franco tới thăm ... Cô gái này biết điều đấy, minh tinh mà làm cao với ai chứ, sao có thể lên mặt với đối tác quảng cáo, ai là người trả tiền cho cô ta nào?

- Ha ha hã, cái trò cũ rích ấy mà, một vai tốt một vai xấu ... Tôi nói rồi mà tên Trần Thuật đó chẳng qua là tên hề bị đẩy ra đóng vai ác thôi, y dựa vào cái gì mà lên mặt .

- Giờ mới nghĩ tới lấy lòng chúng ta à, muộn rồi, nhất định phải đưa ra điều kiện hà khắc hơn ...

Tên mắt kính cười âm hiểm, hẳn chính là Daniel, phụ trách khu vực, thèm khát dung mạo của Không Nhược Khuê đã lâu, không tranh thủ làm chút quy tắc ngầm cũng phí:

Franco có thể giao tiếp được bằng tiếng Trung, nhưng ông ta không đọc được, thế nên cần Miya phiên dịch lại đoạn văn bản ngắn ngủi kia, càng nghe mặt càng khó coi.

- Cảm ơn.

Bất thành lĩnh Franco quát lên, rít lên:

- Một lũ ngu xuẩn.

Cả đám người ngưng bật, sắc mặt khó coi, nể mặt tiền, tôi có thể cảm ơn.

Nhưng ông nói tôi ngu xuẩn, vậy không phải là chuyện dùng tiền có thể giải quyết rồi, ít nhất không phải bằng vào một chút tiền có thể giải quyết.

- Ngài Franco, chẳng lẽ ngài không đồng ý với quan điểm của chúng tôi hay sao?

- Đúng thế, Không Khuê đã lên weibo , công khai lấy lòng CE, hiển nhiên là lo chúng ta hủy thân phận người đại diện.

Tên đeo kính kỳ thực là người Trung Quốc, chỉ là từ nhỏ theo cha mẹ sang Châu Âu sinh sống, còn nghĩ Franco không hiểu tiếng Hán nên hiểu lầm gì đó:

- Ở quốc gia này, mình tình được gọi là sản vật của “kinh tế chú ý”, với bọn họ kinh tế là trên hết, ngài không cần chú ý họ nói gì, chừng nào ngài có tiền, ngài là cha mẹ bọn họ.

- Ngài Franco, Daniel nói đúng đấy, tôi hiểu người nước này, bọn họ chỉ kiêu ngạo bề ngoài thôi, hư trương thanh thế mà thôi ...

Franco chẳng buồn giải thích với đám ngu xuẩn này, bản thân ông ta cuồng vọng tự đại là vì ông ta có vốn liếng, còn đám người này, bọn chúng như cái dây leo, bám trên thân cây cổ thụ leo cao, lại nghĩ rằng mình lợi hại ... Nếu không có tập đoàn CE, bọn chúng chả là cái gì.

Hơn nữa cuồng vọng từ đại chỉ là biểu hiện mà thôi, kiêu hùng phải biết co biết duỗi, chứ không phải hùng hục hức tới như con bò tót được.

Công tác mở rộng thị trường ở vùng tam giác châu tới nay không mỹ mãn cho lắm, chắc chắn góp phần không nhỏ của đám ngu xuẩn này, bọn chúng không giải quyết được êm xuôi chuyện này thì cho nghỉ hết.

- Phía tuyên truyền theo sát tình hình của Không Khuê, điều chỉnh kế hoạch chụp ảnh, sao cho hai bên có thể hài lòng.

Cố gắng chữa trị tới bệnh tình của cô Không Khuê.

Franco trực tiếp ra lệnh:

- Nếu có thể quay chụp mà không phải di chuyển là tốt nhất.

- Vâng.

Daniel gật đầu, hẳn tất nhiên muốn có thêm cơ hội tiếp xúc với Không Khuê:

- Bộ phận quan hệ xã hội phụ trách tiêu trừ ảnh hưởng tiêu cực do thương tích của cô Không Khuê đối với CE, cố gắng thể hiện hai bên hợp tác vui vẻ. Nếu cô Không Khuê đã đưa ra ảnh chúng ta tới thăm cô ấy, tài khoản chính thức của chúng ta nên hồi đáp, thể hiện sự áy náy của mình.

Người phụ trách mảng này hơi nhíu mày song vẫn gật đầu.

- Phòng pháp luật liên hệ với quản lý của cô Không Khuê,,, không nên gặp trực tiếp người tên Trần Thuật kia thì hơn, tỏ thiện chí thì đó là người biết lý lẽ, chúng ta đồng ý bồi thường. Tất nhiên khoản bồi thường này chúng ta không thể để lãng phí, liên lạc với phía truyền thông, để cho công chúng thấy chúng ta là công ty biết trân trọng nghệ sĩ, chuyện này sẽ có lợi cho danh tiếng của công ty.

Franco không hổ danh ông chủ tập đoàn lớn, rất nhanh chóng biến bất lợi thành ưu thế, quay sang Miya:

- Nói với người bạn kia của tôi, bảo chúng ta tạm thời không có kế hoạch thay đổi người đại diện.

Miya thấy ông chủ đã quyết rồi, không nói gì cả:

- Vâng, ông chủ cứ yên tâm, tôi sẽ trao đổi tốt với phía bên đó.

Franco an bài xong mọi chuyện rồi thở phào, nói cho cùng thì chuyện này không tệ, không chỉ giúp ông ta hiểu hơn về đất nước này cũng bộc lộ rõ yếu kém của tầng quản lý.

Song ấn tượng sâu nhất vẫn là về chàng trai đó, đúng là chàng trai trẻ lợi hại.

Tay vẫn cầm di động của Miya, Franco nhìn chăm chăm vào bức ảnh chụp chung mà Không Nhược Khuê đăng lên, trong ảnh mình cười sao giờ này nhìn giống đang châm biếm chính bản thân vậy.

(*) Mọi người chắc chẳng lạ gì nhiều trang web bây giờ sống bằng lưu lượng người duyệt web, vì thế chỉ chăm chăm đăng tin giật gân gây sốc. Tương tự cũng có kiểu nghệ sĩ dùng đủ chiêu trò thu hút chú ý, vì thế cư dân mạng mới ghép thành từ minh tinh lưu lượng, hàm ý không hề tốt.

Chương 143: Có kẻ giở trò?

Trần Thuật không hề rảnh rồi, bảo Vương Thiệu lấy hợp đồng đại diện ký với CE ra, nghiền cứu thật tỉ mỉ một phen, sau đó yên tâm vỗ hợp đồng:

- Trước đó tôi không biết điều khoản cụ thể của hợp đồng cho nên không tự tin, giờ thấy phòng pháp luật của Đông Chính làm việc rất tốt, điều khoản ràng buộc quy định tỉ mỉ rõ ràng, CE muốn giải trừ hợp đồng không muốn là được, càng chứng tỏ thái độ hùng hổ vừa rồi của họ chỉ là chính sách gây áp lực để lợi dụng lúc chúng ta đang bàng hoàng ký vào hợp đồng giải trừ kia.

Vương Thiệu thầm mắng trong lòng, cậu chưa xem qua hợp đồng đã chửi mắng người ta như con cháu, nếu mà sớm xem hợp đồng còn chẳng phải xé xác người ta ra à?

Kỳ thực Trần Thuật còn không có cả tư cách xem hợp đồng này, nhưng Không Nhược Khuê thiên vị y một cách vô lý rồi,

cho nên Vương Thiệu không ngóc ngách đi chống đối cả hai người họ.

Một thì âm hiểm xảo trá tàn độc, đương nhiên đó là đánh giá của Vương Thiệu về Trật Thuật, còn Không Nhược Khuê thì càng khỏi nói, dù quan hệ hai bên tốt đến đâu cũng không thay đổi sự thực cô chỉ là người làm công cho người ta.

Trần Thuật hơi nhéo cằm:

- Không Nhược Khuê, khi đó cô ngã thế nào?

- Khi đó tôi vừa mới hoàn thành một cảnh chụp, tôi rời hồ bơi, không may dẫm vào vết nước chưa lau ... Cho nên ngã xuống, chân đập vào thành bể bơi còn người thì rơi vào trong bể bơi ...

Không Nhược Khuê hồi tưởng lại cảnh khi đó mà chưa hết sợ, khi đó chỉ là chân cô đập vào thành bể bơi thôi đấy, chứ nếu là lưng hay đầu thì hậu quả quá kinh khủng:

Nhất là lúc ngã xuống nước, cô đau tới không bơi được, chìm sâu xuống nước, hai tay quờ quạng không vớ được bất kỳ thứ gì, dù chỉ diễn ra mười mấy giây ngắn ngủi, nhưng trải nghiệm đó đủ khiến cả đời không quên.

- Không phải đây là kiến thức cơ bản sao, đội ngũ quay phim đã làm việc với CE thì phải rất có kinh nghiệm về việc này rồi mới phải chứ, sao lại để sót vũng nước tới mức khiến người ta trượt ngã? Còn nữa cô lên hồ bơi phải có trợ lý đỡ mới phải chứ.

Trần Thuật nhú mày, quay chụp quảng cáo không phải nhẹ nhàng như người ngoài nghĩ, nhất là quay chụp ở bể bơi, rất tốn sức:

Không Nhược Khuê chỉ:

- Khi đó có Tiểu Tuyết và Tinh Tinh ở bên cạnh tôi.

Tĩnh Tĩnh liên tục khom người ấy này nói:

- Vốn Khuê tỷ ở bể bơi đi lên thì em và Tiểu Tuyết tới đưa khăn tắm cho chị ấy, nhưng bọn họ gọi Tiểu Tuyết tới dẫn thứ cần chuẩn bị cho giai đoạn quay chụp tiếp theo, bảo em ra xe lấy trang phục, nói là muốn tranh thủ thời tiết tốt quay xong trong ngày ... Lúc đó có rất nhiều người ở bên cạnh Khuê tỷ, em nghĩ rằng họ sẽ chiều cố tốt cho Khuê tỷ. Không ngờ đợi em mang quần áo về thì đã xảy ra chuyện ... Đều tại em, lúc đó không nên rời khỏi chị ấy, phải lúc nào cũng ở bên cạnh chị ấy mới đúng ...

- Chuyện này không trách em.

Không Nhược Khuê đưa tay béo cái má phính của Tĩnh Tĩnh:

- Trước kia đã bao giờ xảy ra chuyện như vậy đâu, ai mà ngờ được chứ?

- Nhưng mà ..

- Được rồi đừng tự trách nữa.

Không Nhược Khuê vờ giận:

- Nếu không là chị giận đấy.

- Giờ không phải là lúc nói chuyện đó đâu.

Trần Thuật cũng vỗ mu bàn tay trấn an Tĩnh Tĩnh:

- Quan trọng nhất là chúng ta phải làm rõ, vì sao Không Nhược Khuê lại ngã?

Vương Thiệu chấn kinh bước tới hỏi gấp:

- Tổng giám Trần, ý anh là, Tiểu Khuê bị người ta hãm hại sao?

- Đúng, vừa rồi Franco đã vô tình để lộ một chi tiết nhỏ, ông ta nói rằng trước khi ông ta tới đã có cuộc trao đổi hữu

hào với cô gái xinh đẹp ... tôi không nhờ từng lời song ý tứ đại khái của ông ta là thế.

Trần Thuật vì một câu nghe vô thưởng vô phạt này mà sinh nghi:

- Sau đó tôi hỏi ông ấy, có phải đã tìm được nghệ sĩ có sức ảnh hưởng lớn hơn Không Khuê rồi hay không? Ông ta cố ý làm ra vẻ giận quá mất khôn để che đậy, để chúng ta cho rằng ông ta giận quá mà nói mấy câu đó ... Tôi không tin như vậy ... Franco có thể tung hoành thương trường mấy chục năm, số nghệ sĩ hợp tác với CE vô vàn, chẳng lẽ bao năm qua chưa bao giờ xảy ra sự cố, làm gì có chuyện vì sự cố nhỏ như vậy mà tức giận, ăn nói không lựa lời như thế?

Vương Thiều thấy phân tích này có lý:

- Vậy là cả lúc đầu ông ta nổi giận nói chúng ta lừa đảo rồi danh sách đen các thứ là vờ giận thôi sao?

- Đúng vậy đấy.

Trần Thuật gật đầu:

- Ông ta có ý đồ ngay từ đầu, vì che dấu chuyện họ đã tìm được người đại diện mới ... Nếu chúng ta tìm ra được thân phận của người đại diện mới kia là có thể đại khái đoán ra được có người đứng sau hãm hại Tiểu Khuê không.

- Ai có lợi lớn nhất chính là đối tượng đáng nghi nhất, là người cùng nghề với tôi thôi, không quá khó đoán đâu.

Không Nhược Khuê cười nhạt, vẫn nhớ Franco nói mình tinh kia còn hơn cô, vậy thì phạm vi thu hẹp lại đáng kể lắm rồi, Franco lại vừa nói chuyện với người đó, chứng tỏ cũng ở Hoa Thành, ít nhất khu vực tam giác châu:

- Làm gì có lý đó.

Vương Thiều phần nộ, không ngờ chuyện này khả năng có âm mưu phía sau, vậy mà cô lại định nhân nhượng cho êm, với một quản lý, rõ ràng là thất chức nghiêm trọng:

- Tôi sẽ đi tìm Franco, bọn họ phải có một câu trả lời rõ ràng cho chuyện này.

- Franco sẽ không thừa nhận đâu, có thể cùng ông ta đàm phán ngay sau khi tôi xảy ra chuyện, nhanh chóng đạt thành phương án hợp tác, vậy thì phải là người rất quan trọng rồi, hoặc đằng sau có người rất quan trọng tác thành.

Khổng Nhượng Khuê không lạ gì chuyện như vậy, vì thật khó nói được đứng sau lưng nữ nghệ sĩ xinh đẹp là nhân vật lớn nào chống lưng:

- Đúng thế, hiện giờ Franco sẽ cố gắng không xen vào chuyện này, chúng ta muốn tìm ra chân tướng chỉ có thể dựa vào mình thôi.

Trần Thuật cũng tán đồng lời này:

- Tổng giám Trần, anh thấy chúng ta nên làm gì bây giờ, tôi sẽ toàn lực phối hợp.

Lần này Vương Thiều cam tâm tình nguyện giúp đỡ Trần Thuật, vì nếu là đàm phán thương vụ tranh thủ điều kiện có lợi cho nghệ sĩ đó là sở trường của cô, bao năm qua cô làm quản lý cho Khổng Nhượng Khuê không để xảy ra vấn đề đã chứng minh cho điều đó.

Nhưng nếu luận tới mưu mô đầu đá thì cô không đủ lòng tin.

Nếu có kẻ đứng sau hãm hại Khổng Nhượng Khuê thì đây là chuyện vượt qua bất cứ giới hạn nào rồi, vinh nhục của nghệ sĩ và quản lý là một, không khác gì có kẻ hại cô.

Vì thế cô sẵn sàng bỏ qua hiềm khích với Trần Thuật, chỉ qua chuyện ngày hôm nay, Trần Thuật chứng tỏ ở mặt mưu ma chước quỷ, không dễ dàng qua mặt y.

- Thứ nhất, cần phim ghi hình ở hiện trường, cả camera giám sát lẫn phim do đội ngũ quay chụp ghi lại.

Trần Thuật có phương án rất nhanh:

- Đoạn phim nửa tiếng trước sau khi Tiểu Khuê bị ngã rất quan trọng.

- Được, tôi sẽ sai người đi lấy, hi vọng là kịp.

Chuyện này dễ dàng, Vương Thiệu lo nếu có kẻ bày mưu thì sẽ xóa dấu vết, liền gọi điện cho trợ lý đi làm ngay, hỏi:

- Gì nữa?

- Thứ hai, tôi muốn danh sách nhân viên đội ngũ quay phim, tốt nhất là danh sách toàn bộ những người có mặt ở hiện trường.

- Không thành vấn đề.

Vương Thiệu nói:

- Tôi có danh sách nhân viên công tác, tôi sẽ bảo Tiểu Tuyết phát cho anh.

- Vậy làm phiền chị Thiệu.

Trần Thuật mỉm cười nói, y có thể nhận ra Vương Thiệu có thái độ thù địch với y, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, y không muốn có xung đột với Vương Thiệu để Khổng Nhược Khuê kẹt giữa phải khó xử, không ngại nhún nhường một chút:

- Cảm ơn chị.

- Không cần khách khí, đây là chuyện tôi nên làm.

Vương Thiều nói xong mới nhận ra lời mình có vấn đề, đây không phải là chuyện mình nên làm, mà chuyện mình cần phải làm mới đúng, việc liên quan tới Không Nhược Khuê đáng lẽ ra phải do cô làm chủ đạo, Trần Thuật hỗ trợ mới đúng:

Vậy mà Trần Thuật lại còn cảm ơn mình nữa.

Mặt nóng rát rồi.

Chương 144: Tuyên chiến.

Phòng nghỉ vip ở sân bay Bạch Vân Sơn.

Bạch Khởi Nguyên cầm di động, xem tin tức mới nhất Không Nhược Khuê đăng trên weibo, chìm vào trầm tư.

Đằng Vân mang tới hai cốc cà phê, Lạc Kiệt uống một ngụm, thấy Bạch Khởi Nguyên không đặng vào liền nói:

- Khởi Nguyên, không cần phải lo đâu, tôi hỏi bác sĩ rồi, Tiểu Khuê bị thương không nghiêm trọng, sẽ mau chóng khỏe thôi.

Bạch Khởi Nguyên đặt di động lên trên bàn, ngẩng đầu nhìn Lạc Kiệt n gồi phía đối diện:

- Không phải tôi lo thương thể của Tiểu Khuê, mà tôi lo hợp tác với CE có vấn đề.

- Vì tin weibo đó sao?

Lạc Kiệt tỏ ra hết sức trách nhiệm:

- Tôi luôn chú ý đặc biệt tới Tiểu Khuê, cô ấy vừa đăng tin một cái là tôi đã xem rồi, nội dung hoàn toàn không có vấn đề. Chẳng qua là tỏ thái độ hữu hảo lấy lòng CE thôi, dù sao đám ông lớn xa xỉ phẩm đó nông nghênh quen rồi, muốn bọn họ nhún nhường là không thể. Tiểu Khuê không muốn mất đi bên A lớn như thế, tất nhiên là phải nhượng bộ thôi, điều này phù hợp với lợi ích công ty.

Tầm nhìn hạn hẹp, công ty đáng lẽ phải đuổi thứ vô dụng này đi lâu rồi mới dung, Bạch Khởi Nguyên lắc đầu:

- Với tính cách của Tiểu Khuê mà lại đi lấy lòng CE sao?

Lạc Kiệt ngó ra, đúng là thế, bà cô đó bao năm qua luôn làm theo ý mình, kể cả lời mời của nhiều nhân vật lớn cũng dám từ chối, trăm tư một lúc mới hiểu:

- Xem ra cô ấy chuẩn bị đối chọi tới cùng rồi.

- Như thế mới phù hợp với tính cách của Tiểu Khuê, cô ấy là người ân oán rõ ràng, anh nhường tôi một thước, tôi nhường anh một trượng, nhưng nếu hùng hổ chèn ép, cô ấy sẽ không khách khí.

Bạch Khởi Nguyên cũng rất hiểu Khổng Nhược Khuê, vì tính cách yêu ghét rõ ràng này mà cô có phần không quá hợp với giới giải trí, song cô lại say mê diễn xuất, vì thế lựa chọn một cách tồn tại tương đối đặc biệt trong giới:

- Cô ấy là người thẳng thắn trực tiếp, không hề hợp với phong khí ở vòng tròn này.

- Cũng chính vì thế mà chúng ta mới yêu quý cô ấy chẳng?

Lạc Kiệt cười ha hả:

- Cô ấy có thể làm tới mức này vẫn khiến tôi ngạc nhiên, nhiều chuyện chúng ta đều biết giới hạn ở đâu, nhưng giữ được giới hạn thì khó lắm.

Bạch Khởi Nguyên chưa quên sáu chữ “tôi không yêu đương gì hết”, đó mới là cách làm việc của Khổng Nhược Khuê:

- Đó là vì bên cạnh Tiểu Khuê có cao nhân.

Lạc Kiệt hời hợt nói một câu:

Con người Bạch Khởi Nguyên có lại, thần sắc vẫn như thường:

- Bên cạnh có vài nhân thủ đặc lực giúp đỡ cũng là chuyện tốt cho Tiểu Khuê. Cô ấy chỉ cần chuyên tâm vào vai diễn là được, như thế mới có thể đi xa hơn trong nghề, thành nghệ sĩ cấp quốc dân. Người khác thì tôi không dám nói, Tiểu Khuê có tiềm lực ở phương diện này, cô ấy sinh ra cho những vai diễn.

- Đúng vậy.

Lạc Kiệt phụ họa ngay tức thì:

- Trước kia khi mới tuyển tổng giám Trần về, trong lòng tôi có chút bài xích. Phòng kế hoạch đang vận hành trơn chu, tự nhiên thêm một phó tổng giám vào. Bao năm qua tôi công tác thế nào, Khởi Nguyên hiểu hơn ai hết ... Cho nên khi Trần Thuật mới tới tôi cũng không thống khoái, kết quả va chạm với cậu ta mấy lần, tôi chẳng lần nào có lợi.

Bạch Khởi Nguyên không bình luận, năng lực của Lạc Kiệt tối đa giúp một nghệ sĩ vô danh thành có chút tên tuổi thôi, kỳ thực phần lớn là dựa vào nguồn lực công ty, không quá ngu xuẩn là đều có thể làm được. Đưa một nghệ sĩ có tiếng lên thành đại minh tinh thì hẳn hoàn toàn là kẻ vô dụng, đa phần mọi việc Bạch Khởi Nguyên thao tác qua đội ngũ lập nên xung quanh mình, phòng kế hoạch chỉ là quy trình, cho nên chẳng thêm để ý tên tự cho mình thông minh này lại nhai điều vô nghĩa gì.

- Có câu không đánh nhau không thành anh em mà, tôi dần dần cũng nhận ra tổng giám Trần có năng lực. Đông Chính là công ty của ai, còn chẳng phải của chúng ta, nếu là sản nghiệp nhà mình, đã thế thêm một người có năng lực, chẳng phải là phục vụ cho chúng ta sao?

Lạc Kiệt không biết, vẫn thao thao bất tuyệt thể hiện sự cao phong lượng tiết của mình:

- Thế nên tôi không chỉ bỏ đi khúc mắc, còn ủy thác trọng trách cho cậu ấy. Ví như lần này, tôi đi công tác, gửi gắm chuyện ở nhà cho cậu ấy. Dù giỏi giang tới mấy thì chỉ là người làm công, chẳng lẽ còn cướp được cổ phần của tôi sao?

- Đúng là như thế.

Bạch Khởi Nguyên gật đầu, song chỉ vền vền là gật đầu bên ngoài thôi, không phải hấn tán đồng giọng điệu này. Nếu như ở phòng kế hoạch anh bị người ta gạt sang lề, tới khi đó, vền vền dựa vào cha anh là phó chủ tịch liền để anh nắm giữ bộ phận quan trọng như vậy à, đúng là thiếu hiện thực, để cổ đông mà thấy Trần Thuật có năng lực đủ đảm đương phòng kế hoạch, họ còn giữ anh sao, tập đoàn liên tục bổ nhiệm phso tổng giám cho phòng kế hoạch làm gì, nếu thực sự làm tốt, ai muốn sinh thêm chuyện.

Chỉ là trong chuyện này Bạch Khởi Nguyên cũng khá mâu thuẫn, đá Lạc Kiệt hữu danh vô thực đi tất nhiên phù hợp với lợi ích của hấn, để Trần Thuật lên thì không ổn rồi.

Đây là nhân tố làm hấn bất oan, cho dù bề ngoài hấn luôn tỏ ra không thềm để ý.

Hấn tìm hiểu thân phận của Trần Thuật rồi, chuyện ở Hoa Mỹ tạm không nói, theo như Lâm Kỳ giải thích thì Trần Thuật là “đứa cháu ngốc nhà dì Hai”, họ hàng xa của cô.

Khi đó Bạch Khởi Nguyên cũng tin cách giải thích này, dù sao vì người thân đứng ra nói giúp vài câu cũng chẳng có gì, Trung Quốc là xã hội mà quan niệm tông tộc vẫn rất mạnh, không ai thoát được sự ràng buộc này, nghệ sĩ họ càng tránh mang tiếng.

Nhưng chuyện không đơn giản như vậy, Không Nhược Khuê tin tưởng Trần Thuật quá mức bình thường, ánh mắt nhìn y không phải tình lữ mà còn hơn cả tình lữ, hắn không thể trấn định được, tuyệt đối quan hệ của bọn họ không vền vẹn là họ hàng xa được.

Xem lý lịch của cả hai, không thấy có bất kỳ điểm nào trùng khớp, Bạch Khởi Nguyên quen biết thân thiết với Không Nhược Khuê nhiều năm rồi, cũng chưa bao giờ gặp Trần Thuật thậm chí chẳng bao giờ nghe cô nhắc tới.

Cứ xét từ biểu hiện của Không Nhược Khuê trước và sau khi Trần Thuật xuất hiện, thì đúng là họ quen biết gần đây.

Với tính cách có phần dè dặt với người khác giới của Không Nhược Khuê, không thể nào tin tưởng hoặc thích một người trong thời gian ngắn như thế.

- .... Lần này tuy Tiểu Khuê khả năng có chút vấn đề với phía CE, song tôi tin tổng giám Trần có thể xử lý ổn thỏa.

Lạc Kiệt thấy mình quá cao tay, chuyện này đáng lẽ hắn không cần đích thân đi, phái một tổ trưởng đi cùng là đủ, nhưng mà nghe nói Không Nhược Khuê xảy ra sự cố, hắn lập tức thay đổi kế hoạch:

Nếu lần này giải trừ hợp đồng khiến công ty nhận thêm bất kỳ tổn thất nào, hắn đòi lại cả vốn lẫn lãi.

- Lạc Kiệt, anh đánh giá tôi thế nào?

Chương 145:

Bạch Khởi Nguyên đột nhiên hỏi:

Lạc Kiệt mặt cứng đờ, té ra này giờ hắn không nghe mình nói gì sao, cố nén giận cười ha hả:

- Nhân phẩm Khởi Nguyên còn phải nói hay sao, vô số người được anh nâng đỡ hỗ trợ, nói tới Bạch gia, có ai là không giơ ngón cái lên. Có tiểu cô nương nào là không mơ ước lọt vào mắt xanh của Bạch gia.

- Không phải tất cả.

Bạch Khởi Nguyên hiếm khi để lộ cảm xúc thật, mắt nhìn xa xôi:

Té ra là lại tơ tưởng tới Khổng đại tiểu thư rồi, chuyện này không chỉ Lạc Kiệt biết, cao tăng Đông Chính cũng hiểu.

Chỉ là Bạch Khởi Nguyên không bao giờ nói ra, bọn họ tán nhiên không hỏi tới.

Mắt Lạc Kiệt đảo tròn, có lẽ vì sự xuất hiện của Trần Thuật khiến Bạch Khởi Nguyên cảm thấy uy hiếp rồi chăng, tới mức chủ động nhắc tới cả chuyện bí mật tình cảm.

- Mấy năm trước tôi quanh năm bận rộn công tác, khi ấy tôi thấy mình còn trẻ lắm, có thể nhận thêm vài bộ phim nữa, để lại càng nhiều nhân vật đi vào lòng người. Khi đó kỳ thực tự tin của tôi bành trướng cực độ, tôi tin rằng trên đời này không chuyện gì mình không làm được, có thể đạt được bất kỳ điều gì mình muốn. Nhưng cũng rất bất an, thường có giấc mơ, tỉnh lại bị toàn bộ fan vứt bỏ, tôi lo danh tiếng này mất đi, lo tất cả thứ mình sẽ trở thành một giấc mộng, tất cả chỉ là hoa trong

gương trắng trong nước. Vì thế tôi không dám dừng lại, không dám ngồi nghỉ một giây, chỉ có ở trong tiếng reo hò của người hâm mộ, tôi mới yên lòng.

Bạch Khởi Nguyên vô cùng hối hận, khi đó không có Trần Thuật, khi đó Khổng Nhược Khuê chưa thành đại minh tinh như bây giờ, vẫn dùng đôi mắt long lanh nhìn hấn như nhìn một thần tượng. Thế nên hấn kiêu ngạo cho rằng, trái tim cô gái ấy thuộc về hấn, Khổng Nhược Khuê không thể tìm được ai hơn hấn.

Rồi hai người bận rộn theo đuổi sự nghiệp của mình, Khổng Nhược Khuê đã thành đại minh tinh, xinh đẹp hơn, trưởng thành hơn, có chủ kiến hơn, không còn nhìn hấn với đôi mắt ngưỡng mộ ngày nào nữa, tuy hai người vẫn thân mật, song rõ ràng không như xưa.

Tình cảm của hấn với cô lại không đổi, thậm chí ngày càng nhận ra Khổng Nhược Khuê không giống bất kỳ cô gái nào khác trong giới giải trí, vì thế mới càng đáng quý.

Nhưng hấn vẫn kiêu ngạo, tỏ ra thanh cao, không theo đuổi cô, trong mắt một cô gái đó chẳng phải thể hiện cho sự thiếu kiên định à? Làm sao có thể hi vọng một cô gái đem hạnh phúc cả đời giao phó cho nhân tố không xác định?

Ánh mắt Bạch Khởi Nguyên dần trở nên kiên định:

- Tôi quyết định rồi, từ Bắc Kinh trở về, tôi sẽ theo đuổi Tiểu Khuê.

- Cái gì, anh không sợ ảnh hưởng ..

Lạc Kiệt thiếu điều nhảy dựng lên, nếu Bạch Khởi Nguyên chủ động phát động thể công tình cảm với Khổng Nhược Khuê, vậy không nghi ngờ gì nữa, toàn bộ giới giải trí sẽ sục sôi, đây là đề tài bàn bạc khắp đầu đường cuối phố.

Nếu hai người họ thực sự tới với nhau, vậy đối với Đông Chính là lợi hay hại? Nếu liên thủ với nhau, bọn họ thậm chí có thể tự lập công ty riêng, tự làm chủ.

Chắc chắn Bạch Khởi Nguyên sẽ phát sinh xung đột với Trần Thuật ... Đương nhiên Trần Thuật không thể nào là đối thủ được, y làm sao đấu nổi Bạch Khởi Nguyên.

Có như nhân đầu óc tỉnh táo nào lại đi chọn Trần Thuật thay vì Bạch Khởi Nguyên? Họa có điên.

- Ảnh hưởng tới cái gì, tới sự nghiệp, hay tới cảm quan của fan hâm mộ với tôi? Giờ tôi mới hiểu cái gì mới thực sự là hoa trong gương, trăng trong nước, cái gì đáng trân trọng.

Bạch Khởi Nguyên có sự thoải mái của người vừa gạt bỏ mọi băn khoăn quyết tâm hướng tới mục tiêu đời người:

Lạc Kiệt nâng cốc cà phê lên:

- Chúc Khởi Nguyên mã đáo thành công, ôm được mỹ nhân về.

Bạch Khởi Nguyên cười cầm cốc cà phê cụng với hắn:

- Cảm ơn.

Trong phòng nghỉ truyền tiếng loa nhắc nhở đã tới giờ ra máy bay, Bạch Khởi Nguyên không đi ngay mà lại mở di động ra dùng weibo của mình chuyển đăng bài viết của Khổng Nhược Khuê, phía dưới viết: Khổng Khuê và CE là một đôi trời sinh, mong đợi hợp tác hoàn mỹ nhân.

.....

Trần Thuật ở trong bệnh viện đang nghiên cứu đông giá trị, nói chuyện câu được câu chăng với Khổng Nhược Khuê thì có điện thoại.

Nhìn số một cái, từ chối cuộc gọi ngay.

Chỉ mấy giây thôi di động lại lập tức reo lên, đành nhận máy:

- Nào, anh muốn nghe chuyện đồn đại nào?

- Nghe nói chị họ bị thương hả?

Thang Đại Hải quả nhiên không làm Trần Thuật thất vọng, hỏi ngay vấn đề Trần Thuật biết là hẳn sẽ hỏi:

- Đúng thế.

Trần Thuật xác nhận:

- Tôi đọc được trên truyền thông đưa tin, chị họ không sao chứ?

- Không sao.

Cậu đang ở bên cạnh chị họ chứ gì?

Thang Đại Hải cười rất âm hiểm:

- Tôi đang làm công vụ.

Trần Thuật trả lời rất chính thức:

- Chị họ ở bệnh viện nào? Phòng nào, tôi còn tới thăm.

- Anh tới làm cái gì? Bên này đang bận lắm.

- Chị họ là chị họ của chung, sao tôi không thể tới thăm chứ?

Thang Đại Hải đường đường chính chính nói:

- Với lại tôi đưa nghệ sĩ của Huỳnh Hỏa Trùng tới, được gặp đại minh tinh, sau này sẽ có lợi cho công tác, cộ nhiệt độ gì đó.

- Anh có nghe thấy tôi nói không? Nghe rõ không?

- Rõ lắm.

- Cút càng xa càng tốt.

Thang Đại Hải ở đầu kia điện thoại chửi văng nhà:

- Trần Thuật, cậu là thứ vô lương tâm, tôi vất vả thế này là vì ai? Công ty là công ty của mình tôi chắc? Bây giờ cậu có người mới quên người cũ, có bạn gái quên anh em đấy hả? Cậu không vất tay lên trán nghĩ xem, khi cậu thương tâm nhất thì ai ở bên cạnh cậu? Là Khổng Khuê hay tôi và Như Ý?

Trần Thuật chưa kịp cúp máy đã bị mắng cho mù mịt đầu óc:

- Anh nói chả liên quan ...

- Chẳng qua là để tới kiểm tí hơi nhiệt từ bạn gái của cậu, để Như Ý có thể nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt công chúng, vậy mà cậu không đồng ý. Cậu có còn là con người nữa hay không, cậu có coi Như Ý là anh em nữa không? Nếu không phải anh em thì cũng là nghệ sĩ dưới trướng Huỳnh Hòa Trùng ... Cho dù tôi không nói thì cậu cũng phải chủ động mà làm chuyện này chứ, cần tôi phải mở miệng ra à? Thang đại thiếu gia tôi là nhân vật có vai có vế ...

- Được rồi, được rồi.

Trần Thuật không chịu nổi sự quấy nhiễu của Thang Đại Hải, nếu không cúp máy, sẽ phải nghe hấn giảng đạo cho tới tận sáng mai:

- Tôi biết rồi, tôi sẽ an bài thời gian.

- Biết mà, Thuật Nhi không phải là loại người ăn cháo đá bát, vong ăn phụ nghĩa, qua cầu rút ván. Cho dù có chị họ che chở, vẫn không quên đám cây cỏ như bọn tôi ...

Thang Đại Hải đổi thái độ như chớp:

- Có tin tôi vong ân phụ nghĩa ngay không?

- Được, cúp máy đấy, cậu mau an bài nhanh lên, tranh thủ lúc chị họ đang thu hút truyền thông, tới lúc hạ nhiệt rồi mới

tới sẽ mất đi hiệu quả.

- Biết rồi.

Trần Thuật vội cúp máy trước:

- Ai gọi điện thoại tới thế?

Khổng Nhược Khuê buồn chán nằm trên giường, thấy Trần Thuật cúp máy lại còn thở phào thì ngạc nhiên, ai làm y vất vả ứng phó đến thế.

- Thang Đại Hải.

Trần Thuật đáp có chút bức tức:

- Hỏi tôi tối nay cùng nhau ăn cơm không?

- Sao tôi nghe thấy anh ấy nói cái gì mà “có người mới quên người cũ”?

Trần Thuật kiểm được cái bản làm việc, đặt ở gần giường Khổng Nhược Khuê, mặc dù y đã cực lực áp chế giọng nói, nhưng Thang Đại Hải phía bên kia nói như cái loa, e rằng quá nửa bị Khổng Nhược Khuê nghe thấy, may mà cô không nghe thấy câu sau.

- À anh ấy hẹn tôi ăn cơm, bị tôi từ chối, tôi nói bên này có chuyện, anh ấy mới bảo là có người mới quên người cũ.

- Vậy thì câu có bạn gái quên anh em là sao?

Khổng Nhược Khuê giọng băng quơ:

Trần Thuật suýt đập đầu xuống bàn, ngại ngùng giải thích:

- Đại Hải thích nói năng linh tinh ấy mà, cô đừng để trong lòng.

- Tất nhiên là tôi để trong lòng.

Khổng Nhược Khuê hỏi vặn:

- Vì sao tôi không để trong lòng?

- ...

Trần Thuật nhất thời cụt vốn từ, nói làm sao đây, tuy quan hệ hai người gần đây nhảy vọt, nhất là chuyện đi vệ sinh khi này, giúp phá tan không ít ngưng ngừng giữa hai người, tựa hồ chỉ cách nửa bước chân thôi trở thành thứ quan hệ kia rồi, nửa bước chân đó xa xôi diệu vời.

Thực sự không dám nghĩ tới.

Chương 146: Buông vũ khí.

Đang lúc bị Không Nhược Khuê dồn ép cho chống đỡ không nổi thì Vương Thiệu đẩy cửa đi vào giải nguy cho Trần Thuật:

- Tổng giám Trần, người của chúng ta đã lấy được phim ghi hình rồi, lát nữa sẽ gửi vào hòm thư cho anh. Bên này không còn chuyện gì nữa, anh vất vả nửa ngày rồi, về nghỉ ngơi đi.

Trần Thuật thở phào, dọn dẹp giấy tờ nói với Không Nhược Khuê:

- Cô nghỉ ngơi cho tốt, mai tôi lại tới thăm.

Lúc này mới để ý ngoài trời đã tối, đèn đường trong bệnh viện đã bật sáng, cái nóng nhanh chóng bị đẩy lui, thời tiết dễ chịu, hết giờ làm đã lâu, Trần Thuật ở bệnh viện làm việc này giờ thuộc về tăng ca rồi.

Chẳng biết vì sao, mỗi lần ở bên cái tên này, thời gian luôn trôi qua quá nhanh, Không Nhược Khuê căn bản không nhận ra đã muộn như vậy.

Hôm nay vừa trải qua một tai nạn hú hồn, lại bị phía CE đối đãi vô lý, thậm chí còn rất có khả năng rơi vào âm mưu của kẻ khác, nếu là trước kia, tâm tình của cô sẽ vô cùng ác liệt, có lẽ giờ này ra tay đáp trả thẳng thừng rồi.

Nhưng vì Trần Thuật xuất hiện, lại làm bạn bên cạnh, chân chẳng cảm thấy đau, chẳng oán giận phía CE, hay tức giận truy tìm kẻ hại mình ... Ngược lại còn có từng giọt niềm vui hạnh phúc tích lũy lại trong lòng.

Giống như khi gặp phải mưa có cái ô che ở trên đầu, giống như đang một mình đi trong đêm tối gặp được gương mặt thân quen, giống như buổi sáng thức dậy nghe thấy chim hót véo von trên cây, không như có cá nhỏ rửa bàn chân ...

Đó là sự lãng mạn êm đềm lắng đọng.

- Tổng giám Trần có phải quên gì rồi không?

Không Nhược Khuê khẽ cắn cánh môi mỏng cười tủm tỉm, mặc dù không nở, nhưng cô phải để Trần Thuật rời đi rồi. Bệnh viện là nơi công cộng, nếu để y ở lại tới nửa đêm canh ba, e là xuất hiện vô số lời ra tiếng vào:

Cho dù không ai nhìn thấy thì bên cạnh cũng vẫn còn hai cái bóng đèn.

Nghĩ tới đó Không Nhược Khuê hết sức u oán nhìn Vương Thiều và Tĩnh Tĩnh, làm hai người đó rợn sống lưng.

- Chuyện gì thế?

Trần Thuật ngẫm nghĩ, chuyện cần xử lý mình đã xử lý hết rồi mà:

- Đừng gấp, sau khi tin weibo đó phát ra, phải để họ thời gian phản hồi. Nếu tôi đoán không nhầm, đại khái trưa mai thôi bọn họ sẽ liên hệ với chị Thiều. Còn về phần tìm kiếm kẻ giờ trò phía sau, tôi phải về xem video hiện trường ...

- Không phải mấy chuyện đó.

Không Nhược Khuê hơi phụng phịu ngắt lời:

- Vậy chuyện gì?

- Anh hứa với tôi mỗi ngày một suất sa lát đâu?

Không Nhượng Khuê hỏi, cái đồ ngốc này, anh không thể “tâm linh tương thông” một chút à, làm như tôi bức bách anh ấy:

Trần Thuật “á” một tiếng nhớ ra:

- Thì ra cô nói chuyện này, thiếu chút nữa tôi quên.

- Khuê tỷ, chị muốn ăn sa lát à? Em biết gần đây có một nhà làm sa lát ngon lắm, để em đi mua về cho chị ...

Tĩnh Tĩnh biết tời thời khắc mình cần thể hiện rồi, nhanh nhẩu nói vào. Tổng giám Trần lợi hại như thế, lại còn là bạn tốt của Khuê tỷ, sao có thể để anh ấy đi mua sa lát? Mình là trợ lý của Khuê tỷ, chuyện bê trà rót nước mua bánh là của mình, vậy mua sa lát cũng do mình phụ trách:

- Tĩnh Tĩnh, không phải em phải đi mua canh cho chị sao?

Không Nhượng Khuê kiểm soát:

- Đúng rồi, em ra ngoài mua canh xương cho chị, tiện thể mua cho chị sa lát.

Không Nhượng Khuê hối hận lắm, hối hận lúc này cô không đuổi việc con nhỏ này.

Trần Thuật thấy Không Nhượng Khuê giận tới đỏ mặt, biết khôn nói ngay:

- Tôi cũng biết gần đây có chỗ bán sa lát không tệ, để tôi đi mua cho. Thuận tiện mua canh cho cô, Tĩnh Tĩnh không cần đi nữa, em ở lại chăm Khuê tỷ, chẳng may cô ấy cần gì, có em ở bên cạnh cũng tiện.

Tĩnh Tĩnh gật đầu ngay:

- Vâng, em ở đây với Khuê tỷ, chẳng may Khuê tỷ có đi vệ sinh, em còn dìu chị ấy.

Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê nhìn nhau, người nói vô tâm, người nghe có ý, Khổng Nhược Khuê mặt thoáng đỏ lên, mắt Tĩnh Tĩnh:

- Lắm mồm.
- Tôi đi mua sa lát đây.

Trần Thuật đi như chạy:

Nhớ lại cảnh tượng khi đó, Trần Thuật cũng hơi xấu hổ, thực sự có chút không quản được cái tay mình, ôm hơi chặt, vội vàng xuống lầu, phát hiện ra vẫn có không ít phóng viên tụ tập. Chỉ có điều ở công bố trí thêm nhiều bảo an, bọn họ không cách nào vào phỏng vấn Khổng Nhược Khuê.

Tất nhiên Trần Thuật chẳng biết gần đây có chỗ nào bán sa lát ngon, mở mạng bình chọn ra tìm kiếm, định vị được một nhà hàng tây gần đó đánh giá khá cao liền đi tới. Lúc này vẫn chưa qua giờ cao điểm, nếu mà đi xe, sợ là khó mà nhúc nhích được.

Đợi Trần Thuật đi rồi, Vương Thiệu mới nói:

- Tiểu Khuê, Khởi Nguyên chuyển đăng bài của em đây.
- Tôi biết rồi.

Khổng Nhược Khuê chỉ gật đầu một cái:

- Vì có Khởi Nguyên chuyển đăng, cho nên toàn bộ nghệ sĩ của Đông Chính cũng làm theo rồi, còn có cả nhiều nghệ sĩ quan hệ không tệ với anh ấy cũng làm.

Vương Thiệu tranh thủ lấy điểm cho Bạch Khởi Nguyên:

- Nhờ họ hỗ trợ, nên bài viết này đã có hơn 100 vạn lượt chuyển đăng rồi, giờ tạo nên một làn sóng ủng hộ mạnh mẽ, dưới đại thế như vậy, CE không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành chấp nhận điều kiện của chúng ta thôi. Phía CE chắc

chấn nhìn thấy rồi, chắc chắn đứng ngồi không yên ... Sức ảnh hưởng của Khởi Nguyên đúng là không thể xem thường được, ngay từ đầu chúng ta nhớ tới anh ấy sớm đã không phải lo lắng.

- Tổng giám Trần đã làm rất tốt.

Khổng Nhược Khuê mỉm cười, giơ ngón cái lên:

- Tuyệt tuyệt tuyệt.

Vương Thiều chỉ biết thở dài, cô nói tới vai trò trọng yếu của Bạch Khởi Nguyên trong sự kiện này, kết quả người ta chỉ khen “tổng giám Trần”. Chẳng lẽ cô thực sự lấy thân phận thiên hậu chí tôn gả cho Trần Thuật, một tên nhãi nhà nghèo cả gian nhà ở Hoa Thành cũng không có à?

“Khởi Nguyên, không phải tôi không nỗ lực giúp anh, chuyện này nếu anh không tự nỗ lực, e là muộn mất.”

Vương Thiều cho rằng Bạch Khởi Nguyên quá thận trọng, song chưa hết cơ hội, chỉ cần hấn thẳng thắn biểu lộ tình cảm của mình, bỏ công sức theo đuổi, Trần Thuật lấy cái gì mà đo chứ?

Trần Thuật mua sa lát về thấy vẻ mặt Khổng Nhược Khuê và Vương Thiều có hơi quái, vẫn nói:

- Tôi nhận được điện thoại phía CE rồi, bọn họ sẵn lòng tiếp nhận điều kiện mà chúng ta đề xuất. Đồng thời hi vọng mau chóng cùng chúng ta thực hiện điều khoản mới cùng bồi thường.

- Oa, tổng giám Trần tuyệt tuyệt tuyệt ... Chúc mừng Khuê tỷ.

Tĩnh Tĩnh nhảy lên reo hò, lại còn dùng từ “tuyệt tuyệt tuyệt” mà vừa rồi Khổng Nhược Khuê nói về Trần Thuật, mắt sáng lên, tổng giám Trần trẻ như thế, lại còn đẹp trai, thông

minh, trong mắt cô bây giờ không khác gì thiên thần lấp lánh ánh kim quang từ trời hạ xuống:

Cô gái này vừa tốt nghiệp chưa lâu, kiểu cô bé đơn thuần dung lượng não bị “ăn” chiếm cứ phần lớn, cho dù tốt nghiệp mười năm chắc tính cách cũng chẳng thay đổi.

- Thật tốt quá, toàn thắng rồi, tổng giám Trần đúng là tuyệt tuyệt nha.

Khổng Nhượng Khuê nói như thể mình chỉ bắt chước Tỉnh Tỉnh thôi vậy, khuôn mặt xinh đẹp bừng sáng niềm vui, Trần Thuật càng lợi hại cô càng vui. Giống như con trai mình thi đứng đầu trường vậy, người làm mẹ hận không thể bày mười cái bàn tiệc, mời cả phố tới khoe khoang một phen:

- Tổng giám Trần vất vả rồi.

Nụ cười của Vương Thiệu có chút gượng gạo:

Chương 147: Hết lần này tới lần khác.

Kỳ thực bản thân Trần Thuật cũng rất ngạc nhiên, phía CE đâu cần gấp gáp như vậy, theo như y nghĩ, điều kiện mình đưa ra cũng khá hà khắc rồi, đối phương phải sáng mai tới công ty triệu tập cuộc họp thảo luận, như thế sớm nhất trưa mai mới liên hệ lại với họ.

Vậy mà trời vừa tối đã đâu vào đó.

Dù sao cũng bớt được một phen tâm sự, Trần Thuật đặt canh xương và sa lát xuống, hạ quyết tâm rời đi trong ánh mắt lưu luyến của Khổng Nhượng Khuê.

Đừng nghĩ nhiều, đừng nghĩ nhiều, cứ làm tốt việc của mình đi đã.

Suốt đường về Trần Thuật liên tục tụng kinh xua đi hình bóng của xinh đẹp kia.

Vượt qua dòng xe nghìn nghịt ở trung tâm thành phố, tốn hơn nửa tiếng mới về gần nhà, lúc này qua giờ ăn rồi, con phố nhỏ đã không ít quán đóng cửa. Trần Thuật quyết định tới quán mỳ Lão Gia ăn cho qua bữa tối, không ngờ vừa đẩy cửa ra liền nhìn thấy hai bóng người quen thuộc.

- Các anh làm cái gì ở đây thế?

Hai tên này đúng là âm hồn bất tán, cho dù là thích ăn mỳ tới đâu chẳng nữa cũng không cần chạy mười mấy km tới trước cổng nhà mình ăn chứ?

- Đợi cậu đấy.

Thang Đại Hại từ sau bát mỳ lớn ngẩng đầu lên cười lạnh liên hồi:

Lý Như Ý chỉ gật đầu một cái rồi tiếp tục ăn mỳ.

Trần Thuật kéo ghế ngồi cùng bàn với hai người họ, hướng về phía bếp gọi:

- Lão Gia, cho cháu một bát mỳ thịt nhé.

Lão Gia không đáp mà Giang Ngu đi ra bê một cốc trà đặt xuống bàn:

- Trần Thuật, uống trà.

Giang Ngu mặc bộ đồ thể thao đen bó sát người, cổ đeo tạp dề, tóc vắn lên tận đỉnh đầu, trông gọn gàng khỏe khoắn, lại có mùi vị thành thực nữ tính khó nói hết thành lời, năm nay cô 28 tuổi, kém Thang Đại Hại mấy tháng, hơn tuổi cả Trần Thuật và Lý Như Ý.

Với quan hệ của Trần Thuật với Lão Gia, quan hệ hai người cũng mau chóng trở nên thân thiết:

- Chị Tiểu Ngu, Lão Gia đâu rồi?

- Hôm nay cha tôi đi uống rượu hỉ, cho nên quán do tôi trông nom, món ăn cũng do tôi chuẩn bị.

Giang Ngu rất phấn chấn:

- Trần Thuật, cậu muốn ăn gì:

- Chị Tiểu Ngu biết nấu ăn à?

- Chị ấy là bếp trưởng có sao Michelin.

Lý Như Ý lên tiếng nói, giọng bất mãn cứ như thể câu hỏi này của Trần Thuật là xỉ nhục Giang Ngu vậy:

Giang Ngu cười khẽ giải thích:

- Tôi học chủ yếu là món ăn Tây, có điều trước kia cũng theo cha tôi học làm mỳ vài năm ... Mọi người ăn góp ý nhé.

- Vậy cho tôi một bát mỳ dưa chua thịt thái sợi.

Trần Thuật cũng không hiểu mấy về hệ thống đánh giá ẩm thực, nhưng mà đầu bếp có sao Michelin là ghê gớm lắm, Lão Gia chưa bao giờ nói con gái sang Pháp để nấu ăn:

- Được, xong ngay.

Giang Ngu nhanh nhẹn trở lại bếp:

Lý Như Ý ngẩng đầu lên ánh mắt dõi theo bóng lưng cô, mãi tận khi khuất sau cửa bếp vẫn không muốn thu hồi.

Trần Thuật cười rất gian:

- Như Ý chắc chắn không phải tới đây để đợi tôi rồi.

- Tôi tới để ăn mỳ.

Lý Như Ý trả lời ngắn gọn:

Trần Thuật điếm tới là dừng, không trêu quá, nhỏ giọng hỏi:

- Chị Tiểu Ngu nấu mỳ thế nào, có ngon không?

- Ngon.

- Không.

Hai tiếng trả lời cùng lúc, nhưng kết quả lại khác hẳn nhau.

Lý Như Ý bất mãn nhìn Thang Đại Hải, giọng vô cùng kiên định:

- Ngon.

Thang Đại Hải bữu môi khinh bỉ:

- Trong mắt cậu còn nhận ra thế nào được mỳ nữa, em gái này nấu mỳ kém xa Lão Gia ... Nói thế nào nhỉ, ít mỡ, không đủ cay.

- Như thế mới giữ được vị tươi ngọt của canh và vị độ dai của sợi mỳ.

Lý Như Thế cãi lại:

- Vớ vẩn, chúng ta tới quán mỳ Lão Gia ăn mỳ lòng là vì nước canh tươi ngọt và độ dai của sợi mỳ chắc? Tôi thích mỳ phải thật cay, sau đó dưới thêm thìa mỡ, ăn cay nóng bỏng lưỡi, làm miếng mỳ mềm hôi đầy đầu, ăn thế mới thông khoái.

Thang Đại Hải hung hăng nói:

- Tôi không tới đây ăn mỳ chay.

- Dù thế nào tôi cũng thấy rất ngon.

Lý Như Ý không chịu thay đổi thái độ:

Nghe họ cãi nhau như thế, Trần Thật cơ bản đã có nhận định của mình rồi, chuyển chủ đề:

- Các anh tới đây làm gì thế?

- Không phải nói rồi à, đợi cậu.

- Ai chả biết, ý tôi là đợi tôi làm cái gì.

Trần Thuật mỗi lần nói chuyện với Thang Đại Hải lại có kích động muốn cãi nhau là thế, hẳn có quá nhiều lời phế thải:

Thang Đại Hải đưa cái kẹp hồ sơ cho Trần Thuật:

- Đây là dự toán đại khái của công ty, cùng với phương án tỉ lệ cổ phần của ba phía, cùng với ít tài liệu liên quan, câu ký đi.

Trần Thuật vừa mở ra xem vừa hỏi:

- Chỉ thế thôi à?

- Đương nhiên là không.

Thang Đại Hải đặt mạnh bát mỳ xuống, nước canh đã bị hắt húp sạch, ợ một cái thỏa mãn:

- Chuyện tôi gọi điện thoại nói với cậu ấy, cậu nghĩ thế nào.

- Vớ vẩn, lúc này các anh nhảy vào tham dự náo nhiệt làm gì?

- Đừng có lằng nhằng, được hay không, nói một câu là được rồi.

- Không được. Như Ý nhất định sẽ nổi tiếng, nhưng không cần phải dựa hơi bất kỳ ai hết. Điều này là không công bằng với Khổng Khuê, chúng ta có hiềm nghi lợi dụng bạn bè. Đối với Như Ý cũng không hay, sau này đợi tới khi anh ấy thực sự công thành danh toại, chuyện hôm nay bị người ta lôi ra sẽ là vết đen trong sự nghiệp của anh ấy.

Trần Thuật dứt khoát nói:

- Nếu Như Ý chỉ theo đuổi sự nổi tiếng thì không nói làm gì, nhưng Như Ý có phải loại người đó không?

Lý Như Ý lên tiếng:

- Tôi cũng đã nói như thế.

Thang Đại Hải vỗ bàn:

- Nói rất hay, tôi đã bảo mà, bạn bè của Thang Đại Hải này đều là hán tử đường đường, không thềm dùng trò bàng môn tà đạo. Tôi thấy kiêu ngạo vì hai cậu.

- Anh diễn cái trò gì thế hả?

Trần Thuật cũng bị sự thay đổi quá nhanh của Thang Đại Hải làm chóng cả mặt:

- Không hề diễn, đây là lời thật lòng.

- Vậy anh gọi điện cho tôi thúc giục, rồi lại ngồi rình ở cửa nhà tôi làm cái gì?

- Tôi chỉ nghĩ, chẳng may cậu đồng ý, chẳng phải Như Ý có thể nổi ngay lập tức không, chúng ta có thể nhanh chóng kiếm tiền.

Thang Đại Hải xoa xoa tay:

Vãi, thằng cha này không đùa đâu, đúng là muốn dựa sự nổi tiếng của Khổng Nhược Khuê rồi, bạn bè hắn không dùng thủ đoạn bàng môn tà đạo, còn hắn thì không trò gì không dùng rồi.

Trần Thuật rất muốn hô lên, chúng ta tuyệt giao.

- Không thể không nói, độ nổi tiếng của chị họ không đùa được đâu. Di động của tôi hôm nay có mười mấy cửa sổ thông báo, toàn là chuyện chị họ bị thương ... Cậu nói xem độ nổi tiếng bùng nổ như thế, nếu kèm cái tên Lý Như Ý vào, danh tiếng của Huỳnh Hỏa Trùng chúng ta chẳng phải một bước lên trời à?

Hai mắt Thang Đại Hải rực cháy:

- Vậy anh tìm cô ấy mà nói, tôi không mở miệng ra được.

Trần Thuật từ chối dĩnh dáng vào cái kế hoạch này:

- Ái chà, còn chưa là gì cả đã bắt đầu bảo vệ người ta rồi à? Nếu tôi nói mà có tác dụng thì tôi đã gọi thẳng cho chị họ rồi, cần cậu làm gì?

Trần Thuật lắc đầu thở dài, không muốn nói thêm nữa, Khổng Nhược Khuê hôm nay chịu đựng đủ rồi, bị thương, bị người ta đối xử thô bạo, bị hãm hại còn chưa đủ sao, giờ lại cả bạn bè lợi dụng, bất kể thế nào, y cũng không làm.

- Chị họ bị thương thế nào?

Thấy thần sắc Trần Thuật khác thường, Thang Đại Hải quan tâm hỏi:

- Truyền thông đưa tin cả rồi mà.

- Truyền thông mà tin được à, cậu luôn ở bên chị họ, cậu nói mới chân thật.

- Hiện giờ còn chưa nói rõ được.

Trần Thuật dùng từ rất hàm súc:

- Có điều đúng là bị thương trong quá trình quay chụp.

Chương 148:

- Sẽ không phải bị người ta hãm hại chứ? Chuyện kiểu này tôi nghe nói khá nhiều, vì tranh giành vị diễn hay nguồn lực nên đám nghệ sĩ đánh nhau kịch liệt lắm.

Thang Đại Hải hạ thấp giọng xuống hỏi rất kịch tính:

Chuyện chưa rõ ràng, quan trọng hơn Trần Thuật không tin cái mồm rộng của Thang Đại Hải, chẳng may lộ ra phong thanh gì thì sao, vì thế cố tình giễu cợt:

- Có phải anh xem cung đấu nhiều quá rồi không? Làm gì mà u ám như thế.

- Không có thì tốt.

Thang Đại Hải yên tâm rồi:

- Nếu có người bắt nạt chị họ thì cậu phải nói cho tôi và Như Ý biết một tiếng. Mặc dù chúng tôi không có quyền thăm hỏi nhưng chị họ vĩnh viễn là chị họ của chúng tôi, một ngày là chị họ, cả đời làm chị họ.

- Cũng có khả năng thành em dâu.

Lý Như Ý ở bên bổ xung thêm:

Thang Đại Hải chấn kinh thốt lên:

- Oa, Như Ý của chúng ta khai sáng rồi.

- Này này, hai anh từ xa xít tới đây để trêu chọc tôi đấy à?

Trần Thuật bực tức nói:

- Làm gì có.

Thang Đại Hải làm vẻ mặt hết sức đáng thương:

- Có phải là cậu quên chuyện gì rồi không?

“Quái, câu này sao mà quen thế?” Trần Thuật trầm nghĩ, chợt nhớ ra Khổng Nhược Khuê vừa rồi ở phòng bệnh cũng hỏi như thế, nghi hoặc hỏi lại:

- Tôi nợ cơm anh à?

- Không?

- Thế tôi nợ tiền của anh à?

- Cũng không?

- Không nợ tiền không nợ cơm vậy thì là chuyện gì?

- Cậu nợ chuyện của tôi.

Thang Đại Hải nhìn Trần Thuật chăm chăm như mong y tự nhớ ra:

Trần Thuật mất kiên nhẫn:

- Chuyện gì, nói luôn ra đi, anh có phải là nữ nhân đâu mà thích chơi cái trò đánh đố người ta như thế.

- Sắp cuối tháng rồi, cậu hứa xử lý vị hôn thê kia của tôi ... Rốt cuộc là có xử lý được hay không đây? Chuyện này cậu đưa hứa rồi đây, không được quịt.

Thang Đại Hải không quên kèm theo một câu uy hiếp:

- Nếu không tôi đem hết chuyện xấu của cậu kể cho chị họ.

- Được rồi, được rồi, để tôi nghĩ cách.

Trần Thuật không phải sợ uy hiếp này, mà sợ bị Thang Đại Hải dính lấy gây phiền toái:

- Đúng là tạo nghiệt, thà rở một cái chùa chứ không hủy một cuộc hôn nhân, làm sao tôi lại hứa cái loại chuyện này cơ chứ?

- A di đà phật, phật tổ sẽ phù hộ cho cậu.

Thang Đại Hải chấp tay lại, đột nhiên nhìn thấy Lý Như Ý rời chỗ ngồi, vội gọi:

- Như Ý, đi đâu đấy?

Lý Như Ý không trả lời, một lát sau hất hai tay bê một cái bát mì ra, vừa đi vừa nói với Giang Ngu về mặt thẹn thùng:

- Bát nóng lắm, cẩn thận.

Trần Thuật và Thang Đại Hải nhìn nhau muốn hét lên, Lý Như Ý, không ngờ anh là loại người như thế.

.....

Một ngày quá nhiều chuyện, Trần Thuật ăn bát mì “chay” mà không dám chê xong, về nhà tắm rửa mát mẻ bật máy vi tính lên.

Nếu là mọi khi đây là lúc tinh thần khoan khoái để sáng tác, hôm nay có việc rồi, mở hòm thư ra, có thư mới, một cái là danh sách nhân viên quay chụp có mặt ở hiện trường, một là phim ghi hình hiện trường.

Trong thư Vương Thiệu nhắc nhở Trần Thuật chú ý bảo mật, không để đoạn phim này truyền ra ngoài.

Tất nhiên y không để chuyện đó xảy ra, mở danh sách lên xem, quen một số, đại bộ phận không nhận ra, từ trong danh sách này không phát hiện bất kỳ điều gì, chuyển sang xem xem phim.

Đoạn phim bắt đầu từ lúc Khổng Nhược Khuê khoác chiếc khăn tắm trắng bước vào bể bơi, chưa gì Trần Thuật đã nín thở rồi, ai cũng biết cảnh tượng gì sắp tới, quả nhiên Khổng Nhược Khuê vừa nhẹ nhàng đưa tay lên kéo đai áo, tựa như cảnh quay chậm, chiếc khăn tắm tựa bóng chim hồng lướt đi trên mặt nước, để lộ ra chiếc áo tắm màu đen dán sát vào tấm thân mỹ miều vô hạn. Trần Thuật bất tri bất giác miệng khô khan, hơi thở trở nên gấp gáp.

Cô gái này vóc dáng thực sự quá gợi cảm, eo nhỏ nhắn không có chút mỡ thừa, ngực bị áo bơi bó chặt vẫn cực kỳ no tròn, làn da trắng mịn màng, chiếc áo tắm dù kiểu bảo thủ không che hết thân thể, phong tính nửa kín nửa hở ấy càng làm người xem khao khát không thôi.

Phối hợp với gương mặt lạnh lùng, vừa quyến rũ và thánh khiết, không nghi ngờ gì nữa, chinh phục nữ thần như vậy sẽ là thành tựu cực lớn của nam nhân.

Tao nhã sang trọng kết hợp gợi cảm, tạo ra hợp thể của nữ thân không thể xâm phạm.

Đây chính là thứ hiệu quả mà thương hiệu xa xỉ phẩm muốn đạt tới.

Vì thế Trần Thuật xem phần mở đầu hết lần này tới lần khác, nhất là đoạn Không Nhược Khuê cởi khăn tắm ném sang bên, thật là xem không biết chán.

Lưu luyến mãi phải lấy hết nghị lực mới lấy được tinh thần tập trung vào công tác, thế rồi cũng nhìn thấy cảnh Không Nhược Khuê ngã.

Phải nói là xinh đẹp đúng là chiếm hết ưu thế rồi, ngay cả ngã mà cũng đẹp như thế, Trần Thuật lại xem hết lần này tới lần khác.

Xem quên luôn việc chính.

Xem hết đoạn phim từ đầu tới cuối một lượt mới giảm tốc độ xuống, quan sát người và hoàn cảnh xung quanh.

Trong tích tắc Không Nhược Khuê ngã xuống, trong đoạn phim có sáu người, ba người tụ tập quanh máy quay để quan sát ống kính, một cô gái mặc đồ trắng tới muốn đỡ Không Nhược Khuê rời bể bơi, một cô gái mặc đồ đen đang giơ cái khăn tắm lên giúp Không Nhược Khuê khoác lên người, còn có một nữ nhân mặc váy dài caro tay cầm kẹp tài liệu, trông giống kiểu quản lý sự vụ.

Trần Thuật ấn dừng tích tắc Không Nhược Khuê ngã xuống, cắt ra, quan sát kỹ vẻ mặt mỗi người ở thời điểm đó.

Cô gái đồ trắng ở gần Không Nhược Khuê nhất, khi sự cố xảy ra mặt kinh ngạc, kiểu không thể tin được. Cô gái đồ đen giơ khăn tắm đỡ Không Nhược Khuê đi tới choàng lên, tay giơ lên giữa không trung, tựa hồ bị tình huống đột phát làm cho không phản ứng kịp. Cô gái mặc váy dài thì vẫn cúi đầu viết gì đó, nhìn không rõ nét mặt, càng không có bất kỳ giao tiếp ánh mắt nào.

Trần Thuật tiếp tục giảm tốc độ xuống 0.5 x, sau đó liên tục chụp ảnh màn hình, gần như cứ một giây chụp một hình

ảnh, nghiên cứu từng bức ảnh một.

Thời gian cứ vậy lặng lẽ trôi đi, khi Trần Thuật dụi hai mắt ran rát, nhìn đồng hồ trên máy tính chỉ thấy trước mặt nhòe đi một chút mới rõ ràng lại, đã 2 giờ sáng rồi.

Trần Thuật lựa chọn vài bức ảnh cắt ra trong đó gửi cho Vương Thiệu, để cô giúp xác định thân phận ba cô gái kia, gấp laptop lại đi ngủ.

Hôm nay đầu óc vận hành hơi quá tải, thực sự mệt rồi.

Chợp mắt một cái thiếp đi ngay, khi chuông báo thức reo khắp phòng, cảm giác giống vẫn chưa ngủ gì vậy.

Song Trần Thuật vẫn giữ thói quen dậy sớm tới thao trường Đh thành phố chạy bộ, làm bạn với nắng mai, dẫm lên sương sớm, hô hấp không khí tươi mát, nhanh chóng đưa thân thể vào trạng thái tốt nhất.

Đây là truyền thống tốt đẹp mà Trần Thuật thừa hưởng từ người cha quân nhân của mình, từ nhỏ y được quán triệt, sức khỏe là vốn liếng cơ bản nhất, sức khỏe mà không còn thì tiền bạc danh vọng hay bất kỳ thứ gì khác như phù du mà thôi.

Vì khi đó người ta chỉ còn khao khát một thứ duy nhất: Sức khỏe!

Trần Thuật chạy tới vòng thứ sáu thì nhận được điện thoại của Vương Thiệu, ấn tai nghe bluetooth nhận cuộc gọi.

- Chị Thiệu, có chuyện gì thế?

- Trần Thuật, không quấy rầy giấc ngủ của anh chứ?

Vương Thiệu khách khí hỏi:

- Không, tôi đang chạy bộ.

- Sáng sớm như vậy mà đã dậy chạy bộ rồi à?

Vương Thiều rõ ràng có chút ngạc nhiên, là quản lý, cô cũng có thói quen dậy rất sớm, kiểm tra tin nhắn, email, phát hiện thư của Trần Thuật, thấy gửi lúc 2 giờ sáng, vậy mà lúc này đã dậy tập thể dục sao?

- Thói quen ấy mà ...

Trần Thuật trả lời cùng tiếng thở dốc:

Chương 149+150: Lật lọng.

Vương Thiều trầm mặc, bảo sao người ta còn trẻ như thế mà đã có thành tựu không tẻ, trong xã hội lười biếng này, người thông minh lại nghiêm khắc với bản thân như thế, tiền đồ không nhỏ.

Nghĩ thế lại lo cho vị trí của mình, cứ luôn có cảm giác nguy cơ rau cải mình dày công chăm bón bị lợn ăn mất.

- Chị Thiều, có chuyện gì không?

Trần Thuật đợi mãi mà không thấy phía bên kia nói gì, đành phải hỏi, y không thích đang tập thể dục bị người ta pha đám, hơn nữa đã bắt đầu chạy rồi không thể tùy tiện dừng lại. Từ trạng thái vận động kịch liệt mà dừng lại quá nhanh chỉ hại cho sức khỏe.

- Tôi nhận được điện thoại phía CE rồi, hi vọng hôm nay trong giờ làm việc có thể xác định chi tiết phương án trì hoãn quay chụp. Đồng thời thương thảo vấn đề bồi thường cho Tiểu Khuê.

Vương Thiều ổn định lại tinh thần trả lời:

- Chuyện này do chị Thiều toàn quyền phụ trách đi.

Người của CE đã liên lạc với Trần Thuật trước, nhưng từ chức năng công tác mà xét, y không có tư cách tham gia đàm phán hợp đồng của Không Nhược Khuê:

Mặc dù nếu y muốn thêm gia, Không Nhược Khuê chắc chắn sẽ trao quyền, Vương Thiệu cũng không có ý kiến gì, nhưng Trần Thuật không cần đi cướp công việc của người khác. Cho nên ngay khi đó y đã nói với phía CE, đàm phán thương vụ do Vương Thiệu phụ trách, có gì cứ tìm cô ấy.

Phía CE rõ ràng sốt ruột lắm rồi.

Lượng tương tác với bài viết kia của Không Nhược Khuê vẫn tăng lên một cách chóng mặt, CE không thể đợi quá lâu .... Công chúng giờ tinh lắm, để lâu rồi người ta chửi anh không có thành ý, tới lúc đó lợi bất cập hại.

Chuyện phải làm thì sớm vẫn tốt hơn muộn.

- Tôi muốn cùng anh xác định một vài chi tiết trước đã.

Vương Thiệu châm chọc từ nữ:

- Anh thấy nên làm thế nào?

Trần Thuật cười ngoạc miệng:

- Chị Thiệu, chị là người lau năm trong nghề, trải qua vô số cuộc đàm phán hợp đồng, chưa từng bất lợi vì Tiểu Khuê. Sao bây giờ lại đột nhiên lại sợ đầu sợ đuôi như thế?

Vương Thiệu làm sao không mất tự tin cho được, lần này sự cố bất ngờ, biểu hiện của cô khi đàm phán với CE khá nghiệp dư, thậm chí là thất chức. Chủ yếu là nhìn nhận không đúng tình thế, không bảo vệ được lợi ích cho nghệ sĩ, thiếu chút nữa gây tổn thất lợi ích danh tiếng nghiêm trọng cho Không Nhược Khuê.

Nếu không có Trần Thuật chỉ ra vấn đề, có lẽ cô thấy may mắn vì giải trừ hợp đồng với cái giá thấp nhất mà vẫn giữ quan hệ không quá tệ với CE, thực chất bị lừa cho một vô quá đau.

Thuận buồm xuôi gió quá lâu, đột nhiên gặp đả kích nặng nề như thế, làm sao không đánh mất lòng tin, nhất là trong tình

thể ngất nghèo đó, Trần Thuật lại xuất hiện một tay xoay chuyển tình thế, làm cô càng bị đả kích.

Trần Thuật tranh thủ thể hiện thiện chí:

- Chị Thiều, chúng ta đều là người ở bên cạnh cô Không Khuê, cùng hi vọng cô ấy có sự nghiệp thật huy hoàng, cùng muốn bảo vệ cô ấy không bị người ta bắt nạt. Cho nên chúng ta cùng phe, mục tiêu cũng nhất trí. Tôi làm hay chị làm thì cũng chỉ vì Tiểu Khuê thôi.

- Tôi hiểu rồi.

Vương Thiều thở phào, chân thành thừa nhận:

- Lần này là lỗi của tôi, tất cả do chủ nghĩa kinh nghiệm mà ra, dựa theo thói quen tiếp xúc với thương hiệu quốc tế trước kia nên đối diện với họ bất giác tự hạ mình thấp hơn một phần, cho nên gặp bất lợi.

- Đúng thế, không chỉ chúng ta, mà gần như toàn bộ nghệ sĩ trong nước đều có thói quen này, đối phương cũng biết điều ấy vì thế chúng ta luôn gặp thua thiệt. Giờ chị Thiều biết mảnh khoe của họ rồi, tôi tin năng lực chị sẽ lấy được lợi ích lớn nhất cho Tiểu Khuê.

Đối phương cởi mở rộng lượng như thế làm Vương Thiều có hơi hổ thẹn, xem ra trước kia mình hơi thành kiến:

- Tôi nhận được email của anh, vì sao muốn gặp ba cô gái đó, thấy họ có điểm gì đáng nghi sao?

- Giờ còn chưa thể nói trước, tôi phải đối diện với họ mới xác nhận được.

- Được rồi, tôi sẽ an bài, bảo họ tới công ty tìm anh.

Vương Thiều rất phối hợp:

- Làm phiền chị Thiều, không quấy rầy chị công tác nữa.

Trần Thuật định cúp máy:

- Trần Thuật....

Vương Thiều gọi một tiếng, nói nhanh:

- Cảm ơn.

Nghe bên kia điện thoại chỉ còn tiếng tu tu, Trần Thuật mỉm cười, tiếp tục chạy cùng tiếng nhạc phát ra từ tai nghe.

.....

Mặc dù còn mấy tháng nữa mới hết năm, nhưng nếu nhắc tới sự kiện có sức ảnh hưởng lớn nhất giới giải trí năm nay thì rõ ràng hoạt động bầu chọn “Minh tinh quyền lực nhất giới giải trí” do ba mạng xã hội hàng đầu trong nước nhất định nhắc tới, mặc dù đây không phải hoạt động trao giải hay phần thưởng gì, song góp phần giúp người không quá quen thuộc có cái nhìn tổng quan về giới giải trí hiện thời.

Ở bảng nữ danh hiệu huyền thoại trao cho cái tên không cần tranh cãi Cung Hoàng (Cung Lợi), sự nghiệp chói lọi của Cung Hoàng ai ai cũng phải thừa nhận, trừ Mạn Thần (Trương Mạn Ngọc) không ai có thể sánh ngang với Cung Hoàng, đáng tiếc Mạn Thần lui khỏi giới giải trí đã lâu, nên Cung Hoàng đơn độc ở vị trí hàng đầu.

Thấp hơn chút là Tứ đại hoa đán, hai cái tên nhắc tới đầu tiên là Triệu quốc dân (Triệu Vi) và Trương quốc tế (Trương Tử Di), một người thì quen thuộc tới từng hang cùng ngõ hẻm, người Trung Quốc không ai không biết tên, một người vươn tới Hollywood. Hai cái tên còn lại là Châu thiên tài (Châu Tấn) với khả năng diễn xuất tới mức xuất thần nhập hóa, cùng Từ tài nữ (Từ Tịnh Lôi) bất kể diễn xuất hay hay biên kịch, đạo diễn đều có thành tựu làm người ta nể phục.

Ở mục Trung hoa đán cũng liệt kê bốn cái tên: hai người đứng đầu trùng hợp thay chính là Song Băng (Phạm Băng

Băng – Lý Băng Băng), bọn họ không chỉ nổi tiếng trong nước mà có dấu ấn nhất định ở sân khấu quốc tế. Thứ ba là đóa Đỉnh Hương (Đỉnh Tinh) của giới giải trí, là tay ngang, vào nghề muộn nhưng mười năm sự nghiệp lừng lẫy.

Và cuối cùng người trẻ nhất được vinh dự có tên ở trong danh sách này là Không Khuê, từ khi vào nghề phim nào tham gia cũng là tinh phẩm, nhất là nhân vật đa nhân cách trong phim Bí Mật khiến người xem khóc cười cùng nhân vật, tuy còn rất trẻ nhưng sớm được đánh giá sẽ là người tiếp nối Châu thiên tài.

Dù thế việc Không Khuê được vinh danh cũng gây tranh cãi lớn nhất hoạt động này, lý do chính nhóm phản đối này đưa ra là số lượng tác phẩm của Không Khuê chưa đủ, đường dài mới biết ngựa hay, biết đâu lại là bông hóa sớm nở tối tàn, dẫn chứng của họ là đã lâu rồi Không Khuê không có tác phẩm nào.

Cuối cùng là danh sách tiểu hoa đán với mười cái tên, toàn là minh tinh trẻ trung sinh đẹp đang làm mưa làm gió giới giải trí, Tô Âm cũng nằm trong danh sách này.

Mới sáng sớm còn chưa vào giờ làm, nhân viên Hoa Mỹ bất ngờ thấy nhất tỷ của họ xuất hiện, chỉ đi một mình, không có bất kỳ trợ lý nào đi theo, bước chân vội vã làm không ít người bàn tán xảy ra chuyện gì.

Đỉnh Tinh vào thang máy, bấm thẳng tầng 17, băng qua hành lang hùng hổ xông vào văn phòng tổng giám đốc, lớn tiếng hỏi thư ký:

- Tổng giám đốc Vương đâu, anh ấy đã tới chưa?

Lăng Thần cung kính đứng lên, hai tay khép trước bụng cúi mình trả lời:

- Đỉnh tỷ tìm tổng giám đốc có chuyện gì ạ?

Đinh Tinh là nghệ sĩ lớn nhất của Hoa Mỹ, cô nghe qua vài tin đồn về tổng giám đốc Vương Tín và cô thư ký riêng này, cho nên hơi nheo mắt đánh giá Lăng Thần, vóc người cao ráo không thua kém người mẫu, ngũ quan tinh xảo, dịu dàng thùy mị, đúng là mỹ nhân hiếm có.

Chỉ là dùng thân thể leo lên thì được sủng ái bao lâu đây? Nam nhân là thứ dễ thay đổi, huống hồ cô lại bám vào ông chủ của công ty giải trí, bên cạnh chưa bao giờ thiếu mỹ nhân.

- Chào thư ký Lăng.

Đinh Tinh tất nhiên không đắc tội với người bên cạnh ông chủ, càng không đắc tội với nữ nhân bên gối ông chủ, bọn họ có thể không đem lại lợi ích gì, nhưng sức phá hoại kinh người:

- Tôi có chuyện muốn tìm tổng giám đốc Vương.

Lăng Thần lần nữa khom người:

- Tổng giám đốc vừa tới công ty, Tinh tỷ có việc cứ vào thẳng là được.

Đinh Tinh không khỏi suy ngẫm về câu nói này, cô có ý gì đây, không thông báo cho Vương Tín đã bảo mình đi vào, có phải muốn khoe quan hệ thân mật với tổng giám đốc, cảnh cáo người khác hay sao?

Hoặc muốn biểu thị nghệ sĩ cấp bậc như mình, trong công ty không ai dám ngăn cản, muốn gặp ông chủ lúc nào cũng được?

Ừm, chắc là có cả hai ý đó.

Ghe gớm đấy.

Nghĩ như thế Đinh Tinh không khỏi đánh giá lại Lăng Thần, nữ nhân này không thể xem thường đâu, xem ra không chỉ biết dùng thân thể mua vui cho nam nhân.

Đinh Tinh mở túi đeo tay, lấy ra chiếc son môi:

- Cánh môi của thư ký Lãng thật đẹp, rất thích hợp với màu son này, đây là thương hiệu tôi đại diện, cũng đang dùng đây, tốt lắm.

- Cảm ơn Tinh tử.

Lãng Thần vui mừng nhận lấy, đây không chỉ là một cây son, mà là sự thừa nhận của nhất tỷ của Hoa Mỹ, đó là thứ cô khao khát nhất.

Hiện giờ trong công ty có rất nhiều lời đồn đại về cô, mỗi khi cô đi tới đâu có thể cảm nhận được ánh mắt khác thường ở sau lưng mình. Nhưng ở trước mặt cô, ai cũng tươi cười chân thành thiện chí.

Nếu như có thể giao hảo với một đại minh tinh như thế, thậm chí thành bạn bè thân mật, địa vị của cô có lẽ sẽ cải thiện.

- Cứ dùng đi, hết cứ nói, tôi nhiều lắm.

Đinh Tinh vẫy vẫy tay, đẩy cửa kính vào văn phòng Vương Tín:

Văn phòng tổng giám đốc chia làm hai phần, bên ngoài là gian nhỏ để thư ký làm việc, bên trong thuộc về tổng giám đốc, chỉ ngăn cách bằng cánh cửa kính, từ ngoài không thể thấy bên trong, nhưng bên trong có thể thấy cô thư ký xinh đẹp.

Lúc này Vương Tín đang ngồi sau bàn làm việc cực lớn, mặt âm trầm nhìn màn hình vi tính, xem ra mới sáng sớm mà tâm tình đã chẳng ra sao, cốc cà phê bên cạnh còn đầy nguyên, chưa uống ngụm nào.

Đinh Tinh đi thẳng tới trước mặt Vương Tín:

- Tổng giám đốc, làm người nói lời phải giữ lời chứ, sao lật lọng như thế được, mấy hôm trước còn nói địa diện cho CE là tôi, tôi điều chỉnh lại hết lịch trình, vậy mà CE hôm qua gọi điện báo họ không hợp tác nữa ... Anh có nên giải thích cho tôi không?

Bị chất vấn như thế, không ngờ Vương Tín không giận mà sắc mặt từ âm u chuyển sang vui vẻ, đứng dậy nghênh đón:

- Tinh tử tới rồi, mau mời ngồi, chị vẫn uống hồng trà chứ? Chỗ tôi có trà Earl Grey tốt nhất của anh, để tôi bảo thư ký đưa vào cho chị nhé.

- Không uống.

Lửa giận của Đinh Tinh chẳng giảm, cũng chẳng ngồi xuống, cứ đứng trước mặt Vương Tín phát tiết:

- Rõ ràng mọi chuyện đã bàn bạc ổn thỏa rồi, tại sao nói kết thúc là kết thúc? Sao Franco lại tráo trở lật lọng như thế, vừa mới rồi tôi ăn cơm với ông ta vẫn còn trò chuyện vui vẻ, chính miệng ông ta nói là rất vinh hạnh được hợp tác với tôi ... Khi ấy chủ tịch Vương Dự cũng có mặt, ông ấy có thể làm chứng cho tôi.

- Tổng giám đốc Vương, có phải là thấy tôi tuổi già xuống sắc, không còn giá trị thương nghiệp, không kiếm được tiền cho công ty nữa không? Hay là vì hợp đồng của tôi với Hoa Mỹ chỉ hai năm nữa là hết hạn, không muốn giao công việc quan trọng này vào tay tôi? Tổng giám đốc Vương, làm người hay làm việc thì cũng phải giữ chữ tín chứ. Nếu anh làm việc như thế này, sau này còn ai dám tin anh, còn ai dám ký hợp đồng với Hoa Mỹ? Ai dám hợp tác với Hoa Mỹ? Trong tên của anh có chữ “Tín”, tôi hi vọng anh có thể trong ngoài như một.

- Tinh tử đừng giận, trong chuyện này có sự hiểu lầm ...

Vương Tín mặc dù bị mắng như tát nước vào mặt cũng đang rất khó chịu, nhưng vẫn phải xoa dịu Đinh Tinh trước. Đinh Tinh là nghệ sĩ do một tay Hoa Mỹ bồi dưỡng lên, thời kỳ thực tập ở công ty 5 năm, sau khi vào nghề ký hợp đồng dài hạn với công ty 10 năm, trong tám năm qua đã thành đại minh tinh top đầu, hai năm gần nhất liên tục giành vòng nguyệt quế thị hậu cho công ty ...

Mặc dù sự nghiệp đã qua thời đỉnh cao, độ nổi tiếng suy giảm, bây giờ công ty đang ra sức bồi dưỡng lớp tiểu thịt tươi mới thay thế.

Thế nhưng giới giải trí có một điểm đặc sắc, tiếng tăm luôn thuộc về nghệ sĩ trẻ tuổi, còn tiếng nói thuộc về nghệ sĩ lâu năm.

Đinh Tinh là nghệ sĩ phái thực lực, không cần chiêu trò, lấy diễn xuất thành danh, có địa vị tiếng tăm trong giới. Một nghệ sĩ như vậy không bao giờ là hết thời, cho dù họ nhất thời có dần dờn khỏi sự tầm mắt của công chúng, nhưng mỗi lần họ nhận vai diễn đều thu hút sự chú ý, đều là bảo chứng phòng vé.

Công ty đương nhiên là ưu tiên lợi ích kinh tế, nhưng cũng cần nghệ sĩ thực lực để tranh giành giải thưởng, lấy về vinh quang. Dù sao công ty đã phát triển tới tầm cỡ này rồi, có tiền, có thế, có quan hệ, chỉ cần kiếm vài mỹ nam mỹ nữ đem về bồi dưỡng nửa năm một năm, sau đó đem ra lăng xê, nổi lên không quá khó.

Còn nghệ sĩ thực lực như Đinh Tinh thì vạn người có một mà thôi.

Chính vì thế mà Khổng Nhược Khuê tuy danh tiếng sụt giảm, lợi ích kinh tế không nhiều như Tô Âm, song vẫn ngồi vững ở vị trí nhất tỷ của Đông Chính. Đinh Tinh còn ghê gớm hơn, bất kể tuổi nghề hay giải thưởng đều hơn Khổng Nhược

Khuê, Khổng Nhược Khuê vẫn là tiềm năng, vị trí của cô trong Trung hoa đán vậy gây tranh cãi còn Đinh Tinh được thừa nhận rộng rãi.

Đinh Tinh là nhân vật có thể tới nhà ăn cơm cùng bàn với cha hấn, Vương Tín sẽ không tùy tiện đắc tội.

- Hiểu làm à? Tôi rất muốn biết hiểu làm ở chỗ nào đấy, là tôi hiểu làm giám đốc Vương, kỳ thực vị trí người đại diện kia kỳ thực không phải giành cho tôi, đúng không?

Đinh Tinh từng trải chiến trường, đâu dễ đối phó, bằng vào mối quan hệ gây dựng trong nghề bao lâu cùng danh tiếng tạo dựng, cô không phải nghệ sĩ cần dựa vào công ty lăng xê tạo danh tiếng nữa, cho nên có lửa giận trong lòng là tuôn ra, không kiêng dè gì:

Vương Tín bị nói tới á không không đáp nổi câu nào, lửa giận cũng dần nhen lên.

Đúng lúc này Lăng Thần bê khay đi vào, tươi cười nói:

- Tinh tỷ, tổng giám đốc biết chị thích hồng trà, lần trước đi Anh còn mang về trà Earl Grey cực phẩm này. Tôi pha một ấm rồi, chị ném thử xem có thích hợp không?

Bầu không khí đang tràn ngập mùi thuốc súng đột nhiên bị giọng nói trong trẻo chen ngang làm trùng xuống không ít.

Vương Tín thâm thở phào nhìn Lăng Thần với ánh mắt tán thưởng, thiếu chút nữa thì hấn đã không nén được giận.

Đinh Tinh cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nếu có hai người với nhau, cô không ngại ỷ vào tư lịch lâu năm của mình “bất nạt” Vương Tín một chút, nhưng trước mặt người thứ ba, cô không thể không giữ thể diện cho Vương Tín, dù sao người ta vẫn là ông chủ của mình.

Vì thế Đinh Tinh đi tới ghé sô pha ngồi xuống:

- Cảm ơn thư ký Lãng, thư ký Lãng đúng là người hiểu lòng người đây, đã có thứ trà quý thể này tất nhiên là không thể để phí, hôm nay tôi có khẩu phúc rồi.

Lãng Thần nhẹ nhàng đặt khay trà xuống, rót cho Đình Tinh một chén, nụ cười rất nhẹ nhàng dịu lòng người:

- Tinh tỷ, chị thử xem.

Chương 151+152:

Đình Tinh cầm lên, trước tiên nhìn sắc trà, ngửi hương trà, sau đó mới nhấp một ngụm nhỏ, ngậm trọng miệng cảm thụ hương vị độc đáo từ tinh dầu của cam Bergamot và trà đen hòa quên:

- Trước trà đậm trong, vào miệng êm nhẹ, dư vị dài, như uống cảm giác hạnh phúc.

- Tinh tỷ thích thì tốt quá rồi, tâm ý của tổng giám đốc không lãng phí, tôi chuẩn bị cho chị hai gói, khi nào chị về nhớ mang theo.

Lãng Thần tỏ ra rất phấn khởi vì Đình Tinh vừa ý với chén trà:

Vương Tín đi tới ghế sofa, khẽ bóp nhẹ vai Lang Thần thể hiện hài lòng, ngồi xuống nói:

- Cho tôi một chén đi, trước kia chỉ thích cà phê, sau cùng Tinh tỷ uống hồng trà vài lần, cũng thích vị trà. Tôi sống ở Anh khá lâu, vậy mà không tạo thành thói quen uống hồng trà, sức ảnh hưởng của Tinh tỷ thật lớn.

- Vâng ạ.

Lãng Thần động tác hết sức ưu nhã tiêu chuẩn rót chén trà nữa:

- Tổng giám đốc Vương có một trợ thủ tốt đấy.

Đình Tinh thật lòng khen ngợi:

Lăng Thần đưa chén trà cho Vương Tín, khiêm tốn nói:

- Tôi ngốc lắm, chỉ sợ không giúp được gì cho tổng giám đốc.

- Lăng Thần đúng là rất được việc, thông minh tỉ mỉ, giúp đỡ tôi rất nhiều.

Vương Tín không tiếc lời khen ngợi, ánh mắt nhìn Lăng Thần không hề che dấu sự ôn nhu:

- Khi tôi vừa mới ở nước ngoài về, không quen thuộc với phong tục lễ tiết trong nước, nhờ có Lăng Thần ở bên cạnh nhắc nhở, giúp tôi tránh được nhiều nguy cơ, nếu không có cô ấy, không biết tôi thành trò cười bao lần rồi.

- Tổng giám đốc quá khen, đó là điều tôi nên làm thôi mà.

Lăng Thần đỏ mặt cảm ơn, sau đó đứng dậy:

- Tổng giám đốc và Tinh tỷ nói chuyện, cần gì cứ gọi một tiếng, tôi ở ngoài cửa đợi.

- Thư ký Lăng khách khí quá.

Đợi tới khi Lăng Thần khép cửa lại, bầu không khí tốt hơn rất nhiều, Đình Tinh uống ngụm trà nữa, khen ngợi:

- Trà tốt, người càng tốt, tổng giám đốc Vương thật có phúc.

Chuyện giữa mình và Lăng Thần hiện giờ lan truyền cả giới giải trí Hoa Thành rồi, nghệ sĩ trong công ty biết không có gì lạ, Vương Tín không để bụng chuyện đó nữa, đặt chén trà xuống, chân thành nói:

- Tinh tỷ, tôi công tác không tốt, thành thật xin lỗi chị.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không phải hôm qua chuyện vẫn tốt đẹp sao, phòng tài vụ cũng đã cùng quản lý của tôi

soạn thảo chi tiết hợp đồng rồi, vậy mà đến sáng đã nói là không hợp tác nữa ... Chỉ trong một đêm mà thái độ của tổng giám đốc Vương đã thay đổi sao?

- Không phải tôi mà là phía CE thay đổi thái độ.

- Sao?

Đinh Tinh nghi hoặc:

- Không phải bọn họ luôn muốn thay Không Khuê sao, cô ta hơn một năm rồi không có bất kỳ hoạt động lớn nào, cho dù bây giờ cô ta có nhận phim mới, từ lúc quay phim tới hoàn thiện, biên tập, xin phép, công chiếu, cũng phải một hai năm, vị thế của cô ta đi xuống thấy rõ rồi. Hơn nữa cô ta quay phim bị thương, ảnh hưởng tới kế hoạch của CE ... Chừng ấy thứ chưa đủ thay người?

- Trước đó cũng chính vì thế mà tôi cho rằng đây là chuyện ván đã đóng thuyền.

Vương Tín buồn phiền nói:

- Tinh tỷ cũng biết đấy, cha tôi và ông Franco là bạn thân lâu năm, CE lúc mới đầu tiên quân vào Trung Quốc có quan hệ chặt chẽ với Hoa Mỹ chúng ta. Vì ở giữa đó có chút hiểm lẫn mà dừng hợp tác, song điều ấy không ảnh hưởng tới giao tình giữa tôi và ông Franco. Mỗi lần ông Franco tới Hoa Thành đều đi chơi golf với cha tôi.

- Tôi biết.

Đinh Tinh đáp khẽ, cô thấy phiền nhất là Vương Tín luôn tự cho mình thông minh, chuyện gì cũng nói như thể người khác là kẻ ngốc không hiểu gì vậy:

- Tôi sở dĩ muốn lấy lại quyền đại diện của Không Khuê từ CE, vì hiện CE đã phát triển thành người khổng lồ ở Trung Quốc, còn nguyên nhân quan trọng nhất ... Cha tôi khi đánh

golf với ông Franco, nghe ông ấy than vãn là bọn họ tìm được một người đại diện quá lười biếng, không đóng phim, không tham gia tiết mục giải trí, thậm chí còn tránh cả việc lên hot search .... Như thế làm sao có thể làm sản phẩm của họ hot theo.

- Cho nên tôi và cha tôi đều nghĩ tới Tinh tỷ, chúng tôi đều cho rằng, từ độ nổi tiếng hay tư cách, chị đều hợp làm người đại diện hơn Khổng Khuê. Đó là nguyên nhân cha tôi mời ông Franco và chị tới nhà ăn cơm.

- Tôi biết.

Đình Tinh rút cuộc không nhận được nữa, cắt lời hẳn:

- Những điều đó chủ tịch đều nói với tôi rồi, điều tôi không hiểu là vì sao CE vẫn lựa chọn một nghệ sĩ làm ảnh hưởng tới họ quảng bá sản phẩm?

- Tôi chỉ biết sau khi Khổng Khuê bị ngã gãy chân, ông Franco dẫn cao tăng CE tới thăm. Có lẽ chuyến thăm đó xảy ra vấn đề, cụ thể là vấn đề gì, tôi không biết. Có điều thư ký Lăng đã hẹn với trợ lý Miya vẫn còn ở lại Hoa Thành xử lý sự vụ. Đợi trao đổi hoàn tất, chúng ta mới có thể biết nguyên nhân.

- Vậy còn cơ hội không?

Nói nửa ngày trời rút cuộc hóa ra là chả biết gì, Đình Tinh hỏi thẳng, tiền đại diện cho CE không cao, cô theo đuổi vị trí này chủ yếu là vì hiện CE đã là ông lớn trong giới xa xỉ phẩm trong nước, có được vị trí này phối hợp quảng cáo tuyên truyền của CE tương ứng đưa tên tuổi bản thân lên theo, mở rộng ra thị trường khác, nơi hình ảnh của cô vẫn còn tươi mới, đó mới là điều tối quan trọng:

- Tôi biết chị đang nóng ruột.

Vương Tín mặt tỏ ra hết sức chân thành:

- Tinh tử, tôi đảm bảo Hoa Mỹ sẽ không phụ chị, cá nhân tôi càng không? Chỉ cần có cơ hội, tôi và cha tôi sẽ nghĩ tới chị đầu tiên ... Chị là công thần lâu năm của Hoa Mỹ, cùng cha tôi gây dựng lên Hoa Mỹ như ngày hôm nay. Tôi tuy vào công ty chưa lâu, nhưng cũng biết cống hiến to lớn của chị, tôi hết sức khâm phục. Toàn bộ Hoa Mỹ, chúng tôi đều hi vọng chúng ta mãi mãi là người nhà.

Mấy lời này Đinh Tinh lẫn lộn giới giải trí bao năm nghe nhiều rồi, Vương Dự còn có tư cách nói câu này với cô, chứ Vương Tín thì đơn thuần chỉ là lời giả dối, từ lúc hấn về ra sức nâng đỡ người mới chứng minh bản thân, cơ hội lần này của cô cũng nhờ cha hấn làm trung gian, cô gạt đầu đơn giản:

- Tôi hi vọng tổng giám đốc Vương cho tôi một lời giải thích hợp lý. Như thế tôi sẽ nghiêm túc nghĩ tới vấn đề hợp đồng, nếu không bị đá ra ngoài cuộc một cách không minh bạch thế này .... Tổng giám đốc Vương, không nữ nhân nào chịu được loại sỉ nhục đó.

- Tôi hiểu.

Vương Tín day huyệt thái dương, thực sự không dễ đối phó chút nào, thời gian đầu tiếp nhận công ty rất thuận lợi, nhưng khi cha hấn dần dần rút mình khỏi sự vụ, an hưởng tuổi già, hấn bắt đầu thấy có chút cật lực:

- Tín tử có biết vừa rồi tôi xem cái gì không?

- Xem gì?

Đinh Tinh nhú mày:

Vương Tín đứng dậy lấy laptop trên bàn:

- Tôi xem một tài khoản weibo.

- À, tôi biết, tôi và Khổng Khuê còn kết bạn trên wibo, nên cô ta đăng bài là tôi biết ngay, chỉ là lấy lòng phía CE thôi, có

gì đáng chú ý.

Đình Tinh theo lối tư duy thông thường nói:

- Lấy lòng đồng thời cũng là uy hiếp.

- Uy hiếp? Uy hiếp gì?

Vương Tín nhận được thông báo phía CE cũng lập tức muốn làm rõ tình hình.

Đáng tiếc Franco đã tới sân bay về Italya trông đêm rồi, muốn mời cha hấn ra mặt làm thuyết khách cũng không có cơ hội. Những người khác chỉ làm theo lệnh Franco, không dám thay đổi quyết sách. Vương Tín vô kể khả thi đành thông báo cho Đình Tinh gác lại hợp tác.

Không ngờ mới sáng sớm bị Đình Tinh xông vào văn phòng chất vấn thế này, làm hấn khá là khó chịu.

Chương 152: Cao nhân thần bí.

- Tin weibo này vốn không có vấn đề gì, ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ rằng Không Khuê đang muốn lấy lòng CE, hi vọng hợp tác có thể tiếp tục tiến hành.

Vương Tín tự mình rót trà cho Đình Tinh:

- Khi tôi mới nhìn thấy suy nghĩ cũng giống như Tinh tỷ, còn cười nhạo trong lòng, nghĩ cô ta có ôm chân người ta cầu xin cũng vô nghĩa. Vị trí người đại diện này, chúng ta nhất định phải lấy.

- Nhưng hiện giờ tình huống đã mất khống chế rồi. Chỉ xem lượng chuyển đăng của tin này, được đám người Bạch Khởi Nguyên, Tô Âm, Trương Tường Vũ, La Tử Hàm, Nhiên Hạo Nguyên đi đầu chuyển đăng, giờ quá nửa giới giải trí đã đăng tin này, lượng bình luận lên tới hơn 300 vạn, thật khủng khiếp không ngờ Không Khuê kín tiếng lại có sức hiệu triệu

khủng khiếp như vậy trong nghề ... Ài, cũng có thể nói CE đã bị Khổng Khuê bắt làm con tin rồi.

- Nếu như CE lựa chọn không hợp tác với Khổng Khuê, vậy thì cao tăng CE tới phòng bệnh thăm làm gì? Bọn họ thấy Khổng Khuê bị thương liền lập tức vứt bỏ ... Vậy có khác nào chọc giận fan hâm mộ của Khổng Khuê, chị cũng biết bây giờ đám fan vì thần tượng có thể làm những việc điên rồ tới mức nào ... Thế nên CE chỉ còn cách tiếp tục hợp tác với Khổng Khuê, thậm chí cầu mong cô ta tiếp tục hợp tác.

Đinh Tinh hít sâu một hơi, cô nhanh chóng hiểu ra một cái tin hết sức bình thường ẩn chứa sức phá hoại lớn thế nào, bây giờ bỗng nhiên CE công bố cô là người đại diện thay thế Khổng Khuê vừa bị thương. Danh tiếng của cô sẽ sụp đổ, không thiếu kẻ độc mồm nói cô lợi dụng người ta gặp khi cướp miếng ăn, tham lam tới mức bất chấp đạo nghĩa .... Thậm chí còn đồn đại cô hãm hại Khổng Khuê.

Gần mười năm vất vả của cô sẽ trôi theo dòng nước.

- Tôi không hiểu, thời khắc mẫn cảm như thế Franco lại để người ta chụp bức ảnh này.

Vương Tín đau đầu, Franco phạm sai lầm quá lớn rồi, giờ hành động gì cũng bị trói buộc:

- Khổng Khuê có thứ trí tuệ này sao, không thể nào, cô ta xưa nay ít tham gia tranh đoạt, không thể nào bỗng nhiên tung ra chiêu số ác độc như vậy, hay cô ta còn có cao nhân nào khác.

Suy nghĩ của Đinh Tinh còn đi trước Vương Tín một bước:

- Năng lực Vương Thiệu không tệ, song chỉ là trong quy củ thôi, cô ta cũng không nghĩ ra cao chiêu thế này.

- Tình hình cụ thể thì tôi chưa rõ, đợi Lăng Thần tìm hiểu buổi gặp mặt hôm qua, có tin tức chính xác sẽ thông báo cho

chị ngay lập tức.

Vương Tín hứa:

- Vậy là hết cơ hội rồi.

- Tôi e là như thế.

- Chúng ta quá tự tin rồi, chỉ tính toán một chiều mà không lường tới phía Khổng Khuê.

Đinh Tinh có chút tiếc nuối:

- Tôi biết Khổng Khuê, cô ta rất thông minh, nhưng đúng là hơi lười biếng, ngoài si mê diễn xuất ra thì chỉ hứng thú với ăn uống, với chuyện khác rất ít để ý, còn lười cả tranh đoạt với người khác, vì thế nhân duyên trong giới rất tốt. Trợ lý của cô ta cũng chưa nghe nói có ai xuất sắc như vậy, chúng ta cần tìm ra người này.

- Tôi cũng nghĩ như vậy, không thể người này để ở bên Đông Chính được, nếu có thể bỏ tiền lôi kéo về phía Hoa Mỹ là tốt nhất.

- Cứ thế đi, nếu tìm ra người đó, tôi cũng muốn gặp.

Đinh Tinh không hổ danh là người đã trải qua sóng gió chìm nổi trong nghề, biết chuyện không thể nữa là buông tay rất quyết đoán, đặt cốc trà xuống:

- Được rồi, tôi còn có lịch trình, không làm phiền công tác của tổng giám đốc nữa.

- Tôi tiễn Đinh tỷ.

Vương Tín tiễn Đinh Tinh ra cửa, Lăng Thần đưa hai hộp hồng trà chuẩn bị sẵn cho Đinh Tinh.

Đinh Tinh nhận lấy cười thân thiết nói:

- Cảm ơn em Lăng Thần, có thời gian chúng ta cùng uống trà nhé.

- Vâng ạ, bất kỳ lúc nào Đình tử có thời gian.

Đội Đình Tinh đi rồi, Lăng Thần theo sau Vương Tín vào gian trong.

Cửa đóng lại, Vương Tín quay đầu nhìn Lăng Thần, quả thật là một cô gái đẹp mê hồn, dung mạo đoan chính lại quyến rũ, bước đi nhẹ nhàng, dáng người thắt đáy lưng ong, bờ vai thon gọn có chút yêu đuối, hẳn cưỡng đoạt cô vì dung mạo, nhưng giữ cô tới giờ lại vì cô thông minh, hiểu lòng người, vuốt má một cái, đi về ghé thở dài:

- Em vất vả rồi.

- Không phải đã nói rồi sao, đó là chuyện em nên làm mà.

Lăng Thần nói bằng giọng mũi hơi nũng nịu, ra sau lưng Vương Tín, nhẹ nhàng day huyệt thái dương cho y:

- Tinh tử không làm khó anh chứ?

- Làm khó gì, cũng đâu phải là anh không muốn cô ta làm người đại diện. Nếu không muốn, anh cần gì tốn công gặp mặt ăn cơm với Franco ... Vậy mà cô ta dùng dùng nỗi giận xông vào, chẳng qua là muốn đòi hỏi nên hợp đồng này không thành công có gì bồi thương cho cô ta hay không thôi.

Vương Tín không dấu suy nghĩ thật với Lăng Thần:

- Đám nữ nhân này, kẻ nào kẻ nấy tâm tư sâu hơn biển.

Lang Thần hơi nhú mày:

- Vốn là chuyện đã bàn bạc xong xuôi cả, không ngờ lại có biến cố, làm khó anh rồi.

- Chuyện này đáng là gì, nếu như anh đã tiếp nhận chuyện này từ tay cha anh thì phải làm tốt nhất ...

Vương Tín cầm cốc cà phê lên, phát hiện đã nguội ngắt rồi liền bỏ xuống:

- Em hẹn Miya mấy giờ?

Lăng Thần nâng cổ tay xem giờ:

- A, sắp tới giờ rồi, em đi đây.

- Ủ, em đi đi, nhớ, hợp đồng này coi như hỏng rồi, không cần nữa cũng được, nhưng nhất định phải nghe ngóng cho rõ tình hình hiện trường khi đó, hỏi thật tỉ mỉ vào, xem xem trong đó có gì lợi dụng được không?

Vương Tín căn dặn:

- Còn nữa, anh cũng nghĩ giống Đinh tử, bên cạnh Không Khuê có cao nhân giúp, nghe ngóng người này là ai. Trước kia chúng ta tiếp xúc với Vương Thiệu rồi, cô ta không có gì đáng kể, đây không phải thủ đoạn của cô ta. Bên đó không ai có bản lĩnh như thế.

Đông Chính và Hoa Mỹ đối địch với nhau lâu năm, hai bên đều hiểu đối phương.

Lăng Thần rất ngoan ngoãn gật đầu:

- Vâng, em sẽ nghe ngóng thật kỹ.

- Em đã chuẩn bị quà chưa?

- Em mua cho cô ấy một chiếc túi xách.

- Ủm, em làm việc thì anh yên tâm rồi.

Vương Tín đứng dậy, kéo Lăng Thần vào lòng hôn nhẹ một cái lên môi:

- Mất một hợp đồng không quan trọng, chuyện này còn ảnh hưởng khả năng hợp tác với CE sau này, duy trì mối quan hệ tốt với họ sẽ có lợi cho Hoa Mỹ. Miya rất được Franco tin tưởng, em cố gắng lấy lòng cô ta.

- Em biết mà.

Lăng Thần cười ngọt xoay người ra ngoài:

.....

Điểm hẹn là một quán cà phê, đúng hơn là thủy tạ nằm sát mép Châu Giang, không dùng điều hòa, tuy hơi nóng, song gió sông thổi rất dễ chịu, đối với người ngồi văn phòng máy lạnh bí bức cả ngày mà nói, hít thở chút khí trời không tệ.

Lăng Thần tới nơi không ngờ Miya đã ngồi đó, trước mặt là chiếc ipad cỡ lớn, đang xử lý công tác, vội vàng đi tới khom người xin lỗi:

- Xin lỗi, tôi tới muộn.

- Không, là tôi tới sớm, ngồi văn phòng không thoải mái, tiện thể tôi ra đây làm việc.

Miya xua tay ý bảo không sao:

- Đợi chút, tôi gửi nốt lá thư này.

- Vâng.

Lăng Thần ngồi xuống đối diện, ra hiệu với phục vụ mang cho mình một cốc cà phê tương tự của Miya:

- Tôi biết chị mỗi ngày đều bận rộn, nhiều việc phải xử lý mà.

- Biết làm sao, vì chênh lệch thời gian với tổng bộ, cố gắng thích ứng với thời gian làm việc của ông chủ thôi.

Miya gõ phím hoàn thành nốt lá thư, gửi đi rồi liền đóng ipad lại, mỉm cười với Lăng Thần:

- Khi ngài Franco rời Hoa Thành về nước có dặn tôi phải biểu đạt sự áy náy với tổng giám đốc Vương, gặp phải chuyện này, phía chúng tôi cũng rất bị động.

Chương 153: Yêu càng nhiều, hận càng sâu.

Bên cửa sổ thủy tạ, hai mỹ nữ xinh đẹp ngồi đối diện nhau, một mang vẻ nóng bỏng của Địa Trung Hải, một mang nét thủy my vùng Giang Nam, thu hút không ít ánh mắt người khác.

- Tổng giám đốc Vương tôn trọng lựa chọn của ông Franco, khi tôi đi anh ấy còn đặt tôi, dù thế nào cha con anh ấy vẫn là bạn tốt của ông Franco, chuyện công tác thế nào không ảnh hưởng tình cảm cá nhân.

Lăng Thần cố gắng tạo dựng bầu không khí thật nhẹ nhàng thân thiện, khéo léo tiêu trừ mọi ảnh hưởng tiêu cực của sự kiện này có thể gây ra, sau đó đi vào chủ đề chính, lấy tư cách riêng tư, tỏ vẻ như cô gái hiếu kỳ:

- Chỉ là tôi rất tò mò, rốt cuộc xảy ra chuyện gì lại có sự thay đổi này?

- Ôi, ngày hôm đó đúng là một cơn ác mộng.

Miya làm động tác khoa trương:

- Mọi chuyện vốn diễn ra đúng dự kiến của chúng tôi, bên kia rõ ràng muốn giải trừ hợp đồng một cách êm ả. Đột nhiên gặp phải một người ... người này ...

Lăng Thần thầm nghĩ tổng giám đốc đoán đúng rồi, quả nhiên có người chen ngang:

- Người này là ai?

- Một đối thủ đáng sợ.

Miya đưa ra một đánh giá rất cao:

- Đây là đánh giá của ngài Franco trước khi lên máy bay, dặn tôi nếu có tiếp xúc phải cẩn thận, tôi rất tán đồng.

Ngay cả Franco cũng đánh giá như vậy, xem ra người này đúng là đáng gờm, hay là cao tầng Đông Chính ra mặt? Lăng

Thần suy đoán:

- Có nhân vật lợi hại thế sao?

- Chúng tôi mang theo hợp đồng giải trừ tói, chỉ cần Không Khuê ký tên lên đó là mọi chuyện sẽ kết thúc. Chúng tôi sẽ lựa chọn người của Hoa Mỹ làm người đại diện, CE không cần phải điều chỉnh kế hoạch tuyên truyền, giải thoát khỏi cô nghệ sĩ lười biếng đó ...

Miya giọng rất bức xúc.

Nguồn cơn chuyện này đúng là một phần do sự “lười biếng” của Không Nhược Khuê gây ra, Hoa Mỹ chỉ là nhắm thấy thời cơ nhảy vào tranh đoạt thôi, ai chẳng làm thế, Lăng Thần không thấy có vấn đề đạo đức nào trong chuyện này phụ họa:

- Tôi cũng nghe người ta bàn tán, nói cô ấy là sát thủ kịch bản, mười cái vào tay thì hết chín bị ném vào thùng rác. Người ta đại minh tinh, cao giá lắm.

Theo nghiên cứu tâm lý cho thấy, cùng nói xấu người thứ là cách nhanh nhất kéo gần quan hệ hai người, Lăng Thần chịu khổ bỏ công sức nghiên cứu ở mặt này.

- Đâu chỉ cô ta là minh tinh, làm cao quá mức, kén kịch bản đã đành đi, chúng tôi có giới thiệu cho cô ta vài tiết mục giải trí, cô ta cũng từ chối ...

Miya quả nhiên cùng Lăng Thần chỉ trích Không Nhược Khuê một hồi:

- Miya, rốt cuộc người kia làm gì, tôi biết ông Franco là nhân vật rất lợi hại tung hoành thương trường bao năm, sao lại để chuyện sắp thành hỏng được?

Lăng Thần kéo chủ đề trở lại:

- Người đó như ma quỷ đọc thấu suy nghĩ của người ta vậy, cô tin được không, ngài Franco chỉ lỡ lời một câu thôi mà bị y nhìn ra toàn bộ ý đồ của chúng tôi, thậm chí biết chúng tôi đã tìm được người đại diện.

Miya cầm cốc cà phê lên uống ngụm lớn như để áp nỗi sợ xuống, kể lại chi tiết chuyện xảy ra chiều hôm đó:

Lăng Thần chỉ nghe kể lại mà cũng chấn động, người đó dám đuổi cả Franco? Nếu không phải Miya kể, ai mà tin được:

- Cô Vương Thiệu đó thật lợi hại.

- Vương Thiệu?

Miya nghĩ một lúc mới nhớ ra Vương Thiệu là ai, lắc đầu xem thường:

- Cô ta chỉ biết vấy đuôi làm ra vẻ đáng thương, liên tục gọi điện khẩn cầu chúng tôi.

- Không phải Vương Thiệu sao?

Nhận lấy cốc cà phê từ phục vụ viên, Lăng Thần hỏi nhỏ, cũng đã biết không phải Vương Thiệu song vẫn giả vờ, đây cũng là thủ đoạn cô quen dùng, giả ngốc, như thế đối phương tiết lộ nhiều chuyện hơn là cố tỏ ra thông minh hơn người ta:

- Trần Thuật.

Miya trả lời:

- Đó là nam nhân trẻ tên Trần Thuật.

Choang!

Cốc cà phê trong tay Lăng Thần rơi xuống đất vỡ tan tành, cà phê nóng nguyên đổ lên chân mà cô cũng không có chút cảm giác nào.

- Chị không sao chứ?

Phục vụ viên vừa đưa cà phê cho khách chưa đi được mấy tiếng đã nghe thấy tiếng vỡ, còn tưởng rằng mình đặt cốc không vững nên làm cốc rơi, sợ tới mặt trắng bệch, rồi rít chạy tới quỳ xuống lấy khăn tay muốn lau cho Lăng Thần:

Khách ở nơi này đều có thân phận, chỉ sút cái móng tay thôi, cô không đền nổi:

- Tôi không sao ...

Lăng Thần hoàn hồn, mặt vẫn trắng bệch:

- Không sao, không phải lỗi của cô, cô đi đi.

- Chị ơi, chân chị ...

- Tôi nói tôi không sao.

Giọng Lăng Thần đột nhiên cao vút lên, mắt ắc bén, khác hẳn vẻ ôn nhu thực nữ thường ngày:

- Cô không nghe thấy tôi nói gì à?

- Dạ dạ dạ ... Tôi đi ngay ...

Phục vụ viên bò dậy sợ hãi chạy ngay:

Miya cũng rất bất ngờ vì phản ứng của Lăng Thần, cô quen Lăng Thần trong bữa cơm ở nhà họ Vương, trong ấn tượng của cô, cô gái này thông minh, ưu nhã, tâm tư tinh tế, biết lấy lòng người khác mà không khiến người ta cảm thấy giả dối.

Sao bỗng nhiên thất thố thế này?

- Xin lỗi, tôi hơi bất cẩn ...

Lăng Thần thấy vẻ mặt kinh ngạc của Miya, định cười, thể hiện mình không sao, nhưng cô cố gắng thế nào cũng không thể điều khiển được cơ mặt như đang tê dại thành nụ cười hoàn mỹ mà cô luôn thể hiện.

Khóe môi đưa lên, nhưng giống vẻ mặt đáng sợ hơn là cười.

Giống như cổ găng mặc một chiếc áo thun không vừa người, kéo lên một chút thì lộ ra rốn, kéo xuống thì cổ áo siết chặt lấy làm người ta không thở nổi.

Lúc này Lăng Thần có cảm giác không sao thở nổi.

- Chân cô bị bỏng rồi.

Miya chỉ bóp chân trắng trẻo của Lăng Thần bị cà phê nóng rưới lên đã chuyển thành màu đỏ rực:

- Trước tiên xử lý đi, nếu không để lại sẹo đấy.

- Không sao, cà phê nguội ấy mà.

Đúng thế, Lăng Thần không cảm thấy chút nóng nào, vì chút đó làm sao mà so được với nỗi đau khác lớn hơn ở trong lòng:

Đó là một cái tên vừa quen thuộc vừa xa lạ, như mỗi lưỡi gươm vào lúc bất ngờ nhất chém toạc lồng ngực cô, đâm vào tận tim.

Cơn đau đó làm cô mất đi cảm giác, làm toàn thân cô run rẩy.

Nó cũng là một tấm gương, cô soi vào đó nhìn thấy gương mặt xấu xí của mình đáng khinh bỉ của mình, cho dù đắp lên người bao trang sức quần áo hoa lệ cũng không che dấu được.

Lăng Thần sao không biết lựa chọn của mình gây tổn thương lớn thế nào cho Trần Thuật, sao không biết dù cô dùng bao lý lẽ bao biện cho bản thân thì đó vẫn là sự phản bội.

Cô đã cố gắng hết sức để quên đi, che đậy nó bằng vẻ ngoài hoàn hảo, thế giới này đều như vậy không phải sao? Rất nhiều người đều làm thế không phải sao? Ngay cả nữ minh

ting trước mặt luôn long lanh rực rỡ, còn không phải đánh đổi được từ trên giường?

Cô chỉ lựa chọn thứ tốt hơn thôi mà.

Nếu cho cô chọn lại, cô vẫn lựa chọn như thế, thậm chí còn lựa chọn sớm hơn.

Miya đánh giá vẻ mặt của Lăng Thần một lúc, từ bỏ khuyên nhủ:

- Có cần tôi gọi giúp cốc cà phê khác không?
- Cà phê đồ rồi, vậy thì uống trà vậy.

Lăng Thần cắn răng nói, ánh mắt nhìn cốc cà phê vỡ tan như chất chứa đầy thù hận với nó, ngực phập phồng thở dốc một hồi, sắc mặt dần điều chỉnh lại, vẫy tay gọi phục vụ:

- Cho tôi một ấm hồng trà.
- Vâng ạ, chị đợi một chút.

Phục vụ viên khom người đáp một tiếng rồi chạy đi thật nhanh:

Lăng Thần nở nụ cười như chưa từng có chuyện gì:

- Ngại quá, chúng ta tiếp tục đi.
- Vừa rồi chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ?

Chương 154:

Miya tuy không biết vừa xong xảy ra chuyện gì, nhưng cô gái này khôi phục tự nhiên nhanh như thế, không tầm thường:

- À phải, nói về người tên Trần Thuật, lúc mới vào trong phòng, tôi còn nghĩ đó là nhân viên công tác không quan trọng, thậm chí phía bên kia còn không giới thiệu thân phận của y ... Y chỉ đứng ở bên mỉm cười.

- Người đó trông như thế nào? Nghe tên cũng quen quen ...
Có lẽ là người tôi biết.

Cho dù cái tên này rất hiếm, Lăng Thần vẫn muốn xác nhận lại một cách cẩn thận:

- Tuổi chừng 23, 24, cao, không mảnh khảnh cũng không cơ bắp, rất cân đối, ưa nhìn, khuôn mặt lúc nào cũng cười dễ mến, ừm, nói thế nào nhỉ ... Phải rồi, khí chất thư sinh, người Trung Quốc hay nói thế.

Làm thư ký, khả năng ghi nhớ mặt người của Miya rất tốt, đó là nhờ nhiều năm rèn luyện mà thành.

Không sai được rồi, đúng là anh ấy, trái tim Lăng Thần nhói đau lần nữa, song lần này cô đã có chuẩn bị trước, không thể hiện ra:

- Vậy anh ta là người phá hỏng chuyện này.

- Đúng thế, khi đó ngài Franco đã ép cho cô Vương Thiều kia không ngẩng đầu lên nữa, tôi đã nghĩ mọi chuyện kết thúc rồi, nam nhân đó đứng ra ...

Miya còn chưa hết tức giận:

- Cô biết y tề hại thô lỗ lưu manh thế nào không? Còn ghi âm toàn bộ cuộc nói chuyện của chúng tôi, uy hiếp ngài Franco sẽ công bố ...

- Không, không có ghi âm đâu.

Lăng Thần ngắt lời, bất ngờ vẫn cảm thấy khó chịu khi người khác nói xấu Trần Thuật:

- Sao cô biết?

Miya ngó ra, sau đó nhanh chóng sực tỉnh, từ lúc nghe thấy cái tên Trần Thuật, cô gái này thay đổi hẳn, chẳng lẽ giữa bọn họ có quan hệ gì sao:

- Tôi đoán thôi.

Vẻ mặt Lăng Thần hết sức bình tĩnh, không để lộ điều gì, nhưng không sao quay lại thần thái như trước:

- Người bình thường đều không làm vậy.

- Tôi cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng ai dám đảm bảo chứ? Khi y đuổi ngài Franco trước mặt mọi người, chúng tôi cho rằng y điên rồi, một kẻ điên không có chuyện gì là không dám làm.

- Thế sao?

Không phải như thế, anh ấy vốn không phải người như thế, Lăng Thần biết chứ, đó là người cô yêu bao năm, từng suy nghĩ, từng sở thích nhỏ của Trần Thuật, cô đều nắm rõ, hoặc chí ít đã từng rất rõ:

Giờ cùng nữ nhân khác nói về Trần Thuật, mỗi câu nói, mỗi từ, đều như nhát dao đâm vào ngực.

Đau.

Không chỉ là nỗi đau như chia cắt thân thể còn là tan vỡ linh hồn.

Nhưng loại đau đớn này lại khiến cô càng trở nên tỉnh táo, cường đại.

Cô sẽ hấp thụ nỗi đau này để trưởng thành, cùng với cả thù hận sâu trong nội tâm.

Đúng, cô hận Trần Thuật.

Hận y sao không chịu rời khỏi Hoa Thành, tại sao còn cứ luôn luôn xuất hiện dày vò cô.

Yêu càng sâu đậm, hận càng lớn.

- Ngài Franco nhận ra người này rất khó chơi, chúng tôi lại hoàn toàn không có chuẩn bị gì, không biết, không hiểu gì về

người này, cho nên muốn tạm thời rút lui. Khi đó y yêu cầu chụp ảnh chung ... Cô hiểu mà, một bức ảnh thôi, trong trường hợp đó chúng tôi không thể từ chối, và lại ngài Franco cũng nhiều lần nhận yêu cầu chụp ảnh chung.

- Chuyện sau đó thì cô đã biết rồi đấy, Không Khuê đăng bức ảnh chụp chung đó lên, cảm tạ chúng tôi tới thăm ... Bây giờ bức ảnh đó được chuyển đăng vô số lần, mọi người đều chúc phúc cô ta sớm ngày bình phục, còn cảm ơn ngài Franco quan tâm tới Không Khuê. Dưới tình huống đó bất kể hành vi nào phá hỏng bức tranh hài hòa ấy sẽ gây hậu quả nghiêm trọng, chúng tôi sẽ bị vô số người chửi rủa và nhổ nước bọt.

Miya cảm thấy rất bất lực:

- Tạm thời chuyện không còn nằm trong không chế của chúng tôi nữa, mong tổng giám đốc Vương Tín thông cảm.

- Tôi hiểu.

Lăng Thần nhận lấy ấm hồng trà, rót ra chiếc chén sứ trắng tinh, uống ngụm trà cưỡng ép nội tâm rối loạn của mình trấn định lại:

- Tôi sẽ đem tất cả giải thích thật rõ ràng với tổng giám đốc Vương. Như tổng giám đốc Vương đã nói trước đó, không để chuyện này ảnh hưởng tới tình hữu nghị của đôi bên.

- Cảm ơn tổng giám đốc Vương lý giải, cũng cảm ơn cô Lăng Thần chịu nghe lời giải thích của chúng tôi.

Miya cầm cốc cà phê tỏ ý với Lăng Thần:

- Như tôi nói, đó đúng là một đối thủ đáng sợ, Hoa Mỹ và Đông Chính ở một số nghiệp vụ tồn tại quan hệ cạnh tranh. Có đối thủ như thế cũng nên cẩn thận.

- Chúng ta lần này bất lợi là do khinh địch, sẽ không có lần sau đâu.

Lăng Thần khẳng định:

- Kỳ thực không cần nghiêm trọng như vậy đâu, chẳng qua là một phó tổng giám, nếu không phải là không cùng nghiệp vụ, chúng tôi cũng muốn ra giá đưa về.

Chuyện chính đã xong, Miya gọi ít bánh ngọt, đợi phục vụ viên đi rồi dùng thìa xúc miếng bánh nhỏ ăn, đột nhiên bật cười chuyển sang tán gẫu:

- Nghĩ thì cũng tức thật đấy, song phải thừa nhận, đó là chàng trai có sức hút lắm.

- Thế sao trong ngành phim ảnh này, nam nhân ưa nhìn nhiều lắm.

Lăng Thần lơ đãng uống trà:

- Ồ không chỉ là ưa nhìn, tôi thích mắt chàng trai đó, nghĩ lại mới nhận ra đó là đôi mắt mang tới cảm giác sạch sẽ, ngay cả lúc tính kẻ người khác cũng không có chút nào gian xảo, người ta giận lại không thể quên ... thật kỳ.

Lăng Thần mím môi:

- Nghe như cô thích anh ấy.

- Nói chính xác là rất hứng thú.

Miya ưỡn bầu ngực cao ngất lên:

- Ít nhất thì muốn tìm hiểu anh ta, xem xem đó là một nam nhân thế nào. Có thực sự là yên lặng như biển lớn thế không, hay là dưới đó đang nổi từng cơn sóng ngầm chực bùng lên, nuốt chửng người khác.

- Nếu vậy thì chúc cô may mắn.

Lăng Thần cầm cốc trà lên, miệng hiện lên một nụ cười trào phúng:

Chẳng qua là nam nhân mình đá đi thôi, đâu phải báu vật gì.

Miya không nhận ra điều đó:

- Chắc là tôi không có cơ hội đâu, Không Khuê cực kỳ tín nhiệm anh ta, quan hệ của họ có vẻ thân mật lắm.

Môi Lăng Thần chạm vào nước trà, bị câu nói này làm hơi qua tay, bỏng lần nữa rồi, lần này cô cảm thấy rõ ràng.

.....

Quay trở lại sáng hôm đó, khi Trần Thuật tới công ty thì trước cổng đã có ít fan tụ tập, đa phần là nữ, bọn họ mang theo nhiều vật cát tường, thiếp còn nhiều quà nhờ bảo an gửi cho Không Nhược Khuê, mong cô sớm khỏe lại.

Không nói cũng biết, đây là những Không Tước, lực lượng mạnh mẽ hậu thuẫn sau lưng Không Nhược Khuê, tính ra fan của cô hẳn hơn nhiều fan nghệ sĩ rồi, vì cô chủ yếu đóng phim, không tham gia nhiều hoạt động, nên fan đều là người yên phim ảnh, khá thuần.

Tình hình của Không Nhược Khuê đã được trợ lý của cô chuyển tới fan thông qua người đứng đầu các bar (fansite) rồi, fan luôn có cách giao tiếp với nghệ sĩ qua các kênh đặc biệt mà công chúng không biết, những fan này đều biết cô nằm ở bệnh viện nào, bọn họ tuyệt đối không tới quấy rối như đám phóng viên kia.

Bên ngoài ồn ã, ở trong Đông Chính thì không có gì thay đổi, Không Nhược Khuê bị thương là chuyện lớn, nhưng lại chẳng phải scandal gì bàn tán, trong mắt tuyệt đại đa số đây chỉ là sự cố không may bình thường.

Trần Thuật tới văn phòng chưa lâu, đang nghe một cấp dưới báo cáo thì Vương Thiệu đích thân chạy tới văn phòng tìm y.

- Tổng giám Trần, ba người anh cần đã tới rồi, tôi an bài bọn họ ở phòng hội nghị chờ đợi.

- Bọn họ phối hợp như vậy à?

Trần Thuật bất ngờ:

- Đều là nhân viên công tác trong đội ngũ quay chụp, gọi một cú điện thoại là họ phải tới thôi, trừ khi công ty bọn họ sau này không muốn hợp tác với Đông Chính nữa, hoặc bọn họ không muốn làm việc nữa.

- Là do thể diện chị Thiệu lớn.

Trần Thuật đưa Vương Thiệu lên tận mây:

- Nếu là tôi gọi điện thoại tới, sợ là họ không thèm để ý ấy chứ.

Câu này lấy lòng quá lộ liễu, nhưng không quá đà, làm người nghe rất dễ chịu, Vương Thiệu chợt nhận ra, nếu bỏ đi thành kiến nhìn Trần Thuật ở góc độ khác, cái xấu xa của chàng trai này có gì đó đáng yêu.

Có phải như câu, nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu không?

Xi mình nghĩ linh tinh cái gì vậy.

- Người phía CE tới rồi, tôi đi thương thảo chi tiết hợp đồng với họ, nơi này trông vào tổng giám Trần.

Vương Thiệu chuyên môn tới đánh tiếng thôi, xong việc đi ngay.

Chương 155: Chứng cứ đâu?

- Chị Thiệu đi thông thả.

Trần Thuật tiễn Vương Thiệu ra cửa rồi tới phòng hội nghị, bên trong có ba cô gái, chính là ba người y thấy ở trong đoạn phim:

Đong cửa phòng hội nghị lại, ánh mắt Trần Thuật liếc qua “Tiểu Bạch” “Tiểu Hắc” và “Tiểu Cách”, y thường ngầm đặt biệt danh dựa trên đặc trưng một người cho dễ ghi nhớ như vậy, mỉm cười giới thiệu:

- Chào các cô, tôi là Trần Thuật, phó tổng giám phòng kế hoạch, các cô rất tò mò vì sao tôi mời các cô tới đây phải không?

- Vâng.

Tiểu Cách chính là cô gái mặc váy caro xem tài liệu hôm đó, hôm nay cô mặc bộ váy đen sơ mi trắng, cách phối hợp tiêu chuẩn của nữ giới công sở:

- Không biết tổng giám Trần tìm chúng tôi có việc gì?

- Tôi hoài nghi ba cô có liên quan tới chuyện cô Không Khuê ngã ở hồ bơi.

Trần Thuật trầm giọng nói:

- Khi tôi xem băng ghi hình giám sát, ba cô ở gần cô ấy nhất.

- Chẳng lẽ gần nhất là hung thủ? Chúng tôi vì sao muốn hại Không Khuê?

Tiểu Bạch tức thì đứng bật dậy, giọng điệu bất thiện:

- Khi nhìn thấy Không Khuê ngã, chúng tôi cũng kinh sợ, nhưng chỉ là một sai sót, cũng không ai muốn chuyện như thế xảy ra ... Vì chuyện này đội ngũ của chúng tôi bị bên trên mắng mỏ, thậm chí fan của Không Khuê còn nhảy vào weibo của công ty chúng tôi buông lời nhục mạ, đây là chuyện chúng tôi đáng phải nhận à?

Tiểu Hắc ở bên cạnh kéo Tiểu Bạch, ý bảo bạn mình đừng quá kích động, né tránh ánh mắt Trần Thuật, giọng rụt rè:

- Chuyện này rõ ràng không liên quan gì tới chúng tôi, anh vu khống chúng tôi như vậy, có chứng cứ gì không?

- Đúng thế, nếu có chứng cứ thì đưa ra đi, ai làm người ấy chịu. Nếu không có chứng cứ, chúng tôi cũng không phải có thể tùy ý vu khống vậy đâu.

Tiểu Bạch dùng ngón tay chỉ:

Từ khi nhận được cuộc điện thoại này, bụng Tiểu Bạch đã chát đầy lửa giận, quay chụp bị hồng giữa chừng, những nhân viên công tác bọn họ cũng chẳng sung sướng gì. Từ tìm kiếm địa điểm tới bố trí khung cảnh, rồi chuẩn bị hiện trường quay chụp, bao ngày vất vả chưa nói, còn bị ông chủ công ty chửi mắng, bị người không liên quan sỉ nhục ... Tất cả tại cô mình tinh kia bất cẩn, mình tinh thì quý hơn người ta chắc?

Bây giờ lại còn có người nhảy ra vu khống Không Khuê ngã là do họ, ai mà chịu nổi cơ chứ? Lương chẳng là bao mà trên đe dưới búa.

- Đúng thế, tổng giám Trần, anh đưa chứng cứ ra xem nào.

Tiểu Cách hòa theo:

- Chúng tôi vô tư, chẳng có gì phải sợ. Còn người e có ý đồ là tổng giám Trần mới đúng.

- Nếu mời ba cô tới đây, tất nhiên là có chứng cứ rồi.

Trần Thuật mỉm cười mở kẹp tài liệu ra, ném tới trước mặt Tiểu Bạch:

- Khi đó cô chuẩn bị tới đỡ Không Khuê, vì sao khi Không Khuê lên khỏi mặt nước lại không tới ngay?

- Tôi thấy Không Khuê từ dưới nước đi lên là tới ngay rồi, không ngờ vẫn chậm một bước ...

Tiểu Cách biện giải:

- Khi đó cô có vẻ rất hoảng sợ ..

Trần Thuật chỉ bức ảnh đã được phóng lớn, tuy chất lượng không tốt nhưng có thể thấy rõ vẻ hoảng sợ trong mắt Tiểu Bạch:

- Xảy ra chuyện như thế, chẳng lẽ tôi không nên sợ à, nếu tôi không sợ mới là có vấn đề.

Không đợi Trần Thuật nói hết Tiểu Bạch đã lớn tiếng cướp lời:

- Cô ghét Khổng Khuê phải không?

- Không có chuyện đó.

- Đừng chối, cô ghét Khổng Khuê, chúng tôi điều tra rồi, cô là antifan của Khổng Khuê, cô từng bôi nhọ cô ấy trên weibo, cho nên cố ý khong tới đỡ để cô ấy ngã.

- Không phải.

Tiểu Bạch mặt đỏ phừng phừng hét lên:

Trần Thuật bình tĩnh ném ra bức ảnh nữa:

- Cô xem thời gian hiển thị trên hình đi, Khổng Khuê ngã xuống vào lúc 2 giờ 15 phút 54 giây ... Còn cô kinh ngạc là vào giây thứ 43 ... sớm những 11 giây, chẳng lẽ cô biết trước Khổng Khuê ngã xuống nước à?

- Không thể nào.

Tiểu Bạch như mèo bị dẫm phải đuôi, đẩy mạnh ghế ra, đứng lên quát tháo:

- Tôi mà lại làm loại chuyện đó à, anh đừng vu oan giá họa.

Trong khi Trần Thuật và Tiểu Bạch lờ qua tiếng lại, Tiểu Hắc và Tiểu Cách nín thở không nói gì, người cứng đờ.

Trần Thuật hỏi càng gấp, lời lẽ Tiểu Bạch càng gay gắt, tựa như nổi nước sôi sùng sục, có thể “uỳnh” một cái phát nổ bất kỳ lúc nào.

Rầm!

Trần Thuật đặt chai nước lau sàn lên bàn, bất thành linh lại chỉ Tiểu Cách:

- Tôi cho người tới hiện trường quay chụp, tìm ra thứ này trong góc gần đó, Không Khuê bị ngã là do các cô cố ý vẩy chất rửa sàn ra hồ bơi, nhưng không lau sạch.

- Vô lý.

Tiểu Cách bị ngờ buột miệng:

- Tôi đã vứt đi rồi.

Im phăng phắc.

Phòng hội nghị đang ồn ào như chợ vỡ, tích tắc im ắng.

Trần Thuật mặt âm trầm tới mức đáng sợ:

- Quả nhiên là cô.

Tiểu Bạch vẫn con giữ nguyên tư thế đứng ngờ ngàng không tin nổi chuyện vừa xảy ra, sao quay ngoắt một cái lại thành thế này?

Đông Chính không hổ danh là công ty giải trí dầm một cái làm rung chuyển giới giải trí, khi bộ máy của nó vận hành, hiệu quả rất kinh người. Dưới chỉ thị của Trần Thuật, tài liệu y muốn nhanh chóng thu thập chi tiết, tất nhiên người được giao việc không biết ý nghĩa công việc được giao.

Trước tiên là Tiểu Bạch, cô gái này nóng tính, ở công ty có quan hệ không tốt với đồng nghiệp, thường xuyên cãi nhau, cho nên Trần Thuật chọn làm người nổ pháo.

Tiểu Hắc thì nhút nhát quá mức, ở công ty là thành phần bị sai bảo bắt nạt, nói không chừng hỏi chưa ra được cái gì nước mắt đã chảy ra rồi.

Tiểu Cách và Tiểu Hắc tuy không bị hỏi cũng bị bầu không khí căng thẳng trong phòng gây sức ép, như thế vừa áp lực lại vừa lơ lửng.

Trần Thuật sau khi cố tình nói loanh quanh một hồi thành linh lấy chai nước rửa sàn ra quay sang Tiểu Cách, cô ta trong lúc không đề phòng, có tật giật mình buột miệng nói ra chân tướng.

Tiểu Bạch và Tiểu Hắc mặt còn chấn kinh hơn cả trong đoạn phim, không ngờ có người hãm hại Khổng Nhược Khuê thật, lại còn là người trong đội ngũ của bọn họ.

Tiểu Cách mặt trắng bệch, ra sức lắc đầu:

- Không phải tôi, không phải tôi ... Tôi không làm gì hết, các người đừng vu oan cho tôi ... Các cô đừng tin, không phải tôi đâu.

- Tôi sớm nghi ngờ cô rồi.

Trần Thuật cười lạnh:

- Chẳng qua là muốn xác nhận thôi.

Tiểu Cách tru tréo kêu oan còn tích cực hơn cả Tiểu Bạch vừa rồi:

- Bằng vào cái gì đổ oan cho tôi, tôi không làm gì hết, tôi và Khổng Khuê không thù không oán, vì sao lại hại cô ấy chứ?

- Tôi đã xem qua danh sách nhân viên và phân công công tác, cô phụ trách điều động nhân thủ hiện trường, an bài công việc cho nhân viên công tác. Cô cố ý điều hai trợ lý của Khổng Khuê đi nơi khác, điều cả nhân viên cọ rửa hồ bơi đi ...

Trần Thuật nhìn Tiểu Cách đầy căm ghét, nếu không phải là nữ nhân thì y đã cho vài cái tát cho hả giận rồi, ném ra liền vài bức ảnh nữa:

- Trương Mẫn lúc đó sợ tới hai tay cầm khăn tắm cứng đờ giữa không trung ... Chỉ có cô lúc Không Khuê hét lên ngã xuống, cô vẫn cúi đầu ghi ghi chép chép. Cô phụ trách hiện trường, không quan sát kịp thời an bài công việc, vậy mà cô không thèm nhìn lấy một cái sao? Xảy ra sự cố như thế, ai chẳng giật mình, cô thì không, vì cô biết cả rồi.

Ai chẳng biết sàn đá bể bơi vốn trơn, người ở dưới nước đi lên bị ướt đã dễ trượt chân rồi, huống hồ còn đổ thêm nước lau sàn nữa, không ngã mới là lạ.

Chương 156:

- Cô ...

Tiểu Bạch chỉ mặt Tiểu Cách, vừa khó tin lại phẫn nộ:

- Cô điên rồi à, may mà Không Khuê chỉ ngã chạm chân vào thành bể bơi, nếu chẳng may là đầu thì sao hả? Không phải thành giết người à? Cô ... cô không biết mình làm gì không.

Đến cả Tiểu Hắc hiền lành cũng nắm chặt hai tay.

- Đừng, đừng tin y.

Tiểu Cách bị chính đồng nghiệp chỉ trích thì hoảng loạn, rồi rút xua tay:

- Y y là tên lừa đảo, lừa đảo ... Cái chai này không phải của tôi.

- Đúng, chai này không phải của tôi.

Trần Thuật thừa nhận:

- Tôi cũng không bảo ai tới hiện trường, vì tôi chắc rằng hung thủ đã phi tang rồi, nhưng khi tôi giảm tốc độ xem lúc Khổng Khuê ngã, chân cô ấy có bong bóng xà phòng, rơi xuống nước cũng có bọt xà phòng nổi lên, không phải bọt nước mà là bọt xà phòng ... Khổng Khuê ở dưới nước lên, không thể nào có dính xà phòng trên người được .... Chỉ có thể là chất tẩy rửa sàn mà ra.

- Tất nhiên tuy rất thấp, cũng có khả năng là sai sót của công nhân vệ sinh, vì thế tôi lấy ra để thử cô, cô còn gì để nói nữa?

- Tôi, tôi không biết gì hết.

Tiểu Cách nhất quyết không thừa nhận, đối diện với ánh mắt nghi ngờ xung quanh, tựa như muốn bỏ chạy lại không dám:

- Tôi không biết, tôi không biết gì hết ... Ai đoán, tất cả chỉ là suy đoán, anh không có bằng chứng gì chứng tỏ tôi làm ...

Trần Thuật không buồn nghe cô ta giải thích nữa, quay sang hai cô gái còn lại, hết sức áy náy nói:

- Cô Trương, cô Hoàng, thực sự hết sức xin lỗi vì vừa rồi không phải, tôi biết các cô không liên quan, nhưng vì vạch mặt hung thủ nên phải làm thế. Tôi sẽ giải thích với quý công ty, trả lời thanh bạch cho các cô. Cô Khổng Khuê cũng sẽ có bồi thường thỏa đáng, mong hai cô đừng để trong lòng.

Tiểu Bạch thở phào, bị tra hỏi dồn ép nửa ngày trời, té ra chỉ là diễn kịch, vẫn nhìn Tiểu Cách với vẻ không tin nổi, cô gái này xem ra yêu ghét rõ ràng:

- Tôi biết, nếu anh cần gì tôi sẽ tích cực phối hợp, không ngờ lại có loại người như vậy.

Tiểu Hắc gật đầu như gà con mổ thóc:

- Tôi rất thích chị Khổng Khuê, chị ấy là thần tượng của tôi, tôi không thể nào hại chị ấy.

- Tôi thay mặt Khổng Khuê cảm ơn cô thích cô ấy.

Trần Thuật khách khí đưa tay làm động tác mời:

- Chuyện nơi này tạm thời không liên quan tới các cô nữa, tôi an bài xe đưa các cô về công ty.

- Không cần đâu, chúng tôi bắt xe bus là được, công ty chúng tôi ở trên tuyến đường xe bus, rất tiện ...

Tiểu Bạch kéo tay Tiểu Hắc đứng lên, vội vàng rời khỏi chỗ thị phi này, trước khi đóng cửa phòng hội nghị còn nhìn Tiểu Cách mặt mày khó coi run lẩy bẩy trên ghế:

Chuyện này lớn rồi, công ty e cũng bị liên lụy, đám fan của Khổng Khuê mà biết, có khi kéo tới phá sập công ty, phải mau mau liên hệ với công ty tìm cách xử lý.

Tiểu Cách đứng lên, định bỏ đi, thế nhưng Trần Thuật chặn đường:

- Cô Trịnh, cô chưa đi được, tôi thấy chúng ta cần phải nói chuyện.

- Tôi và anh không có chuyện gì để nói với nhau hết ... Anh để tôi đi, anh không có quyền gì giữ tôi ở đây hết.

- Cô Trịnh, cô cứ nghĩ đi, nếu tôi đem tất cả suy đoán của mình công khai ra ngoài, cô nghĩ fan của Khổng Khuê sẽ làm gì cô? Cô Trịnh, đảm bảo trong một đêm cô sẽ thành đại minh tinh nhà nhà người người đều biết đấy, tôi e là mỗi khi cô ra đường, sẽ có vô số người tới xin chụp ảnh chung.

Lời Trần Thuật rất nhẹ nhàng song còn đáng sợ hơn bất kỳ sự uy hiếp nào:

- Anh, anh, rốt cuộc anh muốn gì?

Tiểu Cách đã làm trong nghề, sao không biết hậu quả, đám fan đó sẽ không cần chứng cứ gì hết, giọng mang theo tiếng ghen ngào:

- Tôi không làm gì hết, sao anh cứ nhắm vào tôi, tôi bị oan

...

- Giờ cô cứ một mực kêu oan vô nghĩa lắm.

Trần Thuật chỉ cái ghế trước mắt:

- Cô Trịnh, chúng ta ngồi xuống nói chuyện được chưa?

Tiểu Cách ngồi xuống:

- Rốt cuộc anh muốn gì ở tôi, anh không có chứng cứ gì hết ... Anh cứ báo cảnh sát đi, họ cũng không bắt tôi đâu.

- Nếu đã biết là cô rồi thì muốn lấy chứng cứ dễ lắm, trợ lý, công nhân vệ sinh bị cô sai phái đi chỗ khác, còn chai thuốc rửa sàn thể nào cũng có vân tay của cô ... Trong tay tôi có toàn bộ phim ghi hình.

Trần Thuật cũng ngồi ở ghế gần đó:

- Như tôi vừa nói, nếu muốn báo thù cô, tôi đâu cần chứng cứ gì, đưa tài liệu lên mạng, đưa đoạn ghi hình phòng hội nghị lên mạng, cư dân mạng giờ giỏi lắm, họ biết đấy. Cô nghe chuyện một ngôi sao Kpop bị fan soi ra hình ảnh bạn trai phản chiếu trên thìa chưa?

- Anh anh là thứ ma quỷ... Rốt cuộc anh muốn gì?

Tiểu Cách mắt ướt nhòe:

- Ma quỷ à?

Trần Thuật mặt đanh lại:

- Cái loại vì lợi ích bất chấp thủ đoạn hãm hại người khác như các người mới là ma quỷ, Không Khuê rất may mắn nên mới bị thương ở chân đấy ... Nói đi, ai đứng sau cô.

- Tôi không biết, tôi không biết anh đang nói gì.

- Cô Trinh, cô không thật thà chút nào.

Trần Thuật uể oải:

- Tôi mệt rồi, không muốn mất thời gian, cô nói ra người đứng sau sai phái cô hãm hại Khổng Khuê, tôi đi tìm họ kiểm chuyện, còn cô ăn cái bánh, uống cốc cà phê. Tôi biết ở đây có quán cà phê không tệ, tôi có thể gọi điện đặt chỗ, chi phí tôi trả ...

- Không, không ai sai phái tôi.

Tiểu Cách một mực phủ nhận:

- Tôi cũng không biết anh đang nói gì.

- Đừng chối, cũng như tôi biết cô hại Khổng Khuê bị ngã, tôi cũng biết người sai phái sau lưng cô là ai.

Trần Thuật giơ một ngón tay thôi:

- Tôi chỉ cho cô một cơ hội thôi, thắng thần khoan hồng, ngoan cố xử nghiêm. Chủ động nói ra và bị động nói ra là khác nhau đấy.

- Anh không phải là cảnh sát, anh không có tư cách thẩm vấn tôi.

Tiểu Cách đã có vẻ trải qua cú sốc ban đầu, dần trấn tĩnh hơn, cô ta không sợ, chẳng lẽ Trần Thuật dám ra tay đánh người chắc, chỉ cần dứt khoát phủ nhận là được:

- Thế này không phải thẩm vấn, cô biết gì chứ, nếu ở trong tay cảnh sát, một cô gái như cô không chịu nổi quá mười phút đâu ...

Trần Thuật vừa nói vừa quan sát vẻ mặt Tiểu Cách tìm điểm đột phá:

- Các người sở dĩ làm ra loại chuyện khốn nạn này, chẳng qua là muốn đoạt mất vị trí người đại diện CE của Không Khuê thôi. Người tư cách thay thế cô ấy không nhiều, tôi nhắm mắt cũng có thể nói ra.

- Anh không có chứng cứ gì hết, anh không có tư cách thẩm vấn tôi.

Tiểu Cách nắm chặt tay:

- Thực sự không nói à?

- Tôi không làm gì hết, chẳng có gì để nói.

- Cơ hội lần cuối cùng đấy, không nói, hậu quả cô tự chịu.

- Tôi không làm gì hết, anh vu oan cho tôi.

- Rồi, cô đi đi.

Trần Thuật thở hắt ra hướng tay về phía cửa:

- Cái gì?

Tiểu Cách chưng hửng, chuyện thay đổi bất ngờ làm cô không sao tin nổi:

- Tôi bảo cô đi được rồi.

Trần Thuật đứng dậy chỉnh lại cổ áo, vuốt phẳng áo sơ mi trắng, chuẩn bị đi:

- Đây, đây .... Anh định làm gì?

Tiểu Cách cuống lên gọi lại, người này làm sao hành động chẳng theo lẽ thường gì hết, cô có cảm giác rất không lành, đối phương nhất quyết không thể bỏ qua cho mình dễ dàng như thế:

Vừa rồi bị Trần Thuật gài bẫy, Tiểu Cách không dám tùy tiện nghe lời y, đứng lên bước đi thì dễ, nhưng chuyện xảy ra sau đó mới đáng sợ.

Y hành động bất thường, nhất định là có điều ám muội rồi.

Chương 157: Chỉ là nhân vật nhỏ.

- Tôi chỉ muốn thăm dò một chút, xem xem có thể dụ dỗ cô nói ra chân thương không, không ngờ là cô lại kiên cường cứng cỏi như vậy, không hề mắc bẫy.

Trần Thuật thở dài, rất khách khí nói:

- Cô quả nhiên là đối thủ lợi hại, cô có được sự tôn trọng của tôi rồi. Cô có thể đi:

- Tôi .. Anh ....

Tiểu Cách không tin, vì thế lòng càng hoảng:

Tôi đâu có kiên cường cứng cỏi gì chứ, tôi cũng đâu phải đối thủ lợi hại, nam nhân này có phải tính đuôi cùng giết tận không? Mình phải làm sao đây.

- Cô đi đi chứ? Để tôi tiễn cô vậy ...

Trần Thuật đi vài bước rồi mà Tiểu Cách vẫn ngồi im một chỗ:

- Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Tiểu Cách gọi với theo, cảm giác giờ mình làm cái gì cũng sai:

- Tôi không định làm gì cả, tôi không phải cảnh sát, càng không phải là xã hội đen tôi có thể làm được gì cô?

Trần Thần dừng một chút đột nhiên tỏ ra vui mừng hỏi:

- Hay cô định khai rồi?

Tiểu Cách giật nảy mình, lắc đầu quây quây, lại là mấy lời đó:

- Không, không, tôi không làm gì hết, tôi khai cái gì chứ?

Trần Thuật phật ý ra mặt:

- Không chịu khai, không chịu đi, chẳng lẽ muốn chúng tôi nuôi ăn luôn à?

- Tôi ... Tôi ...

Tiểu Cách áp a áp ứng:

- Không nói chuyện với cô nữa, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Trần Thuật không nói thêm, đi thẳng ra cửa:

Rầm!

Cánh cửa phòng hội nghị đóng mạnh.

Mặc Tiểu Cách cắt không ra máu, bàng hoàng nhìn cánh cửa đóng lại, trán lấm tấm mồ hôi, tựa như nơi này biến thành nhà giam cả đời của mình.

.....

Lần này Trần Thuật đi thật, không chỉ rời khỏi phòng hội nghị mà còn rời luôn công ty tới bệnh viện, tình hình ở nơi này đã yên ổn hơn hôm qua rồi, chỉ thấy một hai xe phóng vùn vụt trên đường, không còn cảnh phóng vác camera đôi có với bảo an nữa, chỉ là có vài nhân vật khả nghi lảng vảng xung quanh, bảo an cũng được tăng cường.

Tất nhiên còn một việc nữa trước khi vào bệnh viện, Trần Thuật đi qua cả hàng đồ tây hôm qua, mua một suất sa lát, lần này cô gái đó không có cơ hội nói mình nữa, lòng nổi lên niềm vui vô cớ.

Trần Thuật có thể thăm nom do Vương Thiệu làm cho nên ra vào thuận lợi, khi tới cửa phòng bệnh của Khổng Nhược Khuê nghe thấy tiếng nam nữ nói cười bên trong.

- Tiểu Khuê, đây là món cơm gói lá sen ở nhà hàng mà em thích ăn nhất đấy, em thử xem sao.

- Món canh trùng thảo thang của “Tiểu công quán” Thang thị cực kỳ nổi tiếng, nghe nói là Từ Hi thái hậu vì thích món canh này, chuyên môn phái ngự trù đi lấy phối phương, để có thể ăn bất kỳ lúc nào ...

- Đây là bánh gato Dimi mà em thích ăn nhất đấy, vì em thích món này, cho nên thành địa điểm hot trên mạng rồi, chị phải sai trợ thủ đi nửa ngày mới mua được đấy.

Trần Thuật hơi nhú mày, bất giác dừng bước, đây là giọng nữ không quen biết.

- Cảm ơn chị Đăng Vân, em thực sự không ăn được nhiều như vậy đâu.

Giọng Không Nhược Khuê có chút miễn cưỡng:

- Cảm ơn cái gì chứ? Những thứ này đều là do Khởi Nguyên dày công chuẩn bị cho em đấy, anh ấy thật là hiểu em, em thích ăn bánh hiệu nào, thích canh nhà nào đều nắm rõ như lòng bàn tay, hiểu em còn hơn hiểu bản thân mình nữa. Trước kia còn hay nói Khởi Nguyên nhà chúng ta quá nghiêm túc đứng đắn, không hiểu phong tình, giờ xem ra chẳng đúng chút nào.

Đăng Vân che miệng cười khúc khích:

- Quen Tiểu Khuê bao nhiêu năm như thế, chẳng lẽ không biết sở thích của cô ấy, vậy làm sao xứng đáng làm bạn bè.

Giọng nam trầm êm tai của Bạch Khởi Nguyên:

- Vậy em ở bên anh năm năm rồi, cũng có thấy anh hiểu sở thích của em đâu? Cho nên mới nói, một nam nhân có để ý tới một người thì sẽ đem toàn bộ hỉ nộ ái luyến của người đó ghi nhớ trong lòng.

Đăng Vân vờ trách móc:

Trần Thuật cúi đầu nhìn hộp sa lát rau quả trong tay, bỗng nhiên phát hiện so với những thứ mà Bạch Khởi Nguyên mang tới, nó giống con người của mình, nhỏ bé vô cùng.

“Bên trong đó cô ấy đã có cơm lá sen, canh trùng thảo và bánh gato rồi, chắc là không muốn ăn sa lát nữa đâu.”

Chắc cô ấy chẳng cần tới nó nữa đâu, Trần Thuật bỗng nhiên thấy trống rỗng, hụt hẫng, tựa như mất đi hết hứng thú, chẳng còn động lực nào, chua chát cúi đầu xoay người bỏ đi.

Cốp!

Vừa xoay người đi một cái chạm ngay phải thí gì đó cứng cứng.

- Á, tổng giám Trần.

Tĩnh Tĩnh xoa xoa đầu:

- Anh đang định đi hay định vào thế?

Một câu hỏi rất đơn giản như vậy thôi mà Trần Thuật nhất thời không biết trả lời ra sao.

May Tĩnh Tĩnh là cô gái tính cách hướng ngoại sôi nổi, chưa đợi trả lời nhìn hộp sa lát trong tay Trần Thuật:

- A, vậy là anh chưa vào, chúng ta cũng vào đi.

- Ủ, anh cũng đang nghĩ thế.

Trần Thuật mỉm cười, lặng lẽ rời đi là sáng suốt biết mình nhất, bị người ta phát hiện mà rời đi thì làm ra vẻ quá rồi, đúng không? Trần Thuật tự thuyết phục bản thân như thế, có lý do đi vào:

Kỳ thực, có chút không cam lòng đi như thế.

Tĩnh Tĩnh vừa đẩy cửa phòng bệnh ra đã ồn ào:

- Khuê tử, Khuê tử, tổng giám Trần tới thăm chị này ...

Chợt nhìn thấy Bạch Khởi Nguyên một thân âu phục trang trọng ngồi đó và Đằng Vân đang ân cần mời Khổng Nhược Khuê ăn uống, Tĩnh Tĩnh lập tức cúi đầu xuống, có chút dè dặt chào hỏi:

- Bạch gia và chị Vân cũng ở đây ạ, em không biết hai người cũng có mặt.

- Chúng tôi không thể tới sao?

Bạch Khởi Nguyên quay sang cười:

- Không phải, không phải ạ, được chứ, tất nhiên là được ...

Tĩnh Tĩnh hết lắc đầu rồi lại gật đầu, lúng túng tới mặt đỏ bừng:

- Cô bé này đáng yêu quá, chẳng trách Tiểu Khuê lại thích.

Đằng Vân khen ngợi Tĩnh Tĩnh xong ánh mắt di chuyển sang phía Trần Thuật:

Bạch Khởi Nguyên không nói gì, hẳn sẽ không chào hỏi Trần Thuật, dù sao bản thân chưa làm rõ được nên dùng thái độ gì để đối xử với y.

- Bạch gia về rồi à?

Trần Thuật tất nhiên không có nhiều lựa chọn như Bạch Khởi Nguyên nên phải chủ động chào hỏi:

Ít nhất đây là tổ dưỡng của nhân viên văn phòng phải biết, người ta không chỉ là nhất ca của Đông Chính, cũng là cỗ đông tập đoàn, địa vị cao hơn nhiều.

- Ừm.

Bạch Khởi Nguyên ngồi ở ghế thăm bệnh đầu giường, toàn thân bị ánh nắng ngoài trời bao quanh, như người toa ra ánh hoàng kim, nhìn thấy tay Trần Thuật còn cầm một cái hộp sa lát thì cay mảy, nghiêm nghị nói:

- Công tác phòng kế hoạch bận rộn như thế còn làm phiên tổng giám Trần phải đưa cơm cho Tiểu Khuê thật không phải. Ai không biết còn cho rằng Đông Chính bóc lột nhân viên. Chuyện này về sau tổng giám Trần giao cho trợ lý làm là được, tôi nghĩ tổng giám Trần còn việc quan trọng hơn phải làm.

- Vâng.

Trần Thuật gật đầu:

- Tôi đúng là có chuyện quan trọng hơn phải làm.

- Phòng kế hoạch là bộ phận quan trọng trong tập đoàn, tổng giám Lạc thường xuyên đi công cán, hi vọng tổng giám Trần nên gánh vác nhiều hơn.

Bạch Khởi Nguyên lấy thái độ bên trên răn dạy Trần Thuật, ở trong phòng bệnh, ngay trước mặt Khổng Nhược Khuê, hành động này của hắn thể hiện rõ ràng quan hệ cấp trên cấp dưới, chênh lệch thân phận giữa hai người:

- Vâng, đây là nhiệm vụ của tôi mà.

Trần Thuật có hơi rất mặt, thể này khác nào giáo viên đang dạy bảo học sinh phải học hành tử tế, đừng mãi chơi lơ là, với thân phận của Bạch Khởi Nguyên, hắn có đầy đủ tư cách nào là chấp nhận:

Một chút khả năng phản kháng cũng không có, tay nắm hộp sa lát chặt hơn chút.

Mình quá nhỏ bé.

Chương 158: Không đơn độc.

- Tổng giám Trần, cuối cùng anh cũng tới.

Khổng Nhược Khuê tỏ ý không vui, trừng mắt hung dữ mắng Trần Thuật, chỉ trích:

- Anh đếm đi, tôi gửi cho anh bao nhiêu tin nhắn rồi, bụng tôi đói suốt từ sáng đây, anh có biết không hả, sao bây giờ mới mang sa lát tới? Có phải anh cố ý không cho tôi ăn cơm không?

- A, Tiểu Khuê đói rồi à?

Đặng Vân vội mở hộp giữ nhiệt, lấy cơm lạp xường gói lá sen, niềm nở nói:

- Trước tiên ăn ít cơm đã, chị biết em thích mà.

- Chị Đặng Vân, thực sự không cần, tôi muốn ăn chút thanh đạm.

- Thanh đạm thì húp canh, vậy uống ccanh đi, canh trùng thảo rất thanh đạm, Khởi Nguyên còn chưa về đã gọi điện thoại tới căn dặn chị đặt trước rồi.

Đặng Vân nói tía lia không để Trần Thuật có cơ hội xen vào:

- Tôi không ăn canh trùng thảo, ghê lắm, cảm giác như nhìn thấy giun ấy ...

- Vậy ăn miếng bánh ga tô đi.

- Ngấy lắm.

- Hoa quả nhé, đúng rồi, chúng tôi còn mang tới hoa quả .... Chị gọt hoa quả cho em ...

Đặng Vân nhanh nhẹn mở đồng túi lớn túi nhỏ xung quanh:

- Chị Đặng Vân, không cần đâu.

Không Nhược Khuê vẫy tay với Trần Thuật, gọi y tới gần bên cạnh:

- Tôi ăn chút sa lát là được rồi. Chân bó bột thể này không hoạt động được, nếu ăn uống bừa bãi, đợi khi ra viện thì sao? Còn mặt mũi nào mà nhìn ai nữa.

Trần Thuật thấy hơi ẩm lấp đầy lồng ngực, đi tới mở hộp sa lát ra, rất đơn giản, ít rau, cà chua bi, dưa chuột mà thôi, thực sự là nghèo nàn vô cùng, đến bản thân y cũng xấu hổ, đã thế còn năm lần bảy lượt quên mất nữa.

Khổng Nhược Khuê lấy cái tăm xiên miếng dưa chuột xanh xanh vàng vàng, cho vào miệng nhai rộp một cái ngon lành, gật gù khen:

- Ừm, hôm nay sa lát được đấy, tổng giám Trần phải giữ phong độ nhé.

- Được.

Trần Thuật nhìn cô gái trước mắt ăn sát lát có mấy đồng mình mua, không hiểu sao mũi cay cay, cảm giác muốn khóc:

Là người tinh tế hẳn cảm như vậy, Trần Thuật sao không hiểu thâm ý của cô gái đó qua hành động rất nhỏ này.

Cô ấy từ chối canh trùng thảo, từ chối cơm lá sen, từ chối cả món bánh ga tô mà cô thích nhất, lại chọn món sa lát mà mình mang tới.

Chẳng lẽ thực sự vì món sa lát này ngon ư, không phải thế.

Vì cô gái ấy hết lòng bảo vệ tôn nghiêm của mình, bảo vệ thể diện cho mình, để y không quá thảm hại.

Cô ấy hi vọng bọn họ có thể bình đẳng, coi y là một nam nhân, chứ không phải là cấp dưới, không phải là người chịu ơn mình.

Y không cô đơn, vì có một cô gái sóng vai bên y.

Nhìn Khổng Nhược Khuê ăn từng miếng sa lát lớn, ăn như đói ngấu rồi, ăn mất cả hình tượng, lần này tới lượt Bạch Khởi Nguyên không trấn định được nữa.

Hắn không tin Không Nhược Khuê vì giữ dáng mà từ chối canh trùng thảo và cơm lá sen, càng không tin Không Nhược Khuê vì ngấy mà từ chối bánh ga tô .... Không Nhược Khuê mà để ý mấy chuyện đó thì có chạy tới quán mỳ tồi tàn kia ăn bát mỳ lòng nổi mỡ lành phênh phênh không? Có ăn bánh ga tô nhiều tới mức làm nó thành cửa hiệu nổi tiếng khắp Hoa Thành không?

Nguyên nhân thực sự không phải ở món ăn, mà là ở người mang tới.

“Tên khốn đó, y dựa vào cái gì chứ?” Bạch Khởi Nguyên phần nộ hết lên trong lòng.

Khi mình quen Không Nhược Khuê, chẳng biết là y còn là thằng nhãi ranh vặt mũi chưa sạch đang nghịch bùn ở đâu kia.

Khi mình và cô ấy phối hợp ăn ý trên phim ảnh, không biết y đang ở trường học trêu ghẹo nữ sinh nào.

Mình, chính mình, một tay mình đã đưa cô ấy từ một người mới trong nghề thành nghệ sĩ hàng siêu cấp có sức ảnh hưởng cả khu vực Châu Á. Chính mình giúp cô ấy công thành danh toại, đi cùng cô ấy từ Thượng Hải tới Bắc Kinh, từ Berlin tới Cannes ... Còn y, y đã làm gì cho cô ấy chứ?

Chẳng phải có câu nhất kiến chung tình không bằng người sớm chiều bầu bạn sao? Mình mới chính là người sớm chiều ở bên cô ấy.

Còn y, chẳng qua mới xuất hiện trong cuộc đời cô ấy hơn một tháng mà thôi, mà đánh chết Bạch Khởi Nguyên không tin Không Nhược Khuê lại nhất kiến chung tình với Trần Thuật.

Vậy thì rốt cuộc vì sao?

Giới giải trí này cho dù là nơi mỹ nữ soái ca tụ họp, muôn hình vạn dạng, Bạch Khởi Nguyên vẫn là người nổi bật trong đó, mặc dù không thể nào đưa ra xếp hàng chuẩn xác cho dung

mạo, Bạch Khởi Nguyên là nam nghệ sĩ được yêu thích nhất Châu Á bốn năm liên tiếp, được chính nữ minh tinh trong nghề bỏ phiếu kín chọn làm nam nhân được mong đợi hẹn hò nhất trong dịp Lễ tình nhân.

Vậy mà còn chưa đủ chứng tỏ giá trị của hắn sao?

Không Nhược Khuê không nhất kiến chung tình với hắn thì cái tên dung mạo ở mức bình thường này dựa vào cái gì?

Càng làm hắn khó chịu hơn nữa là ánh mắt của Đằng Vân nhìn mình.

Ánh mắt đó có đồng tình, có thương hại ... Mình, Bạch Khởi Nguyên lại được một trợ lý thương hại à? Đó không phải thứ hắn cần.

Không Khuê, em giữ tôn nghiêm cho y, chẳng lẽ Bạch Khởi Nguyên này lại không cần tôn nghiêm à?

Mình là Bạch Khởi Nguyên mà, là Bạch Khởi Nguyên nổi danh.

- Tiểu Khuê, không ăn thế được đâu, em đã bị thương thì phải tắm bổ một chút mới được. Hôm nay em chưa ăn thứ gì dinh dưỡng, chỉ ăn chút rau thế này không đủ chất, lại còn dễ bị đau bụng.

Bạch Khởi Nguyên dù trong lòng nổi sóng cồn, ngoài vẫn ôn như chu đáo khuyên:

- Đừng bướng bỉnh, người bệnh phải cho ra dáng người bệnh.

- Sáng nay em đã ăn một bát cháo rồi.

Không Nhược Khuê trả lời:

- Thế cũng không được, trước khi ăn rau sống nên uống ít canh nóng làm ấm dạ dày.

- Dạ dày em luôn ảm áp.

- Em ...

Bạch Khởi Nguyên còn định khuyên, nhưng không nói được nữa, vì trong thời gian đó Không Nhược Khuê đã ăn hết hộp sa lát rồi.

Ăn tới một cái lá cũng không còn, chỉ còn lại cái hộp trắng thê thảm còn sót lại.

“Có ngon đến vậy không?” Bạch Khởi Nguyên kêu rên trong lòng.

Trần Thuật lấy giấy ăn ra đưa cho Không Nhược Khuê, chỉ khoe môi cô:

- Chô này còn dính dầu sa lát.

- Thế à?

Không Nhược Khuê thè lưỡi ra, liếm một cái hết sạch luôn:

Trần Thuật trố mắt.

Bạch Khởi Nguyên cũng trố mắt.

Thực ra là cả phòng cùng trố mắt không tin.

Không đại tiểu thư, cô là minh tinh, là thần tượng, là tiểu tiên nữ vô số người theo đuổi đấy ... Sao cô không biết chú ý hình tượng một chút nào thế hả? Cô dùng lưỡi liếm thức ăn trước mặt bao người như thế ... Rất mê người đấy biết không.

Không Nhược Khuê lúc này mới nhận ra hành vi của mình không ổn, đóa mây hồng bùng lên, lan tỏa khắp khuôn mặt, trùng mắt với Trần Thuật một cái:

- Làm gì có.

Cũng chẳng biết vì sao, ở trước mặt Trần Thuật, cô luôn rất dằn đánh rơi lớp ngực trang, không cần phải ngồi thẳng lưng,

không cần cười không lộ răng, không cần phải ăn nói nhỏ nhẹ nhã nhặn .... Muốn nói gì là nói, muốn ăn gì là ăn. Giống như khi còn nhỏ vậy, toàn bộ hình tượng mát sạch, cho nên giờ nhặt về cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Nhưng mà cô quên mất bên cạnh còn có người ngoài.

- Đúng là không có.

Trần Thuật đành nói xuôi theo ý chân to, che đậy cho cô:

- Chắc là tôi nhìn nhầm.

- Cái gì mà chắc, rõ ràng anh nhìn nhầm.

Không Nhược Khuê được nước lấn tới:

- Đúng đúng đúng, hôm qua tôi thức khuya quá, nhắm không tốt cho lắm, do tôi không nhìn kỹ.

Trần Thuật gạt đầu mắt cả liêm sỉ, chân to người ta nói gì thì là thế đó, hướng hồ vừa rồi còn che chở mình như thế, chịu chút ủy khuất có là gì, bảo y ... Mỗi ngày mua hai hộp sa lát cũng không thành vấn đề:

Hôm nay, y chính thức thành fan nảo tàn của cô gái này.

Chương 159: Tôi muốn công tác thật tốt.

Nhìn hai người bọn họ “liếc mắt đưa tình” với nhau, Bạch Khởi Nguyên suýt nữa lật bàn.

Hắn cảm giác mình bị biến thành không khí rồi, trong lòng có sự ghen tức không gì ức chế được lan đi. Tên khốn nhỏ bé thấp kém này lại dám trêu ghẹo cô gái mình thích ngay trước mặt mình?

Khốn kiếp, y có còn coi mình ra cái gì không? Có còn muốn làm việc ở Đông Chính nữa không?

Trong lòng Bạch Khởi Nguyên đã băm vằm xé xác Trần Thuật vô số lần, bề ngoài lại tỏ vẻ rộng lượng không coi Trần

Thuật là gì:

- Tiểu Khuê, buổi chiều anh còn có một hoạt động quan trọng phải tham gia, đợi tối anh lại tới bồi tiếp em. Em nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì cứ gọi điện cho anh.

- Khởi Nguyên, anh bận rộn như thế, không cần tới nữa đâu, bên em có tổng giám Trần với Tĩnh Tĩnh rồi, không có chuyện gì đâu.

Không Nhượng Khuê uyển chuyển từ chối:

- Bọn họ làm sao có thể chiều cổ tốt cho em được.

Bạch Khởi Nguyên nhỏ nhẹ mà kiên định:

- Vẫn phải ăn nhiều đồ dinh dưỡng vào mới được. Nếu em không thích canh trùng thảo, vậy anh bảo Tiểu Công Quán hầm canh gà cho em, hay là em thích khẩu vị gì?

- Khởi Nguyên, thực sự không cần đâu mà.

Không Nhượng Khuê có chút khó xử, cô không tin Bạch Khởi Nguyên không hiểu thái độ của mình:

- Anh hỏi bác sĩ rồi, em giảm béo vào lúc này là không được đâu, sẽ ảnh hưởng tới tốc độ hồi phục. Còn có rất nhiều công tác đang đợi em, sao nằm mãi trong bệnh viện được?

Bạch Khởi Nguyên rất cố chấp, thương xót nói:

- Lúc này cứ nghe bác sĩ đi được không? Đợi sức khỏe em khôi phục rồi, khi đó em ăn cái gì cũng được, do em quyết định.

Rồi đứng dậy nhìn Đặng Vân:

- Chúng ta đi thôi.

- Vâng.

Đặng Vân vỗ nhẹ túi hoa quả ở tủ đầu giường, dặn dò:

- Tiểu Khuê, phải ăn nhiều hoa quả vào để bổ xung nước và vitamin nhé. Khởi Nguyên nói những thứ hoa quả này đều em thích, đừng lãng phí.

Sau đó cầm túi sách đi theo sau Bạch Khởi Nguyên.

- Bạch gia đi thông thả.

Trần Thuật tiễn Bạch Khởi Nguyên và Đằng Vân ra tận cửa:

- Bạch gia đi thông thả, chỉ vân đi thông thả.

Tĩnh Tĩnh chỉ là trợ lý nhỏ, tất nhiên là phải đi tiễn:

Bạch Khởi Nguyên bước một chân khỏi cửa phòng, đột ngột quay người ánh mắt hững hờ xoáy vào mặt Trần Thuật, giọng nói đầy uy hiếp:

- Tổng giám Trần rốt cuộc muốn làm gì?

- Tôi muốn công tác thật tốt.

Trần Thuật đứng thẳng lưng, đáp đồng dục:

- Có bao nhiêu nhiệt tình, phát huy bấy nhiêu sức lực, tuyệt đối không làm công ty thất vọng về tôi.

Khi Bạch Khởi Nguyên bất ngờ xoay người, Đằng Vân giật bắn mình, cô còn cho rằng hẳn rốt cuộc không khống chế được ghen tuông trong lòng, định ra tay với Trần Thuật.

Nếu như thế thì lớn chuyện mất.

Khi đó mình phải làm sao, nổi giận cùng Bạch Khởi Nguyên hay là can thiệp ngăn cản hay là ... Vờ tức giận còn vui trong lòng?

Hiển nhiên nếu Bạch Khởi Nguyên không khống chế được bản thân phát sinh xung đột với Trần Thuật thì quan hệ với Khổng Nhược Khuê sẽ càng ngày càng xa cách ... Bọn họ đều là người kiêu ngạo, không ai chịu cúi đầu.

“Nếu Khởi Nguyên không thích Khổng Khuê nữa, liệu anh ấy có thích mình không?”

Đặng Vân nghĩ trong lòng.

Ít nhất cơ hội sẽ càng lớn hơn trước kia đúng không?

Tình cảm của Bạch Khởi Nguyên với Khổng Nhược Khuê sâu đậm thế nào thì còn ai rõ hơn cô được? Hôm qua tới Bắc Kinh tham dự buổi lễ, thậm chí bỏ qua phần liên hoan sau đó, vội vội vàng vàng đặt vé bay về Hoa Thành, chưa nghỉ ngơi gì, sáng sớm đã nóng lòng tới chỗ Khổng Nhược Khuê.

Chuyến đi này cô không đi theo mà được Bạch Khởi Nguyên để lại ở Hoa Thành, dặn chuẩn bị cơm lá sen của ở cửa nam, canh trùng thảo ở Tiểu Công Quán, dặn đi dặn lại nhất định phải mua đúng chỗ, vì Khổng Nhược Khuê rất kén ăn, còn cả gato vị dâu tây và matcha mà Khổng Nhược Khuê thích nhất ... Rồi danh sách dài thứ hoa quả mà Khổng Nhược Khuê thích, bảo mình theo đó mua mỗi thứ một ít.

Nếu như có một nam nhân vì một cô gái mà bỏ nhiều tâm tư như thế, cô gái nào lại không mềm nhũn ra chứ?

Nói gì nam nhân đó là Bạch Khởi Nguyên.

Đó là Bạch Khởi Nguyên ba lần đoạt giải thị đế, là nhất ca của Đông Chính, là ông chủ của Đông Chính, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài nguyên có tài nguyên, muốn danh tiếng có danh tiếng, huống hồ lại còn yêu cô say đắm.

Anh ấy kiêu ngạo như thế, đã bao giờ quan tâm, bao bọc một cô gái như vậy chưa?

Nam nhân được vô số cô gái theo đuổi, như mặt trời chói lòa đó, nhưng lại lặng lẽ ghi nhớ từng thứ cô thích vào lòng, vì cô mà chuẩn bị hết bất ngờ này tới bất ngờ khác.

Nhưng anh ấy được cái gì?

Sỉ nhục.

Đúng thế, trong mắt Đặng Vân, hành vi đó ngang với sỉ nhục.

Bạch Khởi Nguyên mang đồ ăn, hoa quả tới, Không Nhược Khuê không ăn một miếng nào. Cho dù là quà của bạn bè bình thường, cô cũng không thể đối xử như thế được.

Còn cái thứ sa lát mà tên Trần Thuật đó mang tới, nhìn cái hộp thôi là biết chẳng phải thứ cao cấp gì, chắc chưa tới 10 đồng ... Vậy mà cô lại chẳng chút do dự ăn hết sạch? Cô đùa đấy à?

Cô làm thế Bạch Khởi Nguyên sẽ nghĩ gì, nam nhân tự tôn, ai chịu nổi? Đặng Vân chỉ muốn tát Không Nhược Khuê một cái, cô đừng ý được anh ấy chiều chuộng mà kiêu.

Nếu chỉ vài nữ nhân bọn họ ở trong phòng bệnh còn tạm đi.

Vậy nhưng lại ở trước mặt nam nhân khác, nam nhân đó còn là cấp dưới, là nhân viên trong công ty, cô có biết cô làm tổn thương Bạch Khởi Nguyên thế nào không?

Không Nhược Khuê, dù cô không thích anh ấy cũng đâu cần hành động tuyệt tình như vậy?

May mà Bạch Khởi Nguyên năng lực khắc chế siêu cường, đổi lại là cô thì đã nổi giông tố ngay rồi.

” Tôi muốn công tác thật tốt”

Câu trả lời làm cả Đặng Vân lẫn Bạch Khởi Nguyên đều ngớ ra, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Hoàn toàn trật chĩa.

- Tôi hỏi rốt cuộc cậu muốn có được cái gì?

Bạch Khởi Nguyên lửa giận càng lớn, muốn áp chế cũng không áp chế được, tên khốn kiếp này có phải đang cố tình

chơi mình không?

- Chỉ nói cày cấy, đừng hỏi thu hoạch. Tôi vừa mới vào tập đoàn Đông Chính công tác, công việc vừa mới đi vào quỹ đạo, còn rất nhiều việc phải học tập Bạch gia và tổng giám Lạc. Công ty đưa tôi vào vị trí phso tổng giám, tôi cảm kích vô cùng, chỉ muốn tập trung công tác, không dám đòi hỏi gì cả.

Trần Thuật mặt chân thành, thẳng lưng uốn ngực như báo cáo công tác với lãnh đạo vậy:

- Đợi khi nào tôi thực sự thành thực, có thể độc lập đảm đương công tác, Bạch gia hãy giao công tác trọng yếu hơn cho tôi. Khi đó tôi mới có lòng tin làm tốt.

Câm nín.

Một người có thể đáng ghét tới mức này sao, đúng là người ta không học máu thì không cam tâm mà.

- Từ khi cậu tới Đông Chính đã xảy ra rất nhiều chuyện mà cả đời người chưa chắc gặp phải ...

Bạch Khởi Nguyên mặt âm trầm, nếu có thể xẻ thịt phân thây Trần Thuật thì cũng mới hả nửa cơn giận:

- Cậu không hảo huyền tới mức đưa Không Khuê đi chứ?

- Sao có thể thế được.

Trần Thuật phủ nhận ngay:

- Cô Không Khuê là ân nhân của tôi, giúp đỡ tôi nhiều tới vậy, trong lòng vô cùng cảm kích, chúng tôi là bạn bè tốt. Nhưng tôi biết hai chúng tôi không có khả năng.

Bạch Khởi Nguyên hòa hoãn hơn phần nào, tên này dù mặt dày mày dạn song vẫn tự biết mình, chưa cuồng vọng tới cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga:

- Thế thì tốt ...

- Có điều nếu cô Không Khuê thích tôi ...

Trần Thuật có vẻ do dự:

- Tôi cũng không biết phải từ chối cô ấy thế nào, dù sao tôi cũng thuộc cung Thiên Xung.

Chương 160: Ấu đả.

Bạch Khởi Nguyên đi mất rồi.

Đi như một con hổ lên cơn điên, hấn sợ mình không đi thì không cách nào khống chế bản thân cho một cú đấm hết sức vào cái mặt Trần Thuật.

Đằng Vân chạy chậm theo sau, vừa chạy vừa quay đầu nhìn Trần Thuật, mắt mở to đầy kinh ngạc.

Tĩnh Tĩnh này giờ đứng im thín thít một bên, thậm chí cố gắng co thân thân to béo của mình vào thật nhỏ, chỉ sợ người ta nhìn thấy mình. Nhưng Bạch Khởi Nguyên đi xa rồi nhảy cẫng lên, ôm lấy cánh tay Trần Thuật:

- Tổng giám Trần, anh thật lợi hại, nói cho Bạch gia á khẩu luôn ... Anh biết không, vừa rồi tim em đập bình bịch như muốn nhảy ra ngoài, sợ chết đi được. Tổng giám Trần, sau này anh là thần tượng của em ...

- Hả, không phải hôm qua đã nói anh là thần tượng của em à?

- Hôm qua còn có chút dao động, sau này sẽ không như thế nữa.

Trần Thuật không tin:

- Thôi đi, sợ là một cái bánh ga tô đã làm em thay đổi rồi đấy.

- Không đâu.

Tĩnh Tĩnh cười hì hì:

- Ít nhất phải hai cái.

Trần Thuật bật cười, khẽ búng trán Tĩnh Tĩnh một cái rồi quay vào phòng bệnh, Không Nhược Khuê ngồi dựa lưng vào thành giường chờ đợi này giờ:

- Bị bắt nạt hả?

- Vì chân to, chịu chút ủy khuất có đáng gì.

Trần Thuật mỉm cười, không ngạc nhiên vì Không Nhược Khuê có thể đoán ra tình hình ngoài đó:

Không Nhược Khuê mặt đanh lại, giọng lạnh lạnh:

- Xem ra tôi tỏ thái độ còn chưa đủ rõ ràng rồi.

Trần Thuật chỉ đóng đồ linh kinh Bạch Khởi Nguyên mang tới:

- Như thế còn chưa đủ biểu đạt rõ ràng sao? Tôi nhìn mà cũng có chút không đành lòng rồi.

- Anh không hiểu.

Không Nhược Khuê khe khẽ lắc đầu:

- Thích là thích, không thích là không thích. Nếu như không thích một người thì nhất định phải nói rõ ràng cho người đó, đừng để người ta ôm chút kỳ vọng nào. Như thế tốt cho mình, cũng là tốt cho người ta. Nói rõ rồi, sau này mới có thể làm bạn bè được, nếu không nói cho rõ, ngay cả bạn bè cũng không làm được.

Trần Thuật rất tán đồng lời này:

- Nhưng mà đại bộ phận mọi người không tiếp nhận đạo lý này. Vừa muốn hưởng sự ôn nhu của người ta, lại không muốn xả thân nuôi hổ ... Cho nên cuối cùng bị hổ làm thương ...

Mắt Không Nhược Khuê sắc lẹm:

- Anh nói cái là hồ.
- Bạch Khởi Nguyên, vừa rồi bỏ đi rất hùng hổ.

Tĩnh Tĩnh gật đầu ngay:

- Đúng thế, Bạch gia đi oai phong lắm, như con hổ lớn.
- Lắm mồm.

Khổng Nhược Khuê mắng Tĩnh Tĩnh, có một vài lời bọn họ có thể nói, nhưng Tĩnh Tĩnh tuyệt đối không thể nói, nếu chẳng may truyền ra ngoài, cô cũng chẳng bảo vệ nổi, thậm chí phải tự mình đuổi việc Tĩnh Tĩnh:

Tĩnh Tĩnh cũng biết mình lỡ lời, lè lưỡi một cái, vội chạy đi đun nước pha trà.

Khổng Nhược Khuê mát mẻ:

- Tổng giám Trần nhìn chuyện tình cảm thấu triệt như thế, chắc trước kia từng trải lắm.
- Tôi chỉ cảm khái thôi, chẳng trách bạn gái cũ của tôi lại chia tay dứt khoát như thế, thì ra là bảo vệ tôi.

Trần Thuật nhún vai lấy di động ra:

- Có lẽ là trước giờ tôi luôn hiềm lắm cô ấy? Hay là tôi nên nói một câu cảm ơn nhỉ.
- Được đấy.

Hàng mi dài của Khổng Nhược Khuê răn khẽ, lười nhác nói:

- Gọi đi, lẽ nhiều không ai trách.

Trần Thuật cất máy:

- Thôi, tôi xóa số của cô ấy lâu rồi.

Khổng Nhược Khuê thái độ thay đổi như cướp, cười đến là rạng rỡ:

- Coi như anh thông minh.

Trần Thuật kéo ghế ngồi xuống bên giường, đưa tập tài liệu tới:

- Trước tiên cô xem cái này đi.

Khổng Nhược Khuê lật xem tài liệu và hình ảnh, mày tức thì nhú lại, biết ngay Trần Thuật đang nói tới chuyện gì:

- Cô ta có hiềm nghi à?

- Không phải là hiềm nghi, mà cơ bản đã xác định rồi.

- Ở hiện trường quay chụp, miệng cô ta ngọt sớt, gọi một câu Khuê tử, hai câu Khuê tử đến là thân thiết, vậy mà không ngờ sau lưng giờ trò độc ác như vậy ...

Khổng Nhược Khuê nhìn cái chân bó bột:

- Không chân thành với nhau chút được sao, ghét thì cứ ghét đi.

- Không chắc là do yêu ghét, nhưng lợi ích thì chắc rồi, cái bánh lớn như thế, có ai không động lòng chứ?

Khổng Nhược Khuê gật tài liệu lại không xem hết, với cô thế là đủ rồi:

- Hừ, nếu như bọn chúng muốn, tôi dứt khoát không cho.

- Phía sau còn ít nữa.

Trần Thuật rất thích thái độ này của Khổng Nhược Khuê, rất thật, không giả dối gì, nhắc:

- Không cần xem nữa, anh xem là được rồi.

- Vậy cô có gì muốn hỏi không?

- Không, tôi biết anh sẽ xử lý tốt.

Trần Thuật câm nín, cô gái này cũng lười quá đi, phải có trách nhiệm chút đi chứ.

Đúng lúc này cửa bị người ta đẩy ra, một nam nhân trung niên đeo kính hỏi:

- Xử trưởng Trương ở đây phải không?

Trần Thuật lập tức cảnh giác đứng dậy che chắn Không Nhượng Khuê, đi tới định đóng cửa:

- Không phải, anh nhầm phòng rồi.

- Không Khuê ...

Quá muộn, nam nhân đó kêu lên, tức thì nhanh như chớp ở đâu có hai người cầm máy ảnh nhảy ra chĩa vào phòng bệnh chụp lia lại:

- Ra ngoài.

Trần Thuật cả kinh, vội vàng quát lớn ngăn cản:

- Ra ngoài ngay, ai cho các anh vào chụp ảnh.

Biết đám phóng viên này chưa chịu từ bỏ, không ngờ chúng dùng thủ đoạn thô lỗ như vậy.

- Không Khuê ở đây này ...

- Tìm thấy rồi ... Chụp đi.

Ba nam nhân kia bất chấp bị ngăn cản, như đám sói đói khát máu, điên cuồng chụp ảnh, thậm chí có người còn chĩa về phía Trần Thuật chụp, lấy bối cảnh là phòng bệnh cùng với Không Nhượng Khuê ở phía sau, cả phòng chỉ có hai người ... Nam nhân đó chụp xong bức ảnh đó mừng rỡ, tốt rồi, trở về gia công một chút là có tin hot đưa lên trang nhất.

Còn sự thật à?

Bọn họ không quan tâm, bọn họ chỉ cần biết làm sao thu hút được càng nhiều người đọc càng tốt là được, nếu không làm sao bị gọi là lũ chó săn tin.

- Tôi bảo các anh ra ngoài, các anh không nghe thấy à?

Trần Thuật một mình ngăn cản ba người hết sức vất vả, ba tên kia cứ như uống thuốc kích thích, tay chụp ảnh, chân tiến tới, làm Trần Thuật liên tục lùi lại:

Đây là còn may mà y ngày ngày chăm chỉ rèn luyện sức khỏe đấy, nếu yếu hơn chút thôi là bị chúng xô ngã lăn ra rồi.

- Ê, người anh em, trách chỗ, tránh chỗ chút ...

Tên béo thấy dùng thể trọng éo không được còn mặt tro trán bóng quát bảo Trần Thuật tránh ra, máy ảnh chĩa thẳng về phía Khổng Nhược Khuê ngồi trên giường không di chuyển được, nhưng vì bị Trần Thuật ngăn cản, không thể chụp được một bức ảnh rõ ràng, bực dọc:

- Đều vì miếng ăn cả mà, làm khó nhau ghê thế.

- Đúng thế, tránh ra cho chúng tôi chụp vài bức ảnh đi, xong sớm về sớm ....

Tên phụ họa đeo kính này tên là Lưu Tân, phóng viên của một tờ báo giải trí nhỏ, hai ngày qua Khổng Nhược Khuê bị thương nằm viện truyền bá xôn xao, sau đó vì bài viết cảm ơn trên weibo của cô đạt được kỷ lục tương tác chưa từng có, càng đẩy sự việc lên cao ...

Nhưng đều là tin cũ rồi, hơn nữa Khổng Nhược Khuê xưa nay sống quá kín tiếng, nên không có bức hình nào khác khi cô nằm viện truyền ra.

Làm người ta ngứa ngáy.

Thế nên có thể tưởng tượng được lúc này nếu ai có được một bức ảnh của Khổng Nhược Khuê sẽ có giá trị cỡ nào.

Có điều chuyện này không phải dễ dàng, Khổng Nhược Khuê ở trong phòng vip, cả tòa lầu bị bảo an canh phòng

ngghiêm ngặt. Đám phóng viên bọn họ nghĩ đủ mọi cách mà không đột phá được phòng tuyến.

Tình cờ Lưu Tân có một người bạn bị bệnh cũng ở trong phòng vip, thế là vội vàng liên hệ với người bạn đó, nói là nghe bảo anh bị bệnh, tôi muốn qua thăm một chút. Người bạn đó tất nhiên vui vẻ liên lạc với bảo an cho người đi qua.

Lưu Tân thăm bạn xong liền tìm kiếm phòng bệnh của Khổng Nhược Khuê, hẩn đi từng phòng một đẩy cửa hỏi một câu :” Có phải xử trưởng Trương ở đây không?”

Chiều này quả nhiên là hiệu nghiệm rất cuộc tìm thấy Khổng Nhược Khuê rồi, không ngờ bị nam nhân này ngăn cản quyết liệt, làm hẩn bực mình.

Chương 161:

- Đây quá đáng thế, cho người ta công tác một chút chứ?

Đám người Lưu Tân hết sức trợ trễn, không xấu hổ vì hành vi của mình lại trách người ta:

- Công tác của anh là xông bừa vào phòng người khác mà chụp ảnh à?

Trần Thuật bị đám phóng viên không biết giới hạn là gì này chọc giận, đưa tay che ống kính máy ảnh, quát:

- Các người mà không đi, chúng tôi gọi cảnh sát.

Tĩnh Tĩnh bỏ ấm nước chạy ra, đứng bên Trần Thuật giang rộng tay dùng thân hình to lớn chắn máy ảnh, miệng hô:

- Ra ngoài ... Người đâu, bác sĩ đâu, bác sĩ ...

Khổng Nhược Khuê mặc một bộ đồng phục bệnh nhân rộng rãi, mặt mộc, tóc tai có chút rối, mặc dù vốn liếng cô nàng này rất tốt, tùy tiện ngồi đó cũng có mỹ cảm như đoá sen thơm mát. Nhưng dù sao thì không thể so với hình ảnh cực kỳ

chăm chút của cô mỗi khi xuất hiện trước công chúng, để họ tùy tiện chụp như thế truyền ra, sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của cô.

Hơn nữa, cho dù không ảnh hưởng gì đi chăng nữa thì làm gì có chuyện cứ thế tùy tiện xông vào phòng người ta như vậy được?

- Buông ra ... Đừng chạm vào.

Lưu Tân bị Trần Thuật ngoan cố che ống kính thì nổi giận, đưa tay đẩy ngực y một cái thật mạnh:

- Chạm vào hông thì sao, biết giá cả nghìn đô không?

Lực đẩy quả mạnh làm Trần Thuật đứng không vững ngã ra, nhưng y chưa ngã thì chạm vào Tĩnh Tĩnh.

- Á ...

Tĩnh Tĩnh giống như hồ lô thịt ngã lăn quay ra đất, còn lăn mấy vòng ..

Rầm!

Trán Tĩnh Tĩnh đập vào cạnh tủ kê ở góc tường, đầu tiên là vết đỏ sau đó là dòng máu chảy từ đầu xuống.

Tĩnh Tĩnh chỉ thấy đầu óc váng vất, đưa tay lên sờ tức thì thấy một màu đỏ ướt tay, há miệng òa khóc:

- Chảy máu rồi ...

- Tĩnh Tĩnh ..

Không Nhược Khuê ở trên giường thấy vậy cũng hoảng, nhất thời quên mất cái chân bó bột định nhô dậy, kết quả là ngã xuống rên một tiếng đau đớn:

Trần Thuật không phải người dễ kích động, nhưng lần này bị hành vi của mấy tên phóng viên làm máu sôi sùng sục, xông tới vung tay hất văng cái máy ảnh của Lưu Tân.

Bốp!

Một tiếng động lớn, cái giá cho hành vi nóng này này của Trần Thuật là tay đau tới tê đi, vẫn rỗng lớn:

- Bảo các người xéo, nghe thấy không?

Chiếc máy ảnh rơi mạnh xuống đất, mấy thứ linh kiện văng ra, không cần nói cũng biết là hỏng rồi.

Lưu Tân không ngờ Trần Thuật lại phản ứng kịch liệt như vậy, nhìn cái máy ảnh đắt tiền rơi vỡ không khác gì nhìn thấy con mình bị ngã, mặt mày vắn vẹo, đám thẳng vào mặt Trần Thuật.

Bốp!

Trần Thuật bị cú đấm chứa đầy phẫn nộ đó làm xay xảm mặt mày, song đòn đau cũng làm y tỉnh táo hơn, bọn họ là nhân viên công tác bên cạnh Khổng Nhược Khuê, cô lại ở đó, cho nên nếu bọn xảy ra tranh chấp với người ta, cuối cùng mọi tội lỗi sẽ đổ lên đầu Khổng Nhược Khuê ...

Đây là câu phổ biến trên mạng , “fan làm, idol chịu.”

Huống hồ đám người này lại toàn là phóng viên, nếu đánh nhau, ai biết sau này chúng bôi nhọ Khổng Nhược Khuê thế nào, công tác của y là giải quyết rắc rối cho Khổng Nhược Khuê chứ không phải là gây ra thêm rắc rối.

- Dừng lại, tôi bảo ...

Hự, một phát Lưu Tân xông đến bồi một cú đá vào bụng làm y gập người lại, có ve hấn cũng biết cố kỵ của Trần Thuật, đám đá liên tục, Trần Thuật giơ hai tay che chắn, đã nhịn lắm rồi lại thấy tên khác thừa cơ xông vào, thế là lửa giận lại cháy ngàn ngút, nhịn đau xông tới tóm lấy cú đấm tiếp theo của hắn, tay còn lại tặng thêm cú đấm vào mặt.

Trần Thuật từ nhỏ theo cha học mấy quyền thể đơn giản, không biết bao năm rồi không dùng, chẳng thể gọi là chiêu số gì, đơn thuần là ỷ vào sức khỏe và nhanh nhẹn của bản thân thôi.

Rắc.

Một tiếng vỡ đanh gọn, còn hơn cả tiếng máy ảnh rơi xuống đất, Lưu Tân máu mũi hoe nhoét, xem ra bị cú đâm này làm gãy mũi rồi.

Đã ra tay rồi không có chuyện dừng lại nữa, Trần Thuật lại siết nắm đấm, nhè mặt Lưu Tân đấm.

Bốp!

Cú này làm hấn lão đảo lui lại mấy bước ngã chổng vó.

Hai tên đồng bọn kinh hoàng, không ngờ Trần Thuật dám ra tay đánh người, vội đeo máy ảnh lên cổ, nắm tay thủ thế, chuẩn bị ăn thua đủ với Trần Thuật.

- Bảo an ... Ở đây, ở đây, bắt lấy, bọn chúng xông vào phòng bệnh gây sự.

Trần Thuật vẫy tay gọi:

Hai tên phóng viên nghe vậy vội vàng quay đầu bỏ chạy, ai dè vừa quay lưng, mỗi tên bị thêm một phát ngã nhào ra ngoài.

Rầm!

Cửa phòng đóng lại, hai tên phóng viên mới biết là bị lừa, tức giận đá cửa phòng bệnh chửi bới, ai dè lát sau bảo an tới thật, nhìn cảnh này không cần nhiều lời, xông tới bẻ tay ấn cả ba xuống đất.

- Cô Không Khuê, tôi là đội trưởng bảo an đây.

Viên đội trưởng gõ cửa:

- Cô không sao chứ ạ, đám người gây rối ngoài này bị không chế rồi ạ.

Cửa phòng bệnh lần nữa mở ra.

Thì ra khi Trần Thuật và Tĩnh Tĩnh tranh chấp với ba tên phóng viên thì Không Nhược Khuê đã ấn chuông phục vụ khẩn cấp ở đầu giường, gọi người tới.

Nhân viên công tác cùng bác sĩ y tá làm việc trong tầng lầu này có ai không biết bệnh nhân phòng 903 là Không Nhược Khuê?

Vì thế vừa nghe báo có người xông vào phòng, cả phòng bảo an chân kinh, đích thân đội trưởng dẫn bốn người theo, đảm bảo an toàn cho Không Nhược Khuê.

- Tôi không sao.

Không Nhược Khuê mặt phủ sương giá, giọng nói gay gắt:

- Làm sao bọn họ xông vào được đây, chẳng lẽ bệnh viện không có biện pháp an toàn nào à?

- Cô Không Khuê, thực sự xin lỗi, chúng tôi vẫn chưa biết làm sao họ vào đây được, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng để trả lời cô.

Đội trưởng bảo an toát mồ hôi lạnh xin lỗi:

Cũng không phải chuyên môn bảo vệ Không Nhược Khuê, mà tòa nhà này vốn là khu vực giới hạn, không mở cửa với bên ngoài. Bệnh nhân ở đây đều là người có tiền có địa vị, hoặc thân phận miễn cảm, phải được phép của người bệnh thì người thăm hỏi mới được vào.

Đám phóng viên này có thể đột nhập vào đây chụp ảnh, chứng tỏ quản lý có sơ hở, chuyện này truyền đi, người tức giận không chỉ có Không Nhược Khuê.

Đám này vào được thì kẻ khác không phải cũng vào được à? Người ta bỏ bao nhiêu tiền để vào khu vực vip này là muốn yên tĩnh tĩnh dưỡng mà cũng không làm được hay sao?

Nghĩ tới cảnh Không Nhược Khuê nằm không di chuyển được bị một đám phóng viên vây quanh điên cuồng chụp ảnh, đội trưởng bảo an không rét mà run.

Sắc mặt Không Nhược Khuê không dễ coi hơn chút nào, nhớ lại mình mặc áo ngủ, đầu bù tóc rối bị người ta chụp ảnh, cô cắn chặt môi muốn xông ra đá bọn chúng vài cái.

” Bà đây chưa gội đầu, chưa trang điểm, chưa ăn mặc lộng lẫy, không có máy ảnh chuyên nghiệp, không có bộ lọc làm đẹp ... Vậy mà mấy thằng vương bát đản các người dám tùy tiện chụp ảnh bà à?”

“Nếu mà mấy bức ảnh tệ hại này phát lên mạng, sau này bà đây còn mặt mũi đi đâu nữa? Fan bà bỏ đi thì sao, bọn antifan nhảy vào chửi bới đi sao?”

Càng nghĩ Không Nhược Khuê càng muốn giết người.

- Buông tôi ra, buông tôi ra.

- Chúng tôi là phóng viên, chúng tôi có quyền phỏng vấn, các người không được ngăn cản.

- Các người không phải là cảnh sát, có quyền gì mà giữ chúng tôi.

Ba tên phóng viên bị ấn xuống đất vùng vẫy la hét, đám người này xem ra bình thường ngông nghênh quen rồi, căn bản không coi bảo an ra gì.

- Câm mồm, dù các người là ai cũng không có quyền tùy ý xông vào phòng bệnh, đây là chuyện phạm pháp.

Đội trưởng bảo an còn đang lo cái ghế dưới móng, phát tay:

- Đưa đi.

Mấy bảo an kéo ba tên phóng viên lên, ở chỗ này mà ầm ầm ra đó thì sao được.

Chương 162: Trần Thuật, chúng ta tư bên đi.

- Tôi bị gãy mũi rồi.

Lưu Tân thấy cái danh phóng viên không ăn thua nữa thì vật vờ ăn vạ:

- Mũi tôi bị chúng đánh vỡ rồi.

Hai tên phóng viên còn lại hiểu ra, cũng vội làm vẻ bệnh tật, ngoẹo đầu trợn mắt kêu:

- Tôi bị gãy lưng rồi, chính y đã gãy ...

- Ôi, ôi, tôi chóng mặt quá, tôi không đứng lên nổi ...

Ba kẻ vừa rồi còn hùng hồn quát tháo như mình là sứ giả tử do chính nghĩa, chớp mắt biến thành lưu manh vô lại.

Nói đúng hơn là lộ bản chất.

Dù thế nào bảo an kiêng kỵ, chẳng may chúng làm sao mà vu cho mình đánh đập có mà họa ra, không dám mạnh tay cưỡng chế, làm ba thằng lưu manh càng được thể.

Trần Thuật đỡ Tĩnh Tĩnh lên:

- Các anh xem đi, vừa rồi chúng xông vào phòng, đánh bị thương trợ lý của cô Khổng Khuê ...vẫn còn chảy máu đây này.

Tĩnh Tĩnh không quá ngốc, nghe thấy Trần Thuật nói tới mình lập tức khóc hết sức thương tâm, với lại nghĩ tới cái trán vỡ, càng khóc lớn ... Mặc dù cô không dựa vào dung mạo kiếm cơm, nhưng mà thứ vốn đã chẳng có bao nhiêu, giờ bị lấy đi mất, chẳng phải là càng thêm tuyệt vọng à?

Cô ăn bao nhiêu thức ăn mới có được bằng đầy máu, giờ lãng phí bao nhiêu như vậy, sau này phải ăn bao nhiêu bù lại được.

Càng nghĩ bi thương càng lớn, khóc như trời tan đất sụp, khóc thảm liệt vô cùng, khóc át luôn ba thăng lưu manh.

Khóc tới cả ba cùng chột dạ, đưa mắt nhìn nhau, tên nào cũng muốn chối bỏ liên quan.

Lúc này máu lên đầu không để ý, nhờ chẳng may vịn vào cái cớ này kiện bọn họ thì sao, nếu thương tích mà nặng một chút thì không cách nào ăn nói rồi.

Kể hiện nay là độ xem thương tích ai thảm hơn kẻ đó có lý, giống ô tô mà xô xe đạp vậy, xe đạp sai đường cơ mà người ta thương nặng hơn.

Thế là ba tên phóng viên ra sức gào lên như thi khóc khỏe, bảo an càng lúng túng.

Ai mà biết thương tích thật hay giả, trông cũng có vẻ thâm ... Chẳng may đụng chạm vào chúng có di chứng, lương bảo an nuôi sao nổi.

Trần Thuật thực sự căm ghét những kẻ vì đạt mục đích bất chấp thủ đoạn thế này, hoàn toàn không có giới hạn con người, hận nhận loại nam nhân gây họa xong sợ mình không giải quyết được hậu quả, lăn ra đất vật vã ăn vạ ... Thậm chí lợi dụng bảo an buông tay lăn vào phòng kêu gào rồi.

Bọn chúng là sỉ nhục của nam nhân, thứ cặn bã của nhân loại.

Lại lo Khổng Nhục Khuê nhìn thấy cảnh này mà lo lắng bực mình, ảnh hưởng quá trình khôi phục vết thương.

Trần Thuật lạnh giọng nói với đội trưởng bảo an:

- Anh định làm gì đây, để chúng cứ vậy la hét ở chỗ này à?

- Tôi ...

Đội trưởng bảo an chỉ tên ôm mũi la hét:

- Trông có vẻ thương thế nặng lắm, chúng tôi phải báo cáo lãnh đạo ...

- Anh báo cáo lãnh đạo tốn bao nhiêu thời gian? Lãnh đạo trả lời tốn bao nhiêu thời gian? Trong quá trình đó anh cứ để mặc ba kẻ lai lịch bất minh lẫn lộn trong phòng bệnh của cô Không Khuê thế à?

Trần Thuật chất vấn:

- Chúng tôi ...

Đội trưởng bảo an ú a ú ớ:

- Tôi cho các anh mấy kiến nghị, thứ nhất tầng này có bác sĩ y tá trực ban, lập tức gọi bọn họ tới kiểm tra xử lý ...

Trần Thuật biết tổ chất bảo an đa phần rất kém, làm cái nghề này là bắt đắc dĩ không thể làm gì khác, chả có tí đạo đức nghề nghiệp nào, thế nên cũng không có cái gì là ý thức trách nhiệm, lúc này tức giận quát mắng không giải quyết được vấn đề, nén giận xuống nói:

- Thứ hai, đợi có kết quả, điều tra rõ thân phận của chúng, làm rõ chúng lên vào phòng bệnh thế nào. Anh là đội trưởng bảo an, phải ngay lập tức nghĩ cách ứng phó, nếu không anh sẽ gánh hết trách nhiệm.

- Vâng vâng vâng ...

Đội trưởng bảo an sợ tới chỉ biết vâng dạ, rồi rút sai một bảo an đi gọi người:

- Còn không mau báo cáo lãnh đạo ...

- Đúng đúng ...

Đội trưởng bảo an vỗ đầu, chuyện đơn giản như vậy sao không nghĩ ra? Nếu vừa rồi trực tiếp gọi điện cho lãnh đạo, e là bị chửi cho thối mặt, vì làm nguôi giận của Không Nhược Khuê mà ném mình ra làm ma thế mạng.

Thực sự là sợ tới mù mịt cả đầu óc mất rồi.

Trần Thuật chỉ ba tên ăn vạ kia:

- Đưa chúng ra ngoài đi, đừng để chúng ở đây làm phiền cô Không Khuê tĩnh dưỡng.

Đội trưởng bảo an không do dự nữa, quát cấp dưới:

- Còn không mau kéo chúng đi.

- Ồi dời ời mũi của tôi, không xong rồi, tôi sắp chết rồi.

- Các người phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, tôi sẽ kiện bệnh viện của các người tôi sẽ khiến các người khuynh gia bại sản.

Ba tên vô lại bị kéo đi rồi, phòng yên tĩnh hẳn, Trần Thật đỡ dành Tĩnh Tĩnh:

- Tĩnh Tĩnh, không sao đâu, anh kiểm tra rồi, chỉ xước ít da thôi, băng bó chút là ổn.

Tĩnh Tĩnh gạt nước mắt:

- Thật chứ?

- Trăm phần trăm luôn.

Trần Thuật gạt đầu:

Lúc này một y tá xách hòm thuốc đi vào, Trần Thuật vẫy tay gọi tới xử lý vết thương trên trán Tĩnh Tĩnh, còn y đi tới bên Không Nhược Khuê, hỏi nhỏ:

- Cô không sao chứ?

Không Nhược Khuê bình tĩnh như không có bất kỳ chút vẻ tức giận nào, lạnh nhạt như chuyện xung quanh chẳng liên quan gì tới mình.

Cũng phải, Không Nhược Khuê mười mấy tuổi đã vào nghề, có lẽ sóng gió gì cũng qua rồi, chút chuyện nhỏ này với cô chắc không đáng kể?

Không Nhược Khuê ngồi dựa vào gối mềm, quần áo chất liệu nhẹ thân thể mạn diệu, đường cong nhấp nhô cảm dỗ, đôi mắt sâu thẳm như nhìn vào điểm không tồn tại ở hư vô, nói tựa mộng du:

- Trần Thuật, chúng ta tư bốn đi.

Hả? Tư bốn?

Không thể không nói anh bạn Trần Thuật tới cái thế giới này bao năm như vậy, chưa từng có ai đưa ra một yêu cầu ngang ngược vô lễ như vậy với y.

Nhưng mà y vui chết người.

Đương nhiên, niềm vui này phải dấu trong lòng, ngàn vạn lần không thể biểu hiện ra ngoài mặt.

Nếu không, Không Nhược Khuê lại cho rằng cô là người đầu tiên đưa ra loại yêu cầu này ... Dù đúng là thế thật.

Nhưng như thế thì tỏ ra rằng giá thị trường của Trần Thuật không tốt, không có ai cạnh tranh với Không Nhược Khuê, người mua duy nhất tất nhiên là muốn giảm giá, hoặc trả hàng ... Người khác đều không cần, bà đây cũng không cần.

Vì thế Trần Thuật làm ra cái vẻ chuyện này tôi gặp nhiều rồi, ung dung trấn định:

- Chuyện tư bốn có rất nhiều vấn đề phải suy nghĩ, ví như sự nghiệp của cô phải làm sao? Hiện giờ cô là đại minh tinh cực hot, sự nghiệp đang ở kỳ đỉnh cao. Cô sẵn lòng vì tôi mà

từ bỏ tất cả sao? Còn cả hợp đồng giữa cô và Đông Chính còn chưa hoàn thành, cho dù chủ tịch Lật của Đông Chính không gây phiền toái cho cô, nhưng rất nhiều quảng cáo cô đại diện, phim mới mà cô nhận diễn ... Những thứ đó cần cô hoàn thành chứ?

- Cho dù tất cả những thứ đó đều mặc kệ, chúng ta thực hiện một cuộc tư bốn nói đi là đi. Nhưng CMT có ở trên người cô không? Nếu như muốn cô muốn ra nước ngoài còn phải về lấy hộ chiếu theo ... Hơn nữa chân cô thế nào? Hiện giờ cô còn chưa đi được, chúng ta chạy trốn không dễ dàng vậy đâu.

Không Nhược Khuê vẻ mặt bị sốc nói:

- Tổng giám Trần, anh đang nghĩ cái gì thế?

- Tư bốn.

Trần Thuật đàn thối mặt hỏi lại:

- Không phải cô nói muốn tư bốn à?

- Tư bốn tôi nói là chúng ta len lén về nhà, tôi không muốn ở bệnh viện nữa.

Không Nhược Khuê lườm một cái rất bức tức:

- Anh nghĩ tôi muốn chạy đi đâu?

Chương 163+164+165: Nói đi là đi.

- Ha ha ha.

Chết rồi, chết rồi, bình tĩnh mày ơi, đừng hoảng, Trần Thuật cười dài một tràng lấp liếm:

- Bị tôi lừa rồi nhé.

- Cái gì?

- Vừa rồi có phải cô cho rằng tôi thực sự muốn tư bốn với cô không?

Trần Thuật mặt vênh vênh:

- Cô mơ hay thật.

Không Nhược Khuê nhìn cái tên chậm phát triển trước mặt, nụ cười của anh có thể giả hơn được nữa không?

- Có điều cô cũng đừng quá thất vọng, mọi người quen nhau chưa quá lâu. Giữa hai chúng ta còn thiếu chút thấu hiểu, nếu là dăm ba năm, cô lại đề xuất yêu cầu này với tôi, nói không chừng tôi kích động lên đồng ý rồi.

Trần Thuật lương thiện an ủi Không Nhược Khuê, thấy sắc mặt cô càng lúc càng không ổn, lo nói như thế tổn thương tự tôn và kiêu ngạo của cô, vội vàng di chuyển đề tài:

- Cô thực sự muốn về nhà à?

- Còn không muốn hay sao?

Không Nhược Khuê hậm hực:

- Nằm ở chỗ này cứ như con heo bị nhốt trong chuồng vậy. Người ta nhớ tới thì chạy đến xem, thuận tiện hút cho ít thức ăn, muốn từ chối cũng không được. Người ta tới tận nơi rồi, chẳng lẽ là nói đừng tới, anh về đi, tôi không muốn gặp anh?

- Còn cả đám phóng viên bắt lương vừa rồi càng khiến người ta kinh tởm, cứ như vậy ngang nhiên xông vào phòng chụp ảnh một cô gái mặc đồ ngủ đầu tóc bù xù, không cho người ta sửa soạn chút nào, đem bức ảnh xấu xí nhất của người ta phát ra ... Sau này người ta gõ tìm kiếm hai chữ “Không Nhược Khuê” liền thấy mấy bức ảnh xấu xí nhảy ra ... Có cô gái nào chịu nổi chuyện này?

Đám người đáng ghét kia thì Không Nhược Khuê còn có thể nhìn được, dù sao hành tẩu giang hồ bao năm, còn có chuyện gì chưa gặp? Cô sớm luyện tới một thân đao thương bất nhập, bách độc bất xâm.

Nhưng mà không đánh tiếng một câu liền đem ảnh của cô lên mạng, công khai với công chúng ... Đám đó phải băm vằm từng xẻo ngay.

Đây là hành vi Khổng đại tiểu thư theo đuổi vẻ đẹp hoàn mỹ tuyệt đối không thể chấp nhận.

- Thế về rồi thì không phải từ chối những người tới thăm cô à?

Cô gái này kỳ thật, Trần Thuật ngơ ngác hỏi:

- Tôi có thể nói, tôi không ở nhà, tôi đi chạy bộ ...

Khổng Nhược Khuê đường hoàng nói:

Này cô, cô có lý do nào ít sĩ nhục trí tuệ người khác hơn được không? Cơ mà nhìn gương mặt lạnh như nữ vương ngồi trên ngai vàng kia, Trần Thuật biết ý Khổng Nhược Khuê đã quyết, chỉ đành nói:

- Về cũng tốt có thể tránh loại chuyện này xảy ra lần nữa, chiếu cố cũng tiện hơn? Nhưng mà thay thuốc các thứ thì sao? Bác sĩ nói mỗi ngày tới kiểm tra tình hình phục hồi của cô một lần.

- Bác sĩ không phải nói rồi sao? Vết thương của tôi không nghiêm trọng lắm, chỗ bó bột rồi thì còn cần gì thay thuốc, chỉ cần khôi phục như bình thường là được. Còn chỗ bị xước sát trên đầu gối, dì Hai có thể thay thuốc cho tôi ... Hơn nữa tôi nằm ở đây, mỗi ngày đều gặp phải chuyện phiền lòng, ảnh hưởng tới thân thể phát triển lành mạnh lắm. Không bằng về, nằm ườn ra xem tv, ăn hoa quả, đó mới là phúc lợi mà người bệnh đáng được hưởng, phải không?

- Để tôi an bài.

Trần Thuật bị thuyết phục dễ dàng:

- Chỉ sợ phía chị Thiều.

Không Nhược Khuê có chút đau đầu, Vương Thiều có một chút ... Chính cô cũng chẳng biết phải nói thế nào nữa, tóm lại nếu mà biết cô muốn rời bệnh viện sẽ dùng trăm ngàn cách cản trở, sau đó báo lên cao tầng Đông Chính, sau đó toàn bộ cao tầng tới ngăn cản ... Nghĩ thôi đã rùng mình, vì thế cô nghiêm mặt nói:

- Chị Thiều do anh phụ trách xử lý.

- Vì sao?

Trần Thuật kêu thất thanh, trăm dâu đổ đầu tằm là vì sao:

- Chị Thiều vừa nợ anh một ân tình lớn, chẳng lẽ không phải chị ấy nên trả à?

- Nhưng mà tôi có thể để chị ấy trả ở phương diện khác.

Không Nhược Khuê chỉ chỉ vào mặt mình:

- Có chuyện gì quan trọng hơn tôi không?

Trần Thuật ngẫm nghĩ:

- Đúng là không có.

- Vậy thì bắt đầu hành động đi trong giám Trần.

Không Nhược Khuê hớn hờ ra lệnh:

Y tá đã giúp Tĩnh Tĩnh rửa vết thương, băng bó trán lại, xử lý hoàn tất nói:

- Chỉ bị rách một vết nhỏ, không cần phải khâu, không đáng ngại gì hết, chú ý giữ gìn vệ sinh, vài ngày là hồi.

- Không bị hủy dung mạo chứ?

Tĩnh Tĩnh lo lắng lắm:

- Sao thế được.

Y tá bị câu hỏi này làm vui vẻ:

- Đến cả xẹo cũng không có đâu.

- Vậy thì tôi yên tâm rồi.

Tĩnh Tĩnh thở phào nhẹ người, tiễn y tá ra cửa rồi quay lại tới bên giường:

- Khuê tử, chị không sao chứ?

- Chị ngồi đây thì làm sao được.

Không Nhược Khuê đưa tay sờ lên lớp bông gạc dày trên trán Tĩnh Tĩnh:

- Có còn đau không?

- Không đau, không đau chút nào hết, vừa rồi y tá có nói, vài ngày là lành, không để lại xẹo.

- Ủ, vậy thì em về nghỉ ngơi đi, mấy ngày tới không cần đi làm, đợi vết thương lành rồi hãy tới.

- Hả, không được.

Tĩnh Tĩnh cuống lên:

- Khuê tử, em về rồi vậy còn chị thì làm sao?

- Có tổng giám Trần ở đây, có chuyện gì được chứ?

Trần Thuật vỗ ngực đảm bảo:

- Đúng thế, có anh đây rồi, Tĩnh Tĩnh, em đừng lo.

- Khuê tử, em đứng về phía chị, bất kể chị làm gì em cũng ủng hộ.

Tĩnh Tĩnh không muốn đi:

- Cho dù chị và tổng giám Trần có muốn tư bốn, em cũng có thể xách hành lý thay hai người. Dù sao tổng giám Trần còn phải chăm sóc chị, thế nào cũng cần có người ở bên giúp đỡ mang vang chứ?

Trần Thuật và Không Nhược Khuê nhìn nhau, té ra vừa rồi bọn họ thì thầm với nhau đều rơi vào tai cô béo này rồi à?

Chuyện không thể chân trừ, Trần Thuật quyết đoán nói:

- Vậy tính cả em nữa.

Đối với người biết chuyện, trừ giết người bịt miệng thì còn cả cách mua chuộc họ thành người của mình.

Người khác trốn viện thì cứ vậy mà đi, nhưng Không Nhược Khuê thì có hơi phiền.

Vì thế Trần Thuật đi tìm y tá mượn một cái xe lăn, nói Không Nhược Khuê thấy ở trong phòng bí bách, muốn ra ngoài sân giải khuây.

Y tá tất nhiên là không nghi ngờ gì cả, lập tức ân cần đi lấy xe lăn, còn hỏi có cần họ đi theo không?

Trần Thuật nói là Không Nhược Khuê muốn tránh gây chú ý để từ chối, nếu bọn họ phái một hai y tá đi theo thì còn trốn thế nào được nữa?

Có xe lăn rồi, Trần Thuật trước tiên bế Không Nhược Khuê ngồi lên, lại giúp cô đi lấy mũ, kính mắt đeo vào, thế vẫn lo bị người ta nhận ra, lại lấy cái chăn đắp lên người, trùm kín cái chân bó bột. Như thế chỉ cần cô co người trên xe lăn, không ai có thể dựa vào dấu hiệu nào nhận ra được nữa, giả vờ như đang nằm ngủ.

Trần Thuật nhớ tới cô gái kia ở nước Mỹ, vì né tránh đám chó săn theo dõi, thường bảo vệ sĩ cho mình vào va ly hành lý lớn đóng gói đem đi, cách này kết sức tuyệt vời, tiếc là Không Nhược Khuê bị bó bột, nếu không y cũng thử.

(*) Taylor Swift

Cẩn thận phái Tinh Tinh ra ngoài ngó nghiêng trước, đợi lúc vắng vẻ nhất Trần Thuật mới đẩy Không Nhược Khuê đi,

dọc đường cũng gặp một vài bác sĩ y tá, họ chỉ tò mò nhìn một cái, không ngăn cản.

Ba người rời thang không gặp vấn đề gì, ra cổng còn chào hỏi bảo an, nói vài câu thiếu dinh dưỡng như thời tiết đẹp, sau đó vào vườn hoa.

Khó khăn bọn họ cần khắc phục bây giờ là làm sao tránh được đám phóng viên rình rập ở cửa, an toàn tới được xe ở bãi.

- Phải nghĩ cách thu hút sự chú ý của họ.

Trần Thuật vừa quan sát tình hình vừa cúi đầu xuống nói nhỏ:

- Hay là cô gọi điện cho Bạch Khởi Nguyên một cái, bảo hắn tới bệnh viện một chuyến?

Chương 164: Nợ một ân tình lớn.

Khổng Nhược Khuê muốn đập Trần Thuật một cái, tên này thực sự quá xấu xa, không thích người ta cũng đừng lợi dụng vô sỉ như thế chứ, nói thế nào thì Bạch Khởi Nguyên cũng là tiền bối mà cô rất tôn trọng.

- Không phải vì hết cách sao?

Trần Thuật giải thích:

- Tôi cũng muốn thu hút sự chú ý của họ lắm chứ, nhưng tôi ra ra vào vào mấy lần rồi, bọn họ chẳng ai chú ý.

- Sao thế, anh muốn nổi tiếng như vậy à?

Khổng Nhược Khuê hí mắt nhìn Trần Thuật:

- Hay là chúng ta làm chút scandal?

- Không chơi.

Trần Thuật từ chối:

- Cho dù hai chúng ta có scandal, người ta cũng chỉ nói, Không Khuê và nam nhân thần bí yêu đương ... Ngay cả cái tên cũng không có, quá tôn thương tự tôn lắm.

- Hừm, anh có biết bao nhiêu người muốn có scandal tình ái với bản tiểu thư không hả?

Không Nhược Khuê kiêu ngạo héch cái cằm nhỏ lên:

- Đúng thế, mỗi ngày tôi rảnh rỗi xem chuyên mục giải trí, đọc tin đủ loại scandal của giới nghệ sĩ các cô, thú vị lắm. Cảm giác cuộc sống phong phú hơn rất nhiều.

Không Nhược Khuê không còn gì để nói với con người này nữa rồi.

Trần Thuật đẩy cô đi loanh quanh vài vòng, nơi này có tường cao bao bọc, lại có hàng cây rậm rạp, đài phun nước, không khí khá dễ chịu, không ít bệnh nhân ra ngoài thoáng khí, có cả người gần như băng bó toàn thân, đeo bình truyền dịch, vì thế hai người họ chẳng gây ra chút chú ý nào:

- Tôi ra phía trước, tìm cơ hội thu hút sự chú ý của phóng viên.

Rồi dặn Tĩnh Tĩnh mang bình nước theo sau:

- Có cơ hội em đưa Khuê tở tới bãi đỗ xe, biết không?

- Trong giám Trần yên tâm, em sẽ làm tốt.

Tĩnh Tĩnh đảm bảo:

- Anh có cách gì?

Không Nhược Khuê tò mò hỏi:

- Cùng lắm thì tôi chạy khóa thân, chỉ cần có thể giúp cô Không Khuê rời khỏi nơi này, chút hi sinh có là gì?

Trần Thuật nói xong bỏ lại hai cô gái sừng sờ, tới trước mặt đám phóng viên canh ở cửa, quả nhiên là y như người vô hình

vậy, không ai thêm liếc mắt một cái.

Thật là khinh người quá lắm, đợi tôi nổi tiếng không thêm để ý các người, không lâu nữa đâu, đợi phim *Chàng cơ trưởng* lên sóng, các người sẽ biết tôi lợi hại thế nào.

Hôm nay các người lừa tôi, sau này cho các người chạy gãy chân chó.

Đúng lúc này Trần Thuật nhìn thấy một cô gái đeo kính râm, đội mũ rộng vành đi nhanh về phía này, hai mắt tức thì sáng lên, nụ cười trên môi muốn gian bao nhiêu liền có bấy nhiêu, cao hứng đi tới:

- Cô Tô Âm, không ngờ lại gặp được cô ở đây.

Uỳnh!

Khắc nào ném quả lựu đạn giữa đám đông, đám phóng viên điên cuồng tức thì, rối rít giong máy quay ùn ùn kéo tới.

- Cô Tô Âm, cô Tô Âm ...

Tô Âm kỳ thực không muốn tới chút nào.

Vừa mới rồi còn tranh nhau vị trí nhất tỷ của *Đông Chính*, bị *Khổng Nhược Khuê* chơi cho một vố, tiếp nhận cái kịch bản người ta không muốn diễn xuất chưa nói, đã thế còn mắc nợ ân tình lớn.

Dù sao trong mắt tất cả mọi người, cô có được kịch bản này nhờ *Khổng Nhược Khuê* rộng lượng nhường cho.

Giờ cả công ty đều nghĩ thế rồi, cho nên cô không thể không tới.

Nếu không có những kẻ thích đặt điều sau lưng người ta sẽ nói thế này, *Khuê tỷ* bị thương nằm viện mà cô ta không thêm tới thăm, đúng là bị chó tha mất lương tâm rồi, sau này tốt với ai thì tốt, đừng tốt với Tô Âm ...

Chắc chắn luôn, không phải là cô nghĩ nhiều đâu, lời người đáng sợ lắm.

Vì thế Tô Âm bỏ quản lý và trợ lý, quyết định âm thầm tới thăm Không Nhược Khuê.

Sau một phen hóa trang, Tô Âm đứng trước gương cho rằng, ngay cả mẹ ruột mình cũng chẳng nhận ra được, nên yên tâm lái xe tới bệnh viện.

Ai mà ngờ bị người ta nhận ra, thậm chí còn chưa gặp được Không Nhược Khuê đã bị bại lộ.

Đã thế còn bị người ta réo tên giữa chỗ đông người nữa chứ.

Nhìn Trần Thuật mặt mày tươi cười đi nhanh tới, Tô Tâm kích động muốn bóp tròn cái miệng của y.

“Anh đã bao giờ nhiệt tình với tôi như thế chưa hả? Hôm họp cao tầng anh còn làm như chúng ta có mối thù sinh tử ấy ...”

Tô Âm gào thét trong lòng, nhưng hiện giờ không phải lúc cho cô nghĩ nhiều rồi, đám phóng viên kéo ủa tới trước mặt, bao vây kín mít.

- Cô Tô Âm, xin hỏi có phải cô tới thăm cô Không Nhược Khuê không? Không biết thương thế của cô Không Nhược Khuê ra sao rồi, có thể tiết lộ cho chúng tôi biết một chút không?

Người hỏi câu này có lương tâm một chút:

- Nghe đồn quan hệ giữa cô và cô Không Nhược Khuê bất hòa, tranh giành vị trí nhất tỷ ở Đông Chính ... Cô thấy sức ảnh hưởng của cô và cô Không Nhược Khuê ai hơn?

Kẻ này là loại bất lương chỉ ưa thêu dệt thị phi, rất nhiều người trong giới giải trí vốn chẳng thù oán gì, nhưng suốt ngày

bị đám phóng viên lấy ra so sánh với nhau mà đâm chướng mắt với nhau:

- Cô Tô Âm, tác phẩm mới của cô là gì, tôi là fan của cô

....

Đừng bao giờ tin thằng cha này, hắn là fan của cả thế giới:

Tô Âm giờ muốn vào cũng không vào được, muốn đi cũng không xong, đành phải ứng phó với đám phóng viên này trước mới được.

Lòng hồi hận không đưa trợ lý theo, trùng mắt với Trần Thuật, vì xưa nay cô xây dựng hình tượng hoạt bát thân thiện dễ thương, đành mỉm cười trả lời:

- Chị Không Khuê là tiền bối của tôi, cũng là bạn của tôi, tình cảm của chúng tôi xưa nay rất tốt, không có chuyện tranh giành gì hết. Chúng tôi có định vị khác nhau, mỗi người có theo đuổi khác nhau.

- Tác phẩm mới của tôi là Chàng cơ trưởng, là câu chuyện một nhóm những người trẻ tuổi nhiệt huyết hiến thân sự nghiệp, giờ tôi xin giới thiệu cho mọi người vị biên kịch thiên tài của bộ kịch bản này ...

Bề ngoài tiểu loli, bên trong tiểu ma nữ, Tô Âm đâu phải người dễ trêu chọc vào, thoáng cái biến đây thành buổi họp báo riêng, thuận tiện quảng cáo cho bộ phim đang chuẩn bị, còn chơi lại Trần Thuật ...

Thế nhưng khi cánh tay nhỏ nhắn chìa về phía Trần Thuật thì phát hiện cái tên vừa rồi còn niềm nở cười với mình giờ biến mất vào không khí rồi.

Đám phóng viên quay đầu nhìn theo, thấy ai đâu, thế là lại nhao nhao:

- Cô Tô Âm, cô Tô Âm, vị biên kịch thiên tài cô vừa nói đâu rồi?

“Làm sao tôi biết y ở đâu, vừa rồi rõ ràng còn đứng đó, ai mà biết y biến đi đâu, tên khốn kiếp vương bát đản, đừng để rơi vào tay bà nhé.” Trong lòng có nguyên con dã thú, à không con bạo long đang muốn phá hủy thế giới, bề ngoài Tô Âm vẫn cười đáng yêu:

- Trước tiên phải bảo mật đã, đợi tới cuộc họp báo, tôi nhất định sẽ mời vị biên kịch đó tới gặp mọi người. Được rồi, hôm nay tới đây thôi, mong mọi người thông cảm, tôi phải vào thăm chị Không Khuê đã, chúng ta gặp lại sau.

Lúc này đã có bảo an tới giải vây, sau đó Tô Âm được y tá dẫn tới phòng bệnh của Không Nhược Khuê, chỉ là tới nơi mới phát hiện phòng trống không, chẳng một bóng người.

Tô Âm ngạc nhiên hỏi y tá:

- Không Khuê đâu rồi?

Y tá không biết, gọi một người bạn tới hỏi, người trả lời:

- Cô Không Khuê nói ở trong phòng buồn chán nên trợ lý đẩy ra sân sau hóng gió.

Cô y tá ban đầu nhận ra:

- Á, sao đồ đạc của cô Không Khuê không thấy đâu nữa?

- Hay là cô ấy xuất viện rồi?

- Không có chuyện đó, không qua chỗ chúng ta làm sao có giấy xuất viện ...

Tô Âm nghe hai cô y tá tranh luận sực nhớ tới hành động khác thường vừa rồi của Trần Thuật, chớp mắt hiểu ra điều gì, nghiêng răng nghiêng lợi rít lên trong lòng:

- Trần Thật, tôi giết anh ...

.....

Quay lại thời điểm Tô Âm đang bị phóng viên bao vây, Trần Thuật chạy về thấy ngay Tĩnh Tĩnh đẩy Không Nhược Khuê đi qua đi lại tìm cơ hội, nói gấp;

- Đi thôi, Tô Âm tới rồi.

Tĩnh Tĩnh đi trước lấy thân hình phốp pháp của mình làm lá chắn, Trần Thuật đẩy Không Nhược Khuê thuận lợi tới bãi đỗ xe, bế cô lên chiếc Mercedes lấy của Thang Đại Hải, nhanh nhẹn gấp xe đẩy cho vào cốp.

Xe lập tức lăn bánh rời bệnh viện.

Không Nhược Khuê ngồi ở hàng ghế sau, nhìn xe đi ra đường:

- Vừa rồi người bị phóng viên bao vây là Tô Âm à?

- Đúng thế.

Trần Thuật cười rất khoái trá, đúng là lạy ông tôi ở bụi này, thực ra y không nhìn ra được là Tô Âm, nhưng mà cái cách ăn mặc kín mít như sợ người ta phát hiện ấy thì y quá quen rồi, kiểu của mình tinh ra đường, lại kết hợp với vóc dáng rất đặc trưng kia, suy đoán một chút Trần Thuật dám khẳng định tới sáu phần là Tô Âm, chẳng may không phải cũng có sao đâu, thế mà đúng thật:

- Không có cô ấy làm sao chúng ta đi được.

- Ai lại lợi dụng người ta như thế?

Không Nhược Khuê dở khóc dở cười:

- Sao lại nói là lợi dụng, gặp người quen thân thiết chào một tiếng thôi .. Nếu mà tôi thấy cô ấy lại lờ đi, cô ấy càng giận.

Trần Thuật đường hoàng bao biện:

- Đúng là thà tin lời ma quỷ chứ đừng tin miệng nam nhân.

Không Nhượng Khuê cảm thán:

- Cô nói thế quá đáng rồi, cô có thể không tin tôi, nhưng không thể vơ đũa cả nắm nam nhân toàn thiên hạ chứ. Mặc dù tôi đáng tin hơn họ nhiều.

Không Nhượng Khuê cười mà không nói, nếu ngay cả anh mà tôi cũng không tin, sao có thể tin nam nhân khác.

Không phải giờ cao điểm, xe đi đường rất thuận lợi, có chút cảm giác như chim sổ lồng, thậm chí còn hứng thú đi vài vòng rồi mới tới tiểu khu nhà Không Nhượng Khuê, tới cổng tiểu khu thì bị bị bảo an chặn lại, Không Nhượng Khuê hạ cửa sổ xuống vẫy tay, thế là được đi qua.

Cái mặt Không Nhượng Khuê còn giá trị hơn cả giấy thông hành.

Lại lần nữa lấy xe ra, Trần Thuật bế cô xuống, bế đi bế lại mấy lần thành quen rồi, chẳng ai ngại ngùng gì nữa, nếu không phải sợ người ta thấy, Trần Thuật bế cô lên nhà, ai bảo bế cô hưởng thụ như thế.

Cửa nhà vừa mở ra, Dì Hai đã đau lòng kêu liên hồi:

- Bị thương nặng thế này cơ à, dì muốn tới thăm cháu không cho, muốn mang canh cũng không chịu .. Úi dà, làm sao thế chứ, nhìn đi, gầy thành cái gì rồi.

Không Nhượng Khuê coi dì Hai như người thân, nói chuyện tùy ý thân thiết:

- Cháu gầy chỗ nào chứ, chỉ năm hai ngày thôi mà đã cảm giác mặt tròn hơn nhiều.

- Mặt cô sao có thể gọi là tròn, mặt này mà tròn, vậy mặt Thang Đại Hải thành cái bánh rồi à?

Trần Thuật thấy Không Nhược Khuê nên thêm chút thịt nữa mới đúng, người thịt thịt ôm mới thích:

Phi phi, thứ phi lễ chớ nhìn, thứ phi lễ chớ nghĩ.

Không Nhược Khuê chỉ Trần Thuật:

- Đây là Trần Thuật, tới nhà chúng ta một lần, Dì Hai còn nhớ không?

- Nhớ chứ, không phải thằng cháu ngốc nhà dì à?

Dì Hai cười híp mắt:

- Người trẻ tuổi uống ít rượu thôi, lần trước cậu uống nhiều nôn cả lên ...

- Dì Hai, chào dì ạ, lâu lắm rồi không gặp dì.

Trần Thuật vội vàng chào hỏi cắt ngang, sợ Dì Hai lại lần nữa kể chuyện tắm rửa giúp y ra, lúc đó còn chưa quen thuộc Không Nhược Khuê, cứ nghĩ là cả đời không gặp lại nữa:

Ai ngờ trái đất tròn, địa cầu quá bé, quan hệ giữa y và Không Nhược Khuê mỗi ngày một gần gũi như vậy, thế là lại phải đối diện với Dì Hai.

- Úi da, nhìn kia, đứa cháu ngốc của tôi đỏ mặt rồi, xấu hổ kìa ...

Dì Hai chỉ Trần Thuật cười lớn:

Tĩnh Tĩnh sớm quen dì Hai rồi, tay sách sách mang đặt hành lý xuống, nghe thấy tiếng chuông điện thoại, lục lọi một hồi lấy di động ra:

- Khuê tử, điện thoại của chị.

Không Nhược Khuê nhận lấy di động, lắc lắc màn hình trước mặt Trần Thuật:

- Điện thoại của Tô Âm đây.

Oan gia, lại cũng là một người mà Trần Thuật không nghĩ có cơ hội tiếp xúc lần thứ hai, vậy mà ông trời cứ trêu ngươi, chỉ biết cười khỏ, chắc là lên phòng không thấy, gọi điện hỏi tội đây, ai mà muốn đắc tội với người khác, huống hồ cô loli đó cũng ghê lắm.

- Tôi nói là bị anh bắt cóc.

Không Nhược Khuê cười trên đau khổ của người khác, nhận điện thoại:

- Tiểu Âm à?

- Chị Tiểu Khuê, chị ở đâu thế?

- Chị vừa mới về nhà, sao thế, có chuyện gì vậy?

Không Nhược khuê rất ngây thơ vô tội:

- Em vừa mới tới bệnh viện thăm chị, kết quả là không tìm thấy chị đâu, lo chị xảy ra chuyện gì, gọi điện tới hỏi ..

Không Nhược Khuê cố ý bật loa ngoài cho Trần Thuật nghe, trách:

- Hả, em tới bệnh viện à, sao trước khi tới không báo với chị một tiếng? Sớm biết thế chị ở lại chờ em, chị vừa mới về nhà xong.

Có lẽ vì Không Nhược Khuê biểu diễn quá tự nhiên, cho nên Tô Âm đâm ra không chắc lắm nữa:

- Trần Thuật không nói cho chị à?

- Nói cho chị cái gì?

Không Nhược Khuê lè lưỡi với Trần Thuật, giọng ra vẻ hoang mang:

- Em tới bệnh viện thì nhìn thấy anh ta, anh ta còn chào hỏi em.

Tâm tình Tô Âm rõ ràng là không ổn định cho lắm:

- Anh ấy chẳng nói gì cả, con người đó thật đúng là ...

Không Nhược Khuê hoàn toàn hóa thân thành thỏ con vô tội, đến Trần Thuật còn chẳng phân biệt nổi thật giả:

- Chị Tiểu Khuê không sao thì tốt rồi, em tranh thủ lúc không có lịch trình, tới bệnh viện thăm chị, không ngờ không gặp được.

Giọng Tô Âm biến thành phong cách ngọt ngào nũng nịu chiêu bài:

- Chị Tiểu Khuê nghỉ ngơi cho khỏe nhé, đợi em rảnh lại tới thăm chị.

- Được, chị ở nhà đợi em tới uống trà. Em chú ý sức khỏe đừng làm việc quá sức.

- Vâng, em không quấy rầy chị nữa.

- Ừ gặp lại.

- Phải rồi, tổng giám Trần có ở bên cạnh chị không?

Tô Âm đột ngột hỏi:

Không Nhược Khuê ngược mắt lên nhìn Trần Thuật, ưu nhã đáp:

- Có, tổng giám Trần đưa chị về à?

- Chị Tiểu Khuê thay em hỏi thăm tổng giám Trần nhé.

Tô Âm cười hì hì:

- Nói là em nợ anh ấy một ân tình cực lớn đấy.

Giọng giòn tan thơ ngây, nhưng Trần Thuật nghe ra sát khí ngập ngụa trong đó, cô gái này liệu có hận mình không? Kệ, dù sao mình có chân to mà, sợ gì.

- Thế à? Chị nhất định giúp em chuyển lời.

Không Nhược Khuê ung dung ứng phó:

Cúp điện thoại rồi quay sang Trần Thuật:

- Xem ra anh và Tô Âm quan hệ không tệ nhỉ? Cô ấy nhờ tôi hỏi thăm anh đấy.

- Làm gì tốt bằng hai người, chị chị em em đến ngọt ngào, lại còn hẹn cùng uống trà, nếu không phải tôi tận mắt nhìn thấy, còn thực sự tưởng hai người là chị em thân thiết trong khuê phòng kia.

Trần Thuật phản kích, cô cũng đâu ra gì mà trách tôi:

- Tình nghĩa giữa nữ nhân với nhau mà không nói xấu nhau sau lưng thì cũng coi như là chị em thân thiết rồi.

Không Nhược Khuê bộ dạng anh thì biết gì về nữ nhân:

- Anh đã bao giờ thấy tôi nói xấu Tô Âm chưa?

- Có vẻ chưa

- Tôi biết cô ấy nhất định nói xấu tôi trước mặt anh đúng không?

- Cái này hình như đúng ..

- Tôi chân thành với người ta, nhưng người ta lại làm tôi thương tâm.

Trần Thuật hết lý lẽ, nữ nhân đầu đá nhau chẳng thua kém gì nam nhân giờ nắm đấm nói chuyện.

Điện thoại Không Nhược Khuê lại reo.

Không Nhược Khuê vừa nhìn số một cái nhét ngay vào tay Trần Thuật cứ như là ném đi củ khoai nóng:

- Anh giải quyết đi.

Chương 166+167: Tôi giúp cô báo thù rửa hận.

Khổng Nhược Khuê ném cục nợ đi rồi nhận lấy cốc nước Tĩnh Tĩnh đưa cho, phồng má uống thoải mái, về nhà rồi, không ngại uống nhiều nước nữa, nghĩ tới uống nước lại lờm Trần Thuật, mất mặt quá mà.

Trần Thuật nhìn hai chữ “Vương Thiều” liền biết lại thêm một người nữa hỏi tội đây, ngẫm nghĩ một lúc nhận máy, không đợi cho bên kia kịp nói gì liền tiên hạ thủ vi cường gấp nói:

- Chị Thiều, chị cũng biết chuyện kia rồi à?
- Tiểu Khuê ... Hả, chuyện gì thế?

Vương Thiều thấy giọng nói Trần Thuật đầy vẻ cấp bách thì nuốt lời muốn nói lại, không ngờ người nhận điện thoại là Trần Thuật:

- Một đám phóng viên khôn kiếp xông vào phòng bệnh của Khổng Khuê chụp ảnh bừa bãi, tôi hết sức ngăn cản bọn chúng không được, bọn chúng còn ra tay đánh Tĩnh Tĩnh bị thương ...

Trần Thuật có vẻ chưa hết bức xúc:

- Trán Tĩnh Tĩnh bị rách một vết lớn, phải băng bó, tôi cũng bị thương ... Chúng tôi bị thương thì không sao, nhưng Khổng Khuê vốn đã bó bột ngồi đó rồi, chẳng may có chuyện gì thì thế nào?

- Tôi đã trao đổi với bên bảo an rồi, có điều bọn họ chưa xác định được đám phóng viên kia lên vào thế nào. Nếu đã có ba kẻ vào được thì thế nào cũng còn những kẻ khác đang rình mò ở đó, ở bệnh viện không còn an toàn nữa, không còn cách nào khác tôi đành đưa Không Khuê về.

Không Nhượng Khuê làm động tác hất nước, đúng là giỏi đóng kịch, vậy mà vừa rồi còn mặt mũi nói mình.

Vương Thiệu phía bên kia thở phào, sau đó tức giận:

- Tổng giám Trần, anh làm đúng lắm, xử lý kịp thời quyết đoán. Tôi nhận được điện thoại phía bệnh viện, nói không thấy Tiểu Khuê đâu nữa, làm tôi chết khiếp, không ngờ rằng lại có chuyện như vậy. Đám người bệnh viện này làm ăn kiêu gì thế, chúng ta rõ ràng đã ở phòng vip rồi, bọn họ không bảo vệ nổi bệnh nhân, xảy ra vấn đề, ai chịu trách nhiệm?

- Đúng vậy.

Trần Thuật giờ dấu diệu victory với Không Nhượng Khuê, biểu thị qua ả thành công:

- Vì an toàn của Không Khuê, tôi đành bí mật đưa cô ấy về nhà. Có điều còn chưa làm thủ tục ở bệnh viện chưa làm, khả năng phải phiền bên chị Thiệu xử lý. Còn nữa, tôi và mấy tên phóng viên xảy ra xung đột, bọn chúng vờ bị thương, đang kiểm tra ở bệnh viện.

- Chuyện này cứ để tôi xử lý.

Vương Thiệu đâu phải vừa, đằng đằng sát khí nói:

- Đám người đó làm sao vô pháp vô thiên như vậy, không cho chúng thấy chút lợi hại, chúng nghĩ chúng ta dễ bắt nạt.

- Vậy phải làm phiền chị Thiệu rồi.

- Khách khí cái gì, chuyện này vốn thuộc phạm trù công tác của tôi, lại phải để tổng giám Trần gánh vác nhiều như thế ....

Tôi lại nợ anh một ân tình lớn.

Lại thêm người nữa “nợ ân tình” mình, Trần Thuật có giật mình đâm ra nghe mà hoảng, vội nói:

- Chị Thiều nói thế thì coi tôi là người ngoài quá rồi, chúng ta đều vì Không Khuê mà phục vụ:

- Vậy tôi không khách khí nữa, để tôi xử lý chuyện bên kia, bảo Tiểu Khuê yên tâm tĩnh dưỡng, tôi sẽ tới thăm cô ấy sau.

Trần Thuật cúp điện thoại xong cũng nhẹ người, trả điện thoại nói:

- Tiếp theo cô có thể yên tâm nghỉ ngơi ở nhà rồi, không cần lo có người quấy nhiễu nữa. Thủ tục xuất viện và ba tên phóng viên có chị Thiều xử lý, Tĩnh Tĩnh, ở đây giao cho em đây.

- Anh định làm gì?

Không Nhược Khuê thấy Trần Thuật chuẩn bị đi thì hỏi:

- Tôi giúp cô báo thù rửa hận.

Trần Thuật cười lạnh, bất kể sau lưng là đám người nào thì chúng cũng chọn nhầm người mà ức hiếp rồi, :

.....

Truyền thông Hoa Mỹ.

Lăng Thân đi chiếc giày da Bottega Veneta giá ngàn USD, nhưng lại thấy chân như nặng ngàn cân, mỗi bước đi đều hết sức gian nan. Chiếc túi xách Chanel mới tinh cũng chẳng làm cô rục rở hơn, ngược lại càng khiến cô như có gai sau lưng. Mỗi người mỉm cười chào hỏi cô, cô đều cảm giác ản sau đó là sự chế nhạo.

Đúng thế, cô luôn cảm giác tất cả mọi người ở truyền thông Hoa Mỹ đều đang cười nhạo mình.

Vì sao cô lại có cảm giác đó?

Có người lựa chọn ái tình, có người lựa chọn cuộc sống, cô chẳng qua chỉ chọn thứ phía sau thôi, lựa chọn của cô chẳng phải giống rất nhiều cô gái sao ... Có vấn đề gì chứ?

Cô luôn nói, mình không sai.

Nhưng vì sao mà lòng lại nặng trĩu như vậy?

Có phải vì sau khi chia tay Trần Thuật không hề tiêu cực sa sút như cô nghĩ? Vì gần đây Trần Thuật có một loạt biểu hiện hơn người? Vì mà người cô cho rằng quá bảo thủ cố chấp khó có thành tựu lớn lại tiến bộ thần tốc ư?

Không, cô chưa từng đánh giá thấp năng lực của Trần Thuật, nhưng thế thì sao nào, chẳng phải có vô vàn người được coi là ưu tú, kiệt xuất rồi cuộc vẫn thất bại đấy sao? Cuộc đời bầy bất trắc, ai có thể đảm bảo một người có tài hoa thì sẽ thành công? Trần Thuật có phần đầu 20 năm dù thuận buồm xuôi gió cũng chưa chắc được như Vương Tín bây giờ.

Vậy lựa chọn của cô đâu phải sai.

Rốt cuộc là vì cái gì?

Lăng Thần nghĩ suốt một đêm cũng không làm rõ được.

Hiện giờ chức vụ của Lăng Thần vẫn là thư ý của Vương Tín, kỳ thực cô tương đương với một nửa trợ lý của hắn. Vương Tín đưa ý kiến giúp cô điều chỉnh công tác nhẹ nhàng hơn, hoặc là điều tới bộ phận khác làm người phụ trách.

Nhưng nhân tuyển thư ký cũng không phải là dễ chọn như thế, thử vài người rồi, làm việc đều không như ý. Huống hồ Lăng Thần có nỗi sợ mơ hồ, nếu cô gái khác ở gần Vương Tín như thế, lỡ chẳng may ....

Như cô luôn an ủi mình, rất nhiều cô gái làm thế mà.

Lăng Thần tự tin cả về dung mạo lẫn khả năng của bản thân, nhưng cô biết cẩn thận không hề thừa.

Khi ở bên cạnh Trần Thuật, cô không hề có lo lắng này, Lăng Thần sự tĩnh, đúng thế, vì cô đánh mất cảm giác an toàn rồi, cho nên mới dễ hoài nghi, mới bất an như thế.

Tới cửa gian thư ký, xua đi tâm tư hỗn loạn, Lăng Thần đi vào, còn chưa kịp rót cho mình một cốc cà phê nghỉ ngơi một chút thì Vương Tín mặc vest xám tro phong độ lịch lãm đi nhanh vào.

Wang Xin chỉ nói một câu:

- Tôi văn phòng anh một chuyến.

Lăng Thần đặt túi xách xuống, theo Vương Tín vào văn phòng.

Wang Xin chỉ ghé sofa đối diện:

- Ngồi đi.

Lăng Thần ngồi xuống đối diện với Vương Tín, cho dù hai người có tầng quan hệ kia, ở công ty, cô vẫn giữ đúng vai trò của mình:

- Tổng giám đốc Vương, có chuyện gì sao?

Wang Xin nhìn Lăng Thần ngồi trên ghế sofa, mũi dày cao gót da đen khế khép lại, áo sơ mi dài tay ôm vừa vặn, mái tóc vấn cao đoan trang thực nhã, nhưng thân hình phía dưới áo vẫn biểu lộ ra đường cong gợi cảm không thể che giấu.

Ở góc độ của Vương Tín nhìn qua khe cổ áo, hai bầu vú tuyết trắng muốt được chiếc áo lót nâng đỡ ép thành khe vú sâu, màu đen của chiếc áo lót chỉ càng làm nổi bật làn da trắng mê người, gợi lên suy tưởng miên man.

Mặc dù hai người sớm xác lập quan hệ, song Lăng Thần không vì vậy mà sinh kiêu ngạo, thậm chí còn miệt mài làm việc hơn trước, Vương Tín rất hài lòng:

- Câu này anh hỏi em mới đúng, sao anh cứ cảm thấy em có chút bất an, có chuyện gì sao?

- Không ạ.

Lăng Thần nhoẽn miệng cười:

- Chắc là vì đến tháng cho nên người không khỏe.

- Vậy em còn đi làm làm gì?

Vương Tín trách:

- Mau về nghỉ ngơi đi, anh sẽ sai người đưa thuốc đến cho em.

- Không cần đâu ạ.

Lăng Thần từ chối:

- Nếu em đã tới rồi phải xử lý hết công tác đã, với lại bụng không đau, chỉ là có chút sợ lạnh thôi.

- Ủ, tùy em vậy, anh chỉ muốn hỏi cuộc gặp gỡ với Miya hôm qua thế nào, anh gửi tin nhắn cho em, em không trả lời, gọi điện em cũng không nghe máy ... Anh lo chuyện không được thuận lợi.

Chương 167: Còn chưa quên được hay sao?

Biết rằng Vương Tín không thể không hỏi tới chuyện cuộc gặp gỡ giữa mình và Miya hôm qua, người Lăng Thần vẫn cứng lại một chút,

- Em và Miya trò chuyện rất tốt. Cô ấy thay mặt ông Franco biểu đạt sự áy náy với Hoa Mỹ chúng ta, nói rằng, xảy ra chuyện như thế, Franco rất xin lỗi. Em cũng chuyển lời của

anh cho cô ấy, đồng thời hoan nghênh ông Franco tới Hoa Thành làm khách.

- Xưa nay em làm việc, anh rất yên tâm.

Vương Thân đưa tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lăng Thần, quả nhiên thấy tay cô lạnh giá:

- Lạnh quá rồi, không được, em về nghỉ đi, có chuyện gì để đảm thư ký Thái xử lý, em còn khách khí với anh nữa à?

Lăng Thần thấy trạng thái của mình bây giờ xử lý công việc e có sai sót, khiến Vương Tín nhìn ra manh mối gì, gật đầu:

- Vâng, lát nữa em về.

- Thế Miya có nói với em chuyện xảy ra ở bệnh viện không? Rốt cuộc là vì sao ông Franco lại thay đổi chủ ý?

Vương Tín rất quan tâm tới chuyện này, điều này liên quan tới cách suy nghĩ khi theo học ở phương Tây, nếu đối thủ có người tài, nhất định phải trả giá cao để moi về phía bên mình:

Hiện giờ Vương Tín mới chỉ tiếp quản mảng nghiệp vụ phim ảnh, truyền thông Hoa Mỹ chính là lửa thử vàng, nếu hần biểu hiện xuất sắc, đợi cha hần hoàn toàn lui về, hần sẽ thuận lợi tiếp nhận toàn bộ tập đoàn Hoa Mỹ. Còn nếu không, chuyện này sẽ còn có thể thay đổi.

Tranh đoạt khắp nơi, đâu có người sẽ có tranh đoạt, không phải hần là con của cha hần thì tập đoàn này nghiêm nhiên là của hần.

Trước tiên chưa nói tới những người đã theo cha hần gây dựng sự nghiệp, mà ngay cả người dưới cũng không phục. Mấy kinh doanh mấy năm mà không nắm được đại quyền của Hoa Mỹ, lại bị người khác thay thế, tâm cao khí ngạo như Vương Tín sao chịu được.

Đó là lý do vì sao hắn tích cực đưa nghệ sĩ mới lên, muốn làm ra thành tích thuộc về mình, vì thế hắn không chỉ muốn cướp vị trí người đại diện CE của Không Nhược Khuê, còn muốn lấy CE làm môi giới, bắt mối quan hệ với toàn bộ giới xa xỉ phẩm ở Châu Âu, mở đường đưa hình ảnh nghệ sĩ của mình đi xa hơn. Có tờ chi phiếu lớn của đám ông chủ xa xỉ phẩm, còn lo gì thành tích.

Chỉ là không ngờ ngay lần ra quân đầu tiên đã gặp bất lợi, chuyện tưởng chừng chắc chắn mười phần rồi, vậy mà còn hỏng.

Không thể không nói, Không Nhược Khuê bị dòn vào hoàn cảnh bất lợi đủ đường như vậy mà còn xoay chuyển được tình thế, giờ lại còn nắm ưu thế tuyệt đối, người làm chuyện này là nhân tài.

Quan trọng hơn, đưa người này về Hoa Mỹ, khả năng vẫn có thể đánh bại được Không Nhược Khuê, lấy lại hợp đồng quan trọng này. Chỉ cần là người đủ ưu tú, có thể đem lại lợi ích cho công ty, hắn sẵn lòng tiếp nhận tới bên mình.

Lăng Thần chính là ví dụ tốt, thậm chí hắn còn biến Lăng Thần thành nữ nhân của mình, tất nhiên đó là phần thưởng phụ.

Nghe thấy Vương Tín hỏi tới chuyện này, người Lăng Thần như càng lạnh hơn, ôm lấy cánh tay, vai run khe khẽ.

- Em có sao không?

Wang Tín hơi khẩn trương:

- Có chỗ nào không thoải mái à? Hay về nghỉ luôn đi.

- Trần Thuật.

Lăng Thần nói qua kẽ răng, giọng khàn khàn, tay nắm thật chặt:

- Em nói gì?

Vương Tín thoáng sững người, giọng trầm hẳn xuống, không còn sự ôn nhu thường ngày nữa:

- Sao còn nhắc tới tên y?

- Người đó là Trần Thuật.

Lăng Thần lại lần nữa nói ra cái tên mà mỗi lần nhắc tới, cô giống bị đâm một dao vào tim:

Trần Thuật à?

Nếu như Lăng Thần không nhắc tới, Vương Tín còn cho rằng mình đã quên cái tên này rồi.

Hoặc có thể nói hắn đã cố tình quên đi.

Đó chỉ là thứ nhân vật nhỏ thấp kém không đáng kể, thứ giun dế mà hắn có thể dễ dàng dí một ngón tay là chết, là loại hắn có thể tùy ý vờn trong lòng bàn tay, mặc sức sỉ nhục.

Vậy mà chuyện không như hắn nghĩ, mặc dù ở mặt nào đó hắn chiến thắng, song kẻ đó như cái gai nhỏ trên người, không rõ ràng, không thể làm bị thương hắn, nhưng làm hắn cực kỳ khó chịu.

Nhưng giờ có vẻ nó không còn là cái gai nhỏ nữa rồi, nó thành cái xương mắc trong cổ họng, không nhổ ra không chịu được.

Còn cả phản ứng của Lăng Thần nữa, chẳng lẽ cô ấy còn chưa quên y sao, Vương Tín cực lực khống chế bản thân:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, liên quan gì tới Trần Thuật?

- Trần Thuật hiện giờ là phó tổng giám phòng kế hoạch của Đông Chính.

Lăng Thần lí nhí nói:

- Chuyện đó thì anh biết.

Vương Tín mặt mày ăm ắp, bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của Lăng Thần, Vương Tín không tự nhiên lắm, nói qua loa:

- Chu Giai Mô báo cáo với anh.

Là tổng giám đốc của Truyền thông Hoa Mỹ, lại vừa tiếp nhận công tác, mỗi ngày Vương Tín phải xử lý vô vàn sự vụ, làm gì có thời gian quan tâm tới nhân vật nhỏ như Chu Giai Mô.

Cho dù là có thì cũng tỏ vẻ không thèm để ý.

Tầm cao của một người tới đâu phải xem đối thủ của hắn thế nào, nếu như người ta biết Vương Tín hắn lại đi đối phó với một nhân vật nhỏ xíu vô danh, biết hắn để bụng chuyện nhỏ nhặt, cuối cùng người mất mặt chẳng phải là hắn sao?

Cho nên loại nhân vật nhỏ bé như Trần Thuật giao cho Chu Giai Mô mới là bằng vai phải lứa.

Thấy Lăng Thần trầm mặc, Vương Tín hỏi tới:

- Chuyện này liên quan tới y sao?

Lăng Thần thâm hít sau một hơi, lấy hết tinh thần nói:

- Vâng, Miya nói, ông Franco dẫn cao tầng CE tới bệnh viện xòe bài với Khổng Khuê thì Trần Thuật cũng ở đó. Chuyện vốn hết sức thuận lợi, quản lý của Khổng Khuê dưới sức ép của ông Franco, không dám phản kháng, chỉ mong nhanh chóng giải quyết êm xuôi vấn đề thì Trần Thuật nhảy ra làm hỏng hết.

- Chi tiết ...

Vương Tín dựa lưng vào ghế nói:

Lăng Thần cố gắng thuật lại thật chi tiết chuyện Miya kể, không đưa theo bất kỳ cảm xúc cá nhân nào, đó là trách nhiệm

của một thư ký, cuối cùng nói thêm:

- Miya nói, anh ấy là đối thủ đáng sợ.

Không chỉ là đối thủ đáng sợ mà còn là nam nhân có sức hút, Miya không hề che dấu sự tán thưởng với người đáng lẽ bản thân phải ghét bỏ ... Nữ nhân phương Tây này ăn nói táo bạo, suy nghĩ phóng khoáng, chẳng ngại nam nhân mình thích là đối thủ.

- Đối thủ đáng sợ à?

Vương Tín dài giọng khinh miệt:

- Chẳng qua là vì không ai thèm coi y là đối thủ mà thôi.

Lăng Thần không nói thêm gì nữa, cô gái thông minh biết lúc nào nên nói lúc nào thì không. Nếu như lúc này cô mà nhắc Vương Tín phải coi trọng Trần Thuật, chỉ khiến cho vị công tử ca kiêu ngạo tự đại này hiềm lắm là mình cho rằng hắn không bằng Trần Thuật. Cô không làm cái chuyện ngu xuẩn ấy.

Vương Tín nhìn xoáy vào Lăng Thần:

- Cho nên em nói chuyện với Miya xong từ chối điện thoại của anh, trong lòng em vẫn còn có y phải không? Chưa hết vương vấn hay sao?

- Không phải như thế.

Tuyệt đối không thể để Vương Tín có chút nghi ngờ nào, nếu không tất cả chuyện mình làm sẽ vụt đi hết, Lăng Thần nước mắt rơi xuống, ra sức lắc đầu:

- Em không ngờ rằng lại là anh ấy ... Lại còn làm hỏng chuyện lớn của anh, hỏng nghiệp vụ của công ty, đều là lỗi của em ... Nếu không có em, cũng không có Trần Thuật xuất hiện ở chuyện này, em thấy mình có lỗi, cho nên không dám ...

Chương 168: Đã xa xăm lắm rồi.

Nghe Lăng Thần giải thích như thế, sắc mặt Vương Tín khá hơn một chút, nắm lấy tay cô, dỗ dành:

- Chuyện này không trách em được, giả sử không có tên Trần Thuật đó thì cũng có tên Trương Thuật, Lý Thuật nào đó thôi. Nếu trách thì cũng trách anh, tại anh chưa bao giờ nhìn nhận y, luôn co rằng y chỉ là nhân vật nhỏ không đáng kể. Thậm chí xảy ra chuyện Trương Thực thì cũng chỉ nghĩ vì y lợi dụng lợi thế từng đảm nhận vị trí quan trọng mà thôi.

- Từ hôm nay trở đi, anh sẽ không nghĩ thế nữa. Anh sẽ nghiêm túc coi y là đối thủ, coi y là đối thủ thực sự, y sẽ không có cơ hội phá hoại bất kỳ kế hoạch nào của anh nữa.

- Vâng.

Lăng Thần揩 nước mắt lại, giọng nghẹn ngào:

- Em rất áy náy, em không muốn vì em mà ảnh hưởng tới anh. Em biết lần này anh về mang trọng trách lớn thế nào, em biết anh phải chịu áp lực lớn ra sao. Khi Miya nói ra chân tướng, em r .... Em rất đau khổ, thực sự đau khổ. Em nghĩ, nếu em không phải là thư ý của anh, nếu em không thành nữ nhân của anh thì đã không có chuyện này. Em cứ thấy mọi chuyện đều do em mà ra .... Vương Tín, em có lỗi với anh.

- Đừng nói thế, sau này không cho phép em nói như vậy nữa.

Vương Tín làm bộ mặt tổng giám đốc bá đạo:

- Quen em là may mắn của anh, bất kể trải qua bao nhiêu khó khăn, tổn thất thế nào, anh cũng không hối hận.

- Vương Tín ...

Lăng Thần lần nữa trào nước mắt:

Vương Tín cười hết sức tự tin:

- Vốn anh còn nghĩ, nếu có một nhân vật lợi hại như vậy ở bên Khổng Khuê thì tìm mọi cách để đưa về Hoa Mỹ ... Nhưng nếu như người này là Trần Thuật, thế thì khó mà thành bạn được rồi, đời này đã không thể hợp tác thì phải hủy đi, nếu không có một kẻ tiểu nhân vô sỉ như thế rình rập ở sau lưng, người ta khó mà ăn ngủ được.

- Huống hồ y từ Hoa Mỹ chúng ta mà ra, trong tay nói không chừng còn nắm không ít bí mật bất lợi cho Hoa Mỹ. Ai mà biết được loại người này có thể làm chuyện điên rồ gì?

Lăng Thần bặm môi, rung rung nước mắt:

- Em chỉ hi vọng mọi người sau này đừng có tranh chấp gì nữa, có thể chung sống hòa bình.

Chung sống hòa bình à, làm gì có chuyện dễ dàng như thế? Vương Tín thề hủy diệt Trần Thuật tới không còn hạt bụi nào tồn tại trên đời này, bên ngoài bẹo má Lăng Thần, yêu thương nói:

- Được rồi, còn lại là chuyện giữa nam nhân bọn anh, em không khỏe, về nghỉ đi.

Lăng Thần gạt nước mắt, cười gượng:

- Vậy em về.

- Về đi, hết giờ làm anh sẽ tới thăm em.

Lăng Thần hết sức ngoan ngoãn “vâng” một tiếng đứng dậy.

Lúc này Thái Tuyết của phòng thư ký đi nhanh vào, nói vội:

- Tổng giám đốc Vương, có người gọi điện thoại tới muốn gặp anh.

Lăng Thần vội vàng quay sang bên che dấu đôi mắt vừa khóc, Vương Tín tức giận quát:

- Nếu như ai gọi điện tới muốn gặp tôi cũng được thì tôi còn làm việc gì được nữa? Phòng thư ký các người không biết cách tiếp đãi khách tới liên hệ à? Một đám giá áo túi cơm.

- Anh ta nói tên là Trần Thuật, còn nói ... Chỉ cần tôi báo tên này với tổng giám đốc, tổng giám đốc nhất định sẽ gặp.

Thái Tuyết thấp tha thấp thỏm báo cáo, cái tên này ở Hoa Mỹ còn ai lạ nữa, không biết bao phiên bản máu chó lưu truyền khắp công ty rồi, thậm chí còn rất nhiều người đồng tình với Trần Thuật:

- Trần Thuật?

Lăng Thần quay người lại, mặt đầy chấn động:

Đúng là thứ âm hồn bất tán mà, Vương Tín thấy Lăng Thần lần nữa thất thố thì lửa ghen tuông bốc lên trong lòng, nam nhân nào chịu được cô gái bên gối trong lòng lại đi nghĩ về nam nhân khác, cười gằn:

- Xem ra vị tổng giám Trần này vừa mới đánh thắng một trận, không nhận được muốn tới khoe khoang với ông chủ cũ đây. Người này, tôi rất muốn gặp đây.

Lăng Thần linh cảm chuyện này chẳng tốt đẹp gì, cô cũng sợ phải đối diện với Trần Thuật, nhất là có Vương Tín bên cạnh:

- Tổng giám đốc, hay là từ chối đi, không cần gặp anh ấy làm gì.

- Từ chối à? Lúc này làm sao tôi có thể từ chối được? Tôi cũng rất muốn biết, y sẽ trưng ra cái bản mặt đặc ý gì trước mặt tôi.

Vương Tín càng muốn gặp Trần Thuật, hắn vẫn còn đầy đủ tự tin mình hơn hẳn Trần Thuật:

- Nếu bạn cũ tới rồi thì phải tiếp đãi chứ, dù sao lần trước còn chưa kịp nói một câu tạm biệt đáng hoàng.

- Tổng giám đốc ...

- Nếu em không muốn thì anh không miễn cưỡng, cứ về đi.

Lăng Thần nghe ra chút lạnh lẽo trong câu này, cắn môi nói:

- Tôi ở lại với tổng giám đốc.

Vương Tín cười lớn, ngay trước mặt Thái Tuyết thuận tay ôm eo Lăng Thần kéo vào lòng, hôn nhẹ lên tóc cô:

- Thế mới ngoan, thư ký Thái, mời bạn cũ của chúng tôi vào đây.

- Vâng ạ.

Thái Tuyết cúi đầu không dám nhìn cảnh này, cô tới Hoa Mỹ trước Lăng Thần, cùng vào phòng thư ký trước Lăng Thần, khi đó mấy cô thư ký trẻ trong phòng có ai không nhìn tổng giám đốc trẻ tuổi đẹp trai mà sinh ra mơ mộng viễn vông?

Ai mà không muốn một bước lên trời, ai mà không muốn từ vệt bầu thành phượng hoàng giở hết mọi thủ đoạn thu hút sự chú ý của Vương Tín.

Nhưng không một ai ngờ rằng Lăng Thần tới sau, bình thường hiền lành đơn thuần lại cướp mất tiên cơ. Phòng thư ý bàn tán chuyện này không ít, tất nhiên cũng nói xấu Lăng Thần không ít.

Càng không ngờ rằng chàng trai dễ mến Trần Thuật gặp ai cũng chào ấy lại là bạn trai bí mật của Lăng Thần, rồi Lăng

Thần vì leo lên giường ông chủ, cho nên Trần Thuật đành cuộn xéo.

Giờ bạn trai cũ của Lăng Thần quay lại, còn trực tiếp gọi điện muốn gặp Vương Tín, sẽ sẽ có phong ba gì đây.

Đương nhiên những thứ đó không phải điều một thư ký nhỏ có thể quan tâm, nhưng trong lòng thầm mong ... Phong ba này lớn hơn một chút.

Mắt len lén nhìn tổng giám đốc ôm cô thư ký, không phải là lời tuyên chuyển sao, không muốn đánh nhau cũng khó.

Một lát sau lại có người gõ cửa, sau giọng nói uy nghiêm của Vương Tín, Thái Tuyết đứng ở cửa báo cáo:

- Tổng giám đốc, anh Trần Thuật tới rồi.

- Ừ, mời tổng giám Trần vào đi ... Phải rồi, nghe Lăng Thần nói, anh Trần Thuật thích uống trà, đi pha cho anh Trần Thuật ấm trà Ô Long.

Khi Vương Tín nói ra câu này thì Trần Thuật vừa vặn tới sau lưng Thái Tuyết, trên mặt bình thản cứ như đi qua đường nghe thấy người ta hỏi “rau cải hôm nay bao tiền một mớ vậy?”, những thứ người ta nghe rồi cũng bỏ ngoài tai rồi.

Không phải cố tình tỏ ra như vậy, mà đó là cảm giác thực sự lúc này của Trần Thuật, y lần nữa khẳng định được, mình buông tay rồi, tiếng hát của cô ấy không còn êm tai nữa, nhát dao của cô ấy không còn làm y thương tâm nữa.

- Vâng, thưa tổng giám đốc.

Thái Tuyết đáp lời, hơi khom người, làm động tác mời với Trần Thuật:

- Cảm ơn thư ký Thái.

Trần Thuật khẽ gật đầu cảm ơn, đi qua bên cạnh cô vào văn phòng tổng giám đốc:

Thái Tuyết tuy rất muốn chứng kiến vở kịch này nhưng lại không dám, đầu cúi thấp xoay người đi luôn, thậm chí là không dám tỏ ra là mình quen biết Trần Thuật.

Trần Thuật không xa lạ gì với văn phòng này y tới báo cáo công tác vài lần rồi, lò sưởi tường phong cách Châu Âu, chày bằng lửa điện tử, bộ ghế sofa lớn bằng da thật màu đen xếp quanh chiếc bàn nhỏ, bàn làm việc gỗ kiểu Châu Âu được chế tác thủ công.

Còn cả cô gái quen thuộc, chỉ khác trang phục xa xỉ trên người thì y chưa thấy.

” Lần cuối mình đi từ cái văn phòng này ra là bao giờ thế nhỉ?” Trật Thuật bỗng nhiên lại nghĩ tới một vấn đề như thế, ba tháng à, hay là hai tháng nhỉ ? ... Hình như chưa đến.

Trần Thuật thở dài, cảm giác như đi qua một kiếp người vậy, đã kích đó với y mà nói, kinh khủng hơn vạn lần y thể hiện ra ngoài.

Giờ xa xăm lắm rồi.

Chương 169+170: Đừng có hối hận.

- Tổng giám Trần vì sao lắc đầu?

Vương Tín này giờ quan sát từng cử chỉ từng nét mặt của Trần Thuật, cho rằng y khó chịu với động tác thân mật của mình với Lăng Thần, cho nên cố lắc đầu xua đi.

Nếu y càng không thoải mái thì Vương Tín càng sáng khoái, không chỉ ôm eo Lăng Thần, còn đặt tay lên cái đùi cô vuốt ve, ngón tay chực luôn vào dưới chiếc váy.

Lăng Thần không dám tỏ bất kỳ chút thái độ nào, mí mắt hơi hạ xuống, cô biết, một câu nói sai, cũng có thể khiến cô

mất đi tất cả.

- Nơi quen thuộc, chỉ là cảm khái cảnh còn người mất thôi.

Trần Thuật tựa hồ chẳng nhìn thấy hành động của Vương Tín, lên tiếng:

- Tổng giám đốc Vương không mời tôi ngồi à? Dù sao bây giờ tôi không phải cấp dưới của anh nữa, mà là khách quý đây.

Vương Tín cười lớn, cười ngả người ra sau, cười đắc chí lắm, thân mật bẹo má Lăng Thần một cái:

- Thấy anh nói đúng chưa nào, vừa mới đánh thắng được một trận liền muốn tới trước mặt ông chủ cũ khoe khoang một phen. Em xem, cái bản mặt đắc ý của y kia, có buồn cười không, có thú vị không? Ha ha ha, một thằng hề lại tưởng mình ghê gớm.

Cảm giác Vương Tín không giữ được phong độ thường ngày, có chút “tiểu nhân đắc ý”, Lăng Thần vẻ mặt quái dị, có chút khó chịu, có chút đau lòng, khẽ nói:

- Tổng giám Trần là khách, chúng ta mời anh ấy ngồi đi.

Bằng một câu này cô đã phân chia quan hệ rất rõ ràng, tổng giám Trần là người ngoài, chúng ta là chủ, cho nên chủ phải mời khách ngồi.

Tình nghĩa trước kia một đao chặt đứt, biểu lộ rõ thái độ lập trường của mình.

Vương Tín hài lòng nhìn Lăng Thần, vỗ vỗ đùi cô lấy cái chỉ ghế sofa trước mặt:

- Mời ngồi, vị khách quý của chúng tôi.

- Cảm ơn tổng giám đốc Vương.

Trần Thuật ngồi xuống, khẽ gật đầu với Lăng Thần:

- Cảm ơn thư ký Lăng.

Nhói trong lòng, bầu ngực Lăng Thân nhấp nhô vài cái, cuối cuối môi nhếch lên thành nụ cười gượng gạo, gật đầu đáp lại.

Hai người từng yêu đương mật ngọt, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, trong lòng mỗi người lúc này ra sao, không ai biết, tuyệt đối không bình thản như thể hiện ra ngoài.

Đúng lúc này Thái Tuyết bê trà vào, đầu hơi cúi, mắt không ngó ngang ngó dọc.

Trần Thuật nhận lấy chén trà:

- Cảm ơn.

- Tổng giám Trần từ khi tới Đông Chính trưởng thành nhanh quá nhỉ? Ít nhất là về mặt lễ tiết đã không thể chê trách gì được.

Vương Thiều cười ha hả “khen ngợi” Trần Thuật:

Mặc dù Vương Tín nói rằng sẽ coi Trần Thuật như đối thủ thực sự, nhưng khi hắn thực sự gặp được Trần Thuật lại bất giác dùng thái độ bề trên nhìn xuống ....

Trần Thuật là cái thá gì nào, một nhân vật nhỏ không gốc không rễ, một nhân viên nhỏ phải cúp đuôi cuốn xéo khỏi Hoa Mỹ, thậm chí chẳng có tư cách cầm ly mời rượu mình, một thứ nhỏ bé tới nực cười.

Vậy mà bây giờ giễu võ giương oai chạy tới văn phòng của mình, thứ rẻ rách bật đặt ra vẻ tới đàm phán với mình, còn muốn mình mời ngồi nữa chứ, mày nghĩ mình là cái thá gì chứ? Mày được bước vào cái văn phòng này là nhờ tao ban ơn, là nhờ bạn gái mày ngủ với tao mới có tư cách đó biết không hả?

Nghĩ như thế tâm lý Vương Tín đã mất cân bằng, tìm đủ cách sỉ nhục Trần Thuật gỡ lại.

- Tổng giám đốc Vương nói phải lắm.

Trần Thuật mặt mày nghiêm túc:

- Nói ra cũng kỳ, trước kia khi tôi làm việc ở Hoa Mỹ, bắt kể là tôi cố gắng bao nhiêu, lập bao nhiêu thành tích, mong muốn được thăng tiến, kết quả luôn tương phản. Bản thân không có thu hoạch gì, tới bạn gái qua lại nhiều năm cũng mất luôn. Nhưng mà tới Đông Chính lại khác, chưa lập được một tác công, chức vị thăng tiến mạnh chưa nói ... Làm người ta vui mừng nhất là gì, anh biết không?

Thấy hai người kia đều tò mò nhìn mình rồi, tâm lý chơi ác của Trần Thuật được thỏa mãn lắm, thông thả vén màn đáp án:

- Không ngờ ở Đông Chính chẳng có ai cướp bạn gái của tôi, ha ha ha.

Sắc mặt Vương Tín tức thì đen xì như đất nồi, con mắt độc ác nhìn Trần Thuật chằm chằm như có thể xông vào xé xác y bất kỳ lúc nào vậy.

So sánh ưu thế hai bên, đành lấy lý do ” Một quy tộc nhỏ nhả, không đấu với tên man mợ”, để nén lại.

Lăng Thần thì mặt đỏ rực như bị người ta cho cái tát, nghiến răng nói:

- Trần Thuật!

- Thư ký Lăng có chuyện gì sao?

- Anh ...

- Sao mọi người không biết đùa thế nhỉ?

Trần Thuật nhún vai ra chiều cụt hứng:

- Tôi chỉ nói đùa với hai người thôi mà, tôi chưa nói một câu khó nghe mà tâm tình hai người đã quá khích như vậy ... Còn câu cuối nữa tôi không biết có nên nói ra không?

- Không cần.

Vương Tín và Lăng Thần gần như đồng thanh, đều không ai muốn y tung ra lời khó nghe hết. Miệng chó không mọc được ngà voi, bọn họ không muốn nghe y nói đùa gì cả:

- Tổng giám Trần tới đây là nói chuyện đùa à? Có chuyện thì nói, không thì mau mau rời đi đi. Chúng tôi không hứng thú cũng không có thời gian ngồi đây nghe anh làm trò hề.

- Được rồi, vậy thì bàn vào việc chính vậy.

Trần Thuật lấy trong chiếc cặp mang theo một tập văn kiện:

Vương Tín thái độ trịch thượng không thèm xem, phát tay:

- Đây là cái gì?

- Hay là để tôi nói câu cuối kia nhé.

Trần Thuật làm vẻ mặt cầu xin rất không thật:

- Không nói ra, tôi khó chịu lắm, cho tôi một phút thôi, hai người không muốn nghe thì có thể bịt tai lại.

Lăng Thần tim đập mạnh, vì đây là một Trần Thuật hoàn toàn xa lạ, cô không nắm bắt được, không dự đoán được y làm gì.

- Im lặng là đồng ý, vậy tôi nói nhé? Bắt đầu từ đâu nhé?

Trần Thuật thấy hai người kia đều trầm mặc thì mỉm cười:

- Vì sao ở Đông Chính không có ai cướp bạn gái của tôi? Tôi nghĩ mãi, cuối cùng cũng hiểu ra ... Thì ra căn bản tôi không có bạn gái, ha ha ha, hai người nói xem có buồn cười không?

Không ai thấy buồn cười hết.

Ngược lại sắc mặt Vương Tín và Lăng Thần cực kỳ khó coi, sinh lòng độc ác, trên đời này lại có kẻ, có kẻ khiến người ta hận như thế nữa hay không? Quá đáng quá thể lắm rồi.

- Trần Thuật.

Vương Tín không ngồi yên được nữa rồi, không cần phong độ quý ông nữa, không cần anh tuấn bất phàm nữa, nhảy dựng lên, rống lớn:

- Người đâu, người đâu ... Tiến khách, đuổi y ra ngoài.

Thái Tuyết đẩy cửa đi nhanh vào, mặt đầy kinh hoàng, nhưng trong lòng vui như Tết, thế mới là chữ chứ, chẳng cần một câu khó nghe, câu nào câu nấy như xát muối vào vết thương, đáng đời, ai bảo có tật giật mình cơ, lên nhìn vẻ mặt tím tái của Lăng Thần, càng vui hơn, vẫn cúi đầu, lần này để che dấu niềm vui:

- Tổng giám đốc có gì sai bảo ạ?

- Đuổi y ra ngoài, đuổi y ra ngoài.

Vương Tín đã mất hết kiên nhẫn:

Thái Tuyết đi tới, làm ra vẻ khó xử:

- Anh Trần, mời anh rời đi, đừng làm khó tôi, được không?

- Vậy tôi đi nhé?

Trần Thuật cười rất tươi, mình đã nói gì quá đáng đâu nhỉ, mà hiệu quả thì tốt, thôi thế cũng được:

- Xéo, xéo cho tôi ...

Vương Tín hận không thể đích thân tóm cổ Trần Thuật ném ra ngoài:

- Là hai người đuổi tôi đi đấy nhé, cũng giống như lần trước.

Nụ cười trên mặt Trần Thuật lạnh dần:

- Hai người đừng hối hận.

Nói xong đứng dậy đi luôn.

Thái Tuyết cũng nhanh nhanh rời phòng, cô thấy đôi mắt của Vương Tín giống dã thú nổi điên lắm rồi, quả nhiên vừa đóng cửa lại, trong phòng vang lên tiếng động làm cô giật nảy mình.

Chương 170: Nhất định phải giữ lại.

Choang!

- Mày là cái thá gì, mày nghĩ mày là cái gì chứ?

Vương Tín cầm cốc cà phê trên bàn ném vào tường, giận tới mất kiểm soát, người ngoài thực sự khó hiểu nổi cơn giận trong lòng hắn lúc này:

- Chẳng qua chỉ là một tên tổng giám bộ phận mà thôi ... Lại còn là phó ... Mày không có tư cách ngồi ngang hàng với tao ...

Rầm!

Ngay cả chậu cảnh mà Lăng Thần rất thích ở trên bàn cũng gặp tai ương, đất vương vãi, cây hoa tan nát.

- Bạch Khởi Nguyên cũng không có tư cách nói chuyện với tao như thế, mày ngay cả xách dép cho tao cũng không xứng.

Uỳnh! Chiếc laptop văng đi, bốc khói đen ở góc tường.

Xung quanh không còn thứ gì nữa, Vương Tín thở hồng hộc ngồi bịch xuống ghế, mặt đầy căm ghét chỉ mặt Lăng Thần:

- Sao cô lại thích một cái thằng như thế? Y có giống con người không? Một thằng lưu manh, một thằng khôn kiếp ... Bitch!

Hắn muốn dùng những từ ngữ ác liệt nhất trên đời này để sỉ nhục Trần Thuật, nhưng mà hắn lớn lên ở nước ngoài, cho nên loanh quanh cũng chỉ có mấy từ “lưu manh” “khốn kiếp”.

Nhưng mà mấy câu này chẳng khác gì cô gái bị nam nhân trêu ghẹo, tức giận kêu “cái đồ lưu manh” hay ” anh là đồ khốn kiếp”.

Bởi thế cho nên không hả giận tí nào.

Ngược lại, càng mắng chửi càng tức giận.

May mà trong tiếng Anh còn có từ “bitch”, rống ra xong thân thể nhẹ nhõm hơn phần nào.

Lăng Thần cũng tức giận, vừa giận vừa hận Trần Thuật.

Bởi vì không ngờ nam nhân mà cô lựa chọn, luôn điềm tĩnh lịch sự phong độ, luôn nhỏ nhẹ ôn nhu với cô, hôm nay biến mất hết rồi ... Vứt bỏ hết những thứ hào nhoáng kia đi, lộ ra bản chất kém cỏi như vậy, một kẻ tự tin không có cơ sở, dựa vào tiền bạc của cha mình nên mới dễ dàng bị đả kích như thế.

Đã vô dụng để người ta sỉ nhục không làm gì được, chẳng những thế còn trút giận lên cô.

Từ “bitch” đó ... Là sự tổn thương ghê gớm.

Hai mắt Lăng Thần đỏ hoe, vừa tủi thân nhưng càng kiên cường:

- Đúng thế, trước kia làm sao em lại thích nam nhân đó chứ? Em mù mắt rồi ... Em là nữ nhân tồi tệ, em không xứng được bất kỳ ai thích.

Nói rồi xách túi lên chuẩn bị đi.

Nhưng giống như tất cả bộ phim ngôn tình cầu huyết, Lăng Thần bị Vương Tin giữ lại, Lăng Thần vùng vằng:

- Buông em ra, để em đi, anh giữ em làm cái gì ...

Còn đang đợi Vương Tín an ủi dỗ dành mình, không ngờ hắn nói:

- Mau xem sổ tài liệu kia, thằng đó để lại kia.

Nước mắt long lanh hòa cùng bi ai hồi hận trào ra như hạt châu đứt, trước kia, trước kia Trần Thuật không bao giờ để cô chịu chút ủy khuất nào, vậy mà ... vậy mà .... Lãng Thần chỉ đành nuốt nước mắt vào trong, nam nhân của cô bây giờ Vương Tín, vì thế cô đành đặt túi xách xuống, cầm tài liệu lên xem.

Xem một hồi nước mắt ngừng chảy, lại chuyển văn kiện cho Vương Tín, không nói một lời.

Vương Tín nhìn Lãng Thần một cái, biết vừa rồi lời song hắn chẳng bận tâm tâm trạng lúc này của cô, lặng lẽ xem, xem xong rồi chìm vào im lặng hồi lâu, tựa hời, tựa đang lẩm bẫm một mình:

- Đáng tin được mấy phần?

- Không biết.

Lãng Thần trả lời có chút lãnh đạm khó che dấu:

- Có phải y lừa chúng ta không?

- Hi vọng là thế ... Nhưng sổ tư liệu này quá tỉ mỉ, hơn nữa còn tìm được nhân vật quan trọng nhất.

- Chúng ta phải đàm phán với y.

Vương Tín trầm ngâm nói:

Lần này không ai trả lời hắn, căn phòng im lặng, không những thế còn có sự xấu hổ không nói lên lời.

Vừa rồi chính Vương Tín nhảy dựng lên đòi đuổi Trần Thuật đi, cứ như Trần Thuật đi chậm một bước thôi là bị hắn đá khỏi phòng vậy.

Giờ lại phải mời người ta về, hấn làm sao mà bỏ cái thể diện này xuống được.

Hấn là Vương Tín, là tổng giám đốc của Truyền thông Đông Chính, là đại công tử kế thừa khối gia sản bạc tỷ .... Hấn đã bảo giờ phải hạ mình như thế?

Vương Tín không đi, vậy ở đây có hai người còn ai nữa, Lăng Thần cố nén cảm giác nhục nhã đứng dậy:

- Để em đi tìm anh ấy.

Giờ cô còn một thứ để bầu vịu vào, hoặc đứng về phía Vương Tín, hoặc trắng tay, cô không còn lựa chọn nào khác, cô không thể quay về vạch xuất phát được.

Lăng Thần vừa chạy tới cửa cầu thang thì vừa vịn gặp Thái Tuyết đi tiễn khách quay về:

- Thái Tuyết, tổng giám Trần đâu?

- Tôi vừa tiễn anh ấy đi.

Thái Tuyết khó khăn lắm mới giữ được giọng nói bình thường, không quá hả hê:

- Chị Lăng Thần, có chuyện gì thế?

- Không có gì.

Lăng Thần ra sức ấn nút thang máy:

- Thái Tuyết, chỗ cô có số điện thoại của tổng giám Trần không?

- Chắc là có, anh ấy gọi tới công ty chúng ta mà ...

- Gọi lại đi, mời anh ấy nhất định phải giữ anh ấy ở lại.

Lăng Thần giọng khẩn cấp, cửa thang máy vừa mới mở ra một cái là lao vào:

- Phải giữ anh ấy ở lại?

Thái Tuyết hoang mang, vừa rồi chẳng phải đuổi người ta đi bằng được à, giờ lại muốn giữ người ta lại, rốt cuộc là diễn cái trò gì? Chẳng lẽ ... Lãng Thần muốn chân đạp hai thuyền.

Thế mà tổng giám đốc cũng chịu sao, hay ba người họ ... Thái Tuyết không dám nghĩ nhiều, vội vàng chạy về phòng thư ký, gọi lại cho Trần Thuật.

Mặc dù tất cả các cô gái trong phòng thư ký đều không thích Lãng Thần, nhưng bề ngoài luôn “tôn trọng” và “sợ hãi”, nên Thái Tuyết dù tuổi đời tuổi nghề cao hơn vẫn gọi một câu chị Lãng Thần.

Vì ai chẳng thấy sự sủng ái của Vương Tín với Lãng Thần, trong mắt họ, địa vị Lãng Thần đã gần như là bà chủ của Hoa Mỹ rồi.

.....

Lúc này Trần Thuật đã rời tòa nhà Hoa Mỹ, dọc đường đi gặp rất nhiều người quen biết, nhưng y gật đầu chào hỏi ai, người đó lại tránh y như tránh tà, sau một vài người như thế, y thôi không làm chuyện vô vị làm khó người khác đấy.

Đứng ở cái sân rộng người qua kẻ lại nhộn nháo, bên trái vẫn là cái cửa hàng tiện lợi mở suốt 24 giờ, trực ca hôm nay vẫn là cô gái mặt tròn tròn. Nhiều lúc tăng ca, Trần Thuật dẫn người của tổ Lôi Đình tới cái cửa hàng đó ăn bát mỳ thịt bò, mua thêm ít kimchi Hàn Quốc. Mỗi lần cô gái mặt tròn đó đều nhiệt tình khuyến mãi cho bọn họ phích nước sôi để ngâm mỳ, cô gái ấy có cái tên rất hay là Hương Hương.

Bên mé phải là cái xe bán khoai lang nướng lưu động, trên cái xe ba bánh đặt cái lò đặc chế, bất kỳ lúc nào cũng có thể lấy ra một củ khoai nóng thơm điếc mũi.

Khi đó Trần Thuật và Lãng Thần còn là đôi tình lữ, vì trong công ty không cho phép nhân viên yêu nhau, cho nên

quan hệ của họ phải bảo mật.

Nhưng bọn họ muốn về nhà cùng nhau, cho nên mỗi lần đều là Trần Thuật về sớm, mua một củ khoai đợi Lãng Thần, Lãng Thần mà về sớm thì cũng mua một củ khoai nướng đợi Trần Thuật. Hai người gặp nhau cùng ăn một củ khoai, chẳng có gì nhiều nhận gì mà vẫn ngọt ngào hạnh phúc, tay trong tay đi bộ tới mỗi chân mới lên tàu điện ngầm về nhà.

Khi ấy nụ cười của Lãng Thần sao mà hồn nhiên đẹp đẽ như thế, cô ấy là thiên sứ xinh đẹp thuần khiết trên đời.

Rồi một ngày mùa đông, vốn Trần Thuật và Lãng Thần đã hẹn nhau ba phút sau gặp nhau, không ngờ bị gọi đi họp khẩn cấp, Trần Thuật nhắn tin bảo Lãng Thần về nhà trước.

Cuộc họp kéo dài tận 45 phút, Trần Thuật rời công ty thì thấy một cô gái đứng run rẩy trong gió lạnh, trong lòng vẫn ôm một củ khoai lang nóng.

Trần Thuật thương vô cùng, trách cô vì sao không về nhà trước, hoặc vào cửa hiệu tiện lợi để đợi mình?

Lãng Thần cười ngốc nghếch, nói là muốn học cô gái trong phim thần tượng, đứng ở dưới tuyết đợi người yêu, đáng tiếc Hoa Thành không có tuyết.

Khi ấy Trần Thuật thâm thê trong lòng, cả đời này sẽ không bao giờ phụ cô gái ngốc này.

Chương 171: Cô xứng sao?

Lãng Thần ngốc như thế, nếu không có mình sẽ làm sao? Có bị người ta dùng một củ khoai lang lừa đi mất không?

Hình ảnh Lãng Thần run rẩy trong gió lạnh đó trở thành động lực phấn đấu của Trần Thuật, thấy mọi hi sinh của mình đều xứng đáng.

Vậy mà sao bỗng nhiên mọi thứ lại trở thành thế này, cái thế giới này rốt cuộc làm sao vậy? Trần Thuật tích tắc mong rằng, tất cả chỉ là ác mộng đáng sợ.

Có lẽ, một hôm nào đó mình viết kịch bản quá khuya, suy nghĩ quá nhiều, sau đó mệt mỏi thiếp đi, gặp phải ác mộng.

Mở mắt ra là tỉnh ....

- Trần Thuật.

Một tiếng gọi quen thuộc gấp gáp, Trần Thuật ở trong trạng thái kỳ lạ quay đầu nhìn Lăng Thần thở hồng hộc chạy tới.

Trước kia Lăng Thần nghịch ngợm gửi tin nhắn, một phút sau em sẽ gặp được anh ... Sau đó cái cô ngốc ấy chạy hết sức xuống lầu, chỉ để làm y bất ngờ.

Giống như bây giờ vậy.

Trong tích tắc thăng thốt, Trần Thuật nghĩ mình mơ thật, Lăng Thần vẫn là bạn gái y.

- Trần Thuật, anh cô thôi đi không hả, rốt cuộc anh muốn cái gì, chúng ta đã chia tay rồi, không thể có bất kỳ dính dáng gì nữa. Vì sao anh cứ bám lấy em, vì sao bám lấy Hoa Mỹ, anh buông tha cho em được không hả?

Lăng Thần mặt đầy phần nộ, cô cho rằng Trần Thuật hết lần này tới lần khác đối địch với Hoa Mỹ, đối địch với Vương Tín là vì báo thù:

Báo thù mình chia tay với y, báo thù Vương Tín cướp mình khỏi y.

- Cô mà xứng à?

Ánh mắt Trần Thuật thoáng ngây dại, đốm lửa nhỏ vui sướng vừa ánh lên trong tích tắc bị người ta dập tắt một cách thô bạo nhất, trái tim vừa có chút mềm nhún lại cứng rắn,

đúng là tỉnh rồi, hình ảnh cô gái ngọc vỡ vụn trước mắt, cười đầy trào phúng:

- Anh, anh nói cái gì?

Lăng Thần sững sờ, mặc dù Trần Thuật nói rất nhỏ, nếu không lắng nghe sẽ không thể nghe thấy, xung quanh dòng người tấp nập, xe cộ ồn ào, đủ thứ âm thanh đô thị quấy nhiễu, nhưng Lăng Thần vẫn nghe vào tai, nghe vào lòng:

Có lẽ vì giọng nói đó luôn nhẹ nhàng, chẳng hề ăn nhập với cái thế gian bộn bề bon chen này.

Có lẽ vì lời đó quá nặng nề, so với lời y từng nói trước kia cứ như hai người khác nhau.

Chính tại vị trí trung tâm cái sân rộng phía trước tòa nhà Hoa Mỹ này, giữa cửa hàng tiện lợi và xe khoai lang ... Ở nơi này anh ấy đã nói với mình bao nhiêu lời tình tứ? Cho mình bao nhiêu cái ôm? Ánh mắt nồng cháy đó tới tận bây giờ vẫn hiện lên trong giấc mộng.

- Cô xứng sao?

Trần Thuật mỉm cười lặp lại:

Vẫn là giọng nói nhẹ như không ấy, phảng phất đang nói một chuyện chẳng đáng kể gì. Vẫn là vẻ mặt trào phúng một cách nhẹ nhàng, không hề cay nghiệt, nhưng lại càng khiến Lăng Thần đau như cắt thịt.

- Trần Thuật, sao anh lại biến thành như thế này?

Lăng Thần thực sự không dám tin vào mắt nhìn, con người này càng lúc càng xa lạ:

- Biến thành thế nào?

- Anh ...

Lăng Thần ngán ngừ nửa ngày trời, nhưng không có cách nào định nghĩa chính xác Trần Thuật bây giờ:

Trần Thuật đúng là thay đổi rồi.

Trở nên gai góc, trở nên hung ác, trở nên bạc tình, trở nên vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn.

Nhưng chẳng lẽ mình không thay đổi sao?

Một nữ nhân đã “thay đổi” trước, có tư cách gì đi chỉ trách một nam nhân thay đổi.

- Em biết anh hận em.

Lăng Thần cố sức bình tĩnh nói:

- Cũng hận Vương Tín, hận Hoa Mỹ, hận tất cả đã trải qua.

- Cô xứng sao?

Trần Thuật vẫn chỉ nói ba chữ đó:

Lăng Thần lần đầu tiên biết được, ba chữ đơn giản lại có thể gây cho người ta sát thương lớn như vậy.

Trần Thuật tiếp tục:

- Vương Tín xứng sao? Hoa Mỹ xứng sao?

Lăng Thần có cảm giác muốn trào nước mắt.

- Còn nữa, đừng có đem cô với Vương Tín đặt vào những chuyện ta đã trải qua ... Cô là cô, Vương Tín là Vương Tín, chuyện tôi trải qua vẫn là của tôi. Cho dù có loại trừ đoạn cuộc sống có hai người, tôi vẫn còn có Đại Hải, có Như Ý, có rất nhiều bạn bè người thân, bạn học đồng nghiệp, có quán mỳ của Lão Gia , có những bộ phim tôi đã xem, con đường tôi đã đi, chúng vẫn mỹ hảo như thế, chỉ có cô là biến thành xấu xí.

Trần Thuật đưa mắt nhìn quanh như muốn thu hết cuộc sống muôn màu vào mắt:

- Tần Thuật, em biết em có lỗi với anh.

Lăng Thần hơi cúi đầu:

- Cô đúng là có lỗi với tôi thật.

Trần Thuật cười:

- Cô đang xin lỗi tôi đấy à?

Lăng Thần lấy hết dũng khí nói một lời cô thấy còn nợ
Trần Thuật:

- Xin lỗi, đáng lẽ em nên tạm biệt anh đằng hoàng.

- Xin lỗi thì tôi nhận, tạm biệt đằng hoàng thì miễn đi, nói như là cô tạm biệt tôi chứ không phải cô phản bội vậy, cô dám nói mình chưa lên giường với Vương Tín trước khi chia tay tôi không, hai người thậm thụt sau lưng tôi bao lâu rồi. Đem so ra, tôi thích loại hành vi lén lút lút lút dọn dẹp đồ đạc của mình rồi biến mất một cách âm thầm hơn, nhìn có vẻ dứt khoát, không chút lưu luyến. Chứ cô mà vừa khóc vừa nói em không rời anh, nhưng em có nam nhân khác rồi thì thế mới là làm người ghê tởm.

- Với lại, nếu cô âm thầm bỏ đi tôi còn có thể sinh ảo tưởng, nghĩ rằng cô không phải không thích tôi nữa, không phải là muốn chia tay với tôi, không phải là đổi lòng thích nam nhân khác ... Cô chỉ biết thành một người mất trí quên mất đường về, Lăng Thần của tôi vẫn còn ở đâu đó ngoài kia.

Lăng Thần càng nghe mặt càng tối sầm:

- Trần Thuật, anh, anh tôn trọng người khác một chút.

- Vậy thì phải xem đối diện với tôi là ai chứ/

- Anh ...

Lăng Thần giận tới ngón tay chỉ Trần Thuật run bần bật tới không nhắm đúng vào mục tiêu nữa:

- Lãng Thần, chẳng lẽ cô còn chưa hiểu à?

Trần Thuật khẽ thở dài:

- Tôi không hận cô, Vương Tín hay là Hoa Mỹ ... Tôi và các người không có quan hệ gì hết, chỉ có lập trường.

Lãng Thần không cam tâm chất vấn, không hiểu vì sao, cô không muốn nhìn thấy Trần Thuật nữa, muốn quên y đi, đồng thời cô sợ bị Trần Thuật coi như xa lạ:

- Nếu không có quan hệ gì, vì sao anh lại hết lần này tới lần khác nhắm vào em, nhắm vào Vương Tín và Hoa Mỹ? Chuyện lần trước của Trương Thục là thế, anh vì báo thù, lấy đi bao nhiêu tiền chưa nói, còn ép Trương Thục trong vòng một năm không được tiếp nhận lịch trình, anh có biết đả kích Hoa Mỹ lớn thế nào không?

- Lớn thế nào?

- ...

- Nói ra cho mọi người vui vẻ chút.

- ....

Trần Thuật mất cả hứng, sao nữ nhân này lại biến thành câm thế, không phải trước đó còn nói nhiều lắm à?

Thật là cái cần nói thì không nói, toàn nói cái gì đâu.

- Anh nói chúng ta chỉ có lập trường là lập trường gì?

Lãng Thần cắn răng hỏi:

- Lập trường của các người là Hoa Mỹ, của tôi là Đông Chính.

- Đông Chính bảo anh công kích Hoa Mỹ bọn em à?

- Không.

Trần Thuật lắc đầu, mệt mỏi, đây là cuộc nói chuyện rất mệt mỏi, chủ đề cứ vòng đi vòng lại, cô gái này vẫn ngốc như thể không hiểu nói lời y nói, không như cô ấy, mỉm cười:

- Lập trường làm việc ở Đông Chính khiến tôi vì nó mà đòi lại công đạo, vì người vô tội mà muốn một câu trả lời.

- Bọn em làm gì mà anh muốn tới Hoa Mỹ đòi công đạo?

- Cô chắc là muốn bàn bạc ở đây chứ, nếu cô muốn thì cũng được thôi.

Trần Thuật vừa mở cặp mang theo người vừa nói:

- Nếu cô chắc lời mình có tác dụng, cô có thể đại biểu cho Hoa Mỹ ... Đồng thời không lo chuyện này bại lộ ảnh hưởng tới Hoa Mỹ và danh dự của nghệ sĩ nào đó ...

Lăng Thần sợ y nói trước chỗ đông người lọt vào tai ai đó, quát:

- Trần Thuật:

Trần Thuật nhú mày:

- Cô phải gọi tôi là tổng giám Trần, hoặc là anh Trần Thuật ... Chỉ có người thích tôi hoặc hận tôi mới gọi thẳng tên tôi, cô thuộc loại nào?

Chương 172: Hung thủ thật sự.

Lăng Thần cay đắng, giờ cô không là gì của Trần Thuật cả, nhưng thái độ của Trần Thuật như thế cũng tốt, khiến mọi thứ dễ dàng cho cô hơn, đành đổi cách xưng hô:

- Tổng giám Trần, anh chắc chắn muốn đuổi cùng giết tận chứ?

- Chắc.

Trần Thuật giọng lạnh tới tận nhũn:

- Cô có muốn hỏi lại lần nữa không?

Cánh môi bị Lăng Thần cắn tới thành vết rồi:

- Anh có biết anh thế này làm em rất thông khổ, làm em bẽ bàng lắm không ... Chúng ta không thể vui vẻ chia tay sao?

Trần Thuật có chút mất kiên nhẫn rồi, y không sao hiểu nổi vì sao nữ nhân này lại đề cao bản thân thế:

- Tôi nói lại một lần nữa tránh cô có hiểu lầm vào bản thân. Thứ nhất, tôi đã kích Trương Thục là vì sau khi tôi từ chức Vương Tín ra sức bôi nhọ tôi khắp nơi, hấn vu khống tôi nhận hối lộ của đối tác nên bị đuổi đi. Chuyện này cô đừng nói là cô không biết.

- Em ....

Lăng Thần lúng túng, cô tất nhiên là biết, khi tin đồn lan đi trong công ty là cô biết ngay thủ đoạn của Vương Tín rồi, nhưng thâm tâm cô cũng tán đồng với cách làm này, cô mong Trần Thuật bị đã kích mà rời khỏi Hoa Thành lập nghiệp, vì sợ phải tình cờ đối diện với y:

- Nếu cô nói cô không biết vậy thì cô không xấu, cô chỉ ngu thôi.

- ...

- Lần này vì các người cướp vị trí đại diện CE, khiến cô Khổng Khuê bị thương, cho nên tôi mới tới nói chuyện với các người ... Mỗi lần xảy ra chuyện là có nguyên nhân, thư ký Lăng có hiểu không?

- Cho nên anh vì Khổng Khuê nên mới tìm tới Hoa Mỹ?

Lăng Thần ngẩng đầu nhìn thẳng Trần Thuật tìm kiếm gì đó:

- Đúng thế.

- Cô ấy quan trọng với anh lắm phải không?

- Cực kỳ cực kỳ quan trọng.

Trần Thuật khẳng định:

- Có quan trọng bằng em trước kia không?

- Sao cô có thể hỏi câu này?

Trần Thuật tức giận, nữ nhân này còn chưa thôi đi sao, cô ta nghĩ mình là cái rốn vũ trụ, mọi thứ xoay quanh mình trắng:

Lăng Thần lòng ngọt ngào, Trần Thuật chưa hoàn toàn quên đi mình, Trần Thuật không vô tình vô nghĩa như cô nghĩ, trong lòng anh ấy vẫn có mình, vẫn không quên đi được thời gian mỹ hảo của hai người.

Không ai có thể so với mình, Không Khuê cũng vậy.

- Cô sao có thể so với cô ấy, cô kém cô ấy quá xa.

Trần Thuật nói rất kiên định:

Lăng Thần thần thờ nhìn Trần Thuật, Trần Thuật cũng ngây ra nhìn Lăng Thần?

Chẳng lẽ mình nói quá lời nội dung quá gây tổn thương, nữ nhân này không bị mình nói cho ngốc luôn chứ?

Nếu là như thế thì ....

Con mẹ nó, tốt quá rồi.

- Phì ...

Lăng Thần đột nhiên bật cười, mặt mày trở nên tươi tỉnh, trông có vẻ nhẹ nhõm:

- Trần Thuật, xem ra anh thực sự vượt qua được rồi, em mừng cho anh.

- Hả?

Trần Thuật ngó ra, không biết trong hồ lô của nữ nhân này bán cái gì thế, có điều xem ra không bị ngốc, làm y có chút thất vọng nho nhỏ:

- Tôi cũng rất mừng cho mình.

Lăng Thần điệu đà vén mái tóc rũ xuống trước mặt, cười dịu ngọt:

- Có phải anh thấy nữ nhân rất kỳ quái không, rất là vô lý, rất vô liêm sĩ? Rồi bỏ rồi mà còn vẫn hi vọng nam nhân yêu mình một lòng một dạ mãi mãi không quên mình.

Trần Thuật xua tay:

- Tôi tiếp xúc với nữ nhân không nhiều, có điều ... Hình như mỗi cô là như thế thôi.

- Đó là lẽ thường tình, đợi anh tiếp xúc với nhiều nữ nhân rồi sẽ hiểu. Được rồi, chúng ta không nói cái chuyện vô nghĩa này nữa.

Lăng Thần trong thoáng chốc thay đổi, chớp mắt từ cô gái bi lụy tổn thương thành cô gái mạnh mẽ tự, rất dứt khoát rõ ràng, rất có phong độ đại tướng:

- Một màn vừa rồi coi như sự chia tay chính thức của chúng ta đi, từ nay và sau hai ta không có quan hệ gì nữa, chỉ có lập trường.

- Đó là câu nói của tôi.

Trần Thuật đính chính, y là tác giả, rất coi trọng bản quyền:

Lăng Thần mỉm cười làm động tác mời:

- Tổng giám Trần, tổng giám đốc Vương của chúng tôi mời anh tới nói chuyện.

- Vương Tín bảo cô tới à?

Trần Thuật nheo mắt hỏi:

- Tự tôi muốn tới.

- Vốn tưởng rằng cô sẽ tìm tôi lấy chiêu bài tình cảm, giả vờ đáng thương, đóng giả ủy khuất, thuận tiện rơi vài giọt nước mắt để tôi nhất thời mềm lòng, bỏ qua chuyện này, căn bản không cần Vương Tín ra tay chứ gì?

- Đúng là tôi có ý nghĩ mong anh giờ cao đánh khế, có điều xem ra anh khó đối phó hơn tôi nghĩ, cho nên nên bỏ rồi.

Lăng Thần thẳng thắn thừa nhận:

- Các người làm bị thương chân to của tôi, còn muốn tôi giờ cao đánh khế à?

Trần Thuật cười lạnh:

- Cô cho rằng chỉ cần cô ra mặt là giải quyết thuận lợi chuyện này, biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ? Vương Tín là tên nam nhân kiêu ngạo, nhẫn tâm để nữ nhân của mình đi khóc lóc giả vờ đáng thương với nam nhân khác à?

- Tổng giám đốc Vương có công tác khác, cho nên chuyện này do tôi xử lý.

Lăng Thần hết sức bảo vệ Vương Tín:

- Ồ, tổng giám đốc Vương bận rộn đến thế cơ à.

Trần Thuật nhìn ông chú bán khoai lang vừa mới đưa một túi khoai cho cô bé, đột nhiên có một loại cảm giác hoàn toàn tái sinh cơm thềm ăn dâng lên:

- Tôi bị người ta đuổi đi rồi, cho nên tôi không quay trở lại Hoa Mỹ đâu, cũng nên giữ chút thể diện chứ phải không? Nếu Vương Tín còn muốn nói chuyện thì xuống đây, tôi mời hẳn ăn khoai lang nướng.

- Tổng giám đốc Vương không ăn khoai lang nướng.

Lăng Thần vội nói:

- Vậy thì khỏi nói chuyện.

Trần Thuật không để ý tới Lăng Thần, đi thẳng tới cái xe bán khoai, mùi thơm làm người ta ứa nước miếng, nhón chân nhìn vào trong bếp lò:

- Chú ơi, cho tôi một củ khoai nướng ... Kìa, củ kia kìa, lâu rồi không ăn, thèm quá.

Ông chú bán khoai nhanh nhẹn lấy kìm gấp khoai cho vào túi giấy gấp bằng báo rất khéo, cười nói:

- Cãi nhau với bạn gái à? Này chàng trai trẻ, phải biết nhường nhịn bạn gái chứ, bây giờ có một cô gái vì cậu chịu khổ, vì cậu mà rơi nước mắt, có chuyện gì mà không bỏ qua được nữa?

Trước kia Trần Thuật và Lăng Thần thường xuyên tới đây mua khoai, tụ họp, tình tứ, cho nên ông chú bán khoai mặc dù không biết tên hai người, không lạ gì quan hệ của bọn họ, là người đi trước, nhiều lời khuyên nhủ một câu, đây là lời thật lòng. Xã hội bây giờ đại đa số các cô gái theo đuổi vật chất, mấy ai coi trọng tình cảm nữa, không biết quý trọng thật đáng trách.

Trần Thuật bẻ củ khoai lang làm hai, xé túi giấy bọc lấy, vừa cầm nửa củ khoai mới chín nóng rẫy lăn qua lăn lại trên tay cho đỡ nóng, vừa xuýt xoa nói:

- Nếu như có một cô gái thực sự thích tôi, sao tôi nỡ để cô ấy chịu khổ hay rơi nước mắt? Có khổ tôi chịu trước, có nước mắt tôi lén chảy một mình. Tôi phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, cô ấy phụ trách dung mạo như hoa, phân công chính xác, không ai vượt quyền.

- Hà hà, tôi nhìn một cái là biết cậu là chàng trai tốt.

Ông chú vừa vằn khoai vừa nói:

- Mắt chú chuẩn thật đấy.

Trần Thuật đánh mắt về phía Lăng Thần:

- Vậy chú giúp tôi nhìn xem cô ấy có phải là cô gái tốt không?

- Có, cô nương này tốt lắm.

- Lừa gạt.

Trần Thuật lườm một cái, vì bán thêm vài củ khoai lang mà nói lời trái lương tâm thế hà, ông có biết xấu hổ nữa không:

Lăng Thần không ngờ rằng Trần Thuật lại đưa ra yêu cầu như thế, càng không ngờ rằng Trần Thuật lại chạy tới xe khoai lang ăn thật, nhìn y ăn ngon lành, khéo miệng lem nhem dính than, lòng dâng lên hồi ức xưa cũ, nhưng rất nhanh cô bóp nát nó, quay về hiện thực.

Cô có thể tưởng tượng ra, khi cô đem yêu cầu này nói với Vương Tín, đối phương sẽ có phản ứng gì.

Nhưng cô lại không thể không nói, vì Trần Thuật nói rồi, chuyện này y chỉ bàn với Vương Tín thôi.

Chương 173:

Lăng Thần đứng ngây ra đó nhìn Trần Thuật mua khoai lang, kỷ niệm quá khứ ủa về, nhưng cô mạnh mẽ bấu chặt móng tay vào lòng bàn tay, ép mình quay lại hiện thực, bấm điện thoại cho Vương Tín:

- Tổng giám đốc Vương, anh ấy muốn gặp anh.

Wương Tín hừ một tiếng khinh bỉ:

- Bảo y lên đây.

- Anh ấy bảo anh xuống.

- Tôi ...

- Anh cũng cần phải xuống.

Lăng Thần biết tính khí Vương Tín cho nên không để hắn nổi giận, nói trước:

- Chuyện can hệ trọng đại, tổng giám đốc nên tạm thời nhẫn nhịn.

Quả nhiên là Vương Tín cúp điện thoại ngay tức thì.

Không biết lại đập cái gì nữa, dù sao lời cần nói cũng nói rồi, Lăng Thần cất di động đi, tới bên chiếc xe bán khoai, cười hỏi:

- Chú còn nhận ra tôi không?

- Có chứ, cô nương xinh đẹp như vậy sao quên được, trước kia vẫn thường tới chỗ tôi ăn mà.

Chú bán khoai chỉ nửa củ khoai mà Trần Thuật ủ nóng trong lò:

- Bạn trai cô mua đấy, còn giữ cho cô một nửa kia.

- Giữ để tôi ăn đấy.

Trần Thuật ăn ngấu ăn nghiền hết nửa củ khoai lang, sau đó lấy nửa còn lại trên bếp, tung qua tung lại giữa hai tay:

- Cái ông chú này, làm sao lại tùy tiện mang khoai của tôi cho người khác thế? Cô ta đã không phải là bạn gái của tôi nữa rồi, tôi tới để đàm phán.

Nói rồi cắn một miếng to, khoai nóng vào mồm làm y méo mặt, há mồm thôi không ngớt.

- Tổng giám Trần, anh hẹp hòi quá.

Thật trẻ con, Lăng Thần nói với ông chú bán khoai:

- Chú, cho tôi một củ đi.

Chú bán khoai không hiểu đôi tiên đồng ngọc nữ này làm sao, chắc là tiểu tình lữ giận dỗi cãi nhau mà thôi, cười khả khả chọn một củ khoai nướng chín tới, cân xong bọc túi giấy đưa Lăng Thần.

Lăng Thần cũng bẻ củ khoai làm đôi, một nửa đặt lên bếp, một nửa thổi cho nguội, cẩn thận bóc vỏ, đưa lên miệng, nhẹ nhàng hé môi để lộ hàm răng trắng muốt như bạch ngọc, từ từ nhai khe khẽ:

- Tổng giám Trần ở Đông Chính không tệ hả?

- Cô đã gọi tôi là tổng giám rồi, chứng minh tôi đã tiến bộ lớn so với khi ở Đông Chính.

Trần Thuật mồm đầy khoai đáp, lâu lắm rồi không ăn nên hôm nay ăn khoai lang nướng thấy đặc biệt ngon:

- Cho nên tôi mới lấy làm lạ, anh là phó tổng giám phòng kế hoạch, sao lại ra mặt vì Không Khuê? Không Khuê có quản lý riêng cơ mà.

Lăng Thần từ tốn vừa ăn vừa hỏi:

Trần Thuật hơi nhú mày, cả cách ăn cũng thay đổi rồi, khi xưa Lăng Thần luôn thích cắn miếng lớn, khoai phồng cả má, mắt híp lại thỏa mãn, trông yêu vô cùng, còn kiểu ăn nhỏ nhẹ này sao mà chướng mắt:

- Vì chúng tôi là bạn.

- Anh và Không Khuê là bạn sao?

Lăng Thần hỏi lại.

- Đúng thế.

Trần Thuật nghiêm túc gật đầu:

- Tôi và cô ấy là bạn tốt.

- Bạn bè trong giới giải trí sao? Anh đừng để người ta lừa.

Trần Thuật mặt đầy trông đợi:

- Cô nói Không Khuê sẽ lừa tôi sao? Lừa tiền hay lừa sắc? Bao giờ cô ấy mới ra tay? Tôi nóng ruột lắm rồi đây.

Con người thường phạm vào một sai lầm, đó chính là nghĩ mình quá vô tội, nhưng lại thấy người khác quá xấu xa.

Lăng Thần không hề biết giữa Trần Thuật và Không Nhược Khuê đã xảy ra chuyện gì.

Cho dù là biết đi chẳng nữa, e là cô cũng khó mà hiểu được, vào thời khắc Trần Thuật tuyệt vọng nhất, khi mà y liên tục bị người ta từ chối tới mức hoài nghi chính bản thân, có một cô gái có thể ví như vì sao lấp lánh, dùng hành động của mình để an ủi bầu bạn với y chống lại sự nghi ngờ của cả thế giới là thế nào.

Khi đó Trần Thuật so xuất trúng phải độc kế của Vương Tín, tới đâu người ta cũng từ chối tránh như tránh tà, y nằm trên mặt đất nhận hết cuộc gọi từ chối này tới cuộc gọi từ chối khác, chính Không Nhược Khuê đã dùng thân phận của mình đảm bảo cho Trần Thuật, nói với người khác, y không phải là kẻ lừa gạt, không phải là kẻ ăn hôi lộ.

Y có năng lực, cũng có phẩm cách.

Nếu không làm sao có được lòng tin của đại minh tinh Không Nhược Khuê?

Cho nên nghe Lăng Thần nói Không Nhược Khuê không đáng tin, cẩn thận bị đối phương lừa, y trực tiếp phản kích.

Cô nói người ta lừa tôi à, vậy lừa tiền hay lừa sắc? Tôi hoan nghênh hết.

Chuyện này cảm giác giống như mấy bà cô hay đưa chuyện ở trong thôn, nói là anh mau mau về nhà xem, cẩn thận vợ anh

không làm cơm cho con anh ăn ... Chuyện nhà người ta, cần người ngoài như cô lo chắc.

Lăng Thân không giận:

- Xem ra tổng giám Trần nóng ruột lắm rồi nhỉ?
- Loại chuyện tốt như vậy ai mà chẳng muốn tới mau một chút, người ta là đại minh tinh Khổng Khuê kia mà.
- Trước kia tôi không phát hiện anh có tiềm chất sùng bái minh tinh.
- Trước kia tôi cũng đâu phát hiện ra cô không phải là người tốt.

Trần Thuật chẳng chịu kém miếng nào:

Lăng Thân nắm chặt củ khoai, mất một lúc mới điều chỉnh lại gương mặt bình thường lại:

- Phải, tôi không phải là người tốt.

Đúng lúc này Vương Tín từ tòa nhà Hoa Mỹ đi ra, nhìn thấy Trần Thuật và Lăng Thân đứng bên xe khoai lang ăn khoai lang nướng, mặt tối sầm, cảnh này trước kia hắn từng thấy, cô thư ký nhỏ của hắn hết giờ làm là vội vàng vàng chạy tới chỗ bán khoai, bí mật gặp bạn trai.

Không ngờ lại lần nữa phải chứng kiến cảnh này, dù biết lý do thì trong lòng hắn vẫn hết sức không thoải mái.

Vương Tín đi thẳng tới, chỉ muốn giải quyết chuyện này một cách mau chóng:

- Tổng giám Trần, nếu như có chuyện muốn bàn, vì sao không tới văn phòng tôi ngồi, chỗ này đông người gió lớn, nói chuyện không nghe rõ, hoàn cảnh trò chuyện không phải quá kém à?

Trần Thuật ăn hết nửa củ khoai lớn rồi, nên nửa củ còn lại ăn thông thả hơn:

- Vì tôi thèm khoai lang nướng.

Vương Tín cay mảy, nhìn cái thứ đen xì xì bắn thiu mắt vệ sinh, không muốn tới quá gần:

- Tổng giám Trần muốn bàn bạc gì với tôi?

- Tổng giám đốc Vương không ăn một miếng à?

Trần Thuật hào phóng nói:

- Ngon lắm đấy, tôi mời.

Chú bán khoai thấy lại có khách hàng, mau mắn gấp một củ khoai, ra sức chào mời:

- Để tôi chọn cho cậu một củ vừa chín, cậu ăn thử đi, nói không chừng sau này thích tới chỗ tôi ăn khoai, khoai bà nhà tôi trồng ở sân vườn, đảm bảo lắm.

Rồi đưa khoai cho Vương Tín.

Vương Tín không nhận, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn ông ta: Cái thứ này ai mà thèm ăn?

- Nếu tổng giám đốc Vương không ăn thì coi như tôi mua về.

Trần Thuật nhận lấy túi khoai lang:

- Vừa vặn lát nữa tôi đi thăm người bệnh.

- Được, vậy tôi cho vào lò trước, lát nữa cậu đi, tôi bới ra cho cậu.

Chú bán khoai chu đáo nói:

- Cảm ơn chú.

Trần Thuật cho miếng khoai cuối cùng vào miệng, lấy khăn giấy lau qua tay và miệng, thả vào thùng rác mà chú bán khoai

chuẩn bị cho khách, xong xuôi rồi mới quay sang Vương Tín:

- Tổng giám đốc Vương tìm tôi có chuyện gì à?

- Hử?

Vương Tín mặt kinh ngạc nhìn Lăng Thần, lòng nghĩ, chẳng lẽ cô không nói gì với y sao, cô đuổi theo người ta chỉ để xuống đây ăn khoai lang nướng à?

Cô còn chưa quên tình cũ sao?

Lăng Thần sao chẳng biết Trần Thuật đang cố ý bức bách Vương Tín, để hắn phải chủ động nói ra yêu cầu “hòa đàm”, như thế trong quá trình đàm phán sẽ rơi vào thế yếu, cho nên lần nữa phải đứng ra hỗ trợ Vương Tín:

- Vừa rồi tổng giám Trần rời đi không cẩn thận để quên tài liệu ở văn phòng tổng giám đốc Vương.

Trần Thuật “a” một tiếng choảng tỉnh:

- Cô mà không nói thì tôi thiếu chút nữa quên đấy, tài liệu đó ở đâu, tổng giám đốc Vương có mang giùm tôi không?

Tao là giúp việc cho mày chắc, Vương Tín nén giận, lạnh lùng nói:

- Không.

Chương 174:

- Thôi vậy, không mang thì thôi, chỗ tôi có bản sao.

Trần Thuật cười tỉnh bơ:

- Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước.

- Tổng giám Trần, tôi nghĩ hôm nay anh chủ động tới bãi phóng, nhất định không phải ăn củ khoai nướng chứ?

Vương Tín lên tiếng gọi:

- Vốn là còn có chuyện khác, nhưng mà ăn xong củ khoai lang nướng mới phát hiện là quên mất chuyện muốn làm rồi.

Trần Thuật quay sang chú bán khoai trách:

- Tại chú cả đấy, khoai ngon quá làm người ta quên hết cả công việc.

Lời trách móc này làm người ta nghe mà khoan khoái, ông chú bán khoai cười lớn:

- Lần sau lại đến nhé.

- Nhất định rồi, sau này tôi sẽ thường xuyên tới đây.

Trần Thuật thích ăn khoai lang nướng lắm, chỉ vì chuyện của Lăng Thần mà một thời gian không ăn, bây giờ tâm sự hoàn toàn cởi bỏ, thấy vì một nữ nhân xấu mà bỏ món ăn yêu thích thật không đáng:

- Chú, lấy cho tôi củ khoai lúc nãy ...

Nghĩ tới gì đó, nói thêm:

- Hai củ đi, lấy củ to nhất nhé.

- Không thành vấn đề.

Chú bán khoai cao hứng, chàng trai này là khách sộp, sau này phải làm cho cậu ta cái thẻ VIP:

- Tổng giám Trần, rốt cuộc anh muốn cái gì?

Vương Tín giận lắm rồi, bất chấp đang ở ngoài đường, quát:

- Có chuyện thì nói, đừng có làm ra vẻ nữa.

- Tổng giám đốc Vương sợ rồi à?

Trần Thuật tủm tỉm cười nhìn bộ mặt vằn vẹo vì giận của Vương Tín, mới thể đã mất bình tĩnh rồi sao:

- Tôi sợ cái gì cơ chứ? Tôi có cái gì mà phải sợ.

Vương Tín lớn giọng:

- Có tật thì giật mình.

Trần Thuật nhìn Vương Tín và Lăng Thần cười lớn:

- Vốn tôi không chắc, nhưng khi tôi cố ý bỏ quên tài liệu trong phòng, thư ký Lăng lập tức đuổi theo chặn lại, còn cả phòng thư ý liên tục gọi điện cho tôi, ngay cả tổng giám đốc Vương tâm cao khí nạo xưa nay không để ai vào mắt cũng đích thân xuống lầu gặp tôi, vậy xem ra tôi suy đoán chính xác rồi.

Vương Tín tái mặt, không ngờ mình biến thành con khỉ để người ta trêu đùa, bước tới gần giọng:

- Trần Thuật ...

- Tổng giám Trần.

Lăng Thần thấy Vương Tín lại lần nữa rơi vào bẫy của Trần Thuật, chủ động nhảy ra làm trung gian cho hai người, lúc này cô cần phải bình tĩnh để giải quyết sự việc:

- Nếu như anh đã tìm tới tận nơi, vậy nhất định là muốn giải quyết vấn đề này phải không? Vậy hà tất sinh sự thêm làm gì?

Người xưa nói quả không sai, những thứ không thể vẫn hồi là bát nước hắt đi và nữ nhân ngã vào lòng nam nhân khác.

Đương nhiên Trần Thuật chẳng định vẫn hồi gì, mà thấy Lăng Thần một mực bảo vệ Vương Tín, sinh chút cảm khái thôi:

- Cô Khổng Khuê ngã ở bể bơi liên quan tới Hoa Mỹ phải không?

- Tổng giám Trần không có chứng cứ thì đừng nói bừa.

Lăng Thần phản bác, song giọng giảm xuống mức tối đa, chỉ để mấy người họ nghe được:

- Vừa rồi đã xem kỹ tài liệu tôi bỏ lại chưa, chúng tôi đã xác định được cô gái tên Trịnh Mẫn Chi cố ý đổ nước lau sàn ra mép bể bơi hãm hại cô Không Khuê. Tôi phát hiện ra, trước kia Trịnh Mẫn Chi làm việc ở truyền thông Bách Nhạc, mà Bách Nhạc là công ty do Hoa Mỹ đầu tư ... Trước kia tôi cũng có không ít nghiệp vụ tiếp xúc với Bách Nhạc, sự vụ quan hệ xã hội của Bách Nhạc do bộ phận quan hệ xã hội của Hoa Mỹ giải quyết thay.

- Thì sao nào, Trịnh Mẫn Chi đã rời khỏi Bách Nhạc rồi, chuyện này không liên quan gì tới Bách Nhạc, nói gì tới Hoa Mỹ.

Vương Tín hỏi vặn:

- Tôi biết các người sẽ chối mà.

Trần Thuật vẫn vui vẻ, kể ra diện tình nghi không rộng, người có đủ danh tiếng thay thế Không Nhược Khuê không nhiều, có cả công ty đủ lớn chống lưng không sợ Đông Chính báo thù càng ít, gộp hai điều kiện lại kẻ hiềm nghi chỉ còn trên đầu ngón tay, chi tiết khác chỉ là vụn vặt:

Tìm được hung thủ thực sự rồi, dễ hơn cả dự đoán.

- Ai mà lại đi thừa nhận chuyện xấu liên quan tới mình chứ? Tôi cũng khuyên cáo tổng giám Trần, bây giờ anh không chỉ đại biểu cho bản thân, mà còn đại biểu cho Đông Chính ... Cho nên chớ có nói bừa bãi, nếu không chúng tôi sẽ khởi tố anh tội phỉ báng đáng.

Vương Tín uy hiếp trước, cảnh báo Trần Thuật, trước kia mày có cùng giết dậu nên tao mới không chấp, bây giờ tính thế khác rồi, cẩn thận cái mồm kéo mang họa:

- Chà, là một nhân viên quan hệ xã hội của của Hoa Mỹ, tổng giám đốc biết khi tôi gặp phải loại chuyện này sẽ xử lý ra sao không?

Trần Thuật cười tươi như cũ:

- Coi như là lần cuối cùng tôi báo cáo công tác với cấp trên đi.

- Xử lý thế nào?

Vương Tín muốn xem xem Trần Thuật đã tung chủ bài ra chưa, chứ vèn vèn chút tài liệu kia mà muốn Hoa Mỹ chủ động nhận tội thì mơ tưởng:

Cùng lắm hẳn có thể ném Bách Nhạc ra, nhưng bất kể thế nào đừng hòng đụng tới thanh danh hay lợi ích của Hoa Mỹ.

- Thứ nhất tôi sẽ để ...

Trần Thuật tới gần hơn, lúc này y đứng sát bên Lăng Thần, ba người hai nam một nữ giống đứng giữa phố mật mưu làm phản:

- Một nhân vật thần bí đứng ra bộc lộ rằng Khổng Khuê không phải trượt chân bị ngã, mà là có kẻ hãm hại. Đồng thời, tôi sẽ bảo nhân vật thần bí kia công bố đoạn video lúc cô ấy bị ngã, rất nhanh có người “phát hiện”, dưới chân Khổng Khuê có bột xà phòng ... Nên nhớ mỗi một cư dân mạng lại là một thám tử, bọn họ rất thích làm Sherlock Holmes trên mạng .... Khi mỗi người nhìn ra một điểm khả nghi, dần dần càng có nhiều người tin lời người thần bí, thậm chí tôi tin phát hiện của họ sẽ nhiều hơn của tôi, đặc biệt fan của Khổng Khuê, bọn họ không bỏ qua dù chỉ là một sợi tóc rơi ở hiện trường.

Vương Tín hơi giật mình.

- Đợi khi chân tướng đã rõ, lửa giận của fan cô ấy sẽ phải xoa dịu ra sao, đám quần chúng ngồi cắn hạt dưa làm sao để

thỏa mãn tính tò mò? Vừa vặn lúc đó chúng tôi báo cảnh sát nói phát hiện ra người khả nghi, sau đó đưa Trịnh Mẫn Chi vào đồn ... Anh nghĩ xem dưới áp lực dư luận và áp lực của cảnh sát, một cô gái trẻ có thể kiên trì được bao lâu.

- Khi đó Bách Nhạc sẽ bị cuốn vào, mà nó là công ty con bị Hoa Mỹ mua, Trương Á Châu ông chủ công ty này là em họ của tổng giám đốc Vương ... Trước kia tổ Lôi Đình chúng tôi giúp Bách Nhạc xử lý một nguy cơ thương hiệu, ông chủ Trương khi mời chúng tôi ăn cơm, vì thể hiện là người cùng nhà, cố ý nói ra mình là em họ của tổng giám đốc Vương.

Lăng Thần kín đáo bước sang trái một bước, khẽ chắn trước mặt Vương Tín, như thế vừa có thể ngăn cản trong trường hợp hấn mất kiểm soát, lại hình thành thế đối lập với Trần Thuật:

- Tổng giám Trần, chúng tôi không phải trẻ con đâu, mấy lời của anh chẳng dọa được ai hết.

- Tôi có dọa ai sao, tôi đang trình bày kế hoạch của mình mà, cô nghe hết rồi hẵng kết luận.

Trần Thuật chú ý động tác của Lăng Thần, xem ra chuyện này phải đối đầu với bạn gái cũ chứ không phải Vương Tín rồi:

- Mảng quản lý nghệ sĩ bên Bách Nhạc làm rất tệ, phía đó làm gì có nghệ sĩ nào có thể đấu lại với Khổng Khuê, bọn họ giờ thủ đoạn này làm gì? Báo thù, trút hận? Hay có mục đích khác, đương nhiên là gì cũng không phải chuyện tôi cần suy nghĩ. Đợi khi Trương Á Châu vào làm bạn với Trịnh Chi Mẫn, tôi đoán phía công an sẽ cạy miệng họ cho đáp án thôi, chúng ta không cần lo thay họ.

- Có điều tôi nghĩ công chúng sẽ không cần đợi câu trả lời của cảnh sát cũng hình dung đã rồi. À phải, nghe nói ông chủ

của CE trước khi tới gặp cô Không Khuê còn ăn cơm với cô Đình Tinh .... Oa, đợi khi ngoài kia sục sôi muốn tìm ra hung thủ thực sự hãm hại cô Không Khuê mà lại có người đem tin này tiết lộ ra, tôi nghĩ cô Đình Tinh chắc là sẽ khó khăn lắm.

Chương 175+176: Kẻ tham lam sẽ không được gì.

- Trần Thuật, mày, mày thật vô sỉ.

Dọa mình, y dám đe dọa mình, thứ sâu bọ cặn bã này, mày đắc ý quá rồi, Vương Tín tay run bật bật:

- Mày dùng thông tin khi còn ở Hoa Mỹ để công kích Hoa Mỹ, mày còn lương tâm không, còn đạo đức nghề nghiệp không?

- Tổng giám đốc Vương, anh nói thế thì oan cho tôi quá.

Trần Thuật thản nhiên giang tay:

- Thứ nhất, trước khi tôi rời khỏi Hoa Mỹ không ký hợp đồng từ chức với Hoa Mỹ, khi đó anh vội vội vàng vàng đá tôi đi cho nhanh, ngay cả tiền lương tháng cuối cũng trả bằng tiền mặt. Mặc dù sau này tôi mới hiểu đó là cạm bẫy, lúc đó anh có chất vấn lương tâm mình không nhỉ?

- Thứ hai, Trương Á Châu tự tiết lộ là em họ anh, không phải là cơ mật liên quan tới Hoa Mỹ, cũng không liên quan gì tới công tác gì trước kia của tôi, tôi không có nghĩa vụ gì phải giúp anh giữ bí mật.

- Thứ ba, nếu tổng giám đốc Vương đã nói tới đạo đức nghề nghiệp, vậy chúng ta nói về vấn đề này vậy. Giữa công ty với nhau có sự cạnh tranh là điều bình thường, nhưng vì cướp một cái hợp đồng mà làm hại một cô gái vô tội, sử dụng thủ đoạn đê hèn khiến cô ấy bị thương, lại còn vì thế mà khả năng phải hủy hợp đồng gánh chịu tổn thất lớn. Loại người làm ra chuyện này mà cũng có tư cách nói tới đạo đức nghề nghiệp à?

Ánh mắt Trần Thuật chứa đầy căm ghét lẫn khinh bỉ:

- Có lẽ trong lòng tổng giám đốc Vương, chỉ có nhân viên tầng dưới phải tuân thủ, còn ông chủ ở trên cao như anh không cần? Đừng nói tới đạo đức nghề nghiệp, tôi e đạo đức cơ bản nhất của con người ...

Lăng Thần cắt lời trước khi Trần Thuật nói ra lời chọc giận Vương Tín, nếu Vương Tín không kiểm soát được đám y một cái thôi, cô không dám tưởng tượng hậu quả:

- Tổng giám Trần, không cần dài dòng nữa, ra điều kiện đi.

- Tôi thấy tâm tình tổng giám đốc Vương có vẻ không tốt lắm, có phải là không muốn đàm phán không, nếu không muốn thì tôi không ép.

Trần Thuật vẫn tiếp tục mĩa mai:

- Hay là đợi tổng giám đốc Vương bình tĩnh lại đã rồi hãy nói sau?

- Tổng giám Trần, anh cứ nói ra điều kiện đi.

Lăng Thần lần nữa chủ động lên tiếng thay Vương Tín, nhẹ nhàng khuyên:

- Tôi nghĩ tổng giám Trần từ xa tới đây không phải chỉ vì giáo huấn chúng tôi một phen, hoặc là ăn khoai lang nướng ... Thời gian mọi người đều quý giá, không cần trì hoãn nữa.

Vương Tín cắn răng nói:

- Ra điều kiện đi.

- Sớm biết các người sẽ nói ra câu “ra điều kiện đi”, cho nên tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Trần Thuật lấy trong cặp ra một tờ giấy:

- Tôi nghĩ các người sẽ không từ chối đâu.

Lăng Thần nhận lấy xem qua một lượt, sau đó không tỏ chút thái độ nào đưa cho Vương Tín.

Vương Tín thì nhìn một cái mặt đã tái mét, ánh mắt hung dữ nhìn Trần Thuật, quát:

- Mày điên à?

Nói xong thấy người qua đường nhìn mình, đành áp giọng xuống, con giận thì không hề giảm:

- Dám cướp đi vị trí đại diện DSN của Đinh Tinh à?

- Không không không, không phải cướp, mà các người tặng tôi chứ.

Trần Thuật mỉm cười phong độ, hứng thú nhìn Vương Tín như thằng hề nhỏ bé:

- Tặng? Bằng vào cái gì mà tao phải tặng cho mày? Vả lại cho dù tao có đồng ý, phía công ty DSN cũng chưa chắc đã đồng ý ... Chỉ có bên A chọn nghệ sĩ, mày nghĩ bọn họ chọn nghệ sĩ như chọn hoa quả à, thấy quả táo không tốt thì đi chọn quả quýt sao?

- Các người chỉ cần giải trừ hợp đồng với DSN thôi, còn chuyện khác do chúng tôi thao tác là được rồi.

Trần Thuật nhắc nhở:

- Có điều tôi thiện chí nhắc với tổng giám đốc Vương câu này, Trương Thục một năm sau mới có thể quay lại, nếu Đinh Tinh lại có scandal gì, Hoa Mỹ còn mấy tấm vương bài nữa? Huống hồ tám vương bài này không phải là anh cứ đổ tiền vào lãng xê khắp nơi là lên đâu, tổng giám đốc Vương nên trân trọng.

Vương Tín đẩy Lăng Thần sang bên, hùng hổ bước tới một bước, hẳn không cao hơn Trần Thuật, nhưng đậm người hơn nhiều, nắm tay siết chặt:

- Mày dọa tao đấy à?

- Đúng đấy.

Lần này Trần Thuật lạnh giọng thừa nhận:

- Tổng giám đốc Vương không then là người kế thừa tương lai của tập đoàn Hoa Mỹ, tôi nói mập mờ thế mà anh cũng nghe ra được.

Lăng Thần cũng có chút không nhịn được:

- Tổng giám Trần, anh có biết câu châm ngôn này không, người tham lam sẽ mất hết tất cả.

- Tôi biết chứ.

Trần Thuật gật đầu:

- Tôi còn biết một câu: Làm người phải có lòng chung thủy.

Trở mặt tới nước này rồi, Lăng Thần không bận tâm tới ý vị trào phúng trong lời nói của Trần Thuật, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Anh muốn quá nhiều, điều này vượt quá khả năng tiếp nhận của chúng tôi. Huống hồ những điều này chỉ từ miệng anh nói ra, không có bất kỳ chứng cứ nào hỗ trợ .. Nếu như chúng tôi vì mấy câu uy hiếp mà đi đồng ý với yêu cầu quá đáng của anh, liệu có phải chúng tôi quá ngu xuẩn không?

- Kẻ ngu xuẩn là tổng giám đốc Vương, còn thư ký Lăng tất nhiên là không rồi.

Trần Thuật khẽ buông một tiếng thở dài tựa thương hại:

- Nếu tôi là tổng giám đốc Vương, cho dù muốn cướp vị trí người đại diện của CE thì cũng không dùng loại thủ đoạn dơ bẩn này. Tổng giám đốc Vương sau khi về nước, phát hiện ra hiện thực không giống với tưởng tượng của mình, có phải do

công tác tiếp nhận tập đoàn không được thuận lợi nên mới sốt ruột không?

Vương Tín rùng mình, sao có thể để đối phương nhìn ra điểm yếu:

- Trần Thuật, chuyện của tao liên quan gì tới mày, không cần mày chỉ tay năm ngón.

- Nhân vật nhỏ như tôi thì nào dám chỉ tay năm ngón với sự nghiệp của tổng giám đốc Vương.

Trần Thuật rất hài lòng, chuyến đi này có thu hoạch nhiều hơn y nghĩ, giúp y xác định được rất nhiều chuyện:

- Nhưng tôi có thể cười ha hê khi tổng giám đốc Vương rút dài, trời cao làm chứng, lúc đó tôi sẽ cười to lắm đấy, ha ha ha ha ...

- Mày, mày ...

- Thôi, chuyện lớn thế này tôi nghĩ các người phải suy nghĩ thật kỹ càng, dù sao tôi cũng có chút việc phải chuẩn bị trước ... Chú ơi, tôi lấy khoai.

Trần Thuật chẳng buồn nhìn gương mặt méo mó vì giận dữ của Vương Tín, tới chỗ xe bán khoai:

- Khoai lang nguội mát, không tiếp mấy người nữa đâu.

Nhận túi khoai lang từ tay ông chủ bán khoai, Trần Thuật vừa đi về phía bãi đỗ xe, vừa lấy di động ra bấm số điện thoại:

- Có ăn khoai lang nướng không?

- Ăn.

Phía đối diện đáp rất gọn:

- Vậy tôi mang tới cho cô ngay bây giờ.

Trần Thuật cười ôn nhu:

Đến khi Trần Thuật đã đi xa rồi Vương Tín và Lăng Thần vẫn đứng giữa sân rộng, chưa hết bàng hoàng.

” Cứ để y đi như vậy sao? “

” Để một tên nhân viên cũ nhỏ bé chạy tới tòa nhà tập đoàn, uy hiếp ông chủ cũ rồi nghênh ngang bỏ đi như vậy sao?”

Vương Tín không cam tâm, nhưng lúc này hắn bất lực, không làm gì được kẻ hắn từng coi như sâu kiến dí một cái là chết:

- Em nghĩ thế nào?

Lăng Thần rồi trí:

- Hư hư thực thực, em cũng không rõ nữa, nếu chỉ vền vện bằng vào những thứ anh ta nói thì chúng ta tất nhiên là có cách để ứng phó. Em chỉ em là anh ta còn quân bài nào chưa tung ra.

- Vì sao y biết nhiều như thế?

Vương Tín hết sức thống khổ, tại sao lại là y, nếu người khác phát hiện chuyện này, hắn chịu được, tại sao là thứ cặn bã hạ đẳng đó:

- Ai mà biết.

Lăng Thần cố dứt bỏ hình bóng Trần Thuật lúc rời đi:

Vương Tín xoay người đi về phía tòa nhà Hoa Mỹ:

- Triệu tập toàn bộ nhân viên bộ phận quan hệ xã hội.

- Vâng thưa tổng giám đốc.

Ông chú bán khoai nhật non nửa củ khoai lang Lăng Thần đánh rơi cho vào thùng rác, lòng nghi hoặc nhìn theo Lăng Thần, không phải cô gái này là bạn gái của chàng trai kia sao?

Thế nào mà trông ... Có vẻ quan hệ với người tên tổng giám đốc Vương kia còn thân mật hơn?

- Ôi, cô gái à, vậy không hay đâu ...

Tựa hồ đã nghĩ ra điều gì đó, ông chủ thở dài, tiếp tục cho thêm khoai vào bếp:

.....

Chương 177: Có phải chân tôi dài lắm không?

Uỳnh! Uỳnh!

Tiếng sấm lên hồi từ xa truyền tới, mây đen vần vũ, gió thổi lồng lộng qua cửa sổ thổi tóc Trần Thuật dạt qua một bên, mắt nheo lại thành khe hẹp không cảm xúc nhìn thẳng về phía trước, lái chiếc Mercedes đen chạy như tia chớp trên con đường vắng rộng rãi sát bờ Châu Giang.

Kéttt ...

Xe chuyển hướng để lại vệt đen trên đường.

Đến lúc này Trần Thuật mới chịu giảm tốc độ, một tay đặt lên cửa sổ mở rộng, một tay cầm vô lăng điều khiển xe, mặc dù đã dứt khoát với quá khứ, song không thể nói không còn chút cảm xúc nào.

Nhất là lúc Vương Tín sờ đùi Lăng Thần trước mặt y, cô gái y từng hết mực yêu thương nâng niu, lại bị người ta tùy ý khinh bạc như vậy, y suýt nữa không nén được ...

Dù sao, đó là lựa chọn của cô ấy.

Y chỉ có thể thở dài thôi, mỗi người có theo đuổi khác nhau, chẳng thể nói tiếc thay cho Lăng Thần được.

Tới được Tử Viên trời vẫn chưa mưa, chỉ có cơn giông làm không khí thêm khó chịu, Trần Thuật khi ấn nút thang máy,

gặp phải chị Dĩnh mà lần trước từng gặp, chủ động gật đầu chào.

Chị Dĩnh dừng bước, nhìn Trần Thuật một lượt chột nhốt ra:

- Tới tìm dì Hai à?

- Vâng, Dì Hai thích ăn khoai lang nướng, nên tôi mang một ít cho dì ấy.

Trần Thuật giơ túi khoai lên, trả lời rất tự nhiên:

- Đúng là có hiệu.

Chị Dĩnh thuận miệng khen một câu rồi đi, nếu người này không phải là đối tượng scandal với Không Khuê thì không có giá trị nào hết:

Dì Hai nhìn thấy Trần Thuật ở dưới lầu qua màn hình an ninh, quay lại nói với Không Nhược Khuê đang ngồi xem kịch bản:

- Thăng cháu ngọc nhà chúng ta lại tới rồi.

- Dì Hai, anh ấy là phó tổng giám của tập đoàn Đông Chính, dì nói như vậy không hay.

Không Nhược Khuê đã thay đồ bệnh viện bằng bộ đồ ngủ vải bông mềm màu trắng hồng, lưng dựa vào ghế sofa, tay cầm cuốn phim Nghịch Lân mà cô mới nhận, mái tóc hơi rối mang vẻ đẹp mỹ nhân lười biếng có điềm tĩnh dịu dàng, nghe dì Hai nói vậy thì ngẩng đầu lên đính chính:

- Úi, không vui rồi à? Chẳng phải dì yểm hộ cho hai đứa sao? Có một chàng trai trẻ ra ra vào vào nơi ở của cháu, người ta không chú ý hay sao?

Dì Hai ấn nút mở cửa, lý luận:

- Cháu không vui chỗ nào, cháu chỉ nói để dì ở trước mặt anh ấy chú ý một chút thôi. Còn khi nào chỉ có hai chúng ta thì dì muốn gọi thế nào thì gọi.

Không Nhượng Khuê không thừa nhận:

- Được, trước mặt người ta thì dì gọi là tổng giám Trần, khi chỉ có hai chúng ta thì lại gọi là thằng cháu ngốc.

- Dì Hai thật thông minh.

Không Nhượng Khuê khen một câu:

- Tổng giám Trần thích hồng trà, dì Hai pha cho anh ấy một cốc đi. Uống hồng trà ăn khoai lang, nghe thôi đã thấy mong đợi rồi.

- Cháu hiểu sở thích của người ta thật đấy.

Dì Hai cười trêu:

- Hôm nay cha cháu lại gọi điện muốn gặp cháu, cháu không định về xem sao à?

- Không về.

Không Nhượng Khuê lắc đầu ngay:

- Chân cháu bị thương thế này, về nghe ông già cắn nhả, phiền chết người.

- Cha cháu nói, cháu mà còn không về là ông ấy sẽ tới thăm cháu đấy.

- Lần sau ông ấy gọi điện, dì cứ nói là cháu đi công tác rồi.

Không Nhượng Khuê nghĩ một lúc xua tay:

- Thôi để cháu tự mình nói vậy.

Lúc này Trần Thuật thay dép đi vào nhà, giao khoai lang nướng cho dì Hai:

- Khoai lang vừa mới ra lò, nhân lúc còn nóng ăn cho ngon
... Dì Hai, dì cũng ăn đi, cháu mua cả phần cho dì đây.

- Úi dà, coi như cậu còn có lương tâm.

Thấy Trần Thuật còn nhớ tới mình, Dì Hai cười đến vui vẻ:

- Có điều sau này mà muốn ăn khoai lang thì nói với tôi một tiếng, tôi đi chợ mua cho, mang về cho vào lò nướng cũng thơm phưng phức? Cần gì phải phí tiền ở bên ngoài? Người trẻ tuổi phải biết tiết kiệm, sau này còn phải lấy vợ chứ.

Trần Thuật cười:

- Dì Hai, khoai lang nướng rẻ lắm, dù có tiết kiệm cũng không đủ lấy vợ.

- Đúng thế chẳng bằng mỗi ngày tặng khoai lang nướng cho cô gái mình thích, nói không chừng lại lừa được cô vợ.

Tầm mắt của Khổng Nhược Khuê vẫn nhìn vào kịch bản, chẳng ngẩng đầu lên:

Dì Hai nhỏ giọng nói với Trần Thuật:

- Đừng nghe con bé đó, nó chẳng biết gì đâu.

- Cháu thấy có lý đấy chứ.

Trần Thuật thì cảm giác như choàng tỉnh:

- Sau này thích ai, cháu ngày ngày mang khoai lang nướng cho cô ấy, chẳng may cô ấy cảm động muốn lấy cháu thật thì sao?

- Tặng cái gì thì tặng, đừng tặng khoai lang nướng.

Dì Hai can:

- Vì sao ạ?

Trần Thuật không hiểu:

- Ài, ngốc lắm, ăn nhiều khoai lang đánh rắm đấy, tôi nói cho cậu biết, đây là lời thô ý không thô. Những người già chúng tôi kinh nghiệm sống cả đời tổng kết, người trẻ cô cậu chớ xem nhẹ.

Dì Hai dặn dò:

- Nếu ở chỗ công cộng, cô gái lại đi đánh rắm có phải mất mặt không? Đừng nói là lấy cậu, người ta muốn giết cậu đấy. Cho nên giờ biết vì sao các cô gái bây giờ thích nhận hoa chưa?

Trần Thuật lắm bầm, hồi xưa cho Lăng Thần ăn khoai lang nướng nhiều quá, đúng là hồng thật:

- Vì hoa thơm ạ?

- Nhìn đẹp, ôm trong lòng càng bắt mắt, thích thì cắm vào bình hoa, không thích cắm vào thùng rác dưới lầu ... Tặng hoa sẽ không khiến cô gái cảm giác xấu hổ.

Trần Thuật khom người với Dì Hai:

- Cảm ơn Dì Hai, sau này dì là thầy của cháu.

Đợi mãi không thấy người đi vào, chỉ nghe loáng thoáng tiếng thì thầm, Khổng Nhược Khuê cảm thấy bị bỏ rơi, đặt kịch bản xuống:

- Này hai người đứng đó thì thầm cái gì thế, khoai lang nướng nguội bây giờ.

Một ấm hồng trà, hai củ khoai lang.

Trần Thuật ngồi đối diện với Khổng Nhược Khuê, Dì Hai ở trong bếp bận rộn chuẩn bị bữa chiều, sinh hoạt đơn giản, nhưng làm trong lòng Trần Thuật có cảm giác hạnh phúc.

Đây là cảm giác của nhà.

Trần Thuật có chút nhớ nhà.

Nhớ món thịt kho, nhớ gà hầm, nhớ cá sốt cay của mẹ.

- Đây, nghĩ cái gì mà ngây ra nửa ngày trời thế.

Không Nhượng Khuê xua xua tay trước mắt Trần Thuật:

- Nhớ nhà.

Trần Thuật thốt ra hai chữ đầy cảm xúc:

Không Nhượng Khuê nghe vậy mặt cũng hiện lên vẻ nhớ nhung, buồn bã nói:

- Tôi cũng nhiều năm rồi chưa về nhà, thực sự muốn về nhà xem sao.

- Nhà cô không phải ở Hoa Thành à? Muốn về lúc nào không được, sao lại nhiều năm chưa về? Công tác có bận tới mấy thì lễ tết vẫn về thăm cha mẹ chứ?

Trần Thuật ngạc nhiên:

Đôi mắt đẹp của Không Nhượng Khuê ánh lên thần sắc khó dò:

- Anh đoán xem.

- Cô đoán xem tôi có đoán không?

Trần Thuật bẻ khoai lang làm đôi, bóc vỏ xong đưa cho Không Nhượng Khuê:

- Sao anh không ăn?

- Tôi ăn no rồi.

Trần Thuật thật thà khai, vì không cho Lăng Thần ăn nửa củ khoai của mình, cho nên y ăn hết luôn hai nửa, củ khoai này to như bắp tay, giờ bụng căng phồng:

- Quá đáng.

Không Nhượng Khuê lườm một cái:

Trần Thuật cười trừ không giải thích.

Tuy vậy Không Nhược Khuê vẫn nhận lấy nửa củ khoai, cắn một miếng nhỏ:

- Ngọt thật, hồi nhỏ tôi cực kỳ thích ăn khoai lang nướng, khi đó bọn tôi vào ruộng đào trộm khoai, sau đó trốn ra sau cái miếu hoang, đào cái hố nông, lấy lá khô đốt, ném khoai lang vào đó. Đợi khi lửa cháy hết, khoai cũng chín, cả đám bôi khoai trong đồng tro ra ăn, ai cũng bị bỏng tay, không nỡ bỏ củ khoai vừa mới cướp được.

Trần Thuật cao hứng vỗ tay:

- chúng tôi hồi nhỏ cũng thế đấy, khi đó trong thôn chúng tôi trồng nhiều khoai lang lắm, nhưng mà bọn nhóc chúng tôi không về nhà mình bôi khoai, chuyên môn đi ăn trộm của nhà người khác. Có lần khoai còn chưa kịp nướng chín thì đã bị chủ khoai lần theo manh mối tìm ra, cầm roi mây quát túi bụi, bọn tôi hết đường thoát, cả bọn lao ào ào xuống sông, thuận theo dòng chảy bơi xuống hạ du, qua bờ đối diện hái lê rồi mới về ... Nhớ lại thì khoai lang nướng khi đó mới là ngon nhất.

Chương 178:

Không Nhược Khuê mừng rỡ nhồm người dậy:

- Anh nhớ ra rồi à?

- Nhớ ra rồi, ai hồi nhỏ mà chẳng làm vài chuyện trộm gà bắt chó, đánh nhau phá phách làng xóm? Cô cũng thế phải không?

- ....

Không Nhược Khuê đã khẳng định, cái tên này là thằng ngốc, há miệng thật to trút giận lên củ khoai lang, đồ ngốc, cái đồ ngốc:

- À quên nói với cô chuyện chính, hôm nay tôi tới tập đoàn Hoa Mỹ tìm Vương Tín và Lăng Thần.

- Lăng Thần à?

Không Nhược Khuê vừa ăn khoai lang, vừa dùng mắt đánh giá Trần Thuật:

- Cái tên này nghe hơi quen, hình như là có ai đó nhắc tới rồi.

- Bạn gái cũ của tôi.

- Ồ, bao sao tôi nghe ai đó say rượu gọi cái tên này cả đêm, tôi còn cho rằng trời sáng anh có chuyện gì quan trọng muốn làm cơ.

Sao Trần Thuật ngửi thấy mùi chua chua nhỉ, không biết mình có nhầm không, nghi hoặc nhìn Không Nhược Khuê.

- Anh hoài nghi chuyện này liên quan tới Hoa Mỹ à?

Không Nhược Khuê điềm nhiên hỏi:

- Mới tới thì hoài nghi, nhưng tôi tới một cái là khẳng định được rồi.

Trần Thuật nói với giọng hết sức chắc chắn, sau đó đem toàn bộ cuộc gặp mặt ngày hôm nay thuật lại, ánh mắt di chuyển tới cái chân bó bột của Không Nhược Khuê, hậm hực nói:

- Cạnh tranh thương nghiệp bình thường thì chúng ta có thể tiếp nhận, nhưng bọn họ vì đoạt lợi ích của người khác mà lại dùng thủ đoạn đê hèn như thế, tôi nhất định khiến bọn họ phải trả một cái giá thật đắt. Nếu không bọn họ cho rằng chuyện mình làm không ai hay biết, về sau lại hại người khác, ai biết còn làm chuyện điên cuồng nào nữa.

- Đã thế đến khi tôi nói ra toàn bộ thủ đoạn của họ, tên Vương Tín đó mắng tôi hèn hạ vô sỉ, cô nói xem trên đời sao có loại người như thế? Hai người khác không sao, khi người ta đánh trả lại mình như là người oan ức nhất trên đời.

- Sinh ra trong điều kiện quá ưu việt, từ nhỏ tới lớn mọi chuyện đều thuận lợi, tự cho mình là đúng, bề ngoài lịch sự phong độ, đến khi gặp chuyện không vừa ý thì nổi điên đổ lỗi cho tất cả ...

Không Nhược Khuê khề thở dài, vào nghề nhiều năm, còn lạ gì nghề này bề ngoài thì đẹp đẽ, sau lưng ai đếm cho hết những chuyện dơ bẩn:

- Hấn ...

Trần Thuật không thấy có cách hình dung nào chuẩn xác hơn, thở dài:

- Hấn đúng là con người như thế.

- Tôi gặp loại đó không ít.

Nơi nào có mật thì nơi đó có ruồi, giới giải trí tập trung bao nhiêu mỹ nữ như vậy, đám công tử ca sao chịu bỏ qua, Không Nhược Khuê cảm thán:

- Mấy năm qua sở dĩ tôi hành sự khác người, không tham gia bữa cơm xã giao, không gia nhập các hội nhóm, giảm tiếp xúc lĩnh vực thương nghiệp, trừ đóng phim, tôi rất ít tiếp xúc với người trong nghề là vì thế. Người bạn thân nhất cũng là người ngoài nghề, ở trong giới này, gần như cái gì cũng là giả.

- Tôi cho rằng như thế là có thể bảo vệ được mình, không ngờ chuyện chẳng bao giờ đơn giản. Chỉ vì tranh chấp một lợi ích mà có những kẻ vẫn nghĩ mọi cách kéo người ta xuống, còn dẫm đạp thêm vài cái, khiến người ta thân bại danh liệt, mãi mãi không thể ngóc đầu lên được.

Không Nhược Khuê say mê với diễn xuất, từ khi ký hợp đồng với Đông Chính, mọi sự vụ giao cho Vương Thiệu quản lý, chỉ cần cho cô không gian và thời gian tự do hô hấp mài rũa kỹ thuật diễn xuất, cô có thể nhường ra lợi ích:

Đề phòng đủ cách rồi mà lần này vẫn bị thứ tiểu nhân như Hoa Mỹ tính kế.

Trần Thuật cũng phải thừa nhận trong chuyện này yếu tốt may mắn không nhỏ, Hoa Mỹ làm quá kín, chính bản thân Không Nhược Khuê còn cho rằng là cô bị trượt chân, huống hồ là người khác.

Tất cả vì một câu lỡ lời của Franco khiến Trần Thuật sinh nghi, không thể không nói câu “thiên lý bất dung gian” , “muốn người ta không biết thì trừ phi đừng có làm” đã ứng nghiệm.

Không Nhược Khuê nhìn Trần Thuật cảm kích:

- Tổng giám Trần, nếu không có anh, không biết kết quả lúc này thế nào? Có lẽ tôi vừa bị thương, lại còn phải đền bù lớn cho CE vì không hoàn thành hợp đồng. Nghĩ lại thực sự không rét mà run, trong cái vòng tròn, không cần đao kiếm cũng có thể khiến người ta toàn thân thương tích.

- Không thể nào.

Trần Thuật không nghĩ vậy:

- Với tính cách và sự thông minh của cô, làm gì có chuyện mặc CE bắt nạt. Chẳng qua chân cô bị thương, tôi chỉ giúp cô làm việc cô sẽ làm thôi.

- Khi phát hiện ý đồ của CE, tôi đúng là có ý định phản kích, nhưng thực sự lúc đó tôi chưa biết phải làm gì, tôi không có tâm tư tinh tế như anh, không có miệng lưỡi sắc như dao giống anh, càng không có thủ đoạn phản kích làm tựa dao lóc

xương của anh. Nếu là tôi làm, cũng không làm tốt như anh, hoặc có thể nói ở loại chuyện này, tôi kém xa anh.

- Cô đánh giá tôi cao như thế, làm tôi có chút khân trương đấy.

Trần Thuật cười xấu hổ:

- Cô càng khen tôi lợi hại nghe càng giống nói tôi không phải người tốt.

- Thế à?

Không Nhược Khuê đặt củ khoai xuống, uống ngụm trà cho thấm họng:

- Sao tôi thấy tổng giám Trần hưởng thụ lắm.

- Tôi thể hiện rõ ràng vậy à?

Trần Thuật càng xấu hổ:

- Tôi vốn cố gắng tỏ ra ngại ngùng một chút đấy.

- Nên ngại ngùng là tôi mới phải.

Không Nhược Khuê híp mắt lại đánh giá Trần Thuật:

- Tổng giám Trần nhìn thấy bong bóng dưới chân tôi, chứng tỏ lúc tôi lên khỏi mặt nước anh xem kỹ lắm, bao lần thế? Mười lần hay hai mươi lần? Vóc dáng tôi có phải tốt lắm không? Chân tôi có phải rất dài không?

Trần Thuật tức điên.

Y ghét nhất là bị người ta vu khống.

Huống hồ là bị người thân cận nhất của mình bất tín nhiệm, cảm giác này làm người ta uất nghẹn.

- Cô đừng nói hồ đồ, tôi đâu chỉ nhìn mười lần hai mươi lần?

Trần Thuật đỏ mặt tía tai phản bác:

Khổng Nhược Khuê nhàn nhĩa thưởng thức trà, thông thả:

- Vậy anh xem bao nhiêu lần?

- Bảy mươi chín lần.

Trần Thuật lớn tiếng tuyên bố.

- Tổng giám Trần, anh chịu khó bỏ công sức thật đấy.

Khổng Nhược Khuê bị sự chịu khó của Trần Thuật làm đỏ mặt, cô chỉ thuận miệng trêu một câu, ai ngờ người ta lại đường hoàng báo ra con số như vậy:

Bảy mươi chín lần? E là máy vi tính nóng chảy luôn rồi.

- Tục ngữ nói “chi tiết là ma quỷ”, còn có câu thành ngữ “nhìn chiếc lá biết mùa thu”, những thứ đó nói cho chúng ta biết một đạo lý. Nhìn nhiều không có hại gì hết.

Trần Thuật hùng hồn tuyên bố:

Mặt Khổng Nhược Khuê càng đỏ lớn:

- Cho nên tổng giám Trần, bằng vào kỷ lục bảy mươi chín lần phát hiện ra dưới chân tôi có bọt xà phòng, từ đó tìm ra vấn đề?

- Tôi nhìn lần thứ hai thôi đã phát hiện ra rồi.

Trần Thuật tiết lộ:

- Vậy vì sao lại còn nhìn thêm bảy mươi bảy lần?

- Bởi vì cô xinh đẹp.

Im lặng.

Bầu không khí giữa hai người nhất thời biến thành yên tĩnh, lúng túng, Trần

- Giận rồi à?

Đợi nửa ngày trời không thấy Không Nhược Khuê hồi âm, Trần Thuật ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, năng lực biểu đạt ngôn ngữ mà y lấy làm kiêu ngạo tựa hồ đánh mất:

- Vì sao lại giận chứ?

- Tôi khen cô xinh đẹp, nói lời như thế trước mặt, tôi sợ cô hiểu lầm tôi không phải người tốt, giống đám lưu manh phóng đảng hay buông lời càn rỡ.

- Sao như thế được.

Không Nhược Khuê tủm tỉm cười:

- Anh mở weibo của tôi mà xem, mỗi ngày có hàng vạn người khen tôi xinh đẹp. Nếu cứ khen tôi xinh đẹp đều không phải là người tốt thì cái quốc gia này có biết bao nhiêu người xấu chứ?

Wow, Trần Thuật câm nín rồi, không ngờ trên đời này có kỳ nữ mặt dày như thế.

Chương 178: Không Khuê không có nhà.

Thực sự Trần Thuật không biết vì sao tự nhiên mình không kìm được nói ra một câu không nên như thế, nói ra rồi liền có chút hối hận, Không Nhược Khuê tuyệt đối không phải cô gái dễ nam nhân nói ra những câu bông đùa chót nhả, may mà phản ứng của cô khiến y thở phào.

Không Nhược Khuê chớp chớp mắt, một tay cầm củ khoai, tay chống cằm nhìn Trần Thuật hứng thú:

- Nhưng mà anh khen so với họ dễ nghe hơn.

- Vì sao?

Trần Thuật hỏi, y đúng là đã vào weibo của Không Nhược Khuê xem rồi, đám fan khen cô thành tiểu tiên nữ trên trời

dưới đất độc nhất vô nhị đem xinh đẹp trí tuệ và ưu nhã thiện lương hội tụ làm một vậy:

- Vì anh là tổng giám Trần.

Không Nhược Khuê nhoẻn miệng cười.

- À thì ra tôi được lời vì là người quen sao?

- Đúng thế, chẳng lẽ bởi vì anh đẹp trai hơn bọn họ à?

- Tướng mạo cũng là điểm mạnh của tôi mà.

Dì Hai ở trong bếp ở trong bếp nấu nướng chợt thấy phòng khách im ắng hẳn xuống, tò mò ngó đầu nhìn, chỉ thấy một đôi nam nữ ngồi đối diện nhau, người uống trà, người ăn khoai, tựa như ai làm việc nấy chẳng liên quan, chỉ là quan sát một lúc thấy vấn đề, thì thoáng ánh mắt chạm nhau là lại mỉm cười, không biết có phải bà tưởng tượng không mà cảm giác tựa như thấy mật ngọt từ ánh mắt nụ cười đó, tuy có chút lúng túng bên lề trong đó, song càng thêm chân thật, bà cũng mỉm cười, rút đầu lại tập trung vào công việc.

Ôi, tuổi trẻ, thật hâm mộ.

Con bé cũng đến tuổi nên có bạn trai rồi, chứ suốt ngày quần lấy con bé Vũ Khiết đó, làm lắm lúc bà lo Không Nhược Khuê không thích nam, lần này khỏi lo rồi, có lẽ bản thân con bé chưa nhận ra đâu, nhưng bằng kinh nghiệm lâu năm của họ không thể sai.

- À phải, tôi nghĩ phía Hoa Mỹ đã coi trọng lợi ích như thế, vậy thì tôi phải xẻo một miếng từ chỗ bọn họ, khiến bọn họ phải biết đau đớn, cho dù không thể đánh gãy sống lưng họ, cũng phải chặt gãy một cánh tay.

Không biết qua bao lâu Trần Thuật mới nhớ ra còn chuyện chính chưa xong:

- Tôi muốn lấy quyền đại diện của DSN cho cô.

- Giày thủy tinh sao?

Không Nhược Khuê không vui mừng mà trầm ngâm:

- Có không ít người tranh giành vị trí người đại diện cho giày thủy tinh DSN, cuối cùng rơi vào tay của Đinh Tinh của Hoa Mỹ. Liệu bọn họ có chịu nhả ra không, còn cả phía DSN có đồng ý không? Điều kiện lựa chọn của bọn họ phải nói là cực kỳ hà khắc, không phải là ai muốn thay thế cũng được đâu.

- Bọn họ cũng nói như thế, giày thủy tinh đi vào chân cô sẽ càng gợi cảm hơn ở chân Đinh Tinh.

Có kinh nghiệm một lần rồi, lần này Trần Thuật khen tròn hơn nhiều:

- Sở dĩ tôi muốn lấy của họ điều này, vì đây chắc chắn là một trong số quyền đại diện quan trọng nhất của Hoa Mỹ. Có lẽ phí đại diện không nhiều, nhưng theo tôi tìm hiểu tập đoàn DSN muốn đầu tư khoản tiền lớn quay loạt phim về công chúa giày thủy tinh, người đại diện là một trong số nhân tuyển nữ chính. Nếu như được chọn, sẽ chiếu trên phòng vé toàn cầu ...

- Đúng vậy, đó cũng là nguyên nhân khiến người ta cạnh tranh kịch liệt như thế. Bên trong đó đã có lợi ích lớn như thế, Hoa Mỹ càng không muốn buông tay.

Không Nhược Khuê tò mò vì nhìn Trần Thuật có vẻ ăn chắc lăm:

- Đương nhiên, cho nên chúng ta phải gây chút áp lực với Hoa Mỹ, đợi khi bọn họ thấy không còn cách nào khác, thế nào cũng sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết vấn đề.

- Kệ.

Không Nhược Khuê giả giọng đại tiểu thư lười biếng:

- Dù sao chuyện này giao cho anh là được.

Đúng lúc này trong phòng có tiếng chuông cửa.

Trần Thuật đi ra nhìn màn hình, quay lại bảo Khổng Nhược Khuê nói:

- Bạch Khởi Nguyên tới.
- Cứ bảo tôi không có nhà.

Khổng Nhược Khuê thuận miệng nói luôn:

Trần Thuật nói vào trong ống nghe:

- Khổng Khuê không có nhà.

Nói xong rồi Trần Thuật với Khổng Nhược Khuê mới ngó ra nhìn nhau, phát hiện vấn đề không ổn cho lắm.

Nơi này là nhà Khổng Nhược Khuê, vậy mà Trần Thuật ra nói là cô không có nhà, thế thì mối quan hệ của bọn họ là cái gì?

- Nói vậy có phải là hơi quá đáng rồi không?

Khổng Nhược Khuê lẩm bẩm:

- Đúng là hơi quá đáng thật.

Trần Thuật gật đầu:

- Tôi quen bảo Dì Hai như vậy.

Khổng Nhược Khuê nhìn Trần Thuật mà không biết nói gì luôn, cho dù cô không thích Bạch Khởi Nguyên cũng không thể làm tổn thương người ta như thế.

Đây đâu phải từ chối, mà là tát vào mặt.

- Tôi quên mất nơi này là nhà cô.

Trần Thuật bối rối giải thích, nhất thời không biết giải quyết tình huống này thế nào, y cũng chẳng ưa gì Bạch Khởi Nguyên, song lúc này có chút không đành lòng:

- Hay là bảo Dì Hai nói lại lần nữa.

- Nói thêm lần nữa có tác dụng gì, người ta tức giận bỏ đi rồi.

- Hay để tôi gọi điện giải thích?

- Bỏ đi.

Không Nhượng Khuê phiên muộn xua tay:

- Có cơ hội tôi ...

Đúng lúc này lại có tiếng chuông.

Trần Thuật nhìn màn hình, ngạc nhiên về sự kiên trì của thằng cha này:

- A, anh ta còn chưa đi, vẫn cứ đứng ở cửa.

- Mời anh ấy vào đi.

Không Nhượng Khuê thở dài:

- Được.

Trần Thuật cầm ống nghe lên nói:

- Bạch gia, tôi là Trần Thuật, cô Không Khuê mời anh vào.

Bạch Khởi Nguyên ngẩng đầu lên nhìn camera, khuôn mặt anh tuấn không có chút cảm xúc nào.

Đợi Bạch Khởi Nguyên đi vào, Trần Thuật ân cần đứng ở cửa đón, vừa thấy người đã niềm nở chào đón:

- Bạch gia tới rồi.

- Tổng giám Trần cũng ở đây sao?

Bạch Khởi Nguyên vừa thay giày vừa hỏi, không cả nhìn Trần Thuật:

- Tôi tới thăm cô Không Khuê, thuận tiện báo cáo công tác.

- Báo cáo công tác à?

Bạch Khởi Nguyên lên giọng:

- Tiểu Khuê chân đã bị thương như thế rồi, giờ là lúc tĩnh dưỡng, có công việc gì mà nhất định cần cô ấy xử lý? Có chuyện thì đi tìm Vương Thiệu, Vương Thiệu không xử lý được thì tìm tôi ... Tôi không tin cả cái Đông Chính lớn như thế không có ai có thể quyết định mà phải đi tìm ...

- Không sao.

Không Nhược Khuê lên tiếng:

- Em ở nhà buồn chán, có chút việc để hoạt động đầu óc một chút cũng tốt.

- Cho nên anh mới tới trò chuyện với em.

Bạch Khởi Nguyên quay sang Không Nhược Khuê, từ giọng nói tới ánh mắt thay đổi hẳn, đưa bó hoa tới, giọng trầm ấm:

- Tặng em, chúc em sớm bình phục.

Chương 179: Ai là cầm thú?

- Cảm ơn anh.

Không Nhược Khuê nhận bó hoa đặt qua một bên, miệng giữ nụ cười đúng lễ phép:

- Khởi Nguyên, anh ngồi đi.

Bạch Khởi Nguyên ngồi xuống chỗ Trần Thuật vừa ngồi:

- Vừa rồi tổng giám Trần nói em không ở nhà, trong lòng anh còn nghĩ, chân em bị thương như thế, còn chạy đi đâu được? Anh lo em không chịu nghỉ ngơi lại ra ngoài, chẳng may va chạm vết thương thêm nặng thì biết làm sao?

Câu nói này bề ngoài là lo lắng cho sức khỏe của Không Nhược Khuê, nhưng ý tức thực là công kích Trần Thuật: Y bằng vào cái gì mà nói em không có nhà?

- Vừa rồi tôi đùa với Bạch gia, không ngờ Bạch gia nhìn ra ngay lập tức, không đi mà còn ấn chuông lần nữa ...

Trần Thuật cười ha hả, chẳng thể nói là cô ấy nghe nói là anh tới thuận miệng bảo không có nhà, thế bằng với việc tát người ta cái nữa rồi, vừa nói vừa rót một cốc trà đặt trước mặt Bạch Khởi Nguyên:

- Bạch gia, uống trà đi.

Bạch Khởi Nguyên khẽ gật đầu:

- Cảm ơn.

Trần Thuật lại nhiệt tình đưa cái đĩa tới gần:

- Bạch gia ăn khoai lang nướng đi, tôi vừa mới mua về, chắc là hơi nguội rồi ... Hay là để tôi làm nóng.

Bạch Khởi Nguyên hết sức nhẫn nại, nguyên nhân không gì khác ngoài thái độ của Trần Thuật, đây là nhà Không Nhược Khuê, y là cái gì mà tỏ thái độ như mình là chủ nhà.

Hết pha trà đãi khách lại mời ăn khoai lang, cậu là cái gì của cô ấy chứ?

- Dì Hai đâu?

Bạch Khởi Nguyên lên tiếng nhắc nhở Trần Thuật về thân phận của mình:

- Những chuyện này bình thường do Dì Hai làm mà, tổng giám Trần cũng là khách, đừng tốn công vất vả nữa.

- Dì Hai ở trông bếp làm cơm, để tôi gọi ra nhé?

Trần Thuật hỏi:

- Vậy thì không cần nữa.

Bạch Khởi Nguyên cầm lấy củ khoai lang ngồi bóc vỏ:

- Tôi và Tiểu Khuê lại không phải là người ngoài, tôi muốn uống trà thì sẽ tự rót, muốn ăn sẽ tự ăn, lại còn khách khí với cô ấy sao?

- Đúng đúng, không cần khách khí.

Trần Thuật liền không tiếp khách nữa, ngồi xuống bên cạnh Không Nhược Khuê tự nhiên như không:

Bạch Khởi Nguyên thầm nghĩ rằng, vốn đợi Không Nhược Khuê trả lời câu này của mình, vậy mà cô không nói, Trần Thuật nói thay, hẳn không chịu thua dễ như vậy, bóc vỏ xong đưa khoai tới:

- Tiểu Khuê, em ăn đi.

- Em không ăn đâu.

Không Nhược Khuê khẽ lắc đầu:

- Vừa rồi tổng giám Trần bóc cho em một củ, ăn hơi no.

Bạch Khởi Nguyên mỉm cười, tự mình ăn củ khoai chẳng biết mùi vị kia, hẳn có thể cảm giác được, không, không phải cảm giác mà nhìn thấy rõ ràng, Khổng Nhược Khuê đối xử với Trần Thuật càng thêm thân thiết.

Mặc dù không biết giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn cách họ ở bên nhau, trông càng giống người nhà, chẳng cần cố tình nhận vợ như mình.

Mặc dù mình quen Khổng Nhược Khuê trước Trần Thuật rất nhiều năm, còn cùng cô hợp tác qua nhiều bộ phim, thậm chí đóng đôi tình lữ, có khoảnh khắc ngọt ngào tới giờ hẳn vẫn cảm tưởng đó là cảm xúc thật chứ không chỉ là vai diễn.

Thân hình yêu kiều kia từng nép trong lòng hắn thủ thi những lời yêu thương say đắm, cánh môi hồng nhuận kia từng trao cho hắn nụ hôn nồng cháy.

Vậy mà hắn phải nhận thua sao? Không, đó không phải phong cách của hắn.

Hướng hồ chuyện tình cảm sao có thể nhận thua, hắn nhất định phải tìm được điểm đột phá, nhất định nắm lại được quyền chủ đạo với cô. Hắn tin thực lực của mình, hắn tin bọn họ có cơ sở tình cảm, chỉ cần bỏ ra thêm thời gian tinh lực mà thôi.

Trước kia hắn cho rằng đây là chuyện hiển nhiên nên bỏ lỡ cơ hội, song bây giờ hắn sẵn lòng làm nhiều hơn nữa.

Dì Hai từ trong bếp bê mâm thức ăn đi ra, gọi:

- Tiểu Khuê, Tiểu Thuật, ra bàn ăn cơm n ...

Giữa chừng thấy Bạch Khởi Nguyên, nói thêm:

- Khởi Nguyên tới rồi à? Vừa vặn, cơm mới làm xong, ăn một chút nhé?

Bạch Khởi Nguyên cung kính đứng dậy:

- Xem ra hôm nay tôi có khẩu phục rồi, rất lâu chưa được ăn cơm do Dì Hai làm, đúng là có hơi nhớ.

- Đúng thế, Khởi Nguyên cũng khá lâu rồi chưa tới nhà nhỉ.

- Vậy sau này tôi thường xuyên tới thăm Dì Hai.

Bạch Khởi Nguyên mừng rỡ nói, không phải là một thời gian không tới, mà là gần một năm rồi không tới, người ta không mời, chẳng lẽ hân hạnh dày dạn tới nhà.

Hướng hồ mọi người đều bận rộn, nếu không phải bản thân đi quay phim thì Không Nhược Khuê không ở nhà, thời gian khó mà trùng khớp, muốn gặp mặt ăn một bữa cơm không phải chuyện dễ dàng.

Ở trong cái nghề này của họ, đôi khi hẹn bạn bè đồng nghiệp ăn bữa cơm phải hẹn nửa năm ... Vẫn có khả năng bị thả bỏ câu.

Giờ tốt rồi, sau này có cái cơ đường hoàng tới nhà, đã quyết định theo đuổi Không Nhược Khuê, tất nhiên cần vứt bỏ một phần tự tôn.

Không Nhược Khuê bảo Trần Thuật:

- Chúng ta ăn cơm thôi.

- Ừ.

Trần Thuật lấy xe đẩy, tự nhiên như không bế Không Nhược Khuê lên, đẩy cô vào nhà ăn:

Tay nghề nấu nướng của Dì Hai tốt lắm, hương sắc vị đầy đủ.

Bạch Khởi Nguyên rất giỏi ăn nói, luôn không chế chủ đề trên bàn ăn, dưới sự kiến nghị của hân, mọi người còn uống

một chai rượu vang, Khổng Nhược Khuê vì phải uống thuốc nên chỉ uống nước quả.

Ăn cơm xong, không ngờ Bạch Khởi Nguyên chủ động giúp dọn dẹp bát đĩa, nhưng bị Dì Hai dứt khoát đẩy ra cửa, nói chuyện này sao có thể để một đại minh tinh làm, rồi chỉ Trần Thuật:

- Để đứa cháu ngốc của tôi làm là được rồi.

Trần Thuật vội vàng chạy tới giúp:

- Để tôi để tôi, Bạch gia cứ ngồi nghỉ đi.

Bạch Khởi Nguyên có chút tủi thân, hắn cảm giác như cả thế giới đang bắt nạt mình, hắn cũng muốn làm đứa cháu ngốc nhà Dì Hai.

Trần Thuật giúp Dì Hai dọn dẹp bát đĩa xong lại mang trà thơm cùng hoa quả lên.

Dì Hai xong xuôi công việc nói:

- Đám trẻ tuổi mấy đứa trò chuyện nhé, dì còn có chuyện phải đi trước đây.

Tiền Dì Hai đi rồi, trong phòng chỉ còn lại ba người, Trần Thuật nhìn Bạch Khởi Nguyên tự nhiên nói cười toàn kể lại chuyện trước kia hắn và Khổng Nhược Khuê quay phim cùng nhau, đương nhiên không có phần Trần Thuật trong câu chuyện đó, xem ra không hề có ý cáo từ.

Bạch Khởi Nguyên không đi thì y cũng không thể đi, dù sao nếu y đi rồi, trong phòng chỉ còn hắn và Khổng Nhược Khuê nữa thôi, chân cô ấy bị thương như thế, chẳng may hắn nổi lòng cảm thú, cô ấy làm sao có thể kháng cự được.

Mình phải ở lại bảo vệ cô ấy.

- Khởi Nguyên, chiều nay anh có lịch trình phải không?

Không Nhược Khuê nhón quả ô mai cho vào mồm ngậm:

- Em biết công việc bận rộn, mỗi ngày lịch trình nhiều không xuể, anh cứ đi làm việc của mình đi, chỗ em không phải lo đâu.

- Anh không lo mà được à?

Bạch Khởi Nguyên trầm nghĩ, nếu anh đi rồi chỉ còn em với thằng đó, chân em bị thương mà thằng đó lại chẳng phải thứ tử tế ... Chẳng may y nổi lòng căm thù thì sao? Em gọi trời không được, gọi đất không thừa:

- Buổi chiều anh không có lịch trình gì cả, lần trước ở bệnh viện chẳng phải anh nói rồi sao, anh muốn ở bên em vài ngày, cho nên hoãn hết lịch trình rồi.

Không Nhược Khuê hơi nhú mảy:

- Như vậy không tốt đâu.

- Không sao, em không cần áy náy.

Bạch Khởi Nguyên cao hứng, cô ấy quả nhiên là rất cảm động, hẳn thấy mình tìm được yếu quyết rồi, giờ chỉ cần giải quyết cái gai trong mắt nữa là chỉ còn hai người họ:

- Tổng giám Trần chiều nay không có việc gì phải xử lý hay sao?

- Không.

Trần Thuật đáp, anh không đi, tôi cũng không đi:

- Nếu vậy ba chúng ta chơi bài đi.

Bạch Khởi Nguyên đề xuất:

- Dù sao ngồi đây cũng buồn chán, không như kiếm chút chuyện đốt thời gian? Tôi biết một trò chơi hay lắm, người thua dán giấy lên mặt, ba tờ giấy phải uống một cốc coca.

Xem xem chiều nay ai là người đầu tiên phải đi nhà vệ sinh trước ... Phải rồi trước khi đi nhà vệ sinh phải uống ba cốc.

- Tôi không thấy buồn chán.

Trần Thuật lắc đầu:

Cứ thế này chẳng đi đến đâu, Khổng Nhược Khuê nhìn ra được suy nghĩ của hai người, tỏ ý khó xử:

- Khởi Nguyên, tổng giám Trần, thực sự xin lỗi ... Mỗi ngày tôi đều ngủ trưa, nếu không cả buổi chiều đều không có tinh thần đây là thói quen nhiều năm rồi.

Bạch Khởi Nguyên ngượng ngùng, anh vừa mới đề nghị chơi trò chơi mà em đã ra lệnh đuổi khách rồi à? Có điều chớp mắt khôi phục trạng thái, áy náy nói:

- Anh sơ xuất rồi, Tiểu Khuê bị thương, cần phải nghỉ ngơi nhiều mới chóng bình phục, anh và tổng giám Trần sẽ không quấy rầy nữa ... Tổng giám Trần, chúng ta đi thôi.

- Được.

Trần Thuật đứng dậy, nhưng lại nói:

- Để tôi đưa cô về giường.

- Ừ.

Khổng Nhược Khuê cười ngọt:

- Cảm ơn tổng giám Trần.

- Để tôi giúp.

Bạch Khởi Nguyên quyết định không để hai người ở bên nhau dù chỉ một phút, hẳn phải giám sát, nhất là nhìn Khổng Nhược Khuê bị Trần Thuật bế đi bế lại, hẳn không yên tâm được:

Chương 180: Nghệ thuật và lưu manh.

Vừa vào trong phòng, mũi đã đầy mùi thơm dịu dịu man mát, mùi thơm nhẹ nhẹ trên người Không Nhược Khê kết hợp với mùi lá giò, thanh thanh dễ chịu, khiến Trần Thuật hít một hơi thật sâu.

Lần đầu tiên bước vào phòng riêng của Không Nhược Khuê, hết sức cá tính, rất nhiều sách, xếp ngăn nắp trên giá ở hai mặt tường, một ít tranh vẽ và đồ điêu khắc, không giống khuê phòng các cô gái khác trang trí bằng sắc màu ấm, màu sắc chủ đạo của gian phòng này là màu xanh nước biển trộn lẫn màu trắng, một màu sắc dễ chịu hài hòa, nhưng nó là màu lạnh.

Trần Thuật đẩy xe lăn tới tận giường, bế Không Nhược Khuê lên, chu đáo đắp chăn cho cô:

- Nghỉ ngơi cho khỏe đi nhé, tôi về đây.

Không Nhược Khuê “ừm” khẽ, ngoan ngoãn như mèo con.

- Tiểu Khuê, em nghỉ đi, mai anh lại đến.

Bạch Khởi Nguyên ở bên không giúp được gì song không chịu thua kém, quan tâm dặn dò:

- Khởi Nguyên, anh nên xử lý công tác của mình thì hơn.

- Chẳng phải nói rồi sao, anh hoãn hết lịch trình rồi.

Bạch Khởi Nguyên thái độ cương quyết, sau đó gần như “áp giải” Trần Thuật ra khỏi nhà, vào thang máy, hấn bấm nút tầng hầm, đó là nơi để xe.

Trần Thuật đứng bên không nhúc nhích, không hề có ý bấm tầng khác.

- Tổng giám Trần lái xe tới à?

Bạch Khởi Nguyên hỏi mà mắt không nhìn Trần Thuật:

- Đúng thế.

Trần Thuật cũng chỉ nhìn phía trước, như hai người không liên quan:

- Tổng giám Trần công tác không tệ, trẻ như thế mà đã tự mua được xe rồi.

- Tôi mượn của bạn ấy mà.

Trần Thuật cười:

- À ...

Bạch Khởi Nguyên tỏ vẻ hiểu ra:

- Mai tổng giám Trần có tới không?

- Chắc là có.

- Tôi cũng tới.

- Tốt quá, mai có thể gặp Bạch gia rồi:

- Tôi hiểu tâm tư của cậu.

Bạch Khởi Nguyên nghiêm túc hơn:

- Tôi biết cậu thích Khổng Khuê, tôi cũng thế, giờ chúng ta phân hơn thua đi, có người bạn tôi nói “đẹp trai không bằng chai mặt”, tôi biết tổng giám Trần đang dùng chiêu đeo bám quấy rầy này, vừa vặn tôi cũng biết.

- Ý của Bạch gia là, chúng ta độ xem ai mặt dày hơn à?

- Nghe có vẻ thô tục ... nhưng đúng vậy đấy.

Trần Thuật bật cười, không ngờ có người độ độ mặt dày với mình, khóe miệng nhếch lên, bộ dạng kiêu ngạo của cao thủ cô độc.

Hai người lấy xe sau cùng đi ra cổng sau đó mỗi người nhanh chóng rẽ về một hướng, Trần Thuật không về công ty cũng không về nhà, lái xe tới chỗ đường vắng gần đê, tấp vào lề bấm một số điện thoại.

- Trần Thuật, Trần Thuật, không ngờ nhận được điện thoại của anh đây.

Còn chưa đợi Trần Thuật nói gì bên kia truyền tới giọng nói nhiệt tình bằng tiếng phổ thông lơ lớ, rõ ràng của người nước ngoài:

- Nhất định là chuyện lớn rồi, chẳng trách hôm nay bỗng nhiên có mây đen giông gió.

- Mike, tiếng Trung của anh ngày càng tốt.

Trần Thuật mỉm cười, tay cầm điện thoại, tay cầm tập hồ sơ, trước kia y không tin vào cái gọi là nhân quả báo ứng lắm, nhưng giờ dần tin rồi:

Kẻ tham lam sẽ không có gì à, vậy thì để xem ai là người sẽ mất đi tất cả.

.....

Tây Uyển, khu biệt thự xa hoa nhất nằm ở ngoại ô Hoa Thành, mỗi biệt thự xây theo phong cách kiến trúc Baroque cách nhau mấy trăm mét, bao quanh bởi bãi cỏ xanh mướt và hàng cây cao, tựa như từng lâu đài trong truyện cổ tích.

Thang Đại Hải từ tầng hai đi xuống, tay xoay tròn chìa khóa chuẩn bị ra ngoài, Lý Nham xách túi chạy theo gọi:

- Đại Hải, cho mẹ đi nhờ với.

- Mẹ, mẹ định đi đâu?

- Mẹ định ra ngoài dạo phố, cha con con suốt ngày không thấy mặt mũi đâu, một mình mẹ ở nhà buồn phát ngáy lên rồi.

Lý Nham trách:

- Đúng đấy ạ, mẹ không có việc gì làm thì chịu khó ra ngoài, suốt ngày ở trong nhà, khỏe mạnh mấy cũng thành

bệnh, Mẹ, để con đưa mẹ tới trung tâm mua sắm nhé, hôm nay con làm lái xe cho mẹ.

Thang Đại Hải lấy lòng nói:

Lý Nham báo ra một địa chỉ:

- Trước tiên tới số 119 đường Hoa Viên đã.

Thang Đại Hải lăm bắm cái địa chỉ này, nghĩ không ra bạn bè nào của mẹ mình ở đó, hỏi:

- Đó là chỗ nào thế mẹ, có cái cửa hiệu nào mới mở ạ?

Lý Nham vung tay bộp gáy con trai một phát, tức giận mắng:

- Mẹ đang bảo sao hai ngày qua gọi điện cho Vũ Khiết, thái độ con bé lại lãnh đạm như vậy, nghe như chẳng muốn nhận điện thoại của mẹ. Té ra lại là phía thằng hư hỏng con lại có vấn đề.

- Mẹ, sao lại đánh con? Chuyện này liên quan gì tới Tạ Vũ Khiết?

Thang Đại Hải hậm hực:

- Số 119 đường Hoa Viên chính là địa chỉ văn phòng làm việc Vũ Khiết mới mở. Làm mẹ như mẹ mà còn biết, con lại không biết, chẳng phải chứng minh bình thường con căn bản không quan tâm tới người ta. Con bé mở văn phòng bận bịu như thế, con không tới giúp đỡ đành, thậm chí không thèm tới ngó qua, con phải biết, hai đứa đính hôn rồi đấy.

Lý Nham xĩa tay vào mặt con trai, mắng xa xả:

- Cô ta có nói với con đâu mà con biết ạ.

Thang Đại Hải thấy mình oan ức lắm:

- Mẹ, mẹ tự lái xe đi đi, hôm nay con còn có việc.

Nói xong định bỏ chạy, hắn không muốn nhìn thấy nữ nhân đó.

- Quay lại đây.

Lý Nham quát:

- Sau này Vũ Khiết là bạn đời của con, một cái đứa mà không biết thương vợ, làm sao có thể tốt với mẹ được chứ.

- Mẹ, câu này có phải nói ngược rồi không, với lại làm sao nghiêm trọng như thế.

- Vậy thì phải xem còn làm ra sao, nói hay ho thì ai chả nói được, vậy mà đưa mẹ mình đi một chuyến còn không muốn cơ mà.

Lý Nham nói càng thêm nghiêm trọng:

- Chẳng thà chưa bao giờ sinh ra còn hơn, mang nặng đẻ đau làm gì, vất vả nuôi lớn làm cái gì, chẳng thà đẻ quả trứng ra ăn còn có dinh dưỡng hơn.

Mẹ đã nói thế, Thang Đại Hải tất nhiên là bại trận, theo bản đồ chỉ đường, lái xe tới địa chỉ 119 đường Hoa Viên.

Đó là một nhà lầu nhỏ ba tầng ở khu vực yên tĩnh hiếm có trong thành phố huyên náo này, có một cái sân vừa vặn, góc vườn trồng hoa nguyệt quý, tường bao rậm rịt dây leo xanh mướt, một cành hoa mai trắng vươn ra ngoài, hoa đang nở rộ. Một bức tường đượm vị trăm năm mưa gió, dây leo xanh xanh lại phối thêm những bông hoa trắng đỏ, giống người già mặc bộ váy hoa trắng, quý dị mà cũng hài hòa.

Thang Đại Hải đỗ xe lại, ngẩng đầu tán thưởng:

- Nơi này không tệ, có ý cảnh.

- Đương nhiên rồi, Vũ Khiết là một họa sĩ rất giỏi, gu thẩm mỹ tất nhiên phải cao rồi.

- Giới ạ? Giới cỡ nào?

Thang Đại Hải cười khẩy khinh bỉ:

- Chủ đề bức tranh của cô ta chắc là toàn đồ xa xỉ phẩm chứ gì, hôm nay vẽ cái túi LV, mai vẽ cái túi Hermes ... Thế thì tốn công làm cái gì? Trực tiếp lấy cái di động chụp rắc một phát, sau đó in ra thành bức ảnh to, cho vào cái khung tranh treo lên, còn thật hơn cô ta vẽ.

- Chú ý cái cái miệng của con.

Lý Nham mắng mỏ:

- Con bé Vũ Khiết ngoan ngoãn như thế, sao con cứ chướng mắt với nó, có phải thấy nó hiền lành nên bắt nạt không, mẹ nó, mẹ cấm, mẹ ghét nhất cái thói gia trưởng đấy.

Thang Đại Hải miệng co giật, vậy mà lại ép mình kết hôn, nóng lên:

- Cô ta là cái tử đồ xa xỉ phẩm di động, có gì mà hay chứ.

- Lát nữa vào đó gặp Vũ Khiết nói năng ra người một chút, đừng giở cái giọng quái gở đó.

Lý Nham sửa soạn xuống xe, không thèm nghe con cãi nhai:

Lại còn phải vào nữa? Thang Đại Hải hỏi hận, biết thế từ chối ngay từ đầu:

- Mẹ, con đưa mẹ tới là được rồi, con không vào đâu, tránh bọn con gặp nhau là cãi nhau, mẹ nhìn cũng phiền lòng phải không?

Thái độ Lý Nham rất cương quyết:

- Xuống xe, đi vào.

Chương 181+182:

- Mẹ ...

Thang Đại Hải thống khổ ôm đầu, hắn không muốn, không muốn nhìn nữ nhân đó dù chỉ một cái:

- Con mà dám đi, mẹ sẽ ngắt ngay ở trước cửa cho con xem, để tất cả mọi người biết rằng Thang Đại Hải là đứa con bất hiếu bất chấp mẹ mình sống chết bỏ đi tiêu diêu. Xem xem sau này con còn mặt mũi nào ra đường không?

Lý Nam tung độc chiêu:

- Có ai lại đi hại con mình thế không?

Thang Đại Hải lẩm bẩm cái gì đó kiểu như chắc mình nhặt ở cột điện về nuôi, đóng sầm cửa đi xuống, âm ức nói:

- Được rồi, mẹ là mẹ con, mẹ bảo sao con làm vậy.

- Vào đó ăn nói chú ý vào, cho con ăn học bao năm đừng nói không biết cư xử sao cho phải phép ...

- Con hiểu rồi ..

Thang Đại Hải vội vàng vâng dạ, theo sau mẹ đi vào sân:

Xem ra Lý Nham không phải là lần đầu tiên tới đây, cô gái lễ tân nhìn thấy vội đi ra đón:

- Thưa bà, bà tới tìm bà chủ của chúng tôi ạ?

- Đúng rồi, Vũ Khiết đâu?

- Bà chủ đang có khách ạ, để tôi vào thông báo.

- Được, cảm ơn thư ký Triệu.

Lý Nham rất khách khí:

Đợi thư ký Triệu đi rồi, Thang Đại Hải bộ dạng lưu manh vô lại đứng dựa lưng vào tường, dài giọng lẩm bẩm:

- Lại còn bà chủ, làm cao góm.

- Ăn với nói.

Lý Nham nhéo tay con trai một phát:

Chẳng mấy chốc Tạ Vũ Khiết mặc vest nữ xám, mái tóc đen mượt xuôi thẳng nữ tính ra đón, tươi cười nói:

- Bác gái, sao hôm nay lại rảnh rồi tới đây ạ?

- Cái cửa hiệu bạc hay tới gọi điện nói là có hàng mới về, bác thấy đi một mình cũng chán, lại nhớ cháu có con mắt độc đáo, cho nên muốn nhờ cháu đi theo tư vấn.

Lý Nham rất biết ăn nói, kéo người ta đi dạo phố lại thành nhờ giúp đỡ, như thế vẫn bồi khó lòng từ chối được:

- Vậy ạ.

Tạ Vũ Khiết khó xử:

- Chỗ cháu còn có khách.

- À, có khách sao?

Lý Nham kỳ thực đã nhìn thấy một nam nhân ăn mặc lịch sự trong phòng khách rồi:

- Không hề gì, chiều nay bác rảnh rồi mà, ở đây đợi cháu. Khi nào cháu xong việc chúng ta đi cũng được, thuận tiện buổi tối bắt Đại Hải mời chúng ta một bữa.

Dù Lý Nham khéo léo nhắc tới con trai, Tạ Vũ Khiết chẳng nhìn hấn một cái:

- Bác đợi cháu một chút, cháu đi làm việc đi, bác ngồi đây uống trà.

- Vâng.

Tạ Vũ Khiết vẫy tay gọi thư ký Triệu tới dặn dò chiều đãi:

Thư ký Triệu đi tới, khom mình hỏi:

- Thưa bà, tôi pha cho bà hồng trà lần trước uống nhé?

- Được, tôi thích cái hồng trà đó.

- Còn anh đây ...

Thư ký Triệu nhìn về phía chàng trai khôi ngô cao lớn này giờ chẳng nói chẳng rằng, lòng hơi lầy làm lạ:

- Thang Đại Hải, nó là con trai tôi.

Lý Nham giới thiệu:

- Thì ra là anh Thang, xin hỏi anh Thang uống gì ạ.

- Cà phê.

- Vậy xin hai vị đợi một chút.

Chờ thư ký Triệu đi chuẩn bị nước, Lý Nham đánh mắt về phía phòng khách xa xa, nói với con trai:

- Khách có vẻ là nam.

- Con có mờ mắt đâu.

Thang Đại Hải sớm nhìn thấy khách của Tạ Vũ Khiết là một nam nhân rất điển trai, quần âu trắng, sơ mi vải, mái tóc dài buộc sau lưng thành đuôi ngựa, gò má gầy gầy, vóc người cao ráo, rất có khí chất nhà nghệ thuật:

- Mắt con không mờ, nhưng mẹ lo con mù.

Lý Nham bất mãn trước thái độ hờ hững của con trai:

- Vũ Khiết là vợ hôn thê của con, con không quan tâm một chút à?

- Người ta khỏe mạnh như thế, con tới làm gì?

Thang Đại Hải từ chối thẳng hừng:

- Con lại chẳng hiểu nghệ thuật, tới đó để lộ ra sở đoản của mình à?

- Làm sao cha mẹ lại sinh ra một đứa con ngu ngốc đến thế chứ?

Lý Nham nhìn Tạ Vũ Khiết và nam nhân kia cười nói tâm đắc lắm, lo sốt vó, tay bầu chặt ngực trái:

- Con có đi không, con mà không đi ..

- Được rồi, được rồi, con đi ...

Thang Đại Hải cắt ngang lời mẹ mình, chỉ có vài câu uy hiếp cứ nói đi nói lại, không đành lòng để mẹ chừng đây tuổi còn nghĩ ra lý do khác.

Đứng dậy đi về phía Tạ Vũ Khiết, nhưng không ngồi cùng bọn họ mà là vờ vịt xem những bức tranh treo ở bốn góc tường.

Nói thật chứ, Thang Đại Hải thực sự bị chấn kinh.

Lần đầu tiên gặp nhau, cha của Tạ Vũ Khiết giới thiệu con gái mình là một danh họa, Thang Đại Hải khịt mũi coi thường.

Làm quái gì có danh họa nào mà mồm toàn là nói tới hàng hiệu, cho dù là đúng thì tác phẩm của cô ta cũng là thứ thô tục không chịu nổi.

Vì ấn tượng đầu tiên của hai người phải nói là tội tệt tới cực điểm, cho nên Thang Đại Hải chưa bao giờ có chút hứng thú nào tìm hiểu bất kỳ chuyện gì liên quan tới Tạ Vũ Khiết.

Hôm nay bị mẹ ép bắt đắc dĩ tới đây mới phát hiện mình đã đánh giá về cô gái này quá sai rồi.

Cô ấy thực sự là một danh họa.

Không hiểu, hần nhìn mãi mà không hiểu cái bức tranh này vẽ cái gì, hần không hiểu thì nhất định là rất lợi hại.

Chứ còn gì nữa, nhìn xem, trên cái bức tranh này có mấy đường kẻ trắng chạy song song, lại có một đường kẻ đen từ

hướng ngược lại chạy tới, tên tác phẩm là “Trường Hà”, lại còn có một bức tranh, vẽ cái đầu người, cơ mà lại là hình tam giác, bên trong đầu toàn các loại công cụ, tên là “Bất Hưu” ...

Thang Đại Hải càng xem càng không hiểu, càng xem càng thấy Tạ Vũ Khiết lợi hại, dù gì cũng coi như nửa nghệ sĩ rồi, tuy không hiểu nghệ thuật thì cũng có chút cảm thụ, giống như người ta nghe bài hát bằng thứ ngôn ngữ mình không hiểu vẫn thấy hay vậy.

Vì thế mới đầu chỉ là xem vờ vậy thôi, bất tri bất giác xem tới nhập thần, có những cánh cửa, nếu không mở ra nhìn, sẽ vĩnh viễn không biết được phong cảnh mỹ hảo ở đằng sau nó.

Trong lòng không khỏi nảy sinh nghi vấn, một cô gái có tâm tư thế này, chẳng thể nào lại là loại con gái vật chất thiên cận thô tục, hể mở mồm ra là nói tới hàng hiệu được.

Thang Đại Hải tất nhiên là có kinh nghiệm cực kỳ phong thú với nữ nhân rồi, nếu không phải vì thành kiến quá lớn cùng nội tâm kháng cự việc kết hôn, Tạ Vũ Khiết chẳng thể qua mặt được hẳn ...

Nghĩ tới đó Thang Đại Hải quay người lại, thấy vị nghệ thuật gia kia đang phấn khích hoa chân múa tay nói cái gì đó.

- Phong cách Salvador Dali thì không cần phải bàn cãi nữa rồi, ông ấy là họa sĩ thiên tài. Tôi cực kỳ thích “Paranoiac-Critical Method” do ông ấy sáng tạo ra, tạo cảnh giới ảo giác trên chính thân thể, mộng cảnh ông ấy siêu thực không theo bất kỳ quy tắc thực tế nào. Ở trong ý thức như mộng du ấy, phong cách, sự vĩnh hằng của ý thức giúp con người ta mở toang cánh cửa giới hạn của tâm linh, càng điên cuồng cũng là càng trác tuyệt.

- Muốn mở tâm linh của mình thì phải mở mang thân thể của mình, có có người tình không? Không có sao? Cô phải có,

phải có rất nhiều người tình, cảm thụ mỗi một người tình đem tới cho cô sự kích thích, sự ôn nhu, sự cuồng bạo ... Hãy để họ tán thưởng thân thể của cô, không nên che đậy bất kỳ thứ gì với họ. Đó là nghệ thuật, đó là nhà nghệ thuật chân chính, cô phải đưa cuộc sống của mình cũng thành nghệ thuật mới có thăng hoa ... Hãy để từng tác da thịt của cô cảm thụ khoái cảm đó, khi đã hoàn toàn quên đi thân thể chính là lúc gỡ bỏ hết ràng buộc tâm linh, đó là nghệ thuật ....

- Đó không phải là nghệ thật, đó là sắc dục.

Thang Đại Hải rút cuộc không nhịn được nữa, lớn tiếng cắt ngang lời:

Bài diễn giảng mang đầy tính đầu độc của nam nhân kia ngưng bật, hắn quay sang nhìn người vừa lên tiếng, khó chịu vì bị cắt lời:

- Bạn cô đây à?

- Anh Thang, Thang Đại Hải.

Tạ Vũ Khiết giới thiệu hai người với nhau:

- Còn đây là anh Miyazaki, anh ấy là một họa sĩ trường phái siêu thực.

- Anh Thang làm nghề gì vậy?

Miyazaki khẽ gật đầu hỏi:

- Người chủ trì đài truyền hình.

Miyazaki “à” một tiếng, vẻ khinh thường lộ hẳn ra ngoài, quay trở lại nói với Tạ Vũ Khiết:

- Thế nào gọi là nghệ thuật? Thứ mà người dung tục không hiểu được mới là nghệ thuật, hoặc có thể nói là, khi người bình thường hiện giờ thấy cô điên, trăm nàu sau cô được gọi là thiên tài, thế mới là nghệ thuật. Còn nếu như tất cả mọi người

đều biết chúng ta vẽ cái gì, đó không phải là hội họa, cái đó gọi là “nhiếp ảnh”, tùy tiện một người ngoài kia mua cái máy ảnh là thành nhiếp ảnh gia rồi.

- Tôi không hiểu nghệ thuật lắm ...

Thang Đại Hải lại chương tai lên tiếng:

- Tôi biết anh không hiểu nghệ thuật.

Miyazaki ngắt lời:

- Tôi đã để ý vừa rồi anh xem tranh của cô Tạ, không dừng lại, không suy ngẫm, mặt lại còn cười ... Đó không phải là nụ cười thấu hiểu, cảm ngộ, mà là nụ cười trào phúng. Bất kể Trường Hà hay Bất Hưu đều là khuyên người đời phải biết trân trọng. Vậy mà anh chẳng có chút cảm xúc nào, nên tôi biết ngay anh chẳng hiểu gì về nghệ thuật.

- Thế nhưng tôi biết cách làm người.

Thang Đại Hải thấy Tạ Vũ Khiết nghe những luận điệu hoang đường kia có vẻ chăm chú lắm, không biết cô gái này đầu hỏa nhập ma hay không mà để cho một nam nhân nói những lời đó với mình, bực bội nói:

- Hình thức thể hiện của nghệ thuật rất đa dạng, có điên rồ, cũng có điềm đạm. Tôi có xem vài bức tranh của Salvador Dalí, mỗi tác phẩm đều có chủ đề, tư tưởng, cảm xúc cá nhân. Tác phẩm của van Gogh cũng thế, thông qua sắc thái đậm nhạt, biểu đạt nội tâm của mình lên bức tranh. Nhà nghệ thuật dùng tác phẩm để chinh phục người khác chứ không dùng bản thân chinh phục người khác, người ra sức muốn mở toang nội tâm và thân thể không phải nghệ thuật, đó là phơi bày không đúng đắn.

- Anh thì biết cái gì về nghệ thuật, anh không xứng bàn luận về Dali với van Gogh.

Miyazaki tỏ vẻ không thèm chấp:

- Ai cũng có lý giải riêng về nghệ thuật, nghệ thuật là ở tác phẩm, không phải là lấy tác phẩm ra đề cao bản thân, anh nói được, tôi cũng nói được, tôi nói rồi, tôi không quá hiểu về nghệ thuật, tôi chỉ nói cảm thụ của tôi.

Thang Đại Hải chẳng cần mời, ngồi xuống đối bên cạnh Tạ Vũ Khiết, đối diện Mizayaki:

- Bọn họ say mê với nghệ thuật, chuyên tâm sáng tác chứ không chạy đi bảo cô gái nhà người ta cởi bỏ thân thể, kiếm thêm tình nhân.

Tạ Vũ Khiết ngạc nhiên lắm, không ngờ Thang Đại Hải mà cũng nói ra được những lời này, mặc dù không có gì thâm thúy, nhưng là góc nhìn khác khiến cô phải suy ngẫm, thời gian qua vì tác phẩm mới bế tắc, không đủ linh cảm mới mẻ, Tạ Vũ Khiết gần như héo hon vì nó ...

Trong phòng trầm xuống, Miyazaki chỉ suy nghĩ một thoáng, sau đó cương quyết lắc đầu phủ nhận:

- Con người anh quá thô tục, vô lễ, tôi đang cùng cô Tạ giao lưu nghệ thuật, liên quan gì tới anh.

- Đó không phải là giao lưu nghệ thuật, mà đó là quấy rối tình dục.

Miyazaki như nghe thấy lời gì đó xúc phạm lắm:

- Dung tục! Tục quá mức ... Cô Tạ sao lại làm bạn với kẻ vô tri như anh.

- Vậy anh Miyazaki nhất định có rất nhiều tình nhân đúng không? Nếu anh không có, vậy anh chưa cởi bỏ thân thể, sao anh lại đi khuyên người khác cởi bỏ thân thể?

- Đương nhiên, tôi có rất nhiều tình nhân.

Miyazaki tất nhiên phải thừa nhận, hắn không thể để người ta nói mình chưa cởi bỏ bản thân, nếu thế thì hắn chưa phải nhà nghệ thuật:

- Anh có vô số tình nhân mà lại đi mắng tôi là dung tục vô tri, tôi muốn hỏi, rốt cuộc ai mới dung tục vô tri.

Thang Đại Hải vặn vẹo:

- Chúng tôi làm thế vì nghệ thuật, nghệ thuật phải cởi bỏ giới hạn.

- Tức là vì nghệ thuật có thể giết người phóng hỏa.

- Tư tưởng của anh lại có thể xấu xa như thế chứ?

- Xấu xa? Cô Tạ là vị hôn thê của tôi, anh chạy tới bảo vị hôn thê của tôi phải tìm vài tình nhân, cởi bỏ thân thể.

Thang Đại Hải vốn không nhiều kiên nhẫn, này giờ nói cũng tiêu hao hết sạch rồi, hung ác nhìn Miyazaki:

- Có tin tôi đánh anh không?

Miyazaki sợ hãi lùi lại, miệng vẫn không chịu thôi:

- Con người anh sao lại dã man như thế? Bây giờ là thời đại văn minh, xã hội pháp chế, anh mà đánh tôi là phạm pháp, tự có cảnh sát xử lý anh.

- Dã man à?

Thang Đại Hải xông tới, chỉ một tay tóm cổ tên nghệ thuật gia gày gò kia lên:

- Thế này mới là dã man ...

- Buông ra, mau buông tôi ra ...

Miyazaki ra sức vùng vẫy, hắn bị Thang Đại Hải tóm chặt cổ áo thít lấy cổ không thở nổi:

Tạ Vũ Khiết từ trong trầm tư sực tỉnh, cuống quýt hét lên:

- Buông anh ấy ra.

- Lần sau còn dám tới đây, tôi thấy lần nào sẽ đánh lần đó.

Thang Đại Hải đẩy mạnh một cái:

- Anh ...

Miyazaki liên tục lùi lại, ngã bịch xuống đất, tay chỉ mặt Thang Đại Hải:

- Dám hành hung tôi.

- Anh dám chỉ ngón tay vào tôi lần nữa, tôi bẻ cho anh xem

..

- Hai người, đủ rồi.

Tạ Vũ Khiết hét lên:

Miyazaki không dám chỉ nữa, phui áo nói:

- Cô Tạ, tôi khuyên cô, tránh xa cái loại người này ...

- Anh Miyazaki.

Tạ Vũ Khiết ngắt lời, cầm lấy một tờ thiệp mời trên bàn đưa Miyazaki:

- Mong anh thu lại thiệp mời, tôi không tham gia hội triển lãm tiên phong nữa, chúng ta có quan niệm khác nhau, không thể làm bạn được, mong rằng sau này anh đừng tới nữa.

Miyazaki thu giấy mời, hôm nay hắn bị xúc phạm tới hai lần, không làm gì được tên man rợ kia liền đối đối tượng:

- Tạ Vũ Khiết, chẳng lẽ cô không muốn phân thương nữa à?

- Có được thưởng hay không hãy để tác phẩm lên tiếng, tôi có đủ tự tin vào tác phẩm của mình.

- Vậy tác phẩm của ai tốt, tác phẩm của ai không tốt? Nếu bỏ lỡ cơ hội này, cô đừng mong có chỗ đứng trong nghề ...

Chát!

Thang Đại Hải thẳng tay giáng một cái tát vào mặt Miyazaki, làm mặt hắn lệch hẳn sang bên:

- Con mẹ nó, mày đang uy hiếp ai đấy? Tác phẩm của nữ nhân lão tử, lão tử muốn nó nổi tiếng là nó nổi tiếng, muốn cô ấy được thưởng là cô ấy được thưởng ... Mày, mày là cái thá gì?

- Đợi, đợi đấy, các người đợi đấy ...

Miyazaki không dám nấn ná nữa, lồm cồm bò dậy, một tay ôm mặt, chỉ hai người:

- Tạ Vũ Khiết, cô đợi rồi xem.

- Á, cái thằng khốn này.

Thang Đại Hải nổi khùng xông tới:

- Đủ rồi, đánh nhau không giải quyết được gì hết.

Tạ Vũ Khiết chặn đường quát:

Thang Đại Hải nhìn theo phía Miyazaki bỏ chạy, lửa giận chưa nguôi:

- Thứ chó má như hắn, chẳng có nổi một tác phẩm ra hồn, nhưng đầy bụng dơ dáy. Cô mới về nước, có nhiều chuyện chưa hiểu, cái vòng tròn đỏ bản thủ như nhóp, một cô gái như cô phải cảnh giác, đừng có thấy chúng kẻ nào kẻ nấy tự xưng nghệ thuật gia mà tin.

- Tôi biết.

Tạ Vũ Khiết đáp đơn giản:

Thang Đại Hải nhìn gương mặt bình tĩnh của Tạ Vũ Khiết, bỗng nhiên có chút thấp thỏm:

- Hắn không phải bạn cô chứ?

Nơi này là văn phòng làm việc của người ta, mình chỉ là khách, chạy tới địa bàn của người ta, đánh bạn của người ta, không thích hợp cho lắm.

- Không phải.

- Tôi biết ngay mà ...

Thang Đại Hải thở phào:

- Những lời tôi nói, cô đừng để trong lòng, chẳng qua là tôi chướng mắt với cái bọn làm ra vẻ lão tử là nhà nghệ thuật, lúc nào cũng khinh khỉnh nhìn người khác bằng nửa con mắt.

- Tôi biết.

Tạ Vũ Khiết hết sức bình tĩnh nói:

Chương 183+184: Tôi sợ sẽ thích hẳn.

Thang Đại Hải có chút không biết phải nói gì nữa, với lại, hẳn cảm giác được hôm nay Tạ Vũ Khiết hơi lạ.

Trước tiên là bộ trang phục OL đơn giản, không phải hàng xa xỉ phẩm, không có đủ thứ vòng tay vòng cổ lấp lánh, trong thanh lịch vừa mắt hơn bình thường nhiều. Lạ hơn nữa là không trào phúng mình, không bắt bẻ từng câu của mình, có chút ôn nhu trầm mặc.

Rất lạ, cũng rất động lòng.

Thang Đại Hải chợt nhớ lời mẹ mình vừa nói, là thái độ Tạ Vũ Khiết với bà rất lãnh đạm, chẳng lẽ gần đây xảy ra chuyện gì à?

Lần trước gặp nhau có gì đâu nhỉ, hình như đó là lần bọn họ cùng ăn cơm ở quán mỳ Lão Gia thì phải, chuyện sau đó thế nào nhỉ? Mình về nhà thế nào, ai đưa mình về?

Còn chưa kịp nghĩ nhiều hơn thì Lý Nham đi vào quan tâm hỏi:

- Không có chuyện gì chứ? Vị khách kia sao lại chạy hoảng hốt như thế, còn xô cả vào khách ở cửa.

- Không có gì ạ.

Tạ Vũ Khiết mỉm cười, đi tới ôm cánh tay Lý Nham:

- Bác, cháu cùng bác đi chọn quần áo nhé.

- Ủ đi nào.

Lý Nham chỉ đợi câu này, cao hứng nói:

Tạ Vũ Khiết lên lầu thay quần áo, Lý Nham nhìn con trai đang nhú máy suy tư:

- Hai đứa không có chuyện gì chứ?

- Mẹ, con cảm thấy cô ấy có chút kỳ quái.

Thang Đại Hải trầm tư nhìn theo bóng Tạ Vũ Khiết, nói nhỏ:

- Con mới kỳ ấy.

Lý Nham hừ một tiếng không thèm nói gì thêm:

Thế là Thang Đại Hải thành lái xe kiêm xách túi cho hai nữ nhân.

Đợi bọn họ thỏa mãn kết thúc chuyến hành trình dạo phố, lại mời bọn họ ăn bữa cơm tây, lúc đó Thang Đại Hải thành thẻ ATM.

Sau đó Lý Nham nói hiêm khi đi ra ngoài, hẹn bạn bè uống trà tối, bảo con trai đưa Tạ Vũ Khiết về an toàn.

Đưa mẹ tới quán trà rồi, Thang Đại Hải hỏi:

- Tôi đưa cô về nhé.

Tạ Vũ Khiết chỉ đơn giản “ừ” một tiếng, cô không về nhà, mà về văn phòng làm việc.

Suốt cả đường đi, hai người không có bất kỳ giao lưu nào, tất nhiên càng không có đầu khẫu cài vĩa, sự im lặng đó khiến Thang Đại Hải không quen. Xe đi tới số 119 đường Hoa Viên dừng lại, Tạ Vũ Khiết lại không tới ngay.

Thang Đại Hải đợi một lúc không thấy Tạ Vũ Khiết có động tĩnh gì, nghi hoặc hỏi:

- Có phải cô có chuyện gì muốn nói không, tôi thấy cô nhịn cả ngày rồi.

- Ừ, nếu như phải kết hôn thì ai cũng được, dù sao tôi cũng không thích nam nhân nào cả.

Tạ Vũ Khiết bất ngờ nói:

- Hà?

- Cho nên cha mẹ hai nhà ra sức tác hợp, tôi cũng không phản đối quá mạnh mẽ, không phải anh thì cũng là người khác thôi, có gì khác nhau đâu? Đúng không?

Nếu lúc trước nghe câu này Thang Đại Hải đã làm ầm lên rồi, lần này hắn chỉ nhẹ nhàng hỏi:

- Cho nên?

- Nhưng tôi chỉ đề ý tới cảm thụ của mình mà không bận tâm tới cảm thụ của anh. Tôi không có người mình thích, nhưng anh lại có cô gái mình yêu sâu đậm. Tôi không muốn làm lý do chia rẽ hai người chỉ vì tôi muốn đỡ phiền toái...

Tạ Vũ Khiết giọng điềm tĩnh tới lạ thường:

- Cho nên tôi sẽ về xin cha mẹ tôi thay đổi ý kiến, anh cũng làm công tác với cha mẹ anh ... Chuyện đính hôn cuối tháng hủy đi.

Cạch!

Tới khi cửa xe đóng lại, chỉ còn một mình, Thang Đại Hải mới hồi tỉnh, cô gái ngồi bên cạnh đã đi rồi.

Vậy là mình bị đá rồi, khỏi đính hôn rồi, lại tự do rồi ...

Thế nhưng làm sao lại chẳng thấy vui vẻ gì, Thang Đại Hải muốn nhảy cẫng lên, muốn reo hò, nhưng cơ thể hẫng lại ngồi ngây ra đó.

Rất lâu sau Thang Đại Hải mới cầm di động lên gọi cho Trần Thuật:

- Tôi muốn uống rượu.

.....

Không chỉ một người muốn uống rượu, Tạ Vũ Khiết về phòng tranh ngồi bàn thần một lúc, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Khu biệt thự Tử Viên.

Nhìn Tạ Vũ Khiết mặt mày mệt mỏi đi vào, Không Nhược Khuê quan tâm hỏi:

- Muộn vậy mới xong việc sao?

- Tâm tình không tốt, muốn tìm cô uống rượu.

Tạ Vũ Khiết đặt chai rượu vang lên bàn, đi thẳng xuống bếp tìm đồ mở chai:

- Đây, không quá rầy cô nghỉ ngơi chứ?

- Tôi chỉ gãy chân chứ có phải là bệnh nặng gì đâu mà quấy nhiễu, còn đang buồn chết đây này.

Không Nhược Khuê giang tay ra, vẻ mặt đầy thâm tình:

- Honey, có gì ủy khuất cứ thổ lộ với tôi, tôi là cái hốc cây, là chỉ cần cô cần, có thể tìm tôi bất kỳ lúc nào.

Phụt.

Tạ Vũ Khiết rút nút chai, một tay cầm chai rượu, một tay cầm hai cái ly đi ra:

- Sau đó cô lấy đó làm linh cảm diễn xuất cho mình chứ gì?
- Làm gì có chuyện đó.

Khổng Nhược Khuê phủ nhận:

- Tôi chưa bao giờ tiết lộ đời tư của bạn bè.
- Còn nói không à, vậy cái nhân cách kép của cô trong (Bí mật) còn chẳng phải là mượn rất nhiều trải nghiệm của dì Hai à?

- Vì kinh nghiệm của dì ấy có rất nhiều tính đại biểu.

Khổng Nhược Khuê bĩu môi:

- Chứ bằng vào chút câu chuyện ái tình máu chó của cô, muốn tôi tôi bắt chước thì chưa đủ tư cách đâu.
- Phải phải phải, ai chả biết Khổng đại tiểu thư cô ghê gớm, những thứ bình thường không để vào mắt.

Tạ Vũ Khiết đặt một ly rượu vang tới trước mặt Khổng Nhược Khuê:

- Vậy thì tổng giám Trần của cô thì sao? Dem so với Bạch Khởi Nguyên, anh ấy chỉ là một người bình thường.
- Anh ấy bình thường chỗ nào?

Khổng Nhược Khuê cầm ly rượu vang lên lắc khe khẽ, cười tươi như hoa:

- Anh ấy chẳng bình thường chút nào hết.
- Dù sao tôi cũng chẳng nhìn ra anh ấy có chỗ nào bất phàm.

Tạ Vũ Khiết uống một hơi hết nửa ly rượu:

- Mặc dù tôi tán đồng cô kiếm chàng trai yêu đương để trải nghiệm, song nên lựa chọn chút chứ. Bạch Khởi Nguyên lặng lẽ ở bên bảo vệ cô bao năm, tới ngay cả tôi cũng bị cảm động, tôi còn ngửa ánh mắt cô quá cao, nhất định tìm nam nhân tài mạo song tuyệt, không ngờ rằng cô lại vừa mất một anh chàng nhân viên văn phòng bình thường.

- Tôi vừa mất cái gì chứ.

- Thôi đừng chối, cô không nhận ra ánh mắt của mình nhìn người ta, cứ như hận không thể nuốt người ta vào bụng ấy. Mỗi lần nhìn thấy người ta là mắt long lanh như muốn chảy ra nước ... Cô có biết đến tôi cũng xấu hổ thay cho cô không hả? Cô không biết kiềm chế một chút à, cô mà tiểu tiên nữ cái gì, trông như tiểu dân nữ ấy.

Tạ Vũ Khiết nhìn Không Nhược Khuê từ trên xuống dưới một lượt:

- Rốt cuộc không nén được lòng xuân nữa rồi à? Đừng nói với tôi cô thất thân với người ta rồi nhé.

Lỗi tai Không Nhược Khuê đỏ rần:

- Cô muốn tới tâm sự hay là muốn gây sự đây hả?

- Nếu như cô nói cho tôi biết giữa cô và tổng giám Trần rốt cuộc là thế nào, tối hôm nay tôi làm cái hóc cây cho cô.

Tạ Vũ Khiết nâng lý lên cười rất gian:

- Nhìn bề ngoài không thấy tổng giám Trần có chỗ nào hơn người, chẳng lẽ biểu hiện nào đó đặc biệt mạnh mẽ ...

- Phì, phì, có mà cô mới thế, tôi và tổng giám Trần không có chuyện gì cả, cô nói chuyện của cô đi, gặp chuyện không vui lại lấy người ta ra phát tiết, còn nhận là bạn người ta.

Không Nhược Khuê tất nhiên không chịu khai báo:

- Sao vậy, lại cãi nhau với Bàn Đại Hải à?

- Cái gì mà Bàn Đại Hải?

- Không phải là có một loại Trung dược tên là Bàn Đại Hải sao ... Khi nào tôi không nhớ họ anh ta là gì liền gọi là Bàn Đại Hải.

Tạ Vũ Khiết phì cười:

- Cô cũng giỏi đặt biệt danh cho người ta thật đấy.

- Chúng tôi tới phim trường mỗi ngày tiếp xúc với bao nhiêu người? Tham gia một hoạt động gặp bao người? Đại đa số chỉ gặp mặt một hai lần, nói chuyện một hai câu, làm sao nhớ hết được tên? Nếu người ta chủ động bắt chuyện với cô, cô lại quên tên người ta hoặc là từng gặp người ta thì thất lễ lắm, còn dễ bị người ta chửi sau lưng là kênh kiệu làm cao.

Không Nhược Khuê ngênh mặt:

- Cho nên tôi gặp ai sẽ tìm đặc điểm đặc trưng để nhớ nhất người đó, sau đó gán cho họ một cái biệt danh quen thuộc, thế là có thể gọi ngay ra tên của họ ... Làm người ta vui mừng cảm động, thiện cảm tăng mạnh, kỳ thực ngoài cái biệt danh đó ra thì tôi chẳng nhớ gì đâu. Thế nào, thấy tôi lợi hại không?

- Biết cô lợi hại rồi.

Tạ Vũ Khiết nhìn cái bộ dạng “mau mau khen tôi đi” của Không Nhược Khuê mà không nhịn được cười.

- Có được vị trí hôm nay quả nhiên không phải đơn giản.

- Chủ yếu là vì dung mạo xinh đẹp vô song và diễn xuất tuyệt vời của tôi thôi.

Không Nhược Khuê khiêm tốn:

- Nếu không người nỗ lực nhiều như thế, vì sao lại là tôi lên được đỉnh cao?

- Tiểu Khuê, cô có biết cái điệu bộ vừa rồi của cô rất giống một người không?

- Giống cha tôi hả?

- Giống tổng giám Trần đây, nhất là vẻ mặt khi nói chuyện, nụ cười chân thành, đôi mắt sáng, ngữ khí rất nghiêm túc, cứ như nội tâm hai người đều kiên định cho rằng là như vậy ấy.

- Thế à, tôi không để ý đây.

Không Nhược Khuê ngẫm nghĩ:

- Mà cô nói cái gì mà tôi giống anh ấy chứ chứ? Bản tiểu thư bao năm qua vẫn thế, còn phải bắt chước ai à, nếu giống thì có mà anh ấy giống tôi thì cô, nhất định là gần đèn thì sáng rồi.

- Ủ, thì người ta giống cô, hai người ảnh hưởng lẫn nhau, cái đó gọi là tương phu thế đấy.

- Tạ Vũ Khiết ...

Không Nhược Khuê đặt ly rượu xuống:

- Được rồi, được rồi, không trêu cô nữa.

Tạ Vũ Khiết lại rót đầy rượu cho cả hai:

- Hôm nay tôi và Bàn Đại Hải ... À không phải, Thang Đại Hải, Tiểu Khuê, tôi ghét cô, cô làm tôi quen miệng rồi kìa.

Không Nhược Khuê cười gập cả người:

- Cô không thấy Bàn Đại Hải nghe hay hơn Thang Đại Hải à? Hơn nữa lại còn dễ nhớ, đọc thuận miệng. Dù sao anh ta cũng tên Đại Hải, lại hơi béo, sau này chúng ta gọi anh ta là Bàn Đại Hải đi.

- Anh ấy béo chỗ nào, tôi đa chỉ là có chút thịt thôi, không thể tính là béo.

- Thế mà chưa béo à? Trong giới chúng tôi thế là vượt thế trọng nghiêm trọng rồi, bằng vào cái mặt của anh ta mà đặt trên màn hình, cả bức tranh chỉ còn lại anh ta, căn bản không thấy phía sau nữa.

- Không Nhược Khuê, cô nghiêm túc một chút.

Không Nhược Khuê lập tức đổi sang khuôn mặt nghiêm túc như thẩm phán trên tòa:

- Được, cô nói đi, hôm nay hai người gặp nhau, rồi sao nữa?

Tạ Vũ Khiết lại uống hết ly rượu mới từ từ đem chuyện ở phòng công tác kể ra.

Không Nhược Khuê vỗ tay khen hay:

- Bàn Đại Hải rất man đây, mặc dù không thích cô mà vẫn đứng ra bảo vệ, rất có trách nhiệm, mặt này tôi cộng điểm cho anh ta. Trước kia tôi thấy anh ta quá low, quá thiếu tố chất, không ngờ vào thời khắc quan trọng anh ta lại đứng ra bảo vệ cô .. Oa, đánh trúng trái tim thiếu nữ của bà đây rồi. Vũ Khiết này, dù sao cô cũng không thích nam nhân nào, theo Bàn Đại Hải quách, nam nhân chỉ cần là người có trách nhiệm thì không thể quá tệ đâu. Cái khác có thể dần dần cải tạo.

- Trước kia tôi cũng nghĩ thế.

Tạ Vũ Khiết cười buồn:

- Giờ thì sao?

- Tôi nói với anh ấy là tôi muốn hủy đính hôn, tôi sẽ thuyết phục cha mẹ mình đổi ý.

- Vì sao? Đã biết anh ta là người không tệ như thế, trước kia miễn cưỡng chấp nhận, vậy mà giờ lại thay đổi?

Không Nhược Khuê không hiểu nổi cô bạn mình nữa:

- Tôi sợ tôi thích anh ấy.

.....

Quán bar King.

Đây là một bar whisky chính tông nhất, thợ pha chế được truyền thừa từ một trong ba bậc thầy whisky thế giới, có cái danh đó, nơi này thành chỗ tụ tập của những người yêu thích whisky.

Thang Đại Hải nâng ly Laphroaig Airdeas nói:

- Nào, chúc mừng chúng tôi giải trừ hôn ước, cạn.

- Cạn.

Trần Thuật và Lý Như Ý cùng mạnh với hần:

Phong trần tam hiệp đồng loạt tiêu sái uống hết rượu trong ly, Thang Đại Hải vỗ tay:

- Nào, mỗi người một ly nữa.

Thợ pha chế mặc sơ mi trắng, ghi lê đen lập tức rót thêm rượu cho ba người, làm động tác mời.

Thang Đại Hải lần nữa nâng ly:

- Chúc mừng chúng tôi giải trừ hôn ước, làm thêm ly nữa, cạn.

- Cạn.

Hai người kia nhìn nhau nhưng vẫn nâng ly:

Thang Đại Hải lại gõ gõ bàn ra hiệu thêm rượu, lần thứ ba nâng ly:

- Chuyện cao hứng như vậy, phải cạn thêm ly nữa.

Thế nhưng lần này Trần Thuật kéo tay hần xuống:

- Anh mà cứ uống như thế, tôi và Như Ý sẽ hiểu làm không phải anh đang ăn mừng mà là uống rượu giải sầu đấy.

Thang Đại Hải đỏ mặt tía tai, hận không thể thề độc với hai người anh em:

- Làm gì có chuyện đó, làm sao mà lại phải uống rượu giải sầu, thái độ của tôi với cô ta thế nào, các cậu còn không biết à? Như Ý, cậu nói đi, trước kia có phải tôi liên tục thúc giục Trần Thuật giúp tôi phá hôn ước này không? Thời đại nào rồi mà còn xem mắt, còn gia tộc thông hôn ... Hoang đường, tôi là người chủ trì chuyên mục tình cảm trứ danh, là nhân vật có tiếng tăm vai vế, ai lại đi làm cái chuyện thế à?

Trần Thuật nghiêng người sang hỏi Lý Như Ý:

- Anh thấy thế nào?

- Nói trúng tim đen rồi.

Lý Như Ý còn bổ xung:

- Thẹn quá hóa giận.

- Đây tôi nói hai cậu có ý gì thế hả? Có phải là anh em của tôi không?

Thang Đại Hải nổi nóng vỗ bàn:

- Tôi cao hứng, tôi vui vẻ, tôi lấy lại được tự do, tôi mời anh em tốt nhất uống rượu, vậy mà các cậu đối đãi với tôi như vậy đấy à?

Trần Thuật vội vàng nâng ly:

- Vậy thì chúng ta chúc mừng người anh em tốt Thang Đại Hải lấy lại được tự do.

Keng một cái muống vỡ cốc, cả ba người cùng ngửa cổ uống cạn.

Lý Như Ý đặt ly xuống:

- Rốt cuộc là sao?

Sấn bức xúc trong lòng, lại thêm rượu vào lời ra, Thang Đại Hải nghiêng răng nói:

- Các cậu nói xem, nữ nhân đó có phải mắc bệnh thần kinh không, lúc đầu tôi không đồng ý thì cô ta im thin thít.

- Giờ anh đồng ý rồi thì cô ấy lại không đồng ý à?

Trần Thuật tò mò hỏi:

- Không phải thế.

Thang Đại Hải rồi rít phũ nhận:

- Ý tôi là ... Tôi muốn nói à .. Bằng vào cái gì chứ? Xưa nay chỉ có Thang Đại Hải tôi đá người ta, đã bao giờ tôi bị nữ nhân đá chưa? Chưa, never ... Cô ta làm thế khiến thể diện tình thánh của tôi để vào đâu? Loại chuyện này mà truyền đi, đám con gái bị tôi đá sẽ đốt pháo hoa ăn mừng, các cậu có biết không?

Nghe thật không cách nào thông cảm được, nhưng là anh em, Trần Thuật đành phải trái lương tâm đứng về phía Thang Đại Hải:

- Vậy thì anh đừng để bọn họ biết là được.

- Nhân vật chói mắt như tôi, nhất cử nhất động có không biết bao nhiêu người chú ý, tôi đòi kiểu tóc còn lên trang nhất, hướng hồ là chuyện lớn như đính hôn. Không biết thiệp mời đã phát ra bao nhiêu cái rồi, làm sao mà thu lại được.

- Nói cứ như mình là Khổng Khuê ấy.

Lý Như Ý lẩm bẩm:

- Lý Như Ý, cậu vừa nói cái gì?

Thang Đại Hải quát:

- Có nói gì đâu.

Lý Như Ý mặt tỉnh bơ chối, không đại cho Thang Đại Hải cái có trút giận:

Trần Thuật vội vàng xen ngang:

- Vậy tiếp theo đây anh định làm thế nào?

Chương 185: Đề tài, câu chuyện.

- Chẳng định làm thế nào hết.

Thang Đại Hải hung hăng ngửa cổ uống hết ly rượu, nốc tì tì này giờ, lời nói cũng có chút hơi men rồi, hấn vung tay lên:

- Kế hoạch ra sao thì cứ thế mà làm.

Trần Thuật hỏi:

- Sao, anh không muốn giải trừ hôn ước à?

- Đương nhiên là tôi muốn, nhưng loại chuyện này nhất định phải do tôi đề xuất ra, do tôi chủ động. Bằng vào cái gì mà cô ta thích giải trừ là giải trừ, vậy thế diện Thang Đại Hải tôi bỏ đi đâu? Kết thúc như thế này, tôi sẽ trở thành trò cười ở Hoa Thành.

Thang Đại Hải gơ tay thêm rượu:

- Cho nên anh vẫn muốn tiếp tục.

Trần Thuật cẩn thận xác nhận lại lần nữa, cảm giác chuyện không giống như bề ngoài.

- Đúng.

Thang Đại Hải cực kỳ cương quyết:

- Cô ta càng muốn giải trừ hôn ước, tôi càng không để cô ta toại nguyện, đúng không?

- Chẳng liên quan tới tôi.

Lý Như Ý vạch rõ giới hạn, loại chuyện này dù là anh em, hấn cũng không tán đồng, tuyên bố ngoài cuộc:

- Liên quan quái gì tới cậu chứ? Không mượn cậu thêm chuyện.

Thang Đại Hải trừng mắt:

- Vậy là anh thực sự muốn cưới cô ấy.

Trần Thuật thì vẫn chịu khó tìm hiểu tâm sự thật của Thang Đại Hải:

- Đương nhiên không phải.

Thang Đại Hải cúi đầu nhìn rượu màu vàng kim trong ly:

- Tôi muốn để tất cả mọi người biết, là tôi không cần cô ấy.

- Trẻ con, ấu trĩ.

Lý Như Ý lại không nhịn được lại xen vào.

- Đây là chuyện liên quan tới tôn nghiêm của nam nhân biết không hả?

- Đồng ý với Như Ý, anh nói thế nghe càng ấu trĩ.

Trần Thuật khẽ thở dài, thăm dò nãy giờ đại khái đoán được tâm kết ở đâu rồi:

Trước kia Thang Đại Hải không có bất kỳ chút cảm tình nào với Tạ Vũ Khiết, bên kia cũng thế, anh không thích tôi, tôi chẳng vừa mắt anh, hai người thuộc loại nhìn nhau đã ghét. Chỉ vì áp lực gia đình, bọn họ lại không có người mình thích, thôi thì đập nồi dìm thuyền làm liều, muốn thử xem sao.

Đằng nào thì cưới ai cũng thế, không phải à?

Nhưng mà không hiểu ra sao, bọn họ ngày ngày chửi bới nhau, xúc xiểm nhau, đả kích nhau, trừng mắt với nhau, đột nhiên dần dà trong lòng có nhau. Có lẽ phân lượng còn rất nhỏ

thôi, nhỏ tới mức cả hai đều không ý thức được sự tồn tại của đối phương.

Nhưng thực sự là trong lòng họ có một vị trí cho đối phương, chỉ là họ không muốn tin, càng không muốn thừa nhận.

Ai nói chỉ có một con đường dẫn tới tình yêu chứ? Có những hạt rải ra đồng, có những hạt giống có khi rải lên nóc nhà, thậm chí là tảng đá, chỉ cần gió xuân thổi tới, mặt trời chiếu lên, chúng vẫn vươn lên đâm chồi nảy lộc, nở ra đóa hoa mỹ lệ.

Có lẽ như vậy cũng tốt, như vậy mới có thể thoát khỏi quá khứ thương tâm, thành Thang Đại Hải chân chính.

Quá tuyệt vời, tư liệu nào tốt hơn cuộc sống chứ?

Một đoạn văn lai láng tuôn trào trong lòng Trần Thuật, bóng dáng mơ hồ một kịch bản mới hình thành, chỉ hận không thể ngay lập tức chạy về nhà viết thành văn. Vì thế Trần Thuật không khuyên can nữa, cao hứng nâng ly:

- Lý rượu này chúng ta chúc Đại Hải có được tình yêu đích thực.

- Ai cần gì tình yêu đích thực, tôi chỉ muốn vui vầy vườn hoa. Cao thủ chân chính là đi qua trong vạn hoa không để phiến lá nào dính thân.

Thang Đại Hải cười ha hả:

Cao thủ gì, đây là thằng đều thì có, Lý Như Ý nâng ly, hi vọng Thang Đại Hải tỉnh ngộ làm người đàng hoàng.

Khi ba anh em bọn họ ở quán bar uống rượu thảo luận ái tình thì một trận bão tố đang ập ụp trên mạng, chuẩn bị kéo tới bằng thế dời non lấp biển.

Thời đại bùng nổ thông tin, mỗi ngày chúng ta tiếp xúc với rất nhiều tin tức, trong số đó có thật, cũng có giả. Có tin tức là vô tình lộ ra, có tin bị người ta theo dõi phát hiện, còn có tin tức “bị lộ” kỳ thực lại là do người ta cố tình công bố, ví dụ như có minh tinh nào đó “bí mật” làm từ thiện mấy năm trời lần tình cờ bị bại lộ ...

Thật thật giả giả thế nào chẳng nữa đều chỉ vào một nội dung hạch tâm: Lợi ích.

Tin tức trên weibo thì đủ mọi loại thượng vàng hạ cám, nhưng khi một người dùng tên “Tôi không phải Batman” bộc lộ ra một chuyện thì trong thời gian ngắn đã thu hút được sự quan tâm cực lớn của cư dân mạng.

“Tôi không phải Batman” ở trang weibo cá nhân mới lập nói mình là nhân viên của một công ty điện anh, cho nên biết được chút nội tình về sự kiện Khổng Khuê bị thương, vì hấn không muốn liên lụy tới công ty, không muốn dính vào rắc rối, cho nên phải nhịn. Nhưng lòng không thoải mái, cho nên lựa chọn ẩn danh tiết lộ.

Ngay từ đầu người này tung ra thông tin chấn động “Khổng Khuê bị thương không phải xảy chân”, tiêu đề đã đủ sức hút rồi, ” Khổng Khuê ngày hôm đó quay phim cho CE, mọi người không thấy lạ à? Một đại minh tinh như cô ấy, đi tới đâu không có cả đội ngũ đi theo chăm sóc, cô ấy uống nước, người ta còn sợ cô ấy bị giắc răng, sao lại xảy ra chuyện trượt ngã? Không ai đỡ cô ấy à?”

” Chân trượt là vì toàn bộ trợ lý của Khổng Khuê đã bị người ta phái đi chỗ khác, còn thành bề bơi bị đổ thêm nước lau sàn trơn trượt. Đừng nghi ngờ, tôi có video làm chứng.”

Ở cuối bài viết ngắn đính kèm video hiện trường.

Thế là cả weibo liên sôi lên sùng sục.

Tất nhiên không thể nào có chuyện khơi khơi một bài đăng của một cái nick bất kỳ mà hot lên được, nổi tiếng như thế thì dễ quá, mà là nhờ có vài trang weibo hoạt động tích cực lượng người theo dõi tới cả trăm vạn chuyển đăng.

Bọn họ thuộc thành phần ưa náo nhiệt chỉ chê chuyện quá nhỏ, chẳng cần biết chân tướng thật giả cứ thấy chủ đề thu hút là cho chuyển đăng, còn vì sao bọn họ đọc được bài viết trong vô vàn bài biết thì có trời mới biết ... Dù sao họ cũng chuyển đăng rồi.

” Nhân vật thần bí tiết lộ, Khổng Khuê bị thương không phải ngẫu nhiên mà do thao tác.”, đó là bài chuyển đăng của người dùng khá quen mặt trên weibo, “Bão lớn giới giới giải trí.”

“Trời ơi! Còn có loại chuyện này, kẻ nào hãm hại nữ thần!”, “Bà tám giới giới giải trí” chuyển đăng cùng biểu tượng đau khổ.

“Chẳng rõ thật giả, ngồi đợi chân tướng.” Nghe có vẻ công tâm đấy, nhưng mà nick là “Hóng hót bốn phương” thì rõ ràng biết rõ mục đích rồi.

“Tám màn đen” thì giật tiêu đề mang tính hô hào, “Đại án! Đại án! Đợi Sherlock Holmes hỗ trợ”.

Trong số người theo dõi những trang đó, có không ít fan của Khổng Khuê, vốn đơn thuần cho rằng thần tượng quay phim không cẩn thận bị thương, ai có thể ngờ rằng có một chuyện như thế.

Điên rồi, fan hâm mộ đều nổi điên rồi, tức thì vừa tắt cả vừa truyền nhau tin tức này, vừa xăm xoi từng cm một trên bức ảnh.

“Có kẻ dám hãm hại Khổng Khuê tiểu ty ty của chúng ta, chúng ta nhất định phải tìm ra hung thủ, báo thù rửa hận cho

tiểu tử tử.” Người này vừa đọc tiêu đề đã máu lộn lấp đầy óc, nóng nảy hô hào.

” Tôi luôn nói rồi mà, tiểu tiên nữ nhà chúng ta quá thiện lương, đơn thuần, tôi đã sợ một ngày nào đó bị đám chị em giả dối trong giới giải trí hãm hại.” Một trạch nam đau khổ viết:

Chuyện thực hư chưa rõ thế nào, cơn giận sục sôi của fan cứ thế mà lan đi, mà tức giận thì ắt phải cần chỗ phát tiết.

“Đông Chính, các người chỉ biết thu tiền, không biết bảo vệ Khổng Khuê của chúng tôi sao?”

“ Tra xem cái địa điểm tiểu tử tử quay phim ở đâu, đội ngũ nào quay phim, đám người này chắc chắn phải chịu trách nhiệm.”

Đám phóng viên như cá mập ngửi thấy mùi tanh, điện thoại gọi đi khắp nơi, bằng vào kinh nghiệm quan hệ của mình xác định nguồn tin, chuyện này chỉ cần có một phần khả năng thôi bọn họ có thể xào nấu thành chín phần, đó là đề tài, là câu chuyện, là lượt view điên cuồng ... là tiền.

Chương 186: Chặt tay cầu sinh.

Cùng với lượng chuyển đăng tăng lên, những người anh em ở góc gác tối tăm nhất trên mạng với đủ thứ tài lẻ không ai ngờ moi móc ra được thứ có người tưởng rằng che đậy.

“Tôi khẳng định đây là video gốc, chưa bị chỉnh sửa kỹ thuật, kỹ thuật không dối trá, nữ thần của chúng ta đích thực bị hãm hại “

” Tôi đã cắt ra từng khung hình nhỏ, phát hiện sự thực chấn kinh, nữ thần, nàng quá ngây thơ rồi ...”

“Tiểu tử tử của chúng ta bị hãm hại, 19 chi tiết làm bằng chứng không thể chối cãi ...”

Giận rồi, điên cuồng rồi, trong mắt fan, thần tượng là bảo bối thuần khiết quý giá nhất, vậy mà giờ lại bị người hâm mộ không hề biết, nhiều fan hâm mộ liên tưởng tới bài đăng trên weibo gần nhất của Không Nhược Khuê mà càng đau lòng, nữ thần của chúng ta thực sự quá thiện lương rồi, bị người ta hại mà còn không biết, tươi cười cảm ơn người ta nữa.

Tức thì sóng gió cuộn cuộn nổi lên trong bóng tối.

Sáng hôm sau Trần Thuật vừa mới tới công ty liền nhận được điện thoại của Vương Thiệu, lúc này cả Đông Chính đều xôn xao rồi, ngoài cổng còn có một đám fan hâm mộ của Không Nhược Khuê bao vây, cầm trong tay những tấm biển chữ đỏ rợn người, yêu cầu cao tầng Đông Chính phải đưa ra tuyên bố chính thức, phải bảo vệ tiểu tử tử của họ.

Hơn 100 fan hâm mộ khiến lối ra vào ách tắc nghiêm trọng, đây mới là giờ đi học đi làm, đợi tới lúc tan ca, e còn nghiêm trọng hơn nữa, lập tức tất cả bảo an trong công ty được huy động kiểm soát tình hình.

Trần Thuật vừa rót cà phê vừa nhận điện thoại:

- Chị Thiệu, có chuyện gì thế?
- Tổng giám Trần, có chuyện rồi.

Giọng Vương Thiệu tương đối gấp gáp:

- Bọn họ tự thú rồi.
- Trịnh Chi Mẫn à?

Trần Thuật dừng động tác rót cà phê:

- Đúng thế, sáng sớm hôm nay Trịnh Chi Mẫn tới phân cục Tây Sơn tự thú, nói rằng cô ta vì căn ghét Không Khuê cho nên cho nên khi có cơ hội, không kìm được bản thân ... Cô ta khai báo tất cả, cũng đã nhận tất cả tội lỗi về phía mình, phía phân cục công an gọi điện thông báo cho tôi ...

- Thần lẩn đứt đuôi đây mà, quả nhiên là bọn chúng đi nước cờ này.

- Vậy tiếp theo phải làm sao?

Nếu không có Trần Thuật thì sự kiện này rất có thể mãi mãi chìm vào bóng tối, cho nên khi được phân cục công an liên hệ, Vương Thiệu ngay lập tức báo cho Trần Thuật.

- Đợi xem biến cố, đợi chúng chủ động tới cửa.

Trần Thuật tiếp tục rót cà phê, đối phương đã phải dùng tới chiêu số thí xe giữ tướng rồi thì chẳng còn cao chiêu nào nữa:

Nhớ tới tổ trưởng tổ phản ứng nhanh của Hoa Mỹ giờ là Chu Giai Mô, Trần Thuật cười nhạt, kẻ này thì hi vọng gì.

- Ai tới?

Vương Thiệu ngạc nhiên:

- Hoa Mỹ.

- Hoa Mỹ à? .. Cũng có lý, chỉ có Đinh ...

Giọng Vương Thiệu cao vút lên, không hổ danh làm quản lý lâu năm, thoáng cái nắm bắt được vấn đề, chắc là lập tức ý thức được chuyện này không thể nói một cách tùy tiện, chạy tới chỗ vắng người hơn mới thì thào:

- Nhưng bọn họ đã tìm được dê thế tôi thì cần gì đàm phán với chúng ta nữa?

- Vén vén bằng vào một Trịnh Chi Mẫn mà có thể đuổi được chúng ta đi sao, thế thì coi thường Đông Chính quá, chẳng lẽ nhất tỳ của Đông Chính để người ta tùy tiện hãm hại hay sao?

Trần Thuật cười nhạt:

- Vậy là trong tay tổng giám Trần vẫn còn có tư liệu về nghệ sĩ của Hoa Mỹ?

Vương Thiều hưng phấn hỏi:

Trần Thuật im lặng, chiêu số hiểm độc của Vương Tín tới tận bây giờ vẫn còn ảnh hưởng, có lẽ trong mắt đại đa số mọi người, mình là kẻ tiểu nhân hiểm độc?

Vương Thiều hiển nhiên đã nhận ra sai lầm của mình, rồi rít xin lỗi:

- Tổng giám Trần, xin lỗi, tôi không có ý đó.

- Không sao, chị đã nói ra rồi cũng tốt, chúng ta có thể thẳng thắn với nhau.

Trần Thuật nghiêm túc nói:

- Giám đốc Vương, tôi hi vọng chị hiểu một chuyện, tôi chỉ lấy việc luận việc, không phải mượn chuyện công báo thù riêng. Tôi làm những chuyện này vì chức trách của một phó tổng giám Đông Chính, không phải vì giữa tôi và Hoa Mỹ có khúc mắc gì. Nếu vì trước kia tôi làm việc ở Hoa Mỹ, liền dùng tư liệu đó đối phó với họ. Vậy nếu có một ngày tôi rời khỏi Đông Chính, rời khỏi Tiểu Khuê, chị thấy tôi nên dùng tư liệu đó đối phó với Tiểu Khuê à?

Vương Thiều cảm giác rõ ràng tâm tình Trần Thuật biến hóa theo lời nói:

- Tôi biết tổng giám Trần không phải là người như thế, anh sẽ không bao giờ làm hại tới Tiểu Khuê.

- Nói thì nói thế, nhưng giám đốc Vương cho rằng nếu tôi làm như chị nói, sau này chị còn tin tưởng tôi không? Tiểu Khuê sẽ nhìn nhận tôi thế nào? Còn cả cao tầng Đông Chính nữa ... Bọn họ còn dám giao cho tôi vị trí quan trọng hơn không?

Trần Thuật biết không thể thuyết phục người khác tin nhân phẩm của mình, chỉ cần lấy lý lẽ nói một điều, chỉ kẻ ngu xuẩn

mới làm thế thôi:

Mà y không phải kẻ ngu xuẩn.

- Tôi hiểu rồi.

Vương Thiều lần nữa nói, ngữ khí đã trịnh trọng hơn trước:

- Có lẽ trước kia tôi có chút hiểu lầm về tổng giám Trần, nhưng qua thời gian tiếp xúc, tôi tin con người cùng tổ dưỡng nghề nghiệp của anh, tôi tin anh không làm chuyện như thế.

- Cảm ơn giám đốc Vương.

Vương Thiều thở phào, cô rất không muốn làm đối thủ của Trần Thuật, không muốn một chút nào, nhanh chóng lướt qua chuyện không vui này:

- Vậy chúng ta còn có quân bài nào để độ sức với bọn họ?

Trần Thuật còn chưa kịp trả lời Vương Thiều thì cô đã có một số điện thoại khác gọi tới, nhìn số một cái nhếch mép cười lạnh:

- Bọn họ tìm tới rồi, chúng ta nói chuyện sau nhé?

- Được, giữ liên lạc, tôi cũng phải báo cáo lên cao tầng.

Vương Thiều thức thoir cúp máy.

Màn hình điện thoại của Trần Thuật nhấp nháy một số điện thoại, số này y đã xóa rồi, nhưng vẫn nhớ trong tim.

Trần Thuật chẳng chút do dự, ấn nút đỏ.

Trần Thuật từng đọc được một câu nói trên mạng, tiền nhiệm hợp cách nhất, chính là coi như chết rồi.

Y và Lăng Thần đã chia tay, hơn nữa bằng phương thức nhục nhã nhất, còn bị bạn trai mới người ta gọi tới không khác gì ném tiền đuổi đi.

Cho dù Trần Thuật không muốn nhớ lại, càng không muốn thừa nhận, bạn gái chân đạp hai thuyền với y mà nói là sự tổn thương vô cùng nặng nề. Nếu như bên cạnh không có Thang Đại Hải và Lý Như Ý, nếu như Khổng Nhược Khuê không xuất hiện, thực sự y không biết mình sẽ làm chuyện điên rồi gì.

Có lẽ ít nhất y tới quán bar uống rượu ba ngày, chơi liên ba ngày cho tới khi túi hết sạch tiền bị người ta đánh một trận ném ra đường.

Càng đáng sợ hơn nữa, thậm chí y có thể xách ba lô lên đi du lịch.

Bạch Vân Sơn ở cửa Hoa Thành đó nhất định phải đi một chuyến, sau đó tìm khách sạn ở trên núi ở trọ, ngắm sương chiều xuống, ngắm mặt trời lên, nhìn hoa nở nghe chim kêu ... Tế tình yêu đã chết.

Vậy mà rõ ràng đã chia tay rồi, đã đâm cho y một nhát dao kinh tởm như vậy mà nữ nhân kia còn dám giữ số điện thoại của mình, còn dám mặt dày gọi vào số của mình ....

Trần Thuật giận tới máu toàn thân sôi lên như dung nham núi lửa.

Cô không thể có chút tôn trọng với bạn trai cũ một chút à, cô không có lấy một chút áy náy vì hành vi đáng khinh à? Làm sao cô dám ....

Khi lửa giận đang dâng lên từng chút một, suýt làm Trần Thuật có hành vi bộc phát nào đó thì chuông điện thoại reo lên.

Trần Thuật nhìn số điện thoại, là một số khác, lần này y mới nhận máy, vừa uống cà phê vừa hỏi:

- A lô, ai đấy?

- Chào tổng giám Trần, tôi là ...

- Bảo Vương Tín gọi điện cho tôi.

Trần Thuật âm trầm nói xong là cúp máy ngay, nữ nhân đó thực sự thực sự là biết cách làm mình tức giận đấy:

Chương 187: Thỏa thuận tiền chiến.

Thời đại internet cái gì cũng nhanh, đặc biệt là tin tức, Trịnh Chi Mẫn tới cục công an thú tội hãm hại Khổng Nhược Khuê, chỉ vài phút sau không biết là ai đã tung tin lên mạng, tức thì điện thoại của cục công an kêu muốn cháy máy.

Bên trong giới giải trí chỉ cần có chút gió lay cỏ động gì đó đã ồn ào trên internet, hướng hồ là tin tức mang tính đề tài mười phần thế này, đêm qua sau một loạt phân tích của fan Khổng Nhược Khuê còn có fan nhà khác vì mang đủ loại tâm lý nói bóng nói gió bảo bọn họ hoang tưởng, giờ tất cả tất tiếng, dư luận hoàn toàn ngã về một phía.

“Khổng Khuê bị hãm hại, góc tối giới giải trí.” Đây là tiêu đề của một trang tin đầu tiên nắm được tin tức này, đồng thời đưa cả lý lịch đơn giản của Trịnh Chí Mẫn.

“Nữ nhân kia chán sống rồi hay sao? Dám đụng vào tiểu tử tử của chúng ta?” Đằng sau bình luận này là ba biểu tượng dao đâm máu, có lẽ là tiếng lòng đại đa số fan Khổng Nhược Khuê lúc này.

“Khuê tử một năm rồi không nhận phim, rất ít tham gia tiết mục, đến quảng cáo cũng hạn chế, chị ấy xưa nay không tranh đoạt cái gì của ai, vậy mà các người còn chưa thỏa mãn à, còn muốn hại chị ấy, có còn là con người nữa hay không?” Một fan uất ức bình luận.

“Chỉ vì ghét tiểu tử tử của chúng ta à? Nói dối, tôi không tin đơn giản như thế, nhất định có kẻ phía sau giật dây, Đông Chính, các người không làm rõ ràng chuyện này, chúng tôi

không tha các người.” Một số ít theo thuyết âm mưu nghi ngờ, song lần này nghi ngờ đúng rồi, bình thường vì thích Khổng Nhượng Khuê mà bọn họ có thể xem là ủng hộ Đông Chính, ở các lễ trao giải nếu có nghệ sĩ Đông Chính tham gia, họ thuận tay bỏ một phiếu, nhưng nếu cảm giác Đông Chính đối xử không công bằng thần tượng nhà mình, vậy thì trở mặt là tất nhiên.

Đám Khổng Tước xưa nay có tiếng tương đối lành tính, lần này không biết ở góc ngách nào chui ra, chửi rửa không còn kiêng dè một chút nào nữa, không chỉ chửi thủ phạm mà ngay cả đám hôm qua móc mĩa bọn họ cũng bị chụp lại màn hình rồi đưa lên chửi .

Studio quay chụp quảng cáo kia lập tức lên tiếng thanh minh hành vi của Trịnh Chi Mẫn là cá nhân, không đại diện cho công ty, bọn họ gửi lời xin lỗi tới Khổng Nhượng Khuê, đồng thời tuyên bố đuổi việc và khởi kiện Trịnh Chi Mẫn.

Hành động nhanh như thế tất nhiên là do hai đồng nghiệp trở về đã nói mọi chuyện, nên có chuẩn bị trước, thế nhưng làm nguôi cơn giận của fan, một số fan đã tìm tới tận nơi, không ngờ studio này đóng cửa treo biển “điều chỉnh nội bộ, tạm thời đóng cửa”.

Một trong số bên quan tâm tới sự kiện này nhất không nghi ngờ gì đó là CE, phía CE thực sự được một phen toát mồ hôi hột, nếu bọn họ thay thế Khổng Nhượng Khuê, sau đó chuyện này vỡ lở ra, thế thì xong rồi, CE chỉ còn đường đóng cửa, cuốn gói khỏi Trung Quốc mà thôi, thế nên Miya khẩn cấp báo cho Franco, Franco ra chỉ thị, cần nhanh chóng đạt được thỏa thuận mới với Khổng Nhượng Khuê, thậm chí có thể nhượng ra thêm chút lợi ích, chỉ khi nào thỏa thuận mới hoàn thành bọn họ mới có thể hoàn toàn yên tâm là mình thoát khỏi cơn bão này.

Cơn giận của đám Không Tước ngày một lớn, người tụ tập trước cổng Đông Chính ngày một đông, nhưng Đông Chính chưa đưa ra bất kỳ tuyên bố nào.

Chuông điện thoại lần thứ ba vang lên, Trần Thuật không nhận máy ngay, căn dặn công việc với thư ký xong đợi cô đi rồi mới thông thả nhắc máy:

- Chào buổi sáng, tổng giám đốc Vương.

- Trần Thuật, tôi muốn nói chuyện với cậu.

Vương Tín nói ngắn gọn đi thẳng vào chủ đề, giọng nghiêm nghị pha chút lạnh lùng:

- Được, lần trước tôi tới Hoa Mỹ, lần này làm phiên tổng giám đốc Vương tới Đông Chính đi.

Trần Thuật nhấp một ngụm cà phê, thông thả nói:

Phía bên kia hồi lâu không có câu trả lời.

Đông Chính và Hoa Mỹ là đối thủ cạnh tranh thì tất nhiên quan hệ giữa Vương Tín và Lật Côn cũng cơm chẳng lành canh chẳng ngọt. Ở một số trường hợp công chúng, hai người gặp nhau cũng tối đa là gật đầu, không có bất kỳ giao lưu nào. Trần Thuật đưa ra yêu cầu này, không khác gì gây khó dễ cho người ta.

Nếu như mình tới Đông Chính, chẳng phải là biểu hiện nhận thua à, còn là Hoa Mỹ đã thua Đông Chính.

- Anh biết điện thoại của tôi, khi nào tới báo một tiếng là được.

Trần Thuật không tốn công chờ đợi nữa, cúp máy luôn:

Cầm cốc cà phê rời ghế ngồi ra cửa sổ, từ trên tầng cao nhìn xuống, ngoài kia là thành phố tắt nập, dòng Châu Giang

chảy cuộn cuộn, ngồi trên cao nhìn xuống, lòng có chút thỏa mãn.

Mới chỉ là một chút thôi, chuyện chưa kết thúc, Trần Thuật không thả lỏng, tuy y không cố tình báo thù, nhưng khi có cơ hội mượn việc công làm chuyện tư thì cũng không ngại cho phía Hoa Mỹ thêm vài cú đập.

Trần Thuật không hận, y không nói dối, chỉ là từ “hận” vừa chưa đủ biểu đạt hết tâm tình của y.

Điện thoại để bàn reo lên, Trần Thuật vươn tay nhận máy:

- A lô, tôi là Trần Thuật.
- Tổng giám Trần, tới văn phòng tôi một chuyến.
- Vâng, chờ chút.

Trần Thuật gõ cửa văn phòng Lạc Kiệt, cửa để mở sẵn, Lạc Kiệt từ sau máy vi tính ngẩng đầu, ra hiệu Trần Thuật ngồi xuống ghế sofa rồi mới đi tới:

- Tổng giám Trần, tin tức liên quan tới Khổng Khuê đang lưu truyền trên mạng, cậu đã xem rồi chứ?

Trần Thuật gật đầu:

- Tôi xem rồi, mới sáng sớm tới công ty đã thấy mọi người tùm nập tùm ba bàn tán, lại còn có fan Khổng Khuê vây cửa, tôi muốn không biết cũng khó.

- Tổng giám Trần có suy nghĩ gì?

Lạc Kiệt ngồi xuống ghế, mắt quét qua quét lại trên mặt Trần Thuật, tựa hồ tìm kiếm sơ hở hay bí mật nào đó:

- Tôi thấy độ đáng tin rất cao.

Trần Thuật thẳng thắn:

- Ủm, tôi cũng có suy nghĩ này, nói vậy xem ra chuyện này không liên quan tới tổng giám Trần rồi.

- Tổng giám Lạc hoài nghi tôi làm sao?

- Có được video hiện trường, cùng thao tác lão luyện thế này, tất nhiên không phải bất kỳ ai cũng làm được.

Lý do thực sự Lạc Kiệt chưa nói ra, đó là với quan hệ giữa y và Khổng Nhược Khuê, biết cô ấy chịu ủy khuất lớn như vậy, không nhảy ra báo thù mới là lạ:

Đương nhiên, lời như thế không thể nói, hấn phạm sai lầm một lần rồi, gần như có thể đoán ra Trần Thuật hỏi lại, chẳng lẽ biết Khổng Nhược Khuê bị ủy khuất, tổng giám Lạc lại không nhảy ra ?

Hấn phải trả lời thế nào?

Không biết từ lúc nào thái độ của Lạc Kiệt với Trần Thuật từ khinh thường dần dần chuyển thành coi trọng, thậm chí hiện giờ có chút “sợ hãi”

Tên này cứ như lúc nào cũng có thể đào hố chôn người ta vậy

- Đúng vậy.

Trần Thuật gật gù, vẻ mặt nghiêm túc:

- Tôi cũng tò mò thân phận thực sự của “Tôi không phải Batman”, có điều cho dù là ai thì ít nhất hấn cũng đứng về phía chúng ta, vạch trần chân tướng như bản của kẻ đứng sau, chúng ta nên khẳng định và ủng hộ.

- Tất nhiên là sẽ có, người có lòng chính nghĩa như vậy, chúng ta luôn giang rộng vòng tay chào đón.

Lạc Kiệt nói một câu đường hoàng màu mè:

- Có điều cậu đã nghĩ tới chưa, sau khi chuyện này bại lộ thì phải xử lý thế nào, Hoa Mỹ sẽ có thái độ ra sao? Đông Chính chúng ta phải có thái độ gì đây.

Tên này không quá ngu dốt, nhưng tính cách hèn nhát, thích dùng thủ đoạn lại không có trách nhiệm quyết định hẳn là kẻ vô dụng, không trông cậy gì được, mới đầu có thể dễ hiểu lầm hẳn là nhân vật rất lợi hại, nhưng tiếp xúc càng lâu càng biết tâm lý quá yếu đuối của đám công tử ca này, sự tự tin kiêu ngạo của chúng mong manh hơn thủy tinh.

Giống Vương Tín vậy.

Chương 188:

Trần Thuật thoáng trầm ngâm:

- Phía Hoa Mỹ đã tìm ra dê thế tội thừa nhận hết mọi trách nhiệm rồi.

- Đây chính là điều tôi muốn nói, xảy ra chuyện như vậy, chúng ta tất nhiên không thể ngồi yên, nếu không sẽ bị dư luận chỉ trích, chiến tranh ắt phải diễn ra.

Lạc Kiệt cảm thấy rất phiền hà, Đông Chính không thể không đứng ra bảo vệ Khổng Nhược Khuê, hẳn không muốn bị đẩy vào đồng rắc rối lớn như thế:

- Vâng, tôi đồng ý với tổng giám Lạc, xin anh cho chỉ thị tiếp theo phải làm sao?

Trần Thuật làm ra thái độ cấp dưới đợi lệnh:

- Tôi cũng vì chuyện này mà gọi tổng giám Trần tới.

Lạc Kiệt không muốn nhận quá bóng ấy, đường hoàng nói:

- Khi xảy ra chuyện tôi còn ở Bắc Kinh, cho nên năm không rõ tình thế, trước khi đi tôi đã ủy thác cậu toàn quyền phụ trách rồi, cậu làm rất tốt, tôi không thể chen ngang cướp

công được. Vậy đi, cậu tiếp tục giải quyết việc này, song phải liên tục cập nhật tình hình cho tôi biết.

- Tất nhiên rồi ạ, cảm ơn tổng giám Lạc tin tưởng.

Trần Thuật chỉ đợi câu này của hắn thôi:

- Lát nữa tổng giám đốc Vương của Hoa Mỹ tới làm khách, tổng giám Lạc cùng gặp chứ?

- Vương Tín?

Lạc Kiệt cả kinh:

-Vâng, tổng giám Lạc quen biết tổng giám đốc Vương lắm sao?

- Quen thì quen, song không có giao tình gì cả.

Cha hắn và cha Vương Tín đều là nhân vật cấp trọng lượng trong giới, Lạc Kiệt và Vương Tín đều là công tử ca nhà giàu, ở vòng tròn không quá lớn ấy, tất nhiên là có tiếp xúc ở nhiều hoạt động khác nhau, song vì quan hệ đối lập hai công ty nên không thể qua lại gần gũi:

Tuy vậy chuyện đồn đại trong giới công tử ca cũng đủ cho Lạc Kiệt biết khá nhiều, ví như Vương Tín sống ở Anh nhiều năm, có sự cao ngạo tận xương của người Anh, thường ngày chẳng thèm coi đám công tử ca như hắn vào đâu.

Vậy mà bây giờ hắn lại vì tin tức một nhân vật vô danh trên mạng bộc lộ ra mà chạy tới Đông Chính sao, không thể nào có cái chuyện vô lý như vậy được.

Làm sao bây giờ, Lạc Kiệt hơi hoảng.

Hắn thấy rằng mình đã biểu đạt ý tứ của mình với Trần Thuật rất rõ ràng rồi, cậu là bạn của Không Khuê, là phó tổng giám phòng kế hoạch, là cấp dưới của tôi, cậu gây ra sóng gió

lớn như thế, tới khi cao tầng tập đoàn truy cứu, còn không phải tóm lấy tôi đầu tiên à? Thế nên cậu đi mà chịu trách nhiệm.

Kệ cho Trần Thuật chôi thế nào, Lạc Kiệt dám khẳng định, những chuyện này do y gây ra, không ai khác được.

Hắn muốn tránh xa việc này, nhưng hắn vẫn phải biết được rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, ngồi ở vị trí lãnh đạo mà không nhìn thấu được thế cục. Cảm giác này khiến Lạc Kiệt sợ hãi, thấy mình đã mất đi không chế, toàn bộ phòng phòng kế hoạch này không phải của hắn nữa vậy.

Chuyện lớn như vậy, không chỉ với Khổng Nhược Khuê, mà còn là chuyện lớn của cả công ty. Chẳng may cao tầng gọi hắn tới hỏi nguồn cơn, nhưng mà hắn lại chẳng biết gì cả, vậy thì bằng vào cái gì mà ngồi ở ghế này nữa.

Nhưng và hỏi tới, Lạc Kiệt càng hoảng hơn.

Vì chuyện còn phức tạp hơn mình nghĩ, thứ hắn biết mới chỉ là một góc của tảng băng chìm mà thôi.

Còn nữa trong chuyện này Trần Thuật đã làm rất nhiều công tác, tham dự rất sâu. Thậm chí đã ép được Hoa Mỹ phải hi sinh nội gián, khiến Vương Tín cũng phải đích thân tới nơi đàm phán.

Vương Tín tới mà lại thông báo cho Trần Thuật, chứ không phải là người phụ trách chính là hắn, điều ấy có nghĩa là gì, sẽ ảnh hưởng thế nào tới hắn?

Tên khốn, tên khốn này, đáng lẽ ngay từ đầu mình phải mạnh tay hơn, mình phải đuổi y đi bằng mọi giá mới đúng, giờ hối hận cũng muộn rồi, quá muộn rồi.

Lạc Kiệt hoảng loạn nhìn vị phó thủ của mình, khuôn mặt thanh tú, tóc mềm nhẹ, trông rất ưa nhìn dễ làm người ta sinh thiện cảm, nhưng ở giới giải trí này thì chưa phải là xuất sắc

gì. Nếu như nhất định nói tới chỗ đặc biệt thì đôi mắt sáng khác thường, và cái lưng lúc nào cũng thẳng tắp.

Giống như tính cách câu y, không dễ dàng khuất phục, có cấp dưới thế này, cấp trên nào mà không thấp thỏm?

- Khi nào Vương Tín tới?

Lạc Kiệt cố gắng tỏ ra bình tĩnh:

Trần Thuật đưa tay lên xem đồng hồ:

- Đại khái là chừng 11 giờ.

- Hai người đã hẹn nhau rồi à?

- Không.

Trần Thuật mỉm cười:

- Tôi đoán đấy.

Đoán? Lạc Kiệt suýt phun cà phê ra ngoài, vỗ bàn mắng Trần Thuật, đoán, chuyện này mà y lại đoán à? Không thể nào, chắc chắn y chưa nói hết.

Lạc Kiệt không trả lời, Trần Thuật cũng không gấp.

Y biết ở chuyện này, mình đã làm rất nhiều việc phạm vào kỵ húy.

Nếu đúng ra khi xảy ra chuyện như thế, y trước tiên phải tập hợp toàn bộ phòng kế hoạch tới thảo luận, thậm chí phải báo cáo lên cao tầng trước, đợi lãnh đạo vỗ bàn rồi mới có thể hành động, nhưng như thế quá chậm, có nguy cơ lộ thông tin, hai bên là đối thủ của nhau nhiều năm, không tin không gài người hoặc ít nhất có quan hệ với người bên kia, đến Thang Đại Hải còn thông qua quan hệ của hắn biết chuyện ở Đông Chính nữa là. Đồng thời chưa rõ khả năng thực thi tới đâu, dù sao đâu phải ai cũng tin tưởng y như Không Nhược Khuê, thậm chí còn có tiếng xấu, chứng cứ chưa đầy đủ.

Giờ đây mình đã làm xong tất cả mọi việc rồi, tương đương với việc gạt Lạc Kiệt sang một bên, nếu như cao tăng hỏi Lạc Kiệt, hẳn sẽ có tội thất trách.

Bởi thế Trần Thuật tin Lạc Kiệt không còn cách nào khác là tham gia vào cuộc đàm phán với Hoa Mỹ, như thế sẽ chính danh cho toàn bộ hành động của y.

Đương nhiên Lạc Kiệt không phải không có lợi, Vương Tín đã phải tới đây, chứng tỏ kế hoạch thành công, Lạc Kiệt cũng sẽ có phần trong đó.

Trần Thuật không ngốc mà đi tranh đoạt quyền không chế phòng kế hoạch với Lạc Kiệt lúc này, vì y còn chưa nắm được bên trong phòng kế hoạch, ai là người của Lạc Kiệt, trên cao tăng, bao nhiêu người là đồng minh của cha con hắn.

Thế nên không thể hoàn toàn gạt hắn qua bên, có công phải cho hắn một phần. Đương nhiên nếu Trần Thuật làm không tốt, Lạc Kiệt cũng phải gánh lấy một phần trách nhiệm.

Không có lý do nào không kéo Lạc Kiệt vào trò chơi “tấn công và phòng thủ” này.

Đây coi như cũng có thể xem là một sự bù đắp cho hành vi “thất lễ” của Trần Thuật trước đó, tỏ thiện chí với cấp trên. Cả phòng kế hoạch lúc này phải đồng lòng, mọi người ai lo phận sự người nấy mới phù hợp với lợi ích của Trần Thuật.

- Buổi sáng tôi không có lịch trình gì, cùng tổng giám Trần đi gặp tổng giám đốc Vương của Hoa Mỹ cũng tốt.

Lạc Kiệt hai mắt lão liên, sắc mặt biến đổi liên hồi cuối cùng đột nhiên chuyển thành nụ cười vui vẻ tỏ thái độ lãnh đạo rộng lượng:

- Tổng giám đốc Vương không phải là người dễ nói chuyện đâu, vậy mà có thể mời hắn tới Đông Chính làm khách, thế

diện của tổng giám Trần rất lớn. Dù tôi ra mặt cũng chưa chắc làm được.

Nghe Lạc Kiệt câu nào cũng đặt hết công lao lên mình, vạch rõ giới hạn, Trần Thuật không hiểu sao, công thì hẳn muốn, trách nhiệm thì không:

- Chủ yếu là do họ có tật nên giật mình thôi.

- Tổng giám Trần nếu hiện giờ không có việc gì, không bằng tôi bảo thư ký pha một ấm trà, hai ta vừa uống vừa tán gẫu. Cậu kể cho tôi xem Hoa Mỹ có tật thế nào, nếu không lát nữa gặp mặt rồi mà không rõ tình huống, nói lỡ lời thì mất mặt lắm.

- Được uống trà ngon của tổng giám Lạc, hôm nay tôi thật có phúc.

- Tôi biết cậu thích uống trà mà, lát nữa mang vài hộp về. Khi nào uống hết cứ tới chỗ tôi mà lấy, ông già nhà tôi thích uống trà, nên người ta biếu tặng suốt, trà chất thành đống rồi. Sau này tổng giám Trần chịu trách nhiệm xử lý cho tôi đấy, ha ha ha ...

- Vậy tôi không khách khí nữa.

Trong phòng rộn ràng nói cười như hai người bạn thân thiết, làm nhân viên đi ngang qua lấy làm lạ, hai vị lãnh đạo từ khi nào lại thân nhau như vậy?

Cơ mà thế cũng tốt, một cấp phó cường thế, một lãnh đạo rể sâu, chả ai muốn chọn bên này đắc tội bên kia, đại đa số chỉ làm công ăn lương kiếm tiền nuôi gia đình thôi.

Chương 189: Công chúa và giày thủy tinh.

Đúng như Trần Thuật dự liệu, đoàn người Vương Tín tới công ty vào lúc 10 giờ 50 phút, đi theo lối đi riêng giành cho nghệ sĩ, tránh được .

Vương Tín đích thân dẫn đội, đi theo sát bên cạnh chậm hơn nửa bước là tất nhiên là thư ký Lăng Thần, một nam một nữ bước vào phòng hội nghị, nam vest xám lông chuột, sơ mi trắng ca vát kính gọng vàng, anh tuấn cao ráo, tuy gương mặt hơi dài nhưng đường nét rất rõ ràng, mái tóc chấm chút cầu kỳ từng sợi, da còn trắng mịn, nhưng không hề gây cảm giác ủy mị, mà thêm phần nho nhã.

Nữ cũng một bộ vest nữ xám làm người ta có cảm giác hai người họ mặc đồ đôi, bất kể khí chất, thân hình hay mặt mũi làn da, đều đẹp tới độ khiến người ta phải động sắc tâm.

Hai người này đi cùng nhau thực sự là trai tài gái sắc.

Ngoài ra còn có người phụ trách bộ phận quan hệ xã hội Trương Minh Viễn, “bạn cũ” Chu Giai Mô, cùng hai nhân viên công tác, một trong số đó là Tiểu Mộng cấp dưới của Trần Thuật khi làm tổ trưởng, người còn lại thì Trần Thuật không quen.

Khí thế mười phần.

Còn phía bên Đông Chính thì chỉ có ba người, Trần Thuật, Lạc Kiệt và Vương Thiệu, trước đó Trần Thuật cũng đã mời Vương Thiệu tới văn phòng Lạc Kiệt cùng uống trà, thống nhất phương án bồi thường cho Khổng Nhược Khuê. Không cần biết quan hệ giữa Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê mật thiết cỡ nào, Vương Thiệu mới là quản lý của Khổng Nhược Khuê, ở chuyện này tiếng nói của cô phải được tôn trọng.

Đây là nguyên nhân khiến Trần Thuật khi ở Hoa Mỹ được nhiều người yêu quý, được ủng hộ thành tổ trưởng tiểu tổ quyền lực nhất công ty, không phải y khôn khéo giỏi giao tiếp, mà y biết tôn trọng người khác.

Đương nhiên việc gì cũng có ngoại lệ, đó là Chu Giai Mô, từ khi Trần Thuật lên làm tổ trưởng tổ Lôi Đình thì đã là kẻ

thù của hắn, chuyện liên quan tới lợi ích, không cần biết y là người thế nào.

Trong phòng hội nghị, Vương Tín cúi đầu bấm điện thoại, trông có vẻ bận rộn lắm, hắn không muốn tới, càng không muốn nhìn ai đó. Lăng Thần vẫn xinh đẹp thời thượng, hoàn toàn vượt quá một thư ký bình thường, hôm nay đeo thêm chiếc kính gọng đen dày khiến cô bớt đi phần điệu đà thêm chút tuổi tác cùng nghiêm nghị, sắc mặt bình thường nhìn Trần Thuật ở phía đối diện, chủ yếu đánh giá vị trí Trần Thuật ngồi.

Trần Thuật ngồi ngang hàng với Vương Tín, nói cách khác y sẽ là người đại diện chính cho Đông Chính trong cuộc đàm phán này.

Vừa rồi vào phòng hai bên đã giới thiệu rồi, ngồi bên trái Trần Thuật là tổng giám phòng kế hoạch. Lăng Thần đi theo Vương Tín không rời, không lạ gì Lạc Kiệt nữa, thậm chí vì chức trách, cô còn biết nhiều hơn Vương Tín. Còn bên phải Trần Thuật là quản lý Vương Thiệu, cũng là người quản lý có tiếng trong giới, kinh nghiệm lâu năm, nhìn Không Nhược Khuê tồn tại khác biệt trong giới giải trí, .

Hai người như thế mà lại cam tâm làm trợ thủ cho một người chưa vào công ty bao lâu ư?

Nam nhân này thực sự mang tới cho mình không ít “niềm vui bất ngờ”.

Trương Minh Viễn là điển hình loại chưa già đã yếu, mới hơn bốn mươi chưa tới năm mươi mà da thịt bèo nhèo, mặt mày âm trầm, ánh mắt nhìn Trần Thuật không che dấu sự thù hận, kẻ này hết lần này tới lần khác công kích làm khó dễ Hoa Mỹ.

Đáng hận nhất là kẻ này từng là người của Hoa Mỹ, lợi dụng am hiểu về Hoa Mỹ mỗi lần đều giáng đòn trí mạng, thứ

tiểu nhân bất nghĩa hoàn toàn không còn đạo đức con người.

Người gánh hậu quả trực tiếp nhất tất nhiên là phụ trách quan hệ xã hội như ông ta, chẳng những uy tín trong công ty sụt giảm mạnh, còn bị Vương Tín gọi tới chửi mắng mấy lần. Thậm chí còn nói, sớm biết như thế để Trần Thuật thay ông ta rồi.

Trương Minh Viễn vừa tức giận lại oan ức, tức giận là vì tên phản bội này cứ ngoạm chặt lấy Hoa Mỹ không buông. Oan ức là, Trần Thuật do Vương Tín mày đuổi đi, mày dụ dỗ bạn gái người ta lên giường, đuổi người ta đi, chùi dít không sạch, bây giờ lại đổ vấy cho người khác.

Bởi vì ông ta không thể hận Vương Tín cho nên đem hết oán khí trút lên Trần Thuật.

Ngược lại, người có khúc mắc sâu xa nhất với Trần Thuật là Chu Giai Mô lại tỏ ra rất nhiệt tình:

- Tổng giám Trần, từ khi anh rời Hoa Mỹ, mọi người đều rất nhớ, nhất là thành viên tổ Lôi Đình, thi thoảng vẫn nhắc tới anh. Tổng giám Trần, khi nào quay về cùng đám đồng nghiệp cũ chúng ta tụ tập uống rượu một bữa.

- Hôm qua tôi mới tới Hoa Mỹ đây, chẳng qua là không gặp được tổ trưởng Chu mà thôi, thật đáng tiếc.

Trần Thuật mỉm cười ung dung đối phó:

Vương Tín hơi khựng tay một chút, cuộc gặp gỡ ngày hôm qua đối với hắn mà nói là một sự sỉ nhục, hắn căm ghét Trần Thuật, căm ghét tất cả mọi thứ liên quan tới Trần Thuật, ghét khoai lang nướng, giờ ngửi thấy mùi khoai lang nướng là hắn buồn nôn.

Vì thế hắn sai bảo an đuổi xe bán khoai lang nướng trước cổng Hoa Mỹ đi, sau này ai tới bán khoai cũng đuổi.

Giờ Chu Giai Mô lại còn nhắc tới chuyện này, hấn gờm gờm nhìn sang.

Chu Giai Mô tuy nói chuyện với Trần Thuật vẫn không quên chú ý tới ông chủ, thế nên nhận được tín hiệu “câm mồm” là hấn ngậm miệng ngay, chỉ là trong lòng chẳng hiểu ra sao.

Ông chủ, tôi chỉ muốn nhắc nhở phía Đông Chính, Trần Thuật vốn chỉ là nhân viên của Hoa Mỹ, căn bản không có tư cách ngồi ngang hàng với anh, chỉ có tư cách “tụ tập” với đám nhân viên chúng tôi. Tôi hạ thấp y, đề cao ông chủ, vì sao lại trách tôi?

Vương Thiều không nói không rằng, thái độ bất thiện thì thể hiện rõ ràng, đối với kẻ làm tổn hại lợi ích của Khổng Nhược Khuê, cô không cần giữ dù là khách khí bề ngoài.

Lạc Kiệt giống người ngoài, mặt giữ nụ cười cao thâm mặt trắc, hấn cảm thấy cuộc đàm phán ngày hôm nay hấp dẫn hơn cả phim.

Tình địch gặp mặt chắc là máu dồn lên đầu rồi.

Ánh mắt hấn thi thoảng lại liếc nhìn Lăng Thần, cao chừng 1m7, yếu điệu mà không gầy, đôi mắt như phủ sương, bờ môi đầy gợi cảm, mang chút khí chất yếu đuối làm nam nhân muốn ôm lấy yêu thương che chở.

Công nhận Trần Thuật cũng tốt số phết đấy chứ, từng có cô bạn gái mà hấn cũng muốn ứa nước bọt thế này.

Bảo sao Trần Thuật lại chơi Hoa Mỹ mấy vố đau như thế.

Bây giờ bạn gái cũ ngồi cạnh bạn trai mới, diễn biến tâm lý của ba người này chắc là đang hay lắm đây.

Nếu nói hành vi của Trần Thuật mà không có mục đích cá nhân, ai tin, trừ khi y là thánh, vậy y muốn gì, đoạt lại tất cả

những thứ đã mất à?

Nữ nhân? Danh dự? Cùng với tôn nghiêm?

Danh dự thì giờ có đủ rồi, giờ ai không biết tổng giám Trần lợi hại?

Tôn nghiêm cũng đủ rồi, trước kia chỉ là nhân viên nhỏ, giờ ngồi ngang hàng với ông chủ cũ.

Còn về nữ nhân?

Lạc Kiệt lại lần nữa nhìn Lăng Thần, âm thầm so sánh, luận riêng dung mạo khí chất cũng là một chín một mười khó nói ai hơn ai.

Trần Thuật hết lòng bảo vệ Khổng Nhược Khuê, mà Khổng Nhược Khuê đối xử với y cũng rất đặc biệt. Hai người này chẳng lẽ thực sự sẽ tới với nhau?

Nếu như thế thì Trần Thuật mất đi một nữ nhân tham hư vinh vật chất, gặp được Khổng Nhược Khuê nữ thần trong mộng vô số nam nhân, coi như nhật được bảo bối rồi, vụ làm ăn này không lỗ.

Người ta nói, kiếm được người chồng tốt, đỡ mười năm phấn đấu, còn Trần Thuật gặp được Khổng Nhược Khuê thì thực sự là đỡ được cả đời phấn đấu.

Thế là hăn ngớ ra, Trần Thuật chẳng cần gì phải gây khó dễ cho Hoa Mỹ nữ, giờ y sống tốt như vậy là tạt vào mặt bạn gái cũ rồi.

Nghĩ không ra, dù sao thì lúc này trong lòng Lạc Kiệt thống khoái lắm.

Trước kia Vương Tín cái mặt vênh vênh như ở trên người ta một bậc, lúc này lại ngồi đó chả khác nào cô vợ nhỏ âm ức, nhìn mà thư thái, cười không khép miệng lại được.

Chương 190:

Vì thế Lạc Kiệt đều giả chủ động chào hỏi Vương Tín:

- Tổng giám đốc Vương, đã lâu không gặp, không ngờ hôm nay gặp anh ở đây. Nghe tổng giám Trần nói anh tới công ty làm khách, tội vội vàng hủy hết các cuộc hẹn, bất kể thế nào cũng phải đích thân đón tiếp, dù sao chúng ta là bạn cũ mà.

- Tôi tới đây là để bàn công việc.

Vương Tín mặt không có tí cảm xúc nào:

- Hi vọng có cơ hội tổng giám Lạc cũng tới Hoa Mỹ làm khách.

- Nhất định rồi.

Lạc Kiệt độc ác tỏ ra thân mật với Trần Thuật, khẽ vỗ vai y:

- Tôi sẽ đi cùng với tổng giám Trần.

Mắt Vương Tín co lại cứ như bị kim đâm, đánh mắt sang Trương Minh Viễn.

Trương Minh Viễn nhận được tín hiệu thì đi ngay vào việc, uống ngụm nước trầm giọng nói:

- Hoa Mỹ chúng tôi lấy làm tiếc về chuyện cô Không Khuê bị thương ...

- Các vị không nên lấy làm tiếc mà nên lấy làm day dứt.

Trần Thuật cắt lời ngay, lời lẽ gay gắt, trước tiên phải xác lập tính chất vụ việc, sau đó mới có lập trường mặc cả:

Trương Minh Viễn đành nuốt lời định nói vào, nhưng sao có thể tùy tiện thừa nhận:

- Chúng tôi không ngờ rằng Trương Chi Mẫn vì yêu ghét cá nhân mà làm ra loại chuyện như thế, dưới sự thuyết phục và

giáo dục của chúng tôi, cô ấy đã nhận thức được sai lầm, hiện đã chủ động đầu thú với cảnh sát vì hành vi không đúng của mình.

- Hành vi không đúng sao?

Vương Thiệu giọng cao dần:

- Các vị nói dễ dàng nhỉ, đó là phạm tội, cô ý gây thương tích.

- Là hành vi không đúng hay phạm tội thì sẽ có pháp luật thẩm phán. Trịnh Chi Mẫn dù thế nào cũng sẽ bị pháp luật chế tài, trả giá cho hành vi của mình. Cho nên chúng tôi hi vọng chuyện này tới đây là dừng.

- Nực cười, tôi không đồng ý.

Vương Thiệu dứt khoát:

Trương Minh Viễn vỗ bàn:

- Hung thủ đã tự thú rồi, phía các vị còn muốn gì nữa, định dồn người ta vào đường cùng à? Định đổ vấy cho Hoa Mỹ đây phải không?

Đàm phán vừa bắt đầu, bầu không khí đã có dấu hiệu nóng lên.

- Các người tới đây không có thành ý, định đổi trắng thay đen à.

Vương Thiệu cũng vỗ bàn:

Trần Thuật lạnh giọng tiếp lời Vương Thiệu:

- Các người cho rằng ném Trịnh Chi Mẫn ra là chúng tôi không thể làm gì à? Chuyện này thế là xong đúng không?

- Tổng giám Trần, chúng tôi không có ý đó.

Lăng Thần lên tiếng xen vào, giọng nhỏ nhẹ:

- Nếu chúng tôi có ý đó thì đã không tới Đông Chính, tổng giám đốc Vương cũng không bỏ thời gian bận rộn tới đây ... Chúng tôi biết Hoa Mỹ có chỗ không phải, cho nên chúng tôi sẵn lòng bồi thường. Đương nhiên, nếu phía các vị quá tham lam, chúng tôi sẽ rất khó xử.

- Đại diện giày thủy tinh là tuyệt đối không được.

Vương Tín rút cuộc cũng phải tỏ thái độ:

- Chúng tôi tuyệt đối sẽ không để bị uy hiếp đâu.

- Đó là cách các vị biểu đạt thành ý đấy à?

Vương Thiệu rất khó chịu, đám người này rõ ràng bày mưu hại Không Khuê, bây giờ bị phát hiện lại làm ra như thể mình là phía bị ức hiếp:

- Thế thì phải xem phía Đông Chính các vị ra giá có thành ý không?

Trương Minh Viễn phối hợp ngay:

- Nếu các vị đã kiên quyết không muốn bỏ quyền đại diện giày thủy tinh, vậy chúng tôi nhất định phải có nó. Vì giày thủy tinh phải đi vào chân công chúa chân chính.

Trần Thuật nói câu này xong không khỏi khâm phục bản thân, quay sang bảo Vương Thiệu:

- Chị nhớ chuyển lời cho cô Không Khuê, cô ấy sẽ thích câu này lắm đấy.

- Tôi nhất định sẽ chuyển lời.

Vương Thiệu gật đầu:

Mí mắt Lạc Kiệt giật một cái, hai người này công khai rồi sao, hay mình quá nhạy cảm, song không nói gì cả.

Còn phía Hoa Mỹ không thể thích nổi rồi.

Thế nào gọi là đàm phán, đó là ra giá mặc cả, cuối cùng đưa ra cái giá mà hai bên có thể chấp nhận, sau đó chuyện làm ăn thống nhất.

Làm gì có chuyện ngay lập tức ra giá chết luôn.

Càng làm Vương Tín tức giận hơn nữa là hắn đã nói tuyệt đối không thể, y lại nhất quyết muốn lấy, y có ý gì đây?

Kèn cựa? Gây sự? Hay cho là đã ăn chắc được Hoa Mỹ rồi.

Lăng Thần lòng không dễ chịu chút nào, nhưng lại vì điều khác, bị câu “nhớ chuyên lời cho cô Không Khuê” làm tổn thương.

Dù thế nào cũng một thời yêu nhau say đắm, vậy mà anh lại lấy lòng một cô gái khác trước mặt em? Mặc dù chẳng liên quan gì tới cô cả, nhưng vì sao trong lòng cứ buồn bã không thoải mái.

Không Nhượng Khuê là công chúa chân chính, vậy thì người khác không phải nữa rồi, từng có thời anh chiều em còn như công chúa.

Lăng Thần ổn định lại tinh thần, giọng trào phúng:

- Giày thủy tinh phải đi vào chân công chúa chân chính. Xem ra tổng giám Trần rất để tâm tới cô Không Khuê.

- Tất nhiên rồi.

Trần Thuật hết sức nghiêm túc:

- Cô Không Khuê là nhân vật chiêu bài của Đông Chính, là thứ châu báu chói mắt nhất, mỗi một người ở Đông Chính đều để tâm tới cô ấy. Tổng giám Lạc, có phải thế không?

- Đúng thế.

Lạc Kiệt cũng rất biết ăn nói:

- Không chỉ người Đông Chính chúng tôi, còn có ngàn vạn fan hâm mộ đều sùng ái cô ấy như tiểu công chúa, các vị thấy những fan hâm mộ tập trung ở cửa rồi chứ? Bọn họ sẵn sàng vì cô ấy làm bất kỳ điều gì.

- Khổng Khuê là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế được.

Câu này của Vương Thiệu không chỉ có thâm ý mà còn có thù hận, là lời nhắc nhở Hoa Mỹ các người vì sao lại tới đây đàm phán, vì các người cạnh tranh ác ý, vì cướp quyền đại diện của CE mà làm hại Khổng Khuê:

Các người muốn thay thế cô ấy à, không có chuyện đó đâu, không ai thay thế được cô ấy hết.

Thu lại tâm tư và thủ đoạn dơ bẩn của các người, xin lỗi cô ấy đang hoang đàng.

Phía Đông Chính tuy ít người hơn, nhưng hết sức đồng lòng.

- Tôi từng nghe nói chút tin đồn về tổng giám Trần và cô Khổng Khuê, mặc dù không rõ thực hư song động lòng người lắm.

Lăng Thần không quan tâm phản ứng của người khác, cô nhìn thẳng vào mắt Trần Thuật, mặt đối mặt:

- Tổng giám Trần hết lòng bảo vệ cô Khổng Khuê, cô Khổng Khuê cũng cực kỳ chiều cố tổng giám Trần. Nghe nói vị trí hiện giờ của tổng giám Trần cũng nhờ cô Khổng Khuê giúp mà có.

- Nếu đã không biết thực hư thì xin đừng có nói bừa bãi, chúng tôi bảo lưu quyền lợi tung tin đồn ác ý của các vị.

Trần Thuật hiểu ra hàm ý uy hiếp của bạn gái cũ:

- Ngoài ra, công tác của tôi là dựa vào nỗ lực và năng lực của bản thân mà có, cô Không Khuê cũng có quyền tiến cử nhân tài cho công ty.

- Vậy vì sao anh vừa mới rời Hoa Mỹ, cô Không Khuê đã biết anh là nhân tài chứ?

- Đó là chỗ trác tuyệt của cô Không Khuê, cô ấy nhìn xa hơn nữ nhân khác.

Trần Thuật nói xong lại quay sang Vương Thiệu:

- Chị chuyển cả câu này cho cô Không Khuê nhé.

- ...

Vương Thiệu thiếu chút nữa cầm bút đâm Trần Thuật, cậu coi tôi là cái gì thế hả? Ông chuyển lời hay thư ký riêng của cậu, cậu thích lấy lòng Không Khuê thì tự đi mà nói:

Đặc sắc, đúng là đặc sắc, bạn gái cũ đôi lòng đi ghen bạn trai cũ có người mới, nhìn cái mặt Vương Tín kia, ăn phải cút chuột cũng không khó coi như thế, Lạc Kiệt cười hả hả vô cùng thoải mái vỗ vai Trần Thuật bôm bốp:

- Đúng thế, đúng thế, tôi có thể chứng minh tổng giám Trần xứng đáng với vị trí phó tổng giám, cậu ấy dựa vào năng lực và nỗ lực của mình mà có, không cần ai phải giúp. Tôi lần đầu gặp tổng giám Trần đã biết cậu ấy không phải là nhân vật đơn giản. Biểu hiện sau này của cậu ấy đã chứng minh, cậu ấy là nhân tài mà công ty nào bỏ qua cũng sẽ hối hận.

Chương 191:

Trần Thuật không rõ sao Lạc Kiệt lại tỏ thiện chí với mình, song rõ ràng chuyện này có lợi cho y, chấp tay cảm ơn:

- Được làm việc với lãnh đạo tinh minh rộng lượng như tổng giám Lạc là may mắn của tôi.

- Người không biết nhìn thấy cảnh này còn chưa rằng tổng giám Trần có được vị trí này do nịnh bợ lãnh đạo.

Vương Tín chế nhạo, đám người Hoa Mỹ lớn tiếng cười phụ họa, chỉ là cảm giác cuộc đàm phán này sao giống như hơi lạc đề mất rồi:

- Từng từ từng chữ đều từ phé phủ.

Trần Thuật mặt đầy cảm kích:

- Tôi tin rằng tổng giám Lạc tuyệt đối không cướp bạn gái của cấp dưới.

Phụt!

Lạc Kiệt vừa mới uống được ngụm trà phun hết cả ra, vội vàng rút khăn giấy ra lau, còn bị vài giọt trà làm sặc, ho mấy tiếng mới nói lên lời được:

- Tổng giám Trần, sao cậu lại nói ra loại lời ấy được, tôi đâu phải là loại người vô sỉ như thế ... Với lại hiện giờ cậu làm gì có bạn gái.

- Tôi biết, ý tôi là, dù sau này tôi có bạn gái, tổng giám Lạc cũng không cướp cô ấy đi.

- Tôi tới công ty để làm việc, không phải để cướp bạn gái của người ta.

Lạc Kiệt làm bộ mặt trịnh trọng:

- Có những người không nghĩ như thế ...

Trần Thuyết quay sang nhìn Vương Tín đầy u oán:

Đám người Hoa Mỹ vừa rồi còn cười rõ to giờ im thin thít, cảm thấy bẽ mặt.

Rắc!

Vương Tín bẻ gãy bút chì trong tay, ánh mắt hung hăng nhìn Trần Thuật và Lạc Kiệt:

- Chúng tôi tới đây là để đàm phán, không phải để nghe mấy tin đồn đại vô căn cứ. Hi vọng các vị có thành ý chút, quay về chủ đề chính.

- Vừa rồi thư ký Lăng nhắc tới tin đồn không rõ thực hư, tôi còn cho rằng các vị tới đây để tán gẫu mấy tin đồn, không may lạc đề, xin lỗi, xin lỗi ...

Trần Thuật xin lỗi cực kỳ thiếu thành ý:

- Như vừa rồi tôi nói, chúng tôi muốn quyền đại diện giày thủy tinh, tổng giám đốc Vương thấy sao?

- Tuyệt đối không có khả năng.

Vương Tín dứt khoát gạt đi.

- Vậy là chúng ta không thống nhất được rồi.

- Đúng.

Một nhất quyết muốn một nhất quyết không chịu, đàm phán vậy là bế tắc.

- Chúng ta đi thôi.

Vương Tín nói với Lăng Thần ngồi bên cạnh, hắn không thể ngồi lại ở đây được nữa, mỗi giây phút phải nhìn cái mặt Trần Thuật, phải hít thở chung bầu không khí với y, cái cảm giác khó chịu không lời nào diễn tả đó lại tích lũy thêm:

Hắn thấy bị sỉ nhục, thấy sự tự tôn của mình bị người ta chà đạp không còn chút nào.

Lăng Thần ở dưới bàn đưa tay ra khẽ nắm lấy tay Vương Tín bóp nhẹ, ôn nhu vỗ về hắn, muốn hắn tạm thời nhẫn nại, cô quay sang Trần Thuật, nhẹ nhàng nói:

- Tổng giám Trần, chúng tôi mang sự thành tâm mà tới, nhưng phía Đông Chính các vị lại không có thành ý nào, anh không thấy đó là chuyện rất không nên sao?

- Một người đang khỏe mạnh giờ bị thương phải nằm một chỗ, chúng tôi muốn bồi thường tương ứng, các vị không chịu, vậy thì thành tâm ở chỗ nào?

Trần Thuật nhìn thấy hành động nhỏ vừa rồi của Lăng Thần, mắt hơi nheo lại, lạnh lùng đối đáp:

- Người làm bị thương cô Khổng Khuê là Trịnh Chi Mẫn, không liên quan gì tới Hoa Mỹ chúng tôi, chúng tôi tới đây vền vện chỉ vì Trịnh Chi Mẫn là nhân viên dưới tập đoàn. Chúng tôi hi vọng có thể đạt thành sự hòa giải, hi vọng cho cô gái phạm sai lầm ấy một cơ hội sửa lỗi, không vì một phút thiếu suy nghĩ mà trả giá quá đắt.

- Nếu chỉ vền vện như thế, các vị sẽ tới Đông Chính làm khách không?

- Chúng tôi đúng là chỉ vì thế mà tới.

Lăng Thần một mực phủ định bất kỳ liên quan nào tới sự việc này:

Trương Minh Viễn lấy từ trong cặp ra một văn kiện:

- Đây là lời khai của Trịnh Chi Mẫn ở cục cảnh sát, phía cảnh sát cũng đã tán thành. Đông Chính xem cho kỹ, chẳng lẽ các vị nhất định dồn một cô gái trẻ nhất thời hồ đồ vào đường cùng à, làm người nên để lại đường lui cho người khác chứ.

Vương Thiệu đến phục sự trợ trên của đám người này:

- Phía cảnh sát chỉ có quyền tiếp nhận điều tra vụ án, còn phán xử là ở tòa, còn phải xem chứng cứ tiếp theo chúng tôi cung cấp. Về phần nhất thời hồ làm sai hay là còn có kẻ sai phải phía sau, chúng ta đợi mà xem ...

- Vậy phía Đông Chính các vị còn có chứng cứ gì nữa?

Trương Minh Viễn trầm giọng hỏi, bọn họ sờ dĩ tới giờ còn chưa bỏ đi sau khi đối phương đưa ra yêu cầu thái quá là vì còn muốn làm rõ xem, rốt cuộc trong tay Đông Chính còn bao nhiêu quân bài nữa:

Trước đó lan truyền trên mạng chỉ là thứ vô căn cứ mà thôi, cho dù là có tìm ra nhiều manh mối thì cũng kết thúc ở chuyện Trịnh Chi Mẫn đầu thú rồi.

Cho dù có vài người nghi ngờ Hoa Mỹ thì cũng chỉ là gây chút sóng gió nhỏ không đau không ngứa, Hoa Mỹ chỉ cần mãnh mẽ đưa vài kẻ tung tin đồn ra tòa là có thể bóp chết hết nhưng lời đồn đại.

Phía Trịnh Chi Mẫn cũng đã được bọn họ xử lý êm thấm trước khi tới đây, cha cô ta đã được công ty “cho vay” một khoản tiền lớn. Chỉ cần Trịnh Chi Mẫn ngậm chặt miệng vào thì không phải trả lại khoản tiền này nữa.

Chẳng qua là phun ít nước lau sàn, làm một nghệ sĩ té ngã thôi, chẳng phải là tội gì to tát. Nếu không thể hòa giải thì cùng lắm tìm một luật sư tốt giúp cô ta là được.

Tới giờ tất cả mọi kẻ hờ đã bị bọn họ bịt lại rồi, thế nên không việc gì phải chấp nhận yêu cầu của Đông Chính.

Nếu thật sự Trần Thuật còn có chứng cứ khác thì tới lúc y phải lộ bài rồi, nếu không lấy gì mà uy hiếp đây, đợi y lộ bài mới cân nhắc xem nên nhả ra điều kiện thế nào.

Sợ thì chẳng sợ, nhưng mà không khỏi bi ai, chuyện vốn không nên thành thế này, người ta ban đầu là nhân viên của Hoa Mỹ, lập không ít thành tích, bây giờ thành tử địch rồi, còn Vương Tín còn Lăng Thần ở đó, không ai nghĩ Trần Thuật sẽ dừng tay.

Mặc dù công ty từ trên xuống dưới không ai dám nói ra câu này, nhưng thực sự mọi người nghĩ thế.

- Cái đó thì không có.

Trần Thuật thản nhiên xòe hai bàn tay ra:

Lạc Kiệt cầm cốc trà lên, lặng lẽ ngồi uống, có vẻ không định nói gì thêm, Vương Thiệu thì cầm bút có chút trầm tư, cũng không nói gì hết.

Đám người Hoa Mỹ thầm thở phào, thầm mắng Trần Thuật đúng là tên vương bát đản, báo hại người ta thấp thỏm này giờ.

Té ra chỉ có thế thôi, xem ra bọn họ quá cẩn thận rồi.

Định dọa người ta sao, đây đâu phải là chuyện ai to mồm hơn, thái độ kiên quyết hơn là thành công, đối phương quá tham lam rồi, nếu ra điều kiện thấp hơn, bọn họ có thể vì đề phòng vạn nhất mà đồng ý cho êm chuyện rồi.

Song đối phương quá tham, bọn họ không thể đồng ý được, vì đại diện seri giấy thủy tinh đại biểu cho lợi ích quá lớn.

- Đi thôi.

Vương Tín không muốn tốn thời gian thêm nữa, nói xong là đứng dậy luôn chẳng buồn khinh bỉ Trần Thuật, đối với kẻ này, hắn đã căm ghét tới độ không cả muốn nhìn mặt nữa rồi:

Lăng Thần nhìn Trần Thuật đầy phức tạp, tựa hồ muốn nói gì đó, song chỉ lặng lẽ cúi đầu dọn dẹp.

Kẻ quá tham lam sẽ không được gì hết, cô đã nói rồi mà.

Trương Minh Viễn cứ như đại tướng quân vừa đánh thắng trận trở về vậy, cười ha hả:

- Không ngờ tổng giám Trần lại là người thú vị như vậy, sau này có cơ hội, chúng ta nên thân cận nhiều hơn.

Lần này phòng quan hệ xã hội rút cuộc cũng vẫn hỏi được một ván, tên Trần Thuật này cũng góm lăm, nhìn thái độ hùng hổ đó, bọn họ suýt nữa là bị lừa rồi.

Kỳ thực nói ra thì lợi ích lớn như thế, đánh bạc một phen cũng đáng thôi, song nếu thua thì tự biến mình thành trò cười rồi.

Rút cuộc vẫn còn trẻ lăm, chưa nắm được hỏa hầu, đối thủ tuy khó xơi, song không phải là không có điểm yếu.

- Không ngờ hôm nay lại kết thúc nhanh như thế, tôi cứ tưởng rằng phải trải qua một phen giao tranh kịch liệt với tổng giám Trần, đã chuẩn bị cả kẻo ngậm thắm giọng đây này.

Chu Giai Mô thì thay đổi hẳn thái độ so với lúc đầu, giọng giễu cợt:

- Ha ha ha, sau này gặp lại nhé.

Đoàn người Hoa Mỹ chẳng mấy chốc đi hết rồi, vừa đi vừa cười nói rất đắc chí.

Chương 192: Giết người trong vô hình.

Phòng hội nghị nhỏ của phòng kế hoạch chỉ có một chiếc bàn bầu dục lớn bằng kính dài, mỗi bên đủ cho mười hai người ngồi, một đầu trang bị màn hình máy chiếu, sát tường kê thêm hai hàng ghế, với một phòng ban mà nói, tiêu chuẩn thế này là cao rồi, cho thấy tầm quan trọng của phòng kế hoạch.

- Tổng giám Trần ...

Chương 193:

Vương Thiều quay sang Trần Thuật, chuyện phát triển tới mức này làm cô lo lắng, mặc dù đã thảo luận trước rồi, nhưng kỳ thực cô không tán đồng lắm, theo ý cô lấy thứ khác trước rồi mới lấy giày thủy tinh sau, nhưng Trần Thuật cứ nhất quyết mang “giày thủy tinh về cho công chúa” cơ.

Thế này có phải để cảm xúc xen vào công việc quá rồi không, muốn lấy lòng Không Nhược Khuê đâu phải thiếu cơ hội.

Lạc Kiệt thì vẫn thông thả uống trà, điểm khác giữa hắn và Vương Thiều là hắn đã đối đầu trực tiếp với Trần Thuật rồi, hiểu con người y hơn:

- Giám đốc Vương cứ thông thả, tổng giám Trần nhất định còn hậu chiêu.

- Chị Thiều, tôi nói bọn họ mà đi thì người thiệt chỉ là bọn họ thôi, chị tin không?

Trần Thuật tự mình thêm trà cho Lạc Kiệt và Vương Thiều:

- Tôi tin.

Lạc Kiệt lại trả lời hộ:

- Cậu nói trong vòng một phút bọn họ bỏ lại thì tôi cũng tin.

- ...

Vương Thiều hết sức tò mò nhìn hai vị chính phó tổng giám của phòng kế hoạch, trước kia khi Trần Thuật mới tới, hai người này vừa gặp mặt đã thành kẻ thù, chính Không

Nhược Khuê phải ra mặt hòa hoãn, sao bây giờ bỗng nhiên lại như tri kỷ thế này.

Dù sao thái độ này cũng khiến yên tâm phần nào, tranh thủ thời gian thuyết phục Trần Thuật chấp nhận phương án của mình, mặc dù có “tâm phúc” của Không Nhược Khuê ở đây, cô cũng không phải giải thích gì, nhưng mà không cam tâm nhìn lợi ích bay đi như thế, huống hồ thái độ của đám người Hoa Mỹ đó cũng rất chướng mắt.

Không ngờ vẫn đang thảo luận thì Vương Tín đã quay lại.

Vương Tín quay lại thì tất nhiên là Lăng Thần đi theo, đám Trương Minh Viễn, Chu Giai Mô và hai trợ thủ cũng quay lại hết.

Một người phương Tây cao lớn vạm vỡ cùng hai trợ lý đi vào, chủ động đưa tay ra với Trần Thuật:

- Anh Trần, lại gặp nhau rồi.

- Anh Mike, tôi đợi anh mãi.

Trần Thuật bắt tay Mike thật chặt, tuy hai người cao bằng nhau song y rõ ràng nhỏ hơn người ta quá nhiều:

- Anh mà tới muộn một chút nữa thì khách quý của chúng tôi đi mất.

- Hoa Thành nhiều xe quá, nhiều hơn cả nước Mỹ nữa, chúng tôi bị kẹt trên đường, không cách nào nhúc nhích được ... Người Trung Quốc nên chịu khó đi các phương tiện công cộng nhiều hơn, thế này thì xe nhiều quá rồi.

Mike liên tục lắc đầu than vãn, nhìn có vẻ thân thuộc với Trần Thuật lắm:

- Xe dừng ở bãi đỗ, tôi gần như là phải chạy lên đây đây.

Hai người họ nhiệt tình hàn huyên, sắc mặt Vương Tín cực kỳ khó coi.

Vì sao? Mike chính là phó tổng giám đốc khu vực Châu Á của công ty DSN, phụ trách nghiệp vụ tuyên truyền quảng bá ở toàn bộ khu vực Châu Á.

Nói cách khác, hắn là người có tiếng nói rất lớn trong việc ai là người đại diện cho loạt sản phẩm giày thủy tinh.

Nhưng một nhân vật quan trọng như thế vì sao lại có quan hệ mật thiết với Trần Thuật như vậy? Vì sao lại tới Đông Chính vào thời điểm mẫn cảm như thế?

Chẳng lẽ Trần Thuật đã thuyết phục được cao tầng DSN từ bỏ Đinh Tinh dùng Khổng Khuê hay sao?

Y bằng vào cái gì mà có sức ảnh hưởng như thế?

Vả lại DSN đã ký hợp đồng đại diện với Hoa Mỹ rồi, bọn họ muốn chọn Khổng Khuê thì cũng phải giải trừ hợp đồng với Hoa Mỹ trước đã.

“Giải trừ hợp đồng?”

Vừa nghĩ tới bốn chữ này Vương Tín có một dự cảm rất không lành.

Trước đó bọn họ vì tranh đoạn quyền đại diện với CE, dùng thủ đoạn khiến CE giải trừ hợp đồng với Khổng Khuê, chẳng lẽ bây giờ Trần Thuật muốn gây ông đập lưng ông?

Hoặc dùng một từ ngữ hiện đại hơn một chút, đó là tự vả.

Vương Tín rất muốn đi, vì khi đã bỏ đi rồi mà còn quay lại là cực kỳ muối mặt, nhưng không thể không quay lại.

Bọn họ vừa mới ra tới cửa thang máy thì gặp ba người của DSN ở hướng khác đi về phía phòng hội nghị mà bọn họ vừa

mới đi không lâu, chỉ riêng cảnh đấy thôi đã khiến Vương Tín kinh hoàng rồi.

Cho nên không cần bất kỳ ai mời, Vương Tín không nói không rằng đi theo Mike quay trở lại.

Hắn vẫn mang chút tâm lý cầu may.

Đsn và Hoa Mỹ là đối tác quan trọng của nhau, giữa hai công ty từ trước tới giờ có rất nhiều hợp tác mật thiết, hiệu quả, thậm chí hắn cho rằng mình kiến lập được giao tình không tệ với Mike ... Vì Mike sinh ra ở Anh, Vương Tín cũng sống ở Anh nhiều năm, bọn họ có rất nhiều tiếng nói chung từ ẩm thực tới thói quen sinh hoạt.

Đừng xem thường điều này, điếm chung trong cuộc sống, quan hệ tốt đẹp, đương nhiên cũng muốn hợp tác hơn với người khác, con người mà, bị tình cảm chi phối là bình thường

Mike muốn gặp hắn, trực tiếp gọi một cú điện thoại là được, cho dù là đàm phán thương vụ chính thức, cũng phải tới tổng bộ Hoa Mỹ hay là ĐSN, đâu cần tới “bên thứ ba” như Đông Chính để gặp.

Vương Tín cố nén bất an xuống, làm như không có chuyện gì:

- Mike, không ngờ lại gặp anh ở đây.

Mike cũng bắt tay thân thiết vỗ vai hắn:

- Anh bạn, tôi thì biết hôm nay sẽ gặp anh ở đây.

Thấy thái độ của Mike đối với mình không khác gì trước kia, tâm tình Vương Tín thả lỏng một chút, có phải mình đã nghĩ quá nhiều rồi không?

Mặc dù hắn không muốn thừa nhận, song Trần Thuật thực sự làm hắn có chút cảm giác chim sợ cành cong rồi.

- Thế sao?

Vương Tín làm bộ không hiểu:

- Chúng ta gặp nhau mà lại cần người khác ăn bài à? Tôi biết ở Hoa Thành có một cửa hiệu bánh custard tart ngon lắm, chúng ta ăn custard tart, uống một chén Fortunm Masons, thế nào, có mỹ diệu không?

Fortunm Masons là thương hiệu hồng trà đã có hơn 300 năm lịch sử, là trà trà ngự dụng của hoàng gia nước Anh, cũng là thứ mà Mike thích nhất.

Vương Tín thậm chí vì khoản đãi Mike mà phái người đi Anh đặt mua thứ trà này, dùng làm quà kỷ niệm một năm kết hôn của Mike.

Giờ nhắc tới những thứ này không đơn giản là mời ăn uống, mà là nhắc với Mike về tình nghĩa hai bên, về quá khứ hợp tác tốt đẹp của hai công ty, không nên để tiểu nhân đầu óc.

Thông qua vài lần tiếp xúc, Vương Tín đã nhận ra mồm mép Trần Thuật hiểm ác tới cỡ nào.

- A, nghĩ lại đúng là hạnh phúc.

Mike có vẻ động lòng lắm, song chép miệng:

- Nhưng chúng ta nên hoàn thành công việc trong tay đi đã. Dù sao công việc chưa làm xong, ăn bánh custard tart cũng không thấy được hương vị của nó.

- Được, vậy tôi đợi anh.

Vương Tín làm động tác thoải mái, song lòng càng thêm lo lắng:

Mike quay sang Trần Thuật hỏi:

- Anh Trần, vừa rồi hai người đã nói chưa?

- Tôi thấy đây là niềm vui bất ngờ, nên để anh Mike tự thông báo với tổng giám đốc Vương.

Trần Thuật mỉm cười:

Cơ thịt trên mặt Vương Tín co giật, đưa tay lên chỉnh mắt kính che dấu:

- Hi vọng đừng quá bất ngờ thì tốt hơn.

Mike quay sang Vương Tín nói:

- Anh bạn, tôi muốn mời cô Không Khuê làm người đại diện cho giày thủy tinh.

- Không thể nào.

Sắc mặt Vương Tín tái mét la lên thảng thốt, tích tắc hẳn cảm thấy hai tai mình ù đi, buột miệng từ chối ngay, chuyện gì thế này, Mike không phải là bạn mình sao, không phải chúng ta thường cùng nhau uống trà sao? Sao anh có thể làm thế với tôi? Dù có thì cũng báo cho tôi một tiếng trước chứ:

Thời khắc ấy trời đất chao đảo, hẳn cảm giác như toàn thể giới vút bỏ mình.

Lăng Thần nhắm mắt như không đành lòng nhìn cảnh tượng trước mắt, thế nhưng đã không thể trông cậy vào Vương Tín nữa, cô phải đích thân bước ra:

- Chuyện này không thể nào, ông Mike, chúng ta đã ký hợp đồng rồi, cho dù là phía DSN cũng không thể làm trái hợp đồng như thế.

Những người còn lại của Hoa Mỹ cũng không khác gì nghe sấm nổ giữa trời quang, nhưng họ thậm chí không có cả tư cách lên tiếng. Sao lại có biến cố lớn như vậy, không thể nào có chuyện vì vài tin đồn trên mạng thôi mà lại vút bỏ đối tác trung anh nhất của mình.

Chỉ có Tiểu Mộng nhớ ra điều gì, công việc cuối cùng của Trần Thuật ở Hoa Mỹ chính là giải quyết sự cố cho Đinh Tinh dọn đường cho hợp tác với DSN, quá trình đó, cô theo Trần Thuật gặp Mike vài lần, nói cách khác hợp đồng của Đinh Tinh với DSN có quá nửa nhờ công sức của Trần Thuật đem về được, hơn nữa trong buổi họp trước khi rời Hoa Mỹ, Trần Thuật đưa ra bản kế hoạch là “kế hoạch đánh chiếm Châu Á”, giúp Đinh Tinh trở thành đại diện khu vực Châu Á của DSN, nhưng ngay trong ngày hôm đó Trần Thuật rời Hoa Mỹ, kế hoạch này bị Chu Giai Mô ném vào sọt rác.

Cô không khỏi nổi lên suy nghĩ: Báo ứng!

- Tín, đừng sốt ruột, cứ nghe tôi nói hết đã.

Mike vỗ vỗ cánh tay Vương Tín, bảo hắn đừng kích động:

- Ông Mike, tôi rất coi trọng coi trọng tình hữu nghị giữa hai công ty chúng ta, cũng rất tôn trọng tình thân hợp đồng. Dsn là công ti có tiếng trên thế giới, Hoa Mỹ cũng luôn thấy tự hào vì có thể hợp tác với DSN. Khi hợp đồng ký kết, chúng tôi đã quyết định dùng nguồn lực tốt nhất thúc đẩy hợp đồng này.

Lăng Thần tới bên Vương Tín giọng nói êm tai nhưng mạnh mẽ:

- Chúng tôi vì thế đã bỏ ra rất nhiều thời gian và công sức, đủ tự tin khẳng định với anh rằng, Hoa Mỹ chính là đối tác thích hợp nhất của DSN toàn Châu Á này. Tôi tin DSN chọn chúng tôi là sự hợp tác sáng suốt. Cho nên tôi hi vọng ông Mike có thể thận trọng suy xét tới tình bạn của ông và tổng giám đốc chúng tôi và tình hình thực hiện hợp đồng đã ký kết.

Kết quả xấu nhất đã xảy ra rồi, dù nổi giận hay thất vọng cũng vô ích mà thôi, không bằng biểu lộ rõ ràng thái độ của Hoa Mỹ. Tuy có chút vượt quyền cô vẫn giữ đúng lễ tiết, thái độ đúng mực thay Vương Tín biểu đạt thái độ.

Có lẽ, may ra thì ảnh hưởng được tới quyết định cuối cùng của Mike.

Vương Tin thở phào, hẳn thấy Mike đã có chút do dự, khẽ gật đầu cổ vũ Lăng Thần.

- Ông Mike, người Trung Quốc chúng tôi có câu nói “mỗi lâm đại sự hữu tĩnh khí”, ý là, càng vào thời khắc cần đưa ra quyết định lớn càng phải bình tĩnh lại, suy nghĩ cân nhắc cho kỹ càng. Tôi nghĩ DSN và Hoa Mỹ phải chăng có hiểu lầm gì không? Không bằng chúng ta nói chuyện cởi bỏ hiểu lầm này, hãy cho chúng tôi mười phút, mười phút sau ông hãy đưa ra quyết định được không?

Lăng Thần tha thiết nói, cô gái xinh đẹp luôn có ưu thế trời sinh, ai lại nỡ lòng từ chối một yêu cầu của một cô gái như thế chứ:

Trần Thuật mỉm cười lùi về chỗ coi như nhường không gian, thời gian cho bọn họ thảo luận.

Không bức bách, không thúc giục, thậm chí không nói bất kỳ lời nào ảnh hưởng tới quyết định của Mike, thể hiện sự tôn trọng cao nhất.

Nhưng chính vì thế mà Mike càng tin tưởng Trần Thuật hơn.

- Giữa chúng ta không có hiểu lầm gì cả.

Mike hướng về phía hai người Hoa Mỹ:

- Tôi cũng vô cùng coi trọng mối quan hệ giữa hai công ty, càng coi trọng tình hình thực hiện hợp đồng của mỗi một đối tác.

- Vậy vì sao ông Mike lại muốn bỏ Hoa Mỹ?

- Anh Trần Thuật khi tới bãi phỏng tôi có nói một câu, câu nói này làm tôi ghi nhớ rất sâu, là nguyên nhân khiến tôi đưa

ra quyết định cuối cùng mời cô Không Khuê làm đại diện cho loạt giày thủy tinh của DSN.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Trần Thuật.

Rốt cuộc người này nói gì mà khiến Mike đưa ra thay đổi lớn như vậy, phải biết rằng trước đó phía DSN đưa ra yêu cầu gần như hà khắc để có thể thành người đại diện của loạt giày thủy tinh.

Hơn nữa muốn giải trừ hợp đồng đã thực hiện để đổi sang đối tác khác, mức độ phức tạp của nó không hề nhỏ.

- Anh Trần Thuật nói, giày thủy tinh nên đi vào chân công chúa chân chính.

Mike trả lời thắc mắt của tất cả mọi người:

- Thật đáng tiếc Đinh Tinh không phải công chúa chân chính.

“Thì ra là câu nói này.” Tất cả lập tức nhớ ra lúc Trần Thuật mặt dày nhờ Vương Thiệu chuyển câu này cho Không Nhược Khuê.

Té ra y đã chuẩn bị hết rồi.

Tục ngữ có câu, đánh n gười không đánh mặt, không biết Mike có biết câu nói đó không, song hắn đã tát vào mặt người của Hoa Mỹ rồi.

Không cần biết cuối cùng đại diện giày thủy tinh sẽ rơi vào tay ai, chết người nhất là chỉ cần câu này truyền đi, sẽ là một đả kích trí mang với danh dự của Đinh Tinh.

Đây không chỉ còn là danh dự của Đinh Tinh, còn ảnh hưởng tới cả Hoa Mỹ, bất kể thế nào Vương Tin cũng không chấp nhận được:

- Mike, mời anh nhất định phải thận trọng, anh nói thế sẽ tổn thương tới cô gái thiện lương. Phải biết rằng cô Đinh Tinh là người đại diện được DNS ký hợp đồng, nếu các vị khinh suất đưa ra đánh giá không hay về nhân cách của cô ấy, tổn thương tới cô ấy và fan hâm mộ của cô ấy.

Câu này của Lăng Thần có chút hàm ý uy hiếp trong đó, phải biết Đinh Tinh có lượng người theo dõi trên weibo còn nhiều hơn cả Khổng Nhược Khuê, địa vị trong nghề cũng cao hơn một bậc, thậm chí nếu so giải thưởng Khổng Nhược Khuê cũng chẳng bằng.

- Đúng thế, trước đó chúng tôi lựa chọn cô Đinh Tinh nhờ khí chất ưu nhã, gợi cảm và quan trọng nhất là thiện lương. Đó là tính cách của một công chúa. Nhưng theo tài liệu tôi xem, thứ này sẽ hủy diệt cô Đinh Tinh, đồng thời hủy diệt cả giày thủy tinh của chúng tôi. Nếu để người dùng trên thế giới biết rằng chúng tôi thuê một người đại diện như thế, nó sẽ là tai tiếng của cả tập đoàn DSN. Đó không phải trách nhiệm cá nhân tôi có thể gánh vác được .

Mike khe khẽ lắc đầu, giọng chắc chắn:.

- Bởi thế chúng tôi muốn giải trừ hợp đồng trước khi quảng cáo được phát ra, thay người đại diện.

- Tôi không hiểu, cô Đinh Tinh đã làm chuyện gì?

Nếu không phải đối phương là đối tác mà mình không thể đắc tội thì Vương Tín đã trở mặt rồi:

- Will, đưa tư liệu chúng ta mang theo cho tổng giám đốc Vương xem.

Mike gọi trợ lý người da đen:

Một nam tử trung niên mở cặp lấy tài liệu ra cung kính đưa cho Vương Tín.

Vương Tín nhận lấy, chỉ xem được hai trang đã biết là cái gì, chính là tài liệu Trần Thuật “bỏ quên” ở văn phòng mình, không thêm gì hết, gấp lại:

- Mike, những thứ này là vu khống, đều do đối thủ cạnh tranh cố tình hắt nước bẩn vào Hoa Mỹ chúng tôi. Cô Đinh Tinh xưa nay chỉ một lòng mài giũa diễn xuất, không biết gì hết. Số tư liệu này là do Đông Chính đưa cho anh phải không, Đông Chính và Hoa Mỹ chúng tôi là đối thủ cạnh tranh, trong nghề ai cũng biết, bọn họ vì bôi nhọ chúng tôi mà chuyện gì cũng dám làm. Sao anh có thể dễ dàng tin vào một tư liệu thế này? Nếu anh muốn xem, tôi cũng có thể tìm ra được tư liệu bất kỳ nghệ sĩ nào của Đông Chính, tôi dám đảm bảo còn dày hơn thế này.

Mike hết sức trấn tĩnh nhìn Vương Tín mất đi phong độ thường ngày:

- Vốn tôi không quá chắc chắn vào chuyện này, cho tới khi tôi nhìn thấy anh ở đây.

Chương 194:

- Cái gì?

Vương Tín nghe Mike nói thế thì giật mình:

Lăng Thần bàng hoàng đưa mắt về phía Trần Thuật, cô choàng hiểu ra, hồng rồi, đây là một cái bẫy.

- Nếu như chuyện này không liên quan gì tới Hoa Mỹ hay Đinh Tinh, vậy anh bạn của tôi, anh tới đây để làm gì? Như anh đã nói quan hệ giữa Hoa Mỹ và Đông Chính không tốt, là đối thủ cạnh tranh ... Vậy vì sao anh lại tới đây, có thể cho tôi một câu trả lời thuyết phục được không?

Mike hỏi hết sức nghiêm túc:

Tức thì như có muôn vạn tia sét bổ vào đầu Vương Tín, hấn bâng hoàng gian nan quay đầu nhìn Trần Thuật đang ngồi bên bàn thông thả uống trà, tên khốn đó thực thực sự không có gì hết, vèn vèn cho có cái video không thể chứng minh được gì kia.

Chiêu sát thủ lại chính là mình.

Vì sao lại tới đây, vì chột dạ mà tới.

Vì sao phải đàm phán với đối phương, đó là vì muốn che đậy chân tướng.

Còn lời giải thích nào khác sao?

Trần Thuật từng bước lần tới, thậm chí chạy tới cả Hoa Mỹ, đưa ra một điều kiện hoang đường, thái độ tôi nắm trong tay rất nhiều chứng cứ, các người không phối hợp, tôi sẽ hủy diệt các người.

Dưới tình huống như thế ai có thể ngờ y giờ không thành kế.

Vương Tín đã cân nhắc có nên tới hay không, cân nhắc có nên có bất kỳ tiếp xúc nào với Trần Thuật không? Cuối cùng hấn vẫn đi, vì Trần Thuật có tiền án rồi, bằng vào thù hận của y với Hoa Mỹ với mình, không biết y dám làm chuyện điên cuồng gì.

Không chỉ chột dạ vì chuyện vừa xảy ra, nguyên nhân sâu xa hơn nữa, hấn cướp mất bạn gái của Trần Thuật, lại còn dùng thủ đoạn dòn y vào đường cùng ...

Đó là thù hận không dễ dàng bỏ qua.

Cho nên Vương Tín do dự mãi cuối cùng vẫn dẫn đội tới đàm phán với Trần Thuật, hấn muốn tận mắt nhìn xe Trần Thuật còn con bài tẩy nào không, nếu quân bài đó khiến Hoa Mỹ không thể kháng cự nổi, hấn phải giải quyết ngay tại chỗ.

Không ngờ rằng đây không phải là cuộc đàm phán, đây là một cái bẫy.

Từ thời khắc hấn dẫn người vào Đông Chính là hấn đã thủ rồi, hấn có thể tưởng tượng ra nụ cười thâm hiểm của Trần Thuật khi nhắc điện thoại gọi cho Mike vào lúc nghe tin hấn tới.

Nghĩ tới đó, Vương Tín thấy mình không thể thua được, tóm lấy tay Mike nói gấp:

- Mike, chúng tôi có thể giải thích.

- Anh bạn, chúng tôi đã quyết định rồi, khi biết anh tới Đông Chính, tôi không tin bạn tôi lại làm chuyện như thế ... Thậm chí trước khi gặp anh, tôi vẫn cho rằng tất cả là giả, bạn tôi là một quý ông coi trọng danh dự, luôn ga lăng lịch thiệp với các cô gái, sẽ không làm chuyện như thế.

Mike lắc đầu tiếc nuối:

- Tín, hãy rút khỏi chuyện này một cách có danh dự, đó là điều duy nhất người bạn như tôi có thể làm.

- Các người muốn hủy hợp đồng à, hợp đồng đã ký rồi, không có chuyện đó đâu.

Vương Tín mặt vắn vẹo:

- Tín, nếu chúng ta có thể giải trừ hợp đồng trong hòa bình, tôi sẽ coi như không biết gì hết, thậm chí là cả tư liệu mà anh vừa mới xem. Dù sao chuyện hợp tác này còn chưa chính thức công bố, sẽ không ảnh hưởng tới danh dự của Hoa Mỹ và cô Đinh Tinh.

Về mặt của Mike trở nên nghiêm nghị, sự thực dụng và chuyên nghiệp trong công việc của người phương Tây thể hiện rõ ràng vào lúc này:

- Nếu không, tôi và Đông Chính sẽ cùng đứng ra tuyên bố phương án hợp tác mới. Khi bọn họ chỉ trích thủ đoạn không chính đáng của của Hoa Mỹ, như thế Hoa Mỹ sẽ gặp phải nguy cơ danh dự, còn cô Đinh Tinh cũng sẽ bị hủy hoàn toàn.

- Tín, tôi coi trọng tình hữu nghị giữa hai chúng ta, nên tôi để cho anh lựa chọn. Bạn của tôi, tôi tin anh vẫn là một quý ông, hãy đưa ra lựa chọn đúng đắn nhất.

- Mike ...

Vương Tín mặt thống khổ cố gắng vớt vát, nếu mất đi quyền đại diện giày thủy tinh làm Hoa Mỹ tổn thất, hắn sẽ phải đối diện với chỉ trích và công kích từ cổ đông, cho dù là cha hắn cũng sẽ không dễ dàng tha cho hắn:

Lăng Thần nắm lấy bàn tay Vương Tín ngăn hắn nói tiếp, mỉm cười với Mike:

- Ông Mike, chúng tôi rút lui.

Mike hết sức tán thưởng nhìn Lăng Thần, hắn không ngờ rằng một thư ký lại đứng ra lựa chọn họ Vương Tín, còn là lựa chọn chính xác nhất.

“Thực sự là cô gái thông minh bản lĩnh.”

- Tôi hi vọng chuyện này sẽ không làm ảnh hưởng tới tình hữu nghị của ông Mike và tổng giám đốc Vương.

Lăng Thần hơi khom người nói:

- Tất nhiên rồi, chuyện này kết thúc, tôi vẫn muốn cùng bạn tôi đi uống một ly hồng trà.

- Vậy thì tốt quá.

Lăng Thần tươi cười:

- Tôi sẽ an bài, nhất định để ông Mike có một buổi chiều vui vẻ.

Mike quay sang Trần Thuật:

- Anh Trần, tiếp theo chúng ta bắt đầu tiên hành đàm phán hợp tác chứ?

Trần Thuật đứng lên giới thiệu Vương Thiệu:

- Ông Mike, đây là cô Vương Thiệu, quản lý của cô Không Khuê, mọi đàm phán thương vụ sẽ do cô ấy phụ trách.

- Cô Vương, rất hân hạnh.

Mike bắt tay Vương Thiệu, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, phải biết rằng đây là công lao rất lớn, vậy mà Trần Thuật lại không nắm lấy, nhường cho người khác, thật khó tin:

- Ông Mike, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.

Vương Thiệu bắt tay Mike, lòng hết sức cảm kích, nhưng không phải giành cho Mike, cô cũng không ngờ rằng Trần Thuật lại đưa cho mình ân tình lớn như thế. Mặc dù cô chắc chắn sẽ tham gia cuộc đàm phán này, song với những gì Trần Thuật đã làm, tin rằng cao tầng sẽ đề y tiếp tục chủ đạo cuộc đàm phán tiếp theo, khi hợp đồng ký kết, đó là công lao vô cùng lớn.

Vậy bây giờ Trần Thuật rõ ràng muốn rút ra, nhường hết công lao này cho mình.

Công lao lớn như vậy không cần, vậy cậu ấy muốn cái gì? Nghĩ tới đó hình ảnh vị tiểu công chúa thiên kiều bá mị hiện ra. Nếu như ánh mắt Trần Thuật chỉ nhắm vào tiểu công chúa, vậy mình phải làm sao?

Nếu thực sự để cho bọn họ tới với nhau thì công ty ăn sống nuốt tươi mình mất, nhưng đích thực là cô nợ Trần Thuật một ân tình quá lớn, nhân lúc Mike và Lạc Kiệt bắt tay nói chuyện với nhau, cô quay sang Trần Thuật nửa cười nửa mỉa nói:

- Tổng giám Trần ...

Trần Thuật cắt ngang:

- Chị Thiều, nếu chị muốn cảm ơn tôi thì làm tốt chuyện tôi nhờ chị là được.

- Chuyện gì?

Vương Thiều hơi giật mình không dám đáp ứng, quả nhiên là làm gì có bữa trưa nào miễn phí:

- Chị quên rồi à?

Trần Thuật thất kinh:

- “Giày thủy tinh phải đi dưới chân công chúa chân chính”, rồi câu ” vô ấy luôn nhìn xa hơn cô gái khác”, chị nhất định phải chuyển lời cho cô Không Khuê.

Thật sao trời? Lúc đó Vương Thiều nghĩ y trêu chọc đôi phương, không còn gì để nói nữa:

- ...

- Dù sao, những lời này nếu do tôi nói với cô ấy, nghe như tôi cố ý nịnh cô ấy vậy.

Trần Thuật tỏ ra ngại ngùng:

- Chúng ta đi thôi.

Vương Tín phát hiện ra Lăng Thần đang ngây ra nhìn Trần Thuật cảm giác thất bại càng đậm, giống như có cái hố đen không đáy đang hút mình xuống, lạnh lùng nói:

Đợi khi Lăng Thần đưa ra bất kỳ phản ứng nào thì Vương Tín đã bước ra khỏi cửa kính của phòng hội nghị.

Một kẻ thất bại ở lại chỉ có thêm sỉ nhục mà thôi, mỗi ánh mắt người khác nhìn tới không khác gì cười nhạo hằn, còn là cười thẳng vào mặt.

Lăng Thần cúi đầu, xoay người vội vàng theo sát bước chân Vương Tín.

Khi Trương Minh Viễn và Chu Giai Mô định rời đi thì Trần Thuật lên tiếng:

- Giám đốc Trương, tổ trưởng Chu, hai người rơi đồ kìa.
- Cái gì?

Trương Minh Viễn theo bản năng sờ người:

- Chúng tôi rơi đồ?

Chu Giai Mô nhìn về phía mình vừa ngồi, đâu có rơi cái gì, sàn nhà rất sạch sẽ, chẳng có cái gì cả:

Chỉ có một cái cốc nước đã dùng, chẳng lẽ ý y là muốn bọn mình phải mang đi sao?

“Đúng là khinh người quá lắm.”

Chu Giai Mô nguyên rủa Trần Thuật bằng lời độc ác nhất, vẫn nghiến răng cắn hận lấy cốc nước đi.

Trần Thuật bị động tác của Chu Giai Mô làm không hiểu gì quả, người này làm sao tham thế chứ, ngay cái cốc giấy đã dùng cũng không bỏ qua, song y vẫn không quên chuyện mình cần làm:

- Không ngờ tổng giám Trương là người thú vị như thế, sau này phải thân cận nhau nhiều hơn nhé.

Mặt Trương Minh Viễn tím tái như gan lợn, đó là câu nói của ông ta lần đầu rời đi, câu nói trịnh thượng của kẻ chiến thắng, bổ thí thương hại cùng chế giễu kẻ thua cuộc, lúc đó ông ta còn rất tâm đắc với câu này, không ngờ ...

Trần Thuật đi tới trước mặt Chu Giai Mô:

- Tổ trưởng Chu, kéo thăm giọng còn không, hôm nay nói nhiều quá, cho tôi một cái đi.

Chu Giai Mô bóp méo cốc, quay người bỏ đi luôn.

Lạc Kiệt thấy hết mấy cảnh này thâm lau mồ hôi, hôm nay lựa chọn đình chiến với tên này thật quá chính xác, hẳn quyết định rồi, sau này quyết không thể đứng ở phía đối lập với Trần Thuật.

Chương 195: Quả ngọt ban đầu.

Mưa rơi không dứt vẫn không làm cho bầu không khí dễ chịu hơn

Cùng trú nơi mái hiên quen thuộc em dần dần cảm nhận trái tim mình đang thay đổi

Tình yêu em dành cho anh phải chăng cũng mang chút thù hận

Lăng Thần bỗng nhiên nhớ tới bài hát đó, đó là bài Mưa rơi không dứt của Trương Vũ, mỗi lần đi KTV ca hát, Trần Thuật đều hát bài đó.

Lúc tới trời nắng chói chang, khi đi mưa rào sầm sập.

Khi chiếc Mercedes lao ra khỏi bãi đỗ xe thì cơn mưa như trút cũng ập tới, dồn dập, xối xả, không có gì báo trước.

Giống như cảnh ngộ bọn họ vừa gặp phải trong phòng hội nghị của Đông Chính.

Đau đớn, khuất nhục, cùng áp lực ngạt thở từ bốn phương tám hướng làm người ta đứng không vững.

Lăng Thần thực sự không dám tin, chàng trai âm áp từng đơn thuần thiện lương không tranh với với đời, hài lòng với cuộc sống nhỏ hạnh phúc, làm sao đột nhiên lại biến thành hung dữ, thâm độc như thế? Trần Thuật có còn là Trần Thuật năm xưa sao? Là chàng trai nắm tay cô đi trong trường gặp phải người quen cũng đỏ mặt sao?

Rốt cuộc anh ấy trải qua chuyện gì mà lại biến thành như thế, chẳng lẽ chỉ vụn vụn vì một mối tình kết thúc sao? Vì mình sao?

Cô không dám chắc, nhưng cô chắc chắn họ thua rồi.

Thua tan nát.

Kết quả còn tệ hơn cả kết quả tệ nhất mà bọn họ tính tới trước khi đến đây.

Bọn họ tính toán đủ đường dự đoán các loại tư liệu Trần Thuật có thể có, bọn họ chuẩn bị một đội đợi ở ngoài đồn cảnh sát, một đội đợi ở ngoài Đông Chính, chỉ cần dụ được Trần Thuật lộ ra quân bài của mình, họ thậm chí có thể giải quyết lập tức.

Nực cười thay, quân bài lớn nhất của anh ấy là họ xuất hiện.

Đám người bọn họ từ đầu tới cuối đều bị anh ấy dắt mũi mà đi, từ lúc hùng hổ tới Hoa Mỹ chất vấn hăm dọa là đã bắt đầu bố trí cạm bẫy rồi. Kể cả việc để cho Vương Tín đuổi đi, rồi xuống dưới đường ăn khoai lang cũng chỉ là một bước đi trong đó.

Anh ấy dùng những nước đi đó để tỏ ra mình có át chủ bài, có thể chơi tới cùng với Hoa Mỹ.

Nên bọn họ tới Đông Chính.

Vương Tín từ lúc lên xe đầu cúi gằm, mặt xám như tro tàn, một bộ dạng bại trận không thể thảm hại hơn được nữa, cảm tưởng sống lưng của hắn bị người ta đánh gãy mất rồi.

Lăng Thần trầm nghĩ, có lẽ nam nhân này càng khó tiếp nhận những chuyện đã xảy ra hơn cô. Cũng phải thôi, người mà hắn chưa bao giờ để vào mắt, đã giáng cho hắn một đòn chí mạng.

Thật thảm hại.

Không được, mình phải làm gì đó, phải nói gì đó, cần vực hấn dậy.

- Tổng giám đốc Vương ...

Lăng Thần khẽ gọi, khi có người ngoài, cô đều xưng hô như thế, vì dù sao còn có lái xe ở phía trước:

Vương Tín không nói không rằng, thậm chí chút phản ứng mảy may phản ứng nào, cứ như biến thành người thực vật vậy.

- Tổng giám đốc Vương ..

Lăng Thần gọi lần nữa:

Vương Tín vẫn không đáp lời.

Lăng Thần đột nhiên bấm nút hạ cửa sổ xuống, gió lạnh vù vù mang theo nước mưa từ ngoài hút hết vào trong, đập lên mặt Vương Tín.

Lái xe chấn kinh, nhưng chỉ nhìn qua gương chiếu hậu một cái, tiếp tục lạng lẽ lái xe, không can thiệp.

Vương Tín rốt cuộc cũng có phản ứng rồi, hấn cuống cuống bấm nút đóng cửa sổ lại, chỉ một thoáng thôi làm mái tóc cắt tĩa vuốt keo cầu kỳ của hấn ướt nhẹp, dính bết vào mặt, trông càng thêm thê thảm, cứ như con sư tử bị chọc giận, rống lên:

- Con mẹ nó, cô điên à?

Lăng Thần bật cười, không bận tâm tới bản thân cũng bị nước mưa làm ướt hết, đưa tay ra gạt tóc dính vào mặt hấn, dịu dàng an ủi:

- Chẳng qua chỉ là một hồi mưa gió mà thôi, chẳng tổn thương tới da thịt, cũng chẳng ảnh hưởng tới gân cốt. Không phải sao?

- Một hồi mưa gió à?

Vương Tín gạt tay Lăng Thần ra, lửa giận bùng lên tức thì, rống vào mặt Lăng Thần:

- Bọn chúng lấy đi vị trí đại diện giày thủy tinh, bọn chúng lấy đi tình hữu nghị của chúng ta với DSN, cướp mất con đường tiếp tục hợp tác trong tương lai, cô biết không hả? Thế còn chưa tới gân cốt à ? Tôi sắp chết rồi, tôi cảm giác mình sắp chết rồi, cô không biết sao?

- Vậy chuyện đã tới mức này, có phải là không thay đổi được nữa không?

Lăng Thần vẫn hết sức nhỏ nhẹ hỏi:

Tim nhói đau, Vương Tín phần nộ nhìn xoáy vào Lăng Thần, con mẹ nó, cô muốn gì, cô cũng muốn đâm thêm tôi một phát à? Chỉ là đối diện với ánh mắt vô cùng dịu dàng của Lăng Thần, cơn giận xui xuống:

- Đúng thế.

Giải trừ hợp đồng đã thành định cục không thể cải biến, không chỉ mất đi đại diện giày thủy tinh, mà cả khai phát điện ảnh sau đó cũng không còn liên quan gì tới họ nữa. Một hạng mục lớn như thế rơi vào tay Đông Chính, bọn chúng làm gì có chuyện để thừa cho người ta dù chỉ là cọng tóc.

Thất bại rồi, quá nhanh chóng, vài ngày trước thôi hần còn nâng ly với Franco, uống mừng hợp tác với CE, vậy mà vài ngày thôi, hần không chỉ mất thứ muốn có, còn mất luôn thứ đang có.

- Nếu như thành sự thật mà chúng ta không thể thay đổi được, vậy thì chúng ta nên nghĩ cách thay đổi tương lai.

Lăng Thần tiếp tục nói:

-Như thế nào?

Vương Tín sa sút hỏi, ít nhất cũng biết nghe rồi:

- Nếu như tôi là tổng giám đốc Vương, chuyện cần làm gấp bây giờ là cùng ông Mike đi uống trà, coi như không có chuyện gì xảy ra cả.

- Chuyện đã tới mức này tôi còn tâm tư nào mà đi uống trà với hần chứ, quân phản bội, nếu hần nói trước cho tôi một tiếng ...

Vương Tín siết chặt tay đâm mạnh vào thành xe, hai mắt long lên sòng sọc:

- Cái lũ người Tây khôn kiếp, bọn chúng là con sói nuôi cũng không thân, bọn chúng chỉ biết lợi ích chứ không có tình nghĩa gì hết, sẵn sàng trở mặt bất kỳ lúc nào. Chúng ta đối đãi với hần ra sao, tổn tâm tư lên người hần còn ít à? Chuyện hôm nay cô cũng thấy rồi đây, hần chỉ cần gọi cho tôi một cú điện thoại thôi, tôi có rơi vào cảnh này không ...

- Nếu như chúng ta đã biết hần là người như thế rồi, vậy chúng ta phải lợi dụng điểm này của hần.

Lăng Thần nhẹ nhàng dùng hai tay nắm lấy tay Vương Tín:

- Như tổng giám đốc đã nói, hần là thứ sói đói chỉ biết lợi ích không biết tình cảm, vậy thì hần liệu có nói chuyện tình cảm với Đông Chính không?

Tất nhiên là không, Vương Tín như lò mồi nằm bắt được gì đó, khôi phục chút tinh thần:

- Nói tiếp xem.

- Lần này do chúng ta sơ xuất, vì chúng ta quá mức cẩn trọng khiến Mike nghĩ thấy mùi nguy hiểm, lo chuyện bộc phát ra thì vị trí của hần cũng không giữ nổi. Một hạng mục trọng yếu như thế mà hần lại lựa chọn một nghệ sĩ có vết đen làm người đại diện, chắc chắn tổng bộ không bỏ qua cho hần.

Lăng Thần phân tích:

- Tổng giám đốc nói có phải không?
- Đương nhiên là thế rồi.

Vương Tín quay hẳn sang nhìn Lăng Thần chờ đợi:

- Bởi thế hẳn mới nhanh chóng lựa chọn chặt đứt với chúng ta.

Lăng Thần bỗng thích cái cảm giác này, cô có thể thao túng sự việc, chứ không phải biết nghe lời nữa.

Không có phải có câu nữ nhân thông qua nam nhân để chinh phục thế giới à? Vương Tín làm cô thất vọng, nhưng khi cánh cửa này đóng lại, cánh cửa khác lại mở ra, Lăng Thần càng nói càng tự tin mạnh mẽ:

- Đừng nghe hẳn nói cái gì mà lương thiện với danh dự, chúng ta chỉ cần cho hẳn đủ lợi ích, hẳn vẫn lựa chọn hợp tác với Hoa Mỹ thôi. Đương nhiên, tiền đề là tổng giám đốc vẫn phải giữ quan hệ hữu hảo với hẳn, giữa hai người có rất nhiều tiếng nói chung, đó là ưu thế mà người khác không có. Tổng giám đốc cứ tỏ ra như không có chuyện gì, cùng hẳn uống trà, nói đề tài mà hai bên hứng thú. Đợi khi thời cơ tới, chúng ta sẽ xoay chuyển tình hình.

Chương 196:

- Nói có lý lắm, vừa nãy em có nói một câu, trước khi làm việc lớn càng phải bình tâm tĩnh khí, vậy mà lần này anh lại tự làm loạn trận địa của mình trước cho nên mới gặp bất lợi.

Vương Tín động lòng rồi. giờ chuyện đã thành thế này rồi, nếu hẳn lại xa cách Mike thì chỉ càng tăng thêm tổn thất, khiến tên tiểu nhân vô sỉ Trần Thuật đó thêm vui vẻ:

- Bởi thế cho nên tôi đã an bài buổi trà chiều cho tổng giám đốc và ông Mike.

Lăng Thần nhoẽn miệng cười:

- Lát nữa anh gọi điện cho Mike, hắn sẽ không từ chối đâu.
- Lăng Thần.

Vương Tín đưa tay ôm vai Lăng Thần kéo nhẹ vào lòng, cúi đầu xuống để trán dựa vào trán cô, trùu mền nói:

- May vào lúc này anh vẫn còn em bên cạnh, nếu không anh không biết phải làm thế nào.

Lăng Thần tỏ ra yếu đuối, thủ thỉ:

- Em cũng không giúp được gì cho anh, chỉ có thể nhắc anh mấy chuyện nhỏ nhặt thôi, chuyện lớn vẫn cần anh quyết:
- Có phải em thấy anh vô dụng lắm không?

Vương Tín chạm vào y phục cũng ướt nước mưa của Lăng Thần, rầu rĩ nói:

- Anh bị tên đó đánh toi bời, thậm chí không có sức đánh trả. Trước kia anh luôn cho rằng mình ở trên người khác, cho rằng mình ở cảnh giới n hìn thấy thứ mà người khác không thấy, nhưng trải qua chuyện này anh mới phát hiện ... Minh, mình quá tự đại, quá kém cỏi.

- Không phải, không phải vậy đâu, vì anh ở nước ngoài quá lâu, nên chưa hiểu thấu triệt nhân tính trong nước.

Lăng Thần lắc đầu liên hồi, hết sức giữ gìn tự tôn cho Vương Tín:

- Cái anh học là quản lý thương nghiệp, ở mặt này không ai bằng được, gặp phải chuyện âm mưu quỷ kế thế này, thiệt thòi cho anh.

- Không, đừng an ủi anh, anh hiểu rồi, anh bị đánh cho tỉnh người rồi, nếu anh đã về để tiếp nhận Hoa Mỹ, vậy thì anh phải thích ứng với tất cả chứ không phải bao biện. Anh phải

sẵn sàng đối diện với bất kỳ đối thủ nào, như thế mới có thể thành người thắng lại cuối cùng.

Vương Tín siết chặt Lãng Thần trong lòng:

- Em tin anh sẽ thành chủ nhân chân chính của tập đoàn, em sẽ dốc sức giúp anh đạt được mục tiêu đó.

Lãng Thần cổ vũ, dựa đầu vào vai hấn tay luôn qua lớp áo vest vuốt nhẹ lồng ngực:

- Tồn thất ngày hôm nay chưa ảnh hưởng tới đại cục, nếu đem so sánh với thứ anh đạt được thì không là gì. Vương Tín, em tin anh, qua được việc này rồi, anh sẽ càng biểu hiện ra năng lực lãnh đạo người khác không thể bì được.

Vương Tín gật mạnh đầu:

- Được, trước khi uống trà chiều với Mike, anh còn một việc quan trọng hơn nữa phải làm.

- Em sẽ đi cùng anh.

- Để em chịu ủy khuất rồi.

- Không sao, chỉ cần được ở bên anh.

.....

Đoàn người Hoa Mỹ đã đi, Trần Thuật cũng hoàn toàn rút mình ra, quay về văn phòng, thấy toàn thân rã rời, toàn bộ quá trình diễn ra chưa tới một tiếng nhưng với y mà nói đây là chuyện dày vò tinh thần của người ta, nhất là khi phải đối diện với Lãng Thần, mấy ngày qua y phải làm nhiều chuyện không hề muốn làm, cuối cùng mọi chuyện kết thúc, không muốn nghĩ nhiều nữa, chỉ muốn nghỉ ngơi một lúc.

Những chuyện còn lại có Vương Thiệu xử lý rồi, nói về đàm phán thương vụ chuyên nghiệp thì Trần Thuật không am hiểu mấy.

Vậy mà vẫn có người phá đám.

Lạc Kiệt gõ cửa văn phòng mấy cái, mang hai hộp trà đi vào:

- Ha ha ha, không làm phiền tổng giám Trần chứ?

Trần Thuật chửi thầm trong lòng vẫn rời ghế mỉm cười:

- Sao có chuyện đó, lãnh đạo có chuyện gì sai bảo là được.

- Không có, không có.

Lạc Kiệt xua tay, đặt hai hộp trà lên bàn làm việc của Trần Thuật:

- Đây là trà mà tôi lấy được chỗ cha tôi đây, tôi không am hiểu lắm, song trà chỗ ông già thì không tệ được. Bảo kiểm tặng anh hùng mà, trà ngon để chỗ tôi cũng lãng phí, tổng giám Trần thử xem, nếu thích cứ lấy thoải mái, tôi còn nhiều.

- Cảm ơn tổng giám Lạc.

Trần Thuật cầm hai hộp trà lên:

- Tôi không khách khí với anh đâu nhé.

- Hai chúng ta còn phải khách khí gì nữa.

Lạc Kiệt cười sảng khoái nói như bạn bè lâu năm, không cần mời, tự động ngồi xuống ghế sofa:

- Tổng giám Tần đã có ý định gì chưa?

- Ý gì là ý gì?

Trần Thuật không hiểu:

- Không cần khiêm tốn, lần này cậu lập công lớn, chẳng những giúp Không Khuê giải trừ được nguy cơ, lại còn mang về cho công ty đối tác trọng đại, vậy mà không có ý định gì sao?

Giá trị của bản hợp đồng với DSN tuyệt đối không dưới 5000 vạn, dù với cả tập đoàn lớn như Đông Chính cũng là con số cực lớn rồi, cái này đương nhiên tính vào thành tích phòng kế hoạch, ngoài kia đang nhảy nhót ăn mừng, Lạc Kiệt rất hài lòng:

Trần Thuật vừa pha trà vừa nói:

- Tổng giám Lạc quá lời rồi, đều là chuyện tôi nên làm thôi, chủ yếu là tôi không chịu được bọn chúng gây tổn thương cho cô Khổng Khuê như thế, cho nên giúp cô ấy đòi lại công bằng, không phụ sự tin nhiệm của cô ấy là được. Lần này vài việc vượt quyền, không kịp báo cáo, là sai sót của tôi.

Lạc Kiệt rộng lượng nói:

- Không sao, lúc phi thường cần làm chuyện phi thường mà, báo cáo qua báo cáo lại, lỡ hết thời cơ.

- Cảm ơn tổng giám Lạc.

Trần Thuật ngừng tay, có chút ngập ngừng hỏi:

- Thông thường công ty có thưởng cho những chuyện thế này không?

- Thưởng thì chắc chắn là có rồi.

Lạc Kiệt nhận lấy chén trà:

- Giống nhiều công ty khác thôi, chỉ có tăng lương và thăng chức, thăng chức thì không thể, vì cậu mới vào Đông Chính, ngồi còn chưa ấm chỗ đã điều chỉnh chức vụ thì không thực tế. Về lương thì có thể nâng bậc, thậm chí theo mức độ hoàn thành hợp đồng có được phần trăm. Song chuyện này xem cậu giao thiệp với Vương Thiệu ra sao, theo quy củ công ty, người quản lý nhận được phần trăm của hạng mục, nên công ty sẽ chia cho cô ấy ... Bởi thế cậu cần thương lượng riêng với Vương Thiệu..

- Chỉ cần có thêm chút lương là tôi hài lòng rồi, đàm phán do chị Thiều bỏ công vất vả, không không dám.

- Có gì mà không dám, dù sao hạng mục cậu đưa về mà.

Lạc Kiệt còn chỉ điểm:

- Hơn nữa cậu nên chuẩn bị tâm lý đi, ông chủ Lật thế nào cũng tìm cậu nói chuyện đây, nếu thể hiện tốt, coi như cậu bước vào con tàu cao tốc thăng tiến rồi.

- Tôi hiểu rồi.

Trần Thuật cảm kích nói:

- Cảm ơn tổng giám Lạc nhắc nhở.

- Cảm ơn cái gì chứ, nếu không nhờ cậu phát hiện ra âm mưu này, Khổng Khuê sẽ tổn thất lớn, cũng là tổn thất của công ty, có khi cái ghế này của tôi lung lay mất.

Lạc Kiệt vẫn có chút tự biết mình, tập đoàn vốn có ý kiến với hấn chẳng qua chưa đủ cơ ra tay, nếu không có chỗ dựa thì hấn không giữ nổi cái ghế này rồi, bây giờ chứng kiến thủ đoạn của Trần Thuật, hấn tự biết mình không phải đối thủ rồi, nếu đã không đấu lại thì tốt nhất là làm tốt quan hệ,

Trần Thuật chỉ mỉm cười rót thêm trà, những lời khách khí nói quá nhiều thành giả, bất kể Lạc Kiệt chân tình hay giả ý, y cũng thích bầu không khí hòa bình này.

Bản chất của cung Thiên Bình, thích sự cân bằng chứ không muốn tham gia tranh đấu.

- Với năng lực của cậu, cả ghế phó tổng giám này là ủy khuất rồi, Hoa Mỹ đúng là không biết dùng người tài.

Lạc Kiệt lại không tiếc lời khen, lên giọng tiên bói chỉ bảo:

- Có điều cậu không nên gấp, tôi là người chứng kiến toàn bộ quá trình, nhất định sẽ báo cáo đúng sự thực với ông chủ.

Đông Chính chúng ta không bao giờ bạc đãi công thần.

- Cảm ơn tổng giám.

Trần Thuật bỏ đi phần họ, xưng hô thân thiết hơn:

- Được làm việc dưới trướng anh là may mắn của tôi.

- Được rồi, tôi biết cậu là người bận rộn, không quấy rầy nữa.

Lạc Kiệt rất hài lòng về buổi trò chuyện này, đứng dậy rời đi, ra tới cửa nói với Trần Thuật đi theo tiễn:

- Phía Không Khuê cũng nên đánh tiếng, tuy quan hệ hai người rất tốt, nhưng cậu vì cô ấy làm gì, vẫn nên để cô ấy biết, hiểu không.

- Không cần ạ.

Trần Thuật rồi rít nói:

- Loại chuyện này sao tôi nói với cô ấy được, ngại lắm.

Lạc Kiều cười ha hả vỗ vai Trần Thuật rời đi, không ngờ chàng trai này cũng có một mặt đơn thuần như vậy, cũng tốt, người qua tính toán ai dám gần gũi.

Chương 197: Quá sức mất mặt.

- Anh thực sự lấy được quyền đại diện của giày thủy tinh DSN rồi à?

Không Nhược Khuê vốn lười biếng ngồi trên ghế sofa, tay còn cầm nửa quả dâu tây chưa cho vào miệng, không dám tin nữa:

- Đúng thế.

Trần Thuật rất kiên định:

- Giày thủy tinh phải đi dưới chân công chúa chân chính, bọn họ không xứng.

Đề Vương Thiều với Lạc Kiệt ở đây chứng kiến một màn không biết xấu hổ này hấn xông vào bóp cổ Trần Thuật nói với Không Nhược Khuê, tuyệt đối không thể tin thằng cha này.

Không Nhược Khuê lòng ngọt như uống mật, cô gái nào không thích được gọi là công chúa chứ:

- Trước kia khi DSN tìm kiếm đối tác ở khu vực Á Châu, Đông Chính cũng bỏ không ít công sức, ông chủ và tổng giám đốc Kim đều đích thân ra tay, cuối cùng vẫn bị Hoa Mỹ lấy mất, không ngờ bọn họ cầm trong tay chưa ấm đã lại rơi vào tay Đông Chính.

- Không đúng, là rơi tới chân cô.

Trần Thuật xoay người đi, lấy cái hộp màu tím mang theo, tháo dải lụa hồng tết nơ bướm, vừa mở hộp, một đôi giày thủy tinh lóng lánh ánh bạc nằm ngay ngắn trên lớp nhung đỏ:

- Tặng cô đây, đây là giày thủy tinh giành cho công chúa.

Không Khuê bỏ hấn quả dâu xuống, nhìn đôi giày không chớp, nín thở thốt lên:

- Thực sự quá đẹp ... Trước kia tôi cũng muốn mua một đôi về đi, nhưng nghĩ tới mình không phải là người đại diện, việc gì phải giúp họ tăng thêm lượng tiêu thụ, còn quảng cáo miễn phí cho người ta, nên thôi.

Trần Thuật bật cười, y thích Không Nhược Khuê như vậy, rất thật, lấy đôi giày thủy tinh ra, đặt trước mặt cô:

Không Nhược Khuê nhận lấy vuốt ve đôi giày, cảm thụ sự mát lạnh truyền tới tay, bất ngờ:

- Cỡ 37, sao anh biết cỡ chân tôi.

- Dùng mắt ước chừng đại khái ...

Trần Thuật xấu hổ nói:

- May mà đoán trúng.

Từ khi Khổng Nhượng Khuê bị thương, thời gian qua ngày ngày Trần Thuật làm bạn bên cạnh, vì cô không đi tất, lúc nào cũng lắc lư cái chân trần, thế nên lọt vào mắt y.

Khổng Nhượng Khuê hơi đỏ mặt, nhớ tới chuyện lần trước nói xem cô từ bể bơi đi lên 79 lần, không biết lần này nhìn trộm bao nhiêu lần mà biết cả số đo chính xác.

Đồ biền thái, chỉ nhìn chân người ta, không biết chỗ khác cũng rất đẹp sao?

Trần Thuật làm động tác màu mè:

- Công chúa điện hạ, sao không thử cảm giác một chút.

Khổng Nhượng Khuê phòng má giận dỗi chỉ chân bó bột:

- Làm sao mà thử?

Trần Thuật vốn định kiến nghị đi thử vào chân thôi, nhưng nhớ ra với cô gái có được thứ xinh đẹp, lại không thể đi lên bước vài bước, xoay vài vòng, mặc cùng bộ váy đẹp nhất thì mất ý nghĩa, không được thấy đôi chân Khổng Nhượng Khuê đi đôi giày này, y cũng thấy đáng tiếc:

- Không sao, đợi chân lành rồi thử cũng được, chắc không phải đợi quá lâu đâu.

- Đành như thế thôi chứ biết làm sao.

Khổng Nhượng Khuê ỉu xìu xìu nói, mắt vẫn không rời khỏi đôi giày thủy tinh:

- Thật là đẹp, hận không thể lập tức đi vào bước ra phố ... Tổng giám Trần, lần này anh giúp tôi một việc lớn như thế, tôi phải cảm ơn anh thế nào.

Trần Thuật lắc đầu:

- Cô giúp tôi nhiều như thế rồi, tôi cảm kích chưa hết nữa là, không cần cảm ơn tôi.

- Phải cảm ơn, nếu không trong lòng tôi sẽ áy náy.

Khổng Nhượng Khuê thể hiện một mặt nữ vương của mình, ra lệnh:

- Nào, há miệng ra.

- Há miệng?

Trần Thuật không biết cô định làm gì, song vẫn há miệng:

- Vì thể hiện sự cảm kích của bản công chúa, cho nên tôi sẽ mời anh ăn dâu tây mà tôi thích nhất.

Khổng Nhượng Khuê nói rồi cầm quả dâu tây lên, muốn đút vào miệng Trần Thuật:

Chỉ là tay đưa ra một nửa mới nhận ra đây là quả dâu tây mình đã ăn một nửa rồi, trên đó còn dính nước bọt của mình, thế là rút tay lại cho vào mồm mình.

Trần Thuật vẫn há mồm, có chút hồi hộp đợi Khổng Nhượng Khuê đút cho mình, ai dè Khổng Nhượng Khuê rút cuộc lại đút vào mồm cô, con người mở lớn, không tin được chuyện xảy ra trước mặt.

Không chơi thế chứ, đó không phải là chuyện một công chúa nên làm.

- Quả đó hơi chua.

Khổng Nhượng Khuê có chút bẽn lễn tránh ánh mắt Trần Thuật, hai má cũng nóng nóng, nhanh chóng nhón quả dâu tây khác:

- Quả này ngọt hơn.

Miệng Trần Thuật bị quả dâu tây lớn lấp đầy, cắn một cái, nước quả vị ngọt thanh chảy ra, gật gù:

- Quả này đúng là rất ngọt.

- Tôi không lừa anh chứ?

Không Nhược Khuê có hơi chột dạ, tên này đúng là dễ lừa thật, qua được cửa này rồi:

- Đương nhiên, sao cô lừa tôi chứ.

- Đúng như thế.

Không Nhược Khuê đổi chủ đề đánh trống lảng:

- mấy ngày qua anh vất vả rồi, đại cục đã định, giờ chỉ còn chi tiết nhỏ, cứ để chị Thiếu làm, chị ấy rất kinh nghiệm.

- Tôi cũng nghĩ thế.

Trần Thuật đứng dậy:

- Tôi còn có chút việc, đi trước đây.

- Không ở lại ăn trưa sao?

Không Nhược Khuê giữ:

- Thực sự xin lỗi, tôi có hẹn rồi.

- Ai?

Không Nhược Khuê buột miệng hỏi, mắt sắc lẹm như lưỡi dao, lập tức ý thức được phản ứng của mình quá đà, rồi rít nói:

- Xin lỗi tôi hỏi hơi nhiều, tại vì ngồi nhà buồn chán quá, cho nên hình như với chuyện gì cũng tò mò.

Trần Thuật coi như chấp nhận lời giải thích này:

- Thang Đại Hải.

- À, Bàn ... À không có gì, anh đi đi.

Đợi Trần Thuật đi rồi, Không Nhược Khuê vỗ ngực thờ phào, may mà phản ứng nhanh, nếu không dọa người ta chạy mất.

Ánh mắt dừng ở đôi giày thủy tinh, ôm cả hộp vào lòng như ôm thú cưng, vuốt ve:

- Nhãn quang được đây, lớp da lót bên trong rất mềm đi vào nhất định rất thoải mái, đáng tiếc chân mình bị thương, không đi được ... Nếu không mình nói một câu “đi giày cho bản cung”, anh ấy nhất định sẽ rất vui lòng, sau đó quỳ xuống nâng chân mình lên ... Xi, anh đừng mơ nhé, không dễ thế đâu ...

Ôm giày trong lòng, càng nhìn càng thích, càng sờ càng muốn thử, cuối cùng thực sự không cách nào chịu được, quyết định đi vào cái chân không bị thương, dù sao cũng ở trong nhà, không sợ có người nhìn thấy.

Vì thế Khổng Nhược Khuê đi một chiếc giày thủy tinh vào, nhìn ánh sáng lấp lánh hiện lên ở đôi chân nhỏ, mặt cô ngất ngây, thế là vịn xe lăn đứng lên, muốn tới trước gương xem một phen.

- Oa, đẹp chết người.

Khổng Nhược Khuê nhìn mình trong gương, phát ra tiếng cảm thán từ tận đáy lòng:

- Giày đẹp, chân càng đẹp ... Người càng gợi cảm hơn, đáng thương cho Trần Thuật không có phút nhìn thấy .... Á ...

Đoang xoay xoay thế nào, xe lăn phía sau bị móng cô chạm vào, lăn ra sau, người Khổng Nhược Khuê mất đi chỗ dựa, đứng không vững ngã ra sau.

Rầm!

Chiếc giày thủy tinh ở chân bị đá bay đi.

Đau.

Móng đau quá.

Xương cốt như muốn gãy ra làm hai.

Càng tệ hơn nữa, cái chân bó bột vẫn giơ lên cao, cho dù thân thể mất cân bằng, vào lúc nguy hiểm nhất, cô vẫn không quên bảo vệ cái chân đó.

“Động tác rất có tính khiêu chiến, mình chuyên nghiệp thật đấy!”

Khổng Nhượng Khuê thầm nghĩ, bất kỳ ai nhìn thấy cảnh này cũng phải khen một câu.

- Đau quá.

Đưa ta sờ đầu, không phát hiện ra chất lỏng màu đỏ nào, Khổng Nhượng Khuê hơi yên tâm một chút.

Không chảy máu là tốt rồi.

Nếu bị chảy máu, với trạng thái hiện giờ của cô, xử lý sẽ phiền phức lắm.

Chỗ đau trên thân thể, cô không dám tùy tiện chạm vào, vì thực sự quá đau, cứ như đưa tay sờ vào một cái sẽ có cả miếng thịt rơi ra, xương sẽ biến thành bột vậy. Khổng Nhượng Khuê nằm trên mặt đất, từng giọt nước to tròn chảy ra.

Đau tới khóc rồi.

Chương 198:

- Trần Thuật chết tiệt, Trần Thuật thôi tha ...

- Tặng cái gì không tặng lại đi tặng giày thủy tinh, có biết con gái không chịu được cảm dỗ của túi xách và giày thủy tinh không?

- Trần Thuật là đồ con heo ngu xi ... Vì sao không ở lại ăn cơm, vì sao bỏ bệnh nhân ở lại một mình ...

- Tôi đã mời anh ở lại rồi vì sao còn muốn đi? Chẳng lẽ tên Bàn Đại Hải kia còn quan trọng hơn bản tiểu thư à?

Nói có lẽ mọi người không tin chứ, chửi mắng một hồi, Khổng Nhược Khuê cảm thấy cơn đau trên đầu và thân thể vơi đi rất nhiều.

- Oa tác dụng của Trần Thuật cao thật đấy.

Cơn đau kinh khủng đã biến mất, Khổng Nhược Khuê quệt nước mắt đi, bắt đầu nghĩ cách làm sao để đứng lên.

Dì Hai đi mua rau còn chưa về, cho dù Khổng Nhược Khuê muốn bà về ngay lập tức giúp đỡ mình thì cũng phải tìm được điện thoại đã, mà di động ở đâu nhỉ? Co vút trên sofa, giường hay bàn? Ngay chính bản thân cô cũng quên rồi, Khổng đại tiểu thư rất bừa bãi.

Muốn tìm di động thì trước tiên lại phải bò dậy đã.

Mình mà có thể bò dậy được thì chẳng cần gọi điện thoại cho Dì Hai nữa ... Ôi mất mặt quá đi mất.

Thế là Khổng Nhược Khuê rơi vào vòng luẩn quẩn.

Lại nằm thêm một lúc, không có thần phạt nào xuất hiện, Khổng Nhược Khuê biết, muốn bò dậy phải tự lực cánh sinh thôi, nhưng cái chân bị bó bột kia, đừng nói là dùng lực, ngay cả chạm xuống mặt đất cũng không nổi.

Chỉ còn có chân phải và hai cái tay nữa thôi, nhưng vừa rồi ngã làm cái chân lành cũng đập xuống đất, giờ cử động khó khăn. Hai cánh tay cũng không điều khiển được, khuỷu tay bị thương rồi, đau rát nhắc nhở chủ nhân mình cũng là thương binh.

- Khổng Khuê, mày làm được.

Khổng Nhược Khuê cố vũ bản thân, sau đó hít thở mấy lần, dùng sức ở bụng nâng người dậy:

Uych!

Nửa người trên vừa nhấc lên, vì không có chân làm điểm tựa chịu lực liền ngã xuống, đau!

- Không Khuê xinh đẹp nhất.

Không Nhược Khuê không vì thế mà buông xuôi, cô lại lần nữa hô khẩu hiệu, hai tay chống phía sau, đem thân thể đau đón chống lên.

Lần này rút cuộc cũng có thể ngồi thẳng người rồi, nhưng muốn đứng dậy thì khó bằng lên trời, một chân đứng đã khó, giờ cả hai chân đều vô dụng thì đứng bằng cái gì.

Á, giờ mới phát hiện, cái xe lăn đáng chết kia lăn đi xa tít tắp rồi.

Không Nhược Khuê ước chừng khoảng cách giữa mình và ghế sofa, quyết định thế nào cũng phải bò tới, cô phải nằm trên ghế sofa, chứ không phải ngã trên sàn nhà trống trơn thế này.

Người ta mà nhìn thấy sẽ cười cho, dù là Dì Hai nhìn thấy cũng không được.

Không Nhược Khuê tiêu tử tử cực kỳ yêu cái đẹp, không có chuyện gì quan trọng hơn giữ vẻ đẹp nữa.

Nhìn cái chân bó bột, Không Nhược Khuê đưa tay vuốt ve lớp thạch cao cứng ram ráp, giọng ôn nhu:

- Ủy khuất cho mày rồi.

Sau đó cô cố hết sức xoay người nằm úp xuống, hai tay chống đất, cái chân không bị thương co lại, thành tư thế “chó bò”, còn cái chân bị bó bột vẫn giơ lên không trung, tránh bất cẩn chạm đất, dùng lực một cái là hỏng hết chuyện.

Vì thế cô dùng tư thế vô cùng xấu hổ, nhích từng bước từng bước ... Không bò từng chút từng chút, hướng về phía chiếc ghế sofa.

Tay trái bầu xuống đất kéo lê người theo, rồi lại tới tay phải, nhưng đôi tay ngọc ngà của cô không quen làm việc thể này, chẳng mấy chốc đã mỏi tới nhũng ra.

- Khổng Khuê, mày phải kiên trì.
- Sắp tới nơi rồi, cố thêm một chút nữa thôi.
- Thà đổ máu chứ quyết không thể để người ta nhìn thấy mình nằm như con sâu đáng thương trên sàn nhà.

Gần lắm rồi.

Khoảng cách tới chiếc ghế sofa càng lúc càng gần, nhưng vẫn còn một nửa quãng đường, tay cô mỏi tới gần như không chống đỡ được thân thể, cô chỉ muốn buông xuôi tất cả nằm đó.

Khổng Nhược Khuê hồi hận lắm, vì sao lại mua một cái nhà lớn như vậy, rõ ràng chỉ sống một mình, mua cái nhỏ chút không được à?

Tích!

Tiếng cửa điện tử bị mở truyền vào tai.

- Dì Hai về rồi sao?

Khổng Nhược Khuê kinh hoàng nhìn về phía cửa:

Dì Hai đẩy cửa phòng đi vào, người còn chưa xuất hiện đã nghe thấy tiếng nói:

- May mà gặp được tôi đây, nếu không cậu không vào được. Tổng giám Trần, mau vào đi.

Phía sau lưng Dì Hai là Trần Thuật giúp xách đồ:

- Cảm ơn Dì Hai, cháu lấy chìa khóa rồi đi ngay.

Bởi vì đi xe bus, đi tàu điện ngầm quen rồi, cho nên Trần Thuật còn chưa quen rằng hiện giờ mình là người có xe.

Vừa rời rời nhà Không Nhượng Khuê, thậm chí Trần Thuật còn không nhớ ra là mình đi xe tới, khi xuống tới tầng một rút điện thoại ra chuẩn bị đặt taxi mới nhớ ra là xe của mình ở dưới tầng hầm, còn chìa khóa thì để ở trong nhà Không Nhượng Khuê rồi.

Đúng lúc này gặp được dì Hai kéo xe rau về, Trần Thuật vội vàng tới giúp, tiện thể đi lấy chìa khóa luôn.

- Đi cái gì mà đi, ở đây ăn cơm trưa đã, Tiểu Khuê, tổng giám Trần ...

Dì Hai đang định bảo Không Nhượng Khuê là Trần Thuật tới, sau đó giọng ngưng bật, mở to mắt nhìn cô gái nằm giữa phòng, tư thế này? Đang làm cái gì thế?

Trần Thuật thấy Dì Hai đột nhiên không nói nữa, cũng nhìn theo ánh mắt của bà ...

“Bọn họ không nhìn thấy mình đâu.”

“Nhất định là bọn họ không nhìn thấy mình.”

Không Nhượng Khuê nhắm tịt mắt lại lằm nhằm trong lòng, cứ như làm thế thì sẽ không ai nhìn thấy cô vậy, lúc này cô thậm chí nghĩ tới cái chết.

Nếu như có thứ gì đó có thể nhanh chóng kết liễu tính mạng của mình, cô sẽ dùng không chút do dự.

Cả cuộc đời này cô chưa bao giờ mất mặt như thế.

Không, phải nói là ông trời tính toán hết rồi, để thời khắc mất mặt nhất cuộc đời cô đều trình diễn ở trước mặt nam nhân này.

“Lão trời già, tôi cần thể diện chứ ... Tôi cũng là nữ nhân đây biết không?”

Khổng Nhược Khuê quật cường mím chặt môi, mắt vẫn nhắm, cô không biết phải làm thế nào bây giờ, tiếp tục bò với tư thế này thì quá mệt mỏi, mà nếu cứ nằm đây thì càng mệt mỏi hơn.

- Tiểu Khuê.

Dì Hai qua tích tắc sống sờ cuối cùng cũng tỉnh lại, dép cũng chưa kịp thay, vớt cả rau rợ ở tay cuống cuống chạy tới hô:

- Chân cháu còn chưa lành, làm sao lại đã bắt đầu tập luyện rồi? Trước kia cháu sáng tập chiều tập, dì cũng kệ cháu. Nhưng giờ đang bị thương, dì dặn đi dặn lại rồi, nếu dì không có ở nhà thì ngồi im một chỗ, đừng có động đây.

- ...

Khổng Nhược Khuê mắt đỏ hoe, nước mắt lại muốn rơi xuống, tủi thân vô cùng.

“Cháu không hề tập luyện, dì có thể nói nhỏ một chút được không? Cả tầng lầu người ta nghe thấy rồi đây.”

Cô không dám nhìn ai nữa rồi, sau đó người đột nhiên bị nhấc bổng lên, có một đôi tay chắc chắn nâng cô lên, có lồng ngực rộng cho cô dựa vào, mũi người thấy mùi nồng nồng dễ chịu.

Nói thì chậm chứ lúc đó thì nhanh, Trần Thuật vừa nhìn thấy Khổng Nhược Khuê như vậy đã vớt hết tất cả chạy tới trước cả Dì Hai bế Khổng Nhược Khuê lên, trách:

- Bảo cô không được tập yoga, chân cô còn chưa lành đã tập rồi.

- Trần Thuật, tôi hận anh đến chết.

Khổng Nhược Khuê vùi đầu vào lòng Trần Thuật, thấy cuộc đời này không còn sinh thú gì nữa:

- Tổng giám Trần nói đúng đấy, cháu nói xem, sao cháu không biết quý trọng thân thể như thế?

Dì Hai lại còn giúp Trần Thuật mắng Không Nhược Khuê:

- Nếu chẳng may cháu bị thương thì dì ăn nói với cha cháu ra sao đây? Hai ngày trước cha cháu gọi điện dặn dò thế nào, sao cháu không chịu nghe người lớn khuyên bảo.

Chương 199:

- Dì Hai, dì đừng nói nữa.

- Dì cứ nói.

Dì Hai thực sự bị hành vi “mạo hiểm” này làm tức giận vô cùng:

- Nếu cháu muốn vận động thì cũng chọn động tác nào nhẹ nhàng đơn giản chút? Sao làm hành vi nguy hiểm như vậy? Nếu bị thương thêm lần nữa thì làm thế nào? Nếu mà dì không quay về thì làm sao?

- Dì Hai ...

Không Nhược Khuê giọng cầu khẩn, dì định bức tử cháu đây à:

- Dì Hai ...

Trần Thuật cũng lên tiếng cắt ngang lời trách móc của Dì Hai:

- Trong nhà có hòm thuốc chứ ạ.

- Hả? Bị thương à, bị thương ở đâu?

Dì Hai càng hoảng:

- Không sao ạ, dì đừng lo.

Trần Thuật trấn an:

- Phiền dì lấy cho cháu.

- Được, được, tôi đi lấy ngay.

Dì Hai vội vội vàng vàng chạy vào nhà trong:

Trần Thuật vẫn bế Không Nhược Khuê, cúi đầu xuống, ôn nhu hỏi:

- Có đau không?

- Đau.

Không Nhược Khuê cúi đầu càng thấp, không muốn đối diện với Trần Thuật, lí nhí như muỗi kêu:

- Sao lại bất cẩn như thế?

- Luyện yoga.

Không Nhược Khuê quật cường nói, cô không bao giờ thừa nhận hành vi đáng xấu hổ của mình:

- Luyện yoga à?

Trần Thuật đã nhìn thấy trên bàn chỉ còn một chiếc giày thủy tinh, cái còn lại không biết đã rồi, sao không hiểu chuyện gì xảy ra, vừa bức lại vừa thương:

- Đi giày cao gót luyện yoga à?

- Trần Thuật.

Không Nhược Khuê phùng phùng nổi giận ngẩng đầu lên, phát hiện ra Trần Thuật đang nhìn mình, ánh mắt đó ôn nhu say đắm, tức thì ngây người:

Gương mặt xinh đẹp không chút tì vết gần ngay gang tấc, hàng mi như vết hiện ra ưa nhìn như thế, con ngươi đen láy như bảo thạch thuần nhất, bên trong đó phản chiếu hình ảnh một nam nhân.

Cái miệng nhỏ hồng tươi, phun ra làn hơi âm áp giống mùi thơm trên thân thể cô, một mùi chanh dễ ngủ.

Trần Thuật nhìn bóng dáng trong ánh mắt Không Nhược Khuê, hình ảnh dần trở nên rõ ràng, là y.

Cảm giác cổ họng khô khan, người nóng bừng lên, y muốn nói gì đó, nhưng dưới ánh mắt như kính chiếu yêu đó nhìn đó, tựa hồ nói gì cũng là dư thừa, nói gì cũng là không đúng.

.....

Mưa rơi như trút, càng khiến núi non thêm xanh mướt, cỏ cây thêm sắc màu.

Nếu như không phải là trời mưa to, đây là lúc thích hợp để vào sân tận tình vùng gậy, đáng tiếc một cơn mưa bất ngờ đổ xuống, chặn hết những người thích chơi golf ở khu nghỉ ngơi.

Song vẫn có những người, cho dù là trời mưa vẫn cứ luyện tập, đứng ở vị trí luyện tập, vùng gậy hướng về phía hồ nước đằng xa.

Một ông già mặc quần trắng áo trắng, hai chân khép lại, nửa thân trên hơi ngả về phía trước, tay cầm chắc gậy golf, mắt nhìn chăm chăm mục tiêu.

Đôi nam nữ ở bên cạnh có chút thấp thỏm, cả thở mạnh cũng không dám, ở làm phiền ông.

Cốp!

Gậy trong tay ông già vùng mạch, chạm vào quả bóng màu trắng, quả bóng nhỏ bay vút đi vẽ lên đường cong lớn, xuyên qua màn mưa biến mất ở nơi không rõ nào đó.

Vương Tín đợi ông già đứng thẳng lên rồi mới dám bước tới gần, cung kính gọi:

- Cha.

- Ủ, có chuyện gì à?

Ông già không quay người lại, cầm cái ghim bóng xuống đất, đặt một quả bóng lên, sau đó lại vào thế chuẩn bị phát bóng:

Vương Tín có chút ngập ngừng, cắn răng nói:

- Con có chuyện báo cáo cho cha.

- Chuyện gì?

Ông già hỏi ngắn gọn, điều chỉnh gậy golf:

- Hợp đồng của chúng ta với phía DSN e là phải giải trừ rồi.

Cốp!

Quả bóng màu trắng lần nữa lao vút đi.

Chỉ là lần này không vạch lên được đường cong như trước, bay là là trên mặt đất vài mét, chạm đất nảy mấy lần dừng lại.

Ông già xoay người lại, trầm giọng hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vương Tín không dám đối diện với ánh mắt nghiêm nghị đó, đầu cúi xuống, hai chân cũng hơi run:

- Bọn họ muốn hợp tác với Đông Chính.

- Đông Chính, lại là Đông Chính à? Hợp đồng đã ký rồi, bọn họ lấy lý do gì mà giải trừ hợp đồng?

Ông già tức giận, giọng vẫn trầm ổn, nhìn Lăng Thần đứng sau Vương Tín, mày cau lại nhớ ra điều gì:

- Lại liên quan tới nam nhân kia à?

- Vâng ạ.

Vương Tín cắn răng đáp:

- Nhưng lần này ...

Bốp!

Ông già vụt gậy golf vào đầu Vương Tín, tức thì có dòng máu đỏ tươi từ trên trán chảy xuống.

- Chủ tịch.

Lăng Thần kinh hoàng hét lên, lập tức chạy tới dùng thân thể của mình che chắn cho Vương Tín, cầu xin:

- Chủ tịch, chuyện lần này không liên quan tới tổng giám đốc, anh ấy đã tận lực rồi.

- Cút.

Ông già lạnh lùng nói:

- Tôi dạy dỗ con tôi, liên quan gì tới cô?

- Chủ tịch, cầu xin ngài tha cho tổng giám đốc một lần, anh ấy đã biết sai rồi, cho chúng tôi một cơ hội sửa chữa ..

Ông già lần nữa giơ gậy lên, lặp lại:

- Cút.

- Chủ tịch, xin ngài hãy tha cho cho tổng giám đốc, anh ấy thực sự không làm sai gì cả, vì hạng mục ấy, tổng giám đốc đã tận tâm tận lực hơn bất kỳ ai ... Xảy ra biến cố này là điều không ai muốn ... Chủ tịch, tha cho anh ấy đi, chủ tịch cứ đánh tôi, đều là lỗi của tôi mà ra.

Lăng Thần giang tay, khẩn thiết nói:

- Tôi chưa học cách đánh nữ nhân.

Ông già thấy Lăng Thần không chịu tránh đi, đành hạ gậy xuống:

- Con có biết mình có vị trí ngày hôm nay là nhờ vào cái gì không?

- Biết ạ.

Vương Tín để mặc máu tươi chảy ròng ròng, không dám bịt lại:

- Vì con là con của cha.

- Không chỉ vì thế, cha thấy con ở mặt thương nghiệp còn có chút thiên phú, cho nên mới cho con cơ hội. Bây giờ con đã lấy hết tín nhiệm của cha và HĐQT rồi, con còn tư cách gì ngồi ở vị trí này nữa? Một kẻ bất tài thì bằng vào cái gì mà chiếm cái vị trí tổng giám đốc của Hoa Mỹ?

Ông già nói vô cùng nghiêm khắc:

Vương Tín cắn răng:

- Cha, xin cha cho con một cơ hội nữa.

- Cha có thể cho con vô số tiền và nữ nhân, chỉ không thể cho thêm cơ hội cho con. Vì cha không thể trơ mắt nhìn Hoa Mỹ do cha không công gây dựng bao năm bị hủy trong tay con.

Ông già thất vọng tột độ vì đứa con này:

Vương Tín vội ngẩng đầu lên, nếu để bị nuôi như lợn trong chuồng như thế thì hấn thà chết:

- Cha, sẽ không có chuyện đó đâu, sau này tuyệt đối không xảy ra chuyện như thế nữa. Con xin đảm bảo với cha, con nhất định vượt qua được khảo nghiệm của cha. Cho dù DSN có giải trừ hợp đồng với Hoa Mỹ, con đảm bảo nghiệp vụ của Hoa Mỹ sẽ chỉ tăng chứ không giảm, báo cáo cuối năm sẽ không vì chuyện này mà ảnh hưởng.

- Con đảm bảo à? Con lấy gì để đảm bảo đây? Con có biết hợp đồng với DSN đại biểu cho cái gì không?

- Con xin lỗi.

- Xin lỗi là điều thừa thãi.

Ông già nhìn đầu con trái chảy máu mà không có chút thương xót nào:

- Để thất thủ hết lần này tới lần khác, con đã kiểm điểm lại bản thân chưa?

- Cha, con đã kiểm điểm rồi, con biết con phải làm gì, lần này con sẽ thực sự bình tâm để làm việc, con sẽ làm cho cha xem, con sẽ chứng minh giá trị của mình.

Vương Tín đặt tay lên ngực trái thê thốt:

Ông già chỉ Lăng Thần:

- Cô ta quan trọng với con như vậy sao?

- Vâng ạ.

Vương Tín nắm lấy tay Lăng Thần:

- Cô ấy vô cùng quan trọng với con.

Ông già cười lạnh:

- Nhìn có vẻ là bông hoa yếu đuối đáng thương, song cũng có thể là hoa ăn thịt người, cẩn thận cô ta ăn con tới mẫu xương cũng không còn.

- Cha, không đau, Lăng Thần không phải cô gái như vậy, con biết.

Ông già không thèm nói nữa rồi, lại lấy bóng chuẩn bị đánh, Vương Tín và Lăng Thần đợi thêm một lúc không thấy ông nói gì nữa, cúi đầu lui ra.

Chương 200: Họ không cho tôi tới.

Thịch, thịch, thịch!

Đó là tiếng tim mình đang đập.

Trần Thuật lần đầu tiên phát hiện, thì ra tim con người ta có thể đập nhanh như thế, tiết tấu gấp gấp như thế. Giống như

mình vừa mới trộm con gà nhà hàng xóm đang rón rén về nhà vậy.

“Mình không trộm gà.” Trần Thuật ủy khuất nghĩ, vậy vì sao mình khấn trương như vậy?

Cầm gạch đập vào đầu người không thấy khấn trương, giữa mùa đông giá rét nhảy xuống sông cứu người không khấn trương, đối diện với sự hãm hại của Hoa Mỹ không khấn trương.

Vậy mà đối diện với cánh môi hồng ấy, mình lại khấn trương.

Điều này làm Trần Thuật không tin được, y và Lăng Thần sống chung với nhau mấy năm, chuyện nam nữ còn gì chưa biết nữa đâu.

“Khấn trương cái quái gì? Trần Thuật mắng bản thân, chẳng phải là mình trộm về.

Khổng Nhược Khuê vẫn phòng má giầu môi lên nhìn chăm chăm Trần Thuật, hiển nhiên là vẫn tức giận vì đã đẩy cô vào tình cảnh bé mặt như thế. Giận Trần Thuật tặng mình đôi giày thủy tinh quá đẹp đẽ, giận bộ dạng đáng xấu hổ nhất của mình bị Trần Thuật nhìn thấy, giận Trần Thuật biết rồi còn cố hỏi, giận ...

Tóm lại là nguyên nhân nhiều lắm, cô có thể kể đến tối cũng không hết được, tóm lại là đều tại Trần Thuật hết.

Vì thế cô nhìn chăm chăm Trần Thuật, nhìn tới khi y biết cái sai của mình thì thôi.

Đôi mắt ấy long lanh như sao đêm, như vực sâu thăm thẳm, làm Trần Thuật muốn chìm sâu vào đó, y muốn tới gần hơn, muốn nhìn thấy nhiều hơn, thế nhưng tựa hồ có sự trói buộc vô hình nào đó cản y lại.

Không Nhược Khuê thở mạnh, cô càng giận rồi.

Trần Thuật anh lại thêm một lý do nữa làm tôi tức giận.

Bạch, bạch, bạch.

Đúng lúc này Dì Hai thấp người nhưng to bép uỳnh uych chạy từ gian trong ra hô:

- Tiểu Khuê bị thương ở đâu, mau cho dì xem nào, bà cô của tôi ơi, lớn như thế rồi mà vẫn như trẻ con ấy, làm sao không biết nghe lời người lớn chứ ...

Giọng dì Hai làm Trần Thuật hoàn hồn, vội tránh ánh mắt Không Nhược Khuê suýt làm mình mê muội, lúc này mới nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống ghế sofa, nhận lấy hòm thuốc từ tay Dì Hai:

- Để cháu làm cho.

Dì Hai nhìn gương mặt xinh đẹp của Không Nhược Khuê đỏ như hoa đào, cười thầm trong lòng, biết ý lập tức đưa hòm thuốc cho Trần Thuật:

- Được, vậy thì giao cho cậu, phải chiếu cố nó cho tốt nhé. Nha đầu điên này không biết nghe lời đâu.

Không Nhược Khuê hận không thể bịt miệng dì Hai lại, chẳng lẽ thấy cô chưa đủ mất mặt hay sao, hét lên:

- Dì Hai.

- Được được, dì không nói nữa, không nói nữa.

Dì Hai xoay người đi luôn:

- Dì đi làm cơm đây.

Phòng khách rộng thênh thang còn lại hai người.

Trần Thuật mở hòm thuốc, bên trong rất đầy đủ các loại thuốc thông dụng như thuốc cảm, thuốc tiêu chảy, vitamin, y

nhANH chóng tìm thuốc sát trùng và băng gạc:

- Để tôi băng bó cho cô.

Không Nhược Khuê khẽ “ừm” một tiếng, gần như không nghe thấy, nằm ngoan như mèo con, mặc cho Trần Thuật làm việc, không có chút phản kháng nào.

“Cái giày thủy tinh đáng ghét!”

“Trần Thuật đáng ghét!”

Vết thương ở khuỷu tay xử lý rất dễ dàng, Trần Thuật xem rồi, chỉ xước chút da thôi, thậm chí không chảy máu, y vẫn hết sức cẩn thận thấm sát trùng vào đầu bông, nhẹ nhàng rửa sạch, sau đó lấy băng dính thuốc dán lại.

Xong xuôi rồi Trần Thuật không thấy vết thương nào nữa, không tiện kiểm tra, hỏi:

- Còn chỗ nào không thoải mái không?

- Chân.

Trần Thuật ngồi xổm dưới đất, nhìn đầu gối Không Nhược Khuê, chỗ này chỉ có một chỗ rách da, còn lại đa phần xước xát nhẹ thôi, chỉ là vị trí nếu ngồi thế này thì không thuận tiện lắm Thế là y kéo một cái ghế tới, điều chỉnh thân thể Không Nhược Khuê, đặt hai chân cô lên đùi mình, cẩn thận xử vết thương.

Không Nhược Khuê chỉ mặc chiếc quần short trắng bằng vải bông nhẹ, che qua hông chút xíu, vì thế rất thuận tiện cho Trần Thuật làm việc, nhưng tương ứng gần như chẳng mặc gì khoe hết chân trước mắt y, mỗi khi que bông thấm thuốc sát trùng kia lăn qua chỗ bị thương, cô chẳng thấy xót, mà thấy toàn thân bủn rủn.

Nhìn Trần Thuật cực kỳ chuyên tâm vào vết thương mà không để ý chuyện khác, má Không Nhược Khuê nóng đỏ như

than, cô nhận ra ăn mặc thế này, lại còn tư thế này trước mặt một nam nhân, tình thế ấy làm cô ... hồn phiêu diêu chân trời, chẳng biết là đang nghĩ gì nữa.

- Xong rồi.

- Hả?

Không Nhượng Khuê sực tỉnh:

- Anh nói gì thế?

- Tôi nói xử lý vết thương xong rồi.

- À, à ...

Không Nhượng Khuê giờ mới nhớ phải rút chân khỏi đùi Trần Thuật, trời ơi mất mặt quá đi mất, làm sao mà mình lại phạm sai lầm như thế, rồi rút rút chân:

- Ngồi yên.

Trần Thuật giữ chân Không Nhượng Khuê lại không cho cô hành động, nhưng vì cô rút chân quá nhanh thành ra tay nắm lấy bàn chân cô.

Một bàn trắng trắng trẻo, tinh tế như ngọc điêu khắc thành,

Gót sen vào tay làm Trần Thuật có cảm giác mừng rỡ đan xen với bất ngờ, trước khi đầu óc kịp tỉnh táo thì .... Trời ơi tay mình nó làm cái gì thế kia?

“A!” Không Nhượng Khuê thực sự đã rên lên một tiếng, chân là vị trí riêng tư của nữ nhân, thế mà lại bị nam nhân cầm trong tay vuốt ve, cảm giác rất xấu hổ với không thoải mái, nhất là tay Trần Thuật lại “suông sã” như thế, cô sợ Di Hai nghe thấy nên áp giọng xuống:

- Buông tay ra.

Trần Thuật toát mồ hôi, nhưng mà y không thể buông tay, nếu không hết tay sẽ trở thành y có mưu đồ từ trước vậy, vì

thế Trần Thuật đang hoảng nắm chân cô, thậm chí bóp nhẹ nhẹ:

- Vừa rồi bôi thuốc, không chắc có bị thương tới gân cốt hay không?

Khổng Nhượng Khuê trơ mắt nhìn Trần Thuật cầm chân mình xoa bóp vuốt ve thỏa thích:

- Vậy làm sao mới xác định được?

Trần Thuật há miệng ra rồi lại ngậm miệng vào, y có biết quái đâu, mãi mới trả lời được:

- Sợ là phải tới bệnh viện kiểm tra.

Khổng Nhượng Khuê suýt hét lên, không biết còn bóp chân bản tiểu thư làm gì? Cái mặt cứ như thật ấy, đồ lừa đảo.

Rốt cuộc thì Trần Thuật vẫn phải buông chân Khổng Nhượng Khuê ra, bởi vì Dì Hai đã bê đĩa hoa quả được gọt vỏ thái miếng tới.

Trần Thuật tức giận lắm, đã bảo đi làm cơm rồi còn ăn hoa quả cái gì, phụ nữ mẫn kinh đúng là không tin được.

Khổng Nhượng Khuê rút chân lại, tâm tình cũng khôi phục lại bình thường:

- Sao anh quay lại?

- Lấy chìa khóa, nếu không phải là ngoài kia thấy trời mưa thì chắc tôi cứ đi luôn, quên mất mình lái xe tới.

- Mưa rồi, ở lại đây ăn cơm đi.

Trần Thuật nhìn mây đen vần vũ bên ngoài, gặp khó:

- Tôi đã hẹn với đám Đại Hải rồi, không đi không tiện.

Lời vừa dứt thì di động reo lên, giờ màn hình về phía Khổng Nhượng Khuê:

- Điện thoại đấy.

Khổng Nhượng Khuê hứ một tiếng, xiên một miếng lê cho vào mồm.

Trần Thuật nhận điện thoại:

- A lô Đại Hải, có chuyện gì thế?

- Còn chuyện gì nữa, tôi và Như Ý đợi cậu nửa ngày rồi, sao còn chưa xuất hiện?

Cái giọng oang oang của Thang Đại Hải như muốn phá loa điện thoại:

Trần Thuật nhìn sắc mặt Khổng Nhượng Khuê, trả lời:

- Tôi đang tăng ca.

- Tăng ca?

Thang Đại Hải rõ ràng là không tin lắm, sau đó giọng càng thêm phần nộ:

- Rốt cuộc là tăng ca ở công ty hay ở nhà chị họ? Nếu mà cậu ở nhà chị họ thì coi như tôi chưa gọi cú điện thoại này.

- Được rồi, gặp lại sau.

Trần Thuật mặt nghiêm túc cúp điện thoại, sau đó quay sang Khổng Nhượng Khuê:

- Bọn họ không cho tôi tới.

Chương 201: Bệnh ngực sẽ truyền nhiễm.

Thang Đại Hải nghe tiếng tu tu từ điện thoại truyền ra, mặt hoang mang mất mấy giây rồi quay sang nhìn Lý Như Ý ngồi trên ghế sofa xem tạp chí:

- Cậu ta có ý gì thế?

- Ý là không tới đâu.

Lý Như Ý chẳng ngẩng đầu lên đáp ngắn gọn, hắn đang xem tờ tạp trí thời trang số mới nhất, trang bìa là Trương Hành Lâm nghệ sĩ của Truyền thông Quang Huy, một nam nhân râu ria lởm chởm, nụ cười có chút vẻ hơi “đều cáng”, cũng là loại nam nhân được nữ sinh thích nhất:

- Làm sao cậu ta lại có thể như vậy chứ? Nói không tới là không tới à? Coi hai chúng ta thành cái gì?

Thang Đại Hải hết sức bất bình:

Lý Như Ý rút cuộc cũng phải ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt đào hoa đi tới đâu cũng mê hoặc lòng người nhìn Thang Đại Hải:

- Không phải anh nói cậu ấy đừng tới à?

- Tôi hỏi cậu ta ở đâu, cậu ta bảo tặng ca, giờ vốn là giờ làm việc, hôm nay lại không phải là ngày nghỉ thì tặng ca cái quái gì, nghe đã biết điều rồi, rõ ràng đang ở nhà chị họ.

- Có gì không ổn à?

- Bằng vào kinh nghiệm trên hoa gheo nguyệt bao năm của tôi mà xét, cái loại nam nhân mà suốt ngày quanh quẩn bên một nữ nhân là loại không có tiền đồ.

Thang Đại Hải làm một bài diễn thuyết hùng hồn:

- Nam nhân chân chính phải biết dục cầm cố túng, em nghĩ tôi thích em lắm à? Xin lỗi cô em nhé, làm em thất vọng rồi. Tôi sẽ đột nhiên biến mất một thời gian, để cô ấy không tìm được tôi. Em nghĩ anh đây đã vứt bỏ em rồi à? Sorry, làm gì có chuyện đó. Tôi sẽ thỉnh thoảng xuất hiện mang tới cho cô ấy niềm vui bất ngờ. Một nam nhân khó đoán khó lường mới có sức hút. Không thể dễ dàng bị nữ nhân, cảnh giới tối cao là .. Chính bản thân tôi cũng không biết bước tiếp theo mình sẽ làm cái gì?

- Rồi sao? Anh và Tạ Vũ khiết thế nào rồi?

Lý Như Ý hơi ngả người ra sau, chân phải dùng tư thế cực kỳ thoải mái gác lên chân trái, hỏi một câu hiểm hóc:

Thang Đại Hải mặt đỏ rần, hung hăng dí mặt tới:

- Lý Như Ý, tôi nói cho cậu biết, nếu không phải vì cậu đẹp trai, dẫn cậu ra ngoài rất có thể diện thì tôi tuyệt giao với cậu rồi.

- Tiếc quá nhỉ?

Lý Như Ý giọng điệu hời hợt, căn bản không coi lửa giận của Thang Đại Hải ra cái gì, tầm mắt lại di chuyển sang tạp chí trong tay:

- Tôi sẽ mãi mãi đẹp trai.

Thang Đại Hải ngồi bịch xuống ghế sô pha:

- Cậu ta đã có người anh em tốt như chúng ta còn yêu đương làm cái quái gì nữa, cậu nói xem có phải đầu cậu ta có vấn đề không? Thiếu thốn tình cảm lắm sao?

- Thế anh muốn tôi trả lời thế nào?

- Nói ý nghĩ thực sự đi.

- Thế thì tôi thấy đầu anh có vấn đề ấy.

Thang Đại Hải thấy mình kết bạn không cẩn thận rồi, một rõ ràng đã hẹn ăn cơm cùng nhau nhưng cho bọn họ leo cây. Tên còn lại càng đáng hận hơn, rõ ràng là ngồi ngay trước mắt, nhưng khiến người ta căn bản không có hứng thú ăn cơm cùng hắn. Chưa nói thái độ lồi lõm, ăn nói khó nghe, lại còn đẹp trai tới độ đi tới đâu cũng thành tiêu điểm, khiến Thang đại thiếu gia tự nhận nổi danh khắp Hoa Thành biến thành lá xanh ... Loại chuyện này nam nhân kiêu ngạo nào chịu nổi?

“Hắn không nổi tiếng bằng mình, hắn cũng không nhiều fan bằng mình, không nhiều tiền như mình.” Tự an ủi bản thân vài câu, Thang Đại Hải đánh giá hoàn cảnh xung quanh, nơi này là căn biệt thự cỡ nhỏ năm tầng cổ kính, vừa cổ kính lại sang trọng, xung quanh có bãi cỏ hàng cây rậm rạp u tĩnh, khẽ thời dài:

- Tên Trần Thuật đó sắp không đáng tin nữa rồi, nói là tới thăm quan văn phòng làm việc, sau đó là cùng ăn cơm ....Huỳnh Hỏa Trung từ lâu manh nha tới nay cậu ta không tham dự, lựa chọn văn phòng rồi mà cậu ta không đến xem. Giờ phải làm sao, kế hoạch bị cậu ta làm hỏng rồi, hay là hai chúng ta đi ăn cơm.

- Hai người đi nhà hàng làm gì, đi ăn bát mỳ đi.

Lý Như Ý ném tạp chí sang:

- Ăn mỳ à?

- Ừ, ăn mỳ lòng của Quán Lão Gia.

- Quán Mỳ Lão Gia? Tôi đặt chỗ ở Linh Lung Các rồi, cậu biết chỗ đó khó đặt thế nào không hả?

Thang Đại Hải quát lớn:

- Không phải nói không có chuyện gì là Thang Đại Hải anh không xử lý được à? Gọi một cú điện thoại là xong thôi.

Lý Như Ý thản nhiên như không:

- Đây, đây ...

Thang Đại Hải nhón nhác:

- Tới Linh Lung Các trước sau đó mới về ăn mỳ lòng nhé.

- Không.

Lý Như Ý đứng dậy đi ngay.

- Này ... Cái thằng Lý Như Ý kia.

Thang Đại Hải vừa đuổi theo vừa gọi điện thoại cho nhà hàng:

- ... Đúng ... Đúng, tôi là Thang Đại Hải, tôi là người đặt chỗ, có chuyện gấp cần xử lý, không tới được, hủy chỗ giúp tôi được không?

- Anh Thang, đã quá giờ dự định, chỗ của anh đã bị hủy rồi ạ.

- Cái gì? Đã hủy rồi à? A lô, anh có ý gì thế hả? Hủy chỗ mà không thông báo cho tôi một tiếng, chẳng may tôi tới thì sao? Có biết tôi là ai không? A lô ...

Thang Đại Hải vào xe thì chỉ còn nghe tiếng tu tu, giận không có chỗ phát tiết, quay sang nói với Lý Như Ý đã ngồi ở ghế phụ lái:

- Dám đối xử với khách quý như thế, chắc là họ chưa biết mình đã tổn thất cái gì rồi.

- Họ tổn thất gì?

Lý Như Ý hạ thấp ghế xuống định chớp mắt một lúc:

- Tôi sẽ lên tiết mục vạch mặt chúng, tôi sẽ bảo fan của tôi chờ tới cái chỗ thiếu tôn trọng khách đó ...

Thang đại thiếu gia mặt mày hung tợn, thế quyết báo thù này:

Lý Như Ý cố gắng nhích người sát về phía cửa, nếu không phải thì thất đại an toàn, e là hấn chắn ra luôn ngoài xe.

Hấn sợ bệnh gốc bị truyền nhiễm.

.....

Nếu Thang Đại Hải đã bảo mình không cần phải tới nữa thì Trần Thuật cũng khỏi đi cho đỡ phiền.

Dù sao chân to bị thương nghiêm trọng như thế, mình bỏ đi thật không phải, lỡ chẳng may lại có chuyện gì thì sao? Mưa to thế kia, đi đường rất không an toàn ....

Vậy ở lại là đúng rồi.

Trần Thuật đã giúp Không Nhược Khuê kiểm tra hết chỗ bị thương, thấy không có vết thương nào nghiêm trọng mới yên tâm, chỉ cái chân bó bột:

- Chỗ này thế nào rồi?

- Không còn đau nữa. Vốn bị thương không nghiêm trọng đến thế, chỉ là bác sĩ quá cẩn thận, nhất định muốn tôi bó bột, tôi cảm giác chắc là đã ổn rồi.

Mặc dù hay bị đám anti fan mắng là nghệ sĩ lười nhất giới giải trí, kỳ thực Không Nhược Khuê là cô gái ưa hoạt động, phải ngồi bó gối một chỗ với cô mà nói là rất khó chịu:

- Cứ nên cẩn thận thì hơn.

Trần Thuật dỗ dành, ai mà ngờ cô gái này trông trưởng thành chín chắn là thế, vậy mà mình vừa quay đi một cái đã làm cái chuyện không biết bình luận ra sao nữa, nhìn là biết khi đó ngã không hề nhẹ rồi, may mà không sao:

- Có câu thương gân động cốt một trăm ngày, cứ phải nghe bác sĩ mới được. Ba ngày sau tôi sẽ đưa cô tới bệnh viện kiểm tra, xem xương cốt khôi phục thế nào, trong thời gian đó tuyệt đối không được vận động nữa.

- Được rồi.

Không Nhược Khuê biết sai không dám cãi:

- Mang cái này thực sự là phiền phức, không thể tới quán Lão Gia ăn mỳ, không thể đi ăn bánh gato tôi thích, uống trà sữa thôi thích, không thể đi tới phòng gym, thậm chí chẳng thể ra sân tản bộ ... Suốt ngày ru rú trong nhà chán chết đi được.

- Tôi tới làm bạn với cô.

Trần Thuật nói xong lại sợ Không Nhược Khuê cho rằng mình có ý đồ, vội thêm một câu:

- Nếu cô không thấy phiền.
- Làm sao tôi thấy phiền được?

Không Nhược Khuê lòng như mùa xuân tới sớm, mặt thì làm bộ nghiêm túc:

- Tôi lo tổng giám Trần thấy phiền thôi.
- Không đâu.

Trần Thuật xua tay:

- Công ty rất gần nhà cô mà, đi xe mười phút là tới rồi.
- Vậy thì tốt quá, nhớ chuyện anh đã hứa với tôi nhé.

Không Nhược Khuê cảnh cáo:

- Nhớ, mỗi ngày mang cho cô một suất sa lát.

Chương 202: Nam nhân gây chấn động.

Nhắc tới chuyện sa lát Trần Thuật có chút buồn vô cớ, vì đại khái chẳng thể kéo dài lâu, đợi Không Nhược Khuê đi quay phim, hoặc là tìm được bạn trai, mình không cần làm nhiệm vụ này nữa

Thời gian trước cô ấy có nói đã nhận một kịch bản, sợ là chân lành rồi sẽ đi quay phim? Đi một cái là mấy tháng, thậm chí là nửa năm một năm, lúc đó e là quá xa, mình không mang tới được.

Còn về phần bạn trai, có lẽ chắc là khó lắm, vì cô ấy thực sự quá ưu tú, thông thường mà nói, những cô gái càng ưu tú thì càng khó tìm được một nửa khiến mình hài lòng.

Vì họ có thành tựu trong sự nghiệp, chẳng lo cơm áo gạo tiền, bọn họ tự chủ hơn, lập gia đình không còn là chuyện ưu tiên nữa ... Chân to chắc cũng là cô gái như thế.

Trần Thuật lại liên tưởng tới một mối tình si của Bạch Khởi Nguyên dành cho Khổng Nhượng Khuê, cảm giác của bản thân y thì anh chàng này có nỗ lực tới mấy cũng không hi vọng gì cả.

Còn mình ...?

Trần Thuật lắc đầu, đi nhặt chiếc giày thủy tinh đã bị đá tít ra cửa sổ, cẩn thận đặt nó vào trong hộp đóng lại, nén cười nói:

- Trước tiên đừng vội đi, cứ đợi khi nào chân khởi hấn đã.

Khổng Nhượng Khuê vừa thẹn vừa giận, má phở rắng hồng, lườm Trần Thuật một cái:

- Ai vội chứ? Vì sao tôi phải vội, bản tiểu thư không vội chút nào hết.

- Được được được, cô không vội, là hai cái giày này vội.

Trần Thuật cười nói xuôi theo:

- Vì đôi giày này biết cô là công chúa chân chính, cho nên chúng nóng lòng được cô đi dưới chân, nhất định là như thế rồi.

Mặt Khổng Nhượng Khuê càng đỏ, đỏ lan tới cả cổ:

- Làm sao anh lại biết nói chuyện như thế, có phải là đã từng nói mấy lời ngon ngọt thế này với rất nhiều cô gái rồi không?

- Đâu có nhiều, chỉ có một cô gái thôi.

Trần Thuật cười khỏ, thành thật nói:

- Nhưng có lẽ là nói quá nhiều khiến cô ấy phát ngán chạy mất rồi.

- Vậy thì cô ta thật không có phúc.

Không Nhược Khuê đổi giận làm vui:

- Vậy anh nói cho tôi nghe đi, tôi thích nghe lắm.

Cô gái này thật là ...

- Sao, không muốn nói à?

Ai lại đi ép người ta như thế, Trần Thuật cười càng méo mặt hơn:

- Không phải, loại chuyện này phải nên là âm thanh của nội tâm, là áp ủ của tình cảm, là tích lũy của cảm xúc, là huyết mạch kích động, không nói không được.

- Thì ra là vậy à?

Không Nhược Khuê có vẻ tiếc nuối lắm:

- Tôi cứ nghĩ rằng loại chuyện này với biên kịch của các anh dễ như uống nước hít thở vậy, thì ra hiểu lầm các anh rồi.

Này này, chúng tôi là tác gia, có phải lừa đảo đâu, Trần Thuật cam nín, rốt cuộc cô gái này còn bao nhiêu hiểu lầm với biên kịch nữa đây?

Có thể cảm giác rõ ràng trải qua loạt sự kiện vừa rồi, ôm ôm ấp ấp lại đụng chân đụng tay, quan hệ hai người tiến bộ mãnh liệt, tựa hồ chỉ thiếu chút nữa trở thành loại quan hệ hoàn toàn khác, hoặc chỉ cần có một người nói ra trước.

Nhưng cả hai đều có cổ kị của mình.

Không Nhược Khuê nhìn mưa ngoài trời ngớt dần, cô chẳng quan tâm tới ngoài kia đang sôi sục vì chuyện của mình, bao năm rồi cô cũng biết điều chỉnh tâm thái khi đối diện với thị phi, chỉ buồn buồn hỏi:

- Lát nữa nhất định phải đi à? Đại Hải gặp chuyện gì sao?

- Không phải chuyện Đại Hải, mà là Như Ý, còn nhớ lần trước cô có nói Như Ý rất hợp với vai Cố Thanh trong Chàng cơ trưởng không?

Trần Thuật hơi ngần ngừ một lúc, cảm giác mình ăn lương của Đông Chính mà đi làm việc này nó hơi bất chính, nhưng mà Thang Đại Hải dí sát quá giải thích:

- Chúng tôi thảo luận cách thao tác chuyện này.

- A, tôi nhớ rồi.

Khổng Nhược Khuê vỗ tay, hai mắt sáng lên nụ cười trở nên cực gian như hồ ly nhìn con mồi:

- Nếu là chuyện này, tôi có thể góp ý với anh, Tô Âm nhất định không thể từ chối ...

Dì Hai tuy béo, nhưng làm việc rất nhanh, bất kể là thời khắc ái muội của họ tới quấy nhiễu hay là nấu ăn đều làm rất tốt.

Trần Thuật rất thích ăn cơm do Dì Hai làm, bởi vì ăn ở nhà mới có vị cơm gia đình thực sự. Ngoài kia cho dù là quảng cáo thoải mái như ở nhà ra sao, nấu nướng có cầu kỳ thế nào, vẫn cảm giác nó thiếu đi chút vị kiêu khó lửa.

Sau khi ăn cơm xong Trần Thuật liền cáo từ Khổng Nhược Khuê, lần này cô không giữ nữa chỉ dùng ánh mắt oán phụ khuê phòng làm y phải áy náy thôi.

Đi thang máy xuống tầng hầm, không ngờ vừa ra cửa gặp ngay Bạch Khởi Nguyên ôm một bó hóa lớn hơn người.

Tình địch gặp nhau, hết sức giả dối.

- Tổng giám Trần tới thăm Tiểu Khuê đấy à?

Bạch Khởi Nguyên khách khí hỏi:

Trong lòng hắn đã quyết rồi, sau này phải giữ vẻ điềm đạm lịch thiệp cao quý của mình, không nên hơi một chút là nổi giận với tên này. Như thế chỉ càng lọt bẫy của y thôi.

Một, Trần Thuật chẳng là cái gì cả, hai vì là nhân vật nhỏ nên y không cần giữ thể diện, muốn nói gì thì nói, muốn nói gì thì làm. Mình chỉ cần không thêm bận tâm, y sẽ tự giác quay lại đúng thân phận nhỏ bé của mình, còn nếu mình để ý, chẳng phải tự hạ thấp bản thân sao.

- Chào Bạch gia.

Trần Thuật khẽ gật đầu chào hỏi:

- Không Khuê vừa mới ngủ.

Nói xong đi thẳng về phía chỗ đỗ xe của mình.

U nói cái gì, y có ý gì “Không Khuê vừa ngủ?”, y vừa ở nhà cô ấy xuống lại nói câu này? Bạch Khởi Nguyên mặt âm u, tích tắc chân n hư bị chôn tại chỗ, tới khi xe Trần Thuật đi rồi mới rít lên:

- Quân khôn kiếp.

.....

Phong ba sự kiện “Không Khuê bị hãm hãm hại” bùng lên trong một đêm, tất cả nhân vật liên quan lãnh hậu quả nhanh không ngờ, đặc biệt là công ty quảng cáo nơi Trịnh Chi Mẫn làm việc nếu không nhờ cơn mưa lớn kéo dài suốt hai ngày liền thì bị lửa giận của fan Không Nhược Khuê thiêu cháy rồi.

Các công ty đang có quan hệ hợp tác với công ty này không bỏ lỡ cơ hội đứng ra công khai chỉ trích, đồng thời tuyên bố cắt đứt hợp tác, nhất thời được đám truyền thông đói tin đang không cách nào làm lớn chuyện này quảng cáo miễn phí.

Về phía Đông Chính đưa ra phát ngôn chính thức xoa dịu fan, hứa truy cứu tận cùng vấn đề, Khổng Nhược Khuê đăng ảnh mình dưỡng thương ở nhà với trạng thái “Chỉ sợ béo ...”, đồng thời thông qua đội ngũ trợ lý liên hệ với người đứng đầu các fansite của mình không làm chuyện quá khích, tránh từ nạn nhân thành thủ phạm.

Phía Hoa Mỹ không cần nói, hợp tác chưa từng có, bọn họ lúc này không cầu gì ngoài ngày tháng trôi qua nhanh cho mọi chuyện đều thành dĩ vãng.

Thị thị phi phi, ồn ồn ã ã, mọi thứ vẫn tiếp diễn, trên chiếc xe chạy nhanh trên đường, Tô Âm vừa uống nước quả vừa hỏi:

- Chị Lâm, lịch trình buổi chiều như thế nào nhỉ?

Trương Lâm lấy điện thoại mở ghi chép ra xem:

- 2 giờ tham gia phỏng vấn với phóng viên của (Giới truyền hình), đồng thời ghi hình lời chúc cho lễ kỷ niệm 10 năm ngày thành lập của bọn họ. 2 giờ 45 phút gặp mặt Thang Đại Hải, người chủ trì của tiết mục (Hoa Thành đêm không ngủ) ....

- Thang Đại Hải à?

Tô Âm ngừng uống, lên tiếng ngắt lời:

- Người chủ trì của Hoa Thành đêm không ngủ? Vì sao em lại phải gặp người chủ trì của một tiết mục?

- Em quên rồi à, khi vừa mới vào nghề, em tiếp nhận phỏng vấn của tiết mục Hoa Thành đêm không ngủ, em còn làm người chủ trì đề tương tác với Thang Đại Hải, sau khi tiết mục được phát, thu phải hồi rất tốt, mang về cho em rất nhiều fan hâm mộ. Cho nên lần này coi như báo đáp chút tình nghĩa.

Trương Lâm giải thích:

- Ôi thời đó mỗi ngày em bao nhiêu lịch trình, thậm chí còn chẳng nhớ mình đang ở đâu nữa.

Hoa Thành đêm không ngủ là tiết mục có tiếng, lượng người xem đông đảo, hơn nữa đa phần là người trẻ tuổi, làm sao có thể bỏ qua được, Tô Âm rùng mình khi nhớ ngày tháng cũ:

- Chỉ vì nguyên nhân này sao?

Chương 203:

Bất kể người mới vào nghề nào đều có lịch sử đầm máu và nước mắt, nghĩ lại ngày đầu vì để khán gia quen mặt nhớ tên, có hôm một hai giờ đêm mới xong việc, sáng sớm ba bốn giờ đã phải dậy trang điểm thật xinh đẹp để tham gia hoạt động, nghĩ lại suýt nữa Tô Âm tưởng mình không qua được, không ít lần muốn bật khóc muốn buông xuôi, bây giờ tuy vẫn bận rộn, ít nhất có danh tiếng rồi, cô có thể chủ động lựa chọn chương trình để tham gia.

Thời đó có khổ cực nào chưa phải chịu, có tù hờn nào chưa phải qua, có nhục nhã chưa phải gặp?

Để có một cơ hội tham gia phỏng vấn, bọn họ phải nghĩ đủ mọi cách để xuất hiện trước mặt người phụ trách, giới thiệu bản thân như là tiếp thị sản phẩm.

Đông Chính là công ty lớn có sức ảnh hưởng, vì thế quản lý chỉ cần gọi điện thoại, ăn bữa cơm là có thể bố trí xong. Giả sử là nghệ sĩ của công ty nhỏ, quản lý có khi phải tiếp rượu tới hộc máu ra, nữ nghệ sĩ phải chịu đủ loại quy tắc ngầm là hết sức bình thường, người ta không ép cô, còn bao nhiêu cô gái khác đang xếp hàng đợi nổi tiếng kia kìa.

Vì một cơ hội lên tạp chí, hoặc là cơ hội lên trang nhất càng khó khăn hơn nữa, vì đó là cơ hội thể hiện hình ảnh đẹp nhất của mình. “Song Băng” sau này tham gia phỏng vấn cũng

từng tiết lộ, khi mình vừa mới vào nghề, mỗi ngày phải gọi gần trăm cuộc điện thoại cho các tạp chí lớn nhỏ khác nhau, có hôm quản lý một buổi tối ăn ba bốn bữa cơm, ăn xong một nơi phải móc họng nôn hết ra chạy tới chỗ khác lại tay bắt mặt mừng, lại ăn uống tiếp rượu, chính là để có cơ hội lên tạp chí mà thôi.

(*) Lý Băng Băng và Phạm Băng Băng.

Đến khi công thành danh toại thì chuyện sẽ ngược lại, như Trương Lâm, mỗi ngày phải từ chối không biết bao nhiêu lời mời Tô Âm tham gia tiết mục, tổ tiết mục có khi còn phải tới cầu cạnh lấy lòng cô.

Vì thế danh tiếng là mạng sống của nghệ sĩ, người ta đấu tranh sống chết vì nó, một vị trí chụp ảnh ở giữa, một giây lên hình, đôi khi không phải vì ham gì mà đấu tranh đã thành loại bản năng của họ rồi.

Khi vô danh thì cầu xin người ta lựa chọn mình.

Khi nổi tiếng, có thể ngồi một chỗ lựa chọn tiết mục.

Đó là chân lý không phá được.

Với địa vị và danh tiếng của Tô Âm bây giờ, mỗi ngày có vô vàn tiết mục, tạp chí gửi lời mời hợp tác với cô, cô chẳng cần bỏ thời gian quý giá của mình ra để đi gặp một người chủ trì tiết mục.

Nói cho cùng là vì địa vị không tương xứng.

Nói tới thì đau lòng, nghe qua thì thương tâm, thực tế là như vậy, anh không chấp nhận mời anh rời cuộc chơi.

- Tiểu Âm, chớ xem thường Thang Đại Hải, anh tư chính là con trai độc nhất của Thang Nghênh Thành chủ tịch tập đoàn thực phẩm Phúc Tinh, giá trị tài ước đạt 30.5 tỷ, một trong ba người giàu nhất Hoa Thành. Năm ngoái số tiền họ bỏ ra quảng

cáo ở vùng tam giác châu đã tới mấy trăm triệu. Phúc Tinh hàng năm đều lựa chọn nghệ sĩ có sức ảnh hưởng làm người đại diện. Chị nghĩ, hình tượng tươi trẻ hoạt bát của em vô cùng thích hợp, có ưu thế rất lớn để tranh đoạt vị trí này.

Trương Lâm ở trước mặt Tô Âm không cần che dấu bất kỳ điều gì, vì cô biết, cô gái cở bề ngoài đơn thuần đáng yêu, được gọi là ” sát thủ trạch nam”, có một tâm tư tinh quái không phù hợp với tuổi tác. Muốn thao túng cô gái này sẽ có kết cục rất bi thảm.

- Danh tiếng của Phúc Tinh rất tốt, tương xứng với hình tượng của em, song người cạnh tranh cũng không phải là ít. Cho nên Thang Đại Hải là nhân tố quan trọng, chị kiến nghị em nên trở thành bạn tốt của người này ... Đó là anh chàng độc thân có tiếng ở Hoa Thành đấy.

- Em hiểu rồi.

Tô Âm tiếp tục mút nước quả như trẻ con:

- Vậy thì để em đi gặp lại người bạn cũ này nào, chuẩn bị cho em tư liệu cần thiết về anh ta.

- Chị sẽ an bài thỏa đáng.

Trương Lâm vui vẻ đáp, cô thích cảm giác này, nghệ sĩ mình quản lý cần cù như thế, chịu khó như thế. So với phía Vương Thiệu, không khác gì phải hầu hạ một cô đại tiểu thư, một công chúa, thuyết phục được người ta tham gia một tiết mục đúng là khổ sở, bên này tuy nhiều việc chút, song lại dễ dàng hơn nhiều.

.....

Bên trong phòng nghỉ ngơi của Đông Chính, Thang Đại Hải thưởng thức ly cà phê, nhìn thi thoảng lại có bóng hình hoặc yếu điệu xinh đẹp, hoặc trẻ trung tràn trề nhựa sống đi qua, tặc lưỡi khen:

- Môi trường làm việc của Đông Chính không tệ, rất chuyên nghiệp, sau này Huỳnh Hỏa Trùng của chúng ta cũng theo tiêu chuẩn này mà làm. Phải có một cái tòa nhà Huỳnh Hỏa Trùng mới đủ thể hiện tầm vóc và khí thế.

Công ty mới có vài người, nghệ sĩ ký kết chỉ có một mà đã muốn học theo Đông Chính? Lý Như Ý đập tắt ý nghĩ không thực tế này:

- Anh nghĩ hơi xa rồi đấy.

- Sao mà lại xa, nếu như Huỳnh Hỏa Trùng phát triển thần tốc thì đây chính là vấn đề chúng ta phải đối diện.

Thang Đại Hải hoang tưởng một cách hết sức nghiêm túc:

- Cái bài thơ chị họ nói tới thế nào ấy nhỉ, à, mây nhỏ nhưng không hề nhỏ bé, vì mọi ánh sáng trong vũ trụ là người thân của mây. Điều đó có nghĩa là bao gồm cả Tô Âm mà chúng ta sắp gặp cũng là người thân của Huỳnh Hỏa Trùng.

- Anh có chắc là lời bài thơ như vậy hay không?

Lý Như Ý hỏi vặn:

- Mở baidu kiểm tra lại xem.

Thang Đại Hải sững sờ:

- Tình hình khi đó như thế nào cậu còn không biết à, tôi chẳng qua chương mắt với Trần Thuật tỏ vẻ trước mặt chị họ thôi, làm như hai chúng ta chưa bao giờ đọc sách.

- Chúng ta có đọc sách, chỉ là không tốt bằng cậu ấy.

- Học giỏi có tác dụng gì? Trần Thuật có xuất thân tốt như tôi không?

Thang Đại Hải có lòng hiếu thắng rất mạnh:

Nói thế thì Lý Như Ý chào thua rồi.

- Được rồi, không quanh co nữa, tôi dặn cậu đấy, cậu sắp gặp cô gái đang có đà thăng tiến mạnh nhất giới giải trí, cậu không có chút hưng phấn, khẩn trương nào à? Cô ấy chính là nhân vật quan trọng quyết định cậu có thể tham gia diễn xuất trong (Chàng cơ trưởng) hay không đấy.

Thang Đại Hải tò mò, tính cách Lý Như Ý cứ lãnh đạm như không nhuốm khói bụi nhân gian vậy, chẳng lẽ hẳn không biết kích động là gì:

- Có lẽ là vì ăn cơm với chị họ nhiều rồi, cho nên gặp người khác không có quá nhiều cảm xúc chẳng?

Lý Như Ý nghĩ một lúc, đưa ra câu trả lời rất thuyết phục:

- Nói cũng phải, chị họ thật xinh đẹp, ngay đầu tiên chạm mặt, tôi đứng tim một lúc ... A, cái thằng khốn Trần Thuật thật có phúc, cả Lăng Thần cũng là hàng cực phẩm.

Thang Đại Hải là chuyên gia lạc đề, nghiêng răng ken két:

- Chị họ bị thương rồi mà Trần Thuật không cho chúng ta đến thăm, không có tí nghĩa khí nào hết. Dấu dấu điểm điểm, làm như hai chúng ta muốn cướp chị họ của cậu ta vậy. Bằng vào khuôn mặt của cậu, tiền của tôi, thế gian này có cô gái nào mà chúng ta không có được chứ?

- Nhiều không đếm xửa.

Thang Đại Hải sững sờ:

- Rốt cuộc cậu thuộc phe ai hả?

Cộc cộc cộc, Trương Lâm gõ cửa đi vào, niềm nở vươn tay ra với Thang Đại Hải:

- Chủ trì Thang, thực sự xin lỗi quá, làm anh phải đợi lâu rồi. Tô Âm vừa kết thúc buổi phỏng vấn, giờ tôi sẽ dẫn anh đi gặp cô ấy.

Rồi ánh mắt chuyển qua Lý Như Ý, tức thì có chút chấn động cùng tham lam. Đó là ánh mắt của người quán lý lâu năm khi nhìn thấy một mầm non tốt, điều kiện ngoại hình của Lý Như Ý thực sự quá ưu tú, đến cả Trương Lâm cũng muốn vượt ve khôn mặt đó, dựa mình vào bờ vai đó, cô dám đảm bảo, nếu chàng trai này ký hợp đồng quản lý với cô, nửa năm khiến hắn được công chúng biết tên, ba năm bước vào hàng ngũ minh tinh, năm năm vang danh trời nam đất bắc.

Thực sự nói thế nào nhỉ, theo ngôn ngữ trên mạng bây giờ, làm người ta muốn có bầu.

Chương 204:

Thời đại bây giờ, “háo sắc” không còn là thứ độc quyền của nam nhân nữa rồi, nữ nhân đôi khi còn sắc hơn nhiều.

Vì trong lòng mang suy nghĩ như thế, thái độ Trương Lâm với Lý Như Ý vô cùng thân thiện:

- Tiểu soái ca này là ai thế?

- Lý Như Ý.

Thang Đại Hải nhìn thấy hết phản ứng của Trương Lâm , tự hào giới thiệu:

- Người anh em tốt của tôi, cũng là nghệ sĩ dưới trướng Huỳnh Hỏa Trùng chúng tôi.

- Huỳnh Hỏa Trùng?

Trương Lâm chẳng có chút ấn tượng nào với tên công ty này, nhưng đã là nghệ sĩ của công ty khác thì mình không còn cơ hội nữa, nhìn tiểu soái ca mà tiếc nuối:

- Chủ trì Thang cũng muốn tiến vào giới phim ảnh sao?

- Giới truyền thông không phải là đã bước nửa chân vào giới phim ảnh sao? Tôi và mấy người anh em hợp tác lập công

ty điện ảnh Huỳnh Hỏa Trùng, sau này có hạng mục nào tốt, chị Lâm chiều cổ nhé.

- Được mà, được mà.

Trương Lâm làm động tác mời:

- Anh làm tiết mục rất hay, giờ ở Hoa Thành có ai không biết tên chủ trì Thang đũa, sao đột nhiên lại muốn tiến vào giới phim ảnh? Lại còn làm người quản lý nữa? Thế này chẳng phải cướp bát com của chúng tôi à?

- Cướp bát com thì chắc hẳn là không, nhưng bắt tay hợp tác thì sau này nhất định sẽ có cơ hội, phải không?

- Tôi rất mong chờ.

Trương Lâm nghiêng người mở cửa, liếc nhìn Lý Như Ý, cô vẫn có một cảm giác hoa mắt, thực sự là quá đẹp trai, quá có khí chất, nếu như ở trong tay mình, muốn không hot cũng khó. Nam nhân ở giới giải trí đẹp trai nhiều lắm, nhưng nói thế nào nhỉ, đa phần quá đậm mùi “son phấn”. Không có cái vị “thuần tịnh” thế này.

Tiếc, ôi tiếc làm sao.

Tô Âm vừa mới tham gia phỏng vấn, vì nói quá nhiều, giờ đang ôm cốc nước ấm uống thấm giọng.

Vừa nhìn thấy Thang Đại Hải và Lý Như Ý đi vào, vội đặt cốc nước xuống, vui vẻ đi tới đón, nụ cười ngọt ngào, đôi mắt cong vút ánh lên niềm vui khiến người ta bất giác phải vui vẻ:

- Chủ trì Thang, lâu lắm rồi không gặp anh.

- Đúng thế.

Thang Đại Hải rất cao, phải hơn Tô Âm 30 cm, cho nên phải hơi cúi xuống để bắt tay:

- Cũng phải mấy năm rồi, lần đầu tiên gặp cô Tô Âm, tôi đã biết sau này sẽ thành nhân vật trung kiên trong lĩnh vực phim ảnh của nước ta. Đôi mắt này của tôi chưa bao giờ sai.

- Tôi cũng luôn muốn tìm cơ hội báo đáp lại ơn nâng đỡ của chủ trì Thang năm xưa đây.

Tô Âm cười hì hì:

- Nếu không có vị đại ca tốt như chủ trì Thang giúp đỡ, Tô Âm cũng không thể đi tới ngày hôm nay.

- Cô Tô Âm khách khí rồi, cô nổi là tất nhiên, cô không nổi thì không còn lẽ trời nữa rồi.

- Anh Thang thật khéo nói.

Tô Âm mời ngồi, lúc này mới nhìn Lý Như Ý, kỳ thực cô chú ý tới hắn ngay từ lúc bước vào phòng, song vẫn rất chuyên nghiệp, hiểu rõ ưu tiên nên nên nén lòng trò chuyện với Thang Đại Hải trước. Lúc này có thể đường hoàng nhìn ngắm soái ca rồi, cho dù mỗi lần cô hợp tác đều là với “nam thần” trong mắt ngàn vạn thiếu nữ, vậy mà vẫn có chút xao xuyến:

- Đây là?

- Lý Như Ý, anh em tốt của tôi, cũng là nghệ sĩ của Huỳnh Hỏa Trùng chúng tôi.

Thang Đại Hải không biết đã luyện tập câu này bao lần, gặp ai cũng một câu đó:

- Cô Tô Âm, thấy Như Ý của chúng tôi thế nào?

- Đẹp sững sờ.

Tô Âm có ưu thế hình tượng em gái đáng yêu, cô thoải mái ngắm nhìn Lý Như Ý mà không làm người ta cảm thấy thất lễ hay không thoải mái:

- Xin lỗi dùng từ đó hình dung một nam nhân, nhưng lần đầu nhìn thấy anh Như Ý, tôi thực sự nghĩ, làm sao lại có người đẹp như vậy.

- Cảm ơn.

Lý Như Ý vẫn giữ phong phạm nam thần lãnh ngạo, dù được minh tinh như Tô Âm khen ngợi cũng chỉ gật đầu cảm ơn, đúng theo lễ phép, không quá thân thiết. Nếu là nghệ sĩ vô danh khác được nghe lời khen thế này, chắc nhũn người rồi.

- Khí chất cũng rất tốt.

Tô Âm lại bổ xung một câu:

- Vậy để cậu ấy diễn vai Cố Thanh trong Chàng cơ trưởng thì sao?

Thang Đại Hải tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, đây cũng là mục đích chính của chuyến đi này:

Tô Âm biết Thang Đại Hải hẹn gặp mình không phải là để ôn chuyện cũ, nhưng không thể ngờ rằng còn chưa ngồi xuống hẳn đã đưa ra một yêu cầu quá đáng như vậy.

“Đúng là một nam nhân tự tin.”

Cũng tốt, chỉ hơi bất ngờ thôi, cô không ghét những người thẳng thắn như thế, vẫn hơn là vòng vèo đoán ý nhau tới mệt.

Tô Âm tươi cười mời mọi người cùng ngồi xuống rồi mới hỏi:

- Anh Thang làm sao lại biết tôi sắp diễn bộ phim Chàng cơ trưởng?

- Tôi vừa mới bước chân vào giới phim ảnh, tất nhiên là phải tích cực nghe ngóng thông tin rồi, hướng hồ một nhân vật chói mắt như cô Tô Âm, có chút gió lay cỏ động nào, nhân giới đều biết hết.

Thang Đại Hải nói chuyện rất đúng mực, khác hẳn cái thói quen huênh hoang thường ngày:

Mặt Tô Âm thoáng chút không vui, nhưng hoàn toàn không phải vì Thang Đại Hải.

Mà cái kịch bản Chàng cơ trưởng này với cô mà nói chẳng khác gì một cái gai trong lòng, mỗi lần có người nhắc tới, lại giống như bị cái gai đó chích cho một cái, tuy không đau, nhưng rất khó chịu, giống như có viên sỏi trong giày vậy.

Một phen tranh đoạt chẳng những bị Không Nhược Khuê đánh cho thảm bại, lại còn bị người ta “nhường” cho kịch bản, người ta vừa được thể diện vừa được ân tình lớn. Còn cô, về cơ bản đã mất đi tư cách tranh đoạt vị trí nhất tỷ với Không Nhược Khẽ.

Mãi mãi chỉ là số hai, với một cô gái nhiều tham vọng như Tô Âm, đó là sự đả kích vô cùng nặng nề, mà nguồn cơn đều là vì cái kịch bản Chàng cơ trưởng đó.

Cô muốn nhờ cái gai này đi thật nhanh, nhưng phải sao cho thật ưu nhã, để vết thương cũng phải nhìn sao cho đẹp, nếu vết thương đó lại biến thành một bông hoa nho nhỏ ở trên da thì càng tốt.

Cho nên vì sao cuốn kịch bản này là sỉ nhục, cô vẫn cứ gấp gấp khởi động hạng mục, không chỉ làm mà còn làm thật tốt, biến bộ phim này nhất định thành cú hit trong năm mới được.

Như vậy thì cuộc tranh đoạt kia không còn là trò cười nữa, mà sẽ thành giai thoại.

Không phải sao, nếu phim đó thật hot, người ta sẽ tán thưởng tầm nhìn xa trông rộng của cô, nói rằng cô theo đuổi kịch bản kia đơn thuần là vì nghệ sĩ thích kịch bản hay mà thôi, không phải vì tranh đoạt vị trí nhất tỷ gì đó.

Đó sẽ là kết cục đẹp nhất.

- Anh Thang thực sự chú ý tới chuyện của Đông Chính chúng tôi đây.

Tô Âm chưa tỏ thái độ, cười như một cô bé chưa hiểu chuyện đời:

- Tất nhiên rồi.

Thang Đại Hải cười thầm trong lòng, không chỉ có người anh em tốt nhất làm việc ở Đông Chính, lại còn có chị họ, làm sao không chú ý được. Đương nhiên, trước đó bọn họ đã cùng với Trần Thuật thương thảo rồi, không thể để lộ quan hệ với y được:

- Tôi là fan của cô Tô Âm mà, thế nên cũng chú ý tới Đông Chính:

Người nói với cô câu này nhiều rồi, chỉ là lời khách khí thôi, không ai coi là thật hết, Tô Âm cười:

- Cổ Thanh là nam phụ số hai trong Chàng cơ trưởng đây, anh Thang có biết không?

- Tôi có nghe nói một chút.

- Thế sao?

Tô Âm ngạc nhiên, kịch bản vẫn còn ở giai đoạn bảo mật, làm sao hẳn biết chuyện này:

- Tôi làm nghề này nhiều năm, ở công ty nào cũng có vài người bạn. Lần trước có một người bạn của tôi ở Đông Chính tiến cử với tôi, nói trong tay cô Tô Âm có một kịch bản cực tốt.

Thang Đại Hải tỏ ra hết sức chân thành:

- Cũng vì thế tôi mới muốn tới gặp người bạn cũ của mình, để xem xem mọi người có cơ hội hợp tác hay không.

- Thì ra là thế, tôi còn tưởng rằng anh Thang đọc kịch bản rồi chứ.

Đương nhiên là đọc rồi, Thang Đại Hải cười ha hả:

- Tôi cũng muốn xem lắm mà không có cơ hội, song ánh mắt của cô Tô Âm thì làm sao mà sai được.

Chương 205: Gieo mầm.

Hạng mục này có ý nghĩa vô cùng quan trọng với Tô Âm, nhưng Thang Đại Hải cũng không tiện từ chối.

- Chỉ là nhân vật trọng yếu như vậy, tôi e rằng cao tầng công ty sẽ muốn để lại cho nghệ sĩ bên trong công ty.

Những lời Tô Âm không tiện nói thì Trương Lâm sẽ nói thay, có những người không tiện từ chối tất nhiên cũng do cô từ chối, như thế tránh đắc tội với người ta:

- Tôi e rằng ngay cả phía phòng quản lý nghệ sĩ cũng khó mà phê chuẩn việc này được, mong chủ trì Thang hiểu cho.

Thang Đại Hải quay sang Trương Lâm:

- Tôi hiểu ý chị Lâm, nhưng tôi thấy tôi và cô Tô Âm có chung ý nghĩ đấy.

- Ồ, chung thế nào?

- Chúng tôi đều muốn bộ phim Chàng cơ trưởng này làm ra không chỉ tốt mà phải tốt nhất có thể, cho nên lựa chọn nhân vật sẽ vô cùng quan trọng.

Thang Đại Hải tự tin nói:

- Cô Tô Âm, chưa nói được hay không, chỉ nói cảm giác cá nhân, cô thấy Như Ý diễn vai Cố Thanh thế nào.

Tô Âm này giờ vẫn ngầm quan sát Lý Như Ý, nam nhân tuấn mỹ quá thể đáng này ngồi đó không xen vào cuộc nói chuyện của họ.

Không phải rụt rè, không phải làm ra vẻ lạnh lùng, càng không phải loại nam nhân ấu trĩ bày ra vẻ ngầu để thu hút sự

chú ý của người khác. Cô vào nghề nhiều năm, đã gặp vô số người, cô biết thế nào là chân thành, thế nào là người giang hồ.

Lý Như Ý là người chính như thể hiện ra ngoài, dù trước mặt là ai cũng là như thế. Đương nhiên, nếu như là đóng giả, vậy thì có thể nói rằng diễn xuất người này đạt tới đỉnh cao, vượt qua cả con mắt của cô.

- Trầm mặc ít nói, nhưng có một trái tim nóng cháy với nghề, khao khát bay lên bầu trời ...

Tô Âm vừa nhìn Lý Như Ý vừa bình luận:

- Anh ấy đích thực vô cùng phù hợp với nhân vật Cố Thanh, không cần phải cố ý biểu diễn, anh ấy cũng chính là Cố Thanh rồi, đây quả thực là một đôi trời sinh ... Ủm, tôi nghĩ, anh ấy mà mặc đồng phục cơ trưởng vào, chỉ đứng tạo dáng cũng sẽ làm các thiếu nữ tan chảy.

Thang Đại Hải thâm kinh ngạc, chẳng trách cô gái này có thành công ngày hôm nay, trước tiên chưa nói diễn xuất của Tô Âm ra sao, con mắt nhìn người rất chuẩn, không kém chị họ chút nào.

Phải biết rằng Trần Thuật khi sáng tạo ra nhân vật Cố Thanh đã dựa nguyên hình của Lý Như Ý, trong đó còn dùng rất nhiều sở thích thói quen của người thật, Cố Thanh chính là Lý Như Ý.

Tô Âm nói ra câu “không cần diễn” là cực kỳ chính xác, Lý Như Ý vào phim chỉ cần là chính mình.

Đây là lý do bọn họ tới muốn lấy nam phụ số hai trong Chàng cơ trưởng.

Nam chính thì tất nhiên phải là một vị đại gia ngang tầm với Tô Âm, nam phụ cũng phải là nhân vật có tiếng tăm, có tích lũy danh tiếng nhất định. Còn nam phụ số hai thì yêu cầu

kém hơn, tuy xuất hiện khá nhiều, song bọn họ miễn cưỡng đạt chuẩn.

- Cho nên tôi mới dẫn Như Ý tới gặp cô, chẳng lẽ cô lại nhẫn tâm từ chối tôi giống Khổng Khuê hay sao?

Thang Đại Hải làm bộ mặt đau khổ, tất nhiên là giả vì ai chẳng nhìn ra hân diễn:

- Khổng Khuê?

Cái tên này khiến Tô Âm nhướng mày ngay:

- Anh Thang quen Khổng Khuê sao?

- Khổng Khuê trước kia khi chưa nổi tiếng cũng từng tham gia tiết mục của tôi, cho nên tôi cũng tới tìm, định nhờ cô ấy nói giúp một câu. Nhưng cô ấy thẳng thừng từ chối.

Thang Đại Hải cảm khái:

- Con người rồi sẽ thay đổi, huống hồ người ta là đại minh tinh, tôi sẽ nghĩ hơn đơn giản rồi.

- Anh Thang không phải nói tôi là bạn cũ sao, vì sao không tới tìm tôi mà lại tới tìm Khổng Khuê trước?

Chuyện này với Tô Âm rất là kỳ háy:

Thang Đại Hải đưa ngón tay lên gỡ gỡ tóc mai, có chút ngại ngùng:

- Nói thật, cô Tô Âm đừng trách, tôi nghĩ một vai diễn trọng yếu như thế, nếu lỡ mất tìm tới, nhất định bị cô từ chối. Vừa vặn có một người bạn nói cậu ta và cô Khổng Khuê là bạn tốt, sẵn lòng giúp chúng tôi làm trung gian giới thiệu với cô Khổng Khuê. Tôi cũng nghĩ, với địa vị cô Khổng Khuê ở Đông Chính, nếu đứng ra nói giúp một câu, tỉ lệ thành công sẽ cao hơn một phần.

- Cho nên các anh tới tìm Khổng Khuê rồi bị từ chối.

Khỏe miệng Tô Âm thoáng nhếch lên một cách giễu cợt, đúng là đồ ngu xuẩn, tưởng rằng Khổng Nhược Khuê đồng ý mà được sao:

Quyền chủ đạo hạng mục này hoàn toàn nằm trong tay tôi, không phải cô ta.

- Đúng thế.

Thang Đại Hải khẽ thở dài:

- Vốn tôi định từ bỏ, nhưng theo miêu tả của người bạn kia, tôi thấy đây là nhân vật rất phù hợp với Như Ý, nếu lỡ cơ hội này thì thật đáng tiếc. Cho nên mới dẫn Như Ý tới cho cô xem, nếu cô cũng thấy không được thì chúng ta tìm cơ hội hợp tác sau.

Tô Âm trầm ngâm, lại đánh giá Như Ý lần nữa:

- Đây là chuyện vô cùng quan trọng, tôi cần suy nghĩ kỹ.

- Tôi biết chuyện này không hề dễ dàng, cô Tô Âm dù muốn dùng Như Ý cũng phải thuyết phục nhiều người. Có cần tôi đánh tiếng với chủ tịch Lật không?

- Không cần đâu.

Trương Lâm lại lần nữa đứng ra trả lời thay, thái độ có chút dứt khoát:

- Chàng cơ trưởng là kịch bản mà Tô Âm vô cùng coi trọng, vì thế mới đứng ra tranh giành với Khổng Khuê. Tô Âm vì hạng mục này đã hao phí vô số tâm huyết, cô ấy đã được cao tầng giao quyền chủ đạo. Nếu Tô Âm thấy hợp thì là hợp, nếu cô ấy thấy không thì thực sự không cách nào hợp tác.

- Thì ra là thế.

Thang Đại Hải vỡ lẽ:

- Ha ha ha, sớm biết như thế tôi đã không đi tìm Không Khuê, cảm giác bị người ta vả mặt không dễ chịu chút nào.

- Anh Thang, gửi một bản tư liệu của Như Ý vào hòm thư của chị Lâm.

Tô Âm trầm ngâm nói:

- Chúng tôi sẽ thận trọng suy nghĩ.

Đây là lời tiễn khách rồi, Thang Đại Hải đứng dậy bắt tay hai cô gái:

- Được, chúng tôi không làm phiền cô nữa.

Trương Lâm đi tiễn khách, trao đổi phương thức liên hệ với Thang Đại Hải, Lý Như Ý sau đó quay về phòng nghỉ ngơi.

Thấy Tô Âm ngồi co hai chân lên ghế sofa, khuôn mặt nhỏ nhắn đăm chiêu như có tâm sự, Vương Lâm ngồi bên cạnh hỏi:

- Em thấy sao?

- Lý Như Ý không tệ, trầm ổn đúng mực, với khuôn mặt như thế, chỉ cần diễn xuất không quá nát, dựa vào bộ Chàng cơ trưởng này có thể nổi lên là cái chắc rồi.

- Đáng tiếc là đã ký hợp đồng với Huỳnh Hỏa Trung rồi.

Vương Lâm tới giờ vẫn tiếc khuôn mặt diễn trai ấy, nói thêm:

- Chính là công ty của Thang Đại Hải.

- Thì ra là thế.

Tô Âm gật đầu:

- Em cũng rất muốn cho họ cơ hội.

- Vì Không Khuê sao?

- Không Khuê biết cô ta không có tiếng nói trong chuyện này nên mới từ chối thẳng thừng. Chuyện cô ta không làm được, nhưng em lại có thể nói một lời là quyết, chị nghĩ bên ngoài kia sẽ nhìn nhận sự việc này thế nào?

Tô Âm càng nói càng lúc càng đặc ý:

- Chị nhìn tên người chủ trì ấy chắc nhận ra đó là loại mồm mép không giữ được chuyện gì, hơn nữa có vẻ oán giận Không Khuê lắm, thế nào hẳn chẳng đem bêu rêu khắp nơi.

Vương Lâm tán đồng:

- Em nghĩ thế cũng đúng, để chị lo, chuyện này không nên tỏ ra quá dễ dàng, để hẳn thấy nợ ân tình chúng ta, sau đó bàn chuyện đại diện cho Phúc Tinh.

- Ừm, để y hỏi ý một người đã.

- Ai?

Tô Âm không trả lời mà cảm di động có ộp lưng hình con thỏ hồng dễ thương, bầm thoãn thoắt:

- A lô, tổng giám Trần, có thời gian gặp nhau không?

Chương 206:

- Không được.

Trần Thuật khe khẽ lắc đầu, giọng nói dứt khoát:

Tô Âm hai tay ôm cốc nước thủy tinh lớn to gần bằng khuôn mặt, chân khoanh lại trên ghế sofa, tóc buộc thành sừng dê, đôi mắt to tròn, giống nhân vật trong manga Nhật, phải gọi là loli siêu cấp dễ thương, nhờ thế mọi hành động của cô dễ được người ta diễn giải thành ngây thơ đáng yêu cho dù là cả khi tham gia tiết mục phạm sai lầm, một động tác lè lưỡi cũng có thể xí xóa được, hay như lúc này dùng tư thế này ngồi

đối diện với Trần Thuật, với cô gái khác là vô duyên, với Tô Âm thì là sức ép với người đối diện:

- Vì sao lại không được?

Trần Thuật đang xem lý lịch Lý Như Ý bên trong điện thoại của Tô Âm, ánh mắt phải tránh tiếp xúc với gập đùi trắng trẻo lồ lộ của Tô Âm, người khác giới ngồi xuống đàm phán với cô gái này đã thua một nửa, y thấy Tô Âm, còn muốn xoa đầu một cái, bẹo má một cái nữa là.

Nhưng chẳng thể ý kiến, đây là phòng người ta mà, dù vậy Trần Thuật vẫn kiên định lắc đầu:

- Quá đẹp trai, không hay.

- Tổng giám Trần nói thế là sao?

Tô Âm không hiểu, thời buổi này chẳng lẽ đẹp trai cũng là cái tội à?

- Nam nhân này quá đẹp, có nhiều thứ không hay, thứ nhất khan giả sẽ phân tâm, sợ không đi vào câu chuyện mà quá chú ý tới người.

Trần Thuật giải thích:

- Thứ hai, tôi sợ sẽ lẫn át nam chính, làm nam chính mất đi cảm giác tồn tại.

- Mỗi nhân vật trong kịch bản đều xuất sắc, không phải là kỳ vọng mà chúng ta hay sao? Không phải càng tốt sao? Một bộ phim có thể hot, hoặc có thể hot hay không, không phải dựa vào một cá nhân nào đó, mà là nỗ lực hi sinh của cả một đoàn thể. Mỗi một thành viên, từ n ghê sĩ, biên kịch, đạo diễn cả phục trang, thậm chí là nhân viên công tác đi mua cơm hộp, chỉ có mọi n gười dùng toàn bộ sức lực, mới có thể có được thành tích, mới khiến thị trường tiếp nhận tác phẩm.

Tô Âm nói rất nghiêm túc:

- Chẳng lẽ anh không thấy Lý Như Ý giống nhân vật Cố Thanh mà anh miêu tả trong kịch bản sao?

- Giống thì giống thật.

Trần Thuật nói thế song vẫn lắc đầu:

- Chính như cô vừa nói, thành công của bộ phim là công sức của tất cả mọi người. Bộ phim này do Đông Chính chúng ta chủ đạo, vậy nhân vật chủ yếu trong bộ phim nhất định là nghệ sĩ của chúng ta, còn Lý Như Ý lại là nghệ sĩ của Huỳnh Hỏa Trung, cao tầng công ty lại chịu để chuyện này xảy ra à? Không thì phòng quản lý nghệ sĩ cũng có ý kiến, chúng ta còn rất nhiều nghệ sĩ đang chờ đợi vai diễn, vì sao giao cho người ngoài?

- Nếu vì chuyện này mà sản sinh mâu thuẫn, chẳng phải khiến quá trình thực hiện bộ phim sẽ càng thêm rắc rối sao? Như vậy chúng ta khó lòng mà giữ được cục diện mọi người cùng đồng tâm hiệp lực rồi.

- Lo lắng của tổng giám Trần rất có đạo lý.

Tô Âm biểu thị tán đồng lời Trần Thuật nói:

- Nghe qua đúng là việc không dễ dàng thực hiện được, cũng không phải là một lựa chọn sáng suốt.

- Dĩ hòa vi quý.

Trần Thuật mỉm cười:

- Mặc dù tôi chủ yếu phụ trách công tác tuyên truyền, nhưng tôi cũng biết rằng, bất kỳ chuyện gì muốn được thuận lợi cũng cần phải hiểu thỏa hiệp và nhượng bộ, nếu không hạn mục khó mà tiến hành thuận buồm xuôi gió.

- Việc điều hành hạn mục do tôi lo liệu, cao tầng cũng do tôi thuyết phục, tôi chỉ hỏi tổng giám Trần, nếu chỉ xuất phát từ lập trường của một biên kịch, anh thấy nghệ sĩ này thế nào?

- Nếu như vậy thì có thể chấp nhận, nếu như tất cả vấn đề bên lề có thể giải quyết được, dùng nam nhân đẹp để như thế làm nam phụ số hai, kỳ thực hiệu quả khá lắm.

Trần Thuật tay đặt cằm ngẫm nghĩ một lúc:

- Anh ta hẳn là loại hình rất được lòng thiếu nữ phải không?

- Đúng vậy đấy, nữ sinh sẽ phát cuồng vì anh ấy, tôi nhìn thấy lần đầu tim còn đập rộn lên một hồi.

Tô Âm cười hết sức hồn nhiên, nam phụ số hai trong phim sẽ là bạn thân kiêm tình địch của nam chính, diễn chung với soái ca như thế, nghĩ thấy nao nao :

- Ôi, tiếc là Thang Đại Hải đã nhanh chân đi trước mất rồi, một tiềm năng tốt như thế.

- Sao? Cô Tô Âm muốn ký kết với Lý Như Ý?

Trần Thuật ngạc nhiên:

- Tất nhiên.

Tô Âm không che dấu tâm tư của mình:

- Bởi vì tôi dám khẳng định, Lý Như Ý đóng xong bộ phim này sẽ nổi lên, sau đó kiếm cho anh ấy một vai nam phụ thứ nhất để củng cố danh tiếng, thậm chí tới bộ phim thứ ba có thể cân nhắc tới vị trí nam chính ... Nếu xuôn xẻ, trong vòng chưa tới hai năm, anh ấy sẽ nổi như cồn. Một nghệ sĩ có tiềm năng như thế, ai mà không muốn nắm trong tay?

Trần Thuật cũng phải bất ngờ, chính y còn chưa có lòng tin lớn như thế vào Lý Như Ý:

- Cô Tô Âm đánh giá anh ta cao như thế sao? Theo như tôi biết giới giải trí đâu thiếu gì nam nhân đẹp trai?

- Nếu có cơ hội tiếp xúc với anh ấy, tổng giám Trần sẽ hiểu cảm thụ của tôi.

Tô Âm nháy mắt tinh nghịch:

- Đúng là giới giải trí khắp nơi là nam thần, nhưng có thể đem lại cảm giác mềm mà không ngứa, lãnh đạm mà lại biết quan tâm, không phải là nhiều đâu, nam thần bây giờ như sản phẩm sản xuất hàng loạt ấy, quá thiếu cá tính, loại như thế anh vợ đại một người, ai cũng như ai thôi, không cần đầu đầu suy nghĩ. Còn Lý Như Ý, từ lúc được Thang Đại Hải dẫn tới, tuy chỉ nói một hai câu, song không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của anh ấy, đó là thiên phú thu hút ông kính bầm sinh, chúng ta hay gọi là chất nghệ sĩ, người như vậy hiếm có hơn nữa.

- Cô nói làm tôi cũng muốn gặp anh ta rồi đây.

Trần Thuật nói tới đó thì di động rung lên, nhìn qua số rồi bấm từ chối luôn:

- Sẽ có cơ hội.

Tô Âm đặt cốc nước xuống, vẽ mặt hài lòng:

- Nếu như chọn anh ấy vào vai Cố Thanh.

- Vậy là cô Tô Âm vẫn kiên trì dùng Lý Như Ý?

Trần Thuật hỏi lại lần nữa:

- Tất cả vì hiệu quả tốt nhất trên màn ảnh.

Tô Âm khẳng định:

- Đương nhiên, kết quả cuối cùng vẫn chưa xác định, bản thân tôi cũng phải cân nhắc nhiều phương diện, đồng thời phải trao đổi chủ tịch Lật và tổng giám đốc Kim.

- Tôi hiểu rồi, tôi tôn trọng mọi lựa chọn của cô Tô Âm.

Tô Âm nở nụ cười thật ngọt, đôi mắt nai chộp chớp:

- Anh có biết Khổng Khuê từ chối Lý Như Ý không?

- Khổng Khuê từ chối?

Trần Thuật “ngần” ra:

- Vì sao cô ấy lại từ chối, kịch bản này đã ở trong tay cô, cô ấy liên quan gì tới chuyện này?

Tô Âm liền đem kể chuyện Thang Đại Hải định nhờ vào quen biết đi cửa sau như thế nào kể ra.

- Ra thế, Khổng Khuê nếu như giao kịch bản này vào tay cô, hẳn là không muốn tham dự vào bất kỳ chuyện gì nữa.

- Tôi cũng có suy nghĩ như vậy.

Tô Âm cười hì hì, giọng điệu thì rõ hoài nghi:

- Có điều tổng giám Trần Thực sự không biết gì à? Khổng Khuê không nói cho anh biết hay sao?

Trần Thuật bật cười:

- Khổng Khuê gần đây bị thương nằm viện, cô ấy chắc chẳng có tâm trí để ý đâu ... Vả lại, sao cô ấy lại thương lượng với tôi chuyện này?

- Nói cũng phải.

Tô Âm nghe thế mới không hoài nghi nữa:

Quay phim là một quá trình rất dài, mỗi ngày ở phim trường nhìn thấy Lý Như Ý người được Khổng Nhược Khuê tiến cử ... Vậy bất kỳ hunk đẹp trai ra sao, trong lòng Tô Âm cũng đều không thoải mái.

Chương 207: Tuyệt giao 10 phút.

Ở trong cái giới giải trí đầy cảm bẫy này, ai mà muốn để lộ nhược điểm của mình chứ? Khổng Nhược Khuê biết cô ta và mình chẳng ưa nhau, cho dù có đồng ý với Thang Đại Hải thì

đứng ra nói giúp chẳng ích gì. Cô ta không tới còn được, cô ta mà tới tìm, mình nhất định sẽ không dùng Lý Như Ý, cho cô ta bẽ mặt.

Cái gai cũ còn chưa nhổ ra, chẳng lẽ lại đi đâm cái gai khác vào lòng à?

Trước tiên chưa nói Không Nhược Khuê có thực sự coi Trần Thuật là bạn không, hay chỉ vẹn vẹn là công cụ lợi dụng. Cho dù bọn họ có là bạn tốt đi chăng nữa, thậm chí có là người tình, là bạn trai, cô ta chắc chắn không muốn ở trước mặt Trần Thuật để lộ “chuyện mình không thể làm được.”

Nghệ sĩ lên tới vị trí như họ, đặc biệt là nghệ sĩ nữ luôn là mục tiêu nhắm nhe của nhiều người, bạn bè là khai niệm khá không chắc chắn, mỗi bước đều như đi trên băng mỏng, một chuyện nhỏ không cẩn thận, có thể bị phóng đại tới vô hạn.

Vừa rồi không phải Không Nhược Khuê bị người ta hại đấy sao? Ai mà đề phòng hết nổi loại chuyện như vậy chứ? Nghĩ thôi đã lạnh lưng.

Trần Thuật thấy điện thoại trong túi lại rung, xem đồng hồ:

- Nếu không có chuyện gì khác, vậy tôi phải về công tác.

Tô Âm hỏi:

- Còn chuyện nữa thôi, bản thảo của anh đến khi nào thực sự hoàn thiện?

Trần Thuật còn chưa xong kịch bản của mình, suốt ngày bị phòng văn học thúc giục, tác giả mà không bị người ta thúc giục thì chưa phải là tác giả giỏi.

- Tôi sẽ nhanh chóng hoàn thành.

Thời gian qua Trần Thuật mỗi ngày ở bên Không Nhược Khuê, lại còn cả lượng lớn công tác ở văn phòng, làm chuyện

sáng tác bị chậm lại không ít, chưa kể y đang triển khai kịch bản mới:

- Tôi đã có ý tưởng trong đầu rồi, chỉ cần nửa tháng nữa là có thể hoàn thiện.

- Hi vọng tôi là độc giả đầu tiên của tổng giám Trần.

Tô Am đưa hai tay lên đầu làm hình trái tim, giọng trẻ con:

- Tôi là fan trung thành của tổng giám Trần.

Trần Thuật lại có kích động ôm cô gái này vào lòng xoa đầu một trận:

- E là có hơi chút khó khăn.

- Sao thế, chẳng lẽ còn ai quan trọng hơn tôi à?

Tô Âm làm bộ mặt, tôi rất tức giận:

- Là phòng văn học.

Trần Thuật cười khỏ:

- Bọn họ có quyền đưa ra ý kiến thẩm định cuối cùng, yêu cầu sửa chữa, tới khi kịch bản hoàn mỹ nhất mới giao cho cô Tô Âm. Thứ bán thành phẩm, tôi mặt mũi nào đưa cô xem chứ.

Tô Âm chớp mắt đổi giận làm vui, nhún nhảy tiễn Trần Thuật đi, sau đó về chỗ cầm chai nước quả mút tiếp, đôi mắt linh động đảo qua đảo lại không rõ tính toán gì.

Trương Lâm đi vào, nhìn chai nước ngọt liền trách:

- Em uống ít nước quả thôi, béo đấy.

- Nhưng em có béo chút nào đâu?

Tô Âm giang tay xoay một vòng, quả thực thân hình không hề béo, thậm chí hơi gầy, cần tăng thêm ít mỡ mới được:

- Thực sự là hâm mộ cái thể chất ăn thể nào cũng không béo của em đấy.

Trương Lâm hâm mộ, cô mà ăn như Tô Âm, e là đã béo tròn rồi:

- Thái độ tổng giám Trần ra sao?

- Anh ta không đồng ý Lý Như Ý diễn Cố Thanh.

Tô Âm lại nhảy lên ghế sofa ngồi khoanh chân, mặc dù tính cách hoàn toàn không giống bề ngoài, song diễn quá lâu rồi, phần nào đó nó nhập vào con người thật của Tô Âm:

- Anh ta lo mâu thuẫn nội bộ làm ảnh hưởng tới tiến độ cả hạng mục.

- Tổng giám Trần lo thể cũng phải.

Vương Lâm thuận tay dọn dẹp phòng, Tô Âm rất bừa bãi:

- Chỉ là vấn đề chúng ta cần suy xét còn phức tạp hơn, không thể không cân bằng quan hệ với Thang Đại Hải, nếu từ chối người ta thì khó có cơ hội hợp tác nữa.

- Em cũng nghĩ thế, bọn họ có lập trường của họ, còn chúng ta có lập trường của chúng ta.

- Có điều em nhận ra không, thái độ của tổng giám Trần và Không Khuê nhất trí với nhau.

- Đúng thế.

Tô Âm thở dài:

- Quan hệ giữa anh ta và Không Khuê vẫn thân thiết hơn với chúng ta.

- Em cảnh giác là được rồi.

Làm sao Tô Âm không cảnh giác cho được, nam nhân ngay lần đầu gặp mặt đã mắng cô không ngẩng đầu lên được mà

nguyên nhân lại vì một nữ nhân khác nữa chứ. Lần trước cũng lợi dụng cô một vô để Không Nhược Khuê thoát thân.

Song cô vẫn phải duy trì quan hệ tốt với Trần Thuật.

Tất cả là vì bộ phim nay, vì cô chịu ủy khuất ở cuộc họp hôm đó, nên cao tăng Đông Chính đền bù bằng cách để cô chủ đạo kịch bản này, cô muốn làm tốt nhất thì phải giữ quan hệ tốt đẹp với biên kịch, để cả đội ngũ cùng một mục tiêu.

Phải tươi cười với nam nhân mình chẳng ưa gì, dù là diễn viên cũng chẳng phải chuyện thoải mái gì.

Nhưng thế giới này không có hai chữ dễ dàng, muốn cái gì mà không phải đánh đổi?

Tô Âm thầm thở dài, nói:

- Chị gọi cho Thang Đại Hải, em đồng ý rồi, hi vọng hợp tác vui vẻ.

.....

Tô Âm và Không Nhược Khuê đều là cô gái thông minh sắc sảo, khó nói ai hơn ai kém, khác biệt nhỏ, Tô Âm gan đua quá mạnh mẽ, từ chuyện lớn tới chuyện nhỏ đều không chịu thua người khác, bởi vậy tự tạo ra điểm yếu, còn Không Nhược Khuê lại ngoại trừ theo đuổi diễn xuất, chuyện khác tương đối lãnh đạm, khiến cô tinh táo hơn suy xét vấn đề.

Đó là đánh giá của Trần Thuật khi rời phòng nghỉ của Tô Âm, đến khi đi vào thang máy rút di động ra gọi lại cho Thang Đại Hải:

- Vừa rời tôi ở chỗ Tô Âm, anh gọi liên tục gọi điện thoại tới, nếu để cô ấy biết quan hệ của ba người chúng ta là Như Ý hết hi vọng đây.

- Tôi cũng đang muốn hỏi cậu chuyện ấy đây, tôi và Như Ý đang ở quán cà phê ở đối diện với Đông Chính. Có gặp nhau

được không?

Thang Đại Hải sốt ruột hỏi:

- Không được, chỗ ấy hay có người Đông Chính ra vào, chuyện chưa được xác định, chúng ta cẩn thận chút. Chẳng may tới tai Tô Âm thì sao?

Trần Thuật từ chối luôn:

- Vừa xong nói chuyện với Tô Âm, xem ra cô ấy tuy có chút động lòng, song vẫn hết sức do dự. Tôi sợ chỉ cần có người khác thêm vào một câu thì hỏng mất.

Thang Đại Hải không khỏi lo lắng, thân là chủ tịch kiêm tổng giám đốc kiêm chủ quản nghệ sĩ kiêm quản lý của Cty Văn hóa Huỳnh Hỏa Trùng, hẳn thực sự phải lo nhiều chuyện hơn hai người anh em nhiều:

Giả sử Huỳnh Hỏa Trùng mà không thành công thì hẳn hết đường trốn rồi, sau này đành phải về kế thừa sự nghiệp của Tập đoàn Phúc Tinh, ngày ngày làm đồ ăn cho trẻ con thôi ... Chỉ nghĩ đã thấy khủng bố cỡ nào rồi.

Thang đại thiếu gia cho rằng mình là thanh niên nghệ sĩ, có theo đuổi không biết mệt mỏi với nghệ thuật, điều này có thể nhìn ra được từ việc hắn thay bạn gái như thay áo, một nghệ sĩ đi làm đồ ăn vặt cho bọn nhóc con à?

Bẽ mặt!

- Vậy à, thế mà tôi nói một câu mà chuyện đã thành rồi.

Trần Thuật thái độ rất vênh váo:

- Gì?

Thang Đại Hải hỏi gấp:

- Cậu nói gì?

- Tôi nói Lý Như Ý không thích hợp.

- Trần Thuật ...

Thang Đại Hải gầm như thú điên:

- Rốt cuộc cậu có phải là anh em của tôi không? Rốt cuộc cậu có phải là cô đồng Huỳnh Hỏa Trùng không? Cậu không muốn làm thì nói thẳng ra, chúng ta giải tán cho đỡ tốn công của tôi. Vì để Như Ý lấy được vai diễn này, tôi phải cắn răng mà cười thấy ai cũng phải nói ngon nói ngọt, cậu thấy Thang Đại Hải này đã từng cầu xin ai chưa?

- Rồi.

Trần Thuật phải để điện thoại ra xa tai một chút tránh ảnh hưởng tới thính lực:

- Tôi cầu xin bao giờ?

Thang Đại Hải tiếp tục rít gào:

- Cậu xin tôi và Như Ý nhận xe nhận nhà của anh, cầu xin tôi giải quyết hộ anh chuyện hôn nhân.

Trần Thuật dựa lưng vào thành thang máy, tinh bơ đáp:

Thang Đại Hải trở mặt, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, ai xúi cậu trả lời đâu.

- Cầu xin chúng tôi đi ăn cơm uống rượu với anh.

Lý Như Ý ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa:

- Cầm mồm ngay.

Thang Đại Hải sôi máu:

- Cậu nghĩ tôi làm thế là vì ai chứ?

Sau đó lại quát vào điện thoại:

- Trần Thuật, cậu mà không cho tôi một lời giải thích thỏa đáng thì chúng ta tuyệt giao.

Trần Thuật lúc này vừa ra ngoài cầu thang, không tiện nói chuyện:

- Vậy thì tuyệt giao mười phút, tôi còn có việc phải xử lý.

Nói xong cúp máy luôn.

Chương 208:

“Tuyệt giao 10 phút?” Lạc Kiệt đang đợi thang máy, nghe thấy câu này hỏi:

- Ha ha ha, tổng giám Trần tuyệt giao với ai thế?

- À, một người muốn vay tiền tôi ấy mà.

Thái độ của Lạc Kiệt nhanh tới mức Trần Thuật có chút không thích ứng được, không ngờ Lạc Kiệt có mặt cảm được buông được như thế, cứ nghĩ đám công tử ca này đều như Vương Tín, thuận lợi lâu rồi gặp trợ ngại không chịu nổi, đâm đầu hướng cực đoan, thở dài nói:

Lạc Kiệt gật gù đồng cảm:

- Cái loại người này thật đáng ghét, tôi có ba thứ không cho mượn, đó là mượn tiền, mượn xe và mượn nữ nhân.

Câu này chuẩn quá, Trần Thuật thân thiện hỏi:

- Tổng giám chuẩn bị đi ra ngoài sao?

- Ừ, vốn định ra ngoài một chuyến, có điều gặp tổng giám Trần ở đây rồi, vừa vặn có chuyện cần thương lượng.

Lạc Kiệt ra hiệu trợ lý đợi một chút:

Trần Thuật gãi đầu, y đã có hẹn, ngại ngừng xem đồng hồ:

- Có thể hoãn một chút không, tôi đang có chút chuyện gấp cần xử lý.

Lạc Kiệt hơi ngẩn người, sau đó cười lớn:

- Không sao, chuyện ở phía bên tôi không gấp, tổng giám Trần cứ xử lý việc của mình đi, đợi xong việc chúng ta kiểm tra thời gian n gọi xuống thông thả n ới cũng được.

- Cảm ơn tổng giám, vậy thì tôi không khách khí nữa.

- Người mình cả, khách khi cái gì?

Lạc Kiệt “mất kiên nhẫn” xua tay:

- Mau đi đi, đừng làm lỡ việc.

- Cảm ơn tổng giám.

Trần Thuật lần nữa cảm ơn, chạy vào văn phòng lấy cặp tài liệu rồi đi nhanh ra ngoài:

- Lái xe cẩn thận đấy.

Lạc Kiệt gọi với theo một câu:

- Vâng, tôi sẽ chú ý.

Cô trợ lý này giờ đứng bên cạnh mắt mở to hết cỡ, sau đó lại đặt tay lên sờ trán, mình không sốt.

Đây có phải là tổng giám Lạc không? Vì sao lại ân cần với tổng giám Trần như thế? Vì sao lại nhiệt tình như thế, vì sao lại hiền hòa như thế? Đáng lẽ phải nổi trận lôi đình mới phải chứ?

Chẳng lẽ sắp có biến động gì ở cao tầng hay sao? Tổng giám Lạc sắp mất ghế rồi à? Hay là tổng giám Trần sắp thăng tiến rồi?

Trợ lý nghĩ mãi không ra nguyên do, nhưng mà chắc chắn được một điều, sau này quyết không thể đắc tội với tổng giám Trần.

.....

Xung quanh Đông Chính, sản nghiệp phát triển nhất là quán cà phê giải khát, hơn nữa không phải là chuỗi quán lớn, đều là quán mang tính cá nhân cao, treo đầy ảnh các nghệ sĩ của Đông chính, từ Khổng Nhượng Khuê tới Bạch Khởi Nguyên, Tô Âm, Trương Hàm, Lâm Minh Chi, Trần Phong Duệ ... thậm chí có quán chỉ treo riêng ảnh một nghệ sĩ nào đó, cỡ lớn luôn, chiếm hết một mặt tường.

Đây trở thành nơi tụ tập yêu thích nhất của toàn bộ fan nghệ sĩ của Đông Chính.

Trong một cái quán như thế, Thang đại thiếu gia lửa giận thiêu đốt toàn thân, cầm cốc cà phê lên uống một ngụm lớn, sau đó phụt một phái phun ra.

Nóng, nóng quá đi mất.

Lưỡi nóng rộp lên mất rồi, hậu quả hết sức nghiêm trọng rồi.

Vì thế Thang đại thiếu gia càng thêm tức giận:

- Vì sao lại nóng thế hả?
- Vì đó là cà phê vừa mới được mang tới.

Lý Như Ý không tìm ra được câu trả lời nào khác nữa:

- Trần Thuật bắt nạt tôi, giờ đến cà phê cũng bắt nạt tôi ...

Thang Đại Hải cầm cốc cà phê lên, định ném cả cốc đi, với thân phận thiếu gia tập đoàn Phúc Tinh, nổi giận đập phá đồ đạc là chuyện hết sức bình thường:

Thế nhưng nhìn xung quanh, thấy đâu cũng toàn người là người, muốn ném cũng không có chỗ mà ném, mảnh vỡ rất có thể bắn vào chân người ta, nhỡ khiến em gái nào đó không mặc được váy nữa thì tội lớn.

Vì thế Thang đại thiếu gia đành phải đặt cốc xuống, thở phì phò:

- Cậu ta dám nói tuyệt giao với tôi, với tôi cơ đấy, lương tâm của cậu ta có phải là bị chó tha mất rồi không?

Lý Như Ý uống trà, kỳ thực hẳn chẳng phải thích trà, đem so với cà phê thì hẳn thấy trà đỡ hơn một chút. Nhưng mà ở cái chỗ này thì chỉ có trà túi lọc, uống cũng chả ra sao nổi.

Dù thế hẳn vẫn ngồi tạo dáng cực kỳ ưu nhã, một tay để ngang trước ngực, chân vắt chéo, người hơi ngả ra sau, mặt lạnh lùng hờ hững, tay cầm cốc trà vàng óng thông thả nhấp từng ngụm như thưởng thức thức uống tuyệt vời nhất trên đời, khiến những ánh mắt hoặc rụt rè, hoặc táo bạo đang nhìn về phía hắn đều biến thành hình trái tim hết.

Cao ráo, đẹp trai, khí chất, biết cách ăn mặc, biết thu hút chú ý, nam nhân như thế đi tới đâu chẳng thành tiêu điểm. Có mấy cô bé đáng vẻ nữ sinh tới cầm chốt đợi thần tượng, nhìn Lý Như Ý mà nửa tiếng đi vào nhà vệ sinh những ba lần.

Nhìn Thang Đại Hải cứ như thiếu nữ thất tình, Lý Như Ý khẽ buông một tiếng thở dài:

- Tôi nghe thấy nói tuyệt giao mười phút.

- Mười phút thì không phải là tuyệt giao chắc? Thời gian ngắn dài không quan trọng, quan trọng là thái độ của cậu ta với tôi, làm lòng người ta nguội lạnh.

- Vì cậu ấy biết mười phút sau anh sẽ không tức giận nữa?

- Vì sao tôi không tức giận, tôi nhất định sẽ tức giận nửa tiếng, tôi nhất định phải nổi giận mười ngày.

- Ài ...

Lý Như Ý lại khẽ buông một tiếng thở dài, tiếp tục uống cốc trà nhạt nhẽo vô vị.

Thế nhưng nói chuyện thì không thể nói một mình được, vì thế Thang Đại Hải không tha cho Lý Như Ý:

- Thở dài cái gì, nói, vì sao cậu ta cho rằng mười phút sau thì tôi không giận nữa? Chúng ta vì chuyện này chuẩn bị mấy ngày, là cậu ta và chị họ bảo tôi với cậu đi gặp Tô Âm, chính họ bảo chúng ta nói xấu chị họ. Có phải vì tôi nói xấu chị họ, cho nên cậu ta bề ngoài tỏ ra không để ý, nhưng bên trong lòng tức giận không?

- Anh nghĩ nhiều rồi đấy.

- Tôi nghĩ nhiều à? Cậu ta là tên trong ngoài bất nhất, cậu nhớ phải làm chứng cho tôi nhé. Rõ ràng là phương án do chị họ cung cấp, là chị họ muốn gạt Trần Thuật sang một bên ... Từ đầu tới cuối tôi làm đúng theo kế sách của chị họ, không thêm bớt gì đâu nhé, không phải tôi tự bịa ra đâu nhé, do chị họ bảo tôi đấy nhé.

Thang Đại Hải tra tấn tinh thần Lý Như Ý:

- Đương nhiên không phải rồi, yên tâm không ai nghi ngờ anh đâu.

Lý Như Ý khẳng định chắc nịch:

- Vẫn là Như Ý là anh em tốt, luôn tin tưởng tôi.

- Vì anh làm gì có trí tuệ tới mức đó.

Thang Đại Hải cầm cái cốc cà phê lên:

- Lý Như Ý, cậu có tin tôi tuyệt giao với cậu không hả?

Trần Thuật mà không tới sớm, Lý Như Ý thấy mình sớm điên mất.

Thang Đại Hải cho rằng Lý Như Ý sợ rồi, nên nhân nhượng không nói chuyện tuyệt giao nữa:

- Nói tiếp đi, vì sao tên đó cho rằng mười phút sau là tôi hết giận, chẳng lẽ Thang Đại Hải này là người dễ dãi như thế à? Tôi không chỉ giận mười phút, tôi sẽ giận mười ngày ...

Lý Như Ý thấy, nếu Thang Đại Hải đi thăm vấn người ta, hẳn sẽ làm vô cùng xuất sắc, vì hẳn quá giỏi hành hạ trí tuệ người khác:

- Anh nói xấu chị họ.

- Không phải tôi, mà là chúng ta ...

- Ủ, chúng ta nói xấu chị họ, là vì quan hệ giữa chị họ và Tô Âm không tốt. Chị họ mà ủng hộ thì Tô Âm n hất định sẽ phản đối, chị họ từ chối, Tô Âm mới có khả năng tiếp nhận.

- Nói thì nói thế ...

Thang Đại Hải gật đầu, coi như tạm chấp nhận:

- Nhưng tại sao Trần Thuật cũng hất nước lạnh vào chúng ta. Cậu ta chính là biên kịch của Chàng cơ trưởng mà. Biên kịch đại biểu cho cái gì, là cậu ta là cha của câu chuyện. Mỗi nhân vật trong câu chuyện là con trai hoặc con gái của cậu ta.

- Nhân vật thế nào, cần nghệ sĩ thế nào mới diễn tả được, cậu ta là người có tiếng nói nhất. Nếu cả cậu ta cũng đứng ra nói cậu không được, chẳng may Tô Âm tưởng thật, tôn trọng quyết định của biên kịch, phủ định cậu thì phải làm sao?

- Nếu không vì sao thời điểm quan trọng thế này Tô Âm lại mời cậu ta tới thương lượng? Không phải muốn nghe ý kiến của cậu ta sao? Sao cậu ta lại phá hoại hết công sức của chúng ta như thế, phản bội lại lòng tin của chị họ như thế, cậu ta còn xứng làm người nữa hay không?

Chương 209: Thế này là làm nũng à?

Lý Như Ý thấy không cách nào giao lưu được với Thang Đại Hải nữa rồi, người ta có dùng ngôn ngữ khác nhau cũng

chẳng vát vả như thế này.

Nghĩ tới sau này còn hợp tác với hần lâu dài, lại lần nữa thở dài.

Dùng lời Trần Thuật mà nói thì Thang Đại Hải là thiện giả, Lý Như Ý là trí giả.

Bất kể là ở trường hợp nào, Thang Đại Hải đều thao thao bất tuyệt không ngừng, hi vọng toàn bộ tiêu điểm đều tập trung lên người hần.

Mục tiêu mà Thang Đại Hải nỗ lực lắm mới làm được thì Lý Như Ý chỉ cần cái mặt là làm được rồi.

Lý Như Ý và Thang Đại Hải hoàn toàn trái ngược nhau, đại đa số thời gian hần một mình lặng lẽ ngồi trong góc, dùng nghĩ hần không để ý, hần luôn lặng lẽ quan sát tất cả. Chỉ là nếu như không cần thiết, cả buổi tụ hội sẽ không nghe thấy hần nói bất kỳ một lời nào.

Đó chính là nguyên nhân Trần Thuật đánh giá Lý Như Ý là trí giả.

Vì Lý Như Ý luôn luôn quan sát mỗi một hành vi cử chỉ, cùng với nội dung muốn biểu đạt trong ngôn ngữ của một người, từ đó thu được tin tức mà người ta vô tình lộ ra. Dem toàn bộ chân tình hoặc giả ý, thủ đoạn lớn nhỏ của người khác thu hết vào trong mắt.

Không nói thì thôi, nói là thẳng vào chỗ yếu hại, đâm phát nào thấy máu phát đó.

Ở cùng một cái bàn, người nào nói chuyện quá nhiều sẽ không có thời gian để ý tới lời nói cử chỉ của người khác.

Đánh giá này của Trần Thuật từng làm Thang Đại Hải rất bất mãn, muốn thu lại nhận xét phiến diện của mình, Trần

Thuật cố chấp không thu lại, vì thế hai người từng suýt tuyệt giao cả đời không qua lại với nhau nữa.

- Thế anh có nghĩ Tô Âm tin tưởng Trần Thuật không?

Lý Như Ý không chịu nổi Thang Đại Hải nói đông dài vô nghĩa nữa đành lên tiếng:

- Cái này ... Khả năng cao là không, vì theo lý mà nói, Trần Thuật và Tô Âm cũng không ưa gì nhau mới đúng, nhưng nếu không tin thì cô ta gọi Trần Thuật tới thương lượng làm gì?

Thang Đại Hải rõ ràng là cả hai đầu đều thấy không ổn:

- Chẳng lẽ tôi không thích cậu, cho nên tôi muốn nghe ý kiến của cậu.

- Tôi không tin anh, cho nên tôi nghe ý kiến của anh, sau đó tôi làm ngược lại.

Lý Như Ý đính chính:

- Con nhỏ loli đó nhân sinh bệnh rồi à? Không thích nghe thì thôi, còn kéo người ta tới hỏi làm cái gì chứ?

- Anh không hiểu tâm tư nữ nhân đâu.

Câu này triệt để chọc giận Thang Đại Hải rồi, cơn giận sắp tiêu biến lại rừng rực cháy, mà phải cháy mạnh:

- Lý Như Ý, cậu có ý gì thế hả? Tôi mà không hiểu nữ nhân à? Nực cười, tôi yêu đương còn nhiều hơn cậu ca hát, số bạn gái của tôi còn nhiều hơn tóc của cậu ... Cậu có thể nói Thang đại thiếu gia này không chung tình, nhưng không thể nói tôi không hiểu ái tình. Cái gì không nói, trong ba chúng ta tôi mới là người hiểu bản chất ái tình nhất, cậu thì hiểu cái gì?

- Tôi thực sự không hiểu.

Lý Như Ý thừa nhận:

- Cậu không hiểu là bình thường, nhưng bằng vào cái gì cậu nói tôi không hiểu, đó là xỉ nhục, xỉ nhục, cậu biết không hả?

- Anh đi tán tỉnh lừa gạt tình cảm của các cô gái, không tính là yêu đương

- Lý Như Ý ...

Thang Đại Hải đang định giáo dục lại Lý Như Ý thì mấy cô gái đi vào nhà vệ sinh mấy lần kia bỗng nhiên xúm lấy.

Một nữ sinh trong đó môi hồng răng trắng mặc váy caro sơ mi trắng rất xinh xắn, thẹn thùng nói với Lý Như Ý:

- Chào, chào anh ... Bọn bọn em có thể chụp ảnh chung với anh không?

Cô bé này chắc chỉ tầm mười lăm mười sáu là cùng, cái má vẫn còn phình phính chưa mất hết vẻ trẻ con, có lẽ trước kia chưa từng chủ động bắt chuyện với nam sinh, nói chuyện ấp a ấp úng, có vẻ khắn trương lắm.

Mấy cô bé phía sau càng riu rít núp sau lưng bạn đến nói cũng chẳng nói được, chỉ biết nhìn Lý Như Ý mong đợi.

- Được.

Lý Như Ý thoải mái gật đầu, đây là chuyện một nghệ sĩ nên làm:

Mấy cô gái mừng hết cỡ, ôm nhau hoan hô, sau đó xúm xít quanh Lý Như Ý lấy di động ra selfie, còn lần lượt thay nhau chụp ảnh hộ bạn.

Liên tục chụp mấy tấm xong, một nữ sinh đeo kính bạo gan hơn một chút, háo hức hỏi:

- Em có thể add wechat của anh không ạ.

- Không được.

Lý Như Ý lạnh lùng lắc đầu:

Không ngờ bị từ chối phũ phàng như thế, nữ sinh tủi thân hết sức:

- Vì sao?
- Vì chúng ta không phải là bạn.

Mấy nữ sinh nhìn nhau, lý do này làm người ta khó mà phản bác được.

- Cảm ơn anh, chúng ta đi thôi.

Nữ sinh lên tiếng đầu tiên tham lam nhìn Lý Như Ý một cái rồi mới quyết luyến kéo bạn đi, các cô gái vẫy tay tạm biệt, sau đó về chỗ ngồi, chụm đầu ríu rít không ngừng.

- Sau này gặp loại chuyện như thế cậu phải hỏi người quản lý chuyên nghiệp mới đúng.

Thang Đại Hải hơi ghen tỵ:

- Thế tôi làm sai gì à?
- Cái đó thì không?
- Thang Thang?

Hai cô gái mặc đồng phục OL đi vào, một trong đó đột nhiên kích động reo lên:

- Anh có phải là Thang Thang của Hoa Thành đêm không ngủ không? Em từng thấy anh ở một hoạt động rồi.
- Tôi chính là Thang Thang.

Thang Đại Hải chớp mắt cái ưỡn ngực lên, đổi sang giọng trầm ấm truyền cảm, khoe mắt không quên liếc Như Ý, kiểu đắc ý thấy không fan tôi cỡ này chứ mấy con nhãi nữ sinh là gì:

- Oa, không ngờ là anh thật, em còn sợ là nhận nhầm người cơ. Thang Thang, em thích số mới nhất của anh, nghe rất cảm động.

- Cảm ơn các em đã thích.

Thang Đại Hải sờ túi:

- Muốn ký tên phải không, xin lỗi nhé, anh không mang bút theo.

- Chúng tôi không cần ký tên.

Cô gái còn lại tặc lưỡi Lý Như Ý:

- Đây là bạn anh phải không, anh ấy là nghệ sĩ phải không, chúng tôi có thể chụp ảnh chung không?

- Đương nhiên là được ha ha ha ...

Thang Đại Hải cười liên ba tiếng, tiếng cười có chút khô khan, quyết định mắt không thấy cho lòng thanh tịnh:

- Cứ chụp anh đi, tôi đi vệ sinh.

.....

- Thông thả thôi, đừng gấp.

Trần Thuật cẩn thận bế Khổng Nhượng Khuê từ trên xe xuống, hai trợ lý đã xuống xe trước giúp đỡ, Tỉnh Tỉnh đẩy xe lăn, Nhiễm Nhiễm ở một bên bộ dạng lo lắng cứ như sợ Trần Thuật không cẩn thận đánh rơi Khổng Nhượng Khuê vậy.

Đợi tới khi Trần Thuật đặt Khổng Nhượng Khuê ngồi vào xe lăn, tự mình đẩy cô về phía khu vực phòng vip của bệnh viện, Tỉnh Tỉnh và Nhiễm Nhiễm mỗi người một bên đi theo.

Đúng thế, Trần Thuật sơ dĩ kết thúc sớm cuộc nói chuyện với Tô Âm, từ chối Lạc Kiệt chính là vì đưa Khổng Nhượng Khuê tới bệnh viện kiểm tra lại.

Vài ngày trước Khổng Nhược Khuê nói cảm giác chân mình đã ổn rồi, Trần Thuật dứt khoát muốn cô nghỉ ngơi thêm. Hôm nay đi kiểm tra toàn diện, nếu không có vấn đề gì nữa vậy có thể tháo bột.

Dù sao bây giờ còn rất nhiều công việc đang đợi, nếu để chậm nữa thì ảnh hưởng tới người khác, Khổng Nhược Khuê không thể không sốt ruột.

Vấn đề phía CE mặc dù đã giải quyết rồi, nhưng nếu đã thế thì phải hợp tác thật tốt với người ta, chỉ vịn vịn dựa vào ràng buộc hợp đồng không đủ, Khổng Nhược Khuê phải thể hiện thái độ chuyên nghiệp cùng với sức hiệu triệu của mình.

Trước khi sản phẩm mới của CE lên kệ, cô phải dùng thời gian ngắn nhất hoàn thành toàn bộ quá trình quay chụp, ngoài ra còn lên kế hoạch tham gia các hoạt động quảng bá.

Cô còn chụp ảnh trang bìa cho một tạp chí, tham gia tiết mục âm nhạc, phương án hợp tác với phía DNS về sản phẩm giày thủy tinh cũng cần xác định, xong những việc này cô còn đi quay phim, lần này đi xa, nghe nói tới tận Tứ Xuyên quay ngoại cảnh.

Thời gian rất eo hẹp.

Chương 210:

Bác sĩ cầm tấm phim mới chụp trình bày với Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê:

- Nhìn từ phim thì vết nứt nhỏ trên xương đã khô phục rồi, nhưng hiện giờ vẫn chưa thể vận động mạnh, vì hơi bất cẩn một chút vết nứt này sẽ rạn ra, khi đó khôi phục sẽ tốn thời gian gấp nhiều lần.

- Nghiêm trọng vậy sao?

Trần Thuật lo lắng, quay chụp báo ảnh quảng cáo không hề nhẹ nhàng:

- Nghiêm trọng thì không, song cần phải hết sức cẩn thận.

Bác sĩ an ủi:

- Tôi cũng biết nghệ sĩ thường ngày rất vất vả, nếu như phải quay những cảnh đánh nhau kịch liệt, thực sự là không thể được. Cho nên cô Khổng Khuê cố gắng tránh hết mức có thể.

- Tôi hiểu rồi.

Khổng Nhược Khuê cẩn thận hỏi:

- Nếu thế một số hoạt động như bơi lội có ảnh hưởng gì không?

- Cái này thì không, chủ yếu là không nên để chân phải chịu lực, tuyệt đối cấm chạy nhảy, ít nhất là một tuần nữa, hai tuần đảm bảo hơn.

- Vậy tức là tôi không cần bó bột nữa rồi.

Dáng vẻ cấp thiết của Khổng Nhược Khuê làm viên bác sĩ bật cười:

- Theo phương án an toàn nhất thì vẫn nên bó bột một tuần nữa, nhưng nếu cô Khổng Khuê cảm thấy bất tiện thì có thể tháo ra rồi, song như tôi đã nói, khi đó càng cần cẩn thận hơn.

- Vâng, tôi sẽ nghe lời bác sĩ.

Khổng Nhược Khuê mặt đầy háo hức, cô ngồi vài ngày mà đã không chịu nổi rồi:

- Bác sĩ, có thể bắt đầu ngay hôm nay không?

- Cũng được.

- Không được.

Ai dè Trần Thuật dứt khoát nói:

- Tôi thấy chưa yên tâm, để cho an toàn, nên bó bột thêm một tuần nữa.

Viên bác sĩ ngó ra, cứ tưởng đây chỉ là trợ lý của Không Nhược Khuê thôi, vậy mà có thể quyết định thay cô sao, nam nhân trẻ này rốt cuộc là ai?

Tĩnh Tĩnh và Nhiễm Nhiễm thì có chút sợ sệt, Khuê tỷ nhìn thì ôn hòa đầy, kỳ thực quyết làm gì thì khó lay chuyển được, tổng giám Trần bá bạo như thế, e là có xung đột.

- Trần Thuật, tôi thực sự không muốn bó bột nữa, bất tiện lắm.

Không Nhược Khuê ngược mắt lên nhìn Trần Thuật, bộ dạng đáng thương cầu khẩn:

- Tôi sẽ cẩn thận mà.

Sau sự kiện đi thử giày kia thì Không Nhược Khuê đã đánh mất sự tin tưởng của Trần Thuật rồi, cương quyết nói:

- Lời bác sĩ nói, cô nghe rồi đấy, tuy vết thương đã lành, song như câu nói xưa, thương cân động cốt một trăm ngày. Giờ vôi vàng tháo bột, chẳng may va chạm vào đầu đó thì cần thời gian khôi phục lâu hơn nữa ... Cho nên cứ bó bột thêm một tuần cho chắc.

- Ba ngày thôi nhé.

Thấy khó lay chuyển Trần Thuật, Không Nhược Khuê mặc cả:

- Không.

- Bốn ngày?

- Không.

- Năm ngày?

- Không.

- Hừm, không thèm cầu xin anh nữa.

Không Nhược Khuê phồng má lên giận dỗi quay ngoắt sang một bên:

Trần Thuật kể cô, bảo với bác sĩ:

- Phiền bác sĩ cố định cho cô ấy.

- Được, tôi sẽ đi làm thạch cao cho cô Không Nhược Khuê.

Viên bác sĩ chứng kiến một màn này mà toát mồ hôi, không dám ho he gì, thâm nhủ trong lòng, nam nhân này ắt là ông chủ sau lưng Không Nhược Khuê rồi:

Tĩnh Tĩnh là trợ lý sinh hoạt của Không Nhược Khuê, mấy ngày qua luôn quanh quẩn bên giường bệnh, cho nên tiếp xúc với Trần Thuật tương đối nhiều, cũng chứng kiến nhiều cảnh ngọt sâu răng của cả hai rồi, nên không thấy gì khác thường.

Nhiệm Nhiệm là trợ lý công tác, quản lý công việc liên quan văn bản, đa phần thời gian là ở công ty làm việc, thế nên không tiếp xúc với Trần Thuật mấy, cũng không hiểu tình cảm giữa Trần Thuật và Không Nhược Khuê. Lúc nghe thấy Trần Thuật muốn Khuê tỷ phải nghỉ một tuần, trong lòng còn cười lạnh, anh nghĩ anh là ai, tưởng lập được chút công trạng thì Khuê tỷ sẽ nghe theo sao, nếu thế đã chẳng có Không Nhược Khuê nổi danh như bây giờ.

Phải biết rằng trong giới giải trí, Không Nhược Khuê luôn nổi tiếng về sự khác biệt của cô.

Thế nhưng nhìn Khuê tỷ hết sức tội nghiệp mặc cả với Trần Thuật, tranh thủ một chút lợi ích thì cô cảm giác như thế giới của mình đang sụp đổ.

Đó là nữ thần của cô, thần tượng của cô, cô luôn học tập sự độc lập của Khuê tỷ, ủng hộ mạnh mẽ nữ quyền, vậy sao giờ

lại như nữ nhân ngọc ngà rơi vào biển tình như thế?

Không thể nào.

Trần Thuật đẩy Không Nhược Khuê đi bó bột, Tỉnh Tỉnh thấy Quách Thư Nhiễm vẫn đứng ngây ra đó, đẩy một cái:

- Sao vậy, đàn mặt ra làm gì đó.

Quách Húc Nhiễm nhìn hai người kia đi xa, dùng giọng điệu không sao tin hỏi Tỉnh Tỉnh:

- Có phải vừa rồi Khuê tỷ làm nũng không?

Chứ còn gì nữa, Tỉnh Tỉnh làm kiêu không thèm trả lời, nhìn thế mà không rõ.

.....

Phong ba nổi lên một cách bất ngờ, rồi lắng xuống cũng cực nhanh, đám phóng viên đang háo hức đào xới thông tin thì đột nhiên chẳng ai nhắc tới nữa, bên công an nói “đang điều tra”, Đông Chính nói “đang truy cứu”, Không Nhược Khuê “đang dưỡng bệnh”, tới công ty của Trịnh Chi Mẫn thì “đang đóng cửa chỉnh đốn”, thế là tịt rồi, đám phóng viên không cam tâm, đào xới thêm một hai ngày không được gì hậm hực từ bỏ ...

Trần Thuật rất bận rộn.

Bận xử lý công tác của phòng kế hoạch, từ khi cùng Lạc Kiệt bỏ đi hiềm khích, quan hệ hai người càng lúc càng thân mật, Trần Thuật liền phát hiện công tác mình phải gánh vác ngày càng nhiều.

Trước kia Lạc Kiệt lo Trần Thuật tranh quyền nên giữ hết việc trong tay, giờ thì hẳn lại buông quyền ... Lạc Kiệt mặc dù không giống đám công tử khác khác ba ngày đi câu cá hai ngày đi đánh tennis, nhưng cũng không giống những ông chủ sáng nghiệp mỗi ngày miệt mài công tác, cho nên hẳn vẫn tới

công ty đều đặn điều hành công việc, song xử lý cụ thể thế nào thì đẩy hết cho Trần Thuật làm, bản thân ở trong phòng thông thả uống cà phê, cuối cùng chỉ cần gật đầu ký tên là được.

Ấy vậy mà danh vọng của hắn ở trong phòng lại tăng vọt, ai cũng khen tổng giám Lạc rộng lượng.

Đôi khi làm Trần Thuật không khỏi nảy sinh suy nghĩ, hay là trở mặt với hắn?

Bận rộn cùng Vương Thiều thương thao chi tiết quay chụp hậu kỳ và điều khoản hợp tác bổ xung với CE, càng không thể bỏ mỗi ngày tiêu hao thời gian uống trà tán gẫu cùng Khổng Nhược Khuê vẫn bó bột ... Dừng lời của cô là, anh làm tôi không động đậy được, cho nên anh phải chịu trách nhiệm tới cùng.

Đương nhiên, trách nhiệm kiểu này mỗi ngày một suất sa lát là không thể thiếu.

Đôi khi Trần Thuật rất nghi hoặc, cô suốt ngày ngồi nhà không đi đâu, Dì Hai lại làm cơm ngon như thế, vậy mà vẫn còn muốn ăn sa lát à?

Sa lát mua từ nhà hàng thì ngon bằng rau xanh hoa quả ở nhà không?

Mấy lần Trần Thuật muốn nói với Khổng Nhược Khuê, hay là để tôi thái rau quả tự làm sa lát cho cô, đều nhịn ... Sợ bị chân to cho rằng mình keo kiệt tiếc tiền.

Nam nhân ở trước mặt nữ nhân luôn thích sĩ diện, nữ nhân càng xinh đẹp, nam nhân càng sĩ diện, Trần Thuật sao có thể là ngoại lệ.

Thế nên với giá trị dung mạo của Khổng Khuê tiêu tỷ tỷ mà tính, đừng nói sĩ diện, Trần Thuật có thể vì cô vứt luôn cả liêm sỉ.

Vất vả kiên trì được một tuần, đúng ngày đúng giờ, Trần Thuật lại đưa Khổng Nhược Khuê đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ vui mừng nói khôi phục cực tốt, giờ đã có thể xuống đất đi lại nhẹ nhàng rồi, nhấn mạnh là cấm vận động kịch liệt thôi.

Bác sĩ nói câu đó nhìn Trần Thuật, Trần Thuật thấy oan lắm, y biết loại vận động kịch liệt bác sĩ ám chỉ là gì.

- Trần Thuật, tôi muốn bay.

- Tôi sắp bay đi rồi.

Tháo thạch cao ra, Khổng Nhược Khuê cảm giác mình hóa thành chim én, nếu không phải Trần Thuật giữ lại thì cô bay đi rồi.

Khổng Nhược Khuê vừa tháo bột xong đã muốn bắt đầu ngay công tác, Trần Thuật không khuyên can nữa, thực ra là không khuyên nổi.

Thế là ai nấy đều bận.

Chương 211: Khai trương rồi.

Thang Đại Hải cũng bận lắm, bận rộn chỉ huy trang trí công ty, tuyển mộ nhân viên, lại còn cùng Đông Chính thương thảo chi tiết hợp tác.

Đúng vậy, trong ngày hấn tuyệt giao với Trần Thuật, Trương Lâm đã gọi điện thông báo đồng ý để Lý Như Ý đóng vai Cố Thanh trong Chàng cơ trưởng.

Tiếp đó là phải thuyết phục được cao tầng Đông Chính chấp nhận để người ngoài diễn một vai quan trọng như thế, cách thức xử lý của Thang đại thiếu gia rất đơn giản, ném tiền, hấn mạnh tay bỏ tiền đầu tư vào 10% hạng mục. Huỳnh Hỏa Trùng là một công ty mới, chẳng có chút danh tiếng nào trong nghề, có thể nói là chẳng có tí ưu thế đàm phán nào hết, bởi

thể Thang đại thiếu gia dùng thủ pháp thành thạo nhất của hắn, lấy tiền ra ném vào mặt người ta.

Tức thì một mũi tên trúng hai cái đích, không chỉ giúp Lý Như Ý thành “tân binh khủng long” được tham gia vào bộ phim có Tô Âm diễn xuất, lại nâng cao vị thế của Huỳnh Hỏa Trùng, làm gì có chuyện gì mỹ hảo hơn thế nữa?

Có lẽ với người khác mà nói một hạng mục cả trăm triệu, dù đầu tư 10% cũng là khoản tiền lớn, nhưng với Thang đại thiếu gia chả là cái gì.

Thứ hắn ít thiếu nhất là tiền và bạn gái.

Thang Nghênh Thành không thích con trai thay bạn gái như thay áo một thì ghét hắn làm chủ trì mười, một nam nhân trưởng thành mà suốt ngày ở ĐTH lái nhái ba cái chuyện yêu đương ủy mị thì còn ra cái gì nữa hả? Nghe nói tiết mục khiến bao nhiêu si nam mộng nữ nghe như uống cam lộ, thiếu chút nữa làm ông Thang tăng huyết áp nhập viện. Giờ con trai cuối cùng biết “lãng tử quay đầu”, làm ông chủ một công ty, ông ta tất nhiên ký chi phiếu cái roẹt.

Theo như Thang Đại Hải khoe khoang, cha hắn nghe nói hắn và Lý Như Ý, Trần Thuật hợp tác mở công ty, thái độ với hắn thay đổi 180 độ, thậm chí còn bảo giúp việc làm vài món nhắm, hai cha con uống mấy chén Mao Đài, nghe con trai trình bày quy hoạch tương lai của công ty mà gật gù liên hồi.

Có lẽ ông già nghĩ cái công ty mang hai chữ “văn hóa”, thì nhất định là có văn hóa lắm.

Lý Như Ý cũng bận rộn, luyện ca hát, luyện khiêu vũ, tham gia huấn luyện diễn xuất, nghiên cứu tri thức bay, ngoài ra hắn vẫn duy trì livestream.

Thang Đại Hải khuyên hắn không cần phải livestream nữa, vì một khi Chàng cơ trưởng phát sóng là sẽ một bước thành

minh tinh rồi.

Chẳng có gì bất ngờ, Lý Như Ý thắng thừng từ chối.

Lý do của Lý Như Ý là, trước kia đám Nhất Tâm Nhất Ý không quan tâm hắn là ai, vì thích nghe hắn hát cho nên mới ngày ngày đợi hắn. Bây giờ không thể vì đã có cơ hội lớn hơn mà vứt bỏ bọn họ, hơn nữa hắn đơn thuần là muốn hát cho người ta nghe.

Bọn họ là người làm bạn với hắn qua quãng thời gian tắm tối nhất.

Thang Đại Hải tham gia thử vài lần livestream rồi quyết định mặc kệ Lý Như Ý.

Hắn thấy phương thức tương tác giữa bọn họ quá kỳ quái, Lý Như Ý chỉ n gồi hát hết bài này tới bài khác, không nói câu nào, không trả lời fan, fan thì cứ ra sức truyền đi đủ loại thông điệp không bao giờ có hồi đáp.

Hắn hát cứ hát, bọn họ nói cứ nói.

Vừa mâu thuẫn lại hài hòa.

Thế rồi mọi việc cũng đầu vào đó, Văn hóa Huỳnh Hỏa Trùng sắp chính thức khai trương rồi.

À đúng, trước giờ Huỳnh Hỏa Trùng còn chưa chính thức làm việc.

Thế nhưng chưa khai trương mà đã có thể đưa nghệ sĩ duy nhất của mình làm vai nam phụ thứ hai trong bộ phim đầu tư bởi công ty lớn, bản thân cũng chính là nhà đầu tư.

Đây đúng là thành tựu đáng tự hào, ít nhất thì Thang đại thiếu gia rất kiêu ngạo.

Trần Thuật kiến nghị đừng tổ chức lễ khai trương quá linh đình, làm một bữa cơm liên hoan tụ tập mọi người cùng ăn

uống một bữa làm quen với nhau là được.

Thang Đại Hải không đồng ý, hắn nói chúng ta là công ty truyền thông văn hóa, truyền thông là gì, là phải dựa vào tuyên truyền, ngay chính bản thân không tuyên truyền đi, người ta dám yên tâm ký hợp đồng với chúng ta không?

Trần Thuật trước nay là người làm công, cho nên không nghĩ tới vấn đề này, thấy có lý lắm, song y càng nghiêng khả năng Thang đại thiếu gia thích phô trương thôi, chẳng tính xa như vậy đâu.

Thang Đại Hải hưng phấn lắm, như uống nhâm xuân được ấy.

Trước năm 18 tuổi, hắn phải sống dưới cái bóng của cha mình, vì cha hắn quá thành công quá nổi tiếng. Sau 18 tuổi thì hắn sống dưới lửa giận của cha hắn, vì cha hắn luôn không hài lòng về những chuyện hắn làm.

Giờ cuối cùng đã có thể kiêu ngạo đứng lên, tuyên bố với thế giới: Tôi béo nhất.

À không, tôi giỏi nhất.

Thang Đại Hải còn chính thức gửi thiệp mời cho cha mình tới tham dự lễ khai trương của Huỳnh Hỏa Trùng. Thang Nghênh Thành cao hứng, sau đó lấy lý do công việc bận rộn từ chối.

Thang Đại Hải không để ý, hắn cũng chỉ mời theo đúng lễ tiết vậy thôi, nếu ông già đó mà tới, đám trẻ tuổi bọn họ sẽ bị gò bó.

Lăn lộn trong giới truyền thông bao năm, lại nắm trong tay tiết mục vương bài, tính cách lại hào sảng rộng rãi, cho nên bạn bè người quen của Thang Đại Hải tất nhiên là rất nhiều.

Tất nhiên càng không thể không kể tới giới công tử ca ở Hoa Thành, tuy không hoạt động quá nhiệt tình trong giới này, song vào lễ tết vẫn theo trường thói đi tham dự các hoạt động, quen biết một mớ hợp khẩu vị với hần, cho nên mời thêm vài tên công tử ca mà mình tương đối thân thiết.

Hần muốn tổ chức một buổi lễ thật náo nhiệt, vui vẻ nói với mọi người: Tôi sáng nghiệp rồi.

Thế nhưng nơi nào có người thì nơi đó có giang hồ.

Địa điểm Huỳnh Hỏa Trung lựa chọn làm nơi đặt văn phòng là ngôi nhà độc lập, đó là do suy nghĩ xuất hiện sau khi Thang Đại Hải tới phòng công tác của Tạ Vũ Khiết. Hội họa là nghệ thuật, đóng phim cũng là nghệ thuật, thế thì phải nên có dáng vẻ của nghệ thuật gia, phải ở nơi có không khí nghệ thuật.

Trải qua một phen khảo sát, cùng được môi giới tích cực tiến cử, hần lựa chọn chỗ cách phòng tranh của Tạ Vũ Khiết không xa. Tất nhiên là phải lớn hơn, cao hơn, rộng hơn của Tạ Vũ Khiết.

Không phải là nam nhân đều thích sĩ diện sao? Càng trước mặt mỹ nữ càng sĩ diện.

Tạ Vũ Khiết tất nhiên là mỹ nữ, hơn nữa từ nhỏ say mê hội họa, cho nên trên người mang theo mùi vị nghệ thuật độc đáo.

Còn chi phí đắt đỏ của ngôi nhà có phù hợp với công ty mới, có duy nhất một nghệ sĩ hay không, căn bản không trong phạm vi suy nghĩ của Thang Đại Hải.

Phía trước căn nhà là một cái vườn, trong vườn được Thang Đại Hải chuyên môn làm bãi cỏ lớn, giờ trên bãi cỏ đặt bàn ăn, trải vải trắng, đặt đủ các loại hoa quả bánh trái, khách tự phục vụ, đơn giản mà thoải mái.

Vì thể hiện gu nghệ thuật của mình, Thang Đại Hải bỏ tiền thuê cả giàn nhạc Tây biểu diễn nhạc sống, không khí cực kỳ náo nhiệt.

- Đang làm chủ trì tiết mục tốt đẹp như thế, sao lại chạy đi mở công ty điện ảnh chứ? Tuy nói truyền thông và điện ảnh cũng là giới giải trí, kỳ thực khác biệt còn rất lớn đấy ... Giống như chân với tay tuy đều là chi, nhưng ai dùng như nhau được không?

Chủ trì tiết mục mỹ thực Hải Tân, tay cầm ly champagne hỏi:

- Rốt cuộc Thang Đại Hải bày trò gì thế?

- Ai bảo người ta thừa tiền, có người cha giàu có như thế, làm gì mà không được. Nếu cha tôi mà cũng là Thang Nghênh Thành, tôi cũng mở cái công ty, ký hợp đồng với vài nữ sinh xinh đẹp ... Hắc hắc, mọi người hiểu mà ...

Một đồng nghiệp bên trong ĐTH Nam Phương mỉa mai, hần và Thang Đại Hải tranh đấu không ít, cuối cùng hần thua, chỉ phụ trách tiết mục nhỏ là Nghe nhạc đêm khuya, lần này hần tới chẳng phải để chúc mừng mà để nói kháy thôi:

- Ha ha ha, Lưu Phong, anh đúng là ý của túy ông không phải ở rượu ... Song có vài việc không phải cứ có tiền là giải quyết được đâu. Người có tiền thì đầy, nhưng phim hay có được mấy bộ? Thang Đại Hải chẳng qua là chơi đùa tý thôi, con Huỳnh Hỏa Trùng này chẳng mấy chốc chết cóng .... Huỳnh Hỏa Trùng thì sao qua nổi mùa đông.

Chương 212:

Một đám nam nhân ăn mặc lịch sự, dáng vẻ cũng có trí thức lắm, vậy mà tụ tập với nhau đa phần là nói lời ghen tỵ chua lè, không phải vì quan hệ của Thang Đại Hải với đồng nghiệp chẳng ra sao, mà đây gần như là đặc sản giới giải trí

rồi, kèn cựa nhau chẳng khác gì đám gái lầu xanh tranh khách vậy.

Thang Đại Hải vừa mới tiếp đãi khách khứa ở trong nhà, định ra ngoài cùng đồng nghiệp uống một ly chúc mừng, kết quả là vô tình nghe lọt vài lời không hay.

Song hấn vẫn cầm ly rượu tới, cười rất thật thà:

- Mọi người trò chuyện gì mà náo nhiệt thế.

Mặc dù đám người này ghen tỵ với Thang Đại Hải cũng được, hoặc có mâu thuẫn trong công tác với hấn cũng được, ở trước mặt, tất nhiên không một ai nói xấu hấn hết, nhà người ta giàu như thế, ai mà dỡ nổi.

- Chúng tôi đang nói Đại Hải thực hiện một bước chuyển mình tuyệt vời, từ người chủ trì tiết mục thành ông chủ công ty, đám anh em chúng tôi chỉ có nước hâm mộ mà thôi.

- Sau này Đại Hải thực sự là tiền đồ vạn dặm rồi, cái đám làm phát thanh triển hình như chúng tôi e là không được anh coi vào mắt nữa.

- Chứ còn không à, sau này có cơ hội, anh Đại Hải nhất định phải nâng đỡ bạn cũ nhé. Sự nghiệp ngày càng lớn rồi, thành ông chủ lớn rồi, cũng không được quên chúng tôi đâu đấy.

- Nói gì thế anh Đại Hải xưa nay trọng tình trọng nghĩa, sao quên chúng ta được ..

Bọn họ mồm thì chúc mừng, trong lòng cũng cũng nỗ lực “chúc mừng”, song lời nói ra nghe kỹ vẫn thấy cái vị chua trong đó, biết sao được, bệnh chung của người có văn hóa mà.

Bọn họ không có sự dũng cảm của đám lưu manh, không giả dối như thương nhân, không có sự chân thành của người

bạn bình thường, mỗi thứ chỉ có được một ít, thế là rất nhiều người không cần thận liên biến thành quái thai.

Thang Đại Hải cười ha hả nâng ly:

- Mọi người lo lắng thế là dư thừa.

- Đúng, đúng, đúng, chúng tôi biết Đại Hải không phải là loại người đó.

Cả đám nâng ly:

- Ha ha ha, không, vì tôi chính là loại người đó đấy.

Suýt nữa có người phun rượu ra ngoài.

Thang Đại Hải thần nhiên uống nửa ly rượu mới nói:

- Anh Hải Tân, anh nói hâm mộ tôi, chắc chắn là vì tiết mục Hoa thành đêm không ngủ có tỉ suất người xem đứng đầu toàn quốc trong khung giờ. Tôi lập công ty cũng chớp mắt đã có thể hợp tác thân mật với ông lớn giới truyền thông như Đông Chính. Hơn nữa tôi lại còn đầu thai làm con trai chủ tập đoàn Phúc Tinh, dù cái công ty tôi lập ra nó chẳng ra sao đi nữa thì tôi cũng có thể quay trở về tiếp nhận tập đoàn vài tỷ USD .... Đây là đường lui tệ nhất rồi đây. Đôi khi tôi còn nghĩ, Thang Đại Hải, sao mày sướng thế ...

- Cậu ...

Hải Tân nhất thời không biết nói gì, cầm ly rượu lên che dấu:

- Tôi và anh Lưu Phong vừa là đồng nghiệp, cũng là đối thủ.

Thang Đại Hải chuyển qua người tiếp theo:

- Có câu cùng nghề là oan gia, vì tiết mục của tôi quá hot, thu hút hết nhà tài trợ, đôi khi tôi lặng lẽ cầu mong cho tiết mục Nghe nhạc đêm khuya của anh hot thêm chút, vì sao? Vì

tôi hi vọng có anh chia sẻ bớt áp lực ghen tỵ từ đồng nghiệp, đồng thời thêm áp lực làm tốt hơn, vậy mà mong ước nhỏ nhoi của tôi không thành, cạn ha ha ha ...

- Cạn.

Cả đám cùng cười ha hả, nâng ly lên uống một ngụm, sau đó vờ nhìn thấy người quen, đánh trống lảng đi mất, trước khi tới lượt mình bị hỏi tội.

Lý Như Ý cầm ly rượu vang đỏ đi tới cạnh Thang Đại Hải:

- Cần gì phải như thế?

- Cậu thấy rồi hả?

- Ừ, thấy một ít.

Vừa xong Lý Như Ý đứng cách đó không xa, hần thích co mình vào góc kín đáo ít chú ý, như thế có cảm giác an toàn, lại dễ thấy được nhiều điều hơn:

- Vì tôi đau lòng, bạn bè cũng được, đồng nghiệp cũng được, nếu đã tụ tập ở đây, chí ít là quan hệ ngoài mặt vẫn còn được. Tôi chẳng mong bọn họ có thể giúp đỡ lúc khó khăn, nhưng mà vào lúc có chuyện vui, nói một câu chúc mừng khó lắm sao?

Thang Đại Hải không thoải mái, trong ngày vui thế này phải nghe mấy lời đó, tụt không ít cảm xúc:

- Bọn họ tới ngay cả sự thiện lương cơ sở cũng không có, vậy không thể thành bạn bè rồi. Họ nói ra những lời làm tôi không vui, tôi không cho họ thoải mái. Thế là công bằng đúng không?

Lý Như Ý thấy Thang Đại Hải mời quá nhiều người, khó tránh khỏi mấy chuyện thế này, song vẫn gật đầu:

- Anh vui là được rồi.

- Với lại tôi chẳng nói sai gì cả, bọn họ ghen tỵ chứ gì, tôi làm cho họ ghen tỵ thêm một chút, ai bảo tôi ưu tú như thế, lắm tiền như thế, bạn gái nhiều như thế ...

Thấy Thang Đại Hải bắt đầu thao thao bất tuyệt, Lý Như Ý thấy mình đáng lẽ cứ đứng trong góc thì hơn.

- Đại Hải, buổi lễ bắt chưa đấy.

Một thanh niên trẻ toàn thân hàng hiệu nhuộm tóc xám bạc như ông chú đi tới, ôm lấy cổ Thang Đại Hải:

- Không phải anh khoe khoang buổi lễ này có mình tinh hội tụ à, đâu rồi, sao tôi không thấy ai cả?

- Ê , đừng làm nhăn áo của tôi, lát nữa tôi còn phải chụp ảnh.

Thang Đại Hải đẩy hắn ra, sau đó giới thiệu:

- Như Ý, đây là Tôn Lực, con trai đại vương hoa quả, toàn bộ cửa hiệu hoa quả gắn logo “hoa quả đại vương” chính là của nhà họ đấy, là con vua hoa quả của vùng đông nam.

- Chào anh.

Lý Như Ý gật đầu chào:

- Đây là Lý Như Ý, người anh em tốt của tôi, sau này hai người thân thiết chút.

Tôn Lực lùi lại một bước nhìn Lý Như Ý từ trên xuống dưới:

- Thế này không phải quá đẹp trai rồi à? Không thể làm bạn với nam nhân thế này, áp lực lắm. Đừng để đám yêu nữ Cảnh Nhạc, Tiểu Phi nhìn thấy nhé, bọn họ phát sẽ phát cuồng đấy. Như Ý, anh nên trốn đi, đám sắc nữ đó mà ...

- Tôn Lực, cẩn thận tôi vả nát cái mồm thôi của anh.

Mấy cô gái trẻ nhìn là biết tiểu thư nhà giàu cầm ly rượu đi tới, trong đó cô tóc hung mặc váy trắng để trần nửa bên vai, trùng mắt với Tôn Lực:

- Từ xa đã nghe thấy anh nói xấu bọn tôi.
- Tôi nói xấu các cô bao giờ.

Tôn Lực có vẻ sợ mấy cô gái này, rụt cổ lại cười nịnh, chỉ Lý Như Ý:

- Tiểu Phi, đúng khẩu vị của cô chưa?

Cô gái tóc ngắn đỏ mặt, giọng thỏ thẻ:

- Đừng nói linh tinh.
- Oa, soái ca này là ai thế, thật đẹp trai.
- Nghệ sĩ của công ty Đại Hải à? Tên là gì thế, chị xí trước.

Mấy cô gái khác thì nhao nhao cả lên, mắt tỏa sáng, khác nào mèo thấy mỡ, thiếu điều trực tiếp động chân động tay với Lý Như Ý, làm hấn nhất thời không biết phản ứng thế nào:

- Lý Như Ý, người anh em của tôi, cũng là nghệ sĩ đầu tiên của Huỳnh Hỏa Trùng ... Tôi dám đảm bảo, ba năm sau cậu ấy còn hot hơn cả Bạch Khởi Nguyên.

Thang Đại Hải rất hài lòng khi thấy đám phú nhị đại này chấn động trước dung mạo của Lý Như Ý, điều này càng thêm tự tin cho hắn, dù sao đây là cây tiền tương lai của công ty:

- Đại Hải, lại bốc phét rồi, có biết Bạch Khởi Nguyên hot cỡ nào không?

Tôn Lực bấu môi:

- Sợ gì, Như Ý đẹp trai thế này mà, đừng sợ, có chị đây che chở cho cậu.

- Hi hi, sợ Như Ý rơi vào tay chị thì mới thực sự không còn hi vọng gì nữa ...

Chương 213+214:

Bãi cỏ xanh, bàn ghế trắng, âm nhạc sôi động, đám nam nữ đang láo nháo cười đùa thì một trợ lý đi tới sau lưng báo cáo:

- Ông chủ, cô Tô Âm cho người đưa hoa và quà tới chúc mừng.

- Ai đưa tới thế?

Thang Đại Hải thuận miệng hỏi:

- Tôi.

Trương Lâm mặc bộ vest nữ thẫm màu trang trọng, quyền rũ thành thực, từ xa đi tới bắt tay Thang Đại Hải:

- Chúc chủ trì Thang vượt lĩnh vực thành công, lần nữa sáng tạo huy hoàng.

- Chị Lâm, sao lại đích thân tới thế, thật vinh hạnh cho chúng tôi quá.

Thang Đại Hải bắt tay Vương Lâm, hết sức cảm kích nói:

- Vốn Tô Âm định đích thân tới cơ, nhưng một lịch trình kéo dài quá dự định làm lỡ mất, cho nên cô ấy bảo tôi nhất định thế nào cũng phải tới một chuyến, chuyển tâm ý của cô ấy.

- Cảm ơn chị Lâm, nhờ chị cảm ơn cô Tô Lâm hộ tôi, cô ấy bận rộn như thế còn nhớ tới tôi, thực sự làm tôi hết sức cảm động.

- Cảm động cái gì, chúng ta vừa là bạn cũ và là đối tác mới mà.

Vương Lâm gật đầu chào Lý Như Ý:

- Phim mới của chúng ta sẽ mau chóng khởi động, hi vọng sau này cơ hội hợp tác của chúng ta sẽ càng lúc càng nhiều.

Khách khí một hồi Vương Lâm lấy lý do còn có việc đi trước, đợi Thang Đại Hải quay về, ánh mắt nhiều người nhìn hắn đã thay đổi, không ít người loáng thoáng nghe thấy tên Tô Âm, rỉ tai nhau bàn tán.

Đặc biệt là đám đồng nghiệp vừa rồi trào phúng Huỳnh Hỏa Trùng không qua được mùa đông thì im re.

Tôn Lực lập tức ôm lấy tay Thang Đại Hải, giọng rất thân thiết:

- Sao trước kia tôi chưa bao giờ nghe anh nhắc tới Tô Âm, tôi là fan của cô ấy đấy, anh Đại Hải, xin cho tôi chữ ký được không?

Thang Đại Hải muốn vài minh tinh, nghệ sĩ, người nổi tiếng tới trợ trận thì khó khăn gì, phát tay nói:

- Tôi lăn lộn giới giải trí bao năm, có nghệ sĩ nào mà tôi chưa gặp qua chứ? Gặp nhiều rồi thì cũng thấy chỉ thế thôi, nghệ sĩ cũng là người mà, có hỉ nộ ái luyến của mình. Với lại nếu tôi suốt xin chữ ký của họ, chẳng phải thể hiện tôi thiếu thứ bậc à? Tôi và Khổng Khuê quan hệ tốt như thế, đã thấy tôi khoe khoang bao giờ chưa?

Lý Như Ý xấu hổ quay mặt đi, vừa có cơ hội một cái là khoe rồi còn gì.

- Oa, Đại Hải, cậu quen cả Khổng Khuê kìa à, tôi thích cô ấy lắm, tiếc là bình thường cô ấy ít lộ diện.

Đám Tiểu Phi cũng mắt tròn mắt dẹt, vì các vai diễn của cô rất được lòng nữ giới:

- Tôi và Như Ý gọi cô ấy là chị họ, bình thường còn hẹn nhau đi ăn mỳ ở quán ...

Thang Đại Hải đang ba hoa quên cả trời đất thì bất gặp ánh mắt cảnh cáo của Lý Như Ý, vội nguồn lời định nói lại:

- Mỳ.

Còn sao nữa, quán mỳ đó là chỗ hẹn hò bí mật của chị họ và Trần Thuật, để lộ ra không phải phá đám họ à?

Đúng lúc này ở cửa có tiếng còi ô tô, vốn không để ý, cửa có nhân viên công tác của công ty phụ trách tiếp khác rồi, nhưng ngay sau đó là có tiếng huyền nào, Thang Đại Hải thất kinh, đừng nói là đám tiểu cô nương của công ty gặp phải chuyện gì.

Thang Đại Hải định chạy tới xem, liền thấy đám đông xúm quanh hai người một nam một nữ, không ngờ lại là Không Nhược Khuê và Trần Thuật.

Không Nhược Khuê mặc chiếc sơ mi lụa nhẹ màu trắng, mép áo có mấy chiếc tua điệu đà buông xuống quần âu màu trắng, đưa đưa theo nhịp bước của cô, cảm giác đầy tiên khí.

Trần Thuật thì âu phục đen, cả sơ mi cũng màu đen, vóc người cao ráo cân đối, gương mặt tuất dật, chính là bộ đồng phục Thang Đại Hải đặt riêng cho Phong trần tam hiệp ... Không ngờ hôm nay y ăn mảnh mặc một mình.

Hai người họ đi sóng vai bên nhau, cho dù xung quanh là đám tiểu cô nương hết sức xinh đẹp được Thang Đại Hải thuê về lấy thể diện cho công ty, nhưng người khác nhìn tới chỉ thấy đôi nam nữ đi giữa.

Một đen một trắng, nam anh tuấn, nữ thuần mỹ.

Như đôi thần tiên quyến lữ đã nắm tay đi bên nhau bao năm vậy.

- Không Khuê, đó là Không Khuê ..

- Đích thân Khổng Khuê tới kìa, nghe nói cô ấy rất ít khi tham dự hoạt động kìa mà.

- Không thể nào, cô ấy còn đẹp hơn cả trên TV nữa ... Ôi nữ thần của tôi ...

Đám người trong sân n hư dòng lũ ủa cả tới vây quanh Khổng Nhược Khuê.

Thang Đại Hải toát mồ hôi chạy tới, lo cho an toàn của Khổng Nhược Khuê sợ khách khứa chen lấn xô đẩy va chạm vào cô, phải biết cô mới tháo bột chưa lâu, nếu chẳng may có làm sao, hấn tự sát không đủ đền tội.

Nhưng tới gần mới nhận ra mình lo lắng dư thừa rồi, những người này mặc dù hết sức kích động, nhưng có thân phận địa vị nhất định, đâu phải như đám học sinh, sau khi tới gần Khổng Nhược Khuê thì tự động dừng lại, không dám tới quá sát.

Không ai mạo muội đặt câu hỏi, hoặc là xin chụp ảnh hàn huyên, chỉ hớn ha hớn hờ theo sau Khổng Nhược Khuê và Trần Thuật, như đưa cô dâu tới nhà chồng vậy.

Đám đông rầm rộ tới trước mặt Thang Đại Hải, Khổng Nhược Khuê tươi cười trên:

- Hôm nay là ngày khai trương của Huỳnh Hỏa Trùng, tôi thế nào cũng phải tới kiểm chén rượu mừng, em họ, có hoan nghênh không đây.

- Cảm ơn chị họ, chị tới làm tôi rất cao hứng ...

Thang Đại Hải cười ngoác miệng, nhất thời quên luôn cả nói gì, tay chân có chút luống cuống:

- Biết chị nhiều việc, lo chị bận không tới được ...

Trong lòng hấn cũng rõ, mình làm gì có cái thể diện lớn như thế, đây là thể diện của Trần Thuật.

Khi công ty thành lập, chính Khổng Nhượng Khuê ở bên cạnh vạch ra đường lối, ngay cả tên công ty do cô đặt, có được nghiệp vụ đầu tiên nhờ cô hiến kế, đừng nói em họ hờ, có là em ruột chắc gì được cô giúp như thế.

Một công ty nhỏ xíu khai trương, có được nhân vật cấp thiên hậu như Khổng Nhượng Khuê tới ủng hộ. Đây là mối ân tình lớn cỡ nào, một chân động lớn cỡ nào?

Có thể dự kiến vì sự xuất hiện của Khổng Nhượng Khuê cái tên Huỳnh Hỏa Trung ngay lập tức sẽ thành đề tài bàn tán trong giới, không ai coi họ là công ty nhỏ vớ vẩn nữa.

Hết được Tô Âm gửi hoa chúc mừng lại được Khổng Nhượng Khuê đích thân tới hiện trường.

Tất cả đều hướng trong giới truyền đi một tin tức rằng, Cty Văn hóa Huỳnh Hỏa Trung là công ty có lai lịch bất phàm.

Nghe cách xưng hô của Thang Đại Hải với Khổng Khuê, xung quanh càng thì thầm bàn tán lai lịch của Huỳnh Hỏa Trung, không biết sau lưng có nhân vật lớn nào chống lưng nữa ...

Mặc dù ai cũng biết Thang Đại Hải là con trai ông chủ tập đoàn Phúc Tinh, song ở đây đều là người hoạt động trong lĩnh vực truyền thông giải trí, còn lạ gì Khổng Nhượng Khuê, chưa bao giờ nghe nói cô xuất hiện trong mấy hoạt động kiểu này.

Đương nhiên, cũng không ít người suy đoán thân phận của Trần Thuật.

Vì Trần Thuật quá xa lạ, hơn nữa biểu hiện cùng Khổng Nhượng Khuê thân mật như thế, hơn nữa cách ăn mặc của họ, khiến người ta có cảm giác họ như là một đôi.

- Liệu có phải là bạn trai của Khổng Khuê không, không phải cô ấy tôn sùng chủ nghĩa độc thân à?

- Vớ vẩn, bạn trai của Không Khuê là Bạch Khởi Nguyên, trong nghề ai chả biết.

- Cái đó mà cô cũng tin à, thật thật giả giả ai mà biết, mấy scandal kiểu đó chỉ để duy trì độ hot thôi.

- Người khác cần scandal thúc đẩy sự nghiệp, Không Khuê thềm vào dùng cái đó.

Kệ xung quanh bàn tán thế nào, Không Nhược Khuê không hề bị ảnh hưởng, cô quen rồi, nụ cười vẫn ưu nhã, giọng nói vẫn ngọt ngào:

- Phải rồi tôi còn chuẩn bị quà nữa.

- Ái dà, chị họ tới đây đã là món quà lớn nhất cho Huỳnh Hỏa Trùng rồi, sao còn chuẩn bị quá nữa.

- Đã đến uống rượu thì tất nhiên phải mang theo quà chứ.

Không Nhược Khuê quay sang bên nhìn Trần Thuật, Trần Thuật đưa cho cô một cái hộp bọc giấy bạc đẹp đẽ, Không Nhược Khuê hai tay đưa tới:

- Chúc em họ đại triển hoành đồ, mã đáo thành công.

- Tôi có thể mở ra xem được không?

Thang Đại Hải hay tay ôm món quà, hồi hộp hỏi, đương nhiên là hẳn có ý khoe khoang, quà của Không Nhược Khuê tặng tôi đây, mở ra cho mù mắt chó của các người luôn:

- Đương nhiên là được rồi.

Không Nhược Khuê tủm tỉm cười gật đầu:

Vì thế Thang Đại Hải có chút nóng vội tháo giấy bọc bên ngoài, mở nắp hộp, lấy ra một con ngựa sứ, là người biết hàng, hẳn nhìn hoa văn và đường nét chế tác thủ công cầu kỳ là biết giá trị không nhỏ:

- Oa, thật là đẹp.

- Đây là vật lưu tâm của cô Không Khuê.

Trần Thuật giải thích rất chính thức, như người không liên quan:

- Chúc Huỳnh Hỏa Trung mã đáo thành công.

- Cảm ơn chị họ.

Đây là món quà vừa giá trị lại mang ý nghĩa tốt lành, Thang Đại Hải lần nữa cảm ơn, giao cho trợ lý mang vào đặt ở vị trí bắt mắt nhất trên bàn làm việc của mình:

Đám trợ lý của công ty cũng tới mời vị khách của công ty giải tán, không nên tụ tập quá đông.

Khách khứa tất nhiên chiều ý chủ, song tuy tản đi rồi vẫn bàn tán không ngớt, ánh mắt liên tục chiếu về phía hai người kia.

Không Nhược Khuê nhìn quanh hỏi:

- Vũ Khiết đâu rồi, cô ấy chưa tới à?

- Chưa.

Sắc mặt Thang Đại Hải có hơi chút thiếu tự nhiên, hẳn cũng gửi thiệp mời cho Tạ Vũ Khiết, thậm chí còn gửi lời mời qua wechat, kết quả là người ta cứ như không thấy, tới giờ không có chút hồi âm nào:

- Đại khái là cô ấy bận sáng tác không có thời gian để ý tới kẻ phạm phu tục tử như tôi rồi.

- Làm gì có chuyện đó.

Không Nhược Khuê từ giọng điệu của Thang Đại Hải liền nhận ra chút gì đó:

- Trên đường đi tôi có gọi điện cho Vũ Khiết mà, chắc là lát nữa cô ấy sẽ tới.

- Thế à?

Thang Đại Hải mặt không để lộ chút cảm xúc nào, nói qua loa:

- Cô ấy có thời gian thì tới, không có thời gian thì thôi, tôi chẳng để tâm lắm.

- Giả dối.

Trần Thuật ở bên nói nhỏ:

- Làm sao bằng tổng giám Trần được.

Thang Đại Hải giọng cao lên:

- Tổng giám Trần và chị họ trai tài gái sắc, bên nhau như hình với bóng, làm người ta nhìn mà hâm mộ. Cậu có biết nếu vừa rồi hai người đi vào mà thêm một còn chim điếu, hai người liền thành Dương Quá và Tiểu Long Nữ đấy.

- Tôi thềm vào mà làm Tiểu Long Nữ.

Không Nhượng Khuê mặt thoáng hồng, lên tiếng phản đối:

- Tôi cũng không làm Dương Quá, Dương Quá bị Quách Phụ chém đứt tay.

Trần Thuật cũng phủ định:

- Hì hì, thế hai người muốn làm ai?

Thang Đại Hải cười hì hì chót nhả:

- Tây Thi và Phạm Lãi, Hạng Vũ và Ngư Cơ, Chu Du và Tiểu Kiều hay Trần Viên Viên và Ngô Tam Quế.

- Được rồi, được rồi, càng nói càng không ra cái gì hết.

Trần Thuật vội ngăn cản:

- Công tác chuẩn bị đến đâu rồi, đã bắt đầu được chưa?

- Đợi mỗi chị họ nữa thôi, chị họ tới là bắt đầu ngay.

- Vậy tôi không tới thì sao?

Không Nhược Khuê làm khó:

- Tôi biết chị họ nhất định sẽ tới.

Thang Đại Hải tự tin nói:

- Vì nếu chị không tới thì Trần Thuật nhất định đã tới từ sớm rồi, mãi mà cậu ấy không tới, vậy chỉ có một khả năng là đợi chị mà thôi, hai người muốn đi cùng nhau, hì hì ...

- Anh ấy tới hay không thì liên quan gì tới tôi chứ?

Không Nhược Khuê phủ nhận, lòng lại thầm nghĩ, chẳng lẽ mình thể hiện rõ ràng tới mức đó rồi sao, cả người trí tuệ như Thang Đại Hải cũng nhìn ra được, sợ là chị Thiều lại “lo lắng” rồi:

- Vớ vẩn.

Trần Thuật cũng phụ họa.

- Khử khử, làm gì có chuyện gì qua mắt được tôi.

Thang Đại Hải cười gian, đôi gian phu dâm phụ này thật giả dối, suốt ngày dính lấy nhau như sam mà không chịu thừa nhận gian tình, đợi tới lúc bụng to lên thì hết chối:

- Vậy anh đoán xem Vũ Khiết có tới không?

Trần Thuật công kích:

- Chuyện này tôi không thêm đoán, lãng phí thời gian tình lực.

- Thế sao? Xem ra trong mắt Thang đại thiếu gia, tôi không là cái gì cả rồi.

Tạ Vũ Khiết mặc quần jean trắng áo thun xanh lơ, trẻ trung năng động xuất hiện sau lưng Thang Đại Hải, giọng nói như mang hơi lạnh bắc cực:

Chết rồi, Thang Đại Hải giật mình, bị tên khốn Trần Thuật chơi đùa rồi, tròng mắt một cái, quay lại đối diện với Tạ Vũ Khiết sắc mặt bất thiện, không chịu yếu thế:

- Tôi sợ quá coi trọng ai đó, khiến bản thân bị xem thường. Tôi hết gửi thiệp mời lại nhắn tin, kết quả người ta lơ đi như không thấy, đến một cái ký tự be bé chẳng buồn gửi lại .... Một nhân vật lớn tôn quý, tôi nào dám tùy tiện suy đoán cô ấy có tới hay không?

- Xem ra tôi tới là sai rồi.

- Không đâu, tôi mời mới là sai.

- Được rồi, được rồi.

Khổng Nhượng Khuê thấy đôi oan gia có xu thế xung đột, vội vàng xen vào giảng hòa:

- Hai người đừng gặp mặt một cái là cãi nhau.

- Cứ để họ cãi nhau đi.

Trần Thuật bất ngờ còn xúi bẩy:

- Cậu có ý gì hả?

Thang Đại Hải mặt hầm hầm, Trần Thuật à Trần Thuật, tôi không ngờ cậu mặt mày đáng hoàng tử tể mà nội tâm xấu xa như thế, bản thân cậu sinh hoạt mỹ mãn, suốt ngày cùng chị họ tình chàng ý thiếp, quần quít không rời, vậy mà lại muốn đẩy tôi vào dầu sôi lửa bỏng, cậu có còn nhân tính nữa không?

- Dù sao tốt hơn là không nói gì mà, hai người bọn họ ngoại trừ cãi nhau ra cũng có phương thức giao tiếp nào khác đâu.

Trần Thuật nhún vai:

- Để bọn họ cãi nhau càng huyên náo thì nơi này càng náo nhiệt, đúng không?

Trên đời có thứ người như vậy à, người ta cãi nhau không
khuyên can, còn xúi cãi nhau thật to, càng to càng náo nhiệt.

Thang Đại Hải và Tạ Vũ Khiết đều tức tím mặt.

Làm khi mua vui cho cậu chắc?

- Cậu muốn chúng tôi cãi nhau thì chúng tôi cãi nhau chắc,
chúng tôi không cãi đấy, cho cậu hết trò để xem.

- Đúng thế, tổng giám Trần, không ngờ anh là loại người
như thế, có người nhìn nhau anh rồi.

- Liên quan gì tới anh ấy.

Không Nhược Khuê thoáng cái hiểu ý Trần Thuật, thấy hai
người này không biết lòng người tốt, nhảy vào bênh vực:

- Trần Thuật biết khuyên can hai người tử tế thì chắc chắn
hai người không nghe, cho nên mới nói thế khích hai người ...
Chẳng phải hai người không cãi nhau nữa à?

- Chị họ, chị nói thế là không đúng rồi, chị chưa hiểu Trần
Thuật đâu, cậu ta vốn chính là loại người thế đấy.

Thang Đại Hải nghiêm mặt nói:

- Vì sao tôi không hiểu anh ấy, chẳng lẽ các người hiểu hơn
tôi chắc?

- Đại Hải tất nhiên là là hiểu anh ta hơn cô rồi, họ là bạn bè
bao năm, hai người quen nhau được mấy ngày chứ?

Tạ Vũ Khiết trợ lực tấn công cô bạn, ai bảo Trần Thuật
đáng ghét như thế làm gì:

Không Nhược Khuê bấu môi:

- Tôi quen anh ấy vài ngày á? Tôi biết anh ấy thì hai người
còn mặc quần thủng đít.

- Ai mặc quần thủng đít, ai mặc quần thủng đít, từ nhỏ tới lớn, tôi chưa bao giờ mặc quần thủng đít chứ ...

Thang Đại Hải giận rồi, mình đã bao giờ mặc quần thủng đít chứ, thế này khác gì bôi nhọ mình trước mặt Tạ Vũ Khiết, cho dù cô có là chị họ mà tôi tôn trọng thì cũng phải cho câu trả lời rõ ràng:

Chương 215:

Chát!

Khi Thang Đại Hải đang mặt đỏ tía tai, hăng tiết gà tiết vịt gân cổ muốn làm cho ra nhẽ chuyện mình chưa bao giờ mặc “quần thủng đít” thì bị Tạ Vũ Khiết ở bên đánh vào tay một cái:

- Chuyện đó không phải trọng điểm.

Thang Đại Hải ngớ ra:

- Cái đó không phải trọng điểm thì cái gì mới là trọng điểm?

Tạ Vũ Khiết lười để ý tới cái thằng ngốc dễ kích động ấy, nhìn Không Nhược Khuê trầm tư:

- Trước kia cô quen tổng giám Trần rồi sao?

- Biết chứ.

Không Nhược Khuê hếch mặt kiêu ngạo thừa nhận:

- Hai người biết nhau thế nào? Cô và tổng giám Trần là người khác quê.

- Duyên phận kỳ diệu như vậy, có một số người, chả hiểu sao lại quen nhau, tiếp đó lại thất tán, rồi một lúc không ngờ nào đó ở ngã rẽ nào đó, lại vô tình chạm vào nhau.

Thang Đại Hải ngẩn ra:

- Đây không phải định mệnh sao?

- Đúng, đó là định mệnh.

- Nói như thế vậy tôi và Trần Thuật còn biết nhau sớm hơn, Phật nói năm trăm năm quay đầu nhìn mới có đôi được duyên đi sát qua vai nhau. Trần Thuật cứu mạng tôi, vậy phải tu bao nhiêu năm?

- Anh hiếu thắng quá đấy.

Tạ Vũ Khiết bực mình, cô đang định moi thông tin từ cô bạn thân của mình, vì cô luôn cảm thấy cô bạn tâm cao khí ngạo này cực ít qua lại với người khác giới, tựa hồ vô duyên với ái tình, nhưng đối xử với Trần Thuật lại má mức khác biệt. Hai người này lại quen nhau quá gần, cô không tin có tiếng sét ái tình, thế gian không có hận nào là vô duyên vô cớ, làm gì có tình yêu nào vô duyên vô cớ:

- Năm trăm năm quay đầu, không phải là gãy cổ à?

Khổng Nhược Khuê càng trả lời kiểu đó càng khiến Tạ Vũ Khiết sinh nghi, chuyện quan trọng như thế mà dấu diếm mình là không, hai người là bạn thân từ nhỏ cơ mà, thân thiết tới độ cha mẹ hai nhà có thời phát hoảng tưởng họ yêu nhau kìa, chuyện của cô đã bao giờ dấu diếm Khổng Nhược Khuê đâu, chỉ là bây giờ đông người phức tạp, không phải lúc nói nhiều, đợi thời cơ tới, cô phải “thăm vấn” cho kỹ càng.

- Đương nhiên.

Thang Đại Hải ưỡn ngực tự hào:

- Hiếu thắng là cơ sở của thành công.

- Vậy thì chúc Thang đại thiếu gia sớm ngày thành công.

Tạ Vũ Khiết đưa một bức tranh dùng giấy dai bọc lại, sẵn giọng nói:

- Quà khai trương.

- Tặng cái này à?

Thang Đại Hải chê bai:

- Có phải là thuận tay vẽ bừa vài nét trên giấy trắng coi là quà không? Tôi nói này, đám tác giả họa sĩ các cô thật là keo kiệt, tặng quà người ta không tặng sách thì tặng tranh, toàn là tự làm tự tiêu thụ, ngay cả khâu đóng gói cũng tiết kiệm luôn.

Tạ Vũ Khiết nổi giận:

- Không lấy thì trả lại đây.

- Đương nhiên là lấy rồi.

Thang Đại Hải giữ chặt lấy khung tranh:

- Các cô càng keo kiệt thì tôi càng muốn lấy về vật của các cô, tôi thích nhìn cái bộ dạng xót của ấy đấy.

Không Nhượng Khuê nhú mày, lại có loại nam nhân thô lỗ vô duyên mất lịch sự tới mức này à?

Chỉ là chuyện của người ta không tiện nói gì.

Thang Đại Hải làm Tạ Vũ Khiết á khẩu thì dương dương đắc ý bóc ngay lớp giấy ra:

- Xem xem cô vẽ cái gì.

Bóc đi lớp giấy bọc ngoài, bên trong là bức hoa hướng dương rực rỡ.

- Hoa hướng dương?

Thang Đại Hải hết sức bất ngờ:

- Làm sao cô biết tôi thích hoa hướng dương?

Không Nhượng Khuê còn kinh ngạc hơn bội phần, người khác không biết chứ cô thì biết rõ lắm, bức tranh này có ý nghĩa vô cùng lớn, không chỉ là tỏ lòng kính trọng với Van

Gogh, mà còn là một lần thay đổi và đột phá trong phong cách của Tạ Vũ Khiết.

Có thể nói đây là một đỉnh cao mới trong sự nghiệp của Tạ Vũ Khiết.

Vậy mà Tạ Vũ Khiết lại đem bức Hoa hướng dương đã tốn công sức mấy tháng trời mới hoàn thiện được, điều này đại biểu cho cái gì?

Chẳng lẽ nó đại biểu cho tâm cảnh của Tạ Vũ Khiết phát sinh biến hóa rồi.

Tạ Vũ Khiết sao ngờ rằng Thang Đại Hải lại bóc ngay quà của cô tại chỗ, làm cô xấu hổ như bị phơi bày tâm sự trước mặt cô bạn thân nhất. Né tránh ánh mắt của Khổng Nhược Khuê, Tạ Vũ Khiết bĩu môi khinh thường:

- Ai mà biết anh thích hoa hướng dương, chẳng qua là vừa vặn vẽ xong nên thuận tay tặng cho anh thôi.

Câu này tựa như giải thích cho Thang Đại Hải, lại càng giống nói cho Khổng Nhược Khuê nghe.

Thang Đại Hải vẫy tay gọi một cô trợ lý tới:

- Treo vào văn phòng của tôi.

- Vâng.

Trợ lý đáp một tiếng, ôm bức tranh chuẩn bị đi:

- Khoan.

Thang Đại Hải gọi lại:

- Cứ để trên bàn làm việc của tôi là được, lát nữa tôi sẽ đi xem treo ở đâu hợp lý.

- Vâng.

Thang Đại Hải dẫn mấy người bọn họ đi tham quan một vòng công ty quay trở lại đại sảnh.

Lúc này nhiều người không kìm nén được nữa rồi, vây lấy Khổng Nhược Khuê, người quen biết một chút tới bắt tay chào hỏi, người xin chữ ký, người thì xin chụp ảnh cùng, cô đều không từ chối. Nếu có ai đi xa hơn xin số Wechat của Khổng Nhược Khuê hoặc có hành vi nào không phù hợp, trợ lý sẽ đứng ra ngăn cản.

Khổng Nhược Khuê có ba số điện thoại, một là điện thoại, một cái cô dùng liên hệ với người thân thiết nhất, một số dành cho công việc, chủ yếu ở trong tay Vương Thiệu hoặc một số khác trợ lý của cô giữ dùng cho trường hợp thế này, đương nhiên những người hí hửng kết bạn với Khổng Nhược Khuê chẳng bao giờ liên lạc được với cô.

Đây là cách thao tác thông thường mà nghệ sĩ nào cũng dùng, nếu không chỉ riêng chuyện mỗi ngày nghe điện thoại cũng hết giờ còn làm được cái gì nữa.

Cuối cùng đã tới giờ đẹp, Thang Đại Hải dùng biện pháp thô bạo của hấn giải tán, tuyên bố buổi lễ bắt đầu.

Nghi lễ coi như đúng quy củ, Thang Đại Hải không bày trò gì khác người, dù sao khai trương là chuyện hết sức trang trọng nghiêm túc, dù tính hấn tùy tiện tới mấy cũng không làm bừa được, nếu không xui xẻo cả sự nghiệp.

Đầu có xuôi đuôi mới lọt mà.

Buổi lễ kéo dài chừng nửa tiếng là kết thúc, Khổng Nhược Khuê còn có lịch trình, được Trần Thuật và trợ lý tháp tùng rời đi ngay, cô đi rồi khách khứa cũng tản dần.

Tạ Vũ Khiết cũng muốn đi, phòng tranh của cô cách nơi này rất gần, đi vài bước là tới.

- Tôi tiễn cô.

Thang Đại Hải đuổi theo:

- Không cần đâu.

Tạ Vũ Khiết từ chối:

- Ngay ở phía trước thôi mà.

- Chính vì gần tôi mới tiến.

Thang Đại Hải cười như thằng ngốc:

- Nếu là quá xa thì khỏi tiến rồi.

Hai người sóng vai mà đi, trầm mặc không nói, cứ như thoảng cái mắt hết đề tài trò chuyện.

Tới tận cửa phòng tranh rồi, Tạ Vũ Khiết dừng chân:

- Tiến tới đây là được.

- Ừ, vậy cô vào đi.

Thang Đại Hải gật đầu, đợi cô đi trước:

Tạ Vũ Khiết dậm bước, hơi n gập ngừng chút vẫn hỏi:

- Vậy chuyện kia, anh trao đổi với người nhà sao rồi?

- Chuyện gì?

- Thì chuyện đính hôn ấy, lần trước không phải đã nói rồi à, bảo anh về n ói với hai bác giải trừ hôn ước ...

Tạ Vũ Khiết có hơi giận, lần trước khi Thang Đại Hải đưa cô về, cô đã bảo hấn rồi, không ngờ tên này không để lời mình nói vào trong lòng, thật đang ghét:

- À, thì ra là chuyện đó hả?

Thang Đại Hải choàng tỉnh:

- Anh nói rồi chứ?

- Chưa.

- Vì sao anh không nói?

- Trước kia tôi muốn ngăn cản cuộc đính hôn này thì cô có nói gì đâu. Bây giờ cô muốn hủy hôn, lại muốn tôi nói à? Không có cửa đâu.

Thang Đại Hải nghiêm nghị nói, sau đó vẫy tay quay đi:

- Tiến về tận nơi rồi đấy nhé, chào.

.....

Chương 216: Người giấy.

Sân bay, phòng nghỉ vip.

Tô Âm đang uống nước quả xem phim truyền hình Mỹ, Game of Thrones, bộ phim đang gây sốt khắp toàn cầu, những mưu mô đấu đá trong đó thực sự quá hợp khẩu vị của cô. Do lịch trình bận rộn, cô không thể xem vào đúng giờ chiếu, nên tranh thủ thế những lúc di chuyển tới lịch trình tiếp theo thế này.

Trương Lâm đột nhiên từ ngoài đi vào, thần sắc cực kỳ nghiêm túc nói:

- Tiểu Âm, có chuyện này, em nhất định phải nghe.

Tô Âm không hiểu chuyện gì mà Vương Lâm phá ngang lúc mình xem bộ phim yêu thích, song vẫn dừng phim lại, nói đùa:

- Chị Lâm, chuyện gì mà nghiêm túc thế, chẳng lẽ em bị kẻ nào chơi xấu lên hotsearch rồi à? Lần này là cái gì, em bị ai bao nuôi hay là lại có thêm đứa con riêng nữa.

- ... Không phải ...

Trương Lâm vội vàng phủ nhận:

- ... Bà cô nhỏ của tôi ơi, suốt ngày đầu em nghĩ cái gì thế, đâu ra chuyện linh tinh đó.

- Đám truyền thông chẳng phải suốt ngày đăng mấy cái đó à, em cần gì phải nghĩ.

Mấy chuyện đó thực sự quá nhiều rồi, ai rồi cũng dính phải, chuyện đó ở công ty nhỏ, hoạt động thiếu chính quy thì rất phổ biến, ở công ty có ảnh hưởng tâm cỡ như Đông Chính thì gần như không thể nào, thứ nhất là vì công ty có đủ sức để nâng đỡ cho nghệ sĩ của mình, tránh được không ít quy tắc ngầm. Thứ hai vì lợi ích, hiển nhiên chuyện kiểu như nghệ sĩ được bên ngoài bao nuôi gây xung đột lợi ích với công ty, đồng thời công ty bỗng nhiên phải gánh thêm nguy cơ tiềm tàng ảnh hưởng tới danh tiếng, lợi nhuận thì ai chịu ... xảy ra scandal, bên kia bồi thường cho công ty chắc?

Thế nên dù cạnh tranh trong những công ty lớn cực kỳ khốc liệt, người ta vẫn đổ xô tới vì họ có đoàn đội chuyên nghiệp, có tài nguyên, sức ảnh hưởng, giảm thiểu nhiều cạm bẫy.

Tất nhiên trong nghề này quy tắc ngầm đầy rẫy, cảm dỗ càng không bao giờ thiếu, công ty nhiều khi muốn bảo vệ nghệ sĩ, còn nghệ sĩ tự sa ngã.

- Không Khuê tới tham dự lễ khai trương của Huỳnh Hòa Trung.

Vương Lâm nóng ruột thông báo:

- Trên mạng đang bàn tán xôn xao kia kìa.

- Đi thì đi.

Tô Âm vẫn đang đặt tâm tư vào bộ phim xem dở, không suy nghĩ gì:

- Cô ta rảnh thích đi đâu thì đi,

- Lần trước Thang Đại Hải tới tìm chúng ta, còn tỏ ý tức giận vì bị Không Khuê từ chối cơ mà. Chị cứ cảm thấy chuyện

này không ổn.

- Thế thì sao chứ?

- Em nghĩ mà em, Không Khuê từ chối người ta, hai bên phải không vui về gì mới phải. Vì sao lúc này cô ta lại tới ủng hộ Huỳnh Hỏa Trùng? Đó là một cái công ty nhỏ, bọn họ chẳng có quan hệ hợp tác nào, chúng ta tặng một bó hoa đã là coi trọng lắm rồi, thân phận như Không Khuê có cần tự đi không?

Trên mạng xôn xao chủ yếu là vì Trần Thuật xuất hiện bên cạnh Không Nhược Khuê, nhưng mà chuyện này Trương Lâm đương nhiên chẳng quan tâm, fan nhanh chóng xác minh được thân phận của y, đến lúc đó kẻ nào định lập lờ biến nó thành scandal cũng không ăn thua, thấy Tô Âm đang muốn tập trung phim nên không để ý, vì vậy nói kỹ càng hơn:

Tô Âm tức gì đứng bật dậy, hai tay cầm cốc nước quả lớn cũng không uống nữa, nghiêng răng:

- Cô ta có ý đồ gì đây?

- Chị hoài nghi chúng ta bị lừa mất rồi.

Trương Lâm khẽ thở dài, cô bé này tất nhiên là rất thông minh, nhưng núi cao còn có núi cao hơn, với lại nếu đám người đó là một bọn, làm sao đề phòng xuể:

- Ý chị là Thang Đại Hải biết em và Không Khuê bất hòa, cho nên khi tới đàm phán với chúng ta mới cố tình nói thế ... Vì khích em ? Để em sinh ý so kè với Không Khuê mà lại lần nữa lọt vào bẫy của chúng?

Tô Âm chỉ mất một tích tắc để suy ra kết luận này:

Trương Lâm lo Tô Âm bị đả kích, tâm lý không chịu được, cẩn thận nói:

- Đó chỉ là suy đoán cá nhân của chị thôi, biết đâu chuyện không như thế ... Trên mạng có nói Khổng Khuê được tổng giám Trần tháp tùng tham gia lễ khai trương, không nói gì thêm.

- Nếu Thang Đại Hải có khúc mắc với Khổng Khuê, với tính cách cao ngạo ấy, cô ta thêm vào để ý tới chúng.

Tô Âm mặt đanh lại, chẳng chút vẻ dễ thương nào nữa:

- Tên Thang Đại Hải đó về ngoài rất thật thà ngốc nghếch, vậy mà mưu mô như thế sao?

- Cũng chưa chắc là Thang Đại Hải, hắn không hiểu thấu triệt quan hệ giữa em và Khổng Khuê như thế, càng chẳng hiểu em như thế. Nếu hắn thực sự là người có thủ đoạn, với bối cảnh lớn như vậy, có cần bao năm vẫn là chủ trì nhỏ không?

- Chẳng lẽ là Khổng Khuê.

Tô Âm rít lên, đặt cốc nước hoa quả xuống bàn, nghiêng răng trèo trẹo:

- Cô đã bắt nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa, lần này tôi nhất định bắt co phải trả giá đắt.

.....

- Không có được mới càng đáng quý

Thân ở thế yếu, sao chẳng dùng kế ..

Thang Đại Hải miêng vui vẻ ngâm nga bài Hoa hồng trắng, bước chân thoăn thoắt về văn phòng của mình.

Hắn sờ con ngựa sư tạo dáng đang muốn phi lên trời, tay nghề rất tốt, màu sắc sắc nét, chi tiết rõ ràng, đúng là món đồ quý.

Quay sang nhìn bức Hoa hướng dương, nhìn trái nhìn phải, càng nhìn càng thấy thích, không ngờ cái tủ đồ xa xỉ phẩm do động ấy lại thực sự là nghệ sĩ.

Nếu vậy vì sao ngày đầu tiên gặp mặt cô ấy lại dùng hình tượng như thế, chẳng lẽ chưa gặp đã ghét mình à?

- Ừm, bức Hoa hướng dương này vẽ được lắm, không kém gì Van Gogh.

Thang Đại Hải treo bức tranh lên tường trái, ngắm nghía một hồi, sau đó lắc đầu, phía bức tường đó có cái giá sách, như thế không thể hiện được sự độc nhất vô nhị của bức tranh này.

Vì thế lại chuyển sang bên phải, song vẫn lần nữa lắc đầu, vì phía này trống trải quá, làm bức tranh trở nên lẻ loi đơn điệu.

Không thể treo sau lưng, đó là cửa sổ sát sàn, treo lên cửa sổ thì nó còn ra cái gì nữa?

Thang Đại Hải suy đi nghĩ lại, treo ở vách tường đối diện, vậy là khi hấn làm việc mệt mỏi, cứ ngẩng đầu lên là thấy.

Đương nhiên nó cũng sẽ luôn nhìn thấy dáng vẻ chăm chỉ làm việc của mình.

Ai nói câu này nhỉ, nam nhân lúc chuyên tâm làm việc là ngầu nhất.

Đang tự YY thì dưới lầu có tiếng kêu, Thang Đại Hải mở cửa sổ ra, thò đầu hỏi:

- Xảy ra chuyện gì mà la hét ầm lên thế.

- Ông chủ ...

Các cô gái trẻ của công ty đang dọn dẹp hiện trường mặt đầy kinh khủng nhìn về phía cửa:

Ở đó có một hình nộm xanh đỏ đang cháy rùng rục, đó là người giấy dùng để đốt trong đám ma.

Khai trương chưa lâu đã xảy ra chuyện này, Thang Đại Hải mặt tối sầm, sai nhân viên lấy bình cứu hỏa dập tắt, dọn dẹp hiện trường, nghĩ một lúc lấy điện thoại gọi cho Trần Thuật.

Khi Trần Thuật quay trở lại Huỳnh Hỏa Trùng thì Thang Đại Hải và Lý Như Ý đang ngồi trong văn phòng uống trà.

Thả mình xuống ghế sofa, hỏi:

- Làm tôi vội vội vàng vàng gọi tới tới đây, nhưng trông hai anh chẳng có vẻ gì là có chuyện gấp nhỉ?

Thang Đại Hải cầm ấm trà rót cho Trần Thuật:

- Vừa rồi có kẻ đốt một cái hình nộm trước cửa công ty của chúng ta.

Không ngờ Trần Thuật nghe một cái cao hứng hỏi:

- Chụp lại không, gửi cho tôi xem nào.

- Không kịp chụp.

Thang Đại Hải chép miệng:

- Đám tiêu cô nương nhìn thấy cảnh đó sợ hãi rúm vào với nhau, khi tôi từ trên văn phòng chạy xuống thì đã cháy hết rồi. Như Ý thì ở trong phòng tập thể dục dưới lầu, nhìn thấy cũng chẳng biết chụp lại.

Lý Như Ý hỏi hột nói:

- Vớ vẩn.

Chương 217: Trốn tránh tới bao giờ.

Lễ khai trương là một sự kiện trọng đại, vậy mà có kẻ lại đốt hình nộm trước cửa công ty, Lý Như Ý thấy nếu mình gặp

phải loại chuyện này sẽ nổi trận lôi đình, gấp gáp tìm ra hung thủ mới đúng.

Vậy mà hai cái tên này lại hì ha hí hửng, tiếc nuối vì không chụp lại được cảnh đặc sắc đó, làm như là điềm lành trời ban không bằng.

Hai tên này chẳng bình thường gì cả.

Khi bên ngoài đang nhốn nháo bàn tán thì Lý Như Ý đang tập thể lực ở trong phòng gym, hắn vừa gập bụng được 97 cái, còn thiếu ba cái nữa mới kết thúc.

Hắn cứ như người ngoài cuộc, làm nốt ba cái gập mình cuối cùng rồi mới lau mồ hôi đi qua quan tâm tới chuyện gì xảy ra, lúc đó hiển nhiên là muộn rồi.

- Cậu có đoán ra được ai làm không?

Thang Đại Hải hỏi Trần Thuật:

- Không đoán ra, không có bất kỳ một chứng cứ nào thì sao mà đoán được. Có điều làm ra cái chuyện vớ vẩn này thì nhất định là người khá rảnh rồi đây.

Trần Thuật ngẫm nghĩ:

- Đúng thế, vậy thì không khó đoán lắm.

- Cứ đợi đi, đối phương nấp trong bóng tối rình rập chúng ta, đừng bứt dây động rừng, kẻ đó trốn mất thì hết đường tìm. Sau này lại âm thầm đợi thời cơ chơi chúng ta một ván thì phiền lắm.

- Nhưng không thể không làm gì hết chứ?

Thang Đại Hải tức lắm, nhưng công ty chưa lắp camera theo dõi nên đành chịu, mà báo cảnh sát thì chuyện quá nhỏ nhận chưa tới mức:

- Đương nhiên rồi, tạm thời hết sức cẩn thận, chú ý an toàn là được.

Trần Thuật căn dặn:

Lý Như Ý gật đầu tỏ ý đã hiểu, chuyện này hẳn sẽ chú ý hơn, chứ một tên vô tâm như Thang Đại Hải không hi vọng gì nhiều được.

- Nếu cậu tới rồi thì gặp mặt người phụ trách của công ty đi.

Tạm thời chẳng thể làm gì khác, Thang Đại Hải chuyển đề tài:

- Đã có người phụ trách phòng quản lý, phòng tuyên truyền và phòng thương vụ. Sự vụ quan trọng nhất của công ty chúng ta trong một năm tới là tìm kiếm nghệ sĩ thích hợp ký hợp đồng cùng tìm kiếm hạng mục hợp tác, vai trò của họ là tôi quan trọng ở giai đoạn khởi đầu này.

Trần Thuật gật đầu:

- Được, để tôi trò chuyện với họ một lúc.

- Không còn việc gì nữa thì tôi đi xem kịch bản đây.

Lý Như Ý không hứng thú với việc quản lý, hẳn chỉ thích ca hát và diễn phim, với lại bây giờ Huỳnh Hỏa Trùng đã ký hợp đồng với Đông Chính rồi, đây sẽ là vai diễn đầu đời của hắn, hắn muốn trước khi vào đoàn phim, phải hiểu thấu triệt kịch bản:

Trải qua mấy năm bị vùi dập, cơ hội này với hắn mà nói là vô cùng quý giá.

Một lát sau những nhân viên đầu tiên của Huỳnh Hỏa Trùng được gọi tới.

Giám đốc phòng quản lý nghệ sĩ là Viên Lâm, một cô gái xinh xắn trên 30 tuổi, khi Thang Đại Hải làm chủ trì tiết mục, Viên Lâm từng dẫn nghệ sĩ của mình tới để xin được tham gia tiết mục, hai bên tiếp xúc với nhau nhiều lần, hợp tác khá vui vẻ, Viên Lâm là một người quản lý rất chu đáo. Sau đó Viên Lâm có mâu thuẫn với công ty, cô rời bỏ nghề quản lý, làm việc mới vài năm rồi, khi Thang Đại Hải mở công ty, người đầu tiên nghĩ tới là Viên Lâm.

Trần Thuật nói chuyện với Viên Lâm một lúc liền bị cô chinh phục giống Thang Đại Hải, cô gái này rất độc lập mạnh mẽ, suy nghĩ mọi mặt chu toàn, biết cách thuyết phục người khác, sẽ là người quản lý tốt, có được sự tín nhiệm của nghệ sĩ.

Nghệ sĩ và quản lý không tin tưởng nhau sẽ sinh ra nhiều rắc rối không đáng, đã có nhiều ví dụ đôi bên trở mặt thành scandal rúng động giới giải trí rồi.

Tổng giám phòng tuyên truyền tên là Uông Đào, trông có vẻ là nam nhân trầm tính ít nói, song là người có tài hoa. Qua quá trình trò chuyện Trần Thuật thấy hẳn định vị công ty mới này rất rõ ràng, quy hoạch đầu vào đó về việc cần làm trong tương lai.

Một người biết vị trí, biết phải làm gì, còn tốt hơn cả một người thông minh, đó gọi là sáng suốt. Trần Thuật rất tán thành.

Phụ trách phòng thương vụ là Lưu Thư Vũ, rất biết ăn nói, biết làm sôi động bầu không khí. Ấn tượng đầu tiên của Trần Thuật với hẳn không tệ, song năng lực ra sao thì phải dựa vào thực tế hẳn có thể đem về cho công ty bao nhiêu lợi ích mới biết được.

Sau khi gặp mặt mấy người phụ trách chính của công ty, lại cùng Thang Đại Hải thảo luận trọng điểm công tác trong thời

gian tới, cùng với việc sau khi công ty lớn mạnh rồi nên tới Hải Nam mua một hòn đảo nuôi cá mập hay là tới New Zealand làm một cái mục trường ... Chủ đề này hai người hào hứng hơn cả.

Đến khi Trần Thuật chuẩn bị đi, Thang Đại Hải kéo lại:

- Không nhận ra cậu quen cái gì à?

- Quên ... À, chìa khoa xe.

Trần Thuật vỗ đầu nhớ ra, y cứ quên suốt, lấy chìa khóa để trên bàn:

- Quên mấy lần rồi đấy, cứ ra đường là mở phần mềm gọi xe, anh nói xem có phải tôi nghèo quen rồi không?

- Tôi không biết có phải cậu nghèo quen rồi không, nhưng tôi biết cậu lười quen rồi, có điều lười cũng có phúc của người lười, có xe đưa xe đón .... Tôi thì sao, nhớ lần đầu muốn mua cái xe, tuyển lái xe bị cha tôi chửi cho té tát, còn cầm gậy chơi golf lên nói không cần xe nữa, ông ấy đánh gãy chân tôi cho ngồi xe lăn luôn.

- Thật quá đáng.

Trần Thuật bắt bình cho người anh em:

- Đội Huỳnh Hỏa Trùng của chúng ta hot lên, cắt đứt quan hệ cha con với ông ấy.

- Nếu không hot lên được thì sao?

Thang Đại Hải lần đầu sáng nghiệp hơi thiếu tự tin:

- Thế thì cha anh sẽ là cha chung của chúng ta.

Trần Thuật cười lớn, quan hệ của họ thân thiết, có thể nói chuyện thoải mái không lo chạm vào chỗ mẫn cảm của đối phương, chạm thì chạm, sợ gì:

- Thôi, tôi đi đây.

Thang Đại Hải tím lấy tay y cười gằn:

- Cậu cho rằng đánh trống lảng được chắc.
- Rốt cuộc anh muốn gì?

Trần Thuật bất đắc dĩ nói, bàn bè quá thân thiết có cái không hay, vì hấn quá hiểu rồi, muốn nói dối cũng rất phí thần kinh:

- Rốt cuộc cậu và Khổng Khuê có quan hệ gì?
- Đồng nghiệp, bạn bè, chân to và lông chân.

Trần Thuật làm một tràng:

- Lừa ma à?

Thang Đại Hải bữu môi khinh bỉ:

- Vừa rồi Khổng Khuê nói biết cậu từ lúc bọn tôi mặc quần thủng đít. Mặc dù Thang Đại Hải này không mặc quần thủng đít, nhưng tôi rất thông minh, hai mắt tôi rất sáng. Cô ấy nói câu ấy rất nghiêm túc, không giống nói đùa ... Hai người không phải biết nhau trước rồi chứ?

- Khi đó hiện trường đông người, tôi không tiện hỏi, sợ cậu và Khổng Khuê kỵ húy vấn đề này nên giả ngốc lảng đi ... Cậu không cho rằng có thể qua mặt được tôi chứ.

Trần Thuật nhún vai:

- Tôi là người Lạc Thành, cô ấy là người Hoa Thành, cách nhau xa lắm, làm sao biết nhau được?

- Vậy vì sao, bằng vào cái gì mà cô ấy lại tốt với cậu như vậy, cô ấy là cô gái như tiên nữ vậy, cho dù có lúc mù mắt, cũng không mù tới mức đó. Tiền của nhà tôi có thể xếp vào top 3 ở Hoa Thành này, mặt của Như Ý cũng có thể xếp vào top 3, còn cậu có cái gì để cô ấy coi trọng như vậy, thông minh

không phải là thứ treo lên mặt khoe ra được ... cho nên chuyện này rất vô lý.

Thang Đại Hải phân tích:

- Cô ấy giúp tôi, tôi giúp cô ấy, chẳng phải đạo bàn bè là như vậy sao?

Trần Thuật mặt tỏ ra thản nhiên:

- Nhưng cậu và Khổng Khuê thì không phải như vậy, có biết vừa rồi khi cậu và cô ấy sóng vai đi vào, cảm giác của mọi người là gì không?

- Là gì?

- Đó là giống đôi tình nhân đang say trong men tình hoặc là vợ chồng trẻ vừa mới kết hôn muốn khoe khoang hạnh phúc của mình với cả thế giới ấy.

Thang Đại Hải khẳng định chắc chắn:

- Vừa rồi tôi và Như Ý nói chuyện với nhau, cậu ấy cũng có cảm giác như thế. Đến một thằng mù chuyện tình cảm chưa có được nụ hôn đầu mà còn nói hai người đi vào như một đôi, rất ngọt ngào. Chẳng lẽ hai người không xem lại bản thân à?

Chương 218:

- Tôi chỉ đi bên cạnh chân to một chút thôi mà cũng phải xem lại bản thân à?

Trần Thuật mặt đầy kinh sợ:

- Giả ngốc gì thế, chân to không phải người thường, cô ấy là đại minh tinh Khổng Khuê, lúc nào cũng có vô số kẻ dùng kính hiển vi soi tới tận lông chân của cô ấy ... Hai người đi với nhau thân mật như vậy, không biết bao nhiêu người nảy sinh suy nghĩ giống tôi, lúc này chắc fan của cô ấy lại hoảng

lên rồi. Cậu không biết tị hiềm đã đành, chẳng lẽ Không Khuê ở trong nghề bao năm lại không hiểu.

Thang Đại Hải dồn ép:

- Thế nhưng cô ấy dù biết làm thế sẽ ảnh hưởng không tốt cho mình mà vẫn làm, nguyên nhân vì sao?

Trần Thuật vẫn trung ra vẻ vô tội:

- Lòng vô tư thì thiên hạ rộng lớn, giữa chúng tôi là quan hệ bạn bè thuần khiết, bên cạnh có trợ lý đi cùng mà.

- Quan hệ bạn bè thuần khiết ?

Thang Đại Hải nghiêm mặt, tỏ thái độ tôi không đùa, đẩy mạnh Trần Thuật một cái:

- Cậu định né tránh tới bao giờ?

Có biết đó là hành vi vô tranh nhiệm không?

Ánh mắt hai người đối diện nhau, cứ như làm không khí đóng băng.

- Anh diễn xuất tiến bộ đấy.

Một giây, hai giây rồi ba giây qua đi, Trần Thuật bất ngờ lên tiếng:

- Trả lời câu hỏi của tôi đi.

Thang Đại Hải không nói không cười, vô cùng trang trọng:

- Vẫn muốn diễn tiếp à?

- Lỡ chẳng may lừa ra được thì sao? Hi hi ...

Thang Đại Hải chớp mắt biến thành bộ dạng thiếu nghiêm túc thường ngày, khoác vai Trần Thuật, khoác vai Trần Thuật:

- Tôi thực sự thấy cậu và Không Khuê xứng đôi lắm.

- Tôi cũng thấy vậy đấy.

Trần Thuật gặt gù:

Chương 219+220:

Thang Đại Hải nổi cẩu vớt cổ Trần Thuật xuống:

- Này tôi nói thật đấy.

- Tôi cũng có đùa đâu.

- Vậy vì sao không chủ động theo đuổi cô ấy đi, nên biết nam nhân công khai lẫn âm thầm thích cô ấy phải xếp được vài vòng quanh Châu Giang đấy. Tôi cũng nghe đồn tên Bạch Khởi Nguyên trong công ty cậu rất chú ý tới cô ấy, hai người bọn họ lên trang nhất không biết bao lần. Cậu mà không sớm ra tay chẳng lẽ còn đợi Khổng Khuê chủ động theo đuổi cậu chắc?

- Vì sao không thể?

Trần Thuật hỏi ngược lại:

Thang Đại Hải hai mắt mở to, mồm cũng mở to cứ như nhìn thấy ma, chỉ mặt Trần Thuật:

- Cậu tự nghe lại lời mình nói xem, cậu có biết mình nói cái gì không hả? Cậu bảo chị họ chủ động theo đuổi cậu à?

Nói rồi vỗ trán Trần Thuật mấy cái:

- Tỉnh lại, tỉnh lại mau.

- Anh hiểu cô ấy hơn hay tôi hiểu cô ấy hơn?

Trần Thuật chặn tay Thang Đại Hải:

- Đương nhiên là cậu rồi, nếu tôi mà hiểu chị họ hơn cậu thì cậu có phần chắc?

Thang Đại Hải vỗ túi:

- Tôi nhiều tiền như vậy mà.

- Chính vì tôi hiểu cô ấy nên tôi dám nói rằng, nếu cô ấy thực sự thích một nam nhân, cô ấy sẽ chủ động theo đuổi.

Trần Thuật ngẩng đầu nhìn ra xa, cười nhẹ:

- Cô ấy là cô ấy như thế đấy, cô ấy thích ai sẽ không quan tâm người đó là ai, cô ấy ghét ai cũng không quan tâm người đó là ai. Cô ấy thích là thích, không bị nhân tố khác tác động.

Thang Đại Hải đầu óc mù mịt như hiểu như không.

- Nếu vì một duyên phận không hiểu ra sao, tôi cho rằng Khổng Khuê là của tôi thì quá hoang đường, cũng là ích kỷ. Rất có khả năng không có được trái tim cô ấy, ngược lại sẽ khiến cô ấy cảm giác nguy hiểm, lập tức kéo giãn khoảng cách.

Trần Thuật vỗ vỗ vai Thang Đại Hải:

- Vừa rồi anh có nói tới Bạch Khởi Nguyên, đúng, hẳn thâm yêu cô ấy nhiều năm, thậm chí có thể nói là cuồng si, nhưng hẳn nhìn bao năm không thổ lộ, chẳng lẽ vì hắn tự kiêu? Rụt rè? Hay vì nguyên nhân khác? Tôi đoán, vì hắn cũng hiểu Khổng Khuê là cô gái thế nào, cho nên hắn lựa chọn lặng lẽ ở bên hi sinh, làm bạn với cô ấy.

Thang Đại Hải kêu lên:

- Chẳng lẽ cậu định làm giống Bạch Khởi Nguyên, lặng lẽ làm bạn với cô ấy.

- Đương nhiên, Bạch Khởi Nguyên đã lấy kinh nghiệm thảm thương của hắn để chứng minh là chiêu này không có tác dụng dụng, phải nghĩ cách khác.

Trần Thuật giơ hai ngón tay:

- Phải dựa vào hứng thú và trưởng thành.

- Thế là sao?

Thang Đại Hải là tên rất có ít kiên nhẫn:

- Muốn nói gì thì nói toạc móng heo ra đi, cứ loanh quanh lòng vòng cẩn thận hỏng hết. Hứng thú và trưởng thành? Ở bên cạnh rồi khơi lên hứng thú của cô ấy? Chẳng phải chiêu Bạch Khởi Nguyên đã dùng à, khác quái gì chứ?

- Anh trả lời tôi một câu trước.

Trần Thuật thấy chuyện này khó kết thúc sớm được, đành quay lại ngồi xuống ghế sofa:

- Anh hỏi vì sao tôi không theo đuổi cô ấy, vậy anh nói xem, theo đuổi là gì?

- Đương nhiên là tỏ tình, tặng hoa, tặng quà, mời ăn cơm ....

Thang Đại Hải thuận miệng liệt kê:

- Anh nghĩ tôi tặng hoa tặng quà sẽ thế nào? Có nhận không?

- Không nhận, cũng không thích đâu, tôi có thể nhìn ra, chị họ là cô gái có phần dè dặt trong tình cảm, cô ấy không thoải mái khi nhận quà của nam nhân.

- Không, tôi nói có.

- Trần Thuật.

Thang Đại Hải sững sờ rồi lên:

- Cậu cố ý trêu tôi à?

Trần Thuật phải n gả ra sau tránh nước bọt:

- Vì đó là do tôi tặng.

- Úi dòi, cậu tự tin quá mức rồi đấy, cậu là cái thá gì mà cậu tặng thì cô ấy sẽ nhận.

- Vì tôi là Trần Thuật.

Trần Thuật đưa tay ngăn Thang Đại Hải nhảy vào mồm mình, nói tiếp:

- Trước tiên chúng ta nói tới hứng thú đã, đây là điều vô cùng quan trọng. Giữa cặp đôi với nhau, cùng chung hứng thú là rất quan trọng. Giả sử không có tiếng nói chung, không có sở thích chung, cho dù cả hai có vì tiếng sét ái tình, hoặc vì gia đình, hoặc muốn kết hôn mà tới với nhau, sau này vẫn xuất hiện đủ các loại vấn đề, phát sinh mâu thuẫn không thể hàn gắn.

- Sợ nhất là gì anh biết không? Đó là sự im lặng, người này không nói, người kia cũng không nói. Mỗi người có thể giới riêng, niềm vui riêng, khi đó duy trì hôn nhân vì cha mẹ, thể diện, con cái, biến hôn nhân thành phần mộ. Anh đọc hai từ này đi, hôn nhân, phần mộ, có phải gần giống nhau lắm không?

Thang Đại Hải day huyệt thái dương:

- Cậu đi quá xa rồi, tay còn chưa nắm đã nói tới hôn nhân và phần mộ rồi, ai bảo yêu nhau thì sẽ phải kết hôn?

- Sở dĩ muốn nắm tay nhau chẳng phải là vì muốn cùng nhau đi tới hôn nhân sao? Rồi cuối cùng vào phần mộ. Đương nhiên là tôi nói tới hôn nhân hạnh phúc và ngậm cười vào mộ.

Trần Thuật rất nghiêm túc trong tình cảm, vì thế vết thương Lãng Thần để lại mới sâu như vậy, bây giờ mới cẩn thận như vậy:

- Cho nên tôi biết Khổng Khuê thích cái gì, cô ấy cũng biết tôi thích gì. Mỗi việc cô ấy làm, tôi đều tán thưởng, mỗi lời tôi nói, cô ấy đều thấy thú vị. Chúng tôi ở bên nhau không thấy buồn chán, chia tách nhau mới nhớ nhung. Đó gọi là tình đầu ý hợp.

- Tạm chấp nhận, mặc dù tôi thấy cậu cầu toàn quá, vậy trưởng thành thì sao?

Thang Đại Hải tò mò hỏi:

- Nói đơn giản chút là học tập thật tốt, ngày ngày tiến lên

- Ngày ngày tiến lên (hướng thượng – dựng lên), tư tưởng này được lắm, chẳng trách cậu chăm chỉ tập thể dục như vậy.

Trần Thuật làm động tác đứng dậy:

- Xem ra anh không muốn nghe nữa rồi.

Thang Đại Hải ấn ngay y xuống:

- Muốn nghe, nói cho cậu biết, sinh hoạt tình dục cũng là một phần quan trọng trong cuộc sống lứa đôi, nếu không có sự thỏa mãn tình dục sẽ ... Hèm, rồi, không nói nữa, cậu nói đi.

- Anh biết đấy, Khổng Khuê giúp đỡ tôi rất nhiều.

Thang Đại Hải gật gù:

- Đúng thế, cậu say rượu như chó hoang ngoài đường, được cô ấy nhặt về ...

- Tôi đang nói tới phương diện công việc.

Trần Thuật mặt đen xi, tại sao tên này cứ suốt ngày đi chệch hướng như thế:

- Ủ đúng, công việc của cậu do cô ấy tìm cho.

- Công việc là do tôi tự tìm, cô ấy giúp tôi có được vị trí này ...

Trần Thuật đính chính, trước đó chuyện liên quan tới quan hệ hai người đã bị Thang Đại Hải thăm vắn kỹ càng rồi, kỳ thực y cũng muốn khoe với anh em, y từng ngủ ở nhà Khổng Nhược Khuê, nghe đã thấy có thể diện:

- Như nhau cả, tiếp tục.

Thang Đại Hải phát tay:

- Tôi cũng đang nỗ lực báo đáp lại ân tình này, không thể để một phía hi sinh vô hạn, vì ai cũng sẽ mệt, cũng không thể mãi mãi tiếp nhận, vì sẽ tổn hại tới trách nhiệm và tôn nghiêm. Anh nói xem một người không có trách nhiệm và tôn nghiêm, liệu có được người ngoài tôn trọng, có được yêu thương của người yêu không?

Câu hỏi này làm Thang Đại Hải có chút suy tư:

- Thế không có trách nhiệm nhưng sinh ra đã có tiền như tôi thì có tính không?

- Anh cắt sang bên.

Trần Thuật rống lên.

- Cậu nổi cáu như thế tức là được tính rồi.

Thang Đại Hải thở phào:

- Cho dù người không yêu tôi thì cũng sẽ yêu tiền của tôi, tóm lại có thứ khiến người đó động lòng, Lăng Thần chính là một minh chứng ....

- Anh ... Chan .... Sống ... À?

- Được rồi được rồi, tôi không nói nữa, không nói nữa.

Thang Đại Hải bị đôi mắt long sông sọc của Trần Thuật thì hết hồn, lỗ mồm lỗ mồm mất rồi, rồi rít pha trà rót nước cười lấy lòng:

Trần Thuật hừ một tiếng:

- Giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ, tôi ở bên hỗ trợ, cô ấy che mưa chắn gió. Trên mạng có một câu nói rất thịnh hành, đó là, bạn bè tốt nhất là đối đãi giá trị, ái tình tốt nhất là thế lực tương đồng.

- Mới mẻ, nói kỹ hơn đi.

- Chính là, chẳng lẽ vì cô ấy là đại minh tinh được muôn người nâng niu, cô ấy ở trong nhà rộng rãi hơn tôi, đi xe đắt tiền hơn tôi, kiếm được nhiều tiền hơn tôi thì tôi phải thấy tự ti, phải nhún nhường cô ấy.

- Chẳng lẽ không phải nên như thế à?

- Không phải.

Trần Thuật phủ định cách suy nghĩ này:

- Cô ấy có ưu thế của cô ấy, tôi có giá trị của tôi. Tôi tin, bất kể là ai cưới tôi ... À, không, bất kể là ai gả cho tôi, cô ấy sẽ không phải hối hận, không thấy tôi không xứng với cô ấy.

- Tôi chẳng thấy thế lực cân bằng gì cả, tôi thấy cậu mặt dày mày dạn thì có.

Thang Đại Hải bấu môi:

- Cậu vút sự kiêu ngạo của người có tiền bọn tôi đi đâu rồi? Vì sao cậu không tôn trọng người có tiền bọn tôi? Không n gờ cậu là loại như thế.

- Đó là cảm ngộ của tôi.

Trần Thuật không cãi n hau với hắn, mỉm cười:

- Nếu tôi thích cô ấy, tôi tất nhiên sẽ theo đuổi, tương tự, cô ấy cũng vậy.

- Cậu dám nói là cậu không thích Khổng Khuê không?

Thang Đại Hải cười lạnh liên hồi:

- Người già có câu, nói dối sẽ phải nuốt một nghìn cái kim.

Trần Thuật đứng dậy, đi tới bên cạnh bức tranh Hoa hướng dương của Tạ Vũ Khiết:

- Thừa đậm vừa vắn, đậm nhạt thỏa đáng, tôi không hiểu quá nhiều về hội họa, nhìn bức tranh này cảm thấy dễ chịu

lắm. Ngay lần đầu gặp tôi đã biết Tạ Vũ Khiết là cô gái có nội hàm rồi.

Mặc dù Trần Thuật khen tranh của Tạ Vũ Khiết, nhưng Thang Đại Hải cảm thấy trong lòng rất thoải mái, hẳn treo tranh ở cửa vì nguyên nhân này, vẫn nói:

- Đang nói chuyện tình cảm của cậu mà, sao lại chuyển sang tranh ảnh rồi?

- Tình yêu cũng giống vẽ tranh, dùng lực nhẹ thì sinh oán, dùng lực mạnh thì sinh hận, thái quá không thành được.

Trần Thuật cảm khái từ chính kinh nghiệm xương máu của mình:

Thang Đại Hải lắng bầm câu nói vừa rồi của Trần Thuật, ánh mắt thì nhìn bức tranh Hoa hướng dương, mình dùng lực quá mạnh hay quá nhẹ.

Hắn rất muốn hỏi Trần Thuật vấn đề này, nhưng sợ bị người ta coi là chim non trong chuyện tình cảm, sợ hình tượng lãng tử phong lưu duy trì bao năm sẽ sụp đổ.

Dù sao đây là chuyện phải nỗ lực rất nhiều năm mới đạt được.

- Có phải thấy tôi nói có lý lắm không?

Trần Thuật quay lại dương dương đắc ý hỏi:

- Đúng là có lý đấy.

Thang Đại Hải gật gù:

- Vậy trước kia cậu đối xử với Lăng Thần là dùng lực quá mạnh hay quá nhẹ.

Nếu không phải là công ty mới thành lập, đang lúc cần dùng người, Trần Thuật không ngại dìm Thang Đại Hải xuống

Châu Giang, anh cho rằng nhắc tới Lăng Thần là có thể đả kích tôi à, không có chuyện đó đâu.

- Một số người về ngôn ngữ là người khổng lồ, hành động lại là người lùn.

Thang Đại Hải hả hê sỉ nhục:

- Dám lên mặt giảng giải lý luận ái tình nông cạn vô tri của cậu trước mặt bậc thầy tình cảm. Ai cho cậu cái tự tin ngây thơ đó, cậu có mấy bạn gái rồi?

Trần Thuật nghiêng răng:

- Một.

- Vậy cậu có biết tôi có bao nhiêu bạn gái không? Tần suất tôi thay bạn gái còn nhanh hơn cậu thay áo sơ mi. Đối với chuyện ái tình, tôi có nhận thức sâu tới tận xương tủy và lý giải cấp đại sư ... Nếu tôi là cậu sớm ôm chị họ nói, sau này anh là người của em, dù em cần anh hay không, anh đều là người của em.

- Với tính cách của chị họ sẽ đá cho anh một phát văng ra.

- Vậy tôi lại ôm lấy , người xưa nói rồi, hảo nữ sợ triền lang, chỉ cần cậu phát huy độ mặt dày tới mức độ đẳng phong tạo cực, tôi không tin không hạ được chị họ.

Thang Đại Hải dạy bảo:

- Như vậy không cần lo nặng hay nhẹ rồi.

- Đó là phương thức theo đuổi của anh, không phải của tôi.

Trần Thuật tranh luận:

- Hơn nữa câu “hảo nữ sợ triền lang” cũ lắm rồi, không thích ứng với thời đại nữa. Trước kia vào thời phong kiến bảo thủ, cô gái chưa xuất giá nói chuyện với nam nhân khác một câu cũng có thể bị người ta đàm tiếu sau lưng, xông xáo khắp

nơi. Nếu như có loại lưu manh như anh suốt ngày tới cửa nhà người ta đi qua đi lại, thanh danh của cô gái đó coi như bị hủy rồi, không nhà nào muốn rước về nữa, sợ mang tiếng, cho nên cha mẹ cô gái đành gả cô gái đó cho anh. Giờ anh thử lớn vồn trước cửa nhà người ta xem, xung quanh có khinh anh là loại nam nhân kém cỏi không, cha mẹ người ta gọi cảnh sát tổng cổ anh đi ấy chứ.

Thang Đại Hải hàm hừ:

- Vậy ý cậu là, cậu và chị họ cứ tiếp tục quan hệ một cách không thanh bạch như vậy à?

- Cái gì mà quan hệ không thanh bạch.

Trần Thuận hận không thể bỏ đầu Thang Đại Hải ra, nhét quyền từ điển vào trong đó, như thế may ra có thể cải tạo năng lực ngôn ngữ của Thang Đại Hải. Một người chủ trì tiết mục mà cứ dùng từ ngữ bừa bãi như thế, không sợ người ta cười cho rụng răng à? Hay trình độ thưởng thức của thánh giả thời nay kém tới mức độ báo động như thế:

Thang Đại Hải còn cãi lấy được:

- Chính là hai người chưa xác lập danh phận.

- Danh phận gì, chúng tôi là bạn bè, đồng nghiệp cùng với chân to và lông chân.

Trần Thuật khẳng định lại lần nữa:

- Nói thật đi, không phải cậu tự tin nên không dám theo đuổi cô ấy chứ?

Thang Đại Hải nói thẳng:

- Có phải vì Lăng Thần nên đánh mất tự tin rồi, chưa thoát ra được?

Đây mới là mục đích thực sự của Thang Đại Hải, là vấn đề hấn quan tâm.

Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê quá xứng đôi, hơn nữa mù cũng nhìn ra Khổng Nhược Khuê đối xử với Trần Thuật quá đặc biệt ... Người ta là đại minh tinh vang danh, cậu có biết một cô gái như thế thể hiện tình cảm với cậu tới mức đó là không dễ dàng gì rồi không?

Nhưng biểu hiện của Trần Thuật thì không tương xứng.

Thang Đại Hải không muốn người anh em mình vì cô gái hoàn toàn không xứng đáng, để lỡ mất một nhân duyên tốt.

Người ta nói tình đầu khó quên mà.

- Tất nhiên không phải rồi.

Trần Thuật nổi nóng:

- Thời khắc cô ta chuyển đi, chúng tôi đã không còn quan hệ gì nữa.

- Nếu vậy thì tốt, tôi hi vọng cậu chủ động với chị họ một chút.

Thang Đại Hải không truy hỏi thêm:

- Chuyện này thì ... Đợi đã.

- Còn đợi cái gì?

- Nhỡ cô ấy chủ động thì sao?

Chương 221: Help me!

Quán cà phê.

Trần Thuật ngồi đối diện với Tiểu Mộng và Hầu Tử, hai đồng nghiệp của Trần Thuật ở Hoa Mỹ, trước kia khi còn là tổ trưởng tổ Lôi Đình, Trần Thuật cực kỳ tin tưởng bọn họ, hai người này không làm y thất vọng, ba người cùng nhau xử lý

không biết bao nhiêu rắc rối, giúp nghệ sĩ Hoa Mỹ vượt qua hiểm cảnh. Từng cùng nhau tăng ca tới sáng, cùng nhau vừa ăn đêm vừa bàn việc ở hiệu tiện lợi.

Sau này Trần Thuật rời Hoa Mỹ, họ thi thoảng vẫn gửi tin nhắn hỏi thăm, chúc mừng y tìm được việc mới.

Cho nên hôm nay bọn họ gửi tin nhắn hỏi Trần Thuật có thời gian hay không, Trần Thuật bỏ công việc tới ngay lập tức.

Y có thể đoán được, hai người này tìm mình, nhất định không đơn giản là ôn chuyện cũ.

Quả nhiên gặp nhau chưa hàn huyên bao lâu, chủ đề liền chuyển tới tổ trưởng hiện thời, Chu Giai Mô.

- Tổ trưởng Trần, Chu Giai Mô quá đáng lắm, hần suốt ngày bắt chúng tôi tăng ca, một tuần có ba buổi làm việc tới quá 12 giờ đêm, đã thế còn bắt chúng tôi đi sớm quét dọn ... Anh không biết, Trần Nam với Tiểu Khả có sao đâu... hần cứ dồn hết mọi chuyện lên chúng tôi, tôi chịu không nổi, hôm qua đang họp thì tôi ngủ gật, thế là hần chửi mắng tôi thậm tệ ...

Tiểu Mộng mặt đầy ủy khuất, tiểu cô nương trông xanh xao hốc hác hơn nhiều, vành mắt thâm quầng:

- Đúng thế đấy anh, cái loại tiểu nhân đặc chí đó, từ khi lão đại đi rồi, Chu Giai Mô ôm chân Vương Tín nên hết sức hống hách ... Hần biết em với Tiểu Mộng thân thiết với anh, cho nên hần làm khó đủ trò. Hôm nay giao việc, mai đã hỏi bọn em xử lý thế nào rồi .. Sau đó là kiểm có chửi mắng người ta.

Hầu Tử cảm tức đấm bàn:

Trần Thuật nhú mày:

- Chu Giai Mô mặc dù là nhân viên lâu năm, nhưng năng lực rõ ràng không đủ, không thiếu người biết chuyện này, vậy mà để hần ở vị trí này à, tổ Lôi Đình vô cùng trọng yếu.

Hầu Tử hạ thấp giọng xuống:

- Lần trước hấn được giao đi giải quyết chuyện Trương Thục, sau đó về chạy tới phòng Vương Tín khóc lóc, kể tội lão đại, còn nói hấn vì bảo vệ lợi ích công ty không bị xâm hại, còn cần rặng chịu đựng hành hung dã man của lão đại, khi về mặt còn mang thương tích, trông có vẻ lão đại ra tay rất tàn nhẫn ... Từ đó hấn được Vương Tín tin tưởng lắm.

Trần Thuật lờ mờ hiểu ra:

- Té ra nguồn cơn do tôi mà ra à?

Mỗi người có đạo nghề nghiệp của mình, người dựa vào cần cù, người dựa vào năng lực, có người khéo léo ứng xử, tất nhiên không thiếu tiêu nhân thủ đoạn.

Chu Giai Mô xem ra cũng là cao thủ cung đấu đây, Trần Thuật yêu cầu hấn tự tát hai cái, không ngờ hấn tối ưu hóa được lợi ích của hai cái tát như thế. Khi đó Vương Tín đang muốn dồn mình vào đường cùng, hận mình như thế, hấn lại là kẻ tự cao tự đại, làm ra vẻ không thèm chấp mình, như thế cần một con chó trung thành lại ghét mình để tiện xử lý vài việc, dùng Chu Giai Mô có thù với mình là rất thích hợp.

Thoáng cái Trần Thuật suy ra được ngọn nguồn rồi, Vương Tín hiểu nên dùng Chu Giai Mô không phải vì năng lực mà vì muốn dùng hấn làm con chó cắn mình.

Nông cạn, ngu xuẩn, Hoa Mỹ sớm muộn cũng bị hủy trong tay hấn.

Mình đi sớm có khi lại là may.

- Đúng đấy ạ, cái tên Chu Giai Mô đó, hấn ghét lão đại lắm, cái chuyện đổ nước bẩn lên người lão đại, hấn là kẻ làm tích cực nhất, khiến không ít người trong công ty cho rằng anh vì ăn hội lộ của đối tác mà bị đuổi việc. Vừa rồi anh tới công

ty, trong công ty lại bàn tán một hồi, hấn ra sức sĩ nhục anh, em tranh luận với hấn vài câu, hấn ném cho em một đồng việc.

Hầu Tử càng nói càng giận:

- Em tới tháng không khỏe, xin nghỉ nửa buổi, vậy mà hấn trừ thưởng của em.

Tiểu Mộng tủi thân lắm:

Tuy bọn họ cộng sự với nhau chưa lâu, nhưng cùng là người trẻ tuổi, hợp tuổi hợp tình, quan hệ thân thiết, Trần Thuật cũng tán thưởng năng lực và con người cả hai, cũng hiểu người trẻ tuổi tồn tại ở Hoa Thành này khó khăn ra sao, Khổng Nhược Khuê đã giúp đỡ y vào lúc khó khăn nhất, y cũng muốn giúp người khác:

- Chúng ta không chỉ là đồng nghiệp, còn là bạn bè, nếu hai đứa vẫn còn tin anh, có khó khăn gì cứ nói, anh giúp được, anh nhất định sẽ giúp.

Hầu Tử đánh mắt cho Tiểu Mộng, có vẻ muốn đối phương nói, hấn ngại ngần cầm cốc cà phê lên.

Tiểu Mộng dứt khoát hơn nhiều:

- Tổ trưởng Trần, bọn em muốn theo anh.

- Đúng đấy ạ, bọn em không ngại bất vả, nhưng không chịu được ảm ức, đi theo anh còn học được nhiều thứ. Chu Giai Mô là tên vô dụng, ngoài chửi mắng người ta thì chẳng được việc gì.

Trần Thuật suy nghĩ:

- Phía Đông Chính đã có đội ngũ tuyên truyền hoàn thiện rồi, an bài hai đứa vào phòng ban khác thì anh lại chưa đủ khả năng ... Ừm, vậy anh tiến cử hai đứa vào công ty mới, được không?

- Ừm, nếu tổ trưởng Trần giới thiệu, em nghĩ không thể tệ được.

Tiểu Mộng thoáng suy nghĩ rồi gật đầu, tuy chuyển từ công ty lớn sang công ty nhỏ, có lẽ đãi ngộ không bằng, song công ty mới có nhiều cơ hội thăng tiến hơn:

Hầu Tử cũng gật đầu, dù sao không thể ở Hoa Mỹ được nữa, có Chu Giai Mô đề trên đầu, bọn họ coi như hết đường tiến bộ rồi.

Trần Thuật không nhiều lời, rút di động ra gọi điện cho Thang Đại Hải:

- Đại Hải, tôi có hai đồng nghiệp cũ ở Hoa Mỹ, trước kia làm ở mảng tuyên truyền, anh giúp an bài công tác.

- Bảo họ tới tìm tôi.

Thang Đại Hải trả lời đơn giản gọn gàng:

- Ok, tôi sẽ bảo họ tới ngay.

Trần Thuật cúp điện thoại, lấy một tờ danh thiếp ra:

- Hai đứa tới tìm người này, với năng lực hai đứa sẽ được nhận thôi, công ty tuy nhỏ, nhưng đang lúc dùng người, chịu khó nỗ lực sẽ có tương lai.

- Tốt quá, cảm ơn tổ trưởng Trần.

Tiểu Mộng không ngờ chuyện đơn giản như thế, reo lên chạy tới ôm cổ Trần Thuật một cái:

- Cảm ơn lão đại.

Hầu Tử nhận lấy danh thiếp xem:

- Văn hóa Huỳnh Hỏa Trùng, sao em thấy cái tên này quen thế ... Lão đại có vẻ quan hệ mật thiết với công ty này, gọi một cú điện thoại là xong.

Trần Thuật vuốt má Tiểu Mộng một cái, đúng là gây đi nhiều:

- Ông chủ là anh em tốt của tôi.
- Bọn em sẽ phát huy 200% thực lực, sẽ không làm anh mất mặt.

Tiểu Mộng hớn hờ hứa:

- Anh tin hai đứa ..

Trần Thuật còn định dặn dò thêm vài câu thì di động có tin nhắn, cầm lên xem không ngờ là tin nhắn cầu viện của Không Nhược Khuê, chỉ có hai chữ :“Help me!”

Chỉ hai chữ ngắn n gửi nhưng Trần Thuật cả kinh, đang định gọi điện thoại trở lại hỏi có chuyện gì thì điện thoại lại kêu.

Không Nhược Khuê gửi tới một bức ảnh của cô, một cái lườm sắc lẹm.

Trần Thuật chớp mắt yên tâm, nếu cô gặp phải nguy hiểm gì đó thì đã chẳng có tâm tư gửi ảnh cắt trong phim của mình.

- Lão đại, xảy ra chuyện gì thế?

Hầu Tử thấy sắc mặt Trần Thuật không ổn, vội hỏi:

Trần Thuật xua tay:

- Bạn trâu ác thôi, không sao.
- Tổ trưởng Trần, anh đang yêu sao?

Tiểu Mộng bất ngờ hỏi:

- Cái gì, yêu đương gì?
- Chỉ có nam nhân đang yêu mới có vẻ mặt vừa rồi của anh, đầu tiên là hoảng sợ, sau đó là thở phào rồi chuyển sang nụ cười ôn nhu cưng chiều ...

Tiểu Mộng ngồi rất gần cho nên thấy hết biến hóa trong chớp mắt của Trần Thuật, cười hì hì:

- Có phải bạn gái anh nhắn tin trêu anh không?

- Làm gì có, chẳng qua là bạn anh gửi cho anh một bức ảnh đáng sợ thôi.

Trần Thuật làm động tác muốn gõ đầu:

- Đừng nói linh tinh.

- Lão đại, anh là người tự do rồi, yêu đương thì sao? ....
Lăng Thần đã như thế, rồi, chẳng lẽ anh chưa buông bỏ được? Cách báo thù một nữ nhân tốt nhất là sống tốt hơn cô ta. Lão đại cố lên.

Hầu Tử giơ tay cổ vũ, bây giờ ở Hoa Mỹ mọi người đều gọi Lăng Thần sau lưng là “bà chủ”, tất nhiên đây không phải là cách gọi có ý tốt đẹp gì, ai cũng đang đợi ngày Vương Tín chơi chán đá Lăng Thần đi:

Bề ngoài mọi người không dám nói, nhưng sau lưng thì luôn buông vài câu mỉa mai, cho dù nếu cho cơ hội, khối người làm như Lăng Thần, nhưng điều này không ảnh hưởng họ đứng ở tầm cao đạo đức chỉ trích cô.

Đó là chuyện thường tình của nhân tính.

- Đúng đây tổ trưởng Trần, ở Hoa Mỹ có rất nhiều cô gái thích anh đấy, đến gặp em xin sđt nữa, nói là trước kia ngại quy định công ty nên không dám.

Tiểu Mộng phụ họa:

Không cần biết lời này là thật hay giả, dù sao đối phương có ý tốt, Trần Thuật cười:

- Cảm ơn hai đứa, anh sẽ không để người không liên quan ảnh hưởng tới cuộc đời mình đâu. Anh còn có việc, không ăn

cơm với hai đĩa được rồi, khi hai đĩa nhận việc mới rồi, anh sẽ mời hai đĩa, dù sao ngày sau còn dài, cố lên.

- Cảm ơn lão đại.

- Tổ trưởng Trần cố lên.

.....

Chương 221: Vẻ đẹp động lòng người.

Tây Hải, đây là khu vực gần biển nhất, được mọi người gọi là hậu hoa viên của Hoa Thành, người thành phố rất thích tới đây nghỉ ngơi thả lỏng.

Khi Trần Thuật lái xe tới Tây Vũ thì là 3 giờ chiều, dựa theo định vị mà Không Nhược Khuê gửi tới, đi men theo bờ biển cuối cùng tìm thấy tổ quay chụp ở địa điểm cực đẹp.

Không Nhược Khuê chân vừa bình phục liền tập trung vào công tác khẩn trương, trọng điểm là chụp ảnh bù cho CE.

Chuyến này có thể nói là không đánh không quen, kể từ khi Không Nhược Khuê phát sinh xung đột với CE, tiếp theo đó hai bên hợp tác lại càng thêm ăn ý. Đợt tuyên truyền đầu tiên của CE cũng đã bắt đầu, biết Không Nhược Khuê sắp tham gia một bộ phim điện ảnh, khả năng đi nửa năm hoặc hơn, lập tức cùng cô thương thảo kế hoạch tuyên truyền và quay chụp cho giai đoạn quảng cáo thứ hai.

Không Nhược Khuê tất nhiên không từ chối, sau khi hoàn thành quay chụp, bọn họ tới bờ biển Tây Hải.

Trần Thuật đỗ xe lại, sau đó đứng bên ngoài đám đông xem Không Nhược Khuê làm việc.

Một cô gái mặc váy liền thân màu vàng trắng, đang nhún nhảy đi bên bờ biển, vòng eo nhỏ nhỏ, đôi chân khẽ đưa, một bộ váy trắng bay theo gió, mái tóc đen xõa tự nhiên, nhìn hơi

rồi mà gợi cảm, vẻ đẹp đó khiến lòng người như có làn gió mát lịm phớt qua.

Đôi chân thanh tú, nơi mép váy chập chờn, trắng tới làm người ta cảm giác được cặp đùi thon thả bên trên mê đắm thế nào, đôi chân không gầy không béo, tỉ lệ vừa vặn. Còn cả đôi ngực mềm mại dưới lớp váy kia, đi ngang qua tạo cảm giác tựa lay động tựa không, chỉ biết tâm hồn bị kéo cả vào đó.

Không Nhượng Khuê tản bộ bên bờ biển, nhảy nhót, vui cười, lúc lại đuổi theo cơn sóng rút đi, cầm giày cao gót ném ra biển, hồn nhiên vô tư, tựa không có gì trói buộc được mình.

Dưới khung cảnh trời xanh mây trắng biển rộng bao la đó, Không Nhượng Khuê là nhân vật chính duy nhất giữa đất trời.

Đúng là cảnh đẹp mê hồn, nếu như không phải cách cô chùng năm bảy bước chân là nhóm thợ quay phim, đạo diễn, trợ lý hơn chục người bám sát từng bước chân của cô.

Không ai nói chuyện, hiện trường quay phim im phăng phắc, chỉ có tiếng gió thổi sóng vỗ, cùng thi thoảng tiếng cười như chuông bạc của Không Nhượng Khuê.

Phát hiện ra Trần Thuật đứng trên thềm đá quan sát, nháy mắt với y, nở nụ cười như thiên sứ.

Thợ quay phim lòng xao động, đồng thời mừng rơn, đây là khoảnh khắc vô cùng đắt giá.

Hết sức thuận lợi, đạo diễn ra hiệu không cần quay lại, Không Nhượng Khuê đi tới cùng đạo diễn xem lại hình ảnh vừa quay, thảo luận một lúc, đạo diễn gọi trợ lý chuẩn bị hiện trường, còn cô đi về phía Trần Thuật.

- Nhìn cái gì đó.

Không Nhượng Khuê tới trước mặt Trần Thuật, hai tay đặt sau lưng, người hơi ngả về phía trước, đặc ý hỏi:

- Nhìn cô.

Trần Thuật cười, vì quay chụp, hôm nay Không Nhược Khuê trang điểm vô cùng xinh đẹp, mặc dù là trang điểm phong cách tự nhiên, để đáp ứng hiệu quả quay chụp, môi tô lớp son bóng đỏ ướm át, làm người ta có loại cảm giác muốn cắn vào đó:

Cô mặc chiếc váy dài trắng muốt, cổ áo rộng, chiếc cổ thon dài như thiên nga đeo viên bảo thạch đen. Trần Thuật cũng chẳng rõ là loại đá gì, nhưng xương quai xanh gợi cảm kia thì hết sức đắt giá.

Xa xôi như thần tiên, cười ngọt âm lòng người.

Cười được cô gái như vậy, chàng trai kiếp trước có khi cứu cả giải ngân hà, trong lòng Trần Thuật không khỏi sinh ra ý nghĩ như thế.

Không Nhược Khuê không ngờ Trần Thuật trả lời trực tiếp như vậy, đôi mắt xinh đẹp càng sáng hơn, không chịu di chuyển ánh mắt sợ lộ ra mình đang xấu hổ, nguýt y một cái:

- Trả lời không tệ đâu, cho anh chín mươi chín điểm.

- Cô giáo Không, tôi muốn biết mình mất điểm ở đâu.

Trần Thuật ôm ngực làm vẻ tổn thương:

- Không mất điểm, chỉ là tôi sợ cho anh tròn điểm, anh sẽ không có động lực phấn đấu để tiến tới một bước.

- Cô giáo Không đừng lo, tôi nhất định cần cù khắc khổ mỗi ngày nghiên cứu ra lời khen ngợi để cô giáo Không hài lòng.

Không Nhược Khuê làm cao:

- Vậy anh phải nỗ lực nhiều vào, mỗi ngày người khen tôi nhiều lắm.

Nói rồi hai người lại nhìn nhau cười thật thoải mái.

Vì Không Nhược Khuê phải đuổi kịp tiến độ công tác, còn Trần Thuật vì Lạc Kiệt buông quyền cho nên cũng hết sức bận bịu, hai người chẳng thể ngày ngày bên nhau, trò chuyện ăn cơm như trước đó nữa.

Tần suất gặp nhau giảm đi nhiều, nghệ sĩ là như thế, nhất là ở giai đoạn sự nghiệp đang hot, ai không tranh thủ chứ, vì thế thường nảy sinh đủ loại vấn đề cuộc sống lẫn tình cảm.

Thế nhưng Trần Thuật và Không Nhược Khuê không vì thế mà sinh cảm giác xa lạ, ngược lại khó gặp nhau nên sinh nhớ nhung.

Đúng, biết nhớ rồi.

Trần Thuật thắc mắc:

- Cô đột nhiên gửi tin nhắn cầu cứu, nhưng không có nguy hiểm gì đâu? Ngược lại, nhân viên công tác bên cạnh mới có nguy hiểm tới tính mạng.

- Nhân viên công tác làm sao?

Không Nhược Khuê xoay người nhìn đội ngũ quay chụp:

- Bọn họ có nguy hiểm gì?

- Bị cô làm chết vì hạnh phúc.

Không Nhược Khuê phì cười, đưa tay che miệng, cố gắng giữ hình tượng không thành công.

- Cô cười cái gì?

- ....

- Đây cô đừng cười.

Mất một lúc Không Nhược Khuê mới né lại được nói:

- Tổng giám Trần vì tranh vị trí số một đúng là tận tâm tận lực đấy.

- Dương nhiên rồi.

Trần Thuật làm bộ mặt cực kỳ nghiêm túc:

- Đừng nghĩ là tôi nói đùa nhé, chúng ta có một từ là “xinh đẹp động lòng người” đúng không?

- Đúng rồi.

- Chúng ta khi va chạm với ai đó thường dùng câu “anh đụng vào tôi thử xem”, trong đó đụng tương đương với đánh phải không?

Không Nhược Khuê mắt cong cong, lại sắp không nhịn được cười nữa rồi, nhìn thấy Trần Thuật nghiêm túc như vậy, vẫn cố mím chặt môi sợ mình cười ra tiếng:

- Đúng rồi, tổng giám Trần nói gì cũng đúng.

- Cho nên xinh đẹp động lòng người kỳ thực là xinh đẹp đánh người, xinh đẹp đúng là đang công kích người khác.

- Nói linh tinh.

- Vậy tôi phân tích cho cô nhé, cô liền biết tôi nói rất có lý. Chúng tôi ở cùng người quá xinh đẹp sẽ có cảm giác gì? Đầu tiên là khản trương, chân tay cứng đờ. Tim đập gia tốc, máu lưu thông không thông suốt. Sau đó là sức ép, khí chất và khí thế của đối phương mang tới áp lực có tính hủy diệt. Mà bên người xinh đẹp luôn có nhiều người, thế là người bình thường thành cô đơn lạc lõng.

- Cuối cùng là chúng tôi tự ti, lòng nghĩ, người ta đẹp như đóa hoa, vì sao mình trông như cỏ dại? Cảm xúc xấu này lan đi sẽ tổn hại cho cả tinh thần lẫn thân thể. Cho nên cô đã hiểu nỗi thống khổ của người làm việc bên cạnh cô chưa?

Không Nhược Khuê ôm ngực, cô cười tới thở không ra hơi nữa rồi:

- Tổng giám Trần, cái lý lẽ méo mó này anh học từ đâu ra thế?

- Một chút tổng kết và suy ngẫm cá nhân thôi.

Trần Thuật cảm thán:

- Đương nhiên cô Không Nhược Khuê sẽ không có phiên nào đó. Dù sao cô luôn là phía đánh người.

- Cái gì? Đánh người.

Không Nhược Khuê không cười nữa, trừng mắt lên:

- Bà đây xinh đẹp cho các người xem miễn phí, còn là đánh các người à?

- Đương nhiên rồi, cô gây ra cho chúng tôi nhiều vấn đề như thế, tính chất còn ác liệt hơn đánh người. Nếu tôi là đại biểu HĐND, tôi sẽ đưa kiến nghị xinh đẹp động lòng người là tai nạn lao động, dựa theo giá trị sắc đẹp của chủ để bồi thường công nhân viên, như cô Không Nhược Khuê đây là tai nạn cấp 10 ... nữ nhân tùy tiện phóng thích sức hút, bất chấp sống chết của chúng tôi, phải phạt nặng mới được.

Trần Thuật làm động tác nhắm mắt quay đầu để tránh bị gây hại:

....

Mấy chương này tự nhiên con tác viết lỏng tay quá, như để cho có ấy.

HẾT!

Chương 222:

Nghe Trần Thuật ba hoa nhăng nhít, Không Nhược Khuê nghe hàm răng trắng, hung dữ nói:

- Anh có tin tôi cần chết anh không?

Trần Thuật không sợ:

- Cô cần chết tôi là mưu sát, còn nghiêm trọng hơn là dùng mặt đánh người.

- Vậy thôi, không cần nữa.

Không Nhược Khuê thoáng cái khôi phục hình tượng:

- Tôi sẽ dùng sự xinh đẹp của tôi đánh chết anh.

- Hả?

- Anh càng không muốn nhìn, tôi càng bắt anh nhìn. Mỗi ngày sáng nhìn mười lần, trưa nhìn mười lần, tối nhìn thêm mười lần. Để mỗi ngày anh đều khăn trương, áp lực, tự ti. Tôi muốn dùng vẻ đẹp của mình bạo hành anh, đợi anh bệnh nặng không dậy được nữa, ôi thôi thương thay tới khi đó quan tòa cũng không xử được.

Trần Thuật thở phì phò chỉ Không Nhược Khuê:

- Không ngờ cô là loại nữ nhân như thế.

- Tôi chính là loại nữ nhân và xinh đẹp lại ác độc đấy.

Không Nhược Khuê tay chống hông, kiêu ngạo nói, vừa dứt lời phì cười:

Cách đó chừng mười mét ...

- Khuê tỷ đang cười cái gì thế, trông có vẻ vui lắm.

Tĩnh Tĩnh ôm chai nước, nhìn đôi nam nữ cười nói ở xa với ánh mắt hâm mộ, chồ độc thân như cô khao khát nhất là chuyện này:

Quách Húc Nhiễm có vẻ ngẫm nghĩ:

- Tổng giám Trần tới là Khuê tỷ liền hết sức vui vẻ.

- Chứ còn gì nữa bình thường Khuê tử sẽ không cười ra tiếng như thế, chỉ ậy chỉ gật đầu mỉm cười với người khác thôi.

- Ủ, đó là vì lễ tiết thôi.

- Vậy chúng có nên tới đó đi.

Tĩnh Tĩnh mặt háo hức:

- Tổng giám Trần nói chuyện rất thú vị.

Quách Húc Nhiễm kinh nghiệm yêu đương đầy mình, kéo ngay cô ngốc Tĩnh Tĩnh lại:

- Tới làm cái gì?

- Chúng ta tới trò chuyện, tổng giám Trần tới thì chúng ta phải chào hỏi chứ? Nếu không Khuê tử sẽ nổi giận.

- Nghe tôi đi, chúng ta mà tới thì Khuê tử mới giận đấy.

Quách Húc Nhiễm nghiêm mặt:

- Làm tốt chuyện của chúng ta là được, đừng có cứ nhìn về phía đó.

- Đâu phải mỗi mình tôi nhìn, ai cũng nhìn mà.

Tĩnh Tĩnh chỉ đoàn đội quay chụp, mọi người đều dừng việc nhìn ngó về phía hai người Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê, chụm đầu bàn tán:

Lần trước hai người họ xuất hiện với nhau ở lễ khai trương Huỳnh Hỏa Trùng đã gây xôn xao rồi, Quách Húc Nhiễm không bận tâm nữa, đoán chừng Khuê tử muốn người hâm mộ quen chuyện tổng giám Trần xuất hiện bên cạnh? Cô không dám chắc, dù sao Khuê tử làm gì cũng có nguyên do:

- Người khác kệ họ, chúng ta không thể nhìn.

- Vì sao?

Miệng Tĩnh Tĩnh thì nhanh còn đầu óc thì chậm:

- Vì Khuê tỷ không thể thay bọn họ, nhưng có thể thay chúng ta.

Quách Húc Nhiễm thì thầm:

Tĩnh Tĩnh mặt trắng bệch, quay vội người đi.

.....

Khi ở bên một người làm chúng ta không nhìn thấy người khác, không nghĩ tới người khác, vậy đó là vui vẻ thực sự.

Không Nhược Khuê tất nhiên là trung tâm cả đội ngũ quay chụp, nhất cử nhất động tất nhiên là thu hút ánh mắt người ta.

Nhưng cô chẳng để ý tới ánh mắt khác thường của họ, có lẽ cô căn bản chẳng nhận ra sự tồn tại của họ, vì trong mắt cô lúc này chỉ có một người mà thôi.

- Tổng giám Trần, mặt anh thật là dày.

- Cô Không Khuê, cô không nên khiếm tốn như thế.

Trần Thuật đáp trả:

- Mặt anh dày hơn mặt tôi, không cho phản bác.

Không Nhược Khuê bá đạo ra lệnh, thấy Trần Thuật không dám cãi nữa, mặt mày tươi tắn nói:

- Tổng giám Trần, đi dạo với tôi n hé.

.

- Đó là vinh hạnh của tôi.

Trần Thuật cúi mình, thời tiết thế này, khung cảnh thế này, lại có giai nhân làm bạn, chẳng phải là rất nên tản bộ bên bờ biển, chàng đẩy nàng một cái, nàng đẩy chàng một cái, không cẩn thận ngã xuống biển, ướt hết ...

Úi đời ơi!

Thế là bọn đi men theo bờ biển hướng về phía đằng xa.

Chỉ tiếc là chưa ai kịp đẩy ai thì đã thấy hai chiếc xe đi tới, một là chiếc Maybach sang trọng màu đen, theo sau là xe tải sơn vàng.

Trần Thuật nhận ra ngay chiếc Maybach bắt mắt kia, thậm chí vẫn còn nhớ cả biển số xe, đó là xe của Bạch Khởi Nguyên. Cái lần Không Nhược Khuê tới quán Lão Gia ăn mỳ, hấn lái cái xe cực kỳ bắt mắt này bám theo, khó mà không nhớ.

Đó là lần đầu tiên Trần Thuật gặp Bạch Khởi Nguyên, sau đó hấn đón cô đi bằng chiếc xe này.

Không Nhược Khuê thở hắt ra:

- Đã biết vì sao tôi cầu cứu chưa?

Trần Thuật thoáng cái là hiểu:

- Cô Không Khuê, cô quả nhiên là cô gái vừa xinh đẹp vừa ác độc đấy

Chiếc Maybach đỗ lại, Bạch Khởi Nguyên mặc bộ đồ trang phục đơn giản thoải mái màu trắng, đeo kính đen, từ ghế sau bước xuống.

Không thể không nói, Bạch Khởi Nguyên xuất thân từ người mẫu đúng là có vốn liếng kiêu ngạo, vênh vênh khuôn mặt anh tuấn như đao khắc đã ăn đứt tuyệt đại đa số đám tiểu thít tươi, thân hình khôi ngô gần 1m9, do thường xuyên rèn luyện thân thể mà cân đối hoàn mỹ. Cho dù không có thân phận tăng giá trị, nam nhân thể này đi tới đâu cũng thu hút ánh mắt người khác, là thể loại khiến các cô bé phải rít lên chói tai.

- Bạch gia tới rồi.

- Hôm nay Bạch gia lại mang món ngon tới cho chúng ta.

Bạch Khởi Nguyên hết sức lễ độ lịch sự đáp lại mỗi người chào mình, thậm chí còn có thể gọi ra tên một vài người, hàn huyên vài câu, thế cũng đủ khiến người đó kích động.

Bầu không khí khác hẳn lúc Trần Thuật tới, hiện trường sôi động hẳn lên.

- Mọi người vất vả rồi.

Bạch Khởi Nguyên nhìn quanh, lớn giọng nói:

- Nơi này quá vắng vẻ, không cách nào bảo trợ lý gọi cà phê cho mọi người, cho nên tôi mang một xe cà phê tới.

Thì ra chiếc xe vàng kia là xe bán cà phê di động, nhân viên viên đang mở khoang xe, kéo bật trên nóc, thuận thực tạo thành mái che, xếp vài cái ghế, thoáng cái biến thành tiệm cà phê nho nhỏ rồi.

Bạch Khởi Nguyên phát tay:

- Mọi người muốn uống loại gì đều có hết.

- Oa, Bạch gia vạn tuế.

Đám đông reo hò vang dội:

Ở cái bờ biển cách xa thành phố này, có thể thưởng thức cốc cà phê thơm nóng mới xay, ngắm trời mây, đón gió, còn có chuyện gì hạnh phúc hơn không.

- Cảm ơn Bạch gia, Bạch gia thật tuyệt vời.

- Thật đấy, tôi vừa bảo với mọi người là lúc này mà cốc cà phê nóng thì còn gì bằng, thế là Bạch gia liền xuất hiện n gay.

- Đúng đúng, Bạch gia nghe trộm được tiếng lòng của mọi người rồi.

Bạch Khởi Nguyên vui vẻ tiếp nhận những lời khen đó:

- Mọi người cứ thoải mái hưởng thụ đi, không cần phải khách khí với tôi.

Nói xong vẫy tay chào bọn họ, đi về phía Không Nhược Khuê:

- Tiểu Khuê, hôm nay quay chụp có thuận lợi không?

- Thời tiết tốt, tâm trạng tốt, mọi thứ rất thuận lợi.

Không Nhược Khuê mỉm cười:

- Khởi Nguyên, anh bận như thế không cần tới thăm đâu.

Bạch Khởi Nguyên chỉ Trần Thuật:

- Tổng giám Trần mỗi ngày còn đi làm mà vẫn có thể bỏ thời gian tới thăm em, một người thất nghiệp như anh tất nhiên càng không có vấn đề rồi.

Đúng là không có vấn đề, nên hôm qua Bạch Khởi Nguyên cũng tới.

Cũng giống như hôm nay, hôm qua Bạch Khởi Nguyên tới cũng mang theo một xe trà sữa và bánh trái, còn cả mấy trợ lý chuẩn bị thức ăn cho cả đoàn.

Nhân viên công tác không ai không cảm kích, không khen ngợi Bạch Khởi Nguyên chu đáo tỉ mỉ.

Ai mà không biết, phúc lợi này của họ có được là nhờ Không Nhược Khuê, thế nên ánh mắt nhìn hai người họ cũng trở nên ái muội, như thể cô là “của Bạch Khởi Nguyên” rồi vậy.

Ánh mắt đó làm Không Nhược Khuê vô cùng khó chịu, nhưng người ta lấy thân phận cao tằng Đông Chính và bạn bè tới thăm đội ngũ công tác của công ty, cô không cách nào từ chối ý tốt này.

Nếu cô từ chối, e rằng khiến cả đội ngũ không vui, cô rất giận vì bị gài vào hoàn cảnh khiến cô mất đi sự tự chủ như thế, Khổng Nhược Khuê cực kỳ cá tính, cô thực sự không chịu nổi.

Chương 223: Tôi không làm gì cả.

Bạch Khởi Nguyên cho rằng mình tận dụng ưu thế rất tốt, lại thể hiện được quan tâm ân cần với Khổng Nhược Khuê, nào ngờ chạm vào vảy nước của cô, còn ở trong mắt người lại là vấn đề khác, bọn họ cho rằng cô thực sự quá may mắn khi được Bạch Khởi Nguyên quan tâm săn sóc như thế, cho rằng hai người là một cặp vô cùng xứng đôi.

Bất kể là thân phận địa vị hay là xúc tiến sự nghiệp, nếu Khổng Nhược Khuê và Bạch Khởi Nguyên đến với nhau thì không nghi ngờ gì nữa, bọn họ sẽ thành cặp đôi quyền lực nhất giới giải trí.

Khi đó không phải là scandal có thể ảnh hưởng tới sự nghiệp, mà là tin mừng, cả Đông Chính cũng được lợi.

Cục diện tất cả đều vui đó có ai không ủng hộ.

Trong cái xã hội tư tưởng trọng nam khinh nữ vẫn nặng nề này, bọn họ xem nhẹ suy nghĩ của Khổng Nhược Khuê rồi, cô bị gài vào tình thế không thể lên tiếng, vậy cô tìm người khác lên tiếng cho mình, nên cô gửi tín hiệu cầu cứu với Trần Thuật.

Bạch Khởi Nguyên đã không nói rõ ra, cô cũng thế, dùng hành động để thể hiện, có một người như thế làm bạn bên cạnh, rất nhiều việc đơn giản hơn nhiều.

Với hiểu biết của Khổng Nhược Khuê về Bạch Khởi Nguyên, nam nhân cao ngạo này sẽ không chịu được đả kích như thế. Biết khó mà lui, cô đỡ được một tâm sự.

- Hôm qua anh tới, có mấy đồng nghiệp nói nếu là cà phê thì tốt quá, anh đã hứa với họ rồi. Cho nên hôm nay mang cà

phê tới thăm mọi người.

Bạch Khởi Nguyên làm ra vẻ bất đắc dĩ:

- Không thể để mọi người nghĩ anh nói mà không làm.
- Khởi Nguyên đối xử với đồng nghiệp lúc nào cũng tốt.

Không Nhược Khuê khéo léo đem ý tốt của Bạch Khởi Nguyên đẩy hết cho “đồng nghiệp”, cô đỡ phải chịu áp lực của phản tình cảm này:

Bạch Khởi Nguyên vờ không hiểu, hỏi Trần Thuật:

- Tổng giám Trần sao cũng tới thế?
- Tôi tới thăm cô Không Khuê, thuận tiện cùng cô ấy bàn vài vấn đề liên quan tới công tác.

Trần Thuật trả lời rất chính thức:

- Ô, còn có việc gì nữa hay sao?

Bạch Khởi Nguyên được coi là một trong số cao tầng của Đông Chính, thế nên khi hấn hỏi, Trần Thuật không có lý do nào để từ chối trả lời:

- Vâng, phía CE muốn mời cô Không Khuê làm người đại diện toàn bộ loạt sản phẩm của họ cho khu vực Châu Á, cho nên tôi tới đây thương lượng với cô ấy.

- Thật sao?

Không Nhược Khuê ngạc nhiên, cô cũng mới nghe tới chuyện này lần đầu, trước đó cô cũng đâu nghe thấy phong thanh nào từ phía CE:

Phải biết là hiện cô chỉ là đại diện một sản phẩm thôi, trong khi CE có nhiều sản phẩm từ nước hoa, trang sức, mỹ phẩm dưỡng da, mỗi sản phẩm đều có những đại diện khác nhau.

Nhưng đại diện toàn bộ loạt sản phẩm của Châu Á, nói cách khác cô là đại diện của CE trên toàn bộ khu vực Châu Á, bất kể là sức ảnh hưởng cùng với phí đại diện là khái niệm hoàn toàn khác.

Thế nên có nghệ sĩ dùng tiền đại diện tượng trưng 1 đồng để được trở thành người đại diện cho những thương hiệu xa xỉ này, vì khi sản phẩm của thương hiệu đó phủ sóng khắp Châu Á, tương đương đem hình ảnh nghệ sĩ đó đi khắp nơi, nâng cao danh tiếng. Sau này bọn họ hợp tác với thương hiệu khác sẽ có phí đại diện lớn hơn nhiều.

Trần Thuật gật đầu xác nhận:

- Tôi đang định báo cáo với cô chuyện này thì Bạch gia tới.

Bạch Khởi Nguyên đâu muốn nghe Trần Thuật báo tin tốt lành như vậy, thậm chí sớm biết thì đợi y nói xong mới tới rồi:

- Chuyện thương nghiệp không phải nên do Vương Thiệu phụ trách sao? Chẳng lẽ Vương Thiệu trước đó không trao đổi với Tiểu Khuê à?

- Là do phía CE trực tiếp liên hệ với tôi.

Trần Thuật trả lời:

- Có lẽ do sự kiện lần trước giúp hai bên tạo dựng tình hữu nghị rồi, cho nên phía CE gọi điện cho tôi trước để thăm dò ý kiến, nếu cô Khổng Khuê không bị vướng bởi các lịch trình khác, sẽ có đội ngũ thương vụ của họ liên hệ với chị Thiệu.

- Ra thế, tức là phía CE mới chỉ có ý hướng như vậy thôi, rất có thể họ còn liên hệ với nhiều người khác.

Bạch Khởi Nguyên gật gù, CE là một thương hiệu đồ xa xỉ mới nổi, song với tiêu chí đồ xa xỉ với giá phải chăng cực kỳ được lòng giới trẻ, nếu bọn họ muốn Khổng Nhược Khuê làm

đại diện Châu Á, đây là cơ hội tốt giúp cô nâng tầm ảnh hưởng:

- Tiểu Khuê, anh thấy em nên cân nhắc cơ hội này đây, đừng bỏ lỡ.

Không Nhượng Khuê dù có ít bộn chen tới mấy, nhưng cơ hội này tương đương với sự thừa nhận của thị trường quốc tế với cô, chứng minh vai diễn của cô ở lại trong lòng người khi sức nóng bộ phim qua đi.

Tuy thế không thể có chuyện phía CE lại chủ động như thế, trong khi trước đó có ý thay thế cô:

- Tổng giám Trần lại làm gì rồi?

- Tôi thực sự không làm gì cả.

Trần Thuật khiêm tốn:

- Chỉ kiến nghị với họ một phương án quảng bá sản phẩm thôi.

- Phương án quảng bá sản phẩm?

Bạch Khởi Nguyên không tin:

- Bọn họ là thương hiệu quốc tế, có bộ phận thị trường của mình, sao lại cần cậu lập kế hoạch?

Không Nhượng Khuê cũng có chút nghi hoặc, cô là người trực tiếp hợp tác, cho nên hiểu sự tự đại của thương hiệu quốc tế này, gọi là hợp tác, kỳ thực họ ra phương án, còn bên B phải hoàn toàn phối hợp, bọn họ sẽ không nghe bất kỳ kiến nghị nào cả.

Mặc dù bề ngoài bọn họ luôn hết sức lịch sự, nhưng sự ngạo mạn từ tận xương tủy đó khiến người khác cực kỳ không thoải mái.

Vậy sao họ lại tiếp nhận phương án của người ngoài?

- Đã xảy ra chuyện gì mà tôi không biết à?

Khổng Nhược Khuê nhúu mày hỏi:

- Cô còn nhớ Miya không?

- Miya à? Ồ, là thứ ký của ông Franco đúng không?

- Đúng thế.

Trần Thuật mỉm cười:

- Cô Miya có mời tôi ăn cơm, khi nói chuyện về phương án hợp tác mới giữa hai bên, thuận tiện nói tới mấy yếu tố quan trọng nếu CE muốn đứng vững chân ở Châu Á, vì văn hóa Á Âu dẫn tới khác biệt lớn về cách tiêu dùng. Trong đó một điều trọng điểm là sách lược tuyên truyền và định giá so với Guccci, Armani, LV. Chúng tôi trò chuyện rất hợp ý, Miya và tôi cùng phân tích tiền đồ thị trường.

- Trung Quốc là quân chủ lực tiêu phí đồ xa xỉ phẩm của toàn Châu Á, làm tốt ở thị trường Trung Quốc là điểm tựa tốt, đánh được Trung Quốc là điểm tựa chính phục Châu Á. Tôi vốn chỉ coi là cuộc trao đổi kinh nghiệm trong nghề với cô ấy thôi, Miya cũng nói cho tôi biết rất nhiều kinh nghiệm quảng bá sản phẩm ở Châu Âu. Không ngờ sau đó ngài Franco gọi điện cho tôi, nói ông ấy coi trọng ý tưởng của tôi, nói rất muốn nghe chi tiết kế hoạch, tôi tiện thể tiến cử nghệ sĩ của Đông Chính. Sau thời gian họ liền gọi điện lại muốn tôi hỏi ý cô Khổng Khuê.

Mặc dù Trần Thuật kể lại nghe có vẻ đơn giản, giống như gặp may, nhưng trong lòng Bạch Khởi Nguyên không bình tĩnh được.

Phải nói thế nào đây, tên này là một nhân tài, thậm chí là nhân tài hiếm có.

Đặc điểm lớn nhất là, y cực kỳ giỏi nắm bắt thời cơ, biết tận dụng từng cơ hội nhỏ nhất, thúc đẩy nó diễn biến theo ý mình. Chỉ ăn cơm với Miya một bữa, mà giúp y có cơ hội tiếp cận với Franco, Bạch Khởi Nguyên không tin Trần Thuật vô tình, y nhất định có ý đồ, có tính toán, song lại để mọi chuyện phát triển theo hướng tưởng như tự nhiên, như thế đối phương ít đề phòng hơn khi tiếp nhận.

Kế hoạch của y không cần nghi ngờ, chắc chắn đưa ra yếu tố có lợi cho Không Nhược Khuê, tới khi đó mọi thứ thuận theo tự nhiên nữa thôi.

Hoặc có lẽ ngay từ đầu Trần Thuật và Miya ăn cơm nói tới đề tài này cũng là cố ý? Vì y muốn CE cuối cùng đem đại diện Châu Á cho Không Khuê.

Bạch Khởi Nguyên cau tiết chữi trong lòng, tên ngu xuẩn Vương Tín, vì một nữ nhân tham hư vinh mà bỏ một tướng tài có khả năng chém tướng địch trong số thiên quân vạn mã, đúng là ngu xuẩn tới tột độ.

Tự tìm đường chết.

Không vì tên Vương Tín đó thì cũng không có chuyện này.

Chương 224: Bạch Khởi Nguyên thương tâm.

- Thì ra là thế.

Bạch Khởi Nguyên tất nhiên không lặp lại sai lầm của Vương Tín, lấy thái độ lãnh đạo vỗ vai Trần Thuật:

- Nếu có thể lấy được quyền đại diện Châu Á của CE thì là công lớn, bất kể thế nào công ty sẽ thưởng cho cậu. Trở về tôi sẽ trao đổi với chủ tịch Lật, không thể nào để công thần của tập đoàn thất vọng.

- Cảm ơn Bạch gia.

Trần Thuật khiêm tốn hơi cúi mình xuống, ở vị trí Bạch Khởi Nguyên nói ra câu này là nên làm, song với tư cách cá nhân không dễ dàng:

Khổng Nhược Khuê thì nụ cười rất khó đánh giá:

- Tổng giám Trần từng đi ăn với Miya à? Vậy mà tôi không biết đấy, đi ăn lúc nào thế?

- Khi đó chân cô bị thương, hành động bất tiện.

Trần Thuật vội thành thật trả lời:

- Tôi hết giờ làm mới đi.

- Ồ, vậy là ăn tối, tôi nhớ cô Miya rất xinh đẹp nhỉ?

- Vâng, rất xinh đẹp, cô ấy là con lai Âu Á, cho nên thừa hưởng ưu điểm cả hai chủng tộc.

- Vóc dáng cũng tốt.

Khổng Nhược Khuê gật đầu:

- Vâng, chắc là thường xuyên luyện tập.

Trần Thuật thấy cái này cũng đúng, Miya có nước da rám nắng khỏe khoắn, không giống cô gái Đông Á thích làn da thật trắng, khá bốc lửa:

- Khi mặc đồng phục vào, có phải trông rất cảm dỗ không?

Khổng Nhược Khuê nhìn Trần Thuật không chớp.

Rồi, nụ cười của Trần Thuật cứng đờ, y phát hiện mình phạm phải sai lầm nghiêm trọng.

Vừa rồi y chỉ nghĩ khoe khoang thành tích của mình trước mặt Bạch Khởi Nguyên, quên mất nữ nhân đều lòng gồ ky rất mạnh.

Khen người ta xinh đẹp, lại khen người ta vóc dáng tốt, hai người lại đi ăn tối với nhau, vậy để chân to vào đâu?

Đúng là tội ác không thể tha thứ.

- Có cảm dỗ hay không tôi không biết.

Trần Thuật vội sửa sai, mặt rất ngây thơ:

- Khi đó tôi chỉ chuyên tâm trình bày phương án của mình, không chú ý cô ấy ăn mặc thế nào?

Vậy chắc là đủ thoát nạn nhỉ?

- Thế à? Không chú ý người ta ăn mặc gì mà nói người ta xinh đẹp, vóc dáng tốt?

Không Nhược Khuê cao giọng:

- Lịch sự thôi, đó hoàn toàn là vì phép lịch sự.

Trần Thuật giơ tay lên trời thề thốt:

- Nếu cô hỏi Bạch gia, anh ấy chắc chắn cũng trả lời như thế. Chẳng lẽ lại đi chê một cô gái mình quen, vậy là không hay, Bạch gia, anh nói có phải không?

Bạch gia rất thương tâm.

Tôi là người sống sờ sờ ở đây, em lại lấy danh nghĩa hỏi tội để tính tứ với người ta, hai người có nghĩ tới cảm thụ của tôi không? Tôi không hứng thú với dung mạo vóc dáng của Miya, tôi bắt mắt với hành vi của hai người.

Bạch Khởi Nguyên lắc đầu, điềm đạm nói:

- Tôi chưa gặp Miya, rất khó đánh giá chuẩn xác về dung mạo vóc dáng cô ấy. Nhưng mà nếu là cô gái đã khiến tổng giám Trần, dốc hết bản lĩnh ra thể hiện như thế, cùng thưởng thức bữa tối dưới ánh nến, hẳn phải là rất có sức hút.

- ...

Trần Thuật sững sờ, mình vác đá đập chân mình mất rồi:

Qua vài lần tiếp xúc, y biết Bạch Khởi Nguyên là nam nhân rất thích thể diện, chú trọng bề ngoài, đóng gói hình ảnh thần tượng vô cùng nghiêm trọng. Thích thể hiện ra mình là loại quân tử hòa nhà tất cả mọi người.

Hắn không bao giờ gièm pha trước mặt người khác, càng không nói xấu các cô gái, nó không hợp hình tượng của hắn.

Cho nên Trần Thuật mới thuận miệng hỏi thế để Bạch Khởi Nguyên khách khí khen một câu.

Ai mà ngờ cái tên này có một mặt giáo hoạt như vậy, chẳng những nhẹ nhàng gạt cái nôi đen Trần Thuật ném tới sang, lại còn úp chuẩn xác lên đầu y, làm y hết đường thoát.

Tên này bây giờ không phải Bạch Khởi Nguyên, mà là Thang Đại Hải nhập hồn rồi.

Không ngờ khi Trần Thuật bị dồn vào đường cùng Khổng Nhược Khuê lại đưa tay ra nắm lấy tay y:

- Tôi tin anh, tôi biết anh và Miya chỉ tiếp xúc vì công tác, không phải vì tình cảm riêng, đương nhiên nếu có cũng không sao.

- Không có, chắc chắn là không có.

Trần Thuật khẳng định không có lấy nửa giây do dự, thể hiện ý chí cực kỳ kiên định:

Bạch Khởi Nguyên chỉ muốn phát tay bỏ đi, nếu như hắn không quá yêu Khổng Nhược Khuê thì hắn đã làm thế rồi.

Nói đi, đây là loại chuyện gì chứ, Khổng Nhược Khuê hoài nghi Trần Thuật có quan hệ thân mật với cô gái khác, mình phụ họa vài câu, cô ấy nhảy ra nói “tôi tin anh”.

Em không tin y, em chỉ không thích anh mà thôi.

Anh đâu có ngốc.

Bạch Khởi Nguyên gia cảnh dư dả, cha là doanh nhân, mẹ là giáo viên dạy nhạc, từ nhỏ đã có được giáo dục ưu tú và hưởng thụ cuộc sống sung túc. Hắn thích xem TV, hắn hâm mộ những chủ trì tiết mục có thể tự tin đứng trước ống kính nói chuyện, đến khi thi đại học, hắn không phụ kỳ vọng của mọi người, hắn đổ vào chuyên ngành chủ trì của ĐH Truyền thông TQ. Khi hắn đang nỗ lực phấn đấu thành một người chủ trì ưu tú thì thân hình vóc dáng xuất chúng, được tạp chí mời chụp ảnh, cuối cùng dần dần tiến vào giới điện ảnh, thành nghệ sĩ cấp quốc dân như hiện giờ.

Có người nói cuộc đời là đường cong lên xuống, có gió xuân thuận hòa cũng có mưa thu tiêu điều, có mùa hè rực nắng cũng có mùa đông ảm đạm. Nhưng cuộc đời Bạch Khởi Nguyên tới giờ chưa từng có mưa thu cùng đông lạnh, đường cong kia cứ một mực đi lên, chưa bao giờ xuống.

Đó là một phần nguyên nhân tạo nên tính cách ôn hòa điềm tĩnh của hắn.

Nhưng lần này Bạch Khởi Nguyên tổn thương rồi, hắn chưa bao giờ bị người ta ngó lơ như vậy, cảm tưởng mình thành người thừa ở nơi này.

Đúng lúc này Tĩnh Tĩnh mang tới hai cốc cà phê.

Cốc thứ nhất đưa Khổng Nhược Khuê, cốc thứ hai đưa Trần Thuật, khi Bạch Khởi Nguyên còn lo mình chơi lớn như vậy mà còn phải đi lấy cà phê thì Quách Húc Nhiễm đưa một cốc cà phê tới:

- Bạch gia, tôi mượn hoa hiến Phật mời anh một cốc cà phê.

- Cảm ơn.

Bạch Khởi Nguyên nhận lấy cốc cà phê, trong lòng thờ phào, nếu không có cô trợ lý này, hai người kia uống cà phê

còn mình đứng trơ ra đó à?

Thế nên ánh mắt nhìn Tĩnh Tĩnh rất không hài lòng, dựa vào thân phận phải đưa cốc cà phê đầu tiên cho hấn mới đúng, dù vì Khổng Nhược Khuê là “chủ” trực tiếp thì hấn cũng phải có cốc cà phê thứ hai chứ.

Còn Tĩnh Tĩnh thì tâm tư rất đơn giản, cô đi lấy cà phê cho Khổng Nhược Khuê và Trần Thuật, thế nên về thì cô đưa hai người đó, còn định chạy chuyện nữa, không ngờ Quách Húc Nhiễm giúp rồi.

Đơn giản vậy thôi.

Ba người uống cà phê nói chuyện trong giới giải trí, chủ yếu bình luận các bộ phim mới xem thời gian qua, diễn xuất của các đồng nghiệp. Đây là ưu điểm của Bạch Khởi Nguyên và Khổng Nhược Khuê, dù có vị trí vững chắc, song vẫn nỗ lực cải thiện bản thân.

Trần Thuật thân là biên kịch, cho nên có góc nhìn khác về những bộ phim kia, bởi thế ba người trò chuyện rất hợp ý.

Uống hết cà phê, trợ lý đạo diễn tới nhắc Khổng Nhược Khuê đến lúc tiếp tục quay phim.

Khổng Nhược Khuê đặt cốc cà phê xuống bảo Trần Thuật:

- Đợi tôi nhé.

- Được.

Trần Thuật nhận lời:

- Tôi không đi đâu.

Khổng Nhược Khuê lại quay sang Bạch Khởi Nguyên:

- Khởi Nguyên anh bận rộn như thế vẫn bỏ thời gian tới đây làm em rất cao hứng, nhưng mỗi ngày anh nhiều lịch trình như vậy, em cũng áy náy lắm, nếu anh bận cứ đi đi.

- Anh không về đâu.

Bạch Khởi Nguyên chuyển này quyết mặt dày rồi, bằng vào cái gì em bảo Trần Thuật ở lại đợi em, còn bảo anh về:

- Cõi đời tạm được chút nhàn một hôm, khó khăn lắm mới thuyết phục được Đăng Vân cho nghỉ nửa ngày, sao có thể về sớm như vậy? Về rồi cô ấy lại an bài cho anh đồng lịch trình vĩnh viễn không bao giờ hết à? Em cứ đi làm việc đi, anh ở đây trò chuyện với tổng giám Trần.

- Vậy hai người nói chuyện nhé.

Không Nhược Khuê trước khi dẫn hai trợ lý đi quay phim còn nhìn Trần Thuật một cái đầy hàm ý:

Chương 225:

Bạch Khởi Nguyên mắt dõi theo hình bóng giai nhân đi xa dần, mặt không dấu được bi thương.

Trước kia cảm xúc không rõ ràng như vậy, vì Không Nhược Khuê luôn ở bên cạnh, khi quay phim có cô, về công ty có cô, gần như ngắc đầu là thấy rồi, hướng hồ cô lại cực kỳ hạn chế tiếp xúc với người khác giới, một mực say mê diễn xuất. Khi đó lòng Bạch Khởi Nguyên rất vững vàng yên tâm, hẳn tin chắc nếu mình thổ lộ, Không Nhược Khuê sẽ hạnh phúc gặt đầu.

Nhưng khi Trần Thuật xuất hiện, hẳn mới phát hiện ra cô gái tưởng chừng gần trong gang tấc thì ra xa xôi đến vậy, hẳn mới tỉnh ngộ mình thích ...

Không, mình yêu cô gái ấy nhiều như thế.

Chỉ cần nghĩ tới ngày nào đó không còn cô gái đó ở bên, cảm giác như trái tim mình bị khoét mất vậy.

Hắn không muốn buông tay, không muốn cô gái đó bị người ta cướp mất như vậy, hẳn nhất định phải làm gì đó.

- Cậu biết phép thuật sao?

Bạch Khởi Nguyên đột nhiên hỏi một câu không hiểu ra sao:

- Anh nói cái gì?

Trần Thuật tưởng mình nghe chưa rõ:

- Nếu không vì sao Khổng Khuê lại đối xử với cậu đặc biệt như thế?

Bạch Khởi Nguyên vẫn si mê nhìn về phía Khổng Nhược Khuê rời đi, mặc dù đã không thể nhìn thấy cô nữa rồi.

- Đúng là đặc biệt thật.

Trần Thuật gật đầu, chuyện này tới y còn lấy làm lạ:

- Cho nên tôi mới không hiểu, cậu có biết chúng tôi đã ở bên nhau bao năm không? Cậu có biết chúng tôi cùng nhau trải qua chuyện gì không? Vì sao cậu lại đột nhiên xuất hiện, chiếm lấy toàn bộ cuộc sống của cô ấy ...

Bạch Khởi Nguyên mặt u ám hỏi:

- Rốt cuộc cậu đã làm gì cô ấy, vì sao cậu làm được chuyện tôi không làm được.

Trần Thuật trải qua chuyện này rồi, cho nên rất đồng cảm:

- Tôi chân thành với cô ấy.

- Cậu nói tôi đối xử với cô ấy chưa đủ chân thành sao?

- Chuyện này anh tự nghĩ xem.

Bạch Khởi Nguyên lắc đầu:

- Tôi đã làm tất cả mọi điều vì cô ấy rồi.

- Nhưng khi làm những điều ấy, anh có nghĩ tới trao đổi ngang giá không? Ví như anh làm những việc này, sẽ có được cái gì, sẽ tổn thất cái gì? Anh có nghĩ thế không?

Trần Thuật đoán:

- Bất kỳ ai cũng có suy nghĩ ấy, đó là thực tế. Chẳng lẽ cậu không phải cũng thế sao? Cậu vì cô ấy mà làm nhiều việc như thế, từ xử lý ổn thỏa xung đột với CE, tìm kẻ hãm hại cô ấy, rồi lại giúp cô ấy thành đại diện giày thủy tinh, chẳng lẽ không phải vì muốn có được gì đó từ cô ấy.

Bạch Khởi Nguyên hỏi ngược lại:

- Không.

Trần Thuật trả lời:

- Tôi chỉ muốn chứng minh cho cô ấy thấy, trước kia cô ấy lựa chọn tin tưởng tôi là điều chính xác. Tôi không phụ sự tin nhiệm của cô ấy.

Bạch Khởi Nguyên hoài nghi:

- Chỉ vì cô ấy giúp cậu có được một công việc?

- Chỉ vì cô ấy giúp tôi có được công việc này.

Trần Thuật khẳng định lần nữa, thái độ trịnh trọng:

- Có lẽ anh cũng biết hoàn cảnh của tôi khi đó rồi, tôi không dấu anh, khi đó không công ty nào ở Hoa Thành nhận tôi, họ đều ngại ảnh hưởng của Hoa Mỹ, nên Đông Chính là lựa chọn cuối cùng của tôi, là hi vọng cuối cùng, nếu không tôi chỉ còn cách cúi mặt rời khỏi Hoa Thành này, sự tin nhiệm của cô ấy giúp tôi có động lực đứng dậy. Giống như khi anh cô độc đi một mình trong mưa gió, đột nhiên có một người đưa ô che cho anh, anh biết đó là chuyện âm lòng thế nào không?

- Có lẽ tôi hiểu rồi.

Bạch Khởi Nguyên trầm tư một lúc, lại hỏi:

- Tình yêu với cậu là gì?

- Tình yêu à?

Lần này tới lượt Trần Thuật trầm ngâm, là tác giả, câu hỏi y từng đọc, từng nghe vô số lần, nhưng khi thực sự đối diện với nó, vẫn thấy đây không phải là câu hỏi dễ trả lời:

- Tình yêu là ... Khi tôi thích cô ấy, cô ấy dù có uống rượu, hút thuốc, xăm mình thì cô ấy vẫn là cô gái tốt. Một cô gái tốt, không hút thuốc uống rượu, xăm mình, nhưng tôi vẫn không thích cô ấy ... Yêu chính là bản thân tình yêu.

- Nghe cũng có vẻ hợp lý.

- Tôi từng yêu, từng bị tổn thương rất nặng nề, trải qua lần đó, coi như tích lũy được chút kinh nghiệm rồi.

- Không nghi ngờ nó sao?

Bạch Khởi Nguyên lại hỏi:

- Không, tôi chưa từng nghi ngờ tình yêu, chỉ vì cô gái kia không đủ yêu tôi thôi.

Nếu vì Lăng Thần mà mất niềm tin vào tình yêu, nếu vì Lăng Thần mà nghi ngờ cả cô gái khác, Trần Thuật thấy như thế thật ấu trĩ:

Lăng Thần thực sự thích y được bao nhiêu? Sau này Trần Thuật nghĩ lại rất nhiều, năm đó khi còn học đại học ở Thượng Hải, y là hội trưởng hội học sinh, chắc chắn là một trong số nam sinh nổi bật nhất, Lăng Thần là người chủ động theo đuổi tấn công y, và cô gái xinh đẹp quyết tâm như thế theo đuổi, Trần Thuật xiêu lòng.

Hai người họ thành cặp đôi nức tiếng nhất trường, Lăng Thần rất thích nắm tay y đi dưới ánh mắt hâm mộ của người khác.

Cô ấy có tính toán ...

Bạch Khởi Nguyên mỉm cười, nâng cốc cà phê hướng về phía Trần Thuật:

- Tôi tin tưởng vào tình cảm của mình với Không Khuê, tôi yêu cô ấy, không thua đâu.

Trần Thuật cũng nâng cốc, thực sự có thêm không ít thiện cảm với hắn, tuy vậy chuyện nào ra chuyện nấy:

- Tôi cũng thế.

Bất ngờ cái xe cà phê mà Bạch Khởi Nguyên mang tới không chỉ cung cấp các loại cà phê xay, còn có rất nhiều kem, bánh ngọt. Thi thoảng lại có nhân viên công tác tranh thủ tới uống cà phê ăn bánh, hoặc mấy cô gái đi ra ăn kem.

Phải nói Bạch Khởi Nguyên suy nghĩ rất chu đáo, nên không có gì lạ khi toàn bộ đoàn quay chụp đều có thiện cảm với hắn. Đã thế thi thoảng còn có mấy cô gái tới xin chữ ký, cùng chụp ảnh chung để đăng lên khoe bạn, Bạch Khởi Nguyên rất lịch thiệp, không từ chối một ai hết.

Điều này làm Trần Thuật thấy rất khó ở, mình cũng đẹp trai lắm cơ mà, sao không ai tới chụp ảnh xin chữ ký ... Hơn nữa, mình còn là biên kịch, thuộc loại ... sắp nổi tiếng.

Quá trình quay chụp thực sự không dễ dàng, nhìn thì đơn giản, không cần vận động mạnh, không có nguy hiểm, vì thế yêu cầu từng khung hình càng cao, đôi khi đơn giản là đi vài bước chân lại phải làm đi làm lại mười mấy lần mới xong.

Vì còn quay cả cảnh đêm, cho nên cơm tối cũng giải quyết luôn tại chỗ.

Nơi này thực thực quá hẻo lánh, cách trấn gần nhất cũng hai mấy km, an bài nhân viên công tác tới thị trấn, chuẩn bị cơm hộp cho cả đội ngũ.

Trần Thuật sau khi hiểu rõ tình hình, tới chỗ nhân viên công tác phụ trách tạp vụ nói:

- Không cần phải người đi đâu, để tôi mời mọi người ăn tối.

Cô gái phụ trách tạp vụ cho rằng Trần Thuật còn chưa biết:

- Tổng giám Trần, mấy chục km quanh đây không có quán cơm đâu.

- Tôi biết, cho nên tôi mời một bếp trưởng lợi hại hơn cả bếp trưởng Michelin tới làm cơm cho mọi người, xa như thế mà mua cơm về, cơm nước đều nguội cả. Không bằng mời mọi người ăn bữa cơm nóng hổi, đúng không?

- Nếu được thế thì tốt quá rồi.

Bếp trưởng Michelin? Điều này đại biểu cho cái gì?

Thử tưởng tượng xem, bên bờ biển trái tám vải trắng, đội nhạc chơi khúc nhạc du dương, bếp trưởng đẹp trai mặc đồng phục trắng, tay thoăn thoắt như biểu diễn ma thuật ... Bò bít tết chín bảy phần, xúc xích Tây Ban Nha, sò Pháp ướp đá tươi nguyên, còn có cả tôm hùm mà cô thích nhất.

Thật kích thích, chỉ nghĩ thôi đã tới cao trào.

Cô gái này rất có tâm hồn ăn uống, chưa gì đã tưởng tượng ta một đồng:

- Tổng giám Trần, buổi tối ăn cơm Tây hay ăn cơm Pháp? Có thịt bò bít tết không?

Trần Thuật làm sao hiểu được chuyển động tâm lý trong lòng người ta, cơ mà đánh giá theo tiêu chuẩn của y thì:

- Còn ngon hơn nữa.

- Cảm ơn tổng giám Trần.

Cô gái này còn béo hơn Tĩnh Tĩnh đó từ khi nói chuyện với Trần Thuật thì tay ôm mặt trông đợi bữa tối trong mơ bên bờ biển của mình:

Chương 226: Hạnh phúc giản đơn.

Lòng tràn ngập ao ước về bữa ăn lãng mạn bên bờ biển, nhưng mà cô đợi mãi, đợi tới tận giờ cơm mà không thấy vị bếp trưởng còn lợi hại hơn cả bếp trưởng Michelin tới.

Cô béo hơi hoảng, vội vàng chạy đi tìm Trần Thuật:

- Tổng giám Trần, vị bếp trưởng anh nói vì sao còn chưa tới? Nửa tiếng nữa thôi là Khuê tử dừng quay nghỉ ngơi rồi.

Quay chụp kết thúc, mọi người vất vả cả ngày lại không có cơm ăn, vậy trách nhiệm do tổ tạp vụ bọn họ gánh chịu ... Làm sao cô gánh nổi trách nhiệm lớn như thế.

Trần Thuật xem đồng hồ, mắt nhìn về phía mặt trời đỏ ối đang lặn xuống:

- Xuất phát lâu rồi, theo lý mà nói thì phải tới rồi mới đúng chứ?

- Xảy ra chuyện gì thế?

Bạch Khởi Nguyên đang nói chuyện điện thoại, thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô béo thì cúp máy hỏi:

- Tổng giám Trần nói muốn mời mọi người ăn cơm, còn bảo mời bếp trưởng Michelin tới làm cơm cho mọi người ... Nhưng mà tới giờ vẫn chưa thấy đâu cả ....

Cô béo mặt đầy ai oán nói:

Nếu đầu bếp không tới, giờ phải đi mua cơm cũng muộn mất rồi, không nhân viên công tác vui vẻ cả, nhất là vị đạo diễn kia, rất khó tính.

Bạch Khởi Nguyên hiểu ra gì đó, chắc là vì mình mời cả đoàn uống cà phê, ăn bánh, ăn kem, cho nên Trần Thuật mới muốn mời cơm, ai dè để xảy ra sự cố.

- Nhìn thấy mọi người làm việc vất vả như thế, tôi cũng muốn học Bạch gia, làm gì đó cho mọi người.

Trần Thuật cười nói:

Bạch Khởi Nguyên hơi bất ngờ, thế này chơi lớn rồi, bếp trưởng Michelin làm cơm tính theo số người, nhìn số lượng nhân viên công tác ở đây, hẳn cũng không dám:

- Cái này ... E là tốn không ít tiền hả?

- Tiền hay không tiền không hề gì, tôi chỉ muốn mời mọi người miếng cơm nóng thôi.

Trần Thuật phát tay, cái vẻ coi tiền bạc như bùn đất:

- Vậy à, thế thì tôi cũng có chút kỳ vọng rồi đây.

Bạch Khởi Nguyên cố nén cười nói, đương nhiên là hẳn vui vẻ để Trần Thuật thể hiện, một người không có điều kiện còn gồng mình làm ra vẻ, Khổng Nhược Khuê có phải là cô gái nông cạn vậy không? Nam nhân giàu có muốn theo đuổi cô ấy còn ít à?

Làm thế cô ấy chỉ càng coi thường thêm mà thôi.

Nghĩ như thế lòng yên tâm hơn, Trần Thuật quá nóng vội thể hiện bản thân với Khổng Nhược Khuê, sẽ đi chệch hướng là cái chắc.

Trong sự sốt ruột của cô béo tạp vụ, Trần Thuật nhận cuộc điện thoại, vui mừng nói:

- Sắp tới nơi rồi.

Khi xe ba bánh xuất hiện trước mắt cô béo, cô há mồm không kìm lại được:

- Tổng giám Trần, đây là bếp trưởng Michelin mà anh nói à?

- Tôi nói là lợi hại hơn bếp trưởng Michelin.

Trần Thuật cười vui vẻ đính chính lại:

- Ông ấy chính là cha của bếp trưởng Michelin, không phải còn lợi hại hơn cả bếp trưởng Michelin à?

Chứ còn sao nữa, Giang Ngu là bếp trưởng có sao Michelin, vì chuyện tình cảm mà bỏ việc rời Pháp về Hoa Thành, đây là tin tức do Lý Như Ý cung cấp, không sai được. Lão Gia là cha Giang Ngu, trong mắt của Trần Thần, ông lợi hại hơn con gái mình.

- Thế, đội ngũ của bếp trưởng đâu?

Cô béo chưa từ bỏ hi vọng:

- Đội ngũ nào, ông ấy làm một mình là được, nếu cần thì tôi giúp ông ấy, trước kia chúng tôi phối hợp với nhau rồi, rất ăn ý.

Trần Thuật tự hào khoe:

- Vậy, ông ấy làm món gì gì?

Cô béo nhìn cái xe ba bánh, trông không có chút cao cấp nào, cuống lên tóm vạt áo Trần Thuật:

- Làm mỳ.

Trần Thuật gỡ tay cô béo ra, đi tới đón Lão Gia vừa từ trên xe ba bánh nhảy xuống:

- Lão Gia vất vả rồi, cháu cứ sợ chú không tới cơ.

- Chuyện tôi đã nhận lời, sao lại không tới?

Lão Gia rất bất mãn, cho rằng lời Trần Thuật đang sỉ nhục nhân phẩm của mình:

- Vài món chưa nấu kỹ lắm, nên mất thời gian một chút.

Nói xong chỉ đồ đạc trên xe, ra lệnh:

- Chuyển đồ xuống đi, chúng ta bắt đầu làm việc thôi, đứng đực mặt ra đó làm gì, muộn rồi phải tranh thủ chứ.

- Vâng vâng, cháu làm ngay.

Trần Thuật vui vẻ xắn tay áo, leo lên xe bê tông nôi từng nôi sắt lớn xuống, rồi cùng Lão Gia vận chuyển cả cái bếp ga lớn, sau đó thuận thực cắm ống sắt, dựng lều bạt, tạo thành một cái bếp nho nhỏ:

Lão Gia buộc tạp dề trắng vào, đội lên cái mũ trắng, tay cầm nôi, tay cầm thìa lớn, hô một tiếng rất có cảm giác nghi thức:

- Mở bếp.

Cạch !

Trần Thuật mở bếp, kết quả, chẳng có gì hết.

Lão Gia chán nản trừng mắt lên.

Trần Thuật vội vàng nôi bình ga, lần nữa mở bếp.

Phùng.

Ngọn lửa hai màu xanh vàng bùng lên, Lão Gia bắt đầu công việc sở trường nhất của mình.

Trần Thuật cũng mò mẫm kiểm được cái tạp dề nữa, buộc lên người, không tìm thấy mũ, tức lắm, thôi đành đóng vai tiểu nhị, ra trước quán hô:

- Muốn ăn mỳ thì xếp hàng nào, không được chen ngang ... Thực đơn hôm nay có mỳ lòng, mỳ gà, mỳ móng giò, mỳ dưa chua ... Tới sớm ăn sớm tới muộn ăn muộn.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, tổng giám Trần đang làm gì thế này?

Bạch Khởi Nguyên thiếu chút nữa cười vỡ bụng, chỉ gian bếp tồi tàn tạm bợ của Lão Gia:

- Tổng giám Trần, đây là bếp trưởng Michelin mà cậu mời tới à?

- Bếp trưởng Michelin thì ghê gớm lắm à, còn không phải do tôi dạy ra.

Câu nói này chạm nọc Lão Gia:

- Làm bát mì không ra mì, nhạt thêch vô vị, kém xa tôi.

Ông chúa ghét mấy thằng mặt trắng đầu tóc bóng bẩy, cái loại đó không kẻ nào tốt đẹp hết, một thằng như thế lừa con gái ông, giờ để nó khóc lóc chạy về, sau khi biết chuyện, tới cái mặt Trần Thuật còn khiến ông khó ở, nói gì tới người khác.

Bạch Khởi Nguyên không dám cãi nhau với ông.

Cô béo dè dặt hỏi:

- Tổng giám Trần, vừa rồi còn uống cà phê ăn bánh ngọt, giờ ăn mì lòng mỡ màng này, hình như không hợp lắm.

Trần Thuật không cho là như thế:

- Vì sao không hợp, tôi thường xuyên làm thế mà?

- Thế thì khẩu vị của tổng giám Trần độc đáo quá, tôi thì không ăn nổi đâu.

Bạch Khởi Nguyên lắc đầu, kể cả không uống cà phê thì hẳn cũng không ăn mấy thứ này, mất cân bằng dinh dưỡng nghiêm trọng, quá mỡ màng, quá cay, cực kỳ có hại cho nghệ sĩ cực kỳ chú trọng vóc dáng họ.

- Đúng thế, vừa uống cà phê xong ai mà ăn nổi ...

- Tôi còn tưởng tổng giám Trần mời mọi người một bữa thịnh soạn, ai dè ...

- Tôi không ăn đâu, vừa rồi ăn bánh vẫn no.

Mấy nhân viên công tác xì xào, nói vừa đủ tránh tới tai Trần Thuật, có ai ngốc đâu, nhìn thế này còn không rõ hai nam nhân kia đang đua tranh vì cái gì, bọn họ tất nhiên ngã về phía Bạch Khởi Nguyên, song cũng không dám công khai đắc tội với Trần Thuật.

Công bằng mà nói, cà phê với mỳ lòng đúng là không ăn nhập gì với nhau thật.

- Lão Gia, chú tới rồi.

Khổng Nhượng Khuê đã hoàn thành quay chụp, thấy mọi người tụ tập một chỗ, không hiểu chuyện gì, rẽ đám đông đi vào, tức thì kích động reo lên:

- Tiểu Khuê, xong việc rồi đấy hả?

Lão Gia cầm thìa chỉ Trần Thuật đang xếp bàn ghế còn lấy tấm biển, sau đó dùng bút dạ viết nguệch ngoạc thực đơn trên đó:

- Thằng nhóc thôi tha này muốn mời mọi người ăn bữa cơm nóng, thế là kỳ kèo chú suốt cả buổi chiều, không chịu nổi đành tới.

- Tốt quá.

Khổng Nhượng Khuê chạy ngay tới chỗ xếp hàng, cô bị gãy chân, sau khi bình phục thì tập trung bù lại công tác bỏ lỡ, đâm ra lâu lắm rồi không tới quán Lão Gia, hào hứng gọi món:

- Lão Gia, cho cháu một bát thật nhiều lòng vào nhé.

- Yên tâm, hôm nay cho cháu ăn no luôn.

Lão Gia đảm bảo, ông rất tự tin vào tài nghệ của mình, còn lâu mới bị mấy kẻ “cà phê không hợp với mỳ lòng” đả kích, với truyền thống không coi khách hàng ra gì của ông, kẻ nào không coi trọng đồ ông làm, muốn ăn, ông cũng chả cho:

Chương 227:

- Cháu ăn mỳ gà.

Tĩnh Tĩnh mau mắn xếp hàng sau Không Nhược Khuê, nhón chân nhìn bếp, lại đổi ý:

- Thôi cháu ăn mỳ lòng ...

Lão Gia kinh nghiệm sống đầy mình, nhìn Tĩnh Tĩnh như thế sao không hiểu ý, cười ha hả:

- Ăn mỳ gà trước rồi ăn mỳ lòng, không ảnh hưởng gì cả, dù sao có người trả tiền rồi, cứ ăn thoải mái.

- Thế thì tốt quá.

Tĩnh Tĩnh vỗ tay bôm bốp:

Quách Húc Nhiễm xếp hàng thứ ba, cẩn thận lựa chọn:

- Cháu ăn mỳ trứng cà chua.

Không phải ai cũng rảnh vừa làm việc vừa chạy đi uống cà phê ăn bánh, có người đã vất vả suốt cả chiều rồi, ai rảnh quan tâm nhiều thế. Trời lúc này chuyển tối, gió biển mang theo chút se se lạnh, một bát mỳ nóng hổi, rưới thêm thìa tương ớt, thực sự là làm người ta ăn muốn nuốt lưỡi.

- Bác già, bác mở quán ở đâu thế, sau này tôi phải tới ăn.

Trần Thuật sắm vai tiểu nhị chạy qua chạy lại bùng bê, tự hào trả lời:

- Quán mỳ Lão Gia, mọi người lên mạng tìm một cái thấy ngay, Lão Gia rất nổi tiếng đấy.

Tiếng xì xụp xuýt xoa vang lên không dứt, lại thêm mùi vị lan tỏa, ai nghe thấy cũng nhỏ nước miếng, song những người ủng hộ Bạch Khởi Nguyên cố gắng chống chọi lại, nói không ăn là không ăn.

Cái xe cà phê đỗ ở bên cạnh, chỉ là thứ này ăn chơi bời thì được, chứ lúc đang đói meo mà uống vào chỉ càng thêm cồn ruột mà thôi, nhất là trong không khí liên tục truyền tới mùi thịt gà, mùi lòng lợn, cảnh tượng đám người ăn tung bừng thế kia, khó chịu vô cùng.

Bạch Khởi Nguyên thở dài:

- Mọi người vất vả cả ngày rồi, qua đó ăn đi, không phải tối nay còn tiếp tục làm việc à?

Thế là lập tức có người ý chí không kiên định đứng dậy, lấy cớ:

- Để tôi đi xem xem thế nào.

Lúc này đa phần mọi người đã ăn xong bát thứ nhất rồi, đội ngũ quay chụp hơn 20, lại thêm bốn năm người Bạch Khởi Nguyên dẫn tới liền tới ba mươi.

Không Nhược Khuê cũng ăn xong rồi, cô không về chiếc RV của mình nghỉ ngơi, thấy Trần Thuật bận rộn chạy đi chạy lại, vừa phụ bếp vừa bung bê, tới bên Lão Gia hỏi:

- Lão Gia, cháu có giúp được gì không?

- Cháu múc canh.

Lão Gia chỉ huy không hề khách khí:

Thế là Lão Gia phụ trách làm mỳ, chặt thái thịt, cho vào bát, Không Nhược Khuê ở bên múc canh, cho các loại rau gia vị, còn Trần Thuật phụ trách bung bê và tất cả việc lật vớt còn lại.

Ba người phân công rõ ràng, phối hợp ăn ý, từng bát mỳ bốc hơi nghi ngút được giao tận bàn nhân viên công tác.

Bạch Khởi Nguyên về xe rồi, qua cửa kính nhìn cái lán dựng tạm bợ dưới ánh đèn vàng tù mù, một ông già tóc hoa

râm vắn trắng kiện tay cầm chảo sắt lớn thoăn thoắt một bếp lửa, một cô gái lau mồ hôi trán mức từng thìa canh lớn từ nồi nước sôi ùng ục, một chàng trai nhanh nhẹn chạy qua chạy lại.

Cảm giác thế nào nhỉ? Bọn họ giống một gia đình bình thường vì duy trì cuộc sống ra ngoài bày quán ở lề đường, cảnh tượng đó hẳn thấy một thời, ông già là cha, đôi nam nữ kia là con trai và con dâu.

Bọn họ vất vả nhưng hạnh phúc, nụ cười trên môi chưa từng tắt.

Bạch Khởi Nguyên đi rồi, hẳn đi một cách lặng lẽ.

Thậm chí hẳn không chào tạm biệt Khổng Nhược Khuê và Trần Thuật, dù sao dưới hoàn cảnh và không khí đó, hẳn thấy mình không nên quấy rầy thì hơn.

Hắn đi tránh làm khó những người vì ngại thể diện hẳn mà không sang ăn mỳ.

Bạch Khởi Nguyên rất hiểu Khổng Nhược Khuê, vì thế nhận ra cô vô cùng vui vẻ.

Cô ấy cười rất nhiều, tiếng cười vô tư hồn nhiên chứ không phải là cười lịch sự, đó là nụ cười không che dấu gì cả, cười thành tiếng, không phải là nụ cười mỉm ý nhị, đa phần mang ý đối phó cho có.

Có câu tình trường như chiến trường, nhưng Bạch Khởi Nguyên không hiểu vì sao cuộc chiến chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.

Mình thua rồi sao? Thua vì một bát mỳ lòng sao?

Vì mình chậm một bước sao, vì mình che dấu tình cảm quá lâu, đề giờ hai người đã quá thân thuộc, không còn làm trái tim cô ấy rung động nữa sao? Nếu là mấy năm trước ... Nhớ lại khi Khổng Nhược Khuê còn nhìn mình với đôi mắt long lanh

ngưỡng mộ, nếu hấn không quá tự kiêu tự mãn, sớm thổ lộ tình cảm của mình, có lẽ kết quả hoàn toàn khác rồi.

Cũng có lẽ mình chưa hiểu cô ấy.

Cảm giác lồng ngực nhét đầy tảng đá lớn, đè cho hấn thở không thông, khoang xe rộng rãi cũng trở nên ngột ngạt, Bạch Khởi Nguyên nói lớn:

- Mở cửa sổ ra.

Lái xe bấm nút, cửa sổ hạ xuống, gió lạnh từ biển mang theo mùi tanh ủa vào, xe đi nhanh, cửa sổ hút gió, làm gió lùa vào xe còn mạnh hơn bên ngoài, Bạch Khởi Nguyên thấy thoải mái hơn nhiều, như những tảng đá kia đã rơi xuống đất.

Song vẫn thấy thiếu thốn cái gì đó, không, mà là ai đó, Bạch Khởi Nguyên lại nói:

- Nhạc.

Lái xe hiểu được tâm tình Bạch Khởi Nguyên, không nói gì, tự chọn bài hát mà hấn thấy phù hợp.

- Anh nguyện vì em

Xả thân làm bước đệm

Mặc cho những cánh hoa tán loạn nơi này

Anh sẽ vì em mà nằm xuống

Toàn thân dán sát đất.

Đó là bài hát cũ kinh điển của Hứa Chí Chi, một bài hát tiếng Việt.

- Nguyện vì em

Làm đồng bùn dưới chân kia

Để bảo vệ em

Bạch Khởi Nguyên nhắm mắt lại, ngón tay vỗ nhẹ nhẹ trên bàn, khẽ ngâm nga theo lời bài hát bi thương:

.....

- Lão Gia, chú nấu mỳ ngon quá, làm tôi nhớ mùi vị ở quê, quê tôi ở Tứ Xuyên, bốn năm rồi chưa về.

- Đáng tiếc công ty chúng không có nhà bếp, nếu không nhất định kiến nghị ông chủ phải mời Lão Gia về ...

Muốn chinh phục trái tim một người, phải chinh phục dạ dày người đó trước, hiển nhiên Lão Gia là người hưởng lợi nhất nhờ câu nói này.

Vì sở trường nấu mỳ, tối nay Lão Gia thành nhân vật chính, người cảm ơn, người xin số wechat của ông, độ nổi tiếng của ông lúc này đánh bại cả Khổng Nhược Khuê.

Hiển nhiên tổng giám Trần vất vả chạy đôn chạy đáo bị lãng quên rồi, tổng giám Trần đau lòng lắm.

Mình không đẹp trai bằng Bạch Khởi Nguyên đã đành, chẳng lẽ không đẹp trai bằng Lão Gia à? Bằng vào cái gì các người xin chụp ảnh chung với Lão Gia mà không phải tôi? Vì sao không xin số wechat của tôi.

Mặc dù tôi không cho đâu, nhưng các người phải chủ động xin chứ?

Các người để tôi lẻ loi đứng đây xấu hổ lắm có biết không hả? Dù sao chân to còn đang ở bên cạnh kia kia, chẳng may cô ấy thấy tôi còn không hot bằng Lão Gia rồi thay lòng đổi dạ thì sao? Tôi cũng cần thể diện chứ?

Nghe nói gần đây có trào lưu cặp kè với các ông chú ... Chắc là vậy.

Đợi mọi người đều ăn xong, Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê cũng ngừng công việc.

Trần Thuật thì mồ hôi mồ kê nhễ nhại, ngực áo tháo ra vài nút, quần áo xộc xệch, mặt ỉu xiu, Không Nhược Khuê thì tóc dính bết vào trán, nhưng ánh mắt lấp lánh niềm vui.

- Được rồi, để chú dọn dẹp, hai đứa nghỉ ngơi đi.

Lão Gia chỉ về phía biển, không phải là trong phim, nam nữ chính trong các bộ phim thường thích tỏ lộ tình cảm bên biển à, trời nhá nhem thế này là cơ hội tốt:

- Để cháu dọn cho.

Trần Thuật nhiệt tình đi tới:

Lão Gia bực mình đẩy y ra, hận sắt không thành thép mắng xa xả:

- Cậu dọn à? Cậu làm được cái gì? Chân tay loẻo khoẻo vụng về, lỡ làm hỏng nồi của tôi thì sao? Lỡ vỡ bát của tôi thì sao? Vừa rồi không có người sai bảo nên tôi mới dùng cậu.

Vừa nói vừa ra sức nháy mắt Trần Thuật, tôi đã hi sinh lớn như thế rồi, cậu khôn hơn chút được không?

Không Nhược Khuê thắc mắc:

- Lão Gia, mắt chú làm sao thế ạ?

- Hả?

Lão Gia không ngờ bị Không Nhược Khuê phát hiện ra, đưa tay dụi mắt lấp liếm:

- Cát, cát vào mắt đấy, đang bên bờ biển mà, cát nhiều qua, ha ha ...

- Chú vất vả rồi, để cháu và Trần Thuật dọn cho.

Không Nhược Khuê thấy Lão Gia vất vả đi xa như thế, sao có thể đứng chơi nhìn ông làm việc:

- Không cần, không cần.

Lão Gia sốt ruột:

- Mấy việc này tôi làm quen rồi, người khác tôi làm không yên tâm.

Chương 228: Cho mượn cái tay.

Người muốn giúp Lão Gia rất nhiều, không chỉ có hai bọn họ, nhân viên công tác ăn xong chủ động gấp bàn ghế, thu dọn bát đĩa xếp lên xe rồi.

Khổng Nhược Khuê còn bảo trợ lý mang ghế tựa của mình tới mời Lão Gia nghỉ, Lão Gia thấy mình tạo điều kiện hết cỡ rồi mà Trần Thuật đứng trơ trơ như thẳng đần thì bực mình nhảy lên xe:

- Không nổi, nhà có việc, đi đây.

Thế là cái xe ba bánh phun khói đen chạy bành bạch đi mất.

Trần Thuật không phải là không hiểu ý Lão Gia, nhưng mà y chưa quyết tâm được, nói cho cùng đứng trước mặt cô gái ưu tú như vậy, y không đủ tự tin cho nên mới thường xuyên giả ngốc, hỏi Khổng Nhược Khuê:

- Tôi vẫn quay à?

- Ừm, vừa ăn no, nghỉ một lúc mới được.

Khổng Nhược Khuê đã thấy đạo diễn ôm bụng tròn căng về xe nghỉ, chủ động đề nghị nói:

- Tản bộ đi.

- Ừ.

Vừa rồi hai người bọn họ vốn định đi tản bộ, kết quả là Bạch Khởi Nguyên tới xen vào, thế rồi tận tới lúc này, dù sao cũng không thể tản bộ ba người.

Biển vào ban đêm khác hẳn với buổi sáng, buổi sáng biển xanh ngắt, biển trời nối liền một dải, tựa hồ một viên ngọc bích không lồ khảm giữa trời đất.

Đến tối biển tối om đáng sợ, đến cơn sóng biển trông như nguy hiểm hơn, gió biển thổi nghe quái dị hơn, tựa như có quái thú không lồ đang rình rập nuốt chửng người ta vậy.

Nhưng Không Nhược Khuê buổi sáng và lúc tối đều như nhau.

Vẫn đẹp như vậy.

Trần Thuật và Không Nhược Khuê đi chân đất men theo bờ biển, để gió thổi bay tóc, để sóng đất dưới chân, cảm thụ cát mịn bị cơn sóng lùi đi, chảy buồn buồn dưới chân.

Đôi nam nữ đi tản bộ bên bãi cát, bốn bề chỉ có biển trời, tựa cảnh tượng trong phim tình cảm lãng mạn vậy.

- Trần Thuật.

- Ủ.

- Anh không muốn nói gì à?

Hai người đi bộ được năm phút rồi mà chẳng ai nói câu nào, Không Nhược Khuê nói:

Trần Thuật nghĩ một lúc, không ngờ nói:

- Hay cô hát cho tôi nghe đi.

Không Nhược Khuê muốn đâm y một cái, lại có người ngốc như thế à, mình thể hiện còn chưa rõ sao, nam nhân trong trường hợp này phải có biểu hiện gì đó chứ?

- Hay tôi hát cho cô nghe cũng được.

- Hát bài gì?

- Hai con hổ nhé?

- Lại bài đó à? Đổi bài khác được không?

Không Nhược Khuê hậm chực đá cát dưới chân, coi nó như mặt Trần Thuật:

- Lại?

Trần Thuật ngó ra:

- Cô nghe tôi hát bài này bao giờ.

Không Nhược Khuê nói dối không chớp mắt:

- Bài đó ai chả biết, anh hát bài mới đi.

- Ừm, xem nào ... Đếm vẹt nhé?

- Có bài nào cho người trên sáu tuổi không?

Không Nhược Khuê thấy Trần Thuật cố tình chọc giận mình:

- Lắng nghe mùa đông đang dần xa

Anh chợt tỉnh giấc tại năm tháng nào

Anh nghĩ, anh đợi, anh đang trông chờ

Nhưng tương lai vốn không thể an bài được như vậy

Mây chiều âm u ngoài khung cửa xe

Tương lai có một người đang đợi chờ

Giọng hát của Trần Thuật không cách nào so bì với Không Nhược Khuê, càng chẳng nói tới kỹ xảo gì, nhưng được cái trút tình cảm vào đó, dễ làm người ta bị hút vào.

Bài Gặp gỡ của Tôn Yến Tử kết thúc, Trần Thuật hỏi:

- Thế nào?

- Không tệ.

Không Nhược Khuê chấp hai tay sau lưng vẫn ngâm nga theo giai điệu bài hát:

- Rất hay.

- Gió có vẻ lạnh rồi đấy.

Trần Thuật đưa tay ra hứng cơn gió biển:

- Ủ, nhanh thật, mùa đông sắp tới rồi.

Khổng Nhược Khuê thoáng buồn, thời gian trôi đi nhanh quá, mỗi cô gái đều không thích chủ đề này:

- Cho tôi mượn một thứ được không?

Trần Thuật quay sang hỏi:

- Cái gì?

- Tôi hơi lạnh, cho mượn tay cô nắm được không?

Trần Thuật dừng bước, mắt nhìn Khổng Nhược Khuê:

Đã bao giờ thấy nam nhân nào mặt dày như thế chưa? Dù sao Khổng Nhược Khuê lớn thế này mà chưa từng thấy.

Làm cô vui sướng muốn hét lên.

Bắt tay và nắm tay không giống nhau, mặc dù đều là hai bàn tay tiếp xúc, nhưng một cái là lễ nghi, là chào hỏi giữa bạn bè hoặc đối tác.

Nắm tay thì khác, là tình cảm, nữ nữ nắm tay nhau là tình chị em, nam nam nắm tay nhau là tình huynh đệ, còn nam nữ nắm tay nhau chỉ có một ý nghĩa mà thôi ... Đó là bắt đầu của chuyện tình cảm.

Khi một cô gái đồng ý đặt tay mình vào tay một chàng trai, chứng minh cô ấy có thiện cảm mạnh mẽ với chàng trai đó, là dấu hiệu cho thấy cô gái đó khao khát tình cảm hai người tiến bộ.

Còn nam nhân khi nói ra câu đó, gần như là một lời tỏ tình.

Khổng Nhượng Khuê không phải là nữ sinh vô tri, cô đã đi rất nhiều đường, trải qua rất nhiều chuyện, hiểu rất nhiều đạo lý, đâu dễ dàng bị Trần Thuật lừa.

Cho nên đôi mắt như sao đêm ấy trở nên ôn nhu:

- Tôi cũng hơi lạnh.

Đưa đôi tay dù trong đêm cũng sáng mê người tới.

Lần này tới lượt Trần Thuật hơi choáng.

Y còn chưa kịp hoàn hồn thì bản thân đã nói ra câu không nên nói rồi, rất hối hận, thậm chí còn chuẩn bị tinh thần bị từ chối ... Chân to, sao cô lại đưa tay tới thế?

Cô làm thế khiến tự tin của tôi bánh trướng đầy biết không?

Khổng Nhượng Khuê đưa tay giữ không trung rồi, nhưng không có đôi tay nào nắm lấy, cô vừa thẹn vừa giận, xấu hổ vô cùng, đang muốn rút lại thì bị Trần Thuật nắm lấy.

- Vừa mới mượn được, tôi chưa muốn trả về đâu.

Trần Thuật nghiêm túc nói:

Khổng Nhượng Khuê hừ mũi một cái rút tay lại, chỉ rút một tay, tay phải vẫn để tay trái nắm lấy, tiếp tục đi tới chỗ biên càng xa hơn, trời càng đen hơn.

Thế nhưng diễn biến hơi kỳ, lúc này không ai dám nhìn ai, thậm chí không cả dám nhìn mặt bên của nhau, cứ thế tay nắm rất chặt, người càng sát nhau.

Khoảng cách càng gần, nói chuyện lại như không tiện nữa.

Đương nhiên, bây giờ không phải là lúc nói chuyện.

Tay Khổng Nhượng Khuê nhỏ nhắn, man mát, lòng bàn tay vì hồi hộp mà thấm ra chút mồ hôi.

Mặc dù bề ngoài tỏ ra như bình thản như không, trong lòng tựa sóng biển hết đợt này tới đợt khác cuối tới.

Cô nhận thấy hai người họ đi hơi xa rồi, xa tới quay đầu lại không thấy đội ngũ nữa, bốn bề chỉ có sóng biển rì rào, rồi cuộc anh ấy định dẫn mình đi tới đâu, làm gì? Không phải định được nước lặn tới chứ, nhớ anh ấy muốn nhiều hơn thì mình nên làm sao?

Vì khẩn trương nên trầm mặc, càng trầm mặc lại càng khẩn trương, Không Nhược Khuê thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài rồi, đây là lần đầu tiên cô nắm tay nam nhân ... Với danh nghĩa ái tình.

Cô thấy mình phải làm gì đó, nếu không phá vỡ thế giới im lặng này, có khi chuyện muộn mất:

- Tổng giám Trần, anh định mượn tay người ta bao lâu?
- Mượn được bao lâu thì mượn bấy nhiêu lâu.

Trần Thuật xoay người sang từ từ đưa tay cô lên:

- Tốt nhất là tới khi biển cạn đá mòn.

Thịch, tim đập mạnh, Không Nhược Khuê sững người, chết mình rồi hôm nay bà đây thất thân mất ....

Đúng lúc này chuông điện thoại reo lên phá hỏng tất cả.

Reng reng reng.

Trần Thuật và Không Nhược Khuê nhìn nhau, không ai nói, như đợi cái âm thanh đáng ghét kia tự biết điều biến mất. Nhưng họ không may rồi, tiếng chuông reo rất kiên định, cuối cùng Trần Thuật bất lực lấy di động ra, không cả nhìn số giọng cái gấu:

- A lô, ai đấy?

- Tổng giám Trần, anh và Khuê tử có ở cùng nhau không? Chị ấy để di động ở chỗ em, em không cách nào liên hệ được với chị ấy ...

Tĩnh Tĩnh nói hơi gấp:

Trần Thuật chưa buông tay Không Nhược Khuê:

- Có chuyện gì không?

- Trăng lên rồi, đạo diễn nói phải quay thôi, anh bảo Khuê tử mau về đi, nếu không không kịp nữa.

Lần này cả hai thực sự cùng không nói lên lời nữa rồi.

Chương 229: Thoái hôn.

Thang Đại Hải có nhà ở ngoài, chỗ đó hắn chỉ dùng ăn chơi hoặc dẫn bạn gái về thôi, còn bình thường thì vẫn về nhà cha mẹ, nhất là gần đây bận rộn chuyện công ty mới không có thời gian cho việc khác thì càng siêng về nhà, dù sao có người lo cho mà.

Như mọi hôm, Thang Đại Hải về thì đã khá muộn, đẩy cửa vào phòng thấy cha mẹ đang ngồi ở phòng khách uống trà, hôm nay họ không xem phim truyền hình máu chó về mẹ chồng nàng dâu, mặt nghiêm nghị như đang đợi gì đó.

- Cha mẹ làm sao thế, xảy ra chuyện gì à?

Lý Nham mặt bình tĩnh, đặt cốc trà xuống, đi tới thành linh néo tai Thang Đại Hải:

- Con còn hỏi có chuyện gì à, mẹ mới là người hỏi con đây. Thang Đại Hải, con trả lời rõ ràng cho mẹ.

- Mẹ, đau đau quá ...

Thang Đại Hải cao hơn mẹ mình hai mấy phân, bị mẹ néo tai phải cúi thấp người xuống giảm đau, luôn mồm cầu xin:

- Mẹ, có gì từ từ nói, đừng đưng chân đưng tay. Mẹ có biết nếu ở Mỹ là mẹ phải ngồi tù không?

- Ngồi tù à, tốt, mẹ mà còn muốn giết người đền mạng nữa cơ.

Lý Nham xoắn tay càng mạnh:

- Con đùa, đùa thôi mà.

Thang Đại Hải cố gắng cười lấy lòng:

- Mạng của con do mẹ cho, mẹ mà muốn lấy đi con không ý kiến ... Mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mẹ vô duyên vô cớ nhéo tai con, con tủi thân lắm. Phạm nhân bị chặt đầu còn được đọc tội mà, con làm sai điều gì, mẹ phải để cho con chết rõ ràng chứ.

- Để nó ngồi đi.

Thang Nghênh Thành cực kỳ không thích cái bộ dạng chột nhả thiếu đàng hoàng của con trai:

Lý Nham xoắn mạnh thêm cái nữa rồi mới chịu buông tay.

Thang Đại Hải xuýt xoa sờ cái tai đỏ rực, vừa xong tưởng rách tai rồi chứ, mẹ hẳn lúc nào cũng lấy bệnh lấy tật lấy cái chết dọa hấn, nhưng mà nhéo tai con mạnh thế này thì sống thêm ba bốn chục năm không thành vấn đề:

- Cha mẹ bắt đầu đi, thăm vấn xong con còn đi làm việc, người ta nói chó sáng nghiệp, vì sao là chó sáng nghiệp, sáng nghiệp không bằng chó. Rõ ràng biết vậy rồi mà còn đi sáng nghiệp.

Nói tới đó sùng bái nhìn cha mình:

- Cha, cha từ hai bàn tay trắng, dựa vào cần cù trí tuệ, trở thành doanh nhân có tiếng trong nước, chắc khi còn trẻ, cha cũng phải vất vả lắm.

- Chứ còn sao, khi đó cha làm gì có điều kiện như bọn trẻ các con bây giờ, khi cha tới Hoa Thành, trong túi chỉ có mười mấy đồng, cùng đồng hương ngủ dưới gầm cầu ... Không phải cái cầu Hải Châu cao lớn bây giờ đâu, cái cầu cũ đó giờ rồi, cầu đó thấp lắm, nằm ở dưới cầu, xe đi trên rầm rầm, vậy mà tới muộn còn hết chỗ tốt đấy. Khi đó là mùa hè, tối tới muỗi hoành hành như muốn ăn thịt người ta vậy .... Cái cách mở cửa đúng là tốt, con không biết thời đó sống khổ ra sao ...

Thang Nghênh Thành hồi tưởng, đây là chuyện ông tự hào nhất, văn hóa không cao, cha mẹ không thể dựa dẫm, vậy mà giờ lập nên cả đế chế thực phẩm trẻ em:

Trước kia ông muốn truyền thụ lại kinh nghiệm cho con trai, nhưng mà nó không chịu nghe, kể vài câu nó không làm bộ mặt kiên nhẫn thì ngủ gật, hôm nay chủ động nhắc tới, Thang Nghênh Thành muốn đem lịch sử sáng nghiệp ra kể cho con trai nghe.

- Được rồi, được rồi.

Lý Nham lườm chồng một cái, cắt ngang lời khoe khoang của ông:

- Lúc này còn nói chuyện đó làm gì nữa, anh không thấy nó đang đánh trống lảng à?

- Hà?

Thang Nghênh Thành tỉnh ngộ, dùng dùng nổi giận vỗ bàn:

- Thằng mất dạy kia, mày mày ... Mày mà có chút tâm tư trên người cô gái nhà người ta, người ta cũng đã không chạy tới thoái hôn.

- Cái gì ạ, thoái hôn?

Thang Đại Hải thẳng thốt kêu lên:

- Vừa rồi Vũ Khiết tới đây.

Lý Nham cũng tức giận:

- Nó nói muốn hủy nghi thức đính hôn cuối tháng ... Chỉ còn vài ngày nữa thôi, giấy mời đã gửi đi hết rồi, thân bằng hảo hữu cả trăm người, gần xa đủ cả, con bảo cha mẹ ăn nói ra sao đây?

Thang Đại Hải mặt cúi gằm, không nhìn ra thái độ thế nào:

- Vũ Khiết tự tới ạ?

- Đúng, chú dì con không tới, chứng tỏ trong lòng vẫn tán thành hôn sự này. Vừa rồi mẹ gọi điện cho dì con, dì ấy không muốn hủy bỏ nghi thức đính hôn, nhưng lần này Vũ Khiết thái độ rất kiên quyết, họ cũng không còn cách nào.

- Thối hôn thì thối hôn.

Thang Đại Hải thỉnh linh nói ầm lên, vung tay đầy khinh bỉ:

- Có cái gì ghê gớm như, làm như con thiếu nữ nhân vậy.

- Đám nữ nhân đó có đưa nào kết hôn được không?

Thang Nghênh Thành đỏ mặt phùng phùng, cứ tưởng nó muốn sáng nghiệp là vì sắp kết hôn rồi, nên tỉnh ngộ rồi, quay đầu là bờ, biết lo nghĩ rồi, ai ngờ vẫn ngựa quen lối cũ:

- Ai cũng được, kết hôn có phải chuyện khó gì đâu, nữ nhân nào mà chẳng được.

Thang Đại Hải cười ha hả:

- Con mà gật đầu một cái, đừng nói một mà cha mẹ muốn bao nhiêu cũng được, vợ lớn vợ bé có hết. Cha mẹ muốn có cháu bé chứ gì, quá dễ, cuối năm con đặt về vài cô ...

Lý Nham ghét nhất là cái thái độ coi hôn nhân như trò đùa của con trai, cầm ngay quả quít trên bàn ném vào mặt.

Thang Đại Hải phản ứng cực nhanh bắt lấy, thông thả bóc vỏ, bẻ đôi quả quít, nửa đưa mẹ, nửa đưa cha:

- Cha mẹ ăn quít.

Lý Nham vung tay gạt phăng quít trong tay con trai đi, lửa giận càng lúc càng lớn:

- Không ăn ... Con thay bạn gái như thay áo, có biết ngoài kia người ta nói gì về con không?

Thang Đại Hải biết thừa, uể oải nói:

- Không biết ạ.

- Họ nói con là thằng thứ khốn nạn, là đồ tồi, cô gái nào mà gả cho con là xúi quẩy mười tám đời.

Lý Nham chỉ mặt con trai:

- Có đưa con gái nhà lành nào muốn dây dưa với con không? Những đứa chịu làm bạn gái con vì cái gì, còn không phải là vì tiền của cha con à? Loại con gái ấy mà có thể cưới về nhà sao? Con có biết suy nghĩ không thế?

- Mẹ nhầm rồi, người có tiền đầy ra đó, mẹ xem đám Lâm Khê, Triệu Lỗi có ma nào thèm theo không, cha họ thiếu tiền chắc, họ làm bạn gái con vì con trai mẹ ưu tú.

- Cái, cái .. Thằng khốn kiếp này ...

Lý Nham đang nói bỗng nhiên ôm lấy ngực, mặt tái đi:

Bà có bệnh tim, hai cha con nhìn thấy thế đều hết hồn.

- Bà xã, em sao không, cố lên, anh đưa em tới bệnh viện.

Thang Nghênh Thành vội vàng đỡ lấy vợ, quát con:

- Đứng ngây ra đó làm gì, mau mau chuẩn bị xe đi.

- Không đi.

Lý Nham thở nặng nhọc, xua tay:

- Cứ để em chết cho rồi.

- Mẹ, mẹ đừng kích động, có gì nói tử tế, mẹ muốn thế nào con nghe mẹ hết.

Thang Đại Hải sợ tới toát mồ hôi, cuống lên nói:

- Lần nào con cũng nói câu này, kết quả thế nào?

- Lần này con nhất định con sẽ nghe lời mẹ, nhất định.

Thang Đại Hải thề thốt:

Bệnh của Lý Nham đỡ hơn một chút, sắc mặt còn kém lắm:

- Thứ nhất, nghi thức đính hôn không thể hủy bỏ. Thứ hai, con phải đối xử tốt với Vũ Khiết, sau này không được nói tới chuyện thối hôn nữa.

- Mẹ, mẹ vô lý quá, chuyện có hủy lễ đính hôn hay không không phải do con quyết định, lần này con có nói gì đâu? Là cô ta muốn hủy đây chứ?

- Nếu ngay từ đầu không phải con làm ầm ĩ lên không muốn cưới thì làm gì có chuyện con gái nhà người ta không muốn gả bây giờ? Con nghĩ con là cái gì? Trước kia con đổ lỗi cho người ta, giờ con vẫn đổ lỗi cho người ta ... Con có phải là nam nhân không? Con thấy mình có đáng mặt nam nhân không hả?

Lý Nham liên tục chất vấn:

- Con ...

Thang Đại Hải á khẩu không nói được gì:

Chương 229:

Lý Nham đẩy chồng ra, hết lời khuyên Thang Đại Hải:

- Con chỉ cần lấy ra nửa bản lĩnh tán gái của con, không, không, chỉ cần một phần ba thôi là có thể cưới được Vũ Khiết

rồi. Nam nhân yêu bằng mắt, nữ nhân yêu bằng tai, nữ nhân là phải dỗ dành ... Dỗ dành không phải là gạt, con phải lấy lòng thành ra đôi được lòng thành của người khác, nữ nhân ở mặt này mẫn cảm lắm, con tốt với nó không, nó biết, con thích nó không, nó hiểu. Con nghĩ xem, Vũ Khiết xinh đẹp như thế, giỏi giang như thế, nó muốn cưới chồng, con nghĩ thiếu người theo đuổi nó chắc?

- Mẹ, cũng phải nghĩ tới cảm thụ của cô ấy chứ, con đem trái tim mình ra, cô ấy không nhận thì sao?

Thang Đại Hải quanh co tìm kế hoãn binh:

- Không có chuyện đó.

- Chẳng may cô ấy không muốn thì sao, con nói là chẳng may ...

- Thế à?

Lý Nham nghiêm mặt:

- Nếu Vũ Khiết không cần, mẹ giới thiệu cho con cô gái khác.

- Mẹ ... Được rồi, con lên lầu đây ...

Thang Đại Hải còn định tranh luận, cuối cùng lại thôi, rút cho mẹ ngụm nước rồi mệt mỏi về phòng:

Phòng khách rơi vào im lặng.

Chuyện tới mức này, dù là người cực kỳ chủ trương hôn nhân hai nhà là Thang Nghênh Thành cũng không tha thiết gì nữa:

- Bà xã, hay mình thôi đi, chuyện tình cảm để bọn nhỏ tự quyết định cho rồi.

- Để nó tự quyết định à, nó bao tuổi rồi mà còn lông ba lông bông không chịu sống nghiêm chỉnh? Em muốn để mặc

nó lắm, nhưng anh em nếu bỏ mặc thì nó thành cái gì?

- Nó làm thế cũng là vì muốn chúng ta bớt lo.

Thang Nghênh Thành thở dài, từ khi cô bé kia xảy ra chuyện, con trai ông đầu tiên là hai năm đầu nhốt mình trong nhà, ngay cả sân cũng không ra nửa bước, về sau vợ ông khóc lên khóc xuống, Thang Đại Hải mới ra khỏi nhà

- Nó càng làm thế, em càng lo.... Anh có biết không, nó thay bạn gái như thay áo, em cũng đã gặp mấy cô bé đó hỏi chuyện, anh xem đi ...

Lý Nham lấy di động ra mở mấy bức hình:

- Xem cái gì?

Thang Nghênh Thành kinh ngạc, trong máy của vợ ông có hình của bảy tám cô gái khác nhau, chả lạ, con trai ông thành tên lãng tử phong lưu, chơi bời đàn đúm nức tiếng Hoa Thành rồi, chỉ là càng nhìn càng linh cảm không lành, giọng run run:

- Có có phải ... mấy cô gái này đều giống nhau không?

Những cô gái đó có cao có thấp, có tóc dài tóc ngắn, nhưng khuôn mặt bảy tám phần giống nhau, đều giống một cô gái.

Cô gái đó đáng lẽ đã là con dâu của họ.

Nhạc Tĩnh!

- Chứ con sao nữa, anh nghĩ vì sao em lại sốt ruột như vậy, sống chết ép nó lấy vợ? Chúng ta cho nó bao nhiêu thời gian rồi, nó có khá hơn chút nào không? Còn càng ngày càng bừa bãi .... Nếu nó thực sự là đứa lãng nhăng em mặc nó rồi, chơi mãi rồi rồi một ngày cũng chán, nhưng nó làm trò đó, anh bảo em yên tâm thế nào ... người chết đâu thể sống lại, nó cứ mãi như thế ...

Chương 230: Có người muốn khoét góc tường.

Lý Nham nói tới đó tim đau từng cơn, nhưng những lúc như vậy bà không bao giờ lộ ra cho chồng con lo, những lần bà “phát bệnh” thì toàn là giả:

- Muốn trị vết thương bên trong thì xé vết xẹo ngoài ra đã

...

- Chỉ là phía Vũ Khiết ... Anh thấy lần này con bé kiên quyết lắm, xem ra thực sự là không có chút cảm tình nào với Đại Hải.

Thang Nghênh Thành bản thân, giờ đã hiểu hành vi của con trai rồi, càng hiểu càng lo, nó chưa bao giờ vượt qua được nỗi đau trong quá khứ, song chỉ tán đồng với vợ một nửa:

- Hay là hỏi con bé nhà khác, Tiểu Mễ nhà Lão Hoàng từ Mỹ về, tuổi nó ngang với Đại Hải đấy, có khi kiếm đưa tào bạo chủ động hơn, con bé nhà Lão Tạ cũng là đứa trầm tính nội tâm.

- Anh chỉ biết làm ăn, con anh chỉ biết làm trò hề, biết cái gì?

Lý Nham khinh thường:

- Em ở nhà một mình xem bao nhiêu phim tình cảm, nam nữ chính bao giờ chẳng bắt đầu bằng đấu khẩu, cãi vã nhau, nếu thực sự không thích, chúng nó coi nhau như không khí, chẳng thèm ngó ngang gì tới nhau rồi.

- Kinh nghiệm của em từ phim à?

Thang Nghênh Thành hết nói:

- Thế anh nghĩ từ đâu ra, của em chắc? Người ta chưa hiểu yêu đương là gì thì bị anh lừa rồi, sau đó có Đại Hải, lúc đó cái gì cũng đã muộn.

.....

Lý Như Ý bước vào phòng trà, thấy mỗi mình Tô Âm ngồi đó xem tài liệu, hần hơi do dự một chút rồi xoay người đi luôn không nói gì hết.

- Lý Như Ý, sao vừa tới đã đi?

Tô Âm vội vàng gọi lại:

- Nam nữ thụ thụ bất thân.

Lý Như Ý trả lời rất nghiêm túc:

Tô Âm ngó người mất mấy giây, sau đó cười phì không kiểm soát nổi, cười đến chảy cả nước mắt:

- Chết mất thôi, anh là thứ đồ cổ từ thời đại nào vậy, anh nghĩ thế thật đấy à ... Nam nữ thụ thụ bất thân, ôi, bao nhiêu năm rồi tôi chưa nghe thấy câu này, tôi đóng hai phim cổ trang rồi mà chưa từng có lời thoại như thế ...

Lý Như Ý chẳng có phản ứng gì, cứ nhìn Tô Âm cười mãi không không thôi.

Tô Âm thấy Lý Như Ý “vô vị” như vậy cũng dần cạn hứng, thu lại nụ cười, ngồi thẳng lưng, khép chân lại, đoan trang đúng mực mời :

- Mời ngồi, tôi có chuyện cần bàn với anh ... Chị Lâm ra ngoài nghe điện thoại sẽ quay về ngay đây.

Nói xong lại không nhịn được cười.

Lời vừa dứt thì sau lưng có tiếng Trương Lâm:

- Như Ý tới rồi sao không vào ngồi?

Lý Như Ý quay lại gật đầu chào Trương Lâm:

- Tôi đang định vào đây.

Đợi Lý Như Ý ngồi xuống rồi, Tô Âm tuy mặt không cười, nhưng rõ ràng mi mắt, khóe môi cho thấy cô đang nhin vát và lẩm, vì câu nói kia với điệu bộ của Lý Như Ý, thực sự quá thú vị.

Sao có thứ sinh vật hiếm thế này tồn tại, còn hiếm hơn gấu trúc.

Lý Như Ý nhận lấy trà Trương Lâm rót cho, cảm ơn xong hỏi Tô Âm:

- Cô hẹn tôi tới bàn chuyện kịch bản à?

- Đúng thế, nhưng trước khi nói chuyện kịch bản, tôi muốn cùng anh bàn một chuyện khác đã.

- Chuyện gì?

- Anh là bạn thân của Trần Thuật phải không?

Tô Âm cảm thấy với chàng trai thật như đêm này, cô không cần phải đóng kịch gì nữa, tay chống cằm nhìn khuôn mặt điển trai quá đáng kia, tùm tùm cười hỏi:

Lý Như Ý thất kinh, không ngờ Tô Âm biết chân tướng, không rõ cô gái trông như nữ sinh cao trung này vì sao nhìn ra, song người ta hỏi, hẳn không định dấu, dù sao chẳng phải chuyện mất mặt gì:

- Đúng thế.

Quả nhiên mình đoán đúng rồi, đây là chàng trai rất thẳng tính, Tô Âm lại hỏi:

- Anh, Trần Thuật, Thang Đại Hải rất thân thiết, quen nhau nhiều năm rồi phải không?

- Đúng vậy, chúng tôi là những người anh em tốt.

Lý Như Ý không phải không biết nói dối mà hắn không thích nói dối, càng không thêm nói dối:

- Vì lấy được vai diễn trong phim Chàng cơ trưởng, nên ba người giả vờ không quen biết nhau?

Tô Âm tiếp tục dồn tới:

- Đúng.

Lý Như Ý nhận ra đối diện với cô gái nhỏ bé này, hắn chỉ còn đường gật đầu nữa thôi.

- Mọi chú ý đều do Trần Thuật đưa ra?

Câu này khó, người đầu tiên đề xuất ý tưởng này là chị họ, người bày mưu cho bọn họ là chị họ, Trần Thuật chỉ đóng vai trò phụ trợ, nhưng mà so sánh hai đẳng, oan này chỉ có thể do Trần Thuật gánh thôi, hắn tiếp tục gật đầu:

- Đúng.

Biến hóa trên mặt Lý Như Ý rất ít, nên sắc xảo như Tô Âm chưa nhận ra, thấy hắn xác nhận tội tày đình của Trần Thuật rồi, răng muốn nghiền chặt :

- Vậy tức là anh và Thang Đại Hải cơ bản chưa từng đi gặp Khổng Khuê, vì các anh biết, có tìm cô ta cũng vô ích. Nhưng các anh lại cố ký đã kích Khổng Khuê trước mặt tôi vì lợi dụng mâu thuẫn giữa hai chúng tôi đạt được mục đích chứ gì?

Lý Như Ý nhìn lại Tô Âm, thầm nghĩ, cô nàng loli này thật không vừa:

- Vậy là cô biết hết rồi.

- Không chỉ thế đâu, Trần Thuật cũng là cổ đông của Huỳnh Hỏa Trùng chứ gì?

- Sao cô biết?

Lý Như Ý chân kinh không thôi, Trần Thuật thì tất nhiên là cổ đông của Huỳnh Hỏa Trùng rồi, nhưng vì y đang làm việc ở Đông Chính, cho nên không tiện ra mặt, cố phần đứng tên người nhà của y, đây là chuyện chỉ mấy người họ biết:

Chuyện này rất bí mật, làm sao Tô Âm biết được chứ?

Ai ngờ Tô Âm còn chân kinh hơn nhiều, gần như đứng bật dậy hỏi với đôi mắt mở to không tin nổi:

- Trần Thật đúng là cổ đông của Huỳnh Hỏa Trùng à?

Thôi xong, Lý Như Ý khô sở, sao cái thế giới này toàn cạm bẫy như thế? Ai cũng đầy tính toán như thế?

Có cho người thật thà sống nữa không?

Hắn cứng họng.

- Tôi hiểu rồi.

Tô Âm từ từ ngồi xuống, cầm cốc trà lên, không uống mà lăm bằm:

- Tôi hiểu rồi.

- Tiểu Âm, em không sao chứ?

Trương Lâm quan tâm hỏi, cô thấy Tô Âm có vẻ bị đả kích quá nặng, đám người xấu xa đó, làm sao có thể hòa nhau để lừa một cô bé đáng yêu thế này, mắt phần nộ trùng lên:

- Tôi hiểu rồi.

Tô Âm uống liền mấy ngụm trà mới nói được:

- Vậy là từ khi Trần Thuật đưa gửi kịch bản tới phòng văn học là các người đã bố cục phải phong?

- Tôi không biết.

Lý Như Ý không ngốc, nhất thời không đoán được hậu quả chuyện này, nên hắn chỉ có thể lắc đầu, lòng cũng hồ thẹn, cả

đám người bọn họ hợp kế lừa cô bé này, hẳn rất muốn nói một lời xin lỗi.

- Nếu đã như thế thì tôi không còn gánh nặng tâm lý nào nữa.

Tô Âm thoáng cái đã cười hết sức rạng rỡ:

- Chúng ta có thể nói chuyện tử tế rồi.

Thái độ Tô Âm thay đổi quá khác thường làm Lý Như Ý giật mình đánh thót, cẩn thận ứng phó:

- Chuyện gì?

- Anh biết vai Cố Thanh kia là tôi cố gắng tranh thủ cho anh chứ?

- Tôi biết.

Lý Như Ý thừa nhận, tuy bọn họ dùng vài thủ đoạn che mắt, nhưng thực sự tới khi thao tác trực tiếp là nhờ Tô Âm đấu tranh với những tiếng phản đối ở Đông Chính, giúp hẳn có được vai diễn này:

- Tôi có thể cho anh, tôi cũng có thể lấy lại, đương nhiên, tôi càng có thể cho anh vai diễn quan trọng hơn.

Tô Âm tự tin tuyên bố:

- Ý cô là gì?

- Tôi đã cùng Đông Chính ký hợp đồng mới, tôi sẽ có studio riêng thuộc Đông Chính, tôi tự quản lý hoạt động của mình. Vì thế tôi có quyền ký hợp đồng với nghệ sĩ có tiềm năng, làm việc dưới trướng studio của tôi.

Tô Âm nhìn Lý Như Ý đầy hứng thú, không giống cô gái nhìn soái ca, mà giống thú ăn thịt nhìn miếng ăn ngon:

- Bộ phim sau tôi có thể đưa anh lên làm nam phụ thứ nhất, thậm chí là nam chính. Tôi có thể để anh làm bạn diễn với tôi.

Với người bị chôn vùi mấy năm trời, điều này có thể nói là sức hút chí mạng, đến Lý Như Ý cũng không điềm đạm được nữa, song chuyện không đơn giản:

- Điều kiện của cô là gì?

- Huỳnh Hỏa Trùng là một công ty mới vô danh, Thang Đại Hải tuy có kinh nghiệm làm chủ trì, nhưng có nổi bao mối quan hệ trong giới điện ảnh để đưa anh lên? Nếu như anh ký hợp đồng với bên tôi, đồng nghĩa mở một cánh cửa tới nguồn lực lớn của Đông Chính.

Lý Như Ý không cần nghe hết:

- Tôi từ chối.

- Anh lo vấn đề hợp đồng sao? Yên tâm, giao cho tôi giải quyết.

Tô Âm đảm bảo:

- Vấn đề hợp đồng của tôi đã được giải quyết rồi, cảm ơn, tôi từ chối đề nghị của cô.

Lý Như Ý lắc đầu rất dứt khoát, Tô Âm làm tất cả đều đúng, chỉ mỗi điều cô không biết quan hệ giữa ba anh em họ:

- Lý Như Ý, anh không muốn nổi tiếng sao?

Mặt Tô Âm đành lại:

- Muốn phải không? Tôi biết anh đã trải qua nhiều chuyện, biết anh bị lỡ dở mấy năm trời, đó là quãng thời gian quý giá với nghệ sĩ chúng ta ... Chẳng lẽ anh còn muốn lãng phí thời gian ở công ty nhỏ như Huỳnh Hỏa Trùng?

- Muốn.

Lý Như Ý khẳng định chắc chắn:

Tô Âm ngã ngàng, cô tưởng mình ăn chắc rồi:

- Anh không nghĩ cho tương lai của mình sao?

- Có, nhưng tôi không đòi công ty đâu, cô đừng tốn công.

Tô Âm bóp chặt cốc trà sứ trong tay, trừ cách này cô không còn biết làm sao che dấu lửa giận của mình, đầu tiên bị Không Khuê đâm một dao, sau đó là bị ba kẻ này hợp nhau lừa, cô muốn báo thù, không ngờ húc thẳng đầu vào tường:

- Lý do là gì?

- Tôi không bán đứng bạn bè.

Trương Lâm thấy Tô Ân sắp mất kiểm soát, nói vào:

- Như Ý, tôi biết anh và Trần Thuật, Thang Đại Hải là bạn bè, nhưng họ không thể giúp anh, Tô Âm mới là người có thể, cô ấy có thể đưa anh tới vị trí mà anh khó tưởng tượng.

- Tôi có thể không cần vị trí đó, nhưng tôi không quay lưng lại với anh em.

Nói không hợp ý, nửa câu cũng quá nhiều, Lý Như Ý chuẩn bị rời đi:

- Lý Như Ý.

Tô Âm gọi với theo:

Lý Như Ý quay người lại, không biết cô gái này còn muốn nói gì? Chẳng lẽ mình tỏ thái độ chưa đủ dứt khoát, chẳng lẽ phương thức biểu đạt của mình chưa đủ rõ ràng?

- Có thể giữ bí mật cho tôi được không?

Tô Âm đỏ mặt xấu hổ:

- Cái gì?

Phản ứng này của Tô Âm làm Lý Như Ý không hiểu gì cả:

- Giữ bí mật chuyện hôm nay, đừng nói với Trần Thuật và Thang Đại Hải, đừng nói với bất kỳ ai, coi như chúng ta chưa

từng gặp nhau.

Tô Âm giọng rất tội nghiệp đáng thương:

Lý Như Ý lắc đầu:

- Xin lỗi.

- Lý Như Ý, anh đừng quên, anh còn chưa trả món nợ tôi giúp anh, vậy mà chuyện nhỏ này anh không làm được à?

Tô Âm giận lắm rồi, sao gần đây làm chuyện gì cũng không thuận lợi:

- Có người muốn khoét góc tường của Huỳnh Hỏa Trùng, tôi phải thông báo cho họ cẩn thận đề phòng, đừng để tôi bị người khác đào mắt.

- ...

Tô Âm không còn muốn nhìn thấy ba tên này nữa rồi.

Rất lâu sau Lý Như Ý đi rồi, trong lòng Tô Âm và Vương Lâm vẫn còn rối loạn.

- Rốt cuộc chúng ta bảo hấn tới làm cái gì thế nhỉ? Chẳng được việc gì rồi, lại còn để lộ ra mục đích của mình cho người ta

Rất lâu sau Tô Âm mới thẫn thờ nói được, cảm giác rất muốn khóc:

- Chị Lâm, em cảm thấy mình thật vô dụng, bị hết người này tới người khác chơi xấu mà báo thủ một chút thôi cũng không được.

- Tiểu Âm, vì em quá hiền lành, tên Lý Như Ý đó thật sự là thứ máu lạnh không biết tốt xấu, không muốn tiếp nhận ý tốt của chúng ta đã đành, lại còn không giữ bí mật cho chúng, một chút nể nang cũng không có.

Trương Lâm nhìn mà thương, càng giận đám Trần Thuật, đồng thời cũng lo, giờ ở Đông Chính còn mấy ai không biết thủ đoạn của kẻ này, cô sợ y biết chuyện rồi sẽ gây rắc rối cho Tô Âm:

- Đúng thế.

Tô Âm hết sức tủi thân:

- Lý Như Ý là thứ không biết tốt xấu, sớm biết thế, em không cho hắn vai diễn quan trọng như thế.

Nói tới đó đột nhiên nhảy dựng lên như mèo bị dẫm phải đuôi, giọng oang oang:

- Mà việc gì em cần hắn giữ bí mật chứ, em sợ Trần Thuật kiểm chuyện sao? Y còn mặt mũi nào mà tìm em nữa chứ? Y và Khổng Khuê thông đồng hết lần này tới lần khác lừa gạt ý tốt của em. Vậy em khoét góc tường của y thì sao? Trước mặt y, em cũng dám nói lời này, em dám tìm em gây phiền phức à? Bản cô nương không tìm y thì y đã phải thấp hương rồi, kiểm chuyện với em sao? Tức chết đi được.

Trương Lâm nhìn Tô Âm giận dữ cũng thương, chẳng biết nói gì, là do bọn họ tự trêu chọc vào Khổng Nhược Khuê trước, nếu không phải ban đầu muốn lấy vị trí nhất tỷ của người ta thì cũng không có mấy chuyện phiền toái này.

Lần này trộm gà không được lại mất nắm thóc rồi, còn phải xử lý hậu quả nữa:

- Tiểu Âm, chúng ta tạm thời án binh bất động, đừng làm gì vội vàng.

- Em biết.

Tô Âm ỉu xiu xiu, cô mạnh miệng vậy thôi, thực ra cũng ngán lắm:

- Thôi, đợi điện thoại của Trần Thuật vậy.

.....

Chương 231: Được giá thì bán thôi.

Tầng 5, văn phòng tổng giám đốc của Văn hóa Huỳnh Hỏa Trung, ba tên lừa đảo trong mắt Tô Âm tụ tập đông đủ không lâu sau đó, Lý Như Ý tuy lòng áy náy với Tô Âm, song chuyện này lại không thể giúp cô bảo mật.

- Cái gì? Tô Âm muốn đào anh đi à?

Trần Thuật nghe Lý Như Ý kể lại sự việc mà bất ngờ:

Lý Như Ý gật đầu:

- Đúng thế đấy.

- Nay, cô ta ra điều kiện gì?

Thang Đại Hải mặt đầy tò mò hỏi:

- Anh hỏi thế có ý gì?

- Nếu điều kiện tốt thì tôi bán cậu đi chứ sao?

Về mặt Thang Đại Hải không giống nói đùa:

- Giờ nghề này cạnh tranh thảm liệt như thế, công ty nhỏ của chúng ta muốn đứng vững chân không phải chuyện dễ dàng, ban đầu chúng ta nghĩ quá đơn giản. Hơn nữa, nói rồi, sáng nghiệp chẳng bằng chó, thời gian qua mỗi lần tôi mở mắt ra là nghĩ, công ty mình mỗi ngày lỗ bao tiền, nào tiền thuê nhà, nào điện, nước, nào là thuê nhân viên, chi phí nghiệp vụ ... Áp lực của nhiều khiến da lão hóa sớm. Cậu sờ mặt tôi mà xem đi, có phải rộp hơn trước nhiều không? Tôi thấy chúng ta sớm bán công ty đi cho rồi.

Trần Thuật chống cằm suy nghĩ, cũng thấy biện pháp này có thể được, trước kia ngại Đông Chính môi trường phức tạp, không phù hợp với Lý Như Ý, nhưng nếu Tô Âm thành lập studio riêng thì lại là vấn đề khác rồi, với lại tình hình Huỳnh

Hỏa Trùng thế này, Thang Đại Hải sợ không gánh nổi, gật đầu tán đồng:

- Tôi đồng ý.

- ...

Lý Như Ý đau lòng lắm, mình kiên cường chống lại cảm dỗ, hào khí ngút trời trung trinh không đổi, vậy mà chẳng được coi trọng, người ta lại tính bán mình với giá tốt.

- Vậy thì tôi đi tìm Tô Âm thảo luận nhé.

Thang Đại Hải hỏi ý Trần Thuật, chuyện này hai bọn họ quyết là đủ rồi:

- Cũng được, nhưng mà điều kiện phải thích hợp, ít quá không đủ chia.

- Hiểu, cái mặt tiền Như Ý tốt thế này, Tô Âm và cô quản lý hôm đó vừa nhìn đã sáng mắt rồi. Không phải Tô Âm nói trong vòng một năm nhất định làm cậu ấy hot à? Chúng ta dựa theo tiêu chuẩn này mỗi năm thu 3000 vạn không phải nhiều chứ?

- Đó là ít nhất, anh nên tranh thủ được chia phần trăm, tôi nghĩ 40%, anh thấy có quá không?

- Không quá, nếu tôi mà là Tô Âm sẽ đồng ý ngay.

- Tuy thế chưa bán lúc này được, tôi tin thành công của phim Chàng cơ trưởng, lúc đó nước lên theo thuyền, chúng ta bán Như Ý đi mới là được giá nhất.

Lý Như Ý chỉ còn biết câm nín nhìn hai người anh em bán hấn như bán thịt, không thèm để ý hấn ngồi sờ sờ ra đó, cho đến khi di động của Trần Thật reo.

- Chắc là chị họ nhớ cậu rồi.

Thang Đại Hải mặt đầy ái muội lần thô bỉ háy mắt với Trần Thuật:

Trần Thuật lấy di động ra, cười nhẹ:

- Là Tô Âm.

- Tô Âm à? Lúc này cô ta lại gọi điện thoại à, cô ta muốn cái gì chứ?

- Chắc là xin lỗi.

Trần Thuật ra hiệu cho hắn im lặng rồi nhận máy:

- Cô Tô, có chuyện gì không?

- Trần Thuật, tôi tới cửa Văn hóa Huỳnh Hỏa Trùng, nhìn thấy xe của anh.

Tô Âm nói rất trực tiếp, giọng hung hăng, không phải giọng dễ thương ngụy trang như trước kia:

- Tôi muốn nói chuyện với các anh.

Nói xong không cho Trần Thuật kịp phản ứng đã cúp điện thoại.

- Chuyện gì thế?

Thang Đại Hải cũng loáng thoáng nghe thấy giọng điệu bất thiện:

- Tô Âm tới cổng công ty rồi.

- Hà, vậy tôi chuẩn thôi, không thể để cô ta nhìn thấy quan hệ của chúng ta.

Lý Như Ý thấy mình đứng sai phe, lạnh nhạt nói:

- Người ta biết rồi.

- Cậu chẳng hiểu gì cả, người ta biết thì biết, nhưng không bắt gian tại giường, chúng ta không nhận.

Thang Đại Hải kéo Lý Như Ý:

- Như Ý, cậu đi theo tôi.

Trần Thuật xấu hổ vì anh em:

- Tôi nói này chủ tịch Thang, anh dẫn nghệ sĩ duy nhất của công ty chạy mất, vứt lại một mình tôi trên lý thuyết là người không liên quan ở đây à?

Thang Đại Hải sực tỉnh:

- Vậy cậu trốn đi.

- Cô ấy nhìn thấy xe của tôi rồi.

Trần Thuật thở dài bất lực:

Vì biểu thị bất mãn mạnh mẽ với hành vi khoét góc tường thiếu đạo đức của Tô Âm, ba người sáng lập của Huỳnh Hỏa Trùng đều không muốn ra đón khách, chỉ sai tiếp tân đưa người tới.

Tô Âm vừa vào cửa nhìn thấy ba vị Phong trần tam hiệp nghiêm mặt chờ đợi thì nhếch môi cười lạnh, giọng chua ngoa:

- Chà chà, hôm nay đầy đủ quá nhỉ, lần trước thấy được hai vị, hôm nay đầy đủ cả rồi.

Đây mới là con người thật của tiểu loli này, càng dễ nói chuyện, Trần Thuật chỉ hai người kia:

- Lần trước cô gặp hai người họ, sau đó gặp riêng tôi, vậy là đã gặp đủ ba người chúng tôi rồi đấy, cô quên rồi sao?

Tô Âm làm sao mà quên được chứ, mắt nhìn xoáy vào Trần Thuật, vẫn cái giọng quái gở đó:

- Ái chà, đây chẳng phải tổng giám Trần của Đông Chính chúng ta à? Tổng giám Trần tới đây làm khách sao?

- Đúng vậy.

Trần Thuật đứng dậy mỉm cười:

- Tôi tới đây xem xem công ty chúng ta có coi hội hợp tác với Huỳnh Hỏa Trùng không?

Tô Âm không ngờ mặt Trần Thuật lại dày tới mức này, bị bắt tại trận rồi mà còn mặt dày mày dạn phủ nhận? Giọng điệu càng thêm không khách khí:

- Anh là phó tổng giám phụ trách tuyên truyền thì có hạng mục gì hợp tác với họ?

- Có chứ, Huỳnh Hỏa Trùng đang đối diện với một nguy cơ nghiêm trọng, khả năng cần tới phòng kế hoạch của Đông Chính chúng ta giúp giải trừ. Cho nên chủ tịch Thang mời tôi tới đây, giúp họ.

Thang Đại Hải mặt âm trầm như trời sắp mưa, gật đầu:

- Đúng thế, phòng kế hoạch của Đông Chính có tiếng trong nghề, nên tôi mời tổng giám Trần tới đây.

Tô Âm nhìn sắc mặt họ nghiêm trọng như vậy hỏi:

- Có chuyện gì?

Trần Thuật lên tiếng bất bình:

- Không ngờ có người muốn đào đi nghệ sĩ duy nhất của Huỳnh Hỏa Trùng, cô tưởng tượng được có người như vậy không?

- Là tôi đấy.

Tô Âm héch mặt lên:

- Không thể nào.

Trần Thuật xua tay liên hồi:

- Trong lòng tôi cô Tô Âm luôn là một cô gái thông minh, hoạt bát, đáng yêu, luôn giúp đỡ người khác một cách vô tư,

vào nghề chưa lâu mà được mọi người yêu quý và tôn trọng ...
Cô sao có thể làm loại chuyện đó.

Tô Âm như quả bóng bơm căng hết cỡ muốn nổ tung, Trần Thuật càng khen cô bên ngoài tức là bên trong càng trào phúng, chưa bao giờ cô thấy mấy lời khen ấy chương tai đến thế, thái độ cứng rắn:

- Chính là tôi đấy.

- Không thể nào.

Trần Thuật vẫn lắc đầu:

- Mặc dù chúng ta quen nhau chưa lâu, nhưng cô luôn coi tôi như bạn, chuyện gì cũng nghĩ cho tôi, chuyện gì cũng lo cho tôi, lại còn tôn trọng hỏi ý kiến tôi, sao làm chuyện thế được chứ?

Lý Như Ý quay mặt đi, người anh em của hắn càng ngày càng xấu, có cần bắt nạt một cô gái vậy không, dù hắn biết Tô Âm không vừa gì, chẳng cần ai thương hại, song ai bảo Tô Âm gây dựng hình tượng quá thành công chứ?

Tô Âm tức lắm, chính là tôi làm, bằng vào cái gì mà anh không tin, chỉ Lý Như Ý:

- Anh hỏi anh ta đi, chính tôi muốn khoét góc tường Huỳnh Hòa Trùng đấy.

Tình thế không rõ ràng, Lý Như Ý không xen vào.

Trần Thuật kinh hoàng:

- Không thể nào, cô không có lý do nào để làm chuyện này, không có động cơ phạm tội.

- Ai bảo không có, các người ức hiếp tôi, không cho tôi ức hiếp lại à?

- Cho chứ, thế cô đã ức hiếp lại được chưa?

Tất nhiên là chưa, ngược lại còn bị người ta ức hiếp thêm.

Kế hoạch của Tô Âm bị Trần Thuật làm đảo lộn hết cả, đáng lẽ ngay từ đầu bước vào, cô sẽ dùng dùng nỗi giận chỉ trích hành vi lừa dối của ba người họ, sau một phen cương nhu đầy đủ, ba tên đáng ghét nhận thức được sai lầm, quỳ xuống roi lệ hối hận.

Kết quả chẳng giống như mình nghĩ gì cả.

Tô Âm nhất thời hoang mang, mình là ai? Mình ở đâu? Mình tới đây làm gì?

Phải mình tới hỏi tội.

Còn nhớ vấn đề quan trọng cuối cùng, mình phải giải quyết, nếu không ba tên xấu xa kia sẽ cười đau bụng mất.

Nhìn cái mặt chúng xem, đang nhin cười đây.

Thật đáng hận.

Chương 232:

Tô Âm dứt khoát không để bị mất chủ động, mình đứng ở phía chính nghĩa cơ mà:

- Tổng giám Trần, chuyện đã tới mức này rồi mà không có gì muốn thẳng thắn với tôi sao?

Trần Thuật tỏ vẻ không hiểu:

- Có, cô Tô Âm muốn biết chuyện gì, tôi sẽ cởi mở chân thành thẳng thắn, nhưng mà thẳng thắn cái gì?

- Không định nói quan hệ giữa ba người à?

- Quan hệ gì, ba nam nhân thì có quan hệ gì với nhau?

- Ba người quen nhau nhiều năm, là anh em thân thiết, chẳng lẽ tổng giám Trần muốn phủ nhận.

Tô Âm hừ một tiếng:

- Kỳ thực cũng đau thân mật lắm.

Trần Thuật giả ngốc chỉ Thang Đại Hải:

- Vừa rồi anh ta còn định đem bán Lý Như Ý.

- Cái gì mà tôi đem bán Lý Như Ý, cậu cũng muốn bán được giá để chia phần mà.

Thang Đại Hải không chịu, bằng vào cái gì cậu làm việc xấu, tôi lại gánh tiếng ác:

Lý Như Ý lần nữa yếu ớt kêu trong lòng, tôi còn sống sờ sờ ở đây này.

Tô Âm nhìn họ biểu diễn cười nhạt:

- Huỳnh Hỏa Trùng là do ba người sáng lập, khỏi giở trò nữa.

- Cô Tô Âm, tôi rất tôn trọng cô, nhưng mong cô không nên nói tùy tiện như vậy.

Trần Thuật ngồi thẳng người lên:

- Co nói vậy là ảnh hưởng tới đạo đức nghề nghiệp và nhân phẩm của tôi.

- Lý Như Ý đã thừa nhận rồi.

- Như Ý, sao anh lại lừa dối cô ấy.

Lý Như Ý tránh ánh mắt Tô Âm, càng không nhìn Trần Thuật, hắn mặc kệ rồi, giả câm giả điếc, các người muốn làm gì thì làm.

- Trần Thuật, anh đừng có khinh người quá đáng, anh có muốn tôi đem toàn bộ chuyện anh làm báo cho chủ tịch Lật không? Anh và Không Khuê thông đồng lừa tôi nhận kịch bản Chàng cơ trưởng, tôi không so đo, vì tôi thực lòng thích kịch bản đó. Anh là phó tổng giám của Đông Chính, lại cùng người

ngoài lập công ty, dùng nguồn lực trong công ty giúp bên ngoài, anh nghĩ cao tầng công ty sẽ nghĩ gì đây?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Âm đỏ phừng phừng, cô hết chịu nổi cái trò vòng vo của Trần Thuật nữa:

- Thứ nhất, tôi không cùng người khác thành lập công ty, không tin cô cứ tra danh sách cổ đông của công ty này xem có tôi không? Thứ hai, tôi cũng không đem nguồn lực của Đông Chính đổ vào Huỳnh Hỏa Trung, điểm này cô Tô Âm là nhân chứng tốt nhất.

- Tôi là nhân chứng gì? Nực cười, anh đừng hòng đổi trắng thay đen.

- Cô Tô Âm, cô quên rồi sao, khi cô hỏi ý kiến tôi, Lý Như Ý có thích hợp đóng vai Cố Thanh trong Chàng cơ trưởng không? Tôi đã phản đối, nhưng chính cô chọn anh ấy, đó là quyết định của cô mà.

Trần Thuật thở dài như thể oan lắm:

- Đó, đó ... đó là vì các người chơi xấu, hùa nhau lừa tôi.

- Chưa hết, một nữ minh tinh muốn khoét góc tường của công ty mới, lấy đi nghệ sĩ ký kết duy nhất của họ. Cô nghĩ tin này một khi bộc lộ ra ngoài, sẽ thế nào?

Chuyện này cô có thể giải thích với cao tầng Đông Chính, bọn họ sẽ tin tưởng cô, nhưng khi truyền ra ngoài rồi, cô có trăm cái miệng cũng không thuyết phục được tất cả, như vậy bao công sức xây dựng hình tượng đổ vỡ hết, trước kia cô càng thánh thiện vô tư bao nhiêu thì sẽ càng bị cho là mưu mô giả dối bấy nhiêu, Tô Âm rít qua kẽ răng:

- Anh uy hiếp tôi à?

- Cô cũng thế còn gì.

Hai người như gà chọi nhìn nhau, bế tắc rồi, Tô Âm chưa bao giờ gặp ai không biết thương hương tiếc ngọc như thế, cô không định làm cá chết lưới rách, ngồi bịch xuống ghế sô pha, kiểng có xuống thang, nói một câu nhiều hàm nghĩa:

- Tôi tới đây còn là để bàn vấn đề kịch bản, tôi hi vọng đây là kết thúc mở chứ không phải biên kịch .... Tổng giám Trần, anh thấy sao?

- Mỗi một tác giả đều phải trung thành với nội tâm, với tình cảm của mình, có theo đuổi nghệ thuật vượt qua bản thân.

- Ý anh là anh không chịu sửa?

Tô Âm sầm mặt, tên này không nể mặt quá rồi, mình đã lùi một bước, vậy mà y không biết điều như thế:

- Trải qua cân nhắc kỹ càng, tôi thấy kiến nghị của cô rất tốt, vừa có thể khiến câu chuyện thêm phần phong phú, càng để lại cho độc giả vô vàn liên tưởng, quan trọng là, không gian cho phần hai, hoặc là làm phim điện ảnh. Nhất cử tam tiện, tôi sẽ tiến hành sửa đổi bộ phận cuối cùng này.

Trần Thuật mỉm cười:

- Cảm ơn tổng giám Trần.

Từ đầu tới giờ Tô Âm mới nở nụ cười thật một chút:

- Là tôi phải cảm ơn cô đã coi trọng kịch bản này mới đúng

...

Thang Đại Hải thấy hai người bỗng nhiên trò chuyện rất hữu hảo, nghiêng người nói với Lý Như Ý:

- Vậy là qua rồi à? Cô gái này trông vậy mà dễ lừa quá nhỉ.

Lý Như Ý bơ nốt Thang Đại Hải, tôi không quen anh.

.....

Sáng sớm, Trần Thuật đứng giờ tới Đông Chính, gần đây công việc rất xuôn xẻ, dọc đường còn đi cùng thang máy với mấy nữ nhân viên xinh đẹp, nghe họ ríu rít lấy lòng, mang theo tâm tình vui vẻ tới văn phòng, cầm cốc trà lên, đang chuẩn bị đi pha trà uống thì Lạc Kiệt tươi cười đẩy cửa đi vào.

- Chào buổi sáng tổng giám.

Hiện giờ quan hệ hai người càng lúc càng thân thiết thoải mái, đây là chuyện đáng mừng, nếu có thể Trần Thuật hi vọng có thể giữ trạng thái hợp tác tốt đẹp này lâu dài:

- Trần Thuật, cho cậu biết một chuyện tốt.

Lạc Kiệt cũng thay đổi cách xưng hô, không còn gọi chức danh của Trần Thuật nữa:

- Tôi đã trao đổi với chủ tịch Lật, nói khi đi làm sẽ tìm cậu nói chuyện.

- Hôm nay sao?

Là chủ tịch tập đoàn truyền thông lớn, mỗi ngày số khách, cấp dưới đợi gặp mặt Lật Côn ngồi đầy ghế sofa phòng chờ, thời gian do ban thư ký dựa theo mức độ nặng nhẹ để phân bổ. Lật Côn muốn gặp một phó tổng giám phía dưới, thường do thư ký gọi điện thoại liên hệ, để Trần Thuật chuẩn bị, tới đợi đến lượt mới đúng, sao lại thông qua Lạc Kiệt bảo hấn dẫn mình?

Xem ra cuộc gặp gỡ này có yếu tố không chính thức, có lẽ Lật Côn lấy tư thái trưởng bối giao việc cho Lạc Kiệt.

- Đúng thế, chúng ta đi luôn thôi, chủ tịch Lật không nói thời gian, cậu biết điều này có nghĩa là gì không?

Lạc Kiệt tỏ vẻ thần bí:

- Chắc vì hôm nay chủ tịch rảnh.

Trần Thuật trong lòng có chút hồi hộp, nói đùa:

- Không phải, chủ tịch lúc nào mà chẳng bận, cho nên coi trọng cuộc nói chuyện với cậu như thế, cho nên cậu phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Lạc Kiệt nhắc nhở:

- Cảm ơn tổng giám, vậy tôi nên chú ý những gì, tôi không hiểu chủ tịch Lật lắm.

Trần Thuật thỉnh giáo:

Lạc Kiệt rất hài lòng với thái độ này của Trần Thuật, may là hắn mò ra tính Trần Thuật sớm, tên này chỉ thích mềm không thích cứng, khách khí với y một, y khách khí lại mười, rất dễ chung sống:

- Đầu tiên, phải biết nịnh, chủ tịch Lật rất thích nịnh, nhất là với người trẻ tuổi, nếu cậu không biết nịnh, ông ấy sẽ cho rằng cậu ỷ tài mà kiêu, không dễ ra lệnh, sẽ không ủy thác trọng trách cho cậu. Song không được quá đà, quá lộ liễu, nếu không bị coi là chỉ giỏi mồm mép thiêu tài hoa.

.....

Văn phòng của Lạc Côn nằm tầng 21 tòa nhà phía đông của Đông Chính, Trần Thuật được Lạc Kiệt dẫn tới phòng thư ký, Hoàng Manh đã được dặn trước, thấy hai người liền đứng dậy ra đón, tươi cười đưa tay mời:

- Tổng giám Lạc, tổng giám Trần, ông chủ đợi ở bên trong, hai vị cứ vào là được.

- Được rồi.

Lạc Kiệt tùy ý nói, hiển nhiên bọn họ rất quen thuộc:

- Cảm ơn thư ký Hoàng.

Trần Thuật khách khí gật đầu cảm ơn:

Hoàng Manh đi trước dẫn đường, gõ cửa văn phòng báo:

- Ông chủ, tổng giám Lạc và tổng giám Trần tới rồi.

- Bảo họ vào đi.

Giọng Lật Côn rất ôn hòa, không cố tình tỏ ra uy nghi ông chủ:

Hoàng Manh lui sang bên mở cửa mời hai người đi vào.

Lạc Kiệt vào trước, Trần Thuật theo sau, cùng tới trước văn phòng cung kính chào hỏi.

Chương 233: Coi trọng cũng là cảnh cáo.

Lật Côn tuổi chừng trên 50, dáng rất cao, hơi béo, mặt trắng tròn tròn, không cần cười cũng khiến người ta có cảm giác dễ gần rồi, ông ta đang nhìn màn hình vi tính, không rõ xem cái gì, vẩy vẩy tay gọi:

- Hai người lại đây.

Trần Thuật lần đầu tới văn phòng Lật Côn, cho nên hết thảy học theo Lạc Kiệt, đi vòng qua bàn làm việc lớn, ra sau lưng Lật Côn.

Lật Côn chỉ biểu đồ xanh đỏ trên màn hình:

- Đây là biểu đồ cổ phiếu của công ty chúng ta, hai tháng qua luôn trong đà tăng mạnh mẽ.

- Đó là do chủ tịch ngày đêm dồn tâm huyết, lãnh đạo mọi người ...

Lạc Kiệt tức thì tuôn ra tràng ca tụng dài:

- ...

Trần Thuật rất khinh bỉ hành vi này của Lạc Kiệt, vừa rồi còn dặn mình đừng nịnh nọt quá lộ liễu, vậy hẳn phải nói là gì đây, là trần trụi thô tục.

Lại còn nói nhiều như thế, không để phần mình khen với à?

Lật Côn tâm trạng tốt, cười một tràng dài:

- Đây là do thành tích của phòng kế hoạch thời gian qua đặc biệt nổi bật, đóng góp trác tuyệt cho tập đoàn. Đây cũng là nguyên nhân tôi muốn gặp hai vị công thần, làm rất tốt, hai người phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

- Không dám, đó đều là thành tích có được dưới sự chỉ đạo sáng suốt của chủ tịch, chúng tôi nhất định không kiêu ngạo, tiếp tục lập công?

Lạc Kiệt chia hết công cho lãnh đạo:

Trần Thuật chẳng thể nói gì khác:

- Chúng tôi chỉ làm việc theo phận sự.

Lật Côn đứng dậy rời bàn làm việc, lưng lửng cao lớn gấp đôi hai cấp dưới, như con gấu trắng vậy:

- Ra ghế sofa ngồi cho thoải mái.

Trần Thuật và Lạc Kiệt theo Lật Côn ra khu tiếp khách, đợi ông ta ngồi xuống trước mới ngồi, y phát hiện ra, Lạc Kiệt chỉ dám ngồi nửa cái mông, như sẵn sàng đứng dậy báo cáo bất kỳ lúc nào vậy, hoàn toàn không vì có người cha là thành viên HĐQT mà tỏ ra thân thiết với Lật Côn. Điều này khác hoàn toàn với cách quán lý độc đoán của hấn ở phòng kế hoạch, khiến Trần Thuật cảnh giác ngay, tự nhắc mình chú ý, không để bề ngoài của Lật Côn làm lơ lửng.

Đồng thời cũng hiểu, bảo sao hấn vô dụng như thế mà vẫn giữ cái ghế tổng giám nhiều năm, đúng là có chỗ bất phàm.

- Trần Thuật phải không, đây là lần thứ hai chúng ta gặp nhau.

Lật Côn móc túi lấy bao thuốc châm lửa hút, sau đó ném cả bao thuốc lẫn bật lửa tới phía trước, hàm ý thích hút thì cứ hút, người nhà cả không cần khách khí:

Lạc Kiệt không dám đụng vào bao thuốc, Trần Thuật thì không hút.

- Vâng thưa chủ tịch.

Trần Thật khom người đáp, lần đầu tất nhiên là trong cuộc họp cao tầng phân định quyền sở hữu kịch bản Chàng cơ trưởng, có lẽ ấn tượng không tốt lắm, vì y tỏ ra hơi quá hung hăng công kích Tô Âm:

Kết quả là kịch bản vẫn rơi vào tay Tô Âm, uổng công làm tiểu nhân:

Quả nhiên Lật Côn phun khói:

- Ấn tượng đầu tiên không hề tốt.

Biết ngay mà, cứ nghĩ là lễ khen thưởng, ai ngờ thành đại hội phê bình, Trần Thuật cẩn thận nói:

- Mong được chủ tịch chỉ bảo.

- Cậu là phó tổng giám phòng kế hoạch, cùng tổng giám Lạc đại biểu cho toàn bộ hình tượng phòng kế hoạch. Chức trách của hai cậu là phục vụ cho toàn bộ nghệ sĩ của tập đoàn chứ không phải là hướng về người nào đó.

Lật Côn mắt nhìn thẳng Trần Thuật:

- Tôi biết công tác của cậu do Tiểu Khuê giúp có được, cho nên cậu cảm kích trong lòng. Nhưng công là công, tư là tư, hai thứ này tuyệt đối đừng để lẫn lộn.

- Chủ tịch nói đúng ạ.

Lạc Kiệt vội vàng tỏ thái độ.

- Phòng kế hoạch chúng ta là phòng kế hoạch của tập đoàn, phải công bằng công chính phục vụ cho mỗi nghệ sĩ, tôi sẽ quán triệt tinh thần này ....

- Được rồi, được rồi, hôm nay gọi các cậu tới đây là để chân thành nói chuyện với nhau, không phải để nghe báo cáo công tác.

Lật Côn cắt lời Lạc Kiệt, trước khi Trần Thuật trả lời nói thêm:

- Tôi từ nhỏ ước mơ thành diễn viên, đáng tiếc thiên phú diễn xuất không có, lại có thiên phú kinh doanh, bởi thế lập nên Đông Chính này, coi như một phần nào đó thỏa mãn ước mơ, bởi thế luôn muốn coi tất cả là người một nhà. Đương nhiên, đó là lý tưởng thôi, thực tế chuyện này rất khó thực hiện được rồi. Thậm chí tới giờ, không mấy người dám nói lời trái ý tôi nữa, như vậy đâu giống người một nhà đúng không?

- Vâng ạ.

Trần Thuật gật đầu:

Lạc Kiệt hết hồn chỉ muốn bịt mồm Trần Thuật lại, câu này không nên phụ họa mới đúng.

- Xem ra tổng giám Trần có quan điểm riêng mình, nói xem nào.

Lật Côn dụi thuốc lá vào gạt tàn bằng sứ trắng rất phong cách, một người càng thành công càng khó nghe lời nói thật:

Nói tới Lật Côn, ông ta là nhân vật truyền kỳ trong giới khiến người ta nhắc mãi, sinh ra trong gia đình hoàn toàn không có truyền thống nghệ thuật, lên đại học theo chuyên ngành máy móc công nghiệp, vậy mà tốt nghiệp xong ra trường lại quay ngoắt một cái đi làm diễn viên. Hơn mười năm lăn lộn trong nghề, một vài lần ngoi lên được vai diễn chính,

rốt cuộc không đi đến đâu, tuổi lớn dần mà chẳng tạo được danh tiếng gì.

Rốt cuộc ba mấy tuổi rồi mà Lật Côn gom hết vốn liếng đôi nghề lần nữa, không làm diễn viên mà lập ra Đông Chính thành ông chủ, vậy mà rốt cuộc thành công, biến Đông Chính trở thành một trong ba ông lớn ở Hoa Thành như bây giờ.

- Nhận ơn giọt nước, nên báo đáp bằng cả con suối.

Trần Thuật thoáng suy nghĩ quyết định nói thật, ấn tượng về Lật Côn với mình không tốt, vậy nên nói rõ ràng:

- Con người luôn có sự cố chấp của mình, cha mẹ còn thiên vị đứa con này hơn đứa con khác, hướng hồ là người phạm tục chúng ta lẫn lộn trong nghề. Như chủ tịch vừa nói, tôi có được công việc là nhờ cô Không Khuê, cho nên trong lòng tôi rất cảm kích. Lần đó nghe nói cô Không Khuê thích kịch bản của mình, tôi rất vui mừng, kích động, nghĩ bất kể thế nào cũng giúp cô ấy có được kịch bản này.

- Bất kể xuất phát từ từ ân tình, hay là yêu thích và tán thưởng với nghệ sĩ, tôi muốn giao kịch bản của mình cho người giỏi nhất. Với thân phận phó tổng giám nói câu này là không đúng, nhưng với thân phận tác giả mỗi người đều có lựa chọn cho nhân vật của mình, giống như tôi tin chủ tịch cũng có lựa chọn của riêng mình.

Lạc Kiệt ra sức nháy mắt với Trần Thuật, ông chủ có quyền thi thoảng nói vài câu thật lòng, người dưới phụ họa là đủ rồi, dù muốn chân thành cũng phải có vốn liếng, cỡ Bạch Khởi Nguyên với Không Nhược Khuê cơ.

Còn cậu, cậu chỉ là phó tổng giám nhỏ xiu thôi, có còn muốn công việc này không?

Hai bên đang hợp tác rất tốt, Lạc Kiệt không muốn Trần Thuật bị đá thay tên phó tổng giám khác, nghiêm mặt nháy

vào:

- Trần Thuật, cậu nên nhớ, trước tiên cậu là phó tổng giám, sau đó mới là tác giả, nên làm rõ định vị thân phận của mình.

- Nhưng mà hôm đó tôi được mời tới dự họp với tư cách là tác giả mà.

Trần Thuật vẻ mặt ủy khuất:

Chứ còn gì nữa, phó tổng giám thì làm gì có tư cách tham dự cuộc họp như vậy.

- Nhưng kết quả thì cậu chắc nhận ra rồi đấy, Tiểu Khuê có lẽ không thích Chàng cơ trưởng của cậu như vậy đâu ...

Lật Côn từ nãy giờ mặt bình hòa, không tỏ thái độ với lời Trần Thuật nói, không rõ ý ông ta ra sao:

- Cô Không Khuê hẳn tự có cân nhắc của mình.

Trần Thuật hết sức kiên định nói:

- Hơn nữa, tôi sẵn lòng bị cô ấy lừa.

Chương 234:

Khi anh có ý tốt nói với người, bát com của cậu bị thiêu, kết quả người ta chép miệng nói, tôi thích ăn com thiêu, vậy thì phải làm sao?

Lật Côn đang trong tình thế đó, ông ta trở mắt nhìn nhìn Trần Thuật, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Lần đầu tiên ông ta gặp một cấp dưới như thế này.

Lạc Kiệt còn choáng hơn.

Vì hẳn biết rất rõ quan hệ của Trần Thuật và Không Nhược Khuê, tôi biết hai người tình chàng ý thiếp, nhưng mà đâu cần thể hiện sự ân ái đó trước mặt ông chủ.

Còn vút bỏ hết tôn nghiêm, vút hết liêm sỉ hô khẩu hiệu “tôi sẵn lòng bị cô ấy lừa” nữa chứ.

Đây còn là tổng giám Trần gian xảo âm hiểm như ma quỷ, từng giúp bọn họ vượt qua nguy cơ, thậm chí gặp dữ hóa lành, mang về lợi ích lớn cho tập đoàn không?

Đây rõ ràng là thằng ngốc si tình mà.

- Tổng giám Lạc ...

Lật Côn trầm giọng gọi:

- Dạ, dạ, chủ tịch gọi tôi ...

Lạc Kiệt giật nảy mình, lập tức mặt đang đau khổ nhăn nhó như mướp đắng liền biến thành bộ dạng nịnh bợ chuyên nghiệp:

- Cậu có đồng ý với lời tổng giám Trần không?

- Hả?

Lạc Kiệt đắng nghét mồm, mình đã ngoan như chim cắt rồi, sao lửa cháy lên mình rồi, câu này nên trả lời sao, đành giả ngốc:

- Dạ, tổng giám Trần vừa nói gì ạ?

Ánh mắt Lật Công tức thì trở nên nghiêm khắc, theo kiểu, cậu mà không phải con Lão Lật thì tôi đã đit khỏi vị trí đó lâu rồi.

Lạc Kiệt rùng mình, cấp sinh trí nghĩ bừa một lý do:

- Ha ha ha, chắc chủ tịch cũng biết fan với thần tượng là gì ạ, đừng nói là bị lừa, dù bị đánh một trận, vô số người cam nguyện, lại còn kêu thoải mái cơ ... Tôi nghĩ tổng giám Trần là fan của Khổng Khuê, cho nên hành vi này lý giải được, ai mà không muốn có tiếp xúc thân mật với cô ấy chứ ...

- Vậy là cậu cũng sẵn lòng bị Khổng Khuê lừa à?

- Không ạ, tôi không phải fan của Không Khuê, tôi là fan của Tô Âm, tôi thích em gái đáng yêu, Tô Âm rất khả ái, ha ha ha ...

Lật Côn lại phải lấy thêm một điều thuốc nữa để hút:

- Tổng giám Trần, nghe nói quan hệ giữa cậu và Tiểu Khuê rất mật thiết, cậu vì cô ấy mà làm không ít việc rồi.

Trần Thuật đã lờ mờ đoán được mục đích thực sự của cuộc gặp mặt này, tất nhiên y không để người ta nắm thóp:

- Tôi công tác vì cô Không Khuê, cũng là vì tập đoàn, là vì chủ tịch. Tôi cố gắng làm hết chức trách của mình.

- Đúng, điều này không thể phủ nhận.

Lật Côn gật đầu thừa nhận:

- Cậu đã liên tục đem về cho tập đoàn hai hợp đồng lớn, nhất là chuyện hợp tác với người không lộ như DSN, có tác dụng xúc tiến lớn cho toàn bộ nghiệp vụ của tập đoàn, mở ra nhiều cánh cửa mới ... Trần Thuật, tôi phải cảm ơn cậu, nói xem, cậu muốn gì?

- Chủ tịch cho cái gì, tôi nhận cái đó, chủ tịch không cho, tôi không dám xin.

Trần Thuật hết sức cẩn thận:

Lật Côn trầm ngâm:

- Mặc dù cậu không phải là quản lý của Không Khuê, song ở hai hợp đồng này, cậu có tư cách hưởng phần trăm ngang với Vương Thiệu, tập đoàn cũng sẽ thưởng riêng cho công hiến của cậu.

- Cảm ơn chủ tịch, tôi sẽ tiếp tục nỗ lực.

Trần Thuật đứng dậy gặp người cung kính cảm ơn:

Lật Côn gật gù hài lòng:

- Lần này gọi cậu tới là muốn biểu thị tán thưởng của tập đoàn với công tác của cậu thời gian qua, chỉ cần mọi người cố gắng công tác, sẽ có được báo đáp tương xứng.

- Vâng ạ.

- Hôm nay nói chuyện tới đây thôi, tôi còn có cuộc điện thoại, lần sau nói tiếp.

Lạc Kiệt và Trần Thuật liền cáo từ lui ra, không biết là cửa đóng lại rồi, Lật Côn không gọi điện thoại mà còn trầm ngâm rất lâu.

Trên đường về, Lạc Kiệt không nói không rằng, ra hiệu Trần Thuật tới văn phòng của mình, đóng sầm cửa lại.

- Trần Thuật, cậu điên rồi phải không, cậu có biết đó là hành vi nguy hiểm không, cậu không muốn làm việc ở Đông Chính nữa hay sao?

Cửa vừa đóng lại là Lạc Kiệt trút hết khó chịu ra:

Trần Thuật cầm ấm trà đi lấy nước nóng:

- Tổng giám thử tay nghề pha trà của tôi xem có tiến bộ không?

- Không uống, không uống, giờ còn tâm tình nào mà uống trà nữa, cậu nghĩ đó là chỗ nào mà muốn nói gì thì nói? Tôi không cần biết cậu nghĩ gì, cho dù cậu có bất mãn gì cũng phải dấu cho kỹ. Ai sống trên đời này mà không cần chịu ủy khuất? Cậu nghĩ cha tôi là phó chủ tịch thì tôi có thể nghênh ngang ở Đông Chính à? Khi nào cần cúi đầu làm con cháu thì vẫn phải làm.

Lạc Kiệt tức lắm, mọi thứ đang rất tốt đẹp, mỗi ngày hẳn tới văn phòng nhàn nhã làm cốc cà phê, trêu ghẹo thư ký, mắng mỏ vài nhân viên, công lao vẫn rơi vào tay, cuộc đời đang khoan khoái thì có nguy cơ bị Trần Thuật phát hồng hết:

Trần Thuật vẫn rót hai cốc trà, sau đó thoải mái như ở trong nhà mình, cầm cốc lên uống:

- Anh thấy chủ tịch Lật tìm tôi nói chuyện vì lý do gì?

- Đương nhiên là coi trọng cậu rồi, trong tập đoàn, chỉ cần người làm ra công hiến đều được chủ tịch gọi tới khích lệ, đó là thủ đoạn lấy lòng người của ông ấy. Đây là cơ hội lớn, biểu hiện tốt ... Thôi tôi không cần nói nữa, muộn rồi, biểu hiện của cậu hôm nay rất kém, biết không hả?

Lạc Kiệt ngồi bịch xuống ghế sô pha:

- Được thưởng là điều hiển nhiên, nhưng mà chủ tịch cũng đang cảnh cáo cậu đấy, có biết không hả? Được không bằng mắt.

- Không phải cảnh cáo tôi, mà là cảnh cáo Không Khuê.

Trần Thuật đặt chén trà xuống, vì sự chân thành của Lạc Kiệt, quyết định nói ra suy đoán của mình:

- Cái gì? Vì sao lại cảnh cáo cô ấy?

Lạc Kiệt ngó người, chuyện này nếu đúng Trần Thuật nói thì không phải đùa, kỳ thực hẳn cũng nhận ra cuộc nói chuyện ngày hôm nay có chút mùi vị không tầm thường:

- Nói mau, vì sao chủ tịch lại muốn cảnh báo Không Khuê? Đừng uống trà nữa, uống lúc nào chả được, văn phòng tôi còn, lát mang về hai hộp.

- Vừa vặn tôi cũng uống hết rồi, đang không biết mở miệng xin tổng giám ra sao.

Trần Thuật cười lớn, rất thỏa mãn nói:

- Tổng giám, anh nhớ chúng ta vừa vào, chủ tịch nói ấn tượng đầu tiên với tôi không biết, anh biết tình hình khi đó không?

- Đương nhiên là biết.

Lạc Kiệt mặc dù không tham gia cuộc họp ngày hôm đó, nhưng còn có cha hắn, chuyện đó một thời gian truyền bá khắp tập đoàn, nghe như cung đấu:

- Chủ tịch Lật phê bình lập trường của tôi có vấn đề, vậy lập trường của chủ tịch Lật là cái gì?

Câu này Lạc Kiệt không tiện tiếp lời rồi, nếu lập trường ủng hộ Không Nhược Khuê của Trần Thuật là không đúng, vậy thì vấn đề là ngược lại. Khi đó Tô Âm làm công tác thượng tầng rất tốt, cha hắn cũng công khai đứng ra ủng hộ.

- Chủ tịch Lật ủng hộ Tô Âm.

Trần Thuật trả lời giúp Lạc Kiệt:

- Tôi chỉ là phó tổng giám nhỏ thôi, lập trường tôi là gì cũng không ảnh hưởng tới đại cục. Nhưng mà chủ tịch Lật là boss lớn, lập trường của ông ấy không công bằng, không phải là bất công cho phía còn lại à?

Lạc Kiệt đoán ra vì sao thái độ Trần Thuật bỗng nhiên cứng rắn rồi, ngập ngừng muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ thờ dãi.

Lần trước Không Nhược Khuê bị thương, sau đó phát hiện ra bị người khác hãm hại, phản ứng của cao tầng khá lãnh đạm, đáng lẽ với nghệ sĩ cấp bậc như thế, tập đoàn đủ có phát động cả cuộc chiến với Hoa Mỹ mới phải, kết quả chỉ có phía dưới chạy đi chạy lại, cao tầng không hộ cũng không ngăn cản, đích thực có vấn đề.

Lần này thông qua cảnh cáo Trần Thuật, khả năng là muốn chuyển lời tới Không Nhược Khuê, chủ tịch Lật chỉ muốn cảnh cáo mà không muốn trở mặt.

Nguyên nhân rút cuộc là vì gì? Trước kia chẳng phải là chủ tịch Lật luôn ủng hộ Khổng Nhược Khuê à? Cô ấy là nghệ sĩ mà ông ta tìm tận nhà thuyết phục về Đông Chính, xưa nay luôn coi như tiểu công chúa mà.

Chương 235:

- Có thể tôi nghĩ hơi quá, song giờ nhìn lại chuyện lần trước, e rằng ông ấy là người khơi lên dã tâm của Tô Âm, nếu không có ông ấy ngầm cho phép, Tô Âm sao phát động cuộc chiến tranh đoạt vị trí nhất tỷ cho được?

Trần Thuật im lặng chờ đợi, song không thấy Lạc Kiệt trả lời, nói thêm, lúc đó mới vào công ty còn chưa hiểu, dần dà nhìn thấy nhiều hơn:

- Chuyện này xuất hiện còn thẳng cấp tới độ cả cao tăng đem ra thảo luận và quyết định, bản thân là không công bằng với Khổng Khuê rồi.

Lạc Kiệt miễn cưỡng nói:

- Chủ tịch tự có suy nghĩ của mình, dù sao Khổng Khuê đã lâu không nhận phim, ít lộ diện trước công chúng.

- Tôi hiểu, thương nhân theo đuổi lợi ích, giá trị thương nghiệp Khổng Khuê tạo ra suy giảm. Tô Âm thì cực kỳ cần cù nỗ lực, mang lại giá trị kinh tế lớn với công ty ... Nhưng giá trị của công ty đâu chỉ ở tiền bạc, có một nghệ sĩ một lòng theo đuổi nghệ thuật, có thể đem lại vinh quang cho công ty, chẳng lẽ không đáng cân nhắc sao?

Trần Thuật lại hỏi:

- Tôi nghe nói trước kia trong một tiết mục Tô Âm tiết lộ, sở dĩ lựa chọn đầu quân cho Đông Chính là hâm mộ Khổng Khuê, một thời gian còn làm cái đuôi nhỏ của cô ấy?

- Đúng là có chuyện đó.

Lạc Kiệt thừa nhận, có lẽ không nhìn thấy lợi ích thể hiện qua con số tài chính, song Khổng Nhược Khuê mang về giá trị khác cho công ty, ví như “Tác phẩm Đông Chính làm ra là tinh phẩm”, “Đông Chính đào tạo ra được thị hậu”, đây là giá trị khó đong đếm hết:

- Phải nói thế nào đây nhỉ ...

Chuyện này không chỉ liên quan tới lợi ích, mà còn giao dịch cùng nhiều tranh đấu nhiều phương diện, không thể nói quá rõ. Dù sao nhiều quyết định còn liên quan tới cha hấn nữa.

Thế nhưng Trần Thuật mở lòng tâm sự với hấn, hấn lại qua loa kết thúc câu chuyện, vậy thì quan hệ hai người sẽ có ngăn cách.

- Kỳ thực không hoàn toàn là như vậy, bất kể là tập đoàn hay chủ tịch cũng rất coi trọng và bao dung cho Khổng Khuê rồi. Cậu cứ nghĩ mà xem, trừ cô ấy ra, có nghệ sĩ nào có sự tự do lớn như thế, có nghệ sĩ nào dám hơn một năm trời không nhận phim, muốn làm gì thì làm, muốn quay gì thì quay không? Khổng Khuê do công ty tận tâm bồi dưỡng, trưởng thành cùng công ty, công ty dù thế nào cũng không bạc đãi cô ấy.

- Điểm này không thể phủ nhận.

Trần Thuật gật đầu:

- Song có một số việc hai bên chưa đạt thành nhận thức chung.

- Có phải vì hợp đồng?

Quả nhiên là thông minh, chỉ cần lộ ra một chút là y đoán được muốn biểu đạt gì rồi, Lạc Kiệt chép miệng:

- Đúng, chính là vì hợp đồng, e là cô ấy quay xong bộ phim mới nhất là sẽ đối diện với vấn đề tiếp tục ở lại hay là chuyển

sang công ty khác rồi.

- Cho nên tập đoàn dồn sức đưa Tô Âm lên, ít nhất tạo ra được xu thế thực lực hai bên tương đồng. Nếu như Không Khuê ngoan ngoãn ký hợp đồng với công ty, cô ấy sẽ giữ được vị trí hiện tại, còn không thì công ty sẽ tạo ra tình thế, Tô Âm đã vượt qua Không Khuê, hạ thấp giá trị của cô ấy khi sang công ty khác?

Trần Thuật trước kia không sợ trường đấu tranh, y chuyên tâm vào việc của mình, loại chuyện này coi như còn dò dẫm tìm hiểu:

Lạc Kiệt thở dài:

- Về lý luận thì như thế, tôi không phải là chủ tịch Lật, cho nên không biểu đạt được hết suy nghĩ ở tầng cấp của họ, không biết chính xác họ nghĩ gì, cơ bản không sai, bọn họ muốn gây một sức ép vừa phải lên Không Khuê, dù sao khả năng cô ấy ký tiếp hợp đồng cũng cao mà, công ty khác sao cho cô ấy nhiều ưu đãi như vậy.

- Tôi hiểu, nhưng làm thế hai bên mất đi sự chân thành với nhau.

Lạc Kiệt trầm mặc uống trà, đó là đạo cân bằng mà mỗi quản lý đều sẽ làm.

- Nếu như chủ tịch Lật trò chuyện chân thành với Không Khuê, hai bên có thể giữ nhất trí về phương hướng tương lai, thì đúng là chẳng lý do gì cô ấy không tiếp tục ký kết với Đông Chính. Cô ấy tuy có chút tùy hứng, song cũng nặng tình cảm, tôi nghĩ mọi người phải hiểu hơn tôi chứ?

- Cái này chưa chắc, cậu hiểu cô ấy hơn mới đúng.

Lạc Kiệt cười đầy ý vị:

- Tôi thấy cậu hiểu cô ấy hơn, cậu biết rồi, trong giới này nhiều cạm bẫy, ai lại tùy tiện mở lòng với người khác. Không Khuê đâu phải cô gái đơn giản để người ta nhìn thấu.

- Chủ tịch Lật dùng cách này cảnh cáo Không Khuê tôi e không ổn.

Đây là cái khó của Trần Thuật, địa vị cách nhau quá xa, sợ mình góp ý khiến người ta phản cảm, không giúp được gì cho cô lại gây hiểu lầm gì đó không hay, dù sao đây mới chỉ là suy luận thôi, thế nên y mới thể hiện ra rằng mình kiên quyết đứng về phía Không Nhược Khuê, một mình y không là gì, ít nhất cho ông ta thấy, có rất nhiều người ủng hộ Không Nhược Khuê:

Không biết điều ấy đủ để Lật Côn cân nhắc không?

Lạc Kiệt hạ thấp giọng xuống:

- Nay, cậu tiết lộ riêng cho tôi được không, rốt cuộc là trong lòng Không Khuê nghĩ gì? Cô ấy có muốn ở lại Đông Chính không?

- Loại chuyện này sao cô ấy lại bàn với tôi chứ, tôi hôm nay mới nghĩ tới mà.

Trần Thuật lắc đầu:

Ánh mắt Lạc Kiệt chứa đầy hoài nghi:

- Thật là không nói chứ?

- Thật.

Trần Thuật cười khỏ:

- Cô ấy nói nhiều nhất là hôm nay ăn gì, và mai muốn ăn gì, thời gian còn dài, tôi e cô ấy cũng không nghĩ xa vậy đâu.

- Không đúng rồi, Không Khuê khác với đa phần cô gái khác, bình thường nữ nhân mà xinh đẹp là rất dễ nhìn ra suy

nghĩ của họ, không phải họ không đủ thông minh, mà vì xinh đẹp là vũ khí quá tiện dụng, quen dùng nó rồi, ít cân nhắc tới phương diện khác. Khổng Khuê xinh đẹp, nhưng cô ấy càng muốn được thừa nhận ở mặt khác, cô ấy dẫu tâm tư quá sâu, mọi người đều không biết cô ấy nghĩ gì ... Chính vì thế cao tầng mới thấy không an toàn, gồm cả chủ tịch Lật.

Trần Thuật liên tưởng tới Tô Âm, đánh giá này của Lạc Kiệt rất trúng đích.

Luận về thông minh sắc xảo, Tô Âm không thua kém Khổng Nhược Khuê, nhưng trừ khiếm khuyết về háo thắng, đồ kỵ thì còn quá lạm dụng ưu thế bề ngoài của mình, thành ra hai người có thể nói thua kém cả Thái Bình Dương.

Ngoài ra cũng thoáng nghĩ tới Lăng Thần, cũng không khác là bao.

- Nói cho cùng nghệ sĩ ở thế yếu hơn một chút, bản năng tự bảo vệ là nên có, chủ tịch Lật lại dùng thủ đoạn như vậy, e Khổng Khuê càng thấy mình không ở vị trí an toàn. Không tín nhiệm nhau như thế, tôi có thể đoán được vì sao hợp đồng gặp trở ngại rồi.

- Thật đáng tiếc.

Lạc Kiệt khẽ buông tiếng thở dài:

- Hôm trước chủ tịch Lật nói chuyện với tôi, chừng có ý thăm dò xem cậu có quy hoạch gì cho tương lai, chỉ cần cậu biểu hiện thỏa đáng, khả năng mở rộng cửa tiến bộ. Nhưng qua cuộc nói chuyện này, tôi e chủ tịch Lật có vết gợn trong lòng.

- Mỗi người đều kiên trì quan điểm mình cho là chính xác.

Trần Thuật chợt nghĩ tới một vấn đề nữa, nếu Khổng Nhược Khuê không tiếp tục ký kết với Đông Chính nữa mà chọn công ty khác, mình có tiếp tục ở lại Đông Chính không?

Hay là Huỳnh Hỏa Trùng có cơ hội nào không, nếu ký được với cô ấy, chẳng phải ...

Nghĩ tới đó Trần Thuật tức thì kích động, nhưng chỉ là kích động trong khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi, từ chuyện kịch bản Chàng cơ trưởng thấy rồi, Không Nhược Khuê rất lý trí, cô ấy không để tình cảm ảnh hưởng nhiều tới quyết định của mình. Dù là có đi nữa, Trần Thuật cũng không đành lòng, làm thế là bất công với cô.

Mình không nên ích kỷ như vậy.

- Tổng giám, anh nghĩ vì sao chủ tịch lại cảnh cáo Không Khuê thông qua tôi.

- Không phải rõ quá sao, chủ tịch Lật muốn đưa Tô Âm lên tạo thế cân bằng với Không Khuê, cậu lại liên tục đưa về cho Không Khuê hợp đồng lớn, nâng cô ấy lên tầm cao mới ... Đây là điều làm chủ tịch Lật không ngờ, nếu như đem quyền đại diện giày thủy tinh cho Tô Âm, đại khái không thành vấn đề.

Lạc Kiệt chỉ ra:

- Cũng có ý đó, song tôi nghĩ còn có nguyên nhân khác nữa.

- Có à?

- Có.

Trần Thuật khẳng định:

- Rất có thể ai đó nói xấu về tôi với Không Khuê trước mặt chủ tịch Lật rồi. Anh có nhớ ông ấy hỏi gì không ” nghe nói cậu và Tiểu Khuê quan hệ mật thiết”, ý câu này là gì? Ông ấy lo tôi và cô ấy dễ xảy ra scandal nào sao?

- Không phải tôi đâu nhé.

Lạc Kiệt rồi rít đặt cốc trà xuống xua tay:

- Tôi không nói gì hết.

Chương 236: Tra nam.

“Xót xa cho mình tình vụn vặt” đó là tiêu đề của một bài báo khá gây chú ý thời gian qua, bài viết dùng giọng văn thương cảm, trước tiên nhắc tới thành tích của Khổng Nhược Khuê thu được khi tuổi đời còn rất trẻ, cùng với đánh giá cực cao của nhân vật có trọng lượng trong giới, sau đó liệt kê “thành tựu” của cô hơn một năm qua với scandal liên miên, từ chuyện “có vẻ có thật” như hẹn hò với Bạch Khởi Nguyên hay nam nhân thần bí, đến bài báo trời ơi đất hời nào đâu đó lôi vào, tới chuyện gần nhất Khổng Nhược Khuê bị thương, đặt ra nghi vấn, liệu cô bị thương thật không?

Bài viết xuất hiện đúng thời điểm, nếu là thời gian trước khi chuyện Khổng Nhược Khuê bị thương gây ầm ĩ mà xuất hiện bài viết này thì thế nào tác giả của nó góp đủ gạch xây nhà, nhưng bây giờ khi sự việc lắng xuống một cách nhanh chóng cùng phản ứng có phần hời hợt của Đông Chính, tất cả tình tiết qua ngòi bút tên phóng viên đó biến thành “bí ẩn” như thuyết âm mưu, ai không biết chuyện đọc qua không khỏi sinh nghi, kỳ thực Khổng Nhược Khuê không bị thương, hoặc bị thương rất nhẹ, và chẳng có ai hại ai, tất cả là chiêu trò truyền thông.

Thậm chí còn trích dẫn “tin nội bộ”, Khổng Nhược Khuê vốn liên hệ với nam diễn viên cực hot là Lệ Tư Vũ để bắt cặp trong show tạp kỹ, đáng tiếc Lệ Tư Vũ từ chối, kết quả Khổng Nhược Khuê hợp tác với nghệ sĩ khác danh tiếng thấp hơn nhiều.

Toàn bộ nội dung bài báo này nói, Khổng Nhược Khuê hết thời rồi, đang dùng mọi thủ đoạn níu kéo độ nổi tiếng trong vô

vọng, thế nhưng lại lấy giọng điệu nuôi tiếc của fan hâm mộ để nói ra.

Bài viết này lập tức khiến đám antifan cực kỳ sung sướng nhảy vào gào thét trong hả hê, trong đó tích cực nhất phải nói tới đám Bạch gia trang, tích cực chứng minh “Khổng Khuê chỉ ăn ké đội nổi tiếng của Bạch gia thôi”, sức phản kháng của đám Khổng Tước vô cùng yếu ớt, cho thấy bài viết khiến họ hoang mang không ít.

Đến khi tìm hiểu tác giả bài viết, một cái tên không lạ, Lưu Bân, tên phóng viên cầm đầu xông vào phòng bệnh của Khổng Nhược Khuê, sau đó bị Trần Thuật đâm vỡ mũi, làm hỏng cả máy ảnh trị giá ngàn đô.

Việc đó Vương Thiều giải quyết rất mạnh tay, cô không lấy danh nghĩa không Nhược Khuê, khéo léo thông qua bệnh viện gây áp lực, khiến tòa soạn phải xin lỗi, xử lý nội bộ sau đó thế nào không rõ, nhưng rõ ràng Lưu Bân ghi hận trong lòng, kiên định bước lên con đường anti Khổng Nhược Khuê.

Đối diện với chuyện kiểu này chỉ có cách lờ đi thôi, Vương Thiều thậm chí khinh miệt nói, để tác phẩm lên tiếng, cô đầy đủ lòng tin tác phẩm kế tiếp của Khổng Nhược Khuê sẽ đập hết mọi tin đồn.

Từ lần trước mượn tay Khổng Nhược Khuê sưởi ấm, đã có một thời gian Trần Thuật không gặp cô tôi.

Trần Thuật thực sự rất nhớ bàn tay cô.

Vì Khổng Nhược Khuê thời gian này rất bận rộn, bắt đầu tham gia hoạt động tuyên truyền cho CE, lại quay quảng cáo cho loạt sản phẩm khu vực Châu Á, tới rất nhiều địa điểm, ngoài ra cô còn phải tới tổng bộ của CE ở Châu Âu tham quan và khảo sát.

Vì lấy cảnh quay ở nhiều nơi, cho nên Không Nhược Khuê sẽ phải đi qua rất nhiều quốc gia. Mỗi khi tới nơi nào, cô cũng gửi về cho Trần Thuật ảnh địa danh nổi bật nhất ở nơi đó.

Có ảnh cô chụp cùng tháp Eiffel ở Paris, giang tay ra như muốn ôm cả ngọn tháp. Hay cô vui vẻ chu môi ra bên Đài phun nước Trevi ở Roma. Rồi ảnh selfie tại Vách đá Moher, phía sau là bầu trời và biển rộng xanh như tấm gương. Còn cả đoạn video ngắn cô hát trên thuyền nhỏ tại Venice, người vây quanh vỗ tay nhiệt tình.

Tới nơi xa lạ, không sợ fan vây quanh, không sợ có phóng viên lúc nào chĩa ống kính vào mặt, cô tận tình cho thấy mặt khác của mình.

Đó là cô gái độc lập tự do, chói mắt như ánh mặt trời. Ngắm nhìn cô cũng khiến người ta quên đi phiền não, nghĩ tới chuyện mỹ hảo nhất trong sinh mệnh.

Trần Thuật vừa xem ảnh mới nhất Không Nhược Khuê gửi, vừa nhắn tin :” Đã quay xong chưa?”

“Xong rồi.” Tin nhắn của Không Nhược Khuê trả lời ngay tức thì, tốc độ hồi âm làm người ta hoài nghi cô suốt ngày chả có việc gì làm chỉ ôm cái điện thoại vậy ...

“Tôi tìm được một quán ăn không tệ mới mở ở bên sông, món cua rang cay ở đó ngon lắm.” Trần Thuật mặt đầy tươi cười hạnh phúc nhắn tin.

“Thời gian, địa điểm.”

Cô gái này thật là, chả có tí rụt rè nào hết.

Đương nhiên là Trần Thuật cũng không phải là nam nhân rụt rè, địa chỉ được gửi tới, sau đó là hẹn Không Nhược Khuê tối cùng ăn cơm.

Vừa mới đặt di động xuống thì Triệu Lỗi, người phụ trách tổ quan hệ xã hội tới báo cáo, nói một nghệ sĩ trong công ty ngoại tình, bị đám bạn gái liên thủ bao vây tiêu diệt, hiện đang khiến các báo lớn đăng tin tung bừa.

Đứng ở lập trường cá nhân, Trần Thuật cũng muốn muốn lên weibo tham gia công kích tên nghệ sĩ bất lương này. Còn có rất nhiều anh em đang không có bạn gái đây, vậy mà có người lại cùng lúc qua lại ám muội với mấy cô gái liên ... Đúng là bên hạn hán, bên lũ lụt mà.

Nhưng ở lập trường công ty, Trần Thuật không thể bỏ mặc hấn trả giá cho hành vi của mình. Hấn là nghệ sĩ của Đông Chính, y là phó tổng giám phụ trách truyền thông, chuyện này do y xử lý.

Muốn giải quyết sự việc, trước tiên là phải tìm hiểu tình thực sự cái đã, Trần Thuật hỏi Triệu Lỗi:

- Tần Giáp hiện giờ ở đâu, tôi cần gặp mặt nói chuyện với anh ta đã.

- Anh ta trốn tới công ty rồi, tôi bảo anh ta tới đây nhé?

Gặp mấy chuyện này đã quá nhiều, con người tro ly, Triệu Lỗi chẳng tỏ ra có mấy cảm xúc:

- Được rồi, tôi sẽ tới phòng hội nghị gặp anh ta.

Tần Giáp đồng thời qua lại với cả ba cô gái, bị một cô trong đó phát hiện ra hấn bắt cả hai tay, mang chứng cứ đi tìm cô gái kia, kết quả thế nào tìm ra cô gái thứ ba ... Ba cô gái phát hiện bộ mặt thật của Tần Giáp, không công kích nhau, mà nhắm chuẩn vào thứ “tra nam” gây tổn thương cho mình.

Trần Thuật thầm khen trong lòng, đúng là các cô gái thông minh.

Tần Giáp gấp gáp tới nơi, giống tuyệt đại đa số nam nghệ sĩ, mặt trắng trẻo, cao ráo, chân dài, là loại hình được lòng các thiếu nữ. Chỉ là thái độ cực kỳ kênh kiệu, đi tới cùng quản lý, chẳng thèm chào hỏi Trần Thuật, tới nơi ngồi vắt chân chữ ngũ trên ghế sofa chơi điện thoại.

Thái độ giống như ông chủ của người ta vậy.

Một khoảnh khắc Trần Thuật muốn tóm cổ hắn đá đít ra ngoài công ty để ba cô bạn gái kia bạo hành một phen.

Tổ chất kiêu gì thế này, nhìn Bạch Khởi Nguyên mà xem, người ta là nghệ sĩ số một số hai trong giới, xem người ta ứng xử thế nào?

Trần Thuật bình tĩnh ngồi xuống đối diện với Tần Giáp:

- Anh định giải quyết chuyện này thế nào đây.
- Loại chuyện này không phải do cách anh phải nghĩ cách giải quyết à?

Giọng điệu Tần Giáp rất thiếu lịch sự, nói chuyện cũng không thèm rời mắt khỏi điện thoại:

- Anh hỏi tôi thì tôi hỏi ai bây giờ?

Trần Thuật nhướn mày lên, kiên nhẫn giải thích:

- Phương án giải quyết của chúng tôi là anh lên tiếng xin lỗi, sau đó dừng mọi lịch trình để kiểm điểm bản thân.
- Cái gì?

Tần Giáp không khác gì đĩa phải vôi ném điện thoại sang bên, giọng cao vút lên:

- Anh điên đấy phải không?
- Tôi không điên, biểu hiện của anh mới là có dấu hiệu của người điên đấy.

- Anh nói chuyện kiểu gì thế hả? Anh có tư cách gì mà dám nói với tôi như thế? Chức trách của các anh chính là phục vụ cho nghệ sĩ chúng tôi, không có chúng tôi thì các anh chết đói hết biết

Tần Giáp hùng hổ chỉ mặt Trần Thuật dọa:

- Có tin tôi cho anh mất việc không?

Chương 237:

Không ngờ đối diện với lời hăm dọa của Tần Giáp, Trần Thuật nhàm chán cầm cốc trà lên uống, lãnh đạm đáp:

- Không tin.

Tần Giáp không tin vào tai mình nữa:

- Anh vừa nói cái gì?

- Tôi nói, anh mà không làm tôi mất việc được thì là con heo.

Thái độ của Trần Thuật còn hung hăng hơn Tần Giáp:

- Anh ...

Tần Giáp hiển nhiên chưa bao giờ gặp phải một nhân viên công tác nào như Trần Thuật, đầu tiên hắn bị đám nữ nhân kia “bán đứng”, chạy tới công ty cầu cứu, không ngờ một tên phó tổng giám lại yêu cầu hắn tới gặp, chứ không phải tới nơi tìm hắn ... Làm Tần Giáp cực kỳ mất cảm địa vị có thái độ không hề tốt với Trần Thuật:

Vậy mà Trần Thuật còn ác liệt hơn.

- Anh thực sự không muốn kiếm cơm ở Đông Chính nữa rồi chứ gì?

- Nói cứ như là anh quyết định rồi vậy.

Trần Thuật ngả lưng dựa vào ghế sofa nhìn thẳng hê:

- Có điều, tôi là người quyết định được sinh tử của anh, có tin tôi vào weibo công ty thanh minh, công ty bày tỏ xin lỗi chân thành đối với hành vi của anh không?

- Công ty không để anh làm thế đâu.

Tần Giáp nghiêng răng ken két:

- Thế à, toàn bộ tài khoản chính thức của công ty do tôi nắm giữ, chuyện này chẳng lẽ anh không biết à?

- Giỏi lắm, tôi sẽ đi tìm tổng giám Lạc nói chuyện, tôi sẽ cho anh ...

- Ai tìm tôi thế?

Lạc Kiệt cầm cốc cà phê đứng ở cửa, nhàn nhã hỏi:

- Tổng giám Lạc, anh đến đúng lúc lắm ...

Tần Giáp biết thân phận của Lạc Kiệt, nên không dám can rở, giữ sự khách khí nhất định:

- Tên phó tổng giám này điên rồi, hấn định hại tôi.

- Hại thế nào?

Lạc Kiệt ngạc nhiên:

- Chỗ tôi xảy ra chút vấn đề đề nhỏ, y đã không giúp tôi giải quyết, mà còn đe dọa hãm hại tôi nữa, anh xem ..

- Nếu tổng giám Trần mà muốn hại cậu thì cậu đi chết luôn đi, cậu không sống nổi đâu.

Lạc Kiệt nhấp một ngụm cà phê:

- Tổng giám Lạc ...

Tần Giáp lão đảo, mặt thoáng cái cắt không ra máu, hấn hoàn toàn không hiểu đang xảy ra chuyện gì ở đây nữa rồi:

- Gọi tôi cũng vô ích.

Lạc Kiệt chép miệng rất vô trách nhiệm:

- Tôi không cứu nổi cậu đâu.

Viên quản lý vừa rồi giao thiệp với tổ trưởng Triệu Lỗi, dù không biết chính xác chuyện gì xảy ra, song không lạ gì “bệnh sao” của Tần Giáp nữa, vội vàng chạy tới giảng hòa:

- Tiểu Tần tuổi trẻ khí thịnh, mong hai vị tổng giám đừng để trong lòng.

Tần Giáp nghiêng răng ken két:

- Y muốn tôi xin lỗi mấy nữ nhân kia, lại còn bắt tôi phải hủy lịch trình kiểm điểm vớ vẩn gì đó ...

Viên quản lý nháy mắt với Tần Giáp, ra hiệu cho hắn im lặng:

- Hai vị tổng giám, xin lỗi thì cũng được, song đừng lịch trình e ... Tiểu Tần dù sao là người mới đang được công ty đổ nguồn lực vào đưa lên, giờ đang đảm nhận vai diễn quan trọng trong 2 bộ phim, còn là thành viên cố định của show giải trí dài hạn ... Nếu bảo cậu ấy nghỉ ngơi lúc này, e là thiệt hại lớn cho cả công ty.

- Đã làm sai mà chỉ xin lỗi chót lưỡi đầu môi là chưa đủ, phải bị trừng phạt nghiêm khắc mới được.

Trần Thuật nghiêm giọng nói:

- Tôi biết chuyện này với Tần Giáp mà nói là rất khó tiếp nhận, nhưng nếu như anh ta không có thái độ tích cực ứng phó với chuyện này, phim quay xong cũng bị người ta phản đối, có nổi lên được thì cũng là nhờ bị chửi thôi. Không bằng xin lỗi thật triệt để vào, đừng lịch trình cũng không phải là để nghỉ ngơi, mà là để tham gia hoạt động công ích và từ thiện, như thế mới giảm nhẹ được ảnh hưởng.

Viên quản lý tốt mồ hôi:

- Tổng giám Trần, không còn biện pháp nào khác sao, Tiểu Tần còn trẻ, đang là lúc tiến bộ mạnh nhất ...

- Anh nghĩ chuyện này còn che đậy hay có thể dùng tiền thỏa thuận với mấy cô gái kia được nữa sao?

Lạc Kiệt nghe Triệu Lỗi thì thầm bên tai xong, đã hiểu tình hình:

- Muộn rồi, nếu cậu ta còn muốn cứu vãn sự nghiệp thì cách duy nhất là tranh thủ lấy hình tượng lãng tử hồi quay đầu. Nếu không cố bung bít thì công ty cố đầu tư thêm vào cậu ta càng thiệt hại nặng, thời buổi này còn thiếu nghệ sĩ trẻ đẹp đóng gói hình tượng lung linh à, công chúng cần gì ủng hộ nghệ sĩ có vết bầm.

Viên quản lý thở dài nhìn về phía Tần Giáp, Tần Giáp thấy cả Lạc Kiệt cũng nói thế rồi, không dám tranh cãi cúi mặt đẩy về bát cam, quản lý gật đầu:

- Nếu cả tổng giám Lạc cũng nói đây là cách tốt nhất, vậy tôi xin tiếp nhận.

- Chuyện tiếp theo do phòng kế hoạch xử lý là được rồi, thái độ tốt vào cho tôi.

Lạc Kiệt phát tay đuôi đi, chỉ là một tên nhãi con mới nổi chưa được mấy ngày lại nghĩ mình là cha thiên hạ rồi, hần không việc gì phải khách khí hết:

- Làm phiên hai vị tổng giám.

Viên quản lý vừa dẫn Tần Giáo đi đi, Lạc Kiệt đã tới bên Trần Thuật rủ:

- Tối nay cùng ăn cơm đi, tôi sẽ giới thiệu cho cậu vài người bạn.

Đây là điểm Lạc Kiệt hài lòng về Trần Thuật, dù hần buông quyền rồi, đại bộ phận công việc do Trần Thuật xử lý,

phương án cũng do y đưa ra, nhưng mọi việc đều để Lạc Kiệt quyết định, ít quản việc hơn, uy tín trong phòng càng cao, ai cũng cho rằng tổng giám Trần là cánh tay phải đắc lực của tổng giám Lạc, thể diện đầy đủ.

- Buổi tối tôi có hẹn rồi.

Lúc chỉ có hai người Trần Thuật không cần khách khí:

- Gọi cả bạn cậu tới, đông người náo nhiệt mà.

- Nhưng mà cô ấy không thích náo nhiệt.

Lạc Kiệt phát tay bỏ qua, hẳn biết người bạn Trần Thuật nói tới là ai rồi.

... ..

- Trước tiên dùng rượu trắng làm của bị say, sau đó lấy bàn chải rửa sạch, bỏ đi còng, mai, lột vỏ ... Đặt mỡ sôi chừng 150 độ, cho cua vào rang chừng năm sáu phút vớt ra. Sau đó cho ở, hành, gừng, tỏi, hạt tiêu vào nồi, rang khô ...

Trần Thuật dùng giọng nói đầy cảm dỗ miêu tả món cua rang cay đặc sắc của quán ăn này cho Không Nhược Khuê nghe:

Không Nhược Khuê bộ dạng heo con tham ăn, mắt tỏa sáng, nước bọt nuốt liên hồi, trách:

- Anh đừng nói nữa, không được spoil.

Trong mắt Không Khuê tiêu tử tử, tiết lộ trước tình tiết của phim truyện là nghiên cấm, tiết lộ trước mùi vị của món ăn cũng là không được, cái sau còn đáng hận hơn cái trước.

” Đúng là heo tham ăn.” Trần Thuật đang nghĩ, bao nhiêu người thích Không Nhược Khuê như thế, vì sao không phát hiện ra mặt này của cô ấy, hôm nay dẫn đi ăn cua cay, mai dẫn

đi ăn cá chua, ngày kia thì ăn thịt gà ... Lịch trình an bài còn chặt chẽ hơn cả công việc.

Nhớ lần ở quán mỳ Lão Gia, Bạch Khởi Nguyên còn lên tiếng ngăn cản Khổng Nhượng Khuê ăn, hắn không nhìn ra điều này à? Đúng là đồ ngốc, thất bại là đáng đời.

Đám ngốc.

Quần thể theo đuổi Khổng Nhượng Khuê lấy Bạch Khởi Nguyên là đại biểu nếu mà biết suy nghĩ của Trần Thuật chắc là nhảy vào ăn thịt y, bọn họ làm sao biết được cô tham ăn như vậy, quan trọng là ... Cô đâu có chịu đi ăn với bọn họ.

Mời lần nào từ chối lần đó, bảo bọn họ phải làm sao? Đến cơ hội thi triển năng lực của mình cũng không có.

Ông chủ bê một đĩa cua rang cay lên, hỏi:

- Hai vị có muốn uống gì không ạ.
- Không cần đâu.

Trần Thuật lắc đầu:

- Bia.

Khổng Nhượng Khuê trả lời đơn giản ngắn gọn:

- Đây, không sợ béo sao?
- Sợ chứ.

Khổng Nhượng Khuê lúc này chỉ còn nhìn thấy đĩa cua rang hấp dẫn kia:

- Nhưng mà có món ngon phải uống vài ly mới được.

Không chỉ là heo tham ăn còn là ma men nữa, Trần Thuật lại cho Khổng Nhượng Khuê một đánh giá xấu:

- Vậy cho hai chai bia.
- Bốn chai đi.

- Vậy thì bốn chai.

Trần Thuật cười khỏ với ông chủ:

- Nghe cô ấy, cô ấy muốn gì lấy cái đó, lời tôi không có giá trị đâu.

- Chàng trai, chuyện thường thôi, vợ tôi bảo gì tôi cũng phải nghe mà.

Ông chủ tỏ ra hết sức thông cảm:

Trần Thuật trừng mắt, cô ấy lại không phải vợ tôi, bằng vào cái gì tôi phải nghe cô ấy.

Chương 238: Làm màu ấy mà.

Quả nhiên món cua rang cay làm Không Nhược Khuê khen không ngót miệng, ăn quên buông đũa, cay tới trán lấm tẩm mồ hôi làm Trần Thuật phải rót cho cô chai bia lạnh.

Không Nhược Khuê ngửa cô làm một ngụm hết luôn cốc bia, lè lưỡi vì cay mà giọng đầy hạnh phúc:

- Tôi sang Châu Âu ăn đủ các loại thịt bò, thịt bò sốt tiêu, thịt bò sốt vang, còn cả thịt bò phô mai ... Trời mới biết tôi nhớ món mỳ lòng của Lão Gia thế nào, thậm chí còn tiếc, nếu như mang theo vài hộp mỳ ăn liền có tốt không ... Vì sao không chuẩn bị gì chứ?

Trần Thuật cầm cốc bia, ánh mắt dừng trên khuôn mặt xinh đẹp đó:

- Vậy ăn nhiều vào, đi một thời gian mà gầy đi rồi.

- Oa, gầy đi thật sao?

Không Nhược Khuê mừng lắm:

- Vậy thì chuyến đi này thật đáng giá.

Trần Thuật lại hiểu cô gái này thêm một chút, có lẽ trong thế giới của cô, ăn và gây là hai chuyện quan trọng nhất.

Tốt nhất là vừa ăn lại vừa gây đi, có lẽ đó là đỉnh cao của cuộc đời rồi.

Không Nhược Khuê ăn hơi nhanh, cay muốn chảy bước mắt con thêm thỏa mãn phần nào mới nói chuyện:

- Chủ tịch Lật đã nói chuyện với anh rồi à?

- Chuyện này mà cô cũng biết sao?

Trần Thuật ngạc nhiên, suốt thời gian qua Không Nhược Khuê không tới công ty, gần đây lại còn đi nước ngoài, sáng sớm nay mới về, vậy mà chuyện Lật Côn gặp riêng mình cũng biết:

- Đương nhiên rồi, nhất cử nhất động của anh đều không qua được thiên lý nhãn và thuận phong nhĩ của bản tiêu thư đâu.

Không Nhược Khuê đặc ý nói:

- Té ra trước mắt là vị thần tướng trấn thủ Nam Thiên Môn, thất kính, thất kính.

Trần Thuật làm điệu làm bộ chấp tay:

- Đáng ghét.

Không Nhược Khuê chun mũi nguyệt một cái:

Trần Thuật cười lớn, cực thích mấy động tác nhỏ đáng yêu của Không Nhược Khuê, rót cho cô một cốc bia, vừa ăn uống vừa đấu khẩu với nhau, cả giác không tệ. Thời gian Không Nhược Khuê không có nhà, lòng cứ trống rỗng, giống như trong người bị người ta khoét mất một miếng vậy, chẳng hứng thú với việc gì.

- Chủ tịch Lật nói gì với anh thế.

Không Nhược Khuê vẫn quan tâm chủ đề này:

- Ông ấy nói sống tới chừng đó tuổi mà chưa gặp được người trẻ tuổi nào ưu tú như tôi, ông ấy tiếc là mình không có con gái, nếu không đã tuyển tôi làm con rể ... Đương nhiên dù ông ấy có con gái, tôi cũng từ chối.

Trần Thuật thao thao bất tuyệt, nói không vấp một chữ:

- Hội đàm kết thúc, chủ tịch Lật biểu thị tán dương cao độ với công tác của tôi thời gian qua, đưa ra yêu cầu càng cao hơn với công tác sau này của tôi, biểu đạt kỳ vọng to lớn. Quan trọng nhất là chia cho tôi phần trăm hai hợp đồng với CE và DSN, thậm chí còn thưởng thêm cho tôi. Không ngờ gặp ông chủ một lần có nhiều lợi lộc như vậy, đi một chuyến tăng trên tầng dưới thôi mà cảm giác như thành người có tiền rồi.

- Vậy tôi phải chúc mừng anh.

Không Nhược Khuê cười híp mắt:

- Tổng giám Trần lại phát tài rồi.

- Cảm ơn.

Trần Thuật nâng cốc, sau khi chia tay với Lăng Thần, có thể nói y nhờ họa được phúc, kịch bản gặp bế tắc mấy năm được gọi mở, khiến y có thêm nặn thức sâu sắc hơn về cuộc sống, làm câu chuyện trở nên có hồn hơn, hoàn thành xuất sắc Chàng cơ trưởng, đến giờ kịch bản thứ hai cũng viết vô cùng thuận lợi, nếu không có gì bất ngờ y sẽ hoàn thành kịch bản trước năm mới.

Cùng nhờ Lăng Thần mà y mới uống say rồi thành bạn với Không Nhược Khuê, tới Đông Chính, bán được kịch bản với giá không tệ.

Tiếp sau đó mang về cho Không Nhược Khuê mang về hai hợp đồng lớn, nhờ đó có được khoản tiền thưởng cực kỳ khả

quan. Kể cả phần thưởng mà Lật Côn nói không đáng kể thì không có gì tiếc nữa.

Theo như ước tính sơ bộ của Trần Thuật, số dư trong tài khoản của y đủ mua một căn hộ thuộc hàng đại đa số người Hoa Thành cả đời không dám mơ tới.

Y thực sự bước một chân vào giai tầng người có tiền rồi.

Nghĩ như vậy Trần Thuật không biết mình có nên cảm ơn Lăng Thần không, cảm ơn ân cảm sủng của bạn gái cũ, giúp y trưởng thành, giúp y có thành tựu.

Nếu không y vẫn là chàng trai sống trong mộng tưởng, nhìn cuộc đời bằng cặp kính màu hồng.

- Làm sao thế?

Thấy Trần Thuật đột nhiên ngồi ngây ra đó, vẻ mặt như mang tâm sự, quan tâm hỏi:

- Không sao.

Trần Thuật lắc đầu:

- Đột nhiên phát hiện ra tôi đã có thể mua nhà rồi.

Khổng Nhược Khuê lòng mừng rỡ, lại làm ra vẻ hời hợt, gấp miếng cua rang nói:

- Hoàn cảnh trong tiểu khu của tôi không tệ.

Thực sự là kiến nghị cảm dỗ, tiểu khu đó an ninh, tránh được nhòm ngó của người ngoài, hai người lại ở gần nhau, rất thuận tiện, song Trần Thuật bảo bản thân phải lý trí:

- Không được, nhà ở đó đắt lắm.

- Tôi có thể cho anh vay mà.

- Không vay, tôi không trả nổi.

- Anh có thể không trả

Không Nhược Khuê dụ dỗ:

- Vậy cũng không được.

Trần Thuật càng thêm kiên định:

- Cô ngay cả tiền cũng không cần, chứng minh cô mưu đồ lớn hơn.

Không Nhược Khuê đột nhiên muốn cầm cái đĩa chọc vào mắt Trần Thuật, người này nhiều lúc ghét không chịu nổi.

Trần Thuật gặp ánh mắt nguy hiểm của Không Nhược Khuê, vội lảng sang đề tài ít nguy hiểm hơn:

- Chuyến đi này có chuyện gì vui không?

- Có.

Không Nhược Khuê đích thực có nhiều chuyện muốn khoe, nên cho phép y đánh trống lảng:

- Khi tham quan công xưởng của CE, nhà thiết kế của họ kiến nghị tôi tự thiết kế một cái túi sách, coi như một trải nghiệm mới.

- Trò quen thuộc của mấy thương hiệu xa xỉ phẩm ấy mà, vì chứng minh sản phẩm của mình chế tác thủ công, nên mời minh tinh đại diện tới công xưởng đi một vòng, chụp vài bức ảnh công tác, sau đó đem sản phẩm thiết kế sẵn coi như là do minh tinh thiết kế, lấy sản phẩm công nhân làm ra bảo là minh tinh tự làm, đều là làm màu hết mà thôi ... Không ngờ cô cũng trải qua chuyện này, giả dối, quá giả dối ...

Trần Thuật chịu khó lên mạng cập nhật kiến thức, loại chuyện này biết một ít, chỉ là nói sượng mồm lại không thấy Không Nhược Khuê hưởng ứng:

- Sao thế, sao nhìn tôi như vậy, không phải cô thực sự làm rồi chứ.

Bóp!

- Đúng, làm rồi.

Không Nhược Khuê xoay người lấy cái hộp trong túi đặt mạnh lên bàn, mặt đầy sát khí:

- Tặng anh đây.

Không Nhược Khuê là loại giận lên rất khó đỡ.

Khi nhà thiết kế của CE mong cô tự thiết kế chế tác một sản phẩm, trong lòng cô cũng rất bài xích, tôi không phải nhà thiết kế, càng không biết chế tác, tội gì làm cái chuyện “tự chuốc nhục vào mình” này.

Nhưng mà nhà thiết kế người Italya kia vô cùng nhiệt tình, nói cái gì mà cuộc đời sao có thể thiếu lần đâu? Mỗi lần thử là một kinh nghiệm quý giá trong đời, nếu thiết kế một cái túi, tặng cho người đặc biệt nhất, chẳng phải là chuyện vô cùng ý nghĩa sao? Có giá trị hơn bất kỳ món quà nào.

Không Nhược Khuê cũng dễ bù tai lắm.

Vì thế, cô và nhà thiết kế kia làm bạn, cùng chọn nguyên liệu, cùng vẽ, hơn nữa dưới sự chỉ đạo của một người thợ lâu năm, khâu từng mũi kim một, với cô gái hai tay không dính nước mà nói đó là việc vô cùng gian nan.

Vốn chuyến hành trình của cô chỉ kéo dài ba ngày thôi, nhưng vì làm cái túi này, cô chuyên môn ở lại, hi vọng có thể đem tác phẩm đầu tiên do đích thân mình làm ra tặng cho Trần Thuật.

Kết quả là gì?

Y làm một tràng cái gì mà giả dối, lừa đảo, làm màu.

Dám không tin cái túi này là do chính cô thiết kế, dám không tin từng mũi kim từng sợi chỉ không phải do cô khâu,

cô còn bị kim đâm mấy lần tới chảy máu.

Đó thực sự là sản phẩm tâm huyết của cô, cô còn đặt toàn bộ tình cảm của mình vào đó.

Chương 239: Khen cái gì bây giờ?

Trần Thuật hơi hoảng.

Y cứ nghĩ Không Nhược Khuê cũng làm giống các nghệ sĩ khác, đây là một phần chức trách người đại diện, y không nhắm vào ai.

Vì đặc tính công tác, cho nên Trần Thuật luôn chú ý động tĩnh của các nghệ sĩ, thi thoảng lại nhìn thấy người này người kia khoe trên Weibo là mình thiết kế cái nọ, làm cái kia, mấy thứ đó thường gọi là “phiên bản minh tinh”, hay là cùng nhà thiết kế trừ danh hợp tác sản xuất.

Dù sao Trần Thuật thừa hiểu là thế nào, một người bình thường theo dõi một hai nghệ sĩ mình thích không nhận ra, chứ y chú ý cả trăm nghệ sĩ rồi, chả lạ gì nữa.

Nhưng y sao có thể dùng sự bất tín nhiệm này với Không Nhược Khuê.

Chẳng thà phủ nhận trái đất tròn, nước biển mặn, chứ không thể không tin chân to.

Thấy Không Nhược Khuê ánh mắt bất thiện chưa từng có nhìn mình, Trần Thuật thấy mình phải làm gì đó không thì nguy mất.

Y vừa mở cái hộp đóng gói tinh xảo buộc nơ bướm bằng dây lụa đen, vừa trầm giọng nói:

- Sau này không được làm nữa.
- Không làm thì không làm, anh tưởng tôi thích lắm à?

Không Nhược Khuê tủi thân hết mức, vốn cho rằng Trần Thuật sẽ rồi rít giải thích, dỗi dành vài câu, cô miễn cưỡng tha thứ cho y, ai ngờ thái độ của y càng tệ hơn:

Nếu như nói vừa nãy chỉ là vô tâm, còn giờ rõ ràng là cố ý.

Bản tiểu thư đã bao giờ chịu ầm ức vậy chứ, nếu là nam nhân khác Không Nhược Khuê đã bỏ đi ngay rồi.

May mà trước mặt là Trần Thuật, còn có món cua cô chưa ăn hết.

- Cô lấy tay của tôi đi khâu túi, lỡ bị đâm vào tay thì sao?

Thái độ Trần Thuật ác liệt cực điểm:

- Cô có nghĩ tới cảm thụ của tôi không, cô hỏi ý của tôi chưa?

- Cái gì?

Không Nhược Khuê suýt hét, lửa giận bắt đầu chuyển hóa thành sức mạnh bạo lực:

- Tay của anh à?

Trần Thuật đưa tay ra nắm tay cô, Không Nhược Khuê hơi giật mình theo bản năng định rút lại, y nắm càng chặt, vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn mềm mại ấy:

- Đây là tay của tôi, ngày hôm đó ở bên bờ biển, tôi đã mượn rồi, nếu tôi nhớ không nhầm thì tôi còn chưa trả lại.

Không Nhược Khuê nhớ rồi, cái buổi tối bị phá đám đúng lúc quan trọng ấy.

- Chưa trả, đôi tay này vẫn là của tôi.

Trần Thuật đường hoàng nổi giận:

- Tôi biết làm một cái túi trải qua bao nhiêu công đoạn, tôi biết chuyện này gian nan thế nào ... Quay chụp đã vất vả rồi,

vì sao không chịu nghỉ ngơi mà lại còn làm việc này. Hơn nữa khâu thủ công thì tất nhiên là phải dùng tới kéo, kim khâu da, toàn là thứ đồ sắc bén, không may làm bị thương bàn tay này làm sao? Nếu bị kim đâm chảy máu thì sao?

Không Nhược Khuê lòng mềm nhũn, tiêu tủy thông minh cả đời mà nhất thời không nói được gì.

Trần Thuật gỡ bàn tay nằm hờ ra, nâng lên xem thần kỹ:

- Biết mà, cô xem chỗ này có vết đứt, có phải là dùng kéo không cẩn thận cắt phải không? Còn cả chỗ này nữa, nơi này có vết kim đâm ... Bàn tay này của tôi, có thể cô không thấy đau, nhưng tôi đau.

- Tôi ...

Tay còn lại của Không Nhược Khuê đặt lên ngực muốn giữ lấy trái tim đang đập loạn xạ, muốn nói gì đó mà không sao nói ra được.

Khóe mắt cay cay, cứ muốn trào nước mắt ra là sao?

Vì Trần Thuật trách mắng đúng tâm sự của cô, vì lần đầu tiên làm loại việc này, cô tốn mất hai ngày vừa học vừa làm, gần như không chợp mắt. Vì cô không quen làm việc nhà, cho nên tay chân lóng ngóng, bị kéo làm đứt tay, vì da rất dày cô không chế lực không tốt làm đâm kim vào thịt.

Vì sợ Trần Thuật cười mình, cho nên trước khi ăn cơm cô đã tháo hết băng dính ra.

Mặc dù cô che dấu nhưng nội tâm lại hi vọng người đặc biệt đó biết, biết chuyện này khó khăn ra sao, biết mình phải bỏ bao nhiêu tâm huyết, hiểu rằng đó không chỉ đơn giản là một cái túi.

May mà người đó hiểu hết.

Lúc này Không Nhược Khuê vô cùng yếu đuối dễ xúc động.

- Về sau không được phép làm loại chuyện này, biết không?

Trần Thuật chuyển từ nghiêm khắc sang ôn nhu:

- Tính tôi ở mặt ăn mặc tùy ý lắm, cái vì có mấy chục đồng dùng tới mấy năm liền, khi rách mới thay. Nếu muốn tặng quà cho tôi, tùy tiện mua một cái là được, cùng lắm thì bảo phía CE tặng một cái là được ...

- Tôi nghĩ, làm thế mới có ý nghĩa kỷ niệm ...

Không Nhược Khuê lí nhí giải thích, mặt đỏ tới không dám nhìn ai nữa, tên khốn kiếp đó nắm được tay cô liền không chịu buông ra nữa, cô rút lại mấy lần mà không được, đành mặc y nắm.

Dù sao y là nam nhân nên khỏe hơn, lại thô bạo như thế, Không Khuê tiểu tử tử là phận nữ yếu đuối đành phải chịu thôi.

- Ý nghĩa kỷ niệm à?

Trần Thuật càng nói càng thâm tình:

- Cô vì tôi làm trướng lược, bên sông hát cho tôi nghe, hết lần này tới lần khác đứng ra bên vực tôi ... Còn cả chúng ta ngồi ở đây ăn cua với nhau, mỗi lần gặp nhau đều là ngày Tết, những thứ đó chẳng lẽ không có ý nghĩa kỷ niệm à?

Không Nhược Khuê không ngồi vững nữa, không chỉ trái tim cô, toàn thân muốn tan chảy rồi.

- Không được tôi cho phép, đã tự ý dùng tay của tôi.

Trần Thuật nhìn cái hộp trên bàn:

- Để trừng phạt, tôi miễn cưỡng nhận món quà này.

Không Nhượng Khuê lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên:

- Không mở ra xem sao?

- Không nữa, chỉ mới tháo giấy bọc đã giống phá hoại một tác phẩm nghệ thuật rồi, trời mới biết món quà bên trong rất cuộc đẹp để thế nào.

- Cứ mở ra xem đi.

Không Nhượng Khuê gần như nài nỉ, cô vào nghề nhiều năm, thành danh khi còn trẻ, những lời ngon ngọt bay bướm bất kể là ngoài đời hay khi đóng phim đều nghe quá nhiều, trong máu sớm đã miễn dịch rồi, thậm chí còn có chút cảm giác bài xích:

Nhưng mà không biết vì sao lần nào cũng bị Trần Thuật làm đỏ mặt xấu hổ lại hạnh phúc.

Cô thích sự chân thật tự trăn sâu trong lòng y.

- Vậy tôi mở nhé.

Trần Thuật nhìn Không Nhượng Khuê hỏi ý:

- Mở đi.

Không Nhượng Khuê gạt mạnh đầu, hiển nhiên rất có lòng tin vào tay nghề của mình:

- Vậy tôi mở.

Trần Thuật cẩn thận kéo một đầu dải lụa thắt nơ bướm, mở nắp hộp, lấy ra cái túi vải mềm, mở miệng túi lấy món quà, một ví tiền màu đen:

Mặc dù không am hiểu đồ cao cấp lắm, nhưng cảm giác tay đủ nhận ra lớp da đắt tiền của nó, đưa tay sờ lên đường khâu rất rõ ràng, từng mũi khâu rất chặt, có chút bất quy tắc, hàng lồi không ngay ngắn, mũi khâu quá lộ, chỗ thì quá dày, chỗ thì quá thưa, lại còn có chỗ bỏ sót ... Thực sự một lời khó nói hết.

Bốn góc ví mấp mô không đều, vị trí khóa kéo hơi lệch, nhìn giống như tùy ý rạch một chỗ lên túi da, để thực hiện công năng “ví tiền” của nó.

Trần Thuật cảm thấy khó xử hết mức.

Sáng tác từ thời cao trung, văn tài hơn người, lên đại học chinh phục được cô gái thuộc cấp hoa khôi, làm việc trong ngành giải trí, đạo “nịnh bợ” đã có thành tựu lớn, vô môn thần công tới mức lô hỏa thuần thanh, bao năm khổ luyện vậy mà ...

Y cặn con mẹ nó lời rồi.

Cầm cái ví trước mặt nhìn lên nhìn xuống xoay trái xoay phải mà không biết nên khen nó ở chỗ nào.

Hận không thể cắn một miếng, sau đó nhai trộn nhai trạo nuốt xuống khen một câu “ngon” cho xong chuyện.

Cơ mà cái thứ này không ăn được, mà y thì phải khen ngợi từ tận đáy lòng, nha đầu ấy tinh lắm, khen giả là bị phát hiện ngay, lúc đó à, hậu quả càng tệ.

Làm sao đây?

Chương 240+241: Bạn học cũ.

Trần Thuật lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, lại căng mắt xem ví da lần nữa, da thì đúng là da tốt thật, nhưng mà của người ta, không liên quan gì tới Khổng đại tiểu thư, đó là chỗ không thể khen nhất, nếu không là hỏng chuyện.

Hay khen thiết kế? Nhưng mà có điểm sáng nào để khen đâu.

Hay khen tay nghề? Thế khác nào chửi xéo người ta?

Cuối cùng Trần Thuật chỉ con vật nhỏ được thêu trên ví, may quá, thực sự là niềm vui trào dâng từ tận đáy lòng mà:

- Oa con ong này đáng yêu quá, trông cứ như được vẽ lên vậy, năm nay nhiều thương hiệu cũng lấy ong làm chủ đề ....

Khổng Nhược Khuê môi giầu lên cao tới mức treo được cả cái nôi:

- Đó là con huỳnh hỏa trùng ...

- Ấc ...

Trần Thuật sắc nước bọt, sửa lời cũng nhanh:

- Con huỳnh hỏa trùng này cũng rất đáng yêu, hồi nhỏ tôi bắt huỳnh hỏa trùng đều đen xì xì, trông chẳng ra đặc điểm gì. Con huỳnh hỏa trùng của cô thật sống động, giống như con ong mật đang chăm chỉ làm việc, hàm ý sâu xa ...

Chân to vẫn giận, môi vẫn giầu lên.

Mà động tác này của cô chính là điều Trần Thuật thích nhất, vì quá đáng yêu, vì sao lại có người đáng yêu như thế, làm y chỉ mượn mượn cái môi đó dùng.

Mượn đồ giống như mượn tiền ấy, một khi bắt đầu rồi là không muốn dừng lại, thế nên bây giờ cứ hơi chút là Trần Thuật lại muốn mượn cái gì đó của Khổng Nhược Khuê.

Lập tức lấy ví tiền của mình ra, đó là cái ví cũ lắm rồi, màu hơi phai, viền đã mòn. Nhưng nó cũng là món quà kỷ niệm, đó là năm đầu tiên Trần Thuật và Lăng Thần tới Hoa Thành, cô dùng tiền sinh hoạt của mình mua quà sinh nhật cho y.

Đã thay ảnh Lăng Thần, đã thay di động của Lăng Thần, vậy mà không ngờ vẫn còn thứ thuộc về cô.

Dấu vết của cô gái đó để lại trong cuộc đời của Trần Thuật đã quá sâu rồi, không cách nào xóa hết, cũng không cách nào thể quên hoàn toàn.

Cho dù Lăng Thần đã thay y bằng người cô ấy cho là tốt hơn.

Vì đó là mối tình đầu.

Trần Thuật kéo khóa, lấy ra trong đó mười mấy tờ tiền dầy, vài đồng tiền xu, mấy cái thẻ ngân hàng và ảnh ở bên trong ngăn kín đều lấy ra.

Sau đó y cho vào ví Không Nhược Khuê tặng.

Không Nhược Khuê cười hết sức rạng rỡ, hành động này của Trần Thuật còn ý nghĩa hơn ngàn vạn lời nói.

Anh ấy thích món quà của mình, nên mới nóng lòng muốn thay ví tiền trước kia, từ nay về sau ví tiền của mình đựng tiền của anh ấy.

Khi Trần Thuật đang chuẩn bị cất ảnh đi, Không Nhược Khuê đột ngột chỉ một tấm ảnh ó vàng được ép plastic cẩn thận:

- Cho tôi xem bức ảnh đó.

Trần Thuật đưa bức ảnh tới, nói:

- Ảnh chụp thời tiểu học của tôi đây, khi đó chưa có smartphone, cũng không có máy ảnh kỹ thuật số phân giải cao, càng không có tính năng làm đẹp, chẳng biết tạo dáng, đưa nào đưa nấy ngốc nghếch đứng đó, quê không chịu được .... Song được cái chân thật, cô không thể nhận ra tôi là ai đâu.

- Người thứ hai bên trái.

Không Nhược Khuê nhẹ nhàng nói:

Trần Thuật ngạc nhiên vô cùng:

- Làm sao cô đoán ra được, lần trước mẹ tôi nhìn bức ảnh này, chỉ Lưu Viêm Siêu ở bên ngoài cùng khen con trai mình

hồi nhỏ đáng yêu ... Làm tôi tức tới muốn đoạn tuyệt quan hệ mẹ con.

- Vì anh chẳng thay đổi gì cả ...

Không Nhược Khuê nhìn Trần Thuật trong hình lại nhìn Trần Thuật trước mặt, cười nói:

- Đúng rồi, mọi người đều nói hồi nhỏ tôi tướng mạo thanh tú, giờ vẫn thanh tú, vậy mà mẹ tôi không nhận ra, cô nói có đáng giận không?

- Tặng cho tôi bức ảnh này nhé.

- Không được.

Trần Thuật từ chối lấy lại bức ảnh trong tay Không Nhược Khuê, cất vào ngăn trong cùng của ví:

- Tôi chỉ có đúng bức ảnh này thôi, đến phim cũng không có, tặng cho cô thì tôi không còn nữa rồi.

Rồi cầm di động, mở ứng dụng làm đẹp, đầu nghiêng trái nghiêng phải, điều chỉnh góc độ đẹp trai nhất, ấn nút chụp.

Roẹt!

Chụp thành công.

Rất nhanh di động của Không Nhược Khuê rung lên, cầm máy thì thấy nhận được tin nhắn wechat của Trần Thuật:

- Cái gì thế?

- Không phải cô muốn ảnh của tôi sao, tôi đem bản thân hiện tại tặng cho cô.

Có vẻ là bức ảnh không tệ, Không Nhược Khuê liền không đòi bức ảnh kia của Trần Thuật nữa, chuyện cái ví cũng vì thế mà bình yên trôi qua, Trần Thuật thăm thởi phào, chỉ là dặn bản sau này dùng cái ví phải cẩn thận, không để ai nhìn thấy.

Xấu hết lời mà.

Sau khi uống vào mấy chai bia vào bụng, Khổng Nhược Khuê liền đi tới phòng vệ sinh.

Trần Thuật cũng muốn đi lắm, nhưng mà y phải nhịn, vì sợ Khổng Nhược Khuê cho rằng thận y không tốt, nam nhân yếu cái gì không thể yếu thận.

Đợi cô đi một cái, y lại lần nữa lấy cái ví “một lời khó nói hết ra”, tay vuốt ve từng đường chỉ trên đó, yêu thích vô cùng, đây là cái ví do chính chân to làm cho y, cô ấy trao lần đầu tiên cho mình rồi.

Món quà này quý giá nhường nào.

Giống như bao chàng trai đang yêu khác, Trần Thuật muốn khoe cho cả thế giới khác biết, đây là cái ví Khổng Nhược Khuê tặng mình, nhưng phải làm sao?

Nếu gặp ai cũng giải thích một phen, e là họ không tin, mà tin rồi cũng thấy y đang khoe khoang.

Mặc dù y thực sự hận không thể hét lên thật to cho ai cũng biết.

Hay bảo cô ấy ký tên lên nhỉ? Ừm, cách này có vẻ được, nhưng Trần Thuật tìm khắp cái ví không thấy chỗ nào thích hợp để ký tên lên.

Trần Thuật muốn mình chỉ cần ném cái ví lên bàn một cái, Thang Đại Hải và Lý Như Ý sẽ phải chấn kinh kêu lên đầy ghen tỵ :” Trời ơi đây là ví tiền chị họ tặng cậu.”

Nghĩ không ra, rất khổ não.

- Trần Thuật phải không?

Đột nhiên bên cạnh có người gọi, Trần Thuật quay sang, thấy một một khuôn mặt lớn đang kích động mở mắt đỏ bừng

bùng, cười ha hả nhìn mình.

Ồ, nam nhân ợ một cái.

Thì ra người ta uống rượu quá nhiều, chứ không phải kích động vì gặp mình, Trần Thuật vẫn đứng dậy vui vẻ hỏi:

- Vĩ Cương, sau cậu lại ở đây?

Vương Vĩ Cương là bạn thời đại học của Trần Thuật, hai người cùng khoa song không cùng lớp, hẳn là người theo đuổi Lăng Thần trước, kết quả Lăng Thần lại thích Trần Thuật ở lớp kế bên, còn chủ động đưa cơm đưa canh cho Trần Thuật. Lăng Thần là tiểu mỹ nữ có tiếng khoa thông tin, vậy mà bỏ rụt rè đi theo đuổi một nam sinh, gây ra oanh động không nhỏ trong trường ... Thế là Trần Thuật không kháng cự nổi mỹ sắc, thuật lợi rơi vào tay Lăng Thần.

Hai người vì thế mà mâu thuẫn, cạnh tranh nhau trên mọi mặt trận, năm thứ nhất cùng nhau tranh chức trưởng ban kỷ luật, năm thứ hai Trần Thuật thành chủ tịch hội học sinh của khoa, Vương Vĩ Cương không thua kém thành thư ký trưởng, hai người vừa xung đột vừa cạnh tranh, tổ chức không ít hoạt động lớn trong khoa.

Vừa phối hợp đồng thời cũng ngáng chân nhau vô số lần.

Khi đó còn lúc tuổi trẻ khí thịnh, nhưng lúc nào cũng mặc vest, làm ra vẻ người lớn.

Tốt nghiệp rồi bạn bè mỗi người một phương, trừ mấy người bạn cực kỳ thân thiết ra thì chẳng còn liên hệ gì nữa, không ngờ lại gặp nhau ở trong cái quán ăn nhỏ ở Hoa Thành.

Tha hương ngộ cố tri, cho dù là tình địch chẳng nữa, Trần Thuật cũng vui lắm.

- Tôi ăn cơm với đám Chu Giai, Kiến Quân ở nơi này, cậu đợi chút ...

Vương Vĩ Cương nói xong chạy ra gian ngoài gọi lớn:

- Ê mọi người, Trần Thuật ở đây này.

Thế là ào một cái cả đám bốn năm người có nam có nữ kéo ùa tới, mỗi người một câu nhón nháo cả lên.

Chương 242:

- À cái thằng tiểu tử này, tốt nghiệp một cái là tròn mắt biệt, chẳng có tí tin tức nào thế?

- Chủ tịch, giờ anh đang công tác ở đâu vậy? Chẳng là phát đạt rồi phải không?

- Chứ còn gì nữa, chủ tịch lợi hại như vậy cơ mà, giờ phát đạt rồi nhất định phải chiêu cố anh em nhé.

- Các cậu làm sao lại tụ tập được với nhau thế?

Trần Thuật nhất thời trả lời không xuể, hỏi:

- Chúng tôi có một nhóm bạn học cũ, mọi người rảnh rỗi thường tụ tập ăn uống với nhau.

Vương Vĩ Cương chỉ Kiến Quân:

- Hôm nay cậu ấy thăng lên chức tổ trưởng, cho nên chúng tôi chúc mừng cậu ấy.

Kiến Quân là chàng trai dong dỏng cao, rắn rỏi nam tính, khi ở trường là tay bút chính của CLB Văn học, Văn chương tốt nên kiêu ngạo, ít qua lại với bạn học.

Đương nhiên bây giờ hắn vẫn kiêu ngạo như thế, nên Trần Thuật chúc mừng, hắn chỉ gật đầu thôi, y chỉ cười, không để trong bụng:

- Các cậu cứ chơi đi, không cần để ý tới tôi.

Vương Vĩ Cương nhìn trên bàn có hai cốc bia, hai bộ bát đĩa:

- Sao vội đuổi anh em đi thế, ăn với ai thế?

- Bạn gái chứ gì?

Chu Giai cười cái kiểu tôi biết thừa:

- Không phải.

Trần Thuật lắc đầu:

- Một người bạn.

Vương Vĩ Cương khoác vai Trần Thuật, làm ra vẻ thần bí:

- Nghe bạn học đồn nhau, cậu và Lăng Thần chia tay rồi à?

- Ừ.

Trần Thuật gật đầu, y không liên hệ với người bạn nào, chắc là Lăng Thần kể, dù sao có gì phải giấu đâu:

Vương Vĩ Cương mặc dù đã cố nhịn, nhưng rõ ràng không thành công, hắn chỉ thiếu điều cười ngoạc miệng thôi:

- Đừng đau lòng, chân trời góc biển thiếu gì hoa thơm cỏ lạ, tình yêu trong trường luôn chết yểu. Lý Tiểu Phương và Trương Thao cũng chia tay rồi, Hứa Vĩ Hoa và Hùng Linh thiếu một bước kết hôn cũng không thành. Cậu và Lăng Thần chia tay chẳng có gì bất ngờ hết ...

Trần Thuật gạt tay hắn ra:

- Còn cậu, muốn cười thì cứ cười đi, nhịn làm gì cho sinh bệnh:

- Cậu thật là ...

Vương Vĩ Cương sắp cười thành tiếng, nghe lời này sầm mặt, tức giận nói:

- Vẫn ác khẩu như thời ở trường.

- Vậy là chúng tao tôi không thay đổi gì cả, cậu cũng không cần thay đổi.

- Cuộc đời có bốn mối quan hệ thân thiết, trong đó có một là từng cùng chung mái trường, thời buổi này có thứ tình cảm nào quý hơn bạn học. Các cậu thấy có phải không?

- Đúng thế, chủ tịch, đều ở Hoa Thành cả, sau này mọi người phải gặp nhau nhiều hơn đây. Trước kia không có cách liên hệ của anh, thông cảm cho anh cần bồi tiếp giai nhân không chấp, giờ lại độc thân cả rồi, không được trốn mọi người ...

Cả đám nhón nháo một hồi, Vương Vĩ Cương nhớ ra nói:

- À phải, chủ nhật tuần sau nữa là sinh nhật tôi đây, chúng tôi vừa hẹn nhau đi hát, khi đó cậu phải đi nhé.

- Tôi không đi đâu.

Trần Thuật nói một câu rất cụt hứng:

- Bạn học cũ, cậu không nề mặt nhau quá đấy.

Wang Vĩ Cương bất mãn nói:

- Không phải đâu, tôi chỉ sợ các cậu cười tôi thôi, loại chuyện này thấy trong phim ảnh quá nhiều rồi.

Nam chính được mời tham gia vào buổi tụ họp của bạn bè, kết quả là bạn học trước kia là loại tra nam chẳng ai ưa, giờ càng ai nấy vênh vào tự đắc, khoe mình mua biệt thự bên bờ biển, vài ngày tới đi Maldives nghỉ mát. Không bao giờ thiếu một anh chàng đeo kính, ăn mặc chỉnh chu nói mình vừa phải đổi một cái Porsche vì cái BMW trước kia trông có vẻ trịnh trọng quá. Rồi lại có người bạn nhút nhát vô tình kể ra hôm qua đi uống rượu với lãnh đạo nào đó, vốn không muốn đi, người ta cứ ép ... Sau đó là quay sang hỏi nam chính trước kia ở trường luôn rất ưu tú, cậu thế nào rồi?

Tất nhiên khi đó nam chính đang ở hoàn cảnh không tốt.

Ài, phim nào cũng quay như thế, truyện nào cũng viết như thế, nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi tới run lên rồi.

Hỏi đi, hỏi đi, các người mau mau hỏi tôi đi.

Mau hỏi tôi mua nhà ở chỗ nào đi, mau hỏi tôi đi xe gì đi, mau hỏi tôi chức vị cao thấp thế nào, lương tháng bao nhiêu đi.

Chỉ cần có người hỏi tới là Trần Thuật có thể dùng ngữ khí thông thả mà nói :” Nhà còn chưa mua, xem vài chỗ biệt thự không hài lòng lắm, thôi thì mua nhà mái bằng lớn vậy. Chủ yếu là muốn làm hàng xóm với Không Khuê, dù sao cô ấy nói vài lần rồi, tôi không thể không để ý tới cảm thụ của cô ấy .... Không Khuê nào à? Chính là Không Khuê mà các cậu biết ấy.”

” Cái BMW đang đi chẳng tốn tiền, có người anh em cố nhét cho đầy, không nhận không được, ài có hơn 80 vạn thôi. Tên đó là thiếu gia của tập đoàn Phúc Tinh, cái BMW trong mắt người ta chả là cái gì, tôi là nể tình anh em mới nhận thôi.”

” Còn công tác của tôi ấy à, làm qua qua ấy mà, giờ tôi làm phó tổng giám ở tập đoàn Đông Chính, lương tháng chỉ năm con số thôi, rồi cùng hai người bạn ... À phải, một trong đó chính là thiếu gia tập đoàn Phúc Tinh, thành lập công ty nhỏ, chủ yếu là hỗ trợ trách kinh doanh, tôi nắm ít cổ phần ăn tiền thôi. Giờ đang làm quản lý nghệ sĩ và khai phát điện ảnh, các cậu có ai muốn làm minh tinh thì bảo tôi, tôi sẽ đổ tài nguyên cho.”

” Nói thật, mấy công việc đó làm chơi thôi mà, tôi thích nhất vẫn là sáng tác văn học, các cậu đều biết rồi, sở thích vẫn không thay đổi. Tôi có viết tác phẩm về giấc mơ bay của người trẻ tuổi, kịch bản được Đông Chính mua rồi, bán chả mấy, vài trăm vạn ấy mà, chuẩn bị quay phim, do Tô Âm là nữ

chính. Tô Âm tuy trẻ, song là cô gái cực kỳ cần cù nỗ lực phấn đấu, cô ấy rất mê kịch bản của tôi, tương lai vô hạn.”

Xem xem, tổng giám Trần chuẩn bị hết lời thoại rồi, không hổ danh là biên kịch .... Sắp nổi tiếng.

Nhưng vì sao y từ chối tham gia tụ hội?

Vì tổng giám Trần của chúng ta coi trọng tình cảm, càng đề ý tới tình nghĩa bạn học, thời đại học không có áp lực thi cử nặng nề như thời cao trung, không túng thiếu như sơ trung, không ngây ngô như tiểu học. Người ở thời gian đó, có chút tiền dẫn túi, tâm chí có chút trưởng thành, chưa mất hết thuần túy. Dù có xung đột về lợi ích, cũng chẳng đấu đá sống mái với nhau. Chẳng qua chỉ có chút tranh chấp giờ nghỉ lại thấy buồn cười thôi.

Bốn năm sớm tối bên nhau, đó là thời gian quý giá nhất trong mấy chục năm nhân sinh ngắn ngủi, có đám bạn học như thế mà lại đem so bì ganh đua vô vị, chẳng phải làm hỏng thứ đẹp đẽ ư?

Lên mặt tuy hay, vả mặt tuy sướng, nhưng sẽ mất đi bạn học.

Trần Thuật e mình mà khoe khoang, người khác sẽ không muốn làm bạn với mình nữa, vì bọn họ sẽ thấy bản thân không xứng.

Nói cho cùng tổng giám Trần là người lương thiện.

Nghe Trần Thuật nói, cả đám đưa mắt nhìn nhau, Vương Vĩ Cương hoang mang:

- Cậu vừa nói gì thế, sao chúng tôi không hiểu?
- Cậu nhất định là ít đọc truyện lắm nhỉ, trong đó đều viết thế đấy..

Trần Thuật cảm thán:

- Các cậu nhất định cho rằng bây giờ mình sống rất tốt, cho nên mới định đả kích tôi châm chọc tôi ở buổi tụ hội. Cố ý hỏi chức vị của tôi, công việc của tôi, sau đó là tranh nhau thanh toán tiền ... Đương nhiên cái phần tranh nhau thanh toán tiền thì tôi chả ý kiến gì đâu, ai thích thì thanh toán cả bữa này cho tôi cũng được.

- Vì sao chúng tôi lại muốn đả kích châm chọc cậu?

Vương Vĩ Cương càng lúc càng hồ đồ:

- Mọi người đều là bạn học, đại đa số bay đi muôn nơi, khó khăn lắm mới có vài người ở Hoa Thành. Tả nhiên là phải tụ tập với nhau chứ?

- Đúng thế chủ tịch, sao chúng tôi lại làm thế, trước nay tôi vẫn luôn coi anh là thần tượng mà?

- Chủ tịch, trước kia anh giúp tôi rất nhiều, nhớ có lần sinh nhật bạn gái, anh còn cho tôi vay 200. Còn cả lần trong khoa tổ chức dạ tiệc chiêu đãi sinh viên mới, anh dẫn chúng tôi ra thao trường, uống bia nửa đêm ..

Mỗi người một câu, hồi ức lại thời gian vẫn còn nhiệt tình ngây ngô đó, càng nói càng hào hứng.

Kỷ niệm nói mãi không hết.

Chương 243: Tôi là Khổng Khuê.

- Trần Thuật, chẳng lẽ cậu vẫn còn để bụng mấy chuyện vớ vẩn kia à?

Vương Vĩ Cương vỗ vai Trần Thuật bôm bốp:

- Tôi thừa nhận, suốt bốn năm đại học tôi cực kỳ ghét cậu, cô gái tôi yêu lại chủ động theo đuổi cậu. Cậu bảo cái mặt tôi bỏ đi đâu? Thời đó chúng ta ai chả thích thể diện, cho nên tôi mới suốt ngày cạnh tranh đấu đá với cậu.

- Nghe nói cậu và Lăng Thần chia tay, tôi sảng khoái lắm. Được, tôi nói thật nhé, tôi đúng là cao hứng một thời gian ... Vừa rồi hỏi chuyện cậu và Lăng Thần, cũng là cô ý xem phản ứng của cậu, nhưng mà đùa thôi mà, chuyện qua bao năm rồi, tôi không để trong lòng nữa.

- Bây giờ tôi có bạn gái rồi, dự định sang năm kết hôn. Khi Lăng Thần mà còn ở với cậu thì tôi mới chú ý, chứ giờ hai người chia tay, tôi còn chả nhớ nổi trông cô ấy thế nào nữa. Chuyện trước kia qua rồi, vậy đừng nghĩ nữa, anh em tụ tập với nhau để gì.

Chu Giai cười hì hì:

- Đúng thế, chủ tịch uống ít ít chút không sao, chủ yếu là tụ tập thôi.

- Chủ tịch, em vẫn độc thân đấy.

Đới Oanh nháy mắt với Trần Thuật, trước kia cô thích chủ tịch đẹp trai nhưng không có tí cơ hội nào cạnh tranh với Lăng Thần:

- Tới đi Trần Thuật, đồng nghiệp ở công ty chẳng thể coi là bạn được, chỉ có bạn học thời xưa mới thực sự có tình nghĩa, ai gặp khó thì giúp nhau, chế giễu làm gì.

Trương Kiến Quân nói một câu được cả đám hưởng ứng:

- Đúng, đúng, có gì mà khoe khoang, anh em chắc chẳng ai có sự nghiệp hơn chủ tịch nữa.

- Chủ tịch đừng nghĩ nhiều, mấy thứ lưu hành ngoài kia không có ở chỗ chúng tôi đâu.

Trần Thuật rất tức giận, sao mấy tên này lại không xuất chiêu giống phim ảnh thế, định biến mình thành phản diện à, đừng mơ, nghĩ thế cầm cốc lên:

- Nếu đã gặp nhau rồi, vậy cứ uống đã.

- Uống, nhất định phải uống.

Vương Vĩ Cương gọi phục vụ tới mở bia xoành xoạch, rót tràn ra bàn:

- Trước tiên làm một cốc đã, lần sau gặp lại uống say.

- Vì bạn học.

- Vì bạn học.

Cách, cách, cách, mấy cốc bia chạm mạnh vào nhau.

Cạn!

Khi Khổng Nhược Khuê từ phòng vệ sinh đi ra thấy Trần Thuật bị một đám người vây quanh, cô tưởng là xảy ra mâu thuẫn gì, dù sao cái miệng của Trần Thuật có đôi khi rất đáng ăn đòn.

Vội vàng chạy về phía đó thì thấy thấy một đám nam nữ chạm cốc với nhau uống rất vui vẻ.

Trần Thuật kỳ thực ác khẩu thế thôi, vẫn rất làm người ta yêu thích.

Khổng Nhược Khuê đi tới sau lưng Trần Thuật, dùng ngón tay chọc khẽ:

- Xảy ra chuyện gì thế?

Trần Thuật làm một hơi hết cả cốc bia lớn, quyết miệng nói:

- Gặp bạn học.

- Ồ, thật là may mắn.

Vừa nãy hai người ăn uống, Trần Thuật thấy Khổng Nhược Khuê uống bia cực tợn, y chủ động uống ít, cho nên giờ thêm một cốc to cũng không ảnh hưởng gì. Nhưng mà đám kia thì thảm rồi, bạn học tụ hội, tất nhiên là ra sức chuốc say nhau,

lúc này Vương Vĩ Cương mới từ nhà vệ sinh đi ra, mặt đỏ phừng phừng còn ợ liên hồi mà, do bị đám bạn chuốc cho ngất ngây rồi.

Những người khác cũng chả khá hơn là bao, hai mắt Đới Oanh nhìn Trần Thuật đã ướt át không còn biết che dấu gì nữa, phát hiện một cô gái xinh đẹp đứng sau lưng Trần Thuật tức thì ghen tị, lòng nghĩ, này cô phải biết trước sau chứ, thế là đẩy Trương Kiến Quân ra, chen tới bên Trần Thuật.

Chu Giai ngạc nhiên lắm:

- Cô trông rất giống minh tinh Không Khuê.

Chương 244:

Khổng Nhược Khuê tỉnh nghịch háy mắt:

- Thế à, tôi giống Khổng Khuê chỗ nào?

Vương Vĩ Cương nghe thế cũng đưa mắt tới gần hơn nhìn:

- Mắt ấy, cái mắt rất giống Khổng Khuê, tôi thích vai diễn của cô ấy trong (Ngàn cân treo sợi tóc), trong phim đó mỗi khi tới đoạn nguy hiểm, đều đặc tả mắt cô ấy ... Mắt cô giống Khổng Khuê lắm:

- Mũi giống nữa.

Lưu Đào bổ xung:

- Khuôn mặt cũng giống.

Trương Kiến Quân là fan của Khổng Nhược Khuê, sững ra một lúc:

- Cả chiều cao nữa.

Vương Vĩ Cương cười ha hả:

- Hay thật đấy, mắt giống, mũi giống, mặt giống, chiều cao giống, cứ như là Khổng Khuê thật ấy ... Ha ha ha .... Ha ha ... ha ...

Nụ cười của hắn ngưng bật, vì không ai cười cả, nhìn Khổng Nhược Khuê như phát hiện lục địa mới.

Trương Kiến Quân kích động tới run lên:

- Chủ tịch, cô ấy là?

- Khổng Khuê.

Trần Thuật trả lời ngắn gọn, làm ra vẻ gió thoảng mây bay, kỳ thực trong lòng muốn hét lên, mắt các người cũng kém quá đi:

- Là Khổng Khuê trong phim Bí Mật ấy à?

Đới Oanh bắt giác lùi ra, vừa rồi cô xông tới chen Không Nhược Khuê ra, giờ lòng chột dạ, chân đứng không vững:

- Mọi người biết thêm Khổng Khuê nào nữa?

Trần Thuật đặc ý xác nhận:

- Chính là cô ấy đấy.

Cả đám im thít rồi, nhìn Trần Thuật với vẻ không sao tin nổi, Chu Giai cười khan:

- Chủ tịch, anh đừng đùa:

- Tôi đùa làm gì.

May vừa rồi các cậu chưa chế giễu tôi đấy nhé, không giờ tôi phản kích vả mặt từng người, Trần Thuật bây giờ không hiền lành như trước, y đã kích người ta là không ai cản nổi:

- Sao Khổng Khuê lại ...

Vương Vĩ Cương vẫn cảm giác chuyện này như đùa:

- Không Khuê sao lại trốn ở đây ăn cua cay với cậu chứ, ha ha ha, chúng tôi không mắc lừa đâu.

- Không tin thì khăn trương thế làm gì, cười rõ là giả, không thấy ngại à?

- Nói kiểu gì thế?

Khổng Nhược Khuê trừng mắt với Trần Thuật làm y im re, chủ động vươn tay về phía Vương Vĩ Cương, nhoen miệng cười:

- Chào mọi người, tôi là Khổng Khuê.

Là Không Khuê thật rồi, không phải là giống nữa.

- Tôi ...

Vương Vĩ Cương không đưa tay ra mà còn rút tay lại, quệt lên người mấy cái rồi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đó, kích động tới lú cả lưỡi lại:

- Tôi, chào cô, tôi là Vương Vĩ Cương.

- Mọi người là bạn học của Trần Thuật phải không?

Không Nhược Khuê chiếm cứ quyền chủ đạo, bắt tay từng người để không ai cảm thấy bị lạnh nhạt, nụ cười tươi như hoa:

- Đúng, chúng tôi là bạn học của anh ấy.

- Trần Thuật là chủ tịch của khoa chúng tôi, anh ấy mất tích suốt từ khi tốt nghiệp tới giờ.

- Hai, hai người làm sao quen nhau ...

Tới tận bây giờ mọi người vẫn chưa hết chấn động, cho dù trong mắt đám bạn học, Trần Thuật có ưu tú tới mấy, vẫn là bạn học, bọn họ nhìn thấy được, sờ vào được.

Còn Không Nhược Khuê là nhân vật trong phim ảnh, là người mẫu trên trang bìa tạp chí, là minh tinh rực rỡ trên TV.

Cô quá xa xôi không cách nào với tới được.

Bọn họ vẫn chưa thể liên hệ được Trần Thuật và Không Nhược Khuê với nhau, chẳng có liên quan gì tới nhau mà, sao lại cùng ăn uống với nhau thế này.

- Tôi cũng là bạn của Trần Thuật.

Không Nhược Khuê tự giới thiệu:

- Tôi hiện đang làm việc ở Truyền thông Đông Chính, cô Không Khuê là nghệ sĩ trong công ty chúng tôi, vì thế chúng

tôi quen nhau ... Bao giờ tụ họp, mọi người cứ gửi thời gian địa điểm cho tôi, tôi nhất định sẽ tới.

Trần Thuật đang giục trong lòng, đây, tôi đồng ý tham gia tụ hội rồi nhé, các người còn không mau giải tán đi.

Không một ai đi hết, lại còn kích động hơn.

- Cô Không Khuê, tôi cực thích nhân vật của cô bên trong Bí Mật, tôi bắt đầu xem phim của cô từ khi đó.

- Em họ tôi là một trong số Không Tước, lần trước cô bị thương, nó còn tới tận công ty muốn thăm cô.

- Tôi có thể chụp ảnh chung không ... Nếu không thích hợp thì thôi, tôi hiểu mà ..

Không ai coi lời Trần Thuật ra gì nữa rồi, làm y tức lắm, các người có biết đây là thời gian riêng tư của tôi và cô ấy không, có biết chúng tôi cả tuần mới gặp nhau không? Các người không biết lịch sự à? Uống được thì uống, cần nôn thì đi nôn đi, đừng ở đây vướng víu người ta nữa. May đây là quán mới, khách chưa có mấy, nếu kinh động tới họ, mình lại phải chạy đường dài rồi.

Trần Thuật can thiệp vào:

- Hay là lần sau chúng ta nói chuyện?

- Mọi người bạn học hiếm khi gặp nhau, ngồi xuống trò chuyện đi.

Không Nhược Khuê quay sang bảo Trần Thuật:

Trần Thuật cuống lên, lo Không Nhược Khuê bảo y ở lại, cô sẽ đi trước, một bên là 5 người bạn, một bên là chân to.

Không cần nghĩ cũng biết là lựa chọn thế nào.

Không Nhược Khuê cứ như biết Trần Thuật lo cái gì, cười nói:

- Nếu mọi người không bận, tôi mời mọi người một cốc?

- Bọn họ bận lắm.

Trần Thuật nói vội:

- Không không, chúng tôi có bận gì đâu.

- Chúng tôi rảnh lắm.

Trần Thuật muốn cùng Khổng Nhược Khuê sống trong thế giới hai người, Khổng Nhược Khuê lại muốn nắm giữ cả thế giới của Trần Thuật.

Cho nên người ta mới thường nói ở mặt tình cảm, nam luôn chậm chạp hơn nữ.

Cũng ngu ngốc hơn.

Bạn bè của Trần Thuật rất ít, chỉ qua vài lần tiếp xúc, Thang Đại Hải và Lý Như Ý đã hoàn toàn thành “em họ” của Khổng Nhược Khuê, giờ bọn họ mở mồm ra là “chị họ nói”, “chị họ bảo là”, dùng từ gắt hơn chút thì đó là, “chó săn của Khổng Khuê”.

Những người này là bạn thời Đại Học của Trần Thuật, khả năng tương lai cũng là người sẽ tiếp xúc nhiều, quan hệ sẽ không thể thân thiết như với Thang Đại Hải và Lý Như Ý, song không phải là nhân vật có thể bỏ qua.

Đặc biệt là cô gái tên Đới Oanh kia, nếu mất mà có công năng của miệng, cô ta sớm ăn thịt Trần Thuật rồi. Ai mà biết trong số bạn học của Trần Thuật, còn mấy cô gái như thế nữa?

Mặc dù Trần Thuật không phải loại nam nhân trắng hoa, nhưng đám nữ nhân kia không ngại lảng nhãng đâu.

Cho nên Khổng Khuê tiểu tử phải bảo vệ món ăn của mình chứ, làm sao cô đi cho được, chỉ có tên ngốc Trần Thuật mới nghĩ như thế.

Không đổi chỗ, bọn họ chỉ bảo ông chủ thay cho một cái phòng bao kín đáo hơn, vì mọi người đã ăn uống một lượt rồi, cho nên chỉ gọi thêm mấy món lạc rang và rau dưa để uống bia.

Không Nhược Khuê đích thân mở bia, mỗi người nhận lấy đều cảm ơn luôn mồm. Trần Thuật muốn làm việc này, Không Nhược Khuê hờn mát lườm y, cô lại chẳng phải là loại nữ nhân yếu nhót tay không mở nổi nắp.

Thực tế mà nói, nữ nghệ sĩ bọn họ nhìn ai cũng có vẻ liễu yếu đào tơ, kỳ thực họ khỏe mạnh hơn đại đa số mọi người, nếu không thì chẳng thể thích ứng được với công việc cường độ cao.

- Mọi người đã là bạn học của Trần Thuật, vậy sau này cũng là bạn của tôi rồi.

Không Nhược Khuê nâng cốc:

- Mời mọi người.

Tất cả đều nâng cốc uống.

Vương Vĩ Cương là người đầu tiên uống cạn, ợ một hơi:

- Thông khoái, trước kia tôi cứ nghĩ mình tinh làm cao ghê gớm lắm, hôm nay quen được cô Không Khuê mới biết ... Thì ra mình tinh cũng dễ gần như vậy.

Trương Kiến Quân là người ít nói, nhưng mà hắn lại là fan của Không Nhược Khuê, còn là loại fan có đăng ký hội viên, đóng phí đảng hoàng, mỗi hành động cô làm đều hứng thú vô tận:

- Khuê tỷ cũng uống bia sao, tôi tưởng chị chỉ uống rượu vang.

- Loại bia rượu nào tôi cũng uống được hết.

Không Nhược Khuê hào khí ngút trời tuyên bố:

- Khuê tử uy vũ.

Trương Kiến Quân phấn khích hô khẩu hiệu:

Đới Oanh có chút thất vọng, vì cô nhìn ra rồi, quan hệ của Trần Thuật và Không Nhược Khuê cực kỳ không tầm thường, sau khi biết Trần Thuật và Lăng Thần chia tay, cô từng liên hệ với bạn bè để tìm cách gặp lại Trần Thuật, song không cách nào liên hệ.

Hôm nay tình cờ gặp nhau ở đây, cô vốn cho rằng đây là duyên phận, ai ngờ lại gặp đối thủ mạnh hơn.

Chỉ cần Không Nhược Khuê có chút thiện cảm với Trần Thuật thôi thì cô có thể kiếm chỗ nào mát mà ngồi rồi.

Cô không đủ lòng tin tranh giành với Không Nhược Khuê.

Vì đó là cô gái mà chính cô nhìn thấy cũng phải thốt lên :” Oa, cô gái này đẹp quá.”

- Khuê tử, chị làm sao quen Trần Thuật thế?

Đới Oanh mắt chớp chớp hỏi, mặc dù Trần Thuật đã giới thiệu bọn họ cùng công ty rồi, nhưng Đông Chính có bao nhiêu người như thế, sao chỉ có hai người đi ăn với nhau?

Với lại một nữ minh tinh đâu có thể tùy tiện ăn cơm cùng nam nhân.

- Tôi nhặt được gót giày của anh ấy.

Không Nhược Khuê cười khúc khích:

- Hả, là sao?

Không chỉ Đới Oanh, mọi người đều hoang mang:

Không Nhược Khuê liếc Trần Thuật một cái:

- Lần đầu tiên gặp nhau được món quà quý như thế, cho nên kỳ sức rất sâu ..

Trần Thuật che mặt, biết chuyện chẳng lành, quả nhiên Khổng Nhược Khuê miêu tả rất sinh động khi đó trời nắng chang chang thế nào, Trần Thuật hồn xiêu phách lạc đi đường rơi gót giày mà không biết ra sao, cô nhặt cho y lại còn nói một câu rất ngu “tặng cô đây” rồi chạy mất.

- Cười chết đi được, chủ tịch, làm sao anh đi đường rơi gót giày mà cũng không biết thế ... Anh thật là đáng yêu ...

- Trần Thuật, đi giày hiệu Black Star hả, chỉ có cái cái hăng đó mới hay để rơi gót giày.

- Anh tặng cho Khuê tỷ gót giày thật à, thế mà anh cũng nghĩ ra được à?

Đám bạn học thì cười lăn cười bò, Trần Thuật thì che mặt cười khò.

Đó là ngày đen tối tuyệt vọng nhất của y, hôm đó y thấy mình đã mất đi cả bầu trời, giờ nghĩ lại mới biết, đó là ngày may mắn nhất của mình.

Vì ngày hôm đó y gặp được Khổng Nhược Khuê.

Còn bầu trời y đánh mất, té ra chỉ là một cơn mưa thoáng qua, mưa tạnh rồi, bầu trời vẫn tươi đẹp như thế, sau cơn mưa cầu vồng xuất hiện.

Nghĩ vậy Trần Thuật ánh mắt dịu ngọt nhìn sang Khổng Nhược Khuê, còn cô thì đã cùng đám bạn học của y trò chuyện vui vẻ.

Cô ấy quá thông minh, cũng rất hiểu ứng xử.

Vì cô ấy biết, bất kể mình làm gì, nói gì, quan hệ hai người có tiến triển tới đâu, dù có hiểu tình cảm của giành cho nhau đi chăng nữa thì giữa hai người chung quy vẫn có một chút ngăn

cách vì thân phận của cô, ngăn cách này khiến quan hệ hai người tới giờ vẫn trong trạng thái lơ lửng.

Cho nên Không Nhược Khuê mới dùng cách gián tiếp này, để cho thấy, cô không bận tâm, cô thực sự muốn đi vào trong thế giới của y, muốn trở thành một phần trong đó.

Một cô gái như thế, Trần Thuật không biết sao mình có thể may mắn như vậy?

- Khuê tỷ, tiếp đó thế nào, chị có ném gót giày vào mặt anh ấy không?

- Thật đấy, chủ tịch làm sao lại nói câu đó được chứ, chắc anh ấy mà biết chị là ai, chắc xỉu luôn.

- Khuê tỷ còn giữ cái gót giày đó không, có khi sau này nó đáng giá lắm.

Bạn bè tốt nhất là cùng nhau giao lưu bí mật, lợi ích tốt nhất là cùng nhau giữ bí mật.

Quả nhiên sau khi Không Nhược Khuê đem chuyện xấu của Trần Thuật ra “bêu rếu”, bọn họ nhanh chóng chuyển xưng hô từ “cô Không Khuê” thành “Khuê tỷ”, càng lúc càng thân thiết.

Đáng sợ hơn nữa Không Nhược Khuê trở thành người dẫn dắt chủ đề.

Vốn là cả đám người tò mò về đại minh tinh liên tục đặt câu hỏi đời tư của cô, chẳng biết từ khi nào thành Không Nhược Khuê là người đặt câu hỏi, bọn họ tranh nhau trả lời.

Mà đề tài thì làm Trần Thuật sờn gai ốc.

Chương 245: Chuyện xấu.

- Trần Thuật mời chúng tôi ăn lẩu trong phòng KTX, không biết là tên khốn kiếp nào lại đi báo cho quản lý KTX,

khi giáo viên tới bắt người, Khuê tỷ biết thế nào không? Cậu ấy lại là người đầu tiên nhảy ra mắng chúng tôi là không được ăn lẩu trong phòng, đó là hành vi phạm pháp .... Sau đó giúp quản lý bê nôi lẩu đi.

- Đúng, tôi vẫn nhớ chuyện này, rõ ràng là chủ tịch mời chúng tôi ăn lẩu, nôi cũng là của anh ấy luôn ... Chúng tôi bị bắt được, viết kiểm điểm, anh ấy thì lại được trưởng học biểu dương ... Chưa hết, chưa hết, Khuê tỷ biết đáng hận nhất là gì không? Nôi lẩu bị bê đi đúng không? Không phải đồ, mà là tới phòng quản lý, anh ấy nói thịt rau chín cả rồi, bỏ đi thì lãng phí, thế là anh ấy ngồi ăn cùng với giáo viên, bọn họ còn công hiến cả rượu nữa, anh ấy chẳng mất gì cả còn được uống rượu, có tức không?

- Chưa là gì đâu, cậu ấy còn làm chuyện vô liêm sỉ hơn nhiều. Năm đầu tiên ấy, khi cậu ấy là thành viên ban kỷ luật, rõ ràng là chỉ phụ trách điểm danh, vậy mà suốt ngày trà trộn vào ban sinh hoạt chúng tôi, lần nào kiểm tra phòng ngủ nữ sinh, cậu ấy còn nhiệt tình hơn bất kỳ ai ...

Nghe tới đây Trần Thuật mặt đại biến, chỉ Vương Vĩ Cương quát:

- Láo toét, không có chuyện đó.

May mà đám này là bạn thời đại học thôi đấy, nếu là bạn thời tiểu học, còn không phải là lòi chuyện mình đi ăn trộm dưa hấu, bị người ta cầm dao phay đuổi qua mấy mảnh ruộng à?

Các người còn có tí tình nghĩa bạn bè nào không? Các người có hiểu quyền riêng tư không hả?

Không Nhược Khuê giọng điệu đầy ẩn ý:

- Phòng ngủ nữ sinh nhất định là rất thú vị, thế nào cũng có nội dung không phù hợp với thiếu nhi nhỉ?

- Không phải, là do ban sinh hoạt của họ thiếu người, cứ nhất định nhờ tôi giúp.

Trần Thuật mặt hết sức nghiêm túc giải thích:

- Anh em ở ban khác nhờ tương trợ, đây là chuyện thường có. Khi bên tôi không đủ người cũng nhờ nơi khác giúp bê bàn, bê ghế, mọi người nói có đúng không?

Đáng tiếc, không có ai hưởng ứng chủ tịch Trần cả, mọi người đem toàn bộ sự chú ý đặt lên người Không Nhược Khuê, thấy cô có vẻ hứng thú với chủ đề này, tình địch cũ Vương Vĩ Cương ra sức tiết lộ:

- Cậu còn không chịu thừa nhận à? Chính cậu muốn chuyển sang làm trưởng ban sinh hoạt, nói cái gì mà tình hình vệ sinh ở KTX nữ quá tệ, phải dùng biện pháp mạnh chấn chỉnh, nói nhiều nữ sinh chạy ra ngoài thuê phòng ở với bạn trai, rất không an toàn, chẳng may bạn trai động chân động tay thì sao, khi đó tiếp nhận hay không? May mà tôi không đồng ý, nếu không sẽ đắc tội với bao người.

- Đó là vì tôi nghĩ cho an toàn của bạn học.

Trần Thuật điên mất, tên này chống đối mình tới nghiệm rồi à:

- Là cán bộ của hội học sinh, chúng ta phải dùng thái độ trách nhiệm với bạn học triển khai công tác. Khoa Trung văn chúng ta đại bộ phận là nữ sinh, nam sinh khoa khác rình rập chúng ta như hổ đói, tên nào tên nấy mắt xanh lét ... Là đại biểu được bạn học tuyển chọn, là cán bộ được lãnh đạo giao trọng trách, chúng ta phải suy nghĩ chu đáo. Chẳng may có nữ sinh nào xảy ra chuyện, chúng ta chẳng lẽ không thấy có lỗi với lương tâm, với cha mẹ của người ta?

- Cậu thực sự là vì cái đó à?

Wang Vĩ Cương cười khẩy:

- Chẳng qua ...

- Thế cậu nghĩ vì cái gì?

Trần Thuật lên giọng cắt lời:

- Giờ đã biết vì sao tôi làm chủ tịch còn cậu chỉ là thư ký trưởng chưa? Vì tôi chí công vô tư, lòng dạ rộng lớn? Còn cậu, đầu óc toàn mưu mô thủ đoạn đê hèn ... Loại như thế, làm sao lãnh đạo yên tâm giao công tác học sinh cho cậu.

- Cái gì, cậu nói ngược không thể, có cậu mới là kẻ chuyên thủ đoạn, mua chuộc lòng người.

Vương Vĩ Cương nhìn Trần Thuật như muốn ăn tươi nuốt sống, tuyên ngôn về tình bạn học quý giá sớm vứt toẹt xuống đất rồi:

- Nói như vậy thì Trần Thuật khi ở trường nhất định được nữ sinh hoan nghênh phải không?

Khổng Nhược Khuê cười ngọt lịm, nói với giọng hời hợt:

Không xong, Trần Thuật quá hiểu chân to rồi, giờ tranh luận với Vương Vĩ Cương chỉ càng bôi càng đen thôi, nâng cốc lên:

- Chuyện qua rồi, lúc đó còn trẻ con, nào, nào, chúng ta uống:

Vương Vĩ Cương không uống, đối thủ bao năm sao không biết Trần Thuật cuống rồi, đổi chiến thuật từ đả kích sang tung hô:

- Chứ còn gì nữa, khi đó Trần Thuật là nhân vật phong vân trong trường chúng tôi. Tôi cho cô biết nhé, khoa chúng tôi âm thịnh dương suy nghiêm trọng, ba cô gái mới có một chàng trai. Ví dụ lớp tôi, chỉ có 11 nam sinh, bốn mấy nữ sinh. Khi đó mỗi ngày đều có rất nhiều nữ sinh mời Trần Thuật ăn cơm,

còn có người gọi điện thoại tới phòng họ quấy nhiễu, tôi có lần nhận máy.

- Tôi làm chứng, toàn gọi điện tìm Trần Thuật thôi thôi, tôi hỏi lại là ai thì cúp máy.

Chu Giai tốt bụng nói giúp:

- Mọi người đừng nói thế, khi đó chủ tịch có Lăng Thần rồi, có cho nữ sinh khác cơ hội đâu.

Đới Oanh ngồi nốc bia này giờ, nhìn Trần Thuật ai oán:

- Đúng thế, trong mắt anh ấy chỉ có Lăng Thần thôi, coi cô gái khác như không tồn tại vậy, thật tổn thương.

- Lăng Thần à?

Không Nhược Khuê không nhớ bao lần nghe thấy cái tên này rồi, đầu hơi cúi nhìn bia trong cốc:

- Xinh đẹp lắm, là hoa khôi khoa chúng tôi.

- Không xinh đẹp làm sao chủ tịch Trần nhìn trúng chứ. Ôi, mối tình đầu của tôi, nghĩ lại vẫn đau lòng.

- Không xinh đẹp bằng Khuê tỷ.

Trương Kiến Quân nói bằng giọng sắt đá:

Lập tức mấy người kia tỉnh lại, thái độ thay đổi hẳn, phụ họa:

- Đúng đúng, Khuê tỷ xinh đẹp hơn.

- Khuê tỷ thuộc cấp nữ thần rồi, Lăng Thần sao so được.

Trần Thuật tức lắm.

Đám các người vô sỉ cũng phải có hạn chứ, định tăng độ khó cho công tác sau này của tôi đấy à? Thế là y lại nâng cấp độ vô liêm sỉ:

- Nào nào nào, chúng uống, mời nâng ly vì nữ thần Không Khuê ấm áp như mặt trời, rực rỡ hơn hoa trong lòng tôi.

- Trần Thuật, cậu uống một mình đi, chúng tôi đang bận nói chuyện với nữ thần.

Vương Vĩ Cương miệng đầy hơi men, đắc ý lắm, hấn nắm thóp Trần Thuật rồi:

Trần Thuật nghiêm mặt:

- Anh vừa gọi tôi là gì?

Cả đám ngơ ngác, không phải giận thật rồi đấy chứ, Vương Vĩ Cương chẳng sợ:

- Trần Thuật, thì sao nào, muốn tôi gọi là chủ tịch à?

- Xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi, tôi không phải Trần Thuật.

Trần Thuật hồi hận, nếu mời đầu tên này đi ngang qua gọi tên mình, mình lỡ hấn đi thì đã không thể này:

.....

Bữa cơm kết thúc.

Vương Vĩ Cương thì thầm hỏi Trần Thuật xem liệu có mời được Không Nhược Khuê tham gia sinh nhật của hấn không, Trần Thuật ác độc nói, giờ cậu còn trẻ, sinh nhật qua loa là được rồi, đợi khi nào đại thọ 60, tôi nhất định dẫn Không Nhược Khuê tới.

Còn chưa kịp đắp chất lại với Trần Thuật thì Vương Vĩ Cương đã bỏ chạy tới bên cái cây nôn ọe liên hồi, nôn tới ra cả gan cả ruột.

Trần Thuật chuẩn bị đưa Không Nhược Khuê về nhà, nhưng cô lại không lên xe:

- Chúng ta tản bộ cho tiêu cơm, hôm nay ăn nhiều quá rồi, còn uống bia nữa, phải vận động không thì béo mất.

- Biết uống bia dễ béo mà còn uống, sao còn uống nhiều thế?

Trần Thuật lần đầu thấy Không Nhược Khuê uống nhiều như thế, má hồng hồng, hai mắt long lanh như nhuốm sương sớm:

Lúc này Không Nhược Khuê không có trí tuệ như lúc bình thường, thậm chí bước chân hơi loạng choạng, nhưng dáng vẻ khi say của cô càng thêm mê đắm lòng người.

Chương 246: Cho mượn cái ô.

Gặp được bạn bè của Trần Thuật, tâm tình Không Nhược Khuê rất tốt, bước chân có chút nhún nhảy:

- Vì họ là bạn của anh, nếu tôi tỏ qua quá xa cách, liệu có khiến họ và anh có khoảng cách không?

- Nếu bọn họ giữ khoảng cách với tôi thì quá tốt rồi.

Trần Thuật bất lực, mấy tên đại gái đó vì lấy lòng Không Nhược Khuê mà nói theo ý cô, thêm mắm thêm muối kể hết chuyện xấu hồi xưa ra, loại bạn đó còn không giữ khoảng cách với:

- Làm việc thêm vài năm, anh sẽ thấy bên cạnh có mấy người bạn là chuyện may mắn thế nào.

Không Nhược Khuê hâm mộ, cô vào nghề quá sớm, mặc dù có lên đại học, kỳ thực chẳng mấy khi đến trường, bỏ lỡ nhiều thứ, cảm giác đầu hơi choáng, phát tay:

- Đi nào, chúng ta ra bên bờ sông.

Dòng Châu Giang cách đó không xa, đê sông đi vài bước là tới.

Trời đã khuya, cái quán ăn Trần Thuật tìm ra ở chỗ khá hẻo lánh trên đê Châu Giang nằm bên rìa thành phố, nếu không như thế đã chẳng dám dẫn cô tới, vậy mà không ngờ gặp người quen.

Lúc này hai người đi bộ dọc theo đê cao, nhìn phía xa bên phải là đường cao tốc dẫn vào thành phố, dòng xe cộ giống như vô số ánh sao băng lóe lên, hoặc là xe đi về khu trung tâm, hoặc là rời khỏi cái thành lũy thép bê tông này. Còn bên trái chính là dòng sông quanh co, khúc khuỷu vô tận, giống như dải ngân hà lấp lánh ...

Hai người đi bộ dưới ánh trăng mờ, Trần Thuật nhìn quanh, cảm giác nơi này hơi quen. Khi thấy tấm biển “Công viên Tam Giác Mai” mới nhớ ra, chính là con đường lần trước Không Nhọc Khuê xảy ra scandal với nam nhân thần bí.

Nhớ tới giọng ca mỹ diệu của Không Nhọc Khuê, Trần Thuật hỏi:

- Có muốn nghe hát không?
- Để tôi hát cho.

Không Nhọc Khuê ánh mắt mê ly nhìn Trần Thuật, cất giọng hát:

- Mai đây liệu cậu còn nhớ tới

Dòng nhật ký nắn nét viết ngày hôm qua

Sau này liệu cậu có hồi tưởng

Khi xưa cậu hay khóc nhè

Đó là bài hát (Bạn cùng bạn) đó là bài hát thịnh hành nhất trong trường học vào thập niên 90, cho tới bây giờ vẫn liên tục được người ta cải biên đổi mới, hát trong giới học sinh. Nhất là mỗi khi tới ngày tốt nghiệp, hoặc tụ hội bạn bè, bài hát này

lại lấy đi nước mắt, khơi lên hoài niệm và nước mắt của vô số người.

Trần Thuật trước kia nghe bài này đều là phiên bản của Lão Lang, một nam nhân tóc dài ôm ghi ta giọng khàn khàn mang theo vẻ ưu thương không cách nào vãn hồi.

Còn giọng của Không Nhược Khuê thì trong trẻo hơn, tiết tấu nhanh hơn một chút, mang đậm cảm xúc hoài niệm về hồi ức tươi đẹp mang theo nỗi buồn mang mác.

Trần Thật nghe tới si dại.

Bài ca đã kết thúc, y vẫn chìm trong không khí do ca từ tạo ra.

Mỗi bài hát là một câu chuyện.

Câu chuyện đó nghe vào tai mỗi người lại có cảm khác nhau, càng nghe càng thương cảm, càng nghĩ càng thương tâm.

Cả hai đều không nói gì, lúc này nói gì cũng là thừa.

Gió sông thổi bay mái tóc, ánh trăng chiều lên khuôn mặt, đi không biết bao lâu, một cơn gió mạnh cuốn tới, Trần Thật rút cổ lại:

- Hơi lạnh.

- Có phải muốn mượn tay không?

Không Nhược Khuê khẽ nhếch môi cười:

- Cứ mượn tay mai cũng ngại lắm.

Trần Thuật gãi đầu:

Không Nhược Khuê phồng má lên, anh không mượn thì thôi, anh tưởng người ta thích cho anh mượn chắc.

- Mượn một cái ôm được không?

Trần Thuật chăm chú nhìn Không Nhược Khuê:

- Lần sau tôi sẽ trả.

Rìa bờ đê, trong bụi cây sát hàng rào ngăn cách.

Một bóng đen luôn theo sát Trần Thuật và Không Nhược Khuê, bọn họ đi nhanh, hắt đi nhanh, bọn họ đi chậm, hắt đi chậm, khi bọn họ đứng lại, hắt nấp trong bụi cây không nhúc nhích.

Luôn có những nơi ánh sáng không chiếu tới.

Hàng mi dài chớp động, Không Nhược Khuê cũng nhìn lại Trần Thuật:

- Mượn một lần, trả một lần, vậy chẳng phải bị anh ôm hai lần à? Tôi không làm chuyện mua bán lỗ vốn đấy đâu.

- Không thể nói như thế được.

Trần Thuật biết đây là một bước tiến không hề dễ dàng:

- Thời trung học thầy vật lý dạy chúng ta thế nào nhỉ? Tác dụng lực là tương hỗ, cô vung tay tát một người, kỳ thực mặt người kia cũng dùng lực với tay của cô. Cô ôm một người, đồng thời cũng bị người ta ôm. Cho nên mượn một lần, trả một lần, hai chúng ta đều ôm đối phương hai lần. Không ai thiệt thòi hết, hơn nữa đều có lợi, phù hợp với tinh thần thương nghiệp.

- Bản cô nương làm sao vẫn thấy mình thiệt hơn? Tôi là nữ, anh là nam, chúng ta ôm nhau, đương nhiên là nam nhân có lợi.

- Suy nghĩ thế là hạn hẹp.

Trần Thuật lắc đầu đính chính lại lối suy nghĩ không phù hợp với thời đại này:

- Không ngờ đại minh tinh Không Khuê lại có tư tưởng hạn hẹp như thế. Xã hội hiện đại, nam nữ bình đẳng, nữ nhân gánh nửa bầu trời. Bất kể là chính trị, khoa học, thương nghiệp, văn hóa hay nghệ thuật, nữ nhân đều đã thu được thành tựu chói lọi. Bây giờ sớm không còn là thế giới do nam nhân chủ đạo nữa, mà là nam nữ cùng cải tạo thế giới. Thậm chí có nhiều nữ nhân còn ưu tú hơn nam nhân.

- Nữ nhân chẳng những nên có tư tưởng độc lập, còn phải có thân thể tự do. Nếu như chúng ta suốt ngày hô hào nam nữ bình đẳng, sao lại thấy nam nữ ôm nhau thì nam được lợi, nữ bị thiệt? Điều này chính là thiếu tự tin vào bản thân, là vô trách nhiệm với toàn thể nữ giới. Tôi tuy sinh ra là thân nam nhi, nhưng tôi đứng ở lập trường đông đảo người bạn nữ giới, phê bình nghiêm khắc cô.

Không Nhượng Khuê thu lại nụ cười, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt cao ngạo:

- Nói rất hay, vậy anh đi ôm đông đảo người bạn nữ giới của anh đi.

Ặc, Trần Thuật không phản bác nổi.

Thấy Trần Thuật bị mình làm á khẩu rồi, Không Nhượng Khuê cười giảo hoạt, đưa tay ra:

- Lần trước cho anh mượn tay, vậy giờ trả tay cho tôi đi.

- Được.

Trần Thuật mừng rỡ vội vàng đưa tay ra nắm lấy tay Không Nhượng Khuê, y không để bản tay tới tay bay mất:

- Là một nhà đầu tư tinh minh, lúc này cô nên thu lợi tức giận định, dù sao tôi mượn tay của cô lâu như thế, phải cho cô chút bồi thường mới an lòng.

- Ra là thế à?

Khổng Nhược Khuê ra chiều ngẫm nghĩ:

- Vậy hôn một cái đi?

Hôn!?

Trần Thuật đứng tim trong một giây, sau đó mặt đầy tức giận:

- Quá đáng, không ngờ cô Khổng Nhược Khuê làm ăn tàn nhẫn như vậy, mượn tay cô thôi mà cô đòi hôn tôi? Lợi tức như vậy không phải là quá cao à? Thôi được, lần này tôi cho cô đặc ý, lần sau chúng ta phải bàn trước tỉ lệ lãi suất.

Nói rồi chu môi đưa mặt tới, đợi Khổng Nhược Khuê lấy lãi.

Á!

Trần Thuật đột nhiên kêu lớn, mũi của y bị Khổng Nhược Khuê tóm lấy, kéo mạnh:

- Đau đau đau.

- Hôn thì thôi đi, tôi thấy véo mũi anh vẫn tốt hơn.

Khổng Nhược Khuê gằn giọng:

- Thế nào, có muốn tôi thu lợi tức nữa không?

- Điều là người mình cả, nói lợi tức gì nữa, buông mau.

- Không buông.

- Vậy tôi cù cô.

- Anh dám à?

- Cô đoán đúng đấy, tôi dám.

Trần Thuật tức thì đưa tay tới dưới nách Khổng Nhược Khuê:

- Á, cứu mạng ...

Khổng Nhược Khuê sợ buồn, chỉ còn cách ra sức né trách, cuối cùng không chống đỡ nổi, phải buông tay ra bỏ chạy:

- Chạy đâu cho thoát.

Trần Thuật giờ nhanh múa vuốt đuổi theo, như con mèo động dục:

Đợi khi Trần Thuật lần nữa bắt được Khổng Nhược Khuê, hơi mên trong người cô bốc lên, người bủn rủn, dựa vào lòng Trần Thuật, không cần ai mượn ai, ôm rồi.

Chương 247+248: Tìm nhâm người rồi.

- Trần Thuật.

- Ủ.

Trần Thuật khề đáp:

- Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Khổng Nhược Khuê nép hẳn vào lòng Trần Thuật, cảm thụ nhịp tim mạnh mẽ của y:

- Thật là tốt.

- Nếu cô thích, sau này chúng ta ngày ngày gặp nhau là được.

- Ngày ngày ư.

Giọng Khổng Nhược Khuê êm như truyền ra từ giấc mộng:

- Vậy khi tôi đi quay phim thì sao? Chẳng lẽ anh không đi làm, suốt ngày ở bên tôi à?

- Công tác của tôi là do cô lấy giúp, cô muốn, có thể lấy đi bất kỳ lúc nào.

Trần Thuật nói rất hào hùng, Khổng Nhược Khuê là chân to, mình là lông chân, lông phải dựa vào chân tồn tại:

Nếu chẳng may chân to không có mình không vui, ngày nào không thấy mình là ăn không ngon, ngủ không yên, không quay được phim, không dám đối diện với ông kính. Mình vì sức khỏe của chân to, Trần Thuật nguyện ý hi sinh sự nghiệp của mình, ở bên cạnh cô.

- Tôi không cần.

Không Nhược Khuê nói thế nhưng trong lòng thì thích lắm, có một nam nhân nói không cần gì hết, chỉ muốn ở bên mình, đó là chuyện hạnh phúc nhường nào:

Câu này mà để Vương Thiệu biết rồi sẽ cực kỳ không vui, cô cũng muốn chẳng làm gì suốt ngày theo bên Không Nhược Khuê ... Hơn nữa thực sự đã ở bên Không Nhược Khuê nhiều năm.

Đột nhiên Trần Thuật cảm thấy có thứ gì đó dí vào lưng mình:

- Cô đặt cái gì ở lưng tôi thế?

- Cái gì, làm gì có.

Không Nhược Khuê đầu cúi thấp, giọng mơ hồ, dáng vẻ sắp ngủ:

- Đừng nghịch nữa, không tôi cù đấy.

- Không phải thật mà.

Không Nhược Khuê lười nhác ngẩng đầu lên, tức thì đối diện với một đôi mắt đỏ ngầu, hung ác, tràn ngập hận thù.

Chủ nhân đôi mắt đỏ thấp lùn, gầy gò, ẩn sau bóng lưng Trần Thuật, nếu không để ý sẽ không nhận ra sự tồn tại của hắn.

Thoáng chốc Không Nhược Khuê sức tỉnh, tim đập cuồng loạn, toàn thân bao trùm trong khiếp hãi.

Thế nhưng cô không hét lên, thậm chí không có bất kỳ động tác nào, cô sợ mình có bất kỳ hành động gì, chủ nhân đôi mắt kia sẽ đâm con dao về phía trước.

Nơi đó là trái tim của Trần Thuật.

Cô khó khăn lắm mới tìm được Trần Thuật, cô sẽ không để mất đi nữa.

Trần Thuật vỗ vỗ vai Khổng Nhược Khuê siết nhẹ trong lòng trấn an cô, y nhận ra có chuyện rồi, cố gắng hết sức giữ bình tĩnh:

- Xin hỏi ai thế?

- Sư Tử.

Giọng nam nhân đó khàn mà dài giống như cái ống bễ hồng bị lọt gió:

- Tìm ai?

Con người của Trần Thuật co lại, y chẳng lạ gì cái tên này, biết bọn chúng sớm muộn cũng tìm mình, không ngờ lại là lúc này:

- Trần Thuật.

- Tìm nhằm người rồi.

Trần Thuật tức giận:

Một trong số tiêu chí đặc trưng của nam nhân, đó chính là làm sai thà chết không nhận, huống hồ lần này Trần Thuật thấy mình chẳng làm sai gì cả.

Chẳng lẽ vèn vện vì cha y đặt cho y cái tên “Trần Thuật” à?

Thế gian này người cùng tên cùng họ nhiều lắm, cho nên một số vấn đề phải làm cho rõ mới được.

- Tôi là học sinh trường Đại học Trung Sơn.

Đó là ngôi trường cách nơi này không xa, buổi tối có không ít đôi tình lữ học sinh tới bên sông tản bộ. Vừa nãy đuổi nhau, Trần Thuật và Không Nhược Khuê còn gặp được một đôi, chỉ là bọn họ đang bận rộn tìm kiếm cái gì đó trong áo của nhau, không để ý tới xung quanh, Trần Thuật không quay đầu lại:

- Vừa mới ăn tối xong, cùng bạn gái đi tản bộ tiêu com. Tôi không biết ai là Sư Tử, cũng không biết Trần Thuật ... Có phải anh nhầm người rồi không?

- Không nhầm.

Sư Tử không giỏi ăn nói, xưa nay hắn luôn nói chuyện bằng nắm đấm, hoặc là dao, nhưng không có nghĩa là hắn ngu ngốc:

Hắn càng không thích người khác coi mình như thằng ngốc.

- Tao tìm mày đây.

Sư Tử di dao về phía trước thêm một chút:

Trần Thuật đã cảm giác được mũi nhọn cùng với cảm giác lạnh lạnh của sắt thép khiến y cũng lạnh người:

- Tôi nói lại lần nữa, tôi là Vương Tín, không phải Trần Thuật, tôi không đắc tội gì với anh hết, tôi không mượn tiền của anh ...

Không Nhược Khuê ở trong lòng Trần Thuật run từng chập, tưởng chừng như y chỉ cần buông tay ra là cô sẽ ngã xuống.

Chính vì thế Trần Thuật dù sợ cũng vẫn cố hết sức không chế bản thân phải trấn tĩnh:

- Anh là người cho vay trong trường chứ gì, tôi có thể lấy CMT cho anh xem, tôi thực sự không phải Trần Thuật ...

Nói rồi chuẩn bị cho tay vào dúi:

- Đừng nhúc nhích.

Sư Tử quát khê:

- Không mảy sẽ chết ngay đây.

Cơ mà trong lòng thì không khỏi nghi hoặc, hay là mình nhầm thật.

Không thể nào, rõ ràng là tên Trần Thuật đấy mà, hắn đã theo dõi Trần Thuật một thời gian dài, vì y một bước là lên xe, cho nên mới không có cơ hội, chỉ có hôm nay cơ hội hiếm có, nên ra tay ...

Chẳng lẽ mình theo dõi nhầm người hay sao?

Ý nghĩa đó vừa sinh ra, ánh mắt càng trở nên hung tợn, tên khốn kiếp này không ngờ làm mình nghĩ chệch hướng, cho dù mình sai, đại ca không thể sai, tư liệu đại ca cung cấp rất rõ ràng.

- Thế anh muốn gì, chúng tôi chỉ là học sinh mà thôi, chúng tôi có đắc tội với ai đâu ...

Khổng Nhượng Khuê khóc thút thít, mồm méo máo đáng thương:

- Nếu anh muốn tiền, chúng tôi đem toàn bộ tiền trên người cho anh, cả di động cũng đưa cho anh, cầu xin anh, đừng làm hại bạn trai tôi ... Anh giết anh ấy sẽ bị cảnh sát truy nã, chẳng được cái gì, chúng tôi ... Chúng tôi sẽ đưa tiền cho anh, chúng ta coi như không có chuyện gì xảy ra, được không?

Sư Tử nhìn Khổng Nhượng Khuê khóc cũng xao lòng, nếu hắn là kẻ cướp bình thường thì tất nhiên là sẽ lấy tiền, lấy di động đi ngay.

Đáng tiếc, hắn tới để báo thù.

- Cầm mồm.

Sư Tử xoay dao một cái rạch một đường trên lưng Trần Thuật, máu tươi chảy ra ướt áo:

A ..

Trần Thuật cắn chặt răng giữ tiếng kêu đau đớn trong cổ họng, y không dám kêu, sợ đánh động người khác, tên này thành thủ cùng đường, cho mỗi người họ một nhát dao ...

- Dừng tay ... Dừng lại ...

Không Nhược Khuê nhìn thấy máu đỏ nhỏ tong tong xuống cát, cô hoảng loạn, vẻ đẹp, trí tuệ, địa vị, thân phận lẫn danh tiếng thời khắc này không có ý nghĩa nào, cô chỉ biết khóc nức cầu xin:

- Đừng mà, đừng hại anh ấy, anh cần gì tôi cũng cho anh, bất kể thứ gì, anh muốn bao nhiêu tiền cũng được ...

Lưng đau như có thép nóng dí vào, gió lạnh càng làm cơn đau buốt tới tận xương, Trần Thuật biết mình không lừa được hắn rồi, hắn đã khẳng định được mình chính là Trần Thuật ... Thật không may, mình cũng chính là tên Trần Thuật mà hắn muốn tìm.

- Lãng Thần, em đừng nói nữa.

Trần Thuật ghì chặt lấy người Không Nhược Khuê, không cho cô lên tiếng, sợ kích động con chó điên này:

- Tôi chính là người anh muốn tìm.

- Không ....

Không Nhược Khuê kêu lên:

- Xuyt, Lãng Thần, em đừng nói, đây là chuyện của anh.

Sợ hãi đã trôi qua, tình thế tới mức này Trần Thuật đã hoàn toàn trấn tĩnh, nhìn Không Nhược Khuê đã khóc ướt đầm mặt

trong lòng, lòng chỉ có yêu thương và lo lắng cho an nguy của cô:

- Tôi biết, anh tìm tôi là vì chuyện của Lưu Long chứ gì, người các anh muốn tìm là tôi, thả bạn gái tôi ra.

- Cô ta không phải Lăng Thần, mà là Không Khuê.

Sư Tử cười tàn nhẫn:

- Đại minh tinh Không Khuê, tôi đã điều tra hết sức rõ ràng thân phận của cô ấy.

Trần Thuật triệt để hoảng rồi.

Lăng Thần là một người không quan trọng, chỉ là cái tên mà thôi, giống Trương Tiểu Hoa, Lý Tiểu Thúy vậy.

Nhưng Không Khuê thì là một danh nhân.

Bọn chúng không biết thân phận của cô, có lẽ còn có khả năng thả đi, nếu như đã biết rồi, vậy bảo chúng thả cô là không thể.

Nếu Không Nhược Khuê rơi vào tay đám người cùng đường này, không biết chúng sẽ làm chuyện điên cuồng gì.

Cô ấy là cô gái đưa tay ra vào lúc mình tuyệt vọng nhất, là cô gái sẵn lòng cùng mình ngồi trong quán tồi tàn ăn bát mì đầy mỡ màng ... Và không biết từ lúc nào đã thành cô gái mà y yêu thương, cô ấy dù chỉ rụng một sợi lông chân thôi, y cũng không tiếp nhận được.

Huống hồ là tổn thương khác.

Chương 248: Đi đi.

- Anh muốn gì?

Trần Thuật siết chặt Không Nhược Khuê hơn, gần như dùng toàn lực:

- Hai người đi theo tôi.

Sư Tử đánh mặt:

- Bên đường có xe, nếu đứa nào dám la hét, dám phản kháng, dám có bất kỳ hành động nào khác thường, tao sẽ dao trắng đâm vào, dao đỏ rút ra đây.

- Dao đỏ đâm vào.

Trần Thuật bỗng đình chính:

- Cái gì?

- Vừa nãy anh rạch lưng tôi một cái, dao đã đỏ rồi.

- Mày ... đi.

Sư Tử không ngờ bị bắt bẻ một câu như thế, có chút tức giận đẩy Trần Thuật một cái, không ngờ Trần Thuật trụ cực vững, làm hắn lão đảo lùi lại một chút:

Cùng lúc đó.

- Đi.

Trần Thuật hét lớn, nhắc bổng Không Nhượng Khuê lên ném qua rào bờ đê:

Ùm!

Không Nhượng Khuê biến mất trong dòng nước đen ngòm.

Không thể để Không Nhượng Khuê lên xe.

Cho dù có chết Trần Thuật cũng không để cô lên xe với đám người vong mạng này.

Trần Thuật biết về tên Sư Tử này, hắn là một kẻ vô cùng nguy hiểm, một kẻ sống ở bên trong bãi tha ma, quanh năm suốt tháng ở cùng người chết, không phải biến thái là cái gì?

Đã thế trước đó còn xuất thân xã hội đen, lòng dạ độc ác, ra tay tàn nhẫn, bị kẻ thù mai phục suýt chết, được Lưu Long cứu

mạng, cho nên một lòng trung thành. Lần trước cảnh sát bao vây truy quét, ai ngờ hắn cẩn thận sống trong bãi tha ma nên thoát được, chuyện này chắc chắn không bỏ qua dễ dàng.

Hơn nữa hắn còn có đồng bọn luôn lái xe theo sau bọn họ nữa, nếu không Trần Thuật và Không Nhược Khuê đi trên đê lâu như thế, chẳng lẽ hắn còn có thể lèo đèo lái xe theo sau.

Nói không chừng kẻ lái xe là Lưu Long.

Không Nhược Khuê xinh đẹp như thế, rơi vào tay bọn chúng, hậu quả không phải nói cũng biết.

Cho nên làm Sư Tử thoát phân tâm, Trần Thuật dùng hết sức “ném” cô đi, còn lo sức mình không đủ khiến cô rơi xuống chỗ cạn bên sông bị thương, nên bế bổng cô lên mà ném.

Nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống nước, Trần Thành muốn reo lên.

Thành công rồi!

Giây phút đó trong lòng y chỉ có an nguy của Không Nhược Khuê mà thôi.

- Mà ...

Sư Tử không kịp ngăn cản, đến lúc đưa mắt nhìn xuống sông thì Không Nhược Khuê đã rơi vào dòng nước mênh mông, nổi điên dùng dao gài vào cổ Trần Thuật, lưỡi dao sắc bén đã hiện vệt máu:

- Bảo cô ta lên đây, nếu không tao giết mày.

- Oan có đầu, nợ có chủ, người các anh muốn tìm là tôi, là tôi hủy các anh, tôi đi theo các anh.

Trần Thuật trầm giọng nói, Không Nhược Khuê thoát rồi, y yên tâm rồi:

Cho dù mình có không thoát được cũng đã lã rồi, Không Nhược Khuê sẽ báo thù rửa hận cho mình, chỉ tiếc là nắm tay với ôm nhau chưa thể có thai được, nếu không Trần gia không lo thiếu người nối dõi tông đường.

- Mà muốn chết à?

Sư Tư giọng âm u dao cứa sau thêm, máu theo lưỡi dao chảy ra, mục tiêu tảo thù của chúng là Trần Thuật, nhưng Không Nhược Khuê cũng rất quan trọng:

Kế hoạch của đại ca là bắt cóc cả hai người, giờ một đã chạy thoát, hẳn không biết phải ăn nói thế nào.

- Tôi không muốn chết.

Trần Thật cố gắng tránh xa lưỡi dao, nếu không thẳng diên trong lúc tức giận mất kiểm soát lỡ tay một cái thì xong đời, vậy chết quá oan:

- Chính vì không muốn chết cho nên mới đẩy cô ấy đi, cô ấy đã biết các người là ai rồi, nếu cả hai bị bắt cóc không ai biết thì còn sống nổi sao?

Đây là lời đe dọa.

Ào ...

Mặt nước đen ngòm đột nhiên nổi lên đợt sóng trắng, Không Nhược Khuê từ sâu trong nước thò đầu ra.

Cô không ngờ Trần Thuật lại làm như thế, trong thời khắc nguy hiểm nhất lại đẩy mình đi.

Chuyện xảy ra chỉ trong tích tắc, Trần Thuật không hề nói trước với cô, thậm chí không có bất kỳ âm thị nào, cho nên cô rơi xuống nước trong trạng thái choáng váng và kinh hoàng.

Nước bình thường khi mình nhảy xuống là nước, khi bị người ta ném xuống thì nó là sắt.

Không Nhược Khuê bị ngã văng cả đầu óc, rơi xuống nước một lúc mới hoàn hồn.

Đội dưỡng khí trong ngực đã hết, nước từ bốn phương tám hướng dồn ép lên người, cảm giác nguy cơ mạnh mẽ đánh thức cô, nhanh chóng trôi lên mặt nước.

- Trần Thuật.

Không Nhược Khuê người ngâm trong nước sông hét lớn, Trần Thuật đẩy cô đi, ắt chọc giận tên điên kia, lúc này đã chẳng nói chẳng rằng đâm một dao, giờ nếu hấn bất chấp tất cả ...

Chỉ nghĩ thôi toàn thân cô muốn đông cứng vì sợ hãi, dốc sức bơi về đê.

- Đi mau ...

Trần Thuật thấy Không Nhược Khuê bơi về phía mình thì tái mặt mắng:

- Ngu xuẩn, đi mau, đi mau ... Ai bảo cô bơi tới đây hả?

- Leo lên đây, nếu không tao giết nó ...

Sư Tử mừng rỡ, cứ tưởng con mồi đã thoát rồi, không ngờ lại còn quay về:

Chứng tỏ thằng nhãi này rất quan trọng với nữ nhân nư xuẩn kia.

- Cút đi, cút mau, cô điên à?

Trần Thuật lòng như lửa đốt, cô gái này làm sao thế, quay lại thì cả hai cùng chết à:

Thế nhưng Không Nhược Khuê cũng phải đối diện với lựa chọn khó khăn, về lý trí, cô biết mình leo lên sẽ phải đối diện với hậu quả gì, nhưng tình cảm cô càng sợ hậu quả xảy ra nếu mình bỏ đi ....

- Trần Thuật ...

Nhìn con dao kề cổ Trần Thuật, nhìn thấy từng giọt máu nhỏ xuống, mỗi giọt máu như nặng ngàn vạn cân đè lên ngực cô:

- Cút, tôi bảo cô cút cơ mà.

Trần Thuật mặt mày hung tợn. Hai tay bóp chặt tới nổi gân xanh, vừa giận vừa sợ:

- Trần Thuật ...

Khổng Nhược Khuê nước mắt chảy dài hòa cả vào nước sông, cuối cùng như biển cả Châu Giang càng lúc càng mặn:

- Cô cho rằng cô là ai chứ, nếu không phải cô là đại minh tinh, nếu không phải cô giúp tôi có công việc, cô cho rằng tôi thềm vào mỗi ngày nghĩ cách lấy lòng cô à? Cút, cút ngay lập tức, tôi nhìn thấy cô đã ghét rồi ..

Khổng Nhược Khuê nghẹn ngào:

- Anh nói những lời đó làm gì, tôi đi là được

- Cô đi thử xem ...

Sử Tử thấy Khổng Nhược Khuê dừng lại, không tiếp tục lên bờ nữa, lòng hoảng lên:

- Anh ấy mà chết, anh sẽ phải chết cùng ...

Cô gái vừa rồi còn khóc sụt sùi không ngờ chớp mắt lại dọa lại kẻ uy hiếp mình, hai mắt Khổng Nhược Khuê mở to, như muốn ghi nhớ rõ ràng dáng vẻ của hắn:

Đáng tiếc, Sử Tử là tên có kinh nghiệm, từ đầu tới giờ hắn luôn cẩn thận nấp sau lưng Trần Thuật, trừ đôi mắt thù hận ra, ngũ quan không có gì đặc biệt:

- Muốn chết ...

Sư Tử nổi ý muốn giết người, định giết Trần Thuật trước rồi xuống sông bắt Không Nhược Khuê:

Chỉ là Không Nhược Khuê nói xong câu kia thì ồm một cái lặn xuống nước bơi đi, hết sức quyết đoán, hẳn có muốn đuổi cũng không được nữa rồi.

Không Nhược Khuê đi rồi.

Mặt sông phẳng lặng trở lại.

Trần Thuật vẫn chưa yên tâm tìm kiếm một vòng, chẳng thấy bóng dáng cô đâu, lòng thầm nghĩ, tố chất thân thể của nữ nhân này tốt thật đấy, mỗi ngày rèn luyện đúng là hiệu quả.

Sư Tử cũng không cam tam nhìn quanh mặt sông, sau đó đành tiếp nhận sự thực, nữ nhân đó biến mất rồi, vừa nãy còn ôm ấp tình tứ vậy mà giờ gặp nguy hiểm một cái thì đi ngay, thậm chí một câu thâm tình chẳng để lại, nói đi là đi ... Đúng là thứ tình yêu nực cười.

- Đáng thương.

- Đúng thế, tôi thật đáng thương, hay thả tôi đi?

Trần Thuật nói thản nhiên:

- ...

Tên này là thứ vô sỉ, Sư Tử không muốn nói chuyện với y nữa, tránh đem dài lắm mộng, cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, gặp đại ca rồi tính sau:

Chương 249: Anh ấy rất quan trọng với con.

Trần Thuật xem phim nhiều rồi, trong phim nam chính vì cứu nữ chính trong ổ địch mà xông pha chém giết, khó khăn lắm mới cứu được ra, kết quả nữ chính khóc lóc nói em không đi nữa, em ở bên bên anh ... Sau đó đến lần thứ tư phải đi cứu nữ chính, nam chính bị kẻ xấu cho phát súng.

Khi nam chính trúng đạn, thường thì màn hình quay chậm, mắt nam chính tròn xoe đáng vẻ không tin nổi.

Trần Thuật giải mã ánh mắt của nam chính khi đó là, hẳn đến chết cũng không muốn tin: Sao mình lại yêu nữ nhân ngu xuẩn như thế.

Nhìn Không Nhược Khuê đi, nói đi là đi ngay, không lằng nhằng, càng không khóc lóc nói em không đi nữa, em chết cùng anh ... Nam chính liều mạng như thế là vì không muốn chết đấy ạ, ai mà muốn chết cùng cô.

Cô ấy đi rồi mới là bớt cho y không ít phiền toái.

- Nếu không muốn thả tôi đi, vậy thì dẫn tôi gặp người muốn gặp tôi đi.

Trần Thuật chủ động nói:

- Đi.

Sư Tử thấy tên này không có thái độ cần có của con tin thì tức giận dọa:

- Dám động đây tao giết.

Dưới sự chỉ dẫn của Sư Tử, Trần Thuật đi xuyên qua bụi cây, bên con đường tối đen, quả nhiên đỗ một cái xe van đeo biển Hoa Thành.

- Úp mặt vào xe.

Sư Tử quát:

Trần Thuật làm theo ngay, không có tí phản kháng nào.

Sư Tử lấy dây thừng, hết sức thuần thục trói hai tay Trần Thuật, động tác mau lẹ cho thấy trước kia làm loại chuyện này không ít, đẩy một cái:

- Lên xe.

Trong xe có một tên béo, nhìn Trần Thuật bị đẩy loạng choạng ngã vào xe, cười như Phật Di Lặc:

- Anh Trần, đã lâu không gặp ...

.....

Vì giữ gìn vóc dáng, lượng vận động mỗi ngày của Không Nhược Khuê là rất lớn, rèn luyện rất vất vả, cô có cả giáo viên riêng chỉ dẫn, bơi lội với cô là chuyện nhỏ.

Không Nhược Khuê không bơi dọc theo bờ sông lên bờ, mà cô bơi về phía đối diện.

Cô không biết quan hệ giữa Trần Thuật và Sư Tử, càng không biết đối phương có bao nhiêu người, còn kẻ nào mai phục nữa không.

Vì thế cô vượt sông.

Chỉ có thế cô mới an toàn, Trần Thuật mới cứu được, dùng toàn bộ sức lực vượt qua con sông đen ngòm.

Khi Không Nhược Khuê tới được bờ bên kia thì đã gần thoát lực rồi, đến thở cũng là chuyện gian nan, đầu dựa vào tảng đá cứng, nửa người vẫn ở trong nước.

Cô cho tay vào túi, nhưng không biết di động đã mất từ bao giờ, cắn răng leo lên đê, nhìn đằng xa có ánh đèn lò mờ, bắt chấp sức lực kiệt quệ lao đảo chạy về phía đó.

Triệu Lệ Lệ ngồi ở quầy tính sổ sách, mỗi ngày vào lúc này cô đều tính toán doanh thu của cái quán nhỏ trong ngày, chi ra bao nhiêu, thu về bao nhiêu, bán được cái gì, cái gì bán chạy nhất, rồi cái gì phải bổ xung.

Đó là kế sinh nhai của cả nhà, cũng là nguồn tiền đi học cho con trai, hiện giờ nuôi một sinh viên đại học chẳng dễ gì.

Bộp.

Một đôi tay trắng trẻo đặt lên quầy, không, nên gọi là bám vào quầy thì hơn, trắng tới không có tí sắc máu nào, tay ướt sũng, làm ướt luôn cả cuốn sổ.

Triệu Lệ Lệ giật này mình ngẩng đầu lên, thấy ngay một cô gái, vô cùng xinh đẹp, vẻ đẹp của yêu tinh hoặc ma quỷ mà hồi nhỏ hay nghe trong câu chuyện, nửa khuôn mặt bị mái tóc dài dính bết lên che đi.

Không, không phải là thứ gì ở dưới sông ngoi lên chứ, cái Châu Giang này, mỗi năm người tự tử không ít, nghĩ thế toàn thân run rẩy.

- Điện thoại đâu, cho tôi mượn.

Nữ quỷ xinh đẹp nói:

- Điện thoại ? ... Vâng ...

Triệu Lệ Lệ không dám trái lời, chỉ điện thoại để bàn sau quầy:

Thời buổi này ai ai cũng có di động, điện thoại để bàn đã lỗi thời, bày đó không dùng nữa, số điện thoại để bàn chủ yếu dùng đăng ký vài thứ, hơn nữa gọi điện lấy hàng cũng rẻ hơn nên mới để đó.

- Cảm ơn chị.

Nữ quỷ rất lịch sự, đôi tay trắng nhợt kia vô lấy điện thoại, bấm số, lát sau run rẩy nói vào điện thoại:

- Cha, con có người bạn bị bắt cóc, cha phải nghĩ cách cứu anh ấy.

- Cái gì, khi nào, ở đâu, hung thủ là ai?

Giọng nói phía bên kia rất uy nghiêm, hơn nữa không thừa lời, đi thẳng vào vấn đề:

- 20 phút trước, công viên Tam Giác Mai ...

Nữ quý nghĩ một lúc nói:

- Hung thủ là người giày thấp, má trái có vết sẹo.
- Con ở đâu, cha tới đón con.
- Cha đừng lãng phí thời gian nữa, con tự về được, cha lập tức phái người đi tìm anh ấy đi.

Nữ quý nói như sắp bật khóc:

- Cha, anh ấy rất quan trọng với con.

Kết thúc cuộc điện thoại rồi, Không Nhược Khuê không đặt vào chỗ cũ, thả tay kệ điện thoại treo lủng lẳng ở đó.

Nếu là bình thường mà có người dám làm thế, Triệu Lệ Lệ nhất định sẽ nổi trận lôi đình, nhưng lúc này khuôn mặt một nửa bị tóc che đi của Không Nhược Khuê, cô đành nuốt về.

Không Nhược Khuê bàn thân mất mấy giây rồi chủ động hỏi:

- Có di động không?
- Di , di động, có ...

Triệu Lệ Lệ vội vàng lấy trên quầy một cái di động cũ, đây là cái máy được tặng khi mua hàng, toàn nhận đồng tin nhắn rác, nhưng cơ bản thì gọi nghe không thành vấn đề:

- Bán cho tôi, tôi trả 1000.

Triệu Lệ Lệ mừng thầm quên cả sợ, thế này thì lãi lớn rồi, bán hàng cả ngày chẳng lãi được nhiều như thế:

Không Nhược Khuê ra ngoài cửa xem xét, đây là nơi khá hẻo lánh, thuộc về khu vực đợi khai phát, người ở không nhiều, xe cộ ít, e không có taxi, mà có, nhìn bộ dạng của cô bây giờ, chắc là không ai dám chở.

Cô không thể để mất thời gian, thời gian giờ là sinh mạng.

Vừa vặn cô thấy cái xe cũ đỗ ở cửa, hỏi:

- Có phải xe của cô không?
- Vâng, dùng để chở hàng.
- Mua mới bao nhiêu ...
- Ba vạn rưỡi, dùng mấy năm rồi, nếu như cô cần ...

Triệu Lệ Lệ đoán ngay ra ý nữ quý, nhắm tính nên trừ hao bao nhiêu mới thích hợp:

- Tôi trả cô ba vạn rưỡi, quẹt thẻ đi.

Không Nhược Khuê không rườm rà:

- Được, được ...

Triệu Lệ Lệ mừng quýnh, gan cũng to hơn nhiều, không cần biết đối phương là ma hay người, chỉ cần đưa tiền là được:

- Quẹt đi ...

Không Nhược Khuê đưa thẻ tới, nếu tham gia hoạt động hoặc bữa tiệc xã giao nào đó, cô sẽ đi cùng trợ lý, ví và di động sẽ rõ trợ lý cầm hộ, nhưng khi đi hẹn hò với Trần Thuật, cô luôn chuẩn bị thẻ:

Kể cả ăn cơm với Phong trần tam hiệp, cô cũng tranh trả tiền, cô không vì mình là nữ giới hay là minh tinh mà để người khác trả tiền.

Trần Thuật là ngoại lệ.

Kỳ thực giờ một cái di động là đủ mọi chức năng rồi, thẻ tín dụng là dùng vào lúc bất thường, đại đa số không dùng tới.

Không Nhược Khuê mất di động, may mà thẻ tín dụng để trong quần jean vẫn còn, nếu không khó rồi, cô không tin dựa vào khuôn mặt của mình nói một câu :” Xin chào, tôi là Không

Khuê, cô cho tôi mượn một cái di động, một cái xe, mai trả”,
thế là đôi phương gật đầu đồng ý.

Quẹt thẻ xong, Không Nhược Khuê sải bước về phía xe.

Áo vẫn ướt sũng, nước nhỏ tong tong, dán lên người rất khó chịu, Hoa Thành mùa thu, buổi sáng tuy trời nắng gắt, nhưng tối đến trời lạnh rất nhanh, một trận gió sông thổi tới, làm người ta bất giác run lên:

Không Nhược Khuê cởi luôn chiếc áo sơ mi trắng, trên người chỉ còn áo lót thể thao đen, da trắng bóc, ngực nhô cao, bước lên xe quần jean ôm lấy bờ mông càng thêm tròn trịa hút mắt.

Triệu Lệ Lệ cầm máy quẹt thẻ đứng ở cửa nhìn bóng Không Nhược Khuê lên xe, thầm nghĩ, nữ nhân này thật xinh đẹp, nhìn là biết dễ sinh nở ... Ài, bạn gái con mình dẫn về kém xa lắm.

.....

Chương 250: Tôi không đoán ra.

Lưu Long!

Quả nhiên là Lưu Long.

Nhìn thấy cái tên béo cười rất chất phác kia, lòng Trần Thuật lại không ngừng trầm xuống, giống ném tảng đá xuống biển sau, nửa ngày trời không chạm đáy.

Thảm thế nào, hận sâu tới đó.

Nếu mình mà Lưu Long, mình cũng hận mình thôi.

Người ta kẻ thù gặp mặt hai mắt đỏ ngầu, nhưng Lưu Long thì cứ cười suốt, vì hẳn thực sự quá cao hứng, quá vui mừng.

Vốn túi có tiền, nhà có ruộng, ở thành phố lớn có công việc thể diện, kết giao toàn minh tinh đại gia, muốn tiền có tiền,

muốn nữ nhân có nữ nhân.

Nhân sinh đắc ý, sự nghiệp huy hoàng, Lưu Long thấy cuộc đời mình đã mỹ mãn lắm rồi.

Vậy mà vì Lý Như Ý, một nhân vật nhỏ bé không đáng nhắc tới, cuộc đời hắn bị hủy hoại, phải trốn khắp nơi như chó nhà tang.

Lưu Long giờ đã hai bàn tay trắng, cho nên nhìn thấy Trần Thuật thì vô cùng vui mừng, hắn muốn Trần Thuật mất hết.

Đại thù sắp được báo, sao không vui cho được.

Trần Thuật cũng cười, dù sao tục ngữ có câu, không ai đánh người cười, nên y muốn cười tươi thêm chút, thế là ...

Chát!

Mặt bị trúng một cái tát mạnh.

- Cười cái rắm.

Sư Tử tát một cái không nương tay chút nào, sau đó lục lọi túi Trần Thuật, lấy di động và ví tiền, di động thì tắt máy, ném ngoài cửa sổ, còn ví tiền thì dứt túi mình.

Bọn chúng thiếu tiền mà.

Tục ngữ bảo, không nghe lời người già, thiệt thòi ngay trước mắt, Trần Thuật nghe rồi mà bị một cái tát, lửa giận bốc lên, hận không thể xông lên liều mạng với sư tử.

Nhưng nghĩ tới vết dao ở cổ với lưng thì một cái tát không còn đáng kể nữa rồi, nói ra có hơi nhục, nhưng mà không ai nhìn thấy, nhất là chân to không thấy.

- Đừng đánh, đừng đánh.

Lưu Long vừa lái xe vừa khuyên nhủ:

- Đánh bị thương rồi, Khổng Khuê không thích nữa, chúng ta cần cái mặt của y để đòi tiền đại minh tinh mà.

- Nếu không phải y thì Khổng Khuê bị tôi bắt về rồi.

Sư Tử còn chưa hết phần hận, nghĩ thôi đã muốn tát thẳng khốn này:

Toàn bộ tài khoản ngân hàng của Lưu Long đã bị cảnh sát đóng băng, không rút được nữa, mà dù có được thì hắn cũng không dám rút. Tình hình của Sư Tử cũng không khác mấy, khi đó tình huống nguy cấp, vớ lấy cái di động rồi chạy, lo dưới chân núi có mai phục, hắn trốn trên núi ăn quả đại uống nước lã cả tuần.

Với tội mà chúng phạm phải, bị bắt được là hết đường sống, bọn chúng muốn chạy trốn, trốn càng xa càng tốt, nhưng mà chạy trốn cũng cần tiền.

Trần Thuật không có tiền, dù có lóc xương y cũng không được mấy đồng, nhưng nhiều ngày theo dõi phát hiện y và cô đại minh tinh kia quan hệ thân thiết, bọn chúng liền thấy cơ hội.

Quả nhiên cơ hội tới rồi, Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê ăn cơm xong liền đi tản bộ, giống như bao cặp tình nhân, bọn họ nhắm chỗ ít người ít đèn mà đi.

Cơ hội trời cho như thế làm sao bỏ qua cho được.

Mọi chuyện tưởng đơn giản, nhưng bọn chúng đánh giá thấp Trần Thuật, đánh giá thấp dũng khí hi sinh tất cả vì cô gái mình yêu của nam nhân.

Khổng Nhược Khuê chạy mất, chỉ bắt được một tên Trần Thuật không đáng tiền.

- Không hề gì.

Lưu Long an ủi Sư Tử:

- Cứ để cô em đó về gom tiền cho chúng ta, lát nữa tới nơi, cậu gọi điện cho cô ta, để cô ta mang tiền tới.

- Sợ không được, anh không biết, vừa rồi cô ta đi không thèm quay đầu lại.

Sư Tự hậm hực đập Trần Thuật một cái:

- Thứ ăn hại, đến nữ nhân không giữ nổi ... E là cô ta không đưa tiền chuộc đâu.

- Thế à?

Sắc mặt Lưu Long trở nên khó coi:

- Nếu thế thì thằng nhãi này không còn giá trị gì nữa rồi ...

- Có giá trị, có giá trị ...

Trần Thuật cuống cả lên, hai thằng vong mệnh này còn chuyện gì mà không dám làm, nếu thấy mình không mang lại lợi ích còn thành “gánh nặng”, cho nhát dao thì xong đời:

Mạng người là chuyện lớn, Trần Thuật phải củng cố cho chúng lòng tin, mình là phiếu cơm chất lượng.

- Các anh đã theo dõi lâu như thế, chắc là biết tình cảm giữa tôi và Khổng Khuê, cô ấy không chỉ một lần nói, không phải tôi không gả, vừa rồi nếu hai anh không ném di động của tôi đi, các anh sẽ thấy chúng tôi thường nhắn tin cho nhau. Trong lòng Khổng Khuê, tôi là độc nhất vô nhị, chỉ cần các anh không quá tham lam, cô ấy sẽ sẵn lòng chuộc tôi về.

- Còn nữa, tôi có người bạn tên là Thang Đại Hải, giám đốc Lưu nhất định là biết đấy, khi đó chúng tôi cùng tới công ty anh mà. Chính là cái tên ngốc cao to ấy ... Anh ta không chỉ là chủ trì tiết mục Hoa thành đêm không ngủ, còn là thiếu gia của tập đoàn Phúc Tinh. Giám đốc Lưu ở Hoa Thành lâu năm, chắc không lạ gì tập đoàn Phúc Tinh rồi. Các anh chỉ cần gọi điện thoại cho anh ta, anh ta chắc chắn bỏ tiền chuộc tôi về.

Mạng của anh ta là do tôi cứu, giờ tôi cần anh ta cứu mạng, anh ta mong mà chả được, sớm cầu xin có người bắt cóc tôi rồi ...

Sắc mặt Lưu Long dễ coi hơn một chút:

- Vậy giữ mày lại trước, mày dám lừa bọn tao ... Hừ, mày nói xem bọn tao sẽ làm gì mày?

Trần Thuật ngẫm nghĩ, thật thà đáp:

- Tôi không đoán ra.

Tay Lưu Long cầm vô lăng run lên làm cái xe van dưới mộng cũng run theo, nếu không phải còn muốn kiếm tiền từ Trần Thuật thì đã xẻo y rồi.

- Đại ca, không sao chứ?

Sư Tội thấy Lưu Long khác lạ:

- Bịt mồm y lại.

Lưu Long rít lên:

Trần Thuật thề thốt:

- Không cần, tôi không kêu đâu, vị đại ca này ngồi ở bên cạnh, làm sao tôi dám kêu.

Hiển nhiên Sư Tử không tin vào nhân phẩm của Trần Thuật, lấy băng dính chuẩn bị sẵn ra, tay chân nhanh nhẹn bịt mồm y lại, còn cẩn thận chum cái túi vải đen lên đầu y.

.....

Khi Khổng Nhược Khuê tới Văn hóa Huỳnh Hỏa Trùng thì Thang Đại Hải và Lý Như Ý đã như kiến bò chảo nóng đi qua đi lại đọi sẵn.

Xe vừa đỗ lại, Thang Đại Hải nóng ruột chạy gấp tới, mở cửa xe cấp thiết hỏi:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao Trần Thuật lại bị người ta bắt.

- Tôi cũng không biết chuyện gì đây, cho nên tôi mới tìm các anh tìm hiểu nguồn cơn.

Không Nhược Khuê mặc tạm cái áo còn ướt lên người, vừa nói vừa đi vào trong công ty:

- Mới đầu tôi còn tưởng chúng nhắm vào tôi, nhưng sau mới biết là không phải, Trần Thuật quen với tên bắt cóc ...

- Có biết hắn tên là gì không?

Theo sau Không Nhược Khuê còn có một nam nhân trung niên nữa, giờ không ai rảnh để ý là ai, Lý Như Ý hỏi ngay:

- Sư Tử, hình như là thế.

- Lưu Long.

Lý Như Ý mắt đỏ ngầu, ngay từ khi nhận được điện thoại của Thang Đại Hải, hắn đã linh cảm chuyện này liên quan tới Nhạc Hải rồi, quả nhiên là thế.

Trần Thuật vì giúp mình giải trừ hợp đồng mà trêu chọc vào con chó điên kia, giờ Lưu Long quay lại báo thù bắt Trần Thuật, nếu Trần Thuật có mệnh hệ gì, hắn giết Lưu Long trăm lần cũng không hả giận.

Thời khắc này lòng Lý Như Ý hỗn loạn, sát khí ngùn ngụt, sớm biết xảy ra chuyện này thì mình tự ra tay ... Không phải hắn chưa từng nghĩ tới phương thức cực đoan nhất.

- Lũ cặn bã này.

Thang Đại Hải lòng lộn như thú dữ:

- Tôi biết ngay mà, thế nào hắn cũng đâm sau lưng anh em chúng ta, tôi bảo phái vệ sĩ theo rồi mà cậu ấy không chịu ...

thằng khốn đó, sao nó lại nhắm vào Trần Thuật, không nhắm vào tôi đây này ...

Nói tới đó ngớ người:

- Hôm đó ba chúng ta tới Nhạc Hải, vì sao chúng chỉ nhắm vào Trần Thuật, cậu ấy làm quái gì có tiền?

- Giờ không phải là lúc truy cứu vấn đề này.

Không Nhược Khuê dậm chân:

- Lưu Long là kẻ nào, có tư liệu của hắn không?

Chương 251: Không đáng ngàn ấy tiền.

- Có, trong văn phòng.

Lý Như Ý dẫn Không Nhược Khuê trực tiếp lên văn phòng của Thang Đại Hải:

Thang Đại Hải lục lọi ngăn kéo một hồi lấy ra tập tài liệu:

- Đây là tài liệu dự phòng Trần Thuật chuẩn bị, chúng tôi mỗi người giữ một bản:

Không Nhược Khuê đưa tài liệu cho nam nhân trung niên.

Lúc này Thang Đại Hải và Lý Như Ý mới nhận ra người này, đây không phải là lái xe hay vệ sĩ gì đó của cô ấy à? Theo lên lầu làm cái gì?

Nam nhân trung niên nhận lấy tư liệu lật xem, xem rất nhanh, gần như lướt qua từng trang, mày nhíu chặt:

- Khó làm đây.

- Vì sao?

- Bằng vào chuyện hắn dính vào, một khi xác thực được thì đủ bắn rồi, bọn chúng hắn là sớm biết thế nên cho cùng rút dậu.

Không Nhược Khuê nghe vậy thì không trấn định được nữa:

- Chú Đới, vậy phải làm sao đây?

- Đợi đi.

Nam nhân trung niên gập hồ sơ lại:

- Nếu là muốn báo thù thì một dao lấy mạng rồi, nếu bắt đi, hẳn muốn tiền bỏ trốn, hẳn là chúng sẽ liên lạc. Tôi sẽ mang sổ tài liệu này đi, xem xem có làm được gì hay không?

- Vậy làm phiền chú rồi.

Không Nhược Khuê khom người cảm ơn, trước khi họ tới đây đã có người đi kiểm tra hiện trường rồi, hi vọng kiếm được manh mối giá trị, thấy hai người kia nhìn theo chăm chăm, giải thích qua loa:

- Người của cha tôi, bên quân đội.

Thang Đại Hải không ngạc nhiên, là bạn học của Tạ Vũ Khiết thì gia đình thuộc loại thú dữ rồi, nghe thế nhớ tới cha mình, cũng lấy di động ra:

- Tôi gọi điện cho cha tôi, để ông già huy động các mối quan hệ của ông, bất kể thế nào cũng moi ra thằng khốn đó.

- Đừng.

Không Nhược Khuê vội ngăn cản:

- Đừng làm âm ỉ lên, Trần Thuật sẽ càng nguy hiểm.

- Nhưng tôi không thể ngồi im, tôi phải làm gì đó.

- Tôi đã làm rồi.

Không Nhược Khuê biết tình cảm giữa ba anh em họ, nói chắc chắn:

- Đừng lo, có tôi rồi.

Thang Đại Hải và Lý Như Ý nhìn nhau, một câu nói này khiến lòng người ấm áp, nhưng rốt cuộc thế là sao?

Xoạt.

Túi đen chùm mắt trên đầu Trần Thuật bị người ta giật mạnh ra, trước mắt không có ánh đèn chói mắt, chỉ có cái đèn treo trên trần tỏa sáng lơ mờ.

Khó thở nửa ngày trời, Trần Thuật ra sức hít lấy không khí tươi mới, sau đó thiếu chút nữa nôn ra, thiếu chút nữa là vì miệng bị dán kín rồi chứ nếu không là nôn thật.

Trong không khí trộn lẫn mùi khai thối của động vật bài tiết, cái mùi đó bị y hít vào lan đi lục phủ ngũ tạng.

Quá kinh tởm.

Có vết xe đổ đó, Trần Thuật hít thở cẩn thận hơn, miệng đã bị bịt, mũi chỉ khẽ hít một ít, lọc lấy dưỡng khí rồi đưa thở ra.

Đủ để duy trì các loại công năng trong cơ thể bãi công.

Tới khi quen được với không khí nơi này, Trần Thuật mới đánh giá hoàn cảnh xung quanh, đây là cái nhà xưởng sập xệ, một cái bàn cũ, góc tường có cái giường thiếu chân, kê bằng mấy viên gạch.

Trên giường gỗ là chăn đệm cáu bẩn không nhìn ra nổi màu ban đầu, đoán chừng thời gian qua hai tên này nấp ở đây.

Nhớ tới hồi ở Nhạc Hải, Lưu Long tóc tai chải chuốt, pha trà thuần thực, rất có khí độ .... Vài tháng ngắn ngủi đã thảm hại thế này, đúng là đáng buồn nhưng không khiến người ta thấy đáng thương chút nào.

- Lột băng dính ra.

Lưu Long phát tay ra lệnh:

Sư Tử đi tới thô bạo giật mạnh băng dính làm Trần Thuật đau đớn không khác gì bị lột da, ba mươi sáu nghề, nghề nào cũng có tinh anh, trong một số lĩnh vực, Sư Tử có đủ vốn để hãnh diện ngạo.

Bởi thế Trần Thuật cứu người trong tay hắn, làm hắn thấy bị sỉ nhục, không bỏ cơ hội nào để đòi lại.

- Nơi này gọi trời, trời chẳng thấu, gọi đất, đất không thừa, nhưng mà nếu cậu thấy y ổn ào thì cứ nhát dao là được.

Lưu Long tươi cười nói với Sư Tử, thực tế là uy hiếp Trần Thuật:

- Tôi không kêu, dứt khoát không kêu.

Trần Thuật vội đảm bảo:

- Tôi không ngốc, tôi sẽ phối hợp với các anh.

- Mà đương nhiên là không ngốc, hơn nữa còn rất thông minh là khác, nhờ có mày nên tao mới ra nông nổi này. Tao không hiểu, tao đã giải trừ hợp đồng cho Lý Như Ý, lại còn hạ mình xin lỗi, bồi thường, vậy mà mày nhất định chơi tao tới cùng mới chịu à?

Lưu Long mặt mày âm u:

- Con người tôi hơi nhát gan, sợ bị báo thù, nên chuẩn bị một chút ...

Trần Thuật thấy lúc này nên thẳng thắn chút, nếu vòng vo e ngại lên lửa giận đối phương, chịu đau khổ da thịt không đáng:

- Nhát gan, mày còn nhát gan thì trên đời này ai to gan nữa, có việc gì mày không dám làm chứ?

Lưu Long uất xì khói:

- Có, tôi không dám phạm pháp.

- Tao cũng không muốn phạm pháp, tao là người tốt, ít nhất thì tao muốn làm người tốt ... Mà xem, tao ở Hoa Thành có thân phận, có địa vị, có nhà, có xe, có nữ nhân. Làm người tốt mới có thể an tâm hưởng thụ, nhưng mà ... Mà hủy hết rồi.

- Xin lỗi.

Trần Thuật áy náy nói:

Xin lỗi? Thằng đó vừa xin lỗi mình à, chẳng lẽ nó nghĩ chuyện này còn xin lỗi được, sau đó mình nói “không sao cả” sao? Đổng thị trên mặt Lưu Long rung rung, đỏ lên một cách đáng sợ:

- Khỏi xin lỗi, xin lỗi không bù đắp được gì, với việc mà làm với tao, đáng lẽ thấy mà một cái là tao giết ngay rồi, biết vì sao tao còn chưa lấy cái mạng mà không? Vốn tao rất nhiều tiền, tao nhiều tiền hơn cả Từ Vĩnh Uy, nhờ ơn mà tao hai bàn tay trắng rồi, mà cũng nên bù đắp chứ nhỉ?

- Đúng, đúng, tôi nên bù đắp tổn thất này, khi đó tôi không ngờ chuyện lại thành ra như thế ...

Trần Thuật liên tục gật đầu phụ họa:

- Được rồi, mà đừng nỏ mồm giải thích nữa.

Lưu Long cắt ngang, đây là thứ thù hận không thể vài ba lời mà xóa bỏ:

- Tao cần tiền, Sư Tử, đưa cho nó một cái điện thoại.

Vì hai tay Trần Thuật bị trói, đành do Sư Tử cầm điện thoại để bên tai y.

Lưu Long ngồi xuống nhìn chằm chằm Trần Thuật:

- Mà nên biết, nếu mà nói sai một câu, bọn tao không cần tiền nữa, giết mà chuồn ngay. Thực ra tao rất muốn làm thế cho hả giận, nhưng tao liên lụy tới người anh em Sư Tử,

tao phải lo cho hần tiền chạy trốn, cho nên mày mới sống, mày hiểu chưa?

- Hiểu.

Trần Thuật rất dễ nói chuyện:

- Tôi sẽ không thừa lời, tôi chỉ xin tiền.

- Tốt, thông minh, vậy tao chỉ cần tiền, không cần mạng. Nhưng nếu mày giở trò khôn vặt, tao chỉ cần mạng không cần tiền.

Lưu Long phẩy tay:

- Được rồi, gọi điện cho bạn gái mày đi, bảo bọn tao muốn 10 triệu USD, rõ chưa, chỉ lấy USD thôi.

-

Trần Thuật đàn thối mặt không nói lên lời:

- Sao, không chịu à?

- Không phải không chịu, mà tôi thấy tôi không đáng số tiền này.

Trần Thuật mặt mày đau khổ:

- Tôi sợ cô ấy nghe số tiền này liên cúp máy luôn, vậy các anh chẳng có xu nào hết.

Lưu Long do dự, loại người dùng tiền dùng thủ đoạn kéo người ta lên giường như hần thì làm sao tin vào thứ tình cảm nam nữ được. Thứ này nói ngoài miệng thôi, đem đi so với USD ... E là không ai muốn đổi thật.

Vừa rồi Sư Tử cũng nói đấy thôi, thằng này liều mạng cứu cô ta, cô ta đi không thèm quay đầu một cái. Loại nữ nhân đó sao chịu bỏ chùng đó tiền cứu bạn trai, e là cả cha ruột còn không muốn tốn chùng đó tiền.

Trừ khi nữ nhân đó điên.

Có điều Lưu Long bất chấp lý lẽ, hấn cần tiền:

- Không phải là trên đường đi mày khoe khoang tình cảm chúng mày tốt lắm à, nói cô ta chỉ gả cho mày, giờ nói tới tiền lại không tự tin nữa sao?

Chương 252: Mạnh mẽ.

- Tự tin thì có, nhưng mà 10 triệu USD thì quá nhiều, dù cô ấy là đại minh tinh cũng chẳng có nhiều tiền như thế .... Huống hồ các anh muốn USD, anh biết đem NDT mà đổi ra 10 triệu USD nó là khoản tiền kinh khủng thế nào không, không gây chú ý mới là lạ ...

Trần Thuật lại khuyên:

- Thế thì chỉ hỏng việc.

Lưu Long hơi bị thuyết phục vì Trần Thuật nói có lý, chạy ra ngân hàng rút từng đống tiền, lại chuyển sang USD, thế nào cũng khiến các phương diện chú ý. Cô ta lại là đại minh tinh, thân phận mẫn cảm, chẳng may bị đám phóng viên chỗ mũi khắp nơi đánh hơi được, ủa tới như chó điên thì hai người họ xong đời.

Nhưng tuy biết là có lý, hấn vẫn không chấp nhận:

- Đừng mặc cả với tao, 10 triệu USD, thiếu một xu là mày chết, lập tức gọi điện cho Khổng Khuê.

- Nhưng tôi không nhớ số cô ấy.

Trần Thuật nói:

- Mày đùa với tao à?

Lưu Long rống lên:

Chát!

Sư Tử vung tay cho Trần Thuật cái tát nổi đom đóm.

Trần Thuật bị tát tới váng đầu, máu tươi rỉ ra, vội nói:

- Tôi thực sự không nhớ, số của cô ấy vốn lưu trong máy, bị các anh vứt đi rồi.

Chuyện này không trách Trần Thuật được, y và Không Nhược Khuê chủ yếu nhắn tin cho nhau qua wechat, gọi điện cũng qua wechat, gần như không dùng tới số điện thoại.

Với lại có gọi điện thoại thì người ta chỉ lưu vào máy một lần, đặt tên, lần sau theo tên mà gọi, thời buổi này còn ai ngớ ngẩn đi nhớ SĐT nữa, trừ trẻ con dạy nó đi lạc phải nhớ số điện thoại cha mẹ ra, người lớn cả SĐT ở nhà cũng chẳng nhớ nữa là.

Ví như Trần Thuật cầm điện thoại lên nói “gọi về nhà”, thế là đủ.

Lưu Long mắt long lên sòng sọc, tóm lấy cổ áo Trần Thuật:

- Mà chơi tao à? Mà nghĩ tao không dám giết mà à?

- Tôi nói thật mà.

Trần Thuật run sợ nhìn con dao dí vào yết hầu của mình, ai ngũ lấy mạng ra đùa, cuống cuống nói:

- Tôi không nhớ số cô ấy, nhưng tôi nhớ số Thang Đại Hải, thiếu gia tập đoàn Phúc Tinh ... Không Nhược Khuê quay về, thế nào cũng liên hệ với Thang Đại Hải, có lẽ lúc này bọn họ ở cùng một chỗ rồi, gọi cho Thang Đại Hải cũng như gọi cho cô ấy.

Lưu Long ngờ vực:

- Mà không nhớ số bạn gái, lại nhớ số nam nhân à?

- Vì chúng tôi quen nhau lâu rồi, khi đó chưa có wechat, cho nên phải nhớ số điện thoại.

Trần Thuật giờ thấy rõ khác thế hệ nó giao lưu khó khăn ra sao:

- Mà một mực muốn gọi cho Thang Đại Hải, không phải vì muốn giờ trò gì chứ?

- Không phải, tuyệt đối không, giờ tôi chỉ muốn giữ mạng, không dám nghĩ tới chuyện khác.

Trần Thuật ra sức thuyết phục:

- Chỉ cần Thang Đại Hải nhận điện thoại của tôi, nhận định sẽ tìm cách cứu tôi ra, cha anh ta là một trong ba người giàu nhất Hoa Thành, thực lực kinh tế mạnh mẽ hơn Khổng Khuê không biết bao nhiêu mà kể, nói không chừng gom được 10 triệu USD thì sao?

Lưu Long xuôi xuôi:

- Vậy thì gọi cho Thang Đại Hải, mà không muốn sống thì cứ dùng thủ đoạn.

- Được, được, tôi hiểu hoàn cảnh của mình mà.

- Đại ca, cẩn thận y giờ trò, em thấy thằng mặt trắng này gian lắm.

Sư Tử chỉ bằng cảm giác cũng thấy Trần Thuật không phải thứ tốt đẹp:

- Yên tâm, tôi tiếp xúc với y nhiều hơn cậu, không để nó chơi thêm vố nữa đâu.

Lưu Long buông cổ áo Trần Thuật ra:

- Báo số đi.

Trần Thuật hết sức phối hợp nói số Thang Đại Hải, sau đó Sư Tử bấm số, để loa ngoài, từng hồi chuông reo vang lên trong căn nhà trống, làm tim người ta vọt tận cổ, chỉ sợ số lạ,

Thang Đại Hải không nhận máy, vì hắn phải trốn đám bạn gái đồng đảng kia.

Nhận máy đi, nhận máy đi, Trần Thuật cầu khẩn trong lòng.

- Trần Thuật phải không?

Nghe cái giọng khẩn cấp của Thang Đại Hải truyền ra, Trần Thuật rơi nước mắt, chưa bao giờ thấy hắn đáng yêu như vậy:

- Tôi đây.

- Cậu ở đâu, không sao chứ?

Sư Tử dí dao vào cổ Trần Thuật.

- Không, không sao.

Trần Thuật cổ nhói đau, tuy chưa chảy máu, nhưng một con dao cứ kè kè ở đó, không dễ chịu gì:

- Chúng muốn tiền, 10 triệu USD.

- Cái gì, 10 triệu USD, làm sao mà nhiều thế?

Thang Đại Hải hét lên:

Trần Thuật nhìn Lưu Long, ý tứ là, thấy chưa, tôi đã bảo là quá nhiều mà.

- 10 triệu USD, không thiếu một xu, trong vòng 24 giờ, tao gọi điện tới.

Lưu Long nói vào:

- Được, chỉ cần Trần Thuật bình an, mày sẽ có tiền.

Thang Đại Hải trầm giọng:

- Tao nói cho mày biết, Trần Thuật là người anh em tốt nhất của tao, tao đồng ý bỏ 10 triệu USD mua mạng cậu ấy. Nhưng bỏ ra nhiều tiền như thế, tao không thể không xót, mày

chăm sóc cậu ấy cho tốt, cậu ấy rụng một sợi tóc thì tao tiết kiệm luôn số tiền này, bọn mày không được đồng nào, tao còn báo cảnh sát.

- Mày uy hiếp tao đấy à?

- Đây không phải uy hiếp, đây là làm ăn.

- Y sẽ không sao hết.

Lưu Long hừ một tiếng:

- Nhưng mày giở trò thì cũng chuẩn bị nhật xác đi.

- Được, giờ tao chuẩn bị tiền, Trần Thuật, cậu còn muốn nói gì nữa không?

- Bảo Lão Gia đừng lo, nói tôi rất nhớ món mỳ lòng của chú ấy...

Sư Tử cảnh giác tắt máy ngay tức thì, đá một phát tàn bạo vào bụng Trần Thuật, bồi thêm vài cú đấm, đến khi y không kêu nổi mới dí dao sâu hơn vào cổ:

- Đã bảo mày đừng nói thừa mà, Lão Gia là ai?

- Cha tôi.

Trần Thuật máu mồm máu mũi chảy ồ ạt, cảm giác xương sườn gãy rồi, mấy cái răng cũng lỏng lẻo, nhin đau đáp không chút do dự chút nào:

- Vì sao lại gọi là Lão Gia.

- Quê tôi gọi thế, cũng giống có nơi gọi là ông già, cụ khốt.

Sư Tử vẫn nghi ngờ:

- Nhớ món mỳ lòng là sao?

- Cha tôi làm mỳ lòng ngon lắm, không chỉ tôi thích mà Thang Đại Hải cũng thích, cứ rảnh rồi là lại tới ăn. Giờ tôi xảy ra chuyện, cha tôi chắc chắn lòng như lửa đốt, tôi lo cho sức

khỏe của ông ấy, nên nhờ anh ta chuyển lời, để ông ấy bớt lo, tôi sẽ sớm về ăn mỳ do ông ấy làm.

Trần Thuật đôi đáp trôi chảy:

Lưu Long cười trong lòng, nguyện vọng này của mày không thành rồi, bất kể thế nào, Trần Thuật đừng mong sống sót.

Trần Thuật hủy hoại cuộc đời của hắn, khiến hắn người không ra người, ma không ra ma, trốn chui trốn nhủi, làm gì có chuyện để y bình yên mà về nữa.

- Yên tâm, chỉ cần tao lấy được tiền, mày sẽ được về với cha mày thôi.

Lưu Long bề ngoài cười híp mắt, càng nghĩ tới thời khắc lấy được tiền rồi kết liễu tính mạng Trần Thuật càng đắc ý:

- Băng bó vết thương cho y đi, đừng để y chết.

- Vâng.

Sư Tử cất dao đi, hắn sớm có chuẩn bị rồi, lấy túi y tế ra, xé áo Trần Thuật, phun thuốc sát trùng lên, sau đó lấy băng dính thuốc dán bừa lên vết thương, thế là xong chuyện:

Đợi Sư Tử trối Trần Thuật lên ghế, Lưu Long mới đi đun nước sôi úp mỳ ăn.

Sư Tử xé túi thịt bỏ khô cho thêm vào mỳ, mắt không rời Trần Thuật:

- Đại ca, em cứ thấy thằng này có mưu mô gì đó, cái câu vừa rồi nó nói nghe quái lắm, không biết có ý gì.

- Cậu thành chim sợ cành cong rồi à? Giờ mạng nó nằm trong tay chúng ta, chỉ cần tình huống không ổn, chúng ta giết y dễ như giết một con kiến vậy ...

Lưu Long nói lời độc ác, song mặt vẫn cười, người ta nói đừng trông mặt mà bắt hình dong, song trường hợp này thì không đúng rồi:

- Em vẫn thấy không yên tâm.

Sư Tử lẩm bẩm, hẳn không nói rõ được vấn đề ở đâu, có lẽ vì khả năng thích ứng quá nhanh của Trần Thuật? Mấy chuyện thế này hẳn làm không chỉ một lần, con tin lần nào chẳng khóc lên khóc xuống, mở mồm ra là cầu xin, đến giao lưu cũng khó khăn:

Thằng này bình tĩnh quá mức.

- Lần trước do chúng ta không đề phòng thôi, lần này y không tốt số thế đâu, đằng nào thì ...

Lưu Long làm động tác cửa cổ:

- Sợ cái gì.

Sư Tử gật đầu, dù Lưu Long không cho, hẳn cũng làm thế.

Chương 253:

- A lô, a lô ....

Trong điện thoại chỉ còn tiếng tu tu, Thang Đại Hải bỏ điện thoại xuống:

- Cúp rồi, bọn chúng muốn 10 triệu USD.

- 10 triệu USD à?

Lý Như Ý thất kinh thoáng chốc, nói không cần nghĩ:

- Tài khoản của tôi còn ít tiền, tôi sẽ chuyển cho anh, tôi biết không đáng là gì, số tiền này tôi muốn chịu một nửa, anh bỏ ra trước, tôi nợ anh.

Sau khi giải trừ hợp đồng, hẳn được phía Nhạc Hải bồi thường cho 4 năm là 400 vạn, lại thêm 200 vạn tiền tham gia

đóng phim Chàng cơ trưởng, đó là thu nhập sau khi trừ đi phí quản lý của công ty.

Minh tinh đứng trên đỉnh kim tự tháp có thu nhập cực cao, còn nghệ sĩ hạng hai hạng ba, kiếm đủ sống là may rồi, nghệ sĩ không có chút tiếng tăm nào như Lý Như Ý, được trả tiền thù lao như vậy, chẳng qua Huỳnh Hỏa Trùng là nhà đầu tư thôi.

Chứ tình huống bình thường, e là công ty bỏ tiền ra để hẳn được tham gia diễn xuất cũng có.

- Lúc này còn nói chuyện đó làm gì, đợi đưa Trần Thuật về đã rồi tính sau.

Thang Đại Hải mất kiên nhẫn, vợ lấy áo khoác trên bàn:

- Tôi phải về nhà một chuyến.

Khoản tiền lớn như vậy, Thang Đại Hải có vét sạch tài khoản cũng không ra được, bán xe bán nhà thì cũng đủ đầy nhưng cần thời gian, thế nên đành về nhà tìm cha hẳn, phải trình bày trực tiếp chứ chuyện này không thể nói qua điện thoại được.

Thang gia còn nợ Trần Thuật một cái mạng, cha hẳn sẽ không từ chối.

- Khoan đã.

Không Nhược Khuê đúng như Trần Thuật dự đoán, vậy ở cùng đám Thang Đại Hải, quần áo trên người vẫn nguyên xi như cũ chưa thay, căn môi nãy giờ, đột nhiên lên tiếng gọi:

Thang Đại Hải trấn an:

- Chị họ, chị đừng lo, Trần Thuật sẽ an toàn về thôi, tôi về nhà gom tiền, không gom đủ tôi xách đầu tới gặp một người.

- Các anh bình tĩnh một chút đã.

- Chúng tôi vô cùng bình tĩnh, chị xem, chúng tôi cũng đâu có đem ba họ Lưu Long ra chửi, tôi biết chửi vô ích, tôi chỉ lo gom tiền.

Không Nhược Khuê cắn móng tay, bộ dạng trầm tư:

- Các anh nghĩ xem, vì sao Trần Thuật lại bảo chúng ta hỏi thăm Lão Gia, lại còn nói muốn ăn mỳ lòng? Thế không phải lạ sao?

Thang Đại Hải bình thường còn chẳng chịu suy nghĩ nữa là vào lúc thế này, đáp bừa:

- Chắc là vì cậu ta thích ăn, lo sau này không ăn được nữa.

- Dù thích đến mấy cũng không có lý do gì lại nhắc tới vào lúc này, anh ấy đang ở trong hiểm cảnh, sao lại còn hỏi thăm Lão Gia.

Từ lúc nghe câu nói cuối cùng kia của Trần Thuật, Không Nhược Khuê rơi vào trầm tư, câu này rõ ràng không tầm thường:

Lý Như Ý nhớ ra, nghĩ một lúc tán đồng:

- Tôi cũng nghĩ thế, trong câu này của cậu ấy nhất định muốn truyền đạt cho chúng ta tin tức gì đó.

- Đúng vậy đấy.

Không Nhược Khuê cúi đầu tự lẩm bẩm:

- Chuyện gì liên quan tới Lão Gia, liên quan tới mỳ lòng chứ?

- Lão Gia hình như không phải là người Hoa Thành, nhà chú ấy ở đâu nhỉ, hay Trần Thuật bị bắt tới quê Lão Gia rồi?

- Lão Gia và mỳ lòng liên quan gì tới nhau?

- Hay là Trần Thuật và Lão Gia từng nói gì đó liên quan đặc thù tới chuyện này, hoặc là chỗ nào đó hai người họ mới

biết?

Ba người bắt đầu suy đoán, mỗi người một câu không thấy điểm mâu chốt ở đâu, cũng không ai thuyết phục được ai.

- So với ngồi đây suy đoán, không bằng trực tiếp gọi điện thoại cho Lão Gia đi.

Không Khuê hỏi:

- Các anh có số điện thoại của Lão Gia không?

- Không, chúng tôi luôn tới thẳng quán ăn.

Thang Đại Hải lắc đầu:

- Tôi có điện thoại của Giang Ngu.

Lý Như Ý lên tiếng:

Nếu là lúc khác, Thang Đại Hải không bỏ qua chuyện này, giờ thúc giục hẳn bấm số, sau đó ba người chụm đầu quanh cái điện thoại, bên kia vừa nhận máy, Khổng Nhược Khuê hỏi ngay:

- Chị Tiểu Ngu, Lão Gia có nhà không? Tôi là Không Khuê đây.

- Cha tôi đang bận, Khuê tỷ có chuyện gì thế?

Giang Ngu kỳ thực nhiều hơn Khổng Nhược Khuê vài tuổi, nhưng vì đám Thang Đại Hải đều gọi là chị họ, cho nên cô cũng gọi là “Khuê tỷ”:

- Có thể nhờ chú ấy tới công ty chúng tôi một chuyến không, chúng tôi có chuyện gấp tìm chú ấy.

Bên này tạm thời dùng làm tổng hành dinh, Khổng Nhược Khuê sợ chạy linh tinh, tới lúc cần không có mặt:

- Để tôi hỏi cha tôi.

Rất nhanh Giang Ngu quay lại nói:

- Gửi địa chỉ cho tôi, tôi đưa cha tôi tới ngay.

- Cảm ơn chị, làm phiền chị rồi.

Chuyện Trần Thuật bị bắt, càng ít người biết càng tốt, với lại phải nói trực tiếp mới có thể đoán ra nhiều chuyện hơn, cho nên đành mời Lão Gia tới.

Chỉ mất chừng 20 phút Giang Ngu lái xe chở Lão Gia tới, thấy Không Nhược Khuê, Thang Đại Hải, Lý Như Ý đứng ngồi không yên đợi ở cổng công ty, ông có linh cảm chẳng lành:

- Trần Thuật đâu, thằng nhãi đó chạy đi đâu rồi? Tiểu Khuê, đầu tóc cháu làm sao thế kia?

Không ai trả lời cả, Không Nhược Khuê cười gượng, đi tới kéo tay ông:

- Lão Gia, chúng ta lên lầu nói.

- Thằng nhóc đó xảy ra chuyện gì rồi?

Tới văn phòng Thang Đại Hải, Không Nhược Khuê cẩn thận đóng cửa lại:

- Lão Gia, Trần Thuật bị người ta bắt cóc rồi.

- Cái gì? Bắt cóc?

Lão Gia chấn kinh, trong thế giới có phần đơn giản của ông, chuyện này thực sự quá kinh người:

- Sao lại bị bắt cóc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Giang Ngu hết sức lo lắng, Trần Thuật thường xuyên tới ăn mỳ, cho nên quan hệ giữa hai người rất thân thiết, lại biết trong thời gian mình không có nhà, là y làm bạn với cha cô, nên cô coi Trần Thuật không khác gì em trai mình, giờ nghe y bị bắt cóc cũng cuống:

Không Nhược Khuê kể vắn tắt lại đầu đuôi:

- Vừa rồi bọn bắt cóc gọi điện tổng tiền, cuối cuộc điện thoại anh ấy có hỏi thăm Lão Gia, nói rất nhớ món mỳ lòng. Cho nên bọn cháu đoán là anh ấy có thể muốn truyền đạt tin tức nào đó ... Chuyện có lẽ liên quan tới Lão Gia, chú, chú có nghĩ ra cái gì không?

Chuyện bất ngờ như thế, Lão Gia còn chưa hoàn hồn, nhất thời cũng chẳng nghĩ ra được điều gì.

- Lão Gia, chú là người Hoa Thành ạ?

Khổng Nhượng Khuê đành hỏi từ từ:

- Ủ, chú là người Kinh Huyện, cách Hoa Thành hơn 100 km, chẳng lẽ chúng bắt người tới đó à?

- Không bài trừ khả năng đó, anh ấy đặc biệt nhắc tới món mỳ lòng .... Vì sao lại là món mỳ này mà không phải mỳ khác?

- Chuyện này, chú không nghĩ ra ...

Lão Gia khổ sở vỗ trán suy nghĩ, nhưng thực sự không nghĩ ra được điều gì hết:

- Mỳ lòng, mỳ lòng ....

Khổng Nhượng Khuê đi qua đi lại trong phòng, miệng lầm bầm:

- Lão Gia, bình thường chú mua lòng ở đâu?

- Có một cái chợ rau ngay bên đại học thành phố, thường họp vào sáng sớm.

Xung quanh đại học thành phố vì gần ngoại thành, giá đất rẻ, tụ tập rất đông người mức lương không cao tới đây sống và làm ăn, không phù hợp với địa điểm giam giữ người, dễ bị phát hiện.

Nên Khổng Nhượng Khuê bài trừ khả năng này.

- Vậy thì lòng lợn ở chợ rau từ đâu mà ra ạ?

Còn chưa đợi Lão Gia trả lời, Khổng Nhược như linh cảm được gì lập tức rút điện thoại gọi:

- Lập tức tra tất cả lò mổ ở Hoa Thành, đặc biệt là lò mổ ở chỗ vắng vẻ.

- Khoan, nếu muốn tìm lò mổ thì phải bảo chú, không ai hiểu lò mổ trong thành phố này hơn chú đâu ...

Lão Gia quát Thang Đại Hải:

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau mau lấy cho tôi cái bản đồ thành phố.

Chương 254: Là vì thích.

Trần Thuật đói rồi.

Y nhớ mỳ lòng, nhớ thịt gà xào cay, nhớ móng giò đầu hũ của Lão Gia, còn nhớ cả món cua rang cay mà tối qua còn chưa kịp ăn hết đã bị bạn cũ phá đám.

Hồi hận lắm, nếu khi đó ăn thêm vài miếng thịt cua có phải tốt không?

Nếu không gặp đám bạn học kia, nếu không uống cả bụng bia, y cũng sẽ không đói thành thế này.

Từ lúc gặp Sư Tử ở trên đê, vừa đấu trí lại vận động lớn, thể lực tiêu hao rất nhanh. Đến 1 giờ đêm thì Trần Thuật đã thấy bụng kêu gào rồi.

Lưu Long nằm trên cái giường tàn tạ đang ngáy như sấm, Trần Thuật thương hại Sư Tử, chắc là thời gian qua không được nổi một giấc ngủ ngon.

Nhưng mà nghĩ tới thằng cha đó có thể an gia ở trong bãi tha ma, vậy thì chuyện nhỏ này thực sự không đáng nhắc tới.

Sư Tử đang ngồi xem truyện, chính là bộ Y Thiên Đồ Long ký của Kim Dung, vì di động rất dễ làm bại lộ vị trí của chúng, cho nên khi không dùng thì bọn chúng lập tức tắt máy. Đêm dài dằng dặc, không ngủ được tất nhiên phải kiếm việc gì đó để đốt thời gian, xem tiểu thuyết kiếm hiệp là lựa chọn tốt.

Sư Tử vô cùng cảnh giác, cho dù hoàn toàn chìm vào câu chuyện kịch tính vẫn cứ thi thoảng lại ngẩng đầu nhìn Trần Thuật, cứ như y có thể cở dây thừng chạy mất bất kỳ lúc nào vậy.

Trần Thuật cũng luôn lén lút nhìn Sư Tử, biết tên này tuy cúi đầu đọc truyện, nhưng khóe mắt lại đặt lên người mình, chỉ cần phía y có chút hành động khác thường là phản ứng ngay.

Biết thân thủ cùng sự tàn nhẫn của hắn, cho nên dù tay bị trói chặt tới đau, toàn thân tê nhức, y vẫn giữ sự yên tĩnh tuyệt đối.

- Anh thích Chu Chỉ Nhược hay Triệu Mẫn?

Trần Thuật gọi chuyện:

- Triệu Mẫn.

Sư Tử đáp ngắn gọn:

- Tôi cũng thế.

Trần Thuật cao hứng hỏi tiếp:

- Vì sao anh thích Triệu Mẫn?

Thuận miệng trả lời một câu, không ngờ đối phương lại hỏi tiếp, Sư Tử gập sách lại, thấp giọng rít lên:

- Liên quan chó gì tới mày, ngậm cái miệng mày lại, đánh thức đại ca, xiên cho mày một phát.

- Tôi cũng chẳng muốn nói đâu, nhưng mà tôi đói quá. Nề tình hai chúng ta đều thích Triệu Mẫn, có thể cho tôi chút gì

đó để ăn được không?

- Không.

Sư Tử từ chối thẳng thừng, lý do chó má gì vậy, chưa bao giờ gặp loại con tin nào như thằng này, đầu óc có vấn đề gì không thể:

Trần Thuật nài nỉ:

- Tôi sắp đói chết rồi, tôi mà chết, các anh không có tiền chuộc đâu.

- Mày không chết được đâu.

- Cho tôi một bát mỳ ăn liền đi, loại các anh vừa mới ăn ấy, được không? Dù sao ngày mai các anh lấy được tiền rồi, sẽ không ở nơi quỷ quái này nữa, cũng sẽ không ăn mỳ ăn liền nữa, thế chẳng phải lãng phí à?

Trần Thuật nói rất có lý có lẽ:

- Lãng phí cũng không cho mày ăn, còn dám nói nữa, tao đẩy mày xuống đất. Mày muốn ngồi hay muốn nằm, cho mày chọn.

Sư Tử lại tiếp tục đọc truyện, tỏ ý không muốn nói nữa:

Trần Thuật muốn ngồi nên y im miệng, nếu mà nằm với tư thế bị trói quặt tay ra sau thì lưng gãy mất, dù sao lưng của nam nhân còn dùng vào việc lớn, không thể tùy tiện làm tổn hại.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Trần Thuật mệt mỏi vô cùng, mắt díp lại, nhưng bụng lại cứ sôi ùng ục, không sao ngủ được.

Chít chít chít ...

Một con chuột từ góc nhà chui ra, chạy qua chạy lại dưới chân Trần Thuật, y nhìn một cái, úi dời, sao mà con chuột này

múp míp có vị thịt như thế chứ.

Nghe đâu có người làm thịt chuột thành sơn hào hải vị, trước kia nghe thấy buồn nôn, giờ nghĩ lại muốn thử một phen, dù sao thịt chuột thì cũng là thịt mà.

Ào!

Mặt Trần Thuật bị dội nước lạnh, y mở choàng mắt ra, phát hiện trời sáng hửng rồi, té ra nhìn con chuột chạy qua chạy lại rồi ngủ lúc nào không hay.

Không có di động, Trần Thuật chẳng cách nào biết được giờ là mấy giờ, có điều nhìn cường độ ánh sáng thì có lẽ là trưa rồi.

Sư Tử cầm chậu nước đứng trước mặt Trần Thuật, thấy y mở mắt ra mới quay đầu đi chỗ khác.

Lưu Long đang ăn mỳ, cười ha hả:

- 12 tiếng nữa thôi là tới lúc tìm anh em tốt của mày lấy tiền, tiền không tới thì mạng mày không còn.

- Tôi tin họ không làm các anh thất vọng.

Trần Thuật ngửi mùi ăn liền càng đói, muốn nuốt nước bọt mà miệng khô rang, mắt hoa hoa, y có chút kiến thức, biết mình mất nước, hẳn do mất máu nhiều quá:

- Hi vọng là thế.

Lưu Long dùng đĩa xiên cái xúc xích lớn cho vào mồm, mút xụt một miếng mỳ to nhai nhồm nhoàm:

- Chỉ có một cơ hội thôi, làm bọn tao thất vọng thì sẽ tới lượt mày thất vọng.

Trần Thuật cười nịnh:

- Giám đốc Lưu, cho tôi một bát mỳ được không, tôi sắp đói lả rồi.

- Mày xem, sớm biết thế này trước kia hà tất làm thế? Nếu mày không đâm tao một nhát, tao vẫn là tổng giám đốc Nhạc Hải, ăn sung mặc sướng, còn mày thì yêu đương hạnh phúc với đại minh tinh của mày. Có cần xin người ta bát mỳ như ăn mày không?

- Tôi cũng hối hận lắm, khi đó còn trẻ không hiểu chuyện, nếu cho tôi một cơ hội, tôi sẽ không phạm phải sai lầm như thế.

- Đáng tiếc, không có thuốc hối hận.

Lưu Long chỉ hộp mỳ dưới chân bàn, bảo Lưu Long:

- Cho nó một hộp.

- Đại ca, không thể cho y ăn, ăn no rồi là có sức tính chuyện xấu.

Sư Tử ngăn cản:

Trần Thuật hận lắm, tôi đốt ruộng nhà anh hay đào mộ nhà anh, cần đề phòng thế không? Tôi bị trói thành xác ướp rồi, còn cách nào thoát được nữa.

Tên này nghi ngờ nhân phẩm của mình, không thể chấp nhận được.

Lưu Long thấy có lý, gật gù:

- Đúng thế, các cụ xưa nói thế nào nhỉ, no cơm ấm cật sinh dân dật mà, ăn no rồi sẽ nghĩ tới chuyện không nên nghĩ. Vậy cho y nửa bát thôi, không để y chết đói được, hạnh phúc nửa đời sau của chúng ta trông cậy cả vào y.

Sư Tử mở một hộp mỳ, chẳng ngâm nước sôi, bẻ làm đôi nhét vào mồm Trần Thuật.

Sĩ khả sát bất khả nhục.

Trần Thuật giận lắm, ngoạm một miếng lớn, nhai rào rào rồi nuốt xuống.

Ồi sao mà ngon thế, bọn khốn, cho dù chúng mày cho tao ăn mỳ, sau này có cơ hội, tao vẫn báo thù.

Tới 2 giờ chiều, Lưu Long bắt đầu sốt ruột, xem giờ liên tục, hỏi Trần Thuật:

- Người anh em của mày có chuẩn bị tiền không đấy?
- Làm sao tôi biết, hay gọi điện hỏi xem.

Lưu Long hừ một tiếng, lát sau không nhìn được bảo Sư Tử:

- Gọi điện đi, nếu chuẩn bị xong tiền rồi thì theo kế hoạch chúng ta thương lượng, an bài địa điểm nhận tiền. Còn chưa thì cảnh cáo chúng chỉ còn vài tiếng nữa thôi, đúng 12 giờ đêm mà không lấy được tiền thì chúng đợi nhặt xác đi.

Sư Tử gật đầu, mở di động lên, bấm số Thang Đại Hải, bên kia nhận máy rất nhanh:

- Chuẩn bị tiền chưa?
- Rồi, khi nào giao tiền?

Thang Đại Hải hỏi gấp:

Sư Tử lập tức cảnh giác ngay:

- Những 10 triệu USD, chuẩn bị nhanh vậy sao?
- Con quỷ nghèo nhà mày chưa bao giờ thấy tiền à? 10 triệu USD với bọn mày thì là con số kinh khủng, với Thang Đại Hải này chỉ như sợi lông thôi, lũ ngu chúng mày có biết tao là ai không?

Thang Đại Hải chửi ngay:

Sư Tử tức lắm, định đập Trần Thuật một phát báo thù, nhưng nể tình sắp có tiền, nên không thềm chấp, ra hiệu Ok với Lưu Long:

- 3 giờ 45 phút gặp nhau ở Dã Mã Than, một tay giao tiền, một tay giao người. Bảo Không Khuê mang tiền tới, chỉ duy nhất một mình cô ta thôi, bọn mày báo cảnh sát, đừng trách tao xẻo thịt nó.

- Mày nghĩ tao bại nào à?

Thang Đại Hải lại chửi tiếp:

- Thằng ngu này, tao vất vả gom 10 triệu USD, sau đó để một nữ nhân đi giao tiền, chúng mày bắt luôn Không Khuê, đòi 20 triệu sao? Con mẹ mày chứ, mày nghĩ mày khôn lắm chắc? ..

Chương 255:

Bị chửi tới mặt, Sư Tử phải để điện thoại tránh xa tai một chút, liếc Trần Thuật, sao bạn tên này cũng ra bài chẳng theo lẽ thường gì thế?

Có điều Thang Đại Hải nói cũng có lý, bên kia cũng phải nghĩ tới vấn đề an toàn. Bọn chúng vốn tính bắt Không Khuê giao tiền, chẳng may có sự cố gì thì một cô gái chẳng thể làm gì được chúng.

Nhưng nếu bọn chúng giở trò thì sao? Bên kia phải đề phòng chứ.

- Vậy một mình mày tới đi.

- Tao cũng không đánh được bọn mày.

- Vậy mày muốn thế nào?

Sư Tử nổi điên quát:

- Tao còn có người anh em họ Lý, bọn tao cùng tới giao tiền.

Thang Đại Hải dứt khoát nói:

Lưu Long ở bên ra hiệu, đồng ý đi.

- Được, không thành vấn đề, nhớ chỉ được 2 bọn mày, 3 giờ 45, Dã Mã Than, thêm một người tao giết nó.

- Ê, mày đã xong chưa vậy, tao còn chưa nói gì mà mày đã phun rầm lăm thế.

- Thằng khốn, mày muốn Trần Thuật chết à?

- Chết thì chết, tao khỏi mất 10 triệu USD.

Thang Đại Hải bực mình:

Trần Thuật cuống lên giải thích:

Chương 256: Bị cướp lời thoại.

- Các anh đừng giận, anh ấy bị mất 10 triệu USD, nên trong lòng khó chịu mà, đừng chấp, đừng chấp.

Chuyện thường tình thôi mà, suy bụng ta ra bụng người, nếu là mình, dù quyết định bỏ tiền ra cứu bạn, trong lòng tất nhiên vẫn bức bối lắm.

Chuyện đã thế rồi, cũng không cãi nhau nữa, đối phương càng tức giận, chẳng phải càng chứng tỏ là đã chuẩn bị tiền rồi sao?

- Xem mà làm.

Sư Tử dọa một câu rồi tắt máy:

- Xuất phát thôi không còn sớm nữa, tôi đi lấy xe.

Lưu Long đứng dậy ra lệnh:

- Cậu chuẩn bị đưa thẳng này theo.

Sư Tử rút dao gài ở thắt lưng ra:

- Mày ngoan ngoãn chút, nếu không ...

- Tôi biết, tôi biết ...

Trần Thuật rồi rít gật đầu:

- Nếu không anh làm thịt tôi.

- Đoán đúng rồi.

Sư Tử cửa đứt thùng trói chân Trần Thuật, giải phóng hai tay y khỏi lưng ghế, túm cổ áo kéo ra xe:

Xe đã nổ máy ầm ầm đợi sẵn.

Khi Sư Tử mở cửa xe ra, chuẩn bị đẩy Trần Thuật lên thì một khẩu súng chĩa vào đầu hắn, nam tử ngồi trên xe cười nhạt:

- Đừng nhúc nhích, nếu không bắn vỡ đầu mày.

- Thang Đại Hải ...

Sư Tử kinh hãi hét lên, tuy mục tiêu báo thù chính là Trần Thuật, nhưng bọn chúng cũng tìm hiểu cả hai người anh em của y, dù sao thì cả ba tên đó cùng tới Nhạc Hải đàm phán:

Lúc chuyện mới xảy ra, Lưu Long cũng không xác định được chủ mưu là ai, cho nên điều tra cả ba, bọn chúng cũng từng định bắt Thang Đại Hải, dù sao tên này có tiền nhất.

Nhưng sau khi thảo luận rất lâu, chúng quyết định bỏ Thang Đại Hải chọn Trần Thuật, vì sau khi điều tra, đoán ra được Trần Thuật mới thực sự là tên bày mưu hại chúng thành ra như thế này.

Đồng thời do tính chất công việc, phạm vi hoạt động của Trần Thuật lớn hơn, phức tạp hơn, lại là nhân vật nhỏ, không như Thang Đại Hải, ra vào toàn chỗ cao cấp, lại là con đại phú hào, nếu hắn xảy ra chuyện, có khi kinh động toàn bộ Hoa Thành, cha hắn từng lẫn lộn từ tầng chót đi lên, quan hệ tam giáo cửu lưu rất nhiều, độ nguy hiểm cao, bọn chúng có lấy được tiền e là cũng khó thoát nổi truy bắt.

Thang Đại Hải cao lớn lực lưỡng, cũng khó bắt hơn.

Rõ ràng đại ca Lưu Long đi lấy xe, vì sao ngồi trên xe lại là Thang Đại Hải?

- Mày biết tao à?

Thang Đại Hải vung vẩy súng:

- Biết thì tốt, vậy mày chắc cũng hiểu, tao là người rất tàn nhẫn.

- Đại ca tao đâu?

Tới lúc này, Sư Tử vẫn quan tâm tới an nguy của Lưu Long, không thể không nói, kẻ xấu nhất cũng có điểm sáng của hắn, mạng hắn do Lưu Long cứu, hắn không tiếc hi sinh cái mạng này vì Lưu Long:

- Mày hỏi thằng béo kia hả? Bị đánh ngất rồi.

Không biết Không Nhược Khuê dùng tới mối quan hệ gì, nhưng mười mấy tiếng đồng hồ, cô đã tìm kiếm hết những chỗ nuôi lợn, giết lợn cùng gia công thịt lợn ở Hoa Thành.

Cuối cùng vào lúc 6 giờ sáng đã xác định được vị trí Trần Thuật bị bắt, đó là một lò mổ đã bị bỏ hoang.

Khi Sư Tử gọi điện thì Thang Đại Hải đã mai phục ở ngoài lò mổ rồi, chỉ vì lo cho an toàn của Trần Thuật, nên mới không dám hành động tùy tiện.

Không cần biết mai phục bao nhiêu người, phía bên kia chỉ cần một nhát dao là biến Trần Thuật thành người chết.

Không Nhược Khuê tuyệt đối không lấy tính mạng Trần Thuật ra mạo hiểm, cho dù những người kia nhiều lần đảm bảo sẽ tốc chiến tốc thắng, dưới tình huống sét đánh không kịp bưng tai cứu được người.

Cho nên họ chờ đợi cơ hội.

Cuối cùng cơ hội đã tới, hai tên đó tách nhau ra, chuyện còn lại liền dễ dàng hơn nhiều.

- Giơ tay lên.

Trước kia Sư Tử có phản ứng gì thì sau lưng hắn có người khác lên tiếng:

Sư tử do dự, nếu buông tay chịu trời, sẽ bị pháp luật trừng trị, nếu phản kích ...

Hắn cũng không có thời gian suy nghĩ, lập tức thêm hai người tới, mỗi người bẻ một cánh tay ấn hắn xuống sàn xe còn lại, sau đó còn cả hai chân.

Giờ thì tình thế giữa Sư Tử và Trần Thuật đảo ngược, Thang Đại Hải uy phong cười ha hả:

- Trần Thuật, tôi tới cứu cậu đây.

Lúc Thang Đại Hải vừa bất ngờ xuất hiện, Trần Thuật đã nhanh như chớp lợi dụng thời cơ lăn sang bên thoát khỏi phạm vi khống chế của Sư Tử, lúc này mới lồm ngồm bò dậy, cấp thiết hỏi:

- Không Khuê đâu? Cô ấy có sao không?

Thang Đại Hải buồn lắm, thấy địa vị của mình trong lòng Trần Thuật kém xa Không Nhược Khuê, miễn cưỡng chỉ được tính vị trí thứ hai thôi.

- Trần Thuật.

Không Nhược Khuê từ xa chạy tới, chẳng để ý tới người khác, nhào vào lòng Trần Thuật ôm chặt:

- Không sao, không sao nữa rồi ...

Trần Thuật tay chân bủn rủn bị Không Nhược Khuê lao mạnh vào lòng nhất thời không đứng vững ngã xuống đất, lòng vừa thả lỏng, không hiểu sao đầu óc choáng váng, mắt mờ dần, nghe thấy âm thanh của Không Nhược Khuê nhưng không cách nào đáp lại cô.

Thế rồi trời đất tối om, y không còn biết gì nữa.

.....

Khi Trần Thuật mở mắt ra, liền thấy một đôi mắt mê người nhìn mình đầy lo âu cùng trù mên.

- Anh tỉnh rồi.

Đôi mắt ấy thoáng chốc bùng nổ thành nụ cười khiến trăm hoa thất sắc:

Trần Thuật chớp chớp mắt mấy lần:

- Đây là đâu thế?

- Đây là bệnh viện, anh ngủ suốt một ngày một đêm rồi đấy.

- Ngủ lâu vậy sao?

- Anh mệt quá.

Không Nhược Khuê nắm tay Trần Thuật:

- Vết thương sau lưng của anh rất nghiêm trọng, bác sĩ khâu những mười một mũi, nói để lâu chút nữa sẽ rất nguy hiểm.

- Tới mức đó sao?

Trần Thuật chỉ biết lưng mình bị Sư Tử rạch một đường, chảy rất nhiều máu, lúc đó hoàn cảnh nguy hiểm, có thể mất mạng bất kỳ lúc nào, y chẳng tâm tư đâu nghĩ tới vết thương, không ngờ vết thương nặng tới mức đó:

Vậy mà Sư Tử chỉ phun ít thuốc sát trùng, dán băng dính thuốc vào, xem ra bọn chúng không định để mình sống.

Không Nhược Khuê vẫn nắm tay Trần Thuật, an ủi:

- Không sao nữa rồi, em bảo bác sĩ cho anh uống ít thuốc an thần, để anh ngủ thật say, tốt cho phục hồi sức khỏe.

- Chẳng trách anh ngủ say như vậy.

Trần Thuật ngủ quá nhiều, đầu óc có chút mê muội, phản ứng có phần chậm chạp, song vẫn cảm giá được rõ ràng bàn tay mềm mại như không xương kia, chìm đắm trong ánh mắt kia:

- Em cứu anh.

- Không, là anh cứu em.

Khổng Nhược Khuê vuốt ve gò má có chút tiều tụy của Trần Thuật:

- Khi đó anh bị hấn dí dao vào tim, nguy hiểm như vậy mà vẫn có dũng khí đẩy em đi ...

- Anh không dựa vào dũng khí đâu.

Trần Thuật lắc đầu:

- Vậy là cái gì?

- Vì anh thích em.

Hành lang khu phòng bệnh cao cấp của bệnh viện nhân dân Hoa Thành, mỗi đầu hành lang có cảnh sát đứng canh, người qua lại đều bị kiểm tra cẩn thận, Thang Đại Hải bê mấy cốc cà phê tới, đưa cho Lý Như Ý ngồi canh ở cửa phòng bệnh một cốc:

- Cậu về nghỉ đi, để tôi thay cho.

Lý Như Ý đã thức tới mệt mỏi rồi, vẫn cố chấp nói:

- Tôi không về.

Trần Thuật còn chưa tỉnh lại, làm sao hấn về cho được.

Vì giúp hấn cho nên Trần Thuật mới bị người ta bắt cóc, mới bị trọng thương, tuy bác sĩ nói không có gì đáng ngại nữa, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là bình phục ... Nhưng Trần Thuật còn hôn mê, sao mà hấn ngủ cho được.

- Sao cậu lảng nhảng thế.

Thang Đại Hải uống một ngụm cà phê:

- Hôm qua bác sĩ nói rồi mà, Trần Thuật bị mất máu thôi, không nguy hiểm gì cả. Vết thương ở cổ cũng không sâu, khử trùng băng bó là ổn, vết thương ở lưng cũng khô rồi. Cậu ấy không hôn mê, mà là ngủ. Tranh thủ khi cậu ấy ngủ, cậu về ngủ bù đi, từ lúc cậu ấy xảy ra chuyện, cậu chưa chợp mắt đâu.

- Tôi không ngủ được, nhắm mắt lại cũng không ngủ được.

Lý Như Ý lắc đầu:

- Phải ngồi đây canh chừng cho cậu ấy, tôi mới yên tâm.

- Ài, không phải cậu vẫn còn tự trách đấy chứ, đã cứu về rồi mà, nghĩ nhiều làm gì?

Thang Đại Hải vỗ vai, người anh em này ít biểu lộ cảm xúc, nhưng là loại ngoài lạnh trong nóng điển hình:

- Tất cả những chuyện này đều vì tôi mà ra ... Nếu không có chị họ, anh đã mất 10 triệu, Trần Thuật có thể đã nguy hiểm.

Lý Như Ý tinh thần sa sút:

- Tôi thấy mình có lỗi.

- Đừng nghĩ thế, anh em xảy ra chuyện, ai có tiền giúp tiền, ai có sức giúp sức mà .... Đừng tự trách mình nữa, ai cũng có lúc gặp chuyện không may mà, thế mới cần anh em, đừng nói ai có lỗi với ai.

- Tôi không có tiền, nên chỉ có thể bỏ sức.

Lý Như Ý vẫn kiên trì:

- Cho nên nhất định tôi phải canh ở đây cho tới khi Trần Thuật thực sự không sao nữa mới yên tâm.

Tương giao nhiều năm, Thang Đại Hải quá hiểu tính cách Lý Như Ý, có tình có nghĩa, lại có chút cố chấp tới ngốc, hẳn đã xác định việc gì, dù lấy hàng không mẫu hạm kéo cũng không quay đầu lại.

Người như thế thích hợp làm bạn.

- Được, vậy chúng ta cùng đợi cậu ấy.

Thang Đại Hải nhìn quanh:

- Chị họ đâu, về rồi à?

Lý Như Ý chỉ chỉ phòng bệnh:

- Chưa, ở bên trong ấy.

- Hắc hắc, chị họ thật là âm hiểm, khuyên tôi về nghỉ ngơi, bản thân lại không chịu rời Trần Thuật nửa bước.

- Thế thì có vấn đề gì?

Cho dù là người phản ứng chậm chạp với chuyện tình cảm như Lý Như Ý cũng sớm nhìn ra Không Nhược Khuê và Trần Thuật là chàng có tình, thiếp có ý rồi, người ta ngọt ngào không muốn xa nhau, Thang Đại Hải ghen tỵ cái gì:

- Tất nhiên là có vấn đề, vấn đề lớn ấy chứ.

Thang Đại Hải bộ dạng giận dữ:

- Cậu nghĩ mà xem, Trần Thuật xảy ra chuyện lớn như thế, cậu canh ở ngoài phòng bệnh chưa từng rời đi, chị họ cũng ở trong phòng bệnh không về. Chỉ có tôi về nhà ngủ một giấc ngon lành, Trần Thuật thức dậy sẽ nhìn tôi thế nào?

- Nhìn thế nào?

- Liệu cậu ấy có chỗ rằng tôi là kẻ vô tình vô nghĩa, không quan tâm tới sống chết của anh em không?

Thang Đại Hải ôm đầu:

- Trúng kế rồi, tôi trúng kế của hai người rồi, sớm biết thế tôi đã không đi nữa, ở ngoài phòng bệnh ngủ.

Lý Như Ý thực sự không biết phải nói gì.

- Vốn dĩ trong lòng Trần Thuật, tôi xếp ở vị trí thứ nhất thứ hai, bị hai người lừa, e là tôi bị đẩy xuống vị trí thứ ba rồi.

Thang Đại Hải giơ tay lên trời:

- Chị họ hại tôi rồi.

- Không phải anh gom tiền cứu cậu ấy sao. Khi gặp nạn, cho vay 200 là bạn bè, cho vay 2000 là anh em, cho vay 2 vạn là thân thích, vay 20 vạn là cha mẹ ... Nhưng bỏ ra 10 triệu USD chỉ có Thang Đại Hải thôi.

Lý Như Ý dỗ dành, để tên này đừng lên cơn nữa:

Quả nhiên Thang Đại Hải phục hồi tinh thần:

- Nếu nói thế, tôi là gì của Trần Thuật?

- Công ty cho vay nặng lãi.

Lý Như Ý lăm bằm, khép mắt lại tỏ ý không tiếp chuyện nữa:

Nhưng mà mấy lời này rốt cuộc chỉ làm Thang Đại Hải im lặng chừng 5 phút thôi, sau đó hắn lại nháp nhồm nhìn về phía cửa sổ:

- Chị họ vào đó từ lúc nào?

- Tối hôm qua.

- Khử khử, cô nam quả nữ ở bên nhau suốt cả đêm à?

Thang Đại Hải cười rất thâm tiện:

Lý Như Ý gạt tóc lòa xòa trước mắt, giọng rất bất lực:

- Trần Thuật còn hôn mê mà.

- Ừ nhỉ, đáng tiếc.

Thang Đại Hải chép miệng thở dài:

- Đáng tiếc gì thế?

Đột nhiên có giọng như hỏi:

- Á ...

Thang Đại Hải ngẩng đầu lên, liền thấy Tạ Vũ Khiết mặc một bộ đồ công sở đơn giản thanh lịch dịu dàng, tay xách một cái túi lớn, vội đứng lên đưa cho cô một cốc cà phê:

- Sao tới sớm thế?

Trong lòng chẳng hiểu sao có chút không thoải mái, mình và Lý Như Ý ở đây có thể hiểu, chị họ càng hiểu nhiên, Tạ Vũ Khiết chỉ quen biết Trần Thuật bình thường thôi, sao sớm thế này đã tới rồi?

Tạ Vũ Khiết chẳng biết có nghe ra mùi vị gì trong lời đó không, giờ túi lên:

- Tôi tới đưa bữa sáng cho Khổng Khuê.

- Ra thế, ra thế, đúng là bạn thân có khác, rất chu đáo.

Thang Đại Hải nghe vậy mới vui vẻ trở lại, mặt dày hỏi:

- Tôi có phần không?

- Anh uống cà phê rồi mà.

- Uống cà phê không no.

- Biết uống cà phê không no, vì sao đi mua cà phê mà lại không mua đồ ăn sáng?

Tạ Vũ Khiết nhìn Thang Đại Hải như nhìn thẳng ngốc, không hiểu được hành vi của hắn:

Thang Đại Hải ngại ngùng:

- Thì tôi thấy bê cà phê tới trông sang hơn hơn một chút, chứ sách quẩy xách bánh bao thì còn ra cái gì? Ảnh hưởng tới hình tượng của Thang đại thiếu gia, fan của tôi nhìn thấy thì sao?

- Thế thì anh cứ ôm cái bụng đói cho nó sang.

Tạ Vũ Khiết mở túi, lấy ra túi giấy nhỏ cho hai cái quẩy rán và cốc sữa đậu nóng, cười ôn nhu:

- Như Ý, ăn sáng đi.

- Cảm ơn.

Lý Như Ý nhận lấy, sau đó chia cho Thang Đại Hải một cái quẩy:

- Không ăn, Thang Đại Hải này là người có cốt khí, không ăn của bố thí.

Lý Như Ý lắc đầu ngán ngẩm, tự ăn một mình.

Tạ Vũ Khiết thấy hai người đều ngồi ngoài thì hỏi nhỏ:

- Khổng Khuê đang ở bên trong à?

- Ừm, từ đêm hôm qua tới giờ còn chưa ra.

Lý Như Ý vừa nhai nhồm nhoàm vừa đáp:

Tạ Vũ Khiết do dự một lúc rồi quyết định là không vào, ngồi xuống bên cạnh Lý Như Ý cùng đợi, nhớ hai người kia đang ở trong đó làm chuyện gì cấm trẻ em thì sao?

.....

“Là thích”, chỉ hai chữ ngắn ngủi thôi làm tim Khổng Nhược Khuê đập loạn xạ mất kiểm soát.

Cô cố ý làm ra vẻ bình thản, nhưng trong lòng lại liên tục cổ vũ bản thân, Khổng Khuê, Khổng Khuê, đừng có khản trương, mình đã trải qua sóng gió rồi, đã vượt qua núi cao,

băng qua gai góc rồi, mình không phải là bông hoa nhỏ, gió thổi một cái là gục, mưa rơi một cái là tàn.

Mình là Khổng Khuê.

Có nam nhân ưu tú nào mà mình chưa từng gặp qua, có câu tỏ tình nào mà mình chưa từng nghe.

Mình đóng nhiều phim như thế, còn là n hững phim tình cảm ngọt ngào, nam chính mỗi ngày thì thăm bên tai những lời tình tứ, cử chỉ âu yếm, mình bề ngoài đỏ mặt, nhưng trong lòng không có chút gợn sóng nào mà.

Bằng vào cái gì mà tên này chỉ nói thế thôi mà làm tim mình đập thế này.

Đừng khẩn trương.

Ồn định lại, mình có thể thắng.

Anh ấy mà nhìn thấy mình then thùng và khẩn trương, thế nào cũng cười mình, anh ấy sẽ chẳng thềm bận tâm mình là mình tinh gì đâu, anh ấy mà muốn trêu chọc mình, sẽ chẳng thềm để ý tới thân phận địa vị.

Đôi khi đúng là cái tên chẳng có phong độ quý ông gì cả.

Không thể để anh ấy cười mình.

Khổng Nhược Khuê quyết định lật ngược tình thế, biến bị động thành chủ động, vì thế cô nổi giận nói:

- Rút lời đó về.

- Cái gì?

Trần Thuật gần như chết lặng, cô ấy muốn mình rút lại, không cho mình thổ lộ, chẳng lẽ mình hiểu lầm rồi sao? Cô ấy chỉ coi mình như anh em, mình coi cô ấy như nữ nhân của mình.

Thì ra là thế, mình thật ngu ngốc.

Giờ nói ra rồi, sau này đến cơ hội làm bạn cũng không có nữa.

- Anh cướp mất lời thoại của em rồi.

Không Nhược Khuê kiên định nói:

Chương 257: Còn dám tới à?

Trần Thuật quyết định bày tỏ với Không Nhược Khuê.

Không phải khi thức dậy nhìn thấy cô nghĩ tới, không phải trước khi phẫu thuật nghĩ tới, cũng không phải trong mơ thấy được, mà khi y bị Sư Tử dí dao vào lưng uy hiếp, khả năng không còn nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai nữa ... Rất có thể lần chia tay đó là vĩnh biệt.

Lúc đó y muốn thổ lộ với cô.

Cô ấy là Không Nhược Khuê.

Đó là nữ thần khiến không biết bao nhiêu người ao ước, đó là minh tinh dù trong giới nghệ sĩ cũng lấp lánh sáng, là nghệ sĩ mà lịch sử điện ảnh rồi sẽ khắc tên cô.

Khi Trần Thuật mở mắt ra nhìn thấy đôi mắt mê người kia chứa đựng cả niềm vui và lo lắng, y biết, chính là lúc này đây, y không muốn đợi nữa, vì thế y mới nói ra.

Đúng thế, Không Nhược Khuê, anh thích em.

Nghe thấy cô muốn y rút lại lời nói đó, Trần Thuật hoảng lên, để rồi lại nghe cô giận dỗi nói là y cướp mất lời thoại, y như quả bóng bơm căng bởi vui sướng, y muốn bay lên, muốn cười lớn.

- Loại chuyện này sao để nữ nhân làm chứ?

Trần Thuật cười muốn rách miệng:

- Thế ai nói với em nam nữ bình đẳng, nữ nhân cũng có thể gánh được nửa bầu trời? Ai nói là rất nhiều nữ nhân có được

thành tích khiến nam nhân phải nhìn với ánh mắt khác? Chuyện khác em không làm được, chẳng lẽ chuyện bày tỏ em cũng không bằng họ sao?

Khổng Nhược Khuê dứt khoát giành lấy quyền chủ động::

Trong mắt Trần Thuần lúc này chỉ có Khổng Nhược Khuê, trong mắt Khổng Nhược Khuê chỉ có Trần Thuật.

Anh chết chìm trong hồ nước thu của em, em cam tâm bị anh làm tan chảy.

- Nhưng anh nói ra trước rồi, chuyện này anh không nhường cho em đâu.

Trần Thuật dương dương đắc ý vì đi trước một bước:

- Đó là vì anh vừa mới mở mắt ra, em đang quan tâm tới sức khỏe của anh, không ngờ bị anh giành trước .. Em đã nghĩ trong lòng, khi nào anh mở mắt ra, em sẽ nói với anh câu này.

- Dù sao thì anh cũng nói trước rồi.

- Không được, sau này nếu con hỏi chúng ta là ai theo đuổi ai trước, không phải em thua anh à? Anh phải rút lại, em sẽ để các con biết em là người mẹ vô cùng cá tính, chúng sẽ vì em mà kiêu ngạo.

- Con?

Trần Thuật sững sốt mất một giây mới hiểu ra Khổng Nhược Khuê đang nói tới con sau này của họ, xem đi, bảo sao cô ấy thành công, vì cô ấy có cái đầu trí tuệ và kế hoạch khoa học. Ý vừa mới tỏ tình thôi mà cô ấy đã tính tới chuyện con cái ở trong kế hoạch cuộc đời rồi:

- Nếu em đã nhắc tới con vậy thì anh càng không thể nhường nữa, nếu sau này con trai hoặc con gái chúng ta hỏi tới, kết quả đáp án là em bày tỏ với anh, liệu con có thấy cha chúng quá nhu nhược không?

Không Nhược Khuê như đang dỗ dành trẻ con:

- Không đâu, em sẽ kể với chúng câu chuyện cha chúng dung cảm thế nào, dùng thân thể che chắn nghe hiểm cho mẹ chúng.

- Vậy sao em không để câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân ấy càng thêm hoàn mỹ.

Trần Thuật có thể không thông minh bằng cô, nhưng y không dễ bị lừa:

- Giả sử cha chúng bị thương, chuyện đầu tiên tỉnh lại là bày tỏ với nữ thần, bọn chúng không cảm thấy ngầu hơn à?

- Anh đã rất nổi bật rồi, chẳng lẽ không cho em một chút ổng kính à? Bộ phận võ anh đã nhân vật chính rồi, bộ phận văn giao cho em diễn đi, phần này em chuyên nghiệp hơn.

- Anh muốn văn võ song toàn, tác phẩm vĩ đại đều là tình cảm chân thành, phát từ nội tâm, ở phương diện này anh có quyền phát ngôn hơn em đấy.

- Ý anh nói là anh thích em nhiều hơn em thích anh à?

- Thế thì làm sao chứ?

- Đó là sỉ nhục, bởi thế nên anh phải rút về.

- Không rút.

- Vậy em không tiếp nhận.

Không Nhược Khuê quay đầu sang bên:

- Anh đợi đó, mai em sẽ bày tỏ với anh.

- Vậy anh cũng không tiếp nhận.

- Anh không được không tiếp nhận, anh phải tiếp nhận ...

.....

Trong khi đó ở ngoài, Tạ Vũ Khiết nhìn quấy, sữa đậu và bánh bao nhân thịt mà Khổng Nhược Khuê thích nhất nên cô đã phải xếp hàng để mua đang nguội dần:

- Trần Thuật còn chưa tỉnh sao? Khổng Khuê mà không ra, đồ ăn sẽ nguội, không ăn được nữa.

Lý Như Ý đoán:

- Chắc là chưa tỉnh đâu, nếu không cô ấy đã ra gọi chúng ta.

- Hay là chị họ mệt quá nên ngủ mất rồi.

Thang Đại Hải ngồi bên cạnh Tạ Vũ Khiết, bày ra cái vẻ Gia Cát Lượng tái sinh, phân tích thể cục:

- Như Ý nói chị họ vào từ tối qua chưa ra, sợ là cả đêm ngồi bên giường đợi Trần Thuật tỉnh lại. Sau khi Trần Thuật xảy ra chuyện, người vất vả nhất là chị đó, bày mưu tính kế là cô ấy, lo lắng thương tâm là cô ấy, bôn ba cứu người là cô ấy. Đương nhiên là tôi và Như Ý cũng bỏ công sức không ít. Giờ khó khăn lắm mới cứu được người về, một khi trạng thái tinh thần buông lỏng, rất dễ chìm vào giấc ngủ sâu, lúc này chúng ta không nên vào quấy nhiễu cô ấy.

Tạ Vũ Khiết ngồi ở giữa, nghe vậy quay sang trái, đưa túi cho Lý Như Ý:

- Như Ý, anh ăn thêm đi.

Lý Như Ý đói lắm, nhưng mà bắt gặp ánh mắt muốn ăn thịt người của ông chủ Thang, đành từ chối:

- Thôi, tôi no rồi.

- Vứt đi thì phí.

Tạ Vũ Khiết bất đắc dĩ quay sang phải đưa cho Thang Đại Hải:

- Anh có ăn không?

- Tôi ...

Thang Đại Hải muốn quát lên, tôi là người chủ trì nổi tiếng ở Hoa Thành, là thiếu gia tập đoàn Phúc Tinh, cô đối xử với tôi như vậy à? Dem thứ người khác không ăn nhét cho tôi, tôi là ăn mày chắc?

Còn chưa kịp nói ra thì Tạ Vũ Khiết đã rút tay về, mắt nhìn cái thùng rác ở góc 45 độ, Thang Đại Hải quỳnh quáng:

- Tôi ăn, tôi ăn.

Miệng ăn bánh bao thơm phưng phức, Thang Đại Hải lại không cảm thấy được hạnh phúc, vì hắn thấy mình bị người ta coi thường.

Chuyện Trần Thuật bị bắt cóc chỉ phạm vi rất hẹp được biết, trừ mấy người ở đây cùng cha con Lão Gia và cảnh sát phá án, bên ngoài không hay biết gì cả.

Ít nhất là tạm thời không biết.

Đến giờ cơm trưa, cha con Lão Gia và Giang Ngụ tới.

Lão Gia đích thân nấu canh da lợn hầm xương, nói cái gì mà ăn gì bổ nấy, Trần Thuật bị thương ở da và xương, cho nên phải tắm bổ.

Đương nhiên, cuối cùng thì Khổng Nhược Khuê cũng đi ra, Trần Thuật “vừa” tỉnh dậy.

Chỉ là khi Lão Gia hứng trí khoe món “ăn gì bổ nấy” của mình, không chú ý tới ánh mắt thâm ý của Khổng Nhược Khuê ở bên, hừm, chú ví anh ấy như heo, vậy bản tiểu thư là cái gì?

- Lão Gia, nghe nói lần này chú lập công lớn hả?

Trần Thuật ngồi trên giường bệnh vừa ăn vừa hỏi, phải nói tay nghề Lão Gia đúng là không có gì để chê, Giang Ngu là đầu bếp michelin vậy mà kém xa, nếu theo tiêu chuẩn của y mà đánh giá, y cho Lão Gia 10 sao Michelin:

- Chứ còn gì nữa, khi ấy Tiểu Khuê gọi điện cho tôi, nói là có chuyện cần tôi giúp, tôi và Tiểu Ngu ngồi xe tới ngay. Kết quả là Tiểu Khuê hỏi tôi, Hoa Thành có bao nhiêu lò mổ .. Khả khả, chuyện khác thì tôi không biết, chứ chuyện này sao làm khó tôi được?

Lão Gia bị hỏi đúng chỗ ngứa rồi, khoe khoang:

- Tôi nói cho cậu biết, làm cái nghề này chú ý nhất là gì? Nguyên liệu nấu ăn, mỗi món ăn có ngon hay không, kỹ thuật đầu bếp chỉ xếp thứ hai, mà thứ nhất là nguyên liệu ... Đầu bếp giỏi mà nguyên liệu kém, mùi vị sẽ sụt giảm nhiều, nhưng đầu bếp kém mà nguyên liệu tốt, có lẽ làm ra được món ngon. Lấy món canh đậu hũ đơn giản nhất ra mà nói, hậu hũ ngon, làm thế nào cũng ngon. Năm xưa tôi vì kiếm lòng lợn ngon nhất, đi khắp nơi tìm lò mổ, lòng thì nhất định mua loại tươi nhất, hơn nữa còn phải hiểu cách giết mổ của họ, mổ không đúng là làm mùi vị biến đổi theo.

Chương 258:

Trần Thuật tỉnh ngộ hỏi:

- Nói vậy chú là đầu bếp kém có được nguyên liệu tốt à?

Chát.

Lão Gia vung tay cho Trần Thuật một cái vỗ vào chân, tức giận nói:

- Sớm biết thế không cứu thằng khốn kiếp này ra.

Không Nhược Khuê cuống lên:

- Lão Gia, đừng làm bị thương anh ấy.

Nói xong bắt gặp ánh mắt quái dị bốn xung quanh nhìn vào, cô vẫn bình tĩnh giải thích:

- Chân anh ấy cũng bị thương, bác sĩ nói tương gân động cốt một trăm ngày, bây giờ không thể đụng chạm.

Nghe vậy Lão Gia lo lắng:

- Không sao chứ, tôi đánh nhẹ lắm.

- Không sao, không sao.

Trần Thuật vội an ủi Lão Gia:

- Chú vỗ vào cái chân không đau ạ, chân kia của cháu bị thương lúc ngã, chú ngàn vạn đừng đụng vào, không là gãy.

- Thế thì tốt, cũng cho cậu một bài học, ai trêu chọc không trêu, đi trêu bọn vong mạng.

Lão Gia giáo huấn, ông là nhân vật nhỏ sống cuộc đời bình thường êm ả, mỗi ngày mở quán bán mỳ, thi thoảng khách ăn quít hay là đánh nhau cũng là chuyện lớn rồi:

Làm sao có thể ngờ chuyện “bắt cóc” chỉ diễn ra tên TV lại xuất hiện với người ở bên cạnh mình cho được?

Cho nên giờ nhìn Trần Thuật nằm trên giường bệnh, vẫn còn chưa hết sợ.

- Lão Gia, cháu có trêu chọc vào ai đâu.

Trần Thuật kêu oan:

- Còn cãi à?

Lão Gia chỉ Lý Như Ý, thái độ chứng cứ rành rành:

- Cậu có đẹp trai bằng Như Ý không? Sao chúng không bắt Như Ý mà lại bắt cậu?

Trần Thuật có cảm giác tổn thương.

Lão Gia lại tiếp tục chỉ Thang Đại Hải:

- Cậu có nhiều tiền bằng Đại Hải không? Chúng muốn bắt cóc đòi tiền thì phải bắt cóc người có tiền chứ?

Thang Đại Hải há mồm, mình trêu chọc vào ai lại có người muốn mình bị bắt cóc, hôm nay ra đường không xem lịch à?

- Trần Thuật vì cứu cháu.

Không Nhược Khuê bênh vực:

- Mục tiêu của bọn chúng là cháu.

Lão Gia “a” một tiếng, thế này chuyện mới trong phạm vi lý giải của ông, võ vai Trần Thuật:

- Khá, khá lắm, nam nhân phải dám gánh vác.

Trần Thuật thầm nghĩ, may chú không phải cha tôi, nếu không tôi cắt đứt quan hệ cha con với chú.

Cha con Giang Ngu đi thì cảnh sát biết tin Trần Thuật tỉnh dậy đến lấy lời khai, thái độ vô cùng khách khí, hiển nhiên được Thang Nghênh Thành đánh tiếng rồi, Trần Thuật chiếu đúng chuyện xảy ra hôm đó mà khai, còn nguyên nhân sâu xa hơn vì sao Lưu Long nhắm tới mình, y dùng vẻ mặt ngơ ngác cùng mệt mệt mỗi nói không biết, cảnh sát không quấy nhiễu nhiều.

Đến chiều có một người không ngờ tới thăm.

Trần Thuật vừa mới khâu mười mấy mũi, thương tích nhẹ vài chỗ, mất máu nhiều, bác sĩ không cho y xuất viện, Không Nhược Khuê càng không cho.

Vừa mới ngủ một ngày một đêm, tác dụng thuốc an thần cũng đã hết, Trần Thuật không ngủ được nữa, cho nên cùng Thang Đại Hải và Lý Như Ý chơi đấu địa chủ.

Vì không thể chơi uống rượu hay vả mặt, đành chơi dán giấy.

Ba người đang sát phạt tung bùng thì có người khẽ gõ cửa.

- Vào đi.

Trần Thuật thuận miệng nói, cho rằng bác sĩ vào thay băng:

Khi người kia đẩy cửa đi vào, Thang Đại Hải nhìn một cái, nhảy phắt từ giường bệnh xuống, hùng hổ đi tới:

- Còn dám vác mặt tới đây à?

Sao, chột dạ chứ gì? Sợ rồi chứ gì? Đừng vội, người tiếp theo là ông đấy.

Từ Vĩnh Uy bị Thang Đại Hải tóm cổ áo, vì thấp hơn nên chỉ có thể ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng động tác này không hề ảnh hưởng tới uy phong của ông ta.

Tung hoành thương trường bao năm rồi, ông ta tự có khí độ trầm ổn vững vàng, mặt lạnh tanh mắng:

- Đây là đạo đãi khách của Thang đại thiếu gia đây à?

- Khách à? Ông còn mặt mũi nói mình là khách sao?

- Ác khách cũng là khách, không phải sao?

Từ sáng bị Tạ Vũ Khiết dùng “bánh bao” xỉ nhục, đến trưa bị Lão Gia trù ẻo bị bắt cóc, tới giờ Thang Đại Thiếu gia vẫn chưa kiếm được chỗ phát tiết, vừa hay có kẻ không biết điều tới tận cửa, không khuyến mãi vài cú đấm sao được?

- Đại Hải, buông chủ tịch Từ ra đi.

Trần Thuật nhìn động tác của Thang Đại Hải là biết hắn muốn đánh người, vội vã lên tiếng ngăn cản:

- Trần Thuật, tên này tới đây không có ý đồ tử tế gì đâu.

Thang Đại Hải tuy buông tay, nhưng chắn trước mặt Từ Vĩnh Uy, không cho ông ta gây hại cho Trần Thuật đang ở trên giường bệnh:

- Tôi biết, cho nên tôi muốn nghe ý đồ xấu của ông ta là gì.

- Hai vị ...

Từ Vĩnh Uy chỉnh lại cổ áo, chuẩn bị lên tiếng:

- Ba vị ...

Lý Như Ý giật giấy dán trên mặt bồ xung:

Thấy Lý Như Ý giật giấy ra, Thang Đại Hải vội cản lại, hùng hổ quát::

- Như Ý, cậu chơi xấu đấy à? Đợi đuổi tên người xấu này đi, chúng ta còn chơi tiếp chứ, cố ý phải không?

- Mặt anh nhiều nhất đấy.

Lý Như Ý vội quay mặt đi, vờ như không làm gì cả.

- Thế thì tôi cũng xé.

Từ Vĩnh Uy có cảm giác mình đi nhầm phòng, đây không phải là khoa thần kinh đấy chứ?

Trần Thuật thấy hai tên này làm mình mất mặt quá độ rồi, nhìn khóe miệng Từ Vĩnh Uy giật giật, cũng tháo hết giấy dán mặt:

- Chủ tịch Từ tới xem trò cười đấy à?

- Đúng là rất buồn cười.

Từ Vĩnh Uy đã nhin cười lăm rồi đấy:

- Cậu xem, tôi đã bảo thằng cha này không tử tế gì đâu mà.

Thang Đại Hải nóng tính, hấn cảm giác mình bị sỉ nhục, tên khốn kiếp này dám cười Phong trần tam hiệp bọn họ:

- Không phải, không phải.

Từ Vĩnh Uy xua tay giải thích:

- Tôi cười vì trông rất vui vẻ, rất ấm áp, tôi rất hâm mộ tình cảm anh em của ba vị.

- Ông có Lưu Long còn gì, việc quái gì phải hâm mộ.

Không thể không nói, trò chuyện với mấy tên này làm người ta lúc nào cũng muốn rút con dao dài 15 cm ra chém người.

Các người không biết nói chuyện giống người bình thường à? Ba anh em các người tuổi rấn hay sao mà mở miệng ra là phun nọc độc.

- Tôi đúng là vì Lưu Long mà tới đây.

Từ Vĩnh Uy điều chỉnh tâm thái nói, ông ta quyết định không vòng vo gì hết, nói rõ rồi đi cho sớm, nói chuyện với người khác tốn thời gian, nói chuyện với người khác tốn thời gian, nói chuyện với ba tên này tốn thọ:

Ông ta tất nhiên biết chuyện Trần Thuật bị bắt cóc, càng biết Lưu Long bị bắt, dù sao hai người họ dính líu tới nhau quá sâu, cùng chung lợi ích, khi Lưu Long xảy ra chuyện, ông ta phải cắt đứt bộ phận lợi ích nào sẽ là vấn đề khó nhằn trong thời gian dài sau này.

Lưu Long chết không đáng tiếc, nhưng ông ta phải làm sao để thoát thân khỏi sự kiện này mới là quan trọng.

Trần Thuật cười nhạt:

- Vậy ông định nói đỡ cho Lưu Long à?

- Không phải như thế.

Từ Vĩnh Uy lắc đầu, vẻ mặt chân thành:

- Tôi và Lưu Long cộng tác nhiều năm, hẳn đối xử với tôi không tệ, luôn coi tôi là huynh trưởng, tôi rất muốn nói đỡ cho

hắn vài câu. Nhưng tôi cũng biết chuyện hắn làm ở quên khiến người người phẫn nộ.

- Huống hồ hắn vì báo thù mà lại còn bắt cóc tổng giám Trần, hành vi này thực sự là ... Vượt quá giới hạn làm người. Nếu thế mà tôi còn tới tìm người bị hại xin tha thứ thì tôi cũng không thể tha thứ cho bản thân nữa rồi. Làm sai thì phải bị phạt, đó là kết quả Lưu Long đáng nhận.

Người này đúng là co được duỗi được, xuống nước với tiểu bối, không dễ dàng, Trần Thuật nghi hoặc:

- Nếu không phải là tới hòa giải, vậy chủ tịch Từ tới đây là ...

- Cậu cũng biết trong Nhạc Hải có cổ phần của Lưu Long, còn một số sản nghiệp khác nữa ... Lưu Long vào tù rồi, e là không có cơ hội ra nữa. Sản nghiệp này sẽ phải tiến hành bán đấu giá hoặc thanh lý, cho nên tôi tới hỏi tổng giám Trần có hứng thú tiếp nhận không?

Chương 259: Quái vật thật sự.

- Nhập cổ phần Nhạc Hải?

Trần Thuật kinh ngạc nhìn hai người anh em, không ngờ tới kiến nghị thế này, Lý Như Ý khinh bỉ ra mặt, Thang Đại Hải trầm tư, nên y không trả lời vội:

- Chuyện này chúng tôi sẽ thận trọng suy nghĩ.

- Vậy tôi không làm phiền tổng giám Trần nghỉ ngơi nữa.

Từ Vĩnh Uy mỉm cười lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ:

- Có chút quà, mong tổng giám Trần đừng chê, chúc tổng giám Trần sớm ngày bình phục, cống hiến cho sự phồn vinh của sản nghiệp văn hóa của Hoa Thành.

- Cảm ơn giám đốc Từ, tôi sẽ nỗ lực.

Trần Thuật định khách khí từ chối món quà kia thì Thang Đại Hải đã tới nhận luôn rồi, vì thế lời định nói cũng đành phải nuốt vào.

Đội Từ Vĩnh Uy rời khỏi phòng một cái, Thang Đại Hải đóng cửa lại ngay, mở hộp xem:

- Chà, Vacheron Constantin. Tên họ Từ này nhân phẩm không ra gì, nhưng mà chọn quà cũng không tệ.

Nhưng khi lấy đồng hồ ra thì bĩu môi:

- Seri 56, chẳng qua có hơn 1000 USD thôi, ông chủ lớn như thế mà hẹp hòi.

- Anh đừng có mà dùng ánh mắt của mình mà làm tiêu chuẩn.

Trần Thuật hơi kinh ngạc, với y đây là món quà đắt giá lắm rồi, Tùy Vĩnh Uy đúng là bỏ vốn lớn:

- Từ Vĩnh Uy làm gì lắm tiền bằng anh.

- Nói cũng phải.

Thang Đại Hải tùy tiện ném cho Trần Thuật:

- Cái này đem sưu tầm cũng mất mặt, cậu đeo tạm đi, dù sao cậu cũng không thích hợp với thứ quá đắt, gây chú ý.

- Thế này tôi đã thấy quá đắt rồi.

Trần Thuật đưa cho Lý Như Ý:

- Sau này anh đi xã giao nhiều, cơ hội dùng nó hơn tôi.

- Không đeo.

Lý Như Ý lạnh lùng từ chối, thái độ dứt khoát rõ ràng:

- Đồ của Từ Vĩnh Uy, tôi nhìn đã buồn nôn.

- Hai người các anh một chê rẻ không thèm đeo, một thì khinh không muốn đeo, tôi lại không cần đeo, vậy làm sao ...

Trần Thuật bực mình ném hộp đồng hồ sang một bên:

- Tại anh đẩy Đại Hải, ai bảo anh nhận, tôi định từ chối.

- Người ta mang quà ra, không nhận là không nể mặt, với lại hai bên chẳng quan hệ tốt đẹp gì, không cần đáp lễ, coi như là hần chuộc tội đi.

Thang Đại Hải giải thích:

- Các anh như thế, sao tôi đeo được.

- Không đeo thì thôi, để tôi về kiếm ba cái khác, anh em ta mỗi người một cái, đảm bảo ăn đứt cái này.

- Thôi được rồi ...

Trần Thuật xua tay tạm thời giữ lấy, y thiên hướng hưởng thụ tinh thần, về vật chất thì một bát mỳ lòng đã đủ thỏa mãn, với nhà , xe đồng hồ gì đó không mấy hứng thú:

- Vừa vặn các anh đều ở đây, chúng ta thảo luận đề nghị của Từ Vĩnh Uy đi, hần muốn chúng ta tiếp nhận cổ phần của Lưu Long ở Nhạc Hải, các anh thấy sao?

- Không hay.

Lý Như Ý không muốn có bất kỳ dính dáng gì tới Nhạc Hải hết, càng không muốn dây dưa với loại người âm hiểm xảo trá như Từ Vĩnh Uy:

- Tôi cũng thấy không hay.

Trang Đại Hải tán đồng:

- Lúc mới nghe hần đề xuất kiến nghị này, tôi cũng động lòng lắm. Nhạc Hải có chút tiếng tăm trong giới, nếu chúng ta có quyền quyết sách ở Nhạc Hải, chắc chắn là có lợi cho sự phát triển của Huỳnh Hỏa Trùng. Nhưng mà con người Từ Vĩnh Uy thì không đáng tin, bụng đầy mưu mô bản thủ. Nếu chúng ta lấy tiền ra mua lại số cổ phần này, ai mà biết có bị đại

cổ đông như Từ Vĩnh Uy nuốt chửng không? Nếu là chuyện ngon lành như thế, hẳn chẳng nghĩ tới chúng ta. Hẳn tới đây vốn là hành vi cực kỳ khả nghi rồi.

Phản ứng của hai đồng đảng giống hệt dự liệu của Trần Thuật, Lý Như Ý là người thẳng thắn, không cần biết phía trước mặt có cái bánh ngon thế nào, chỉ cần hẳn không thích người làm bánh thì hẳn tuyệt đối không ăn.

Thang Đại Hải xuất thân trong gia đình thương nghiệp, dù sao cũng mẫn cảm hơn một chút, hẳn động lòng với lợi ích, nhưng biết mình không có kinh nghiệm, cho nên phòng bị người ta gài bẫy.

Trần Thuật trầm ngâm:

- Chúng ta bóc tách từng vấn đề ra một đi, trước tiên nói vì sao Từ Vĩnh Uy tới thăm bệnh, lại còn tặng đồng hồ, tặng cỗ phần?

- Đơn giản, hẳn muốn dứt bỏ mọi quan hệ với Lưu Long, nhanh chóng hòa hoãn quan hệ với chúng ta chứ sao?

Thang Đại Hải lấy kinh nghiệm trong nghề nói:

- Làm cái này thì thể diện phải giữ, dù cho là bề ngoài, đoán chừng chuyện của Lưu Long đã lan truyền trong giới.

Lý Như Ý giờ điện thoại lên, hẳn luôn chú ý tin tức trong giới:

- Truyền thông đưa tin âm ỉ rồi đấy, trong giới ai chả biết Lưu Long là tay sai của Từ Vĩnh Uy, hẳn sợ chúng ta đả kích Lưu Long rồi không bỏ qua cho hẳn, dây dưa kéo dài khiến công ty bị tổn hại danh tiếng, lúc đó liên lụy tới cả nghệ sĩ, fan thế nào cũng kêu gọi nghệ sĩ rời công ty.

- Thế nên kéo chúng ta vào nhập bọn là nhất cử lưỡng tiện còn gì. Chuyện này truyền thông không công bố thì phía cảnh

sát cũng công bố thôi. Khi đó người bị hại là Phong trần tam hiệp chúng ta nhập cổ phần vào Nhạc Hải, đồng ý hợp tác với Từ Vĩnh Uy, khác nào thanh minh giúp hấn là người vô tội.

Thang Đại Hải bổ xung thêm, nghe cha hấn kể chuyện làm ăn nhiều, cũng hiểu phần nào:

- Hai anh nói đều đúng rồi.

Trần Thuật tổng kết lại:

- Đây là thiện ý mà hấn đưa ra, nếu chúng ta tiếp nhận thì thuận tiện giải quyết cho Nhạc Hải cả vấn đề hình tượng lẫn nguy cơ nghiệp vụ rồi.

Lý Như Ý tinh ý phát hiện vẻ mặt Trần Thuật có chút khác thường:

- Cậu định nhận à?

- Đây là món hơi béo bở, tôi tin không ít người thêm muốn.

Trần Thuật không trả lời trực tiếp:

- Nhưng nếu người đó không phải chúng ta, sự kiện này sẽ gây ảnh hưởng tới Nhạc Hải trong thời gian dài, nếu chúng ta nhập cuộc là cứu vớt Nhạc Hải.

- Tôi không muốn thấy điều đó.

Lý Như Ý lần nữa tỏ thái độ:

- Trần Thuật, nghĩ cho kỹ đi, Nhạc Hải là vùng biển của Từ Vĩnh Uy, hấn là con cá mập lớn nhất trong đó. Lúc đầu cần chúng ta, hấn tất nhiên sẽ rất thân thiện, một khi nguy cơ qua đi, đến lúc hấn nhe răng ra đấy.

Thang Đại Hải cảnh cáo:

- Hai anh nghe tôi nói đã, đây là một cơ hội cực kỳ hiếm có, Đại Hải, lấy con mắt thương nhân mà nói, bỏ qua lợi ích

lớn như thế là một lựa chọn thiếu lý trí. Thế nên chúng ta sẽ cứu vớt Nhạc Hải.

Trần Thuật cười gian:

- Như Ý, nghe tôi nói hết, cổ phần nắm trong tay rồi, chúng ta đợi nguy cơ Nhạc Hải qua đi, ổn định trở lại, chúng ta sẽ bán cổ phần của Nhạc Hải cho Đông Chính, Hoa Mỹ hoặc Quang Huy, các anh thấy sao?

- Hay, hay, quá hay, so với ba công ty lớn này, Từ Vĩnh Uy cá mập biến thành tôm tép, nếu để họ nhảy vào, hẳn mới là người bị nuốt chửng.

Thang Đại Hải sáng mắt:

Cả Lý Như Ý cũng tan băng trên mặt.

- Chưa hết, chưa hết.

Trần Thuật còn có tính toán cao hơn:

- Nếu chúng ta không bán lấy tiền mà đem đổi cổ phần của Nhạc Hải lấy được cổ phần của một trong ba công ty lớn kia chẳng phải càng tốt, lúc đó chúng ta là cổ đông một trong ba ông lớn.

- Tôi ủng hộ.

Lý Như Ý thay đổi tức thì, kế hoạch này mới thực sự là nhất cử lưỡng tiện, vừa có lợi ích vừa chơi Từ Vĩnh Uy một ván:

Thang Đại Hải cười ha hả chỉ mặt Trần Thuật:

- Tôi sai rồi, cậu mới là con quái vật thực sự, còn làm tổng giám gì nữa, bỏ luôn tới Huỳnh Hỏa Trùng làm ông chủ đi.

Trần Thuật lắc đầu:

- Không, anh mới thích hợp vị trí đó hơn tôi.

Không ngờ người anh em này đánh giá mình cao như vậy, Thang Đại Hải hớn hờ:

- Vì sao?

Trần Thuật tỉnh bơ trả lời:

- Vì cha anh lắm tiền.

Chương 260: Báo ứng.

Có một câu nói cũ: Tiền không phải vạn năng, nhưng mà không có tiền thì vạn văn lần không có khả năng nào.

Lấy sự kiện Trần Thuật bị bắt ra mà nói, nếu như không phải vì Thang Đại Hải trong nhà có tiền, nếu không phải vì Trần Thuật là anh em tốt của hắn , vậy Trần Thuật chỉ có thể gọi điện cho Khổng Nhược Khuê mà thôi.

Khi đó sẽ là một lựa chọn cực kỳ mất thể diện, song là lựa chọn duy nhất, bởi vì đó là lựa chọn giữa sống và chết.

Cho dù là biết như vậy vô cùng bẽ mặt, Trần Thuật vẫn phải làm thế.

Hiện thực hơn nữa mà nói nếu không phải là đám người Lưu Long hiểu lầm Trần Thuật và đại minh tinh Khổng Nhược Khuê có chân trong chân ngoài với nhau, ý đồ bắt cóc y để kiếm khoản tiền chuộc thì ngay khi ở trên đê đã kết liễu Trần Thuật rồi, làm gì có chuyện thoát nạn sau đó? Làm gì có chuyện tình chàng ý thiếp sau đó.

Đây đúng là thế giới đơn giản tới tàn khốc.

Cho nên Thang Đại Hải đảm nhận chức chủ tịch Huỳnh Hỏa Trùng là vô cùng tất yếu.

Văn hóa giải trí là một sản nghiệp đốt tiền, có khả năng lỗ vốn nhiều năm. Có chiêu bài Thang Đại Hải, công ty thuận lợi giải quyết vấn đề huy động vốn, cho dù là Thang Nghênh

Thành không muốn rút tiền thì ông có thể giới thiệu cho bạn bè quan hệ của mình mà ..

- Cha tôi có tiền thì liên quan gì tới tôi.

Thang Đại Hải kháng nghị:

- Anh đúng là nói mà chẳng biết ngượng mồm.

Trần Thuật bữu môi khinh bỉ:

- Khác gì đám thiếu gia công chúa nói tôi chẳng hạnh phúc, tôi không cần tiền, tôi chỉ muốn cha mẹ ở bên cạnh ... Đó đều là lời mà người no cơm ấm cật rồi mới nói ra được, không phải họ không muốn tiền, mà là cái gì cũng muốn, đòi hỏi tham lam mà vô tri ... Anh nhìn tôi và Như Ý đi, chúng tôi có tự do, nhưng không thể lấy tự do ra đổi tiền. Còn cả lần này, vì sao anh có thể gom được 10 triệu USD?

- Tôi phải dùng năng lực của mình để thay đổi ánh mắt của đám người nhỏ bé các cậu.

Thang Đại Hải nghiền răng ken kết:

- Đợi lần sau cậu hoặc Như Ý bị bắt cóc, tôi tự bỏ ra 10 triệu USD.

- Cảm ơn.

Lý Như Ý nhạt nhẽo nói:

- Nếu bắt cóc tôi, không ai đòi nhiều tiền thế đâu.

- Không thể ít hơn 10 triệu USD, nếu không là chúng coi thường Thang Đại Hải này.

Thang Đại Hải vỗ ngực:

- Được rồi, được rồi.

Trần Thuật ngăn chủ đề không đi lạc quá xa:

- Chuyện cỗ phần Nhạc Hải giao cho anh đấy, anh đi đàm phán với Từ Vĩnh Uy, còn về phần có được cỗ phần rồi bán cho ai, tôi nghĩ anh có nhiều kênh hơn tôi.

- Không thành vấn đề.

Thang Đại Hải sảng khoái nhận lời, hẳn là chủ tịch của Huỳnh Hỏa Trung, Lý Như Ý không quản sự vụ, Trần Thuật không tiện ra mặt, đành do hắn toàn quyền:

- Các cậu đợi lóa mắt chó đi.

- Lóa mắt chó của ai?

Một thân sơ mi trắng quần đen đơn giản mà vẫn xinh đẹp nổi bật, Không Nhược Khuê bước vào, vừa vặn nghe được câu cuối của Thang Đại Hải, lên tiếng hỏi:

Thang Đại Hải quen nhìn cô rồi cũng hơi ngẩn một chút, không dám nói Trần Thuật là chó trước mặt Không Nhược Khuê, đành nói:

- Lóa mắt chó của Lý Như Ý.

Lý Như Ý mặt lạnh tanh, loại thời điểm này hắn lựa chọn xui xẻo.

Trần Thuật nhìn về phía Không Nhược Khuê, có chút không dám tin nghĩ, đó là bạn gái của mình:

- Lịch trình mấy ngày tới của em đều an bài kín mít rồi mà, sao có thời gian tới.

- Lịch trình sao quan trọng bằng anh chứ.

Không Nhược Khuê cười tươi như hoa, nhu mỹ mê đắm, lấy trong túi xách ra một cái cốc giữ nhiệt, mở nắp lấy thìa múc một ít đưa tới miệng Trần Thuật:

- Em bảo dì Hai nấu canh gà cho anh, dì Hai nấu canh bò câu, nói là một con bò câu bằng chín con gà, anh thử xem mùi

vị thế nào?

- Cảm ơn dì Hai cho anh.

Trần Thật đưa miệng tới húp anh:

- Ừm, tay nghề dì Hai lúc nào cũng tốt.

- Vậy thì mỗi ngày đều phải uống một bát, em đã nói với dì Hai rồi, mỗi ngày sẽ mua bò câu tươi hầm canh cho anh.

- Dì Hai có thời gian hầm, em có thời gian đưa không?

Yêu đương với một nghệ sĩ, sát thủ lớn nhất của tình cảm chính là “công tác”.

Vì bọn họ thực sự là quá bận rộn, mỗi ngày đều có lịch trình không dứt, đôi khi một tuần phải bay qua mười mấy thành phố, hai người muốn ngồi xuống cùng nhau ăn một bữa cơm, trò chuyện, cũng là chuyện xa xỉ.

Chưa kể do yêu cầu công tác, bọn họ luôn hợp tác thân mật với người khác giới, vò thế mà nhiều minh tinh kết thúc tình cảm bằng chia tay hoặc ly hôn.

Trần Thuật biết Khổng Nhược Khuê bận thế nào, dù sao y không chỉ tham gia lập kế hoạch, còn giúp cô nhận nhiều công tác. Hơn nữa vì quãng thời gian trước vì bị thương khiến nhiều việc tích lũy lại cần hoàn thành. Trước khi y bị bắt cóc, cô đã phải đuổi tiến độ suốt ngày đêm rồi.

Dưới tình huống đó, mỗi ngày Khổng Nhược Khuê đưa canh tới sẽ hao phí bao nhiêu thời gian?

- Lỗ Tấn không phải nói rồi sao? Thời gian giống nước trong bọt biển, chỉ cần muốn thì ép ra là có.

Khổng Nhược Khuê vỗ về:

- Trong thời gian đợi dì Hai nấu canh thì em có thể ở nhà tập yoga, trên đường đưa canh có thể đọc kịch bản, trò chuyện

với anh là thư giãn tâm tình, để tiện bước vào trạng thái công tác càng khẩn trương hơn. Lát nữa trên đường về lại xem tài liệu ... Cảm giác cuộc đời chưa bao giờ phong phú như thế.

- Vậy anh cũng phải mỗi ngày đưa em một suất sa lát.

Trần Thuật lòng âm áp nói:

- Anh không sợ bị bắt cóc, nhưng làm lỡ anh đưa sa lát cho em thì không thể chấp nhận được rồi, Lưu Long thật đáng chết.

- Được.

Khổng Nhược Khuê cười hết sức cao hứng giờ hai nắm đấm làm động tác cổ vũ:

- Đợi anh ra viện rồi phải tiếp tục kiên trì nhé.

Thang Đại Hải và Lý Như Ý trở mắt nhìn hai người kia gần như ngồi nép vào nhau thủ thỉ, lên tiếng thăm dò:

- Lúc này có phải chúng tôi nên thông minh tránh đi không?

- Đúng đấy.

Khổng Nhược Khuê gật đầu với vẻ mặt, còn phải hỏi nữa à?

Trái tim Thang Đại Hải rất đau, vẫn chưa cam tâm hỏi Trần Thuật:

- Lát còn đánh bài nữa không?

- Anh nghe cô ấy đi.

Trần Thuật chẳng lưu luyến gì:

Thang Đại Hải cay đắng bảo Lý Như Ý:

- Chúng ta đi thôi.

Lý Như Ý ném bài lên bàn.

- Mang đi.

Thang Đại Hải nghiêng rằng:

- Chúng ta không chơi được cũng không để họ chơi.

Trần Thuật mặt chấn kinh nhìn hai người anh em rời đi, Khổng Nhược Khuê ở bên cạnh, tôi lại còn cùng cô ấy chơi bài à? Y cảm thấy lo lắng cho tương lai của Tạ Vũ Khiết, Thang Đại Hải luôn tự xưng tình thánh, sao cảm giác chuyện tình cảm hẳn còn ngốc hơn Lý Như Ý?

- Em nói xem, anh ấy và Vũ Khiết có hi vọng không?

Sau này quan hệ mọi người thân thiết hơn, trò chuyện mới biết, té ra Khổng Nhược Khuê và Tạ Vũ Khiết là bạn lâu năm, thời trung học cùng học ở Học viện Phong Diệp Quốc Tế, một trường quý tộc có tiếng ở Hoa Thành, nhờ Tạ Vũ Khiết tiến cử, Khổng Nhược Khuê còn từng làm đại diện cho cty địa ốc nhà cô, căn nhà của Khổng Nhược Khuê ở Tử Viên chính là vì thế mà được mua với giá ưu đãi.

Nhớ lần đầu bốn người gặp nhau ở quán ăn tây, y và Thang Đại Hải nghĩ Tạ Vũ Khiết và Khổng Nhược Khuê không quen nhau nên ba hoa bốc phét, giờ nghĩ lại đã thấy xấu hổ.

- Có.

Khổng Nhược Khuê khẳng định chắc chắn:

- Em có lòng tin vậy à?

Trần Thuật thăm dò dụ cung:

- Vũ Khiết nói gì với em hả, có phải cô ấy rất hài lòng với Đại Hải?

- Anh nói thử xem.

Khổng Nhược Khuê lờm một cái, ngồi dựa vào Trần Thuật, hai người trước đó đã rất quen thuộc rồi, nên không có

sự bền lên rứt rề của cặp đôi mới yêu, hết thấy đều tự nhiên như nước chảy thành sông:

Chương 261:

- Anh không biết, anh cũng chẳng có kinh nghiệm tình cảm gì, cái chuyện này còn khó hơn đề thi số học đại Học. Anh thực sự mong họ có thể tới được với nhau.

Câu này Trần Thuật không phải tự hạ thấp mình, mới yêu hai lần, lần trước là do Lăng Thần chủ động tấn công trước, lần này cũng suýt nữa mất cơ hội thổ lộ trước:

Không Nhược Khuê không trả lời thẳng:

- Cứ để họ phát triển tự nhiên đi, đừng cố gán ghép, một người có tâm sự, một người có tâm kết, nếu không mở lòng với nhau sẽ dở dang.

Trần Thuật thờ dài:

- Những năm qua Đại Hải không dễ dàng gì.
- Vũ Khiết không phải cũng thế sao?

Không Nhược Khuê tất nhiên bênh vực cô vạ:

- Được, được, mọi người sống đều không dễ dàng, chúng ta cũng thế.

Trần Thuật nói xuôi theo:

- Chúng ta sao không dễ dàng?

Không Nhược Khuê lại móc cho Trần Thuật thìa canh nữa:

- Bản tiểu thư chủ động bày tỏ với anh, chẳng lẽ anh thấy khó khăn à?

- Anh sợ, bên cạnh em có bao nhiêu nam nhân ưu tú, ví như Bạch Khởi Nguyên có dung mạo có danh vọng ... Em lại chọn anh, đại minh tinh Không Khuê lại yêu một chàng nhân

viên văn phòng, chuyện này mà lộ ra, fan của em lại chẳng xé xác anh à?

- Vậy là em sai à?

- Đương nhiên là em sai rồi.

Trần Thuật hết sức nghiêm túc đáp:

- Nếu mà em không có độ nổi tiếng lớn như thế, không có nhiều fan như thế, nếu không xinh đẹp như thế, nếu không có diễn xuất xuất sắc như thế .... Em sai ở chỗ em quá ưu tú, biết không? Bất kể là ai nhìn thấy hai chúng ta ở bên nhau đều nói “hoa nhài cấm bãi cắt trâu”. Em nghĩ xem, anh sẽ áp lực lớn thế nào?

Khổng Nhược Khuê dừng tay, cô sợ Trần Thuật không chịu được áp lực, xưa nay đa phần cặp đôi minh tinh đều không có kết cục tốt, hoặc là một người phải sống trong bóng tối, Lưu thiên vương lừng lẫy cũng che dấu bạn gái suốt hai mươi năm:

- Vậy phải làm sao?

Trần Thuật nắm chặt tay:

- Anh phải tự giải quyết chứ sao, anh cần nỗ lực hơn nữa, chăm chỉ hơn nữa, phải chứng tỏ là anh xứng với em, anh phải có danh tiếng, có tác phẩm tốt hơn ... Như thế, đợi khi nào chúng ta công bố, bọn họ đều hô lên “Oa, họ là đôi trời sinh”. Đặc biệt là fan của em, sẽ khóc lóc muốn hai chúng ta ở bên nhau ... Anh nhìn cô gái khác một cái, họ chửi anh là tra nam, anh ăn cơm với cô gái khác, họ chửi đối phương là tiểu tam ... Em thấy thế nào.

- Thật đáng mong đợi.

Khổng Nhược Khuê cả đôi mắt cũng ánh lên nụ cười:

- Nếu bọn họ biết chúng ta đang yêu nhau thì sao nhỉ? Hay là giờ em tuyên bố trên weibo luôn nhé?

- Dừng.

Trần Thuật sợ hết hồn:

- Cho anh thêm chút thời gian đã.

Khổng Nhược Khuê rút cuộc không thể ở lại quá lâu, mặc dù cả hai vừa mới chọc vỡ ranh giới cuối cùng, thổ lộ lòng mình, đang ở thời kỳ như keo với sơn. Nhưng Khổng Nhược Khuê thực sự là quá bận, khi vào phòng bệnh của Trần Thuật, cô tắt luôn di động, Trần Thuật còn lấy làm lạ, vì sao trước kia ở cùng cô, di động của cô cứ kêu không ngừng, hôm nay yên tĩnh tới mức kỳ lạ.

Trợ lý Quách Thu Nhiễm chạy vào phòng bệnh thúc giục mấy lần rồi, nói còn không đi thì trễ giờ, Khổng Nhược Khuê mới quyến luyến tạm biệt.

Khổng Nhược Khuê đi rồi, Trần Thuật cầm cái cốc canh, lòng có cảm giác hạnh phúc không chân thực, không ngờ y lại cùng Khổng Nhược Khuê yêu nhau.

Cô gái chói mắt như mặt trời ở trên cao kia lại là bạn gái của mình.

Chuyện này phải giữ bí mật, không chỉ lửa giận tới từ fan hâm mộ, mà cao tầng Đông Chính cũng sẽ nghiêng y thành bả.

Đang cảm thụ hơi ấm sót lại trên cốc canh thì cửa phòng bệnh lại lần nữa có tiếng gõ, Trần Thuật nói:

- Vào đi.

Chắc là bác sĩ y tá thôi, số người biết y bị thương không nhiều, bạn bè của y vốn không nhiều.

Không ngờ bước vào phòng lại là một cô gái nhỏ nhắn đáng yêu, đeo kính râm, giọng đặc biệt ngọt ngào:

- Trần Thuật, nghe nói anh bị bắt cóc à?

Trần Thuật mặt đen xì:

- Giọng cô có vẻ cao hứng quá nhỉ?

- Đương nhiên rồi, người xấu có người xấu trị mà, anh bắt nạt tôi, giờ gặp báo ứng rồi chứ?

Tô Âm nghênh ngang đi tới, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Trần Thuật nằm trên giường bệnh như nhìn khi trong vườn bách thú, chẳng hề giống thái độ đi thăm bệnh:

Trần Thuật vội nhìn ra ngoài cửa, câu này mà để bạn gái y nghe được thì to chuyện:

- Nói chuyện chú ý một chút, ai bắt nạt cô?

- Anh còn không bắt nạt tôi à, ba người các anh vào hùa lừa tôi, giờ định không nhận chứ gì?

- Đó là thao tác thương nghiệp bình thường thôi.

Trần Thuật không muốn dây dưa ở đề tài này, hơi đau đầu, cô gái này cũng chả khách khí gì với mình, nhưng so với Khổng Nhược Khuê thì lại là theo chiều tiêu cực:

- Sao cô lại tới đây?

- Tổng giám Trần, anh vô lương tâm quá đấy, tôi nghe nói anh nằm viện, ngay lập tức tới thăm, vậy mà anh lại hỏi thế à?

- Không, tôi tò mò vì sao cô biết tôi nằm viện, sao biết tôi nằm phòng nào.

- Điều cần biết thì tôi sẽ biết.

Tô Âm bước tới gần, ngồi luôn lên giường mà chả ngại gì:

- Chuyện Lưu Long bị bắt đã lưu truyền từ hôm qua rồi, hôm nay càng xôn xao, nghe nói Từ Vĩnh Uy tới bệnh viện thăm anh .... Trước kia tôi cũng từng hợp tác với Nhạc Hải, nên nhờ quản lý gọi điện cho ông ta hỏi tình hình. Tôi tranh

thủ đi trước, nếu không e lát nữa có rất nhiều người tới thăm anh ...

Trần Thuật ngồi nhích sáng bên, chẳng phải vì nam nữ thụ thụ bất thân như Lý Như Ý nói, mà vì tránh xa tầm tay của Tô Âm, hai người nọ nần chồng chất, đồng thời thăm thở phào, may mà Khổng Nhược Khuê đi trước rồi, nếu không để người ta thấy bộ dạng hai người khi ở cùng nhau, e là mình bị đánh gãy chân, vĩnh viễn nằm viện luôn.

- Té ra là Từ Vĩnh Uy tiết lộ tin tức à?

Không khó đoán mục đích của Từ Vĩnh Uy, ở loại thời khắc quan trọng này, ông ta rất cần tình “hữu nghị” từ Trần Thuật.

Cho nên chắc là dùng nhiều cách để lộ cuộc thăm hỏi đó.

Áo sơ mi trắng vải nhẹ, quần jean xanh ngọc cùng giày boots da đen tới đầu gối, vì thời tiết lạnh dần, ngoài còn khoác thêm áo gió phong cách. Trang phục này khiến Tô Âm hoạt bát gợi cảm, mang tới sức hấp dẫn đặc biệt, phát uy hết đặc tính tình quái của cô.

Chẳng trách tiểu cô nương này thành nữ thần của vô số trạch nam, đáng tiếc không có Trần Thuật trong số đó, không thích cô gái quá quá mưu mô.

- Tôi đã khỏe rồi.

Trần Thuật cười:

- Sau khi cô về có thể nói với công ty là không cần tới thăm tôi được không? Bây giờ công ty nhiều việc như thế, không cần mất thời gian ... Có cô Tô Âm làm đại biểu là tôi thấy vinh hạnh lắm rồi.

- Thế sao được, công ty tới thăm anh là vấn đề coi trọng, nếu không tới thăm là vấn đề thái độ.

- Hơn nữa, công ty là công ty, tôi là tôi, tôi không đại biểu cho công ty, nếu có người đại biểu cho công ty cũng phải là Không Khuê, đúng không?

Tô Âm trước kia không biết giày thủy tinh từ phía Hoa Mỹ lại bay vào tay Không Nhược Khuê, thông qua cao tầng tìm hiểu mới biết là công lao của Trần Thuật. Tuy nói đàm phán cụ thể do Vương Thiệu phụ trách, song người có tác dụng trọng đại đưa hạng mục lớn như vậy về là Trần Thuật.

Nghe tin này Tô Âm giận tới suýt nổ tung, tôi tốt với anh như thế, vì muốn quay tốt phim Chàng cơ trưởng mà dốc hết tâm lực, huy động toàn bộ nguồn tài nguyên, lại còn đem cả nhân vật quan trọng giao cho Lý Như Ý, còn anh báo đáp tôi thế đây hả?

Anh có được hạng mục đó phải nghĩ tới tôi đầu tiên chứ? Chẳng lẽ anh không thấy tôi giống công chúa hơn Không Nhược Khuê à?

Có phải lương tâm của anh bị chó ăn rồi không?

Con mắt một người khó có thể nhìn ra ai là người bạn thực sự, nhưng lợi ích có thể chỉ ra, một người sẵn lòng đem lợi ích lớn đặt vào tay anh, đó mới là bạn.

Chương 262: Cô gái ngu ngốc.

- Tôi chỉ nói thế thôi mà.

Trần Thuật cười lúng túng, mắt theo dõi nắm đấm đang vung vẩy của Tô Âm sẵn sàng né tránh, ai bảo có tật giật mình, cho rằng Tô Âm biết quan hệ giữa mình và Không Nhược Khuê:

- Cô không muốn thì thôi vậy.

- Vì sao không nhờ Không Khuê giúp, cô ấy chắc là vừa từ chỗ anh rời đi hả?

Tô Âm hơi dí mặt tới, như muốn đánh hơi cái gì:

Trần Thuật thất kinh, chẳng lẽ hai người họ chạm mặt nhau sao? Tính thời gian thì khả năng này rất lớn, đương nhiên càng như thế càng phải tỏ ra bình tĩnh:

- Ủm, cô ấy vừa tới thăm tôi.

- Tôi nhìn thấy xe cô ấy rời bệnh viện.

Tô Âm nheo mắt nhìn Trần Thuật:

- Nghe nói chuyện này còn liên quan tới Không Khuê?

- Liên quan gì tới cô ấy chứ, chẳng lẽ cô ấy sai người bắt cóc tôi à?

Trần Thuật nói đùa:

- Cô ấy muốn gì, trực tiếp nói với tôi một câu, tôi dùng hai tay đưa lên, bất kể là tiền hay thân thể.

Nếu không đánh tan được nghi ngờ của Tô Âm, bị cô gái đão đẽ thể này bám sát sẽ là chuyện vô cùng đáng sợ.

- Lưu manh.

Tô Âm mắng một tiếng:

- Đúng đúng đúng, cô Tô Âm mắng rất đúng, giờ lưu manh phải nghỉ ngơi rồi, cô Tô Âm ngày bận bịu trăm công nghìn việc, nên bận bịu chuyện của mình đi thôi.

Trần Thuật chấp tay:

- Cảm ơn cô bỏ thời gian tới thăm.

- Anh đuổi tôi đây à?

Tô Âm tức giận:

- Hả, tôi thể hiện rõ ràng vậy sao?

- Anh, anh ... Bỏ đi, giờ anh là người bệnh, tôi không thêm chấp. Tháng sau tổ chức họp báo công bố hạng mục Chàng cơ trưởng, anh là biên kịch, khi đó phải tham gia đấy.

Tô Âm nén giận:

- Tôi sẽ gửi thiệp mời điện tử cho anh sau.

- Không thành vấn đề, chỉ cần là việc tôi làm được, nhất định sẽ tích cực phối hợp.

Đây không phải là câu đối phó, mà là suy nghĩ thật của Trần Thuật:

Tuy quan hệ giữa y và Khổng Nhược Khuê chuyển biến từ mập mờ sang rõ ràng, nhưng khoảng cách giữa hai người quá lớn, hai người họ muốn tới với nhau đồng thời được thân nhân bằng hữu chúc phúc là chuyện vô cùng gian nan.

Nên y khao khát được coi trọng và thăng tiến, khát vọng thành công, khát vọng Chàng cơ trưởng sẽ bùng nổ, thậm chí đã bắt đầu lên ý tưởng kịch bản tiếp theo ..

Có lẽ, nghề biên kịch sẽ là điểm đột phá của y.

Tô Âm rất hài lòng với thái độ của Trần Thuật, thái độ ở trên cao đánh giá khuôn mặt nhợt nhạt râu lơ mờ, có chút thương cảm:

- Đề tội sai người mang dao cạo tới, anh nên cạo râu rồi.

Nói xong đi luôn.

Trần Thuật nhìn bóng lưng yếu điệu của tiểu loli, kỳ thực cô gái này tuy đánh đá hiếu thắng chút, song kỳ thực bản tính không tệ, sai ở chỗ là không nên mang thù địch với Khổng Nhược Khuê nhiều như thế.

Nếu không họ có thể làm bạn tốt.

Tô Âm đi không lâu thì Lạc Kiệt cũng tới.

Một tay xách hoa tươi, một tay xách giỏ quả, nhìn cứ như shipper vậy.

Trần Thuật cười khỏ:

- Tô Âm vừa mới đi, tôi đang định ngủ một giấc, không ngờ tổng giám lại tới, xem ra hôm nay không nghỉ ngơi được rồi.

- Tôi đang có hẹn với một em người mẫu cực non tơ, cậu nghĩ tôi tưởng đến chắc.

Quan hệ hai người giờ từ đồng nghiệp phát triển thành gần bạn bè rồi, nói chuyện cũng tùy ý, Lạc Kiệt đặt quà xuống:

- Đột xuất nhận được điện thoại của ông chủ, bảo tôi đại biểu cho công ty tới thăm, giỏ quả này cũng là quà tôi mua thay ông chủ.

Trần Thuật chỉ bó hoa:

- Vậy hoa thì sao?

- Đương nhiên là một người bạn rất có gu tặng.

- Không phải người đó là tổng giám chứ?

- Đoán đúng rồi, chính là tôi đây.

Lạc Kiệt cười ha hả, hẳn thích cách nói chuyện của Trần Thuật, bất giác bị nhiễm một ít, thấy nói chuyện kiểu này vừa có ý vị lại thẳng thắn, rất thoải mái:

- Thế nào, sức khỏe ổn chứ, sao bỗng nhiên lại bị bắt cóc, lương của cậu có là bao đâu chứ.

- Cái gì mà không là bao, so với anh, lương tháng của tôi chẳng bằng tiền tiêu vặt của anh, đáng lẽ chúng bắt anh mới đúng.

Trần Thuật ra vẻ tức giận:

- Ha ha ha, sao đang yên đang lành lại trêu chọc vào Lưu Long?

Lạc Kiệt kéo ghế lại gần giường hỏi:

- Vì chuyện một người bạn thôi, khá dài dòng, hôm khác tôi kể cho anh vậy.

- Không Khuê có tới thăm cậu không?

Lạc Kiệt nhìn quanh, cứ như Không Nhược Khuê đang trốn ở góc nào vậy:

- Tới rồi, đi rồi, cô ấy và Tô Âm đều là người bạn rạn, làm gì có thời gian bồi tiếp người bệnh.

- Nghe nói cậu và Không Khuê cùng ăn cơm sau đó đi tản bộ bị người ta bắt cóc à? Cậu còn cứu cô ấy?

Nụ cười trên mặt Trần Thuật nhạt dần, ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng:

- Chủ tịch Lật bảo anh tới hỏi chuyện này phải không?

Lạc Kiệt hơi ngại ngùng, không che dấu:

- Cậu biết rồi còn gì, ông chủ ra lệnh, tôi không thể không nghe, phải không?

- Chủ tịch Lật hoài nghi quan hệ của chúng tôi?

- Có chút, chắc cậu chưa biết đâu, trước khi cậu tới Đông Chính, Không Khuê cực kỳ ít tham gia các bữa cơm, càng gần như không ăn cơm riêng với nam nhân, dù là Bạch Khởi Nguyên cũng cực hiếm ... Nhưng mà cách Không Khuê đối xử với cậu thực sự là quá khác biệt,

- Lần này cậu bị bắt cóc lại ở cùng với Không Khuê, Lưu Long khai ra rồi ... Loại chuyện này sao mà che dấu được, trong giới đang bàn tán ầm ĩ kia kia, cậu biết mà, thời buổi này

không thiếu bọn nhà báo bắt lương viết những bài báo vô trách nhiệm ... Cô ấy lần nữa bị đẩy tới đầu sóng ngọn gió rồi.

- Khổng Khuê không sao chứ?

Trần Thuật ngủ mê man suốt cả ngày, sau đó nằm lỳ trong phòng bệnh, không có TV, mà di động cũng bị Sư Tử ném đi rồi, chưa mua cái khác:

Khổng Nhược Khuê chu đáo như vậy mà không mang cho y điện thoại mới, cả Thang Đại Hải cũng bỏ qua cơ hội tiêu tiền này, xem ra là bọn họ cố ý không muốn mình biết dư luận ở bên ngoài, để mình yên tâm tĩnh dưỡng.

Cùng với việc cảnh sát tiền hành thẩm vấn, tin tức ngày càng nhiều, thời đại thông tin này, muốn che dấu bí mật nào đó là vô cùng khó khăn.

Có thể tưởng tượng Khổng Nhược Khuê và “con tin” đi ăn cùng nhau, rồi đi dạo cùng nhau, sau đó xảy ra sự kiện ác tính như bắt cóc ... Chắc chắn thành đề tài nóng hổi khiến người ta tha hồ bàn tán tưởng tượng.

Vậy mà khi cô ấy tới thăm mình lại như không hề xảy ra chuyện gì, giọng cô ấy vẫn nhẹ nhàng như thế, nụ cười cô ấy vẫn tươi như thế, khi rời đi còn quyến luyến hẹn mai lại tới ...

Trần Thuật đau lòng.

- Cô ấy không sao, ông chủ lại có.

Lạc Kiệt mặt nghiêm trọng:

- Thế là sao?

Trần Thuật hỏi vội:

- Ông chủ gọi điện cho Khổng Khuê, muốn cô ấy đứng ra thanh minh trên weibo cá nhân là bản thân hoàn toàn không liên quan gì tới sự kiện bắt cóc kia, truyền thông đưa tin là tin

đồn, công ty sẽ phụ trách giao thiệp với cảnh sát dẹp yên việc này ...

Lạc Kiệt cười méo xẹo:

- Cô ấy trả lời, đó là sự thực.
- Cô gái ngu ngốc này.

Trần Thuật tức giận vò đầu mắng một câu:

Trên đời này khó tiếp nhận nhất là ân tình của mỹ nhân.

Trần Thuật biết Khổng Nhược Khuê đối xử với mình rất tốt, nhưng y không biết là, cô tốt với y hơn cả y biết.

Từ xưa tới nay lời người đáng sợ, so với Trần Thuật thoải mái ở trong phòng bệnh, không biết ở ngoài kia Khổng Nhược Khuê phải đối diện với sóng gió thế nào.

Chương 263: Mới chỉ là bước đầu.

Trần Thuật càng nghĩ càng thấy đau lòng, ngồi im lìm hồi lâu đưa tay ra:

- Cho tôi mượn di động.

Lạc Kiệt cảnh giác:

- Cậu muốn làm gì? Không phải là định gọi điện cho ông chủ chứ? Ông chủ sẽ giết tôi đấy ... Tôi mua giúp cậu cái di động khác nhé? Đừng dùng máy của tôi, chủ tịch giết tôi đấy, không đùa đâu.

- Tôi chỉ muốn xem tin tức thôi.

Trần Thuật bực mình:

- Thế thì được.

Lạc Kiệt lúc này mới yên tâm, lấy di động trong túi ra, mở khóa đưa Trần Thuật, vẫn không quên dặn:

- Không được gọi điện thoại cho ông chủ đâu đấy.

Trần Thuật vừa nhận lấy liền mở ứng dụng tin tức ra, không cần phải tìm kiếm, ngay ở trang nhất có nhiều đề tài liên quan tới cô.

“Khổng Khuê bị bắt cóc, thời khắc chỉ mảnh treo chuông ...” Một tiêu đề hết sức chấn động, đi kèm với hình ảnh thương tích của Khổng Nhược Khuê lấy từ phim của cô ra, khó mà không click vào.

“Nữ thần yêu rồi, nam nhân thần bí chính là đồng nghiệp ở Đông Chính.” Hình ảnh bài viết chính là lần trước họ đi ăn khuya ở bên đê Châu Giang.

Trần Thuật không cần đọc, y trong nghề mấy năm, có thể mừng tượng ra trong đó viết gì, mở các trang mxh sina weibo, top search đều là từ khóa “Khổng Khuê yêu đương”, vị trí thứ hai là ” Khổng Khuê bị bắt cóc”, trong top 10 từ khóa hot nhất thì có ba cái liên quan tới Khổng Nhược Khuê rồi, đủ biết ngoài kia âm ỉ tới mức nào.

Vậy mà cô ấy không nhắc tới một lời.

Trần Thuật hận không thể gọi điện chửi mắng Thang Đại Hải và Lý Như Ý một trận ... Vì y không nỡ mắng Khổng Nhược Khuê.

Trả điện thoại cho Lạc Kiệt, lòng Trần Thuật nặng trĩu:

- Chủ tịch Lật gọi điện cho Khổng Khuê vào lúc nào?
- Sáng nay.

Lạc Kiệt giải thích thêm:

- Tin Lưu Long sa lưới đã truyền ra từ hôm qua rồi, nhưng khi đó mọi người chỉ biết hấn phạm pháp bị bắt thôi, không rõ chi tiết. Tới tận buổi tối thì thậm chí có đột phá mới biết cậu và Khổng Khuê dính líu vào ...thế là đủ mọi loại tin đồn thổi bay đầy trời.

- Cũng không biết là có thứ tiểu nhân nào ở phía sau đổ dầu vào lửa không, thậm chí lan truyền cô ấy dính líu XHĐ, quít nợ nên bị truy sát ... Tóm lại đủ thứ nước bẩn hắt lên cô ấy, cậu trong nghề không lạ gì nữa, theo như tin tức tôi được biết, công ty chế tác phim Nghịch Lân mà cô ấy vừa nhận vai rất chú ý tới sự kiện này, không bài trừ nếu hình tượng cô ấy bị ảnh hưởng, họ sẽ thay diễn viên chính. Trong giới này, ngồi ở trong nhà, bỗng đâu có cái nồi đen úp xuống đầu còn có nữa là.

- Vậy thái độ cao tăng công ty thế nào?

Trần Thuật trầm giọng hỏi:

- Đương nhiên là nghi ngờ quan hệ hai người rồi, không chỉ ông chủ, ngay chúng tôi cũng thế. Trước kia cô ấy là tiểu tiên nữ của Đông Chính, thế nào là tiểu tiên nữ? Cô ấy không nhuộm khói lửa nhân gian, giờ lại đi ăn cua cay với cậu là hạ phạm trần rồi .... À đúng, cái quán cua cay hai người đi ăn giờ hot lắm, sáng sớm người ta xếp hàng chờ ....

Lạc Kiệt đưa một câu giải tỏa căng thẳng:

- Tôi tính đi ăn thử, chủ cái quán đó lời lớn rồi.

- Tổng giám, anh nói chuyện chính được không, giờ tôi không có tâm trạng.

Trần Thuật vỗ vỗ trán:

- À, tóm lại là không thể trách mọi người nghi ngờ hai người đang yêu nhau, nghề sĩ mà, không thể tùy tiện yêu đương được, càng không thể tùy tiện để lộ ra. Khổng Khuê nghỉ khá lâu rồi, bộ phim sắp tới có ý nghĩa trọng đại, bởi thế ông chủ trực tiếp gọi điện muốn cô ấy lên tiếng dập tắt tin đồn ... Không ngờ cô ấy từ chối.

Lạc Kiệt cười khỏ không thôi, xưa nay Khổng Nhược Khuê luôn làm theo ý mình, công ty cũng luôn nhân nhượng, nhưng

chuyện này có thể tổn hại nghiêm trọng tới hình tượng của cô lẫn lợi ích công ty, cao tăng muốn mạnh mẽ can thiệp:

- Tôi hiểu, chủ tịch Lật mới gọi điện bảo anh tới tìm tôi, định chọn hồng mềm để bóp à?

Trần Thuật cười nhạt:

Lạc Kiệt quá hiểu tính Trần Thuật rồi, thích mềm không thích cứng, càng gây áp lực với y sẽ càng phản tác dụng, thế nên hẳn dùng cách mềm mỏng hết sức để thể hiện ý tứ của Lật Côn rồi.

Nếu là hẳn, hẳn sẽ gọi cả Khổng Nhược Khuê và Trần Thuật tới, nói chuyện thẳng thắn sau đó bàn cách tháo gỡ.

Ài, nhưng mà người ta là người sáng lập ra một trong ba tập đoàn truyền thông lớn nhất Hoa Thành, trong cả ngành nghề đều có tiếng nói lớn, đậm chân một cái là cả giới rung chuyển .... Nhân vật nhỏ như Trần Thuật, người ta bóp một cái là chết thôi, đời nào ngồi xuống nói chuyện.

Thế mới phiền.

Lạc Kiệt nhìn vẻ mặt âm trầm của Trần Thuật cảm giác rờn rợn:

- Cậu sẽ không khai chiến với ông chủ chứ?

- Sao có thể chứ?

Trần Thuật lập tức lắc đầu:

- Tôi có điên đâu, cân lượng của tôi bao nhiêu, tôi tự biết.

- Không phải thì tốt.

Lạc Kiệt thở phào phàn nào:

Trong mắt Lạc Kiệt, Trần Thuật đúng là thằng điên, nếu không điên thì đã chẳng vừa mới vào công ty đã xung đột làm hẳn không xuống thang được. Vừa rồi giọng điệu nói tới ông

chủ giống như kiểu một tử chiến một trận vậy, chuyện này xảy ra, Trần Thuật chết chắc, nhưng mà hắn không thấy Đông Chính có được quả ngọt gì.

Trần Thuật cảm nhận rõ ánh mắt nghi ngờ của Lạc Kiệt:

- Anh không tin tôi à?

- Tin, đương nhiên là tôi tin.

Lạc Kiệt giơ tay lên trời thề:

- Tuy quen biết chưa lâu, nhưng tôi biết Trần Thuật cậu là người bạn đáng tin cậy ... Tôi tin cậu và Khổng Khuê thanh bạch, hai người không có dính líu gì.

Cái tên này, trơn trượt.

Lạc Kiệt vỗ vai Trần Thuật:

- Yên tâm đi, tôi sẽ giải thích với ông chủ, lần này ông chủ nghĩ nhiều rồi, hai người sao lại yêu nhau được chứ.

- Đúng thế.

Trần Thuật tức giận đáp:

Thái độ của Lạc Kiệt như thế làm Trần Thuật áy náy, y không thích lừa người khác, nhất là bạn bè mình. Vì thế Trần Thuật giải thích cho hắn, nếu không sau này chuyện bộc lộ ra sẽ rất lúng túng:

- Đương nhiên, chuyện này không đại biểu cho tôi và Khổng Khuê ....

- Không cần nói ....

Lạc Kiệt giơ tay ngăn cản Trần Thuật giải thích:

- Trước khi Khổng Khuê gả cho người ta, mỗi một nam đồng bào đều có quyền ảo tưởng, trước kia tôi cũng thế.

- Hả?

- Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu mà, xem, Không Khuê xinh đẹp như thế, vóc người hấp dẫn như thế, lại có cá tính có tài hoa, cô gái như vậy ai mà không động lòng chứ?

Chuyện này là hiển nhiên rồi, Trần Thuật gật đầu.

- Nhưng Không Khuê chỉ có một, nam nhân thích cô ấy lại còn nhiều hơn cá trong Châu Giang ... Cuối cùng hoa vào tay ai, ai mà biết? Với lại đây là thời kỳ đỉnh cao sự nghiệp của cô ấy, chẳng lẽ cô ấy lại muốn lún vào đầm lầy ái tình?

Câu này Lạc Kiệt rõ ràng có ý khuyên nhủ Trần Thuật, để ý biết khó mà lui, hoặc đừng để ảnh hưởng tới Không Nhược Khuê:

Trần Thuật có chút không cam lòng:

- Nhưng tình cảm tới thì không ngăn được.

- Người khác không ngăn được, Không Khuê làm được ...

Lạc Kiệt hạ thấp giọng xuống:

- Lấy Bạch Khởi Nguyên làm ví dụ, hấn quanh quẩn bên cô ấy bao năm rồi, lúc nào mà chả trong danh sách nam nhân độc thân sáng giá nhất ... Hấn còn không được, người khác ... Hắc hắc, mơ đi, cảm xúc nhất thời có thể có, tuổi này sao mà không bị người khác giới thu hút được, nhưng Không Khuê sẽ vượt qua được cảm xúc đó.

Trần Thuật trầm ngâm không đáp, hai người họ muốn thực sự tới được với nhau, phía trước vẫn còn cả quãng đường dài, họ chỉ mới bắt đầu cuộc đua đường trường thôi.

Chương 264: Sao không chịu biến mất.

Đây đúng là chuyện khó xử, ứng phó với các loại nguy cơ của nghệ sĩ là một phần chức năng của phòng kế hoạch, nhưng lần này nguồn cơn lại xuất phát từ bên trong, trong phòng trầm

mặc một lúc, Lạc Kiệt rớt cuộc nhớ ra đây là phòng bệnh, thiện chí nói:

- Được rồi, chúng ta không nói mấy chuyện xa xôi nữa, trước tiên phải giải quyết chuyện trước mắt đã. Giờ đám báo chí bắt lương một mực nói cô ấy yêu đồng nghiệp công ty, chuẩn bị làm vợ người ta rồi cho nên không muốn đóng phim nữa, muốn lo cho gia đình ... Ông chủ cũng tin rồi, cậu phải gỡ cái nôi đen này xuống, đừng để nó đè bẹp.

Trần Thuật hít sâu một hơi ngẩng đầu lên:

- Không phải vừa rồi anh nói sẽ nói giúp tôi à?

- Đương nhiên tôi sẽ nói giúp, nhưng mình tôi là chưa đủ. Thường ngày cậu và Không Khuê thân mật như thế, người nhìn thấy không phải chỉ mình tôi, có những lời nào đó sẽ truyền tới tai ông chủ. Ông chủ muốn cô ấy đưa ra thanh minh, thái độ cô ấy như thế ... Ý cô ấy là gì, nói cậu cứu cô ấy là sự thực, hay là hai người yêu nhau là sự thực? Chuyện này dù sao cần tiếng nói của người trong cuộc mà.

- Vậy anh thấy tôi nên làm thế nào?

Trần Thuật hỏi ngược:

- Tôi không có kinh nghiệm tình cảm mấy, tổng giám từng trải, anh chỉ chiêu cho tôi đi.

Lạc Kiệt đắc ý, phát hiện ra một lĩnh vực ăn đứt Trần Thuật, tôi đâu có từng trải mấy, yêu có mười mấy lần thôi mà.

Đương nhiên thế là đủ ăn đứt Trần Thuật rồi, dù sao chuyện hắc bị bạn gái cấm sừng đã truyền khắp trong giới. Cùng với sự kiệt lần này lộ ra, lý lịch của Trần Thuật thế nào bị người ta đào xới tới ba họ, bao gồm cô bạn gái cũ Lăng Thần kia.

Chỉ là tạm thời Trần Thuật chưa nhìn thấy thôi.

- Trước tiên cậu cứ yên tâm dưỡng thương đừng làm chuyện gì hết, cậu làm gì cũng là sai, nói gì cũng sai, cậu đâu phải là minh tinh hay người công chúng gì, nên lờ đi, tốt nhất an phận bệnh nhân, quan trọng là cậu chịu nổi áp lực không. Thứ hai, đích thân giải thích với ông chủ, nói hai người là bè có chung sở thích thôi, cậu là biên kịch, cô ấy lại mê diễn xuất, đúng chưa, ai cãi được ? Người khác nói gì không quan trọng, cứ qua cửa ông chủ đã. Thứ ba, giữ khoảng cách với Khổng Khuê ...

Lạc Kiệt chỉnh lại cổ áo, bộ dạng tiền bối truyền thụ kinh nghiệm, chỉ là nói tới đây cũng biết chuyện này hơi khó:

- Chi ít hai người làm gì thì làm đừng để hết bị fan chụp được lại để truyền thông phát hiện như thế, nhất là sau sự kiện này, hai người sẽ bị bám sát, cần phải tuyệt đối cẩn thận.

Nhưng lời khuyên này xem như hết lòng rồi, Trần Thuật gật đầu:

- Tôi sẽ nghe tổng giám.

Thái độ này làm Lạc Kiệt vô cùng hài lòng:

- Vậy tôi về công ty báo cáo, ông chủ đang đợi câu trả lời của tôi, cậu dưỡng thương cho tốt, phòng kế hoạch còn nhiều việc cần cậu về xử lý.

- Vâng, làm phiền tổng giám rồi.

Đợi tiễn Lạc Kiệt đi rồi, Trần Thuật dựa vào đầu giường nhìn trần nhà tới thất thần.

Ôi, có câu muôn người ta không biết thì đừng làm, cùng với sự kiện này tiết lộ, quan hệ giữa y và Khổng Nhược Khuê sẽ bị giới truyền thông theo dõi sát sao.

Nhưng Trần Thuật không thể “đừng làm”.

Khổng Nhượng Khuê vừa mới đi, y đã mong tới lần gặp gỡ lần sau ... Y tin, tâm tình Khổng Nhượng Khuê vào lúc này cũng vậy.

Có cái gì dập tắt được ngọn lửa ái tình hừng hực cháy của nam nữ đang yêu say đắm?

Điều kiện kết hôn của nhà vợ.

Ngoài ra không có gì nữa.

Trần Thuật không quá để ý cái nhìn của truyền thông, không phải khoe đâu, từ nhỏ tới lớn y có cái ưu điểm này, người không liên quan, y chẳng bận tâm họ nghĩ gì, chủ tịch hội học sinh cũng là cái việc nghe chửi nhiều hơn được khen, nhưng y phải coi trọng thái độ của tập đoàn. Khổng Nhượng Khuê vừa là hình ảnh đại diện cho Đông Chính, vừa là cây sinh tiền, Lật Cột sẽ không cho ai phá hoại lợi ích của mình.

Lật Côn không phải là tên công tử ca Vương Tín, ông ta thực sự là người không lồ không lay chuyển được.

Trần Thuật day huyệt thái dương, đau đầu vô cùng, nhưng nghĩ tới Khổng Nhượng Khuê, chút phiền toái này đáng lắm.

.....

Bị dày vò bởi sự kiện này không chỉ có hai nhân vật chính đang trong cơn bão dư luận.

Trong văn phòng, Lang Thần đang ngây ra trước màn hình.

Trên màn hình là tin tức vừa ra lò, ” Vén màn bí mật Trần Thuật bạn trai thần bí của Khổng Khuê, bạn gái cũ cùng cấp trên cấm sùng.” Hàng chữ lớn đó làm người ta kinh khiếp.

Bạn gái cũ tất nhiên là cô, bài viết đó kể lại chuyện tình tay ba mùi mẫn giữa cô và Trần Thuật, Vương Tín.

Yêu nhau thời đại học, tốt nghiệp cùng tới Hoa Thành, vào Hoa Mỹ phần đầu, bạn gái thành thư ký tổng giám đốc, Trần Thuật mất hai năm thành tổ trưởng.

Lăng Thân có lý do để tin, những chuyện này do chính người Hoa Mỹ tiết lộ, có nhiều chuyện đúng với điều cô trải qua, thậm chí cô hoài nghi Thang Đại Hải, vì Trần Thuật không bao giờ làm chuyện vớ vẩn như thế.

Những lời bình luận dưới bài viết vàng xát muối vào vết thương.

“Trần Thuật là chàng trai tốt, nhưng lại gặp phải nữ nhân mù mắt.”

“Chủ tịch hội học sinh, tốt nghiệp loại ưu, chỉ một năm lên làm tổ trưởng ở công ty lớn, lại còn đẹp trai như thế ... Trời ơi, nếu là tôi, tôi sẽ giữ chặt lấy chàng trai này.”

“Tốt nghiệp có nghĩa là chia tay, tôi cũng chia tay bạn gái sau khi tốt nghiệp đại học, tôi hiểu tâm trạng người anh em này, bạn gái tôi muốn tôi phải cho cô ấy cuộc sống ổn định ... Ai vừa tốt nghiệp có thể làm được điều đó chứ? “

—Trả lời— Huynh đệ, đừng buồn, loại nữ nhân không biết phần đầu, không hiểu san sẻ đó nhớ làm gì?

— Trả lời — Đồng cảm, nữ nhân trong nước ta mạnh miệng hô hào nữ quyền, kỳ thực lấy cớ để đòi hỏi hưởng thụ, xấu hổ.

“Nói vậy tôi thấy Trần Thuật với Khổng Khuê cũng không tệ.”

— Trả lời — Trần Thuật không tệ, chưa xứng đáng với nữ thần của chúng tôi.

” Xin đừng đánh đồng nữ nhân chúng tôi với cô gái bội bạc đó, cô ta là nỗi hổ thẹn của toàn bộ nữ giới hiện đại,”

“Vương Tín của Hoa Mỹ à, hấn thật đáng khinh bỉ, ông anh, công ty là chỗ để làm ăn chứ không phải làm thịt nữ nhân của người khác.”

Vô số tiếng chửi bới, mà đối tượng nhục mạ chủ yếu là Lăng Thần.

- Ngu ngốc.

Lăng Thần cười lạnh, cô biết hành vi của mình là sai, nhưng cô càng hiểu rõ, mình đưa ra lựa chọn đúng đắn, trong số kẻ chỉ trích cô kia, kỳ thực đa phần là ghen tỵ mà thôi, có cơ hội họ bất chấp tất cả lựa chọn giống cô:

Chỉ là Lăng Thần không ngờ rằng có một ngày mình sẽ lên hotsearch bằng cách thế này.

Cô cho rằng sau khi mình và Trần Thuật chia tay sẽ đường ai nấy đi, không liên quan gì tới nhau nữa. Mình sẽ thành phu nhân chủ tịch, sẽ gả vào hào môn ... Còn Trần Thuật, cùng với thời gian trôi qua, tình cảm sẽ phai nhạt, sẽ quên đi.

Cho dù nhiều năm sau gặp lại, cảnh còn người mất, hai người chỉ còn cảm khái vì hoàn cảnh sinh hoạt khác nhau như trời với đất.

Càng có khả năng vĩnh viễn không gặp lại.

Nhưng không ngờ tính ương ngạnh của Trần Thuật lại mạnh như thế, cản trở hung dữ như thế.

Y ủ rũ rời khỏi Hoa Mỹ, nhưng lập tức tới Đông Chính ngồi vào một chức vị còn cao hơn, ai mà không biết lại còn nghĩ Đông Chính dùng lương cao đào người.

Y bị Vương Tín hãm hại, lập tức vùng gậy đập trúng yếu hại của Trương Thục, khiến Vương Tín phải hạ mình cầu hòa.

Càng làm người ta bẽ bàng hơn nữa, sau khi hai người chia tay, y không buông xuôi, không sa sút tới không gượng dậy

nổi, không chỉ chức vị càng cao, năng lực ngày một mạnh, lại còn có scandal với một đại minh tinh ...

Chẳng phải là để người ta chửi mình ngu xuẩn có mắt không trông à?

Trần Thuật sao anh không chịu biến mất khỏi cuộc đời em?

Chương 265: Cho thêm một thùng dầu.

Cộc cộc cộc!

Cửa văn phòng bị người ta gõ.

Lăng Thần không còn là thư ký tổng giám đốc nữa, mà là trợ lý tổng giám đốc, có văn phòng làm việc riêng. Hoa Mỹ xây dựng ở trung tâm thành phố, nơi tắc đất tắc vàng, có được văn phòng độc lập của mình, là chuyện nhiều người phấn đấu cả đời chẳng được.

Còn Lăng Thần chỉ mất chưa tới ba năm, không thể không làm người ta tán thưởng vẻ đẹp trời phú của cô.

- Mời vào.

Lăng Thần nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng:

Cửa bị đẩy ra, Vương Tín tay cầm tờ báo đi vào đặt lên bàn Lăng Thần:

- Đây là báo hôm nay, em xem đi.

Lăng Thần liếc mắt qua tờ báo là biết nội dung tương tự với bài viết mà cô vừa đọc trên mạng, bình thản nói:

- Mấy thứ nhảm chán này có gì mà xem?

- Anh chỉ sợ em không chịu được áp lực.

Vương Tín quan tâm nói:

- Em có gì mà không chịu được chứ? Chuyện quá khứ rồi, đám truyền thông chỉ mượn cớ, bôi vẽ thu hút người xem thôi,

với em mà nói đã không còn ý nghĩa gì nữa. Em và Trần Thuật không là gì cả nữa rồi, giờ đây em chỉ có một thân phận, đó là nữ nhân của anh. Làm tốt vai trò này đã không dễ dàng, em sẽ dốc toàn lực.

- Em nghĩ như vậy thì tốt.

Vương Tín mỉm cười:

- Chuyện đã qua hãy để nó là quá khứ đi, y có cuộc sống của y, chúng ta có cuộc đời của chúng ta. Anh đảm bảo em nhất định sẽ hạnh phúc hơn y.

- Ừm, em tin anh.

Lăng Thần vẽ mặt như con chim nhỏ hạnh phúc:

- À phải, chuyện Trần Thuật và Khổng Khuê, hai người họ thực sự tới với nhau à?

- Tất nhiên là không thể nào.

Lăng Thần thấy mình có tư cách lên tiếng ở chuyện này, lắc đầu phủ nhận:

- Người khác không biết, chả lẽ em không biết? Trước kia hai người họ không quen nhau, anh ấy chẳng qua chỉ xem một hai bộ phim của Khổng Khuê, có tiếp xúc cũng chỉ từ lúc vào Đông Chính. Thời gian quá ngắn, sao tới với nhau được, Khổng Khuê trong giới có tiếng là ngọc nữ kiêu kỳ mà.

- Anh cũng nghĩ thế.

Vương Tín gật đầu:

- Chuyện âm ỉ lên như thế này, không biết Lật Côn sẽ nghĩ gì đây?

- Anh định làm gì?

Lăng Thần đã quá hiểu nam nhân này rồi, trí tuệ lớn không có, song khôn vặt thì nhiều lắm, hắn chỉ cần đảo mắt một cái

là cô biết có ý đồ gì rồi:

Chính vì hiểu Vương Tín, cho nên cô mới dựa vào hắn.

Nếu là một nam nhân quá thông minh, cô không có lòng tin có thể đạt tới đích mình muốn.

Vương Tín béo má Lãng Thần:

- Anh thấy lửa cháy chưa đủ lớn, muốn đổ thêm thùng dầu.

Lãng Thần vốn định nói làm thế vô nghĩa, muốn hạ được Trần Thuật phải ra tay ở phương diện khác, vì cô biết Trần Thuật rất giỏi chịu áp lực, nhưng cuối cùng cô lại nuốt về, vì cùng với thân phận Trần Thuật được giải mật, người ta lấy tình sử của y ra chửi mình, đồng thời cũng chửi Vương Tín, điều này khiến Vương Tín vô cùng khó chịu.

Hắn muốn báo thù Trần Thuật, càng muốn đòi lại món nợ nhiều lần chịu nhục trước đó.

Cô có thể không đứng về phía Vương Tín, nhưng tuyệt đối không thể để hắn nghĩ còn lưu luyến Trần Thuật, đó là phép tắc quan trọng nhất mà mọi cô bạn gái phải tuân thủ.

.....

Ngồi ở vị trí phụ lái, Vương Thiệu cảm thấy trong xe có chút ngột ngạt.

Lái xe chuyên tâm vào công việc, hắn là người ít nói, nếu không có vấn đề gì, không chủ động nói chuyện, rất kín tiếng đáng tin.

Vương Thiệu thì thoảng nhìn gương chiếu hậu, từ lúc lên xe Khổng Nhược Khuê xem kịch bản, như toàn bộ tinh thần bị kịch bản thu hút rồi vậy.

Mấy lần cô muốn nói, nhưng cố nhịn, vì cô đang đợi cơ hội.

Tới khi Không Nhược Khuê gấp kịch bản lại lấy nước uống, Vương Thiệu lập tức tranh thủ:

- Tiểu Khuê, kịch bản thế nào, có chỗ nào cần sửa không?

Chuyện quá trọng đại, không thể đi thẳng vào chủ đề, cần trải đường trước.

- Cũng được.

Không Nhược Khuê vừa uống nước vừa nói:

- Một số chi tiết cần sửa em đã ghi chú bên cạnh.

- Có cần tăng thêm thời lượng lên hình không?

- Không cần đâu, biên kịch cần phải cân nhắc tới tính cân bằng của câu chuyện, cố thêm phần diễn của bản thân sẽ phá vỡ tính hợp lý, được không bằng mắt.

- Em thích là được.

Vương Thiệu giọng băng quơ:

- Chủ tịch Lật nói chuyện với em chưa?

Không Nhược Khuê không đáp chỉ hơi nhướn mày nhìn Vương Thiệu qua gương chiếu hậu, Lật Côn nói chuyện với cô, nói vì scandal này mà phía nhà sản xuất đang do dự lựa chọn thay đổi vai diễn, cô thừa biết đây là thủ đoạn gây áp lực của ông ta, một trò không xong lại bày trò khác.

Vương Thiệu chột dạ, vờ như không để ý, không dám tiếp xúc với ánh mắt Không Nhược Khuê.

- Rồi, tôi đã từ chối.

- Em làm thế sẽ khiến chủ tịch Lật không vui đâu.

Vương Thiệu hơi cuống:

- Em cũng không phải người nói dối, truyền thông đưa tin là sự thực, Trần Thuật cứu mạng em, ông ấy lại muốn em nói

mình không liên quan, đây là thái độ với ân nhân cứu mạng à?

- Đó chỉ là câu trả lời cho fan hâm mộ thôi, còn đối xử với tổng giám Trần ra sao, chị biết em tự có đáp án.

- Đây chính là đáp án.

- Chị sợ làm chủ tịch Lật hoài nghi em có ý tứ khác, dù sao thì hợp đồng sắp đến hạn rồi, chủ tịch Lật muốn cùng em đàm phán hợp đồng mới ... Giờ chuyện lớn như thế, em lại không nể mặt ông ấy, liệu khiến ông ấy cho rằng em có ý nhảy sang công ty khác không? Như thế phía bên Đông Chính cũng sẽ có thủ đoạn gây khó dễ.

Hiện bốn bề là địch, Vương Thiệu rất sợ Không Nhược Khuê quá cá tính làm sự thể trầm trọng hơn, lúc đó thế nào cũng có kẻ ném đá xuống giếng:

Không Nhược Khuê trầm ngâm chốc lát:

- So với thứ em có được, chuyện ngoài kia không đáng là gì.

Vương Thiệu rất muốn biết thứ Không Nhược Khuê có được là gì, nhưng cô lại sợ đáp án.

Không Nhược Khuê là cô gái rất có chủ kiến, mặc dù thường ngày đối xử với ai cũng hòa nhã, song là người đi theo từ ngày chấp chững vào nghề, Vương Thiệu quá hiệu sự cố chấp kiêu ngạo của Không Nhược Khuê.

Đến cô cũng không thay đổi được gì, luôn làm việc nương theo ý Không Nhược Khuê.

Tựa nhìn ra tâm sự của Vương Thiệu, Không Nhược Khuê lên tiếng:

- Em biết, chị ở giữa sẽ rất khó xử.

- Chị không sợ khó xử, chỉ sợ tổn hại lợi ích của em, như vậy là chị thất chức.

Kỳ thực đã tổn hại rồi, bất kể là scandal với Trần Thuật đang càng ngày càng nóng, hay là cái nhìn của cao tầng ... Đều thành tổn hại thực chất.

Rất nhiều nhà hợp tác gọi điện tới thăm dò thực hư, thậm chí vài công ty lớn không cần biết sự thực, yêu cầu họ phải phủ nhận liên quan, nếu không bọn họ sẽ cân nhắc tới việc chấm dứt hợp đồng.

Cái tên Không Nhược Khuê đã không còn là một người, mà đại biểu cho lợi ích của rất nhiều người.

Không Nhược Khuê biết xưa nay cô luôn tự ý chủ trương, cao tầng không nói gì là vì tiền đề là cô không tổn hại lợi ích công ty, song lần này thì khác, có điều nếu công ty chỉ muốn bảo toàn lợi ích của mình mà không quan tâm tới cảm thụ của nghệ sĩ, vậy cũng sẽ là vấn đề khác:

- Chị Thiều, chúng ta hợp tác với nhau nhiều năm rồi, em tin năng lực và nhân phẩm của chị, em nghĩ, chị cũng có nhận thức toàn diện về em. Em tin tưởng, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, không sóng gió nào là không qua được, chỉ nói có phải không?

Chương 266: Không đi nữa.

Vương Thiều mừng rỡ, Không Nhược Khuê đang đưa ra cảnh ô liu, thể hiện muốn tiếp tục hợp tác với mình.

Tất nhiên điều kiện ở câu sau, cần phải giữ được sự nhất trí với nhau, như thế ở lại sẽ cùng ở, đi thì cùng đi.

Quản lý là nghề dựa vào nghệ sĩ tồn tại, có nghệ sĩ mới có người quản lý, đương nhiên quản lý cũng có thể thay nghệ sĩ, nhưng nghệ sĩ ở cấp bậc như Không Nhược Khuê, đi đâu mới tìm được người thứ hai?

Cô làm bạn với Không Nhược Khuê nhiều năm, làm rất nhiều việc, giúp rất nhiều chuyện, thu nhập cũng ngày một tăng.

Chỉ lấy hai tháng gần đây mà nói, Không Nhược Khuê vừa toàn diện tái xuất, nhận phim, nhận quảng cáo, tham gia tiết mục, số dư tài khoản của cô đã tăng lên gấp rưỡi rồi.

Không có Không Nhược Khuê, cô đi đâu kiếm nhiều tiền như thế.

Tất nhiên cũng phải cảm ơn Trần Thuật, vì mấy hạng mục lớn kia là nhờ y đưa về, đặc biệt trong nguy cơ lần trước chuyển dữ hóa lành ... Vương Thiệu không làm được, cô cũng thấy không mấy ai làm được.

“Trần Thuật cũng không phải là không xứng với Không Khuê nhà mình.”

Đương nhiên, loại chuyện này chỉ có thể nghĩ trong lòng thôi, không thể nói ra, vì từ trước tới giờ Không Nhược Khuê chưa từng thừa nhận mối quan hệ với Trần Thuật. Càng không thể nói với ông chủ, nếu ông chủ biết cô có thái độ dung túng này e đuổi việc ngay lập tức.

- Đúng thế, chị chưa bao giờ ngăn cản chuyện em muốn làm, em muốn làm gì, chị cố sức làm nó thật tốt là được.

Vương Thiệu ngừng một chút bổ xung:

- Chủ tịch Lật gọi điện cho chị, bảo chị tới văn phòng ông ấy một chuyện, chắc là vì chuyện này rồi.

Không Nhược Khuê “ừm” một tiếng rồi cầm kịch bản xem tiếp.

Vương Thiệu chủ động nói tới chuyện này là giao “đầu danh trạng” rồi, không cần thiết ngay cả ứng phó ra sao cũng

hỏi nữa, như thế người ta muốn tín nhiệm năng lực của mình cũng không thể.

Thế nên cô không nói gì nữa, bắt đầu mở điện thoại ra xem tình hình scandal đã tới mức nào rồi.

.....

Giang Ngu tay chống cằm ngồi sau quầy thu ngân nhìn khách ăn mỳ.

Đúng thế, cô đúng là nhìn khách ăn mỳ chứ không phải là ngây người, không chỉ nhìn, cô còn nghiên cứu.

Cô phát hiện, mỗi một vị khách đi vào bất kể trước đó họ làm gì, cười đùa với bạn bè, hoặc là mở di động chơi game, thế nhưng khi bát mỳ bốc khói nghi ngút đặt ở trước mặt, bọn họ dừng hết mọi việc lại, nóng ruột cầm đũa lên.

Giang Ngu nhìn ra, bọn họ thực sự thích ăn mỳ do cha cô làm, thứ mỳ bình thường nhất, chỉ 15 đồng một bát.

Con người có thể che dấu tâm tình của mình ở rất nhiều mặt, nhưng trước món ăn ngon thì không thể.

Giang Ngu ăn mỳ do cha làm lớn lên, mặc dù cha cô biến tấu ra đủ loại mỳ khác nhau, mỳ lòng, mỳ dưa chua, mỳ gà, mỳ trứng ... Nhưng cô vẫn ăn tới phát ngấy rồi. Cho nên cô thích ăn bánh ngọt, thích thứ bánh nhiều màu, khiến người ta cắn một miếng phảng phất lưỡi cũng tan chảy.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô đi Pháp, đi Italya, đi rất nhiều nước, cô nếm thử hết bánh ngọt phương tây, học cách làm bánh ngọt, cô sinh ra trong “thế gia làm mỳ”, nên cũng rất có thiên phú ở lĩnh vực này.

Và cô thành thợ bánh ngọt trong nhà hàng có sao Michelin ở Pháp.

Sự nghiệp thành công nhưng ái tình lại thất bại, sau đả kích tình cảm, cô mang theo trái tim bị tổn thương trở về bên cạnh cha, đột nhiên phát hiện cuộc sống mà trước kia cô rất ghét, thậm chí là ra sức muốn thoát khỏi nó trở nên đặc sắc, thậm chí là cả món mỳ mà cô nghĩ mình phát ngấy rồi cũng ngon tới tận kẻ răng.

Mỳ phương đông không cao cấp như bánh ngọt phương tây, cách chế tác cũng không sạch sẽ bằng, màu sắc cũng kém xa, thậm chí đồng phục đầu bếp chẳng đẹp bằng ở phương tây.

Cha cô làm mỳ cả đời, dù có ngon tới mấy, cũng chỉ có cái quán mỳ Lão Gia.

Cô từng nghĩ, dù mình làm mỳ ngon hơn cha đi nữa, kế thừa y bát của cha, thì cũng thành chủ “quán mỳ Lão Gia”, hoặc là mở “Quán mỳ Lão Nương”.

Thế thì có sao đâu?

Nhìn khách hàng ăn say sưa, còn phát ra đủ mọi âm thanh bất nhã, vậy mà Giang Ngu đột nhiên có ý nghĩ như thế, khách ăn ngon, là hạnh phúc của đầu bếp.

Đúng thế, ý nghĩ đó càng lúc càng mạnh mẽ.

Lúc mới về, cô chỉ nghĩ là nghỉ ngơi thời gian, về thăm cha, giống đứa bé bị tổn thương lập tức nghĩ tới cha mẹ của mình. Đợi vết thương lòng liền lại, cô vẫn sẽ đi, cô muốn trở về Pháp, dù không còn tình yêu, nhưng cô yêu sự nghiệp của mình.

Giờ cô không muốn đi nữa, vì cô đã tìm thấy mục tiêu thực sự của cuộc đời mình, không phải là làm món ăn gì, mà là làm người ăn nó được hạnh phúc.

Càng nghĩ Giang Ngu càng kích động.

Ở lại thôi.

Mình sẽ làm món mỳ phương đông thực sự.

- Đang nghĩ gì thế?

Giọng một nam nhân bất ngờ vang lên, Giang Ngu ngẩng đầu thấy Thang Đại Hải và Lý Như Ý đang tò mò nhìn mình.

Phát hiện mình mình đang nắm tay giờ lên, Giang Ngu đỏ mặt, mượn động tác vén tóc che dấu:

- Sao các anh lại tới?

- Chúng tôi tới ăn mỳ.

Thang Đại Hải tò mò hỏi:

- Chúng tôi vào nửa ngày rồi, cô chẳng chào hỏi gì, cô cứ ngồi im ở đây, mặt lúc đỏ lúc trắng, lại còn vung tay vung chân .. Nghĩ gì vậy?

- Tôi đang nghĩ làm một bát mỳ ngon như thế nào?

Giang Ngu nhẹ giọng đáp:

- Làm mỳ ngon như thế nào à?

Thang Đại Hải nghi hoặc, đây không phải quán mỳ sao, nếu không chúng tôi từ xa tí tới đây làm cái gì, giờ người bán mỳ lại còn nói một câu như thế còn ai tin nữa:

- Mỳ chị nấu đã rất ngon rồi.

Lý Như Ý khẳng định luôn:

- Chưa bằng cha tôi, mỗi ngày tôi đều ngồi đây xem khách ăn mỳ, phát hiện ra khi cha tôi đặt mỳ lên bàn, ai nấy mặt bừng sáng vui vẻ.

- Thế không phải bình thường à, đã đói teo ruột rồi, có bát mỳ nóng hổi đặt trước mặt, đương nhiên là vui.

Thang Đại Hải thấy cô gái này thật lạ:

Giang Ngu không để ý tới hắn, như vẫn chìm trong hạnh phúc của mình:

- Trước kia tôi làm việc ở nhà hàng cao cấp, mọi người kinh ngạc vì món ăn chế tác tinh xảo, sau đó chụp ảnh lại rồi đăng lên mạng xã hội khoe với bạn bè ... Nhưng họ không có cảm giác tha thiết muốn thưởng thức món ăn, khi ăn cũng không có dáng vẻ hạnh phúc như những người kia. Thời khắc vui sướng nhất của một đầu bếp là gì? Chính là nhìn khách hạnh phúc ăn món ăn mình làm, nhìn bọn họ bê bát mỳ lên uống hết cả nước canh, cô nghĩ cha tôi sẽ rất vui.

- Tôi cũng nghĩ thế.

Lý Như Ý phụ họa:

Thang Đại Hải mĩa mai thái độ vô nguyên tắc của Lý Như Ý:

- Cậu cũng định làm mỳ cùng Lão Gia à?

- Không, tôi muốn mở quán mỳ của mình.

Giang Ngu lại nghĩ Thang Đại Hải nói với mình, tính cô dịu dàng, không giỏi biểu đạt, chỉ thích nghiên cứu món ăn, đặc biệt là các loại bánh ngọt:

- Chị không về Pháp nữa sao?

Lý Như Ý kích động, Giang Ngu mới chỉ xin nghỉ việc tạm thời, cô từng nói sẽ mau chóng về Pháp, vì có công tác phải xử lý:

- Không, tôi không về nữa, tôi muốn mở quán ở đây, một cái quán thuộc về mình.

- Tốt quá rồi.

Thang Đại Hải vỗ tay hưởng ứng:

- Sau này chúng tôi ăn chán mỳ do Lão Gia làm sẽ sang ăn mỳ của cô.

Giang Ngu cười ngược:

- Hôm nay các anh không vào với Trần Thuật à, cậu ấy chưa ra viện mà.

- Chúng tôi muốn vào, người ta không cho.

Thang Đại Hải mặt mày phẫn nộ:

- Cái loại thấy sắc quên bạn, chúng tôi khinh không thèm chơi.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Hai chúng tôi rời công ty, định vào bệnh viện thăm Trần Thuật, sợ cậu ấy ở một mình buồn chán. Gọi điện hỏi cậu ấy thích ăn gì ... Cậu ấy bảo đừng vào.

Thang Đại Hải chưa hết giận:

- Tiểu Ngu, cô nói đi loại bạn bè đó có cần nữa không?

Chương 267+268: Không có cửa đâu.

- Các anh cũng phải hiểu.

Giang Ngu dù sao là người từng trải, hơn nữa ánh mắt Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê nhìn nhau thực sự chẳng giấu được ai, đó là đôi trai tài gái sắc, cô thầm chúc phúc cho họ, giọng rất nhện nhàng:

- Đợi tới khi các anh có người mà mình thực sự thích cũng sẽ giống Trần Thuật.

- Không thể nào, trong lòng Thang Đại Hải tôi, anh em mãi mãi là số một.

Thang Đại Hải đang hùng hồn tuyên bố thì có điện thoại, nhìn số một cái, thay đổi thái độ ngay, dùng cái giọng trầm ấm

thu hút của chủ trì tiết mục:

- Vũ Khiết, có chuyện gì không?

Bên kia là giọng Tạ Vũ Khiết nghe không ra vui buồn:

- Anh có thời gian không, tôi có chuyện muốn bàn với anh.

- Có, vừa vặn hôm nay không có việc gì cả.

Thang Đại Hải trả lời không suy nghĩ:

- Cô ở phòng tranh à, nửa tiếng nữa tôi tới gặp cô.

- Ừ, lát gặp.

Cúp điện thoại rồi, Thang Đại Hải hắng giọng nói:

- Như Ý, tôi có việc phải xử lý, lát nữa cậu tự bắt xe mà về nhé.

- ...

Lý Như Ý câm nín, ai vừa nói anh em là số một nhỉ?

- Tiểu Ngu, hẹn gặp lại.

Thang Đại Hải vẫy tay nói xong thì biến mất khỏi cửa quán mỳ rồi.

Giang Ngu cười tủm tỉm hỏi Lý Như Ý:

- Giờ còn lại một mình cậu thôi, có muốn ở lại ăn mỳ không?

- Có.

Lý Như Ý trả lời kiên định, lòng nóng lên, quên luôn Thang Đại Hải:

.....

Vương Thiều hít sâu mấy hơi mới gõ cửa phòng thư ký, cười hỏi:

- Thư ký Hoàng, chủ tịch Lật có ở đây không?

- Có ạ.

Hoàng Mạnh vội đứng lên đón:

- Giám đốc Vương, chủ tịch đợi chị ở văn phòng, bảo chị tới thì vào thẳng luôn.

Vương Thiệu là người phụ trách cho cả đoàn đội hơn mười người phục vụ cho Không Nhược Khuê, cho nên đeo chức danh giám đốc bộ phận. Ở Đông Chính có câu nói này, nếu người quản lý nào chưa mang danh giám đốc, tức là nghệ sĩ của anh chưa đủ nổi tiếng.

Hoàng Mạnh đi tới gõ cửa phòng báo:

- Ông chủ, giám đốc Vương tới rồi ạ.

- Vào đi.

Bên trong truyền ra giọng của Lật Côn:

Khi Vương Thiệu đi vào thì Lật Côn đang ngồi sau laptop xem tin tức, vầy vầy tay:

- Giám đốc Vương, cô lại đây.

Vương Thiệu không hiểu ý, đi tới sau lưng ông ta:

- Chủ tịch đang xem gì thế ạ?

- Cô tự xem đi.

Lật Côn chỉ màn hình:

- Toàn là tin tức về Không Khuê, tôi đã thu thập chỉnh lý lại, cô có cảm tưởng gì không?

- Xin lỗi chủ tịch.

Vương Thiệu khom người nói:

- Do tôi sơ xuất trong công tác, tôi xin lỗi chủ tịch, xin lỗi công ty, đó chỉ là tin tức do báo chí bắt lương tung ra, đợt sự kiện này lắng xuống, lời đồn thổi tự biến mất.

Lật Côn ngả người vào lưng ghế, ngón tay ngõ lên tay vịn:

Chương 269:

- Chỉ là tin đồn thôi à?

- Vâng ạ.

Vương Thiệu khẳng định:

- Giám đốc Vương, cô tới công ty bao năm rồi.

- Tròn mười một năm rồi ạ.

- Ừm, khi đó Khổng Khuê chỉ là một nữ sinh cao trung, tôi đã đích thân tới gặp cô ấy, thuyết phục tới Đông Chính, cô ấy từ đó đã thể hiện thiên phú không ai bằng, tương lai sẽ vô cùng rực rỡ, cho nên giao cho cô, để cô chiếu cố thật tốt ... Giờ mầm non thành cây đại thụ rồi, không thể không kể công của cô.

Lật Côn bất ngờ lại tán dương:

- Chủ tịch, tôi chỉ làm việc trong phạm vi năng lực của mình thôi ạ, chủ yếu do công ty bồi đắp. Bất kể là tôi hay Khổng Khuê đều được lợi từ phát triển của công ty nên mới có ngày hôm nay.

Vương Thiệu thái độ rất đúng mực, khiêm tốn:

- Bởi thế mà tôi luôn tín nhiệm cô.

Lật Côn xoay ghế sang đối diện với Vương Thiệu:

- Giờ tôi có thể tín nhiệm cô nữa không?

- Chủ tịch có thể tín nhiệm tôi.

- Được, vậy tôi lựa chọn tin cô, cô cho tôi biết quan hệ giữa chàng trai trẻ Trần Thuật đó với Khổng Khuê là gì? Bọn họ

đang thực sự yêu nhau sao?

- Là bạn bè và đồng nghiệp, không yêu ạ.

Lật Côn nhìn thẳng vào mắt Vương Thiều, cô không né tránh, hồi lâu ông ta bật cười:

- Không thì tốt.

Hàn huyền thêm một lúc, chủ yếu bàn về cách xử lý scandal hiện giờ và công tác sắp tới của Khổng Nhược Khuê, hai người không nhắc lại chủ đề kia nữa, kỳ thực với kinh nghiệm vừa sức ảnh hưởng của Đông Chính, chỉ cần tinh thần nghệ sĩ không dao động, loại sự kiện này bọn họ thừa khả năng xử lý.

Vương Thiều rời khỏi phòng chủ tịch, thầm thở phào, còn Lật Côn thì sắc mặt âm u, liên tục lẩm bẩm tên Trần Thuật.

....

Thang Đại Hải rời quán mỳ Lão Gia, không chút chậm trễ, chạy một mạch tới phòng tranh của Tạ Vũ Khiết.

Hoa Thành lại mưa, hình như thứ gì gắn với “hoa” đều dễ thay đổi, hoa tươi sớm nở tối tàn, hoặc là mỹ nhân kiều diễm như hoa cũng thế. Thậm chí thành phố lấy hoa làm tên cũng trở nên khó lường, nói trở mặt là trở mặt, chẳng cho người ta chút nhắc nhở nào.

Mưa ở Hoa Thành luôn tới rất gấp, một phút trước đó còn nắng chang chang, vậy mà thoáng cái đã mưa như trút, càng hay có kỳ cảnh mặt trời vẫn treo cao mưa vẫn ào ào, người ta gọi là mưa mặt trời.

Thang Đại Hải trên đường đi thì vẫn trời quang mây tạnh, tới ngoài phòng tranh thì sấm ầm ầm mưa trút xuống, căn cứ vào kinh nghiệm xem phim lâu năm của hắn thì cảnh tượng

này đại biểu cho kẻ xấu sắp làm chuyện xấu, hoặc là tình lữ sắp chia tay, điều này khiến hắn có chút thấp thỏm.

Nữ nhân này lại muốn bày chuyện gì đây.

Ban công rộng rãi ở tầng hai, Tạ Vũ Khiết ngồi trên ghế mây cầm cốc trà ngắm trời mưa, đối diện có chiếc ghế trống, bên cạnh là bếp than nhỏ, cái ấm thủy tinh trong suốt trôi nổi cánh hoa hồng đỏ tươi, khiến cho sắc trà cũng trở nên mê người.

- Trà hoa hồng?

Ánh mắt của Tạ Vũ Khiết vẫn dừng trên cây nhỏ trong sân, cây được nước mưa tưới tắm càng thêm xanh mướt mát, nhỏ bé, vẫn đầy sức sống:

- Hay cà phê.

- Trà đi.

Thang Đại Hải ngồi xuống cái ghế chuẩn bị cho mình, tự rót trà:

- Hoa hồng có công năng hoạt huyết thông khí, điều hòa tạng phủ, dùng thường xuyên giúp da dẻ hồng hào, cho nên trà hoa hồng còn được gọi là trà dưỡng nhan. Mặc dù tôi chẳng cần dưỡng nhan, nhưng cải thiện công năng dạ dày vẫn tốt.

Tạ Vũ Khiết quay người lại:

- Anh là người thế nào?

- Hả?

Thang Đại Hải ngẩn ra:

- Cô có ý gì?

- Anh thích gì, ghét gì? Anh thích nghe bài hát của ai, thích loại phim nào, thích ăn cái gì, tôi chẳng biết gì hết. Anh cũng chẳng biết gì về tôi, đúng không?

- Chuyện này ....

Thang Đại Hải do dự:

- Kỳ thực tôi không phải không biết gì về cô.

- Thang Đại Hải, anh có thể thành thật đối diện với nội tâm của mình không?

- Tôi có thể.

Thang Đại Hải không thích làm người ta phải á khẩu, khi một người ngay cả nói với anh một câu cũng không muốn, vậy chứng tỏ là anh quá thất bại.

Ở phương diện này Trần Thuật làm rất tốt, y có thể khiến người ta mỗi ngày muốn tuyệt giao 300 lần, tới chết không qua lại.

Hắn không như thế:

- Cô hẹn tôi là vì chuyện đính hôn sao?

- Còn ba ngày nữa thôi, hai người không hiểu nhau sẽ ở cùng một chỗ, khả năng là cả đời, anh có thấy thế là thích hợp không?

Tạ Vũ Khiết giọng như xa xôi từ chân trời truyền lại, mang theo hoang mang về tương lai:

- Vậy cô hỏi tôi đi.

Thang Đại Hải nhìn gương mặt u buồn đó, ngời thẳng lên:

- Hỏi gì?

- Cô hỏi tôi thích trà gì, tôi thích trà Phổ Nhĩ, phải là trà trên 10 năm. Cô hỏi tôi thích món gì, tôi thích nhất món ăn tỉnh ta, tỉnh tẻ đẹp đẽ. Ngẫu nhiên cũng cùng đám Trần Thuật, Như Ý thay đổi khẩu vị, ăn món Xuyên cay xé lưỡi. Tôi thích phim bom tấn của Hollywood, soái ca và mỹ nữ, căng thẳng kích thích. Tôi ghét nhất những thứ phim nghệ thuật vừa thối

vừa dài không ra cái rắm gì, một cái đám ngu xuẩn ăn nói chả sõi, vậy mà lên phim định dạy dỗ lý lẽ cho người ta .... Ca sĩ tôi thích nhất là Lưu Đức Hoa, tôi thích beyond ...

- Thang Đại Hải ...

Tạ Vũ Khiết lên tiếng cắt đứt phần “tự giới thiệu” của hắn:

- Không phải cô muốn hiểu tôi sao, hôm nay tôi ngồi đây, cô tìm hiểu thoải mái.

- Thôi, anh đi đi.

Tạ Vũ Khiết có vẻ sa sút tinh thần, yếu ớt nói, cô thấy mình thật ngốc, vì sao nói chuyện đó với hắn? Hắn chẳng hiểu gì cả.

Thang Đại Hải đột nhiên cảm giác mình già đi ba mươi tuổi vậy, gian nan đứng dậy:

- Cô muốn hủy hôn ước chứ gì? Sao không nói thẳng ra đi.

- Đúng.

Tạ Vũ Khiết ngược mắt lên:

- Không có cửa đâu.

Thang Đại Hải đi luôn:

Chương 268: Anh sợ lạnh.

Trong scandal lần này của Không Nhược Khuê, người hạnh phúc nhất là Lưu Bân, chính là cái tên phóng viên xông vào phòng bệnh của Không Nhược Khuê rồi bị đám võ mồm còn hồng cả máy ảnh đất tiền, trước đó hắn từng viết bài nói cô hết thời, lấy scandal để gây chú ý, bài viết thu được hưởng ứng khá tốt, lần này Không Nhược Khuê lại tặng cho hắn cái scandal to đùng như thế, lại chẳng hạnh phúc điên luôn, hắn chẳng thêm giả vờ là fan lo lắng cho thần tượng nữa, trở mặt anti thẳng thừng, hận không thể dùng ngòi bút chôn vùi hết sự nghiệp của cô.

Đúng như Vương Thiều lo lắng, kẻ ném đá xuống giếng, Lệ Tư Vũ lần trước bị phía Không Nhược Khuê hủy phương án bắt cặp ở show tạp kỹ vẫn luôn ghi hận trong lòng cũng buông vài câu mập mờ khiến người ta không khỏi nghi ngờ về nhân phẩm của cô.

Đám Không Tước hết sức nóng ruột, dù phía Đông Chính phối hợp cùng cảnh sát đưa ra câu trả lời khẳng định cả Trần Thuật và Không Nhược Khuê đều là người bị hại trong câu chuyện này, song đó chẳng phải thứ fan quan tâm nhất, tiếng lòng họ chỉ có một “Tiểu tử tử, đừng yêu”.

Không cần biết nhà trai là ai, Không Khuê tiểu tử tử của họ là độc nhất vô nhị trên đời, không ai xứng hết, họ muốn cô mãi mãi là nữ thần trên cao thôi.

Vì thế Trần Thuật hot rồi, trong một đêm y có liên mấy câu lạc bộ ... anti.

Mặc ngoài kia giông tố bão bùng, có hai người chẳng để ý.

- Oan nào, ăn miếng nữa.

Không Nhược Khuê bê cốc như nhiệt, mực thìa canh đút cho Trần Thuật:

- Anh thực sự không ăn được nữa.

Trần Thuật cười khỏ:

- Anh vừa ăn cơm, thức ăn trong dạ dày chưa tiêu, có phải hôm nay em tới sớm quá rồi không?

Không Nhược Khuê không vui, giấu môi giận dữ:

- Anh chán em rồi chứ gì?

- Làm gì có, em là tiểu tiên nữ ai thấy cũng yêu, có lẽ trên thế giới này có một người ghét em, nhưng người đó không phải anh.

- Thế người đó là ai?

- Con gái chúng ta.

Trần Thuật vuốt mũi cô một cái:

- Con gái là áo bông nhỏ ấp áp của cha, con gái trời sinh thân thiết với cha, con gái chúng ta sau này nhất định tranh giành cha với mẹ nó.

- Nó dám cướp chồng em, em cắt sữa ..

Không Nhược Khuê tức giận tuyên bố:

Trần Thuật sầm mặt, mẹ kiêu gì mà hung dữ thế, đó cũng là con gái của em đấy, thật không biết con sau này sẽ thế nào, tốt nhất là di truyền tính lương thiện ưu nhã ung dung của mình.

- Nào, ăn nữa đi.

- Không ăn được.

- Vậy là anh chán em rồi.

Câu chuyện bắt đầu đi vào vòng lặp vô tận của nó, như hai đứa trẻ có vấn đề đầu óc.

- Thực sự không phải, anh no rồi, không ăn được nữa, em để đấy, anh ăn sau được không? Chỉ cần bụng có chút khoảng trống là anh lập tức ăn ngay.

Trần Thuật tìm cách thỏa hiệp:

- Anh nói em tới sớm, chứng minh anh không muốn gặp em sớm ... Nhất định anh chán em rồi.

- Vậy em trả lời anh, có phải hôm nay em tới sớm một chút không?

- Đúng là sớm hơn bình thường một chút.

Không Nhược Khuê hơi đỏ mặt:

- Vừa vặn công việc ở gần đây, xong việc là em tới ngay.

- Em nghĩ anh ở đây dưỡng thương à, không, mỗi ngày anh đợi em tới, vì anh biết, chỉ có nằm đây, mỗi ngày em mới tới thăm anh. Một khi xuất viện, muốn gặp được em cũng là chuyện xa xỉ.

Trần Thuật chỉ cổ băng bó sau lưng:

- Anh không muốn nó lành.

- Không được nói thế.

Không Nhược Khuê che miệng Trần Thuật, trách:

- Ai lại đi nguyện rửa bản thân như vậy.

Trần Thuật nắm tay cô, cười toe toét:

- Đó không phải nguyện rửa, đó là nguyện vọng mỹ hảo của anh. Em không thấy à, bệnh viện là chỗ rất thích hợp để hẹn hò với đại minh tinh.

- Vậy cũng không thể nằm mãi ở đây.

Không Nhược Khuê đổi:

- Cho dù muốn gặp nhau cũng có thể tới chỗ khác. Bên ngoài có bao nhiêu món ăn ngon như vậy, em muốn anh đưa em đi ăn, em vừa phát hiện có một quán làm món cá cực ngon, lúc nào cũng muốn đi nếm thử, chuyện này sao thiếu anh được.

- Em còn muốn cùng anh đi du lịch, đi Nhị Hải, anh phải chụp ảnh cho em. Đi Nhật Bản, chúng ta nắm tay nhau đi dạo dưới con đường rợp bóng hoa anh đào. Đi Tam Á, em có rất nhiều bikini gợi cảm, sẽ mặc cho anh xem.

- Sao có thể nằm viện chứ? Thế giới mỹ hảo như thế, chúng ta sẽ cùng đi. Cho nên anh phải sớm khỏe lại, giống như chưa bao giờ bị thương vậy.

- Không được.

Trần Thuật lắc đầu:

- Anh mà không bị thương đã không có cơ hội thổ lộ với em, thế thì thiệt thòi quá.

- Sao thế được.

Không Nhược Khuê mím môi cười, lộ ra hai núm đồng tiền đáng yêu:

- Chỉ cần anh kiên nhẫn một chút, là em không nhận được thổ lộ với anh rồi.

- Em thích anh từ khi nào thế?

Trần Thuật có chút tò mò:

- Sớm hơn anh nghĩ đấy.

Không Nhược Khuê cười híp mắt, như con hồ ly giao hoạt:

- Vốn anh nghĩ, sau khi em cởi hết quần áo của anh, kinh ngạc vì nam nhân này có vóc dáng hoàn mỹ, thế là lòng xuân nhộn nhạo rồi thích anh. Giờ xem ra xớm hơn, vậy nhất định là lúc em nhặt gót giày của anh rồi,,, có phải vì anh tặng em gót giày, khiến em cảm thụ được sự ấm áp xa lạ, nên ấn tượng sâu sắc không?

Trần Thuật gãi cằm ra chiều ngẫm nghĩ:

- Chết đi.

Không Nhược Khuê đăm Trần Thuật một cái:

- Khi đó em nghĩ, tên thần kinh nào lại đi tặng gót giày cho một đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương chứ?

- Vậy từ khi nào?

- Anh tự tìm hiểu đi, đợi khi phát hiện ra sẽ thất kinh đấy.

- Được, chuyện này không vội, giờ chúng ta nói chuyện du lịch đi.

- Được, anh muốn đi đâu?

- Tam Á.

Trần Thuật vẽ mặt nghiêm túc:

- Anh không hứng thú bikini gợi cảm ra sao, nhưng mà anh sợ lạnh, nên chúng ta đi Tam Á (Hải Nam) tắm nắng đi, em thấy sao?

- Xì, khẩu thị tâm phi.

Khổng Nhượng Khuê bộ dạng biết thừa nam nhân các anh:

- Anh nói thật.

Trần Thuật thề thốt:

- Anh chảy bao nhiêu máu như thế, sức khỏe đi xuống, khí huyết hao hụt, cho nên sợ lạnh. Nếu được đi Tam Á tắm nắng, hẳn là khôi phục nhanh hơn.

- Không đi.

Khổng Nhượng Khuê nói dứt khoát:

- Không đi Tam Á.

- Vì sao?

Trần Thuật đã phải che dấu tâm tư xấu xa, nguy trang thành thánh nhân quân tử rồi mà người ta không tin nhân phẩm của y:

- Có cô gái nào đi Tam Á mà không mặc bikini rồi chụp ảnh gửi khoe với bạn bè? Nếu đi Tam Á mà không mặc bikini thì đi làm cái gì?

- Anh có nói là không mặc đâu.

- Nhưng mà anh không hứng thú, em còn mặc cho ai xem, còn có ý nghĩ gì nữa chứ.

- Anh thích, anh thích mà.

Trần Thuật không ngờ vác đá đập chân mình, vội sửa lời:

- Nói dối.

- Anh thích thật.

Trần Thuật giơ tay lên trời, với vóc dáng của Không Nhược Khuê nếu mà mặc bikini gợi cảm mà cô nói, không biết thành thứ hại nước hại dân thế nào:

Đương nhiên, một chàng trai tốt yêu tổ quốc yêu đồng bào như Trần Thuật, không để để tổ quốc nhân dân bị hại, y một mình gánh vác.

Mặc dù Trần Thuật từng nhìn Không Nhược Khuê mặc áo bơi đóng quảng cáo, nhưng đó là loại tương đối bảo thủ, ông kính chủ yếu đặc tả khuôn mặt, còn hông, ngực, đùi, nhưng vị trí đầy tính nghệ thuật không quay, làm người ta không cách nào thưởng thức 360 độ không góc chết.

- Anh không hề thích.

Không Nhược Khuê hếch mặt lên, bộ dạng kiêu kỳ:

- Anh đừng vì lo em buồn nên mới nói ra lời như thế, em không phải loại con gái hẹp hòi:

Có mà em hẹp hòi hơn bất kỳ ai thì có, Trần Thuật hậm hực:

- Vậy thì em thích đi đâu?

- Đi nam cực xem chim cánh cụt đi.

Đôi mắt Không Nhược Khuê ánh lên vẻ ao ước:

- Chim cánh cụt béo béo, đi lắc lư, đầu trọc lóc, thật đáng yêu. Em muốn đi nam cực lâu rồi, em tra trên mạng, có tour đi nam cực chừng một tháng, được không?

- Anh say sòng.

- Đâu ra, lần trước anh còn nói thường ngồi thuyền ra đảo chơi, anh khoe tự mình lái thuyền mà.

- Anh say chim cánh cụt.

Trần Thuật nhất định phải đi Tam Á, nhất định phải ngắm bikini:

Khách sạn Phúc Tinh, đèn sáng rực rỡ, khách khứa tấp nập.

Hôm nay là tiệc đính hôn giữa con trai của chủ tịch tập đoàn Phúc Tinh và con gái đại gia bất động sản, khách khứa đại đa số là đối tác quan hệ mật thiết với hai nhà.

Quảng Châu là tỉnh lớn về kinh tế, Hoa Thành là thành phố kinh tế phát triển mạnh, thành phố này không thiếu doanh nghiệp nổi tiếng cả nước và thương hiệu đi ra thế giới.

Thế nên ngay cả nhân vật thường xuất hiện trên Tuần san kinh tế cũng xuất hiện bốn năm vị, đang cùng Thang Nghênh Thành và Tạ Dân đứng cùng một chỗ đàm luận rất thân mật.

Khi Trần Thuật và Lý Như Ý sóng vai đi vào, khiến ánh mắt toàn bộ nữ nhân có mặt si mê nóng bỏng.

Được rồi, chủ yếu là vì tên khốn Lý Như Ý đó quá “xinh đẹp”, bình thường ăn mặc đơn giản người ta chỉ thấy đẹp trai thôi, một khi hắn nghiêm túc ăn vận thì vest đen, sơ mi trắng, cổ thắt nơ thì giá trị nhan sắc tăng lên vòn vọt.

Gần đây vị tổng giám nghệ sĩ của công ty tới nhậm chức, chuyện đầu tiên hắn làm là ký hợp đồng với nhà tạo mẫu danh tiếng không lớn nhưng rất có tài, tiểu cô nương đó tới công ty liền gây đại vì Lý Như Ý, sau đó tiền hành chính đồn lớn. Thiết kế lại kiểu tóc cho Lý Như Ý, phía trước cắt gọn gàng, phía sau tết cái đuôi ngựa cong cong. Nghe nói hắn tham gia bữa tiệc, còn bị tiểu cô nương kéo đi tu sửa lại lông mày, một hồi.

Không phải nói chứ, nhìn đám nữ nhân kia lòng xuân rạo rực, nam nhân nào cũng muốn đập hấn một trận.

Trần Thuật đã nhin lâu lắm rồi.

Nếu có vị khách nào dừng cảm ra tay đánh Lý Như Ý, y nhất định ở bên khuyến mãi thêm vài cú đá, bắt chấp y vừa xuất viện, sức khỏe còn chưa tốt lắm.

Đúng thế, Trần Thuật ra viện sớm, hôm nay là ngày trọng đại của Thang Đại Hải, y không thể nào vắng mặt được.

Có lẽ vì thế mà mặt hơi tiều tụy, khí sắc không tốt, chỉ số đẹp trai giảm mạnh mới để Lý Như Ý cướp hết hào quang, Trần Thuật tự an ủi mình như thế.

- Oa, soái ca đó là ai vậy, làm tôi muốn lên cơn đau tim.

Một nữ nhân tuổi làm mẹ rồi, tay đặt lên ngực bộ dạng thiếu nữ hoài xuân:

- Chắc là nghệ sĩ, tập đoàn Phúc Tinh cũng hợp tác với không ít nghệ sĩ, nghe nói lần này Khổng Khuê cũng tham gia.

- Trời ơi, vừa nhìn anh ấy một cái tôi liền biết cái gì là tiếng sét ái tình ... Mà chàng trai bên cạnh là ai thế nhỉ, sao cũng quen quá, nghệ sĩ sao?

Cả đám nữ nhân xuýt xoa vì Lý Như Ý, làm nam nhân khác ghen tỵ phát cuồng.

Đương nhiên cuộc đời Lý Như Ý có thiếu sót, vì hấn vĩnh viễn không có cơ hội làm phù rể, tân lang nào lại muốn tên đẹp tới yêu dị đó ở bên cạnh. Khi trao nhẫn, chẳng biết mắt tân nương nhìn ai.

Vì chuyện này Thang Đại Hải rất khổ não lén lút thảo luận với Trần Thuật.

“Lý Như Ý thực sự quá đẹp trai, lại chẳng thể chùn mặt hẳn, thời khắc quan trọng nhất cuộc đời sao có thể thiếu anh em thân thiết, vì thế cậu phải giúp tôi nghĩ cách đi.”

Đó là nguyên văn lời Thang Đại Hải.

Lo lắng của Thang Đại Hải không dư thừa, vì Trần Thuật và Lý Như Ý vừa đi vào hội trường tổ chức buổi lễ liền nhanh chóng bị một đám cô gái bao vây, được rồi, là Lý Như Ý bị bao vây, cho nên Trần Thuật ở bên cạnh cũng bị vây luôn.

- Chào anh, tôi là Tĩnh Như, giám đốc thương mại Trường Giang, có thể làm quen không?

Không hổ là nữ cường nhân, cô giám đốc trẻ trực tiếp tấn công Lý Như Ý:

- Cha tôi là ông chủ Cty giải khát Thịnh Trạch, chúng tôi đang tìm kiếm một người đại diện, tôi thấy hình tượng của anh vô cùng thích hợp, chúng ta có thể thảo luận sâu hơn được không ...

Đại tiểu thư này tung luôn lợi ích ra dụ dỗ:

- Soái ca, anh đẹp trai thật đấy, làm bạn nhé ...

Một đám nữ nhân ríu rít vây quanh, có bề ngoài trang nhã nội tâm mãnh thú, có mang ý đồ lấy lợi ích dụ dỗ, còn có cả thái độ, bà đây muốn ngủ với anh .... Trần Thuật thấy nhận thức về nữ nhân của mình còn quá ít ỏi.

Chưa hết đâu, khả năng là phát hiện thứ bóng đèn ở bên cạnh kia vướng mắt quá, có một nữ sinh rất xinh đẹp như tiểu công chúa, cười hì hì lấy lòng Trần Thuật:

- Đại ca ca, có thể nhường chỗ được không?

- Không.

Trần Thuật trả lời dứt khoát, việc quái gì tôi phải nhường chỗ chứ:

- Đáng ghét.

Tiểu cô nương trở mặt như chớp:

- Em mới đáng ghét.

Trần Thuật chẳng nề nang gì:

May là có Tôn Lực tới giải vây, hắn là con vua hoa quả, hôm khai trương Huỳnh Hỏa Trùng đã gặp nhau rồi. Hắn còn là fan cứng của Không Nhược Khuê, từ hồi chứng kiến Không Nhược Khuê và Trần Thuật xuất hiện hoa lệ như như Tiểu Long Nữ và Dương Quá, chủ động xin wechat của Trần Thuật, sau đó là suốt ngày nhắn tin hỏi tình hình của ... Không Nhược Khuê.

Tôn Lực kéo Trần Thuật ra khỏi đám đông, nhìn Lý Như Ý bị bảy tám cô gái xinh đẹp vây quanh, chưa lẽ nói:

- Nam nhân phải dựa vào tài hoa, năng lực, sự nghiệp để vũ trang cho bản thân, chứ đẹp trai tới mấy thì cũng tới lúc tuổi già xuống sắc, còn sự nghiệp thì càng lúc càng lớn. Cha tôi nói, chỉ cần nhân loại còn ăn hoa quả, xí nghiệp nhà chúng tôi sẽ chỉ có ngày một đi lên mà thôi.

Trần Thuật giơ ngón cái:

- Cha anh sáng suốt, đáng ngưỡng mộ:

- Tôi lại ngưỡng mộ anh Trần, mặc dù không đẹp trai như Lý Như Ý, nhưng lại được trái tim của nữ thần như Không Nhược Khuê.

Tôn Lực bẻ lái rất nhanh:

Trần Thuật không thích câu này, cái gì mà không đẹp trai bằng Lý Như Ý, nếu không nề mặt hắn là bạn Thang Đại Hải

thì đã bỏ đi rồi:

- Chúng tôi chỉ là người bạn không tệ thôi.

Mặc dù ở vòng tròn nào đó, bí mật này không phải bí mật, với cái mồm rộng của Thang Đại Hải, e là bạn bè của hắn biết cả rồi. Nhưng mà bọn họ ở tầng cấp nhất định, sẽ không chạy đi tìm truyền thông tung tin làm gì.

Tôn Lực háy mắt, ý bảo hiểu mà, sau đó nhỏ giọng hỏi:

- Lát nữa Không Khuê sẽ tới chứ?

- Chắc chắn là tới rồi.

Không Nhược Khuê là bạn thân của Tạ Vũ Khiết, bạn đính hôn, cô nhất định tới chúc phúc rồi. Dù sao hiện giờ không trải đường, tới khi bọn họ kết hôn, người ta không tới chúc phúc thì sao?

Chỉ là hiện giờ không thấy đâu, nếu Không Nhược Khuê mà tới sớm thành tâm điểm, Lý Như Ý là cái quái gì.

Tôn Lực biết nguồn tin của Trần Thuật đáng tin cậy, lấy cái lược nhỏ ra chải lại tóc:

- Lát nữa Không Khuê tới, tôi và cô ấy uống rượu chụp ảnh chung nhé.

- Không thành vấn đề.

Trần Thuật gật đầu, Không Nhược Khuê đi tới đâu cũng khó tránh được việc này:

- Cảm ơn anh Trần.

Tôn Lực cao hứng lắm, như là Trần Thuật không đồng ý thì hắn không có cơ hội vậy, cho thấy người này khéo léo ứng xử thế nào:

Khi đại sảnh đột nhiên xôn xao, vô số ánh mắt hướng về phía cửa, tim Trần Thuật nảy lên một cái, biết người mình đợi

tới rồi.

Cửa đại sảnh yếu hội mở rộng, Khổng Nhược Khuê mặc lễ phục đầy phong tình đi vào.

Vai thon lộ ra, manh mai mà không có vẻ gầy gò, xương quai xanh của Khổng Nhược Khuê là loại hình cánh chim điển hình, giống đôi cánh đang giang rộng, làm ánh mắt vô số nam nhân thu hút vào đó.

Lễ phục tím nhạt huyền bí kiêu sa vừa người, ôm lấy vòng eo thon thả, đôi chân dài trắng muốt không cần đi tất da vẫn nuột nà gợi cảm, giày cao gót thủy tinh càng làm vóc dáng cao ráo của cô như hạc giữa bầy gà.

Một vẻ đẹp áp đảo.

Khi cô chưa tới, Lý Như Ý thấy hiện trường có rất nhiều mỹ nữ, có quý cô thời thượng, có quý bà cao sang, có tinh anh thương nghiệp cá tính, có tiểu muội muội đáng yêu đi theo cha mẹ.

Nhưng khi Khổng Nhược Khuê xuất hiện, Lý Như Ý chỉ thấy một người xứng danh mỹ nhân thôi.

Mẫu đơn vốn là vua các loài hoa, xuất hiện liền làm trăm hoa thất sắc.

Chương 270:

Khổng Nhược Khuê vừa tới liền làm kinh động cả phòng, cả Thang Nghênh Thành và Tạ Dân cũng dừng nói chuyện đi lên nghênh đón, giới thiệu cô cho mấy đại lão thương nghiệp bên cạnh.

Dù ít xuất hiện ở trường hợp thế này, Khổng Nhược Khuê vẫn ứng phó tự nhiên, tươi cười khéo léo, đẹp lòng tất cả mọi người.

- Bác Tạ, cháu sang bên kia chào người bạn.

Không Nhược Khuê hàn huyền một hồi rồi lễ phép nói:

- Ừ đi đi, bọn trẻ các cháu nên ở cùng nhau mới có sức sống, ở cùng mấy ông già có gì mà nói chứ, Lão Thang, phải không?

Trước kia còn đi học, cô suốt ngày chạy tới Tạ gia chơi, trước mặt Tạ Dân, cô chỉ là văn bồi bình thường thôi:

- Ông nói đúng thì là đúng rồi, ai bảo sau này chúng ta là người một nhà.

Thang Nghênh Thành nói xong những người khác cùng cười lớn:

Song bọn họ cũng tò mò, người bạn mà Không Nhược Khuê muốn đi chào hỏi là ai, Tạ Vũ Khiết thì chưa tới lúc xuất hiện cơ mà.

Không Nhược Khuê trong lúc nói chuyện với mấy ông già thì khéo mắt đã nhanh chóng tìm thấy Trần Thuật trong đám đông rồi, hai người giao lưu ánh mắt một cái, liền đi tới chỗ y.

Mà cô đi tới đâu thì sự chú ý chuyển tới đó.

Khi Không Nhược Khuê đứng trước mặt Trần Thuật thì sự chú ý cũng đặt lên người y, rốt cuộc Trần Thuật cũng được hưởng đãi ngộ giống Lý Như Ý.

- Á, anh ta, anh ta chính là người có scandal với Không Khuê ...

Cuối cùng cũng có người nhận ra, thốt lên kinh ngạc:

- Đúng, đúng rồi, thấy bảo chính là người Không Khuê yêu đấy ... ..

- Trông thư sinh thanh tú lắm, hợp với gu của tôi.

Tin tức này nhanh như chớp lan truyền đi khắp phòng, tạo nên những tiếng rì rào giống có đàn ông lớn bay vù vù trong

phòng.

- Thì ra là anh ta, trông cũng được đấy chứ, có khí chất.

- Có đúng không vậy? Không Khuê đang yêu thật à, có điều đúng là chàng trai này cũng khá, đẹp trai hơn ở trên mạng đấy.

- Chẳng biết thân phận ra sao, thiếu gia của tập đoàn nào thế nhỉ?

Những tiếng bàn tán chẳng kiêng kỵ gì đó truyền vào tai Trần Thuật, làm y chỉ biết cười khỏ:

- Sao em lại tới đây, không phải ở nơi công khai chúng ta nên giả vờ không biết à?

- Nhìn thấy anh, thế là không nhịn được.

Không Nhượng Khuê bộ dạng ủy khuất hết sức tội nghiệp:

- Có phải là làm anh không thoải mái không?

- Sao có thể như thế, em không biết vừa rồi anh hâm mộ Như Ý ra sao? Khi em chưa tới, anh ấy là tâm điểm cả phòng, mọi cô gái đều xoay quanh anh ấy. Còn có cả một cô bé chê ấy vướng víu muốn anh tránh sang bên cờ, giờ em tới giúp anh vượt qua Lý Như Ý, tới đỉnh cao nhân sinh.

Trần Thuật làm vẻ mặt tự hào nói:

- Không thì tốt.

Không Nhượng Khuê thở phào, cô biết mình sẽ mang tới áp lực và phiền nhiễu lớn thế nào cho người mình yêu:

Nếu như hai nghệ sĩ yêu nhau thì không sao, cùng nhau xuất hành cũng thành phong cảnh đẹp, thể hiện chút ân ái thôi cũng thành chủ đề nóng. Nhưng với người ngoài nghề thì không phải nữa, chịu đựng sự chú ý soi mói không có chút

riêng tư nào mọi nơi mọi lúc là chuyện vô cùng khó chịu, sẽ luôn phải sống trong lời bàn tán, mất đi tự do.

Những lời như “anh ta là người Khổng Khuê yêu” , ” anh ta là người có scandal với Khổng Khuê”, rất gây tổn thương tới người khác, vì họ thậm chí chẳng quan tâm tới Trần Thuật là ai, họ chỉ biết thân phận của y là bạn trai của Khổng Khuê.

- Em đừng nghĩ nhiều, anh không yếu đuối như vậy.

Trần Thuật lấy hai ly rượu từ phục vụ đi qua, đưa Khổng Nhược Khuê một ly:

- Nào, mời cô gái xinh đẹp nhất hôm nay.

- Không được nói như thế.

Khổng Nhược Khuê mặt mày như họa, tươi tắn như hoa tươi đằm sương mai, trách:

- Hôm nay Vũ Khiết mới là cô gái đẹp nhất, đừng làm tổn thương tình cảm chị em bọn em.

- Kệ đi, cô ấy làm cô gái xinh đẹp nhất trong mắt Thang Đại Hải là được rồi, anh nghĩ cô ấy không để ý người khác nghĩ gì đâu.

- Vậy thì em mời nam thần đẹp trai nhất trong mắt em.

Khổng Nhược Khuê khẽ cụng ly với Trần Thuật, uống một ngụm:

- Anh tới lâu chưa?

- Cũng chỉ trước em một chút thôi, tới rồi không thấy em, còn lo em không tới.

- Ngày quan trọng như vậy, làm sao vắng mặt em được.

Khổng Nhược Khuê làm động tác hất tóc điệu đà:

- Lễ phục của em đẹp không?

- Em đi vào một cái làm tất cả phải ngậy ra rồi, anh không biết tiên nữ hạ phàm thế nào, nếu có thì nhất định chính là lúc em đi qua cánh cửa kia.

- Thật khéo nói.

Khổng Nhượng Khuê rất hài lòng với câu trả lời của Trần Thuật:

Bình thường Khổng Nhượng Khuê đi tới đâu thế nào cũng có một đám đông xúm tới, tình huống hôm nay có chút khác thường, hai người tình tứ với nhau này giờ, người khác chỉ đứng xa xa bàn tán, không ai lại gần.

Trần Thuật liếc nhìn xung quanh:

- Chúng ta gây chú ý thế này, ông chủ biết sẽ không thích biết đâu.

- Ông ấy muốn em tránh gây chú ý, em kệ.

Khổng Nhượng Khuê tinh nghịch nói:

- Vũ Khiết nói rồi, hôm nay cấm tất cả giới truyền thông, cho dù gặp họ thì chúng ta cứ phủ nhận không phải là xong à. Đồng nghiệp không thể gặp nhau trò chuyện à, cùng lắm thì chúng ta công khai, em không sợ, anh sợ gì?

- Anh chỉ sợ bị fan của em xé xác thôi.

Trần Thuật cảm thấy mình chưa chuẩn bị tâm lý đầy đủ lắm, lúc này khoảng cách hai người vẫn quá xa, nhờ Thang Đại Hải mua điện thoại rồi, không nhìn được mò vào máy fanclub của Khổng Nhượng Khuê xem fan của cô đánh giá thế nào về chuyện này, thấy ngay một chủ đề “Ngăn chặn Trần gia cầu”, không cần vào cho thêm đau lòng:

- Ai muốn xé xác anh, tôi là người đầu tiên không chịu.

Tôn Lực đợi mãi mới có cơ hội, cầm ly rượu vang cười ha hả đi tới, vờ vịt như giờ mới gặp Trần Thuật:

- Tôi thấy anh Trần ở đây nên định tới chào một tiếng, anh nói ai định xé xác anh, chuyện này giao tôi giải quyết.

- Tôi nói cô ấy muốn xé xác tôi.

Trần Thuật chỉ Khổng Nhược Khuê:

- Thế à?

Tôn Lực thay đổi thái độ

- Thế thì tôi đành cùng cô Khổng Khuê xé xác anh thôi.

- Đi đi, tôi không quen anh.

- Thế thì tôi cũng phải uống cùng anh Trần một ly đã.

Biết mục đích của hắn, Trần Thuật đành giới thiệu:

- Đây là Tôn Lực, bạn từ nhỏ của Thang Đại Hải, là fan của em đấy.

- Nói là fan thì xa lạ quá, tôi chính là một Khổng Tước chính hiệu có đăng ký hội viên đảng hoàng.

Tôn Lực chỉ đợi có thể chủ động sát tới gần Khổng Nhược Khuê, mặt không che dấu sự ngưỡng mộ:

- Từ khi cô Khổng Khuê xuất hiện trong phim (Tuổi mười bảy), tôi đã bị chinh phục hoàn toàn, sau đó luôn theo dõi từng bước chân của cô, mua mỗi một album nhạc, sưu tập từng trang bìa báo ảnh, tranh cướp từng vé concert của cô, cho tới tận phim Bí mật. Tôi có thể thấy rõ ràng sự trưởng thành của cô Khổng Khuê ...

Trần Thuật nghe tên này thao thao bất tuyệt, đặc biệt là ánh mắt sõi đỏi kia, thực sự muốn đá cho hắn một phát văng sang bên.

Khổng Nhược Khuê gặp tình huống thế này cũng nhiều rồi, cười khúc khích:

- Có fan hâm mộ lâu năm như thế là vinh hạnh của tôi.
- Đó là vinh hạnh của tôi mới đúng.

Tôn Lực lần trước gặp Khổng Nhược Khuê bỏ lỡ cơ hội thổ lộ cứ tiếc mãi, với thân phận là con vua hoa quả như hắn, kỳ thực dựa vào quen biết gặp một minh tinh khó gì, chỉ là Khổng Nhược Khuê thực sự là quá ít xuất hiện, kích động nói:

- Tôi có thể chụp ảnh cùng với cô không?
- Tất nhiên rồi.

Khổng Nhược Khuê vẫy tay:

- Tổng giám Trần, chúng ta chụp một tấm nào:

Thế là Tôn Lực hết sức bắt đắ dĩ selfie một tấm ảnh ba người.

Chương 271: Bạn gái cũ.

Tôn Lực là người biết điều không dây dưa lâu, sau khi chụp ảnh cùng với thần tượng xong có chút quyền luyện rời đi, đợi hắn đi rồi, Khổng Nhược Khuê có hơi sốt ruột nhìn về phía hội trường:

- Đại Hải và Vũ Khiết sao lâu thế?
- Chắc là không đánh nhau ở hậu trường đâu nhỉ?

Trần Thuật chịu chết, y chỉ biết là đôi oan gia này vẫn còn chặng đường dài để đi:

- Làm gì có chuyện đó, bọn họ sẽ rất hạnh phúc.

Đúng lúc này hội trường đột nhiên yên tĩnh hẳn.

Cánh cửa lớn nặng nề được hai phục vụ đẩy từ bên trong ra, ánh đèn cũng theo đó chiếu tới, Tạ Vũ Khiết khoác tay

Thang Đại Hải xuất hiện.

Thang Đại Hải tất nhiên mặc một bộ vest hết sức trang trọng, đáng chú ý nhất là lại còn ra vẻ trí thức đeo một cái kính gọng bạc, hắn bị cận nhẹ, bình thường rất ghét đeo kính. Tạ Vũ Khiết thì mặc lễ phục trắng, vẻ đẹp thanh lệ cổ điển, đáng người lại rất gợi cảm.

Cả hai đi cùng nhau mang tới cảm giác rất xứng đôi vừa lứa, mọi người đều chuyển hết ánh mắt về phía đó.

Chủ trì nói vài câu làm nóng không khí:

- ... Mặc dù đây không phải là hôn lễ chính thức, nhưng cũng là một buổi tập dượt quan trọng, tôi đại biểu cho thân bằng hảo hữu dưới sân khấu hỏi hai vị vài câu, có được không?

Phía dưới vỗ tay rào rào, tất nhiên lúc này không ai ngốc tới mức đi nói không được.

- Không thành vấn đề.

Thang Đại Hải hoàn toàn không ngại đối diện với đám đông, gật đầu ngay:

- Nếu anh Thang đã tích cực như vậy, câu hỏi đầu tiên xin dành cho cô Tạ.

Người chủ trì rất biết làm sôi động không khí, sau khi tạo ra tràng cười, hỏi:

- Cô Tạ, xin hỏi cô quen anh Thang thế nào?

- Đi xem mắt quen nhau.

Tạ Vũ Khiết mặt lạnh tanh đáp, cô không nói dối, cha mẹ hai nhà còn lừa bọn họ đi xem mắt, vốn tưởng bữa cơm bình thường cơ:

Cả hội trường cười vang.

Tạ Dân che mặt xấu hổ, giải thích với người bạn lâu năm:

- Con bé này ra nước ngoài vài năm ...

- Không sao, Vũ Khiết giỏi như thế, sao không có cá tính.

Thang Nghênh Thành vỗ vai Tạ Dân:

- Vũ Khiết là cô bé ngoan, vợ chồng tôi đều rất thích.

Người chủ trì cười khan vài tiếng:

- Được, câu hỏi thứ hai dành cho anh Thang, anh thích cô Tạ chứ?

- Không thích thì chúng tôi có đứng đây không?

Thang Đại Hải đáp rất cơ trí, hắn không nói thích, nhưng mà ai nghe thấy cũng nghĩ là hắn nói có:

- Nếu thế, anh có đồng ý hôn vị hôn thê dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người ở đây không?

Người chủ trì biết khán giả thích xem cái gì, trong không khí như thế, sao bỏ qua cơ hội trêu chọc tân nhân:

Thang Đại Hải cảm giác được nắm móng tay của Tạ Vũ Khiết bầu vào tay mình, vẻ mặt sát khí đằng đằng, vội nói:

- Không được, tôi xấu hổ lắm.

Hội trường rung chuyển bởi tiếng cười, người chủ trì chìa micro xuống dưới nói lớn:

- Mọi người có muốn họ hôn nhau không?

- Hôn đi! Hôn đi!

Đám thanh niên trẻ cùng nhau đồng thanh, tiếng hò càng lúc càng lớn.

Thang Đại Hải quay sang nhìn Tạ Vũ Khiết, dùng ánh mắt giao lưu, câu trả lời vẫn là không, hắn ngại ngùng nói:

- Cô ấy cũng xấu hổ.

Tiếng cười vang lên khắp nơi.

- Mọi người có muốn bỏ qua cho họ không?

Chủ trì đổ dầu vào lửa:

- Không được.

- Hôn đi.

Phía dưới thấy hai người họ lúng túng thì càng phần khích.

Thang Đại Hải liếc nhìn người chủ trì đang ra sức kích động đám đông, ánh mắt bất thiện, ai mời tên này tới thế, nhất định phải đuổi việc.

Đây là khách sạn của Thang gia, có dịch vụ tổ chức hôn lễ, cho nên có người chủ trì được kỳ hợp đồng riêng.

Chủ trì Ngũ Tư Vũ hoàn toàn không biết quan hệ giữa Tạ Vũ Khiết và Thang Đại Hải, hoàn toàn làm theo chương trình thôi.

Bầu không khí đang hết sức sôi động thì đột nhiên có nữ nhân hét lên:

- Thang Đại Hải, anh không thể cưới cô ấy, anh không yêu cô ấy.

Ồn ào lắng xuống thoáng chốc.

- Chuyện gì thế?

- Có phải ai vừa nói gì không?

Vì khá ồn ào, có người nghe thấy cô gái kia nói, cũng có người không, tiếng rì rầm cứ thế lan đi, nhanh chóng làm bầu không khí trở nên quái dị.

Gia trưởng hai nhà không rõ chuyện gì, vội liên hệ bảo an tới ứng phó.

Không Nhược Khuê nghe thấy, mặt tái đi, vốn đang bị một màn trên sân khấu thu hút, cô biết tâm tư của Tạ Vũ Khiết, cho dù có không ít mâu thuẫn, thậm chí từng muốn hủy nghi thức đính hôn, nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp đồng ý cùng Thang Đại Hải đứng đây, chứng minh trong lòng có tình cảm với Thang Đại Hải.

Trước kia nghe nói tới không ít “hoa tình diễm sử” của Thang Đại Hải, tiếp xúc rồi mới biết, vị Bàn lãng tử này không tệ như tin đồn, nhưng không ngờ vào thời điểm quan trọng lại diễn ra trò hay như thế.

Nếu là thật, trong lòng Vũ Khiết sẽ rất đau khổ.

- Cậu làm đấy à?

Lý Như Ý không biết từ khi nào đã đứng bên Trần Thuật đẩy vai y một cái, giọng có chút tức giận:

- Không phải tôi.

Trần Thuật phủ nhận ngay, biết Lý Như Ý hỏi tới chuyện Thang Đại Hải nhờ y phá hôn sự này:

- Thà phá một ngôi chùa chứ không hủy một cuộc hôn nhân, làm sao tôi làm chuyện này được.

- Rốt cuộc là sao?

Không Nhược Khuê tất nhiên đứng về phía bạn mình rồi, quay sang chất vấn:

- Thang Đại Hải nhờ anh làm cái gì?

Nghe ra ý giận trong đó, Trần Thuật lúc này chỉ đành bán đứng Thang Đại Hải:

- Lúc đó hai người họ mới quen nhau, anh ấy ở giai đoạn tự do phóng túng, đột nhiên bị gia đình ép cưới vợ, nên vô cùng phản cảm, hơn nữa bọn họ vừa mới tiếp xúc đều ghét nhau ...

Anh ấy nói Tạ Vũ Khiết là tù triển lãm đồ xa xỉ phẩm di động ...

Thấy ánh mắt bất thiện của Không Nhược Khuê, Trần Thuật toát mồ hôi lướt nhanh qua:

- Đương nhiên là anh không tán đồng với cái nhìn đó, anh thấy Vũ Khiết rất tốt, xinh đẹp, điềm tĩnh, có nội hàm ... Chỉ là khi đó họ chưa hiểu nhau mà, Thang Đại Hải muốn nhờ anh chỉ chiêu phá hôn sự này ...

Không Nhược Khuê mặt lạnh lùng:

- Không cho phép anh làm loại chuyện này, sau này cũng thế.

- Đương nhiên rồi.

Trần Thuật vội vàng tỏ thái độ:

- Chuyện này không liên quan gì tới anh hết ...

Khi Trần Thuật đang vất vả thuyết phục mình vô can thì chuyện lại có biến hóa.

Một cô gái tóc ngắn khá xinh xắn, thoát khỏi truy cản của bảo an, chạy thẳng lên sân khấu, nắm lấy tay Thang Đại Hải kéo mạnh:

- Đại Hải, đi với em.

- Phi Phi, em tới đây làm gì?

Thang Đại Hải hiển nhiên cũng bị chuyện này làm luống chổng chân tay:

- Đừng quấy, anh đang bận.

- Đại Hải, em biết anh với mỗi nữ nhân chỉ là trò chơi, anh không thích người khác, cũng không thích bản thân, anh là nam nhân vô lương tâm.

Cô gái mắt ướt nhòe:

- Nhưng em vẫn yêu anh, Đại Hải, đi với em. Em sẽ không ràng buộc anh, anh cứ như trước kia, muốn làm gì làm nấy cũng được, đừng cưới cô ta.

- Phi Phi, em đừng quấy nữa được không, em không hiểu anh, bây giờ anh muốn có một người kiểm soát mình ...

Thang Đại Hải ra sức dỗ dành:

- Bao nhiêu người đang nhìn kia, em xuống trước đi, lát nữa anh gặp em, nhé?

- Không, anh đi với em bây giờ.

Phi Phi kéo rất mạnh, không ngờ làm Thang Đại Hải lão đảo đi về phía trước mấy bước:

Đúng lúc này Tạ Vũ Khiết đưa tay ra giữ lấy tay kia của Thang Đại Hải, lạnh lùng nhìn Phi Phi.

Đường đường một nam nhân cao lớn tới 1m9, nặng hơn trăm cân, vậy mà bị hai cô gái có phần mảnh mai kéo cho toát mồ hôi lạnh, Thang Đại Hải cuống lên:

- Hai người buông tay ra được không .. Có gì từ từ nói.

Chương 272:

Phi Phi không vừa, trừng mắt nhìn lại Tạ Vũ Khiết:

- Sao, cô định làm gì? Đánh tôi à? Đánh cũng không buông.

Chát!

Bất thành linh Tạ Vũ Khiết vung tay tát Thang Đại Hải một cái.

Khi tất cả sững sờ thì chát cái nữa.

Tạ Vũ Khiết trở tay tát thêm một cái, sau đó buông Thang Đại Hải ra, quay đầu bỏ chạy.

- Vũ Khiết ....

Thang Đại Hải Hải bị tát tới rỉ máu miệng, muốn đuổi theo, nhưng Phi Phi như con đĩa bầu chặt lấy tay hắn không buông, hắn lại không muốn dùng sức làm bị thương cô, chỉ biết bản thân nhìn theo bóng lưng Tạ Vũ Khiết:

Chuyện thực sự quá ngoài dự liệu, người chủ trì này giờ chỉ biết trơ mắt nhìn, đến lúc này mới lúng túng cầm micro lên, dùng giọng phấn khích nói:

- Trước sự chứng kiến của thân bằng hảo hữu, nghi thức đính hôn giữa anh Thang Đại Hải và cô Tạ Vũ Khiết đã thành công viên mãn, chúng ta hãy dùng lời chúc phúc chân thành nhất, tiếng vỗ tay nhiệt liệt nhất tiễn đưa tân nhân ...

Tiếng vỗ tay lác đác, tiếng bàn tán còn lớn hơn, nghi thức có thành công hay không chẳng biết, nhưng rõ ràng là kết thúc rồi.

.....

Tạ Vũ Khiết chạy đi rồi, Khổng Nhược Khuê tất nhiên đuổi theo, lúc này cô cần ở bên người bạn thân thiết của mình. Thang Đại Hải thì dẫn Phi Phi vào phòng khách nhỏ kia, tới giờ chưa ra, cha mẹ hai nhà đi ứng phó với đám đông khách khứa.

Lý Như Ý bất an nhìn phòng khách nhỏ đóng chặt, hỏi Trần Thuật:

- Nếu cậu gặp loại chuyện này thì xử lý thế nào?
- Làm sao tôi gặp loại chuyện này được.

Trần Thuật bất mãn, kinh nghiệm tình cảm của y ít ỏi tới đáng thương, Lăng Thần là mối tình đầu, kết quả bị bạn gái

ngoại tình đã rồi, giờ khó khăn lắm mới có bạn gái thứ hai, không tin khi y kết hôn, Lăng Thần chạy ra ngăn cản:

Chuyện này đâu phải ai cũng có may mắn gặp được, phải trải qua mười mấy mối tình trở lên mới có hi vọng.

- Tôi cũng thế.

Lý Như Ý thở dài:

Không ai muốn nói ra câu này, nhưng đều nhìn ra ý tứ trong mắt đối phương, Thang Đại Hải là tên rác rưởi.

Kết!

Cửa phòng khách mở ra, Thang Đại Hải và Phi Phi một trước một sau đi ra, hai mắt Phi Phi đỏ hoe sưng húp, chứng tỏ vừa mới khóc rất nhiều.

- Đại Hải, em đi trước đây.

Phi Phi lí nhí nói:

- Ủ, em đi đi.

Thang Đại Hải gật đầu, mặt chỉ có sự mệt mỏi không hề tức giận:

- Gây cho anh rắc rối lớn như vậy, thực sự xin lỗi, có cần em nói chuyện với cô ấy không?

Phi Phi khom người áy náy:

- Không sao, anh sẽ xử lý tốt mà.

Thang Đại Hải tiêu sái phát tay:

- Đại Hải,保重.

Phi Phi nói xong gạt nước mắt, ôm mặt chạy đi:

Thang Đại Hải bản thân nhìn theo bóng Phi Phi xa dần, tới khi có một cánh tay vỗ lên vai mới hít sâu một hơi:

- Không sao.

- Thực sự không sao chứ?

- Thang đại thiếu gia đây sóng gió gì chưa trải qua, chuyện này đáng là cái gì?

Trần Thuật thu tay về nhìn Lý Như Ý, thấy Thang Đại Hải không sao thì đúng là có lỗi với chuyện xảy ra hôm nay, hẳn là tội nhân, không có tư cách không sao.

- Nay, hai người rốt cuộc có phải bạn tôi không thế?

Dù sao là anh em nhiều năm, Thang Đại Hải hiểu ánh mắt kia:

- Là bạn anh nên chúng tôi mới ở lại để chờ anh, còn những người không phải bạn anh sớm đã vui mừng về đem chuyện kể trên mạng rồi.

Trần Thuật hừ một tiếng, lúc này không có tí đồng cảm nào với Thang Đại Hải hết:

- Rốt cuộc là sao?

Lý Như Ý nghiêm mặt hỏi:

- Phi Phi là cô gái tốt, mọi lỗi lầm là ở tôi ...

Thang Đại Hải thở dài kể ra:

Phi Phi là một trong số bạn gái đồng đảo của Thang Đại Hải, cũng là một trong số vô vàn cô gái bị hắn đá sau đó, có người chờ hắn, có người khóc, có người hận, đại đa số vui thì tới chán thì tan chẳng có động tĩnh gì, dù sao thời đại này không chỉ các chàng trai phóng túng, các cô gái cũng rất thoáng.

Nhưng tình cảm là thứ khó lường nhất.

Trong quá trình tiếp xúc gần gũi, không ngờ Phi Phi thực sự yêu loại nam nhân phong lưu thành thói này. Thang Đại Hải

nhận ra tình thế không ổn một cái là lập tức thoát thân, chia tay dứt khoát với Phi Phi.

Không ngờ Phi Phi không khóc không níu kéo, như người không có chuyện gì cả, thi thoảng vẫn gọi điện nhắn tin trò chuyện, coi hẵn như bạn bình thường.

Thang Đại Hải cũng vô tâm, không biết Phi Phi chôn dấu tình cảm của mình, lặng lẽ đợi hẵn, gặp chuyện phiền lòng coi cô như người bạn khác giới, tâm sự giải bày ... Đương nhiên cả chuyện bị gia đình ép đính hôn cũng kể, thế là sinh ra chuyện hôm nay.

Phi Phi thực sự yêu Thang Đại Hải, cô không hề muốn phá hoại hạnh phúc của hẵn, và vì hạnh phúc của hẵn mới ngăn cản lễ đính hôn này ...

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Trần Thuật và Lý Như Ý chỉ muốn cho Thang Đại Hải thêm vài cái tát.

Cả hai đều là cô gái tốt, vậy mà hẵn hại người ta thành ra thế này, anh em cũng không bênh được.

.....

Trong phòng khách lớn, Lý Nham một tay ôm ngực, thống khổ ghen ngào:

- Thằng nhóc khốn kiếp đó, nó biết tim tôi không tốt vậy mà còn đâm thêm một nhát dao ... Nó không muốn mẹ nó sống nữa thì tôi chết cho rồi.

Hà Quỳnh Hoa mẹ của Tạ Vũ Khiết ngồi bên cạnh an ủi:

- Chị cũng đừng nghĩ thế, Đại Hải cũng đâu ngờ xảy ra chuyện thế này?

- Nó không ngờ à? Sao mà nó không ngờ được chứ? Nó làm bao nhiêu chuyện khốn kiếp, sớm gặp phải ác quả như

hôm nay rồi mới đúng. Thật mất mặt, thể diện hai nhà bị nó làm mất hết rồi ...

Lý Nham càng nghĩ càng giận, hôm nay diễn ra trò hay như thế trước mặt bao khách khứa, giờ không biết bao người ở sau lưng cười bọn họ:

- Khổ nhất là Vũ Khiết, làm con bé thiệt thòi rồi.

- Chuyện của bọn trẻ, giao cho bọn trẻ xử lý đi. Chúng ta ở bên nhìn, đừng để chúng nó đi vào ngõ rẽ là được ...

Hà Quỳnh Hoa tương đối lý trí, giờ trách móc đồ lỗi chỉ làm chuyện tệ hơn thôi:

- Con bé ngoan như thế, nếu tới nhà tôi bị ủy khuất, tôi và Lão Thang còn mặt mũi nào mà gặp anh chị nữa.

Lý Nham nắm tay Hà Quỳnh Hoa cực kỳ áy náy, cũng cực kỳ thấp thỏm:

Người ta hay mang quan hệ mẹ chồng nàng dâu ra làm ví dụ phản diện, nhưng Lý Nham thích Tạ Vũ Khiết lắm, bất kể là bối cảnh, dung mạo hay tính cách đều cực kỳ vừa ý bà. Thế nên Lý Nham mới hết lần này tới lần khác chủ động tiếp cận Tạ Vũ Khiết, cùng cô ăn cơm, đi dạo, mua sắm.

Con trai chưa làm tốt quan hệ nam nữ, bà đã xử lý tốt quan hệ mẹ chồng nàng dâu rồi, như thế cũng là tăng thêm điểm cho con trai mình, đúng không?

Nhưng mà con trai đúng là thứ đồng đội ngu như heo, khó khăn lắm mới đi tới buổi lễ đính hôn này, một bước nữa thôi là thành người một nhà rồi, kết quả nát bét thế này đây.

Nếu Tạ gia bất mãn giải trừ hôn ước, Thang gia bọn họ còn phải cúi đầu xin lỗi người ta.

Cho nên không đợi phía Tạ gia trách hỏi, Lý Nham đã đi trước một bước chửi mắng con trai thậm tệ, quả nhiên Hà

Quỳnh Hoa không những không nói lời khó nghe, còn an ủi bà ...

Vì đứa con trai không ra gì, Lý Nham thực sự là dốc hết tâm huyết rồi.

- Dù thế nào thì nghi thức coi như cũng hoàn thành rồi, sau này mọi người đều là người một nhà.

Hà Quỳnh Hoa vỗ vỗ lưng Lý Nham:

- Tôi lại thấy thằng bé Đại Hải không tệ, là đứa chân tình chân tính, không tệ như ngoài kia nói đâu, nên mới có cô gái hết lòng vì nó như thế. Chúng ta cho chúng thêm chút thời gian, qua được chuyện này, tôi tin chúng nó có tương lai ...

- Đây đúng là gia môn bất hạnh mà ...

Lý Nham lau nước mắt ngồi dậy:

- Vũ Khiết thế nào rồi?

- Có Tiểu Khuê ở bên cạnh, sẽ không sao đâu.

Hà Quỳnh Hoa có đôi phần yên tâm:

- Tiểu Khuê là con bé thông minh chừng chắc, nó sẽ biết khuyên giải Vũ Khiết.

.....

Chương 273: Giải thích.

Phòng hút thuốc.

Vì tim vợ không được tốt, cho nên hai mươi năm trước Thang Nghênh Thành đã cai thuốc lá, hôm nay lòng phiền muộn bảo Tạ Dân đang im lìm hút thuốc bên cạnh:

- Cho tôi một điếu.

- Nếu để chị Lý biết, e là mắng tôi đấy.

Lý Dân đẩy bao thuốc và bật lửa tới, gạt tàn đã đầy một nửa rồi, toàn là do ông hút:

- Lão Tạ, tôi có lỗi với anh.

Thang Nghênh Thành tay run run châm điếu thuốc, tới giờ vẫn chưa thể hoàn toàn trấn định được, khó khăn lắm mới mở lời được:

- Khi trước tôi không nên đưa ra yêu cầu này, thằng khốn kiếp đó không xứng với cô bé tốt như Vũ Khiết.

- Lão Thang, nói thế cũng hơi nặng lời rồi.

Tạ Dân dập thuốc:

- Anh nghĩ tôi đồng ý gả con gái cho Đại Hải vì giao tình mấy chục năm của chúng ta sao? Dù giao tình tốt tới mấy, Tạ Dân này chỉ có một bảo bối đó thôi, Đại Hải mà là đứa vút đi thì tôi cũng không đẩy con bé vào hố lửa đâu.

Thang Nghênh Thành ngạc nhiên, cảm giác câu này hơi kỳ quái, lúc này mọi người phải cùng chửi cái thằng “tra nam” kia chứ, sao lại có ý giải vây cho nó.

- Tục ngữ có câu, ba tuổi thấy được về già, tôi nhìn Đại Hải lớn lên từ nhỏ, chẳng lẽ không biết tính nó à?

- Nhưng ...

- Không sao, người trẻ tuổi va vấp nhiều một chút mới tốt.

Tạ Dân xua tay:

- Ai còn trẻ mà không làm vài chuyện hoang đường chứ, Vũ Khiết cũng vậy, hi vọng qua chuyện này chúng nó có thể trưởng thành ...

Thang Nghênh Thành càng nghe càng áy náy, đồng thời cũng thở phào, còn một tia hi vọng.

.....

- Toàn là cô gái tốt, chỉ có anh là thứ cặn bã.

Lý Như Ý rút cuộc cũng nói ra rồi, bao năm qua cực kỳ chướng mắt với hành vi thay bạn gái như thay áo của Thang Đại Hải, trước kia không thấy đã đành, hôm nay nhìn cả hai cô gái bị tổn thương, không khách khí nữa:

- Đúng thế.

Thang Đại Hải cúi gầm mặt:

- Tất cả lỗi lầm đều là của một mình tôi.

Trần Thuật nhìn quanh, thấy bóng nhân viên thập thò, đây không phải là chỗ để nói chuyện, kéo tay Thang Đại Hải:

- Chúng ta vào trong nói chuyện.

Thang Đại Hải cả kinh:

- Không phải cậu định đánh tôi chứ? Cho dù Vũ Khiết là chị em tốt của Không Khuê thì tôi cũng là anh em tốt của cậu cơ mà.

Trần Thuật không nói không rằng kéo Thang Đại Hải vào phòng tiếp khách, Lý Như Ý theo sau đóng cửa lại.

Đẩy Thang Đại Hải ngã xuống ghế sô pha, Trần Thuật đứng sừng vai với Lý Như Ý nhìn xuống:

- Thang Đại Hải, anh có nghiêm túc không?

- Cái gì mà nghiêm túc?

Lý Như Ý bực mình:

- Là lần này anh có nghiêm túc với Vũ Khiết không?

Thang Đại Hải ngồi đây, trầm ngâm không đáp.

- Nếu anh coi Vũ Khiết giống như Cách Cách, Mỹ Mỹ gì đó thì coi như chúng tôi không nói gì cả. Dù sao anh chẳng

mấy chốc mà chia tay thôi, anh thích làm gì thì làm, cuộc trò chuyện hôm nay kết thúc.

Hai mắt Trần Thuật phụ lửa, mặt đầy giận dữ:

Thang Đại Hải ngắc đầu:

- Nếu khác thì sao?
- Nếu vậy thì đi gặp cô ấy giải thích, quỳ xuống xin lỗi đi.
- Giải thích thế nào?

Lý Như Ý lạnh nhạt:

- Nói ra chân tướng.

Thang Đại Hải lần nữa im lặng.

- Sao? Anh không có dũng khí à? Anh thà làm tổn thương người khác chứ không muốn đối diện hay sao?

Trần Thuật giọng thêm ác liệt:

- Nếu không có dũng khí thì tiếp tục làm thằng hèn đi, yên tâm, tôi và Như Ý không vạch trần anh đâu. Nhưng anh đừng trêu chọc vào Vũ Khiết nữa, đó là cô gái tốt, với điều kiện của cô ấy, còn thiếu người theo đuổi sao, coi như anh nể mặt tôi và Khổng Khuê đi.

Lý Như Ý tán đồng:

- Hủy hôn đi, tránh xa cô ấy ra, vì anh không xứng.

Thang Đại Hải thở phì phò như trâu, đứng bật dậy rống lên:

- Tưởng tôi không dám à?
- Anh có mà dám.

Trần Thuật cười khẩy:

- Giỏi thì đi bây giờ xem.

Lý Như Ý khinh bỉ:

Thang Đại Hải đối diện với hai người anh em khí thế đi xuống ngay lập tức:

- Không phải tôi không dám, các cậu thấy rồi, cô ấy giận như vậy, chỉ sợ không muốn gặp tôi, tôi phải làm gì mới không bị đuổi ra khỏi phòng.

Trần Thuật nghĩ một chút rồi nói:

- Vào đó, câu đầu tiên nói, ai đuổi tôi ra là con chó.

- ....

Đến Lý Như Ý cùng chung trận tuyến cũng phải nhìn sang Trần Thuật với ánh mắt kỳ thị, thế mà cũng nghĩ ra được.

=====

Khi Khổng Nhược Khuê chạy lên sân thượng thì Tạ Vũ Khiết đang chống lan can nhìn Châu Giang đằng xa, giữa hai ngón tay còn kẹp một điều thuốc lá cháy dở.

Lặng lẽ đứng sau bóng hình đang run run theo từng cơn gió lạnh đó, Khổng Nhược Khuê đang không biết phải an ủi ra sao thì Tạ Vũ Khiết đã chủ động lên tiếng:

- Cô biết không? Tôi chẳng bất ngờ chút nào cả.

Khổng Nhược Khuê cười gượng gạo:

- Biết đâu có ẩn tình gì thì sao?

- Ẩn tình gì chứ? Anh ta thay nữ nhân như thay áo thì chuyện như thế hợp lý thôi, không có ai dẫn con tới nhận cha đã là phải cảm ơn trời đất rồi, tôi hi vọng gì nữa.

Giọng Tạ Vũ Khiết khinh miệt tột độ:

- Vũ Khiết, nếu thực sự không thích thì đừng miễn cưỡng bản thân ... Hay là để tôi đi nói chuyện với chú dì.

Không Nhược Khuê thấy chầm dứt được rồi, không nhất thiết tự chuốc thêm đau khổ nữa:

- Không cần đâu, do tôi ôm hi vọng xa vời, tôi tưởng mình đã nhìn thấu hết, nhưng tới lượt mình thì vẫn phạm phải sai lầm chung của mọi nữ nhân.

Tạ Vũ Khiết rít một hơi thuốc thật dài, cổ không ho:

- Tôi sẽ về Pháp, có một triển lãm mời tôi tham gia, tôi thuận tiện nghỉ ngơi một thời gian.

- Vậy cũng tốt, thay đổi không khí, ở một mình có lẽ cô biết mình muốn gì.

Không Nhược Khuê thở dài, có lẽ đây là cách tốt nhất hiện giờ:

Tạ Vũ Khiết quay lại:

- Bởi thế cô đi Italya một chuyến, sau đó trở về liền quyết định nhận lời bày tỏ của Trần Thuật à?

Nghe giọng điệu này, xem ra vì Thang Đại Hải mà Tạ Vũ Khiết nghi ngờ cả nhân phẩm của Trần Thuật rồi, Không Nhược Khuê lắc đầu:

- Không, nếu anh ấy không thổ lộ với tôi, tôi cũng sẽ thổ lộ với anh ấy.

- Tiểu Khuê, cô phải bình tĩnh.

- Cô biết không? Tôi nhìn thấy chiếc áo sơ mi, liền nghĩ nếu mặc trên người anh ấy sẽ rất đẹp. Tôi nhìn thấy đôi giày da, nghĩ sẽ hợp với bộ vest của anh ấy. Tôi nhìn thấy khăn quàng, liền muốn mua làm quà sinh nhật cho anh ấy. Thấy phong cảnh đẹp muốn anh ấy ở bên chụp ảnh cho tôi, ăn món ngon liền nghĩ lần sau nhất định dẫn anh ấy đi thử .... Mỗi thứ tôi thấy đều liên tưởng tới anh ấy, khi đó tôi liền hiểu ra, cuộc đời tôi không thiếu anh ấy nữa ...

Không Nhượng Khuê mặt đầy hạnh phúc:

- Không Nhượng Khuê, tôi tuyệt giao với cô.

Tạ Vũ Khiết rất tức giận, không phải cô đến an ủi tôi à? Bạn cô gặp chuyện như thế vào lễ đính hôn, vậy mà cô lại khoe chuyện tình cảm ngọt ngào của mình, cô còn coi tôi là bạn không?

- Á, xin lỗi.

Không Nhượng Khuê nhận ra mình phạm phải sai lầm vô cùng nghiêm trọng, vội sửa chữa:

- Tôi không cô ý đâu, chỉ là vô tình nghĩ tới liền không kìm được ... Hay là để tôi đưa cô đi ăn những món ngon.

- Không đi, dù sao cô ăn cái gì cũng nghĩ tới anh ta.

Khụ khụ.

Nghe thấy tiếng ho ở đằng sau, Không Nhượng Khuê quay lại thấy Thang Đại Hải đi tới, hơi ngần ngại một chút rồi gật đầu với hắn rồi lui ra, để lại thân thượng bao la cho đôi “tân nhân”.

Thang Đại Hải đi tới phía sau lưng Tạ Vũ Khiết, nhìn váy lễ phục trắng muốt bay lất phất trong gió, nhất thời cảm giác tội lỗi tăng thêm bội phần.

Khói thuốc vào phổi, Tạ Vũ Khiết ho, ho tới chảy nước mắt, cô đập thuốc ném vào thùng rác bên cạnh, nhưng mà vẫn không quay đầu lại.

Chương 274:

- Tôi vẫn là một xử nam.

Thang Đại Hải như mắc xương trong họng, mãi mới thốt ra một câu chần động:

Tạ Vũ Khiết sững người, khi một nam nhân nói câu đó, bảo nữ nhân phải tiếp lời thế nào, hơn nữa một tên nam nhân phong lưu thành thói Thang Đại Hải nói ra câu đó không phải quá kinh khủng, quá bất ngờ, quá hoang đường à?

Cô không biết phải hình dung tâm tình của mình lúc này thế nào, tiếp tục phần nộ hay là cười lớn? Đùa tôi chắc.

Im lặng.

Đó là phương thức ứng phó tốt nhất.

Thang Đại Hải đã tung chiêu sát thủ ra rồi mà vẫn không được một lời của Tạ Vũ Khiết, không biết câu mở màn của mình có quá phóng túng, không phù hợp với cô gái tính cách nghệ thuật như thế không?

Nhưng mà câu ”đuổi tôi ra là con chó” của Trần Thuật lại không thể dùng, đi xin lỗi chứ có phải là đi gây sự đâu, nói câu đó xong có khi bị vài cái tát.

Dù Thang Đại Hải thấy mình đáng ăn tát lắm, nhưng mà hấn không muốn tự chuốc lấy.

Lắm lét nhìn Tạ Vũ Khiết, thấy cô không có ý định bỏ đi, Thang Đại Hải thở phào phần nào, sợ lời mình nói chưa đủ gây chú ý, tăng thêm liều lượng:

- Cô không tin à, nếu không tin tôi có thể đi bệnh viện kiểm tra.

- Nam nhân cũng kiểm tra được sao?

Tạ Vũ Khiết hoang mang hỏi, cô không hiểu loại chuyện này lắm, hơn nữa ... còn có chút tò mò:

- Tôi cũng không biết.

Thấy Tạ Vũ Khiết chịu nói chuyện với mình rồi, Thang Đại Hải thở phào, vậy là đột phá thành công rồi:

- Xin lỗi.

- Không cần, anh có lỗi với những cô bạn gái khóc lóc muốn anh cưới cô ấy kìa.

Tạ Vũ Khiết cố tình nhấn mạnh chữ những, rốt cuộc cô vẫn đề bụng chuyện này, có ai không để ý cơ chứ, huống hồ nó còn không phải là quá khứ:

- Tôi có lỗi với họ, càng có lỗi với cô.

Tạ Vũ Khiết càng giận, vậy là anh áy náy với họ à, vậy sau này anh có muốn đi bù đắp cho họ không?

Lại im lặng.

- Tôi biết, tôi là cận bã.

Thang Đại Hải cắn răng nói:

- Biết là tốt.

Tạ Vũ Khiết cười lạnh:

- Nhưng tôi là cận bã có tình nghĩa ...

Tạ Vũ Khiết muốn điên rồi, cận bã còn chia ra loại vô tình vô nghĩa và có tình có nghĩa nữa cơ à.

- Để tôi kể cho cô một câu chuyện.

- Tôi không muốn nghe.

Tạ Vũ Khiết thấy rất vô vị, mình giận cái gì, mình tranh cái gì, vốn mình đã chẳng hi vọng gì, vì sao lại sinh lòng tham, vì sao còn phải buồn phiền:

Buông tay không phải là giải thoát à, xoay người, chuẩn bị đi.

Thang Đại Hải giữ cánh tay Tạ Vũ Khiết:

- Cô phải nghe câu chuyện này.

Tạ Vũ Khiết tức giận xoay người tát Thang Đại Hải chát một cái, tát xong có chút hối hận, vì ánh mắt đó sao bị thương, yếu ớt, tuyệt vọng ... Lại còn mang chút cầu khẩn.

Xưa nay chỉ thấy hấn ngông nghênh khinh đời, chưa thấy hấn sa sút như vậy.

- Nói đi.

Tạ Vũ Khiết vẫn giữ tư thế chuẩn bị rời đi, chỉ cần một câu không hợp là đi luôn:

- Chàng trai và cô gái yêu nhau thời đại học.

- Chẳng có gì mới mẻ.

Thang Đại Hải cười buồn bã:

- Chàng trai rất lười, mỗi ngày có tiết học buổi sáng đều không ăn sáng, lâu dần liền mắc bệnh dạ dạ dày. Có một lần vì đau dạ dày vào viện, cô gái chăm sóc chàng trai, về sau mỗi ngày đều giúp chàng trai mua đồ ăn sáng. Nếu hai lớp học cùng nhau, cô gái mang bữa sáng tới lớp học, còn không cô tới đưa bữa sáng cho chàng trai trước rồi mới đi học. Nếu chàng trai hôm đó lười tới mức không đi học, cô ấy đành đưa bữa sáng cho người khác hoặc làm bữa trưa của mình. Nhưng bất kể là mùa hè nóng bức hay mùa đông rét buốt, bữa sáng cô gái mang tới luôn nóng hổi. Vì bác sĩ dặn, chàng trai không được ăn đồ lạnh.

Người Tạ Vũ Khiết mềm dần, cô thích nghe câu chuyện như vậy.

- Chàng trai nhiều hơn cô gái một tuổi, nhưng cô gái luôn chăm sóc chàng trai. Cô gái tới từ Tứ Xuyên, thích ăn cay, vì bệnh của chàng trai, mỗi ngày cùng hấn ăn món thanh đạm. Thậm chí còn học món ăn để bồi dưỡng sức khỏe cho chàng trai. Chàng trai thích chơi game, cô gái ở bên cạnh, mang theo

tai nghe tự học tiếng Anh. Chàng trai đi uống rượu với bạn, cô ấy ở bên lén đổi rượu thành nước lã.

Thang Đại Hải mỉm cười nhưng nước mắt chảy dài, chìm vào hồi ức hạnh phúc tan nát cõi lòng:

- Bọn họ yêu nhau từ năm đầu tới năm thứ tư, rồi từ năm thứ tư tới khi ra trường. Cô gái muốn ở lại trường thi nghiên cứu sinh, chàng trai quyết định làm việc ở Thượng Hải bầu bạn bên cạnh. Bọn họ muốn cùng nhau phấn đấu, cùng nhau gìn giữ tình yêu của mình, cùng lập nên gia đình riêng. Cô gái thi đỗ nghiên cứu sinh, công tác của chàng trai cũng khởi sắc. Chàng trai chuẩn bị đưa cô gái về nhà, hi vọng cha mẹ mình sẽ thích cô ấy, chúc phúc cho bọn họ. Chàng trai muốn ở bên cô gái cả đời, nếu cô ấy đồng ý.

- Sắp tới ngày chàng trai định dẫn cô gái về nhà thì hay tin mẹ cô gái bị triệu tập, cô gái chuẩn bị về nhà thăm mẹ. Chàng trai khi đó bận bịu, trong tay có hạng mục chưa hoàn thành, không cách nào đi cùng, đưa cô gái tới bên xe. Cô gái cười nói, em sẽ mau chóng trở về, sau đó theo anh trở về nhà, chàng trai vô cùng sung sướng, ôm cô gái xoay tròn ở bên xe.

- Cô gái trở về nhà, chàng trai mỗi ngày đều nhớ tới cô gái, vừa làm việc vừa lén đi mua nhẫn, tìm bạn bè, lập kế hoạch chuẩn bị cho cô gái một niềm vui bất ngờ. Chàng trai đợi cô gái về, đợi cô ấy then thùng vui sướng nói “em đồng ý”. Cuối cùng chàng trai nhận được tin cô gái sẽ mua vé vào ngày mai ... Chàng trai lập tức gọi điện cho bạn bè, muốn họ nhất định phải tới giúp mình thực hiện màn cầu hôn hoành tráng nhất...

Tạ Vũ Khiết càng nghe lòng càng trầm xuống, cô đã có dự cảm đây là câu chuyện buồn.

- Nhưng chiều hôm đó ... Chiều ngày hôm đó ...

Lời Thang Đại Hải ghen trong cổ họng, mãi mới nói ra được:

- Chiều hôm đó ... 2 giờ 36 phút , chàng trai nhận được tin nhắn của cô gái, tin nhắn chỉ có ba chữ “em đồng ý”.

Nó tới đó tay hấn lỏng đi tuột khỏi tay Tạ Vũ Khiết, thân hình cao lớn khuyu xuống, gục đầu xuống đất khóc nức nở.

Tiếng khóc đó bi thương tột độ.

Tạ Vũ Khiết cũng rung rung nước mắt, cô quay sang, ôm Thang Đại Hải vào lòng, để cho hấn vùi đầu vào ngực cô khóc như một đứa trẻ.

Cô không biết phải nói gì, cũng không an ủi, cô biết Thang Đại Hải lúc này chỉ cần một vòng tay ấm áp.

- Cô ấy nói em đồng ý ...

Thang Đại Hải cứ lảm bảm câu nói đó, đó là lời thề, là cả đời bầu bạn, là lúc chàng trai quỳ một chân, cô gái hai má đỏ au hạnh phúc:

Chứ không phải là một tin nhắn.

- Chàng trai gọi điện cho cô gái, nhưng không có ai bắt máy, mãi mãi không có ai bắt máy. Ngày 12 tháng 5 năm 2008, 2 giờ 31 phút, quê cô gái xảy ra một trận động đất lớn, cô ấy ngồi trên xe bus tới ga tàu, chiếc xe bị núi sụp xuống chôn vùi .... Cô ấy chỉ kịp gửi ba chữ cuối cùng đó ...

Thang Đại Hải khóc tới muốn ngất đi, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, làm chiếc váy trắng của Tạ Vũ Khiết ướt sũng dính nhóp nháp.

Cô không thấy kinh tởm, mỗi giọt nước mắt chảy xuống như đều đốt cháy người cô.

Chương 275: Từ khi em đi, mỗi cô gái anh yêu đều giống em.

Không Nhược Khuê rời khỏi sân thượng, cô xem đồng hồ, còn 2 tiếng 34 phút nữa cô phải tham gia một hoạt động, trừ đi thời gian ở trên đường đi, cô chỉ còn gần nửa tiếng nữa thôi.

Vì thế cô gọi điện cho Trần Thuật, xác định y ở phòng khách nhỏ của khách sạn, liền đi tới đó.

Trần Thuật nói không sai, bệnh viện đúng là nơi tốt nhất để hẹn hò, sau khi y xuất viện, hai người muốn gặp nhau đều phải tranh thủ từng giây từng phút.

Vừa thấy Không Nhược Khuê đi vào, Trần Thuật hỏi ngay:

- Vũ Khiết không sao chứ?
- Phải xem biểu hiện của Đại Hải.

Không Nhược Khuê gật đầu với Lý Như Ý, ngồi xuống bên cạnh Trần Thuật:

- Vũ Khiết nói muốn về Pháp, có một triển lãm tranh mời cô ấy, cô ấy tranh thủ nghỉ ngơi một thời gian.

- Về Pháp à?

Mặt Trần Thuật liền giãn ra:

- Cô ấy không đi được đâu.
- Anh có lòng tin với Đại Hải thế sao?
- Anh có lòng tin vào bản thân.
- Liên quan gì tới anh.
- Bạn mà anh chơi đều nhân phẩm không kém, Như Ý, anh thấy đúng không?
- Hai người nói chuyện đi, tôi đi đây.

Lý Như Ý đột ngột đứng dậy:

- Đi đâu?

- Không biết.

Lý Như Ý nhìn Trần Thuật với Không Nhược Khuê gần như dính vào nhau:

- Nhưng tôi biết, tôi nên đi rồi.

Nói xong đi luôn.

Không Nhược Khuê hơi đỏ mặt, biết Lý Như Ý không muốn quấy rầy họ nên chủ động rời đi.

Trần Thuật chẳng áy náy gì, chuyện này giống thời họ học đại học, lão đại trong phòng có cái áo khoác Burberry rất cá tính phong cách, bất kể là ai hẹn hò với bạn gái cũng mượn. Về sau một lần mấy anh em trong phòng cùng đưa bạn gái đi leo núi, lão đại mặc cái áo đó, bị bạn gái lão tứ hỏi, áo này không phải của lão tứ à, lão đại chỉ đành gật đầu.

Anh em với nhau mà, chuyện như thế là rất bình thường.

Trần Thuật kéo sát Không Nhược Khuê vào lòng, cúi đầu ngửi mùi thơm trên tóc cô:

- Đợi Như Ý tìm được bạn gái, chúng ta cũng sáng tạo không gian cho họ là được.

- Ừ.

Không Nhược Khuê liền không áy náy nữa:

- Như Ý và Giang Ngu thế nào rồi?

- Em cũng nhìn ra à?

- Như Ý có bao giờ chăm chú nhìn một cô gái khác không? Chỉ có khi ở bên Giang Ngu mới nói nhiều hơn ... Có lần em nghĩ anh ấy bị câm.

Không Nhược Khuê tự làm mình phì cười:

Trần Thuật cùng cười theo:

- Anh nghĩ không đơn giản, Đại Hải và Vũ Khiết còn có cơ hội hơn.

- Thế sao, em cảm giác Vũ Khiết sắp buông tay rồi, có chuyện gì mà em không biết không, mau kể đi.

Mặc dù bán đứng anh em là không đúng, nhưng phụ lòng giai nhân là phạm tội. Huống hồ với một cái tên đem chuyện mình thất tình lên tiết mục kể cho trăm vạn người nghe, Trần Thuật chẳng có chút cắn rứt lương tâm nào.

- Anh đã kể chuyện ba người bọn anh gặp nhau như thế nào rồi đúng không?

Khổng Nhược Khuê gật đầu:

- Anh kể hôm đó anh đi dạo bên sông tìm cảm hứng sáng tác, nhìn thấy có một chiếc xe từ từ đi xuống sông, vì thế anh chạy tới, Như Ý cũng từ phía khác nhảy xuống sông.

- Đúng vậy, khi đó anh và Lăng Thần ...

Trần Thuật lờ mờ nói ra, chợt dạ nhìn Khổng Nhược Khuê không có gì khác lạ đang ngược mắt đợi y kể tiếp câu chuyện mới yên tâm:

- .... Anh nhìn thấy một chiếc xe lao thẳng xuống sông Hoàng Phố, anh hô cứu mạng rồi chạy tới. Lúc đó đêm khuya, lại còn là chính giữa mùa đông, xung quanh không có ai cả, thế nên anh đành cởi áo khoác lao xuống.

- Nước lạnh thấu xương, anh vừa nhảy xuống đã tưởng chừng không thở nổi nữa, toàn thân đông cứng, lúc đó hơi hận vô cùng, chẳng may bị chuột rút thì coi như xong rồi. Có điều đã nhảy xuống rồi thì phải cứu người, vì thế anh men theo đèn xe, lặn xuống muốn mở cửa, nhưng mở không được. Đúng lúc đó nghe “ùm” một cái, anh còn tưởng Lăng Thần nhảy theo,

anh sợ chết khiếp, cô ấy không biết bơi, lạnh như thế, anh còn không chịu được, làm sao cô ấy chịu được.

Không Nhượng Khuê nhéo Trần Thuật một cái:

- Kéo vào chi tiết chính, rườm rà làm cái gì.

Trần Thuật cười ngượng ngùng:

- Kết quả anh thấy một người vác tảng đá bơi tới, sau đó đập cửa kính, anh liền tới giúp, khó khăn lắm mới đập cửa kính vỡ ra, sau đó kéo chủ xe đã hôn mê lên ...

- Hai người bọn anh vừa lạnh vừa mệt, phải hợp lực mới kéo được người lên bãi sông, sau đó cả người thoát lực gục xuống đó không động đậy được nữa ... May mà Lăng Thần đã nhanh trí gọi cảnh sát, họ đưa cả ba bọn anh vào bệnh viện.

Không Nhượng Khuê khép hờ đôi mắt đẹp, như con mèo lười nhác cuộn mình trong lòng Trần Thuật, rất không thích Trần Thuật cứ hay vô tình nhắc tới tên Lăng Thần, nhưng đành phải chấp nhận đó là quá khứ không thể xóa nhòa, một phần trong tim y sẽ luôn có hình bóng Lăng Thần.

Cũng may, bọn họ không có cơ hội quay lại với nhau nữa.

- Thang Đại Hải lúc đó uống rượu tới thần chí không tỉnh táo nữa, cho nên mới lái xe xuống sông. Lúc đầu anh nghĩ, người nhảy xuống sông là nữ cơ, hôm sau gặp mặt mới biết là nam .... Khi đó Như Ý đi hát ở quán bar, để tóc dài quá vai, lại xinh đẹp, dễ khiến người ta hiểu lầm.

- Lái xe khi say quá nguy hiểm.

Không Nhượng Khuê khẽ nói:

- Từ đó bọn anh quen nhau, còn Thang Đại Hải vì chết hụt nên cũng nghĩ thoáng hơn, sau đó quan hệ càng ngày càng thân thiết bọn anh mới biết anh ấy trải qua chuyện gì.

Trần Thuật kể tới đó giọng cũng đôi phần đi xuống:

- Chuyện tình cảm à?
- Tình cảm, cũng là sinh tử ...

Trần Thuật bắt giác ôm Không Nhược Khuê chặt hơn, đem quá khứ bi thương của Thang Đại Hải kể lại:

- Anh ấy chuẩn bị một màn cầu hôn thật lãng mạn, nhưng đợi mãi không thấy bạn gái xuống tàu, chỉ có được tin nhắn ba chữ “em đồng ý” ... Sau đó không lâu anh ấy biết chân tướng, đó là trận động đất rung chuyển Tứ Xuyên vào năm 2008.

- Anh ấy bỏ việc, tham gia công tác cứu nạn, cuối cùng tìm được chiếc xe bus bị vùi ở dưới núi đá. Xe bus bị đè tới biến dạng, không ai còn sống, anh ấy chỉ biết ôm thi thể bạn gái mà khóc, khóc mãi, trong tay bạn gái anh ấy vẫn cầm di động, di động còn nguyên vẹn, hiển thị vô số cuộc gọi của anh ấy ...

Không Nhược Khuê mắt cay cay:

- Đại Hải và cô gái đó thật đáng thương.
- Đúng thế.

Trần Thuật là biên kịch cũng không tưởng tượng được nỗi đau đó lớn cỡ nào:

- Đại Hải ở Tứ Xuyên lo tang lễ cho bạn gái xong, mang cái di động về, anh ấy tránh mặt tất cả bạn bè, càng không muốn về Hoa Thành, suốt ngày uống rượu tới say khướt ... Sau này anh ấy kể lại, hôm đó anh ấy nhìn thấy bạn gái ở phía trước vẫy tay với mình, cho nên cứ thế đi xuống sông ...

Không Nhược Khuê khẽ xụt xịt.

- Trải qua chuyện đó, cha mẹ anh ấy sợ lắm, nghĩ anh ấy muốn tự sát, nên cùng tới Thượng Hải bắt anh ấy về Hoa Thành sống cùng bọn họ. Kỳ thực Đại Hải không phải muốn

tự sát, nhưng anh ấy cũng không muốn sống, anh ấy nhốt mình ở trong phòng, không chịu ra ngoài, cứ như thế liên cả năm. Vừa vặn sau này anh tốt nghiệp rồi tới Hoa Thành làm việc ... Cha mẹ anh ấy không ngừng gọi điện cho anh, vì chỉ anh tới mới kéo được anh ấy ra khỏi phòng.

- Thế nhưng anh cũng chỉ có thể đưa anh ấy đi dạo ăn uống, không thể làm anh ấy khôi phục được. Cha mẹ anh ấy càng nóng ruột, giới thiệu cho anh ấy rất nhiều cô gái ... Đợi tới khi Như Ý cũng ký hợp đồng với Nhạc Hải tới Hoa Thành làm việc, sau đó tới Thang gia thăm anh ấy, cha mẹ anh ấy lần đầu gặp Như Ý đã khiếp sợ ...

Không Nhượng Khuê phì cười, có thể tưởng tượng ra được cha mẹ Thang Đại Hải sợ cái gì.

Trần Thuật vuốt gò má láng mịn của cô:

- Em đoán đúng rồi đấy, hai bác ấy sợ Đại Hải bị gay, Đại Hải một lần hẹn bọn anh đi uống rượu, hết sức tức giận nói, cha mẹ anh ấy hỏi anh ấy có phải thích nam không, nếu đúng cứ nói, bọn họ chấp nhận mọi lựa chọn của anh ấy, chỉ cần anh ấy vui là được.

- Không ngờ cha mẹ anh ấy cũng bắt kịp thời đại ghê.

Không Nhượng Khuê thấy cha mẹ Thang Đại Hải ép hôn, còn nghĩ họ cổ hủ :

- Bác Lý bị bệnh tim, Đại Hải không dám để mẹ anh ấy suốt ngày lo lắng, vì thế mới bắt đầu tiếp xúc với các cô gái, liên tục thay đổi bạn gái.

- Em hiểu rồi, anh ấy không thích những cô gái đó, chỉ không muốn làm mẹ mình lo.

Trần Thuật buông một tiếng thở dài:

- Không chỉ thế, anh và Như Ý còn phát hiện một vấn đề.

- Vấn đề gì?

- Dù anh ấy đổi bao nhiêu bạn gái đi chăng nữa, bọn họ đều rất giống môi tình đầu của anh ấy ...

Không Nhược Khuê lặng đi mất một lúc mới lẩm bẩm một bài hát:

- Từ khi em đi rồi, mỗi một người anh yêu đều giống em. Đại Hải thật là nam nhân tốt chung tình.

Chương 276:

Đỉnh đầu mây trôi, bên người gió mát, cúi đầu nhìn thấy nửa phong cảnh thành phố.

Thang Đại Hải khóc tới chết đi sống lại, tới khi không còn sức lực mà khóc nữa mới yên tĩnh lại, xấu hổ vì khóc trong lòng cô gái, vì thế đứng dậy đi ra lan can.

Tạ Vũ Khiết đứng bên cạnh, châm điều thuốc nữa, ánh lửa chớp sáng chớp tối, trên mặt cô không mang theo chút cảm xúc nào.

Ít nhất cô không bỏ đi, với Thang Đại Hải mà nói, đây là kết quả tốt nhất rồi.

Tạ Vũ Khiết cảm xúc lẫn lộn, cô không thể nói là đồng cảm với Thang Đại Hải, nỗi đau đó trừ khi chính mình trải qua, ai có thể hiểu được.

Nhưng cô cảm nhận được đau khổ của Thang Đại Hải.

Cô hiểu ra, Thang Đại Hải yêu cô gái kia sâu đậm thế nào, cô cũng hiểu, tất cả những cô gái khác chẳng qua chỉ là vật thay thế mà thôi.

Có lẽ cô cũng vậy.

- Cô ấy tên là Nhạc Tĩnh phải không?

Tạ Vũ Khiết hít một hơi khó thuốc bất ngờ hỏi:

- Cô biết cô ấy?

Thang Đại Hải bàng hoàng, hẳn chưa bao giờ nhắc tới tên bạn gái mình, luôn dùng “cô gái” thay thế, sao Tạ Vũ Khiết lại biết:

- Lần anh uống say ở quán Lão Gia, tôi đưa anh về, anh cứ gọi tên cô ấy.

Tạ Vũ Khiết giọng bình tĩnh, không nghe ra thái độ của cô về chuyện này:

Thang Đại Hải cẩn thận nhìn sắc mặt Tạ Vũ Khiết, một cô gái đưa chàng trai say rượu về nhà, kết quả là chàng trai lại gọi tên một cô gái khác, đúng là cầm thú:

- Xin lỗi.

- Yêu không phải sai.

Tạ Vũ Khiết dập tắt điều thuốc:

- Không yêu mới là sai.

Nói xong đi thẳng.

Chiếc váy trắng muốt chuyên môn đặt làm vì sự kiện ngày hôm nay, lúc này vô cùng chói mắt.

.....

Thang Đại Hải đẩy cửa vào phòng tiếp khách nhỏ, nhìn thấy Trần Thuật ngồi ở ghế sofa xem điện thoại, mặt mang nụ cười “lão tử đang yêu”, lúc này hẳn ghét nhất là loại người như thế, quay đầu đi:

- Như Ý đâu.

- Anh ấy có chuyện đi trước rồi.

Trần Thuật không ngẩng đầu lên, hai tay bấm tin nhắn :” Đại Hải về rồi, anh nói chuyện với anh ấy, nhớ em, chụt chụt

chặt.”

- Không phải đã hẹn cùng nhau uống rượu à?

Trần Thuật cất điện thoại đi, hơi chột dạ:

- Có lẽ là có chuyện gì khẩn cấp, lát gọi điện thoại hỏi xem, nếu xong việc tới quán bar tụ tập với chúng ta là được. Anh và Vũ Khiết trao đổi sao rồi?

Vừa dứt lời thì màn hình sáng lên báo có tin nhắn, mở ra xem, là emmo động hình nư hôn do Khổng Nhược Khuê gửi tới.

Nếu để fan hâm mộ của cô biết nữ thần trong lòng họ lại yêu thích dùng hình ảnh trong phim của chính mình làm emmo, tự luyến tới độ này chắc là rớt mắt kính.

- Không biết.

Thang Đại Hải nhìn Trần Thuật tươi hơn hơn càng chườg mắt:

- Cậu có thể thu bớt lại nụ cười đáng ghét đó không? Sao cậu có thể vui vẻ khi mà anh em đang đau khổ?

Trần Thuật không muốn làm người khác ghen tỵ đâu, nhưng cứ nghĩ tới Khổng Nhược Khuê, lại vô thức mỉm cười, cố làm gương mặt nghiêm trọng, cầm cốc trà lên, hỏi:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Anh kể từ đầu tới cuối để tôi phân tích xem nào.

Thế này còn tạm chấp nhận được, vì thế Thang Đại Hải liền bắt đầu câu chuyện từ lúc nói “tôi vẫn là xử nam”, ở trên sân thượng.

- Phụt ...

Trần Thuật phun trà ra, chấn kinh nói:

- Anh nói thế thật à?

- Ủ, tôi nói thế đấy, tôi nghĩ cô ấy giận như thế chắc không nghe lọt những lời khác đâu, cho nên phải dùng thuốc mạnh, đánh cho cô ấy trở tay không kịp. Quả nhiên cô ấy yên tĩnh hẳn ...

- Thế cũng tốt, tiếp tục đi.

Trần Thuật im lặng nghe Thang Đại Hải kể hết chuyện xảy ra trên sân thượng, mày cũng dần nhú chặt, mân mê cằm:

- Chuyện có vẻ phức tạp rồi đây.

- Thế là sao?

Thang Đại Hải mặc dù thường khoe đi qua muôn vàn đóa hoa, nhưng mà ngay tên những đóa hoa đó hẳn còn chả nhớ, làm sao đi vào cuộc sống của họ mà hiểu được:

- Có hai câu nói mấu chốt.

Trần Thuật cũng chẳng có nhiều kinh nghiệm hơn Thang Đại Hải, ít ra thì y là biên kịch, nên có tìm hiểu và suy ngẫm:

- Câu đầu là, “yêu không phải là sai”, anh hiểu hàm ý câu này không?

Thang Đại Hải mặt mày mệt mỏi:

- Đại khái là nói trong tim tôi giữ hình ảnh Nhạc Tĩnh không phải là sai?

- Đúng, cô ấy thông cảm cho cảnh ngộ của anh, tha thứ cho chuyện nghi thức đính hôn bị bạn gái cũ của anh phá hoại, cũng hiểu hành vi thay bạn gái như thay áo của anh ...

- Cậu nói khó nghe thế.

- Thế có muốn nghe không?

- Muốn!

Thang Đại Hải hừ một tiếng, ghét cái bọn tác giả, phân tích kỹ thế làm gì:

- Thậm chí cô ấy còn hâm mộ tình cảm giữa anh và Nhạc Tĩnh, cho nên cô ấy mới nói yêu không phải là sai. Anh yêu Nhạc Tĩnh không sai, cô ấy không trách anh, không một ai trách được anh.

Trần Thuật cảm giác hiểu hơn về Tạ Vũ Khiết, đây là cô gái sống rất lý trí, thế mới là phiền:

- Vậy câu thứ hai là, không yêu mới là sai chứ gì?

Thang Đại Hải cũng lờ mờ hiểu ra:

- Đúng, bất kể câu chuyện của anh có đau khổ ra sao, tình cảm của anh có sâu nặng thế nào, nhưng không liên quan gì tới Vũ Khiết. Có thể này, anh càng yêu Nhạc Tĩnh, cô ấy càng đau.

Trần Thuật không muốn nói câu này:

- Vì cô ấy vĩnh viễn không thể thắng được một người đã ra đi.

Chuyện này có phần nào đó giống cảnh ngộ của y, mặc dù Lăng Thần đã rời khỏi thế giới của y rồi, biến thành người xa lạ quen thuộc nhất. Nhưng dù sao đó cũng là dấu ấn đậm nét trong cuộc đời y, vì thế dù là lúc ở bên cạnh Khổng Nhược Khuê, y cũng vô tình nói ra tên Lăng Thần, chuyện này với Khổng Nhược Khuê là không công bằng.

Không cần biết y từng yêu Lăng Thần ra sao, cô ấy không có trách nhiệm phải gánh cả quá khứ của y.

Trần Thuật quyết định, sau này không được nhắc tới tên Lăng Thần trước mặt Khổng Nhược Khuê. Thậm chí cả từ “rạng sáng - (lăng thần)” cũng không được dùng.

Kể cả cho dù Không Nhược Khuê có không để ý, y cũng không có quyền tùy tiện phụ lòng cô.

Thế nhưng vấn đề của Tạ Vũ Khiết còn nghiêm trọng hơn, Lăng Thần rời bỏ Trần Thuật là hoàn toàn buông tay, còn Nhạc Tĩnh rời đi mang theo cả sinh mệnh và tình yêu của Thang Đại Hải, cho nên Tạ Vũ Khiết xui xẻo gặp phải nam nhân mang theo hình ảnh một cô gái cả đời.

Yêu một người là hi vọng mình là người duy nhất của đối phương, không phải vật thay thế, mà Tạ Vũ Khiết thấy mình không thể thắng được Nhạc Tĩnh.

Cô sợ đau.

Thang Đại Hải im lặng, y đã hiểu được sự mâu thuẫn của Tạ Vũ Khiết, chỉ có khi hấn hoàn toàn bỏ đi quá khứ mới có tư cách tiếp nhận tình cảm mới.

Mình đã chuẩn bị tâm lý chưa?

Thang Đại Hải hỏi bản thân như thế, nhưng hấn chẳng thể trả lời được.

Có lẽ cuối cùng chỉ đợi thời gian ra tay, để nó xóa mờ những vết thương mà thôi.

Trần Thuật đã xuất viện, nhưng y chưa về nhà ngay, vì theo Tiểu Lưu làm bảo an ở tiểu khu của y kể có vài người “khả nghi” tới hỏi y, không cần đoán cũng biết là đám phóng viên đã đánh hơi ra chỗ ở của y rồi.

Vốn định thuê khách sạn ở tạm một thời gian, nhưng Giang Ngu biết chuyện liền đề nghị Trần Thuật ở lại quán mỳ, dù sao y chưa khỏe hẳn, ở đó ăn uống gì cũng tiện, thấy Lão Gia mặt đen xì, Trần Thuật gật đầu ngay.

Trần Thuật cẩn thận gọi điện về quê, nghe giọng cha mẹ y thì rõ ràng chưa biết con trai mình đang gây sóng gió ở ngoài

kia, yên tâm ở lại quán mỳ Lão Gia tĩnh dưỡng.

Chương 277+278: Tiền, nhà, xe, anh đây có hết.

Ktv Minh Châu.

Vương Vĩ cầm micro lên ngửa mặt lấy hết sức hát bài (Phù Khoa), nghe đúng là hoành tráng thật.

Trần Thuật thì cùng mấy người bạn khác chơi đồ xúc xắc uống rượu, vận may khá tốt, ngặt nghèo tránh được mấy lần phạt rượu, đám kia mặt mày hùng hổ, cảm giác rất muốn cầm cả chai rượu đổ vào cổ họng y.

- Trần Thuật, cậu may mắn quá đấy.

- Chủ tịch, anh cũng phải uống đi chứ, thế này còn chơi gì nữa.

- Vận may tốt thì biết phải làm sao.

Trần Thuật cười ha hả, đúng là khi vận tới thì chẳng gì ngăn được:

- Uống đi, uống đi, mỗi người ba cốc.

- Được.

Mọi người hô hào cầm cốc lên cùng với nhau:

- Trương Dương, sao không uống?

Một cô gái hỏi:

- Tửu lượng của tôi không tốt.

Một nam nhân tóc húi cua, quần âu trắng, sơ mi đen, khoác thêm áo vest mỏng, trông rất có dáng dấp lãnh đạo:

Thấy hấn thua mà không chịu uống, mọi người nổi nhau chỉ trích.

- Dám chơi dám chịu, uống đi chứ.

- Con gái chúng tôi thua còn uống nữa là, chẳng lẽ tửu lượng của cậu kém hơn à?

- Khoa trưởng Trương mỗi ngày tham gia vô số tiệc rượu, làm gì có chuyện tửu lượng kém cơ chứ?

- Hay là thế này, Trần Thuật là người thắng, anh ấy bảo tôi uống thì tôi uống, thế nào?

Trương Dương nhìn sang Trần Thuật cười:

- Chủ tịch, anh nhất định không ép tôi uống, đúng không?

Trần Thuật rất ghét ép rượu người khác, khi đi chơi với Thang Đại Hải, Lý Như Ý thì cũng ai nấy tự uống, không thích thì thôi.

Uống rượu là chuyện thông dong nhân nhã, quý ở tùy tâm, đừng làm nó thành chuyện thống khổ như uống thuốc.

Nhưng mà Trương Dương đẩy trách nhiệm qua mình thì Trần Thuật không thích, tuy không cùng lớp, hai người coi như cũng là chỗ quen thuộc. Trương Dương là người gốc Hoa Thành, hơn nữa còn có bối cảnh, cho nên rất kiêu ngạo, từ thời đi học đã chẳng coi ai vào mắt. Tốt nghiệp xong mọi người cắt đứt liên hệ, không ngờ lần này Vương Vĩ mới cả hấn tới.

- Mọi người muốn cùng cậu uống rượu đây, đừng làm mọi người thất vọng.

- Được, vậy thì tôi uống.

Trương Dương hơi nheo mắt lại, cầm cốc lên uống liền ba lần, sau đó bảo một cô bạn bên cạnh Trần Thuật nhường chỗ:

- Chủ tịch, nghe nói anh và Lăng Thần chia tay rồi à?

Vài người nghe câu này mà nhú mào, nhưng không ai xen vào, Trần Thuật không phải người cần người khác bên vực, với lại cũng không muốn đắc tội với Trương Dương, hấn làm

ở cơ quan nhà nước, làm sao biết sau này có cần nhờ tới hấn không.

- Đúng thế.

Trần Thuật và Lăng Thần là cặp tình lữ nổi tiếng trong trường, gần như không ai không biết, công bằng mà nói thì nguyên nhân do Lăng Thần quá mức xinh đẹp, rất nhiều chàng trai nhòm ngó, còn Trần Thuật tuy là chủ tịch hội học sinh cũng không gây chú ý tới vậy:

Trương Dương nhếch môi cười trào phúng:

- Tình yêu thời đại học là thế, tốt nghiệp rồi đường ai nấy đi. Các cô gái một khi vào xã hội là nhanh chóng trưởng thành, cũng càng thêm hiện thực .... Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nam nhân cũng phải nhìn lại mình, anh không có gì cả, chẳng phải lãng phí thanh xuân của người ta à?

Trần Thuật bình thản nói:

- Tôi nhớ hồi đại học cậu cũng có bạn gái.

- Đúng, chia tay rồi.

- Vì sao thế, vì cậu không có cái gì à?

- Chia tay là do tôi đề nghị.

Trương Dương càng không che dấu thái độ khinh thường của mình nữa, tuy hấn gọi Trần Thuật là chủ tịch nhưng giống vẻ chế giễu nhiều hơn là tôn trọng:

- Yêu đương thời đại học chỉ là thứ trải nghiệm thôi, chẳng lẽ còn muốn cưới về làm vợ hay sao?

Trần Thuật nhún mày:

- Không muốn cưới về thì yêu làm gì?

- Đó là tư duy của người bình thường.

Trương Dương thở dài:

- Nhưng mà gia đình như chúng tôi, phải suy xét tới nhiều phương diện hơn, cô ấy có môn đăng hộ đối không? Nhân phẩm, dung mạo, học thức có tương xứng không? Nhà gái có khả năng hỗ trợ gì không? Hôm nay không phải chuyện của hai người, mà là chuyện của hai gia đình.

Trần Thuật sừng sốt:

- Ai không biết còn tưởng cậu phải kế thừa vương vị cơ đấy.

- Sao anh lại nói chuyện kiểu như thế.

Không ngờ Trần Thuật nói một câu như thế, xung quanh lại có vài tiếng cười khúc khích, chẳng biết cso phải cười mình không, dù sao Trương Dương nghe vào tai thấy cực kỳ khó chịu:

- Tôi thích.

Trần Thuật tỉnh bơ cầm cốc bia lên uống:

- Anh ...

Trương Dương là một lãnh đạo nhỏ cấp khoa, chức vị không cao, quyền lực không nhỏ, không ít ông chủ nhỏ trước mặt hẳn phải khúm núm.

Thời đại học hấn vô danh, đó là vì không muốn gây chú ý vô vị thôi, giờ ra ngoài xã hội, có thời gian quay lại tụ họp với bạn bè. Cứ tưởng mình là nhân vật trung tâm rồi, nhưng không ngờ từ bữa cơm tới giờ đi hát, đám người Vương Vĩ cứ xun xoe quanh Trần Thuật, thậm chí muốn y làm hội trưởng hội đồng môn.

Nếu Trần Thuật mà hội trưởng rồi thì thể diện của mình để vào đâu.

Cho nên hắn muốn dạy dỗ Trần Thuật một chút, để Trần Thuật thức thời mà nhường vị trí này ra:

- Giờ khác trước kia rồi, không phải như ở trường, anh là chủ tịch hội học sinh được mọi người nể nọt, ra xã hội rồi, những thứ trong trường học không là cái gì hết. Không có tiền, không nhà, không xe, không có quan hệ thì tức là không là gì.

- Thế à?

Trần Thuật mặt đầy kinh ngạc:

- Nếu không vì sao Lăng Thần lại chia tay với anh? Anh tự kiểm điểm bản thân chưa?

Trương Dương khiêu khích:

- Kiểm điểm rồi, nhưng mà cả tiền lẫn mối quan hệ mà cậu nói tôi đều có, kịch bản tôi viết cũng sắp dựng thành phim,

Trần Thuật đợi cơ hội này từ lâu rồi, mãi mới có một tên chịu phối hợp với mình như thế, thuận tay ném chìa khóa xe ra:

- Nhà chưa mua, nhắm mấy cái vài trăm mét vuông mà chưa hài lòng, tôi yêu cầu hơi cao, thích ở nơi phải có không gian hài hòa với thiên nhiên, xe thì chỉ có cái này thôi, hơn 80 vạn đấy, dùng tạm ...

Trương Dương mặt lúc đó lúc trắng không biết Trần Thuật nói thật hay nói dối, hắn muốn tin là y bốc phét, nhưng nhờ chẳng may là thật thì sao ...

Đúng lúc này vừa hát xong một bài, Vương Vĩ giao micro cho Lý Siêu, không hiểu hắn đi hát hay đi đánh trận mà toát mồ hôi, quay về chỗ ngồi cầm chai bia:

- Trần Thuật làm ngum.

Trần Thuật cũng cầm chai lên cụng với hắn:

- Hát gì mà khó nghe thế?

- Trước kia thấy mỗi lời cậu nói ra thấy sao mà khó nghe, giờ lại cảm thấy thật là thân thiết.

Vương Vĩ khoác vai Trần Thuật cười ha hả:

- Thôi đi, đừng giả vờ, chẳng qua là muốn hỏi chuyện Khổng Khuê chứ gì?

- Tôi đã nói với bọn họ rồi, sẽ cho họ một niềm vui bất ngờ, nếu Khổng Khuê mà không đến thì tôi thành người thất tín à?

- Liên quan gì tới tôi.

Trần Thuật tỉnh bơ đáp:

- Ài, đại ca, đừng thế được không? Mặc dù tôi mặt dày xin số wechat của cô ấy rồi, nhưng tôi cũng biết, lời mời của tôi không trong phạm vi suy xét của cô ấy, có khi cô ấy vờ chưa xem ấy chứ.

Vương Vĩ bóp tay bóp vai Trần Thuật, cười lấy lòng:

- Chuyện này còn cần cậu ra tay mới được.

Chịu không nổi thái độ này của hắn, Trần Thuật gạt tay hắn ra:

- Tôi gửi tin nhắn cho cô ấy rồi, nhưng cô ấy tới được hay không thì tôi không biết. Cậu cũng biết đấy, chính cô ấy cũng không thể làm chủ thời gian của bản thân.

- Tôi biết, tôi biết mà.

Vương Vĩ cao hứng:

- Chỉ cần cậu nhắn tin, Khổng Khuê nhất định sẽ tới, tôi tin cậu.

Trần Thuật vỗ trán, bảo sao tên này ngày hôm nay lại mời nhiều người tới như thế, té ra là muốn khoe, biết vậy y chẳng nhần tin cho Không Nhược Khuê làm gì.

Chương 258:

Trong phong bao không ít người đã say, càng say tiếng hát càng cảm xúc, càng giống gào thét, hát như hoài niệm hát để lưu luyến cái thời học sinh đơn thuần ngây ngô, một vài cô gái mau nước mắt lén lút lau đi giọt lệ sầu.

Gần như tất cả đều chọn những bài hát của nhiều năm trước, tâm tư mọi người kéo về quá khứ, chuyện cũ hiện rõ mồn một trước mắt, thậm chí còn hẹn nhau về thăm trường xưa, ai cũng nhiệt tình hưởng ứng, dù biết rằng chẳng biết bao giờ mới thực hiện được ước hẹn này, nhưng lúc này chẳng ai so đo cái đó.

Giống như khi tốt nghiệp ôm nhau khóc lên khóc xuống, câu nói nhiều nhất có lẽ là “đừng quên mình nhé”, không ngờ câu đó thành lời tiên tri, vì mọi người đều quên thật.

Đang lúc trong phòng đang long trời lở đất, quý khóc thần sầu, lỗ tai của mọi người bị hành hạ dữ dội thì cửa phòng bao bị người ta đẩy ra, tiếp ngay đó một cô gái đội mũ đánh golf, đeo khẩu trang, lách vào như chớp.

Chưa nhìn rõ mặt cô gái bốn năm người Vương Vĩ đã rời chỗ chạy tới trước mặt cô gái ân cần chào hỏi.

Những người khác trong phòng thấy vậy cũng ngừng uống rượu trò chuyện, quay cả nhìn, không rõ trong số bạn học của bọn họ, có cô gái nào lại được chào đón thế này, cho dù là cô gái nổi bật Lăng Thần tới cũng chưa chắc được hưởng đãi ngộ như vậy.

Cô gái tháo kính râm, cởi khẩu trang, để lộ ra khuôn mặt ngũ quan tinh xảo, khi chiếc mũ cũng lấy ra, mái tóc dài đen

nhanh buông xuống, đại minh tinh Không Khuê chỉ thấy trên TV xuất hiện trước mắt mọi người.

- Á, đó là Không Khuê .... Trời ơi, có phải tôi nhìn nhầm không?

- Không thể nào, cô ấy đi nhầm phòng hay sao?

Trong phòng bao tức thì náo loạn, lại thấy Vương Vĩ bắt tay Không Nhược Khuê, càng có mấy nam nhân đứng bật dậy:

- Không thể nào, Vương Vĩ quen Không Khuê à, tôi chưa bao giờ nghe nói tới.

- Cậu ấy nói hôm nay có bất ngờ lớn, chẳng lẽ là ...

Lần tụ hội này không chỉ có những bạn học lần trước cùng ăn cơm với Trần Thuật và Không Nhược Khuê mà còn thêm mười mấy người nữa, chỉ cần tốt nghiệp cùng khóa, có số của ai Vương Vĩ gọi hết tới, hơn 300 người đang làm việc ở Hoa Thành, rốt cuộc chỉ 27 người tới tập trung.

Dùng lời của Vương Vĩ là, muốn kiến lập “hội đồng môn” ở Hoa Thành, cho nên mời đồng người như thế.

Trương Dương càng sững sờ, vốn nghĩ chỉ cần dẫn mặt Trần Thuật là đủ, không ngờ tên Vương Vĩ này mới là ngọa hổ tàng long, quen cả đại minh tinh.

Mấy người đã quen với Không Nhược Khuê từ trước thì rất kiêu ngạo, mặc dù kích động tới mặt đỏ bừng, vẫn làm vẻ khinh thường đám bạn học đang la hét bên cạnh, ung dung nói:

- Đúng là Không Khuê, chúng tôi quen cô ấy từ trước rồi.

Không Nhược Khuê gật đầu thay chào hỏi, tươi cười nói:

- Ai uống rượu cứ uống, ai hát cứ hát đi, coi như tôi không tồn tại là được.

Đa phần mọi người ở đây đều nhân viên mới, thậm chí có người vẫn chưa ký hợp đồng chính thức, Khổng Nhược Khuê với họ mà nói là nhân vật quá lớn, nhất thời gò bó không dám nói cười.

Đám Vương Vĩ tất nhiên không bỏ lỡ cơ hội thể hiện.

- Khổng Khuê, cô hát một bài đi, vừa rồi Vương Vĩ tra tấn mọi người làm tôi suýt mất niềm tin về âm nhạc.

Khổng Nhược Khuê không từ chối:

- Không thành vấn đề, nhưng mà hát không hay mọi người đừng nói ra ngoài nhé.

- Sao có thể chứ? Ai dám nói Khổng Khuê hát không hay, tôi là người đầu tiên không đồng ý.

Vương Vĩ rất biết làm giá cho bản thân, đứng bên cạnh Khổng Nhược Khuê làm ra vẻ chó trông nhà gườm gườm như quanh:

Hấn tự hào!

Kiêu ngạo.

Thấy đây là đỉnh cao cuộc đời của mình rồi.

Mình tùy ý an bài một hoạt động thôi mà mời được đại minh tinh cấp quốc dân, chuyện này mà kể ra, đủ cho mình khoe khoang mấy năm liền.

Khổng Nhược Khuê mỉm cười đi tới trước mặt Trần Thuật, đưa kính râm và khẩu trang cho y.

Động tác hết sức đơn giản tùy tiện này lần nữa khiến không ít người kinh ngạc, há hốc mồm chứng kiến màn khó tin này.

Đối với một cô gái mà nói, những vật phẩm riêng tư không tùy tiện giao cho người khác, đặc biệt là người khác giới.

- Khổng Khuê và Trần Thuật có quan hệ gì?

- Bọn họ yêu nhau thật sao, mấy ngày trước có đọc được loáng thoáng chuyện này, có nói tới Trần Thuật, nhưng ai mà ngờ là chủ tịch của chúng ta.

- Oa, vậy là Lăng Thần bị đá à?

Trương Dương thiếu điều bỏ chạy, lúc này hắn còn huênh hoang với Trần Thuật.

Khổng Nhược Khuê cầm lấy micro nói:

- Chọn hộ tôi bài (Lời nguyện cầu của thiếu nữ).

- Khổng Khuê, sao cô không hát bài của mình?

Có người hỏi:

- Vương Phi tới KTV cũng không hát bài của mình.

Âm nhạc quen thuộc vang lên, Khổng Nhược Khuê hát:

- Duyên với anh ấy

Như bỏ trốn trên chiếc xe

Dù chật chội hơn nữa cũng không từ bỏ

Cầu mong dọc đường không có trở ngại gì

Để cuộc hành trình đừng thành buồn tẻ...

Đây là một trong những bài hát kinh điển của Dương Thiên Hoa, đại ý nói cô gái trên xe gặp được chàng trai khiến mình động lòng, nhưng lo lắng không có cơ hội, nên cầu khẩn chiếc xe cứ đi mãi ...

Tiếng Việt của Khổng Nhược Khuê rất tốt, cô còn phát hành mấy album cực hot, dùng âm thanh độc đáo mê người của cô để hát một bài tình ca, tức thì đưa mọi người vào trong âm nhạc.

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên nhiệt liệt, thấy Khổng Nhược Khuê tự nhiên thoải mái chẳng hề có sự kiêu kỳ

của mình tinh, mọi người cũng tự nhiên hơn..

Vương Vĩ đi tới bảo Trần Thuật:

- Mọi người đều rất muốn làm quen với Không Khuê, cậu giới thiệu đi chứ.

- Vương Vĩ thì em biết rồi đấy, đối thủ cũ của anh, cậu ta không bỏ lỡ cơ hội nào để làm khó anh đâu, nên không cần khách khí.

Trần Thuật trừng mắt với Vương Vĩ một cái rồi chỉ từng người giới thiệu:

- Kiến Quân, em gặp rồi đấy, fan cứng của em. Kia là Vương Phương, bạn cùng bàn của anh ...

Giới thiệu tới đâu, người đó phản kích bắt tay Không Nhược Khuê.

- Đó là Trương Dương.

Không Nhược Khuê vừa định đưa tay ra bắt thì Trần Thuật kéo về:

- Cậu ta không thích anh, anh cũng không thích cậu ta, em không cần bắt tay làm gì.

Trương Dương đưa tay ra giữa chừng đành lúng túng thu về, chỉ muốn kiếm lỗi mà chui vào, không ngờ Trần Thuật lại trả thù ác độc như thế.

Không ai bênh hấn, mọi người khắc sâu thêm một nhận thức, đừng đùa với chủ tịch, anh ấy còn bá đạo hơn trước kia.

.....

Tới tận hơn 11 giờ, buổi liên hoan vẫn rất sôi nổi, Trần Thuật đưa Không Nhược Khuê về trước.

Về tới tiểu khu nhà Không Nhược Khuê, cô không xuống xe ngay:

- Cùng em vào tiểu khu tản bộ đi.

- Em không mệt à?

Từ khi Không Nhượng Khuê xuất hiện, cô liền tiêu điểm của cuộc tụ hội, tất cả mọi người xoay quanh cô, không khác gì buổi họp fan hâm mộ.

Có thể nói cô là người mệt nhất buổi tụ hội đó rồi.

- Không mệt.

Không Nhượng Khuê lắc đầu:

- Được rồi.

Trần Thuật bảo người lái xe hộ đồ xe ở cửa tiểu khu, sau đó cùng Không Nhượng Khuê đi bộ vào trong:

- Có phải mọi người đều rất hấp mộ anh không?

Không Nhượng Khuê khoác tay Trần Thuật cười khúc khích:

- Anh còn tưởng em không tới cơ.

- Đương nhiên là em phải tới rồi, em biết anh phải tham gia tụ họp bạn học, em thì lại rất muốn gặp anh.

Không Nhượng Khuê buồn buồn:

- Mai em cùng đoàn làm phim lên chùa thắp hương, sau đó tới trường quay, mấy tháng tới không gặp được nhau rồi.

Trần Thuật giờ mới nhớ ra, y nằm viện mấy ngày, sau đó trở về phải giải quyết công việc tồn đọng, bận bịu liên miên mới nhớ ra, Không Nhượng Khuê sắp phải đi quay phim rồi.

- Mấy ngày trước em gửi cho anh một cái emo rất đáng yêu.

- Cái nào?

Không Nhượng Khuê không nhớ, mỗi ngày cô đều gửi cho Trần Thuật rất nhiều emo, đôi khi còn rất ấu trĩ đầu xem ai có

emo hay hơn:

Trần Thuật mở di động ra, mở hình Không Nhược Khuê chu môi hôn mà y lưu vào máy:

- Cái này.

- Xì, có gì hay, để em mô phỏng hiện trường cho anh xem.

Không Nhược Khuê khép mắt, môi hôn đưa ra, mặt như hoa đào, mắt như sao.

Phải nói, Không Nhược Khuê đúng là có năng lực mô phỏng, giống hết cái emo kia. Trần Thuật người hơi ngả tới, hôn lên cánh môi mềm đó, đất trời không còn thứ gì mỹ diệu hơn thế.

Chương 279: Tài cao đúng mông..

Không Nhược Khuê vào đoàn phim rồi, đại bộ phận cảnh quay trong nhà quay ở phim trường Tượng Sơn, ngoại cảnh thì quay ở vài nơi xa xôi hiểm trở, vắng bóng người, đừng nói là đi lại không thuận tiện, ngay cả tín hiệu điện thoại cũng phập phù.

Chương 280+281: Châm lửa.

(1)

Điều này làm Trần Thuật rất phiền muộn, sau này không cách nào cùng Khổng Nhược Khuê đấu emo rồi, y đã sưu tập rất nhiều gói emo, vốn chuẩn bị đánh cho cô trở tay không kịp, giờ không còn đất dụng võ nữa.

Sức khỏe của Trần Thuật đã hoàn toàn bình phục, cũng quay trở lại nhịp điệu sinh hoạt trước kia, rời quán mỳ Lão Gia về nhà cũ, đám phóng viên rình rập một thời gian không hiệu quả đã rút rồi, kẻ ngoài kia thì thoảng đâu đó vẫn còn người nửa đêm bật dậy nghiêng răng nghiêng lời chửi rửa mình, Trần Thuật mỗi sáng đúng 6 giờ thức dậy chạy bộ, đương nhiên là chạy chậm thôi, vì khi ra viện bác sĩ đã dặn, giờ vẫn chưa thể vận động mạnh. Khổng Nhược Khuê trước khi đi cũng dặn dò, muốn y nhất định phải quý trọng sức khỏe.

Đúng 7 giờ ăn sáng, sau đó thay quần áo tới công ty đi làm, giờ có xe riêng rồi, đi làm thông dong hơn nhiều, không cần phải vội vội vàng vàng chen lấn trên tàu điện ngầm nữa, à đương nhiên là Đông Chính rất gần chỗ Trần Thuật ở nên chẳng cần đi tàu điện ngầm.

Song y vẫn quy kết sự ưu việt này là do mình có xe riêng.

Có xe riêng đúng là tốt thật.

- Chào buổi sáng tổng giám Trần.
- Tổng giám Trần hôm nay anh thật đẹp trai.
- Tổng giám Trần, anh có muốn uống cà phê không?

Bất tri bất giác Trần Thuật đã hoàn toàn đứng vững chân ở phòng kế hoạch rồi, thậm chí còn tích lũy được danh vọng, y dùng năng lực, nhân phẩm và cả diện mạo của mình chinh phục rất nhiều đồng nghiệp.

Phòng kế hoạch do Trần Thuật và Lạc Kiệt không chế chặt chẽ, khi y có mặt, Lạc Kiệt buông tay, rảnh rang đi hẹn hò với mấy cô người mẫu. Khi Trần Thuật vắng mặt, Lạc Kiệt lại chuyên quyền độc đoán. Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, nghiệp vụ ngày càng xuất sắc.

Trước kia khi ở Hoa Mỹ, Trần Thuật không chỉ bị đám “mẹ chồng” ở bên trên chỉ tay năm ngón, phía dưới còn có loại như Chu Giai Mô kéo bè kéo cánh ngầm chống đối gây khó dễ. Làm việc rất hao tổn tinh thần.

Giờ đây Trần Thuật tới Đông Chính cứ như lão nông cày cù đi vào đồng ruộng do mình khai khẩn vậy.

Công việc có vất vả, song đó là loại vất vả hạnh phúc.

Trần Thuật vừa mới sắp xếp xong lịch trình làm việc trong ngày thì Lạc Kiệt cầm hộp trà đi vào, đặt lên bàn làm việc, vỗ vỗ nói:

- Ông cụ nhà tôi có mấy lạng Đại Hồng Bào, nghe nói quý lắm đấy, chẳng biết có đúng không nữa, giám định hộ tôi xem.

Trần Thuật mở hộp trà ra, trước tiên ngửi mùi hương, lấy lá trà quan sát, nhắm thử:

- Ông cụ thế nào cũng đoạn tuyệt quan hệ với anh.

- Tốt vậy sao?

- Còn sao nữa, nghe nói thứ trà này mỗi năm chỉ sản lượng chỉ có vài cân thôi, ông cụ nhà anh có vài lạng là cực quý rồi đấy, không coi trọng hơn con trai mới là lạ.

Trần Thuật hết nói, tên này có thói quen trộm đồ trong nhà đem đi cho thiên hạ, đã thế còn không biết giá trị của nó, không biết trước kia lãng phí bao nhiêu đồ tốt rồi:

- Chứ còn gì nữa, ông ấy khóa trong phòng trà, không cho ai nhìn thấy, tôi vô tình phát hiện ra ...

Lạc Kiệt hơi tái mặt, vội lấy hộp trà về:

- Xem ra không đem tặng được rồi, phải trả về thôi.

- Khoan khoan.

Trần Thuật vội vàng giữ lại, mở hộp trà nhón một ít cho vào cốc:

- Lát nữa tôi uống, chẳng mấy khi.

- Nhìn cái bộ dạng của cậu kia, quá mất mặt.

Lạc Kiệt xẻ thêm một ít nữa cho y, Trần Thuật quay về làm việc, hắt lại nhàn nhã:

- Vật hiếm mới quý mà, tôi lấy của ông cụ một nửa, nửa con lại càng quý giá, khi uống cảm giác càng ngon, cha tôi cảm ơn tôi còn không kịp.

- Uống trà là nhã sự, người phạm tục như anh không hiểu đâu.

Trần Thuật đi lấy nước pha trà:

- Chúng tôi giống cha anh hơn anh.

Lạc Kiệt thầm phỉ nhổ Trần Thuật vài câu, trên đời có loại trơ trẽn như thế sao:

- Ông cụ gần đây nhắc tới cậu đấy, nói vài câu rất quái.

- Hả? Nói gì thế?

Trần Thuật tò mò, mấy câu rất quái của Lạc Thừa Bình, có lẽ cơ bản đại biểu cho cảm quan của cao tầng với y:

- Nói cậu tài cao đức mỏng, e là Dương Tu, đại khái là thế

Trần Thuật nhú mày, tài cao đức mỏng thì dễ hiểu, ý nói anh có năng lực, nhưng phẩm cách đạo đức thì không hợp cách.

Còn Dương Tu là ai, một nhân vật nổi tiếng thời Tam Quốc, trong sách ngữ văn có một thiên (Cái chết của Dương Tu), giáo viên có phân tích toàn diện.

Dương Tu xuất thân trâm anh thế phiệt, hiếu học, tài hoa, năm Kiến An được tiến cử hiếu liêm, về sau làm chủ bạ cho Tào Tháo,.

Tài hoa của ông ta, Tào Tháo tự than không bằng.

Nhưng ông ta quá thông minh, về sau vì sự kiện “gân gà”, từ một câu cảm thán của Tào Tháo mà đoán ra Tào Tháo có ý rút quân, bị Tào Tháo chém đầu với có để lộ quân cơ.

Thấy vẻ mặt Trần Thuật khó coi, Lạc Kiệt giải thích:

- Không phải cha tôi nói đâu, ông ấy nghe bên ngoài bình luận thôi, đoán chừng ông ấy cũng cố ý nói cho tôi nghe, để tôi chuyển lời cho cậu cảnh giác.

- Tổng giám không cần giải thích đâu, nếu thực sự là cảm quan của ông cụ, anh đã không nói cho tôi rồi, đúng không? Anh đã nói ra, chứng tỏ coi tôi là bạn, tôi chỉ có cảm kích, tuyệt đối không có ý gì khác.

Trần Thuật nhanh chóng tươi cười trở lại:

- Tổng giám, hôm nay vừa nhận trà của anh, lại nhận thiện ý của anh, tối nay phải để tôi mời cơm đây.

Lạc Kiệt nhắc:

- Không được rồi, chiều nay là nghi thức bấm máy (Chàng cơ trưởng), chúng ta đều phải tham gia đây, tối còn có liên

hoan.

- Thiếu chút nữa quên mất.

Trần Thuật nhớ ra, trong thời gian nằm viện y đã nhận được lời mời tham ra lễ công bố bộ phim rồi, chỉ là thời gian qua xử lý việc tồn đọng, ngay cả chuyện Khổng Nhượng Khuê đi quay phim còn quên nữa là chuyện này:

- Không sao, Tô Âm thế nào chẳng gọi điện cho cậu thúc giục, chiều chúng ta đi cùng nhau nhé.

- Không thành vấn đề.

Đội Lạc Kiệt đi rồi, mặt Trần Thuật lại trở nên âm trầm, không ngờ mấy tháng miệt mài công tác, mang về không ít lợi ích, vậy mà trong mắt cao tầng, mình lại thành kẻ “tài cao đức mỏng”. Xem ra “tai tiếng” của mình ở Hoa Mỹ, rồi lại thêm sự kiện scandal với Khổng Nhượng Khuê, mình đã thành cái gai trong mắt họ.

Đã là gai trong mắt thì tất nhiên sẽ phải nhổ.

Nhưng bọn họ sẽ dùng thủ đoạn gì để nhổ đây, bao giờ thì nhổ?

Nghĩ tới đó Trần Thuật cười khỏ, mình chỉ là một phó tổng giám thôi, bên trên chỉ cần một câu nói là mất việc, bồi thường thêm mấy tháng lương với họ chả là gì. Họ cần gì thủ đoạn gì chứ, mình quá đề cao tầm quan trọng của bản thân rồi.

Bọn họ sở dĩ chưa ra tay có lẽ e ngại chọc giận Khổng Nhượng Khuê.

Khổng Nhượng Khuê vừa mới đi quay phim liền đá người của cô đi, trong lòng cô ấy sẽ nghĩ gì đây? Gây sự với cô là gây sự với tiền.

- Mình đúng là không được người ta yêu quý.

Trần Thuật cười khỏ không thôi:

Ở Hoa Mỹ công tác hai năm, kết quả mắt bạn gái, bị người ta dội nước bẩn lên đầu, tới giờ vẫn không thể rửa sạch. Làm việc ở Đông Chính chưa được nửa năm đã có đánh giá “tài cao đức mỏng”.

Nếu mình tiếp tục bị Đông Chính cho thôi việc, người ngoài sẽ đánh giá nhân phẩm mình ra sao?

Rời Đông Chính kiếm việc khác không khó, nhưng với tiếng xấu như vậy, e không thể lên được đỉnh cao rồi.

Nghĩ như thế, tinh thần Trần Thuật sa sút, không có hứng làm việc nữa.

Ting!

Di động báo có tin nhắn, Trần Thuật cầm lên xem chỉ có ba chữ “em nhớ anh!”

Ba chữ thôi, làm Trần Thuật đang chán nản liền sống lại.

Bất kể là Lạc Thừa Bình vô ý lộ ra câu “tài cao đức mỏng”, hay là cảm quan không tốt của cao tầng Đông Chính với mình, nguyên nhân chủ yếu vì quan hệ thân mật giữa mình và Khổng Nhược Khuê. Cao tầng Đông Chính đương nhiên không hi vọng nữ nhân mang tính hình tượng của công ty lại đi yêu một nhân viên nhỏ, cho dù chỉ là scandal thôi cũng không được.

Có thể thấy được, nếu chẳng phải Trần Thuật vào làm Đông Chính có quan hệ mật thiết tới Khổng Nhược Khuê, nếu không phải vì y sáng tạo ra thành tích chói mắt, sợ là công ty đã đá đi không thương tiếc rồi.

Vì điều đó không phù hợp với lợi ích của họ.

Vậy lợi ích của mình là gì? Trần Thuật tự hỏi mình.

Là Khổng Nhược Khuê.

Đem Không Nhược Khuê so với lợi ích là không đúng, nhưng với Trần Thuật mà nói, cô gái ấy là thu hoạch lớn nhất của y thời gian qua, là người mà y muốn làm bạn cả đời.

Nếu vì văn hồi thiện cảm và tín nhiệm của cao tầng mà phải cắt đứt quan hệ với Không Nhược Khuê, vậy thì y không làm được, đã thế chỉ có thể nhận lấy lửa giận từ cao tầng thôi.

Trên đời này có được có mất, chỉ cần xác định thứ gì mình muốn có nhất là được rồi.

Nghĩ thông điều ấy, Trần Thuật liền vui vẻ trở lại, ngồi bên cửa sổ, xoay lưng lại với Châu Giang, mở tính năng làm đẹp, điều chỉnh góc độ, chụp rắc một cái.

Ngắm nghĩa bức ảnh, không thấy có khiếm khuyết gì, sau đó gửi cho Không Nhược Khuê với tin nhắn :” Giải nổi sâu tương tư”.

Rất nhanh cô nhắn lại “Thôi lắm.”

Lại có tin nhắn nữa, là ảnh selfie của Không Nhược Khuê, cô mặt trang phục cổ trang màu đỏ rực, lạnh lùng kiêu diễm như tiên tử.

Đương nhiên trong bộ phim đó, Không Nhược Khuê đóng vai một tiểu tiên nữ, Trần Thuật cứ ngắm mãi, cuối cùng dùng nghị lực cực lớn mới cắt được điện thoại đi, bắt đầu bận rộn công tác.

Xử lý xong hai văn kiện, lại không nhìn được mở di động nhìn Không Nhược Khuê, thầm nghĩ :” Vợ mình đẹp thật đấy.”

Lạc Kiệt nói không sai, lo Trần Thuật quên mất lễ công bố, đến trưa Tô Âm gọi điện thoại tới nhắc nhở.

- Tổng giám Trần, anh không quên chứ?

Giọng thờ thề của Tô Âm làm tai người ta rất hưởng thụ:

- Sao quên được chứ, hôm nay là nghi thức mở máy mà, tôi không chỉ là phó tổng giám, còn là biên kịch, bất kể thế nào cũng phải tới góp vui.

Trần Thuật nói như thật vậy:

- Anh nhớ là tốt rồi, chỉ sợ tổng giám Trần là quý nhân hay quên thôi.

- Tôi mà là quý nhân gì chứ, cô Tô Âm mới là quý nhân, nếu không được cô coi trọng và yêu thích, Chẳng cơ trưởng đã chẳng được dựng thành phim.

- Cái đó tôi không dám nhận đâu, chị Tiểu Khuê mới là quý nhân của anh.

Tô Âm cười hì hì, làm người ta rất khó cảm nhận được thái độ chân thật trong lời nói của cô:

Trần Thuật vờ không nghe ra hàm ý trong đó:

- Trước kia tôi ngại không hỏi, giờ lựa chọn xong rồi, cô Tô Âm có thể cho tôi biết nam chính là ai không?

- Anh đoán xem.

- Không phải Bạch Khởi Nguyên chứ?

- Sao anh biết?

Tô Âm ngạc nhiên không thôi:

Lúc mới lập hạng mục Tô Âm đã mang kịch bản đi tìm Bạch Khởi Nguyên, nhưng khi ấy Bạch Khởi Nguyên không nói có chẳng nói không, nên tạm treo ở đó.

Đó mới là nguyên do Trần Thuật không biết nam chính là ai, chứ chẳng phải cái lý do nát “ngại hỏi”, cho dù bên ngoài không biết, phòng kế hoạch bọn họ phụ trách công tác tuyên truyền tiền kỳ, chẳng lẽ lại không biết?

Đứng ở lập trường của Tô Âm, tất nhiên muốn diễn cùng Bạch Khởi Nguyên. Điều này sẽ giúp giá trị bộ phim tăng lên rất nhiều, người hưởng lợi chính là cô.

Trước Chàng cơ trưởng, kỳ thực Bạch Khởi Nguyên cũng trù bị một hạng mục phim điện ảnh, nghe nói tìm Không Nhược Khuê diễn vai nữ chính, nhưng bị từ chối.

Về sau Không Nhược Khuê nhận vai nữ chính trong Nghịch Lân, chẳng biết Bạch Khởi Nguyên vì sao lại gác lại bộ phim kia, nhận lời đóng nam chính trong Chàng cơ trưởng.

- Cô Tô Âm bảo tôi đoán, vậy nam chính phải là người tôi quen, mà nam diễn viên tôi quen đủ tư cách diễn cùng cô Tô Âm chỉ có Bạch gia thôi.

Tô Âm cười khanh khách, nghe có vẻ tâm tình tốt lắm:

- Coi như anh thông minh, đúng 3 giờ bắt đầu lễ công bố, anh là biên kịch phải tiếp nhận phỏng vấn đấy nhé.

- Không cần được không, tôi không quen ứng phó với chuyện này.

- Tổng giám Trần chỉ khiêm tốn thôi, sao anh có thể không ứng phó được, với lại biên kịch cùng mọi người kể quá trình sáng tác, vì giới truyền thông cung cấp định hướng tuyên truyền mà.

- Vậy thì được rồi.

Trần Thuật không thích song vẫn sẵn sàng nhận lời, với phong cách thích gây chú ý của Tô Âm, khi đó phóng viên chắt chắt đông nghìn nghịt, là cơ hội tốt quảng bá cho Chàng cơ trưởng, cùng biên kịch của nó:

Nếu như đã muốn sóng vai với Không Nhược Khuê, cần phải nỗ lực:

Trần Thuật cần danh tiếng.

Khi Trần Thuật và Lạc Kiệt tới khách sạn Nặc Kim nơi tổ chức hiện trường lễ công bố, quả đúng như dự đoán, thanh thế cực lớn, ngay ngoài cửa đã có hơn trăm fan hâm mộ của Tô Âm giờ đủ tám biểu ngữ lớn nhỏ hò hét, trên thảm đỏ dẫn tới vào trong xuất hiện không ít nhân vật lớn thanh danh hiển hách trong giới tới trợ uy.

Tô Âm là một cô gái rất khéo léo ăn nói làm việc, nhờ dung mạo và thân hình loli, mọi người bất giác coi cô như “trẻ con”, mà đứa trẻ này biết làm nũng biết quấy người ta, không mấy nam nhân có thể kháng cự nổi.

Chuyện như thế Khổng Nhược Khuê không làm được, ví dụ như cô mời người ta tham dự lễ công bố này, nếu đối phương nói không rảnh là cô sẽ thôi ngay ... Nhưng Tô Âm sẽ dấy đưa ba trăm hiệp tới khi đối phương phải vui vẻ nhận lời mới thôi.

Lật Côn cũng đã tới, đang cùng vài đại gia trong nghề tụ tập trò chuyện, Tô Âm xinh đẹp đáng yêu ở bên bồi tiếp.

Lạc Kiệt vỗ vai Trần Thuật:

- Tới chào một tiếng.

Trần Thuật từ chối:

- Thôi, chủ tịch trông có vẻ tâm tình rất tốt, tôi chẳng tới phá hoại hứng trí của người ta.

Cái tính cách này của Trần Thuật rất không tốt, song Lạc Kiệt chẳng khuyên giải:

- Tôi ra sau hiện trường xem thế nào.

Lễ công bố này được nhiên do phòng kế hoạch chịu trách nhiệm tổ chức, việc này làm vô số lần rồi, có đoàn đội chuyên môn phụ trách, không cần hai vị tổng giám phải lo, bọn họ chỉ ký tên là đủ.

Lạc Kiệt đi rồi, Trần Thuật kiểm chỗ ngồi đợi buổi lễ bắt đầu, không ngờ một trợ lý đi tới nói nhỏ:

- Tổng giám Trần, cô Tô Âm mời anh tới nói chuyện.

Đầu đầu.

Nhưng mà người dưới mái hiên thì phải cúi đầu thôi, Tô Âm đã mời rồi, mình không tới thành không biết điều.

Vì thế Trần Thuật theo trợ lý tới nơi, chủ động khom người chào:

- Chào chủ tịch ạ.

Lật Cột hơi hợt “ừm” một tiếng.

Tô Âm cười rất tươi, chạy tới thân thiết kéo tay Trần Thuật giới thiệu:

- Đây là biên kịch Trần Thuật, anh ấy còn là phó tổng giám của phòng kế hoạch Đông Chính, năng lực xuất chúng, tài hoa hơn người.

Liền có nam nhân trung niên trán hói cười ha hả:

- Sớm nghe đại danh của biên kịch Trần, không biết tài hoa của anh nhiều một chút, hay năng lực nhiều một chút?

Câu này nghe tưởng là khen, kỳ thực ý là, bình thường anh làm biên kịch nhiều hơn hay công tác nhiều hơn, không tử tế gì, Trần Thuật mỉm cười:

- Tài hoa cũng là một phần năng lực, tôi luôn cố gắng làm thật tốt.

Nam nhân trung niên không bỏ qua:

- Nói vậy là công tác nào cậu cũng làm tốt nhất à?

Bình thường gặp câu này, mọi người đều khiêm tốn nói, tôi cần phải cố gắng nhiều, Trần Thuật không phải người bình

thường, y cười bình đạm:

- Đúng thế, tôi làm gì cũng tốt nhất.

Nụ cười người trung niên đó biến mất ngay lập tức.

Chương 261:

Lật Côn cuối cùng cũng phải đưa ánh mắt nhìn người trẻ tuổi này, Tô Âm mặt vẫn tươi cười như không hề nghe ra ý châm biếm của nam nhân trung niên kia, biết điều giữ im lặng.

Nam nhân trung niên mặt âm u, miệng cười đầy ánh mắt lạnh lùng:

- Người trẻ tuổi mạnh miệng không sợ cắn đứt lưỡi à?

Trần Thuật điềm nhiên quay sang Tô Âm:

- Nếu kịch bản tôi viết không hay, cô Tô Âm đã không giành vai nữ chính, có phải không?

Nếu Tô Âm đã muốn quật lửa, Trần Thuật sẽ không để cô đứng ngoài, để Tô Âm biết, lửa cháy to lên cũng sẽ làm bỏng cô.

Tô Âm thầm hận, song không thể không phụ họa:

- Đúng vậy, vì kịch bản này tôi còn sinh mâu thuẫn với Khuê tỷ, cuối cùng Khuê tỷ nhường cho tôi.

- Bảo sao Không Khuê lại thích, mồm mép lắm.

Nam nhân trung niên nhếch môi, không hề che dấu địch ý với Trần Thuật:

Câu này làm mọi người thất kinh.

Mọi người đều biết chuyện âm ỉ giữa Trần Thuật và Không Nhược Khuê thời gian qua, nhưng mọi người chỉ bàn tán chỗ riêng tư thôi, không ai đưa đồn thổi lên làm chủ đề trò chuyện.

Đây cũng là đề tài Đông Chính rất kỳ huy, vậy mà bị người ta tung ra trước mặt Lật Côn.

Mắt Lật Côn thoáng hiện hàn quang, sau đó lại cười ha hả:

- Giám đốc Cổ, truyền thông tung tin câu lượt xem thôi mà anh cung tin à?

- Ha ha ha, thế à, đám phóng viên đưa tin cứ như thật ấy, thì ra là giả sao?

- Tất nhiên, anh lại không biết Khổng Khuê kén chọn ra sao, nam nhân cô ấy nhìn trúng thì phải ưu tú tới mức nào chứ.

Lật Côn khẳng định, liếc mắt qua Trần Thuật, hàm ý cảnh cáo rõ ràng:

Trần Thuật phụ họa:

- Đúng thế ạ, tôi cũng tiếp xúc với cô Khổng Khuê, một kỳ nữ quy tụ linh khí trời đất như cô ấy, cái nhìn độc đáo, phẩm vị rất cao, thực sự không biết nam nhân nào mới có thể lọt vào mắt cô ấy.

Tô Âm bữu môi, rõ ràng là đang tự khen bản thân.

Lúc này nhân viên công tác tới mời mọi người vào hội trường.

Trần Thuật cũng theo cô gái kia tới chỗ ngồi được bố trí trước, không ngờ bên cạnh là Lý Như Ý.

Với thân phận phó tổng giám của Trần Thuật, không có tư cách ngồi hàng đầu, dù là Lạc Kiệt cũng phải ngồi ở hàng ghế thứ hai.

Nhưng y còn có thân phận khác là biên kịch, nên ngồi chung với đạo diễn và diễn viên.

Lý Như Ý mặc một bộ vest màu ghi, tóc mái vuốt keo dựng lên, sống mũi thẳng, đôi mắt lạnh đậm, thực sự là vị công tử

thể gia, vô song trên đời.

Cho dù là anh em thân thiết, nhưng nhìn nam nhân khiến người ta hoa mắt này, Trần Thuật cũng có cảm khái “đã sinh Du sao còn sinh Lượng.”

Đám Nhất Tâm Nhất Ý fan của Lý Như Ý, trước kia chỉ thấy hấn qua màn hình livestream, lần này có cơ hội thấy nam thần bằng xương bằng thịt, bảo sao nhìn tấm biển không thua kém gì fan Bạch Khởi Nguyên, Tô Âm.

Là người mới chưa có tác phẩm, chỉ dựa vào cái mặt thu hút fan, loại thao tác này đúng là không biết xấu hổ.

- Không sao chứ?

Lý Như Ý vừa rồi thấy Trần Thuật đứng cùng đám người Lật Côn đứng cùng nhau, tình cảnh có vẻ quái dị:

- Không sao.

Trần Thuật gặp phải chuyện này là do quan hệ với Khổng Nhược Khuê, nếu y đã muốn giữ gìn tình cảm này phải gánh lấy hậu quả, không cần lôi kéo anh em mình vào:

- Đại Hải không tới à?

- Không, anh ấy còn bận đàm phán với Nhạc Hải.

Gần đây Thang Đại Hải cùng đoàn đội của Huỳnh Hỏa Trùng đặt trọng tâm vào việc mua cổ phần của Nhạc Hải. Mặc dù hấn không phải chuyên gia trong lĩnh vực này, nhưng mà hấn có người cha lợi hại, sẽ không để hấn bị thua thiệt, phái đoàn đội chuyên nghiệp từ Phúc Tinh sang trợ trận.

Chuyện này sẽ giúp Huỳnh Hỏa Trùng giảm được rất nhiều áp lực, song không thể mượn sức bên ngoài mãi, nếu đã lập công ty rồi, sau này còn gặp chuyện tương tự.

Vì thế Thang Đại Hải dù không đóng góp được nhiều trong cuộc đàm phán này, song hẳn vẫn tham gia toàn bộ quá trình.

Không thể không nói với vị đại thiếu gia lười biếng này, đây là sự tiến bộ, đã có trách nhiệm rồi.

Đến giờ rồi, vị trí ở giữa còn để trống, không hiểu sao Bạch Khởi Nguyên chưa tới.

Nữ chủ trì đi lên làm nóng không khí, cô gái này tên Bạch Nham, cũng là nghệ sĩ dưới trướng Đông Chính, học chuyên ngành phát thanh truyền hình, khẩu tài rất tốt, đại đa số hoạt động do công ty tổ chức đều do Bạch Nham chủ trì. Chủ yếu là để nghệ sĩ của công ty có thêm cơ hội lộ diện trước công chúng.

Lật Côn đi lên sân khấu biểu thị yêu thích với bộ phim này, tuyên bố Đông Chính sẽ đầu tư tài chính lớn khai phát hạng mục, nhất định biến đây thành bộ phim hot nhất trong năm ..

Mãi lúc này Bạch Khởi Nguyên mới tới, áy náy xin lỗi mọi người, sau đó cũng lên sân khấu phối hợp với Lật Côn.

Tiếp sau đó tới lượt những diễn viên tham gia bộ phim, Tô Âm, Lý Như Ý, Trương Mông, Lâm Vũ cùng với biên kịch Trần Thuật, xếp thành hàng, tuần nam mỹ nữ tụ tập một chỗ, khiến fan đăng xả la hét đau tai.

Bạch Nham giọng trong trẻo dễ nghe đi tới bên Tô Âm:

- Tô Tô tỷ, nghe nói chị và Khuê tỷ đều thích kịch bản Chàng cơ trưởng.

Tô Âm có nick là Tô Tô, fan của cô tự xưng là “Tô binh” hoặc là “Quần đoàn Tô Tô”, người thân phận cao hơn gọi cô là Tiểu Âm, con người bối phận thấp hơn hoặc không nổi tiếng bằng gọi là “Tô Tô tỷ” biểu thị thân mật.

Bạch Nham sao dám đắc tội với tiểu ma nữ của Đông Chính, câu hỏi đa phần là chuyên bị trước, không mang ác ý, chỉ để tăng thêm sự chú ý cho bộ phim, Tô Âm cười gật đầu:

- Đúng thế, tôi khó khăn lắm mới lấy được kịch bản này đây.

Đám phóng viên sáng mắt, sớm nghe một vài đồn thổi, giờ người trong cuộc xác nhận, hôm nay có đề tài hay rồi, thế nào mấy tiêu đề gây tranh cãi kiểu “Tô Âm thắng Không Khuê” sẽ xuất hiện, tha hồ cho fan hai bên nhổ nước bọt vào nhau.

Càng cãi nhau to càng tốt, phóng viên có tiền, phim được tuyên truyền miễn phí.

Tội gì không làm.

- Tô Tô tỷ thích bộ phim này ở phương diện nào?

Bạch Nham lại hỏi:

- Vì tôi thích nhân vật trong kịch bản, dù nam hay nữ, dù chính hai phụ đều rất sống động, có xương có thịt. Nghệ thuật bắt nguồn từ sinh hoạt, nếu nhân vật thoát ly hiện thực, vậy thì trở nên trống rỗng, không thể đứng vững được dù trước hay sau màn ảnh.

- Thứ hai, tôi thích câu chuyện này, nó rất có sức hút, đây là bút ký phần đầu của người trẻ tuổi. Có yêu, có hận, có nụ cười và cả nước mắt, tôi tìm được đồng cảm trong đó, tôi tin tất cả người trẻ tuổi đều sẽ tìm thấy hình bóng của mình trong đó, hoặc khán giả lớn tuổi xúc động nhìn lại tuổi thanh xuân của mình.

Trả lời rất hay, khéo léo vẫn đủ tính đề tài, dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay cộng hưởng rất tốt.

- Tô Tô tỷ nói thật hay, làm tôi cũng rất mong đợi bộ phim này.

Bạch Nham đặt tay lên ngực làm vẻ xúc động:

- Mới hai, không biết còn nguyên nhân thứ ba không?
- Ừm, còn chút lý do cá nhân ...

Tô Âm có chút bẽn lén:

- Tôi có quan hệ rất tốt với biên kịch Trần Thuật, tôi muốn kịch bản của anh ấy được dựng thành phim, vậy anh ấy ẽ thành biên kịch nổi tiếng.

- Oa, thì ra là vì bằng hữu.

Bạch Nham dài giọng, mang chút ám muội trong đó:

- Nhất định hai người thường cùng nhau thảo luận kịch bản phải không?

- Đúng thế.

Chương 282: Vì tôi muốn làm Không Khuê ghen.

Gì vậy? Trần Thuật mặt vẫn cười, nhưng trong lòng khẩn trương, biết tính Tô Âm rất sái thoát, trời mà biết sẽ nói ra lời đáng sợ gì.

Trong giới giải trí từng có vụ ngoại tình âm ỉ, phóng viên chụp được ảnh nữ chính tới phòng khách sạn của nam chính đến khuya mới về, sau đó họ trả lời là “thảo luận kịch bản”, về sau này trong giới đó là câu mang hàm ý rất nhạy cảm.

Bạch Nham cũng rất thâm hiểm, liếc nhìn Trần Thuật một cái theo kiểu “ra là thế”, sau đó bỏ lửng phỏng vấn Tô Âm ở đó, rõ ràng cố ý nhử cho người ta ngứa ngáy, mau chóng chuyển sang Bạch Khởi Nguyên, hấn trả lời cực kỳ bài bản kín kẽ, người ta muốn bới móc thứ gì đó hay ho từ hấn rất khó.

Lễ công bố kết thúc, sau đó là tới phần phỏng vấn, Trần Thuật theo Tô Âm, Bạch Khởi Nguyên vào phòng phỏng vấn.

Căn phòng hội nghị nhỏ chừng 50 chỗ ngồi, phóng viên đã tới kín chỗ, bọn họ vừa mới vào liền kéo tới oanh tạc.

- Cô Tô Âm, đây là lần đầu diễn chung với Bạch gia, cô có thấy áp lực không?

- Bạch gia, nam chính lần này là chàng trai trẻ ngây ngô, không hợp với hình tượng của anh, vì sao lại chọn nhân vật này.

- Tô Tô tỷ và Bạch gia đóng đôi tình lữ trẻ, vậy nhất định trong phim phải có rất nhiều cảnh hôn rồi, phải không?

Ở đây ngoại trừ Trần Thuật và Lý Như Ý, ai không phải là người thân kinh bách chiến, tất nhiên không bị câu hỏi của phóng viên làm khó.

Cuộc phỏng vấn diễn ra khá thuận lợi, cho tới khi một nữ phóng viên chen tới trước mặt Trần Thuật chĩa micro vào mặt y:

- Anh Trần Thuật, nghe nói anh và cô Không Khuê đang yêu đương, có phải sự thật không?

Câu này làm không khí lắng xuống.

Cuối cùng cũng có người hỏi điều mà ai cũng muốn hỏi rồi, bọn họ nhìn này giờ, trước đó nhân viên công tác của phòng kế hoạch đã dặn không được hỏi tới vấn đề riêng tư của nghệ sĩ, phóng viên mời tới đây đều nhận phong bì, tất nhiên không hỏi.

Giờ có người phá vỡ quy tắc, người khác cũng ngửa ngáy.

- Cô nghe ai nói thế?

Trần Thuật đưa tay bảo nhân viên công tác không cần ngăn cản, đây là chuyện sớm muộn cũng phải đối diện, hỏi lại:

- Mọi người đều nói thế.

- Mọi người là ai?

- Giới truyền thông đều nói thế, chẳng lẽ anh Trần không xem tin tức?

Cô phóng viên này đã liệu mình khả năng bị Đông Chính cấm cửa, tất nhiên là đâm phải ra máu:

- Các cô đại biểu cho giới truyền thông, vậy câu chuyện do các cô viết ra, vậy còn hỏi tôi sao?

Trần Thuật mỉm cười:

- Tôi còn đang định khi nào rảnh rồi sẽ hỏi các cô, cuối cùng tôi và cô Khổng Khuê sẽ thế nào? Bị người ta chia rẽ, hay là người có tình sẽ thành đôi lứa?

- Chuyện này ...

- Xem ra cô chưa nghĩ tới đáp án.

Trần Thuật ra vẻ tiếc nuối:

- Khi nào nghĩ ra nói cho tôi biết nhé.

Người này không dễ đối phó đâu, phóng viên khác nhảy vào:

- Anh Trần Thuật, vậy chuyện anh bị bắt cóc có phải thật không?

- Đúng thế.

Khổng Nhược Khuê thà đắc tội với Lật Côn chứ không thanh minh, Trần Thuật tất nhiên phải giữ cùng nhịp điệu với cô:

Đám phóng viên hăng lên như gà chọi, cuối cùng cũng có đương sự xác minh, lũ lượt hỏi:

- Có phải anh cứu cô Khổng Khuê không?

- Phải chăng do anh liều mình cứu cô ấy trong lúc nguy nan, cho nên khiến cô ấy đồng lòng yêu anh.

- Anh cứu cô ấy, phải chăng quan hệ hai người vốn vô cùng thân mật.

- Tôi và cô Khổng Khuê chỉ là đồng nghiệp.

Trần Thuật chỉ Tô Âm:

- Nếu cô Tô Âm có bắt cóc, tôi cũng liều mình giải cứu.

Tô Âm vẫn giữ nụ cười, lòng thầm chửi, Trần Thuật chết tiệt, Trần Thuật thối tha, đồ mồm quạ, anh mới có nạn, anh mới bị người ta bắt cóc.

Đám phóng viên đầu chịu, sao đề Trần Thuật qua loa cho xong việc như thế?

- Vậy anh và cô Khổng Khuê đi ăn cơm rồi tản bộ với nhau thì giải thích thế nào đây?

- Anh phóng viên, anh chưa bao giờ đi ăn cơm tản bộ với đồng nghiệp à? Nếu thế thì thật đáng buồn ...

- Tôi ...

Trần Thuật xua tay, ra hiệu cho nhân viên công tác chuẩn bị:

Lập tức nhân viên công tác đi tới lớn tiếng nói:

- Được rồi, hôm nay là buổi công bố bộ phim, cô Tô Âm và anh Bạch Khởi Nguyên cùng đại diện Tiền Khải Chi mới là trọng điểm mọi người nên đặt câu hỏi, chúng ta không nên đi quá sâu vào chủ đề không liên quan, nếu mọi người không hỏi gì thêm về bộ phim, phỏng vấn đến đây kết thúc.

Buổi phỏng vấn liền kết thúc trong sự không cam lòng của rất nhiều người, chẳng thà im lặng đã đành, thế này khác nào gãi ngứa ngoài giày, làm người ta không thỏa mãn được.

Dưới sự hộ tống của nhân viên công tác, những nhân vật chính rời phòng.

Tô Âm về phòng nghỉ ngơi thay y phục, thay lễ phục trắng cầu kỳ bằng cách mặc “giấu quần” quen thuộc, hoạt bát đáng yêu, áo thun dài tay rộng rãi che quá mông, che luôn cả chiếc quần short, chuẩn bị lên lầu tham gia bữa tiệc, không ngờ thấy Trần Thuật đợi ngoài cửa.

- Oa, tổng giám Trần thật ga lăng, có phải lo tôi một mình cô đơn, cho nên đợi tôi không? Tô Âm cười tươi như hoa:

- Tôi muốn nói với cô vài câu.

Trần Thuật vẻ mặt khá nghiêm túc:

- Được thôi.

Tô Âm chỉ phòng thay đồ, giọng quyến rũ:

- Nếu là nói chuyện công, chúng ta nói ở ngoài. Nếu là chuyện riêng, chúng ta vào trong.

- Là chuyện công.

Trần Thuật chỉ ghế sofa, làm động tác mời:

- Mời ngồi.

Tô Âm cười khanh khách:

- Tổng giám Trần, anh sợ phải không, sợ gì chứ? Theo tôi biết, sau khi anh chia tay bạn gái cũ thì đâu có yêu ai ... Tôi cũng không có bạn trai, cho dù bị truyền thông chụp được cũng không hề gì, chúng ta thoải mái thừa nhận là được. Chẳng lẽ truyền thông nói đúng, anh và chị Tiểu Khuê đang yêu nhau.

Trần Thuật không kèm đề ý trò quở của Tô Âm:

- Vì sao cô muốn hại tôi?

- Hại anh á?

Tô Âm mặt đầy ủy khuất, hai tay vuốt ve lọn tóc mai:

- Tôi hại anh bao giờ, tôi mời anh tham dự lễ công bố là muốn anh nổi tiếng mà, đâu hại anh.

- Cô gọi tôi tới chỗ chủ tịch Lật, không phải muốn hại tôi a?

- Tôi muốn giới thiệu cho anh vài nhân vật lớn mà, những người khác cầu mà chẳng được ấy chứ. Vậy mà anh lại nói tôi hại anh.

Tô Âm xụi xụi muốn khóc, đánh Trần Thuật:

- Cái đồ vô lương tâm, không biết lòng người tốt.

Trần Thuật cười nhạt:

- Cô Tô Âm, chỉ có hai chúng ta ở đây, đừng diễn nữa.

Tô Âm quệt nước mắt không tồn tại:

- Anh nghĩ về tôi như thế à? Trong lòng anh tôi là cô gái tâm địa rắn rết sao?

- Chứ còn gì nữa.

Trần Thuật không hiểu phong tình, lạnh lùng nói:

Tô Âm phì cười, nước mắt sắp rơi xuống cũng biến đi đâu mất, chẳng ngại lời ác độc kia, thậm chí hả hê vì vẻ hậm hực của Trần Thuật, di sát gương mặt đáng yêu tới gần mặt y:

- Sao anh nhìn ra thế?

- Tôi và giám đốc Cổ không thù không oán, ông ta không lý do gì nhắm vào tôi.

Trần Thuật vẽ mặt bất thiện:

- Nếu tôi nói quân cờ Cổ Tiên Lâm đó không phải tôi an bài, anh tin không?

Tô Âm không tránh Trần Thuật, hai người ở rất gần nhau, hơi thở phả vào mặt nhau, nhưng chẳng có tí lảng mạn nào:

Trần Thuật hơi nhú mày:

- Không phải cô à, muốn cãi sao?

- Nếu tôi thừa nhận muốn hại anh rồi, sợ gì nhận thêm một tội chứ? Chẳng lẽ anh làm gì được tôi.

Tô Âm chu môi thổi phù một hơi vào mặt Trần Thuật, mắt khép hờ vô cùng mời gọi:

- Hay là tổng giám Trần, thực sự muốn làm gì tôi?

Chương 283:

Trước mặt Trần Thuật không còn là khuôn mặt ngây thơ thuần khiết lâu nay mà cặp mắt nhu mì đăm đuối, xuân tình lẳng đặng, bầu ngực nhỏ nhấp nhô, cánh môi hồng he hé mở, chỉ cần nhích lên một chút là có thể tùy ý hưởng thụ, làm y phải lấy hết nghị lực chống đỡ, không tránh, không lùi, nhìn thẳng vào mắt Tô Âm:

- Thực sự không phải cô à?

Ánh mắt Trần Thuật phẳng lặng, Tô Âm có chút ngạc nhiên cùng tức giận, chẳng lẽ mình không có sức cám dỗ nào với y sao:

- Đương nhiên không phải là tôi rồi, tiểu nữ tử đây dám làm dám chịu,

- Vậy thì ai?

- Chuyện này phải hỏi anh thôi, anh đắc tội với bao nhiêu người, ai mà biết ai đâm anh chứ.

Tô Âm nở nụ cười:

- Nhát dao này đau lắm phải không?

Trần Thuật không dễ dàng tin tưởng như thế:

- Chẳng lẽ không phải cô dụ tôi tới trước mặt chủ tịch Lật à, nếu cô không ở bên xúi giục, sao có người nhảy ra.

- Đúng là tôi dụ anh tới, tự có tính toán của mình, tôi muốn dẫn đề tài tới anh và Không Khuê. Không ngờ tôi chưa kịp làm gì thì có người nhảy ra đâm hộc.

Tô Âm cười khanh khách:

- Thế cũng tốt, tôi có thể tọa sơn quan hổ đấu rồi, xem xem thế cục ra sao.

Trần Thuật chỉ biết thờ dài trong lòng:

- Gần đây tôi đặc tội với cô à?

- Chẳng lẽ anh không biết, tôi thù dai lắm, mỗi lần nhìn thấy Lý Như Ý là tôi nhớ tới chuyện bị ba anh em anh hòa nhau lừa gạt. Tôi không báo thù làm sao chịu được, chẳng lẽ chỉ cho đám nam nhân thói các anh ức hiếp một tiểu cô nương, không cho tôi phản kích chắc.

- Chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Trần Thuật biết cô gái này cầm được buông được, lần trước hai người vì kịch bản mà phát sinh chuyện không vui còn có thể bỏ qua, hơn nữa giới giải trí là thế, người gian ta trá, hơi đâu đi trả thù chuyện bản thân không thiệt hại gì.

Thêm một việc không bằng bớt một việc mà, cho nên Tô Âm thông minh sẽ không làm vậy, đều là lời lừa gạt thôi.

- Hi hi, thật đáng ghét, không thể lừa được anh, gần đây tôi nghe được ít tin đồn cho nên muốn xác nhận chút thôi.

Tô Âm ngồi thẳng dậy tách khỏi Trần Thuật, làm vẻ mất hứng:

Trần Thuật thâm thở phào, áp lực giảm đi không ít:

- Tin đồn gì?

- Nghe nói Khổng Khuê và ông chủ va chạm không vui, không muốn tái ký hợp đồng nữa, cao tăng cực kỳ bất mãn với anh, cho rằng mọi chuyện rắc rối do anh mà ra.

Tô Âm thương hại:

- Tổng giám Trần thật đáng thương, thù trong giặc ngoài. Hay là tới chỗ tôi đi, tôi đảm bảo cho anh một vị trí, không, tôi còn có thể giúp anh có được vị trí tổng giám.

Cô chỉ cho tôi một vị trí tổng giám, còn Khổng Nhược Khuê cho tôi bản thân cô ấy, Trần Thuật tặc lưỡi, cô Khổng Nhược Khuê đúng là chịu bỏ vốn, quả nhiên là nữ nhân có thể thành đại sự:

- Điều cô đề ý nhất là Khổng Khuê có rời đi hay không chứ gì?

Tô Âm gật đầu ngay:

- Cô ấy đi rồi, tôi là nhất tỷ, sao tôi không đề ý cho được? Không chỉ tôi, anh biết trong công ty có bao người đang thăm dò chuyện này không?

Điều này Trần Thuật không cách nào phủ nhận.

Tài nguyên công ty chỉ có từng ấy, cho Khổng Nhược Khuê nhiều một chút, tất nhiên phải cắt của Tô Âm đi một chút, phần canh còn lại cho người khác càng ít. Nếu Khổng Nhược Khuê đi, bỗng nhiên có thêm chén canh lớn.

Dù đi tới đâu cũng phải đối diện với vấn đề này.

Trần Thuật vẫn cảm giác cô gái này chưa nói hết:

- Vậy sao cô nói chúng ta là bạn tốt, nên cô muốn giúp tôi dựng Chàng cơ trưởng thành phim.

- Vì tôi muốn Khổng Khuê ghen.

Tô Âm chu môi hôn gió:

- Lúc này hẳn cô ấy đã xem tin rồi, thật là đáng mong đợi.

Trần Thuật lạnh lưng, hồng rồi, phòng ngày phòng đêm cuối cùng vẫn lọt bấy nha đầu này.

Thông thường tin tức có ba yếu tố: Tính chân thực, thời gian hiệu lực, tầm quan trọng.

Còn tin tức giới giải trí thì lại khác, mang ba yếu tố: Tính giải trí, tính bàn tán và thời gian hiệu lực.

Phóng viên tạp chí báo chí trở về phải có thời gian để làm bản thảo in ấn, còn phóng viên báo mạng thì tác nghiệp laptop ở hiện trường, lễ công bố kết thúc là tin tức đưa lên mạng rồi.

Đây là nguyên nhân khiến báo truyền thống chết hàng loạt.

Mất đi thời gian hiệu lực thì tin tức còn giá trị gì nữa, thời đại mà máy vi tính, di động kết nối mạng khắp nơi, tin tức đã đọc rồi, ai còn đi mua báo đọc tin mình đã biết rồi.

” Lễ công bố phim Chàng cơ trưởng, tương tác thân mật giữa Tô Âm và Bạch Khởi Nguyên.”

” Phim Chàng cơ trưởng khởi quay, tiết lộ có lượng lớn cảnh hôn giữa Tô Âm và Bạch Khởi Nguyên.”

” Bạn trai tin đồn của Không Khuê chính là biên kịch của Chàng cơ trưởng.”

” Không phải Không Khuê, Tô Âm mới là hồng nhan tri kỷ của biên kịch phim Chàng cơ trưởng.”

Cùng lượng lớn tiêu đề xuất hiện trang đầu của ứng dụng tin tức, bình luận của fan hâm mộ cũng ào ào xuất hiện.

” Ôi thật mong thấy Bạch Khởi Nguyên trong bộ đồng phục cơ trưởng *tim* ” Đây là bình luận chiếm top bài viết

trên weibo, fan Bạch Khởi Nguyên đang hô hào nhau đưa hắn lên hotsearch.

” Tiểu bảo bối Tô Âm nhà chúng ta làm gì cũng đáng yêu, Tô Âm cố lên”, đám Tô binh cũng không thua kém, đi spam hình Tô Âm khắp mặt trận.

” Trời ơi nam thần bên cạnh Bạch Khởi Nguyên là ai thế, tôi trúng độc mất rồi, truyền thái y ...” Có fan nữ chú ý tới Lý Như Ý:

- Trả lời - Lầu trên, đó là Lý Như Ý nhà chúng tôi, mong các tỷ muội ủng hộ.

- Trả lời - Kém Bạch Khởi Nguyên xa, ghét nhất loại không ra nam không ra nữ, chẳng có tí khí khái nam nhân nào.

- Trả lời - Con lầu trên có bệnh à, mỗi hoa mỗi hương, mà không thích có người khác thích, ngậm cái mồm thôi của mà lại.

- Trả lời - Tiểu Bạch là hảo tỷ muội của Khổng Khuê, giới giải trí ai lạ gì.

Không ai ngờ rằng cuộc khẩu chiến đầu tiên vì Lý Như Ý mà nổ ra, còn khiêu chiến trực tiếp đám người Bạch gia trang đông như kiến.

Nhất Tâm Nhất Ý là người đi cùng Lý Như Ý qua năm tháng đen tối nhất, độ cuồng là tuyệt đối, đây lại là phim đầu tiên của Lý Như Ý, bọn họ lại chẳng sôi sùng sục.

Trong phim Lý Như Ý đóng vai huynh đệ thân thiết của Bạch Khởi Nguyên, cũng là đối thủ cạnh tranh trên tình trường.

Tóm lại họ là đối thủ.

Đây là khởi điểm cực cao với một diễn viên mới, nếu phim này đủ hot, phim sau Lý Như Ý có thể nhòm ngó nam chính

rồi.

Lý Như Ý lạnh lùng cô ngạo, đứng đó mang cảm giác tách biệt hẳn với người khác, đương nhiên xung quanh toàn là soái ca mỹ nữ, chẳng thể nói là “hạc giữa bầy gà”, nhưng khí chất hoàn toàn khác biệt đó làm hẳn trở nên nổi bật.

Thế là vô số fan vì Tô Âm và Bạch Khởi Nguyên mà kéo tới lại lên lút lưu ảnh Lý Như Ý vào máy mình.

Nhan sắc của Lý Như Ý, khí chất của Lý Như Ý, quá khứ của Lý Như Ý, rồi cả chuyện hẳn bị Nhạc Hải chôn vùi, những bài hát trên mạng của hẳn, rồi đội ngũ Nhất Tâm Nhất Ý phía sau đều được đào bới.

Phim chưa quay mà Lý Như Ý đã hot rồi.

Đánh bật hết nỗ lực của đám Tô binh lẫn Bạch gia trang, hotsearch hôm nay là ” Tướng mạo bình bình - Lý Như Ý”.

Câu này bắt nguồn từ phim Viên Nguyệt Loan Dao, Cổ Thiên Lạc diễn Đinh Bằng tới khách sạn uống rượu, vì giết vài tên ác nhân, được mấy người giang hồ lầu trên bình luận, một trong số đó nói “trong hẳn tướng mạo bình bình chả có gì lạ”, phối hợp với đó là mặt bên nam tính sắc cạnh của Cổ Thiên Lạc.

Giờ đây câu nói này gắn với Lý Như Ý, cho thấy có rất nhiều fan đem dung mạo Lý Như Ý xếp ngang hàng với Cổ Thiên Lạc.

Đương nhiên Cổ Thiên Lạc da ngăm đen có vị nam nhân hơn.

Chương 284:

Đứng thứ hai ở hotsearch là Tô Âm - Bạch Khởi Nguyên, và thứ ba rất bất ngờ, một đề tài không gây tranh luận, nhưng

âm thầm leo top “bạn trai tin đồn của Không Khuê”, cho thấy nhiều người âm thầm chú ý thế nào.

Thế là Trần Thuật cũng hot luôn.

Fan rảnh rồi vì thần tượng mà tranh hơi với nhau trên mạng suốt ngày, mới đầu chả ai để ý, nhưng lên hotsearch một cái thì thị phi cũng sinh ra, một cuộc đại chiến.

Đương nhiên là đám Không Trước nhảy ra biểu lộ bất mãn đầu tiên.

“Đang ngồi trong nhà mà nổi đầu rơi xuống, đừng có kéo nữ thần của chúng tôi vào để mượn nhiệt, cảm ơn.” Lời lẽ nghe ôn hòa nhưng đậm vẻ mỉa mai, cho thấy sự kiêu ngạo của đám Không Trước.

” Không Khuê tiểu tử tử của chúng tôi đang ở núi sâu quay phim, các người không chịu bỏ qua à? Xin mọi người quan tâm tới phim Nghịch Lân của tiểu tử tử nhà chúng tôi” Fan cơ hội tranh thủ quảng cáo hộ.

” Biên kịch Trần đã nói rồi, anh ấy là bạn của tiểu tử tử nhà chúng tôi, đám phóng viên các người còn không chịu bỏ qua. Này Tô Âm, cô muốn hot tới điên rồi à, bồng dung nhắc tới tiểu tử tử của chúng tôi làm gì?”

Trong đoạn video công bố, Trần Thuật trả lời điềm đạm khôi hài, với gương mặt và nụ cười dễ mến, nên không mấy ai đem hỏa lực hướng vào y, mà chĩa thẳng vào Tô Âm, Bạch Khởi Nguyên, cho rằng hai người đó vì muốn mượn nhiệt mà kéo Không Khuê vào chuyện không liên quan.

Fan hai nhà kia đương nhiên nhảy ra hộ chủ.

” Bạch gia chẳng thèm mượn nhiệt nhé, Không Khuê hot lên thế nào thì các người tự biết.”

” Tô Tô đơn thuần lắm, không có tâm tư u ám như ai đó đâu.”

” Là ai kéo Không Khuê vào gây scandal nhỉ? Giờ lại làm như không có gì, nguy quân tử”.

Mới đầu là Tô binh và Bạch gia trang hợp lực lại chống phía Không Tước, thế rồi chẳng hiểu thế nào đánh đi đánh lại, đám Tô binh và Bạch gia trang sinh nội chiến.

Tam Quốc đại chiến đến thế là cùng.

Người đầu tiên gọi điện “chúc mừng” Trần Thuật là Thang Đại Hải:

- Trần Thuật hot rồi nhé, hai đứa các cậu lên hotsearch, người thứ nhất, người thứ ba ... Trước kia tôi nói thế nào ấy nhỉ, Huỳnh Hỏa Trùng chúng ta sẽ tỏa sáng như mặt trời mà ha ha ha ...

- Anh lau nước bọt đi.

Trần Thuật bên kia điện thoại tưởng chừng có nước bọt bắn vào mặt:

- Đừng đặc ý vội, bảo phòng kế hoạch lập phương án, nhân cơ hội này đem tên Huỳnh Hỏa Trùng gắn với Như Ý, để công ty cũng kiếm chút tiếng tăm. Như thế tăng thêm cơ hội ký kết với nghệ sĩ khác.

- Khỏi lo, tôi tự biết, bài thơ của chị họ cũng sẽ gắn vào, để cho họ thấy cái tên Huỳnh Hỏa Trùng có ý nghĩa sâu xa thế nào.

- Đó không phải thơ của Không Khuê.

Trần Thuật thở dài đính chính, mang tiếng là công ty văn hóa mà chủ tịch của nó văn hóa thấp tới đáng lo ngại:

- Anh cũng đừng quá gấp gáp, nên cố kị thể diện Đông Chính một chút, bọn họ là nhà đầu tư lớn nhất lại không có được chú ý cần thiết, bất lợi cho Huỳnh Hỏa Trùng về lâu dài.

- Được, tôi chỉ nói thế thôi.

Thang Đại Hải cười sắp rách mồm:

- Bên đó xong chưa?

- Chưa, vẫn đang uống rượu.

- Rồi, không làm phiền nữa.

Cổ Tiên Lâm là phó tổng giám đốc công ty video, bây giờ phim không chỉ chiếu trên ĐTH mà còn chiếu trên nền tảng internet. Cùng với mạng internet hưng thịnh, cư dân mạng tăng lên, tiếng nói của nền tảng video ngày càng lớn.

Cho nên vị trí của Cổ Tiên Lâm cũng rất quan trọng, lần này lễ công bố mời ông ta tới, là vì muốn bản phát mạng của bộ phim có thể đưa lên nền tảng video của họ, hợp tác càng thêm chặt chẽ.

Mặc dù Trần Thuật đối đáp vài câu cũng không có gì quá đáng, song Cổ Tiên Lâm đang thuận buồm xuôi gió tất nhiên là không thống khoái. Ở tiệc liên hoan chỉ uống vài ly rượu rồi kiếm có có việc đi trước.

Nhân vật lớn có quyền đi muộn và quyền về sớm, cả Tô Âm và Bạch Khởi Nguyên đều phải đi tiễn.

Vừa ngồi vào xe nhắm mắt dưỡng thần chưa bao lâu thì có điện thoại, Cổ Tiên Lâm xem số một cái liền nhận máy:

- Lão Vương, sao mà thiếu kiên nhẫn thế?

- Ha ha ha, đoán chừng phía bên đó sắp kết thúc rồi, nên gọi điện hỏi tình hình.

Bên kia là giọng người gia vẫn sang sảng:

- Sao, nghe ngóng được giúp tôi chưa?

- Có nhắc tới một chút.

Sắc mặt Cố Tiên Lâm lập tức biến thành âm trầm:

- Quả nhiên như anh nói, Lật Côn và Không Khuê có mâu thuẫn, ông ta cố che giấu, song tôi vẫn ngửi ra được, chứng tỏ ông ta bất mãn với cô ấy lắm rồi.

- Vậy gặp Trần Thuật chưa?

- Nói vài câu, một thằng nhóc, có gì mà khiến anh chú ý thế?

Cố Tiên Lâm đáp qua loa, ông ta tất nhiên không để lộ bất mãn của mình với Trần Thuật, chuyện này chả có lợi gì:

- Chớ coi thường y.

Ông già bên kia nghiêm túc hẳn:

- Chính thằng nhóc đó làm Hoa Mỹ liên tục bị thua thiệt, nếu y không có chút năng lực, làm sao khiến Lật Côn khó xử như thế.

Nhớ tới vẻ mặt Lật Côn nhìn Trần Thuật như nuốt phải ruồi mà cố nhịn, Cố Tiên Lâm cũng cười:

- Đúng vậy, người khiến Lão Lật phải nhẫn nhin thì cũng không vừa.

- Tôi đang định thỉnh giáo anh đây, nếu Hoa Mỹ vờn cảnh ô liu ra với Không Khuê, anh nghĩ có mấy thành cơ hội?

- Không phải giữa hai bên từng phát sinh chuyện không vui à?

- Hoa Mỹ và Không Khuê không có mâu thuẫn, mà chỉ có mâu thuẫn với Trần Thuật thôi. Thằng nhóc đó đâu thể đại biểu cho Không Khuê.

Ông già không tán đồng lời này của Cố Tiên Lâm:

- Hơn nữa, Không Khuê không tái ký hợp đồng với Đông Chính thì chỉ còn Hoa Mỹ với Quang Huy. Phía Quang Huy thì phức tạp, không có bối cảnh sâu như Hoa Mỹ, cô ấy còn có thể chọn ai được nữa? Phụng hoàng bay cao tới đâu thì cuối cùng cũng phải cần ngô đồng trú chân, nếu chúng tôi bỏ ra đủ thành ý, hẳn cô ấy không từ chối.

- Khả khả, nếu anh đã muốn cô bé đó như vậy, thì phải thêm một bó lửa.

Cố Tiên Lâm nghĩ tới gương mặt xinh đẹp của Không Nhược Khuê, người nóng râm ran:

- Ha ha ha, tôi hiểu, tôi hiểu.

.....

Bữa tiệc kết thúc, Trần Thuật từ chối lời mời của Lạc Kiệt đi bar uống tăng hai, gọi taxi về nhà.

Tắm rửa thay bộ quần áo thoải mái ở nhà, Trần Thuật ngồi trước laptop, viết kịch bản mới của mình, tư liệu, bộ khung câu chuyện, tất cả đều có đủ rồi.

Di động báo có tin nhắn.

“Em đoán giờ này anh đã về nhà” Không Nhược Khuê gửi tin.

Trần Thuật tâm tình khoan khoái, nụ cười tự nhiên xuất hiện :” Vừa về tới nhà, tắm rửa xong, chuẩn bị viết kịch bản mới.”

“Chăm chỉ quá” Cảnh quay hôm nay đã xong, Không Nhược Khuê đang nằm ở giường trên xe ôm điện thoại.

” Để có thể xứng đáng với em.”

” Em muốn nghe giọng anh.”

Trần Thuật mỉm cười, cầm máy lên gọi cho Không Nhược Khuê, nhưng chuông reo hồi lâu mà không bắt máy, đoán chừng mạng ở chỗ cô không tốt, đang định từ bỏ thì trên màn hình xuất hiện một cái mặt nạ trắng đã lộ mấy vị trí mắt mũi.

Giật nảy mình, Trần Thuật run tay suýt rơi điện thoại.

- Đáng ghét, người ta đang đắp mặt.

Không Nhược Khuê sẵn giọng:

- Đã muốn từ chối cuộc gọi rồi mà.

- Sao em không từ chối.

- Không nữa.

Trần Thuật thấy như có dòng nước ấm áp chảy qua tim, cô gái này càng lúc càng mê người rồi, tình cảm hai người ngày một gia tăng, càng được thấy nhiều khía cạnh khác của cô, ai ngờ rằng nữ thần Không Nhược Khuê làm nũng không kém gì Tô Âm:

- Anh muốn nhìn thấy mặt em.

- Xấu lắm.

Không Nhược Khuê dùng giọng trẻ con đáp:

- Không Khuê trang điểm rất kiêu diễm, mặt mộc rất tự nhiên, đắp mặt rất đáng yêu. Không Khuê mặc dạ phục rất quyến rũ, mặc lễ phục rất đoan trang, mặc áo ngủ rất lười nhác ... Trong mắt anh không có Không Khuê xấu, chỉ có Không Khuê khác thôi.

- Em muốn anh cho câu này vào trong kịch bản.

Trần Thuật chào kiểu quân đội:

- Vâng thưa công chúa.

Chương 285: Sợ người ta biết lại sợ người ta không biết.

Lúc này đã là 11, 12 giờ đêm, tiểu khu nơi Trần Thuật rời xa trung tâm, đường phố chỉ thi thoảng mới có vài chiếc xe vút qua, lác đác đây đó vài quán ăn khuya vẫn mở, chỉ làm nổi bật êm yên tĩnh của đêm khuya.

- Trần Thuật, em ghen rồi.

Không Nhược Khuê thủ thi tâm sự một hồi, đột nhiên đổi giọng:

- Em xem video phỏng vấn, Tô Âm nói quay phim này vì anh, đây rõ ràng là lời thoại của em, rõ ràng là chuyện em làm, sao cô ta lại nói thế?

- Có lẽ vì cô ấy muốn em ghen đấy.

- Có phải Tô Âm thích anh không?

- Sao có chuyện đó được.

Trần Thuật lập tức phủ nhận:

- Cho dù Tô Âm thích anh, anh cũng không thích cô ấy.

- Đúng thế, anh chỉ được thích em thôi.

Không Nhược Khuê lộ mặt nạ ra, lộ ra da thịt mịn màng, chứa đầy sinh khí thơm ngát, tốt tươi mạnh khỏe:

- Anh nhìn khuôn mặt này đi, anh kiếm được lý do nào không thích không?

Đúng là tự tin, nhưng mà người ta đúng là có vốn liếng để tự tin, Trần Thuật hận không thể ôm chặt cô gái nhỏ này vào lòng, hôn vài cái đã đời:

- Chuyện khó khăn như thế, em đừng dầy vò anh nữa.

- Trần Thuật, làm sao đây?

Không Nhược Khuê thẽ thọt gọi tên Trần Thuật, khuôn mặt như mang trăm mối sầu:

- Hả, sao thế?

- Em sợ người ta biết em yêu anh, nhưng lại muốn cả thế giới biết em yêu anh.

Cô gái đang yêu giống đứa trẻ, chàng trai đang yêu giống kẻ ngốc.

Trần Thuật nghe tiếng thở dài của Không Nhược Khuê, cảm giác tim muốn tan chảy, y hiểu được cảm thụ của cô, vì y càng khao khát hơn.

Có người nói, trên đời có ba thứ không đầu được là: Nghèo, ho và yêu.

Khi yêu một người, khóe môi sẽ cười, ánh mắt sẽ cười, toàn thân giống như đang bay bổng, làm sao người khác không biết.

Yêu một người, sao có thể không khoe với bạn bè.

Không Nhược Khuê muốn nói với toàn thế giới, Trần Thuật là chàng trai cô yêu.

Trần Thuật cũng muốn nói với cha mẹ, ông bà, cô chú, hàng xóm rồi Đại Mao, Nhị Nha với đám bạn từ mẫu giáo, tiểu học, cao trung, đại học và đồng nghiệp, Không Nhược Khuê là bạn gái của tôi ha ha ha ...

Nhưng thân phận của Không Nhược Khuê đặc thù, vì sự nghiệp và an toàn cho cả hai, bọn họ phải giữ bí mật.

Đây là chuyện khó làm nhất của đôi lứa yêu nhau.

Nhìn khuôn mặt hoàn mỹ trên màn hình, Trần Thuật nén lòng an ủi:

- Cho anh thêm thời gian, anh sẽ nhanh chóng có đủ năng lực để nắm tay em đứng trước mặt cả thế giới.

- Bây giờ có thể rồi, em không để ý mấy cái đó mà.

Không Nhược Khuê cong môi như cô bé hờn dỗi:

- Anh phải cho fan của em biết, nữ thần của họ chọn nam nhân vô cùng chính xác, không có bối cảnh thì cũng phải có tài hoa, năng lực và chí tiến thủ.

Trần Thuật vỗ ngực nói:

- Không biết xấu hổ.

Không Nhược Khuê cười khúc khích:

- Biết xấu hổ thì đã chẳng ôm được em vào tay.

- Sao anh đáng ghét thế?

- Không cần thận nên lớn lên thành như thế đấy.

Hai người cứ thế nói những lời ngu ngốc một cách hạnh phúc, Trần Thuật nhìn thấy cô đang nằm trên giường sát trần xe, thậm chí không đủ không gian để ngồi thẳng người, mặt thì buồn rười rượi, lo lắng hỏi:

- Sao vậy, điều kiện ở đó khô lắm à?

- Không phải!

- Ăn không ngon à?

Trần Thuật biết điều kiện ăn uống trong đoàn làm phim không tốt, toàn là ăn cơm hộp, dù với thân phận Không Nhược Khuê thì cũng chỉ có hộp cơm cao cấp hơn thôi. Dù cao cấp thì cơm hộp ngon tới đâu được? Còn quay phim ở trong rừng núi, ngay cả cơm hộp cũng chẳng có, cả đoàn nấu chung nồi cơm lớn, thức ăn thì chỉ có đồ khô:

- Không phải.

Không Nhược Khuê tủi thân, cái miệng cô kén ăn, không cần ăn sang, nhưng phải ăn ngon, nhưng không phải điều khó khăn nhất:

- Ở không tốt sao?

Trần Thuật lại hỏi, khi ở Hoa Mỹ, có một lần y phải đi giải quyết vấn đề mâu thuẫn giữa diễn viên, mà vấn đề do điều kiện ăn ở mà ra. Trừ đại minh tinh ra còn đỡ, nhân viên và diễn viên khác, ở trường quay cũng phải mấy người chung một giường, nghĩ mà xem, quay bộ phim kéo dài cả tháng tới cả năm, tiền ăn ở dù ít cũng sẽ là con số kinh người rồi, đoàn làm phim tới cả trăm người, ai mà gánh nổi chứ:

- Không phải.

Không Nhược Khuê lại lắc đầu:

- Có ai bắt nạt em à?

- Không có.

- Vậy là gì?

Trần Thuật đem hết khó khăn của nghệ sĩ ra đoán một lượt mà không đúng:

- Vì không có anh.

Không Nhược Khuê cắn chặt môi, hai mắt ướt át đáng thương, tay kéo trễ cổ áo xuống:

- Không Nhược Khuê.

Trần Thuật nghiêng răng rít lên, hai mắt như sói dữ:

- Em đang đùa với lửa đấy.

- Đúng thế.

Không Nhược Khuê cười hết sức tà ác đắc ý:

- Anh làm gì được em?

- Anh xin nghỉ tới thăm.

- Được.

Không Nhược Khuê khiêu khích:

- Những cô gái xinh đẹp trong đoàn làm phim nhiều lắm, tới đi em giới thiệu cho.

Hôm sau Không Nhược Khuê phải dậy sớm hóa trang, quay phim cổ trang phiên nhất là khâu hóa trang, có ngày chỉ quay hai ba cảnh thôi, nhưng riêng khâu hóa trang đã tốn ba bốn tiếng. Nếu phải quay cảnh bình minh, vậy thì phải hóa trang lúc nửa đêm rồi.

Thế nên Trần Thuật không muốn ảnh hưởng tới thời gian nghỉ ngơi của cô, quyến luyến mãi tắt video chat.

Di động tắt rồi, Trần Thuật quay lại màn hình laptop, chuẩn bị viết tiếp kịch bản, nhưng đầu óc trống rỗng, linh cảm lúc tám giờ bay sạch rồi.

Ôi, hồng nhan họa thủy.

Trần Thuật không còn cách nào khác, giờ cố viết cũng chẳng ra gì, mà ngủ cũng không ngủ được, liền lên mạng tìm bộ phim (Tuổi 17). Đó là phim đầu tiên của Không Nhược Khuê, năm đó cô giống như dòng suối trong chảy giữa rừng sâu, như vầng trăng non trên trời đêm, nhưng đã hé lộ tài năng thiên bẩm .

.....

Cửa quán mỳ Lão Gia treo tấm biển ” Ông chủ có hỉ, hôm nay nghỉ ngơi”, không biết bị bao nhiêu khách hàng nhỏ nước bọt.

Học sinh ở gần hay khách ở xa tới quán mỳ nhìn tấm biển đỏ treo trước cửa, đành biết thở dài, quán này không giống quán khác, mở hay không tùy hứng của ông chủ.

Lý Như Ý cũng sắp vào đoàn làm phim rồi, cho nên hôm nay mọi người tụ tập ở quán Lao Gia tiễn chân hân.

Thang Đại Hải thấy nơi này không đủ thể hiện sự coi trọng của công ty với nghệ sĩ vương bài của mình, vốn định mời mọi người lên nhà hàng 4 sao “Quan Vân” trên Bạch Vân Sơn.

Nhưng Lý Như Ý dứt khoát muốn ăn mỳ ở quán Lão Gia cơ.

Trên bàn đã bày mấy món ăn rồi, món ngỗng có hai, món nóng có ba, canh thịt bò, gà bí chế Tứ Xuyên, Trần Thuật hít hà chảy nước dãi, nói đủ rồi, ăn được rồi, Lão Gia vẫn ở trong bếp nói còn có món cá nữa.

Giang Ngu chạy qua chạy lại giúp cha, xem ra là thực sự không muốn về Pháp nữa rồi, cam tâm tình nguyện làm tạp vụ trong cái gian bếp nhỏ xíu.

Chỉ là cô mặc bộ đồng phục đen cực kỳ bắt mắt, so với Lão Gia đeo cái tạp dề màu cháo lòng với hoàn cảnh xung quanh, chẳng hợp tí nào.

Thế nên khiến Lý Như Ý không ngừng nhìn vào bếp, không thể chuyên tâm đánh bài, bị dán giấy chỉ chít trên mặt.

- Lão Gia, chú làm nhiều món ăn như thế, bọn cháu không ăn hết đâu.

Trần Thuật vừa ra bài vừa nói:

- Ăn không hết, không trả tiền đâu nhé.

- Ai cần cậu trả tiền?

Giọng khinh bỉ của Lão Gia từ trong bếp truyền ra:

- Nếu chẳng phải vì Như Ý, cậu không có tư cách vào quán của tôi. Yên tâm mà ăn đi, hôm nay tiễn chân Như Ý, không thu tiền các cậu.

- Chú nói thế cháu không thích nghe đâu nhé, cháu mà cần hưởng sái của Như Ý à, không có cháu dẫn tới, anh ấy có biết

cái quán của chú không? Hai chúng ta quen nhau bao lâu rồi, cháu luôn coi chú như cha đẻ, chú đi thu tiền của con trai à?

Chương 286: Sớm muộn cũng vào miệng sói.

- Tôi nhờ vào.

Lão Gia đang ở trong bếp chuyên tâm nấu ăn, nghe Trần Thuật ở ngoài nói linh tinh, tức giận thở phì phò thò đầu ra:

- Ai là cha con với cậu, có con như cậu thì sớm tức chết rồi, có thể không thu tiền của cậu và Như Ý, nhưng phải thu tiền của cậu.

Trần Thuật hoảng luôn:

- Lão Gia, chú nên nhờ vào mặt cháu đây này, chú vừa nấu ăn vừa nhờ, ai mà ăn được.

Giang Ngu phì cười ngồi xuống đất, mỗi lần nghe cha cô với Trần Thuật đối đáp là lại không nhịn được cười, hai người bọn họ còn giống cha con hơn cả cô, chỉ cần Trần Thuật tới là không lo buồn tẻ, cô thấy cha mình vẫn giữ sức khỏe tốt thế này nhờ công của y không ít.

Con gái chưa bệnh cha thì có người ngoài lên tiếng, Thang Đại Hải vỗ bài xuống bàn:

- Trần Thuật, cậu nói chuyện tởm quá đấy, lát nữa cậu có ăn không?

Trần Thuật tỉnh bơ:

- Ăn chứ, sao không ăn?

- Rõ ràng anh sắp thua rồi, cố ý xóa bài phải không?

Lý Như Ý quan sát rất tốt, nhìn thấu ngay thủ đoạn của Thang Đại Hải:

Thang Đại Hải đỏ mặt tía tai, cãi:

- Lý Như Ý, sao cậu có thể nghĩ về tôi như thế? Tôi thấy Trần Thuật nói chuyện kinh tởm mới nhất thời không nhận được ...

Lý Như Ý đi guốc vào bụng hắn:

- Vậy cầm bài của anh lên đi.

Thang Đại Hải đẩy bài đi:

- Thôi, không chơi nữa, Lão Gia ở trong đó bận bịu, ba chúng ta ở ngoài này chơi bài còn ra cái gì? Bằng vào thái độ của cậu mà muốn tán tỉnh con gái người ta à, nếu là tôi thì sớm vào bếp giúp rồi.

Lý Như Ý nghe vậy cũng úp bài, xé giấy trên mặt, chạy xuống bếp:

- Chị Tiểu Ngu, có cần tôi giúp không?

- Không cần đâu.

Cái giọng Thang Đại Hải có sức xuyên thấu rất mạnh, Giang Ngu nghe rõ ràng, cô có chút thiện cảm với Lý Như Ý, ai bảo hắn đẹp trai như thế, nói một cô gái hoàn toàn không có chút lay động nào là không thể, nhưng mà nói chuyện tình cảm nam nữ thì cô chưa sẵn sàng, đỏ mặt nói:

- Cậu ra chơi đi.

- Ai bảo không cần.

Lão Gia hừ một tiếng, chỉ tay:

- Đi rửa bát đi.

- Vâng.

Lý Như Ý hớn hờ chạy đi lấy bát đĩa đem rửa, vì phòng bếp nhỏ, cho nên thi thoảng khuỷu tay lại đụng chạm vào người Giang Ngu:

- Cậu đi bao lâu?

Giang Ngu hỏi nhỏ, hai người cách nhau trong gang tấc mà không nói gì cả thì lúng túng quá, nên phá vỡ im lặng:

- Đi ba tháng.

- Lâu vậy sao?

- Nhưng tôi sẽ thường xuyên về, vì tôi nhớ món mỳ lòng của Lão Gia.

- Thôi lắm.

Lão Gia không nhin được chữ:

- Cậu đi Thượng Hải có phải đi Tây đâu, tôi không tin ở đó không có mỳ lòng cho cậu ăn.

Phim Chàng cơ trưởng có rất nhiều cảnh quay cần tiến hành ở sân bay, cùng với sử dụng vật tư thiết bị trong nghề, nên Đông Chính hợp tác với một công ty hàng không ở Thượng Hải vốn có quan hệ hợp tác tốt đẹp.

Bảo Khổng Nhược Khuê ở thâm sơn cùng cốc muốn ăn bát mỳ không có còn tin, chứ ở Thượng Hải mà không ăn được, Lão Gia bất bình cho đồng nghiệp.

Thằng nhãi ranh này xúc phạm trí tuệ của người ta à?

Không biết có phải là do chơi với đám Trần Thuật lâu nên mặt cũng dày lên rồi hay không, Lý Như Ý thật như đếm đáp:

- Cháu thực sự nghĩ thế đấy.

- Thằng nhóc thối tha này, chút tâm tư của cậu, tưởng tôi không biết à?

Lão Gia giơ đũa lên làm động tác muốn đánh:

Giang Ngu ở bên vội nói:

- Cha, chú ý kìa, cháy cá giờ ...

Ở ngoài phòng, sau khi đuổi được Lý Như Ý đi, Trần Thuật hỏi:

- Đàm phán ra sao rồi?

- Hòm hòm, vốn mới đầu lập công ty thì Từ Vĩnh Uy có 60% cổ phần, Lưu Long chiếm 30%, còn có một người tên là Triệu Đình nắm phần còn lại. Về sau qua vài lần huy động vốn, Lưu Long chỉ còn 21%.

Thang Đại Hải dọn dẹp bài trên bàn:

- Từ Vĩnh Uy muốn nhanh chóng giải quyết cổ phần liên quan tới “tội phạm”, cho nên hai bên có chung mục tiêu. Nhưng bước cuối cùng gặp vấn đề.

- Vấn đề gì?

- Lưu Long không chịu ký, trước khi thẩm phán, muốn trích số tài sản này ra cần được thư ủy quyền của hắn.

- Cả đời này hắn đừng mong ra được nữa, sao không ký?

Trần Thuật thắc mắc:

- Lúc này còn nghĩ tới cổ phần sao, mà cổ phần cũng chưa chắc thuộc về hắn, toàn án mà tra xét tới, vậy thì thuộc về nhà nước rồi. À, vì người mua là chúng ta à?

- Ủ, không biết hắn được tin từ đâu, nên nhất định không chịu ký.

Thang Đại Hải tức lắm, nếu thuận lợi thì chuyện đã xong rồi:

- Tự tạo nghiệt không thể sống, hắn tự làm tự chịu còn hận ai.

Trần Thuật coi khinh cái loại người đó, lúc làm việc xấu thành công thì dương dương đắc ý, lúc trả giá cho việc mình làm thì cứ như cả thiên hạ nợ mình:

- Tin tức có phải do Từ Vĩnh Uy nói với anh không?

- Đúng thế, hấn không nói làm sao tôi biết, còn bảo chúng ta đi đàm phán với Lưu Long.

Thang Đại Hải cười trào phúng:

- Hấn nghĩ đang nói chuyện với trẻ lên ba chắc, chúng ta chỉ đàm phán với hấn thôi, hấn mà không có quyền bán cổ phần thì miễn bàn. Thích gây khó dễ à, để tôi tìm mấy phóng viên quen biết tiết lộ phía chúng ta cực kỳ tức giận vì chuyện này, muốn truy cứu tới cùng, xem hấn dám dờ trò nữa không?

Trần Thuật ngăn:

- Đứng, cách đó cực đoan quá, đạn đã bắn ra rồi thì hấn còn sợ gì nữa, để tôi thử nói chuyện với hấn xem sao.

Lúc này Lão Gia bê cái nồi cá ra đặt lên bàn gọi:

- Nào, ăn cơm thôi, chuyện gì cũng gác lại.

Lý Như Ý và Giang Ngu theo sau sắp xếp bát đĩa cho mọi người, trông cứ như đôi vợ chồng trẻ kết hôn chưa lâu.

Nhìn thế nào cũng thấy đẹp đôi vừa mắt.

Lão Gia lục tử lấy ra một vò rượu cũ:

- Rượu Phần ba mươi năm đấy, chỉ còn một vò thôi.

Thang Đại Hải không chút khách khí bóc trần:

- Lão Gia, lần trước chú cũng nói câu này, rốt cuộc chú có bao nhiêu vò cuối cùng?

Trần Thuật chọc Thang Đại Hải một cái, nói cạnh nói khỏe:

- Lão Gia nói vò cuối là vò cuối, anh ý kiến cái gì? Vò cuối tất nhiên là càng nhiều càng tốt, thế nào cũng tốt hơn là hết luôn. Anh nói như thế, chẳng may Lão Gia ngại không lấy rượu ra nữa thì sao.

Lão Gia chỉ Trần Thuật:

- Mấy đứa nghe xem, cậu ta nói thế đấy.

- Lão Gia, cháu đang bắt bình thay chú đấy, Thang Đại Hải tuổi chó, nuôi mãi không thân, uông rượu của người ta còn cắn người ta.

- Cậu mới tuổi chó, bạ đâu cắn đấy.

Thang Đại Hải phản kích:

- Cái thằng này, Tiểu Khuê sao lại thích nó, con bé số khổ.

Lão Gia vừa rót rượu, vừa lo cho tương lai của Không Nhược Khuê:

- Lão Gia, chú có biết Tiểu Khuê cung gì không?

Trần Thuật thấy mình oan ức:

- Cung gì thì làm sao?

Lão Gia không hiểu:

- Cô ấy cung bộ cạp, đứng đầu chuỗi thức ăn đấy, chỉ có cô ấy bắt nạt người khác thôi, chú nên lo cho cháu đây này ...

- Thằng nhóc thôi, có phúc còn kêu ca, sau này Tiểu Khuê mà thiệt thòi gì, tôi cấm cửa cậu.

Lão Gia rót rượu xong nâng chén:

- Nào, chén đầu tiên chúc Như Ý tiền đồ vạn dặm.

Trần Thuật nâng chén:

- Chúc Như Ý sớm sinh quý tử.

- Bạn gái chưa có, làm sao sinh quý tử?

Thang Đại Hải thắc mắc:

- Cho nên chúng ta cần giúp Như Ý bù đắp phần còn thiếu đó.

Lão Gia nhìn con gái đỏ mặt bẽn lễn ngồi bên, thấy chén rượu mình đang cầm nặng ngàn cân, cứ nhìn tình thế này mà nói, con gái mình sớm muộn cũng rơi vào miệng sói thôi.

.....

Chương 287: Muốn tồn tại.

Vì ngày mai Lý Như Ý vào đoàn làm phim ăn ngủ tập thể cho nên bữa cơm giải tán sớm, ăn xong, Trần Thuật lại lần nữa tới Nhạc Hải, có một cảm giác cảnh còn người mất.

Lần trước tới còn lo chẳng may Nhạc Hải không chịu buông tha cho Lý Như Ý thì sao, lần này không ngờ tới vì mua cổ phần Nhạc Hải, khả năng thành ông chủ rồi.

Vật đổi sao dời thật khó nói hết cảm khái.

- Nào, nào, uống trà.

Từ Vĩnh Uy đích thân pha trà mời:

Trần Thuật nhấp một ngụm khen:

- Tài nghệ pha trà của chủ tịch Từ hơn hẳn Lưu Long đấy.
- Tổng giám Trần lúc nào cũng nói chuyện sắc bén thế sao?

Mặt Từ Vĩnh Uy thoáng qua lửa giận, dù gì hẳn cũng là cộng sự với Lưu Long, giờ người ta kết cục thế thảm như vậy, Trần Thuật còn đổ dầu vào lửa, không chỉ vậy mặt Lưu Long còn là vậy mặt hấn:

- Không phải, tùy từng người thôi.

Trần Thuật điềm nhiên như không,:

- Chẳng qua là gặp chút khó khăn nên trong lòng không thoải mái thôi, hay chủ tịch Từ giải quyết hộ tôi.

Từ Vĩnh Uy không đáp, cầm cốc trà lên thông thả uống, nhìn có vẻ đang thưởng thức trà, kỳ thực quan sát Trần Thuật,

không bỏ qua chi tiết nhỏ nào.

Gò má hơi gầy, thanh tú tuấn lãng, ăn mặc đơn giản, không phải hàng hiệu gì. Nhìn thế nào cũng thấy giống chàng trai trẻ hiền lành dễ mến, nhưng mà nếu ai thực sự nghĩ thế sai lầm lớn.

Đây là con sói khoác tấm da cừu.

- Không phải là tôi không muốn, mà là Lưu Long không chịu buông tay.

Từ Vĩnh Uy cười khỏ:

- Tổng giám Trần cũng biết đấy, Lưu Long giờ thành ra như thế, phán chung thân hay là lên nóc tủ ăn chuối thì đời này coi như cũng đã hết rồi, không còn hi vọng gì nữa. Người như thế càng cứng đầu, trong lòng hẳn có nút thắt không cởi bỏ được với tổng giám Trần.

Trần Thuật mân mê cốc trà tử sa:

- Vậy ai có thể khuyên được?

- Hay là tổng giám Trần đi gặp Lưu Long xem, cởi chuồng cần người buộc chuồng, nếu anh thuyết phục được hẳn, tôi giờ cả hai tay ủng hộ.

Từ Vĩnh Uy tỏ ra rất hào sảng:

- Tôi lại nghĩ, Lưu Long giờ trong lao tù, vậy thì cổ phần, hẳn chắc là càng yên tâm tin tưởng giao cho chủ tịch Từ là người anh em tốt của mình mới đúng chứ.

Đâu là câu không dễ trả lời, chẳng lẽ nói Lưu Long không tin mình, không muốn giao cổ phần cho mình quản lý? Vậy người khác lấy gì tin hẳn.

Nếu nói hẳn tin mình, vậy thì chuyện do mình xử lý là đúng rồi.

Từ Vĩnh Uy trầm ngâm:

- Lưu Long tất nhiên là tin tôi, ở hoàn cảnh này hẳn cũng chỉ có thể tin tôi thôi ... Nhưng mà vấn đề là tâm kết của hẳn không cởi bỏ được.

- Tôi sợ không phải là tâm kết của Lưu Long, mà là của chủ tịch Từ.

- Tổng giám Trần hoài nghi thành ý của tôi sao?

- Có phải là có đối thủ cạnh tranh rồi không?

Trần Thuật lười vòng vo với loại người này:

- Lúc chủ tịch Từ tới phòng bệnh thăm tôi thì tôi tin anh có 100% thành ý. Nhưng bây giờ thì không còn rồi, nếu thế nguyên nhân chỉ có thể là xuất hiện một người khiến chủ tịch Từ không thể từ chối thôi.

Từ Vĩnh Uy không đáp mà hỏi lại:

- Nếu tổng giám Trần ở vào vị trí tôi sẽ lựa chọn thế nào?

- Tôi lựa chọn tồn tại.

Trần Thuật nói xong đứng dậy cáo từ, Từ Vĩnh Uy không giữ mà ngồi đó trầm tư uống trà.

Vừa rời Nhạc Hải, xe đã đỗ ngay bên cạnh.

Trước kia Thang Đại Hải điều tự lái xe, từ khi lập công ty, công việc bận bịu, xã giao cũng nhiều, thường xuyên say rượu, cho nên thuê một tài xế riêng cho thuận tiện.

Trần Thuật vào xe, kể vắn tắt chuyện xảy ra bên trong xe.

- Nói vậy là cậu uy hiếp hẳn?

Thang Đại Hải hai mắt tỏa sáng:

- Cậu có tư liệu gì nắm được thóp của hẳn sao?

- Tôi làm gì có.

Trần Thuật cười hăng hắc:

- Nhưng mà hấn sẽ nghĩ là tôi có, dù sao tôi có tiền án rồi mà, bây giờ tôi có nói mình không có cũng chẳng ai tin.

- Ha ha ha, kể thành trống, cao tay lắm.

- Nói ra thì không hấn là tôi đe dọa hấn, mà là cho hấn lựa chọn, ít nhất bán cho chúng ta thì còn có tiền tươi thóc thật. Nếu hấn bán cho người sau lưng hấn, có được tiền hay không chưa rõ, dù có chưa chắc được giá như chúng ta ... Tôi không nghĩ Từ Vĩnh Uy muốn đâu.

- Hấn cũng có vẻ kiên quyết đấy chứ, không giữ cậu lại cơ mà.

Thang Đại Hải nghi hoặc:

- Nếu hấn kiên quyết đến thế thì còn gặp chúng ta làm gì, ký luôn với bên kia cho rồi.

Trần Thuật cười thoải mái, đây là món hời, nhưng không có nghĩa bọn họ cần có được bằng mọi giá, được thì tốt, không được chẳng mất gì mà, ưu thế đàm phán hoàn toàn ở phía họ:

- Nói thế cũng phải, với lại chúng ta còn giúp hấn giải quyết nguy cơ, bên hơn bên kém rõ ràng rồi .... Lão tử có tiền, thiếu vài đồng của hấn cũng không chết, hấn thiếu chúng ta mới chết, còn làm cao.

Thang Đại Hải nâng cổ tay xem đồng hồ:

- Mới hơn mười giờ, đi đâu chơi đi, về cũng chẳng ngủ được.

- Đó là anh, tôi ngủ ngon lắm.

Trần Thuật vươn vai ngáp một cái rõ to:

- Khổng Khuê đi quay phim rồi mà cậu vẫn ngủ được à?

Thang Đại Hải trêu ghẹo:

- Cô ấy không đi quay phim chẳng phải tôi cũng ngủ một mình sao?

- Cái đó thì ai mà biết cậu ngủ với ai chứ?

- Anh thích bẻ lái linh tinh thì đừng trách tôi nhé.

Trần Thuật cười đều hỏi:

- Gần đây anh có liên hệ với Vũ Khiết chứ?

Nghi thức đính hôn kết thúc, Thang Đại Hải vùi đầu vào công việc, không nghe được hẳn nói lời nào về Tạ Vũ Khiết nữa.

Hôm qua Trần Thuật còn nhận được điện thoại của Lý Nham, bà nói Thang Đại Hải hôm nào cũng hai ba giờ sáng mới về, hơn nữa lại còn say khướt. Bà khuyên mấy lần, hẳn liền không về nhà nữa, mà ở trong căn nhà mua ban ngoài. Lý Nham lo con trai lại lần nữa tự phong bế bản thân, nên gọi điện cầu cứu Trần Thuật.

Trần Thuật cũng sớm muốn tìm cơ hội nói chuyện này với Thang Đại Hải ... Nhưng mà chuyện tình cảm, trừ đương sự thì người ngoài rốt cuộc chỉ có thể bàng quan thôi.

- Không, cô ấy đi Pháp tham gia triển lãm rồi.

Thang Đại Hải lắc đầu:

Trần Thuật nhú mày:

- Xem thời sự thấy ở Pháp hiện rất bất ổn, hết khủng bố lại biểu tình, cuối năm ngoái ở Paris bị tấn công liên hoàn, hơn trăm người chết. Vũ Khiết lại đi một mình như vậy, không biết có nguy hiểm gì không?

- Liên quan gì tới tôi?

Thang Đại Hải khoanh tay trước ngực kiêu ngạo nói.

- Cũng phải.

Trần Thuật gật gù:

- Dù sao thì hôn sự của hai bên cũng hỏng rồi, cô ấy sống chết thế nào cũng ảnh hưởng gì tới anh đâu. Thế cũng tốt, cuối cùng anh cũng thoát được cuộc hôn nhân sắp đặt mà anh căm ghét rồi, tự do rồi, sống lại rồi.

Bạn bè là gì, là khi anh bị thương, bạn bè là thuốc sát trùng, dùng tuy đau nhưng mà tránh được nhiễm trùng.

- Tôi biết cậu đang khích tôi, nhưng không hiệu quả gì đâu.

Thang Đại Hải hừ một tiếng:

- Hả? Anh nghĩ tôi đang khích anh à, tôi đang mỉa mai đấy, nếu muốn nghe nói khích ...

Trần Thuật chỉnh lại tư thế, giọng có vẻ băng quơ:

- Một cô gái xinh đẹp tổn thương tình cảm, tới Paris hoa lệ, đất nước nổi danh với chàng trai ga lăng lịch lãm, một hôm cô ấy vào quán bar uống rượu một mình, giữa lúc yếu lòng gặp nam nhân như hoàng tử bạch mã tới ngỏ ý muốn ngồi cùng, sau đó hai người họ cùng uống say...

Thang Đại Hải rút cuộc không nhịn được cắt ngang:

- Cậu không biết nói gì dễ nghe hơn à?

- Thuốc đắng dã tật, lời thật chớng tai, tôi muốn làm thuốc đắng cho anh, còn uống hay không tự anh rồi.

- Không nói nữa, không nói nữa, đi uống với tôi vài ly.

- Không đi.

Trần Thuật từ chối thẳng thừng:

- Tôi còn về video chat với Không Khuê.

Chương 288: Không ngủ được.

Thang Đại Hải thấy ngực mình đau lắm, đời này hắn đâu làm gì có lỗi với quốc gia với nhân dân, mà sao bên cạnh toàn loại bạn bè như thế này, tức giận quát lên:

- Bác tài, đỗ xe bên lề.

- Sao thế? Định mua gì à?

Trần Thuật hỏi:

- Không, mà cậu phải xuống xe rồi, chúng ta không cùng đường, cậu tạ bắt taxi về đi, tôi cầu cho cậu không bắt được xe, phải đi bộ về.

- Hả, muốn đuổi tôi xuống? Thang Đại Hải, lương tâm anh bị chó ăn rồi à?

Ông chủ ra lệnh rồi, tài xế phải nghe thôi, đỗ lại ở trước bến xe bus, sau đó Trần Thuật bị đuổi xuống.

Trần Thuật xuống xe, vừa vận nhìn thấy mấy cô gái xinh đẹp đang đợi ở bến xe bus, y đang hoàng chính cổ áo, phẩy tay với Thang Đại Hải ngồi trong Mercedes như sắp nói với trợ lý:

- Về đi, không cần theo tôi nữa, tôi muốn tản bộ cho tỉnh rượu.

Đuổi được cái tên mồm miệng rắn độc đi rồi, Thang Đại Hải ngồi một lúc lại chuyển tư thế, cảm giác như có cái dằm dưới ghế, rốt cuộc không nhịn được mở di động ra tìm kiếm từ khóa, khung bố ở Pháp.

Người như Thang Đại Hải, cả năm không xem thời sự lấy một lần, nếu không phải về nhà ăn cơm cha hắn xem thời sự thì chẳng biết chuyện gì ngoài giới giải trí.

Thế nên khi hắn đọc tiêu đề ” Đám xe ở lễ hội pháo hoa ở Nice, 84 người chết, chưa phải con số cuối cùng”, mặt tức thì tái đi một ít. Chuyện diễn ra cách đây chưa lâu.

Càng xem mặt càng trắng bệch, nào là tấn công tòa báo, nào là đánh bom SVD, nào là công nhân đường sắt đình công, nào là thừa cơ đốt phá, hôi của, cưỡng bức ... Một cô gái một thân một mình đi tới đó, thực sự là quá nguy hiểm rồi.

~~~~~

Trần Thuật tất nhiên không cần đi bộ về, vừa khuất khỏi tầm nhìn mấy cô gái đợi xe bus là hăn bắt chiếc taxi về tiểu khu mình thuê trọ.

Về tới nơi thấy hóa đơn thu phí điện, nước dán ở cửa, kèm thêm lời nhắn, “không thanh toán trong bảy ngày cắt điện”, Trần Thuật chột nghĩ, nên có căn nhà của mình rồi.

Lỡ chẳng may hôm nào đó Không Nhược Khuê uống say không thể về nhà, sau đó nhất định muốn ở lại nhà mình thì sao?

Căn phòng này làm sao xứng với cô ấy.

Nghĩ thôi đã thấy muốn chuốc say Không Nhược Khuê rồi, chỉ là cô ấy lại không có nhà.

Khẽ thở dài thay quần áo, mở laptop ra, làm ra vẻ đang chăm chỉ phẩn đầu, sau đó mới mở di động ra.

Chuông reo hết lần này tới lần khác nhưng không ai bắt máy, Trần Thuật tiếc nuối, làm vài động tác chuẩn bị viết kịch bản thì tiếng chuông báo có cuộc gọi từ wechat vang lên.

Trần Thuật nhận máy, tức thì nhìn thấy Không Nhược Khuê tóc bù xù che nửa mặt, mắt lim dim:

- Em ngủ rồi à, có phải vừa rồi đánh thức em không?

Không Nhược Khuê vén mái tóc lòa xòa trước mặt, cố gắng mở mắt ra, nhưng mệt mỏi ập tới làm mí mắt cứ chực sụp xuống, xem ra mệt lắm rồi:

- Hôm nay quay mấy cảnh chiến đấu, còn phải quay đi quay lại mãi, ê ảm cả người. Em vừa tắm xong, nằm trên giường đợi điện thoại của anh, không ngờ thiếp đi.

- Vậy em ngủ đi.

Trần Thuật nhìn đã thấy đau lòng:

- Chúng ta mai trò chuyện.

- Không đâu, em đợi mãi mới thấy anh mà, không chịu.

- Ngoan, đi ngủ đi, mai chúng ta sẽ trò chuyện bù mấy tiếng luôn, được không?

Trần Thuật dỗ dành:

- Vậy hát cho em nghe, em mới ngủ.

- Anh sợ mình hát em tỉnh ngủ luôn ấy chứ.

- Vậy thì nói chuyện đi, hay là đọc báo cũng được ...

Khổng Nhược Khuê làm nũng:

- Em muốn nghe giọng anh đi vào giấc ngủ.

Trần Thuật mở trang tin trên laptop, đọc ngay bài viết ở trang nhất:

- Kiến thiết tốt khu vực Đài Loan, Ma Cao, Hong Kong, mở ra chương mới trong cải cách mở cửa thời đại mới ...

Đợi Trần Thuật đọc xong tin thời sự chính luận hết sức buồn ngủ thì Khổng Nhược Khuê đã khép mắt lại, khuôn mặt xinh đẹp vô ngần mang nụ cười ngọt ngào.

Trần Thuật hôn nhẹ lên màn hình, ôn nhu nói:

- Mơ đẹp nhé Tiểu Khuê của anh.

.....

Áo sơ mi ném ở phòng khách, quần cởi ra đã một phát bay luôn lên nóc tủ, Thang Đại Hải mặc dù bị Khổng Nhược Khuê gọi là “Bàn Đại Hải”, kỳ thực hẳn không béo chút nào, chiều cao hơn 1m9, lại tập võ, làn da rám nắng, cơ bắp cuộn cuộn rắn chắc, giống như chiến binh từng trải sa trường, cực kỳ có sức hút, không giống vẻ thư sinh gầy gò của Trần Thuật.

Vóc dáng của Thang Đại Hải, đối với các cô gái mà nói, càng đem lại cảm giác an toàn.

Mở nắp chai rượu Tây trên bàn, chẳng cần cốc, cứ thế tu một ngụm dài, sau đó quệt miệng nằm vật ra giường.

Lòng cứ lẩn quẩn những tin tức đọc được trên đường về, nước Pháp hiện bất ổn như thế, lỡ chẳng may Vũ Khiết gặp nguy hiểm thì sao?

Cô ấy xinh đẹp như thế, chẳng may cô ấy bị tên tóc vàng mắt xanh nhìn trúng, đeo bám theo đuôi thì sao? Hiện giờ đang lúc cô ấy bị tổn thương, cô đơn tịch mịch, là thời khắc dễ bị xiêu lòng nhất,

Lắm bầm chửi Trần Thuật một câu, úp gối lên mặt, trần trọc mãi không ngủ được, đến khi thiếp đi thì gặp ác mộng, mơ thấy, Tạ Vũ Khiết uống rượu say, được nam nhân anh tuấn diu vào khách sạn xa hoa, cùng ngã xuống giường ...

Cả đêm tỉnh lại mấy lần, đến gần sáng mệt mỏi thiếp đi chưa bao lâu thì có tiếng chuông điện thoại.

Thang Đại Hải lơ mơ lạng màng, còn tưởng là chuông báo thức, nên vươn tay ra mò mẫm, ấn nút im lặng.

Tiếng chuông kêu mãi.

- Mẹ nó.

Thang Đại Hải nổi cáu chửi một câu bật dậy, cầm điện thoại, chưa xem là ai gọi tới đã quát:

- Ai đấy, sáng sớm ngày ra đã gọi gọi cái gì?

- Tổng giám đốc Thang làm sao mà nóng nảy thế?

Trong điện thoại truyền ra giọng trào phúng:

- Chủ tịch Từ?

Thang Đại Hải ngạc nhiên vì nhận ra giọng Từ Vĩnh Uy:

- Tổng giám đốc Thang tai thật tốt, sáng sớm không dám quấy rầy lâu, nếu bên anh đã chuẩn bị xong thì hôm nay có thể tới chỗ tôi ký kết.

- Ký kết à?

Thang Đại Hải day huyệt thái dương, trong tay là chai rượu chả biết uống hết lúc nào, đầu óc quay vòng vòng, hời hợt nói:

- Bên tôi có đội ngũ chuyên nghiệp, làm lúc nào cũng được.

- Vậy ba giờ chiều nay không có vấn đề gì chứ?

- Không sao.

Thang Đại Hải cúp điện thoại rồi, mất một lúc mới nhớ ra là vừa xong nói ký kết cái gì, nhất thời mừng rỡ nhảy bật dậy, gồng tay hú lên:

- Yeah!

Bất kể thế nào thì lần này hẳn độc lập hoàn thành một giao dịch, còn là phương án thu mua lớn như thế ... Đương nhiên, đội ngũ tài vụ, pháp luật của tập đoàn Phúc Tinh cũng giúp ... Một chút.

Sáng nghiệp vật vờ, sáng nghiệp khổ như chó, thế nên người ta gọi là chó sáng nghiệp mà, nhưng mình hi sinh đã có kết quả rồi.

Thang Đại Hải lập tức gọi điện chia vui với Trần Thuật, hà hà, tên này nhất định sẽ nhảy căng lên:

- Trần Thuật, cho cậu biết một việc.

- Biết rồi.

Trần Thuật nói luôn:

- Từ Vĩnh Uy gọi điện cho anh rồi hả?

Nụ cười của Thang Đại Hải đông cứng:

- Hắn gọi điện cho cậu à?

- Không.

- Thế sao cậu biết?

- Đoán thôi.

Trần Thuật đang ăn quẩy với sữa đậu, mở loa ngoài nói chuyện với Thang Đại Hải:

- Chúng ta làm bạn với nhau bao năm rồi, đã bao giờ anh gọi điện cho tôi trước 10 giờ chưa? Gần đây chuyện gì khẩn yếu nhất, khỏi đoán cũng ra rồi.

Thang Đại Hải nhớ lại, đúng là thế thật, trước kia hắn bị Trần Thuật gọi là dân thất nghiệp, vì làm chủ trì tiết mục, nên cuộc sống đảo lộn ngày đêm, thêm vào hắn là khách quen của các quán bar, nên khi người ta thức dậy đi làm thì hắn đi ngủ.

Thật mất hứng, tên đó đoán được rồi.

- Không giật mình à?

- Có gì mà giật mình, tôi tin anh xử đẹp được hắn mà.

Trần Thuật cổ vũ:

- Đương nhiên rồi.

Thang Đại Hải lấy lại được tinh thần:

- Hèm, gần đây tôi không khỏe lắm, muốn nghỉ vài ngày đi khám bệnh, phía công ty, cậu chú ý hộ tôi.

Trần Thuật cố nhin cười:

- Có phải là bệnh tim không, đau lắm phải không? Vấn đề này nghiêm trọng lắm, bác sĩ trong nước không chữa được đâu, sang Pháp đi Cần tôi tiến cử bác sĩ cho không? Chị Tiểu Ngu sống ở đó vài năm, quen biết nhiều ...

- Tuyệt giao.

Thang Đại Hải hét lên vào điện thoại rồi cúp máy:

Sao trên đời có kẻ đáng ghét như thế chứ?

Chương 289: Anh ta là thằng ngốc.

Belletan mà một trong số hành lang triển lãm tranh đỉnh cấp ở nước Pháp do Adolph sáng lập, ông ta là một người rất giỏi khai quật nghệ sĩ trẻ, đồng thời nâng đỡ họ, cho tới nay đã đưa ra lượng lớn họa sĩ có tầm ảnh hưởng lớn trên thế giới.

Tạ Vũ Khiết nhận được lời mời của Adolph, chứng tỏ thực lực hội họa của cô.

Lần này tới Pháp, Tạ Vũ Khiết mang theo hai tác phẩm, một là (Phá Kính) đã sáng tác ba năm trước, một là (Lâu Nghi) mới vẽ gần đây. Hai bức tranh trưng bày ở triển lãm có được phản hồi rất tốt, được chính Adolph mua lại để sưu tầm. Nữ họa sĩ tiên phong tới từ phương Đông được rất nhiều người tán thưởng.

Có cả danh lẫn lợi, Tạ Vũ Khiết lại chẳng mấy vui vẻ.

Cô vẫn mỉm cười, nhưng nụ cười đó không lan tỏa ra được khuôn mặt, lòng có sự u uất, không thoát ra được, càng không nuốt trôi được.

Tên Thang Đại Hải đáng chết đó.

Khi không tham gia phòng vấn hoặc xã giao, Tạ Vũ Khiết sẽ một mình tới bên bờ sông Seine tản bộ, nước biếc, nắng vàng, dừng lại ở quán cà phê đậm hơi thở nghệ thuật, gọi một bình cà phê ngắm người qua lại, hoặc mặc váy dài đẹp đẽ, ngồi trên cầu dài, ngắm tịch dương cho vơi bớt nỗi buồn.

Là một họa sĩ, thứ quan trọng nhất là đôi chân đem theo cặp mắt đi khắp nơi, nhìn thế giới, nhìn cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

- Tiểu thư xinh đẹp, xin hỏi cô đang đợi ai sao?

Một giọng nói trầm đầy sức hút vang lên bên tai:

Tạ Vũ Khiết từ trong trạng thái hốt hoảng tỉnh lại, nhìn thấy một nam nhân tóc vàng với nụ cười ôn nhu đang nhìn mình, vội đứng dậy đón:

- Anh Adolph, sao lại tới đây?

Người này chính là cháu trai của nghệ thuật gia Adolph, Tiểu Adolph thuộc trường phái ấn tượng, cũng là họa sĩ tham gia triển lãm lần này. Hai người gặp nhau ở bữa liên hoan, sau đó còn được an bài cùng tham gia phòng vấn.

Tổ hợp tuần nam mỹ nữ, kỹ sĩ phương Tây và công chúa phương Đông, lập tức thu hút được không ít ánh mắt, thành một trong số đề tài bàn tán của cuộc triển lãm này, người Pháp thích câu chuyện lãng mạn, giả sử bức tranh đẹp lại còn có câu chuyện ái tình mỹ hảo đằng sau, vậy thì tăng giá trị không ít.

- Người phương Đông hay nói tới từ duyên phận, không biết có thể dùng vào trường hợp này không?

Adolph biết Tạ Vũ Khiết sống ở Paris nhiều năm, tiếng Pháp rất thuần thục, hai người giao lưu không thành vấn đề:

- Vì sao anh lại hỏi thế?

Tạ Vũ Khiết mỉm cười lịch sự:

- Nếu như cô mời tôi ngồi xuống, tôi sẽ nói cho cô đáp án.

Adolph rất biết cách bắt chuyện:

- Như thế bình cà phê này tôi xin được mời, nếu cô thấy chưa đủ, xin được mời cả bữa tối hôm nay.

Đối với chuyện thế này Tạ Vũ Khiết cũng gặp không ít, đừng nói là hai người họ quen biết, đôi khi một người hoàn toàn xa lạ đưa lời mời cũng không có gì bất ngờ:

- Anh Adolph, mời ngồi.

Adolph vừa ngồi xuống thì phục vụ đã mang lên một cốc cà phê đen và hai chiếc bánh nướng cháy vàng, hần mím cười cảm ơn cô phục vụ, cười mê hồn giải thích:

- Đây là quán cà phê ngày nào tôi cũng tới, tôi không cần gọi, vì họ biết sở thích của tôi, nhiều năm nay chưa từng thay đổi. Bên sông Seine có hơn trăm quán cà phê, nhưng cô lại tới đúng quán này, còn ngồi đúng chỗ tôi thường ngồi, vậy không phải duyên phận thì tôi không còn từ ngữ nào để hình dung nữa rồi.

- Tôi có hỏi bạn tôi, cô ấy nói quán này có bánh nướng rất ngon ...

Tạ Vũ Khiết hơi đỏ mặt, bị Tiểu Adolph nói thế, cứ như là cô chuyên môn tới quán cà phê này đợi hần vậy:

- Kỳ thực tôi không sành cà phê lắm.

- Vậy người bạn kia cũng có sở thích giống tôi rồi.

Tiểu Adolph dùng giấy ăn bọc cái bánh đặt vào đĩa Tạ Vũ Khiết:

- Uống cà phê nhất định phải ăn bánh nướng này mới hợp, vừa thơm vừa xốp, lại không át vị cà phê. Đây là một trong ba món ngon nhất thế giới với tôi.

- Cảm ơn anh.

Tạ Vũ Khiết cầm bánh lên cắn thử một miếng nhỏ, mắt hơi sáng lên:

- Đúng vậy đấy, ăn miếng bánh, càng dậy vị cà phê.

- Tôi nói không sai phải không, thế nên tôi mới thường xuyên tới đây.

Tiểu Adolph rất giỏi giao tiếp, hắn cài sẵn đề tài tiếp tục câu chuyện, chỉ tiếc Tạ Vũ Khiết lại không hỏi, đành nói:

- Cô không muốn biết hai món còn lại là gì không?

Thực sự là nam nhân rất có sức hấp dẫn, nếu là trước kia cô không ngại cuộc gặp gỡ tình cờ thế này, giờ tâm trạng không tốt, vì phép lịch sự, vẫn hỏi:

- Là gì thế?

- Bí mật!

Tiểu Adolph đặt tay lên môi xuyt khẽ một cái:

- Nếu cô nhận lời mời ăn tối của tôi, tôi sẽ tiết lộ.

- Ừm Tối tôi có hẹn với bạn rồi.

- Kiểm soát.

Đôi mắt kinh nghiệm của Tiểu Adolph dễ dàng nhìn thấu lớp ngụy trang của cô:

- Cô không có hẹn đúng không?

Nếu ở trong nước, nói như vậy là từ chối rồi, nhưng đối với người Pháp nhiệt tình mà nói, phương thức xử lý của họ, luôn khiến người phương đông phải lúng túng.

- Vũ Khiết.

Không ngờ Adolph lại chuyển sang dùng tiếng Trung gọi tên cô:

- Vũ Khiết ... Bạn cô chắc đều gọi cô như thế phải không?

- Đúng rồi, họ gọi tôi như thế.

Tạ Vũ Khiết hơi ngạc nhiên, bất kể người Trung Quốc nói tiếng Pháp, hay người Pháp nói tiếng Trung đều rất khó, lúc cô mới sang đây, mất hơn một năm trời mới quen được với ngôn ngữ của người Pháp:

- Theo như tôi biết, cô chưa có người yêu đúng không?

Tiểu Adolph đi thẳng vào chủ đề:

- Anh Adolph ...

- Tôi rất hứng thú với văn hóa phương đông, cũng đầy thiện cảm với cô gái nơi đó. Tôi thích mái tóc đen suôn mềm của cô, thích đôi mắt đen láy của cô, thích lúc cô mặc sườn xám, đó là trang phục gợi cảm nhất tôi thấy ...

Trong buổi khai trương triển lãm, Tạ Vũ Khiết mặc bộ sườn xám màu trắng ánh trắng, khi cô xuất hiện, ánh đèn flash chớp liên hồi.

Nghệ thuật tương thông, Tạ Vũ Khiết bị thu hút bởi nghệ thuật Châu Âu, người Châu Âu cũng bị cảm nhiễm bởi văn hóa Trung Hoa.

- Quan trọng nhất, tôi thích tác phẩm của cô, tôi có thể nhìn ra được sự cô độc bên phong Phú Kỉnh, cũng thấy được sự thiện lương ở bên trong bức Lâu Nghi ... Vì thế tôi nhờ chú tôi mua tác phẩm của cô.

- Cái gì?

Tạ Vũ Khiết vừa có cảm giác gặp tri âm thì ngạc nhiên:

- Anh nhờ ngài Adolph mua tác phẩm của tôi.

- Đương nhiên là chú tôi cũng rất thích tác phẩm của cô, nếu không đã không đồng ý kiến nghị của tôi.

Tiểu Adolph hào phóng nói:

- Tôi chỉ có quyền kiến nghị nho nhỏ, không có quyền quyết định, nếu triển lãm tranh là của tôi, tôi đã mua toàn bộ tác phẩm của cô.

- Anh Adolpha, cảm ơn anh đã yêu thích tác phẩm của tôi. Gặp được một người thấu hiểu được tác phẩm của mình, thực sự là điều may mắn. Anh là nam nhân rất có sức hút, rất động lòng các cô gái.

Tạ Vũ Khiết nói rất chậm, mỗi lời đều đã cân nhắc cẩn thận:

- Nhưng tôi phải từ chối ý tốt của anh thôi.

Nói tới đó cô mở ví, lấy từ ngăn kín trong cùng lấy ra chiếc nhẫn đeo lên ngón áp út:

- Tôi đã đính hôn rồi.

Tiểu Adolpha thoáng thất vọng:

- Anh ấy nhất định là chàng trai rất ưu tú rồi.

- Không, anh ta là thằng ngốc.

Tạ Vũ Khiết bật cười, nụ cười thực sự trong mấy ngày qua:

Tình yêu là thứ có thể khiến thiên tài thông tuệ nhất thế giới không tìm ra lý do giải thích hợp lý, bao năm qua Tạ Vũ Khiết được không ít chàng trai ưu tú theo đuổi, cho dù có người khiến cô rung động, song cô quên rất nhanh, chìm đắm trong thế giới hội họa của mình.

Vậy mà không hiểu vì sao một tên khốn kiếp không tiếc lời mĩ mai chế nhạo cô, lại khiến cô không quên được.

Thang Đại Hải.

Cô ghét cái tên này.

Chương 290:

Tiểu Adolph đi rồi, hấn tấn công rất mạnh bạo, song sau khi biết Tạ Vũ Khiết đánh hôn, rút lui một cách phong độ.

Tạ Vũ Khiết lại tiếp tục một mình đi dạo không mục đích bên sông, cũng không cần để ý thời gian.

Cô thích loại cách sinh hoạt tự do phóng khoáng này.

Đột nhiên sau lưng bị người ta đẩy mạnh, sau đó nửa bên mặt của cô bị ấn vào bức tường lạnh ngắt.

- Đưa ví ra đây, kêu lên tao giết.

Sau lưng có người dùng tiếng Anh uy hiếp:

Tạ Vũ Khiết hoảng sợ nhận ra, cô đã rời bờ sông Seine đi vào cái ngõ nhỏ lúc nào không hay. Cô không phản kháng, ngoan ngoãn giao túi ra ...

Trong ví chỉ có vài trăm Euro, và ít NDT chưa tiêu hết, vài thẻ ngân hàng, tên cướp không hỏi mật mã thẻ, hấn biết một cú điện thoại có thể đóng băng tài khoản, song hấn chú ý tới nhẫn đánh hôn trên tay Tạ Vũ Khiết.

Với phong cách thô hào của Thang đại thiếu gia thì tất nhiên là hấn sẽ mua cái nhẫn thuật hành tráng sao cho kẻ ngốc nhất nhìn vào cũng phải biết đây là đồ cao cấp.

Ai ngờ vì thế mà sinh họa.

Mắt tên cướp trở nên cuồng nhiệt, dao dí vào sườn Tạ Vũ Khiết:

- Tháo nhẫn xuống, đưa đây nhanh, không tao giết.

Tạ Vũ Khiết có chút do dự, giá trị cái nhẫn với cô không là gì, cha cô là nhà doanh nghiệp trứ danh, từ nhỏ sống trong hoàn cảnh ưu việt, cô gần như không có khái niệm về tiền.

Nhưng cái nhẫn này lại mang ý nghĩa đặc biệt.

- Con điếm, tháo ra mau.

Tên cướp dí dao vào cổ trắng nõn nà của Tạ Vũ Khiết, máu đỏ kinh người chảy xuống:

- Tháo.

Tạ Vũ Khiết mặt cắt không ra máu, lúc này không còn nghĩ được gì nữa rồi, vội vàng tháo nhẫn ra.

Không tháo được.

- Chặt quá.

Tạ Vũ Khiết sợ ứa nước mắt:

- Mẹ nó.

Tên cướp sốt ruột chửi bới, đây là ngõ vắng, nhưng ai mà biết được liệu có người bất ngờ xuất hiện không, hấn lấy người đè Tạ Vũ Khiết vào tường, gỡ thử mà không được, nếu có ít nước với xà phòng thì đơn giản ngay, nhưng lúc này lấy đâu ra:

Động tác thô bạo của tên cướp làm ngón tay Tạ Vũ Khiết suýt bị bẻ gãy, không kìm được kêu lên:

- Đau.

- Im mồm.

Tên cướp không sao tháo nổi, nãy giờ tốn không ít thời gian rồi, sợ bị phát hiện, hết cách rồi, hấn dùng một tay giữ chặt tay Tạ Vũ Khiết, chuẩn bị chém xuống ..

- Đứng ... Tôi, tôi báo mật mã ngân hàng cho anh ...

Tạ Vũ Khiết kinh hoàng ra sức vùng vẫy, nhưng một cô gái phương đông nhỏ nhắn sao chống lại được tên cướp cao lớn:

- Im, con điếm, mày muốn chết à

Bốp!

Đột nhiên có cái gì đó tông mạnh vào mặt tên cướp, làm hấn mắt nổ đom đóm, mũi hộc máu, loạng choạng lùi sang bên.

- Mày ...

Bốp!

Là cú đập to như cái bát canh giáng thẳng vào mặt tên cướp không chút thương tiếc.

Bất ngờ trúng hai đòn đau choáng váng đầu óc, tên cướp chưa kịp thấy đối thủ thì từng cú đập như bao tấp ập đến, liên tục mười mấy cú đập làm hấn không kịp kêu một tiếng.

Rầm!

Cú đá mạnh giữa ngực, tên cướp văng ra sau, đê gãy mấy thùng gỗ, chưa kịp bò lên thì tay cầm dao bị người ta đâm một phát.

Rắc.

Tay tên cướp bị gãy, rú lên rùng rợn ngất xỉu.

Nam nhân kia giải quyết xong tên cướp chạy vội tới bên Tạ Vũ Khiết:

- Cô không sao chứ?

Tạ Vũ Khiết sợ tới nhũn cả người, dựa vào góc tường tự từ ngồi xuống, nhìn ánh mắt lo lắng kia, gian nan nở nụ cười:

- Tôi không sao.

....

Không Nhược Khuê bị bệnh rồi.

Nghịch Lâm là bộ phim huyền ảo, kể về nam chính được long hồn nhập thể, tình tiết đa phần phát sinh ở núi cao sông

lớn, đòi hỏi quay ở nơi có cảnh thiên nhiên hùng vĩ, cho nên đoàn làm phim cắm trại ngoài trời.

Hồ Cự Sơn là ngọn núi cực kỳ kín đáo ở đất Xuyên, nó hoàn toàn chẳng có chút tiếng tăm nào, lại vây quanh bởi rừng núi cao sừng sững, cho dù cả nhà thám hiểm cũng khó mà tìm ra được.

Nơi này có sông có núi, khung cảnh hoang sơ tráng lệ, lại vì trận động đất khủng khiếp năm 2008, khiến một mặt núi trông giống như bị tiên nhân dùng thánh kiếm chém đứt, cho nên vô cùng thích hợp với Nghịch Lân.

Xung quanh Hồ Cự Sơn không có khách sạn, chân núi có cái thôn nhỏ, vài trăm nhân khẩu, thức ăn trong đoàn làm phim chủ yếu mua từ đó. Trong núi không thiếu cái ăn, gà rừng thỏ rừng, nấm, măng, rau, thuê vài nữ nhân bản địa nấu nướng, coi như cũng là cải thiện sinh hoạt cho những người sống quen ở thành phố.

Ăn ngon rồi, nhưng ở lại thành vấn đề, một số ở trọ trong nhà dân, một số thì phải bắc lều tạm ngủ ngoài trời.

Không Nhược Khuê có được không gian độc lập, Tỉnh Tỉnh và Quách Nhúc Nhiễm ở gian bên cạnh, xem như là đãi ngộ tốt nhất đoàn rồi.

Nhà đất mái lá, bốn bề lọt gió.

Mặc dù chủ nhà hiếu khách, đốt hồ lửa giữa nhà cả ngày ấm áp, nhưng hôm đó Không Nhược Khuê thức dậy, vẫn thấy hoa mắt, cổ họng đau rát, nuốt nước bọt như vướng cái gì.

Cô vẫn cố gắng rời giường, đến khi trợ lý tới hóa trang nhìn khuôn mặt trắng bệch mới hét lên:

- Khuê tử, chị bệnh rồi.

- Sao?

- Nóng lắm.

Tĩnh Tĩnh đặt tay lên trán Khổng Nhượng Khuê càng sợ:

- Sao bây giờ, ở đây không có bệnh viện.

- Không sao đâu, hóa trang đi.

Khổng Nhượng Khuê lắc đầu, trong quá trình quay phim gặp vấn đề này rất nhiều, không thể vì bản thân ảnh hưởng tiến độ cả đoàn, cắn răng qua thôi:

- Hóa trang gì nữa, trong chốc lát sợ lắm biết không? Chị nằm xuống đi, em đi tìm bác sĩ Trương.

Tĩnh Tĩnh dặn Quách Húc Nhiệm ở lại, chạy đi tìm bác sĩ:

Đề phòng trong quá trình quay phim có người bị bệnh, đoàn làm phim mời bác sĩ đi theo. Bác sĩ Trương sau khi tới kiểm tra, kê đơn thuốc giảm sốt, bắt Khổng Nhượng Khuê phải nằm xuống nghỉ ngơi.

Trong núi ẩm thấp, âm khí nặng, hôm qua Khổng Nhượng Khuê có cảnh quay dài bên sông, quay tới gần tối mới nghỉ, cho nên nhiễm lạnh.

Đạo diễn Quách Kiến Tương hay tin cũng vội chạy tới nơi, khuyên Khổng Nhượng Khuê nghỉ ngơi, điều chỉnh quay khác.

- Đạo diễn, tôi không sao.

Khổng Nhượng Khuê kiên trì yêu cầu hóa trang:

- Hôm nay có sáu cảnh quay cần tôi, giờ này mọi người đều đã hóa trang, dựng cảnh xong rồi, tôi không đi, để hơn trăm người phí công vì mình mình sao?

Chương 291: Nghi thất tình.

- Khổng Khuê, nếu ở thành phố thì không phải vấn đề lớn, nhưng là trong núi, nếu cô cố quá, vấn đề càng nghiêm trọng.

Quách Kiến Tương tất nhiên là không muốn để diễn viên nghỉ, nghỉ một ngày là tổn thất lớn, nhưng hắn cũng nhận ra bệnh của Khổng Nhược Khuê rất nặng, giờ ở thâm sơn cùng cốc nếu xảy ra chuyện gì, hắn sao gánh nổi trách nhiệm:

- Lần trước Vương Tuyết bị bệnh vẫn phải diễn đó thôi, Hoàng Du Sinh dù bị sốt vẫn quay cảnh dưới nước ... Tôi quý giá hơn họ sao?

Khổng Nhược Khuê cười:

- Được rồi đạo diễn Quách, cứ thế đi, tôi hóa trang xong sẽ tới.

- Khổng Khuê, đừng miễn cưỡng bản thân, cô nghỉ một ngày, mọi người đều thông cảm mà.

Quách Kiến Tương hợp tác với Khổng Nhược Khuê lần thứ hai rồi, biết cô rất có trách nhiệm, không đồng đánh, không lười biếng, không lên mặt mình tinh, bất kể là ngủ nhà dân hay ở ngoài trời, đều không kêu ca gì:

Diễn viên khác khi không quay phim thì chơi game hoặc là rủ bạn bè đi ca hát uống rượu, đạo diễn muốn thảo luận nhân vật thì tỏ ra không thích, còn Khổng Nhược Khuê nghỉ ngơi tranh thủ nghiên ngẫm cảnh quay tiếp theo.

Nghệ sĩ như thế, còn là đại minh tinh, nổi tiếng không quên theo đuổi ban đầu, say mê với nghề, là chuyện đáng quý thế

nào, có đạo diện nào không thích, vì thế trước đó cô bị scandal quần lầy, ông vẫn kiên quyết không đổi người.

- Tôi biết mọi người sẽ thông cảm cho tôi, ai nấy đều đối xử với tôi rất tốt, chính vì thế tôi không thể phụ lòng mọi người.

Không Nhược Khuê nghiêm túc:

- Đạo diễn Quách, anh xem đi, trời càng ngày càng lạnh, mọi người đa số phải ở trong lều, ngủ trên mặt đất, chúng ta trì hoãn thêm ngày nào là mọi người chịu khổ thêm ngày đó, không chỉ một người mà là hơn trăm con người.

Nói rồi bảo trợ lý hoa trang:

- Làm việc đi.

Quách Kiến Tương đành rời phòng đóng cửa lại, thăm nghĩ, cô gái này là báu vật, sẽ còn tiến rất xa.

Paris, khách sạn Crillon.

Nơi này cách Nhà hát Opéra Garnier và Viện bảo tàng Le Louvre chỉ mấy trăm mét, một trong mười khách sạn đắt nhất Paris. Tạ Vũ Khiết thích xem opera, thích tới viện bảo tàng, cho nên bảo trợ lý đặt phòng ở nơi này.

Trên ban công hình cánh cung rộng rãi có thể ngắm nhìn đường phố, Thang Đại Hải pha hồng trà tự mình đưa Tạ Vũ Khiết:

- Uống ít trà nóng đi.

Hôm nay Paris trời quang mây nắng ấm, cho dù tới tới nhiệt độ giảm đi nhiều, vẫn ở mức dễ chịu.

Chỉ là gặp phải cướp, Tạ Vũ Khiết chưa hết sợ, cô đã sống ở Paris nhiều năm chưa bao giờ gặp chuyện như thế.

Đương nhiên loại chuyện này cả đời gặp một lần cũng là quá nhiều, ai có thể thường xuyên gặp được chứ?

Tạ Vũ Khiết cầm chén trà uống ngụm trà pha đường, nước ấm ngòn ngọt lan tỏa toàn thân, người vì thế không còn run nữa.

Thang Đại Hải kéo ghế ngồi xuống đối diện Tạ Vũ Khiết, nhìn khuôn mặt vẫn còn nhợt nhạt, ánh mắt tảo mác, đôi vai nhỏ thì thường run khe khẽ, làm tim hắn cứ như bị bàn tay vô hình bóp mạnh:

- Không sao nữa rồi, tên đó đã bị một bài học đích đáng, cảnh sát cũng không tha cho hắn, thế nào cũng phải ngồi trong nhà giam khá lâu mới ra được.

Tạ Vũ Khiết chỉ khẽ “ừm” một tiếng, không nói gì thêm.

- Có đói không? Ăn chút gì nhé?

Thang Đại Hải quan tâm hỏi.

- Không đói, tôi không muốn ăn gì.

Tạ Vũ Khiết hai mắt thất thần, ngồi một lúc mới nhớ ra một chuyện quan trọng:

- Sao anh lại ở đây?

- À, có chút nghiệp vụ phát triển ở bên này, nên bay qua một chuyến.

Thang Đại Hải rót chén trà, ánh mắt đảo sang chỗ khác:

- Nghiệp vụ gì?

- Nhà tôi bán đồ ăn ngon, trẻ con bên Pháp cũng thích, giờ đang trao đổi với công ty Carrefour của Pháp, để gia nhập thị trường ..

Xem ra Thang Đại Hải kiểm sẵn có rồi:

- Vì nghiệp vụ mà đúng lúc này lại ở Paris, lại đúng lúc cứu tôi?

Tạ Vũ Khiết đặt cốc trà xuống:

- Anh nghĩ tôi ngốc phải không?

Lúc này tâm trạng Tạ Vũ Khiết mẫn cảm, Thang Đại Hải ú ớ một lúc nói:

- Tôi, tôi ... Tôi, sang đây vì cô.

- ...

Tạ Vũ Khiết nhất thời không biết nói gì:

- Tất, tất cả là tại Trần Thuật.

Thang Đại Hải cũng lúng túng, làm ra vẻ nổi giận:

- Cô không nói gì đã chạy sang Pháp ... Trần Thuật hỏi tôi quan hệ chúng ta thế nào, nghe nói cô sang Pháp, cậu ta nói ở bên này tình hình nhiều loạn, nói cái gì mà khủng bố, giết người các thứ. Tôi nghe xong lên mạng tìm hiểu thông tin, thấy bên này đúng là rất loạn, trị an không tốt, tôi, tôi lo cô một mình gặp chuyện không hay, càng lo bọn tóc vàng có ý đồ không tốt, quyến rũ cô.

Nghe hấn vụng về ấp úng nói ra, khóe miệng Tạ Vũ Khiết hơi giật lên, không ngờ cả hai điều đều bị cái mồm quạ của Trần Thuật nói đúng, không biết nên cảm ơn hay là nên chửi y nữa.

- Tôi sang Paris, nhưng không biết cô ở đâu, lên mạng tìm kiếm tin các cuộc triển lãm tranh đang diễn ra ở Paris, không ngờ phát hiện rất nhiều tin về cô và tên tóc vàng kia ..

Đã nói ra rồi, Thang Đại Hải nói hết luôn:

- Thế là tôi ngồi ở quán cà phê đối diện triển lãm..

- Anh tới bao lâu rồi?

- Ba ngày.

Tạ Vũ Khiết nhú mày:

- Tới những ba ngày rồi vì sao không tới tìm tôi?

- Vì tôi không dám.

Thang Đại Hải hơi do dự, cuối cùng vẫn nói thật, đã mặt dày sang đây rồi, còn dẫu diêm gì nữa:

- Tôi biết, cô giận tôi, không muốn nhìn thấy tôi ... Tôi cũng phải nghĩ cách làm cô nguôi giận rồi mới xuất hiện, đúng không? Nếu không lỗ mãng tới trước mặt cô, tôi sợ khiến cô càng giận

- Cách làm tôi nguôi giận à?

Mắt Tạ Vũ Khiết đột nhiên sắc như dao:

- Tên cướp đó không phải là do anh tìm chứ?

- Không phải, không phải.

Thang Đại Hải hết hồn làm trà sánh ra tanh, luống cuống bỏ xuống nói:

- Tôi không phải Trần Thuật, sao làm chuyện thất đức như thế?

Phụt.

Tạ Vũ Khiết cuối cùng không nhịn được cười, sợ hãi này giờ cũng vui đi nhiều:

- Anh bồi bác bạn tốt của mình như vậy, không sợ anh ấy giận à?

- Thế đã là gì, chẳng biết cậu ta nói gì về chúng ta trước mặt Không Khuê kia.

Thang Đại Hải thầm thở phào, nhìn Tạ Vũ Khiết cười, thấy cô thả lỏng được rồi, lòng hân cũng tràn ngập niềm vui:

Hi sinh Trần Thuật một chút có là gì.

Chỉ là hấn không nhận ra bản thân thay đổi, vì một cô gái mà ăn không ngon ngủ không yên, tâm tình cũng biến hóa theo tâm trạng của cô gái đó.

Đây là cô gái thứ hai làm được điều này.

- Trần Thuật không xấu như thế đâu.

Tạ Vũ Khiết bênh vực:

- Cậu ta không xấu sao lừa được Khổng Khuê, Khổng Khuê thông minh như vậy, nam nhân bình thường không phải là đối thủ của cô ấy.

- Chính vì cả Khổng Khuê cũng thích anh ấy, cho nên anh ấy không phải người xấu, cô ấy có kiểu nam nhân nào chưa từng gặp qua, lại để bị một nam nhân xấu lừa à?

- Không phải có câu, nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu à? Nhỡ bạn thân của cô thích kiểu trai hư thì sao?

- Hừm, câu đó nhất định do nam nhân xấu nói ra mà thôi.

Đôi oan gia lại bắt đầu cãi vã như mọi khi, thế rồi mỗi người quay đầu một phía, vẫn chưa ai chịu ai.

Ánh mắt nhìn ra ngoài đường, thấy phố xá đã lên đèn, người đi đường chỉ đông hơn chứ không giảm, Tạ Vũ Khiết nhớ ra:

- Anh ở đâu?

- Tôi muốn ở lại bảo vệ cô.

Thang Đại Hải trầm giọng nói:

- Nơi này quá nguy hiểm, chúng ta đính hôn rồi, đừng để ý tiểu tiết, an toàn mới là hàng đầu.

Tạ Vũ Khiết mặt đỏ bừng:

- Tôi không phải đám bạn gái của anh, cút ra ngoài.

- Cô tất nhiên không phải ... Được, được, tôi đi.

Thang Đại Hải thấy Tạ Vũ Khiết cầm cốc trà lên, không dám nhiều lời nữa, vội vàng chạy ra ngoài, đứng ở hành lang lấy chìa khóa mở cửa:

Không ngờ hấn ở ngay đối diện phòng Tạ Vũ Khiết.

.....

Trần Thuật hoảng rồi.

Y đã ba ngày liền không video chat với Không Nhược Khuê.

Ba ngày trước khi tới thời gian trò chuyện, y gửi yêu cầu qua, kết quả Không Nhược Khuê từ chối, Trần Thuật đợi rất lâu, không thấy cô gọi lại, chỉ nhắn tin, tối nay quay phim, không thể trò chuyện.

Trần Thuận chỉ có thể nhắn cô chú ý giữ gìn sức khỏe.

Hai ngày trước Trần Thuật lại gửi yêu cầu video chat, Không Nhược Khuê không nhận, cũng không có tin nhắn gì.

Mãi tới sáng hôm sau trên đường đi làm mới nhận được tin giải thích của Không Nhược Khuê, hôm qua mệt quá, về nằm xuống giường là ngủ ngay, hôm nay mới mở điện thoại xem tin nhắn.

Trần Thuật tất nhiên nhắn không hề gì, biết cô ở trong núi, điều kiện quay phim vất vả, tín hiệu mạng không tốt, ngày sau còn dài phải không? Không vội nhất thời.

Đến tối hôm qua, bất kể gọi điện, nhắn tin đều vô hiệu.

Lòng y trầm xuống.

Chuyện thế này y từng trải qua một lần rồi, khi Lăng Thần bắt đầu lạnh nhạt với y, luôn kiếm đủ mọi cơ tránh tiếp xúc với

y, tránh đi làm cùng y, tránh về nhà cùng y ...

Lúc đó Trần Thuật liền biết có chuyện rồi.

” Làm sao nữ nhân nói thay đổi là thay đổi ngay được như thế?” Trần Thuật tức giận nghĩ.

“Hay là cô ấy xảy ra chuyện gì?” Lòng Trần Thuật cũng rất lo.

Cứ thế cả đêm không sao ngủ được.

Sáng sớm hai mắt Trần Thuật biến thành gấu mèo, trừ mưa bão, sinh bệnh, cho dù thất tình thì vẫn tập thể dục.

Nhưng lần này lòng như lửa đốt, lại mệt mỏi bơ phờ, nào có tinh thần chạy bộ.

Mang đôi mắt đầy tơ máu tới công ty, lòng cũng bất an, cả ngày không thể vào trạng thái công tác. Một lần cấp dưới mang văn kiện tới cần ký, thiếu chút nữa viết tên Không Nhược Khuê lên đó.

Chương 292: Làm nũng.

Suốt cả ngày hôm đó Trần Thuật làm việc mà hồn vía ở đâu đâu, thậm chí đang họp với nhân viên mà cũng thất thần, tình trạng này không thể kéo dài được, y quyết định phải video chat với Không Nhược Khuê, xem xem phía đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Bất kể kết quả là gì, y cũng sẽ dừng cảm đối diện.

Tối đi làm về, Trần Thuật theo thói quen tới quán mỳ Lão Gia ăn tối, sau đó về nhà, tắm rửa thay quần áo, sau đó làm dầu thánh hơn mười lần mới gửi yêu cầu video chat với Không Nhược Khuê.

Nhận rồi, trên màn hình xuất hiện gương mặt xinh đẹp quen thuộc.

Trần Thuật cười, cười toét miệng, trên video Khổng Nhược Khuê cũng cười với y, hai người cứ thế nhìn nhau cười như hai đứa ngốc.

Cười mãi, cười mãi rồi mắt Khổng Nhược Khuê đỏ hoe, ủy khuất nói:

- Trần Thuật, em nhớ anh lắm ...

Còn chưa nói hết được một câu mà nước mắt đã rơi lã chã.

Cô khóc, lòng Trần Thuật càng hoảng hơn bị thất tình.

Vì Khổng Nhược Khuê không phải một cô gái dễ dàng rơi nước mắt, giờ lại khóc nhiều như thế, chứng tỏ chuyện không bình thường.

Trần Thuật cuống cả lên:

- Làm sao thế, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có phải có người bắt nạt em không?

- Em bệnh rồi.

Khổng Nhược Khuê lau nước mắt:

- Bệnh nghiêm trọng lắm.

- Bệnh gì, tìm bác sĩ chưa, uống thuốc chưa?

Lúc video bật lên, Trần Thuật đã tinh ý phát hiện ra dù đánh lớp phấn dày, mặt cô vẫn không che đi được vẻ tiều tụy, đôi mắt sáng cũng ảm đạm như mắt đi linh hồn:

- Bị lạnh, còn bị sốt cao, đã uống thuốc rồi.

Khổng Nhược Khuê rút khăn giấy ra lau nước mắt, trước đó dù có bệnh, cô vẫn cố gắng hoàn thành cảnh quay, luôn thể hiện không hề gì, nhưng trước mặt Trần Thuật, cô lại yếu đuối kỳ lạ:

Giống như có bạn trai rồi, không khóc, không làm nũng thì không phải là bạn gái đúng nghĩa vậy.

Cô cô gái nào không phải là tiểu công chúa chúa yếu điệu chứ?

- Vậy em phải nghỉ ngơi, không được ra ngoài.

Trần Thuật xa núi cách sông chẳng thể giúp được gì, nghiêm mặt nói:

- Trong núi sương nặng gió to, nếu nhiễm thêm âm khí, tình hình sẽ càng tệ.

- Không được, em không thể nghỉ ngơi.

- Cái gì, không thể nghỉ ngơi à? Đạo diễn của em ngang ngược quá rồi, diễn viên đã bệnh thành thế này còn ép người ta làm việc à? Anh phải tới nói chuyện với Quách Kiến Tương.

- Không liên quan tới đạo diễn Quách, anh ấy cũng bảo em nghỉ ngơi, là em dứt khoát muốn diễn.

Không Nhượng Khuê vội giải thích:

- Vậy cũng là trách nhiệm của hắn, đạo diễn là người chịu trách nhiệm cao nhất trong đoàn làm phim, không ngăn cản nghệ sĩ bị bệnh công tác, khả năng làm bệnh thêm nặng ... Hắn không phải là đạo diễn hợp cách.

Trần Thuật giận lắm, để Không Nhượng Khuê bệnh như thế rồi mà phải quay phim, không thể tha thứ được:

Không Nhượng Khuê bật cười:

- Trần Thuật, anh nổi giận thật đẹp trai, sau này phải thường xuyên nổi giận với em nhé.

- Không Nhượng Khuê, em không được cười, đây là chuyện nghiêm túc.

Trần Thuật càng giận:

- Điều kiện nơi này gian khổ lắm.

Bên kia càng giận, bên này Không Nhược Khuê càng trấn tĩnh, nhẹ nhàng nói:

- Em còn được ở trong nhà làm bằng đá, có cơm nóng, có bếp lửa. Nhưng rất nhiều diễn viên và nhân viên công tác ở trong đoàn phải ở trong lều, ngủ trong túi ngủ. Đêm khuya khí lạnh bốc lên, mọi người rét run cầm cập, không chỉ em mà nhiều nhân viên khác đều bị bệnh. Người khác cần phải làm việc, sao em nghỉ ngơi được chứ?

Thở dài trong lòng, biết tính cô gái này rồi, Trần Thuật đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô trên màn hình, yêu thương vô hạn:

- Sau này không đóng phim cổ trang nữa. Nhận phim hiện đại thôi, phần lớn cảnh quay sẽ ở trong thành phố, đỡ vất vả hơn.

- Được, em nghe anh.

Không Nhược Khuê ngoan ngoãn nói, rồi lại hờn dỗi:

- Em còn tưởng anh sẽ khen em hiểu chuyện.

- Anh thà em ngang ngược, lên mặt đại minh tinh, chui vào chăn ấm nằm chơi game, làm biếng trò chuyện với anh còn hơn. Ăn cơm ngon, uống canh thịt mới đúng, vì người bệnh nên có đặc quyền. Anh không muốn em quá hiểu chuyện, vì như thế sẽ làm bản thân rất khổ.

Trần Thuật yêu thương nói:

- Trần Thuật ...

Không Nhược Khuê hai mắt nhu mì đăm đăm, nếu y ở bên cạnh, cô sẽ nhào tới cắn một cái:

Vì cô thực sự quá thích Trần Thuật rồi.

- Ba ngày trước không chịu trò chuyện với anh là muốn dẫu bệnh à?

Trần Thuật ôn nhu hỏi:

- Ủ, em sợ anh lo, anh không giận chứ?

- Không giận, chỉ lo thôi, vậy vì sao hôm nay lại đồng ý nói chuyện với anh?

- Vì người ta ủy khuất, em khó chịu lắm, toàn thân đều không thoải mái, nhưng vẫn phải mạnh mẽ, vì em là Không Nhược Khuê, vì cả đoàn làm phim đều nhìn vào em ... Nhưng em thực sự ủy khuất, vì em không thể nói với ai ...

Không Nhược Khuê lại rơm rớm nước mắt:

- Anh hiểu mà.

Trần Thuật dỗ dành:

- Sau này bất kể chuyện gì cũng hãy nói với anh, nếu như em muốn.

Không Nhược Khuê nhìn Trần Thuật rất lâu, sắc mặt do dự:

- Em ... Em có chuyện chưa nói cho anh biết.

Hai người quen nhau chưa lâu, tất nhiên là chưa có thời gian chia sẻ hết mọi điều, nhưng nhìn vẻ mặt cô, giống như có ý giấu y điều đó, Trần Thuật tỏ ra rộng lượng:

- Không sao, em không muốn nói ra hẳn là em có lý do chính đáng.

- Không phải em không muốn nói, mà là do anh quá ngốc.

Không Nhược Khuê đột nhiên nổi giận:

Ặc, Trần Thuật á khẩu, sao lại là lỗi của mình?

- Được rồi, nhớ lời em, không được gây phiền toái với đạo diễn Quách, anh ấy là đạo diễn tốt, rất chiều cố em.

Không Nhược Khuê khôi phục nữ vương của mình, ra lệnh:

- Được, không kiếm chuyện với anh ta, nhưng em gây đi đấy, phải ăn nhiều vào.

Trần Thuật không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, đành chiều ý người bệnh:

- Vậy coi như giảm béo, cơm nông gia thực sự quá ngon mà, trước kia còn lo mình béo, bệnh một hồi lại gây đi.

- Không sao, béo một chút ôm mới thích.

- Xì, người ta lại chẳng phải gối ôm của anh.

Hai người tình chàng ý thiếp, nói toàn lời buồn nôn vô nghĩa, hồi lâu không dứt ra được.

- Anh nhớ em lắm.

Trần Thuật muôn vàn nhớ nhưng nói:

- Anh muốn đi thăm em.

Không Nhược Khuê động lòng lắm, rốt cuộc vẫn lắc đầu:

- Đừng, anh mà tới thì cả đoàn làm phim sẽ thấy, khi đó phía công ty sẽ rất phiền. Chủ tịch Lật không cho qua đâu.

Trần Thuật cũng chỉ nói thế thôi, y biết không thể làm vậy:

- Đợi một ngày anh đủ hot, Quách Kiến Tương sẽ phải tới bài phỏng anh, cầu xin được anh cho dùng kịch bản của hần. Chủ tịch Lật nài nỉ tăng lương cho anh để anh ở lại, không dám xen vào việc của chúng ta nữa.

- Em đợi ngày đó.

Không Nhược Khuê sức khỏe không tốt, liên tục hắt hơi, chảy cả nước mũi, Trần Thuật không đành lòng nhìn cô cố gắng, kết thúc trò chuyện.

Vừa đặt điện thoại xuống, Trần Thuật lại thấy nhớ.

Cô ấy bệnh rồi, lại còn bệnh nặng như vậy, là bạn trai y lại không thể ở bên chăm sóc, thậm chí không thể tới thăm, cảm giác bất lực đó với một nam nhân mà nói, vô cùng đau đớn.

Nhưng Trần Thuật thực sự muốn đi thăm cô, thực sự muốn thấy khuôn mặt mừng rỡ của cô khi y đột nhiên xuất hiện, thậm chí là nghĩ sẵn cả lời thoại khi gặp nhau.

Không xong, càng nghĩ càng muốn đi, phải đi, phải có lý do khiến tất cả mọi người đều tiếp nhận.

Lấy danh nghĩa phòng kế hoạch đi thăm cô ấy? Để Lạc Kiệt ký tên.

E là sau đó chủ tịch Lật sẽ gọi hắn lên nói chuyện.

Đương nhiên Trần Thuật không bận tâm để ai gánh tội cho mình, chuyện nhỏ như thế, Lạc Kiệt cũng không ngại cái chuyện nhỏ như thế.

Song kể cả lấy danh nghĩa phòng kế hoạch thì chỉ cần y xuất hiện, đủ các loại tin đồn sẽ xuất hiện.

Hay là lấy thân phận biên kịch, gặp cô ấy liền nói :” Cô Không Khuê, tôi vừa viết kịch bản mới, cô xem có khả năng hợp tác không?”

Thế chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này à?

Chiêu thức như thế còn chẳng qua mặt được Thang Đại Hải nữa là.

Thế là tổng giám Trần lại có một đêm lăn qua lật lại, không sao ngủ yên.

Chương 293: Để cho lợi dụng.

Sáng hôm sau, Trần Thuật lại bỏ tập thể dục, đây đã là ngày thứ ba liên tiếp y không tập thể dục, chuyện chưa từng có trong hai mấy năm cuộc đời của y, tới công ty cũng không gọi cấp dưới tới báo cáo lịch trình công tác trong ngày, trầm ngâm hồi lâu, sau đó gọi điện cho Vương Thiệu.

Điện thoại thông rất nhanh, Vương Thiệu bên kia vui vẻ nói:

- Tổng giám Trần mới sáng sớm đã gọi điện thoại rồi, không phải định mời tôi uống cà phê chứ?

- Chị Thiệu thật lợi hại, đoán một cái trúng ngay, tôi đợi chị ở văn phòng nhé?

- Không thành vấn đề, tôi đang lái xe, khoảng mười phút nữa sẽ tới nơi.

- Chú ý an toàn, lát gặp.

Vương Thiệu tới tòa nhà Đông Chính, vừa vặn gặp Bạch Khởi Nguyên và trợ lý, hơi bất ngờ, không phải giờ này hẳn nên ở Thượng Hải quay phim à:

- Bạch gia, hôm nay có việc ở công ty sao?

Bạch Khởi Nguyên mỉm cười mời:

- Chị Thiệu có thời gian không, tới văn phòng của tôi ngồi một chút.

Vương Thiệu ngó ra mắt một giây, hôm nay là ngày gì mà có nhiều lời mời thế này:

- Bạch gia, thật không may, hiện tôi đang có chút việc phải xử lý, nửa tiếng sau tôi tới phòng anh, được không?

- Vậy cũng được, chị cứ làm việc đi.

Bạch Khởi Nguyên vào thang máy:

- Chị Thiều không lên sao?

- Bạch gia cứ đi trước, tôi còn có cuộc điện thoại cần gọi.

Vương Thiều dừng bước, lấy di động ra:

Bạch Khởi Nguyên đóng cửa thang máy, mắt thoáng qua chút nghi ngờ, cảm giác biểu cảm của Vương Thiều không được tự nhiên, là một diễn viên, hẳn rất miễn cảm.

Vương Thiều thở phào, cất điện thoại, không tới văn phòng của mình mà đi tới khu hành chính, bấm thang máy tới tầng 11, nơi này là khu làm việc của phòng kế hoạch.

Trần Thuật ở văn phòng đã chuẩn bị xong xuôi, Vương Thiều vừa đi vào, liền mời ngồi rót cốc cà phê nóng:

- Chị Thiều, uống cà phê.

- Tổng giám Trần keo kiệt thế, tôi còn tưởng anh mời tôi uống cà phê BVLGARI IL RISTORANTE chứ, không ngờ là cà phê văn phòng à?

Nếu là trước kia Vương Thiều tất nhiên không nói đùa như thế, hơn nữa chỉ cần là “nam nhân lạ” xuất hiện bên cạnh Khổng Nhược Khuê là cô đều có thái độ thù địch:

Lại có lợn tới muốn ăn rau cải nhà ta à?

Nhưng trải qua nhiều chuyện, cảm quan của cô với Trần Thuật thay đổi hẳn, quan hệ trở nên thân mật. Con người Trần Thuật, tuy cái miệng rất đáng hận, nhưng con người lại tốt biết tôn trọng đề ý cảm thụ người khác, không tham công, không tham tiền, không có chủ nghĩa đại nam nhân, là chàng trai âm áp đáng tin cậy.

- Vì uống cà phê văn phòng không tốn tiền.

Trần Thuật cực kỳ hài lòng với đãi ngộ ở Đông Chính, mặt này Hoa Mỹ kém xa:

- Muốn uống bao nhiêu thì uống, không cần tranh giành nhà vệ sinh với người ta như khi ở quán, nghe có thấy hạnh phúc không?

- Ài, tổng giám Trần, chúng ta quen thế rồi, có gì anh nói thẳng đi.

Vương Thiệu đi thẳng vào vấn đề:

- Anh mời tôi tới, khẳng định không phải để uống cà phê văn phòng rồi.

Trần Thuật hơi xấu hổ:

- Khổng Khuê bệnh rồi, chị Thiệu có biết không?

- Thế sao?

Vương Thiệu sững sốt:

- Hai ngày qua tôi vẫn liên hệ với Tiểu Khuê mà, tối qua còn nói vài câu, cô ấy không nói gì cả. Cả Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nhiễm cũng không nói, có nghiêm trọng không?

Ngay cả quản lý cũng không biết, mà chú nhóc này lại biết ... Ôi, quả nhiên rau ngon cuối cùng vẫn bị lợn ăn mất.

Nghĩ tới vừa rồi gặp Bạch Khởi Nguyên, trong lòng chỉ biết thở dài, nửa tiếng sau phải có câu trà lời cho hẵn nữa chứ.

- Nghiêm trọng lắm.

Trần Thuật gật đầu:

- Tình huống không lạc quan chút nào.

- Nghiêm trọng thế à?

Vương Thiệu lấy di động ra:

- Sao không ai nói cho tôi, để tôi gọi điện cho cô ấy.

- Chị Thiệu, đừng vội, Khổng Khuê sợ dĩ không nói là vì không muốn chị lo.

- Vậy thì phải làm sao? Tôi không thể coi như không biết, dù trong đoàn có mang theo bác sĩ, nhưng điều kiện chữa trị không có, nếu không ổn, tôi phải xe tới đưa cô ấy tới thành phố gần nhất. Không chuyện gì quan trọng hơn sức khỏe của Tiểu Khuê.

- Vấn đề là ở đó, cô ấy không chịu nghỉ ngơi vẫn cứ quay phim.

Trần Thuật mặt đầy lo âu, đặt cốc cà phê xuống:

- Chị cũng biết tính cô ấy còn gì, cô ấy không muốn ảnh hưởng tới người khác.

Đương nhiên Vương Thiệu biết, chuyện như vậy cũng có rồi, nhưng lúc này Không Nhược Khuê đang ở trên núi, mà cô lại không có bên cạnh:

- Không được, Tiểu Khuê phải nghỉ, tôi sẽ liên hệ với đạo diễn và trợ lý, không để cho cô ấy làm theo ý mình. Bệnh mà nặng hơn thì không phải chuyện nhỏ.

Trần Thuật thở dài:

- Tôi cũng khuyên cô ấy rồi mà không được.

Vương Thiệu trầm mặc, nếu cả lời Trần Thuật mà Không Nhược Khuê cũng không nghe thì không hi vọng vào người khác:

- Hay cả hai chúng ta cùng đi, như vậy mới được.

Trần Thuật lắc đầu:

- Tôi không thể đi, chuyện hai chúng tôi đâu phải chị không biết. Tuy chúng tôi thanh bạch, nhưng mà nếu tôi đi sẽ có vô số người đồn thổi sau lưng. Chị đi một mình đi, cô ấy rất tôn trọng chị mà.

- Đó là khi tôi làm việc hợp ý cô ấy thôi.

Vương Thiều dậm chân:

- Lúc này rồi cũng không để ý nhiều như thế, tổng giám Trần, cả hai chúng ta phải gây sức ép mới khiến bà cô đó chịu nghe lời. Nếu công ty có ý kiến gì, tôi sẽ giải thích.

- Chị Thiều, thực sự không thích hợp đâu mà.

Trần Thuật vẫn từ chối:

- Cứ quyết thế đi.

Vương Thiều phát tay dứt khoát:

- Mai chúng ta đi, không, phải đi ngay, tôi đặt vé máy bay.

Trần Thuật do dự mãi, cuối cùng đành đồng ý:

- Thôi được rồi, để tôi đi bàn giao công tác với tổng giám Lạc, chỉ là không biết anh ấy chấp nhận không?

- Nếu Lạc Kiệt không chịu phê, tôi sẽ nói.

- Không cần, tôi tự đi xin phép mới có thành ý.

Vương Thiều không nhiều lời:

- Vậy anh chuẩn bị đi, chiều chúng ta xuất phát.

- Được, tôi đi ngay.

Trần Thuật đứng dậy:

Rời văn phòng Trần Thuật, nhìn y gấp gáp tới phòng Lạc Kiệt, Vương Thiều cười thầm trong lòng, tiểu tử thôi, dám diễn trò trước mặt tôi, muốn kiếm cái cơ đường hoàng đi thăm Khổng Nhượng Khuê nên kéo tôi ra làm dê thế tội, lạ gì.

Hừm, nể tình cậu giúp chị Thiều này mấy lần, tôi cho cậu lợi dụng một lần.

Kỳ thực cũng không hoàn toàn tính là bị lợi dụng, Vương Thiều biết Khổng Nhượng Khuê bị bệnh, cô nhất định tới bên

cạnh mới yên tâm, chẳng qua dẫn theo một tên nhóc “ý đồ bất chính” thôi.

Cao tăng mà biết Trần Thuật xuất hiện ở đoàn làm phim, mình cũng lâm vào hiểm cảnh, mình hoàn toàn đứng trên con thuyền Không Nhược Khuê thì phải chèo chống nó vậy.

.....

Bạch Khởi Nguyên hôm nay về thành phố là vì phải tham gia buổi tuyên truyền cho sản phẩm hân đại diện, đồng thời có vài việc ở công ty, chiều lại quay về Thượng Hải tiếp tục quay phim.

Mở ipad xem kịch bản, là nam chính, hân không thể rời đoàn quá lâu, nếu không ảnh hưởng tới tiến độ, về thể cạnh tranh thủ nghiền ngẫm kỹ kịch bản, giảm bớt số lần quay lại.

Ở trong giới hân có thanh danh rất tốt, hình tượng nhã nhặn bình dị, chưa bao giờ lên mặt mình tinh.

Trợ lý Mễ Lạp xem đồng hồ, sau đó nhắc nhở:

- Bạch gia, 10 giờ rồi, 10 giờ 30 sẽ họp HĐQT, đi qua đó mất 10 phút, chỉ còn 20 phút nữa thôi, anh nên chuẩn bị rồi.

Bạch Khởi Nguyên gật đầu, mắt không rời ipad, thông thả hỏi:

- Vương Thiệu đi đâu?

- Tầng 11 lầu hành chính, phòng kế hoạch ạ.

Mặt Bạch Khởi Nguyên hơi tối đi một chút, đứng dậy rời văn phòng.

Chương 294: Hai mắt tỏa sáng.

Vì Không Nhược Khuê bị bệnh, cho nên mấy ngày qua đạo diễn không để cô quay những cảnh đấu võ, chuyển quay những cảnh thoại trước.

Hôm nay quay cảnh Không Nhượng Khuê và nam chính Lý Mục Dương thám hiểm Đoạn Sơn, vào thời khắc sinh tử, tình cảm của họ thăng hoa, từ tình cảm đồng môn đơn thuần biến thành tình cảm nam nữ, đây là bước ngoặt quan trọng của bộ phim.

Đàm Kiến Phong diễn nam chính, tuy tuổi còn trẻ, ít hơn Không Nhượng Khuê một tuổi, nhưng lại vào nghề sớm hơn cô, vì hẳn xuất thân là diễn viên nhí, có danh xưng “tiểu thiên vương”, lần này hợp tác với Không Nhượng Khuê, trong giới đánh giá cao, cả hai đều là diễn viên thực lực.

Nghịch Lân chưa chiếu đã hot, khi vừa công bố đã lên ngay hotsearch, sự tái xuất của Không Nhượng Khuê khiến rất nhiều người trông đợi.

Sau khi quay xong một cảnh, Đàm Kiến Phong nhìn Không Nhượng Khuê trong trang phục cổ trang trắng đẹp như tiên tử đang thấm mồ hôi lấm tấm trên trán, ân cần nói:

- Khuê tử, chị nghỉ ngơi một chút đi, chị vẫn còn sốt phải không, mặt chỉ còn đỏ kìa, hơi thở gấp gấp, mặc dù chị vẫn cố nhịn, nhưng khiến chị trở nên căng thẳng hơn, diễn xuất không lưu loát như mọi khi.

- Không hề gì, đây là kết quả trao đổi giữa tôi và đạo diễn hôm qua, mặt đỏ có thể biểu hiện cô gái thẹn thùng vì mối tình chớm nở, hơi thở hơi gấp, cũng có thể quy kết cho sự khẩn trương của cô gái trước mặt chàng trai ...

Không Nhượng Khuê tươi cười:

- Đặc biệt là sự căng thẳng kia, chính là lúc khi quan hệ ái muội mong lung sắp phá lại chưa phá, mỗi lần gặp mặt lại nín thở. Sợ mỗi câu nói của mình không hay, mỗi việc mình làm không tốt, quần áo mình mặc không đẹp ... Luôn lo lắng vô cớ, trạng thái của tôi rất thích hợp với cảnh quay đây.

Đàm Kiến Phong ôm đầu làm động tác ngạc nhiên rất khoa trương:

- Khuê tỷ, chị thật lợi hại, ngay cả bị bệnh cũng có thể tận dụng luôn, chị đúng là thần tượng của tôi. Hôm nay cứ thấy trạng thái của chị không ổn, nhưng đạo diễn không chịu hô nghỉ, té ra nguyên do ở đây.

Chỉ là Khổng Nhược Khuê thấu hiểu biến hóa của cô gái mới yêu lần đầu như thế, xem ra có trải nghiệm rồi, nhưng trước kia chưa từng nghe qua cô ấy có bạn trai.

Chẳng lẽ là nhân viên văn phòng của Đông Chính mà thời gian qua đang đồn ầm lên, vô lý, cô gái tài mạo song toàn như thế, dù có không gả vào hào môn, chẳng lý nào đi kiếm người bình thường.

- Cho dù tôi có hô nghỉ, cô ấy cũng không chịu.

Quách Kiến Tương tay cầm điều xì gà hút một nửa đi tới, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn:

- Quay phim với Khổng Nhược Khuê đúng là hạnh phúc trong đau khổ, đời thừa nào đạo diễn muốn nghỉ, diễn viên lại không chịu nghỉ.

- Đúng thế, tinh thần chuyên nghiệp của Khuê tỷ thật đáng khâm phục.

Đàm Kiến Phong cũng nghe danh Khổng Nhược Khuê từ lâu, song phải tới khi cộng sự cùng cô mới thực sự bị cô chinh phục:

- Lần này hợp tác với Khuê tỷ làm tôi học được không ít kinh nghiệm, phim tiếp theo, Khuê tỷ gọi một tiếng, tôi sẽ tới ngay.

Quách Kiến Tương thấy Đàm Kiến Phong khiêm tốn như thế thì ngạc nhiên lắm, ông ta cũng từng hợp tác với Đàm

Kiến Phong rồi, cho nên lần này tin tưởng giao vai diễn cho hấn.

Phải biết mới trên hai mươi hấn đã được gọi là Tiểu thiên vương, tuổi trẻ có thành tựu lớn, muốn hấn không kiêu ngạo cũng khó. Trước đó vấn đề ông ta lo nhất là mâu thuẫn nội bộ giữa nam nữ chính, vì Không Nhược Khuê cũng nổi danh là cô gái rất cá tính, nếu Đàm Kiến Phong mà lên mặt mình tinh, chắc chắn cô chẳng nể nang gì, đến Bạch Khởi Nguyên còn chẳng nể mặt, huống hồ là người khác.

Nhưng không ngờ Đàm Kiến Phong trước mặt Không Nhược Khuê giữ thân phận “văn bối”, trong quá trình quay phim cũng rất chiều cô Không Nhược Khuê.

Cho dù Đàm Kiến Phong bất kể là thực lực hay danh tiếng đều không bằng Không Nhược Khuê cũng không cần hạ thấp bản thân như thế, chẳng phải tự coi mình là tiểu đệ của Không Nhược Khuê à?

Vậy mà hấn làm thế thật, nói trước mặt mọi người, không phải có tình cảm với cô ấy chứ?

Nếu đúng là thế cũng hết sức bình thường.

Không Nhược Khuê không nghĩ nhiều, còn sáng khoái lên mặt đại tỷ nhận lời:

- Được, cộng tác với Kiến Phong cậu cũng rất vui vẻ, sau này nếu có phim của đạo diễn Quách, chúng ta lại diễn chung.

Điều kiện tuy gian khổ, nhưng không khí đoàn làm phim rất tốt, đó là có vị đại tỷ như vậy.

Đàm Kiến Phong xoa tay:

- Vừa rồi nghe Tiểu Quách nói hôm nay trong thôn bắt được vài con cá lớn, trưa nay bảo họ dùng nồi sắt lớn nấu đậu

hũ, mỗi người một bát, hình như Khuê tỷ thích ăn cá đúng không?

Hai mắt Khổng Nhược Khuê tỏa sáng rực rỡ:

- Nghe đã ứa nước miếng rồi.
- Tôi thích Khuê tỷ ở điểm này.

Đàm Kiến Phong cười thoải mái:

- Fan của chị mà biết chị là cô nàng tham ăn, chắc chắn càng yêu thích chị.

- Họ thừa biết ra, chỉ cậu không biết, cái hiệu bánh ngọt Khổng Khuê thích giờ nổi tiếng khắp Hoa Thành rồi, bao nhãn hiệu muốn mời cô ấy làm đại diện không được, hiệu bánh nhỏ ấy đúng là vớ bở. Cậu biết thế trưa nay nhường canh cá của mình cho Khổng Khuê đi.

Quách Kiến Tương quan sát sắc mặt Khổng Nhược Khuê:

- Thế nào rồi, hôm nay có đỡ hơn không, còn chịu được chứ?

- Hơi sốt lại một chút, uống thêm hai ba ngày thuốc nữa là không hề gì. Yên tâm, nếu không chịu được thì tôi xin nghỉ phép.

- Được rồi, hôm nay không còn cảnh quay của cô nữa, cô về nghỉ trước đi, đến trưa tôi sẽ bảo trợ lý mang canh cá cho cô.

- Vâng.

Khổng Nhược Khuê cũng muốn thoát lực rồi, giờ chỉ muốn nghỉ một chút, uống cốc nước nóng. Trong núi đã lạnh, cô còn bị bệnh, mặt thì đỏ, người thì lại lạnh, chân đi tới hai đôi tất rồi mà chân vẫn lạnh cóng:

- Mọi người vất vả rồi.

Cám ơn nhân viên công tác và nghệ sĩ khác xong, Không Nhược Khuê chuẩn bị về căn nhà nhỏ nghỉ ngơi, không ngờ có người gọi.

- Tiểu Khuê.

Không Nhược Khuê quay lại, thấy Vương Thiệu đang đi xuyên qua đám đông tới chỗ mình:

- Chị Thiệu, sao lại ở đây?

Vương Thiệu không đáp, đi thẳng tới hết nắm tay lại sờ trán Không Nhược Khuê:

- Trán đỏ mồ hôi, tay lạnh, Tiểu Khuê, em cố chấp quá rồi, chỗ đông không mong quanh thế này, y tế không đảm bảo, dễ xảy ra chuyện thì hối cũng không kịp đâu.

- Chị Thiệu ...

Vương Thiệu phần nộ đi tới thẳng phía Quách Kiến Tương;

- Đạo diễn Quách, trong đoàn thì anh chính là phụ huynh, Không Nhược Khuê trước mặt anh chỉ là đứa bé, sao anh lại để cô ấy làm theo ý mình? Bệnh không trị dứt điểm, để lâu thành mãn bệnh sẽ theo cả đời, trách nhiệm này ai gánh đây.

- Cô lại không biết Không Nhược Khuê ương ngạnh thế nào.

Quách Kiến Tương tắc lưỡi:

- Tôi thấy anh chỉ muốn tiết kiệm tiền cho đoàn làm phim thì có, tôi lạ anh sao, tính anh không ương ngạnh chắc.

Vương Thiệu liên tục công kích Quách Kiến Tương, chính là thể hiện thái độ quan tâm với Không Nhược Khuê, bên kia cũng đâu dễ dắc tới, người ta là đạo diễn nổi tiếng.

Cho nên tuy cô nặng lời, nhưng lại đặt địa vị Quách Kiến Tương lên làm trưởng bối của Không Nhược Khuê, lại còn chỉ

trích ông ta “tiết kiệm tiền cho đoàn”, nhà đầu tư biết chỉ coi trọng thêm.

- Rút kinh nghiệm, rút kinh nghiệm.

Quách Kiến Tương cũng không thực sự giận, thâm thán phục Vương Thiệu, đúng là quản lý lâu năm, thành tinh mất rồi:

Chương 295:

- Được rồi chị Thiệu, tại em kiên trì quay phim, không liên quan tới đạo diễn Quách.

Khổng Nhược Khuê chạy tới kéo tay Vương Thiệu như thùng thuốc nổ:

- Sao chị lại tới đây?

- Bà cô của tôi ơi, chị không tới mà được à, em thành ra thế này rồi, không được, em phải nghỉ ngơi, bác sĩ đâu? Chị phải nói chuyện với bác sĩ, khi nào bác sĩ nói em khỏe rồi, chị mới cho em làm việc.

- Chị Thiệu, thực sự không nghiêm trọng tới thế.

- Nghiêm trọng hay không, không phải do mình em nói mà được.

Vương Thiệu nhìn như đang nói với Khổng Nhược Khuê, song giọng lại đủ mọi người cùng nghe thấy:

- Tổng bộ tập đoàn biết chuyện đều rất coi trọng, ủy thác phó tổng giám Trần tới thăm em.

- Hả?

Hai mắt Khổng Nhược Khuê sáng hơn nghe tới canh cá, thế nhưng không hổ danh thị hậu trẻ tuổi nhất, lời nói ra lại là:

- Công ty biết em bị bệnh à, ông chủ đúng là làm quá, chỉ cảm vật thôi, có cần sai người đi xa như thế tới thăm không?

Tích tắc thôi cô đã tìm thấy Trần Thuật ở góc 3 giờ, ánh mắt hai người va chạm giữa không trung, ngàn vạn lời thể hiện qua một ánh mắt đó.

Vì được tổng bộ tập đoàn tới, Trần Thuật không thể tỏ ra quá cấp thiết, thậm chí cần Vương Thiệu trải đường trước mới tới được.

Giờ hiển nhiên là thời cơ để Trần Thuật xuất hiện.

Trần Thuật men theo đường Vương Thiệu vừa đi tới trước mặt Không Nhược Khuê, tuy mỗi tối đều tâm sự qua video chat, nhưng làm sao chân thực bằng người thật trước mắt.

Đến cả không khí dường như cũng như mang toàn mùi vị của cô ấy.

Dù vậy vẫn phải cực lực khống chế bản thân, chính thức nói:

- Cô Không Khuê là chiêu bài của tập đoàn Đông Chính, là nghệ sĩ được toàn thể nhân viên yêu quý, nghe nói cô bị bệnh vẫn kiên trì quay phim, chúng tôi và bội phục vừa đau lòng. Tập đoàn rất lo lắng cho sức khỏe của cô, cho nên phái tôi tới thăm, vì công ty vì fan hâm mộ, hi vọng cô Không Khuê quý trọng sức khỏe.

- Cảm ơn lãnh đạo công ty, tôi sẽ chú ý.

Không Nhược Khuê mặt đỏ thêm vài phần, kiều diễm như đóa hoa:

- Đường xá xa xôi, vất vả tổng giám Trần rồi.

- Không vất vả, so với mọi người, vất vả này đáng là gì?

Giả!

Thực sự là quá giả.

Đó là suy nghĩ của tất cả người chứng kiến.

Vừa nãy Vương Thiều nói tổng giám Trần tới thăm, còn chưa ai chú ý, nghệ sĩ ở trong đoàn, công ty phái người tới thăm thể hiện coi trọng là bình thường, hướng hồ là bị bệnh.

Nhưng khi tổng giám Trần đầy thâm tình đi tới, rồi Không Nhược Khuê nhìn nam nhân đó, hai mắt ánh lên như vì sao giữa trời đêm, không ít người liền liên hệ tới cái tên Trần Thuật.

Đây đâu phải là người công ty tới thăm, rõ ràng là tình lang tới tìm.

Nói vậy là scandal mà trước đó truyền thông điên cuồng oanh tạc là thật rồi, hơn nữa Trần Thuật lại đi cùng với Vương Thiều, điều này đại biểu cái gì?

Cao tầng Đông Chính ủng hộ chuyện tình cảm của hai người sao?

Chỉ là, mọi người đều biết chuyện là thế nào, vậy mà hai người này còn đàn hoàng diễn xuất, một đại biểu công ty thăm hỏi, một cảm kích sự quan tâm của công ty ... Định sỉ nhục trí tuệ của mọi người sao?

Hai người có biết đây là đâu không hả? Đây là đoàn làm phim, dám diễn trò ở đây, thật quá đáng.

Quách Kiến Tương và Đàm Kiến Phong dở khóc dở cười.

Dù sao là người đứng đầu của cả đoàn, Quách Kiến Tương phải lên tiếng, đi tới hắng giọng:

- Đây là tổng giám Trần sao?

- Chào đạo diễn Quách.

Trần Thuật hơi khom người đưa tay ra:

- Tôi là phó tổng giám phòng kế hoạch của Đông Chính, lần này được công ty ủy thác tới thăm cô Không Khuê. Kỳ

thực tôi càng muốn dùng thân phận khác gặp đạo diễn Quách.

- Thân phận khác?

- Vâng, tôi là một biên kịch, hi vọng sau này có thể hợp tác.

Quách Kiến Tương búng tỉnh:

- À phải, tôi có xem báo, cậu có bộ phim đang quay, do Tô Âm diễn chính.

- Vâng.

Trần Thuật cười khỏ, không ngờ Quách Kiến Tương biết chuyện này, còn định tự quảng cáo một phen, y cũng không ngốc, mình làm gì được chú ý đến thế, xem ra cường độ scandal tình ái kia mạnh hơn y nghĩ:

- Kịch bản tiếp theo nhất định cho tôi xem.

Quách Kiến Tương cười ha hả:

- Nếu đã tới trưa nay cùng ăn canh cá, cá ở đập chứa nước vừa béo vừa thơm, cá tự nhiên đấy, cá nuôi không so được đâu.

- Làm phiên đạo diễn Quách.

- Khách khí gì, người nhà cả mà.

Vương Thiều nghe ra hàm ý trong lời Quách Kiến Tương, cô không hi vọng che dấu được ai, nhưng mà bề ngoài vẫn phải làm:

- Tổng giám Trần nếu đã tới rồi, trước tiên có nên đi xem điều kiện sinh hoạt của nghệ sĩ công ty thế nào không?

Tới khi Trần Thuật theo Không Nhược Khuê, Vương Thiều đi rồi, mọi người thu lại ánh mắt.

Đàm Kiến Phong nói đầy thâm ý:

- Xem ra bộ phim này của chúng ta không lo thiếu sự chú ý.

Quách Kiến Tương gật đầu:

- Hi vọng đều là tin chính diện.

.....

Do chiều còn quay phim, cho nên Không Nhược Khuê không cần tẩy trang.

Mặc váy cổ trang trắng, đi giữa rừng núi, đai lưng lắt phất, phiêu diêu như tiên tử.

Không Nhược Khuê và Vương Thiệu đi phía trước, tuy cười nói không ngớt, nhưng khóe mắt luôn đặt trên người chàng trai theo sát phía sau. Mỗi bước chân lại khiến trái tim cô nảy một cái, cuối cùng phát hiện nhịp tim mình hòa cùng nhịp bước của Trần Thuật.

Vì cô cảm giác được đôi mắt nóng cháy đặt lên người mình.

Không Nhược Khuê thấy lưng mình như có lửa đốt, không biết dùng tâm tình nào đi vào căn phòng nhỏ ở tạm, mời hai người ngồi, sai trợ lý pha trà.

Vương Thiệu nhìn căn nhà đắp bằng đá lớn, dùng bùn kết dính, ở giữa phòng đào một cái hồ, bếp lửa cháy bập bùng:

- Điều kiện đơn sơ, nhưng không khí tươi mới, nếu không phải quay phim, tới đây nghỉ ngơi dưỡng ba ngày sẽ rất thoải mái.

- Đúng thế.

Không Nhược Khuê gật đầu:

- Mỗi ngày đều phải quay phim, cảnh đẹp trước mắt mà không có thời gian để thưởng thức.

- Thế nào cũng có cơ hội mà.

Trần Thuật an ủi:

- Tưởng anh nói đùa, không ngờ anh tới thật, vậy công tác làm thế nào.

- Yên tâm, anh xử lý tốt mà.

Trần Thuật biết lo lắng của cô, vào thời khắc y xuất hiện ở đây, tin tức chắc chắn bay lên mạng, hơn nữa Đông Chính cũng là một nhà đầu tư của Nghịch Lân, trong đoàn có không ít nhân viên công tác của Đôn Chính, chuyện này sẽ tới tai cao tầng:

Hành vi mượn danh tập đoàn tới thăm bạn gái, trong mắt cao tầng là đại nghịch bất đạo.

- Anh tới đây, em rất vui.

Hai mắt Không Nhược Khuê hăm chứa ái tình, giọng êm như ru, bạn trai mạo hiểm cả tiền đồ tới thăm trong lúc mình ốm bệnh, đó là chuyện quý giá thế nào:

- Khụ ... khụ ...

Vương Thiều ho một tiếng rất to, tôi ở ngay đây này, hai người kiềm chế bớt đi:

- Chị Thiều sao thế, không khỏe à? Chắc là đường xa mệt mỏi rồi, hay nghỉ đi

Không Nhược Khuê giả ngốc:

- Chị đâu được tốt số như thế.

Vương Thiều thở dài:

- Hai người nói chuyện đi, chị đo xem Tiểu Mộng và Tiểu Nhiễm an bài công tác ra sao, xem không có chị, chúng có lười không? Lần này không chăm sóc em, để em bị bệnh, chị xử lý chúng.

Nói rồi biết ý đứng dậy rời phòng, để lại không gian riêng tư đôi “cầu nam nữ”.

- Chị Thiều rất ủng hộ công tác của chúng ta.

Trong phòng chỉ còn hai người, Trần Thuật làm ra vẻ trịnh trọng:

- Chị Thiều là người mình, sau này có chuyện gì thương lượng với chị ấy.

Từ lúc Trần Thuật tới đây, nụ cười chưa bao giờ tắt trên môi Không Nhược Khuê:

- Anh hiểu.

Trần Thuật nắm tay Không Nhược Khuê:

- Sớm biết vậy anh nói thẳng với chị ấy là anh nhớ em rồi, chẳng cần loanh quanh.

- Quan nhân, xin tự trọng.

Không ngờ Không Nhược Khuê rút tay ngọc về, then thùng cúi đầu xuống:

- Cần thận bị phu nhân nhìn thấy.

Chương 296: Tạm chen chúc một đêm.

Núi hoang thôn cổ, một tiểu cô nương toàn thân váy trắng, mặt mày e thẹn, đôi mắt né tránh.

Đây chẳng phải là tiểu nha hoàn bị lão gia trêu ghẹo, lo sợ bị phu nhân nhìn thấy sao?

Trần lão gia thấy xương cốt nhẹ đi vài cân, đầu óc lâng lâng như say rượu, nha hoàn này thực sự quá xinh đẹp, làm người ta không cầm lòng được, bá đạo vươn tay ra kéo tay nàng vuốt ve:

- Đừng sợ, phu nhân không giận đâu.

- Vì sao?

Tiểu nha hoàn ngược đôi mắt thiếu nữ ngây thơ vô ngần nhìn Trần lão gia:

- Chẳng lẽ phu nhân là kỳ nữ tử ngoài xinh đẹp, trong thông tuệ hiền huệ, hiếm có trên đời à?

- Đúng là như thế.

Trần lão gia gật gù:

- Phu nhân của ta bằng cơ ngọc cốt của Hoa Nường, có phong thái của Trầm Ngư, có dung mạo Bế Nguyệt, có tài của Lạc Nhạn. Không chỉ hiếm có trên đời, cho dù trăm năm trước, trăm năm sau cũng không có ai như nàng ấy.

- Tiểu tỳ thật tò mò.

Tiểu nha hoàn mày chớp động:

- Phu nhân rốt cuộc là người phương nào, nghe quan nhân nói, thần tiên chỉ như thế thôi?

- Hà hà, nàng ấy họ Khổng, tên kép Nhược Khuê, người nước Hoa Hạ, Hoa Thành

Trần lão gia rất tự hào về màn thể hiện của mình, lần nữa kéo tiểu nha hoàn vào lòng:

Tiểu nha hoàn hoảng hốt quấy người tránh ra:

- Quan nhân đừng làm thế, Tô Âm sợ ...

Hự! Trần lão gia nội thương, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cho dù toàn thân có ngứa ngáy thì có cho vàng cũng không dám đụng chân đụng tay với “Tô Âm” nữa, nếu không nhảy xuống Châu Giang cũng không rửa sạch được vết nhơ.

Thần công ghen tuông này đúng là vô song trên đời.

Tĩnh Tĩnh đứng ngoài cửa hai tai dựng lên như tai thỏ, nghe thấy hai người đối thoại hoang mang:

- Khuê tử và tổng giám Trần đang tập lời thoại gì mà lạ thế?

- Làm gì có lời thoại nào buồn nôn như vậy?

Quách Húc Nhiễm lườm một cái:

- Vậy thì đang làm gì, nghe giống lời thoại phim cổ trang lắm mà.

Vương Thiều ở gian trong thay quần áo đi ra, nghe thấy hai người đối thoại, lắng nghe một lúc liền hiểu chuyện gì, mắng:

- Đừng nói linh tinh, đây là kịch bản mới của tổng giám Trần.

- Oa, ra là thế.

Không ngờ Tĩnh Tĩnh tin thật, bộ mặt choàng tỉnh:

- Không biết có để Khuê tử diễn không, nếu tổng giám Trần và Khuê tử diễn chung một phim thì tốt quá.

Vương Thiều không nhin được xoa đầu Tĩnh Tĩnh, không hiểu gì đúng là hạnh phúc, nhưng người khác có thể không hiểu, hoặc vờ không hiểu, chỉ có cô là không thể.

Lần này cô dẫn Trần Thuật tới là quang minh chính đại đứng về phía Khổng Nhược Khuê, cũng có nghĩa là đứng ở đối lập với rất nhiều người, tự chặt đường lui của mình.

Tĩnh Tĩnh đi lấy cơm, Trần Thuật và Vương Thiều cùng Khổng Nhược Khuê ăn cơm trong căn phòng nhỏ.

Măng khô xào thịt, trứng bắc địa bì, một bát canh cá lớn, điều kiện sống thì kém, nhưng mà ăn lại tốt, những thứ rau rừng mà ở thành phố có tiền không mua được.

Trần Thuật ăn rất hợp khẩu vị, mỗi món thử một ít, gia vị ít, rau thịt đều nguyên vẹn vị tự nhiên, chợt thấy Không Nhược Khuê chỉ ăn ít cơm, thức ăn gần như không đụng tới:

- Sao thế, người không khỏe sao?

- Em không đói.

Không Nhược Khuê lắc đầu, cứ nhè miếng thịt to gấp cho Trần Thuật:

- Với lại em ăn ít rau xanh là được, không ăn thịt, anh đi đường vất vả, ăn nhiều một chút.

Vương Thiều coi như mắt mù tai điếc, hai người này trước kia còn kiêu chề, giờ trước mặt mình ngày càng không kiêng dè gì nữa, chuyện này e muốn dấu cũng không xong:

- Chị và tổng giám Trần xuất phát tối qua, bay tới phi trường Hoàng Sơn rồi thuê xe tới đây, nghỉ ở huyện Khai Vân mấy tiếng lại đi xe tới Hồ Cư Sơn. Dọc đường chỉ cần một bữa cơm nóng, còn lại đều ăn mỳ ăn liền. Tổng giám Trần lái xe, còn chị ngủ, anh ấy đúng là nên ăn nhiều chút.

- Chị Thiều cũng vất vả rồi.

Không Nhược Khuê xấu hổ gấp thức ăn cho Vương Thiều:

- Tiểu Khuê, sắc mặt em kém lắm, chị không yên tâm chút nào, nếu chỉ cảm sao gần tuần rồi còn chưa khỏe, em theo chị về kiểm tra đi.

Vương Thiều đặt bát xuống khuyên nhủ:

- Nói là em có hoạt động phải tham gia, không ai có ý kiến gì đâu. Chị tìm hiểu rồi, Đàm Kiến Phong cũng rời đoàn tới ba lần.

- Kiến Phong có việc mà.

- Em thì không có à? Nếu một nghệ sĩ vào đoàn làm phim xong liền cách tuyệt hoàn toàn với bên ngoài, không tham gia hoạt động gì cả, người ta sẽ nói là em hết hot rồi đấy. Khó người dù không việc gì cũng phải giả vờ bận rộn nữa là ...

Vương Thiều bất mãn:

Bắt gặp ánh mắt cầu cứu của Khổng Nhược Khuê, Trần Thuật nuốt hết cơn nói:

- Chị Thiều, nơi này xa xôi hiểm trở, chúng ta vào núi tồn nửa ngày rồi, Tiểu Khuê không khỏe, đi lại một chuyến càng mệt. Với lại bác sĩ nói rồi mà, bị nhiễm lạnh cảm sốt thôi, uống thuốc thêm vài ngày là được.

Vương Thiều lạnh giọng:

- Tổng giám Trần, trên đường đi chúng ta đã thương thảo như thế nào rồi, bất kể thế nào cũng đưa Tiểu Khuê về nghỉ ngơi vài ngày, khám bệnh cẩn thận. Sao ngài chưa âm thầm đổi ý thế?

Trần Thuật hơi lúng túng chống chế:

- Tiểu Khuê tranh thủ quay xong phim sớm được giải thoát sớm, già trẻ hơn trăm người trong đoàn cũng được giải thoát theo. Mọi người đều không dễ dàng gì, cô ấy tâm địa thiện lương muốn mọi người sớm về nhà, chị bảo cô ấy về bây giờ, cô ấy không chịu.

- Sức khỏe quan trọng hơn.

- Tôi đảm bảo với chị, sức khỏe Tiểu Khuê chừng nào chưa tốt, tôi chưa rời đoàn.

Trần Thuật ngồi thẳng lưng nói chắc nịch:

Vương Thiều há mồm, rốt cuộc không nói gì, bảo sao lại đổi ý, té ra muốn ở lại thôn nhỏ núi sâu, sống thế giới của hai người.

Giờ ngoài kia chó săn tin vô số, hai người họ vốn có scandal muốn gặp nhau ăn bữa cơm không còn dễ dàng như trước kia nữa, nhưng ở nơi tối lửa tắt đèn này, tha hồ muốn làm gì thì làm.

Vương Thiệu khinh bỉ Trần Thuật, vô si như thế mới thấy lần đầu.

- Chị Thiệu bao giờ phải về?

Không Nhược Khuê mặt mày hớn hờ:

Tôi biết tôi chướng mắt hai người rồi, có cần thể hiện rõ ràng vậy không? Vương Thiệu hết sức bất đắc dĩ nói:

- Phía Hoa Thành còn nhiều việc chưa xử lý xong, chị không thể đi lâu được, nếu em không chịu theo chị, vậy mai chị về. Nhưng mà chị không yên tâm, chỉ sợ chị đi rồi, em lại không biết quý sức khỏe, Tĩnh Tĩnh là đứa ngốc, Tiểu Nhiễm thì muốn cũng chẳng khuyên được em, thôi để tổng giám Trần ở lại chăm sóc em vậy.

- Anh ấy thì làm được cái gì? Chẳng bằng Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nhiễm.

Không Nhược Khuê còn vờ vịt giấu môi chê bai:

- Vậy quyết định thế đi.

Vương Thiệu thâm thở dài trong lòng:

- Mai lại phải bôn ba rồi.

- Hay chỉ ở lại vài ngày, nơi nà sơn thanh thủy tú, phong cảnh tráng lệ, coi như nghỉ vài ngày đi.

Không Nhược Khuê rút cuộc còn chút lương tâm lên tiếng giữ:

- Chị làm gì có số hưởng phúc ấy, phía công ty còn việc cần chị xử lý.

Ăn cơm xong Khổng Nhục Khuê để Trần Thuật ở lại nghỉ trong phòng mình, Vương Thiệu tới phòng Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nhiễm.

Đường núi gập ghềnh khó đi, Trần Thuật lái xe hết sức tập trung cẩn thận, bất cẩn chút là rơi xuống vực sâu muôn trượng, hành hạ cả thể xác và tinh thần.

Phòng của Khổng Nhục Khuê không rộng, tường đá ngồi đất, đơn giản vô cùng, nhưng không khí lưu thông tốt, bố trí ấm cúng.

Khi Trần Thuật chui vào chăn ấm của Khổng Nhục Khuê, thầm nghĩ, nơi này điều kiện khốn khó, lều bạt chắc chuẩn bị không đủ, tối nay mình không chiếm dụng tài nguyên của họ nữa, thôi thì tạm chen chúc với Khổng Nhục Khuê một đêm là được.

Chương 297: Cô ấy bắt nạt anh.

Từ nhỏ Trần Thuật được cha mình dạy, ra ngoài tránh gây rắc rối cho người khác.

Trần Thuật nghĩ thế và cũng làm thế.

Thời tiểu học y rất ít khi nộp bài tập, vì y thấy giáo viên phải chấm mấy chục bài của các bạn trong lớp vất vả quá, mình nên bớt cho giáo viên một phần, đừng gây phiền phức cho giáo viên.

Đương nhiên giáo viên không hiểu được nỗi lòng của y, lần nào cũng không phạt đứng góc tường thì gọi phụ huynh, Trần Thuật thất vọng lắm.

Ngay cả cha y cũng nổi giận đánh đòn, Trần Thuật càng không hiểu, không phải cha dạy con thế à?

Mặc dù Trần Thuật luôn gặp phải ủy khuất, hiểu lầm và trừng phạt, oan ức không kể hết, nhưng y vẫn giữ nguyên lời

dạy của cha, vĩnh viễn không dám quên.

Mơ mơ hồ hồ, Trần Thuật chìm vào giấc ngủ.

Trần Thuật được Tỉnh Tỉnh đánh thức, nói là đạo diễn Quách mời y đi ăn cơm, Không Nhược Khuê và Vương Thiệu đã đi trước rồi.

Lúc ấy mới biết là mình đã ngủ mấy tiếng liền, ngoài kia trời đã tối.

Trong thôn có mấy chục hộ, một số nhà nấu ăn ngon cung cấp thức ăn cho đoàn làm phim, cả thịt khô lẫn rau muối đều có thể đem ra bán lấy tiền, đoàn làm phim tặng thêm không ít thu nhập cho cả thôn, thôn nhỏ cách tuyệt nhân thế vì vậy sôi động hẳn.

Đặc biệt nhân viên kỹ thuật theo đoàn giúp người trong thôn sửa số máy móc bị hỏng, chủ yếu máy phát điện với nông cụ, làm thôn cực kỳ hoan nghênh, quan hệ đôi bên còn tốt hơn thời quân dân cá nước.

Tỉnh Tỉnh dẫn Trần Thuật tới ngôi nhà khá rộng rãi trong thôn, bên trong đã có mười mấy người rồi, Quách Kiến Tương giọng sang sảng nói gì đó với Vương Thiệu ngồi bên Không Nhược Khuê, nam chính Đàm Kiến Phong thì cúi đầu xem điện thoại, có vẻ theo tập trung, còn có cả diễn viên và phó đạo diễn, đa phần chỉ biết qua khi xem tư liệu thôi.

Quách Kiến Tương vẫy tay với Trần Thuật:

- Đại tài tử của chúng ta tới rồi.

Chỉ câu này cho thấy khéo léo của ông ta, thân phận biên kịch của Trần Thuật còn có giá trị chứ một phó tổng giám thì là già trong mắt những người ở đây.

- Tôi có thành tài tử được hay không phải cần đạo diễn Quách ủng hộ.

Trần Thuật đi tới vẫy tay chào:

- Nếu đạo diễn Quách chịu quay kịch bản tôi viết thì mới được.

- Nói thế thì tôi không quay không được rồi.

Quách Kiến Tương thấy thích Trần Thuật rồi, ông ta ghét kiểu khách khí vòng vo, tất nhiên thẳng thắn cũng không thể thô lỗ:

- Tửu lượng ra sao?

- Bình thường.

- Vào đoàn làm phim thì phải biết uống rượu, không tin cậu đi nghe ngóng đi, có đoàn làm phim nào không giỏi uống rượu? Tối nay cậu uống rượu với tôi, tối mai tôi bàn kịch bản với cậu.

Trần Thuật vội nói:

- Tôi quen bàn kịch bản ban ngày.

- Thế cũng được, nhưng dù sao tối nay vẫn phải uống rượu. Còn vấn đề chỗ ở, Vương Thiệu thì tôi kệ, cô ấy chen chúc với Khổng Khuê một tối đi, còn cậu tôi an bài rồi, dựng cho cậu cái lều trong tiểu viện của Khổng Khuê.

Quách Kiến Tương rất nhiệt tình xởi lời:

- Không cần đâu ạ, tôi tùy tiện kiếm chỗ nào đó ngủ một đêm là được, không dám làm phiền đạo diễn Quách.

- Tối đây thì là khách của tôi, có gì mà phiền hay không, nào chú em, làm vài chén ấm người đã.

Trần Thuật khóc không ra nước mắt, y muốn đổi chỗ với Vương Thiệu, nhưng mặt mũi nào nói ra.

Quách Kiến Tương không đùa, cái đoàn làm phim này uống rất tợn, ai uống cũng giỏi, bất kể nam nữ, cả Khổng

Nhược Khuê cũng cùng mọi người nâng che hô “uống” vô cùng khí thế.

Cũng may họ còn nhớ ra ngày mai vẫn phải quay phim nên Trần Thuật mới sống sót.

Dù thế Trần Thuật không chỉ chóng mặt mà còn đau người, đó là do bị Quách Kiến Tương vỗ, lão đó rệu vào thích “động chân động tay” với người ta.

Ai không biết sẽ nghĩ lão là thổ phỉ chứ không phải làm nghề có văn hóa như đạo diễn.

“Mọi người không thân không quen, ông nhiệt tình thế làm gì, tôi ngủ đâu chả được, tôi là loại thiếu chỗ ngủ à, cần gì ông an bài, lão già ông muốn tôi nợ ân tình của ông chắc?”

” Vô có tỏ ân cần, không trộm cũng cướp, chắc là muốn mình bán kịch bản giá rẻ cho đấy ... Mơ đi.”

Trần Thuật nằm trong lều nhỏ dựng ngoài sân, không ngủ được, lòng thầm nguyên rủa Quách Kiến Tương.

Cô ấy đang làm gì nhỉ? Có phải cũng trần trọc như mình, hay là đang tán gẫu với Vương Thiệu? Trần Thuật gửi tin nhắn :” Em ngủ chưa?”

Không Khuê không trả lời.

Trần Thuật có chút khổ sở, biết thế thì buổi chiều đã không ngủ nhiều như thế rồi, giờ ít ra còn dễ ngủ hơn chút.

Đột nhiên nghe thấy tiếng xột xoạt ngoài lều làm lông tóc y dựng lên.

Mặc dù cái lều được dựng trong sân, nhưng mà cái tiểu viện nát này tường chưa tới một mét, lại không có cửa, tối uống rượu nghe thấy có tiếng sói tru trong núi, không phải có con dã thú nào nhắm vào mình chứ.

Roẹt.

Cửa lều bị người ta kéo xuống, gió thơm tràn vào.

- Ai?

Trần Thuật lập tức chiếu đèn pin tới:

- Sói xám đây.

Bóng dáng khuôn mặt Khổng Nhược Khuê hiện lên, cô đưa tay lên, ngón tay cong cong hung dữ:

- Em không phải là sói xám, em là sói nữ thì có.

Trần Thuật mừng hóm bỏ đèn pin xuống, kéo cô vào trong chăn:

- Nhưng anh không sợ bị em ăn.

- Mơ đi, vừa chua vừa hôi, em chả thèm ăn anh.

Khổng Nhược Khuê hơi đẩy Trần Thuật ra:

- Vậy anh đi tắm nhé?

Hai mắt Trần Thuật sáng lên:

Khổng Nhược Khuê gõ trán y:

- Đầu anh nghĩ linh tinh cái gì thế hả, không nghĩ lạnh mạnh chút à?

- Tắm rửa trước khi đi ngủ là không lạnh mạnh à, vậy sau này anh không tắm nữa.

- Trước kia anh không nói nhiều như vậy.

- Ai bảo em thế, trước kia anh cũng nói rất nhiều.

Trần Thuật không chỉ ý nghĩ không lạnh mạnh mà còn muốn làm chuyện không lạnh mạnh, song Khổng Nhược Khuê lại đặt tay trước ngực đề phòng, Trần Thuật tạm thời chưa muốn mất điểm đành nén lòng kể chiến tích huy hoàng:

- Hồi đi học vốn anh ngồi ở bàn đầu, khi đó chỉ học sinh giỏi nhất mới được ngồi bàn đầu thôi, nhưng mà anh cứ nói chuyện với bạn, vì thế anh bị giáo viên chuyển xuống bàn cuối. Kết quả anh lại nói chuyện với người bạn cùng bàn đó, làm người ta đang đứng thứ 2 từ dưới lên thành đứng thứ 1 từ dưới lên. Giáo viên không chịu nổi, cho anh một cuốn sổ, bảo anh muốn nói gì thì viết vào đó. Chắc thầy ấy không ngờ một hành động vô tình đã tạo ra một biên kịch vĩ đại.

Không Nhượng Khuê cười khúc khích:

- Anh mới chỉ có một kịch bản dựng thành phim mà dám khẳng định mình sẽ là biên kịch vĩ đại à?

- Phải lập mục tiêu lớn mới làm được chuyện lớn.

Trần Thuật rất không khiêm tốn:

Không Nhượng Khuê xoay người đối diện với Trần Thuật, tuy trong lều tối om, nhưng đôi mắt cô như có thể phát sáng:

- Anh còn nhớ chuyện hồi nhỏ không?

- Nhớ nhiều cũng quên đi rất nhiều.

- Vậy có chuyện gì làm anh ghi nhớ thật khắc sâu không?

Trần Thuật nghĩ một lúc:

- Không phải là chuyện gì, mà là một người.

Không Nhượng Khuê lòng rung động:

- Ai thế?

Trần Thuật lập tức tỏ ra cảnh giác:

- Đừng tưởng anh uống say mà dụ anh nhé.

- Em mà là người như thế à?

- Chứ còn gì.

- Xì.

Khổng Nhượng Khuê đành chịu tiếng xấu, giục:

- Nói đi, em tò mò lắm.
- Anh không nói, nói sợ em giận.

Trần Thuật lắc đầu:

- Nói đi, em không giận đâu.

Khổng Nhượng Khuê giờ tay:

- Cho dù giận em cũng chỉ cần anh một cái thôi, không chia tay đâu.

- Thôi, chúng ta nói chuyện khác đi, em xem, sao hôm nay đẹp biết mấy, ở thành phố làm sao ngắm được bầu trời sao mong ảo thế này.

Trần Thuật lúc này không có hứng thú ôn chuyện thơ ấu, y muốn bàn chuyện con cái cơ:

- Lều kín mít thế này lấy đâu ra sao.

Khổng Nhượng Khuê dở khóc dở cười, muốn đánh trống lảng cũng phải có lý một chút chứ, dứt khoát nói:

- Cô gái đó là ai mà khiến anh nhớ mãi không quên như vậy?

- Kỳ thực đó là một cô bé.

Trần Thuật hết cách, biết Khổng Nhượng Khuê thích nghe kể chuyện, song cẩn thận nhân mạnh:

- Khi đó anh còn nhỏ lắm.

Khổng Nhượng Khuê ừm một tiếng, hồi hộp nín thở, môi cố dẫu nụ cười:

- Chuyện gì làm anh nhớ như thế?
- Cô ấy bắt nạt anh.

Chương 298: Vị chua của ái tình.

“Cô ấy bắt nạt anh”, câu trả lời ấy làm nụ cười trên mặt Khổng Nhược Khuê cứng đờ, câu trả lời ngoài dự liệu của cô:

- Anh bị bắt nạt nên mới nhớ kỹ vậy à?

Trần Thuật nghiêng răng nghiêng lợi, trừ Lãng Thần ra thì nha đầu Phó Thi đó là cô gái làm y nhớ nhất, nhớ tới tận xương tủy luôn suýt nữa thành ám ảnh tuổi thơ:

- Không chỉ thế, cô ấy vừa đen vừa béo, trông đã xấu, lòng dạ còn ác độc.

Khổng Nhược Khuê siết bàn tay thành nắm đấm, răng cũng nghiến chặt, nếu không phải sợ lỡ tay, cô sẽ cho y một trận nhớ đời, để y biết thế nào vừa xấu vừa ác độc.

Trần Thuật không hề nhận ra:

- Khi đó anh học tiểu học năm ba, cô ấy chuyển trường tới, giáo viên bố trí cho bọn anh ngồi cùng bàn, anh chủ động chào hỏi, em đoán cô ấy làm gì?

- Dùng bút chì đâm anh.

- Đúng.

Trần Thuật rất tức giận, thậm chí không chú ý câu trả lời của Khổng Nhược Khuê:

- Cô ấy dám đâm anh, anh chẳng qua muốn tỏ ra thân thiện chào đón học sinh mới, vậy mà cô ấy đâm anh, bảo anh ngậm miệng, tay anh thủng một lỗ, chảy cả máu, em bảo quá đáng không?

- Có lẽ cô ấy tới nơi xa lạ nên tâm tình rất tệ, hoặc vì cô ấy không thích nói chuyện trong lớp? Hay cô ấy không thích giao tiếp với người lạ, cũng có thể lúng túng khi ngồi cùng người khác giới ...

Không Nhược Khuê rồi rút đưa ra đồng lý do:

- Không thích thì nói một tiếng, không thể ra tay với người ta như thế, con gái bạo lực dã man như thế ai mà thích. Hừ hừ, nhưng mà anh không dễ bị bắt nạt, nên anh trả đũa.

- Trả đũa ra sao?

- Anh định bắt một con giun còn sống nguyên cho vào hộp bút chì của cô ấy.

Trần Thuật dương dương đắc ý kể:

- Đợi cô ấy mở hộp bút ra, nhất định sẽ hét lên, giáo viên sẽ cho một trận đòn, dù không thì cũng phạt viết kiểm điểm.

Không Nhược Khuê mắt có tia lửa:

- Sao anh lại bắt nạt con gái?

- Có bắt nạt được đâu, anh chỉ nghĩ trong lòng vậy thôi chứ không làm, anh kể với Lý Tiểu Hồ, ai ngờ hắn muốn báo thù cho anh, kết quả cô ấy bắt con giun ra cho vào cổ áo Lý Tiểu Hồ, làm hắn sợ bật khóc, chưa hết, cô ấy đè Lý Tiểu Hồ xuống đất đánh một trận. Tuy tên hắn có chữ hồ, nhưng gầy như que củi, không phải đối thủ của cô béo đó.

Trần Thuật thở dài không thôi:

- Quá đáng nhất là cô ấy đánh Lý Tiểu Hồ ngay trước mặt giáo viên, kết quả giáo viên cũng đánh hắn ... Còn phạt đứng những hai tiết. Cô ấy bắt nạt người anh em của anh, anh nào chịu bỏ qua, về sau mỗi lần gặp cô ấy Anh liền bị cô ấy đánh một lần, mà em phải biết là bọn anh ngồi cùng bàn, tỉ lệ gặp nhau nhiều cỡ nào rồi đấy.

Không Nhược Khuê muốn che mặt, cho dù không ai thấy ai, chuyện này là sự thực, không cách nào bao biện, vốn đó là kỷ niệm dịu ngọt của cô, ai ngờ ở góc độ Trần Thuật lại là chuyện hoàn toàn khác.

- Anh không đánh nổi, cô ấy vừa cao vừa béo, anh thì vừa gầy vừa nhỏ, thua về thể trọng. Với lại con trai không đánh con gái, anh sợ mạnh tay làm đau cô ấy, nên cô ấy thoải mái đánh, còn ăn chỉ còn nước ăn đòn.

- Không ngờ tổng giám Trần từ bé đã biết thương hương tiếc ngọc.

Tâm tình Không Nhược Khuê liền tốt hơn, mắt cong vút, giọng vừa êm vừa ngọt:

- Đương nhiên bọn anh cũng không để cô ấy sống yên, bọn anh dấu bài tập của cô ấy đi, thế là cô ấy bị giáo viên mắng, bắt chép phạt. Rồi còn đổ mực vào bình nước của cô ấy, làm cô ấy uống một cái mồm đen xì, lại còn ...

Không Nhược Khuê lúc này mặt cũng đen xì, có nhiều chuyện cô không biết, thì ra đều do người này ban cho.

- Nhưng rồi về sau, cô ấy thành đại tỷ của đám nữ sinh trong lớp, cả đứa em họ của anh cũng thành cái đuôi của cô ấy ... Cho nên bọn anh không dám trêu chọc nữa.

- Coi như anh thông minh.

Trần Thuật đưa tay sờ vết xẹo hình tam giác trên trán:

- Khi đó anh không ngờ có một ngày cứu cô ấy, hôm đó cô ấy và một đám nữ sinh dắt chó đuổi anh, nhưng con chó đột nhiên nổi điên, không cắn anh mà quay lại cắn họ. Anh nhìn thấy cô béo đó bị chó nhào tới cắn giày, anh chạy tới ôm lấy đầu chó ...

- Đau lắm phải không?

Không Nhược Khuê nhìn vết xẹo, tuy trong lều tối đen, cô vẫn nhìn thấy, vì cô không cần dùng mắt để nhìn, cô luôn nhớ trong tim:

- Khi đó không có cảm giác gì, có điều lúc khâu vết thương rất đau, cha anh đánh rất đau.

- Sao cha anh đánh anh?

- Cha anh bảo anh tự đứng đi trên chó điên làm gì?

-

- Vì có vết sẹo này nên anh nhớ cô bé đó,.

Trần Thuật lại sờ vết sẹo:

- Đáng lẽ anh còn đẹp trai hơn nhiều cơ, đều tại cô ấy nên bị sẹo.

- Cô ấy nhất định cảm kích lắm.

Khổng Nhược Khuê đưa tay ra sờ vết sẹo:

- Nói lại càng giận, sau khi xảy ra chuyện ấy thì cô ấy cũng chuyển trường, không gặp lại nữa. Nghe nói chuyện cả nhà luôn, chạy rất nhanh, cứ như là sợ anh đòi bồi thường ấy.

- Nếu có cơ hội, anh muốn gặp lại cô ấy không?

- Không gặp thì hơn.

Trần Thuật gạt phắt đi:

- Gặp cô ấy lần nào xúi quẩy lần đó, giờ anh khó khăn lắm mới có được cuộc sống hạnh phúc, nhờ cô ấy mang xui xẻo tới cho anh thì sao?

Trả lời sai rồi.

Thế nên Khổng Nhược Khuê đi mất.

Cho dù Trần Thuật có thề thốt đảm bảo mình chỉ ôm thôi không làm gì hết, cô vẫn đi không quay đầu lại, làm y đau lòng lắm, thấy Khổng Nhược Khuê không tin mình.

Trần Thuật thương tâm ngủ rồi, Khổng Nhược Khuê không ngủ được.

- Xin chào, tớ là Trần Thuật, bạn tên gì?

Đứa con trai ấy rất thanh tú rất sạch sẽ, không giống bọn con trai bản thiêu trong thôn, lại chủ động chào cô, cô lúng túng lắm, không chút suy nghĩ rút bút chì đâm một phát.

- Cho cậu biết, đừng để tôi nhìn thấy cậu, tôi thấy lần nào đánh lần đó.

Cô dẫn đứa con trai dưới chân, nghiến răng nói:

- Chạy mau, tôi ôm đầu nó rồi, chạy mau ...

Đứa con trai ôm cái đầu con chó đang lông lộn, khản giọng hét:

....

- Trần Thuật.

- Trần Thuật.

- Cuối cùng cũng đợi được anh.

Khổng Nhược Khuê miệng lẩm bẩm tên Trần Thuật, cười dịu ngọt.

Vương Thiệu mơ mơ hồ hồ quay sang, thấy Khổng Nhược Khuê cười quỷ dị còn lẩm bẩm gì đó, giật mình ngồi dậy sờ trán:

- Em có sao không, lại sốt à?

- Chị Thiệu, em không sao.

- Không sao mà chưa ngủ, lại còn cười cái gì đó?

Vương Thiệu đi đường vất vả, lại uống rượu, đặt lưng xuống giường là ngủ rồi, không biết cô gái bên cạnh chạy đi mất:

- Em vui mà.

Khổng Nhược Khuê cười hì hì:

- Vui? Em, em vừa đi tìm cậu ta à

Vương Thiều thoáng cái tỉnh hẳn, là người từng trải, cô đoán ra ngay:

- Ài, Tiểu Khuê, chị biết tình cảm giữa hai đứa, nhưng em phải thận trọng, em đâu phải cô gái bình thường. Đàm Kiến Phong ở nhà bên cạnh, họ mà biết em nửa đêm chạy tới lều Trần Thuật thì giải thích thế nào cũng không xong.

- Có tường mà, đám Kiến Phong sẽ không nhìn thấy phía chúng ta đâu.

- Tiểu Khuê, em không phải tự lừa mình lừa người à? Trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió, chuyện kín đáo tới mấy cũng bị phát hiện thôi.

- Không biết vì sao, nghĩ tới anh ấy ngủ bên cạnh, em không ngủ được.

Không Nhượng Khuê ngây thơ hỏi:

- Chị Thiều, trước kia chị yêu cũng vậy à?

Vương Thiều thở hắt ra, nhớ lại khi xưa mình cũng thế mà, hận không thể một ngày hai tư giờ đều dính vào nhau, Không Nhượng Khuê dù là đại minh tinh cũng là cô gái đang yêu thôi, chuyện này khó mà tránh được:

- Ủ, ai cũng vậy.

Không Nhượng Khuê ôm Vương Thiều:

- Xin lỗi chị, lần này làm khó chị rồi, song có những chuyện cần giải quyết, quay phim xong em trở về nói chuyện đàng hoàng với chủ tịch Lật.

- Tiểu Khuê, rốt cuộc trong lòng em tính gì, có thể tiết lộ cho chị được không? Hợp đồng sắp hết hạn rồi, khi đó em đi hay ở, đã quyết chưa?

Vương Thiệu quyết định không tránh vấn đề này nữa:

- Chị cần biết thái độ của em, về mới dễ ứng phó.

Chương 299: Tôi có thể.

Khi Trần Thuật thức dậy thì trời chưa sáng, chỉ có vệt sáng mờ phía đông, xung quanh vẫn còn tối om om, núi non bốn bề nối tiếp, như những con dã thú rình rập trong bóng tối, làm người ta sờn da gà.

Vậy mà Không Nhược Khuê đã dậy trước đó để hoa trang, nghệ sĩ là thế đấy, mười phút trên sân khấu đổi bằng mười năm khổ công sau rèm, không phải là câu ví von.

Đi gấp gáp, Trần Thuật không mang theo giày chạy bộ và đồ thể thao, cho nên tập thể dục trong sân, ngủ trong lều không dễ chịu chút nào, không gian nhỏ, sàn thì cứng lại còn mấp mô, hơi lạnh như luồng qua khe đá, lưng lạnh ngủ khó ngon được, ngủ dậy mà mắt vẫn díp lại, toàn thân thì ê ẩm.

Rửa ráy xong thì Tĩnh Tĩnh mang tới cốc giữ nhiệt bên trong có cháo nóng và vài bánh bao làm bằng cao lương cùng ít dưa muối đen xì xì, chẳng rõ là rau gì, chắc là loại tổng hợp.

Cháo và bánh bao đều rất thơm, đậm vị lương thực.

Trò chuyện qua video Không Nhược Khuê cứ lo béo, Trần Thuật còn nghĩ, thâm sơn cùng cốc có gì mà ăn, tới rồi mới biết cô nói không sai, dù món ăn đơn giản nhất cũng có mùi vị đồ ăn thành phố không bì được.

Nói thế nào đây nhỉ, cảm giác rất “sạch”, ăn vào vô cùng thoải mái.

- Chào buổi sáng.

Trần Thuật nhìn Vương Thiệu từ gian trong đi ra thì phần chân chào:

- Chào ...

Vương Thiều vừa mở miệng đã ngáp dài, vành mắt thâm rõ ràng, xem ra ngủ không ngon, đi tới ngồi đối diện với Trần Thuật, múc bát cháo nóng húp:

- Hôm qua chị không ngủ được à?

- Là không ngủ mới đúng.

- Chị lạ nhà à? Tôi hôm qua tôi nằm xuống là ngủ ngay, ngủ một lèo tới khi trời sáng, toàn thân khoan khoái, không khí trong núi thật là tốt.

Trần Thuật có tật giật mình vội làm ra vẻ năng lượng tràn trề:

Vương Thiều ánh mắt lạnh lạnh liếc Trần Thuật, lừa ai đấy hả, tôi ngủ một giấc tỉnh lại thì Không Nhược Khuê mới từ chỗ cậu về, ai biết hai người đã làm gì.

Lại không phải là bọn học sinh ngây ngô nữa rồi, phải biết kiềm chế chứ, nhớ xảy ra chuyện gì thì sao? Đang ở chỗ đồng không mông quạnh đấy ...

À không, ở trong nhà cũng không được làm bậy.

- Tôi mất ngủ.

Vương Thiều cắn một miếng bánh bao lớn, coi đó như thịt Trần Thuật:

- Vì cậu đấy.

Nghĩ tới những lời Không Nhược Khuê nói với mình hôm qua, lòng cô rất phiền muộn.

Trước kia Không Nhược Khuê chưa yêu ai, hai tư hai lăm tuổi đầu rồi mới rung động, cho nên Vương Thiều không quá cảm can ... Vì nghệ sĩ, nhất là nghệ sĩ cực hot như Không Nhược Khuê, đôi khi cả năm trời không thấy mặt, lại vì thu

hút sự chú ý truyền thông, thường có tương tác với người khác giới, dù Không Nhược Khuê cũng không thể tránh được điều này ... Đó là nguyên nhân khiến cặp đôi giới giải trí có tỉ lệ chia tay cực cao.

Cô không tin Không Nhược Khuê và Trần Thuật có thể cùng nhau đi tới cuối con đường, có lẽ nửa năm một năm là mất cảm giác tươi mới, sẽ chia tay.

Song cô đánh giá thấp mức độ nghiêm túc của Không Nhược Khuê với chàng trai này, nghiêm túc tới độ làm cô phát sợ.

Trần Thuật thấy Vương Thiệu ăn như trút hận, lòng khản trương, cười khan:

- Ha ha ha, chị Thiệu, chồng chị nghe được phiền lắm đấy.
- Trần Thuật, cậu thật may mắn, là nữ nhân mà tôi cũng không khỏi hâm mộ cậu.

Vương Thiệu giọng quỳ dị:

Trần Thuật ăn hết miếng bánh bao cuối cùng, lấy giấy ăn lau miệng, nghiêm túc nói:

- Chị Thiệu, chúng ta cùng nhau trải qua nhiều chuyện rồi, cũng có thể coi là bạn bè, có chuyện gì chị nói đi, nếu tôi có chỗ nào làm chưa đúng, mong chỉ thông cảm nhiều hơn.
- Không phải tại cậu, hôm qua tôi và Tiểu Khuê nói chuyện rất lâu, nên mất ngủ, nói gì thì cậu đừng hỏi, cô ấy không cho tôi nói ra.

Vương Thiệu ngồi thẳng lên, dùng ngữ khí vô cùng nghiêm chỉnh nói:

- Trần Thuật, cậu và Tiểu Khuê đang yêu nhau phải không?

Trần Thuật gật đầu:

- Đúng thế, chúng tôi cũng không định đấu chị, chị không phản đối chứ?

- Tôi không phải đối, mà muốn phản đối cũng không được, tôi nhìn ra lâu rồi, nhưng hai người không chủ động nói ra, tôi chỉ đành vờ không biết. Song bây giờ tôi phải nói chuyện với cậu.

- Chị cứ nói.

- Cậu có thể chịu trách nhiệm với tương lai của Tiểu Khuê không?

- Tôi có thể.

Bất kể là Vương Thiệu hay ai hỏi tới, Trần Thuật đề kiên định đưa ra đáp án như vậy:

- Tôi hiểu rồi.

Vương Thiệu nói xong câu ấy thì tiếp tục cúi đầu ăn, trông như vẻ có quyết định nào đó:

Tối trưa Vương Thiệu rời đi, từ chối Trần Thuật đi tiễn, khi tới Trần Thuật đã lái xe nửa ngày trời, giờ lại lái xe đưa mình đi, sau đó lái xe về, người sắt cũng không chịu nổi.

Cô đi mang theo ba chữ “tôi có thể” của Trần Thuật.

Không Nhược Khuê hơn một năm không đóng phim, cũng không ra album, trừ thi thoảng có scandal với Bạch Khởi Nguyên còn lên báo, gần như biến mất tầm tích.

Rất nhiều người cho rằng Không Nhược Khuê nguội rồi, ảnh hậu ngày nào giờ không còn ai ngó ngang gì tới nữa.

Chính vì thế Tô Âm dám nhảy ra thách thức địa vị của cô, CE muốn giải trừ hợp đồng để hợp tác với Hoa Mỹ, mấy tên phóng viên dám xông vào phòng bệnh của cô làm càn, sau đó

còn mang oán hận, ở trong giới giải trí thực dụng này, mất danh tiếng là mất hết.

Thế nhưng chuyện xoay chiều chóng mặt khi tin Không Nhượng Khuê nhận phim Nghịch Lân, như nắng hạn gặp mưa rào, báo chí đua nhau đăng tin, cái tên cô lần nữa xuất hiện khắp mặt trận trên toàn quốc, thậm chí cả Châu Á, CE không bỏ lỡ thời cơ đó rầm rộ quảng cáo cho sản phẩm mới của mình, làm cho bất kể là ra đường hay lên mạng, nói ngắc đầu lên thấy Không Nhượng Khuê cũng chẳng ngoa.

Không ít người chân kinh cảm thán “nữ vương về rồi”.

Trong thời gian Không Nhượng Khuê đi quay phim, Vương Thiệu đã gặp mười mấy thương hiệu trong ngoài nước tới tìm cô, muốn mời Không Nhượng Khuê làm người đại diện, tới nay có ba nhà ký hợp đồng, đều là thương hiệu cao cấp.

” Em hi sinh nhiều vì cậu ta như thế, không sợ cậu ta lừa em sao?” Đó là câu cuối cùng mà Vương Thiệu hỏi tới qua.

“Anh ấy không lừa em đâu.” Không Nhượng Khuê khi trả lời, vẻ mặt kiên định ” Dù bị anh ấy lừa, em cũng cam lòng.”

Sao lại có thể trả lời vô trách nhiệm thế cơ chứ? Vương Thiệu lại day huyệt thái dương, nữ nhân khi yêu đúng là ngu xuẩn hết thuốc chữa.

Cô gái xuất chúng như Không Nhượng Khuê, nam nhân nào không thèm khát? Nếu Trần Thuật có mưu đồ gì, hoặc không phải thuần túy là yêu Không Nhượng Khuê thì sao?

Loại nam nhân mang đủ toan tính tiếp cận Không Nhượng Khuê còn ít à? Vương Thiệu bao năm qua vất vả chống đỡ cho Không Nhượng Khuê, cô gái đó cũng rất thông minh, vượt qua bao cạm bẫy, vậy mà vì sao lần này lại dễ dãi như thế với người quen vài tháng.

Từ Hồ Cự Sơn tới sân bay, rời sân bay bắt taxi về, Vương Thiệu vẫn lần quần chuyện phiền lòng này.

Có điện thoại gọi đến, vừa nhìn số một cái, Vương Thiệu day mi tâm, song đây là người cô không thể nào tránh được, nên vẫn phải điều chỉnh tâm trạng rồi nhận máy:

- Chào chủ tịch Lật.

- Tôi nghĩ cô hẳn là cũng về rồi phải không?

Giọng Lật Côn trầm ổn, thậm chí khá ôn hòa, không nghe ra hỉ nộ, nhân vật lớn như ông ta, không dễ dàng lộ tâm tình, nếu đột ngột có cảm xúc rõ ràng nào đó thì chỉ là loại thái độ mà ông ta cố ý làm ra thôi:

- Tôi vẫn phòng tôi một chuyến.

- Vâng thưa chủ tịch.

Chuyện gì cần tới rồi cũng phải tới.

Chương 300: Nguy hiểm.

Vương Thiệu vốn định về nhà tắm rửa nghỉ ngơi, mai mới đến công ty, nhưng ông chủ đã gọi, cô đành bảo tài xế chuyển đích đến.

Tới cửa văn phòng chủ tịch thì thư ký có vẻ như biết bí mật gì đó, mặt nghiêm trọng không tươi cười chào hỏi như mọi khi, bảo Vương Thiệu tự vào, ông chủ đang đợi.

Lật Côn theo thói quen ngồi sau vì tính xem đồ thị cổ phiếu công ty, vẫy tay với Vương Thiệu:

- Giám đốc Vương, cô lại mà xem, cổ phiếu công ty trong chớp mắt tăng lên 5 đồng rồi.

Vương Thiệu phấn chấn nói:

- Chúc mừng chủ tịch ạ.

- Ha ha ha, công ty là của toàn bộ mọi nhân viên Đông Chính, không phải là của mình tôi, nếu chúc mừng, cô phải chúc mừng mình trước, đều là mọi người vất vả vì công ty.

Lật Côn cười ha hả nhìn Vương Thiệu:

- Tôi thì suốt ngày ở lì trong cái văn phòng nhỏ, giống như tượng Bò Tát ấy, khi nào có người cần tới mới đèn khở não của mình ra giải bày. Không không cần thì ai làm việc này, quên mất có bức tượng này.

Câu này mang theo gai góc, không dễ tiếp lời, Vương Thiệu vẫn mỉm cười:

- Chủ tịch nói thế không phải rồi, Đông Chính là chiếc thuyền lớn, chủ tịch là thuyền trưởng, chỉ cần đưa ra phương hướng chính xác, tất cả mọi người tận tâm tận lực giúp chiếc thuyền đi thật vững vàng, nếu chuyện vụn vặt gì cũng chạy tới báo cáo, thuyền trưởng đâu còn nhiều thời gian nghĩ hướng đi tương lai ạ.

- Khéo nói lắm, nhưng nếu chuyện nhỏ đó ảnh hưởng tới hướng đi của con thuyền thì sao, nếu họ cũng dấu diếm thì thuyền trưởng chẳng phải không còn ý nghĩa tồn tại nào nữa à?

- Chủ tịch, không ai dám làm thế đâu ạ.

- Không ai dám làm thế?

Lật Côn đẩy ghế đứng dậy:

- Cô làm thế đấy, rõ ràng là cô biết thái độ của tôi với chuyện này, rõ ràng là biết tôi phản đối Trần Thuật có bất kỳ dính dáng gì tới Khổng Khuê, cô còn dám dẫn cậu ta tới đoàn làm phim thăm hỏi. Chẳng lẽ cô không biết chuyện này có thể gây tổn hại cho công ty thế nào à?

- Chủ tịch, tôi nghe nói Khổng Khuê bị bệnh, nóng lòng muốn tới xem sao, nhưng điểm quay phi xa xôi, giao thông bất tiện, nên tôi cần người đi cùng.

Vương Thiệu theo bản năng hơi lùi lại, mặt tái đi:

- Tổng giám Trần và Khổng Khuê quan hệ không tệ ...

- Quan hệ không tệ ?

Lật Côn quát ngang, mặt trở nên hết sức âm u:

- Cô đâu phải không biết scandal giữa hai người họ, nếu y xuất hiện ở đó, không phải làm môi cho đám kèn kèn đối tin à? Tôi mất bao công sức, huy động đủ mối quan hệ mới tạm áp chuyện này xuống, giờ lại như thế. Có rất nhiều đề đi cùng, sao cô lại chọn kẻ tôi không muốn xuất hiện trước mặt Khổng Khuê nhất.

- Chủ tịch, khi đó tôi không nghĩ nhiều như vậy?

- Không à, cô làm quản lý mười mấy năm rồi mà cô không nghĩ tới à?

Lật Côn nổi trận lôi đình:

Vương Thiệu im lặng, lý do đường hoàng chỉ có thể nói vậy, chẳng lẽ cô thừa nhận quan hệ giữa họ? Đây chỉ là vấn đề về thái độ của mỗi người ở chuyện này, lý do kỳ thực không quan trọng.

Lật Côn châm một điếu thuốc, rít liền mấy hơi mới thấy lồng ngực dễ chịu hơn phần nào, giọng cũng dịu hơn:

- Cô là người cũ của công ty rồi, tôi còn nhớ hình dáng của cô lúc vừa tới công ty, khi đó tôi và giám đốc Kim cùng phóng vấn cô.

- Vâng ạ.

Vương Thiều cảm thấy vị đắng trong miệng, cô đoán ra được ông chủ muốn nói gì:

- Khi đó công ty mới sáng lập chưa tới ba năm, ngay cả Khởi Nguyên cũng chỉ là chàng trai mới vào nghề, vì tham gia thi người mẫu mà có danh tiếng. Cô mới hai mấy tuổi, mới ra trường chưa được một năm, tôi hỏi cô vì sao lại muốn làm việc này, cô còn nhớ trả lời thế nào không?

Lật Côn ngồi xuống ghế sofa, chỉ vị trí bên cạnh bảo Vương Thiều ngồi xuống:

Vương Thiều chưa quên:

- Vì tôi là fan của Bạch gia.

- Đúng, cô thích Khởi Nguyên, muốn làm việc bên cạnh cậu ấy.

Lật Côn nói chuyện vui năm xưa, cười hả hả như vừa rời người nổi giận không phải là mình:

- Lúc đó tôi quyết định không để cô làm quản lý cho Khởi Nguyên, mình tinh sợ nhất là scandal, lại an bài một cô gái xinh xắn trẻ trung mang lòng ái mộ ở bên, sớm chiều bên nhau ai mà biết xảy ra phong ba gì, trong giới có không ít chuyện như vậy rồi.

Vương Thiều hơi xấu hổ:

- Năm đó tôi quá ấu trĩ.

- Ai mà không có tuổi trẻ đơn thuần, khi đó tôi cũng trẻ trung nhiệt huyết, giờ tóc đã rụng gần hết rồi.

- Chủ tịch còn trẻ lắm ạ.

- Về sau ký được hợp đồng với Không Khuê, tôi sớm nhìn ra cô bé đó là viên ngọc thô, cho nên giao cho người tôi tin tưởng nhất.

Lật Côn nhìn Vương Thiệu:

- Cô không phụ tin tưởng của tôi, ở bên chăm sóc Không Khuê trở thành nhất tỷ của Đông Chính. Cô lập công lớn, công ty không bạc đãi cô, có quản lý nào đãi ngộ cao hơn cô không?

- Không ạ.

- Vương Thiệu, tôi luôn coi cô là người của mình, nghĩ cô sẽ đứng về phía tôi.

- Chủ tịch ...

Vương Thiệu khổ sở vô cùng, tất cả điều Lật Côn nói đều đúng, kết quả thế nào, cô làm phản.

Nhưng cô cũng không dễ dàng, nếu nghệ sĩ ngốc một chút còn đỡ, chứ cô gái thông minh như Không Nhược Khuê, dám giở thủ đoạn ở trước mặt thì chỉ có đường chết mà thôi, nha đầu đó bình thường như mèo con, nhe nanh một cái là hóa thành sư tử.

Sở dĩ cô có thể ở bên Không Nhược Khuê bao năm như vậy, năng lực là một phần, quan trọng hơn là giữ trung thành.

- Đương nhiên, tôi nói những điều này không có ý gì, cô làm rất tốt, tôi ghi nhớ trong lòng.

Lật Côn mỉm cười:

- Trước đó tôi có cuộc họp với hội đồng quản trị, chúng tôi thấy đối với những nhân viên lâu năm, sóng gió không ngã lòng, chỉ tăng lương là không đủ, còn cần có cổ phần khích lệ. Chỉ có thế thì họ mới cùng tiến cùng lui, cùng vinh cùng nhục, trở thành người một nhà thực sự, công ty mới càng phát triển, cô nói có phải không?

Tim Vương Thiệu đập dồn dập, nếu ông chủ nhắc tới chuyện này, sẽ không đơn giản là chút cổ phần có gọi là.

- Chủ tịch anh minh.

- Không chỉ nhân viên, còn cả nghệ sĩ cũng sẽ phân ra cấp bậc để thưởng cổ phần. Đại minh tinh như Khổng Khuê, cô ấy sẽ có đãi ngộ như Khởi Nguyên, không chỉ là nhất tỷ của Đông Chính, còn là bà chủ của Đông Chính.

- Cảm ơn chủ tịch, tôi nghĩ Tiểu Khuê sẽ rất vui mừng.

Lật Côn khẽ gật đầu:

- Đợi Khổng Khuê trở về, tôi sẽ nói chuyện cùng cô ấy. Phải rồi, Trần Thuật không về cùng cô sao?

- Không ạ.

Vương Thiệu giật mình, tới rồi đây:

- Tổng giám Trần ở lại vài ngày tới khi Tiểu Khuê khỏe hẳn ạ, cậu ấy đã bàn giao công tác, được tổng giám Lác cho nghỉ phép rồi.

- Được rồi, chủ yếu tôi muốn tìm hiểu bệnh tình của Khổng Khuê thôi, cô ấy không sao là tốt, cô cũng bôn ba vất vả rồi, về nghỉ đi, không cần đi làm vội.

- Không sao ạ, mai tôi có thể đi làm, tôi xin phép.

Vương Thiệu rời khỏi phòng chủ tịch, nhưng không thờ phào, mà lòng càng thêm nặng nề.

Nếu là trước kia cô được thưởng cổ phần, Khổng Nhược Khuê cũng trưởng thành tới mức độ công ty không thể mất đi, thành minh tinh cổ đông thứ hai của Đông Chính sau Bạch Khởi Nguyên, khi đó cả cô và Khổng Nhược Khuê đều không phải suy nghĩ gì cả.

Đương nhiên là tiếp tục hợp đồng.

Trừ Đông Chính, chưa chắc công ty khác chấp nhận bỏ ra đãi ngộ lớn như vậy.

Nhưng họ ký rồi, Trần Thuật sẽ có kết cục rất tệ.

Một phó tổng giám nhỏ xiu, đem so với lợi ích to lớn kia thì có là gì? Có lẽ trong đầu ông chủ nghĩ thế, cho rằng Không Nhược Khuê sẽ vì lợi ích kia mà gác tình cảm với Trần Thuật qua một bên. Nhưng Vương Thiệu biết thái độ của Không Nhược Khuê với Trần Thuật.

Những lời Không Nhược Khuê nói đêm trước khi cô rời Hồ Cự Sơn vẫn vẫn vút bên tai, nếu ông chủ không có cách xử lý ổn thỏa với Trần Thuật, e là kết quả sẽ phải thất vọng.

Chương 301:

Đang miên man suy nghĩ thì di động lần nữa vang lên.

Nhìn số điện thoại Vương Thiệu biết di chứng Trần Thuật đi thăm hỏi lại xuất hiện rồi:

- Chào Bạch gia.
- Giám đốc Vương tới công ty phải không?

Vương Thiệu thích Bạch Khởi Nguyên, nhưng không phải là yêu thích nam nữ, mà là fan với thần tượng, nhưng bao năm qua rồi, mỗi người có cảnh ngộ riêng, ai còn giữ được cảm xúc ban đầu, cho nên giờ Bạch Khởi Nguyên chỉ là nghệ sĩ mà cô có thiện cảm thôi:

- Đúng thế, Bạch gia cũng ở công ty ạ.
- Tôi ở phòng nghỉ.
- Vâng, tôi tới ngay.

Khi Vương Thiệu tới nơi thì Bạch Khởi Nguyên đang cầm di động xem tin, thấy cô tới, đưa di động ra:

- Tiểu Khuê lại lên trang nhất rồi.
- Thế sao? Xảy ra chuyện gì?

Vương Thiều làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Bạn trai tin đồn của Tiểu Khuê tới đoàn làm phim thăm hỏi, có cả ảnh nữa đấy.

- Đúng là chỉ viết linh tinh, tổng giám Trần là do tôi mời đi thăm Tiểu Khuê, cô ấy bị bệnh vẫn kiên trì làm việc, tôi không yên tâm. Chủ yếu kéo cậu ta đi làm lao công miễn phí thôi ... Nếu thực sự họ có quan hệ đó, tôi lại dẫn theo cho phóng viên có đề tài mà rêu rao à?

Vương Thiều cả ngày đi đường nên không có thời gian xem tin, nhưng mà cô chẳng lạ gì, tin này mà không âm ỉ lên thì cô mới thấy lạ.

- Giám đốc Thiều.

Bạch Khởi Nguyên cười mê người khiến không biết bao thiếu nữ si mê:

- Tôi thích Tiểu Khuê, chị biết chứ?

Đương nhiên là biết, chỉ là Vương Thiều không ngờ Bạch Khởi Nguyên công khai biểu lộ như thế, nhất thời không biết nói gì:

- Tôi biết.

- Vậy vì sao lại giúp người khác?

Bạch Khởi Nguyên vẫn cười, nhưng giọng có chút âm trầm:

- Vì Tiểu Khuê không thích anh.

Vương Thiều trầm giọng đáp:

Nói câu này có lẽ gây tổn thương.

Song, là sự thật.

.....

Núi cao vừa tạnh cơn mưa

Hương trời bảng lảng giao mùa thu qua

Chập tối trời đổ cơn mưa làm Hồ Cự Sơn tươi mát như vừa được tắm rửa, suối nhỏ chảy róc rách qua khe núi, những con cá bạc tung tăng bơi lội. Ném một cục đá xuống, chúng quẫy đuôi tán khắp nơi, rồi lại mau chóng từ bốn phương tám hướng tụ lại.

- Bọn cá này đều là đồ ăn tham.

Tác giả của cục đá chính là Không Nhược Khuê, cô cười khanh khách:

- Chắc là tưởng cục đá là đồ ăn rồi.

- Tham ăn thì nhìn cái gì cũng ra đồ ăn.

Trần Thuật kết luận:

- Giống như em vậy.

- Em không phải đồ tham ăn.

Không Nhược Khuê dứ nắm đấm uy hiếp:

- Tham ăn giữ được vóc dáng tuyệt vời này không?

- Còn cái, lần đầu anh gặp em thì em vừa từ quán mỳ Lão Gia chạy ra, vì ăn một bát mỳ mà chạy xa như thế, bảo không tham ăn, ai tin.

- Thì em còn cách nào được, em không thể bảo người khác đi mua, nếu không chị Thiều mà biết em ăn mấy thứ lòng phèo mỡ màng, thế nào cũng lải nhải chai tai luôn ... Ăn uống phải chú trọng tâm tình ...

- Nói thế nào thì em vẫn là đồ tham ăn.

Trần Thuật béo má Không Nhược Khuê:

- Tham ăn đáng yêu.

Không Nhược Khuê hứ một tiếng, cuối cùng không phủ nhận nữa:

- Chị Thiều lúc này hẳn là đã về rồi.
- Ủ, nếu không gặp chuyện gì giữa đường.
- Hi vọng mọi chuyện thuận lợi.

Trần Thuật nắm tay Không Nhược Khuê, an ủi:

- Chỗ dựa của chị ấy là chúng ta, chúng ta cho chị ấy lòng tin thì chị ấy ung dung vượt qua.

- Thôi, không nói chuyện này nữa, tuy em vào núi đã lâu nhưng đây mới là lần đầu đi ngắm phong cảnh, đẹp thật đấy, sau này chúng ta kiếm một ngọn núi rồi xây nhà được không?

Không Nhược Khuê giang rộng tay hít không khí tươi mát vào lòng:

- Không được, như thế con đi học không tiện.

Trần Thuật nhìn má Không Nhược Khuê hồng lên đáng yêu, rủ rê:

- Chúng ta lên đỉnh núi đi, mưa xuống không ngờ mặt trời vẫn xuất hiện, đợi chúng ta lên được đỉnh núi, không chừng là có thể thấy hoàng hôn.

- Anh thích ngắm hoàng hôn à?
- Không, anh thích ngắm hoàng hôn cùng em.

Không Nhược Khuê thấy thân thể bủn rủn, chân muốn nhũn ra, không đứng, không phải cảm giác, một tiếng kêu thất thanh truyền ra, thân thể hai người cùng rơi nhanh xuống.

.....

“Vì Tiểu Khuê không thích anh.”

Nghe câu trả lời này con người Bạch Khởi Nguyên tức tức mở lớn, mặt từ trắng biến thành đỏ, rất lâu mới mới khôi phục lại bình thường.

Giận sao?

Bạch Khởi Nguyên tất nhiên là nổi giận, giận muốn nổ tung.

Chuyện này cần cô nói sao, chẳng lẽ tôi không biết.

Bạch Khởi Nguyên rất muốn giết Vương Thiệu, nhìn cô chăm chăm, lòng cân nhắc lời muốn nói:

- Chị Thiệu, câu này Tồn thương quá đấy.

Trợ lý ở bên không khách khí như thế, thiếu điều nhảy tới trước mặt Vương Thiệu chửi rủa:

- Giám đốc Vương, sao chị biết Khuê tỷ không thích Bạch gia, Bạch gia chúng tôi ưu tú thế nào, không biết bao nhiêu cô gái si mê anh ấy, ai không thích anh ấy thì phải đi khám mắt đi.

- Bạch gia ưu tú vô song, nữ nhân thích Bạch gia xếp từ công công ty tới tận Châu Giang chưa đủ, nhãn quang của tôi cũng thấy Bạch gia và Tiểu Khuê là đôi trời sinh. Nhưng chuyện tình cảm lạ vậy đấy, không có thích hợp hay không, chỉ có thích hay không?

Đối diện với ông chủ mà Vương Thiệu còn có thể ứng phó được, so với sóng lớn cô vừa trải qua, thế này là gì:

Trợ lý định đáp trả Bạch Khởi Nguyên liếc mắt một cái:

- Tiểu Nhã, đi pha trà, giám đốc Thiệu là khách của chúng ta, là tiền bối của cô, tới mà chưa có chén trà nóng, cô ngày càng thiếu quy củ rồi.

- Không cần.

Vương Thiều ngăn cản:

- Tôi đi ngay thôi, đi đường suốt cả ngày rồi, tôi muốn về tắm rửa nghỉ ngơi.

- Là tôi không phải.

Bạch Khởi Nguyên đối nhân xử thế thì luôn không chê trách gì được, giọng nói chân thành xin lỗi:

- Giám đốc Thiều vất vả như thế, tôi còn mời tới trò chuyện.

- Bạch gia đã mời thì tôi phải tới.

Vương Thiều nghiêm túc nói:

- Bạch gia, chúng ta quen nhau nhiều năm, tôi hiểu tình cảm của anh với Tiểu Khuê, trước kia tôi luôn vun vén cho hai người, nhưng thực sự hai người không có duyên rồi.

Bạch Khởi Nguyên trầm ngâm:

- Trần Thuật công khai xuất hiện trước mặt cô ấy ... Vậy là quan hệ của họ đã xác định?

- Đúng thế.

Vương Thiều gật đầu:

- Tiểu Khuê yêu Trần Thuật, cho nên tôi mới nói thẳng như vậy cũng là vì anh. Bạch gia sớm rút lui đi, mọi người đều không muốn lỡ dở thời gian bên Tiểu Khuê, đó là điều bất công với anh.

- Cô ấy nói với chị thế à?

- Đúng.

- Cô ấy luôn luôn hiểu người khác như thế, biết chị về, thế nào tôi cũng hỏi ...

Bạch Khởi Nguyên cười đau khổ, cô gái mình thích ngày càng xa:

- Tuy anh chưa bao giờ thổ lộ, nhưng Tiểu Khuê sao không hiểu, nếu cô ấy nói “không biết” thì quá vô tình, cũng phụ sự hi sinh vô tư của anh bao năm.

Vương Triều nhìn mà không đành lòng:

- Không cần biết người ngoài nói ra sao, Tiểu Khuê nói, anh không chỉ là bạn, còn là người anh, người thầy của cô ấy, cô ấy luôn yêu quý anh, nhưng không phải là tình cảm nam nữ.

- Tôi hiểu, tôi hiểu ... Cuối cùng thì tôi vẫn thua ...

Bạch Khởi Nguyên nắm tay thật chặt, không chế cảm xúc:

- Nếu, nếu tôi thổ lộ với cô ấy sớm hơn, liệu có khác không?

Vương Thiều không ngờ hẳn còn khúc mắc ở vấn đề này:

- Tôi không biết, có lẽ không ai có thể trả lời được câu này của anh, kể cả Tiểu Khuê.

Bạch Khởi Nguyên cười một tràng dài:

- Thôi, nói nữa cũng không ý nghĩa gì nữa rồi, chị Thiều vất vả rồi, về nghỉ đi.

Vương Thiều khách khí cáo từ:

- Bạch gia cũng chú ý nghỉ ngơi.

Chương 302:

Cho dù tâm tình rất tồi tệ, Bạch Khởi Nguyên thực sự là nam nhân không hề tồi, vẫn đích thân tiễn Vương Thiều ra tận thang máy, khi quay về thì Đằng Vân đã ở trong phòng.

Đằng Vân đặt cốc trà nóng tới trước mặt hẳn:

- Vương Thiệu vừa tới sao?

- Ừ, tán gẫu vài câu.

Bạch Khởi Nguyên không muốn khơi lên vết thương lòng, đối phó qua loa:

- Vì chuyện Trần Thuật tới đoàn làm phim Nghịch Lân sao?

Đằng Vân ngồi xuống đối diện:

- Cô còn theo dõi chuyện này làm gì nữa?

- Không chỉ em, mà toàn bộ Đông Chính đều theo dõi, đây không chỉ là chuyện Tiểu Khuê có yêu đồng nghiệp không, còn liên quan tới vấn đề hợp đồng của cô ấy ... Vương Thiệu vừa về đã bị ông chủ lớn gọi tới văn phòng rồi, cô ấy vừa đi, ông chủ lại mời chủ tịch Lạc tới uống trà.

Đằng Vân si dại nhìn khuôn mặt tuấn lãng mang chút u sầu của Bạch Khởi Nguyên, đây là ưu thế của các cô gái vừa xinh đẹp lại có năng lực, nam nhân được nhìn chỉ càng thêm tự tin, còn nếu là cấp dưới nam nhìn bà chủ của mình với ánh mắt này thì chỉ khiến người ta thấy thô bỉ kinh tởm:

- Thái độ của anh thế nào?

- Ông chủ gặp Vương Thiệu xong lại hẹn chủ tịch Lạc à?

- Đúng, em đoán họ chuẩn bị thống nhất ý kiến trước kia chú nhóc đó về, ai cũng biết ông chủ không tán đồng chuyện này, không ngờ họ dùng thái độ mạnh mẽ như thế phản kháng, chẳng lẽ không đặt ông chủ vào mắt?

Bạch Khởi Nguyên tay chống cằm, sắc mặt biến đổi liên hồi, mãi lâu sau mới nói:

- Trong tay cô có phải còn ít tư liệu giữa tôi và Tiểu Khuê đúng không? Tung ra đi.

- Tung ra.

Đặng Vân chấn kinh kêu lên:

- Khởi Nguyên, lúc này không thích hợp.

- Tôi biết không thích hợp.

Bạch Khởi Nguyên phát tay tỏ ý không bàn cãi nữa:

- Cứ làm như vậy đi.

.....

Bốp!

Trần Thuật rơi mạnh xuống tảng đá, cuối cùng cảm thụ được cái gì gọi là “mông vỡ thành tám mảnh rồi.”

Trên núi là đá, dưới núi cũng là đá, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc Trần Thuật ôm Khổng Nhượng Khuê vào lòng, người rơi xuống trước, làm đệm cho cô.

Trần Thuật rên một tiếng đau đớn.

Lực hút của trái đất, trọng lượng của Khổng Nhượng Khuê, toàn bộ đè lên người Trần Thuật, toàn thân gồm cả đầu đều đầu vào đá cứng.

- Trần Thuật, Thật Thuật ..

Khổng Nhượng Khuê gấp giọng hỏi:

- Anh không sao.

Trần Thuật nằm thẳng cứng, cơn đau làm y mất tri giác, lo lắng hỏi:

- Em có sao không? Không bị thương chứ?

- Em không sao.

Khổng Nhượng Khuê rời khỏi lòng Trần Thuật, lấy di động ra, bật đèn pin chiếu lên mặt Trần Thuật, thấy mặt y vằn vẹo vì

đau, cổ trần định vỗ về:

- Anh đừng lo, em gọi điện cho họ lên cứu ... Anh nằm im, đừng cử động.

Không có tín hiệu.

Khổng Nhược Khuê không cam tâm, lại gọi lần nữa, vẫn bị ngắt tự động.

Tín hiệu trên Hồ Cư Sơn vốn không tốt, trước kia hai người chat với nhau còn đứt đoạn liên tục, giờ bọn họ lại đi sâu vào trong núi như thế, không có tín hiệu là bình thường.

Chương 303: Có tình uống nước cũng no.

- Anh không sao đâu, để anh nằm một chút ... nằm một lúc là đỡ

Trần Thuật thấy toàn thân đau nhức, nhắm mắt cảm thụ thương thế, vẫn cố trấn an cô:

- Có đi, có đi mà ...

Không Nhược Khuê gấp tới độ sắp khóc tới nơi, cổ giờ tay thật cao lên mong có tín hiệu:

- Dùng máy của anh xem, trong túi quần.

Không Nhược Khuê móc túi y lấy di động, yếu ớt nói:

- Hết pin rồi.

Hôm qua Trần Thuật đi suốt cả ngày, tối uống rượu, đêm ngủ say, quên sạc pin, bình thường ở thành phố khắp nơi có ổ cắm nên không thấy gì, giờ y chỉ muốn chửi um lên, bán cái điện thoại nghìn đô, vậy mà keo kiệt chút pin.

Thử mãi không gọi được, Không Nhược Khuê đành từ bỏ, ngồi bên Trần Thuật lo lắng:

- Thử xem có ngồi dậy được không nhé.

- Ừ.

Không Nhược Khuê đặt di động xuống đất, cẩn thận luồn tay dưới cổ Trần Thuật, đỡ đầu y lên, sau đó kéo vào lòng.

Trần Thuật đầu dựa vào ngực Không Nhược Khuê, êm êm mềm mềm, lại có mùi thơm dịu dịu dễ ngủ, đúng là ngồi dậy

tốt hơn thật:

- Đây là đâu?

Đèn pin của di động độ sáng có hạn, may mà cái hố bọn họ rơi xuống không lớn, vách đá trơn ướt, mọc đầy rêu, Trần Thuật ước chừng với độ cao này, cho dù mình không bị thương cũng không leo lên được.

Trong hố có mùi hôi rất đậm, đó là mùi động vật, xem ra không ít con vật gặp cảnh ngộ với họ.

Đây là hố bẫy thú, Trần Thuật nhìn cành cây và lá khô xung quanh, lòng chưa hết sợ, may mà không có chông, nếu không thì xong đời rồi.

- Anh thấy thế nào, có bị thương không?

Không Nhược Khuê ôm đầu Trần Thuật, nếu Trần Thuật không bị thương thì bọn họ có thể ở đây đợi người khác lên núi tìm, nhưng nếu bị thương thì phải tìm cách nhanh chóng rời khỏi đây, đưa y đi bệnh viện:

- Anh nói rồi mà, không sao.

- Em sợ lắm.

Không Nhược Khuê ôm càng chặt:

- Em sợ bất kỳ chuyện gì xảy ra với anh.

Trần Thuật cảm thụ được sự quyến luyến của Không Nhược Khuê với mình, đưa tay ra định vuốt má cô, không ngờ vừa đưa tay lên vai nhói đau làm y không nhịn được “á” một tiếng.

- Sao thế?

Không Nhược Khuê nghe y kêu đau đón thì kinh hãi:

- Không sao, anh định sờ mặt em ... Kết quả.

- Muốn sờ phải nói chứ ...

Khổng Nhượng Khuê cúi người xuống:

- Anh sờ đi.

Trần Thuật cảm động lệ nóng tràn mi, sống tới giờ mới chỉ có một người nói với y lời khí thế như vậy, bẹo má cô, thật trơn, thật mềm, như bẹo ra nước vậy:

- Ngốc ơi, sao em đáng yêu như thế?

Y thật không hiểu, một cô gái như Khổng Nhượng Khuê, làm sao lại thích mình, mình là gì chứ? Trần Thuật không hề tự ti, ngay cả hoa khôi của cả trường như Lăng Thần cũng chủ động theo đuổi y, nhưng ở trước mặt Khổng Nhượng Khuê, y không tìm ra nửa điểm nào khiến cô gái này thích mình.

Vì thế y do dự rất lâu.

- Chỉ có trước mặt anh, em mới thế thôi.

Khổng Nhượng Khuê nắm tay Trần Thuật, chỉ là đây không phải lúc tình tứ:

- Hôm nay quay phim xong sớm, nghĩ anh tới một chuyến không dễ dàng, muốn đưa anh đi chơi, không ngờ lại đưa anh xuống hố.

- Anh cũng đưa em xuống hố, không ai nợ ai.

Trần Thuật cười gượng, cười cũng thấy đau nữa, không biết có vấn đề gì không:

- Em thích anh đâu phải là cái hố.

Khổng Nhượng Khuê biết Trần Thuật nói chuyện ngoài kia râm râm phản đối chuyện hai người, bất kể fan hay người qua đường đều thấy Trần Thuật không xứng, đám anti càng mượn cớ thêu dệt đủ chuyện rĩa rối cả hai người, nghĩ tới đó cô rất giận:

- Ngay cả cha em cũng không phản đối, bọn họ có tư cách gì mà phản đối, bọn họ cho rằng mình là ai?

Trần Thuật kinh hãi:

- Cha, cha em không phản đối? Cha em biết chuyện chúng ta à?

- Ủ, cha em nào, chàng trai vào thời khắc nguy hiểm nguyện che chắn trước mặt cô gái là chàng trai tốt, đáng tin cậy. Cha em là quân nhân, ông ấy nói, anh đủ tiêu chuẩn nhập ngũ đấy.

- Chuyện đó cha em cũng biết à?

Trần Thuật hỏi xong mới thấy mình ngu xuẩn, chuyện đó truyền thông làm ầm ĩ, người khác có thể không biết, cha mẹ cô tất nhiên phải biết:

- Cả thế giới đều biết, cha em sao không biết được.

Thấy Trần Thuật nói chuyện bình thường lại, Khổng Nhược Khuê nhẹ lòng không ít:

- Vả lại, cha em không biết thì em cũng nói mà, sao, khẩn trương à?

- Khẩn trương cái gì?

Trần Thuật không nhận:

- Cha em cũng là cha anh, con gặp cha có gì mà khẩn trương.

Đương nhiên, Trần Thuật có gặp cha ruột của mình cũng khẩn trương.

Có câu cướp con gái còn đáng hận hơn cướp tài lộ trăm lần, Trần Thuật từng xem video hài hước Âu Mỹ, có cảnh khi con gái lần đầu dẫn bạn trai về nhà, cha vợ tương lai giờ sùng

sấn chữa vào đầu con heo muốn gặm rau cải nhà mình, làm con rề sợ sớn ra quần.

Trước kia Trần Thuật xem cười chảy nước mắt, giờ nghĩ lại có chút thấp thỏm.

May mà Trung Quốc cầm súng.

- Anh nghĩ thế thì tốt.

Không Nhượng Khuê nhìn bộ dạng miệng hùm gan sứa của Trần Thuật mà không nhịn được cười:

- Cha em còn nói, khi nào có thời gian đưa anh về nhà ăn cơm.

- Nếu cha em đã nói thế rồi, vậy chúng ta nên kiếm thời gian nào đó làm cơm cho ông, cha em thích ăn món gì, món Việt hay món Xuyên? Hay thích ăn chay ... Anh, anh sẽ đi học của Lão Gia.

Trần Thuật nói rất ân cần, nhưng mà dự định theo Lão Gia học chừng dăm ba năm mới xuất sơn, không phải y kiếm có gì đâu, nhưng mà không biết bao đôi tình lữ vì sao cuối cùng chia tay, vì lần đầu gặp cha vợ nói chuyện không hợp, làm mất lòng, vì Không Nhượng Khuê, chuẩn bị cho tốt là hợp lý:

- Không cần đâu.

Không Nhượng Khuê chẳng biết có nhìn thấu ý đồ của Trần Thuật không lại nói:

- Mẹ em nấu ăn giỏi lắm, anh nhất định sẽ thích, nhưng em không nói là loại món gì đâu, tới khi đó anh ăn sẽ biết.

Trần Thuật tỏ ra là chàng trai rất biết suy nghĩ:

- Lần đầu tới nhà đã làm phiền mẹ em, không tốt đâu.

- Vậy sau này anh đối xử với con gái họ tốt một chút là được, người làm cha mẹ chỉ mong cái đó.

- Được, hôm nay về, anh gửi tin nhắn cho mẹ anh.

Không Nhược Khuê không hiểu:

- Là sao?

- Để mẹ anh nói câu này với em, mời em sau này đối xử với con trai bà tốt một chút.

- Đáng ghét.

Không Nhược Khuê đâm Trần Thuật một cái:

Á, Trần Thuật kêu đau đớn, lúc này y chưa chịu đựng được cú đâm nhỏ của Không Nhược Khuê, đâm không nhẹ tí nào.

.....

Tĩnh Tĩnh lúc này đang cầm di động chơi game, mắt nhìn chăm chú, có vẻ máu ăn thua ghê lắm. Tiểu Nhiễm thì ôm laptop xem tin tức.

- Khuê tỷ lên hotsearch rồi.

Tiểu Nhiễm gọi Tĩnh Tĩnh:

- Xem này, không biết ai phát ảnh tổng giám Trần tới thăm lên mạng, giờ nhiều trang tin nói, bạn trai thần bí của Khuê tỷ đã bại lộ ...

- Thần bí chỗ nào?

Tĩnh Tĩnh chẳng thèm ngẩng đầu lên:

- Lộ lâu rồi, mà lộ ra cũng tốt, dù sao hai người họ cũng tới với nhau rồi mà, trước kia Khuê tỷ không chịu yêu ai, tôi còn lo ấy chứ.

- Khi đó tôi cũng nghĩ Khuê tỷ là les ...

Tiểu Nhiễm nhìn ra ngoài sân, nhỏ giọng nói:

- Khi đó ai nói Khuê tỷ thích nữ nhỉ?

- Cô nói chứ ai. Vì Khuê tử suốt ngày ở cùng chị Vũ Khiết, cho nên cô nói hai người họ yêu nhau ... Khi đó tôi nghe cũng hết hồn. May mà tổng giám Trần xuất hiện, anh anh vừa tài hoa lại dí dỏm, tôi rất ủng hộ anh ấy, cô thì sao?

- Vấn đề không phải chúng ta ủng hộ hay không, nhiều người muốn Khuê tử mãi mãi là nữ thần cao ngạo kiêu kỳ, không muốn chị ấy yêu ai.

Tiểu Nhiễm xem bình luận mà lo lắng:

- Việc gì phải nghe họ, Khuê tử có sống vì họ đâu.

Tĩnh Tĩnh rút cuộc không chơi game được nữa, ném đi động sang bên:

- Mạng kiểu gì thế không biết, tôi rõ ràng là đã lặn ngoài tránh rồi mà lại lag hình, không di chuyển được.

- Bảo cô bao lần rồi, đừng chơi game ở đây, nơi này vào mạng được là may mắn rồi.

Tĩnh Tĩnh hừ một tiếng, thò đầu ngó nghiêng:

- Khuê tử và tổng giám Trần đã về chưa?

- Chưa.

Tiểu Nhiễm lắc đầu:

- Bọn họ hiếm khi gặp nhau, để họ tự do.

- Nhưng mà sắp tới giờ cơm tối rồi mà.

Tĩnh Tĩnh đã thấy hơi đói:

- Ai cũng như cô chỉ biết ăn thôi.

Tiểu Nhiễm gấp laptop lại, làm ra vẻ người từng trải:

- Có tình uống nước cũng no mà.

Tĩnh Tĩnh FA từ trong bụng mẹ, lớn tới chừng này mà chưa biết yêu là cái gì, nhưng dựa vào kinh nghiệm xem phim ngôn

tình máu chó mà lệ nóng tràn mi, thấy người ta cầu hôn ngoài đường la hét khản giọng, dù là người ta ôm nhau cũng rôm rớm cảm động như mình là người được ôm Cô chưa yêu, nhưng cô tin vào tình yêu, chờ đợi một ngày hoàng tử bạch mã chân dẫm mây màu hoặc Maserati tới cưới mình.

Quách Húc Nhiễm thì kinh nghiệm ái tình phong phú, thay đổi không ít tra nam, song vì thế mà coi chuyện tình cảm rất nhạt, cô có thể thích nam nhân vì điển trai, vì tài hoa, hoặc vì thân phận, địa vị hay vì người ta tốt với cô. Chẳng phải cô dễ dãi trong tình yêu, mà vì cô nhìn cuộc sống thực tế hơn thôi, chẳng gửi gắm quá nhiều hi vọng hay tình cảm vào chuyện yêu đương.

Xưa nay cô luôn coi mình là đại tỷ chăm sóc cho Tĩnh Tĩnh, dẫn dắt quan niệm cuộc sống và ái tình của Tĩnh Tĩnh.

Vì cô thấy Tĩnh Tĩnh vẫn sống trong truyện cổ tích, khó mà sinh tồn ở thế giới thực.

Cô rất lo.

- Có tình uống nước cũng no à? Thì phải có nước mới được chứ?

Tĩnh Tĩnh sốt ruột:

- Khuê tỷ có mang theo bình giữ nhiệt đâu, sớm biết thế tôi đã đi theo họ, ít nhiều mang theo nước. Không thể nào uống nước suối được, Khuê tỷ bị cảm chưa khỏe, không thể uống nước lạnh.

Quách Húc Nhiễm chỉ muốn gõ đầu Tĩnh Tĩnh, bực bội nói:

- Đó chỉ là ví dụ vậy thôi, lại không phải nhất định cần uống nước.

- Không uống nước thì uống gì, ăn gì? Chẳng lẽ yêu nhau thì bụng không đói?

- Thôi đi, không nói lại cô, cô chưa yêu thì biết gì tâm tình nam nữ khi yêu? Tóm lại là cô đừng gọi điện thoại tới quấy rối họ là được. Đừng trách tôi không nhắc, nếu chọc giận Khuê tử, cô biết hậu quả.

Tĩnh Tĩnh nhớ tới sự hung mãnh của Khuê tử liền bỏ ý định gọi về ăn cơm, trước kia cô phạm lỗi, Khuê tử ép tập yoga cùng, lần nào cũng khiến cô sống không bằng chết ...

Quách Húc Nhiệm cảm được Tĩnh Tĩnh rồi, lần nữa xem laptop, đem toàn bộ tin tức về Khuê tử chỉnh lý lại, gửi cho cả Vương Thiệu và Khuê tử, để họ tự đánh giá sự việc, có hiểu biết rõ ràng về tâm tình và lập trường của fan và truyền thông.

Càng thông kê, càng sợ.

Giông tố sắp tới.

Đến giờ ăn cơm tối mà hai người kia vẫn chưa về, đợi mãi, đợi mãi ...

Tĩnh Tĩnh xem hết tập mới nhất bộ phim truyền hình cô theo dõi, bỏ kính ra, xem giờ một cái hét lên:

- Á, hơn 10 giờ rồi, sao Khuê tử còn chưa về?

Tiêu Nhiệm đắp da mặt nằm trên giường hỏi:

- Đã nhắn tin chưa?

- Rồi, không ai trả lời.

- Nhắn mấy giờ?

- Sáu giờ, khi chúng ta đi ăn cơm, tôi gửi tin nhắn hỏi Khuê tử có về ăn cơm không, không thấy chị ấy trả lời, tôi nhớ lời cô dặn, không quấy rầy nữa.

Tĩnh Tĩnh xé ngay mặt nạ, hỏi gấp:

- Tức là sau đó cô không liên hệ nữa?

Cả hai đều là trợ lý thân cận nhất của Không Nhược Khuê, nhưng phụ trách công tác khác nhau. Tĩnh Tĩnh là trợ lý sinh hoạt, phụ trách việc lật vật trong cuộc sống ăn mặc ở, thuê khách sạn, mua trà sữa ... Tiểu Nhiễm là trợ lý công tác, phụ trách lịch trình làm việc, theo dõi tổng hợp tin tức trên mạng, kịp thời nhắc nhở Không Nhược Khuê v.v.v.v...

Nên Tiểu Nhiễm không chủ động liên hệ với Không Nhược Khuê, do Tĩnh Tĩnh làm, không ngờ cô gái này thần kinh bằng thùng ...

- Tôi bảo cô đừng liên hệ, nhưng không bảo tới tận giờ không liên hệ.

Tiểu Nhiễm nhảy khỏi giường:

- Trên núi vừa tối vừa lạnh, ngay cả đường không nhìn thấy, không, còn chẳng có đường, với lại lạnh thế này, ở trên núi làm gì ... Hay họ gặp nguy hiểm rồi?

- Lẽ nào ...

Tĩnh Tĩnh mặt trắng bệch:

- Trên núi, núi có sói đấy!

Quách Húc Nhiễm không nhiều lời nữa, gọi cho Không Nhược Khuê không được, gọi cho Trần Thuật cũng là giọng thu âm “thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”.

- Làm sao bây giờ?

Tĩnh Tĩnh cuống cả lên:

Quách Húc Nhiễm quyết định:

- Chúng ta đi tìm đạo diễn, núi rộng lắm, hai chúng ta không biết họ đi đâu, cần đoàn phái người đi.

- Nhưng mà Khuê tử ở cùng tổng giám Trần, chẳng may ...

Tĩnh Tĩnh lâu lâu cũng thông minh được một lần:

Chương 304:

Đúng thế, nếu là người thường mất tích thì cứ đi tìm là được, nhưng với thân phận Khổng Nhược Khuê, cùng một nam nhân trẻ đi vào rừng sâu ... Chuyện này truyền ra, e là đủ các loại tin đồn bất lợi sẽ bay khắp thế giới.

Hơn nữa, chẳng may họ không gặp nguy hiểm, mà chỉ là quên về, hai người làm chuyện lớn lên thì sau này Khuê tử còn mặt mũi nào nhìn ai nữa?

Không phải đẩy Khuê tử lên giản thiêu à?

Quách Húc Nhiễm đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng cắn môi:

- Lúc này rồi còn quản nhiều thế làm gì, Khuê tử trách thì tôi chịu.

Hai người chạy đi tìm đạo diễn, lúc này Quách Kiến Tương cùng người trong đoàn uống rượu, có cả Đàm Kiến Phong. Quay phim nếu không có việc gì thì hạn chế rời đoàn, thế nên phương tiện giải trí ít, tụ tập uống rượu liền thành truyền thống tốt đẹp.

Tĩnh Tĩnh lúc này mắt đã ướt rồi, nói gấp:

- Đạo diễn Quách, không thấy Khuê tử đâu nữa.

- Không thấy?

Quách Kiến Tương ngó ra:

- Sao lại không thấy? Tìm quanh thôn chưa, khả năng cô ấy ăn xong đi dạo, hay tập luyện giữ dáng gì đó ..

- Không, thực sự không thấy Khuê tử nữa rồi.

Quách Húc Nhiệm lo Tĩnh Tĩnh nói không rõ:

- Khuê tử sau khi quay phim xong cùng tổng giám Trần leo núi, tối không về ăn cơm, di động không liên lạc được.

Quả nhiên sắc mặt mọi người trở nên cổ quái, núi cao rừng sâu, cô nam quả nữ, đêm khuya không về ... Ài, còn làm gì được nữa, quay phim mấy tháng trời, lại ở nơi hẻo lánh buồn tẻ, mà trong đoàn nam thanh nữ tú lại nhiều, chuyện này xảy ra suốt, ai nấy chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua, lần sau tới lượt mình cũng không muốn bị người ta nói ra nói vào, đúng không?

Quách Kiến Tương nhìn bộ dạng nóng ruột của Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nhiệm thì thầm thở dài, Khổng Nhược Khuê sao lại đem hai cô gái này theo bên, quá trẻ, dễ hỏng việc.

Chuyện này sao có thể nói ra được chứ.

Nếu trong đoàn làm phim của mình xảy ra chuyện “tình ái” như thế, sau này gặp nhau xấu hổ, làm gì còn cơ hội làm bạn hay hợp tác được nữa. Nhưng giờ muộn rồi, ai nấy đều biết rồi, Quách Kiến Tương đứng dậy gọi hai người ngồi xuống:

- Có thể lát nữa họ về, nếu một mình Khổng Khuê ở ngoài thì còn có nguy hiểm, thêm tổng giám Trần thì sợ gì, không sao.

Hai cô gái đứng ngồi không yên:

- Nhưng chúng tôi không liên lạc được, chẳng may có chuyện thì sao?

- Không sao, đợi thêm chút, nếu họ không về hãy đi tìm.

- Nhưng ..

- Không nhưng gì hết.

Quách Kiến Tương thái độ cứng rắn:

- Cứ thế mà làm.

Ông ta có ý tốt, vừa giúp Không Nhược Khuê, cũng nghĩ cho hai cô gái này, nếu Không Nhược Khuê mà vì thế lún vào scandal, hai cô gái này cũng mất việc. Đáng lẽ phải nhấn tin cho mình, hoặc gặp riêng mình nói trước đã chứ?

Sau khi trấn áp được hai cô gái, ép họ ngồi xuống đợi, Quách Kiến Tương nâng chén nói với xung quanh:

- Mọi người nể mặt tôi, chuyện này giữ trong lòng thôi.

Rồi uống cạn trước.

Ai nấy nâng chén uống cạn, đến khi rượu vào bụng rồi thì chủ đề cũng chuyển sang chuyện khác, cứ như Tỉnh Tỉnh và Tiểu Nhiễm chưa từng tới, còn bọn họ cũng không biết xảy ra chuyện gì.

.....

Đói, lạnh, sợ hãi.

Đó là trạng thái của Trần Thuật và Không Nhược Khuê lúc này.

Vốn hai người rất bình tĩnh, nghĩ rằng tới giờ cơm mà mình không về, trợ lý sẽ liên hệ với họ, sau đó bảo đoàn đi tìm. Chỉ cần trong đoàn men theo đường họ đi là tìm thấy ngay thôi, không tìm thấy không sao, chỉ cần nghe thấy tiếng người, họ sẽ kêu cứu.

Cho nên hai người nói rất nhiều chuyện, lại còn không biết xấu hổ hôn hít dưới hố ...

Nhưng đợi mãi, đợi mãi không ai tới, liền thấy chuyện không đúng rồi.

Sáu giờ, bảy giờ, tám giờ Rồi đợi tới mười giờ, càng đợi càng mất hút.

Lúc này đã 10 giờ 30 hai người không còn sức nói chuyện nữa.

Trong núi trời lạnh, hướng hồ còn ở dưới cái hồ ẩm thấp, hơi lạnh từ bốn phương tám hướng ủa tới, như muốn đem cả máu người ta đóng thành băng.

Bọn họ đi lúc còn sớm, chỉ tính đi loanh quanh tâm tình, về trước giờ cơm tránh người khác nhận ra, thế nên không mặc ấm, Không Nhược Khuê chưa khỏe hẳn còn mặc thêm áo khoác dài, Trần Thuật chỉ có áo len.

Trên người không đủ áo giữ ấm, dưới móng là đá cứng, ngồi mấy tiếng không làm nó ấm lên.

Hai người lạnh run cầm cập.

Còn đói nữa.

Càng đói càng lạnh, càng lạnh càng đói, hai người đều cao gầy, đầu nhiều mỡ mà đốt cháy, lúc này họ rất hâm mộ những người béo.

Không Nhược Khuê vốn chưa khỏi ốm, đang lúc sợ lạnh, nằm trong lòng Trần Thuật, yếu ớt nói:

- Trần Thuật, em đói quá.

- Anh cũng thế.

Trần Thuật dưới lưng là đá lạnh, người run từng chập, vẫn an ủi:

- Kiên trì thêm lát nữa, về rồi sẽ bảo nhà bếp nấu cho chúng ta bát cơm nóng hổi, còn cả canh dê đầy mỡ, bát dưa muối chua giòn, chúng ta ăn liền mấy bát ..

Bụng Không Nhược Khuê réo ùng ục, trách:

- Đừng nói nữa.

- Ủ, anh không nói nữa, em đợi ăn là được.

- Trần Thuật, chúng ta sẽ không chết ở đây chứ?

- Làm sao có thể?

Trần Thuật cười lớn át đi sợ hãi:

- Con người không ăn không uống có thể sống từ ba tới năm ngày. Trước kia anh từng đọc một bài báo nói, có bậc thầy yoga Ấn Độ có thể sống ở giữa sa mạc một tháng không cần ăn uống, khả năng của con người là vô hạn.

- Nếu chết, chúng ta chết cùng nhau cũng không tệ.

Khổng Nhượng Khuê cảm thấy rất không khỏe, buổi tối là lúc sốt tái phát, giọng nói gần như mê sảng:

- Không được nói linh tinh.

Trần Thuật mắng:

- Chúng ta không còn thì con chúng ta làm sao?

Nghĩ tới chuyện sau này, Khổng Nhượng Khuê có tinh thần một chút, từ lúc xác lập quan hệ, đây là đề tài hai người thích nói nhất, nói không biết chán:

- Trần Thuật, em nói cho anh một bí mật ... Em tìm anh rất lâu rồi.

- Anh cũng thế, có những người tới thế giới này là vì đợi một nửa của mình xuất hiện, anh tới là vì em ... Í, em khóc rồi à?

Trần Thuật không ngờ mình nói làm bạn gái cảm động như vậy, đúng là quá giỏi:

- Không phải.

Khổng Nhượng Khuê nghiêng rằng, cái tên ngọc này, em và anh đang nói hai chuyện khác nhau đấy, anh nghĩ em là tiểu cô nương 15. 16 hay sao mà bị mấy lời của anh làm cảm động tới khóc:

Sau khi chuyển nhà tới Hoa Thành, cô cứ áy náy mãi vì đi không một lời từ biệt như thế, về sau tới thôn cũ tìm Trần Thuật thì y đã chuyển nhà, cô lại nghe ngóng mãi, rồi tới cả trường đại học tìm Trần Thuật thấy y và cô gái rất xinh đẹp tay trong tay đi bên nhau, lúc đó cô không tiện tới gặp.

Rồi sau đó nữa cô mỗi ngày một nổi tiếng, không tùy tiện đi ra ngoài nữa, nghĩ rằng hai người sẽ chẳng bao giờ gặp lại, ai ngờ lại tình cờ gặp nhau giữa đường như thế.

Chưa đợi Khổng Nhược Khuê tiết lộ thân phận của mình thì Trần Thuật đột nhiên ngồi thẳng người, ngẩng đầu, một giọt nước lạnh băng rơi trúng trán, tuyệt vọng kêu lên:

- Chết, mưa rồi.

Trưa hôm nay trời đổ mưa, núi hoang sau mưa đẹp không tả siết, nhưng sau đó nắng lên rồi, sao lại mưa tiếp? Vốn hai người lạnh run, lại thêm mưa nữa, không phải là chết cóng à?

Khổng Nhược Khuê bò dậy ngay tức thì, chạy đôn chạy đáo ôm đông cánh lá tới:

- Mau, chúng ta dùng nó dựng lều tránh mưa.

Nói làm là làm, cô nhảy lên giật mấy cái giây leo, cắm cành cây xuống đất, muốn dựng một cái lều ...

Chương 305: Sợ thế giới không biết sao?

Thời gian càng trôi đi, trời càng lúc càng khuya, mọi người ngồi trong nhà đợi càng sốt ruột, ngay cả uống rượu cũng không còn tâm tình nữa.

Đợi tới khi Tĩnh Tĩnh mặt ướt đẫm nước mưa đầy tung cửa xông vào, khóc nức nở:

- Họ chưa về.

Mưa rồi à?

Quách Kiến Tương lão đảo xô bàn chạy ra ngoài, thấy quả nhiên là trời đổ mưa, tuy chưa lớn nhưng không chậm trễ được nữa khẩn cấp nói:

- Dương Lỗi, cậu gọi tất cả mọi người tới, chia làm ba tổ, đi về phía đông, nam, bắc, tìm kiếm.

Phía tây là đường xuống núi, hai người kia nếu đã đi leo núi tất nhiên là không đi hướng đó.

- Vâng, đạo diễn.

Dương Lỗi nhảy dựng dậy chạy đi an bài người.

Rào!

Vừa xong mưa còn nhỏ không ai để ý, lúc này đột nhiên nước ào ào đổ xuống, màn mưa dày đặc che kín tầm nhìn, ai cũng biết chuyện nghiêm trọng rồi.

Quách Kiến Tương nhìn trời mưa mà lòng như lửa đốt, Khổng Nhược Khuê lúc này còn chưa về xem ra thực sự xảy ra điều ngoài dự liệu chứ không phải như họ nghĩ nữa ... Tưởng tượng hậu quả, toàn thân ông ta cũng muốn đóng băng.

.....

Rửa mặt đánh răng cạo râu, lục lọi trong tủ quần áo, tìm ra được một bộ phù hợp tôn lên khuôn mặt đẹp trai, khí chất ưu nhã của mình.

Dùng máy sấy tóc làm mái tóc ngắn dựng lên, lắc chai keo xịt phun không tiếc lên đầu, mỗi sợi óc đều sáng bóng.

Soi gương một lúc, Thang Đại Hải rất hài lòng với bản thân, đi giày da, rời khỏi phòng, người xoay 180 độ, đang chuẩn bị bấm chuông phòng đối diện, chợt nhớ ra quên một thứ quan trọng.

Chạy về phòng, đến lúc quay ra thì miệng ngậm thêm cành hoa hồng đỏ.

- Anh yêu em mãi không hết, yêu ngày ngày tháng tháng tới mãi mãi sau này ...

Thang Đại Hải ngâm nga ca khúc của Quách thiên vương, bước chân theo động tác vũ đạo của Quách thiên vương, bầm chuông:

Bầm rất nhẹ, sợ bị đau chuông vậy.

Bầm lần một.

Lần hai.

Tới lần thứ ba thì cửa bật mở, Tạ Vũ Khiết vẫn mặc áo ngủ, đầu tóc bù xù, dùng ánh mắt giết người nhìn hấn:

- Sớm thế đã bầm chuông làm gì?

Thang Đại Hải lấy bông hoa hồng xuống, dùng nụ cười ôn nhu, giọng nói trầm ấm đã làm tan chảy trái tim bao nhiêu cô gái nói:

- Tiểu thư Tạ Vũ Khiết xinh đẹp, liệu tôi có được vinh hạnh mời em dùng bữa sáng không?

- Không!

Sầm!

Cửa phòng đóng lại, thiếu chút nữa đập vào mũi Thang Đại Hải, hấn không giận, còn cười tà mị.

Bầm chuông lần nữa.

Dưới sự kiên trì dai dẳng của Thang Đại Hải, Tạ Vũ Khiết cuối cùng đồng ý đi ăn sáng cùng hấn, dù đó là hơn một tiếng sau rồi, cô đã ngủ bù thêm một giấc mới xuất hiện.

- Hôm nay chúng ta đi đâu chơi đây?

- Đi nhà thờ đức bà.

Tạ Vũ Khiết cúi đầu cắt xúc xích chẳng ngẩng lên:

Mấy ngày hôm nay bọn họ đã đi khắp thắng cảnh Paris, Tạ Vũ Khiết hoàn toàn quên đi sợ hãi của lần bị cướp lần trước, thậm chí nghe Thang Đại Hải nói hấn tập taekwondo từ nhỏ, giờ có thất đẳng, liền hấn không thể tìm tên cướp đó ra đập một trận.

Vì thế hai người họ đi dọc sông Seine lòng sục, mắt lão liên, trong mắt người ngoài hệt như đôi ăn trộm, du khách thấy là tránh xa.

Tiếc là, họ không tìm được thằng cướp kia.

Song vì thế quan hệ hai người phá băng rồi, Thang Đại Hải quả thực như lời mẹ hấn nói, hấn chỉ cần dùng một phần ba bản lĩnh tán gái của hấn thì Tạ Vũ Khiết ngoan ngoãn gật đầu làm vợ hấn rồi, huống hồ giờ đây hấn dùng 100% công lực, Tạ Vũ Khiết chưa thất thân là may rồi, đó là vì cô còn chút đề phòng quá khứ bất hảo của hấn, song dù thế chuyện cấm trẻ em khác đều làm qua hết.

Thang Đại Hải chỉ thích hai người ở nhà bồi dưỡng tình cảm:

- Vì sao em lại cứ nhất định muốn tới nhà thờ đức bà, vì cuốn Thăng gù ở nhà thờ đức bà Paris à?

- Anh cũng xem cuốn sách đó à?

Tạ Vũ Khiết ngạc nhiên, cô luôn coi Thang Đại Hải là tên bất học vô thuật, toàn thân đầy khí chất ... nhà giàu mới nổi:

Thang Đại Hải rất thành thật:

- Có chứ, khi còn nhỏ mẹ anh mỗi tối đọc cho anh nghe mà.

- Hiển nhiên nỗ lực của di uổng phí rồi.

Tạ Vũ Khiết có lẽ thấy mình bị Thang Đại Hải chinh phục hơi nhanh nên không cam lòng, chế giễu một câu:

- Thế anh thích nhất nhân vật nào trong đó?

- Không thích ai cả, nhưng nếu nhất định phải chọn thì là đội trưởng cung đình Phoebus.

- Vì hấn nông cạn phù phiếm giống anh, đi khắp nơi chơi bời, thích lừa gạt các cô gái à?

- Không, vì hấn đẹp trai.

Thang Đại Hải nghiêm túc nói:

- Còn nữa, anh phủ định ngôn từ phỉ báng của em, đồng thời giữ quyền truy cứu trách nhiệm tình sự của em.

Tạ Vũ Khiết ngạc nhiên:

- Trách nhiệm tình sự là cái gì?

Thang Đại Hải múc nửa thìa sữa vào cốc cà phê trước mặt Tạ Vũ Khiết, khẽ nguẩy cho cô:

- Là bắt em cả đời chỉ được yêu mình anh.

Khụ, khụ ...

Tạ Vũ Khiết ho một tràng dài, sau đó vội vàng cầm cốc cà phê lên uống một ngụm lớn, tức giận nói:

- Thang Đại Hải, anh có thể nói chuyện bình thường được không hả?

Hảo nữ sợ triền nam, thằng nhãi con Trần Thuật đó chẳng có mấy kinh nghiệm lại còn dám hùng hổ nói với mình câu đó hết thời rồi, không dùng được nữa, Thang Đại Hải mấy ngày qua dựa vào bản lĩnh mặt trời trán bóng cùng chiêu quấy rầy dai dẳng khiến Tạ Vũ Khiết liên tục phải thỏa hiệp, nay con

môi trắng trẻo ở trên bàn đọi thịt, hấn sao chịu dừng lại, dùng ánh mắt vô cùng trêu mến nói:

- Ngôn từ bình thường làm sao thể hiện hết tình cảm của anh giành cho em chứ.

Tạ Vũ Khiết sờn gai ốc, chân tay co rút hết lại, không xong, còn dây dưa không biết hấn bày trò điên khùng gì nữa, không biết có phải không khí ở Pháp khiến hấn hăm hấp không, cô thà cãi nhau với Thang Đại Hải còn hơn nghe những lời sến súa này, nghe nữa bà đây có bầu trước khi cưới mất, mấy ngày qua cô chính là vì bị mấy lời này phá vỡ từng tuyến phòng thủ một:

- Hôm nay đi thăm nhà thờ đức bà, mai chúng ta về nước.

- Được.

Thang Đại Hải ngoan ngoãn tiếp nhận an bài của Tạ Vũ Khiết, vẫn tò mò:

- Em thực sự vì cuốn sách đó mà tới à?

- Kiến trúc tồn tại mấy trăm năm, tất nhiên phải tới thăm rồi, chẳng may một ngày nó biến mất thì sao?

Tạ Vũ Khiết không ngờ mình nói một lời bất hạnh thành sự thực:

- Làm gì có chuyện đó.

Thang Đại Hải cười như nghe thấy chuyện hoang đường nhất trên đời:

- Không thể nào.

Tạ Vũ Khiết đang ăn thì di động thông báo có tin tức mới, thuận tiện liếc mắt nhìn qua, thấy cái tên quen thuộc, vội cầm lên xem tức thì há hốc mồm:

- Sao thế?

Thang Đại Hải gấp giọng hỏi:

Không để ý tới tới hấn, Tạ Vũ Khiết liên tục mở máy ứng dụng trang tin lớn trong nước, quả nhiên lên trang nhất hết rồi, còn có ảnh nữa, xem ra không phải giả.

Cô bạn thân lại lần nữa lên đầu sóng ngọn gió rồi.

Muốn yêu cũng được, trước kia Tạ Vũ Khiết cũng thường khuyên Khổng Nhược Khuê kiếm một chàng trai không tệ mà yêu, tuổi này mà chưa nếm thử tư vị ái tình thì phí lắm, nên khi biết Khổng Nhược Khuê có tình cảm với Trần Thuật, cô cũng cổ vũ, nhưng lén lút thôi, ai biết chắc chuyện sau này ra sao.

Vậy mà làm thế nào mà vừa mới bắt đầu đã để cả thế giới đều biết rồi.

Khi Thang Đại Hải không nén được rời chỗ chạy sang nhìn thì chỉ thấy tiêu đề lớn, “Khổng Khuê ra ngoài quay phim, không chịu được nỗi khổ tương tư, từ xa xôi nghìn dặm gọi tình lang tới thăm.”

Hay rồi, hay quá rồi, hai người này sợ cả thế giới không biết họ yêu nhau sao.

.....

Chương 306: Không ai trách ai.

- Trần Thuật, chúng ta chia tay đi.

Khổng Nhược Khuê mặt lạnh băng, lời như dao:

Kỳ lạ là, người nói rõ ràng là Khổng Nhược Khuê, nhưng gương mặt lại hơi giống Lăng Thần, hai cô gái hòa làm một, đến miệng nói chuyện cũng khớp nhau, như một cái miệng đang nói:

- Vì sao?

Trần Thuật bàng hoàng không tin nổi:

- Chúng ta không hợp, ở cùng anh quá áp lực, giống như cả thế giới đang phản đối chúng ta ...

- Không phải chúng ta đã nói rồi sao, nếu cả thế giới phản đối thì chúng ta làm kẻ thù của cả thế giới.

- Nhưng em đói lắm, không yêu nổi nữa ...

- Không sao, uống xong canh thịt dê sẽ có sức để yêu rồi.

- Được, em uống canh thịt dê , yêu sau.

Trần Thuật choàng tỉnh, kinh hoàng nhìn quanh.

Té ra là mơ à?

Trong mơ Khổng Nhượng Khuê muốn chia tay vì không chịu được áp lực quá nhiều người phản đối, chỉ là lúc đó sao lại là mặt Lăng Thần, sau đó khuôn mặt hai cô gái liên tục biến đổi, tới tận khi Trần Thuật bê bát canh thịt dê tới thì khuôn mặt ấy mới rõ ràng trở lại, thành Khổng Nhượng Khuê.

Cảm ơn canh thịt dê.

- Tổng giám Trần, anh tỉnh rồi.

Tỉnh Tỉnh đứng ở cửa, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Trần Thuật:

Câu đầu tiên của Trần Thuật lại là:

- Tiểu Khuê đâu?

- Khuê tỷ đi quay phim rồi, anh có đói không?

- Đói, nhưng mà anh muốn uống cốc nước đã.

Trần Thuật cảm thấy người nao nao, như hồn chưa về với thân xác:

Tỉnh Tỉnh chạy đi ngay, lát sau mang về một cốc nước nóng, đỡ Trần Thuật lên, cầm cốc tới khi y uống hết.

Nước nóng vào bụng, người ấm áp dễ chịu hơn hẳn, Trần Thuật nhìn quay phòng, ngửi thấy một mùi hương quen thuộc:

- Đây là phòng của Tiểu Khuê à?
- Vâng.
- Sao anh lại ở đây được, mau đỡ anh dậy.
- Không cần.

Tĩnh Tĩnh ánh mắt u oán:

- Anh đã ngủ ở đây hai ngày rồi, không cần đi nữa đâu.
- Anh ngủ hai ngày rồi cơ à?

Trần Thuật kinh ngạc:

- Đúng thế, khi mọi người tìm thấy anh thì anh đã hôn mê, sốt cao không đỡ, hai ngày qua anh luôn ngủ ở trên giường Khuê tử.

Tĩnh Tĩnh ân cần nói:

- Khuê tử dọn em ủ nóng cơm cho anh, anh ngủ lâu như vậy, nên ăn gì đó cho có sức.

Không chỉ có cơm, còn có rau và canh nấm rất thơm, Trần Thuật đúng là đói ngấu, húp hết sạch bát cháo loãng, húp hết cả bát canh.

Thấy Tĩnh Tĩnh chuẩn bị dọn dẹp bát đĩa đem rửa, Trần Thuật xua tay:

- Đừng vội, em ngồi xuống đã kể cho anh nghe chuyện xảy ra hai ngày qua đi.

Tĩnh Tĩnh hơi do dự:

- Anh muốn biết gì?
- Biết hết, từ lúc mọi người tìm thấy bọn anh ...

Hôm đó tuy Khổng Nhược Khuê nhanh trí dùng cành lá cây dựng một cái lều tạm , nhưng quá đơn giản, mưa lại to, hai người bọn họ đều bị nước mưa ướt sũng, Khổng Nhược Khuê chưa khỏe, mặt lạnh toát tái mét, toàn thân run lẩy bẩy, người lả dần, không kiên trì được bao lâu nữa.

Bất chấp Khổng Nhược Khuê phản đối, Trần Thuật cởi áo ra, chạy ra ngoài trời chồm lên cái lều đơn giản, dùng toàn thân che mưa cho cô.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mưa càng lúc càng lớn, tới cái hồ cũng bắt đầu ngập nước.

Khi đó Trần Thuật thực sự cho rằng bọn họ sẽ chết, y không muốn chết, càng không thể trơ mắt nhìn Khổng Nhược Khuê chết, ôm chặt cô vào lòng, hận không thể đem toàn bộ nhiệt lượng truyền cho cô.

Mưa to thế này, người trong đoàn phim gốc tới mấy cũng phải đi tìm họ rồi chứ.

Nghĩ thế y cắn chặt răng kiên trì.

Phải kiên trì, nếu y ngã xuống thì xong hết rồi.

Tới tận khi loáng thoáng nghe thấy tiếng người, thấy ánh đèn pin, y dùng hết sức kêu cứu, tiếng người càng lúc càng gần, nghe thấy cả tiếng bước chân, rồi khi ánh đèn chói lòa chiếu vào hồ ...

Tiếp đó Trần Thuật không biết gì nữa.

Không ngờ đến khi tỉnh lại thì mình nằm trên giường Khổng Nhược Khuê, lại còn là hai ngày sau.

- Khi mọi người đưa anh lên thì anh đã hôn mê, anh và chị ấy ướt sũng, toàn thân trên dưới đều là nước, Khuê tử vẫn gượng được. Anh như thế, không thể ở lều ngoài trời nữa, Khuê tử nói đưa anh lên giường của chị ấy ...

- Khoan.

Trần Thuật đột nhiên hô dừng:

- Thế quần áo trên người anh là do ai thay ra.

- Khuê tử.

Tĩnh Tĩnh không hiểu sao Trần Thuật đi quan tâm tới chuyện này:

- Cũng may mà anh mang theo quần áo để thay.

- Em và Tiểu Nhiễm Không giúp chứ?

- Bọn em đều là con gái, giúp thế nào?

Tĩnh Tĩnh tròn mắt nhìn Trần Thuật:

- Em còn chưa yêu đây này.

Trần Thuật thở phào, yên tâm rồi:

- Kể tiếp, kể tiếp.

- Tiếp đó thì là chuyện của bác sĩ rồi, bác sĩ tới kiểm tra, nói anh bị nhiễm lạnh, sau đó liên tục uống thuốc, truyền dịch. Khuê tử càng đáng thương, vừa chăm sóc anh vừa quay phim, hai ngày qua trông bên giường anh, e là không chớp mắt tí nào, vành mắt thâm đen, thợ hóa trang phải rất tốn công mới che lấp được ...

- Làm cô ấy chịu khổ rồi.

Trần Thuật đau lòng, lại tức giận chính bản thân, không ngờ rốt cuộc mình là người gục ngã trước, chỉ biết nằm một chỗ, Khổng Nhược Khuê lại chống đỡ tất cả:

- Em không khổ.

Giọng nói đi cùng bóng dáng thanh lệ của Khổng Nhược Khuê xuất hiện ở cửa, vẫn còn mặc trang phục đóng phim:

- Khuê tử, chị đã về.

Tĩnh Tĩnh đứng lên đón:

- Ủ, tranh thủ thời gian nghỉ, chị về xem sao.
- Đừng đề mệt.

Lúc này đây Trần Thuật không biết nói gì hơn, ngây ra nhìn cô gái trước mặt:

Giai nhân ân trọng.

Không Nhượng Khuê đi tới bên giường ngồi xuống, nắm tay Trần Thuật, giọng chiều chuộng:

- Ăn rồi à, xem khí sắc anh tốt hơn nhiều rồi.
- Ủ, anh đói quá.

Trần Thuật lo lắng:

- Em làm gì thế, anh nằm ở đây, anh hưởng không tốt.

Không Nhượng Khuê bĩu môi:

- Giờ mới biết ánh hưởng không tốt à, trước đó làm gì rồi. Giờ anh là bệnh nhân, sao em có thể để anh nằm trong lều, mấy lời ra nói vào ngoài kia, anh không cần để ý. Em ứng khó được.

Trần Thuật hít sâu một hơi, lúc đó ở trong hố, chỉ lo không ai đi tìm, làm gì nghĩ nhiều, không cần nói, y tới thăm vốn gây chú ý, nhưng dù gì có danh nghĩa đường đường chính chính, có thể bịt miệng thế gian, cương quyết không nhận, ai làm gì nôi.

Nhưng cô nam quả nữ đi cùng nhau vào rừng núi lúc tối trời, không cách nào ăn nói nữa rồi.

Không Nhượng Khuê dịu dàng vuốt ve khuôn mặt vẫn còn nhọt nhọt của Trần Thuật, ánh mắt không che dấu được yêu thương vô hạn:

- Anh là bạn trai của em, sao không thể ngủ trên giường của em, bọn họ đều là kẻ vô lý ... Em còn lo anh thức dậy sẽ mắng em.

- Vì sao anh lại mắng em?

Trần Thuật không hiểu:

- Vì em mang tới cho anh biết bao khó khăn cần giải quyết cấp thiết, làm anh phải chịu nhiều áp lực như vậy.

Nghĩ tới sóng gió bên ngoài, tâm tình Khổng Nhược Khuê trở nên nặng nề:

- Rất nhiều chuyện em đã quên rồi, nhưng em không hi vọng anh phải cảm thụ nó, em vẫn hi vọng anh vẫn là anh, sống theo cách anh thích.

- Nha đầu ngốc, sao anh nỡ mắng em?

Trần Thuật đau lòng chết thoi, cô ngốc ời, chuyện lộ ra, em mới là người bị hại chứ?

Cô ấy không lo vì chuyện này mà ảnh hưởng tới hình tượng cá nhân, tới tiền độ rực rỡ, vô số lời gièm pha chê giễu từ dư luận, hay cơn ác mộng lớn nhất là fan rời bỏ cũng không lo, lại đi lo mình bị bại lộ trước truyền thông, bị soi mói, bị giám sát, và bị cao tầng công ty phẫn nộ.

Vì yêu quá sâu, anh bị một trận gió lạnh, em đã hắt hơi rồi.

- Chúng ta cùng chịu, không ai được trách ai cả, được không?

Trần Thuật búng nhẹ vào trán Khổng Nhược Khuê:

- Ừ.

Khổng Nhược Khuê dùng mũi đáp nhỏ:

- Không ai trách ai.

Chương 307: Cứng đầu.

Qua phản ứng của Tĩnh Tĩnh cùng vài lời kể của Không Nhược Khuê, cho dù Trần Thuật đã có dự phòng lớn nhất do dư chấn của sự kiện, nhưng khi thực sự tìm hiểu, vẫn cảm thấy lú lẫm.

” Ban trai tới thăm, Không Khuê cùng bạn trai mất tích, đoàn làm phim lâm vào khủng hoảng.” Đây là giọng điệu chủ lưu của báo chí mạng thời nay, vì hút view mà bất chấp, chỉ cần đọc tiêu đề này thôi đã đủ làm mỗi nhử cho vô số người nhảy vào chửi rửa, đảm bảo lượng tương tác cao chót vót.

“Không Khuê và bạn trai thần bí rơi xuống vách núi, nghe đồn thương thế nghiêm trọng.”

“Không Khuê và bạn trai sống chung, nghi sắp kết hôn.”

Những trang tin lớn vì giữ giá trị của tin bài, ít nhất chỉ nói mập mờ, phần còn lại để cho độc giả tự suy diễn, dù bị kiện cũng dễ phủi sạch trách nhiệm. Đám tin giải trí nhỏ thì không khách khí gì, trực tiếp nói Trần Thuật và Không Nhược Khuê vào trong núi “đã chiến”.

Dưới những bài báo đó dĩ nhiên là tiếng chửi ngợp trời, nói thói đời đi xuống, đạo đức băng hoại, Không Nhược Khuê không phải cô gái đàn ông, nhìn bề ngoài băng thanh ngọc khiết bên trong thì ***.

Rất nhiều bình luận bị chuyển thành ***, cho thấy mức độ không thể chấp nhận của lời lẽ bên trong đó, làm Trần Thuật sôi máu muốn kéo từng thứ anh hùng bàn phím đó ra khỏi màn hình, tóm tóc đập mặt chúng vào màn hình, bắt chúng nuốt lại từng từ mà chúng nói.

Những kẻ đó quá đông, dù Trần Thuật có 72 phép thần thông cũng không trừng trị hết được, tay cầm chuột run lên mỗi lần đọc bình luận.

Chưa bao giờ thấy thế giới này đáng hận như thế.

Điện thoại của Trần Thuật đã được sạc đầy điện, vừa mở máy, vô số thông báo vọt ra.

“Trần Thuật, cái thằng nhãi này âm ỉ quá rồi đấy. Tôi hiểu tâm tình của cậu, ít nhất cũng phải thuê một phòng chứ ... Cùng lắm thì tới khách sạn Phúc Tinh, tôi giữ phòng tổng thống cho cậu mới xứng với chị họ chứ.” Hiển nhiên là tin nhắn của Thang Đại Hải.

“Không sao chứ?” Vì Trần Thuật không trả lời, Lý Như Ý gửi cho mười mấy tin nhắn “Không sao chứ?”.

“Trần Thuật, trả lời điện thoại của tôi đi.” Một người quen nhắn tin.

” Chào anh Trần, tôi là phóng viên của báo đô thị Hoa Thành, xin hỏi anh có thể cho chúng tôi phỏng vấn được không? Tôi hứa phí phỏng vấn ” không biết tay phóng viên này thông qua nguồn nào lại biết sdt của Trần Thuật.

Trần Thuật kiểm tra tin tức xong liên tục thở hồng hộc, sau đó tắt luôn di động, nhưng thứ tin tức càng đọc càng khiến người ta muốn hủy diệt luôn cả thế giới này, người bình tĩnh điềm đạm nhất không chịu đựng nổi.

Vậy chỉ còn cách, tránh xa nó ra.

Mấy ngày tiếp theo đó, Trần Thuật vừa dưỡng bệnh, vừa làm bạn bên cạnh Không Nhược Khuê.

Nếu truyền thông đã tung tin một cách ghê tởm như thế, mà y cũng đã nằm trên giường Không Nhược Khuê rồi, vậy thì cũng chẳng cần phải che dấu tình cảm giành cho nhau nữa.

Chuyện tới quá bất ngờ, theo kế hoạch Trần Thuật muốn dùng từ 2 - 3 năm tạo dựng sự nghiệp danh tiếng cho bản thân rồi mới công khai chuyện hai người, ai ngờ một cái hồ bẫy thú

phát hồng tất cả, chuyện tới nước này rồi y tất nhiên phải mạnh mẽ đối diện, nếu không làm sao xứng với cô gái bên cạnh.

Khổng Nhược Khuê quay phim, Trần Thuật ở bên đợi, Khổng Nhược Khuê tập luyện, Trần Thuật đưa nước cho cô, Khổng Nhược Khuê trang điểm, Trần Thuật nhìn tới si mê.

Bọn họ cùng thức cùng ngủ, ở bên nhau như hình với bóng mặc kệ lời ra vào, những ánh mắt quái dị, thậm chí buổi tối cũng ngủ cùng nhau ... Tất nhiên là Trần Thuật ngủ trong lều, Khổng Nhược Khuê ngủ trên giường.

Theo yêu cầu của Khổng Nhược Khuê, Trần Thuật đưa lều vào phòng cô, bọn họ không thêm để ý lời thị phi sau lưng nữa, sở dĩ làm thế vì Khổng Nhược Khuê còn chưa quen ngủ cùng giường với nam nhân thôi.

Thế nhưng quyến luyến tới mấy cũng phải tới lúc biệt ly, Trần Thuật còn có công việc phải làm, còn có nhiều việc phải đối diện.

Khổng Nhược Khuê đích thân tiễn Trần Thuật xuống núi, khi sắp lên đường cao tốc, cô nắm chặt tay y:

- Đừng để bị áp lực, đừng sợ hãi, bất kể xảy ra chuyện gì em cũng đều ở cùng anh.

Trần Thuật ôm cô vào lòng:

- Anh chỉ có hạnh phúc.

.....

Khi scandal giữa Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê đang lúc âm ỉ nhất, đột nhiên có trang tin tung ra một loạt hình ảnh của Bạch Khởi Nguyên và Khổng Nhược Khuê, có cùng nhau ăn cơm, có động tác thân mật, có cả Bạch Khởi Nguyên đưa Khổng Nhược Khuê về nhà, khởi nói sức ảnh hưởng của Bạch

Khởi Nguyên nữa, tất nhiên là lập tức áp đảo scandal giữa Trần Thuật và Không Nhược Khuê.

Vì thế những tin đồn Không Nhược Khuê có thai, hay hai người “đã chiến” ban đêm bị át đi, thậm chí có người vì tế hoài nghi tin tức trước đó là bịa đặt.

” Đã bảo mà, chỉ có Không Khuê và Bạch Khởi Nguyên mới là thật, còn Trần Thuật chỉ là bạn bè đồng nghiệp bình thường thôi.”

” Tám phần do đoàn làm phim cố tình tung tin giữ sức nóng cho bộ phim rồi, mọi người không thấy vô lý sao, nếu Trần Thuật là bạn trai của Không Nhược Khuê liệu có thể công khai đến thăm vậy không? Đông Chính không đuổi việc mới là lạ.”

” Lúc Trần Thuật, lúc thì Bạch Khởi Nguyên, các người có thôi đi không hả? Anh chị em Không Tước, hãy ôm chặt tiểu tử tử đáng thương của chúng ta.”

.....

Mặc dù không chắc có ai nhận ra không, Trần Thuật vẫn mua một cái kính râm, cái mũ lưỡi chai đội vào, đoán chừng người chỉ xem hình y trên ảnh thôi thì khó nhận ra được, vậy mà ai dè vừa mới đi ra khỏi cổng sân bay thì có người gọi lớn:

- Trần Thuật.

Trần Thuật thất kinh, cho rằng mình đã hot tới mức có fan ra sân bay đón rồi, mà fan này khả năng cao là còn cầm theo hòn gạch.

Đến khi nhìn thấy mặt Lạc Kiệt xuất hiện trong đám đông thì ảo tưởng của Trần Thuật tan vỡ, đi nhanh tới:

- Anh đừng gọi kích động như thế, ai không biết còn tưởng anh là bạn gái tôi.

- Cậu là bạn gái tôi thì tốt quá.

Lạc Kiệt nhếch mép:

- Bạn gái tôi mà dám không trả lời tin nhắn của tôi, còn cố ý tắt máy thì cô ta xong rồi.

- Hết pin.

- Cậu bị bệnh mấy ngày không sạc pin thì tôi tin, bệnh khỏi rồi không sạc pin thì ai tin? Cậu rảnh rồi tới mức suốt ngày ở bên Không Nhọc Khuê, ngọt ngào tới mức làm cả đoàn sâu răng mà.

- Xem ra anh nắm rõ hành tung của tôi như lòng bàn tay rồi.

Trần Thuật không lạ, có lẽ sau này y phải quen với chuyện như vậy:

- Không chỉ tôi, mà là cả nước đều thế.

Lạc Kiệt cười lạnh liên hồi:

- Ai bảo cậu hot như thế, cứ cầm máy lên là thấy đủ tin tức về hai người, nào là nắm tay nhau đi dạo, nào là đưa nước, đút cơm cho nhau ăn ... Có tờ báo đưa tin Không Khuê có bầu rồi, kỳ thực cậu lên chăm cô ấy, hai người sẽ sớm kết hôn ... Rốt cuộc có đúng không?

Thế mà cũng nghĩ ra được, Trần Thuật cười khò:

- Giả đấy.

- Kỳ thực tôi còn chẳng cần xem tin, mỗi ngày có vô số điện thoại, phóng viên tới tìm phòng kế hoạch chúng ta tìm hiểu tin tức. Tôi đành giải thích, cậu đại diện công ty đi thăm nghệ sĩ ...

Lạc Kiệt lắc đầu thở dài:

- Ai mà ngờ tổng giám phải đi giúp phó tổng giám giải quyết nguy cơ truyền thông. Tôi gọi điện thoại cho cậu không được, gửi tin nhắn cầu cứu không ăn thua ... Thêm một ngày nữa cậu không về, tôi lên Hồ Cự Sơn tìm cậu.

- Nghiêm trọng vậy sao?

- Còn không à, cậu và Không Khuê ở trên núi làm đôi tình lữ tiêu diêu còn chúng tôi thì bị đẩy vào đường cùng. Về nhà cũng không yên thân, cha tôi mỗi ngày hỏi tôi cậu đâu ... Cậu nói xem có nghiêm trọng không?

Trần Thuật cho hành lý vào chiếc Porsche của Lạc Kiệt, hỏi:

- Ông chủ lớn có tìm không?

Chương 308:

- Không tìm mà được à?

Lạc Kiệt khởi động xe, trách móc luôn mồm:

- Nhìn cái mặt cậu là biết chưa hiểu sự thể lớn thế nào ... Tôi nói cậu thế nào đây, làm sao đến thăm, thăm cái gì vào tận rừng sâu ... Cô cậu còn trẻ, có cái tình thú đó, tôi hiểu, nhưng mà ăn vụng phải biết chùi mép chứ? Thế nào mà còn chơi trò mất tích, để cả đoàn đi tìm ... Truyền thông nói khó nghe thế nào, cậu biết không?

- Đó là tai nạn, giờ tôi nói chắc không ai tin.

Trần Thuật chỉ biết thở dài, thử đặt bản thân là người ngoài cuộc, y còn chả tin nữa là, còn truyền thông nói gì à, y không xem nữa rồi, nếu không sợ mình ôm bom phá hủy thế giới:

- Ông chủ gọi tôi tới phòng chửi mắng té tát, sau khi biết tôi phê chuẩn cho cậu đi thì càng chửi mắng tàn tệ. Tôi lớn thế này còn chưa bị ai chửi mắng như thế, quan trọng không phải do tôi gây họa.

- Chúng ta có phải bạn bè không?

Trần Thuật cắt ngang lời kêu ca vô tận của hắn:

- Nếu không phải thì tôi ném cậu ra cho đám hổ báo xé xác rồi, thêm vào nói đỡ cho cậu.

Lạc Kiệt trừng mắt:

- Đúng rồi, đó là công dụng của bạn bè mà.

Trần Thuật đáp tỉnh bơ, vươn vai một cái, ngồi xe ngồi máy bay cả ngày, toàn thân ê ẩm:

Lạc Kiệt nói gì được đây, có điều bộ dạng Trần Thuật như thế cũng làm hắn yên tâm phần nào, dù sao người trong tâm bão là y mà.

- Khi nào chủ tịch gặp tôi?

- Tôi đã ra tận sân bay đón mà cậu còn phải hỏi à?

Trần Thuật gãi đầu:

- Xem ra ý định về nhà tắm rửa thay quần áo, dùng tinh thần diện mạo tốt nhất đi gặp ông chủ không hiện thực rồi.

- Thế cũng tốt, chết sớm siêu thoát sớm mà.

Lạc Kiệt thiện chí dặn:

- Nhấn nhin chút, cái tính của cậu không được lòng lãnh đạo đâu, tôi không nói chắc cậu biết, kỳ thực ông chủ cũng là người tiếc tài, không nỡ đuổi cậu ... Nhin một chút là chuyện sẽ qua. Giới giải trí mà, chẳng qua là bị người ta lấy ra giải trí thôi, sẽ mau chóng có người khác nhảy ra chiếm hotsearch, hai người có muốn độc chiếm vị trí này mãi người ta cũng không cho, sẽ có tin khác thu hút chú ý của công chúng, hiểu chứ?

- Hiểu rồi.

Trần Thuật gật đầu:

- Tôi sẽ trân trọng công tác này, trân trọng ý tốt của anh, cũng sẽ trân trọng mọi thứ tôi có.

Xe đi một mạch tới Đông Chính, còn lần đầu tiên Trần Thuật được hưởng ưu đãi đi lối đi riêng dành cho nghệ sĩ, tránh được không ít con mắt soi mói.

Hai người cùng tới văn phòng chủ tịch thì thư ký khéo léo ngăn lại:

- Tổng giám Lạc, ông chủ mời một mình tổng giám Trần đi vào.

Lạc Kiệt ném cho Trần Thuật ánh mắt, tự xem mà làm, nói:

- Vừa vặn đang khát, lấy cho tôi cốc cà phê.

- Vâng.

Thư ký khom người:

Trần Thuật một mình mở cửa đi vào, lại thấy Lật Côn xem biểu đồ, y hoài nghi chỉ cần bên ngoài kia có người nói chuyện, bất kể Lật Côn đang làm gì cũng sẽ ngay lập tức ngồi ra sau màn hình mở đồ thị cổ phiếu ra.

Quả nhiên Lật Côn vẫy tay:

- Tổng giám Trần, cậu lại đây.

Trần Thuật đi ra sau lưng Lật Côn, đồ thị cổ phiếu đi xuống thấy rõ, y không nói gì, chẳng lẽ y ngu tới mức đi tự nhận trách nhiệm.

- Cậu có gì để nói không?

Lật Côn vẫn nhìn màn hình, tuy giọng bình đạm, nhưng tạo người ta cảm giác bình yên trước bão tố:

- Không ạ.

- Không à?

Âm lượng của Lật Côn cao lên một chút:

- Không định xin lỗi sao?

Trần Thuật chỉ biểu đồ:

- Tôi là nhân vật nhỏ, không ảnh hưởng được tới cái này.

- Cậu tất nhiên là không, nhưng Khổng Khuê thì có.

Lật Côn nhú mày, phản ứng của Trần Thuật không như ông ta dự đoán:

- Nếu tôi nói “xin lỗi” thì có nghĩa là tôi làm việc có lỗi với công ty, có lỗi với chủ tịch. Nhưng tôi chưa từng làm việc gì như thế, từ ngày vào công ty tới giờ, tôi tận tâm tận lực làm việc vì công ty, giải quyết các loại vấn đề cho nghệ sĩ.

- Vậy cậu định giải thích những chuyện xảy ra thế nào đây? Truyền thông đưa tin là giả, đều không có.

- Vâng ạ.

Trần Thuật gật đầu:

- Cái gì?

Lật Côn nheo mắt, giọng điệu nguy hiểm:

- Vậy cậu và Khổng Khuê không yêu nhau?

- Có đó thì có.

Trần Thuật mặt nghiêm túc giải thích:

- Chúng tôi không sống chung, không có thai, không kết hôn ... Còn rất nhiều chuyện do truyền thông bịa đặt ra.

Lật Côn không ngờ Trần Thuật lại bình tĩnh tranh luận với mình, chẳng lẽ thằng nhóc này chẳng lẽ đã biết vận mệnh của bản thân, cho nên định chơi liều một lần cho thống khoái sao? Ông ta đứng dậy đi ra ghế sofa ngồi, châm điếu thuốc hút, hỏi:

- Hút không?

Trần Thuật lễ phép đáp:

- Chủ tịch, tôi không hút thuốc ạ.

- Cũng tốt, thuốc lá chẳng phải thứ tốt lành gì ... Ngồi đi.

Trần Thuật ngồi đối diện với Lật Côn, đã chuẩn bị sẵn tâm lý chiến đấu lâu dài.

- Chúng ta không nói chuyện quá khứ của cậu nữa, dù sao là chuyện làm người ta không vui.

Lật Côn nhả khói thuốc, mặt thâm trầm, nhưng giọng nói ra thì nhẹ nhàng, giống như cố gắng tỏ thiện chí trong lời nói của mình:

- Từ khi cậu vào Đông Chính, thu hoạch cũng không ít, công ty không bạc đãi cậu chứ hả?

- Vâng ạ, công ty đối xử với tôi rất tốt, chủ tịch đối xử với tôi rất tốt.

Công tâm mà nói, môi trường làm việc ở Đông Chính làm Trần Thuật rất hài lòng:

- Công ty đã đối xử tốt với cậu như thế, vì sao cậu không đứng ở lập trường của công ty mà suy nghĩ.

Lật Côn dập tắt thuốc:

- Tôi nói tới chuyện cậu và Tiểu Khuê yêu nhau, cậu cũng hiểu là gây ra tổn thất lớn cho công ty chứ, rất nhiều đối tác đang có ý hướng hợp tác, thậm chí vào giai đoạn đàm phán đều tạm dừng nghe ngóng, gây ra một loạt ảnh hưởng rất tệ ...

- Cho nên ông chủ không muốn tôi và Tiểu Khuê yêu nhau?

Trần Thuật hỏi thẳng luôn, vấn đề này vòng vo không đi tới đâu:

- Vì Đông Chính, hay là vì Tiểu Khuê, cậu đều không nên làm thế.

- Ông chủ, tôi không tán đồng lời này.

- Hử?

Lật Côn thoáng biến sắc, thằng nhóc này đúng là không coi ông chủ là ông chủ:

- Chủ tịch rất coi trọng tôi, nhưng tôi có suy nghĩ không giống với chủ tịch, mong chủ tịch đánh giá giúp tôi, xem như vậy có đúng không?

Trần Thuật thẳng thắn nhưng không vô lễ, ngang ngược, thậm chí tỏ ra hết sức lễ độ, chân thành:

- Được, nói đi, hôm nay chúng ta thẳng thắn với nhau:

Lật Côn có chút tán thưởng, nhân viên ở tuổi này có thể bình tĩnh trước mặt ông ta gần như không có, Lạc Kiệt còn phải rúm ró nữa là:

- Tôi có thể ngồi vững vàng ở vị trí phó tổng giám này là vì tôi có kinh nghiệm công tác ở tiểu tổ Lôi Đình của Hoa Mỹ, những việc đó tôi có thể xử lý tốt, vừa sự thực cho thấy tôi đã làm rất tốt. Đúng là từ khi vào Đông Chính, bất kể quyền hay tiền, tôi có thu hoạch phong phú, đó là điều tôi đáng được nhận.

-Ồ, có nghĩa là thứ cậu có được, không liên quan gì tới công ty?

- Không ạ, tôi rất cảm tạ công ty cho tôi sân khấu để tôi có thể thi triển hết tài năng của mình. Công ty tin tưởng tôi, tôi dùng lợi nhận báo đáp công ty, bất kể là công việc trong chức trách của mình, hay chuyện ngoài phạm vi chức trách, tôi đều tự tin nói, mình làm vô cùng xuất sắc, tôi có được là do thiên phú và nỗ lực của mình. Nên nếu chủ tịch cho rằng đó là ân

điền mà công ty ban cho tôi, yêu cầu tôi phải chia tay với Tiểu Khuê ...

Trần Thuật mỉm cười rất hòa nhã, song giọng nói kiên định:

- Tôi không làm được.

Chương 309+310: Tương lai ở phía trước.

Có một luận điệu những năm qua vang vọng khắp thế giới mạng, đó là rời nền tảng, anh không là gì hết.

Trong mắt các ông chủ, luận điệu này tất nhiên là hợp khẩu vị, nếu thiếu đi nguồn lực, hỗ trợ của công ty, anh sẽ không là cái gì hết, anh có được thành tích như ngày hôm nay, chính là nhờ công ty cho anh một sân khấu lớn để thi thố tài năng.

Rất nhiều người không đủ tự tin vào bản thân cũng hưởng ứng luận điệu này, vì thế công ty bảo sao làm vậy, không dám trái ý.

Đương nhiên, lối suy nghĩ này không có vấn đề gì, nhưng nếu đề cao nền tảng, coi thấp giá trị cá nhân là không đúng.

Mấy trăm người, thậm chí mấy ngàn người tranh nhau một vị trí, vì sao sao anh có được? Công ty lớn có hàng ngàn hàng vạn người, vì sao anh vươn lên?

Jack Ma lập nên đế chế Alibaba từng làm giáo viên tiếng Anh, từng làm web sex, thiết kế web, ông ta rời khỏi hết công ty này tới công ty khác, lập nên công ty thuộc về mình, cuối cùng có thành tựu vô cùng hiển hách ngày nay.

Chỉ cần là người có tự tin và thực lực cưỡi ngựa vào cái luận điệu kia.

Trừ kẻ có ý đồ.

Trần Thuật có đầy đủ lòng tin vào bản thân, tất nhiên y không ủng hộ luận điệu hoang đường ấy, nên Lật Côn không thể nghe lời nịnh bợ “nhờ Đông Chính, nhờ ông chủ, nên tôi mới có ngày hôm nay”, sau đó chém đứt tơ tình với Khổng Nhược Khuê.

Đừng nói là không có, dù có Trần Thuật cũng không chém.

Tôi nợ anh tiền, tôi dùng tiền trả.

Nhưng anh muốn tôi dùng ái tình để trả, đầu anh lợt nước đấy à?

- Cho nên cậu không chịu cùng Tiểu Khuê chia tay.

Lật Côn đã ngờ rằng Trần Thuật sẽ từ chối, vẫn không ngờ y từ chối kiên quyết như vậy:

- Vâng, nếu tôi làm vậy là vô trách nhiệm với Tiểu Khuê.

Trần Thuật đặt câu hỏi:

- Có phải lần trước chủ tịch muốn Tiểu Khuê phủ định liên quan giữa hai chúng tôi, cô ấy từ chối không?

Lật Côn mắt như dao:

- Cậu muốn nói gì?

- Tiểu Khuê trầm lặng vì tôi làm bao việc như thế, nếu tôi vì lợi ích cá nhân mà chia tay với cô ấy, tôi có còn là người nữa không? Hơn nữa nếu tôi thực sự làm thế, e chủ tịch cũng không muốn dùng một kẻ vô tình vô nghĩa như thế?

Trần Thuật ý chí rất kiên định, nhưng thể hiện bên ngoài vẫn đủ mềm mỏng cần thiết:

Lật Côn rất lâu không nói gì, sau đó lại châm điều thuốc, bỗng nhiên đổi chủ đề:

- Chủ tịch Lạc sức khỏe không tốt, sắp tới sẽ đi Mỹ phẫu thuật, Lạc Kiệt tiếp nhận vị trí của cha cậu ấy, tuy năng lực cá

nhân cậu ta không mạnh, nhưng biết quản lý, lại trung thành với công ty. Lạc Kiệt rời chức tổng giám phòng kế hoạch, tiến cử cậu thay thế ...

Trần Thuật trả lời ngay không quanh co:

- Nếu như phải cắt đứt quan hệ với Tiêu Khuê, vậy câu trả lời của tôi vẫn thế.

Lật Côn gật đầu:

- Được, tôi hiểu thái độ của cậu rồi, hôm nay chúng ta nói chuyện tới đây thôi.

Trần Thuật đứng dậy khom người chào:

- Chủ tịch làm việc ạ, tôi xin cáo từ.

Đợi Trần Thuật đi rồi, Lật Côn liên tục rít mấy hơi thuốc, dí mạnh xuống gạt tàn, như muốn di chết một con sâu đáng ghét.

.....

Khi Trần Thuật đi ra thì Lạc Kiệt đang ngồi vắt chân chữ ngũ ở phòng chờ uống cà phê, phải thừa nhận người ta nói ba đời mới thành quý tộc cũng có lý của nó, uống cốc cà phê mà ra phong thái, Trần Thuật không làm được.

Lạc Kiệt khẽ đặt cốc cà phê xuống:

- Trò chuyện thế nào?

Trần Thuật cười gượng:

- Không tốt.

- Không tốt mà cậu cười tươi thế à, tôi còn tưởng cậu được thưởng.

- Hoặc là sống, hoặc là chết, lơ lơ lửng lửng mới làm người ta thống khổ, tôi đã tỏ rõ thái độ của mình rồi.

Trần Thuật và Không Nhược Khuê đã mất hai đêm bàn bạc, chuyện đã như thế, bọn họ cũng xòe bài luôn với Lật Côn:

Tiếp theo đây tới Lật Côn phải ra quyết định, ông ta chấp nhận hay đuổi việc Trần Thuật, y đều có thể坦然 nhiên tiếp nhận rồi.

- Cậu sai thoát thật đấy.

Lạc Kiệt đôi chút hâm mộ, không cần hỏi thái độ của Trần Thuật là gì:

- Ông chủ nói sao?

- Chủ tịch nói, nói chuyện hôm nay kết thúc.

- Ừm, để ông chủ thêm thời gian suy nghĩ.

Lạc Kiệt vỗ vai Trần Thuật:

- Hôm nay cậu cũng không cần đi làm vội đâu, về nhà tắm rửa nghỉ ngơi đi.

.....

Quán mỳ Lão Gia lại lần nữa treo biển ” Ông chủ có hỉ, tạm dừng kinh doanh”, người xung quanh đều quen rồi, thậm chí coi đây là điểm đặc sắc của quán, ăn được một bát mỳ do Lão Gia nấu càng thêm giá trị, thậm chí thành truyền kỳ trên mạng.

Quán đóng cửa, nhưng bên trong lại hết sức náo nhiệt, Thang Đại Hải, Lý Như Ý, Tạ Vũ Khiết ngồi quanh bàn bóc lạc, Lão Gia và Giang Ngụ ở trong bếp bận rộn, chuẩn bị cơm tối cho cả nhà.

Cái nhà này đang có xu thế ngày một đông đúc.

Cửa mở ra, Thang Đại Hải là người đứng dậy đầu tiên, cười lớn một cách khoa trương:

- Mọi người mau xem đi, đại minh tinh của chúng ta về rồi.

Người vừa tới tất nhiên là Trần Thuật.

Thang Đại Hải xoa tay chạy quanh Trần Thuật, làm ra vẻ muốn đụng vào lại không dám:

- Như Ý, cậu phải nỗ lực nhiều đấy, một biên kịch sau rèm lại còn hot hơn cả nghệ sĩ. Cậu xem, chiếm hotsearch liên bao ngày chưa chịu xuống, cậu lên hotsearch được mấy lần.

- Tôi không hâm mộ.

Lý Như Ý vẫn lãnh đạm như thế, nhưng ánh mắt không thiếu quan tâm:

Trần Thuật đẩy Thang Đại Hải ra:

- Anh đi Pháp chữa bệnh thế nào, bệnh nặng như thế mà trị xong rồi à?

Không ngờ Thang Đại Hải ôm lấy eo Tạ Vũ Khiết, mặt nghênh nghênh nói:

- Tôi tìm được đúng thầy đúng thuốc, bệnh tất nhiên là khỏi.

Tạ Vũ Khiết mỉm cười chào Trần Thuật.

Nhìn bộ dạng thân mật của hai người, xem ra người có tình thành quyến thuộc, cả hai đều cởi bỏ được tâm kết, Trần Thuật mừng thay cho bọn họ, chuyện này không bất ngờ, từ khi Thang Đại Hải vội vàng chạy sang Pháp là y dự đoán được rồi, tên đó kinh nghiệm yêu đương đầy mình mà, không thành mới lạ, chỉ là hơi nhanh một chút, ngoài miệng lại nói với Tạ Vũ Khiết:

- Cô tha thứ cho anh ấy nhanh thế, sao không khảo nghiệm thêm? Có một số người, tri nhân tri diện bất tri tâm, đừng dễ dàng trao cả đời mình cho ai đó, thủ đoạn lừa các cô gái của anh ấy nhiều lắm, không đề phòng hết được.

- Trước tiên quan sát đã.

Tạ Vũ Khiết đẩy Thang Đại Hải ra, lườm hấn một cái:

- Tạm thời quan sát, nếu còn tái phạm vĩnh viễn không tha thứ.

- Trần Thuật, cậu có liêm sỉ nữa không?

Thang Đại Hải nổi giận:

- Sao không bảo chị họ khảo nghiệm cậu ấy.

- Ai nói Tiểu Khuê không khảo nghiệm tôi, chỉ là tôi lập trường kiên định, đã vượt qua rồi.

Trần Thuật tới bàn ngồi xuống cùng họ bóc lạc, lạc chao của Lão Gia dùng nhắm rượu tốt nhất, lạc mang từ quê lên, thơm ngọt, mỗi tội phải tự bóc, nói vọng vào bếp:

- Lão Gia, chị Tiểu Ngu, cháu về rồi.

Trong bếp đáp một tiếng, song không ai xuất hiện, chắc đều đang dờ tay.

- Hừ hừ, đằng đấy, còn khảo nghiệm của công ty nữa.

Thang Đại Hải cười lạnh, bộ dạng đợi xem đau khổ của người khác:

- Nghe nói cậu vừa xuống máy bay liền bị Lật Côn mời đi uống trà.

- Biết rồi à? Mũi anh thính thật.

- Đương nhiên, vốn tôi và Tiểu Khiết nhà chúng ta chuẩn bị ở Pari chơi vài ngày, vừa đính hôn xong, coi như đi hưởng tuần trăng mật, bồi dưỡng tình cảm ... Không ngờ mới đi vài ngày mà trong nước náo nhiệt như thế, mỗi ngày mở máy ra đều thấy cậu và chị họ ở trang nhất. Không chịu được cáng dỡ, tôi và Tiểu Khiết mua máy bay về, chưa muộn chứ hả?

- Chưa, trò hay mới bắt đầu thôi.

Trần Thuật hỏi Lý Như Ý ngồi ở mé trái mình:

- Anh cũng vì việc này mà về à?

- Tôi về ăn mỳ.

- Cái gì?

Trần Thuật ngó ra một lúc mới hiểu:

- Ái dà, giỏi lắm, ý túy ông không phải ở rượu.

Chương 210:

- Cái gì mà ý túy ông không phải ở rượu? Đã bóc lạc xong chưa đấy, dầu sôi rồi.

Lão Gia cổ đeo tạp dề tay cần bàn sản đi ra, nhận lấy rổ lạc đã bóc được rất nhiều từ Lý Như Ý, hỏi Trần Thuật:

- Tiểu Khuê đâu, sao nó không về?

- Cô ấy đang quay phim ạ, Tiểu Khuê nhờ cháu hỏi thăm Lão Gia.

- Hà hà hà, đúng là khuê nữ vẫn thân hơn, bận rộn vẫn biết nhờ người khác hỏi thăm, không như đám nhãi các cậu.

- Lão Gia, chú nói thế là cực kỳ quá đáng đấy.

Thang Đại Hải bất mãn:

- Lần này cháu đi chơi về không phải mang ca vát cho chú à?

- Tôi không cả mặc áo sơ mi, dùng ca vát làm gì?

Lão Gia bực mình phẩy cái tạp dề đeo ở cổ:

- Cậu đã bao giờ thấy tôi đeo ca vát chưa? Mua linh tinh, thà đừng tặng.

- Chưa chắc, tới khi Giang Ngu kết hôn, chẳng lẽ chú không mặc vest? Không thắt cà vạt à?

Cái giọng Thang Đại Hải oang oang truyền cả vào bếp, Giang Ngu chỉ chuyên tâm thái rau cho vào nồi, không nghe mấy người đó nói linh tinh.

- Thì phải mặc.

Chuyện nhà mình mình biết, con gái không rõ tổn thương cỡ nào mà vứt bỏ ước mơ theo đuổi bao năm trở về, Lão Gia thở dài:

- Cũng không biết là khi nào.

Trần Thuật lờ mờ đoán ra ít chuyện của Giang Ngu, cười nói:

- Lão Gia, nếu chú sốt ruột thì có thể tham gia hôn lễ của cháu trước.

Thang Đại Hải cả kinh:

- Chẳng lẽ truyền thông nói hai người cưới chạy bầu là thật?

Mọi người cùng nhìn Trần Thuật, nghi lắm.

- Thật cái đầu anh, nói thế để Lão Gia thấy cái cà vạt anh tặng còn tí giá trị.

- Cậu đừng lừa tôi.

Thang Đại Hải không tin:

- Chuyện mà đám phóng viên đều biết, nếu chúng tôi không biết sẽ mất mặt lắm.

- Có gì để lừa anh chứ, có hỉ còn lấy phong bao của anh.

- Thế thì tốt, vậy Lật Côn thế nào? Có bị cho thôi việc không?

Trần Thuật liền đem nội dung trò chuyện giữa mình và Lật Côn kể ra một lượt, Thang Đại Hải nghe xong mừng hết sức, vỗ bàn nói:

- Quá tuyệt vời, phen này cậu bị Đông Chính tổng cổ ra đường rồi. Như thế cậu có thể tới quản lý Huỳnh Hỏa Trùng, anh em ta đồng lòng, đem Huỳnh Hỏa Trùng chiếu rọi vũ trụ.

- Khoa trương quá, chiếu rọi Châu Á là được, khu vực khác nhường cho người ta.

Tạ Vũ Khiết nhìn họ như hai đứa trẻ to đầu ba hoa với nhau thì phì cười:

- Đây, chưa uống rượu đâu, vậy mà hai anh đã say rồi.

Thang Đại Hải tâm trạng cực tốt, thực sự hẳn không phù hợp quản lý công ty, chuyện phải suy nghĩ quá nhiều, lần trước nản tới mức muốn bán cho Tô Âm, giờ tốt rồi Trần Thuật làm tổng giám đốc, hẳn phải tay làm ông chủ thể diện là được:

- Điều này chứng minh lòng bọn anh đầy hi vọng.

Trần Thuật lòng nhộn nhạo, nhận ra câu này của Thang Đại Hải cực kỳ có lý.

Bây giờ cho dù bị Đông Chính cho thôi việc thì y cũng không sợ như nửa năm trước rời Hoa Mỹ nữ, vì y có thể tới tiếp quản Huỳnh Hỏa Trùng, có thể chuyên tâm làm một biên kịch ...

Phía trước mặc dù vẫn khó khăn trùng trùng, nhưng lòng y tràn ngập hi vọng vào tương lai.

Rất nhanh trên bàn đã bày thức ăn ê hề.

Lão Gia lấy từ gầm tủ ra một hũ rượu phủ bụi nói:

- Đây là hũ cuối cùng rồi, uống hết là không còn nữa đâu.

Vãi, vẫn cái câu này, sao nhiều cái hũ cuối thế, ba người Trần Thuật nhìn nhau, lần này không buồn phản bác nữa, dù sao vui là được.

Lão Gia đích thân rót rượu cho mọi người, rượu màu hoang kim trong vắt, nhìn đã biết giá trị:

- Nếu có Tiểu Khuê ở đây thì đầy đủ rồi, đó là con bé tốt, tôi cứ lo cậu không theo đuổi nổi, không giữ được ...

Trần Thuật mạnh miệng:

- Chú nói như cháu kém cỏi lắm vậy, bọn cháu là đôi trai tài gái sắc trời se duyên.

- Không ai thấy thế đâu, chị họ là thần tiên, cậu là phàm phu tục tử, sao xứng với cô ấy.

Thang Đại Hải cười nịnh với Tạ Vũ Khiết ở bên cạnh:

- Tiểu Khiết, em thấy sao?

- Chứ còn gì nữa.

Tạ Vũ Khiết tuy quý Trần Thuật, không có ý, hai bọn họ chẳng tới được với nhau, song vẫn thấy cô bạn của mình vội vã quá rồi:

- Không xứng.

Lập trường của Lý Như Ý ở chuyện đại thị phi rất kiên định:

- Cậu phải nhìn rõ hiện thực.

Lão Gia lên mặt trưởng bối:

- Thời buổi này có con bé nào được như Tiểu Khuê không, trước kia không biết nó là ai, mỗi lần tới ăn mỳ nó đều ngoan ngoãn lễ phép gọi Lão Gia ...

Trần Thuật không ngờ tỉ lệ ủng hộ lại thấp thảm thương như thế, hậm hực lắm lắm:

- Không phải bọn cháu cũng gọi chú là Lão Gia à, chẳng lẽ chú thích gọi Lão Mụ ...

Lão Gia nổi giận chỉ mặt Trần Thuật mắng:

- Thằng nhóc thối tha, hỏng là hỏng ở cái miệng thối này đây, nói câu nào câu nấy có thể khiến người ta tức chết, không nói chuyện tử tế được à? Bệnh này phải sửa.

- Không sửa, Tiểu Khuê thích cháu như thế.

- ...

Thang Đại Hải vỗ đùi cười:

- Không sai, Tiểu Khuê nếu thích tiền thì nên chọn cháu, thích đẹp trai thì phải chọn Như Ý, vậy mà cô ấy thích Trần Thuật ... Cậu ấy có sở trường gì nào? Chính là cái mồm ác độc hơn người.

Tạ Vũ Khiết cười nhạt:

- Tiểu Khuê không chọn tiền, anh tiếc lắm nhỉ?

Thang Đại Hải giật mình nhớ ra, giờ mình không thể nói linh tinh như trước nữa rồi, có xích đeo ở cổ rồi, rồi rít nói:

- Không phải, anh thích hội họa, thích hội họa ...

Giang Ngu cười khúc khích không ngừng.

- Được rồi, được rồi, tôi còn chưa nói xong một câu, mấy đứa đã cắt ngang nửa ngày trời.

Lão Gia lên tiếng khiến tất cả im lặng lắng nghe:

- Trần Thuật, tôi vẫn phải nói câu này, Tiểu Khuê nhìn trúng cậu là phúc ba đời của cậu, sau này đối xử với nó tốt vào, dám làm nó buồn phiền, xem tôi xử lý cậu ra sao.

- Vâng, vâng ạ, Lão Gia nói đúng lắm.

Trần Thuật không dám cãi, sợ bị đuổi đi thì không được ăn bữa cơm ngon lành này nữa:

- Phần đời còn lại cháu phụ trách đỡ cô ấy vui vẻ, Lão Gia hài lòng chưa?

Lão Gia trợn mắt:

- Quan trọng là làm Tiểu Khuê hài lòng, tôi hài lòng làm cái gì, bây giờ bọn trẻ mồm nói dễ nghe, hứa hẹn cho lắm, làm thì chẳng nổi, đâu giống thời chúng tôi, nói là đời là cả đời ...

Giang Ngu như bị câu này nói chạm vào tâm sự của cô, mặt ảm đạm nói:

- Cha, nguội hết rồi.

- Rồi, rồi, mấy đứa ăn đi ...

Lão Gia ngửa cổ uống cạn, không nói gì thêm:

Không khí trùng hắt xuống, mọi người cúi đầu ăn uống.

Thang Đại Hải nháy mắt với Trần Thuật, định kiếm đề tài phá vỡ sự im lặng này, nếu không ăn cũng mất ngon.

Còn chưa kịp tiến hành thì Lão Gia nhìn sang Trần Thuật:

- Chỗ cậu có vấn đề à?

- Cũng không hẳn ạ, chẳng qua lại một lần lựa chọn thôi.

- Đừng sợ, cậu còn trẻ, chỉ cần không nản chí, tương lai vẫn ở phía trước, chừng nào cái quán này còn mở thì còn bát mỳ cho cậu ăn.

Trần Thuật cao hứng, đây là câu ấm lòng hiếm hoi mà y nghe được từ người khác thời gian qua:

- Lão Gia đã nói thế thì từ mai mỗi tối cháu qua ăn mỳ.

- Đợi công ty đuổi việc cậu đã.

Lão Gia lườm một cái:

- Mai tới ăn vẫn phải trả tiền.
- Keo kiệt.
- Cậu mới là đồ keo kiệt.
- Ha ha ha, được rồi, uống rượu, uống rượu nào.

Thang Đại Hải nâng chén rượu lên:

- Cháu và Tiểu Khiết gương vỡ lại lành, mọi người có muốn nói gì không?

- Gương vỡ lại lành?

Tạ Vũ Khiết đưa tay nhéo thịt non ở hông hấn:

- Anh có biết dùng thành ngữ không, không biết thì đừng có dùng.

Muốn Thang Đại Hải biết dùng thành ngữ đợi kiếp sau đi, kiếp này nhà nước giáo dục thất bại rồi, Trần Thuật đứng dậy nâng chén:

- Chúc hai người trăm năm hòa hợp.

Mọi người đều nâng chén, không khí nhiệt tình trở lại.

Chương 311: Chạm mặt.

Cơm no rượu say rồi, cùng nhau giúp Lão Gia dọn dẹp, mọi người ngồi tán gẫu thêm một lúc nữa rồi mới vui vẻ chia tay.

Ra ngoài thì đã khuya, Hoa Thành đã lạnh rồi, không thêm áo khoác thì không chịu được, Thang Đại Hải khoác vai Trần Thuật hỏi:

- Thực sự không sao chứ?
- Không sao mà, so với trước kia tôi có nhiều thứ rồi, dù làm lại từ đầu lần nữa cũng chẳng sợ.

Trần Thuật trấn an:

- Đúng, phải thế, tôi mà là Lật Côn thì đã không hẹp hòi như vậy, mỗi cái chức tổng giám mà muốn cậu bỏ chị họ à? Nằm mơ, ít ra cũng phải cho lượng cổ phần kha khá ... Năng lực kiếm tiền của chị họ, ăn đứt cái chức vụ đó. Cùng lắm cậu từ chức ở nhà làm mặt trắng, chị họ thừa sức nuôi.

- Thang Đại Hải, anh có ý gì? Cho Trần Thuật cổ phần thì có thể chia tay à?

Tạ Vũ Khiết bất mãn mắng, tên khốn kiếp này sao có thể coi Tiểu Khuê như giao dịch:

- Vũ Khiết, cô không muốn tức chết thì hoặc chia tay sớm, hoặc là đừng quá để ý lời anh ấy nói, anh ấy nói mười câu thì hết chín là vô nghĩa rồi.

Trần Thuật cười khuyên:

- Yên tâm đi, tôi và Tiểu Khuê sẽ ổn thôi, chúng tôi sẽ không để bất kỳ điều gì ngoài kia làm ảnh hưởng đâu.

- Vậy chúng tôi về đây, tôi phải đưa cục cưng của tôi về nhà.

Thang Đại Hải cười hì hì, sán tới làm động tác hôn lên má Tạ Vũ Khiết:

Tạ Vũ Khiết nhăn mặt đẩy, nhăn mặt ghê tởm.

Mỗi cặp đôi có kiểu hạnh phúc riêng, Trần Thuật lắc đầu không bình luận, bảo Lý Như Ý:

- Anh cứ bận việc của mình đi, đừng lo cho tôi, chạy đi chạy lại cho mệt.

Lý Như Ý gật đầu:

- Vậy tôi về đây.

- Anh uống rượu, đừng lái xe.

Lý Như Ý cũng mua một cái xe, loại việt dã, thuận tiện cho công việc, chỉ Giang Ngu:

- Chị Tiểu Ngu đưa tôi về.
- Làm phiền chị rồi.
- Không sao.

Giang Ngu hơi đỏ mặt, né trách ánh mắt trêu ghẹo Trần Thuật, tuy là nữ nhân trưởng thành, nhiều tuổi hơn bọn họ, song cô rất dễ xấu hổ:

Có lẽ điều này liên quan tới nghề nghiệp của cô, là đầu bếp, cô thích chìm đắm trong bếp, tạo ra món ăn ngon, có chút giống với Tạ Vũ Khiết, phòng tranh cũng là không gian khép kín.

Tiền hết mọi người đi rồi, Trần Thuật cũng đi bộ về nhà, y vẫn ở tiểu khu cách đó không xa, song lần này về nhà phải cẩn thận, không biết có phóng viên rình rập không, đây là phiên toái đầu tiên ...

.....

Yue, đây là hội sở rượu vang có tiếng ở Hoa Thành.

Trong phòng bao kín đáo, Vương Tín cầm chai rượu vang, động tác ưu nhã thuật thực rót rượu vào ly pha lê cho hai cô gái.

Rót rượu cho mình xong, hần mới nói:

- Trockenbeerenauslese của Chateau d'Yquem rất được các quý cô yêu thích, rượu êm, có lợi cho giấc ngủ. Đây là rượu vang trắng đắt nhất thế giới, Trockenbeerenauslese năm 1978 giá một chai 10.000 USD, đương nhiên chai này của tôi không phải ở năm đó, nhưng rất tốt. Chị Thiều, chị thử xem.

- Tôi không phải người am hiểu về rượu ...

Vương Thiều ngồi đối diện với Vương Tín cầm ly nhấp một ngụm:

- Có điều tổng giám đốc Vương nói đúng, rất hợp khẩu vị nữ nhân.

- Ngưỡng mộ đại anh chị Thiều đã lâu, nhưng lần đầu gặp mặt, không biết mời gì, đợi sau này chúng ta thân thuộc rồi, biết sở thích của chị Thiều, chúng ta uống thêm vài ly.

Lăng Thần ngồi bên Vương Tín, nhoen miệng cười:

- Ngày sau còn dài mà.

Vương Thiều nhìn đôi nam nữ đối diện, lòng cảm khái.

Chiều nay một vị tiên bối có tiếng trong giới gọi điện cho cô, nói giới thiệu cho cô hai người bạn, cô không thể từ chối. Không ngờ tới nơi hẹn, đợi ở trong phòng bao lâu là Vương Tín và Lăng Thần.

Cô không lạ gì hai người này.

Trước tiên chưa nói quan hệ cạnh tranh giữa hai công ty, Hoa Mỹ khoét góc tường Đông Chính, Đông Chính ngáng chân Hoa Mỹ, hai bên quá hiểu nhau rồi.

Sau khi Trần Thuật xuất hiện bên cạnh Không Nhược Khuê, cô bỏ thời gian tìm hiểu lý lịch của y, nên không lạ chuyện Vương Tín cướp bạn gái của cấp dưới, sau đó Trần Thuật tới Đông Chính, từ đó phát sinh đủ loại dây dưa với Không Nhược Khuê.

Đây là mối quan hệ phức tạp.

Nếu vắn vắn là dựa vào tướng mạo, Vương Tín lịch thiệp nho nhã, mỗi hành động đều mang phong phạm quý tộc Anh. Còn Lăng Thần cao ráo xinh đẹp, ứng xử khéo léo tự nhiên, khiến người ta dễ chịu.

Một đôi tình lữ như vậy, đúng là dễ lấy thiện cảm người khác.

Nhưng Lăng Thần là bạn gái cũ của Trần Thuật, Vương Tín là tình địch của Trần Thuật, mà Khổng Nhược Khuê là bạn gái hiện tại của Trần Thuật.

Hoa Mỹ cũng là chủ mưu hãm hại Khổng Nhược Khuê.

Bất kể vì công hay tư, Vương Thiều đều không thích đôi này.

Cho nên khi vào cửa nhìn thấy họ, Vương Thiều luôn giữ sự cảnh giác, thậm chí là thù địch, cô không tiếp lời Lăng Thần, quay sang Vương Tín:

- Trong giám đốc Vương nhờ lão đại ca hẹn tôi ra đây, lại mời thứ rượu đất thế này, chắc có chuyện quan trọng muốn bàn?

- Ha ha ha, chị Thiều là người ngay nói thật, tôi rất thích.

Vương Tín hỏi Lăng Thần:

- Em có thấy anh và chị chị Vương giống nhau không?

- Cả hai đều họ Vương, tính tình thẳng thắn, có sao nói vậy.

Lăng Thần phụ họa:

- Đúng thế, anh và chị Thiều đều họ Vương, nói không chừng năm trăm năm trước là người một nhà, đã là người nhà thì có sao nói vậy.

Vương Tín hơi ngả về phía trước:

- Hoa Mỹ muốn ký với Khổng Khuê.

Quả nhiên là thế, Vương Thiều mỉm cười:

- Khổng Khuê và Đông Chính có hợp đồng, sao tổng giám đốc Vương còn nói thế.

- Nửa năm nữa là hết hạn, đây là bí mật mà ai cũng biết, nửa năm không đủ quay một bộ phim. Cho nên tôi hẹn chị Thiều ra đây, là để thảo luận vấn đề kế hoạch tiếp theo của chị Thiều. Mong chị Thiều hiểu cho một phen khổ tâm của chúng tôi, cùng xin chị tin vào thành ý của Hoa Mỹ.

- Tiểu Khuê và Đông Chính quan hệ mật thiết, trước nay luôn hợp tác vui vẻ, cô ấy cũng là người niệm tình cũ, không tùy tiện chuyển sang công ty khác đâu.

- Chị Thiều, riêng ra riêng, công ra công. Cho dù Khổng Khuê có ký hợp đồng với Hoa Mỹ, chẳng lẽ không thể làm bạn với người Đông Chính?

Vương Tín thở dài:

- Khổng Khuê là người niệm tình cũ, nhưng Đông Chính lại coi trọng lợi ích, cô ấy tình nghĩa với họ, nhưng họ có biết trân trọng không? Nếu có đã không phát sinh chuyện Tô Âm thách thức, đã không có chuyện chị Thiều phải một mình vất vả kéo hợp đồng, sắp xếp lịch trình cho cô ấy, không được công ty ngả tài nguyên cho. Bọn họ đã chuẩn bị thay thế cô ấy rồi, Khổng Khuê không nghĩ cho tương lai của mình sao?

- Tiểu Khuê không giống người khác.

Vương Thiều đối phó qua loa:

- Đúng vậy, cô Khổng Khuê tất nhiên không giống người khác, vì thế cho nên chúng tôi muốn hợp tác với cô ấy.

Đàm thoại vừa có chút bế tắc, Lăng Thần liền nói vào:

- Nhất là gần đây xảy ra một số chuyện khiến mâu thuẫn giữa cô ấy và cao tầng Đông Chính công khai hóa. Cho dù cô ấy ký tiếp hợp đồng, rạn nứt đã phát sinh, e hai bên không thể hợp tác vui vẻ.

- Nếu cô Không Khuê định đổi hoàn cảnh mới, Hoa Mỹ chúng tôi rộng cửa đón chào. Đương nhiên, lần này hẹn chị Thiều ra đây không phải muốn chuyện thành ngay, chỉ hi vọng chị Thiều thấy được thành ý của chúng tôi, chuyển lời cho cô Không Khuê, vị trí nhất tỷ của Hoa Mỹ đợi cô ấy.

- Tôi sẽ chuyển lời.

Bất kể quan hệ đôi bên ra sao, tương lai Không Nhược Khuê là chuyện vô cùng quan trọng, là chuyện cả đội ngũ lấy trăm phần trăm tinh thần ứng phó, Vương Thiều không từ chối Hoa Mỹ dứt khoát:

Chọn hay không là chuyện của Không Nhược Khuê, ít nhất phải chuẩn bị thêm vài phương án dự phòng, khi đó đàm phán với Đông Chính mới có lợi.

Chương 312:

Đây là chuyện hệ trọng, không thể nói vài câu mà xong, lần tiếp xúc này chỉ là ném đá dò đường, quan trọng là bên mình tỏ thái độ rồi, giờ quan trọng là lấy thiện cảm đối phương trước. Lăng Thần đứng lên rót thêm rượu cho Vương Thiều, thuận thế ngồi xuống cạnh cô, thân thiết nói:

- Chị Thiều, chị một tay đưa cô Không Khuê từ người mới lên vị trí thiên hậu ngày nay, tôi hết sức khâm phục, mời chị một ly.

Vương Thiều trả lời tiêu chuẩn:

- Tôi không dám nhận, chủ yếu do Tiểu Khuê vừa có thiên phú, lại chịu nỗ lực.

- Phía Đông Chính cũng chuẩn bị một vị trí xứng đáng với năng lực của chị, tuyệt đối không để chị có chút thiệt thòi nào.

Lăng Thần định ra tay với người xung quanh Không Nhược Khuê trước, kéo được Vương Thiều về phía họ là đi

được nửa chặng đường rồi:

Vương Thiều cười nhạt trong lòng, chả lẽ Trần Thuật không có năng lực, vậy mà có kết cục thê thảm ở Hoa Mỹ, đủ thấy ở đó coi trọng người tài ra sao ... Đương nhiên, cô không cần lo có ai cướp chồng mình:

- Cảm ơn, nhưng công tác của tôi sẽ cùng biến động với Tiểu Khuê, ý muốn của cô ấy quyết định tất cả.

Câu này hàm ý đã rõ rồi, cô không vì bản thân mà làm tổn hại lợi ích của Khổng Nhược Khuê.

- Cô Khổng Khuê có trợ thủ thật tốt.

Lăng Thần cảm thán:

- Chị Thiều, chị có thể tiết lộ đại khái được không, liệu nỗ lực của chúng tôi có hi vọng chứ?

Vương Thiều nghĩ một chút rồi liếc nhìn Lăng Thần:

- Thư ký Lăng hẳn đọc tin tức gần đây về Tiểu Khuê.

Lăng Thần khựng người, cô hiểu Vương Thiều ám chỉ điều gì, Vương Tín cười ha hả:

- Đám truyền thông thích bịa bừa đặt bày, chỉ thích gán ghép nam nữ thu hút ánh mắt mọi người, hai người chẳng liên quan gì mà lại thành đôi được, họ cũng có sức tưởng tượng quá đi ... Vả lại không cần biết chuyện kia là thật hay giả, chúng ta bàn chuyện hợp tác, tôi nghĩ cô Khổng Khuê vẫn sẽ coi trọng sự nghiệp tương lai của mình hơn rồi, chứ chả lẽ vì kẻ nào đó mà bỏ cuộc hợp tác tốt sao?

Giờ ngay cả tên kẻ đó, Vương Tín không muốn nhắc tới, song không che dấu sự thù ghét.

- Khả năng cô ấy sẽ làm thế đấy.

Vương Thiệu bình thần cầm ly rượu lên uống, giọng hết sức bình thần:

- Cái gì?

Vương Tín kinh ngạc, trong thế giới của hắn, vì lợi ích mà hi sinh tình cảm, hoặc là rất nhiều tình cảm cũng không phải không thể, yếu tố tiên quyết ở lợi ích lớn hay nhỏ:

Không tin Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê yêu nhau, tối đa có thiện cảm, điều đó chẳng nói lên cái gì, giới giải trí mỗi ngày đều diễn ra màn tan tan hợp hợp, với đám nghệ sĩ đó mà nói, tình cảm không phải nhu yếu phẩm, nó chỉ là gia vị.

Hơn nữa nếu ký kết với Khổng Nhược Khuê, giá trị hợp đồng lên tới cả trăm triệu, đứng trước lợi ích cực lớn đó, Trần Thuật là cái gì?

Ngoại trừ ích lợi khi kéo Khổng Nhược Khuê về Hoa Mỹ, bất kể Vương Tín hay Lăng Thần đều có chúng suy nghĩ, Trần Thuật thời gian qua có thể hùng hổ khí thế như vậy là nhờ ôm chân Khổng Nhược Khuê thôi.

Rời khỏi Khổng Nhược Khuê, y quay về nguyên hình, không đáng một đồng.

Không thể trách Vương Tín, chẳng phải Lật Côn cũng cho rằng không có nền tảng của công ty, Trần Thuật chẳng làm nên thành tích sao.

Nhưng lời của Vương Thiệu lật nhào nhận thức của Vương Tín, Trần Thuật mà quan trọng với Khổng Nhược Khuê vậy sao, đùa ai vậy?

.....

- Chào buổi sáng tổng giám Trần.

Một người vốn không hề quen biết đột nhiên lại chào hỏi Trần Thuật nhiệt tình:

- Tổng giám Trần, lâu rồi không gặp anh.

Người này là nhân viên phòng kế hoạch, giữa lối đi bắt tay Trần Thuật rất nồng nhiệt:

- Tổng giám Trần, chúng tôi ủng hộ anh, cố lên!

Hai cô gái xinh đẹp đi qua, làm động tác cổ vũ:

Trần Thuật lờ mờ hiểu ra điều gì, dọc đường đi y phải gật đầu chào mọi người tới mỗi cổ, mấy lần phải dừng lại, đến khi tới phòng kế hoạch, đồng nghiệp kéo ủa tới chào hỏi, đây là lần đầu tiên y đi làm sau khi chuyện tình cảm với Không Khuê đưa ra ánh sáng.

Phản đông chỉ ám muội thể hiện là tôi biết bí mật của anh nhé, số ít người trẻ tuổi dừng cảm tỏ thái độ ủng hộ chuyện tình cảm hai người. Với người bình thường mà nói, ai không thích câu chuyện “thi đỗ trạng nguyên, cưới được công chúa”, Trần Thuật có được nữ thần.

Tất nhiên không phải là tất cả, cái số nhìn y với ánh mắt hình viên đạn còn nhiều hơn.

Phải biết rằng có rất nhiều người xin vào Đông Chính làm việc để gần gũi thần tượng của mình, Vương Thiệu là ví dụ rõ ràng.

Trong đó fan Không Nhược Khuê tất nhiên không ít, bọn họ thích cô, học theo cô, từ cách ăn mặc cho tới để kiểu tóc, mua son giống cô.

Đó là nữ thần của họ.

Chỉ có thể đứng xa, không được bôi bẩn.

Thế nên bọn họ rửa trong lòng, tổng giám Trần, anh học chuyên ngành tán gái à? Anh vừa chia tay bạn gái chưa lâu đâu.

Tra nam!

Trần Thuật có chút vất vả ứng phó đủ mọi ánh mắt ghen tỵ, hâm mộ tới căm ghét, khi đi tới văn phòng, nói với thư ký ở cửa:

- Thông báo với tổ tân truyền thông và tổ tuyên truyền, 10 giờ 30 họp ở phòng hội nghị nhỏ.

- Vâng, tổng giám Trần.

Trần Thuật nhận lấy đồng tài liệu dày từ thư ký rồi vào văn phòng, gạt chuyện khác ra khỏi đầu, toàn tâm toàn ý vào công tác bận rộn, y nghỉ đúng một tuần rồi, tuy đại bộ phận công tác được Lạc Kiệt gánh cho, nhưng phải làm quen lại, nếu không sẽ không rõ tiến trình hạng mục.

Đúng 10 giờ 30, thư ký gọi điện nhắc tới giờ họp.

Cuộc họp diễn ra suôn sẻ, uy tín của Trần Thuật hiện giờ đủ cao, lại thêm có Lạc Kiệt phối hợp, không ai dại đi đắc tội với y, huống hồ giờ còn có nhất tỹ Đông Chính đứng sau lưng.

- Tối nay đi ăn cơm đi.

Lạc Kiệt đợi Trần Thuật họp xong về phòng, đi vào rủ:

- Biết cậu ở trên núi vất vả, tối dẫn cậu đi ăn vài món ngon.

- Thế thì tốt quá.

Trần Thuật nuốt nước bọt, món ăn trên núi tuy thiên nhiên, song chế biến quá mức đơn giản:

- Vậy tối nay tôi theo tổng giám đi cải thiện sinh hoạt.

Lạc Kiệt nói thêm:

- Có cả Khởi Nguyên nữa đấy.

Trần Thuật ngẩn trong một giây rồi cười:

- Vừa vặn tôi cũng muốn cảm ơn anh ấy.

- Quyết định như thế, giữ bụng nhé.

Buổi trưa thư ký mua cho cơm hộp 12 đồng, ăn qua loa cho xong bữa, buổi chiều gặp mấy nhóm người, thảo luận phương án tuyên truyền nghệ sĩ mới, Đông Chính vừa ký hợp đồng với hai nữ nghệ sĩ, đều chưa tới 20, tiềm lực lớn, chưa vào nghề vội, còn ít nhất nửa năm huấn luyện các kỹ năng, chủ yếu ứng phó với truyền thông.

Xong xuôi việc, Trần Thuật cùng Lạc Kiệt đi tới địa điểm đã hẹn, vì có Bạch Khởi Nguyên, nên chọn chỗ kín đáo, chẳng ai thích đang ăn uống có người chạy tới xin ký tên chụp ảnh.

Bạch Khởi Nguyên lại chẳng phải Thang Đại Hải.

Không ngờ khi tới nơi thì Bạch Khởi Nguyên đã đợi trong phòng bao, đang xem điện thoại, ngay cả Lạc Kiệt cũng chán kinh, liên tục xin lỗi:

- Khởi Nguyên, sao đã tới rồi, chúng tôi tới trễ, xin lỗi.

Bạch Khởi Nguyên xua tay:

- Còn chưa tới giờ hẹn, mọi người không tới trễ, xin lỗi gì? Tôi xong một lịch trình gần đây nên thuận tiện tới thôi.

- Làm phiền Bạch gia đợi lâu rồi.

Trần Thuật đi tới chào:

- Ngồi đi, tôi cũng vừa tới, không đợi lâu.

Hai người ngồi xuống, Lạc Kiệt gọi phục vụ tới gọi món, Bạch Khởi Nguyên thu điện thoại lại, bảo với Trần Thuật:

- Bữa cơm hôm nay tôi nhờ tổng giám Lạc an bài.

- Bạch gia chủ trì, vậy tôi chủ trì.

Trần Thuật khách khí nói:

- Đừng gọi Bạch gia, gọi tôi là Khởi Nguyên đi, bạn bè tôi đều gọi thế.

Bạch Khởi Nguyên mỉm cười:

- Có điều, cậu thực sự là nên thanh toán bữa cơm này.

Chương 313+314: Phù rể.

Ấn tượng của Trần Thuật với Bạch Khởi Nguyên thay đổi từ lần hai người nói chuyện với nhau bên bờ biển, hẳn thực sự là nam nhân có phong độ, làm việc gì cũng chu đáo mọi mặt, lấy chuyện ăn cơm này mà nói, ba người họ không ai thiếu tiền, nhưng Bạch Khởi Nguyên đồng ý để Trần Thuật thanh toán, cũng chính là loại thiện chí, tỏ ý tiếp nhận y, cũng là để y trả lại ân tình.

- Vốn định về mời anh Khởi Nguyên ăn cơm, không ngờ anh an bài trước.

- Vừa vặn trở về mà tôi không có lịch trình gì, muốn mời mọi người ăn cơm thôi.

Bạch Khởi Nguyên cười:

- Nếu không tôi ở Thượng Hải, cậu có mời, tôi cũng không về:

- Thật là khéo, vừa rồi tôi còn nói với tổng giám Lạc muốn cơ hội cảm ơn anh Khởi Nguyên xả thân cứu giúp.

- Phải nói đúng là tôi xả thân thật, đang lúc bốn bề nước bọt nhổ vào, tôi lại dũng cảm xông tới cứu hai người. Cho nên mới nói cậu phải thanh toán bữa cơm này.

- Chuyện đường nhiên.

Trần Thuật hào sảng nói:

- Đừng nói một bữa cơm, tôi mời Bạch gia cả tháng cũng được.

Lạc Kiệt gọi món xong trả lại ipad cho phục vụ, quay sang tham gia trò chuyện:

- Cái tên nhãi Trần Thuật này keo kiệt cực, chúng tôi cộng tác nửa năm, cậu ta chưa mời tôi bữa nào tử tế. Lần này coi như rút cuộc cũng khiến cậu ta mất máu.

- Vậy càng không thể cho ta qua dễ.

Bạch Khởi Nguyên ghen tỵ:

- Có cả sự nghiệp lẫn ái tình, làm người ta ghen tỵ, thế nào cũng phải xẻo một nhát mới được.

- Thế tôi phải gọi thêm hai chai vang thật đắt, hôm nay chúng ta không say không về.

Lạc Kiệt thấy Bạch Khởi Nguyên muốn xẻo Trần Thuật thì hứng khởi ngay, lớn tiếng gọi phục vụ quay lại:

Trật Thuật nói vài câu đau khổ, làm hai người kia cười lớn.

- Thế là, cậu với Tiểu Khuê ...

Bạch Khởi Nguyên buông một tiếng thở dài, buông tay không phải chuyện dễ làm như vậy:

- Rút cuộc tới với nhau rồi.

Nếu đã coi nhau như bạn bè, Trần Thuật tất nhiên không che giấu:

- Vâng, Tiểu Khuê giờ là bạn gái tôi, chúng tôi đang yêu nhau.

- Tiểu Khuê là cô gái tốt, tiếc là tôi không có duyên.

Lạc Kiệt cẩn thận nhìn sắc mặt Bạch Khởi Nguyên, chỉ lo hai người họ xung đột, vậy bữa cơm này phản tác dụng, vội xen vào:

- Ha ha ha, chàng độc thân sáng giá như Khởi Nguyên, bao nhiêu cô bé chết mê chết mệt, đến tôi cũng ghen tỵ, lần trước bắt chuyện với em gái, có chút tiếng tăm trong giới doanh nhân, người ta nhiệt tình tiếp chuyện, tôi còn tưởng câu được rồi, té ra là định mượn tôi tiếp cận Khởi Nguyên, ha ha ha ...

- Anh làm cái gì đấy.

Bạch Khởi Nguyên sao không hiểu ý đồ của hắn, tỏ ra không thoải mái:

- Khẩn trương cái gì, tôi là loại nam nhân hẹp hòi thế sao?

- Tất nhiên không phải rồi, Bạch gia hào sảng trượng nghĩa, trong nghề ai chẳng biết.

Lạc Kiệt cười ngượng, thầm nghĩ thay đổi thật nhanh, nhớ trước kia còn lợi dụng mình chơi xấu Trần Thuật:

- Tôi thua rồi.

Bạch Khởi Nguyên lại nhìn Trần Thuật:

- Trước đó chúng ta từng đánh cược xem ai có thể lấy được trái tim cô ấy ... Giờ cậu thắng, cậu muốn gì?

Trần Thuật nghĩ một chút nói:

- Đợi khi tôi và Tiểu Khuê kết hôn, anh làm phù rể nhé.

Mặt Bạch Khởi Nguyên tức thì tối sầm.

Lạc Kiệt suýt nữa lao tới bịt mồm Trần Thuật lại.

Yêu cầu này quá đáng rồi, không nên hạ nhục người ta như thế chứ, bắt người ta trơ mắt nhìn cô gái mình yêu thương bị cậu đeo nhẫn vào tay à? Đang yên đang lành, làm sao mà lôi kết hôn với phù rể và rồi.

Ăn cơm với hai tên này lo thon thót như đi trên băng mỏng vậy, biết vậy mình không thèm tham gia, Lạc Kiệt cười ha hả:

- Đánh cược gì thế, hai người đánh cược lúc nào?

Bạch Khởi Nguyên nhìn chăm chăm Trần Thật một lúc, bình tĩnh trả lời:

- Lần Tiểu Khuê bị thương.

- Trần Thuật đùa thôi, nếu để Tiểu Khuê biết hai người lấy cô ấy ra đánh cược, bà cô ấy không tha đâu.

Lạc Kiệt nháy mắt với Trần Thuật:

- Tôi chân thành đấy.

Trần Thuật đối diện với ánh mắt Bạch Khởi Nguyên không lui bước:

- Cậu không sợ tôi cướp mất chú ý à?

Bạch Khởi Nguyên cười trào phúng:

- Xưa nay không ai muốn tìm phù rể đẹp trai hơn mình cả.

- Đó là người thường, tôi đủ tự tin.

- Ảnh hưởng dư luận không tốt.

- Chúng ta có phải là người để ý tới cái nhìn của người khác không?

- Vậy tôi đồng ý.

- Cảm ơn anh Khởi Nguyên.

- Không có gì.

Bạch Khởi Nguyên cầm cốc nước trên bàn lên:

- Dù sao tôi mới là người có được nụ hôn đầu của cô ấy.

- Thế nên mời anh làm phù rể là đúng rồi.

Trần Thuật “nghiên răng nghiêng lợi” nói:

Hai người cùng cười lớn.

Lạc Kiệt có chút choáng váng, rốt cuộc thế này là sao?

Bạch Khởi Nguyên đúng là nhân vật cảm được buông được, đây là chút tâm kết cuối cùng của Khổng Nhược Khuê, tuy cô không thể hiện ra, nhưng Trần Thuật biết, thay cô hoàn thành nốt.

Yêu cầu này của y nghe thì quá đáng, nhưng nghĩ kỹ, nếu không đủ giao tình, không đủ tin tưởng, ai lại mời một người làm phù rể trong ngày trọng đại nhất cuộc đời mình?

Thế nhưng Trần Thuật chỉ đại biểu ý tứ vậy thôi, không ngờ Bạch Khởi Nguyên đồng ý thật, cao hứng nói:

- Hôm nay nhất định không say không về, tốt nhất là uống tới anh Khởi Nguyên không thể đi Thượng Hải quay phim nữa.

Bạch Khởi Nguyên trêu:

- Phim Chàng cơ trưởng do cậu viết kịch bản đấy, cũng do Huỳnh Hỏa Trùng có quan hệ mật thiết với cậu đầu tư, tôi mà không đi quay phim được, ai tổn thất lớn nhất?

- Là Tô Âm.

Trần Thuật tỉnh bơ đáp:

Lần này thì cả ba cùng cười, không khí mới thực sự thoải mái.

Từ khi Trần Thuật từ Hồ Cư Sơn về được Lật Côn gọi tới văn phòng nói chuyện, sau đó liền không có bất kỳ động tĩnh nào nữa, cứ như là đã quên mất sự tồn tại của y vậy.

Đương nhiên là ông chủ tập đoàn lớn, đúng là không thể nhớ mãi một phó tổng giám.

Trần Thuật tất nhiên cũng vui vẻ để chuyện như thế, dù sao y tỏ rõ thái độ rồi, quyết định thế nào thì ông tự đau đầu đi.

Đương nhiên Trần Thuật không vì thế mà buông lỏng công tác, y vẫn như mọi khi đi làm đúng giờ, buổi sáng xử lý tiến độ các hạng mục, buổi chiều cùng người đứng đầu các tiểu tổ gặp riêng hoặc cùng thảo luận, cân bằng tài nguyên của công ty tới với mỗi nghệ sĩ, không để họ sinh oán hận vì bên trọng bên khinh.

Phòng kế hoạch thực sự là cái phòng có giá trị thù hận cao nhất Đông Chính.

Nhưng Trần Thuật công tác càng lúc càng thuần thực, hơn nữa y giỏi điều phối thời gian, giải quyết sự vụ nhanh gọn, cho nên mọi người gần như không phải tăng ca, khiến tuy tín của y ở phòng kế hoạch ngày càng cao.

Nhìn có vẻ chẳng phải thành tích gì nổi trội, nhìn trong báo cáo công tác chẳng thấy, nhưng người trong cuộc mới biết được điều này có giá trị thế nào, không cần ví dụ xa xôi gì, Trần Thuật trước kia ở Hoa Mỹ tăng ca như cơm bữa, thức thâu đêm suốt sáng là chuyện thường.

Cũng chỉ có được chừng đó lương thôi, ai không hi vọng có thể về sớm với vợ con? Ai không muốn có thêm thời gian rảnh cùng bạn gái đi mua vài bộ quần áo, xem vài bộ phim? Hoặc đơn giản có chút thời gian cho sở thích cá nhân.

Cuộc đời ngắn ngủi, trừ công tác ra còn có cuộc sống nữa, chỉ tiếc rằng thời đại này, mọi người chỉ có công tác, không có cuộc sống nữa rồi.

Thời gian trôi đi, ồn ào lắng xuống, Trần Thuật lặng lẽ công tác, yêu đương, giới giải trí vẫn sôi nổi như vậy, hôm nay fan nhà này chửi fan nhà kia, mai có tin nam diễn viên nào đó làm bạn gái có bầu lén lút đi phá thai, dần dần người ta quên đi Trần Thuật.

Chương 314: Có tiền rồi.

Thời gian đã đi tới những ngày cuối cùng của năm dương lịch, Hoa Thành vào chính giữa mùa đông, cây lá vẫn xanh tốt, dù ngày nhiệt độ thấp nhất cũng chỉ ba bốn độ C, còn chưa là gì so với cảnh bốn bề gió tuyết mịt mù ở Lạc Thành quê Trần Thuật.

Hôm đó hết giờ làm, Trần Thuật lái xe tới Huỳnh Hỏa Trùng, phải nói y rất cái tiểu viện cổ kính tĩnh mịch này, như chốn quy ẩn giữ phố thị phồn hoa.

Trần Thuật tắt máy, đi lên văn phòng chủ tịch, đã lâu rồi y không tới Huỳnh Hỏa Trùng, một là vì tị hiềm, dù sao y vẫn đang ăn lương của Đông Chính, hai nữa là ở bên này thực sự không có việc gì của y, giờ nhân viên các bộ phận cơ bản đã đầy đủ, bộ khung được lập lên, Thang Đại Hải qua thời kỳ cọ xát dần quen việc rồi, nên y chỉ cần yên tâm làm cổ đông là đủ.

Khi Trần Thuật vào phòng thì thấy ở trên bàn trà đã đặt một chai rượu vang và hai ly cao cổ, nhìn nhãn chai vang mà suýt xoa:

- Làm chủ tịch Thang tốn kém rồi.

Thang Đại Hải bĩu môi như chuyện này chẳng đáng gì, thấy Trần Thuật định cầm chai rượu thì ngăn cản:

- Khoan khoan, tôi đi tắt đèn.

Sau đó tách một cái, cả phòng chìm vào bóng tối, Trần Thuật tò mò:

Chương 315: Cõi như cô chết rồi.

- Anh tắt đèn làm gì thế?

Lời vừa mới dứt thì xoạch, ánh lửa tóe lên, Thang Đại Hải đánh diêm châm nến, trong phòng bập bùng tỏa ra thứ ánh sáng ám muội. Trần Thuật hoảng rồi, muốn tỏ rõ thái độ của mình trước khi Thang Đại Hải nói gì, nếu không sau này không làm bạn được nữa:

- Đại Hải, anh làm gì vậy hả? Anh đã có Vũ Khiết, hai người sắp đính hôn rồi, chẳng mấy chốc bày tiệc chính thức. Tôi và Tiểu Khuê tình cảm rất tốt, anh cũng thấy rồi, tuy tương lai gập ghềnh, nhưng hai chúng tôi đều nghiêm túc đi tới hôn nhân ... Anh biết mà, tôi luôn coi anh như anh trai mình.

- Tôi cũng coi cậu là là người anh em tốt nhất, cậu nói thế làm gì?

Thang Đại Hải đang rót rượu, sau một hồi hoang mang thành linh hất thẳng rượu vào mặt Trần Thuật, chửi:

- Trần Thuật, không ngờ cậu có tâm tư kinh tởm đó, tôi là đấng nam nhi đường đường, sao có thể là loại cậu nói? Hơn nữa dù có, tôi cũng không nhìn trúng cậu.

- Vậy thì tôi yên tâm rồi.

Trần Thuật kệ rượu chảy trên mặt, thở phào:

- Đi bật đèn trước đi, hết nến lại rượu vang, tôi cứ rờn rợn.

- Cái thứ không hiểu hưởng thụ, ở Paris, tôi và Vũ Khiết đều uống rượu như thế.

- Hai người bật đèn hay tắt đèn, đứng uống hay nằm uống là sở thích và tự do của hai người, chúng ta cứ bật đèn uống rượu đi.

Thang Đại Hải thả mình ngồi xuống ghế sofa:

- Tùy cậu, mắt hứng uống rượu rồi.
- Không sao, không sao, một mình tôi uống hết được mà.
- Mơ đi, mấy nghìn một chai đấy.
- Cảm ơn chủ tịch Thang mời rượu.

Trần Thuật nhanh chân bật đèn, đèn sáng một cái liền yên tâm hơn hẳn, thổi hết nến rồi tự rót tự uống, đã, đúng là đồ đắt tiền, không có anh em thổ hào, bao giờ mới được uống một chai rượu đắt tiền như thế:

- Khai chai rượu này, chắc có chuyện quan trọng gì muốn tuyên bố hả?

- Đương nhiên, tuy cậu không tham dự vào nghiệp vụ của công ty, nhưng chia hoa hồng thì có tham dự chứ?

- A, bán cổ phần rồi à?

Nhạc Hải tuy không thể so với ba ông lớn, nhưng cũng là công ty hàng trên, bỏ đi nhân phẩm thì năng lực của Từ Vĩnh Uy không phải bàn. Mấy năm qua Nhạc Hải phát triển không tệ, nếu không có chuyện Lưu Long ảnh hưởng thì bọn họ đã lập kế hoạch lên TTCK huy động vốn làm lớn rồi.

Thang Đại Hải không để Trần Thuật uống hết rượu một mình, giật lấy chai rượu rót một ly:

- Lão hồ ly đó có lẽ là có tật giật mình, muốn chúng ta không truy cứu trách nhiệm nữa, lấy tiền của Lưu Long trừ tai, nhưng không thể không nói, tặng cho chúng ta ân tình lớn:

- Đôi khi phải thừa nhận, thời này kẻ xấu như Từ Vĩnh Uy mới dễ thành công.

- Xi, vì vài đồng tiền mà đi làm chuyện dơ bẩn, không đáng.

Trần Thuật không thèm đi tranh cãi với Thang Đại Hải chuyện này, vì hắn chỉ có ưu điểm nổi bật đó thôi, chột nhớ ra điều gì:

- Ân tình lớn? Có thể khiến Thang đại thiếu gia coi tiền như cỏ rác nói ra câu này, sợ là Huỳnh Hỏa Trung kiếm lớn rồi phải không?

- Cậu đoán xem.

Thang Đại Hải tỏ vẻ thần bí:

Trước kia Trần Thuật cũng xem đánh giá do đội ngũ kiểm toán của tập đoàn Phúc Tính rồi, nên giờ ba ngón tay:

- 3000 vạn hả?

- Không, thêm số 0 vào đi.

Ba ngón tay Trần Thuật giờ mãi lên không, mãi mới nói ra được một cậu:

- Anh cho tôi uống rượu giả à?

- Vớ vẩn, tôi mà thèm dùng rượu giả à, dù là đồ đi thì tôi cũng đổ rượu thật.

Thang Đại Hải thấy bị xúc phạm ghê gớm:

- Sao tôi lại thấy chóng mặt thế này?

Trần Thuật đặt tay lên trán:

- Anh nói lại cho tôi nghe lần nữa xem, anh nói chúng ta kiếm được bao nhiêu tiền?

- 300 triệu, tài chính tiền kỳ mượn tạm của Phúc Tinh, chúng ta phải trả lợi tức, sau khi khấu trừ, đại khái có 300 triệu.

Thang Đại Hải nhấp ngụm rượu, bỗng thấy rượu sao mà ngon thế:

- Choáng hả?

- 300 triệu? Thực sự là 300 triệu ấy hả? Sao nhiều thế?

Trần Thuật sợ chết khiếp, đó là những 300 triệu đấy, y từng nghĩ, nếu mình có thể viết tiếp ra được kịch bản xuất sắc, năm bảy năm sau mình có thể tích góp được ba ngàn vạn:

Được rồi, đó còn là không ăn không uống đấy.

Thượng Hải, Quang Châu, Thâm Quyển này, người có gia tài ngàn vạn nhiều lắm, vì chỉ cần có căn nhà kha khá là cơ bản là có số tiền đó, nhưng gia sản tới trăm triệu vẫn hiếm vô cùng.

Với Trần Thuật mà nói là con số kinh khủng.

Nếu tính lương ở Đông Chính, y phải làm cả nghìn năm mới có số tiền đó.

- Cần mất mặt thế không?

Thang Đại Hải khinh bỉ:

- Tiền quảng cáo mỗi năm của tập đoàn Phúc Tinh còn nhiều hơn thế.

Trần Thuật muốn tống chai rượu vào miệng hần, làm sao để hần hiểu được tâm trạng của mình bây giờ, nghĩ một lúc hỏi:

- Mỗi năm anh làm chủ trì ở ĐTH được bao tiền?

- 20 vạn thì phải?

Thang Đại Hải không chắc, vì hắn có sống bằng lương đâu:

- Thêm vào các loại chạy sô, chừng là 50 vạn?

Trần Thuật lại hỏi:

- Thử nghĩ anh phải làm việc 600 năm mới có số tiền đó, có thấy vui hơn không?

Thang Đại Hải ngồi bật, nghĩ như thế thì đúng là đáng cao hứng thật, làm một tháng kiếm về số tiền ngang 600 năm, lại còn tự mình kiếm được, rót rượu cho Trần Thuật:

- Ha ha ha, uống, uống, sau này Huỳnh Hỏa Trùng chúng ta có khoản tài chính lưu động kha khá rồi, có thể làm rất nhiều việc, không cần nhờ cha tôi nữa.

Cuối cùng cũng làm hắn hiểu, Trần Thuật uống một hơi hết luôn ly rượu, lòng dần bình ổn lại:

- 300 triệu đúng là giúp chúng ta giải quyết rất nhiều khó khăn, nhưng thời buổi này làm việc gì cũng cần người hợp tác, ví dụ chúng ta có đủ tài chính lập hạng mục 100 triệu, song tốt nhất nên cùng công ty khác hợp tác, cùng chia sẻ lợi ích, cũng là san sẻ nguy hiểm, đồng thời kiến lập quan hệ. Một hảo hán cần ba người giúp, chúng ta không thể không có bạn.

- Tôi nói mà, cậu nên tới đây quản lý công ty.

Thang Đại Hải trách móc:

- So với việc đợi người khác đuổi đi, không bằng hiên ngang mà đi, tới đây thành tổng giám đốc ngay, sau này chúng ta làm lớn lên, quay lại mua Đông Chính, cho mù cái mắt chó của Lật Côn.

Trần Thuật không trả lời câu này:

- Sao kiếm nhiều thế? Đàm phán sau đó tôi không chú ý, nhưng cũng không thể kinh người thế chứ?

- Dựa theo đánh giá của Nhạc Hải thì bộ phận cổ phần của Lưu Long trị giá hơn 100 triệu, nhưng vì Nhạc Hải hiện rơi vào khủng hoảng hình tượng cùng nguy cơ chữ tín, nhiều nghiệp vụ bị đình trệ, cho nên bị tôi ép giá thấp hơn. Sau khi thỏa thuận thành công, tay Từ Vĩnh Uy đó không tầm thường, có tài chính liền khởi động lại hai hạng mục đang đình tệ, đem chuyện này tuyên truyền khắp nơi, cứu lại danh dự của Nhạc Hải.

Thang Đại Hải tặc lưỡi:

- Bảo sao hấn cần dùng tài chính thu mua, vì thanh danh không tốt, không thể vay được ngân hàng, thêm bị đối thủ nhân cơ hội chèn ép, chúng ta thực sự là cứu chúng đấy.

Trần Thuật không tán đồng lời này, tuy tiền bọn họ hưu ích, nhưng nếu không có sự lão luyện của Từ Vĩnh Uy thì không cứu được Nhạc Hải.

- Nếu không không ư nổi Từ Vĩnh Uy, tôi thực sự không muốn bán số cổ phần này đi, nắm trong tay một hai năm, giá trị càng lớn. Nếu Nhạc Hải lên sàn thành công, cậu có thể tưởng tượng được sẽ là bao tiền không? Hoặc nếu cổ phần này được công ty lớn như Đông Chính mua, lợi ích còn lớn hơn nữa.

Thang Đại Hải cười gian:

- Cậu có biết cuối cùng ai mua số cổ phần này không?

- Không.

Vừa rồi đoán sai, Trần Thuật không muốn lộ cái dốt của mình ra nữa, thao tác khoản tiền lớn cỡ đó, thực sự nhiều vấn đề y chưa đủ tầm suy đoán:

- Hoa Mỹ đấy.

Hoa Mỹ? Trò đời hay thuật, Trần Thuật lần nữa thấy uống phải rượu giả rồi.

Uống say luôn.

.....

Khi điện thoại vang lên thì Trần Thuật còn đang chìm trong mộng đẹp. Trong giấc mộng đó, y mua còn căn nhà lớn màu trắng, trước nhà có hồ bơi và bãi cỏ, Khổng Nhược Khuê ngồi ở đình nhỏ trong sân chơi piano, còn y thì cùng hai đứa con một trai một gái đá bóng.

Y vừa đá quả bóng bay đi thì có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Trần Thuật sờ khắp toàn thân, phát hiện mình mặc đồ ngủ không có túi, làm sao có điện thoại, vừa nghĩ thế lập tức tỉnh lại.

Không ngờ là một giấc mơ.

Xem số hiển thị, là số lạ, Trần Thuật nhú mày song vẫn nhận máy:

- A lô, ai thế?

- Trần Thuật, em đây.

Trong điện thoại truyền ra giọng nói quen thuộc, giọng nói vang bên tai y nhiều năm, bằng đủ sắc thái:

- Lăng Thân?

Trần Thuật ngồi bật dậy nhìn đồng hồ đã 11 giờ rồi, không hiểu có chuyện gì, bất giác lo lắng, mất một giây mới nhớ ra, bọn họ chia tay rồi, lạnh lùng hỏi:

- Muốn thế này rồi, cô gọi điện thoại cho tôi làm gì?

- Trần Thuật, có vài chuyện muốn bàn với anh, mai chúng ta có thể gặp nhau được không?

- Có lẽ cô chưa nghe thấy câu này, vậy để tôi dạy cô, người cũ thì tốt nhất coi như chết rồi.

Nghe Lăng Thần nói chuyện với mình bằng giọng bình thản như chưa từng có gì, cơn giận khó tả bùng lên trong lòng Trần Thuật:

- Cô có thể coi tôi chết rồi được không?

- Trần Thuật, chúng ta dù không phải là người yêu nữa, cũng có thể làm bạn mà. Dù không thể làm bạn, cũng có thể làm đối tác thương nghiệp. Em tìm anh là có chuyện quan trọng, là công việc, anh đừng hiểu lầm, em cũng hi vọng anh trưởng thành một chút ...

- Vậy tôi coi cô chết rồi.

Trần Thuật cúp điện thoại luôn:

Đồ thần kinh.

Cúp điện thoại rồi, lửa giận của Trần Thuật vẫn sôi lên như dung nham, cô phản bội tình cảm của tôi, cô phụ sự trung thủy của tôi, cô biến phần đầu của tôi ở công ty mấy năm thành con số không ... Vậy mà cô còn mặt mũi nào mà nói câu đó.

Từ khi nào hai chữ bạn bè rẻ rúng thế?

Đối tác thương nghiệp à, càng không thể, các người hắt nước bẩn lên tôi, đâm sau lưng tôi, cướp mọi thứ của tôi ... Ai ngu xuẩn tin vào đối tác như thế.

Lăng Thần thích hư vinh, thích vật chất, không phải sau này Trần Thuật mới biết, thế có sao, y có thể bao dung được điều đó, vì Trần Thuật thực sự yêu cô. Dù Lăng Thần có phản bội y, Trần Thuật đau lòng chứ không hận, y chỉ muốn quên đi Vì thế mới bảo Lăng Thần coi như y đã chết.

Nhưng những câu nói kia thì thực sự quá trớn rồi, cô có thể đem tình cảm đổi lấy lợi ích, nhưng cô không được coi nó

như thứ rẻ rách không đáng một đồng.

Nếu cô tránh mặt tôi, cô muốn tôi biến đi cho khuất mắt, tôi còn có chút nhớ tới cô, nhưng cô trơ trẽn xuất hiện như vậy

...

Trần Thuật khinh bỉ.

Thở phì phò một lúc Trần Thuật mới dần bình tĩnh lại.

- Ngủ thôi, không đáng.

Trần Thuật nhét điện thoại xuống chăn, cố gắng tìm lại giấc mơ hạnh phúc kia:

.....

Nghe tiếng tu tu kéo dài điện thoại, Lăng Thần tựa như bị trúng một búa nặng vào ngực, khiến cô không thở nổi.

Cô biết, mình gọi điện thoại, nhất định Trần Thuật không nói gì hay ho, nhưng cô vẫn ôm một chút ảo tưởng nhất định, cô trải đường rồi, không phải cô định xin lỗi, không phải là muốn nối lại tình xưa, mà hi vọng mọi người có thể dùng phương thức người trưởng thành nói chuyện với nhau, đạt thành hợp tác.

Không ngờ Trần Thuật còn tuyệt tình hơn cả cô tưởng tượng.

” Vậy tôi coi như cô chết rồi.”

Cô thà bị Trần Thuật chửi bới còn hơn bị y dùng giọng điệu cực kỳ khinh bỉ nói câu đó.

Vương Tín ngồi ở bên cạnh uống trà, thấy sắc mặt Lăng Thần khó coi cực độ là biết kết quả, hỏi:

- Y nói gì?

- Không gặp.

Lăng Thần gian nan đáp, cô không nói câu kia cho Vương Tín nghe, cô cũng không nói cho bất kỳ ai nghe, đó là bí mật cô sẽ chôn dấu thật sâu.

Vì câu nói đó khiến cô quá đau.

Cô càng không thể để Vương Tín thấy mình là nữ nhân không đáng tiền, không thể để hắn thấy mình không có giá trị. Đối với Vương Tín, thứ người khác muốn, hắn sẽ cướp, người ta không cần, sợ hắn cũng vứt đi.

- Không gặp thì thôi vậy.

Vương Tín đặt cốc trà xuống, nhón miếng bánh đậu xanh ăn, đó là thói quen trước khi đi ngủ của hắn:

- Ý tưởng mình là ai chứ? Cũng không biết ông già nghĩ cái gì nữa, cho rằng thuyết phục được Trần Thuật sẽ thuyết phục được Khổng Khuê, thằng nhãi ăn cơm nhão đó làm sao có sức ảnh hưởng lớn thế tới Khổng Khuê được.

- Chuyện chủ tịch giao cho, chúng ta phải nỗ lực hoàn thành.

Lăng Thần cúi đầu áy náy:

- Xin lỗi, em không giúp gì được anh, anh ấy vẫn hận em.

- Xin lỗi gì chứ, không phải lỗi của em, bảo em gọi điện cho y mới là làm khó em, anh nói rồi, đừng gọi, em cứ muốn thử. Đôi khi em đừng quá để ý lời cha anh, ông ấy không hiểu thời này.

- Em biết, bác không thích em, nếu không phải anh kiên trì thì chúng ta sớm phải chia tay rồi. Em biết, em khiến anh phải chịu áp lực, em muốn giúp anh ...

Lăng Thần ghen giọng, dáng vẻ vô cùng đáng thương:

- ... Em nghĩ, nếu em có thể giúp anh giải quyết chuyện này một cách hoàn mỹ, đưa Không Khuê tới Hoa Mỹ, bác sẽ thay đổi thái độ ...

- Thần Thần, thiết thời cho em rồi.

Vương Tín kéo Lăng Thần vào lòng:

- Cha anh là lão già cổ hủ, khó tiếp nhận được thay đổi, anh tin biểu hiện của em, ai cũng thấy, ông ấy sẽ bị em làm cảm động. Với lại anh là con ông ấy, ông ấy cuối cùng cũng phải chấp nhận lựa chọn của anh thôi.

- Em rất ngốc, nhưng em sẽ nỗ lực.

- Chúng ta cùng nỗ lực, sắc mặt em không tốt, có phải y nói gì không hay à?

Lăng Thần tủi thân gật đầu:

- Không sao đâu, em nợ anh ấy.

- Sớm muộn anh cũng khiến y phải trả giá, không tin một nhân vật nhỏ như y làm được chuyện gì.

- Anh đã nói anh ấy là nhân vật nhỏ rồi, vậy đừng lãng phí thời gian với anh ấy nữa.

Lăng Thần khuyên:

- Đường này không thông, chúng ta tìm đường khác.

- Tất nhiên.

Vương Tín trầm giọng nói:

- Không cần vòng vo nữa anh sẽ trực tiếp nói chuyện với Không Khuê.

.....

Chương 316: Cô ấy hận cô ấy.

Phục vụ mặc âu phục đen đẩy cửa phòng, sau đó nghiêng người sang bên làm động tác mời rất tiêu chuẩn:

- Cô Không, mời.

- Cảm ơn.

Không Nhược Khuê gật đầu, bước vào phòng bao, Vương Thiệu theo sát phía sau:

Vương Tín và Lăng Thần đã đợi trước đứng dậy đón, Vương Tín từ xa đã vươn tay ra, cười nói:

- Cô Không Khuê, đã lâu không gặp rồi, thực sự càng ngày càng làm người ta rung động.

- Giám đốc Vương quá khen, phong thái của anh vẫn như ngày nào.

Không Nhược Khuê khẽ bắt tay Vương Tín:

Vương Tín cười ha hả, lại bắt tay Vương Thiệu:

- Chị Vương, chúng ta lại gặp nhau rồi, cũng phải cảm ơn chị, tôi mới gặp lại được cô Không Khuê.

- Tôi đã nhận lời tổng giám đốc Vương thì nhất định sẽ làm được.

Vương Thiệu vẻ mặt thản nhiên, chẳng hề lo Không Nhược Khuê hiểu lầm quan hệ giữa mình và Vương Tín, giờ hai người đã trói rất chặt vào với nhau rồi.

Sau lần trước gặp riêng Vương Tín và Lăng Thần, cô trở về liền báo cho Không Nhược Khuê, cô biết Không Nhược Khuê chẳng hứng thú gì chuyện hợp tác với bên kia đâu, nhưng lại muốn gặp Lăng Thần.

Ôi, nữ nhân!

Vương Tín chỉ Lăng Thần ở bên giới thiệu:

- Đây là Lăng Thần, trợ lý của tôi.

- Cô Không Khuê, tôi là fan của cô, tôi xem mỗi bộ phim của cô.

Lăng Thần đi tới một bước, chủ động đưa tay ra, bộ dạng kích động như fan gặp thần tượng:

Từ khi Không Nhược Khuê đi vào, cô luôn lặng lẽ quan sát, thực sự là cô gái hoàn mỹ, không chỉ vẻ đẹp lẫn khí chất không gì sánh bằng, mà ứng xử rất thỏa đáng, cho dù là cả người mở cửa cũng cười cảm ơn, không cần nói thừa một câu, không cần cố tình làm gì cũng thành tiêu điểm không tranh cãi.

Cùng là nữ nhân, Lăng Thần hâm mộ nữ nhân này.

Không, là ghen ghét.

Cô là fan của Không Nhược Khuê sao? Đương nhiên không phải.

Trước kia mặc dù Lăng Thần có nghe Không Nhược Khuê hát và đóng phim, song chỉ là thích mà thôi, đó vốn là thế giới mà cô chỉ có thể đứng nhìn, không sao tiếp cận được.

Thế rồi vì lý do công tác, cô thấy được một thế giới khác, những nhân vật lấp lánh như sao trời ấy ngồi ăn cơm với cô, uống rượu tán gẫu với cô, thậm chí là còn nhiệt tình lấy lòng cô, tặng cho cô những món quà đắt giá.

Cô đột nhiên nhận ra, đó mới là cuộc sống mà mình khao khát.

Từ đó cô không muốn ăn món mỳ lòng chán ngấy nữa, cô không muốn chen chúc nhau trên xe bus hoặc là tàu điện ngầm nữa, cô không muốn đi dạo quanh trung tâm thương mại nhìn vào tủ kính hâm mộ nữa, cô không muốn cả tháng trời mới có một lần cùng đồng nghiệp đợi dịp giảm giá.

Nếu ở cùng Trần Thuật, mãi mãi không thoát khỏi cuộc sống như vậy.

Còn Vương Tín có thể giúp cô vươn tay chạm tới mọi ảo tưởng cô muốn, vì thế một lần cô cố tình uống thật say, để Vương Tín đưa mình về biệt thự bên biển của hắn, sau đó mọi chuyện xảy ra đúng ý muốn của cô.

Cô có đủ cơ ngả vào lòng Vương Tín, đá Trần Thuật đi.

Không ngờ sau đó tao ngộ của Trần Thuật càng ly kỳ, y gặp được một cô gái hoàn mỹ vô khuyết, tới cô cũng phải đổ kị.

Không Khuê!

Không Khuê!

Không Khuê!

Cô vô số lần nghiên rãng gọi cái tên này, vô số lần tìm kiếm tư liệu về nữ nhân này, nghe mỗi một khúc ca, xem mỗi một bộ phim, thậm chí đọc hết bài đăng trên weibo.

Cô hận cô ta.

Không Nhược Khuê cũng ngầm đánh giá Lăng Thần, từ khi biết được cảnh ngộ của Trần Thuật, cô đã khắc ghi cái tên này.

Cô tìm kiếm Lăng Thần trên bách khoa baidu, trên weibo của Trần Thuật, qua vòng tròn bạn bè của Trần Thuật trên wechat, nhưng không có bất kỳ tin tức hay hình ảnh nào liên quan tới Lăng Thần.

Vì thế cô đổi cách nghĩ, Lăng Thần là thư ký của nhân vật công chúng như Vương Tín, vậy thì tìm kiếm Vương Tín là ra, quả nhiên qua bức ảnh hoạt động của Vương Tín, cô liền tìm ra Lăng Thần.

Đó là lần đầu tiên cô thấy Lăng Thần.

Nhưng không biết vì sao, nhìn một cái cô đã biết đó là Lăng Thần, áo sơ mi xám, váy công sở bạc, vóc người cao ráo, yếu điệu thanh tao, hiếm có nhất là đẹp mà không tục, khiến người ta cảm giác khó tiếp cận.

Chuyện mà cả đời một người làm nhiều nhất, chính là tìm cách sở hữu thứ khó có được.

Nhìn từ dung mạo, đúng là một nữ nhân làm người ta yêu thích, nhìn từ trang điểm ăn mặc, đúng là một nữ nhân thông minh.

Ngàn vạn lần đừng xem nhẹ cách ăn mặc trang điểm của một cô gái, trong đó ẩn chứa vô vàn tin tức.

Cô gái đó muốn khoe ra vóc dáng hay muốn thể hiện gu của mình, gợi cảm hay lãnh đạm, nhiệt tình hay cởi mở, bảo thủ hay hoang dại, là từ chối im lặng hay là khao khát nóng cháy, đều có thể thấy qua cách kẻ mắt, tô son, kiểu tóc, hoặc cái đai lưng bên hông, khăn choàng trên cổ, tất cả đều là tín hiệu.

Nam nhân cứ lấy làm lạ vì sao một cô gái trang điểm mắt mấy tiếng, không biết rằng trong mấy tiếng đó cô gái đã đấu tranh với chính mình vô số lần.

Là chỉ ăn một bữa tối, hay một đêm triền miên, khi họ bước chân ra cửa phòng là đã có cân nhắc rồi.

Lăng Thần là cô gái biết rất rõ ưu thế của mình, lại hiểu lợi dụng ưu thế đó.

Có những người chưa từng gặp gỡ lại là kẻ địch cả đời.

Nhìn Lăng Thần kích động chạy tới, Khổng Nhược Khuê nhướn miệng cười bắt tay, vẻ mặt chân thành rất chuyên nghiệp:

- Cảm ơn.

- Cô Không Khuê ngàn vạn lần đừng nói thế, tác phẩm của cô là sức mạnh tinh thần của những fan chúng tôi, gần đây trên đường đi làm tôi luôn nghe ca khúc (Lỗi lầm) của cô, tôi rất thích ca khúc đó. Lâu lắm rồi không được thấy tác phẩm của cô, thực sự vô cùng mong đợi.

Không Nhược Khuê nháy mắt:

- Tôi cảm ơn cô, không phải vì cô thích tôi.

Chỉ tích tắc sắc mặt Lăng Thần trắng bệch, tuy miệng vẫn cười, nhưng ánh mắt vô cùng oán độc, gương mặt xinh đẹp vì thế mà vằn vẹo.

Không Nhược Khuê rất thông minh, Lăng Thần cũng không ngốc.

Chỉ hai chữ cảm ơn nhưng hai người hoàn thành một cuộc giao phong kịch liệt, mà Lăng Thần thảm bại.

Lăng Thần thực sự vừa giận vừa hận, một nữ nhân rực rỡ như vậy, vì sao lại thích Trần Thuật, tới mức lần đầu gặp mặt đã lên tiếng bất bình cho “bạn trai tin đồn” của mình.

Cô có cần thể diện, cần thanh danh, cần hợp tức nữa không?

Vương Thiệu đoán trước rồi, khi cô đem nội dung cuộc gặp gỡ lần trước thuật lại tới ba lần, khi Không Nhược Khuê tỏ ra chú ý vượt quá bình thường với Lăng Thần, Vương Thiệu đã biết, cô gái kia xui xẻo rồi.

Chỉ không ngờ vừa vào còn chưa ngồi xuống, tiểu tổ tông đã ra tay, nhìn nụ cười tươi tắn của Không Nhược Khuê mà cô rợn sống lưng.

Vương Tín biết Lăng Thần vì cuộc gặp gỡ này mà bỏ ra bao nhiêu công sức, xem hết tác phẩm của Không Nhược Khuê, học thuộc không ít bài hát của Không Nhược Khuê,

thậm chí ghi lại một số cột mốc quan trọng trong sự nghiệp của Không Nhược Khuê.

Nữ nhân này làm việc gì cũng tận tâm tận lực.

Còn Không Nhược Khuê biểu hiện ưu nhã thân thiện, nắm tay cảm ơn chân thành, đây là mở màn hoàn mỹ hơn cả hắc dự đoán, cho thấy đàm phán rất có hi vọng.

Nhưng vì sao mặt Lăng Thần khó coi như thế?

“Tôi cảm ơn cô, không phải vì cô thích tôi.” Vương Tín giật mình đánh thót, Không Nhược Khuê, cô khinh người quá lắm.

Đó không chỉ là cái tát giành cho Lăng Thần, mà tát cả hắc.

Vương Tín cúi đầu nâng kính, che dấu ánh mắt ác độc, lập tức cười ha hả, đưa tay mời:

- Sao cứ để cô Không Nhược Khuê đứng thế được, nào chúng ta ngồi xuống trò chuyện, rượu vang đủ lạnh rồi, vừa vặn thưởng thức.

Chương 317:

Sức mặt Lăng Thần khôi phục bình thường, chỉ là không cách nào đóng vai fan hâm mộ, nhiệt tình trò chuyện với Không Nhược Khuê nữa rồi, ngay cả giữ sắc mặt bây giờ đã là khó khăn.

Không Nhược Khuê không hung hăng đuổi cùng giết tận, vậy thì mất đi sự ưu nhã rồi, cơn đau phải ngấm dần mới thấm:

- Tôi không uống rượu, cho tôi một cốc soda là được rồi.

Vương Tín dừng động tác rót rượu:

- Sao cô Không Nhược Khuê lại không uống rượu, tôi đã chuyên môn tìm bạn bè n ghe ngóng, đều nói tử lượng của cô rất tốt.

- Trước kia uống, giờ không uống nữa.

Khổng Nhược Khuê mỉm cười:

- Anh cũng biết, thời gian trước tôi bệnh nặng, rồi sau đó xảy ra một số chuyện âm ỉ cả lên, bị truyền thông bao vây cả tháng trời, đủ loại lời khó nghe, phiền chết đi được. Từ đó tôi không uống rượu nữa.

Vương Tín “coi trọng” Trần Thuật như thế, làm sao không biết sự kiện kia.

Nữ nhân này kỹ xảo ngôn ngữ cực cao, mỗi câu nói đều không rời Trần Thuật, nhưng không nói rõ, hẩn biết, Khổng Nhược Khuê cũng biết hẩn biết, nhưng vẫn không ngừng làm hẩn khó chịu.

Tuy vậy Vương Tín vẫn tỏ ra không có chuyện gì:

- Chỉ uống một ly thôi, thế nào? Chút rượu vui vẻ mà, đây là rượu vang, tôi uống có lợi cho sức khỏe.

- Thực sự không cần mà.

Khổng Nhược Khuê đưa tay ra:

- Cho tôi ly soda là đủ.

Vương Thiều không muốn không khí quá lúng túng, nói vào:

- Tiểu Khuê thực sự không thể uống rượu, lần trước bệnh nặng chưa bình phục hoàn toàn, bác sĩ cũng chuyên môn dặn dò không được để cô ấy uống rượu. Để tôi uống thay cho, rượu ngon không nên lãng phí.

Vương Tín có được cơ xuống thang, cười nói:

- Được, vậy thì tối nay tôi và chị Thiều uống vài ly.

Vậy là ba người mỗi người một ly rượu, còn Khổng Nhược Khuê cũng được như ý, có một ly soda chanh.

Mặc dù Lăng Thần ngồi ngay đối diện, Không Nhược Khuê coi như vô hình, hỏi Vương Tín:

- Vương lão đâu rồi? Mấy năm rồi tôi chưa gặp ông ấy, luôn muốn đi bái phỏng.

Cô sở dĩ đồng ý tham gia cuộc gặp mặt này vì họ đưa ra một nhân vật cô không thể từ chối: Vương Dự.

Vương Dự từng là hội trưởng hội điện ảnh, là nhân vật có sức nặng trong nghề, có công hiến lớn cho sản nghiệp điện ảnh, phần thưởng lớn đầu tiên của Không Nhược Khuê cũng là do Vương Dự trao cho.

Cho nên khi Vương Dự gọi điện mời cô, cô không có chút do dự nào.

- Chiều này cha tôi tham gia trận golf, trạng thái không tốt, đánh hết 18 lỗ tốn quá nhiều thời gian, hiện đang trên đường.

Vương Tín thay đổi cách xưng hô:

- Cảm ơn Khuê tỷ quay phim bận rộn vẫn bỏ thời gian ra, tôi thay cha tôi mời cô một ly.

Người ta thay cha mời rượu, Không Nhược Khuê không từ chối, uống một ngụm soda:

- Tổng giám đốc Vương sinh năm bao nhiêu nhỉ?

Hỏi tuổi, đó là cách biểu thị thân cận, Vương Tín vui vẻ nói ngay:

- Năm 82, tuổi Tuất, già rồi, ha ha ha.

Không Nhược Khuê gật đầu:

- Anh hơn tôi mười tuổi, đừng gọi tôi là tỷ.

Sắc mặt Vương Tín khó coi lắm rồi, chúng tôi khách khí với cô, cô hết làm người ta mất mặt, lại còn muốn trở mặt nữa à?

Có nhiều chuyện đã quyết định từ khi sinh ra, Vương Tín từ bé sống trong nhung lụa, đi tới đâu cũng có người dâng bốc, luôn cao hơn người một bậc.

Vốn cho rằng mình từ Anh học thành tài trở về sẽ dẫn dắt Hoa Mỹ khuấy động phong vân trong giới, quả thực trong hơn một năm đầu, mọi việc vô cùng thuận lợi, mọi thứ hết sức hứa hẹn.

Cho tới khi hắn gặp Trần Thuật.

Từ đó thất bại hết lần này tới lần khác, bị sỉ nhục lần này tới lần khác.

Giờ cả một ả minh tinh, thứ dùng mua vui cho người ta cũng dám không tôn trọng mình à? Vương Tín trầm giọng nói:

- Cô Không Khuê có ý kiến với tôi thì phải?

Không Nhược Khuê cười mê hồn:

- Làm gì có, anh là ân nhân của tôi, tôi chỉ có cảm kích mà thôi.

Lại nữa rồi.

Vương Tín mặt nóng rát.

Lăng Thần không thể ngồi yên được nữa:

- Cô Không Khuê, con người tôi nói chuyện rất thẳng, nếu nói gì sai, mong cô thông cảm.

- Vì sao tôi phải thông cảm.

Không Nhược Khuê rút cuộc nhìn sang Lăng Thần:

- Nếu cô lo nói sai thì có thể ngậm miệng đừng nói, muốn nói lại không muốn gánh chịu hậu quả sao?

Lăng Thần không muốn tranh hơn thua miệng lưỡi, đi thẳng vào vấn đề:

- Tôi muốn biết quan hệ giữa cô và Trần Thuật là gì?

Khổng Nhược Khuê cầm cốc soda lên uống thăm giọng rồi mới nói:

- Quan hệ chúng tôi là gì, liên quan gì tới cô.

- Không liên quan gì tới tôi, nhưng liên quan tới chủ đề chúng ta nói hôm nay.

Lăng Thần thấy Vương Tín không có ý ngăn cản mình, hiểu tâm tư của hắn, hắn cũng đang đầy bụng lửa giận cần phát tiết, nên càng lớn gan:

- Tôi muốn biết, Trần Thuật liệu có thể ảnh hưởng tới cô Khổng Khuê ở một số lựa chọn trọng đại không?

Khổng Nhược Khuê thản nhiên hỏi:

- Ví như?

- Ký kết với Hoa Mỹ.

Lăng Thần thấy đây là việc đôi bên tình nguyện, không cần thiết vòng vo:

Khổng Nhược Khuê đáp không do dự:

- Đương nhiên.

Lăng Thần sững người, đó không phải đáp án cô muốn, với thân phận địa vị của Khổng Nhược Khuê, cho dù thực sự thích một nam nhân cũng không nên thoải mái nói ra như thế chứ? Cô không lo ảnh hưởng tới sự nghiệp sao?

Cô bị Trần Thuật đánh thuốc, hay là bị ái tình làm mê muội.

- Vậy quan hệ giữa hai người là yêu đương? Yêu ghét của Trần Thuật có thể ảnh hưởng tới lựa chọn tương lai của cô?

- Không chỉ thế, anh ấy có thể ảnh hưởng tới lựa chọn cả đời của tôi.

- Là sao?

Lăng Thần nhíu mày:

- Nếu anh ấy chịu cầu hôn tôi thì giờ tôi đã là bà Trần rồi.

Khổng Nhược Khuê cười ngọt, ánh mắt đầy ao ước:

Vẻ mặt hạnh phúc đó làm Lăng Thần nhói đau, mắt đỏ hoe, nhìn chằm chằm Khổng Nhược Khuê không chớp:

- Anh ấy cho cô được cái gì?

- Tôi và cô khác nhau.

Khổng Nhược Khuê đối diện với Lăng Thần:

- Cô không có gì nên cô bán ái tình, tôi có mọi thứ nên tôi chỉ để ý ái tình.

- Cô thấy tôi nực cười lắm phải không?

- Không, tôi thấy cô đáng thương.

- Đáng thương ư? Trước kia tôi mới đáng thương, như cô nói, tôi không có gì cả, giờ tôi giống cô, có mọi thứ rồi.

Lăng Thần cười lạnh:

- Trước kia cho dù chúng ta gặp nhau trên đường, cô chẳng thèm ghé mắt nhìn ... À không? Chúng ta không có cả cơ hội gặp nhau. Bây giờ tôi có thể ngồi ngang hàng với cô, chứng tỏ lựa chọn của tôi là chính xác.

- Cũng phải.

Khổng Nhược Khuê gật đầu:

- Đường đời muôn hướng, mỗi người có một lựa chọn khác nhau mà, cô vui là được rồi.

Lăng Thần thâm nghĩ, mình vui sao? Ha ha ha, đương nhiên là mình vui chứ.

Không Nhược Khuê nhìn sang Vương Tín:

- Tôi hiểu nguyên do tổng giám đốc Vương muốn gặp tôi, chị Thiệu đã nói rồi, nhưng ngay bây giờ tôi có thể trả lời, tôi không ký kết với Hoa Mỹ.

- Thứ nhất, vì Trần Thuật, đúng, đây là nguyên nhân chủ yếu, Trần Thuật là bạn trai tôi, anh ấy trải qua phản bội của ái tình và xua đuổi của công ty. Tuy anh ấy nói, anh ấy không để ý tới chuyện cũ, bảo tôi không cần để ý tới thái độ của anh ấy. Nhưng tôi sao có thể không để ý tới cảm thụ của anh ấy được, tôi sẽ không vì công tác mà khiến anh ấy không vui, dù chỉ là một chút.

- Thứ hai, tôi và Đông Chính hợp tác từ lúc mới vào nghề, Đông Chính cho tôi quá nhiều cơ hội và vinh dự, chủ tịch Lật như người thầy của tôi. Bên ngoài bây giờ đồn đại tôi có mâu thuẫn với cao tầng Đông Chính, tôi không phủ nhận, chúng tôi có những vấn đề cần giải quyết. Nhưng tôi sẽ thử giải quyết vấn đề, chứ không phải nhảy sang công ty đối thủ, loại chuyện này không phù hợp với phong cách của tôi.

- Thứ ba, tôi khó mà chung sống hòa bình với thư ký Lăng được, vậy vì sao còn mong muốn hợp tác? Chúng ta làm việc không chỉ vì kiếm tiền, mà còn phải vui vẻ kiếm tiền. Tôi làm việc mình thích, tôi hi vọng bên anh cũng thế. Hợp tức vền vền vì lợi ích, tới lúc lợi ích xung đột sẽ hại mình hại người. Vương lão ở giữa khó xử, tội gì phải thế?

Chương 318: Phải cười.

Lời của Không Nhược Khuê chân thành thẳng thắn, có gì nói đó, không che dấu.

Nhưng Vương Tín và Lăng Thần không tin, một Trần Thuật nhỏ bé sao có vị trí quan trọng như vậy với Khổng Nhược Khuê, lúc truyền thông đưa tin, bọn họ cười nhạt trong lòng, ngoài miệng cũng cười trào phúng.

Nhưng Khổng Nhược Khuê vì Trần Thuật mà không cho họ chút cơ hội nào.

Bọn họ không thích Khổng Nhược Khuê, song không thể phủ nhận cô nói đúng vào mấu chốt, mới đầu hợp tác đã mâu thuẫn trùng trùng, dựa vào lợi ích mà trói buộc vào nhau, đến lúc lợi ích không phù hợp, trở mặt càng khó coi.

Khi đó Hoa Mỹ tổn thất, Khổng Nhược Khuê cũng tổn thất, chẳng ai thắng được hết, đã thấy được kết cục rồi sao không dừng lại.

Vương Tín và Lăng Thần nhìn nhau, đều có cảm giác xấu hổ không nói được gì.

Rốt cuộc là họ làm cái gì thế này?

Phòng bao bị người ta đẩy mạnh, quần kaki trắng, sơ mi đen, ngoài mặc áo jacket sáng màu, tóc chải cầu kỳ, Vương Dự chưa tới nơi lời đi được:

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi tới muộn tự phạt một ly.

Tất cả mọi người đứng dậy nghênh đón.

Vương Dự đi tới trước mặt Khổng Nhược Khuê cười:

- Hôm nay cảm giác không tốt, tới lỡ thứ 11 mấy lần đánh mất bóng, không qua nổi, tôi không tin, càng khó càng muốn xông qua. Bóng qua được rồi, kết quả là lỡ thời gian, để Tiểu Khuê phải đợi.

Khổng Nhược Khuê thân thiết:

- Không được thấy phong thái của Vương lão trên sân golf thật đáng tiếc.

- Hà hà, ngồi đi, ngồi đi, ngồi xuống nói.

Đợi khi Vương Dự ngồi xuống thì Lăng Thần đã nhanh nhẹn rót cho ông một ly rượu.

Vương Dự cầm ly uống cạn:

- Tự phạt một ly, lâu rồi không gặp Tiểu Khuê, gần đây mọi chuyện tốt chứ?

- Tốt ạ.

Không Nhược Khuê lễ phép nói:

- Mọi chuyện đều đúng như cháu mong đợi.

- Vậy thì tốt, chuyện tình cảm thế nào, Tiểu Khuê thông minh như vậy chắc giải quyết xong rồi?

- Vâng, anh ấy tên là Trần Thuật, có cơ hội cháu dẫn tới gặp Vương lão.

- Tốt tốt, nam nhân có thể được Tiểu Khuê nhìn trúng thì chắc chắn vô cùng ưu tú, tôi rất tò mò về chàng trai này, có cơ hội nhất định phải gặp rồi.

Vương Tín và Lăng Thần nắm chặt tay, các người có thời đi không hả?

Bị Không Nhược Khuê làm mất mặt còn có thể hiểu, dù sao mọi người từng rút dao đâm nhau.

Nhưng ngay cả cha mình cũng vô cớ đâm một nhát thì Vương Tín khó chấp nhận ...

Với phong cách hành sự của cha hắn, tất nhiên đã điều tra căn kẽ bối cảnh của Lăng Thần rồi, thời gian trước scandal của Không Nhược Khuê và Trần Thuật tung bừa, làm cả Lăng

Thân bị cuốn vào, cha hẳn vẫn giữ thói quen mỗi ngày đọc tin tức giới giải trí, sao không biết.

Đã biết Lăng Thần là bạn gái cũ của Trần Thuật lại còn khen ngợi Trần Thuật ngay trước mặt mọi người có phải quá đáng lắng không? Cha làm thế thì thể diện cô ấy còn gì nữa.

Quả nhiên hai mắt Lăng Thần ươn ướt, muốn khóc cô nhịn, đương thương vô cùng, Vương Tín lòng chua xót, nắm tay cô lặng lẽ an ủi.

Khổng Nhược Khuê mặt chan chứa hạnh phúc chẳng hề che dấu, miệng khiêm tốn:

- Anh ấy ạ, chả có gì ưu tú, chỉ biết viết mấy câu chuyện nhỏ, tới giờ mới có một kịch bản được Đông Chính dựng thành phim. Nhưng anh ấy nghiêm túc trong tình cảm, không đứng núi này trông núi nọ, biết sống, hiểu tình thú, đối xử với cháu tốt lắm, cháu rất thích anh ấy.

Mỗi câu nói làm người Lăng Thần run lên, đứng dậy cúi đầu nói:

- Em vào nhà vệ sinh.

Nói rồi đi thật nhanh, trở tay khóa cửa lại, vịn vòi nước, mặc nước chảy rào rào, nước mắt cũng không cách nào kìm nén, từng giọt tràn ra, lăn trên gò má rơi xuống.

Sỉ nhục.

Trong mắt bọn họ, mình không phải là một con người, mà giống ... Cái bô, ai cũng có thể nhổ vào.

Liên tục quệt nước mắt, Lăng Thần nhìn chăm chăm vào gương, nói với chính bản thân:

- Lăng Thần, khó khăn tới đâu mà cũng phải kiên trì, mà lựa chọn không sai.

Cô rút khăn giấy, lau hết nước mắt, mở túi xách ra, lấy hộp trang điểm, tô lại son, đánh lại phấn, kẻ lại mắt, chẳng mấy chốc lại là giải nhân lộng lẫy.

Cô nhìn vào gương nở nụ cười, cười thật tươi.

- Lãng Thần, mày phải cười, vì có kẻ đang đợi mày thành trò cười, mày càng khóc, người ta cười càng tươi.

Lãng Thần mở cửa phòng vệ sinh, duyên dáng đi ra, khẽ gật đầu với Vương Tín, ra hiệu cho hắn đừng lo.

Vương Dự và Không Nhược Khuê trò chuyện rất vui vẻ, nói từ sự phát triển ngành điện ảnh, nói câu chuyện vui, ôn lại chuyện cũ, chỉ chuyện hợp đồng là không nhắc tới.

Tới tận hơn 10 giờ, Không Nhược Khuê đứng dậy cáo từ, Vương Dự tiễn chân:

- Tiểu Khuê, biết cháu bận, nhưng nếu có thời gian thì tới tán gẫu với ông già này nhé?

- Vương lão, cháu sẽ thường tới thăm người, chỉ cần người đừng chê cháu phiền nhiễu.

Không Nhược Khuê khom người nói:

- Già rồi, thành bị người chê quý ghét, người trẻ tuổi càng không nghe lọt lời tôi nói nữa, Tiểu Khuê, cháu chịu tới trò chuyện với tôi là may rồi.

Vương Dự xua tay:

- Thôi, về sớm nghỉ ngơi, Vương Tín, tiểu Tiểu Khuê đi.

- Vâng.

Vương Tín đi tới:

- Cô Không Khuê, để tôi tiễn cô.

- Cảm ơn.

Vương Tín và Lăng Thần tiễn Không Nhược Khuê tới tận tầng hầm nơi để xe.

- Tổng giám đốc Vương xin dừng bước.

Không Nhược Khuê lên tiếng:

- Cảm ơn anh thịnh tình chiêu đãi.

- Cô khách khí rồi.

Mặc dù hôm nay tiếp xúc không vui vẻ gì, nhưng chưa tới mức trở mặt với nhau, vì nói không chừng là sau này còn cần hợp tác ở hạng mục gì đó, thế giới người trưởng thành, không có đúng sai, Vương Tín lịch sự nói:

- Cô Không Nhược Khuê, có cơ hội lại gặp nhau.

- Sẽ có thôi.

Không Nhược Khuê gật đầu với Vương Tín nhắc chân bước vào xe, không thèm nhìn Lăng Thần tới một cái:

Vương Thiệu tụt lại sau một chút:

- Tổng giám đốc Vương, thư ký Lăng, lần sau uống rượu.

- Chị Thiệu đi thông thả.

Lăng Thần cười tươi nói:

- Cảm ơn.

Vương Thiệu hơi ngạc nhiên, tối nay cô nói rất ít, từ đầu tới cuối bằng quan chứng kiến cảnh ngộ thê thảm của Lăng Thần, không chỉ nhận sự thù địch từ Không Nhược Khuê còn có chế giễu của Vương Dự:

Mặc dù sắc mặt nhiều lần biến hóa, tâm tình từng kích động, song đa phần giữ được thể diện và ưu nhã.

Nữ nhân này thực sự có chỗ hơn người.

Mình phải phải nhắc Tiểu Khuê cẩn thận, có nữ nhân như vậy sau lưng, ai biết lúc nào nhảy ra ngoạm một miếng.

Vương Tín tiễn khách đi rồi, cùng Lăng Thần quay lại phòng bao của hội sở, ngồi xuống trước mặt cha mình:

- Cha, vì sao không nói chuyện hợp đồng với Không Khuê?

- Còn phải nói sao?

Vương Dự miệng ngậm xì gà, nhả khói nói:

- Không Khuê không uống lấy một ngụm rượu, chứng tỏ không muốn dính dáng gì tới chúng ta ... Người ta đã hạ quyết tâm rồi, nói ra chỉ chuốc nhục vào thân, hồng giao tình nhiều năm.

- Không ký thì thôi, chẳng qua là một minh tinh, có người diễn suất tốt hơn cô ta, nổi tiếng hơn cô ta, trẻ trung hơn cô ta ... Bất kể là ký hợp đồng với nghệ sĩ cùng cấp bậc với cô ta, hay là bồi dưỡng người mới tiềm lực, đều tốt hơn hợp tác với cô ta, cần gì phải chịu đựng cô ta chứ?

Vương Tín bức xúc nói:

Vương Dự không trả lời nói:

- Thư ký Lăng về trước đi, cha con tôi nói chuyện vài câu.

Vương Tín cũng nói:

- Lăng Thần, em về đi.

- Vâng.

Lăng Thần ngoan ngoãn gật đầu:

- Về sớm chút, em đợi anh.

- Ừ.

Vương Tín khẽ bóp tay Lăng Thần:

Lăng Thần khom người chào Vương Dự:

- Chủ tịch, tôi về trước.

Vương Dư không đáp, Lăng Thần không để ý, cô biết đối phương sẽ không có bất kỳ phản ứng nào, xoay người rời phòng, chu đáo đóng lại.

Chương 319: Đó là sức mạnh.

Lăng Thần đi cùng xe với Vương Tín tới đây, vừa rời Vương Tín không đưa chìa khóa cho cô, cô đành phải bắt taxi về.

Vừa ra ngoài hội sở, trên đỉnh đầu nổ “uỳnh” một cái, bầu trời đêm tối om lóe sáng, sấm chét rền vang.

Hoa Thành tháng 12, ban ngày nhiệt độ có thể lên tới hai mươi độ, nhưng đêm xuống nhiệt độ giảm rất nhanh, lại có gió lớn, Lăng Thần dù mặc áo gió cũng thấy lạnh, ngẩng đầu nhìn trời, nhưng cô không có ý gọi xe, một chiếc xe taxi giảm tốc độ đi qua bên cạnh cô, cô vẫy tay đuổi đi.

Đêm khuya, cô một mình đi trong gió, kệ lá rụng thì thoáng bị gió cuốn lên người.

Uỳnh!

Lại là tiếng nổ vang vọng, màn trời như bị tia chớp xé toạc làm đôi, mưa ào ạt đổ xuống.

Lăng Thần ướt sũng, người ướt sũng, mặt ướt sũng không biết nước mưa hay nước mắt.

Lắc lư chén rượu đỏ

Đôi môi tựa nhuộm máu đào

Vẻ đẹp không tầm thường này, thật khó thoát tội lỗi tà đình

Ai một lòng trung thành, cùng lắm làm vệ sĩ

Dưới chân dẫm hoa hồng, đáp lại là nụ hôn xoa dịu

Đáng thương!

Trong mưa to, tiếng ca mang chút run run truyền tới, như khóc như than.

.....

Đội Lãng Thần rời đi rồi, Vương Dư chưa nói vội, khi Vương Tín sốt ruột, ông mới thùng thảng hỏi:

- Cảm tưởng thế nào?
- Cảm tưởng gì ạ?
- Chênh lệch.
- Chênh lệch cái gì à? Chênh lệch ai với ai?
- Giữa thư ký Lãng và Không Khuê.

Mặc dù Vương Tín và Lãng Thần chính thức xác lập quan hệ, cũng đã chung sống với nhau, song Vương Dư chưa bao giờ gọi tên Lãng Thần, ông thường gọi là “thư ký Lãng” hoặc “nữ nhân đó”:

- Cha có ý gì? Con thấy Lãng Thần rất tốt, thông minh cần cù, chu đáo tỉ mỉ, bất kể là công việc hay cuộc sống, đều là bạn đồng hành tốt.

Vương Tín rất đau đầu, hẳn không hiểu vì sao cha hẳn lại thành kiến lớn với Lãng Thần như thế, cô không chỉ có năng lực nổi bật trong công việc, suy nghĩ mọi mặt chu toàn, hiểu thảo với cha mẹ hẳn, thậm chí phải hạ mình lấy lòng, vậy mà cha hẳn còn không chấp nhận:

- Không Khuê cho con cảm giác gì?

Vương Dư hỏi lại:

Cho dù trong lòng hận Không Nhược Khuê, dưới ánh mắt của ông, Vương Tín phải nói thật:

- Tiến lui vũng vàng, trang nhũ khéo léo.

- Nhìn ra những cái đó không tệ rồi, nhưng lại bỏ qua thứ quan trọng nhất.

Vương Tín không phục:

- Cái gì ạ?

- Sức mạnh.

Vương Dự chậm rãi nói:

- Sức mạnh ấy ạ?

Vương Tín chẳng thấy, một cô gái trẻ yếu đuối có sức mạnh gì, đại minh tinh trong mắt người thường thì ghê gớm, chứ với hắn chỉ là công cụ kiếm tiền, là thứ hoa cho người ta hái thôi:

- Sự kiêu ngạo tận xương tủy, tự tin nắm giữ tất cả.

Vương Dự khe khẽ lắc đầu:

- Nhàn nhĩ trấn định trong từng lời nói cử chỉ, tất cả đều là biểu hiện sức mạnh. Cô ấy không trôi theo số đông, đường lối rõ ràng, mục tiêu chính xác. Biết mình muốn gì, biết phải từ chối cái gì, đó là sức mạnh, sức mạnh tự khống chế vận mệnh của mình. Bạn đời của con phải là cô gái như thế, như vậy mới có thể thực sự giúp đỡ con được ở cả sự nghiệp lẫn cuộc sống, thậm chí gợi mở cho con, dẫn dắt con. Còn nữ nhân kia, ngoại trừ diễn xuất vụng về, chỉ có dã tâm không cách nào che giấu.

.....

Khi Vương Tín đẩy cửa vào nhà thì phòng khách còn sáng đèn, ánh sáng vàng heo hắt của đèn đọc sách bao phủ một phần nhỏ của ghế sofa, xung quanh vẫn chìm vào bóng tối.

Lăng Thần mặc áo ngủ nằm trên ghế sofa, cuốn (Những kẻ nguyên thủy ngoài cổng) rơi xuống đất.

Những kẻ nguyên thủy ngoài cổng của Bryan Burrough xuất bản năm 1990 được đánh giá là một trong những cuốn sách thương nghiệp có sức ảnh hưởng lớn nhất toàn cầu.

Chỉ là một cuốn sách nhưng cho thấy người quản lý xí nghiệp nắm quyền khống chế công ty ra sao, là sách phải đọc của mỗi quản lý công ty và chuyên gia tài chính phố Wall.

Vương Tín khom người nhặt cuốn sách lên, ngồi nhìn cô gái ngủ say.

Trước nay Lăng Thần luôn cần cù, trước khi đi ngủ đều đọc sách quản lý tài chính, Vương Tín biết Lăng Thần là cô gái có gu nghệ thuật, theo đuổi hưởng thụ cuộc sống tiểu tư sản, cô càng thích tặng phẩm của Thẩm Tông Văn một nhà văn vĩ đại có thể sánh cùng Lỗ Tấn.

Khi tiến cử cuốn sách này, Vương Tín còn lo cô khó xem được thứ sách tính thương nghiệp chuyên nghiệp quá nặng, dù là xem cũng khó hiểu được. Nhưng về sau hẳn phát hiện, Lăng Thần đọc sách rất chuyên tâm, vì tìm hiểu một khái niệm nào còn lật xem sách tương quan, chỗ nào không hiểu chịu khó hỏi hẳn.

Giờ không thể nói Lăng Thần là cao thủ thương nghiệp, ít nhất tri thức chuyên nghiệp cũng không còn nông cạn nữa, cô giống con ốc sên vụng về, nhắm mục tiêu, bò từng chút một về phía trước.

“Ngoại trừ diễn xuất vụng về, chỉ có dã tâm không cách nào che dấu. “

Cha nhầm rồi.

Đúng, cô ấy phản bội bạn trai, một số hành vi trong mắt nhiều người là đáng xấu hổ.

Nhưng cô ấy là nữ nhân mà hẳn thích, cô ấy mượn tài nguyên mình cung cấp cho cô ấy để có cuộc sống mỹ hảo hơn

.. Đó chẳng phải lựa chọn chính xác à?

Chả lẽ vì giữ đạo đức không tỳ vết chấp nhận cuộc sống thảm hại thì lại đúng.

- Anh về rồi à?

Giọng Lãng Thần vang lên bên tai:

Vương Tín từ trạng thái thất thần tỉnh lại, nhìn bộ dạng ngái ngủ linh dim của Lăng Thần:

- Xin lỗi, anh đang nghĩ vài việc, có phải đánh thức em không?

- Không sao.

Lăng Thần bò dậy:

- Đói không? Em làm mỳ trứng cho, ngoài trời mưa lớn, trên người e còn hơi lạnh đấy, anh mau đi tắm nước nóng đi, đừng để bị cảm.

Khi ở cùng Trần Thuật, Lăng Thần rất ít khi vào bếp, đa phần Trần Thuật đều làm cơm cho cô, hoặc đưa cô đi ăn món ngon cải thiện cuộc sống.

Nhưng từ khi theo Vương Tín, cô đảm nhận vai trò trước kia của Trần Thuật.

Với cô ái tình là trò chơi bập bênh giữa đôi tình lữ, nhan sắc, tiền bạc, vóc dáng, địa vị, tuổi tác ...v.v..v ... Điều là vốn liếng anh có, anh có càng nhiều, đầu bập bênh anh ngồi càng hạ thấp xuống.

Còn người ở cái đầu nhẹ trên cao kia sẽ hoảng sợ, nghĩ mọi cách tăng thêm vốn liếng cho mình.

Khi đó Lăng Thần cho rằng mình có nhiều vốn liếng hơn, cho nên cô là phía được chăm sóc nâng niu, cô yên tâm hưởng thụ tất cả, giờ so với Vương Tín ngồi ở phía đối diện, vốn

liếng cô sở hữu không là gì, cho nên cô cần cù, cùng hạ mình thêm vốn liếng vào.

Ở trước mặt Vương Tín, cô biến thành Trần Thuật trước mặt mình.

Vương Tín kéo tay Lăng Thần lại:

- Anh không đói, sao em không lên giường ngủ mà nằm ở sô pha?

- Em nói em đợi anh mà.

Lăng Thần dựa vào vai Vương Tín nũng nịu:

- Vốn định vừa xem sách vừa đợi, không ngờ mệt quá, vô tình thiếp đi.

- Ngốc lắm, anh lớn thế này rồi còn cần em đợi sao?

Vương Tín kéo Lăng Thần vào lòng, vừa cho tay vào dưới áo ngủ, định âu yếm một chút thì thấy không đúng, sờ trán cô:

- Anh cảm giác em bị sốt đây.

- Thế à? Chắc là ngủ lên người nóng lên đấy.

- Ngoài trời lạnh như vậy, trong phòng lại không bật điều hòa, em cũng không đắp chăn, sao mà nóng được.

Vương Tín sờ má sờ người Lăng Thần:

- Đúng là sốt rồi.

- Không sao.

Lăng Thần nhớ ra:

- Em không cẩn thận gặp mưa, lát uống thuốc là khỏe.

- Sao lại dễ gặp mưa?

Vương Tín trách:

- Em ra ngoài, không bắt được xe, rồi trời mưa bất chợt ...
Không sao mà, em bị cảm nhanh lắm.

- Đều tại anh, không đưa chìa khóa cho em để em lái xe về.
Để anh đi lấy thuốc cho.

Vương Tín mở hộp y tế trong nhà, lấy thuốc ảm, nước ảm cho Lăng Thần uống, sau đó bế cô vào phòng ngủ, đặt lên giường cẩn thận đắp chăn cho cô, hôn lên trán ôn nhu an ủi:

- Ngủ ngon, dậy là không sao.

Lăng Thần yếu ớt ừm một tiếng:

- Anh mau đi tắm, khoogn là cũng cảm đấy.

Đợi Vương Tín khép cửa phòng ngủ lại, đôi mắt Lăng Thần đang mơ màng mở ra, sắc bén như dao.

Chương 320: Hang sói.

Ào ...

Vương Tín vắn vôi hoa sen, mặc cho nước cực nóng xối lên người tới mức da đỏ lên.

“Cha thích người như thế, nhưng cha không cho phép cô ta thành người nhà ta.”

” Nếu cô ta muốn tiền, chúng ta cho cô ta tiền, ba trăm vạn, năm trăm vạn hay một ngàn vạn? Cha có thể cho cô ta số tiền mà cô ta kiếm cả đời không được.”

“Con thích cô ta? Con thích cỡ nào? Nếu cô ta ảnh hưởng tới cuộc hợp tác quan trọng của công ty, con cũng ủng hộ cô ta à? Nếu vì cô ta mà ảnh hưởng tới con nắm giữ cả đại cục của Hoa Mỹ, con có đứng bên cạnh cô ta?”

“Hoa Mỹ hay cô ta, con chọn bên nào?”

Rầm!

Vương Tin đâm một phát vào tường đá hoa cương, da rách toạc, máu hòa vào với nước chảy xuống, chưa kịp xoáy tròn đã trôi xuống cống biến mất tăm tích.

Nhiều khi chúng ta đổ máu không đáng một đồng.

.....

Trần Thuật ngồi trước laptop viết bản thảo, Không Nhược Khuê bóc nhãn, lấy hạt đen bên trong ra, thịt chia đôi, một nửa đút vào miệng Trần Thuật, một nửa cho vào miệng mình.

- Có ngọt không?

Cô mặc một bộ trang phục nhẹ ở nhà màu xanh nhạt, mặt mộc, tóc xõa tự nhiên, đôi chân dài khoanh trên ghế sofa, mang cảm giác gợi cảm lười nhác.

Đây là nhà Trần Thuật, à là gian phòng thuê chật hẹp của Trần Thuật.

- Không ngọt bằng em.

Hai tay Trần Thuật gõ phím như bay, mắt nhìn màn hình không chớp, miệng nói lời ngọt ngào không cần nghĩ:

- Nói dối.

Không Nhược Khuê giận dữ:

- Anh có nhìn em đâu.

Trần Thuật thở dài dừng tay, lấy di động trên bàn bật camera lên hướng về phía Không Nhược Khuê:

- Cười.

Thế là Không Nhược Khuê nghiêng đầu cười.

- Em tự xem đi.

Trần Thuật chỉ màn hình:

- Có ngọt không? Em nói một câu công bằng đi, có ngọt không?

- Ngọt.

Không Nhược Khuê gật đầu:

- Sau này không được nghi ngờ anh.

Trần Thuật đặt máy xuống, nghiêm túc nói:

- Anh ghét nhất người khác nghi ngờ mình.

- Xin lỗi.

Không Nhược Khuê bóc một quả nhãn nữa đút vào miệng Trần Thuật:

- Em xin lỗi anh được chưa?

- Đây là cách em xin lỗi à?

- Vậy anh muốn gì, ít nhất cũng phải cho người ta chút gợi ý chứ?

- Anh muốn gì à? Thế anh muốn gì em cho cái đó sao? Anh muốn có ích gì không? Anh nói đêm nay em ở lại đây thì em có ở lại không?

Trần Thuật hăm hừ:

- Quan trọng vẫn là tâm ý của em.

Không Nhược Khuê mặt chột đỏ bừng, bảo sao tối nay lại lạnh nhạt với người ta, đồ mưu mô:

- Vậy đêm nay em ở lại.

- Thật không?

Trần Thuật mở to mắt, mặc dù biết nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, hơn nữa khi ở Hồ Cư Sơn chẳng phải cũng “chung chăn gối” rồi à? Nhưng đây là Hoa Thành, là hang sói .. Phì phì, là nhà mình.

Chả lẽ cô ấy không sợ xảy ra chuyện gì sao?

Thế là Khổng Nhượng Khuê ở lại thật, căn bản không biết chờ đợi mình là chuyện đáng sợ gì.

Trần Thuật dừng làm việc, thời gian còn dài, trước tiên dẫn cô ra cổng tiểu khu ăn đồ nướng, chỗ bọn họ ở cách Quán mỳ Lão Gia cũng rất gần, nhưng mà giờ đang mưa, đi không tiện.

Hơn nữa chẳng may Lão Gia thấy Khổng Nhượng Khuê muộn thế này còn dính lấy mình, khuyên cô sớm về nhà thì sao?

Trần Thuật không tin nhân phẩm của Lão Gia.

Mua hai mươi xâu thịt dê, mười xâu gân nướng cay, hai cái chân gà, một hộp bánh bao nướng, Trần Thuật nhìn Khổng Nhượng Khuê làm bộ, uống gì không quan trọng:

- Hay là uống một chút?

Uống say, hoặc là giả vờ say, sau đó có thể làm rất nhiều việc cản trở em.

Khử khử khử, lão tử đúng là cao mưu.

- Đương nhiên.

Khổng Nhượng Khuê đưa tay hứng thú giọt mưa li ti rơi xuống tay ngọc trắng muốt:

- Mưa thế này phải uống cho ấm người.

Trần Thuật mừng thầm:

- Ông chủ, cho hai chai bia.

- Bốn chai đi, mỗi người hai chai.

Khổng Nhượng Khuê nói vào:

- Bốn chai.

Trần Thuật đĩnh chính, em gái, em tự tìm đường chết đừng trách ai nhá:

- Tới đây, tới đây.

Bà chủ quán đồ nướng nhanh nhẩu mang bia ra, mở giúp, nhìn qua gương mặt Không Nhược Khuê có chút ngẫm nghĩ, hỏi Trần Thuật:

- Khá lâu rồi sao không thấy cậu tới chỗ tôi ăn?

Mấy cái quán nhỏ quanh tiểu khu đều được Trần Thuật và Lăng Thần tới ăn hết rồi, trai tài gái sắc bắt mắt như thế, tất nhiên mọi người đều nhớ.

- Bạn quá dì ạ.

Trần Thuật cười:

- Bạn gái đẹp thật đấy.

- Nhãn quang dì cháu mình đều tốt như nhau.

- Úi cái miệng này, bảo sao các cô gái không thích.

Bà chủ cười khúc khích, mỡ trên mặt cũng rung rinh theo:

- Dì nói thế bạn gái cháu lại tưởng giữa chúng ta có gì đấy.

- Thằng nhóc chết tiệt.

Bà chủ hơi cúi xuống khẽ vỗ tay Không Nhược Khuê:

- Cô gái, Trần Thuật không phải không phải người tốt, cháu phải cảnh giác.

- Cháu thích người xấu ạ.

Không Nhược Khuê cười tươi như hoa:

Bà chủ tặc lưỡi giơ ngón cái lên với Trần Thuật:

- Hai đứa ăn đi, cần gì thêm cứ gọi.

Trần Thuật từng nghe hai vợ chồng chủ quán than thở với nhau, bán đồ nướng rất vất vả, mỗi ngày sáu giờ sáng phải dậy, vợ chồng chia nhau ra tới chợ đầu mỗi mua rau thịt tươi, sau đó về nhà rửa thái rồi ướp nửa ngày, chiều xâu thành xâu, tối mới có khách tới, kinh doanh tới tận hai ba giờ sáng.

Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm kia, lặp đi lặp lại.

Hai người vừa ăn vừa tán gẫu đủ thứ chuyện trời nam đất bắc, chẳng mấy chốc hai chai bia trước mặt mỗi người đã hết.

Trần Thuật hỏi:

- Em uống nữa không?

- Anh uống được không?

Không Nhượng khuê không trả lời mà hỏi lại:

- Không thành vấn đề.

- Em cũng thế.

Vì vậy Trần Thuật vẫy tay:

- Bà chủ, cho bốn chai bia nữa.

Đến khi Trần Thuật gọi “bốn chia bai nữa” đến lần thứ ba thì mặt đã đỏ gay, đầu choang choáng, nói chuyện không lưu loát nữa.

Nhưng y không từ bỏ.

Y là thanh niên sống có lý tưởng.

Có mục tiêu.

Trước mặt hai người đã là sáu trai bia rỗng, Trần Thuật nỗ lực mở to mắt nhìn khuôn mặt kiêu diễm vô song ngay trước mặt, còn chưa kịp mở miệng, Không Nhượng Khuê giọng trong trẻo gọi:

- Dì ơi, bốn chai bia nữa.

Uych!

Nửa tiếng sau Trần Thuật được Không Nhược Khuê dìu về, vì y đi chân nam đá chân xiêu, nếu mà ngã vào trong mưa thì mất mặt lớn.

Không Nhược Khuê đỡ Trần Thuật ngồi xuống, lấy khăn lông khô lau nước trên tóc y:

- Để em rót cho anh ít nước.

- Không uống nữa.

Trần Thuật bây giờ rất dị ứng với thứ uống vào bụng:

- Anh vào phòng vệ sinh.

Vặn vòi nước ra, liên tục vốc nước lạnh lên mặt, mới làm đầu óc tỉnh táo hơn, Trần Thuật bắt ngờ vung tay tát mình một cái, chỉ bản thân trong gương chữi.

- Trần Thuật, mày là đồ ngu xuẩn phé vật, ngay cả một cô gái cũng không uống thắng được thì mày còn làm được cái gì ...

- Không được từ bỏ, ngàn vạn lần không được từ bỏ.

Đợi khi Trần Thuật đi ra thì Không Nhược Khuê đã pha hai cốc trà nóng, đưa cho y một cốc:

- Trà mật ong, anh uống cho giải rượu.

- Anh không say.

Trần Thuật miệng nói thế song vẫn uống ực một cái hết luôn, không nhìn cô:

- Chúng ta làm gì bây giờ nhỉ?

- Anh muốn làm gì?

Không Nhược Khuê hai tay bê cốc trà nóng, thôi nhẹ uống:

Trần Thuật sớm có kế, song vẫn vờ suy nghĩ:

- Hay là chúng ta xem phim đi.
- Được, em thích xem phim nhất.

Không Nhược Khuê sáng khoái đồng ý:

Trần Thuật cười lạnh không thôi, cô gái, em đừng bao giờ đánh giá thấp trình độ vô sỉ của nam nhân:

- The Conjuring nhé?

Không Nhược Khuê chớp mắt:

- Anh có chắc là muốn xem chứ.
- Đương nhiên.

Trần Thuật mở di động tìm phim The Conjuring, sau đó liên kết với TV ngoài phòng khách.

- Khoan chiều vội, để em đi tắt đèn.

Không Nhược Khuê rồi rít nói, giọng nói không kìm được háo hức:

- Xem phim kinh dị nhất định phải tắt đèn.
- Đúng, như thế mới có không khí.

Chương 321: Sơ mi trắng.

Bộ phim bắt đầu, một gia đình chuyển vào sống ở trang trại cũ cùng với năm cô con gái và chú chó, những ngày đầu tiên, cuộc sống diễn ra bình thường, chỉ là con chó không chịu vào nhà. Rồi một buổi tối, mấy cô bé chơi trò chơi, phát hiện ra căn hầm bí mật trong căn nhà, từ đó liên tiếp xảy ra sự việc kinh khủng, nhạc phim bắt đầu chuyển sang hướng rùng rợn.

Phim mới bắt đầu, Trần Thuật và Không Nhược Khuê ngồi sát bên nhau, nhưng mỗi người là cá thể độc lập.

Á ..!

Tiếng thét bất ngờ của đứa bé làm người Trần Thuật run rẩy, toàn thân sờn hết gai ốc, mắt liếc sang bên cạnh, cô bạn gái mắt mở to nhìn màn hình không chớp, vẻ mặt đầy kích thích, ánh sáng từ màn hình chiếu lên gương mặt trắng nõn nà giữa khung cảnh bốn bề tối om mưa rơi ào ào như chỉ có một cái đầu lơ lửng giữa không trung.

Trần Thuật run người cái nữa, chắc là do say ngội không vững, người ngã ra sau, lại như trốn tránh cái gì ...

Một bàn tay bất ngờ vươn ra, ôm lấy đầu Trần Thuật kéo vào lòng đỡ dành:

- Đừng sợ, có em đây rồi.

Trần Thuật muốn vùng lên nói “anh không sợ”, nhưng mặt áp vào giữa thứ mềm mại tựa bông, lại có hương thơm dịu dịu luồn vào cánh mũi, làm y không kêu lên được tiếng nào nữa ...

Không biết qua bao lâu, trong lòng Khổng Nhược Khuê có tiếng ngáy khe khẽ, Khổng Nhược Khuê cúi xuống yêu thương vuốt má y một cái:

- Đồ ngốc, từ nhỏ anh đã sợ xem phim kinh dị rồi, không ngờ giờ vẫn thế.

Khi Trần Thuật mở mắt ra thì bên tai vẫn là những tiếng rào rào.

Mưa vẫn rơi.

Mắt lim dim vươn tay mò di động, nhìn màn hình khóa, 7 giờ 10 phút.

Hồng rồi! Trần Thuật bật dậy nhanh như chớp, quá giờ tập thể dục rồi.

Uống rượu đúng là hỏng việc.

Cơ mà vì sao mình lại uống rượu nhiều thế nhỉ?

Tiểu Khuê.

Trần Thuật choàng tỉnh, nhờ rồi, hôm qua cùng cô ấy uống rất nhiều bia, sau đó cô ấy dìu mình về, rồi cùng xem phim, phim gì không nhớ, cũng không quan trọng:

Nhưng cô ấy đâu rồi? Chẳng lẽ là cô ấy xem phim xong liền về? Hay là sáng nay mới về?

Trần Thuật lấy điện thoại gọi cho Không Nhược Khuê, sau đó ngớ ra vì nghe thấy tiếng chuông điện thoại ở trên bàn trà, chiếc điện thoại nhấp nháy ánh đèn hiện hai chữ Trần Thuật.

Tiếp đó mũi người thấy mùi thơm của mỡ, rồi tiếng xèo xèo của thức ăn cho vào chảo mỡ sôi, y vội vàng bỏ điện thoại xuống chạy ra gian bếp nhỏ, chỉ thấy một đống chân dài trần trọc gọi cảm lộ ngoài không khí, ngược lên trên chỉ thấy chiếc áo sơ mi rộng che khuất bờ hông.

Chân là chân của Không Nhược Khuê, áo là của Trần Thuật.

Có vẻ là cô không giỏi nấu nướng lắm, nên khi trứng gà vào chảo, mỡ bắn lên, luống cuống né tránh.

Vạt áo co lên, quần trong lộ ra viền màu hồng nhạt, ôm sát bộ hông tròn lẳn, đầy tính đàn hồi, thiếu điều làm Trần Thuật phun máu.

Không Nhược Khuê thực sự là không có tí sở trường làm việc nhà gì hết.

Trứng gà rán hơi cháy, mỳ nấu thì hơi trương, mà ai đi ăn trứng gà rán với mỳ nấu vậy? Người ta ăn trứng trần lòng đào bà cô ơi.

Nhưng mà là món ăn do Không Nhược Khuê làm, nếu để ngàn vạn fan của cô biết, nữ thần kiêu kỳ của họ sáng ra mặt

áo sơ mi nam, đi làm món ăn ... Còn không cầm gạch đập chết mình.

Trần Thuật rất muốn chụp tấm ảnh đăng lên weibo của mình, thêm vào dòng trạng thái: Món ăn Khổng Khuê làm, nấu nướng tốt như diễn xuất.

Nhưng mà nhanh chóng bỏ ý định này, thế chẳng phải là chửi diễn xuất của cô quá nát à?

” Trứng rán của Khổng Khuê, diễn xuất điểm tuyệt đối, nấu nướng còn không gian tiến bộ lớn”

Nghe có vẻ dễ chịu hơn nhiều.

Trần Thuật mong đợi đám Khổng Tước nổi điên lại không thể giết mình, bao nhiêu người chửi mình như thế, chứng minh cuộc sống của mình được người ta hâm mộ điên cuồng thế nào, ha ha ha.

Fan của Khổng Nhược Khuê mà biết Trần Thuật nghĩ thế chắc hộc máu chết hết.

Hai bát mì, bên trên là trứng ốp lếp, rưới thêm một thìa tương ớt, Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê ăn tới đậm đà mồ hôi.

- Em muốn tìm bánh mì cắt lát.

Khổng Nhược Khuê vừa ăn vừa nói:

- Nhưng mà trong tủ lạnh chả có gì, may mà tìm thấy hai gói mì ăn liền, đành nấu mì ăn.

- Bình thường anh toàn ra ngoài ăn sáng, mỗi ngày dậy sớm tập thể dục, thuận đường mua bữa sáng về, tắm xong ăn sáng tới công ty ... Mì là anh để dành buổi tối viết kịch bản ăn lót dạ.

- Vậy trưa nay em đi siêu thị, mua ít bánh mỳ với chân giò hun khói làm bữa sáng, thịt bò với rau sa lát, tối nay ăn cơm ở nhà.

Trần Thuật lòng xao động, ngẩng đầu lên:

- Hôm nay em không đi làm à?

- Lần trước ốm còn cô quay phim, giờ phải nghỉ ngơi thật tốt mới được, làm việc nghỉ ngơi kết hợp mà, em có phải người máy đâu.

- Có lý.

Trần Thuật gật đầu như gà mổ thóc, y tất nhiên là muốn Khổng Nhược Khuê nghỉ ngơi nhiều hơn, thời gian trước quay ngoại cảnh thực sự quá vất vả rồi, hơn nữa như vậy bọn họ có thời gian ở bên nhau nhiều hơn.

Hơn nữa, hơn nữa cô nói gì nhỉ, mua về làm đồ ăn sáng? Với năng lực lý giải hữu hạn của Trần Thuật mà nói thì, có phải hàm ý là, đêm nay cô ấy vẫn ở lại đây, sáng mai cùng dậy với mình?

Nghĩ thế thôi mà máu nóng chảy giàn giụa, Trần Thuật vỗ ngực:

- Tối nay anh sẽ đích thân xuống bếp làm món ngon cho em, ăn xong em sẽ biết trình độ nấu ăn của anh tương đương Lão Gia, có khả năng còn cao hơn chút xíu đây.

- Bốc phét.

- Có phải là bốc phét hay không thì em sẽ biết ngay thôi, nấu ăn cũng giống sáng tác, đều cần 1% thiên phú và 99% mồ hôi. Đương nhiên 1% thiên phú quan trọng hơn, Lão Gia chỉ có mồ hôi, không có thiên phú.

- Em sẽ đem những lời này chuyển cho Lão Gia.

Không Nhược Khuê chun mũi uy hiếp:

- Đừng làm thế.

Trần Thuật nghiêm mặt:

- Em giữ cho Lão Gia chút tôn nghiêm đi, dù sao chú ấy luôn cho rằng chú ấy là vương giả đường học sinh.

Không Nhược Khuê xì một tiếng, không để ý tới Trần Thuật nữa, tập trung ăn mỳ.

Trần Thuật lại không thể không để ý tới cô, nhất là sáng sớm cô xuất hiện với cách ăn mặc quá gợi trí tưởng tượng này, đáp ứng một lúc hỏi:

- Ủm ... Đêm qua không xảy ra chuyện gì chứ?

- Xảy ra chuyện gì?

Khóe môi Không Nhược Khuê cố kìm nén nụ cười, lườm Trần Thuật một cái:

- Biết còn hỏi.

Biết còn hỏi?

- Anh thực sự không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, anh chỉ nhớ chúng ta cùng uống bia, sau đó anh hơi say, rồi cùng xem phim, sau đó anh không rõ ...

Trần Thuật có hơi hoảng, vội vàng nói. lại lo cô cho rằng mình đùn đẩy trách nhiệm, vội bổ xung:

- Đừng lo, anh sẽ chịu trách nhiệm.

- Anh mơ hay thật đấy.

Không Nhược Khuê cười nhạt:

- Được lắm Trần Thuật, em luôn cho rằng anh là chính nhân quân tử, không ngờ anh là loại người đó.

- Không, không phải đâu, anh chính là chính nhân quân tử mà em nghĩ.

- Vì sao lại không phải loại người đó?

- Vì sao à?

Trần Thuật choáng váng, có phải em nói anh không đủ năng lực ấy à? Cái cô gái này sao xuất chiêu không theo lẽ thường gì thế? Rốt cuộc là em muốn hay không muốn?

- Vì sao? Chẳng lẽ vì em không đủ xinh đẹp? Hay vóc dáng em không đủ gợi cảm? Cho nên anh không có ý nghĩ đó?

- Anh ...

- Không bằng cảm thú.

Khổng Nhượng Khuê vỗ đùi xuống bàn mắng:

Vậy là Trần Thuật biết rồi, đêm qua chẳng xảy ra chuyện gì cả, và y bị chửi chính vì không có chuyện gì đó, đừng nói Khổng Nhượng Khuê, đến y còn muốn tát mình nữa là.

Cần quái gì phải chuốc say cô ấy chứ, cứ đường hoàng bế cô ấy lên giường, cơ hội tốt như thế, đêm mưa trời lạnh, ngủ chung một giường nhỏ, ngửi thấy cả hơi thở của nhau, chỉ vươn tay ra là tới ...

Mình, mình đúng là không bằng cảm thú mà.

Nhưng biết làm sao, rốt cuộc nói cho cùng thì đối diện với Khổng Nhượng Khuê, Trần Thuật vẫn thiếu một chút tự tin.

Chương 322: Bạn trai.

Ăn sáng xong, Trần Thuật ân cần rửa bát, hai người hơi hóa trang một chút, sau đó lái xe tới siêu thị.

Vì trời mưa hơn nữa vẫn còn sớm, khách trong siêu thị không nhiều, như thế tránh được nguy hiểm Khổng Nhượng Khuê bị người ta nhận ra bao vây. Trần Thuật đặt Khổng

Nhược Khuê vào xe đẩy, đi khắp các quầy, thi thoảng lấy những món mà cô thích ăn cho vào xe, giống như đang cho con gấu trúc đáng yêu ăn.

Đương nhiên quan trọng nhất là bọn họ mua không ít thịt chín và rau xanh, mây đen trên trời vẫn còn dày đặc lắm, trận mưa này khó mà dừng ngay được, thời tiết như thế, chuyện hạnh phúc nhất là cùng người mình yêu cùng làm cơm cùng ăn cơm, sau đó ôm nhau xem phim.

Đương nhiên nếu có thể ngủ cùng nhau thì tốt rồi.

Vì trong lòng Không Nhược Khuê, Trần Thuật là chính nhân quân tử mà.

Khi Không Nhược Khuê đang xếp đồ lên quầy thanh toán thì có điện thoại, cô lấy ra xem một cái rồi ra hiệu cho Trần Thuật phải đi nghe điện thoại, Trần Thuật gật đầu làm thay công việc của cô.

Đợi Trần Thuật kết toán tiền đẩy xe hàng đi ra thì Không Nhược Khuê cũng gọi xong điện thoại, nói nhỏ:

- Ông chủ muốn gặp em nói chuyện.
- Bây giờ sao?
- Ừm, ông chủ hỏi em khi nào có thời gian, em nói bây giờ, vài chuyện giải quyết sớm vẫn hơn.

Trần Thuật rất tán đồng:

- Để anh đưa em đi.
- Ừm.

Không Nhược Khuê khoác tay y:

- Tôi đa cho ông ấy nửa tiếng thôi, sau đó chúng ta về làm cơm.

Cũng không cần về nhà thay đồ nữa, vì Không Nhược Khuê một khi ra ngoài đường bất kể là làm gì, cô cũng trang điểm ăn mặc thật đẹp, đó là nghề của cô, dù bị chụp trộm thì tốt nhất cũng là khi mình xinh đẹp, tố chất chuyên nghiệp của cô cao lắm. Trần Thuật rời xe thị là lái xe tới cổng tập đoàn Đông Chính đỗ lại, Không Nhược Khuê ngạc nhiên:

- Không lên với em à?

- Anh đợi em trong xe.

Không khó đoán ra Lật Côn muốn tìm Không Nhược Khuê làm gì, sự hiện diện của y chỉ cản trở hai người họ giao lưu thẳng thắn với nhau. Không Nhược Khuê là bạn gái của y nhưng Trần Thuật không muốn dùng thân phận bạn trai ảnh hưởng tới sự nghiệp của cô.

Với lại y tin Không Nhược Khuê sẽ xử lý tốt.

Cô ấy thông minh hơn y nữa, làm còn làm việc dứt khoát không dùng dằng.

- Không được đi đâu đấy.

Không Nhược Khuê xuống xe còn dặn:

- Tất nhiên rồi.

Không Nhược Khuê cười híp mắt vẫy vẫy tay, sau đó dùng lối đi riêng cho nghệ sĩ vào tòa nhà Đông Chính.

Thư ký đã đợi sẵn bên cửa thang máy, vừa thấy Không Nhược Khuê đi ra, tươi cười nói:

- Khuê tỷ, ông chủ nói chị sẽ tới, em liền đứng đây trước để đợi, không ngờ chị tới nhanh thế, chân dài đúng là có ưu thế.

- Cái miệng thật là ngọt nhé.

- Khuê tỷ, ông chủ nói chị cứ đi vào luôn ạ.

Thư ký gõ gõ cửa văn phòng mấy cái, sau đó nhường sang bên.

Không Nhược Khuê gạt đầu cảm ơn rồi đẩy cửa đi vào, cười nói:

- Oa, ông chủ chuẩn bị biểu diễn trà đạo à?

- Đúng thế.

Lật Côn cười sang sảng:

- Cô vừa mới về, vốn định để cô nghỉ ngơi thêm vài ngày. Nhưng trời cứ mưa mãi, làm người ta phiền muộn, tôi nghĩ, kéo Tiểu Khuê tới tán gẫu cũng là nghỉ ngơi mà, cho nên mới gọi điện, không quấy rầy cô chứ?

- Đúng là có ạ, tôi đang cùng bạn trai mua sắm ở siêu thị, đã giao hẹn là lát nữa làm cơm cho anh ấy ăn, kết quả bị ông chủ gọi điện, tôi đành bỏ rơi anh ấy chạy tới đây.

Không Nhược Khuê mỉm cười:

Tay run một cái nước sánh ra, ngón tay Lật Côn đỏ ửng, ôn ta vội ổn định tinh thần:

- Bạn trai à?

- Là Trần Thuật, mọi người đều biết cả, tôi nghĩ ông chủ phải biết rồi chứ.

Tôi đương nhiên là biết cô có bạn trai, nhưng cô có cần nói ra một cách thô bạo như thế không? Ít nhất phải nói cách khéo léo chút chứ.

Còn nữa cô nói cùng bạn trai cùng đi siêu thị là ý gì, nếu để truyền thông chụp được, chẳng phải xuất hiện tin tức ác liệt “Không Khuê sống cùng bạn trai, bụng bầu xuất hiện ở siêu thị”.

Hay nói cách khác hai người đã sống chung rồi? Muốn tuyên bố với cả thế giới?

Lật Côn thấy dạ dày đau đau.

Ông ta bồi dưỡng một đóa hoa trắng thuần tịnh trở thành một thiên hậu, kết quả chưa hưởng quả ngọt được bao năm bị một tên vương bát đản trong công ty họa hại ... Cảm giác này còn đau hơn cả nông dân biết rau cải mình dày công chăm bón bị lợn nhai mất.

Thái độ Khổng Nhược Khuê kiên quyết như thế, e là càng khó đàm phán.

Đương nhiên ông ta cũng đã chuẩn bị mọi khả năng rồi, thế nên mặt không đổi sắc nói:

- Tôi biết, xem trên tin tức rồi, nhưng chưa có cơ hội trò chuyện này với cô, cũng không muốn hỏi Vương Thiều hay người khác, chuyện này nói với cô thích hợp hơn. Nếu nói tới đây rồi, vậy tôi hỏi, cô và Trần Thuật, thực sự là quan hệ yêu đương?

- Vâng.

Khổng Nhược Khuê không che dấu:

- Anh ấy là bạn trai tôi.

- Mặc dù trong lòng rất không muốn, nhưng tôi vẫn phải nói một câu chúc mừng.

Lật Côn đặt ấm trà nói:

- Tôi phải tìm cha cô uống vài chén, e là lúc này cảm thụ của chúng tôi giống nhau.

Khổng Nhược Khuê mím môi cười:

- Hai người sẽ có nhiều tiếng nói chung.

Lật Côn lòng khó chịu muốn hút thuốc, lại nhờ Không Nhược Khuê ghét người khác hút thuốc trước mặt mình nên đặt xuống, cầm chén trà uống:

- Vậy cô tính sao, vài năm nữa kết hôn hay thế nào?

- Vài năm nữa sao?

Không Nhược Khuê phì cười lắc đầu:

- Tôi không muốn đợi lâu như thế.

Lật Côn muốn húc đầu vào tường, tiểu tử tông ơi, cô là chiêu bài mà công ty hao phí vô số tài nguyên đưa lên, sao như tiểu cô nương chưa từng yêu đương, gặp phải thằng tiểu tử xấu xa nói vài câu ngon ngọt là nhào vào lòng y, kéo về không nổi như thế?

Ông ta gặp Trần Thuật mấy lần rồi, có thấy y có gì hay ho cả.

Đang ở độ tuổi đẹp như thế, không dùng để nỗ lực cho sự nghiệp, chẳng lẽ cô thực sự muốn ở nhà chăm chồng dạy con à?

- Tiểu Khuê, theo tuổi mà nói, tôi thuộc bồi phận cha chú của cô rồi, tôi nhìn cô từng bước đi lên vị trí này, người ngoài nói cô thiên phú hơn người diễn gì giống nấy, nhưng tôi biết nỗ lực cô bỏ ra hơn bất kỳ ai. Khi cô ngày đêm đổ mồ hôi ngày đêm không ai hay, nhưng tôi thấy hết.

- Có ngày hôm nay chẳng dễ dàng, phải biết trân trọng, đi thuyền ngược dòng, không tiến sẽ lùi. Tình hình trong nghề này cô hiểu hơn ai hết, mỗi năm bao nhiêu người mới xuất hiện? Bao người lăm le chiếm lấy vị trí của cô, chúng ta ổn định khoảng hai ba năm đã, hai người còn trẻ lắm, chưa tới ba mươi mà, cô xem Khởi Nguyên năm nay đã 36, cũng có nói tới kết hôn đâu? Tới lúc đó, cô không nói, tôi cũng thúc giục cô kết hôn nữa kìa.

Thái độ Không Nhược Khuê đã vậy, Lật Côn biết không thể nào cứng rắn phản đối quan hệ hai người nữa, mà đổi sang thái độ “tôi nghĩ cho tương lai của cô”:

Không Nhược Khuê cúi đầu uống trà, song lời của Lật Côn thì vẫn nghe hết, cô hiểu chứ, nếu hoãn hai năm thì cô và Trần Thuật có còn ở bên nhau nữa hay không chẳng rõ.

Nghệ sĩ càng nổi tiếng càng bận, mỗi ngày đều miệt mài chạy lịch trình, quay một bộ phim là đi biên biệt, đừng nói là liên hệ tình cảm, muốn cùng nhau ăn bữa cơm cũng khó, dưới tình huống đó tình cảm lớn thế nào mới kháng cự được ăn mòn của thời gian?

Nếu mình chia tay với Trần Thuật, mình có còn yêu nam nhân khác nữa không? E rằng rất nhiều năm sau trừ sự nghiệp chẳng còn gì nữa.

Cho nên Lật Côn dùng chiêu số kéo dài này.

Hơn nữa cô tin Lật Côn sẽ không chỉ dùng thủ đoạn này, cho ông ta thêm thời gian, ông ta sẽ có vô số thủ đoạn để chia rẽ, làm tình cảm họ rạn nứt.

Chương 323: Du thuyết.

- Ông chủ nói rất đúng.

Không Nhược Khuê rất lễ phép tán đồng:

- Tôi nói mà, Tiểu Khuê là cô gái có trí tuệ.

Lật Côn rất cao hứng, vậy mà mình cứ lo ngày lo đêm, rào trước đón sau mãi, còn gián tiếp gây không ít áp lực, sớm biết thế này cần gì phải làm người xấu, cứ trực tiếp tìm cô ấy nói chuyện là được rồi, cô ấy luôn biết thế nào là tốt nhất:

Ông vẫn không quên năm đó Không Nhược Khuê mới chỉ mười sáu tuổi, vậy mà một mình tự tin ngồi đàm phán hợp đồng với mình và giám đốc Kim.

Thế nhưng Không Nhược Khuê không để Lật Côn vui mừng lâu:

- Nhưng cho dù kết hôn rồi cũng có thể đóng phim mà, tôi chưa thỏa mãn với bản thân hiện nay, tôi còn có lòng tham, muốn thêm nhiều tác phẩm và nhân vật được mọi người ghi nhớ, để nhiều năm sau Không Nhược Khuê không còn nữa, nhân vật của tôi vẫn sống mãi. Cho nên lời ông chủ nói đúng suy nghĩ của tôi, mục tiêu của chúng ta là nhất trí.

Nhất trí chỗ nào chứ? Lật Côn cầm ấm lên rót trà, để thêm thời gian điều chỉnh tâm tình, cô gái này quá thông minh, quá giáo hoạt, phải ép tới tuyệt lộ mới có đáp án chính xác:

- Kết hôn sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp của nghệ sĩ, cô cũng thấy rồi, thời gian trước Lâm Kính Vũ hot thế nào, tự tin phá vỡ truyền thống, tuyên bố đã có bạn gái, hi vọng được mọi người ủng hộ. Kết quả thế nào, từ truyền thông tới đồng nghiệp, từ fan tới người qua đường trên mạng, khắp nơi chúc mừng, cứ tưởng là chuyện vẹn toàn, cuối cùng thế nào? Fan chúc mừng thì chúc mừng, song thì âm thầm rút khỏi fandom, lưu lượng sụt giảm thê thảm, giá trị thương hiệu đi xuống không phanh, giờ suốt ngày cày ải mà không cứu vãn được, áp lực lớn như thế, đoán chừng chẳng mấy chốc công bố chia tay thôi.

- Ngay cả Lưu thiên vương cũng âm thầm yêu hơn 20 năm mới dám công bố rồi kết hôn đấy sao?

- Câu chuyện của Lưu thiên vương khác, nội tình thế nào người ngoài khó rõ, tôi càng không dám so với anh ấy. Về fan của tôi, tôi càng muốn họ thích tác phẩm của tôi chứ không phải thích con người tôi.

Không Nhược Khuê giọng nhỏ nhẹ nhưng vẻ mặt cố chấp:

- Tôi hiển dưng diễn xuất của mình, chứ không phải là bản thân mình. Nếu họ thực sự không thích bạn trai của tôi, không tôn trọng lựa chọn của tôi, vậy họ cũng không cần thích tôi nữa.

Lật Côn sững người giây lát:

- Tiểu Khuê cần gì phải đối đầu với fan thực sự yêu quý cô chứ?

- Không, cha mẹ tôi mới là người thực sự yêu tôi, biết tôi có bạn trai chỉ nói một câu, “có thời gian dẫn cậu ấy về nhà, để cha mẹ đãi cậu ấy một bữa.”

Lật Côn rất mặt.

Ông ta lấy danh nghĩa fan khuyên nhủ Không Nhược Khuê, lại ngầm dọa tìm cha cô uống rượu, ai dè cha người ta biết rồi, không phản đối còn muốn cô dẫn bạn trai về nhà.

Cha mẹ người ta không phản đối, các người là người ngoài có tư cách gì phản đối?

Vì yêu quý tôi à? Các người có yêu quý bằng tình cảm cha mẹ giành cho con cái không?

Lật Côn không nói nữa, ông ta biết không khuyên được, quan hệ hai người đã thành sự thực, cố cản trở chỉ khiến người ta hận:

- Tôi là ông chủ của cô, cũng là trưởng bối của cô, với địa vị của cô hôm nay, vài lời người khác không dám nói, tôi phải nói ra. Cá nhân tôi thấy lúc này công bố chuyện tình cảm sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp của cô, nhưng cô quyết định như thế ... Vậy chúng tôi chỉ có thể chúc phúc thôi.

- Cảm ơn ông chủ.

Không Nhược Khuê khom người cảm ơn:

- Được rồi, chúng ta đã nói xong chuyện riêng, giờ vào chuyện công.

Lật Côn ngồi thẳng dậy:

- Hợp đồng của cô và Đông Chính còn chưa đầy nửa năm nữa sẽ hết hạn, trong nghề ai cũng biết rồi, hẳn là bốn phương hành động, vô số người tranh nhau để gặp mặt ăn cơm với cô.

- Làm gì khoa trương tới thế ạ.

Không Nhược Khuê mỉm cười nhưng không hề phủ nhận:

- Cũng phải, với danh tiếng của cô cả nước không có quá năm công ty đủ dũng khí cùng tiềm lực ra tay, những công ty khác tự biết miếu nhỏ không chứa được bồ tát lớn.

- Chỉ cần tâm đầu ý hợp, tôi không yêu cầu cao thế.

Lật Côn lắc đầu:

- Nói thì nói thế thôi, hiện thực không thế như vậy, khi cô đang nổi, muôn vàn sủng ái quy tụ vào một người, cô không nổi nữa thì chớp mắt bị đẩy vào lãnh cung. Thế nên dù nghề sĩ tiếng tăm tới mấy cũng phải cẩn thận, tránh rơi cảnh sơ xuất một chút là vạn kiếp bất phục. Khi đó công ty nhỏ làm sao đủ tài nguyên đầu tư, không có quan hệ thúc đẩy?

- Chúng ta quen biết nhau mười năm rồi, quan hệ thân mật như người nhà. Từ khi cô tới Đông Chính, tôi giữ đúng lời hứa của mình, cô muốn gì có cái đó, cả thứ cô không nghĩ tới, công ty cũng trăm phương nghìn kế lấy cho cô, công ty dốc toàn lực vì cô, không giữ lại gì cả.

- Song Đông Chính cũng có sai sót, có nhiều chỗ chưa làm tốt, tôi tin cô có thể lý giải và bao dung, vì Đông Chính không phải của một mình tôi, cũng là của cô, là của tất cả mọi người.

Lật Côn đứng dậy đi về bàn làm việc của mình lấy một văn kiện:

- Đây là hợp đồng năm năm, dựa theo tiêu chuẩn của Khởi Nguyên lập ra, cô xem có cần sửa chỗ nào không? Nếu không thì chúng ta tiếp tục đi cùng nhau.

.....

Trần Thuật ngồi ở trong xe nghe nhạc lướt weibo, thấy có người khen Khổng Nhược Khuê thì y bấm like, bấm suốt bấm tới mỗi cả tay.

Nhìn thấy có ai nói xấu cô, y liền biến thành ác ma khát máu, đương nhiên y không nóng máu nhảy vào chửi bới loạn xạ, như thế chỉ khiến người qua đường phản cảm với fan của Khổng Nhược Khuê, vì thế y đạo đức giả nói: Là người qua đường, tôi phải nói một câu công bằng, anh nói ba năm trước diễn xuất của Khổng Khuê không bằng Trần Văn Hân, tôi có thể tiếp nhận. Nhưng Khổng Khuê bây giờ khác xa rồi, cô ấy là nghệ sĩ cấp quốc dân, không phải cứ phòng má trợn mắt, la hét điên cuồng, đau khổ vật vã mới gọi là diễn xuất, càng là chi tiết nhỏ, càng thấy tinh tế trong diễn xuất, đó mới thực sự là đỉnh cao.

Sáng khoái nhìn số like của mình tăng vèo vèo, sau khi tìm kiếm một hồi, không thấy có tin tức xấu nào về bạn gái mình mới cất máy khép mắt nghe nhạc.

Tâm tình rất vui vẻ.

Dù chờ đợi vốn là chuyện làm người ta sốt ruột và bực tức.

Vì như nếu đợi Thang Đại Hải và Lý Như Ý thì y sớm thúc giục 800 lần rồi.

“Thang Đại Hải, cho anh 3 phút nữa, không tới là tôi đi.”

“Lý Như Ý, ba phút nữa mà không xuất hiện tôi coi như anh chết rồi.”

Nhưng đợi Khổng Nhượng Khuê thì cảm giác hoàn toàn khác, có mong đợi sắp gặp mặt, có hồi ức lúc bên nhau, miệng mỉm cười, lòng ngọt như mật, dù trời âm u mưa gió vẫn là thời tiết tốt.

Y không lo nội dung trò chuyện giữ Khổng Nhượng Khuê và Lật Côn, dù cô chọn lựa thế nào cũng không quan trọng, y yêu con người cô chứ không phải địa vị hay danh tiếng của cô.

Cạch cạch cạch.

Tiếng giày cao gót gõ trên sàn đá truyền tới.

Trần Thuật ngẩng đầu lên liền thấy Khổng Nhượng Khuê từ trong đại sảnh Đông Chính đi ra, vừa xong còn là mỹ nữ đoan trang kiêu kỳ, nhìn thấy Trần Thuật liền biến thành cô bé con, như cơn gió chạy vào xe đã mở cửa.

- Về nhà chứ?

- Ừ, về nhà.

Khổng Nhượng Khuê đáp:

Trần Thuật không hỏi kết quả cuộc trò chuyện, Khổng Nhượng Khuê cũng không nói.

Hai người chỉ muốn mau chóng về tổ ấm của mình rồi dính lấy nhau.

Chương 324: Bữa cơm ánh nến.

Đúng như Trần Thuật nói, nấu ăn và sáng tác đều cần thiên phú, mẹ y nấu ăn cả đời rồi cuộc nấu ăn vẫn không ngon, nhưng cha y rất ít khi vào bếp lại có tay nghề nấu nướng tốt. Khi Trần Thuật và Lăng Thần sống với nhau, hai người không thể ngày ngày ra quán ăn, ví tiền chịu không được.

Cho nên đại đa số thời gian Trần Thuật xuống bếp, Lăng Thần ở bên xem phim Hàn hoặc chơi game, thì thoảng chạy

tới cầm đồ ăn vặt đút vào miệng Trần Thuật như cho chó con ăn, rồi nhìn y chờ đợi, đợi xem Trần Thuật nhú mồm hay là gật gù khen ngon để quyết định có cho y ăn thêm không.

Cuộc sống đơn giản tràn ngập ngọt ngào và hạnh phúc ấy vốn tưởng rằng sẽ là mãi mãi, Trần Thuật sẵn lòng làm cơm cho Lăng Thần cả đời.

Vậy mà Lăng Thần xuống xe giữa chừng.

Xuống xe xong lại còn gọi điện báo cảnh sát, nói Trần Thuật lái xe dù, kinh doanh không giấy phép.

Chả hiểu sao, lại nhớ tới Lăng Thần nữa rồi.

Trần Thuật nấu chính, Không Nhược Khuê ở bên hỗ trợ.

Đã đuổi cô đi mấy lần rồi, bảo cô ra ngoài nghỉ ngơi, xem TV ăn vặt, không thì giúp y xem kịch bản đang viết cũng được. Trong bếp nhiều mùi dầu mỡ, làm xong bữa cơm, tay mỡ màng chưa nói, cả quần áo cũng ám mùi, Lăng Thần thích lúc nào cũng thơm tho sạch sẽ, ghét nhất là chuyện này.

Nhưng Không Nhược Khuê cứ kiên trì ở lại, cô nói thức ăn phải có công sức của mình ăn mới ngon, nếu không lát nữa Trần Thuật ăn ngon lành, mình ăn chẳng ra vị gì thì sao?

Không Nhược Khuê lúc này đi siêu thị còn mua một đôi tạp dề tình nhân, hình heo cha và heo mẹ ở ngay trước ngực rất nổi bật, lại khiến người ta cảm giác vui tươi.

Chuẩn bị thì cầu kỳ, nhưng mà cô chẳng làm được mấy, bóc tỏi, gọt khoai tây, rửa rau và ... gây vướng víu.

Trần Thuật đổ dầu vào chảo, cô ở bên vỗ tay :” Oa, Trần Thuật thật lợi hại.”

Trần Thuật cho tỏi vào chảo mỡ, cô lại lần nữa khen:” Oa thơm quá, Trần Thuật, anh thật giỏi.”

Tới khi thịt bò khoai tây xèo xèo nổi bong bóng, hương thơm bay ngào ngạt, cô như con mèo nhỏ tham ăn chạy qua chạy lại không ngừng hỏi với bộ mặt tội nghiệp :” Đã chín chưa?”

Cơm tôi rất phong phú, món chính là thịt bò hầm khoai tây, trứng chiên hành lá, món rau cải xào dầu, à phải còn có món canh bí đao do Không Nhược Khuê đặc biệt yêu cầu.

Cô nói mình bị nhiệt.

Mưa rơi rả rích, hơi lạnh run người, thế mà lại bị nhiệt?

“Chắc là tôi qua ăn nhiều đồ nướng quá đây mà.” Trần Thuật trầm nghĩ.

Trần Thuật bê thức ăn lên, Không Nhược Khuê đã bày xong bát đĩa.

- Uống một ít nhé?

Không Nhược Khuê nháy mắt:

- Chưa từ bỏ ý định à?

- Không phải, em nghĩ đi đâu thế?

Trần Thuật che dấu xấu hổ giải thích:

- Trong nhà còn có một chai rượu vang, lần trước Thang Đại Hải mang tới, chắc không tệ, lúc thế này chẳng phải nên thấp vài cây nến, uống ly rượu vang à?

- Bữa cơm ánh nến à?

Không Nhược Khuê cao hứng:

- Tốt quá, em chưa được ăn cơm ánh nến thật đâu, sao không sớm nhắc em, hôm nay em quên mua nến rồi.

Tất nhiên khi đóng phim cô trải qua chuyện này rồi, nhưng mà mà khi đó vây xung quanh là mấy chục người, đạo diễn,

trợ lý, kỹ thuật, rồi máy quay dí tận mặt, phải nói lời thoại, lấy đâu ra lãng mạn.

- Không sao, trong nhà có.

Trần Thuật nói xong đứng dậy đi lấy nến:

- Hai người thường xuyên ăn cơm dưới ánh nến à?

Khổng Nhược Khuê có chút ghen tỵ, lại giả vờ như chẳng để ý, thật tủi thân, đường đường đại minh tinh vang danh khắp Châu Á mà chưa từng nếm trải cảm giác đó ngoài hiện thực:

Trần Thuật giật mình, nhưng ứng phó không hề tệ, cũng nói như thật:

- Tiểu khu thường mất điện.

- Đúng là tiểu khu tốt.

Khổng Nhược Khuê đổi giận làm vui:

Tách.

Đèn trong phòng tắt hết, chỉ còn lại hai cây nến trắng tỏa ánh sáng nhu hòa trên bàn.

Ánh sáng không tốt, khuôn mặt Khổng Nhược Khuê càng thêm kiều diễm, như hoa quỳnh nở trong đêm đen, thanh u tuyệt mỹ.

Trần Thuật nghĩ trong mắt Khổng Nhược Khuê, chắc mình cũng càng thêm anh tuấn, ít nhất nốt ruồi ở mũi trái không thấy nữa, nâng ly lên:

- Nào, mời cô Khổng Khuê mỹ lệ khả ái của chúng ta.

- Mời anh Trần Thuật đạo đức cao khiết của chúng ta.

Khổng Nhược Khuê tươi cười nâng ly:

- Sao lại là đạo đức cao khiết?

Trần Thuật khựng tay lại:

- Đương nhiên, thế anh nghĩ em thích anh vì anh đẹp trai à, nam nhân đẹp trai có đầy trong đoàn phim rồi.

- ...

Không Nhược Khuê khen tài nấu nướng của Trần Thuật không ngọt, đừng thấy vóc dáng của cô gầy gò mà nhầm, cô nàng này là động vật ăn thịt điển hình, món thịt bò hầm khoai tây ăn liền hai bát mà còn có cảm giác chưa đã, xoa cái bụng nhỏ no căng lên:

- Thực sự muốn ăn bát nữa.

Trần Thuật dở khóc dở cười:

- Thôi, mai ăn.

- Không, thi thoảng em cũng phải thả lỏng, nhưng nếu ăn mãi không phải thả lỏng mà là buông thả rồi. Sau bữa hôm nay, cả tháng không được ăn thịt nữa, hai tuần tiếp theo phải tăng cường vận động, nếu không sẽ không mặt mũi nào gặp ai.

Không Nhược Khuê lắc đầu, vừa ăn no đã phải lập tức lên kế hoạch giảm cân, đây là chuyện đau khổ lớn nhất cuộc đời cô:

- Em gầy lắm rồi, thực sự không nên giảm béo nữa.

Trần Thuật cầm bàn tay gầy guộc của Không Nhược Khuê mà thương, vốn đã gầy, vào núi vất vả còn ốm nặng một hồi nên lại càng gầy:

Không Nhược Khuê thở dài:

- Hiện thực thì em gầy, nhưng anh không phải không biết, lên hình một cái, mặt và thân thể bị kéo rộng ra, như vậy không đẹp nữa ... Bọn em không những phải đẹp trong hiện thực, còn có mỹ cảm trong ống kính, đã chọn nghề này rồi thì phải hi sinh thôi.

Đúng là chuyện chẳng có cách nào, mỗi nghề mỗi cái khó riêng.

Hai người vừa ăn vừa uống rượu, chẳng mấy chốc chai rượu vang đã bị uống hết, má đều hồng hào, mắt mông lung, mới đầu hai người ngồi đối diện, sau đó chuyển sang ngồi bên nhau, rồi chẳng cần âm mưu quỷ kế gì hai cái môi tìm tới với nhau hết sức tự nhiên.

Khi Trần Thuật thức dậy thì vẫn có cảm giác như trong giấc mộng vì Khổng Nhược Khuê nằm bên cạnh y, đang cuộn chặt chăn ngủ ngon lành.

Mưa cứ rơi suốt cho nên đêm qua Khổng Nhược Khuê lại không về nhà.

Chỉ khác một chút là tối qua Trần Thuật say rượu ngủ mất, lần này cả hai đều tỉnh táo, nam nữ đang say trong men tình luôn khát vọng thời gian trôi qua chậm một chút, dính ở bên nhau lâu hơn một chút.

Hai người ngủ chung giường nhưng đắp hai cái chăn.

Thời khắc đó Trần Thuật thấy may mắn vì nhà mình có một cái giường, nhưng cực hận mình có hai cái chăn.

Thêm một cái chăn giống như Vương Mẫu nương nương rút trâm trên đầu thuận tay rạch ra Ngân Hà, chia tách Ngưu Lang Chức Nữ ở hai đầu, cách sông nhìn nhau.

Trần Thuật ngủ dậy chuẩn bị đi tắm.

Xem phim nam nữ sống chung, sau khi rời giường chuyện đầu tiên không phải nam nhân đi tắm thì nữ nhân đi tắm.

Đi tắm đại biểu cho nghi thức thần bí nào đó.

Có câu nói thế nào nhỉ?

Đúng rồi, cuộc công cần cảm giác nghi thức.

Không Nhược Khuê mở mắt ra nhìn trần nhà trắng tinh, đôi mắt ở trong trạng thái mê hoặc mờ dần.

Đây không phải là phòng mình, trần nhà mình không phải chỉ có một màu trắng đơn giản thế này, trần nhà mình treo đèn cung đình lưu ly kiểu Pháp, mà ở đây chỉ có cái vật thể hình hộp gắn vào tường.

Cả đồ gia dụng, rèm cửa, cả chăn cũng có khác biệt rất lớn.

“Đây là phòng của Trần Thuật.”

Không Nhược Khuê vươn cánh tay trắng nõn nà vuốt ve cái gối của Trần Thuật, lòng có cảm giác vừa thỏa mãn vừa thẹn thùng.

Cô chẳng thể ngờ, mình lại tùy ý ngủ trên giường một nam nhân như vậy.

Lần trước ở trên Hồ Cư Sơn, họ cũng đã ngủ chung, nhưng khi đó Trần Thuật sốt cao nghiêm trọng, cô nằm bên tiện chiếu cố, hôm qua vì Trần Thuật uống say.

Còn lần này, cô ở lại vì cô muốn ở bên Trần Thuật.

Từ khi trong lòng có thêm một người, ở một mình cảm giác hết sức cô đơn.

“Thật tốt.” Không Nhược Khuê thầm nghĩ trong lòng, thể hiện ra mặt là nụ cười dạt dào hạnh phúc.

Chương 325: Hồng rồi.

Trần Thuật đang bận biu trong bếp, nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, quay đầu lại nhìn:

- Sao không ngủ thêm chút nữa, bữa sáng sắp xong, anh còn định phục vụ tận giường.

Cái cảm giác này giống như về nhà được cha mẹ cưng chiều, sợ mình ngủ không ngon, sợ mình bị đói.

- Ngủ no rồi.

Không Nhược Khuê đi tới sau lưng Trần Thuật, khẽ khàng ôm lấy hông y, hai tay đan trước cơ bụng rắn chắc:

- Làm món gì thế?

- Trứng ốp lếp, jăm-bông, sa lát hoa quả, bánh mỳ cắt lát ... Em đi đánh răng đi, sau đó uống cà phê trước, cà phê pha rồi đây.

- Thịnh soạn thế?

- Đây là khác biệt lớn nhất giữa bữa sáng kiểu Mỹ và bữa sáng truyền thống Trung Quốc, nhìn thì đầy cả một bàn, thực tế ăn chỉ mấy miếng, không chướng bụng như quẩy rán với sữa đậu.

- Đúng thế thật.

Không Nhược Khuê cười hì hì, đem mặt dán vào lưng Trần Thuật cọ vài cái, tới khi Trần Thuật quay lại muốn hôn thì cô đã nhanh chân chạy vào phòng vệ sinh đánh răng rồi:

- Tiểu yêu tinh.

Trần Thuật tức giận lắm, chẳng lẽ cô ấy không biết bản thân xinh đẹp lại đáng yêu như vậy làm nam nhân khôn khéo lắm sao :

Không Nhược Khuê nghề nghiệp tự do, không cần mỗi ngày tới công ty quét thẻ báo danh, Trần Thuật thì ngày nào chưa bị ông chủ đá đít thì phải tới công ty.

Ăn xong bữa sáng, Không Nhược Khuê đi rửa bát, còn nói đây là “gia quy”, sau này phải làm theo đó mà làm, một người làm cơm thì người kia phải rửa bát, không được ai lười.

Đây là cô gái hoàn toàn khác Lăng Thần, trước kia Lăng Thần không biết làm cơm, càng không rửa bát, vì cô không

thích tay dính mỡ.

Trần Thuật cũng có thích đâu, tay y là để cầm bút viết, đâu phải là để vều bếp bận bịu nấu nướng, nếu không phải thích em, ai lại thích tay dính đầy mỡ màng chứ?

Tay nắm tay đi ra bãi đỗ xe, xe riêng của Không Nhược Khuê đã đợi sẵn.

Vương Thiệu ngồi ở ghế phụ lái, ánh mắt phức tạp nhìn đôi nam nữ như dính vào nhau đi tới, thâm thở dài sau đó đẩy cửa xe xuống:

- Chào tổng giám Trần.

- Chào buổi sáng chị Vương, Tiểu Khuê lại phải nhờ chị vất vả rồi.

- Việc của tôi mà.

Vương Thiệu chỉ muốn tách hai người này ra thật nhanh, ai biết có phóng viên rình rập không, chẳng may họ chụp được thì xong đời, tim cô không chịu nổi kích thích lớn như thế:

- Tiểu Khuê, tới giờ rồi, chúng ta phải xuất phát thôi.

Không Nhược Khuê quay sang ôm chặt Trần Thuật, thì thâm bên tai:

- Khi làm việc em cũng nhớ tới anh.

Buông ra một cái nhận lấy kính râm Vương Thiệu đưa cho, chớp mắt lại biến thành đại minh tinh vô vàn người theo đuổi:

- Đi thôi.

Vương Thiệu gật đầu với Trần Thuật theo Không Nhược Khuê ngồi ở ghế sau, hai ngày qua không dám làm phiền bà cô này, giờ có rất nhiều việc phải trao đổi.

Nhìn chiếc xe đi xa dần tới đuôi xe cũng không thấy nữa, Trần Thuật sờ tai ngơ ngẩn:

- Anh cũng thế.

.....

Trải qua hai ngày mưa lớn, bầu không khí Hoa Thành trong lành thấy rõ, phần nào tăng thêm động lực làm việc cho mọi người vào sáng thứ hai uể oải.

Trần Thuật tới công ty, thấy Lạc Kiệt đang đứng đợi thang máy thì chạy nhanh tới:

- Ngày nào anh cũng tới sớm hơn tôi, ai không biết còn nghĩ anh là phú nhị đại giả mạo.

Người khác tự động nhường chỗ, chỉ có hai người vào thang máy, Lạc Kiệt thì thoảng có cảm giác muốn đâm Trần Thuật một cái, khen người ta cũng thật khó nghe, nhớ cái ngày còn quan hệ đối địch, ít nhất có thể mắng y, giọng điệu rất ghen tỵ:

- Khổng Khuê về rồi, hai ngày qua không thấy bóng dáng đâu, gọi điện không nhận máy, nhắn tin trong trả lời, không phải vì hai ngày qua luôn dính cùng với cậu đấy chứ?

- Vì sao không thể?

Cái mặt phờ phợt xuân sang của Trần Thuật nói dối cũng chẳng ai tin:

Lạc Kiệt mặt mày u oán:

- Trước kia Khổng Khuê không như thế, quan hệ chúng tôi không tệ, thì thoảng còn cùng Khởi Nguyên và tôi đi đánh golf, thư giãn gì đó. Từ khi cậu xuất hiện, tôi và Khởi Nguyên muốn gặp cô ấy một lần cũng khó, quá đáng hơn nữa là ngay cả tin nhắn của tôi cũng không trả lời ...

- Thôi, coi như là di động của cô ấy hết pin.

Chương 326: Chỉ còn một lựa chọn.

Trần Thuật không để người bạn này thương tâm, an ủi:

- Nghĩ thế có dễ chịu hơn không?

Lạc Kiệt lườm Trần Thuật một cái.

Cửa thang máy mở ra, câu chuyện cũng dừng lại, nhân viên rồi rít tránh qua hai bên khom người chào hai vị tổng giám, có uy của Lạc Kiệt, người khác không dám quấy rầy Trần Thuật, nghe nói Khổng Nhược Khuê từ Hồ Cư Sơn về rồi, mắt ai cũng lấp lánh vẻ hóng hót, ai cũng muốn chứng kiến cảnh tổng giám Trần chạm mặt Khổng Nhược Khuê, lúc đó hẳn đặc sắc lắm.

- Qua phòng tôi chút.

Lạc Kiệt đi trước Trần Thuật về phòng, thư ký đã đứng trước cửa cầm cốc cà phê nóng đợi đưa cho hắn, Trần Thuật có chút ghen tỵ, người này huấn luyện cấp dưới rất có thủ đoạn.

Đợi Trần Thuật đóng cửa văn phòng lại rồi, Lạc Kiệt ngồi xuống ghế sofa vừa uống cà phê hỏi:

- Nghe nói ông chủ cùng Khổng Khuê nói chuyện hợp đồng mới rồi.

Trần Thuật gật đầu, chuyện này y và Khổng Nhược Khuê chưa nói với nhau câu nào:

- Anh nghe được gì rồi?

- Nghe nói khi cô ấy đi, ông chủ đập vỡ cái gạt tàn Cảnh Thái Lam luôn yêu thích.

Trần Thuật giật mình:

- Lỡ chủ tịch lỡ tay làm vỡ thì sao?

- Cậu dám nói như thế nữa có tin tôi lỡ tay vỡ đầu cậu luôn không?

Lạc Kiệt nân ly cà phê lên cao:

- Tôi tin.

Tin tức của Lạc Kiệt có độ đáng tin rất cao, nói vậy là cuộc đàm phán của hai người họ không vui vẻ gì, hay nói cách khác Khổng Nhược Khuê không chấp nhận phương án hợp tác mới.

Nếu thế cô ấy định đi đâu về sau, mình cũng sẽ đi đâu về đâu?

Trần Thuật hồi hận.

Sớm biết như thế mình nên hỏi lựa chọn của Khổng Nhược Khuê thế nào, vì lo thái độ của mình sẽ ảnh hưởng tới lựa chọn của cô, nên Trần Thuật trước giờ không hỏi tới.

Nhưng, đổi một góc độ mà nói, mình có hỏi cũng ảnh hưởng được tới quyết định của cô ấy sao?

Đó là cô gái rất có chủ kiến ngoài nhu trong cương, ngay cả Vương Thiệu đại đa số cũng chỉ đảm nhiệm vai trò phụ trợ thôi.

Lạc Kiệt thấy Trần Thuật thất thần thì vỗ vai y:

- Nói cho cậu biết để cậu chuẩn bị tâm lý.

Trần Thuật cảm ơn rồi về phòng, pha cốc trà, nhìn từng lá trà xanh biếc nở ra, lại lần nữa rơi vào trầm tư, nếu đúng lời Lạc Kiệt nói thì cuộc đàm phán của Khổng Nhược Khuê và Lật Côn đã hỏng rồi, nếu vậy Lật Côn sẽ nhanh chóng tìm mình thôi, y cần chuẩn bị ứng phó.

Quả đúng vậy, 2 giờ chiều, vừa tới giờ làm, Lật Côn lại hẹn Trần Thuật nói chuyện.

Lần này không thông qua thư ký gọi điện cũng không qua Lạc Kiệt chuyển lời mà trực tiếp gọi điện vào di động của Trần Thuật.

Lật Côn đang ngồi sau bàn viết cái gì đó, thấy Trần Thuật đi vào ấn điện thoại phục vụ, nói với thư ký:

- Mang hai cốc trà xanh vào.

Sau đó đẩy ghế ra đứng dậy:

- Nghe Lạc Kiệt nói cậu thích uống trà, tôi cũng có một cân Long Tỉnh thượng hạng, khi đi nhớ mang về một hộp mà uống.

- Cảm ơn chủ tịch.

Trần Thuật thăm thắt kinh, chủ tịch không gọi mình tới xem cổ phiếu, không chửi mắng, còn cho mình trà ngon, ý gì đây?

Đây là bữa cơm trước khi chặt đầu hay là ban cho ly rượu độc?

- Ngồi xuống rồi nói.

Lật Côn ngồi xuống trước chỉ vị trí đối diện:

Trần Thuật liếc mắt qua cái gạt tàn, quả nhiên là thay bằng gạt tàn thủy tinh, cái gạt tàn sứ đẹp đẽ mà y nhìn thấy lần đầu tới đây e là tan thành mảnh vụn.

Lật Côn nghiện thuốc nặng, lại châm điều thuốc rít vài hơi, nhả khói mù mịt mới hỏi:

- Gần đây thế nào?

- Rất tốt ạ.

Trần Thuật quyết định án binh bất động, ông thích hàn huyên thì tôi hàn huyên, dù sao đang giờ làm, mình được trả lương tán gẫu:

- Công tác không có vấn đề gì chứ? Tôi rất tán thưởng năng lực của cậu, phòng kế hoạch giao cho cậu, tôi sẽ rất yên tâm, cậu là người có cống hiến lớn cho tập đoàn, tập đoàn sẽ không để cậu ủy khuất đâu.

Lật Côn nói đầy thâm ý:

Lần trước ông ta đã lấy cái ghế tổng giám ra nhử, Trần Thuật hiểu ông ta ám chỉ gì:

- Tôi không ủy khuất gì ạ.
- Không một chút nào sao?
- Không ạ.
- Tôi phản đối chuyện giữa cậu và Tiểu Khuê, cậu cũng không thấy ủy khuất à?
- Chủ tịch có lập trường và cân nhắc của mình, phải đứng ở góc độ chính thể nghiệp vụ của tập đoàn để suy xét.

Trần Thuật thái độ đúng mực nói:

- Tôi hiểu, nên không ủy khuất gì cả.

Còn một câu Trần Thuật dấu trong lòng, tôi hiểu, nhưng không chấp nhận.

Lật Côn đột nhiên cười lớn, vỗ mạnh vai Trần Thuật:

- Ha ha ha, khá lắm, khá lắm, tôi không nhìn nhầm cậu mà.

Trần Thuật càng thất kinh, ông lại chơi trò gì đây, hơn nữa vỗ vai người ta mạnh thế?

Vỗ cái nữa tôi trở mặt đấy.

- Tổng giám Trần, chúc mừng cậu vượt qua khảo hạch của tôi.

Lật Côn cười hết sức vui vẻ, mặt mày hiền hòa như trưởng bối trong nhà nhìn con cháu có tiền đồ:

- Đã gặp gia trưởng của Tiểu Khuê chưa?

- Chưa ạ.

Trần Thuật lắc đầu, vẫn còn trong trạng thái u mê:

Mặc dù thái độ của Lật Côn bỗng chốc trở nên cực kỳ thân thiết, nhưng lại khiến y càng thêm bất an.

- Thế nên tôi giúp cha mẹ Tiểu Khuê trấn giữ cửa ải đầu tiên, cậu có biết lần đầu tôi gặp Tiểu Khuê thì cô bé mới mười mấy tuổi, còn đang học sơ trung không, vậy mà chớp mắt đã mười mấy năm, trở thành cô gái xinh đẹp như vậy rồi. Tôi là ông chủ của Tiểu Khuê, càng là trưởng bối, cô bé có bạn trai, trong lòng không thoải mái, nhưng là cha mẹ, sao cưỡng lại được con mình?

Lật Côn cảm thán:

- Ý chủ tịch là ...

Trần Thuật không dám tin, dè dặt hỏi:

- Ủng hộ tôi và Tiểu Khuê?

- Đương nhiên.

Lật Côn gật đầu khẳng định:

- Chàng có tình, thiệp có ý, hai đứa khăng khít như thế, trưởng bối không ủng hộ không được rồi. Cho nên tôi thay Tiểu Khuê kiểm tra cậu, xem cậu có xứng đáng không ... Kết quả không tệ, cậu chống được áp lực, vượt qua được cám dỗ, cậu và Tiểu Khuê đúng đôi trời sinh.

Trần Thuật không tin nửa câu của ông ta, lòng càng xác định, cuộc đàm phán giữa ông ta và Khổng Nhược Khuê đã đổ vỡ, thuận theo đó nói:

- Cảm ơn chủ tịch, tôi sẽ đối xử với Tiểu Khuê thật tốt.

Chỉ có đàm phán đổ vỡ rồi thì Lật Côn mới nhiệt tình với mình như thế, nói ủng hộ tình cảm giữa mình và Khổng Nhược Khuê, đem chuyện không vui trước đó coi như khảo nghiệm.

Ông ta sợ Khổng Nhược Khuê không ký tiếp hợp đồng, đầu quân cho nhà khác.

Cho nên mình từ vật cản thành nhân tố quan trọng.

“Tôi sớm nói rồi, tôi rất quan trọng, vì sao các người không tin chứ?” Trần Thuật bề ngoài rụt rè, bên trong lòng đang khoái trá gào thét, đắc ý vô cùng.

Mặc dù ông ta che đậy rất tốt.

Nhưng mà lừa ai chứ?

Ông không ngờ đúng không? Lần trước ông cho tôi hai lựa chọn, hoặc là chấp nhận chức tổng giám và chia tay cô ấy, hoặc là xéo, nhưng ông không ngờ tình cảm của cô ấy kiên định cố chấp như thế, ông uy hiếp cô ấy hả? Bảo cho tôi xéo hả? Cô ấy lựa chọn xéo cùng ... À đi cùng tôi đúng không?

Ông không thuyết phục được cô ấy, giờ quay sang thuyết phục tôi.

Ái chà, đúng là được “coi trọng” quá.

- Đương nhiên, dù sao cả hai vẫn còn rất trẻ, mới hai mấy tuổi đầu, tương lai còn xa, nên lấy sự nghiệp làm trọng. Khổng Khuê thì không cần nói nữa, im ắng một năm, vừa mới quay về, cần một tác phẩm tốt để lần nữa chứng minh bản thân, đây là thời khắc quan trọng cô ấy xác lập địa vị trong nghề. Còn

cậu, là nam nhân càng cần chứng tỏ nhiều hơn nữa, dù sao nam nhân luôn bị yêu cầu cao hơn về thành tựu sự nghiệp, cậu phải có thêm hào quang, khi quan hệ cả hai công bố, đám phóng viên ngồi bút như dao kia mới nói lời dễ nghe, mới được fan của Không Khuê chúc phúc. Cậu thấy phải không?

Trần Thuật tỏ ra chăm chú lắng nghe, gật đầu:

- Chủ tịch nói phải ạ.

Lật Côn rất hài lòng, đối với thanh niên đang yêu vào nghề chưa lâu, dễ dàng đối phó hơn con tiểu hồ ly Không Nhược Khuê kia nhiều, cầm bao thuốc lên thở dài:

- Tôi cai nhiều lần rồi vẫn thất bại, đành thuận theo tự nhiên.

- Chủ tịch chú ý sức khỏe ạ.

Trần Thuật nói một câu thiếu dinh dưỡng, Lật Côn không nói ra ý đồ thực sự thì y cũng loanh quanh, giống như chơi trốn mắt ấy, ai chớp trước là thua:

- Cho nên tôi cũng suy nghĩ hộ cậu rồi, giống như lần rước đã nói với cậu đấy, phòng kế hoạch là phòng lớn, là phòng ban tôi rất coi trọng, sẽ giao cho cậu.

Cùng là một câu chuyện, ý tứ Lật Côn lại khác:

- Còn Lạc Kiệt lên tổng công ty rèn luyện vài năm, sau đó tiếp nhận vị trí cha cậu ấy. Sức khỏe chủ tịch Lạc không tốt, giờ ông ấy càng thích đi bơi, chơi golf, du lịch các nơi. Trưởng bối nghĩ cho văn bối là bình thường mà.

Trần Thuật trầm mặc, lão già này quá thâm độc, kỳ thực vẫn đang tìm cách chia rẽ họ, chẳng qua chuyển từ công khai sang ngầm ngầm thôi, nếu y thả lỏng thì thế nào cũng trúng chiêu ngay, thái độ đối phương đã thế này, vậy chỉ còn một đường để đi.

Lật Côn nói một hồi chỉ thấy Trần Thuật trầm tư không tỏ ra hớn hở vui mừng, không hưởng ứng, lấy làm lạ:

- Sao thế, hay là thấy chức vị này quá thấp, chàng trai, không nên nghĩ ăn một miếng to béo ngay được, cậu chưa tới Đông Chính bao lâu, thăng tiến quá nhanh sẽ khiến người khác đổ kỵ.

Trần Thuật hít một hơi:

- Chủ tịch, tôi không thể nhận được.

Lật Côn suýt đứng bật dậy dí thuốc vào mặt Trần Thuật, hung quang lóe qua mắt, khôi phục rất nhanh, đánh giá vẻ mặt của y:

- Không thể, hay không muốn?

- Chủ tịch, tôi rất cảm tạ sự tài bồi của chủ tịch, cũng cảm kích được giao cho vị trí quan trọng như thế, không phải tôi thấy quá thấp, mà là quá cao. Giống chủ tịch vừa nói, nếu một người mới thăng tiến quá nhanh, khiến nhiều người đổ kỵ, bất mãn, khiến toàn bộ bộ máy đang hoạt động trơn tru gặp vấn đề, tôi không muốn thành kẻ thù chung của mọi người.

Lật Côn không nói gì, đợi Trần Thuật nói hết.

- Tôi không thể tiếp nhận, vì không đáp ứng được yêu cầu của chủ tịch, càng không thể hoàn thành nhiệm vụ chủ tịch giao phó.

Lật Côn ánh mắt dữ dội:

- Cậu và Tiểu Khuê đã bàn bạc chuyện này hả, hai người đã đưa ra lựa chọn cuối cùng.

- Không, tôi chưa từng nói chuyện với cô ấy về chuyện này, nhưng tôi nghĩ chúng tôi nghĩ chúng tôi đều đã có lựa chọn cuối cùng.

Trần Thuật không thích ánh mắt của Lật Côn, vì ánh mắt đó nhìn y như kẻ phản bội:

- Nếu Tiểu Khuê ký tiếp hợp đồng, tôi sẽ lựa chọn rời Đông Chính, vì tôi không thích hợp ở vị trí nắm giữ tài nguyên tuyên truyền của tập đoàn. Họ không phải ở thiếu thốn, mà là ở phân chia không đều, tôi khó đảm bảo mình không thiên vị Tiểu Khuê. Đương nhiên cho dù tôi chí công vô tư thì người khác vẫn nhận định như thế, tôi không muốn nghe có người nói, cô ấy thành công nhờ được tập đoàn cung cấp nhiều tài nguyên hơn.

- Nếu cô ấy rời đi, tôi càng rời đi, vì cô ấy là toàn bộ ý nghĩa tôi tồn tại ở Đông Chính. Nếu đã nói tới đây tôi xin từ chức với chủ tịch, vốn cấp bậc của tôi, từ chức không cần chủ tịch phê duyệt, nhưng tôi cảm tạ mọi thứ công ty đã cho tôi, bất kể là hiện tại hay tương lai, Đông Chính vẫn là công ty tốt nhất. Cho nên tôi thấy nên trịnh trọng tạm biệt chủ tịch.

Chương 327: Uy hiếp sao?

Mọi chuyện hoàn toàn không phát triển theo chiều hướng đã suy nghĩ, thậm chí là tệ hết mức có thể, đương nhiên Đông Chính lớn như thế, mất Khổng Nhượng Khuê chẳng nữa cũng không phải là quá vấn đề, song là người kinh doanh, ai chê tiền? Khổng Nhượng Khuê đâu chỉ là con gà đẻ trứng vàng, còn là tấm biển vàng.

Còn chưa đợi Lật Côn hoàn hồn, Trần Thuật đã đứng dậy khom người thật sâu:

- Lần nữa cảm ơn chủ tịch đã ủng hộ và chúc phúc cho tôi và Tiểu Khuê.

Lật Côn mặt âm trầm phát sợ, không nói không rằng.

Trần Thuật không để ý, nếu đã quyết định đi rồi thì không cố kị gì nữa, chỉ là mong muốn ra đi một cách vui vẻ hòng rồi.

Khi y rời Hoa Mỹ phát sinh đủ loại chuyện không vui, nếu nổ ra xung đột với Đông Chính, e là danh dự của y lần này không dễ phục hồi như trước.

Nhất là trong thời điểm y chẳng được lòng dư luận mấy này.

- Cậu ở ngoài có công ty phải không?

Lật Côn bất ngờ hỏi:

- Văn hóa Huỳnh Hỏa Trùng?

Con người Trần Thuật co lại, muốn uy hiếp mình sao?

Thế giới không có bức tường nào không lọt gió.

Thế giới có nhiều người hiếu sự, có kẻ dụng tâm khó lường, còn có thứ mách lẻo, nên bí mật bị bật mí không có gì lạ. Dù không ai nói, Lật Côn bằng vào quan hệ giữa mình và Thang Đại Hải, Lý Như Ý hẳn suy ra phần nào, người ở vị trí cao thời nay có ai không phải cáo già.

Nhưng ông ta muốn lấy nó uy hiếp mình à?

Trần Thuật cười nhạt trong lòng.

Y có cổ phần ở Huỳnh Hỏa Trùng, nhưng không đặt dưới tên y, mà đây là giao dịch ngầm, do người khác sở hữu thay, cho dù là cơ cấu công thương có điều tra cũng chẳng ra bất kỳ thứ gì liên quan tới y.

Hơn nữa tuy là phó tổng giám của Đông Chính, nhưng y không hề tổn hại lợi ích của Đông Chính làm lợi cho Huỳnh Hỏa Trùng, ở phương diện này, y rất giữ nguyên tắc.

Nếu Lật Côn muốn dùng ảnh hưởng trong nghề chèn ép Huỳnh Hỏa Trùng, không phải dễ.

- Chủ tịch có ý gì ạ?

Trần Thuật quay người lại hỏi, y tất nhiên không dại gì mà ngốc nghếch thừa nhận, nhờ người ta cố ý gài mình thì sao?

Lật Côn hỏi:

- Huỳnh Hỏa Trùng do cậu và Thang Đại Hải, Lý Như Ý sáng lập phải không?

- Là do Thang Đại Hải và Lý Như Ý sáng lập.

Trần Thật đính chính:

- Lý Như Ý do cậu tiến cử vào đoàn làm phim?

- Không phải do Thang Đại Hải và Tô Âm xác nhận chuyện này. Có điều khi đó Tô Âm đúng là có hỏi ý kiến của tôi, tôi thấy Lý Như Ý có bề ngoài không tệ, nhưng lại chưa có dự án thành công, hơn nữa vì anh ấy quá đẹp trai, tôi sợ ảnh hưởng tới nam chính ... Cho nên tôi phản đối, chuyện này chủ tịch có thể tìm Tô Âm xác nhận.

Lật Côn hừ một tiếng, tay gõ gõ mặt bàn:

- Ý cậu đang muốn nói, Huỳnh Hỏa Trùng không liên quan gì tới cậu?

- Không, đó là công ty của bạn tôi.

Lật Côn gật gù:

- Được, là công ty của bạn cậu ... Ngồi xuống đi, chúng ta bàn bạc xem khả năng hợp tác của công ty này với Đông Chính trong tương lai thế nào.

.....

Kết thúc cuộc trò chuyện Trần Thuật về phòng kế hoạch, tới thẳng văn phòng của Lạc Kiệt, Lạc Kiệt hiển nhiên đã biết chuyện y lại bị Lật Côn gọi đi, chưa đợi Trần Thật ngồi xuống đã rời bàn làm việc hỏi:

- Sao rồi, ông chủ nói gì thế, có làm khó cậu không?

Trần Thuật cảm thụ được sự quan tâm trong lời của hắn, không khỏi nhớ tới ngày đầu tới đây, hai người tưởng chừng thành kẻ thù không đội trời chung, có chút cảm khái:

- Tôi phải đi rồi.

- Cái gì?

Lạc Kiệt tức giận nói:

- Để tôi đi nói với ông chủ, sao lại đi chứ, ông chủ trong chuyện này thiếu sáng suốt rồi, cần gì làm thế?

Trần Thuật kéo Lạc Kiệt lại:

- Là do tôi dứt khoát muốn đi.

Lạc Kiệt mặt đầy kinh ngạc, sau đó biến sắc:

- Vì Khổng Khuê muốn đi à?

Không thể nào, Khổng Khuê không thể đi được.

- Anh đừng kích động.

Trần Thuật gỡ tay Lạc Kiệt ra:

- Dù cô ấy đi vẫn còn Bạch Khởi Nguyên, Tô Âm, Trương Hàm, Lâm Minh Chi, Trần Phong Duệ cơ mà.

- Nhưng mà họ đều không phải Khổng Khuê.

Lạc Kiệt đau lòng:

- Tôi chưa vào Đông Chính thì Khổng Khuê đã ở Đông Chính rồi, cô ấy là chiêu bài của Đông Chính ... Cậu mới vào công ty chưa lâu, cậu không hiểu tình cảm của người Đông Chính giành cho cô ấy đâu, với nhiều người, cô ấy giống như ... g iống như nhìn con mình trưởng thành vậy.

Trần Thuật đúng là chưa cảm thụ được điều ấy, y ở Đông Chính còn quá ngắn:

- Nếu tôi nói không biết cô ấy muốn đi hay ở thì anh có tin không?

- Không tin.

- Thật đấy, cô ấy có khả năng sẽ đi, nhưng chúng tôi chưa bao giờ bàn bạc về vấn đề này. Có điều anh yên tâm, cho dù chúng tôi đi rồi thì vẫn là người Đông Chính.

- Thế là sao?

Lạc Kiệt không hiểu:

Trần Thuật cười thần bí:

- Bảo mật.

- Trần Thuật, cậu mà như thế sẽ không còn bạn bè nữa đâu, cậu biết không?

Lạc Kiệt lạnh lùng uy hiếp:

- Được rồi.

Trần Thuật đi tới ngồi xuống ghế sofa:

- Anh biết Huỳnh Hỏa Trùng của Thang Đại Hải không?

- Cái gì mà của Thang Đại Hải, là công ty của ba người các cậu chứ gì?

- Cái gì, anh biết à?

- Hừ, cậu nghĩ cái gì vậy, công ty đó mà không có cổ phần của cậu thì tôi là chó con.

Lạc Kiệt khẳng định chắc chắn, hẳn có tầng cấp nhất định có nguồn tin của mình:

- Chỉ có con bé ngọc Tô Âm đó mới bị lừa.

Trần Thuật quyết định sau này đối xử với Tô Âm tốt một chút.

Dù sao, người ta là con bé ngốc mà.

- Vậy tôi nói thật cho anh biết.

Trần Thuật vẽ mặt chân thành:

- Huỳnh Hỏa Trùng là công ty do Thang Đại Hải sáng lập, do ba chúng tôi là anh em thân thiết, nên anh ấy chia sẻ cổ phần cho tôi và Lý Như Ý. Chủ tịch muốn nhập cổ phần vào Huỳnh Hỏa Trùng.

Lạc Kiệt “a” một tiếng, liên tưởng tới lời khi nãy của Trần Thuật, mừng rỡ:

- Vậy Huỳnh Hỏa Trùng sẽ thành công ty con của Đông Chính à?

- Không phải thế.

Trần Thuật lắc đầu:

- Đông Chính sẽ bỏ tiền đầu tư vào Huỳnh Hỏa Trùng, đổi lấy 10% cổ phần, sau này hai công ty sẽ hợp tác mật thiết, chia sẻ tài nguyên, khai thác hạng mục mới.

Lạc Kiệt gật gù:

- Ông chủ đang tận lực bù đắp tổn thất Khổng Khuê rời đi đây mà, cậu đồng ý không?

- Không.

Trần Thuật cảm xúc lẫn lộn, qua phản ứng của Lật Côn, y đã nhìn ra lựa chọn của Khổng Nhược Khuê, đang định giải thích với Lạc Kiệt thì có điện thoại, nhìn số một cái liền xin lỗi bắt máy:

- Đại Hải, có chuyện gì?

- Tới Huỳnh Hỏa Trùng một chuyến, có chuyện cần cậu xử lý.

Giọng Thang Đại Hải hết sức nghiêm trọng, nói xong cúp máy ngay không giải thích một lời, chẳng giống với tính cách lảm nhảm của hắn:

Trần Thuật có chút hoang mang, xin phép Lạc Kiệt sau đó tới Huỳnh Hỏa Trùng, không ngờ vừa đỗ xe lại thì nhìn thấy chiếc xe RV quen thuộc, lòng thầm thở phào, y đoán ra được chuyện gì rồi.

Đẩy cửa văn phòng làm việc của Thang Đại Hải ở tầng năm, tất cả mọi người đều quay đầu lại, cô gái ngồi trên ghế sofa nhoẻn miệng cười kia chẳng phải bạn gái mình hay sao?

Tối qua ngủ cùng một giường, sáng nay quyến luyến chia tay như sinh ly tử biệt, vậy mà đến chiều đã gặp nhau rồi.

Thang Đại Hải nhìn thấy Trần Thật đi vào như trút được gánh nặng:

- Cậu tới rồi, chuyện này lớn quá, tôi không quyết được, chị họ muốn nhập cổ phần vào Huỳnh Hỏa Trùng.

Chương 328: Thuyết phục.

Quả nhiên là vậy, Trần Thuật ánh mắt từ lúc vào luôn dừng trên mặt Không Nhược Khuê:

- Em quyết định rồi chứ?

Không Nhược Khuê vẫy tay gọi Trần Thuật ngồi xuống bên cạnh mình, ôn nhu nắm tay y.

Thang Đại Hải mặt nhăn nhó muốn hét lên, hai người muốn diễn màn ân ái cũng chú ý trường hợp được không hả? Đáng tiếc babe của mình không có ở bên cạnh, không thể trả đũa.

- Em đã quyết định rồi.

Không Nhược Khuê gật đầu xác nhận:

- Anh không nghĩ đây là lựa chọn thông minh đâu, nếu là vì anh thì anh kiến nghị em không nên làm như thế.

Trần Thuật thực lòng khuyên nhủ:

- Huỳnh Hỏa Trùng là một công ty mới, không hề có mối quan hệ đủ lớn trong nghề, cũng không có một mô hình hoạt động thuần thực, không có đoàn đội tổ chức chuyên nghiệp ...

- Này, làm gì tệ như thế?

Thang Đại Hải ngắt lời, là chủ tịch kiêm tổng giám đốc công ty, hấn bỏ vô số tâm huyết vào công ty này, nó tệ thật, nhưng hấn không cho ai hạ thấp nó:

- Anh nghĩ em hiểu hơn ai hết, càng ở vị trí như em thì càng cần trợ lực lớn.

Trần Thuật cho Thang Đại Hải ăn bơ luôn:

- Mà những thứ em cần thì Huỳnh Hỏa Trùng mới sáng lập đều không có, phải mất năm ba năm mới miễn cưỡng đạt yêu cầu. Em tới đây, Huỳnh Hỏa Trùng chẳng những không giúp được gì cho em mà níu chân em, anh hi vọng em nghĩ cho sự nghiệp của mình, anh hi vọng em có thể bước lên sân khấu lớn hơn, đi xa hơn chứ không muốn em gánh chịu nguy hiểm.

Vương Thiệu thâm gật đầu trong lòng, tình cảm của hai người này thực sự chân thành, một lòng nghĩ cho đối phương.

Chắc chắn Trần Thuật biết Khổng Nhược Khuê tới sẽ mang đến tiếng tăm, chữ tín, mạng lưới quan hệ cho Huỳnh Hỏa Trùng, đó là thứ công ty nhỏ mới ra đời không thể có, dù có túi tiền không đáy của Thang Đại Hải cũng không giúp được gì nhiều.

Có cô, Huỳnh Hỏa Trùng sẽ bay vọt lên, trở thành một trong số những công ty chói mắt trong giới.

Nhưng Trần Thuật vẫn từ chối vì không muốn ảnh hưởng tới sự nghiệp của Khổng Nhược Khuê.

Khi Khổng Nhược Khuê bàn với Vương Thiệu chuyện này, cô không thích, cũng không ủng hộ, thậm chí còn định đi tìm Trần Thuật, may mà mình chưa ra mặt làm tiểu nhân.

- Dù Huỳnh Hỏa Trùng không có gì cả ...

Khổng Nhược Khuê cười tươi như hoa, giọng nhu mì:

- Nhưng có anh.

Trong lòng cô rất vui vẻ, rất thỏa mãn.

Không chịu nổi nữa, Thang Đại Hải hít sâu một hơi, tay ôm một bên má:

- Úi da, không biết sao thế nhỉ, chắc là trưa nay ăn canh cá nấu dưa chua nên ê mặt nửa bên mặt rồi.

- Để tôi đi lấy cà phê.

Vương Thiệu rùng mình, tới giờ cô vẫn chưa quen bộ dạng thiếu nữ si tình của Khổng Nhược Khuê, thực sự không chịu nổi cảnh trong phim loại ba này, không khác gì thấy tâm huyết bao năm của mình tan thành, đứng lên nói:

Cô ghét nhất loại phim mà nam nữ chính không ngừng nảy sinh mâu thuẫn và hiềm lắm, rõ ràng yêu nhau nguyện làm mọi thứ vì nhau, song hết lần này tới lần khác bị tiểu nhân gây hiểu lầm, bị ác nhân chia rẽ, cuối cùng hiểu lầm được làm rõ, lại nhào vào lòng nhau như chưa có gì xảy ra ... Nào tàn như thế thì đừng có yêu nhau khiến người ta mệt mỏi.

Rảnh rồi thì lên mạng xem phim truyền hình Mỹ ấy.

Vậy mà Khổng Nhược Khuê bây giờ rõ ràng không khác gì nữ chính trong mấy phim đó, làm sao không đau lòng.

- Không cần không cần.

Thang Đại Hải ngăn cản:

- Tôi sai thư ký đi lấy rồi, giám đốc Vương là khách, sao có thể để chị đi lấy.

- Khách gì chứ, chúng ta là người nhà mà.

Vương Thiều thà đi ra ngoài hít thở không khí, ở bên hai người này quá lâu, cô sợ mình bị loét da dầy, quá chua mà:

- Cứ ngồi, cứ ngồi đi.

Thang Đại Hải đưa tay ấn Vương Thiều xuống:

- Lúc này đây bọn họ chắc chắn là muốn chúng ta đi hết cho thoải mái đây, chúng ta không đi, cứ nghe xem bọn họ nói gì:

Vương Thiều cạn lời, song càng nhận thức thêm về quan hệ giữa Thang Đại Hải và Trần Thuật, e là anh em ruột cũng không thể thân thế này.

- Có anh chưa đủ đâu.

Trần Thuật quyết định phải nói rõ ràng với Khổng Nhược Khuê:

- Anh chưa thể giúp em quá nhiều.

Thang Đại Hải xen vào rất không đúng lúc:

- Còn có tôi.

- Biến, anh không kéo chân là may rồi.

- Nghe em nói đã.

Khổng Nhược Khuê lườm Thang Đại Hải một cái, nói với Trần Thuật:

- Gia nhập Huỳnh Hỏa Trùng đúng là có nguyên nhân vì anh, nhưng không phải là tất cả. Em yêu anh, em không bao giờ phủ nhận chuyện này, nhưng em không vì yêu một nam

nhân nào mà hi sinh sự nghiệp của mình, em yêu diễn xuất, yêu anh cả đời cũng yêu diễn xuất cả đời.

Bên cạnh có hai cái đầu gục gặc, tuy vẫn chua song còn chấp nhận được.

Trần Thuật yên tâm phần nào:

- Vậy nếu em thuyết phục được anh, anh sẽ đồng ý.

- Thứ nhất đương nhiên vì anh rồi, anh ở đâu, em muốn ở đó, anh đã phải rời Đông Chính, em cũng không muốn ở lại.

Không Nhượng Khuê cười hì hì:

- Thứ hai là vì diễn xuất, em chỉ thích diễn xuất chứ không muốn lún quá sâu vào giới giải trí, loạt chuyện trước đó anh biết rồi, vì em thời gian dài không tìm được kịch bản ưng ý, nên hơn một năm không có tác phẩm mới nào, bị cao tầng Đông Chính liên tục gây áp lực, muốn em nhận kịch bản em không thích, thậm chí giờ vài thủ đoạn tổn hại tình cảm đôi bên.

- Đông Chính phát triển tới mức này đã hoàn toàn thành công ty theo đuổi giá trị thương mại, không giống tôn chỉ ban đầu của ông chủ, song họ có lập trường lợi ích của họ, em không trách móc gì, nhưng mà nếu vì thế để hai bên phát sinh mâu thuẫn, chẳng thà đường ai nấy đi là tốt nhất. Còn nếu em tới Huỳnh Hỏa Trùng, em sẽ có nhiều quyền tự chủ hơn, có thể lựa chọn cách sống mà em muốn, không ai ép em phải xuất hiện trước công chúng nhiều hơn, không ai yêu cầu em phải mang về nhiều lợi nhuận hơn, sự ích kỷ này của em, em nghĩ Huỳnh Hỏa Trùng có thể chấp nhận?

- Chấp nhận.

Thang Đại Hải lần nữa mặt dày xen vào:

- Kệ Trần Thuật có chấp nhận hay không, tôi chấp nhận.

Trần Thuật cười khỏ:

- Em thừa biết ở đây không ai ép em làm thế mà.

Không Nhược Khuê cười càng tươi:

- Thứ ba, kỳ thực em vốn tính, đợi hết hạn hợp đồng với Đông Chính, em tự lập studio riêng, không chỉ quản lý sự nghiệp của mình, lại còn có thể làm vài việc mình thích. Trước kia em muốn làm một mình, giờ làm cùng anh, anh nhất định không từ chối chứ?

- Chắc chắn rồi.

Trần Thuật khẳng định:

Không Nhược Khuê vươn mình, người hơi ngả ra sau, thay đổi một tư thế thoải mái hơn:

- Nếu thế anh còn lý do gì từ chối em gia nhập Huỳnh Hỏa Trùng không?

- Không.

Vốn định thuyết phục cô, Trần Thuật không ngờ lại bị thuyết phục lại, thậm chí y thấy không đâu thích hợp với cô hơn Huỳnh Hỏa Trùng nữa rồi, đây mới là nơi để cô càng tự do theo đuổi đam mê sự nghiệp, cô gái này cứ luôn đi trước người ta một bước, dù không muốn thừa nhận, Trần Thuật phải thừa nhận Không Nhược Khuê hơn mình một cái đầu:

Không Nhược Khuê tủm tủm cười:

- Vậy ông chủ Thang thì sao?

- Không có, không có.

Thang Đại Hải cười ha hả:

- Chị họ muốn gia nhập Huỳnh Hỏa Trùng, tôi giờ hai tay tán thành.

Sao phản đối cho được, mỗi ngày được nhìn thấy dung mạo như hoa của chị họ là lỗi rồi, còn chị họ có mang lại lợi ích gì cho Huỳnh Hỏa Trùng hay không thì không quan trọng nữa.

Thang đại thiếu gia lại còn bắt chị họ kiếm tiền à, xỉ nhục hử.

Chương 329: Cổ phần tuyệt đối.

Mọi chuyện diễn ra đúng theo ý muốn, Không Nhược Khuê hài lòng bảo Vương Thiệu:

- Chị Thiệu, điều khoản hợp tác cụ thể do chị và ông chủ Thang soạn thảo nhé.

Thang Đại Hải hào phóng phát tay:

- Không cần, chị họ muốn có đãi ngộ thế nào cứ viết ra, tôi không ý kiến đâu.

- Không được, anh em ruột cũng phải rạch ròi tiền bạc, làm ăn không thể coi như trò đùa.

Không Nhược Khuê nghiêm túc hẳn lên:

- Giờ chúng ta nói khó nghe một chút thì sau này tránh được việc khó coi. Dùng hợp đồng ước thúc hành vi mỗi chúng ta, tình cảm của mọi người sẽ không bị tiêu hao vì mâu thuẫn không đáng.

- Vậy thì việc còn lại cứ giao cho ông chủ Thang và giám đốc Vương giải quyết.

Trần Thuật đứng dậy, làm động tác mới chính quy:

- Cô Không Nhược Khuê, đại biểu cô đồng công ty tôi xin phép được đưa cô đi tham quan hoàn cảnh công ty chúng tôi, xúc tiến hợp tác của chúng ta.

Không Nhược Khuê vui vẻ đứng dậy khoác tay Trần Thuật rồi đi.

Tham quan hoàn cảnh làm việc của Huỳnh Hỏa Trùng xong, Trần Thuật dẫn Không Nhược Khuê đi lên sân thượng, chỉ bàn ghế cùng với vĩ nướng:

- Công ty hay tổ chức party thịt nướng ở đây, Đại Hải mời anh tới vài lần, nhưng khi đó anh vẫn là phó tổng giám của Đông Chính nên không tiện tới, Đại Hải nói không khí tốt lắm.

Không Nhược Khuê khẽ ừm một tiếng:

- Công ty lớn có ưu thế của công ty lớn, công ty nhỏ cũng có hạnh phúc của công ty nhỏ, Huỳnh Hỏa Trùng là công ty mới sáng lập, sức sống bừng bừng, mỗi người đều một lòng muốn công ty đi lên, em thích bầu không khí ấy.

Trần Thuật dẫn Không Nhược Khuê đứng bên lan can nhìn xuống, ở văn phòng của y nhìn thấy được Châu Giang cuộn cuộn thu hết quá nửa phong cảnh Hoa Thành vào tầm mắt, ở đây chỉ có thể thấy cái sân mấy trăm mét vuông, lời nói mang đầy nghi hoặc:

- Em biết không, anh luôn có cảm giác mình đang ở trong mơ, tất cả mọi thứ anh thấy ở đây không phải sự thật. Tựa như sau khi anh và Lăng Thần chia tay, anh uống say rồi chìm mãi vào giấc mơ, em và mọi thứ anh có bây giờ chỉ là tưởng tượng, là khát vọng trong mơ của anh hay không?

Vì có quá nhiều, quá hạnh phúc, đâm ra Trần Thuật sinh nghi, làm sao ông trời lại tốt với mình như thế, cho mình nhiều thứ mỹ hảo như thế.

- Vậy để em chứng minh cho anh đây là sự thực.

Không Nhược Khuê nói xong nhón chân, cánh môi hồng ươn ướt như bông hoa tươi đẹp chủ động dâng lên cho Trần Thuật:

Thế thì Trần Thuật sao chịu nổi, tay kéo vòng eo của Không Nhược Khuê vào mình, ngấu nghiến môi của con yêu

tính quyết rũ, tay cũng không ngừng siết chặt hơn, như muốn thân thể hai người nhập lại làm một.

- Ái dà ...

Có tiếng người kêu lên, Thang Đại Hải làm động tác che mắt:

- Mù mắt rồi, mù mắt rồi ... Tôi không thấy gì đâu nhé.

Trần Thuật và Không Nhược Khuê quay sang nhìn Thang Đại Hải một cái, sau đó tiếp tục công việc dang dở của mình.

Thang Đại Hải há hốc mồm nhìn đôi nam nữ vẫn hôn nhau say đắm, cười khổ không thôi:

- Đây, hai người có quá đáng quá rồi không, có người sống sờ sờ ở đây mà vẫn tiếp tục à?

- Không phải anh mù rồi à?

Trần Thuật bây giờ mới quynn luyến rồi môi Không Nhược Khuê:

- Đúng, tôi mù mắt rồi nên mới coi loại thấy sắc quên bạn như cậu là bạn.

Thang Đại Hải phản kích:

Trần Thuật mất kiên nhẫn:

- Nói đi, anh có chuyện gì?

- Vũ Khiết bảo tôi tới hỏi, tôi nay mọi người cùng nhau ăn cơm.

Thang Đại Hải biết người ta chướng mắt mình phá đám chuyện tốt, vội vàng nói:

Trần Thuật rất nghi ngờ lý do này, Không Nhược Khuê mai về đoàn làm phim cũng muốn trước khi đi cùng mọi người tụ tập một phen.

Rốt cuộc Khổng Nhược Khuê đi rồi, còn hai tháng nữa mới quay xong Nghịch Lân.

Một ngày không gặp tựa ba thu, ly biệt thế này với hai người đang yêu là sự dày vò, tất nhiên hai người cũng đã giao hẹn, mỗi một tuần hoặc nửa tháng, hoặc Khổng Nhược Khuê về, hoặc Trần Thuật tới thăm cô.

Hoa Thành có sản nghiệp điện ảnh vô cùng phát triển, ngoài thành phố có mấy phim trường, không cần tới nơi xa xôi như Hồ Cư Sơn vừa đi máy bay lại lái xe cả ngày mới tới, đi về một chuyến mà xương khớp rã rời.

Đương nhiên mỗi ngày video chat là không thể thiếu được.

Hai người luôn có đề tài nói không bao giờ hết, cho dù không nói gì cả, chỉ nhìn nhau, cảm giác gọi là mật n gọt áy cũng như từ màn hình tràn ra, lấp đầy toàn bộ tim phổi họ.

Ngoài ái tình vẫn còn công tác, Trần Thuật đã nộp đơn từ chức rồi, song trong tay y vẫn còn mấy hạng mục đang dang dở, cho nên ít nhất phải một tháng nữa mới có thể thực sự rời đi.

Nửa năm công tác ở Đông Chính, tổng thể mà nói Trần Thuật thấy rất vui vẻ, y cũng muốn làm một người có đầu có cuối.

Thang Đại Hải và Vương Thiệu trải qua một tuần thương thảo đã đạt thành phương án hợp tác sơ bộ, Khổng Nhược Khuê rất mạnh tay, cô muốn chiếm 51% cổ phần của Huỳnh Hỏa Trùng, toàn quyền kiểm soát công ty, cô nói muốn lập studio riêng hoàn toàn không phải để thuyết phục Trần Thuật, cũng không vì người quen mà dễ dãi.

Vừa vặn Thang Đại Hải qua giai đoạn hưng phấn ban đầu, ý thức được vất vả của sáng nghiệp, vị đại thiếu gia này có

chút nản chí rồi, thế nên lần trước còn có ý bán Như Ý cho Tô Âm, thế này vẹn cả đôi đường.

Cô không quên đặt điều kiện Trần Thuật phải thành CEO của Huỳnh Hỏa Trùng, tóm lại bề ngoài cô là nghệ sĩ của Huỳnh Hỏa Trùng, kỳ thực là bà chủ của Trần Thuật.

Trần Thuật càng nhận thức sâu hơn về Không Nhược Khuê, cô bạn gái này thực sự không cần y phải lo.

Đồng thời sự gian nan khi sáng nghiệp cũng làm Thang Đại Hải tỉnh ra nhiều điều, quyết định về tập đoàn Phúc Tinh làm trợ lý tổng giám đốc, cha hẳn chỉ có mình hẳn thôi, hẳn phải có trách nhiệm.

Thời gian qua Thang Đại Hải thay đổi rất lớn, con người ngày càng trưởng thành.

Nữ nhân thực sự có thể giúp nam nhân nhanh chóng trưởng thành, ví dụ Trần Thuật, ví dụ Thang Đại Hải.

Như vậy Không Nhược Khuê là cổ đông lớn nhất của Huỳnh Hỏa Trùng, cũng là bà chủ sau rèm, còn đôi vợ chồng Trần Thuật, Không Nhược Khuê không chế tuyệt đối cổ phần công ty.

Đương nhiên với điều kiện họ có thể thành vợ chồng.

Hai chân khoanh tròn ngồi trên ghế sofa, đi đôi tất hoạt hình đáng yêu, tay cầm bình nước quả đỏ tươi, miệng ngậm ống hút, hai má phồng lên, đôi mắt mở to đáng yêu như con cún nhỏ, khiến người ta chỉ muốn ôm vào lòng mà nựng, ngoài Tô Âm còn ai:

- Anh thực sự muốn đi à?

- Ừ.

Trần Thuật gật đầu:

- Tôi đã xin từ chức với chủ tịch Lật, phía tổng giám Lạc đã ký rồi, chỉ đợi bàn giao xong công việc là đi.

- Vậy bước tiếp theo sẽ tới Huỳnh Hỏa Trùng?

Tô Âm hỏi:

- Ừm, có tiếp xúc với bên đó vài lần, chưa đưa ra quyết định cuối cùng.

Trần Thuật nỗ lực giữ vẻ mặt bình tĩnh, lòng vẫn chột dạ lắm:

Trước kia muốn Lý Như Ý được diễn vai Cố Thanh trong Chàng cơ trưởng, được Khổng Nhược Khuê bày mưu, y và hai người anh em hợp lực lừa cô gái này, tuy là kết cục hai bên cùng có lợi, nói ra Trần Thuật vẫn thấy đuối lý một chút.

Một chút thôi, thực sự là có.

Tô Âm nhả ổng hút ra, bữu môi cười trào phúng:

- Trần Thuật, anh coi tôi là đồ ngốc chắc?

- Cô nói thế là ý gì?

Trần Thuật không vui:

- Sao tôi lại coi cô là đồ ngốc được chứ?

- Anh dám nói Huỳnh Hỏa Trùng không đáng gì tới anh chứ?

- Tôi dám.

- Anh nói xem.

Tô Âm nhìn Trần Thuật chằm chằm:

Trần Thuật nói dối không chớp mắt:

- Huỳnh Hỏa Trùng không liên quan gì tới tôi, một chút cũng không.

Chương 330: Không làm được đâu.

Sự vô sỉ của Trần Thuật không còn giới hạn nào nữa rồi, làm Tô Âm muốn ném thẳng cốc nước vào mặt y:

- Anh ...

Thấy gương mặt nhỏ nhắn của Tô Âm muốn bốc cháy, Trần Thuật cười khoái chí không thôi, dù sao không muốn đi quá đà, vội vàng xuống nước xoa dịu:

- Được rồi, được rồi, tôi xin lỗi cô được chưa, tôi có nỗi khổ trong lòng.

Mặt Tô Âm vẫn đỏ bừng bừng:

- Anh có nỗi khổ gì chứ?

- Cô xem, quan hệ chúng ta khi đó thế nào, nếu tôi nói thật, Như Ý có cơ hội sao?

Trần Thuật mặt chân thành:

- Tôi luôn muốn mời cô ăn cơm biểu thị áy náy cùng cảm kích, chỉ là mỗi ngày cô đều bận rộn không có thời gian.

- Thế anh đã bao giờ mời tôi chưa?

Tô Âm tức tới muốn nội thương:

- À, chưa ...

Trần Thuật xấu hổ:

- Sợ làm phiền cô mà.

- Anh, anh ...

Thực sự là bắt nạt người ta quá lắm, Tô Âm đứng dậy, bầu ngực nhấp nhô gấp gáp, nói không lên lời:

Cứ nhìn thấy tiểu loli này, Trần Thuật lại không kìm được muốn trêu chọc, không có ác ý gì, cô gái này trù quá hiểu

thắng ra thì cũng không phải là người xấu, huống hồ lại đáng yêu như thế, ai nỡ lòng nào:

- Không phải mỗi mình tôi, còn có Thang Đại Hải, Lý Như Ý đều vô cùng cảm ơn cô đã cho cơ hội này ... Nếu không có cô, không thể nói Huỳnh Hỏa Trùng không phát triển được, nhưng chắc chắn không tốt như bây giờ, cô là quý nhân của Huỳnh Hỏa Trùng. Chúng tôi rất vui mừng hàng mục này có thể giúp cô kiếm tiền, thu hoạch được hoa tươi và tiếng vỗ tay.

Có lẽ từ lúc quen nhau tới giờ mới nghe được một lời tử tế từ Trần Thuật, Tô Âm ngời giận phần nào:

- Vậy có phải anh nên cho tôi biết quan hệ thực sự giữa anh và Huỳnh Hỏa Trùng không?

- Công ty do ba anh em chúng tôi cùng nhau sáng lập, tôi là cổ đông.

- Hừ, hừ, tôi biết ngay mà.

Tô Âm nghiêng rằng, mình rõ ràng là cô gái rất thông minh, không hiểu sao lần này bị lừa quay vòng vòng như vậy:

- Khi đó tôi còn công tác ở Đông Chính, chuyện bên kia tôi hoàn toàn không hỏi tới, cũng không tiện nói ra.

- Cho nên lần này anh tới Huỳnh Hỏa Trùng, vậy Không Khuê có đi không?

Quả nhiên là màn chính tới rồi.

- Lần Trước ông chủ và Tiểu Khuê nói chuyện với nhau, nhưng hai bên không thỏa thuận được, rốt cuộc Tiểu Khuê có rời đi không, hoặc rời Đông Chính đi đâu, tôi không biết.

Không thể nói, đánh chết Trần Thuật cũng không nói:

Chuyện này ảnh hưởng quá lớn, e gây ra động đất ở Đông Chính, động đất thực sự.

Hơn nữa giờ y vẫn còn làm việc ở Đông Chính, nếu để nhân viên ở đó biết mình bắt cóc mất tiểu tử của bọn họ, thế nào cũng bị người ta ăn sống nuốt tươi.

Tô Âm nhìn Trần Thuật chăm chăm:

- Người khác nói không biết tôi còn tin, anh không biết tôi không tin.

- Cô không tin thì tôi đành chịu, trong lòng Tiểu Khuê sao có thể không có chút lưu luyến gì, cô ấy ở Đông Chính từ lúc vào nghề tới giờ, tình cảm sâu đậm, làm gì có thể nói đi là đi được.

Trần Thuật đánh trống lảng:

- Sao, cô muốn Tiểu Khuê đi lắm à?

- Dương nhiên rồi.

Tô Âm thoải mái thừa nhận:

- Cô ấy đi rồi thì tôi là nhất tử của Đông Chính.

Thật hết nói luôn, cô cũng phải nói câu gì giữ chút tình cảm chứ, sự thẳng thắn này làm Trần Thuật cạn lời.

Trầm mặc một lúc, Tô Âm cúi đầu mút nước quả, đôi phần luyến tiếc:

- Kỳ thực khi Khổng Khuê còn, tôi muốn tranh với chị ấy, chị ấy đi rồi, mọi thứ giống phù vân, thành nhất tử Đông Chính, chẳng có chút thành tựu nào. Tôi muốn chị ấy ở lại, sớm muộn có ngày tôi diễn xuất giỏi hơn, nổi tiếng hơn, lấy được phần thưởng hơn ...

- Tô Âm ...

Trần Thuật thật xúc động, một cô gái nhỏ lại có lòng cầu tiến thật lớn, đây là chuyện hiếm có thế nào, vì thế y nắm hai vai cô Tô Âm, hết sức chân thành hiền hòa mỉm cười:

- Cô không làm được đâu.

Nếu không phải nước ép dưa hấu và cam này là thứ cô thích nhất thì Tô Âm đã hất thẳng vào mặt Trần Thuật rồi, cô chit hấy bụng căng lên, không biết do uống quá nhiều nước hay là do bị Trần Thuật chọc giận:

- Đôi khi thấy anh rất thú vị, nhưng đa phần thời gian tôi chỉ muốn đánh chết anh.

Nói xong hơi bất ngờ, sao mình lại khoan dung với cái tên này như thế, đáng nhẽ phải nhảy tới cào vào cái mặt đáng ghét của y mới đúng chứ.

- Tôi chỉ nói thật thôi.

Trần Thuật nghiêm chỉnh giải thích:

- Không phải tôi xem thường thiên phú hay nỗ lực của cô, sai là ở khuôn mặt cô.

- Mặt tôi làm sao?

Tô Âm bất giác sờ má, vừa non vừa mịn:

- Cô có khuôn mặt baby, thân phận nhân vật có thể thay đổi, tính cách có thể thay đổi, nhưng khuôn mặt cô bất kể diễn vai gì người ta nhìn vào đều thấy cảm giác vui vẻ đáng yêu ... Khuôn mặt của cô làm hạn chế diễn xuất của cô ...

Trần Thuật nói thật, Tô Âm trông rất đáng yêu, phải nói là một tiểu loli cực kỳ đáng yêu, cũng chính vì bề ngoài tinh nghịch dễ thương đó khiến cô có vô số fan yêu thích, nhưng vì thế mà vai diễn của cô cũng một màu, khó thể hiện được diễn xuất thực sự:

Bất kể diễn vai gì, người ta đều muốn đưa tay bẹo má, Trần Thuật cũng thế.

Tô Âm không muốn nói chuyện với Trần Thuật nữa, đây đâu phải nói chuyện, đây là hạ độc, nói câu nào cũng dày vò người ta.

Vấn đề này kỳ thực cô cũng ý thức được rồi, chẳng qua chưa bao giờ bị ai ném thẳng vào mặt như thế.

- Có điều tôi có thể dạy cô một bí quyết.

Trần Thuật đột nhiên nói:

- Bí quyết gì, nói mau, nếu hữu dụng, ân oán trước kia của chúng ta xóa hết.

Tô Âm nóng ruột hỏi, xem ra cô cũng đau đầu nghĩ cách khắc phục nhược điểm của mình mà không thành:

Trần Thuật ghé tai Tô Âm thì thầm vài câu.

Tô Âm ngẫm nghĩ:

- Để tôi thử, nếu thành công, sau này sẽ cảm ơn anh.

- Không cần, chuyện nhỏ mà, sau này có cơ hội lại hợp tác.

Trần Thuật rời Đông Chính sẽ làm CEO của Huỳnh Hỏa Trùng, khi đó các hạng mục quay phim cần y lo liệu, tìm được nghệ sĩ hàng hiệu hay không, đạo diễn tốt hay không, nền tảng phát hành tốt hay không sẽ là cuộc thử thách với năng lực của y, cho nên gây dựng tốt quan hệ với nghệ sĩ như Tô Âm rất quan trọng.

Tô Âm gật đầu, cô đánh giá cao năng lực của Trần Thuật:

- Nếu hợp tức vui vẻ, tất nhiên sẽ tiếp tục.

- Vậy chàng cơ trưởng bao giờ hoàn thành.

- Tháng ba năm sau, đạo diễn yêu cầu rất cao, cho nên tiến độ hơi chậm.

- Đó là chuyện tốt.

Cộng thêm thời gian chế tác hậu kỳ, nếu kịp phát hành vào dịp nghỉ hè thì tốt nhất, dù sao thời điểm phát hành phim cũng vô cùng quan trọng, Trần Thuật cười:

- Tôi tin năng lực của cô.

Trò chuyện với Tô Âm thêm một lúc Trần Thuật cáo từ.

Lần này Tô Âm xin nghỉ rời đoàn làm phim trở về tham gia hoạt động, sáng nay vừa tới Hoa Thành, tối lại phải bay về Thượng Hải rồi.

Trần Thuật cùng tổ tiên truyền thông tổ chức cuộc họp, vừa cầm cốc trà về văn phòng thì Lạc Kiệt đi tới.

- Xảy ra chuyện rồi.

Lạc Kiệt sắc mặt hết sức nghiêm trọng:

- Xảy ra chuyện gì?

Nhìn vẻ mặt khẩn trương của Lạc Kiệt như thế, Trần Thuật cũng thất kinh, e là chuyện không nhỏ:

Lạc Kiệt tiết lộ:

- Lệ Tư Vũ bị bắt rồi.

- Thế thì liên quan gì tới chúng ta.

Trần Thuật ngớ người mất mấy giây vẫn chưa hiểu vấn đề, Lệ Tư Vũ không phải người của Đông Chính:

Chương 331: Tự gây nghiệt không thể sống.

- Nếu không phải cậu phủ định phương án hợp tác của hần với Khổng Khuê thì rắc rồi.

Lạc Kiệt mặt chưa hết sợ:

- Làm sao cậu biết hần có vấn đề?

- À, tôi thấy trạng thái của hần không tốt, lại có vài tai tiếng không hay khi hợp tác với nữ nghệ sĩ, nên tôi ngăn cản.

Trần Thuật nhớ rồi, khi đó phòng kế hoạch lập phương án hoạt động nửa năm sau cho Không Nhượng Khuê, trong đó có tiết mục giải trí muốn ghép đôi cô và Lệ Tư Vũ, một thiên hậu lâu ngày quay lại và một nam nghệ sĩ đang cực hot, chắc chắn tạo ra vô số đề tài, ví dụ như Không Nhượng Khuê không tham gia tiết mục, vì sao lần này nhận hợp tác với Lệ Tư Vũ? Chắc chắn khơi lên trí tưởng tượng vô tận rồi.

Đó chắc chắn là cục diện đôi bên cùng có lợi.

Nhưng khi đó Trần Thuật phủ quyết, Không Nhượng Khuê chuyển sang hợp tác với Thành Hạo Nhiên có độ nổi tiếng kém xa, Lệ Tư Vũ coi đó là đại sỉ nhục, theo đồn thổi trong giới, hẳn nói xấu Không Nhượng Khuê không ít.

Kỳ thực khi làm việc ở Hoa Mỹ, Trần Thuật đã có tiếp xúc riêng với Lệ Tư Vũ. Lần đó phía Hoa Mỹ muốn đàm phán hợp tác với Lệ Tư Vũ, Trần Thuật theo phó tổng giám đốc Triệu Triết, cựu tổng giám Nhậm Quang Minh gặp Lệ Tư Vũ và quản lý, trong toàn bộ quá trình, Lệ Tư Vũ ở trong trạng thái phê phê mòng du rất lạ.

Lần đó hai bên hợp tác không thành, Lệ Tư Vũ để lại ấn tượng sâu sắc, cho nên y cực lực phản đối.

Nhưng mà lần đó nếu không có Không Nhượng Khuê tin tưởng y, không biết giờ thành chuyện gì rồi.

Nghĩ tới đó Trần Thuật càng nhớ Không Nhượng Khuê, còn ba ngày nữa, hơn 72 tiếng mới được gặp cô, đúng là sự dày vò.

Lạc Kiệt mặt rất gian:

- Khi đó cậu kiên quyết phản đối sự hợp tác này, chẳng ai hiểu vì sao, nguyên nhân không nói ra, vậy mà Không Khuê lại đồng ý, có phải hai người đã chân trong chân ngoài với nhau?

- Không phải đâu, lâu rồi cơ.

- Ấc

- Đùa thôi, anh đừng nghĩ là thật.

Trần Thuật vội vàng nói, sao người xung quanh ít tế bào hài hước thế, chuyển đề tài:

- Thế chuyện của hấn nghiêm trọng lắm à?

- Rất nghiêm trọng, e đời này coi như hủy rồi.

Sự kiện Lệ Tư Vũ vẫn tiếp tục âm ỉ, vô số truyền thông tranh nhau cho đăng tin, đồng nghiệp trong phòng nhớ lại sự kiện cũ, người quan hệ thân thiết một chút với Trần Thuật thì chạy tới hỏi y có phải là biết trước tin tức gì rồi không? Trần Thuật một mực nói mình không thích tướng mạo của Lệ Tư Vũ, ai tin hay không thì tùy.

Đến tối video chat với Không Nhược Khuê, không ngờ cô hỏi tới chuyện này, Trần Thuật tất nhiên không dấu diếm, đem nguồn cơn nói ra.

- Vì sao khi đó không cho em biết?

Không Nhược Khuê hờn giận hỏi:

- Anh gặp hấn khi là nhân viên Hoa Mỹ, đó là bí mật thương nghiệp của Hoa Mỹ, anh không thể tùy tiện để lộ. Với lại chuyện không rõ ràng, anh làm sao mà tùy tiện nói xấu người khác, nhỡ chẳng may hấn chỉ cảm sốt gì đó thì sao?

Trần Thuật giải thích:

- Anh chỉ nghĩ là em không cần mạo hiểm thôi, đâu có ngờ. Còn em, vì sao lại chọn ủng hộ anh?

- Ủng hộ anh cũng đâu tổn thất gì.

Không Nhược Khuê kỳ thực khi đó biết chuyện Trần Thuật bị Hoa Mỹ nói là ăn tiền của đối tác làm bất lợi công ty, dự

luận không tốt, cũng chứng kiến y uống say tới bất tỉnh nhân sự, cô chỉ muốn cổ vũ y thôi:

- Dù sao thì anh nhất định không hại em.

- Chưa chắc, em không biết, khi đó em đứng ra ủng hộ anh, anh chỉ muốn nhảy tới ôm em mà hôn.

Trần Thuật lúc đó rất cảm kích, nếu Không Nhược Khuê không tin tưởng, vậy tức là nhân phẩm của y có vấn đề:

Không Nhược Khuê mắt long lanh như muốn chảy ra nước, giọng nũng nịu:

- Đợi em về sẽ cho anh hôn chán thì thôi.

Trần Thuật thấy nghe mà nóng người, vốn định khiêu khích cô một chút, không ngờ bị cô phản đòn, đâm gậy ông đập lưng ông, cần cốc trà uống một ngụm lớn.

Không Nhược Khuê cười khanh khách:

- Sau này nói chuyện chú ý một chút.

- Vì sao?

Không Nhược Khuê khẽ cắn môi, đưa tay làm động tác cời cúc áo:

- Vì em là nữ nhân xấu ...

Ưc ực ực.

Cốc trà không đủ, Trần Thuật mở cả chai nước khoáng trên bàn mà tu, cảm giác không xong rồi, lần sau quyết không nên khiêu khích cô gái này.

Không Nhược Khuê ở bên kia cười lăn ra giường, khó khăn lắm mới ngừng được, mặt si mê:

- Trần Thuật, em có chuyện này muốn nói với anh.

Trần Thuật phòng bị:

- Cảnh cáo em, nam nhân dễ hư lắm đấy, không được khiêu khích anh.

- Ai thèm.

Không Nhượng Khuê hai tay chống cằm nói:

- Cha em gọi điện bảo, khi nào về Hoa Thành thì dẫn anh tới nhà ăn cơm.

Vừa nghe một cái thôi tim Trần Thuật vọt lên cổ rồi, từ cổ chí kim người đời không miêu tả hay ho gì về con rể hết, đặc biệt là luôn đem họ so sánh với lợn.

Rau ngon bị lợn gặm, chính là câu như thế.

Có cô con gái rệu như Không Nhượng Khuê, cha mẹ cung chiều cỡ nào cũng không quá, mình tùy tiện đến nhà liệu có bị đánh gãy chân không?

Thấy Trần Thuật mãi mà không tỏ thái độ cần có, Không Nhượng Khuê hầm hừ:

- Sao, anh không muốn à?

- Sao có thể chứ?

Trần Thuật giật bắn mình, đang ở trạng thái khản trương cao độ vẫn phản ứng thần tốc:

- Con rể xấu cũng phải ra mắt cha mẹ vợ mà, chẳng qua anh đang nghĩ, lần đầu tới nhà nên mua quà gì? Cha em có uống rượu không? Anh còn chuẩn bị vài bình Mao Đài lâu năm, hay cha em thích rượu Tây hơn, anh chạy qua nhà Đại Hải đánh cướp vài chai. Mẹ em có sở thích gì, thực phẩm dinh dưỡng thì tục quá, hay anh tặng đồ trang sức? Hoặc là mỹ phẩm?

Không Nhượng Khuê chum chim môi cười, vui vẻ lắm:

- Thoáng cái mà anh đã nghĩ ra nhiều thứ thế rồi à?

- Không phải đâu.

Trần Thuật vuốt má Không Nhược Khuê qua màn hình:

- Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã nghĩ tới ngày này rồi.

- Chỉ mạnh miệng.

Không Nhược Khuê sao không nhìn ra Trần Thuật đang cuống lên:

- Khỏi lo, em đã chuẩn bị giúp anh rồi.

Cái đó cũng chuẩn bị luôn rồi sao, có cô bạn gái thế này áp lực không hề nhỏ, Trần Thuật từ từ lấy lại bình tĩnh, hít thở vài lần rồi từ chối:

- Anh phải tự chuẩn bị, nếu không làm sao biểu đạt được tâm ý của anh, hãy tin anh.

- Vậy được rồi.

Không Nhược Khuê gật đầu, dặn:

- Đừng lãng phí tiền đấy.

- Tặng quà cho cha mẹ làm sao gọi là lãng phí, anh thà ngày ngày tới quán Lão Gia ăn mỳ cũng không tiết kiệm khoản tiền này.

- Làm em nhớ mỳ Lão Gia làm rồi.

Không Nhược Khuê là đồ tham ăn tiêu chuẩn, chỉ nghe thế mà đã nuốt nước bọt:

- Khi đi ăn mỳ nhớ hỏi thăm chú ấy chú em, nói em nhớ chủ ấy.

- Em tự đi mà nói, không phải là chú ấy hay like bài viết của em à? Em nói xem, chú ấy có quá đáng không?

Trần Thuật ngồi thẳng lên, mặt mày có vẻ căm tức lắm:

- Trước kia chú ấy không dùng wechat thì chả nói làm gì, bây giờ dùng rồi chỉ like bài của em và chị Tiểu Ngu thôi, còn anh và Đại Hải, Như Ý như người chết vậy, bất kể làm gì, nói gì, chú ấy đều coi như không thấy. Hôm nọ Đại Hải và Vũ Khiết đăng ảnh ở Pháp, ai cũng like, chú ấy vờ không thấy, anh đăng một tâm trạng, chú ấy lờ đi luôn. Mà chú ấy có kết bạn với 7 người thôi, làm quái gì có chuyện không biết.

Khổng Nhược Khuê cười chảy nước mắt, hai người này đôi khi như trẻ con vậy:

- Vì em là con gái Lão Gia, anh thì không.
- Anh là bạn trai của em.
- Thế nên chú ấy mới càng không ấn like cho anh.

Trần Thuật nghe thế không khỏi nghĩ tới thái độ cha mẹ Khổng Nhược Khuê với mình, nghe nói ở phương nam lần đầu tới nhà gái phải tỏ ra chăm chỉ cần cù chút, mắt phải tinh, tay phải nhanh, không biết nhà họ có cổng bị tắc, đèn bị hỏng gì không?

Nói chuyện một lúc thấy tiểu nha đầu bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài, Trần Thuật chúc ngủ ngon rồi kết thúc video chat, sau đó đi rửa mặt tiếp tục làm việc.

Phải tiếp tục viết kịch bản.

Trước kia Trần Thuật nghĩ, có một cô bạn gái ưu tú, vậy phải bỏ nhiều thời gian và tinh lực chăm sóc chiều chuộng cô ấy.

Kết quả là bạn gái chạy theo nam nhân khác.

Giờ Trần Thuật đã hiểu, có bạn gái ưu tú, vậy mình càng phải ưu tú hơn.

Chương 332: Mua nhà tiện cho con đi học.

Thành Mạn đứng ở trước cửa tiểu khu, mặt lạnh tanh kiên nhẫn chờ đợi.

Cô là người môi giới địa ốc có tiếng ở Hoa Thành, chủ yếu phụ trách bán căn nhà cao cấp, tuổi còn rất trẻ đã có được tích lũy không tệ, là người ngoại tỉnh mà có thể mua nhà mua xe ở Hoa Thành, ổn định cuộc sống, điều đó chứng minh được năng lực của cô.

Hôm nay vị khách cô phải tiếp đãi là do một khách hàng cũ giới thiệu, muốn mua một căn nhà trong tiểu khu sau lưng cô, đây là tiểu khu cao cấp, hoàn cảnh ưu mỹ, giao thông thuận lợi, có tiểu học Bạch Vân và trung học Hoa Thành ở trong phạm vi 3 km quanh tiểu khu.

Đương nhiên, giá rất đắt.

Thành Mạn tới trước giờ hẹn nửa tiếng, đó là thói quen công tác của cô, tuy đại bộ phận khách hàng thường tới muộn, song thi thoảng có khách hàng tới sớm, khi họ thấy cô càng tới sớm hơn, lòng rất vui vẻ.

Ít nhất họ không phải đợi cô.

Bằng vào chiều rất nhỏ đó thôi, Thành Mạn có thành tích hơn khối người rồi.

2 giờ 10, một chiếc Mercedes từ từ đỗ lại trước cổng tiểu khu.

Khuôn mặt Thành Mạn tức thì tươi cười, nhanh chóng từ dưới tán cây đi tới, mở cửa xe, nhiệt tình hỏi:

- Xin hỏi có phải là anh Trần không?
- Tôi đây.

Trần Thuật nhìn cách ăn mặc chính thức của Thành Mạn:

- Cô là cô Thành?

- Vâng, tôi là Thành Mạn, anh cứ gọi tôi là Tiểu Mạn là được.

Thành Mạn lại thấy nam nhân khác từ ghế phụ lái đi ra:

- Xin hỏi xưng hô với anh thế nào?

- Tôi họ Thang.

Thang Đại Hải rời xe quan sát tiểu khu:

- Chẳng qua chỉ đến thế, căn nhà tôi mua cho cậu để không mấy năm rồi, hoàn cảnh hơn bên này, lại còn trang trí, đồ gia dụng cũng có cả, cậu tới ở là được, mua làm quái gì?

Thành Mạn nghe mà giật mình, cô tiếp xúc nhiều nên biết, đây là loại người cha hắt có rất nhiều tiền, tuổi trẻ xốc nổi, rất khó tiếp đãi.

- Căn nhà đó không ở tiểu khu này.

Trần Thuật không muốn cãi nhau với Thang Đại Hải về vấn đề này, cãi nhau nhiều rồi:

- Tôi không biết, tóm lại tôi cho cậu rồi, cậu không ở thì để trống, nó vẫn là của cậu.

Thang Đại Hải cũng tỏ thái độ không tranh cãi:

- Có điều cậu muốn ở gần chị họ một chút, tôi thông cảm. Lần trước tôi đề nghị Vũ Khiết dọn tới ở chung, cô ấy không chịu, tôi muốn dọn tới ở chung, cô ấy cũng không chịu, tôi đang tính mua nhà sát nhà cô ấy luôn.

- Anh mua lắm nhà thế làm gì?

Trần Thuật bất mãn:

- Giá nhà chính vì cái loại người như anh mà bị đẩy lên cao đấy, bao nhiêu người chưa có nhà mà ở, anh mua nhà vớt đấy, nhường cho người cần nhà một chút được không hả? Tôi ghét nhất đám người có tiền các anh.

- Được, nghe cậu, tạm thời chưa mua.

Thang Đại Hải giơ hai tay đầu hàng, Trần Thuật thay đổi nhiều rồi nhưng mà khí cốt thư sinh quân tử rởm vẫn thế:

Thành Mạn không nói xen vào, thâm nghĩ, quả nhiên mình đoán không nhầm.

- Hai người bao giờ mới kết hôn?

Trần Thuật thuận miệng hỏi:

- Vũ Khiết nói, xét biểu hiện không tốt của tôi trước kia, cô ấy cần thời gian khảo nghiệm.

Thang Đại Hải cười đắc ý:

- Có điều sớm hơn cậu là cái chắc.

- Chưa chắc, tôi nói mai cùng Tiểu Khuê đi lấy giấy kết hôn luôn, anh tin không?

- Làm thử xem.

Thang Đại Hải tuy nói vậy nhưng mà xét kiểu tình cảm khó hiểu của Khổng Nhược Khuê dành cho Trần Thuật, nói không chừng dám điên cùng y lắm:

Cô gái đó như bị Trần Thuật bỏ bùa vậy.

Thành Mạn vừa dẫn hai người đi tham quan tiểu khu vừa giới thiệu:

- Đây là bể bơi, trong tiểu khu tổng cộng có bốn bể bơi lớn chia ra ở bốn góc đông tây nam bắc, ở giữa có ao nước, song dùng làm cảnh quan viên lâm, không được bơi. Khu nhà phía trước là trung tâm thể dục thẩm mỹ, đầy đủ trang thiết bị, bể bơi trong nhà, ao nước nóng, phòng xông hơi ...

Trần Thuật không phải lần đầu tiên tới tiểu khu này, nhưng là lần đầu tiên thực sự ngắm nhìn vẻ đẹp của nó.

Trước kia đều tới nơi là lái thẳng vào gara ngầm, sau đó lại từ gara ngầm đưa đi, đúng một lần cùng Khổng Nhược Khuê tản bộ buổi tối, khi đó thì ai mà rảnh để ý xung quanh nữa.

Chẳng trách mà Khổng Nhược Khuê chọn nhà ở đây, nhìn xa thoáng đạt, nhìn gần tinh tế, y rất hài lòng.

- Nhà ở đây đều mỗi nhà một tầng, như vậy vừa đảm bảo an toàn, lại có riêng tư. Chúng ta rẽ trái sẽ tới tòa nhà số 9.

Thành Mạn Đình dùng mật mã mở cửa phòng, mời hai người đi lên:

Trần Thuật lập tức đi ra ban công, quả nhiên tòa nhà số 9 đối diện với tòa nhà số 6, đứng ở đây có thể thấy ban công nhà Khổng Nhược Khuê.

- Anh Trần, tôi đề ý dọc đường anh rất chú ý hoàn cảnh tiểu khu, nhất định thích cách xanh hoa kiêu viên lâm Tô Châu ở đây?

- Đúng thế, tôi rất thích cảnh quan hòa hợp thiên nhiên ở nơi này.

- Tiểu khu này giao nhà từ năm năm trước, khi đó liền bị tranh nhau mua hết, tôi sở dĩ tiến cửa với anh căn nhà này vì chủ nhà mua xong theo con trai ra nước ngoài. Anh xem, nhà vẫn còn mới, anh hoàn toàn có thể tiến hành trang trí theo phong cách yêu thích của mình.

Thành Mạn từ ánh mắt yêu thích của Trần Thuật liền biết mình lại sắp bán được căn nhà nữa:

- Chủ nhà ra nước ngoài mấy năm rồi, làm thủ tục có tiện không?

- Hai năm rồi ạ, anh cứ yên tâm, thủ tục có chúng tôi giúp xử lý. Không biết anh Trần đã kết hôn chưa?

- Tôi chưa.

- Vậy đợi sau khi anh kết hôn sinh con, sẽ càng thấy nơi này là chỗ thích hợp an cư lâu dài, không chỉ có khu mua sắm thuận tiện cho bà Trần, còn có ngôi trường tốt nhất của Hoa Thành quanh đây, mỗi ngày anh đi bộ đưa đón con, tiện lắm.

Đây đúng là ưu thế lớn, Trần Thuật biết rồi.

Khách hàng rất hài lòng, hơn nữa không phải là cần quá đắn đo chuyện tiền bạc, chuyện sắp thành, song càng lúc này, Thành Mạn càng cẩn thận, nói sai một câu là thua trắng bản:

- Sống xung quanh đây toàn là thành phần trí thức, có hiệu trưởng trường quốc tế, giám đốc ngân hàng, còn có cả diễn viên ...

Nói tới đó hạ thấp giọng xuống, làm vẻ mặt kịch tính:

- Cả đại minh tinh Khổng Khuê cũng sống trong tiểu khu này.

Ai ngờ bạn gái mình cũng bị người ta lấy ra làm ưu thế bán nhà, Trần Thuật tỏ vẻ mừng rỡ:

- Thế sao, có biết cô ấy sống ở tòa nhà nào không?

Thang Đại Hải nhin cười, lên giơ ngón cái lên với Trần Thuật.

Thành Mạn Định hai tay đặt trước bụng, hơi khom người:

- Xin lỗi anh, chúng tôi phải giữ bí mật cho khách hàng.

- Ô, tiếc quá.

Trần Thuật chép miệng:

- Có vẻ anh Trần là fan của cô Khổng Khuê rồi, có điều anh đừng lo, chỉ cần sống cùng tiểu khu, nhất định thường gặp được ...

Thành Mạn Đình dẫn hai người đi quanh căn nhà rộng hơn 200 mét vuông:

- Anh Trần có hài lòng không?

- Vô cùng hài lòng với căn nhà, song tôi không hài lòng với cái giá.

Trần Thuật biết giá nhà khi Khổng Nhược Khuê mua, tuy là 5 năm trước rồi, nhưng dựa vào giá thị trường bây giờ thì y không đồng ý. Nếu thực sự dễ bán như thế làm gì có chuyện chủ nhà đi hai năm rồi mà không bán được.

Thành Mạn không biết tin tức mình vô ý lộ ra đã mất cơ hội bán căn nhà với giá cao rồi.

Thang Đại Hải không chỉ có kinh nghiệm mua nhà, mà Tạ Vũ Khiết còn là con gái ông chủ địa ốc tiếng tăm Hoa Thành, thế nên Trần Thuật dẫn hắn theo để giúp đàm phán.

Giao dịch nhanh chóng thành công.

Trần Thuật ký tên xong, mở điện thoại gửi đi một tin nhắn :” Anh đã mua được căn nhà tiện cho con đi học rồi.”

Chương 333: Trong mắt tình nhân có Tây Thi.

Phòng hội nghị phòng kế hoạch Đông Chính.

Phòng kế hoạch có hai phòng hội nghị, một có thể dung nạp 50 người, sử dụng trong cuộc họp toàn thể nhân viên công tác hoặc tổ chức party. Còn có một phòng hội nghị nhỏ, là nơi họp nhân sự cấp cao trong phòng, hoặc là các nghệ sĩ tới hội đàm riêng, đây chính là nơi Khổng Nhược Khuê tới dự cuộc họp tuyên truyền quảng bá đã gọi Trần Thuật tham gia.

Chính vì đó mà Trần Thuật từ lúc nhậm chức đã phủ một tấm màn thần bí, có người nói y là bạn học của Khổng Nhược Khuê, người bảo y là họ hàng, lại còn có người tiết lộ y là “đứa cháu ngốc nhà dì Hai” ...

Lúc đó không ai hoài nghi Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê là đôi tình lữ.

Không một ai.

Vì Không Nhược Khuê là nữ thần trong lòng họ, còn Trần Thuật chỉ là “kẻ thất bại”.

Đúng, một kẻ thất bại trăm phần trăm.

Ái tình đã mất, công tác không còn, toàn thân tai tiếng, chạy khắp nơi xin việc không được, lâm vào cảnh quần bách tới cả công ty đối thủ.

Nhưng vèn vện nửa năm thôi, tất cả thay đổi, chuyện người ta không dám nghĩ thành sự thực, đến cả Trần Thuật cũng không dám tin.

Lúc này đây Trần Thuật nhìn mấy chục nhân viên trong phòng, tất cả im lặng tập trung ánh mắt về phía y.

- Hẳn mọi người đoán được mục đích của hội nghị hôm nay, tôi tới để từ biệt mọi người.

Oa!

Cả phòng xôn xao.

Mọi người sớm biết Trần Thuật sẽ đi, từ hơn một tháng trước đã nghe nói y nộp đơn từ chức rồi, hơn nữa trong thời gian qua liên tục kết thúc hoặc bàn giao hạng mục cho tiểu tổ trưởng, thế nên nghe tin, không ai ngạc nhiên mà chỉ xúc động.

Trần Thuật là lãnh đạo tốt, đồng thời là nhà quản lý có năng lực được mọi người tôn trọng.

Lạc Kiệt cũng rất có năng lực quản lý, nhưng bản chất kiêu ngạo, sự ưu việt từ cốt tủy ấy, làm gì có chuyện hân hòa đồng với cấp dưới như Trần Thuật, thế nên làm việc khó tránh khỏi chuyên quyền độc đoán khiến người ta sợ hãi.

- Tổng giám Trần, thực sự phải đi sao? Chẳng lẽ không còn cách nào khác?

- Đừng đi tổng giám Trần, bọn em rất thích làm việc với anh.

- Tổng giám Trần có còn quay lại thăm mọi người không?

Mọi người nổi nhau lên tiếng giữ lại, biểu đạt sự luyến tiếc của mình.

- Mọi người, yên lặng nào.

Trần Thuật khẽ gõ bàn, ánh mắt nhìn qua từng người trong phòng:

- Nửa năm qua, chúng ta không chỉ là đồng nghiệp, còn là những người bạn, đồng nghiệp có thể vì một cuộc ly biệt mà phân tán, bạn bè thì không. Mặc dù tôi rời Đông Chính, nhưng tôi vẫn theo đuổi nghề nghiệp yêu thích này.

- Nếu có thời gian, chúng ta tụ tập ăn bữa cơm, nếu mọi người bận rộn, chúng ta có thể trao đổi tình hình qua Wechat. Có câu giang hồ tuy xa, nhưng có lòng vẫn gặp lại. Sau khi rời Đông Chính, tôi tới làm ở Huỳnh Hỏa Trùng ...

Lúc này Lạc Kiệt ho vài tiếng.

Trần Thuật hiểu ý hẩn, cười:

- Tổng giám đừng lo, tôi không khoét góc tường của Đông Chính, chỉ là mời mọi người rảnh tới chơi.

Lạc Kiệt cười ha hả:

- Thế thì tôi yên tâm.

- Đương nhiên, tôi cũng sẽ về thăm mọi người, vì đây là nơi giang tay đón nhận khi tôi sa cơ, là nơi chúng ta chung vai chiến đấu. Tôi là người Đông Chính, sau này cũng vậy, hi

vọng có thể cùng Đông Chính hợp tác thêm mật thiết, hi vọng chúng ta vẫn là đồng đội cùng chiến đấu.

Bốp! Bốp! Bốp!

Tiếng vỗ tay như sấm rền.

Lạc Kiệt nhìn quanh:

- Tôi đã đặt nhà hàng, mời mọi người cùng tham gia, tiền chân tổng giám Trần, chúc cậu ấy tiền đồ như gấm, chúng ta không say không về.

- Không say không về.

Cả phòng reo hò:

Hội nghị kết thúc, Trần Thuật về văn phòng dọn đồ, Lạc Kiệt cũng đi theo.

Nhìn Trần Thuật xếp từng thứ vào hộp giấy, Lạc Kiệt thở dài:

- Khi cậu tới, tôi không vui, khi cậu đi, tôi càng không vui.

Trần Thuật ngẩng đầu lên cười:

- Anh nói thế không phải tự mâu thuẫn à, tôi đi anh phải vui mới đúng chứ, giờ trong phòng kế hoạch chỉ còn tiếng nói của mình anh nữa thôi. Anh có biết không, khi tôi mới tới còn có người đánh cược tôi ngồi ở vị trí này bao lâu.

- Có cả loại chuyện đó à?

Trước Trần Thuật, Lạc Kiệt đã tiễn hai vị phó tổng giám ra đi trong uất ức:

- Ha ha ha, tôi không biết đấy, nhưng mà lúc cậu tới đúng là làm tôi chướng mắt thật, hoàn toàn bộ dạng ngựa non hấu đá, tôi suýt muốn đấm cậu một phát. Nhưng mà cậu trưởng thành thật nhanh, giờ cậu đi rồi là tổn thất của phòng kế hoạch, cũng là tổn thất của cả Đông Chính.

- Trên đời này có bữa tiệc nào không tàn, chẳng phải vừa rồi tôi nói rồi à? Nói không chừng sau này chúng ta còn có nhiều cơ hội hợp tác chặt chẽ hơn.

Trần Thuật dọn đồ từ trước rồi, lúc này không còn là bao, cho một cái hộp là hết, đứng lên nhìn quanh, cảm khái muôn phần:

Thực sự là sắp đi rồi, Lạc Kiệt cũng vài phần xúc động:

- Có biết tôi phục cậu nhất ở điểm gì không?

- Có phải đẹp trai không?

- Vớ vẩn, không nói nghề sĩ, nhân viên thường cũng phải trăm người đẹp trai hơn cậu.

- Nói quá.

Trần Thuật bất mãn:

- Tiểu Khuê nói, tôi chịu khó hóa trang một chút, đi đóng phim không thành vấn đề.

- Chẳng qua là trong mắt tình nhân có Tây Thi thôi.

Lạc Kiệt dè bủ, nhưng đây chính là điểm hấn phục Trần Thuật nhất:

- Chỉ mất nửa năm tới Đông Chính đã ôm được nhất tỷ Đông Chính về, đây là chuyện Khởi Nguyên tốn mười năm không làm được.

Không ngờ Bạch Khởi Nguyên mặt tối sầm xuất hiện ở cửa:

- Sao lại nói tới tôi vậy hả?

Lạc Kiệt giật mình, không ngờ Bạch Khởi Nguyên ở cửa, vội vàng đứng lên đi ra đón:

- Khởi Nguyên, tới đúng lúc lắm, cậu nói xem Trần Thuật có quá đáng không, cậu ta tới đây mới đầu là một lòng tận tụy, cũng làm ra được thành tích, đến lúc lừa được nữ thần của chúng ta rồi co chân chạy.

Bạch Khởi Nguyên đi vào phòng, phụ họa:

- Đúng thật đấy, tôi hoài nghi cậu ta vào Đông Chính là có ý đồ.

Lạc Kiệt có viện binh, quay sang chất vấn Trần Thuật:

- Nói, có phải cậu là gián điệp của Hoa Mỹ không?

Trần Thuật đi pha trà mời khách, liên tục xin tha:

- Hai vị đại ca, lúc tôi mới tới thế nào, hai anh lại chẳng phải không biết, tôi bị Hoa Mỹ chơi một ván, cả Hoa Thành không ai dám nhận tôi, đánh liều tới đối thủ cũ xin việc, may mà Đông Chính đưa tay ra, tôi mới có cơ hội ngồi uống trà với hai anh.

Lạc Kiệt cười lạnh:

- Ai mà biết có phải là khổ nhục kế của cậu và Hoa Mỹ không?

Trần Thuật câm nín, có kiểu khổ nhục kế thế à?

Bạch Khởi Nguyên đưa có diêm dừng, nhìn hộp giấy:

- Hôm nay đi à?

- Hôm nay đi rồi, mọi công việc đã bàn giao xong, tôi mà không đi sẽ thành vật cản đường phòng kế hoạch.

Chuyện đã thế, Trần Thuật phải giải quyết nhanh để phòng kế hoạch còn tuyển phó tổng giám khác:

- Dù sao cậu ở Đông Chính nửa năm, thu hoạch vô cùng phong phú.

Điểm này không ai có thể phủ nhận, chức vị cao hơn ở Hoa Mỹ, lương tăng lên, liên tục mang về mấy hạng mục lớn, cả tập đoàn lẫn bản thân đều hưởng lợi lớn. Nếu không lấy đâu ra tiền mua nhà đối diện với Không Nhược Khuê.

Cả kịch bản viết mấy năm cũng được dựng thành phim, do Bạch Khởi Nguyên và Tô Âm diễn vai chính, chưa chiếu đã hot, đã có đạo diễn và công ty chế tác điện ảnh tới gặp y hỏi về kịch bản kế tiếp, hi vọng có cơ hội hợp tác, mở ra cho Trần Thuật cánh cửa hoàn toàn mới.

Trần Thuật thấy mình hot rồi, sau này sẽ càng ngày càng hot.

Và thu hoạch lớn nhất là lọt vào mắt xanh của nữ thân, thành nam nhân may mắn nhất thế giới, có được Không Nhược Khuê, có được ái tình.

Trần Thuật nói một câu giả dối với giọng hết sức chân thành:

- Thu hoạch lớn nhất của tôi là có được người bạn tốt như hai anh.

Khinh bỉ, cực kỳ khinh bỉ, vô sỉ quá rồi, cả hai đều biết , đảm bảo trong lòng y lúc này không phải nghĩ tới bọn họ.

.....

Chương 334: Tạm biệt Đông Chính.

Bạch Khởi Nguyên và Lạc Kiệt ngồi một lúc, chưa uống đến chén trà thứ hai đã đứng dậy cáo từ, hẹn tối nay gặp lại nhau ở nhà hàng.

Mọi thứ được Trần Thuật thu dọn dần từ mấy ngày trước rồi, dù sao y cũng có cả tháng chuẩn bị, nên giờ chỉ cần mang đi laptop, ít giấy bút, và vài chậu cây cảnh mini nữa mà thôi.

Ngày đầu tiên Trần Thuật đi làm, Lăng Thần tặng cho y một chậu xương rồng, nói rằng nhìn cây cũng giống nhìn thấy cô.

Cô ấy nói đúng, cây xương rồng này giống cô ấy, có thể nở ra hoa, cũng mang theo vô số gai nhọn, bất cẩn một chút là bị đâm đâm dĩa máu.

Mặc dù cuối cùng không thể cùng Lăng Thần đi tới cuối chặng đường, nhưng Trần Thuật vẫn giữ thói quen chăm cây cảnh, nhìn cái cây nhỏ xanh mướt, tâm tình vô cớ tốt lên vài phần, đây là thứ duy nhất liên quan tới Lăng Thần mà Trần Thuật không định xóa bỏ khỏi cuộc đời mình.

- Đông Chính, tạm biệt.

Trần Thuật đứng bên cửa sổ, nhìn Châu Giang như tấm lụa xanh vắt ngang trước mắt, lòng lưu luyến lắm lắm:

Bữa cơm liên hoan buổi tối vô cùng náo nhiệt, Lạc Kiệt chơi lớn, bao hết nhà hàng Thiên Hà. Trước kia liên hoan, mọi người sợ uy lãnh đạo cho nên chỉ ăn uống gọi là, lần này trước bữa ăn Lạc Kiệt tuyên bố, phải để Trần Thuật cảm thụ được một cách sâu sắc sự nhiệt tình của Đông Chính, để y lúc nào cũng nhớ tới họ, hô hào mọi người phát huy 100% tinh thần.

Lời vừa dứt không khác gì tiếng tù xung phong, Trần Thuật chưa kịp ăn miếng nào thì đợt mời rượu đầu tiên đã tới ...

Bạch Khởi Nguyên về Hoa Thành tất nhiên về Hoa Thành là do có công việc, cho nên đến muộn, khi hấn tới nơi thì bữa liên hoan tới cao trào.

Sự xuất hiện của hấn khiến mọi người đều bất ngờ, Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê là quan hệ yêu đương, chưa chính thức công khai trên truyền thông, song họ không che dấu gì nữa rồi, mà Bạch Khởi Nguyên và Khổng Nhược Khuê

cũng có vô số tin đồn, quan hệ không tầm thường, bảo giữa hai người đó không có gì thì họa ma mới tin.

- Không phải nói là Bạch gia cũng thích Khuê tử à, chẳng lẽ là tin đồn?

- Rốt cuộc là chuyện gì thế này, Bạch gia sao lại tới tiền chân tổng giám Trần, sẽ không có vấn đề gì chứ? Liệu có va chạm gì không?

- Trời, chuyện này còn khó tin hơn cả ông chủ đích thân tới tham gia ...

Không khí bữa liên hoan trùng hấn xuống, tiếng xì xào lại vang lên khắp nơi.

Trần Thuật lại là người mừng hơn ai hết, rời chỗ ra chào đón Bạch Khởi Nguyên hết sức nồng nhiệt, ôm vai hấn như bạn thân lâu năm mới gặp lại. Cảnh này làm mọi người yên tâm rồi, tuy vẫn không hiểu ra sao, chỉ ít không cần lo có xung đột gì nữa, lo lắng chuyển sang mừng rỡ, Bạch Khởi Nguyên là nghệ sĩ quốc dân, phòng kế hoạch biết bao người là fan của hấn, cơ hội không thể bỏ lỡ ...

Rất nhanh Bạch Khởi Nguyên hiểu nguyên nhân vì sao Trần Thuật lại vui mừng như thế rồi, hấn tới giúp Trần Thuật chia sẻ rất nhiều hỏa lực, nhìn y tranh thủ cầm đầu ăn lót dạ dày để mặc mình bị bao vây là rõ, dờ khóc dờ cười.

Làm bạn với tên này, mấy chuyện tương tự có lẽ còn gặp không ít.

- Ông chủ tới rồi.

Có người đột nhiên kêu lên thất thanh:

Trần Thuật ngẩng đầu nhìn thấy Lật Côn dẫn theo thư ký đi vào.

Kinh ngạc nhìn nhanh sang Lạc Kiệt.

Lạc Kiệt nhún vai:

- Các bộ phận tổ chức liên hoan, theo lễ tiết mời ông chủ, nhưng ông chủ chưa bao giờ tham gia, ai mà biết hôm nay lại tới.

Hai người còn đang ngạc nhiên thì Lật Côn đã dẫn thư ký Hoàng tới trước mặt Lạc Kiệt, trợn mắt:

- Mời khách ăn cơm, khách còn chưa tới mà các cậu đã ăn rồi à?

- Ông chủ đâu phải là khách, mà là ông chủ của chúng tôi, chúng tôi muốn tranh thủ ăn xong còn về làm việc cho ông chủ ...

Lạc Kiệt nào dám cãi, vút hết liêm sỉ chạy tới cười nịnh:

Thái độ này là người của phòng kế hoạch che mặt không đành lòng nhìn, không phải hành vi của Lạc Kiệt quá đà, song so với biểu hiện thường ngày của hắn thì tương phản quá lớn.

- Cái miệng này

Lật Côn không nói hết lời:

- Chủ tịch ngồi đi ạ.

Trần Thuật vội vàng mời, giờ toàn bộ nhân viên trong phòng đã đứng dậy rồi, đợi ông chủ ngồi, ông chủ không ngồi, ai dám ngồi?

Thư ký Hoàng rót cho Lật Côn một ly rượu vang, Lật Côn nhận lấy nâng ly hướng về Trần Thuật:

- Cảm ơn tổng giám Trần làm việc tận tụy hết mình, cống hiến lớn cho sự phát triển của Đông Chính. Tôi đại biểu cho toàn bộ người của Đông Chính, dùng ly rượu này chúc tổng giám Trần tương lai tiền đồ như gấm, càng đi càng xa.

- Cảm ơn chủ tịch.

Trần Thuật cảm kích khom người:

Keng.

Hai cái ly cùng nhau, đều uống cạn.

Lật Côn vỗ vai Trần Thuật, thân tình nói:

- Thường xuyên về nhà nhé.

- Vâng thưa chủ tịch, Đông Chính luôn là nhà của tôi, tôi sẽ thường về thăm mọi người.

Trần Thuật đứng thật thẳng, mặt nghiêm túc giống đảm bảo với Lật Côn, y biết trong lòng Lật Côn rất hận mình, vì thế y càng phục, ông ta đủ lý do trở mặt thành thù, dùng ảnh hưởng to lớn của Đông Chính triệt hạ mình:

Nhưng ông ta không làm thế, chuyện đã không thể thay đổi, ông ta lập tức nghĩ cách hòa hoãn và cải thiện quan hệ hai bên, để giảm thiểu tổn thất và tối đại hóa lợi ích tương lai, chứ không trở mặt cho hả giận.

Ông ta là thương nhân chân chính.

Chứ loại như Vương Tín ra nước ngoài học được vài năm, ngu ngốc cho rằng cha mình là lớn nhất, mình đứng thứ hai, ông trời đứng thứ ba thì xách dép cho Lật Côn cũng không xứng.

Bất kể thật lòng hay giả dối, Trần Thuật đều vô cùng cảm kích biểu hiện này của Lật Côn.

Trước kia rời Hoa Mỹ, hai bên xảy ra va chạm, tuy nước bắn hắt lên người Trần Thuật, vẫn có không ít người hoài nghi có ẩn tình, song lần này mà cũng xảy ra chuyện không vui với Đông Chính thì xong rồi, nhân phẩm của mình chắc chắn thành vút đo mà khi đó giá trị nhân phẩm của Vương Tín tăng lên không ít.

Dù y làm ông chủ thì sao nào, chẳng lẽ không muốn hợp tác với bên ngoài nữa?

Lật Côn tới đã phá vỡ tin đồn tướng soái bất hòa, tạo thành câu chuyện đẹp:

- Mọi người ăn uống thật vui vẻ nhé, uống với tổng giám Trần thêm vài ly, tôi không góp vui nữa đâu, tránh làm mọi người mất vui.

Sau đó quay sang Bạch Khởi Nguyên:

- Khởi Nguyên uống ít thôi còn về, đêm nay có chuyến bay đây.

- Cảm ơn ông chủ, tôi sẽ không chế.

Bạch Khởi Nguyên thở phào, có câu này của ông chủ, không sợ bị mời rượu nữa:

Lật Côn vẫy tay với mọi người, cười hiền hòa dẫn thư ký Hoàng đi.

Đợi ông chủ đi rồi, mọi người vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn Trần Thuật tiễn người trở về.

- Nhìn tôi làm gì, tiếp tục uống nào.

Trần Thuật phát tay hô hào, lúc này tâm trạng của y vô cùng tốt:

Roạt roạt.

Tiếng đẩy ghế vang lên liên tục, mọi người cầm ly kéo ùa về phía Trần Thuật, không nghi ngờ gì nữa, sự xuất hiện của Lật Côn khiến giá trị của Trần Thuật tăng vọt, tất cả bỏ đi chút cổ kị cuối cùng.

Nếu nói lúc này tiễn y là vì nể nang tình đồng nghiệp, lúc này là lấy lòng y là vì đầu tư cho tương lai rồi.

Trần Thuật bị đám đông kích động luân phiên chuốc rượu, tới khi ôm miệng chạy khỏi phòng, không khí vẫn cực tốt, mọi người quay sang mời rượu nhau, đợi Trần Thuật quay về, hôm nay thực sự tính khiến y không say không về.

Ai dè Trần Thuật chạy ra ngoài nhưng không vào nhà vệ sinh, lấy di động bấm tin nhắn, nhanh chóng chuồn ra cửa sau, nhìn quanh rồi chui tọt vào cái Volkswagen màu đen.

Lái xe chính là Không Nhược Khuê.

Chương 335: Đây là định mệnh.

- Uống nhiều quá rồi.

Không Nhược Khuê sờ gương mặt đỏ rực của Trần Thuật, thấy hơi nóng, toàn thân còn phả ra hơi rượu nồng nặc, có chút lo lắng, tửu lượng của Trần Thuật rất nát:

- Không sao, kỳ thực anh uống không nhiều, đổ ra ngoài còn nhiều hơn, mấy chục người, nhón nhón nháo nháo, ai biết đẩy vào đâu.

Trần Thuật thả mình xuống ghế phụ lái, đắc ý khoe, dù sao thì văn hóa đất nước này là thế rồi, người không biết uống rượu như y thì phải biết cách vũ trang bản thân, mỗi điều áo ướt hết rồi, hơi khó chịu:

- Anh đã nhấn với Lạc Kiệt uống không nổi nữa, sau đó trốn theo lối sau, hà hà ...

- Giao hoạt quá.

Bất kể là cô gái bao nhiêu tuổi, khi đối diện với chàng trai mình yêu, đều thích cưng chiều họ như trẻ nhỏ, Không Nhược Khuê vặn chai nước khoáng đưa cho y:

- Uống nhiều nước chút.

Trần Thuật cầm chai nước tu ừng ực.

- Thông thả thôi, đừng để nước chảy ra áo.

Khổng Nhược Khuê trách:

- Trời lạnh lắm.

- Không lạnh.

Trần Thuật vừa rồi uống không ít rượu, giờ chỉ thấy người nóng bừng bừng, chả lạnh chút nào:

- Về nhà em đi.

Khổng Nhược Khuê ngăn ra chút rồi gật đầu.

Cô ở nhà một mình, nhưng tới sáng sẽ có dì Hai đến làm cơm dọn phòng, nếu để bà thấy Trần Thuật ở lại qua đêm, e là cha mẹ cô cũng biết. Dì Hai là do mẹ cô nhờ tới chiếu cố Khổng Nhược Khuê, có chuyện gì chắc chắn báo về nhà ngay.

Đưa một nam nhân về nhà ngủ, đây là chuyện cô chưa bao giờ tưởng tượng ra.

Nhưng làm sao cô nỡ từ chối yêu cầu của Trần Thuật cơ chứ?

Vì thế cô lái xe về tiểu khu mình ở, trên đường đi không khỏi liên tưởng tới chuyện sẽ xảy ra, làm mặt cô đỏ hơn cả Trần Thuật.

Xe đỗ lại ở gara ngầm, Khổng Nhược Khuê chuẩn bị dìu Trần Thuật tới tòa nhà số sáu, Trần Thuật lại kéo cô tới tòa nhà số chín.

- Anh đi nhầm đường rồi.

Khổng Nhược Khuê cho rằng Trần Thuật uống say quên đường, vội vàng chạy theo kéo y lại:

- Không nhầm đâu.

Trần Thuật vẫn kiên định đi về phía trước:

Chỉ tích tắc Không Nhược Khuê đã hiểu ra, kích động ôm cổ Trần Thuật reo lên sung sướng:

- Anh thực sự tới làm hàng xóm của em à?
- Không phải hàng xóm, mà là sống chung.
- Được.

Không Nhược Khuê chẳng có chút rụt rè nào, còn hưng phấn lập kế hoạch:

- Như vậy mỗi sáng có thể ăn bữa sáng do anh làm rồi.
- Chỉ cần em thích, anh sẽ làm cho em cả đời.

Trần Thuật nắm chặt tay cô:

- Không, anh làm cho em nửa đời, em làm cho anh nửa đời.

Không Nhược Khuê giọng ngọt lịm, cô vẫn kiên trì giao ước hai người luân phiên làm bữa sáng:

- Được, trong nhà do em định đoạt.

Đây là mệnh của mình.

Trần Thuật thấy hơi rượu bốc lên, máu chảy giần giật, ôm lấy cô gái trong bóng đêm mà đôi mắt vẫn phát sáng, hai cánh môi tìm lấy nhau, say sưa trong men say tình ái, cửa cầu thang máy mở ra đã lâu chẳng ai muốn bước ra ngoài.

Bấm mật mã mở cửa, Trần Thuật bật đèn lên, tự hào nói:

- Anh dẫn em thi thăm quan.

Ngôi nhà chưa có gì cả, hai người lại như bước vào tòa cung điện xa hoa nhất.

- Nơi này là phòng ngủ chính, đối diện là trung tâm tiêu khu, kéo rèm ra có nắng ấm chiếu lên giường.

- Còn đây là phòng ngủ phụ, có khách tới chúng ta an bài họ ngủ ở đây ... Chắc là không có ai chạy tới nhà chúng ta ngủ

lại đâu, mặc dù Đại Hải mặt cực dày, nhưng anh không cho anh ấy cơ hội quấy nhiễu thế giới hai người của chúng ta ... Vũ Khiết thì được, cô ấy là chị em thân thiết nhất của em mà.

- Đây là phòng trẻ con, sau này chúng ta có con sẽ ở đây, em xem đối diện với cửa sổ là sân chơi tiểu khu, nó sẽ rất thích. Đây là thư phòng, chỗ chúng ta xem sách, chơi game, còn chuẩn bị sửa nó thành chiếu phim ...

Không Nhược Khuê được Trần Thuật nắm tay dẫn đi thăm quan căn nhà, nghe y giảng giải mục đích từng căn phòng, lòng tràn ngập hạnh phúc.

Mỗi câu nói của Trần Thuật đều liên quan tới cô, tương lai của y cũng là tương lai của cô.

Cô thích cảm giác cùng nhau hoạch định tương lai, lời miêu tả của Trần Thuật làm trong đầu cô đã hiện lên bức tranh sống động.

Sáng sớm, nắng ấm chiếu vào phòng đánh thức cô, mở mắt ra thấy cả ánh nắng và Trần Thuật ở bên gối. Hôm qua Thang Đại Hải và Lý Như Ý tới nhà họ uống rượu, đêm khuya rồi mặt dày muốn ở lại, bị một kẻ mặt dày hơn đuổi đi.

Một cô bé xinh xắn và thẳng bé bụ bẫm bám tay vào ban công, hâm mộ nhìn sân chơi bên ngoài, nhào tới ôm chân cô làm nũng, mẹ có có thể xuống kia chơi với các bạn được không?

Trong thư phòng, cô và Trần Thuật dựa sát vào nhau xem phim kinh dị, hoặc là mỗi người ngồi ở ghế riêng của mình xem sách không ai làm phiền ai ... Thi thoảng ngẩng đầu lên nhìn nhau, hạnh phúc bình an.

Không Nhược Khuê rất mong đợi tương lai.

Buổi tối tất nhiên không thể ở lại nhà mới, vì chỉ có phòng trống, hơn nữa phải điều chỉnh ít kết cấu, thiết kế trang trí và

nhét vào đồng đồ gia dụng.

Lần nữa Trần Thuật qua đêm ở nhà khổng Nhược Khuê.

Lần đầu tiên là sau khi chia tay với Lăng Thần, uống say được Khổng Nhược Khuê nhặt về, sau đó Trần Thuật vô số lần tới nhà cô, nhất là khi cô bị thương ở chân càng gần như ngày ngày làm bạn bên cạnh, song không có cơ hội ngủ lại nữa.

Trần Thuật tắm xong đi ra nhìn thấy Khổng Nhược Khuê ôm búp bê gấu mèo lớn ngồi trên ghế sofa xem TV, một show thực tế, đám nghệ sĩ sinh hoạt nơi hoang dã, tự động thủ kiếm cái ăn cái mặc. Khổng Nhược Khuê chưa bao giờ tham gia show thực tế, nhưng lại cực kỳ thích những tiết mục này. Vừa xem vừa cười khanh khách, đến lúc người ta làm các loại món ăn thiên nhiên lại lén nuốt nước bọt thêm thường.

Thấy Trần Thuật ngồi xuống bên cạnh, Khổng Nhược Khuê dựa vào lòng y:

- Có khăn trương không?

- Khăn trương.

Trần Thuật vốn không khăn trương, nhưng mà nghe Khổng Nhược Khuê nói tới vấn đề này, đột nhiên khăn trương, cô gái này không nảy sinh ý đồ xấu gì với mình đấy chứ?

Đúng thế thì ... Tốt quá.

- Đừng lo.

Giọng Khổng Nhược Khuê êm nhẹ như nói mớ trước khi ngủ:

- Cha mẹ em đều rất là người rất tốt, họ không làm khó anh đâu. Cha em thích uống rượu, tửu lượng lại cao, mẹ em nấu ăn giỏi, mấy hôm trước còn gọi điện hỏi em xem thói quen ăn uống của anh thế nào, hỏi anh có ăn cay được không ... Em sẽ

luôn ở bên anh, không để anh một mình đâu, nhà em là nhà anh, cha mẹ em là cha mẹ anh, đừng bị áp lực.

- ...

Tụt hết cảm xúc, té ra cô nàng đang nói chuyện mai tới nhà cô ấy, khả năng là lo Trần Thuật lần đầu tới gặp gia trưởng sẽ khản trương nên nói suốt, không phù hợp với tính cách dứt khoát của cô:

- Ủ, có em thì anh sẽ không khản trương.

- Tới nhà em thì đương nhiên sẽ có em rồi.

Trần Thuật còn muốn nói gì đó nhưng mà Khổng Nhược Khuê đã khép mắt lại, cứ như thế rúc trong lòng y mà ngủ, tay vẫn ôm con gấu trúc, vừa tranh thủ hoàn thành cảnh quay rồi chạy cả trăm km về Hoa Thành, tất nhiên là mệt.

Vậy là đêm nay hết làm gì được rồi, Trần Thuật không thất vọng, yêu thương ôm cô trong lòng, cô vừa mới ngủ, chưa ngủ say, sợ chạm cái sẽ tỉnh lại.

Trần Thuật muốn đợi cô ngủ thật say rồi mới bế cô lên giường, để cô có thể ngủ một giấc tới sáng.

Miệng thì luôn miệng trấn an Trần Thuật đừng khản trương, kỳ thực chính cô mới là người khản trương.

....

Chương 336: Tới nhà.

Kính coong!

Khổng Nhược Khuê ấn chuông, rất nhanh cánh cổng tiêu viện được mở ra.

Khuôn mặt dì Hai xuất hiện, nhìn đôi nam nữ đứng trước cửa cười vui vẻ:

- Vừa rồi mẹ cháu còn nói sao sắp trưa rồi mà chưa tới, thế là cháu tới.

- Dì Hai vất vả rồi.

Không Nhược Khuê khom người nói:

- Dì Hai vất vả rồi.

Trần Thuật cũng cảm ơn theo, cảm thấy cơ mặt mình không tự nhiên lắm, cái tiểu khu này thua xa tiểu khu Không Nhược Khuê đang ở, nhà cửa có lẽ đều xây dựng từ mấy chục năm trước rồi, nhưng mà ở cổng có người cầm súng đứng gác, không khỏi làm y nhớ tới cái video con rể tới nhà cha vợ ở Mỹ:

Đúng là sợ cái gì thì gặp phải cái đó.

Cha cô ấy là quân nhân đấy, đã thế cấp bậc không thấp, cấp bậc gì nhỉ, Trần Thuật lúc đó hơi vầng đầu nên quên bống rồi, chỉ nhớ cấp bậc đó có súng đấy.

Dì Hai cười híp mắt nhìn Trần Thuật từ trên xuống dưới trêu chọc:

- Chà chà, đây không phải đứa cháu ngốc nhà chúng ta sao, đều là người một nhà rồi, khách khí làm gì?

- Dạ.

Trần Thuật xấu hổ:

- Lần đầu tới nhà, có khăn trương không?

Dì Hai nhìn trán Trần Thuật chưa gì đã có mồ hôi, càng trêu già:

- Không ạ.

Mồm nói thế chứ làm sao Trần Thuật không khăn trương cho được, tối qua còn thấy mình rất bình tĩnh, thế mà chả hiểu sao sáng nay vừa thức dậy đã khăn trương rồi, đầu sinh ra đủ

mọi ý nghĩ, cha mẹ cô ấy có thích mình không? Cha cô ấy chắc là không, có cha vợ nào lại thích con rể, mẹ cô ấy chắc là có nhỉ, dù sao mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thích mà, với lại mình có dáng vẻ của Phan An có tài của Tống Ngọc ... Chẳng lý do gì lại không thích:

Chuyến đi hôm nay sẽ quyết định vận mệnh của mình, con đường ái tình tương lai của mình sau này gặp ghềnh hay bằng phẳng xem vào biểu hiện hôm nay.

Cho nên Trần Thuật mỉm cười, giữ sự ưu nhã ung dung của cung Thiên Xứng, chỉ là sao hôm nay trời nóng thế chứ, nhiệt độ gần 10 độ chứ ít à?

- Ha ha ha ...

Dì Hai cười to ba tiếng, không biết có phải cười nhạo y không, đưa tay ra nhận lấy quà trong tay Trần Thuật:

- Để dì xách cho.

- Để cháu ạ.

Trần Thuật sao có thể để dì Hai xách đồ cho mình, mặc dù dì Hai luôn làm công tác giúp việc chăm sóc Khổng Nhược Khuê, nhưng cô chưa bao giờ coi dì Hai là người ngoài, hôm nay còn xuất hiện ở đây, chứng tỏ là quan hệ với Khổng gia rất mật thiết:

Vì thế ở trước mặt dì Hai cũng phải biểu hiện thật tốt.

- Để Dì.

Dì Hai cướp lấy hộp Mao Đài trong tay Trần Thuật:

- Cháu không khỏe bằng Dì.

Hự ... Nhất kiếm xuyên tâm.

Cơ mà dì Hai nói có sai chút nào đâu, y thực sự không khỏe bằng dì Hai, một hộp sáu bình Mao Đài, y xách có chút

vắt vả, vậy mà trong tay dì Hai nhẹ như cầm viên gạch, đã thế lại còn định nhận luôn túi còn lại trong tay y, dùng ngữ khí coi thường vụn vặt nói:

- Nào, đưa hết đây.

- Dì Hai, không cần ạ.

Trần Thuật sợ cái này cũng bị dì Hai lấy nốt thì mình thành tay không vào nhà, tới để ăn chực, thế là vội vàng mang quà đi trước một bước:

Vừa mới tới cửa thì một nữ nhân trung niên mặt tươi cười đi từ nhà ra, thấy một chàng trai trẻ xách theo túi quà đẹp đẽ thì dừng lại nhìn:

- Có phải là Tiểu Trần không?

- Mẹ, người ta tên là Trần Thuật, cái gì mà Tiểu Trần, Tiểu Trần, cứ như mẹ mỗi lần ra tiểu khu gọi bảo an vậy.

Khổng Nhược Khuê ôm lấy cánh tay Phó Tư Vũ, làm nũng:

- Gọi Tiểu Trần mới thân thiết, được, con không thích thì mẹ gọi là Trần Thuật.

Phó Tư Vũ rất chiều cô con gái bảo bối này:

- Chào chào dì ạ, cháu là Trần Thuật, dì cứ gọi cháu là Tiểu Trần, cháu cũng thấy nghe thân thiết.

Trần Thuật chân hơi run, song không quên nhiệm vụ, ân cần tiếp cận, mặc dù bạn gái nói đỡ cho mình, nhưng bây giờ lời mẹ vợ mới là lớn nhất:

- Tiểu Khuê nói đúng, sau này dì gọi cháu là Trần Thuật, cái tên này cũng thân thiết lắm.

Phó Tư Vũ ánh mắt kín đáo đánh giá chàng rể tương lai, không biết người mà con gái mình gửi gắm hạnh phúc cả đời

là người thế nào?

Trần Thuật cũng đang quan sát thái độ của mẹ vợ tương lai, y được Không Nhược Khuê nói cho rồi, cha mẹ cô kết hôn ba năm mới có cô, giờ tính cả tuổi mẹ thì mẹ cô đã 49, nhưng vì cuộc sống thoải mái, giỏi chăm sóc, nên nhìn thoáng qua giống ba mấy thôi, vóc dáng hết sức tiêu chuẩn.

Giờ đã biết vẻ đẹp của Không Nhược Khuê có được từ đâu rồi, té ra toàn bộ di truyền từ mẹ, có lẽ là di truyền được một ít từ cha ... đó là tóc.

Trần Thuật xem ảnh cha vợ rồi, tóc rất dày, so với người thường dày hơn nhiều, như đội cái mũ đen ở bên trên đầu vậy.

Trần Thuật kịp thời đưa quà tới:

- Không ngờ dì xinh đẹp như vậy, xem ra cháu mua đồ mỹ phẩm đều thừa rồi, dì căn bản không cần tới.

Câu này vừa ý Phó Tư Vũ, bà không để ý Trần Thuật tặng cái gì, nhưng thích lời y nói khi tặng quà, nhận lấy túi:

- Chà, khách khí làm gì, chỉ bảo Tiểu Khuê dẫn cháu về ăn bữa cơm nhà thôi, sau này là người một nhà rồi, đừng lãng phí.

Xem đi, thế mà thành người một nhà rồi đấy.

Chúng tỏ mẹ vợ tán đồng nhân phẩm của Trần Thuật, tiếp nhận y tới nhà.

Đó là sức mạnh của ngôn ngữ.

Không, đó là sức mạnh của sự ảo tưởng trong đầu Trần Thuật.

- Mẹ, làm sao để bị lừa nhanh thế.

Không ngờ Không Nhược Khuê lại ở bên tỏ ý bất mãn:

- Mẹ bị lừa không sao, con đừng bị lừa là được.

Phó Tư Vũ giao túi quà cho dì Hai, hiền từ dặn con gái, kiếm được nam nhân tốt biết tình thù thương con mình yêu con mình, đó là mong đợi của toàn bộ cha mẹ thiên hạ:

- Con cam lòng để anh ấy lừa.

Không Nhượng Khuê thủ thi:

Phó Tư Vũ biết nói gì đây, xoa đầu con gái, chỉ mong lựa chọn của con mình là đúng, mời Trần Thuật vào nhà, bảo con gái lên nhà thay quần áo cho thoải mái.

Trần Thuật thấy phòng khách không có ai cả, dè dặt hỏi:

- Chú đâu hả dì?

- Ông ấy ở ngoài làm vài việc, lát nữa sẽ về.

Phó Tư Vũ vừa rót trà cho Trần Thuật vừa nói:

Có việc ở ngoài?

Trần Thuật giật mình đánh thót, ngày quan trọng như vậy mà cha vợ lại ra ngoài làm việc, chẳng phải tỏ thái độ không ưa mình à? Ông ấy không hải lòng với mình ở điểm nào chứ, còn chưa gặp mà.

Vừa yên tâm được một chút Trần Thuật như ngồi trên bàn chông, nhất thời không biết nói gì, nhớ tới phong tục phương nam, liền tỏ ra chăm chỉ:

- Dì, trong nhà có chuyện gì cần cháu giúp không ạ?

Tắc công hay đột nhà, Trần Thuật đều sẵn sàng làm hết, không sợ nhiều việc, chỉ sợ không có gì làm.

- Không có.

Phó Tư Vũ lắc đầu:

- Biết hôm nay hai đứa tới, thức ăn đã chuẩn bị sẵn, chỉ cho vào nồi thôi.

- Thế cháu quét nhà?

- Không cần, nhà vừa được dì Hai quét rồi, cháu xem nước còn chưa khô.

Trần Thuật càng cuống:

- Thế có bóng đèn hồng không ạ, ông dẫn ga có cần thay không ạ?

- Không cần không cần, bóng đèn trong nhà tốt lắm, nhà không dùng ga.

- Dì, nhà không có việc gì cần cháu sao, dì nghĩ thật kỹ xem.

Trần Thuật hết sức khẩn thiết, sao không cho mình làm cái gì thế này, y muốn khóc:

Phó Tư Vũ cũng dờ khóc dờ cười:

- Ài, cái thằng bé này, tới nhà là khách, không cần cháu làm gì cả, nhà không có việc gì.

Trần Thuật lo lắng tới mất bình tĩnh rồi, không thể ngồi yên muốn dùng hành động chứng tỏ bản thân không phải chỉ nói, cởi áo khoác, xắn tay áo lên:

- Vậy để cháu xuống bếp, dì cứ ngồi đây, trưa thưởng thức tài nấu nướng của cháu.

Chương 337:

- Anh ngồi im đó cho em.

Không Nhược Khuê đã thay trang phục ở nhà từ trên lầu chạy xuống, ấn ngay bạn trai ngồi im tại chỗ, lườm một cái:

- Mẹ em đã chuẩn bị mấy ngày rồi, để hôm nay thể hiện cho anh xem, anh định cướp vinh dự này à?

- Không dám.

Trần Thuật cười ngượng ngập, có Khổng Nhược Khuê ở đây liền bình tĩnh hơn, nhận ra này giờ mình hơi căng thẳng quá độ làm trò hết không ít:

Phó Tư Vũ cười thông cảm:

- Đúng thế, cháu ngồi đây trò chuyện là được, Trần Thuật, cháu là người ở đâu?

- Dạ, người Lạc Thành ạ.

Trần Thuật ngồi ngay ngắn, y biết con rể tới nhà chuẩn bị phải đối diện với ba câu hỏi của mẹ vợ:

Cậu là ai? Từ đâu tới? Muốn đi đâu? Chính là tinh túy của hộ khẩu, công tác và tương lai.

Đây là bài tập đã được chuẩn bị rồi, cho nên Trần Thuật ứng phó xuôn xẻ, không xuất sắc, đủ qua ả, khi chuông đồng hồ đánh một tiếng, Phó Tư Vũ đứng lên:

- Tiểu Khuê, còn ngồi với Trần Thuật, dì đi làm cơm.

Bị tra hộ khẩu một hồi, Trần Thuật toát mồ hôi, đến cả lòng bàn tay cũng ướt ướt:

- Mẹ ... À không dì, để cháu xuống bếp giúp.

- Không cần.

Giọng dì Hai rất lớn, gây cảm giác rất chấn động, bà bê đĩa hoa quả đã cắt gọt tới:

- Hai đưa cứ ngồi đi, dì đi giúp.

Thấy bạn trai khẩn trương quá độ rồi, Khổng Nhược Khuê nói nhỏ:

- Để em dẫn anh đi xem phòng em.

- Thế không hay.

Trần Thuật giật mình, ban ngày ban mặt chạy vào phòng con gái nhà người ta ... À quên, cô ấy là bạn gái mình.

Thiếu chút nữa thì quên.

- Em nói là lệnh.

Khổng Nhượng Khuê mạnh mẽ kéo Trần Thuật lên lầu.

Khuê phòng của Khổng Nhượng Khuê ở tầng hai, mở cửa sổ ra một cái là thấy được cây nhãn cành lá xum xuê, phòng chỉ có một giường, một tủ, sau đó là là giá sách khắp nơi, xếp đầy sách, món trang trí nhỏ cũng rất nhiều.

Trần Thuật rút cuốn Oliver Twist ra, còn chưa kịp mở trang nhất thì Khổng Nhượng Khuê ở bên reo lên:

- Ồ, anh cũng thích cuốn sách này à, em thích lắm, dù ở hoàn cảnh gian nan thế nào, nhân vật vẫn giữ được bản tính, giữ được thiện lương, chứ không hòa với lưu manh thối phạm ...

Trần Thuật ngại ngùng:

- Anh chỉ biết thôi, còn chưa xem, em đã thích thì anh sẽ về xem.

- Ừ, em tin là anh sẽ thích.

Khổng Nhượng Khuê gật đầu tin tưởng:

Trần Thuật xem giá sách một lượt, rất nhiều sách, nội dung đa dạng, lại thuận tay rút cuốn nhạc phổ, trong đó có cả vết gấp và ghi chú bằng nét bút thanh tú, nghi hoặc nhìn lần nữa, không có cuốn sách nào mới:

- Chẳng lẽ sách ở đây em đều đọc rồi à?

- Chỉ có cuốn sách nào em đã đọc rồi mới có tư cách bày lên giá.

Khổng Nhượng Khuê vênh mặt:

Trần Thuật hít sâu một hơi nhìn đồng sách nhiều như cái thư viện nhỏ, cô bạn gái này, thực sự quá biến thái mà, y rất thích đọc cũng chưa đọc nhiều sách như vậy:

- Em còn giống học khoa Trung Văn hơn anh.

- Dù sao hồi bé em cũng muốn thành một tác giả mà, em còn gửi cho tạp chí nhiều bản thảo, nhưng đa phần bị trả lại, nên đành bỏ.

- Ra là thế, nhưng mà lượng đọc của em cũng kinh người thật đấy.

- Kỳ thực không nhiều đâu, em thích xem tiểu thuyết võ hiệp, riêng xem hết tiểu thuyết của Kim Cổ Lương Ôn cũng đã chiếm nhiều ngăn rồi. Em lại còn học cả piano và violon nên sách nhạc phổ không biết mua bao nhiêu mà kể, còn có tuần san, tạp chí ... Hì hì, nhiều tạp chí thời trang lắm ..

Không Nhược Khuê đang nói thì di động trong túi reo, cô xem tên người gọi nói:

- Đạo diễn gọi tới, em phải nhận.

- Ủ, em cứ đi đi ...

Trần Thuật tiếp tục xem giá sách, phát hiện ra một hàng khung ảnh, trong đó tất nhiên là ảnh của Không Nhược Khuê, có thể thấy được thay đổi của cô từ non nớt tới lúc trưởng thành, đúng là càng ngày càng xinh đẹp.

Đột nhiên có một khung ảnh thu hút Trần Thuật, bức ảnh đó ở trong cùng, đã ố vàng, ảnh đen trắng, chụp riêng một cô bé

Béo!

Trần Thuật choáng váng, không thể nào, y vô ngay lấy bức ảnh gần như dí sát mặt vào nhìn, y nhận ra ngay đứa con gái vừa đen vừa béo đó, làm sao quên được chứ, đó là ác mộng

tuổi thơ của y mà ... đầu óc choáng váng, vận dụng hết tế bào thần kinh để kiếm ra một lời giải thích hợp lý, nhưng lời giải thích hợp lý nhất là, cậu ấy chính là bạn gái của mình.

Nhưng ...

Cô ấy, cô ấy làm sao lại biến thành Không Nhược Khuê?

Cô ấy vì sao lại tìm mình?

Có phải vì hồi nhỏ bắt nạt mình chưa đủ, lớn lên muốn bắt nạt tiếp không?

Cuộc điện thoại đó của Không Nhược Khuê rất dài, phải mất mười mấy phút sau cô mới đứng ở cửa phòng gọi:

- Cha em về rồi.

Trần Thuật nghe tiếng gọi nhanh chóng khôi phục tâm tình, cuống quýt đặt bức ảnh vào chỗ cũ, cẩn thận tới mức lau cả vân tay trên đó, mặt không đổi sắc:

- Ừ.

Nhìn thấy cha Không Nhược Khuê, Trần Thuật càng xác định, bạn gái mình được di truyền từ mẹ, đó là nam nhân mặt vuông, đầu to, bụng hơi phệ, mặc chiếc jacket xám, nhìn giống như bao ông già bình thường, mái tóc đen dày thời trẻ đã thưa đi nhiều, tuy không tới mức hói, đại bộ phận đã bạc.

Có điều vóc người cao lớn, lưng thẳng tắp, trông rất có uy.

Vừa mới thấy Trần Thuật đã hỏi:

- Cậu là Trần Thuật hả?

- Dạ, cháu là Trần Thuật.

Trần Thuật hết sức cẩn thận đáp, đề phòng ông thành linh rút súng:

- Chẳng qua chỉ như thế.

Không Thịnh Đức liếc con gái một cái:

- Cha ...

Chương 338:

Không Nhược Khuê kéo dài giọng, tỏ rõ không hài lòng:

Không Thịnh Đức cười một tràng:

- Có điều nếu được Tiểu Khuê nhìn trúng thì không thể kém. Đứng thẳng lên, đừng lom khom như thế, trông chướng mắt lắm.

- Dạ.

Trần Thuật chưa gì đã thấy khó chơi rồi, dù biết trước như vậy, song nhất thời không biết ứng phó thế nào:

Không Thịnh Đức không nhiều lời, đi ra thấy com nước đã bày trên bàn, nói:

- Ăn com đi, trưa nay uống Mao Đài cậu mang tới.

- Vâng, cháu uống với chú vài chén.

- Cha, Trần Thuật không uống được rượu.

Không Nhược Khuê nói với cha mình, lại nháy mắt với Trần Thuật:

- Không uống được à?

Không Thịnh Đức trừng mắt lên nhìn Trần Thuật:

- Không biết uống rượu còn gì là nam nhân.

- Cháu uống được.

Trần Thuật mạnh miệng:

- Bất kể thế nào trưa nay cháu cũng uống với chú, bạn rượu bạn rượu, có bạn phải có rượu, có rượu phải có bạn, thế uống rượu mới sướng khoái.

- À được, thằng nhóc này hiểu rượu đấy.

Khổng Thịnh Đức từ lúc gặp Trần Thuật đến giờ sắc mặt mới khá được một chút:

Nhưng đến khi Trần Thuật nhìn thấy cốc thủy tinh cực lớn phải chứa được 200 ml thì tái mặt hiểu ra vì sao Khổng Nhược Khuê lại bảo mình không uống được rượu rồi, hai cốc này là cực hạn của y, hơn nữa lại uống rượu mạnh như Mao Đài, không chống nổi.

Có điều đã tới nước này chỉ có cách liều mạng tiếp cha vợ thôi.

Bữa cơm rất thịnh soạn, bốn món ăn nguội để nhắm rượu, thịt bò luộc thái mỏng, dưa chuột dầm, mộc nhĩ nước tương, hạt điều chao dầu, món ăn nóng có sườn hầm bí, chân gà cay, cá hấp, trứng bắc cà chua, còn có một bát canh hàu rất ngon miệng.

Quan trọng tất cả đều là món ăn Trần Thuật thích, làm y cảm động nhìn Khổng Nhược Khuê, được cô đáp lại bằng nụ cười ngọt.

Khổng Thịnh Đức rót rượu đầy ăm ắp, nâng cốc lên:

- Cốc thứ nhất mời Trần Thuật, hoan nghênh cậu tới nhà làm khách.

Nói một câu ngắn gọn liền ngửa cổ uống hết sạch.

Mắt Trần Thuật muốn lòi ra ngoài, tay cầm cốc cũng run, lại còn có kiểu uống rượu thô bạo thế à?.

Đây là Mao Đài chú ơi, có phải so đa đầu.

Bụng đang rỗng mà uồn thế này thì, nghĩ thôi đã muốn chảy máu dạ dày rồi

- Cha, để Trần Thuật ăn vài miếng đã chứ.

Không Nhược Khuê vội lên tiếng, tay nhanh nhẹn gấp miếng thịt bò chấm tương cho vào bát Trần Thuật:

Phó Tư Vũ biết cách uống rượu của chồng, người thường không chống nổi:

- Uống từ từ thôi, anh uống vội thế làm gì.

Không Thịnh Đức đặt cốc trống xuống, hời hợt nói:

- Vậy Trần Thuật cứ thông thả mà uống nhé.

Câu này Trần Thuật không thích, rõ ràng là đang chế giễu mình, y cầm cốc lên:

- Chú uống sao, cháu uống vậy.

Nói xong liều luông, ngửa cổ uống.

Rượu vào họng, như dao cắt, mới được một phần ba cốc mà mặt từ đỏ thành tím ngắt, phải cố lắm mới nuốt xuống được, dạ dày không khác gì bị lửa đốt.

Vẫn còn hai phần ba nữa, Trần Thuật hết chịu nổi, bỏ cốc xuống, bộ dạng ngoan ngoãn:

- Chú báo cháu uống thông thả, vậy cháu nghe chú.

Rồi gấp vội miếng thịt cho vào miệng áp rượu, nếu không sợ là một phần ba kia cũng phun ra.

- ...

Không Thịnh Đức thiếu chút nữa tóm cổ thằng không có khí cốt này ném khỏi nhà, cơ mà nó kiếm được cái cơ đường hoàng quá, không làm gì nổi:

- Đúng thế.

Không Nhược Khuê ủng hộ, bóc tôm hấp cho vào bát y:

- Uống rượu như thế hại người lắm, Trần Thuật, anh ăn tôm đi, tôm hôm nay tươi lắm.

- Uống rượu ít thôi, ăn nhiều vào.

Phó Tư Vũ cũng gấp thêm vài miếng cho Trần Thuật, sợ y ngại không dám ăn, cô vũ:

- Tiểu Khuê nói đây là món cháu thích, cháu thử đi, xem có hợp khẩu vị không?

- Dì làm cơm thật ngon, món nào cũng ngon.

Trần Thuật khen thật lòng, mẹ vợ làm cơm đúng là vừa miệng, ăn đứt cả y lẫn vợ y:

Không Nhược Khuê còn tích cực lấy điểm cho bạn trai:

- Trần Thuật cũng biết nấu ăn đấy mẹ, hơn nữa còn rất ngon.

- À, giờ ít nam nhân biết nấu ăn lắm.

Phó Tư Vũ tán thưởng, bà biết con gái chỉ giỏi ăn chứ không biết làm gì hết, chọn được chàng trai biết nấu ăn là đúng rồi, hơn nữa chàng trai ấy lại còn nguyện ý nấu ăn cho con mình:

- Còn kém lắm ạ.

Trần Thuật ngượng ngùng:

- Sau này cháu phải thường tới thỉnh giáo dì cách nấu nướng, đảm bảo Tiểu Khuê đi tới đâu cũng có cơm ngon để ăn.

- Được, được, chịu khó tới chút, dì chỉ cho.

Phó Tư Vũ tâm tình vui vẻ:

Không Thịnh Đức không vui vẻ tí nào, thằng nhãi này có biết kính già yêu trẻ không, lần đầu tới nhà còn muốn tôi đợi cậu mời rượu à, tự rót đầy cốc lớn.

- Cha, cha uống chậm thôi.

Khổng Nhượng Khuê tất nhiên không bỏ rơi cha mình, cô cũng đã bóc xong con tôm cho vào bát cha:

- Trần Thuật bình thường, không uống rượu đâu, hôm nay vì cha mới phá lệ đấy.

- Không uống được thì đừng uống.

Phó Tư Vũ cũng không thích rượu:

- Rượu chẳng phải thứ hay ho gì, chỉ thấy hại người, Trần Thuật, ăn đi.

- Cảm ơn dì, để cháu.

- Đồ kém cỏi.

Khổng Thịnh Đức lẩm bẩm, đành cúi đầu ăn tôm:

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, nói từ văn học nói tới khoa học, nói từ đông sang tây, có điều từ đầu tới cuối cha mẹ Khổng Nhượng Khuê không hỏi tới tình hình gia đình với thu nhập, nhà, xe.

Làm Trần Thuật rất thất vọng.

Cảm giác mình mua nhà uống phí rồi.

Vừa ăn vừa nói vừa uống, đến khi Khổng Thịnh Đức đứng lên mở bình rượu thứ ba Trần Thuật mới nhận ra mình đã bị chuốc nửa chai lúc nào không hay.

Bàn cơm chỉ còn có hai người, Phó Tư Vũ và Khổng Nhượng Khuê đã ra ngoài phòng khách ăn cơm, dì Hai thì sớm rời bàn pha trà.

Dù sao đây là chuyện không thể tránh khỏi, mẹ con Khổng Nhượng Khuê chỉ cố gắng giúp Trần Thuật được ăn lót dạ mà chống đỡ thôi, chứ y mà không uống, e là cảm quan của Khổng Thịnh Đức càng tệ.

- Nào, huynh đệ chúng ta làm cốc nữa.

Không Thịnh Đức mặt đỏ phùng phùng như Trương Phi, nói năng mất kiểm soát, còn đứng lên rót rượu, thường ngày bị vợ ngăn cản, hôm nay khó khăn lắm mới được có uống đã đời:

- Không được.

Trần Thuật che cốc từ chối:

- Cái gì?

Không Thịnh Đức nổi giận, thằng nhãi này dám từ chối rượu của mình:

- Cháu, cháu không , không xứng làm huynh đệ của chú ...

Trần Thuật lười lú lại:

- Cháu, cháu chỉ xứng ... xứng con chú thôi ...

Phụt ... Không Thịnh Đức phun rượu ra ngoài, chỉ mặt Trần Thuật mà cười, Trần Thuật cũng cười như thằng ngốc, làm hai mẹ con Không Nhược Khuê ở ngoài phòng khách không hiểu ra sao, cơ mà cười thế chắc là ổn ...

.....

- Nước ...

Trần Thuật bị cơn khác đánh thức, mở mắt ra nhìn thấy cốc nước đặt trên bàn, đưa tay lấy uống luôn, nước ngon ngọt, mang vị thơm của mật ong:

Í, đây là đâu nhỉ?

Nhìn quanh phòng, Trần Thuật nhớ ra, đây là phòng của Không Nhược Khuê, lúc tới nhà cô đã dẫn y đi tham quan rồi. Xem đồng hồ, 5 giờ 20, trời đã tối, đằng xa chỉ còn sót lại tia nắng đỏ rực ngày tàn xuyên qua cây nhãn chiếu vào phòng.

Vậy là mình ngủ bốn năm tiếng rồi.

Lần đầu tiên tới nhà cha mẹ vợ tương lai, uống say lăn quay ra ngủ?

Hồng, Trần Thuật vỗ đầu, không biết là mình uống say có làm gì hay nói gì mất mặt không? Cố gắng lắm cũng chỉ nhớ được Không Thịnh Đức đi mở chai rượu nữa, mình cố ngăn cản, sau đó xảy ra chuyện gì thì chẳng nhớ nữa.

Không Nhược Khuê không ở trong phòng, cô ấy đi đâu rồi?

Ánh mắt Trần Thuật lại lần nữa dừng ở giá sách, ở đó có cô gái vừa đen vừa béo nhe răng cười với y, vẫn giống như mười mấy năm trước.

Nụ cười đáng sợ, nụ cười báo hiệu, y sắp ăn đòn rồi.

- Anh tỉnh rồi à?

Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai:

Trần Thuật gian nan quay đầu nhìn, thấy Không Nhược Khuê mặc bộ đồ thể thao màu trắng, má đỏ hồng vì vừa vận động mạnh, trán lấm tấm mồ hôi, một bên tai còn đeo tai nghe.

Không Nhược Khuê tham ăn, là đồ tham ăn điển hình.

Khi cô không quản được cái miệng thì phải ra sức vận động, hôm nay cơm nước thịnh soạn ngon lành, Trần Thuật thấy cô gặm sườn say sưa. Vì không chế thể trọng, thời gian tới cô sẽ phải liều mạng tập luyện, tới khi cảm giác tiêu hao toàn bộ năng lượng của số thức ăn đó mới khôi phục cường độ bình thường.

- Ừm, tỉnh rồi.

Trần Thuật có chút hoảng loạn thu hồi ánh mắt, vừa rồi suy nghĩ quá nhập tâm, không biết Không Nhược Khuê xuất hiện ở cửa, mình nhìn chằm chằm bức ảnh kia, hẵn bị cô ấy thấy rồi.

Vì thể hiện mình bình đạm, lại kiếm chuyện để nói:

- Em đi tập thể dục à?

Nói ra một cái liền hối hận.

Câu này không phải là thừa thãi à, ai chả thấy Không Nhược Khuê vừa tập thể dục về.

Không Nhược Khuê trầm tư:

- Có phải có chuyện gì muốn nói với em không?

- Không, chúng ta có gì mà nói chứ?

Trần Thuật lại muốn tát mình, trời ơi mình nói cái gì ngu thế, không phải thừa nhận chốt dạ à?

Không Nhược Khuê cười thật sáng lạn, vén sợi tóc rũ xuống trước trán:

- Em đi tắm trước, lát nữa chúng ta nói chuyện.

- Ừ, anh đợi em.

Trần Thuật ngồi ngây trên giường, bỗng dừng lại khần trương:

Tranh thủ lúc Không Nhược Khuê tắm rửa, Trần Thuật đã dự liệu những khả năng có thể xảy ra.

Nghiêm trọng nhất là bị cô bắt nạt cả đời, điểm này thì Trần Thuật đã tích lũy đủ kinh nghiệm bị bắt nạt phong phú lắm rồi, y thấy mình kháng cự được.

Nhưng làm Trần Thuật tủi thân vô cùng là, vì sao mình phải suy nghĩ những vấn đề này.

Mình có còn là thằng bé thường xuyên bị cô ấy bắt nạt đâu, mình chẳng phải là đại minh tinh cố ý che dấu thân phận tiếp cận, mình chẳng phải ... Là người dấu diếm bí mật, vì sao mình phải nghĩ những vấn đề này.

Đáng lẽ mình chỉ cần nằm im ở đây, đợi cô ấy tới cho mình một lời giải thích chứ, bất kể là cô ấy có lý do và kiểm soát gì, che dấu vụng về yếu kém ra sao, mình chỉ cần gật đầu, ôm cô ấy vào lòng “anh tin em”.

Thế là xong, mình quá vĩ đại.

Thế quái nào mà mình lại phải lo lắng?

Nghĩ thông rồi, Trần Thuật lần nữa cầm cốc đầu giường lên uống, nhưng mà nước bên trong bị y uống sạch.

Đây có phải là điềm chẳng lành không?

Chương 339: Đẹp trai hại mình rồi.

Khổng Nhượng Khuê đẩy cửa đi vào, lúc này cô đã thay áo ngủ lụa đen rộng rãi, tóc xõa xuống mặt, vì chưa sấy khô, dính bết lên vai, thi thoảng có nước nhỏ xuống.

Trần Thuật vội nhảy xuống giường, chạy vào phòng tắm lấy máy sấy tóc, cắm điện nói với Khổng Nhượng Khuê:

- Em ngồi xuống, anh sấy tóc cho, để tóc ướt bị đau đầu đấy.

Khổng Nhượng Khuê nghe lời ngồi xuống, Trần Thuật ra sau lưng sấy tóc cho cô, khi y luồn tay vào mái tóc cô rẽ tóc ra, cô ngọ nguậy cười khanh khách:

- Ngứa.

- Lát nữa là xong.

- Anh thấy bức ảnh kia rồi à?

- Không thấy.

- Thấy rồi, ảnh vốn để ở bên trái quả cầu thủy tinh, giờ bị anh đặt sang phải.

Trần Thuật cả kính:

- Em nhớ cả những cái đó à?

Khi nhìn thấy bức ảnh đó, Trần Thuật sững sờ tới hai phút sau đó lại cầm lên nhìn thật kỹ, xem xong thần không biết quỷ không hay để vào chỗ cũ ... Ít nhất y nghĩ thế.

Vậy mà chi tiết thay đổi nho nhỏ như vậy cũng bị cô ấy nhận ra, bạn gái mình kinh dị tới cỡ nào, chẳng lẽ cô ấy chính là thiên tài với ký ức siêu phàm trong truyền thuyết.

- Đương nhiên là nhớ, tối hôm qua em cố ý xếp ở góc độ đó cho dễ nhìn mà.

Không Nhược Khuê dương dương đắc ý:

Thật là cam nín luôn, cô ấy cố ý bày như thế, sau đó mượn cớ dẫn mình vào khuê phòng tham quan, rồi ra ngoài gọi điện thoại.

Cô ấy muốn nói với mình tất cả.

Nghĩ thông rồi động tác Trần Thuật càng nhẹ nhàng, như sợ rụng bất kỳ sợi tóc nào của cô.

- Anh thực sự không nhận ra à?

Không Nhược Khuê đợi mãi không thấy Trần Thuật tỏ thái độ, đành phải lên tiếng hỏi:

- Không nhận ra.

Trần Thuật lắc đầu:

- Thay đổi nhiều quá, em trước kia và bây giờ căn bản là hai người hoàn toàn khác nhau. Rất khó đem em khi đó dung nhập vào con người bây giờ, và ngược lại.

- Đúng thế, khi bé em vừa béo vừa xấu, suốt ngày chạy khắp nơi trong thôn, phơi nắng tới đen xì xì.

Không Nhược Khuê nghĩ tới chuyện hồi nhỏ, miệng cười ngọt dịu, khi đó cô như đứa con trai, lên núi bắt thỏ, xuống

sông mà cá, leo cây đánh nhau, chuyện gì cũng do cô cầm đầu. Còn chuyên môn dẫn một đám tiêu cô nương đi tìm bọn con trai chuyên bắt nạt nữ sinh, đánh cho chúng ôm đầu bỏ chạy khắp nơi.

Nghịch ngợm hoạt bát vận động nhiều cô ăn cũng rất khỏe, mặt tròn xoe, bụng tròn xoe, cánh tay to hơn bọn con trai, thể trọng nặng hơn, bọn chúng không phải đối thủ.

- Em toàn bắt nạt anh.

Trần Thuật tính xỏ:

- Anh không hiểu, vì sao năm xưa em cứ bắt nạt anh, anh không chơi với đám Lý Tiểu Hồ, cũng không bắt nạt con gái như đám Triệu Tiểu Siêu.

- Vì anh đẹp trai.

Không Nhược Khuê tiết lộ chấn động:

- Hà?

Trần Thuật dờ khóc dờ cười, lý do kiểu gì thế:

- Khi em mới chuyển tới, thấy bọn con trai trong lớp vừa quê vừa bản, lại còn hay bắt nạt nữ sinh, bọn chúng thấy em là người mới, càng bắt nạt. Chỉ có mỗi anh là ngày nào cũng ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, ngồi một chỗ nhã nhặn, chăm chỉ đọc sách.

Không Nhược Khuê mặt đầy hoài niệm:

- Khi đó em rất muốn làm bạn với anh, nhưng mà anh kiêu ngạo không thèm để ý tới em, em không biết phải gây chú ý với anh thế nào, không biết phải nói gì làm gì, thế nên đành mỗi ngày bắt nạt anh.

Trần Thuật khóc không ra nước mắt.

Mình ngoan ngoãn ngồi đó thôi cũng rước lấy họa, mình trêu chọc vào ai chứ?

Đẹp trai hại mình rồi.

- Về sau anh vì cứu em, bị chó cắn bị thương, em tới nhà tìm anh, bà nội anh nói anh tới bệnh viện huyện rồi, em muốn đi, nhưng mà một mình không đi được. Rồi về tới nhà thì biết cha em điều động công tác đặc biệt, bị đưa tới Hoa Thành ngay hôm đó.

Nụ cười của Khổng Nhược Khuê biến mất, giọng nói đầy thương cảm:

- Lòng em rất day dứt, lúc đó mà không có anh, không biết em bị chó cắn thành cái gì rồi, em muốn gặp anh nói một câu xin lỗi ... Nhưng chưa kịp nói thì bị đưa đi rồi. Anh biết không, lên cao trung em còn lừa cha mẹ em là đi du lịch, sau đó đi tàu hỏa tới Lạc Thành. Nhưng nhà anh chuyển đi rồi, em tìm được hàng xóm, họ nói anh thi đỗ vào đại học Thượng Hải, em tới đại học Thượng Hải tìm anh, nhìn thấy anh đi cùng với một nữ sinh xinh đẹp ...

- Em tới tận trường đại học tìm anh cơ à?

Trần Thuật há hốc mồm, không ngờ rằng bọn họ đã bỏ lỡ bao nhiêu năm tháng như thế:

- Ủ, nếu không hôm đó làm sao em gặp anh ở giữa đường lại nhận ra ngay được?

Khổng Nhược Khuê ngược mắt nhìn Trần Thuật, sờ vết sẹo mờ mờ của y:

- Em do dự rất lâu, không có dũng khí đi tới, không biết dùng thân phận gì gặp anh, rồi sau đó nổi tiếng, mỗi lúc một bận rộn, thời gian ngày càng ít, cứ nghĩ rằng cả đời không gặp lại nữa. Không ngờ thế nào lại nhặt cái gót giày của anh ...

- Vì một cái gót giày em tìm được anh?

- Ừ, anh có biết khi đó em vui thế nào không? Em thấy tim mình sắp vọt ra ngoài, em muốn nói chuyện với anh, xin số điện thoại của anh, không ngờ anh lại chạy mất, giống như không muốn nói chuyện với em. Em chạy theo, nhìn thấy anh rẽ vào cái ngõ, em nghĩ chỉ cần anh ở Hoa Thành thì em nhất định lần nữa tìm ra anh ... Không ngờ tối hôm đó lại gặp được anh, anh nói xem có phải định mệnh an bài rồi không?

- Đúng.

Trần Thuật không tìm ra được lý do nào khác:

- Giống như ông trời đã soạn sẵn kịch bản, chúng ta diễn theo vậy.

- Nếu thế thì đó là vai diễn xuất sắc nhất cuộc đời của em.

Không Nhượng Khuê hai mắt long lanh:

Trần Thuật cúi xuống hôn trán cô:

- Thời gian còn rất nhiều, chúng ta còn có thể diễn rất nhiều phim, sao em biết đó là vai diễn xuất sắc nhất.

- Thành vợ anh, đó là vai diễn em muốn nhất.

Tay Trần Thuật run một cái, còn có lời tình tứ nào rung động hơn không, còn có lời bày tỏ nào thâm tình hơn không?

Mình là gì mà được cô gái như tiên nữ một lòng yêu thương như thế?

Mình chỉ thông minh, thiện lương, anh tuấn, khí chất trác tuyệt, tài hoa hơn người thôi chứ mấy.

- Á, anh thổi vào mắt em rồi.

Không Nhượng Khuê che mắt:

- Xin lỗi, xin lỗi.

Trần Thuật trong thoáng cảm động thành lỡ tay, vội tắt máy sấy tóc đi:

- Em không sao chứ?

- Không sao.

Khổng Nhược Khuê rất hưởng thụ được Trần Thuật sấy tóc cho, vì họ giống như đôi vợ chồng trẻ, chồng sấy tóc cho vợ, hạnh phúc lãng mạn:

- Nhưng mà anh thực sự không nhận ra chút nào à?

Hai người tiếp xúc với nhau như vậy, cô lại nhiều lần ám thị, lòng sốt ruột thiếu chút như Chúc Anh Đại chỉ con ngan để trứng nói mình là nữ, Trần Thuật thực sự không nhận ra?

Nam nhân ấy à, đôi khi ngốc thật, đôi khi lại giả ngốc.

Trần Thuật cười khỏ, ai ngờ bị cô nghi ngờ:

- Anh cũng hoài nghi, chúng ta không thân không quen, em vô duyên vô cớ tốt với anh như thế, em là một minh tinh muôn người chú ý, chẳng có lý do gì lại đưa người say về nhà, dù em có tâm địa thiện lương thì cũng nên giao anh cho bạn anh, hoặc bảo lái xe của em giúp anh thuê căn phòng. Về sau em lại giúp anh được vào Đông Chính, ủng hộ anh vô điều kiện, anh càng nghi.

- Nhưng mà em thay đổi lớn như vậy, làm sao anh liên hệ với em thời nhỏ được? Anh từng nghĩ, có khi em là bạn học của anh cao trung hoặc đại học, dù sao khi đó anh hay có bài được đăng báo, rất nổi tiếng, song lại phủ định, cô gái xuất sắc như em thì ở trong trường thuộc cấp hoa khôi rồi, sao có thể vô danh được.

- Anh tra tư liệu của em, thấy trường học của chúng ta chẳng chỗ nào khớp, em theo họ mẹ, không phải tên như bây giờ Lúc đó anh vừa chia tay với Lăng Thần, có chút bài

xích với tình cảm, nghĩ, em giúp anh, anh giúp em thế là được, khỏi nghĩ nhiều. Không nghĩ, giúp đi giúp lại tới với nhau.

- Không trách em dẫu anh chứ?

Không Nhược Khuê hỏi:

- Không, anh thấy may mắn vì chúng ta gặp lại nhau.

- Không phải là gặp lại, mà là em luôn tìm kiếm anh.

Không Nhược Khuê ôn nhu dựa vào lòng Trần Thuật:

- Cuối cùng cũng tìm được anh rồi.

Trần Thuật cảm động lắm, định bỏ máy sấy tóc xuống ôm cô vào lòng thì dì Hải rầm rầm chạy lên, gọi lớn:

- Ăn cơm thôi.

Không Nhược Khuê nhìn cái mặt tiu nghỉu của Trần Thuật liền phì cười:

- Đi nào, sau này mỗi lần gọi đầu, anh đều phải sấy tóc cho em.

.....

Chương 340: Âm hồn bất tán.

Sau khi Trần Thuật hoàn toàn rút khỏi Đông Chính liền tới Huỳnh Hỏa Trùng làm tổng giám đốc, Thang Đại Hải tích cực bàn giao lại công tác cho y để về tập đoàn Phúc Tinh giúp cha mình.

Trần Thuật tới, người vui nhất tất nhiên là Hầu Tử và Tiểu Mộng, khi ở Hoa Mỹ, bọn họ không chỉ là cấp dưới của Trần Thuật, còn rất thân thiết. Rồi sau đó Trần Thuật rời đi, bọn họ cũng bị chèn ép rời Hoa Mỹ, được Trần Thuật giới thiệu tới Huỳnh Hỏa Trùng. Không ngờ loanh quanh một vòng, bọn họ lại lần nữa trở thành cấp dưới của Trần Thuật, lòng rất kích động.

Công việc đầu tiên của Trần Thuật tất nhiên là làm quen tìm hiểu tình hình công ty, vì thế lần lượt gọi người đứng đầu các bộ phận tới trò chuyện.

Hôm đó đang họp với tổ tuyên truyền thì di động trên bàn reo, Trần Thuật nhìn thấy số lạ, cho rằng là quảng cáo gì đó không nhận máy, không ngờ vừa bấm từ chối được mấy giây thì điện thoại lại reo.

Trần Thuật bực mình lại từ chối lần nữa, ngại ngừng nói với hai vị tổ trưởng, tổ phó:

- Xin lỗi, điện thoại quảng cáo, chúng ta tiếp tục.
- Ông chủ, không sao, tôi cũng thường nhận được điện thoại tiếp thị, phiền chết đi.
- Ài, đám người đó thật giỏi, chỗ nào cũng luôn lách vào được, tôi rất cẩn thận rồi vậy mà vẫn bị chúng phát hiện sdt, không biết ai bán. Ông chủ nên đăng ký số điện thoại khác, hạn chế chia sẻ.

Trước kia đều là Trần Thuật gọi người ta là ông chủ, giờ nghe người khác gọi mình là ông chủ, còn chưa quen được.

Mình là ông chủ một công ty rồi? Mặc dù đại bộ phận cổ phần của công ty là của Khổng Nhược Khuê, nhưng cô ấy là bạn gái của mình, ha ha ha ...

Vừa họp một lúc thì điện thoại nội bộ lại reo, Trần Thuật nhắc máy:

- Có chuyện gì?
- Ông chủ, có cô Lăng ở phòng khách đợi, cô ấy nói là có chuyện quan trọng cần trao đổi với ông chủ.

Thư ký báo cáo:

- Cô Lăng?

Trần Thuật thoáng nhú mày, áp lửa giận xuống, dứt khoát nói:

- Nói tôi không có ở công ty.

Nữ nhân này đúng là âm hồn bất tán.

Thư ký tiếp tân Hoàng Tư Tư điều chỉnh lại nét mặt, đi ra phòng khách, mỉm cười nói:

- Cô Lãng, ông chủ không ở công ty.

- Không ở công ty? Chẳng phải vừa rồi cô nói chuyện với Trần Thuật sao?

Người đợi Trần Thuật chính là Lãng Thần, vừa nãy thư ký gọi điện báo cáo với cấp trên, dáng vẻ cung kính, không phải gọi cho Trần Thuật thì cho ai?

Hoàng Tư Tư khom người:

- Cô Lãng, cô như thế làm tôi khó xử lắm.

Lãng Thần đứng dậy:

- Nếu vậy tôi không quấy rầy cô công tác nữa.

Rời khỏi tiểu viện của Huỳnh Hỏa Trùng, nhìn thấy xe của Trần Thuật vẫn đỗ ở bên đường, Lãng Thần hít sâu một hơi, thẳng lưng, ưu nhã mở cửa chiếc xe BMW mới cồng bước vào.

Khi cửa xe đóng lại, chỉ còn một mình, sắc mặt Lãng Thần nhợt nhạt, người xụi trên ghế ngồi như mất hết sức lực.

Cô không thể ngã gục trước mặt người khác, như thế sẽ bị người ta cười nhạo.

Cô biết mình lựa chọn con đường thế nào, cho nên, dù phía trước có đầy gai góc, cô cũng chỉ còn cách cắn răng bước tới, cho dù trái quả có chua chát, cô cũng phải mỉm cười nói với người khác: Tôi rất hạnh phúc.

Nhưng cô không biết vì sao mình lại chạy tới đây, vào lúc này? Chẳng lẽ còn muốn như trước kia, khi mệt mỏi, khi muốn khóc, có vòng tay ấm áp dựa vào, có đôi mắt kiên định lúc nào cũng nhìn mình, như muốn nói: Đừng sợ, có anh ở đây.

Chát!

Lăng Thần tắt mình một cái, rất mạnh, tới mức gò má trắng trẻo đỏ lên, tắt cho bản thân tỉnh lại, dừng cái hành vi tự chuốc nhục vào thân, sau đó khởi động máy, bấm một số điện thoại.

” Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Cúp máy rồi Lăng Thần tâm trạng lo lắng tới công ty, kê những ánh mắt soi mói, vào thang máy tới thẳng tầng 17, cô biết gần đây công ty bắt đầu thì thầm, nói cô bị đá rồi, bị thất sủng rồi, bọn chúng đang chờ cười vào mũi cô, vì thế Lăng Thần càng thể hiện cho những kẻ đó thấy, tới phòng tổng giám đốc, thư ký Trương Lan ở gian thư ký vội đứng dậy cung kính nói:

- Giám đốc Lăng, chị tới rồi.

Giờ Lăng Thần là giám đốc phòng phát hành rồi, thuộc trung tầng quản lý của công ty, song hiểu nhiên người ta “tôn trọng” cô vì thân phận khác hơn:

- Tổng giám đốc Vương không có ở trong văn phòng?

- Dạ không ạ, hai ngày rồi tổng giám đốc Vương không tới công ty.

Lăng Thần “ừm” một tiếng đẩy cửa bước vào văn phòng Vương Tín, bên trong trống không.

- Giám đốc Lăng, có cần gọi điện thoại cho tổng giám đốc Vương không ạ?

Thư ký Trương Lan cẩn thận hỏi:

- Không cần đâu, tổng giám đốc Vương ra ngoài bàn nghiệp vụ, chênh lệch thời gian với ở trong nước, đừng quấy rầy anh ấy nghỉ ngơi.

Lăng Thần phát tay với Trương Lan:

- Tôi ở đây xử lý ít văn kiện, cho tôi cốc cà phê.

- Vâng.

Trương Lan lui ra:

Lăng Thần ngồi xuống bàn làm việc của Vương Tín, vẫn nhớ lần đầu vào văn phòng xa hoa rộng rãi này, cô bất giác sinh ra suy nghĩ, nếu mình có văn phòng như thế thì thật hạnh phúc.

Có lẽ là mình bắt đầu thay đổi từ khi đó.

Cô theo Vương Tín làm việc ra vào toàn chỗ cao cấp, ăn uống toàn sơn hào hải vị, mỗi ngày lại quay về cái căn phòng đi thuê tồi tàn, ăn những món ở lề đường, không khác gì thất vọng khi tỉnh giấc mộng đẹp.

Mà mỗi ngày lặp đi lặp lại như thế.

- Giám đốc Lăng, cà phê của chị đây ạ.

Trương Lan đặt cà phê lên bàn, cười lấy lòng:

- Chị có cần gì nữa không ạ?

- Không cần, vất vả cho thư ký Lan rồi.

Lăng Thần mỉm cười:

- Không sao, đó là vinh hạnh của tôi. Giám đốc Lăng làm việc, tôi không quấy rầy nữa.

Nhìn Trương Lan uyển chuyển bước chân dài bọc trong chiếc váy bút chì ôm sát người rời đi, Lăng Thần không nhận

được cười, Trương Lan bây giờ chẳng phải là mình trước kia sao?

Siêng năng, cầu tiến, lấy lòng mỗi nhân vật mình cho là quan trọng, chờ đợi cơ hội, một đòn giành thắng lợi.

Mình là thư ký đầu tiên sau khi Vương Tín về nước, nhưng không phải là thư ký cuối cùng của hắn, chỉ cần một ánh mắt ám thị của Vương Tín thôi, Trương Lan vừa rồi còn nịnh nọt mình sẽ lập tức xông tới thay thế mình.

Đây là thế giới điên cuồng.

Cầm cốc cà phê lên nhấp một ngụm, cảm thụ vị đắng trong khoang miệng, thâm thở dài.

Vương Tín đã mất liên lạc rồi, cô đã năng ngày qua cô không liên hệ được với hắn, không biết hắn ở đâu.

Đó là tình cảnh mà cô đang phải đối diện, làm cô sợ hãi bất an, rồi chẳng hiểu thế nào đi tìm Trần Thuật.

.....

Trần Thuật đứng ở cổng Huỳnh Hỏa Trung đợi chừng năm phút liền có một chiếc Lexus từ từ đi tới, y rời bậc tam cấp, ra mở xe.

Đạo diễn Tống Tử Lâm từ ghế sau đi ra, bắt tay Trần Thuật:

- Sao dám để biên kịch Trần mở cửa chứ, không dám không dám.

- Đạo diễn Tống vừa là tiền bối lại là trưởng bối của tôi, làm thế là đương nhiên mà.

Trần Thuật nhiệt tình mời:

- Hoan nghênh đạo diễn Tống ghé thăm.

Tống Tử Lâm giới thiệu cô trợ lý vừa đỗ xe đi tới:

- Đây là Triệu Chước, trợ lý kịch bản của tôi.

- Chào biên kịch Trần.

Triệu Chước bắt tay Trần Thuật:

- Ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng được gặp:

- Khách khí rồi.

Trần Thuật mời khách lên lầu:

Thang Đại Hải đã bàn giao xong công việc rồi đi rồi, Trần Thuật tiếp quản văn phòng của hắn, trừ bức tranh Tạ Vũ Khiết tặng khi khai trương công ty thì hắn không mang theo gì cả. Chủ nhiệm văn phòng xin chỉ thị của Trần Thuật, có cần trang trí lại văn phòng không, bị Trần Thuật phủ quyết.

Bọn họ là anh em thân thiết, cho nên không tồn tại vấn đề đồ người khác dùng qua, mình không muốn dùng, với lại công ty còn mới, phải tiết kiệm chi phí.

Chương 341: Đạo diễn nổi tiếng.

Sau khi mời khách ngồi, bảo thư ký mang cà phê vào, Trần Thuật mang theo chút tâm trạng nóng ruột, cười hỏi:

- Đạo diễn Tống xem kịch bản chưa?

- Xem rồi, tình cảm chân thành, xúc động lòng người, đây chính là câu chuyện tôi cần.

Tống Tử Lâm là đạo diễn phim truyền hình cực kỳ có tiếng, sở trường của ông là những phim về cuộc sống, lần này kịch bản mới của Trần Thuật được Không Nhược Khuê tiến cử cho ông, sau khi xem xong đích thân hẹn gặp Trần Thuật:

Ông rất có hứng thú với kịch bản này.

- Đạo diễn Tống quá khen, tôi chỉ là tay viết mới, còn nhiều chỗ chưa thành thực, mong được bậc đại sư như chú chỉ điểm cho.

Trần Thuật khiêm tốn nói:

- Ở chuyện sáng tác này cần nhất là thiên phú, nhiều tác giả bằng một bộ tiểu thuyết mà chấn động tứ phương, trong khi đó nhiều người viết cả đời chẳng ra gì. Biên kịch Trần rất có thiên phú, tôi đã xem kịch bản Chàng cơ trưởng, rất mong đợi bộ phim hoàn thành.

- Kịch bản mới này tôi đọc từng chữ, là thứ tình cảm mà tôi luôn tìm kiếm trong các câu chuyện, ngọt ngào tự nhiên, buồn nhưng không uỷ mị, đó mới là ái tình nên có. Chứ còn thứ đồng âm mưu quỷ kế, lại còn tai nạn xe máu chó có còn là ái tình không? Thích một người, đơn giản là thích, thế là đủ.

Tổng Tử Lâm khẳng định lại lần nữa:

Trần Thuật cảm giác tri kỷ gặp nhau muộn:

- Vậy đạo diễn Tổng muốn đích thân làm đạo diễn cho kịch bản này.

- Đúng thế, cho nên tôi mới tới đây cầu kịch bản, vốn công ty có bộ phận chuyên trách, nhưng tôi nhất định muốn kịch bản này cho nên thấy tự mình tới cho chắc chắn.

Tổng Tử Lâm không ý thân phận địa vị làm cao, đáng nhẽ ông ta hoàn toàn có thể mời Trần Thuật tới gặp mình, nhưng ông ta không làm thế, vì ông ta là đạo diễn thuần túy theo đuổi nghệ thuật, thế nên mấy cái quy tắc kia không thèm đếm xỉa:

Người được Khổng Nhượng Khuê tiến cử kịch bản, tất nhiên có chút tính cách giống cô.

- Vậy thì tốt quá, đạo diễn Tổng đích thân ra tay, tôi mong mà không được.

Trần Thuật kích động, Tổng Tử Lâm là tiên bối thần tượng của y, nhưng mà câu này trong giới nói nhiều quá thành mất ý nghĩa, biểu hiện tâm nguyện muốn hợp tác là đủ:

- Nội dung tốt luôn hiếm, hợp tác với biên kịch Trần cũng là vinh hạnh của tôi.

Tổng Tư Lâm ấn tượng với Trần Thuật rất tốt, giới tác giả này ít thiếu nhất là người tính cách quý dị, kiêu ngạo hết hồn, khi hợp tác sẽ có nhiều va chạm, làm người ta thống khổ vô cùng:

- Có điều tôi cũng phải nói trước với đạo diễn Tống, tuy tôi là biên kịch của kịch bản này, nhưng tôi cũng là người chịu trách nhiệm của Huỳnh Hỏa Trùng. Kịch bản này là hạng mục trọng điểm của công ty chúng tôi vào năm sau, cho nên nếu đạo diễn Tống muốn hợp tác cũng có thể tham gia nhập cổ phần vào hạng mục.

- Chuyện này không thành vấn đề.

Tổng Tư Lâm sáng khoái nói:

- Trước khi tôi tới đây đã cân nhắc tới chuyện này, mọi người cùng hợp tác, nguy hiểm cùng gánh, lợi ích cùng hưởng, đối với các bên là tốt nhất.

- Cảm ơn đạo diễn Tống lý giải, ngoài ra tôi muốn Không Khuê đóng vai nữ chính.

Trần Thuật đưa đề nghị:

- Ái dà, thế thì còn gì bằng, tôi mấy lần lỡ cơ hội hợp tác với Không Khuê rồi, nếu cô ấy đồng ý diễn vai chính, tôi mong mà chẳng được. Khi đọc kịch bản này, tôi thấy Không Khuê vô cùng thích hợp, cô ấy không đóng vai chính, giao cho người khác, tôi không yên tâm ấy chứ.

- Vậy tôi thay Tiểu Khuê cảm ơn đạo diễn Tống.

Minh tinh và đạo diễn lớn đều chỉ có thể gặp không thể cầu, Tổng Tư Lâm khó gặp, Không Nhược Khuê kén kịch bản,

nếu dùng hạng mục này trói hai người họ lại, Trần Thuật thấy không có lý do gì thất bại nữa:

- Nói vậy khách khí rồi.

Tổng Tử Lâm xua tay:

- Vậy nam chính, phía biên kịch Trần có tiến cử nhân tuyển nào không?

- Nam chính phải nhờ đạo diễn Tống tiến cử rồi.

Huỳnh Hỏa Trùng không có vị thế như Đông Chính để ôm hết nhân vật trọng yếu, như thế bên này đã chọn nữ chính, Trần Thuật phải nhường ra nam chính cho bên kia rồi, tham gia vào bộ phim có cả Tống Tử Lâm và Khổng Nhược Khuê, e tin đưa ra, không ít quản lý nghệ sĩ lớn nộp hồ sơ lên:

Còn nam phụ thì Trần Thuật muốn để giành cho Lý Như Ý, để củng cố thêm độ nổi tiếng của hắn.

Cảm quan của Tống Tử Lâm với Trần Thuật càng tốt:

- Phương hướng chung hai chúng ta định đoạt, còn chi tiết để cơ cấu thương vụ đàm phán đi, người làm nghệ thuật chúng ta, lấy đâu ra kiên nhẫn bàn chuyện này, hôm nay tôi tới tìm biên kịch Trần là để trò chuyện về nội dung kịch bản.

- Đó cũng là điều tôi muốn.

- À phải, kịch bản còn chưa có tên.

Trần Thuật cảm xúc cả phê lên che mặt, có hơi ngại ngùng:

- Kịch bản này tôi viết cho Tiểu Khuê, cho nên tôi đợi cô ấy đặt tên ... Cái này, mong đạo diễn Tống bảo mật cho.

- Ha ha ha, người trẻ tuổi ... Thật làm người ta hâm mộ.

.....

- Soái ca, có thể add wechat không?

- Không.

Lý Như Ý ăn mỳ xì xụp, chẳng ngẩng đầu lên, hôm nay hắn đã đuổi tới bốn cô gái tới bắt chuyện rồi:

Nói được làm được, cho nên hắn dù quay phim ở Thượng Hải cũng thi thoảng về quán Lão Gia ăn mỳ ... Dù sao, ở Thượng Hải không ăn được mỳ ngon như thế.

Hắn khác với Trần Thuật, Trần Thuật thích nhất mỳ lòng, vừa mở vừa cay, ăn một miếng thôi nước bọt ứa ra. Lý Như Ý nóng tính lại càng thích mỳ chân giò, nước canh đậm đà, mỗi khi hắn tới, Giang Ngu nói một câu “tới rồi”, sau đó vào bếp tự mình làm cho hắn một bát mỳ chân giò, Lý Như Ý chẳng cảm ơn, một mình ngồi trong góc, thi thoảng ngẩng đầu nhìn cô làm việc trong bếp, khi bị cô phát hiện liền cười ngượng ngáp.

Ăn mỳ xong Giang Ngu tới dọn dẹp bát bát đĩa, thuận tay đặt một cốc so đa trước mặt Lý Như Ý. Quán mỳ Lão Gia không bán so đa, chỉ cung cấp miễn phí trà lá to đặc sản Hoa Thành, cho vài lá trà vào ấm, đổ nước sôi, uống cả ngày. Đương nhiên, nếu thấy trà không còn vị nữa thì cho thêm, nhưng phải tự tay làm, Lão Gia không rảnh đi làm loại chuyện đó.

Khách thường chả kêu ca gì, nhưng mà gặp phải loại nghiện trà lại độc mồm như Trần Thuật, không ít lần nói Lão Gia làm ăn trái lương tâm.

Ăn mỳ xong, Lý Như Ý vừa uống so đa vừa vào mạng, nếu ít khách thì hắn tranh thủ tán gẫu với Giang Ngu, đông khách thì hắn vào bếp giúp rửa bát bê mỳ.

Chẳng mấy chốc vấn đề xuất hiện.

Vì Lý Như Ý quá đẹp trai, rất nhiều cô gái xin số liên lạc, coi hắn là nhân viên của quán, nghĩ đây là thủ đoạn tiếp thị.

Kết quả là “tiếng lành đồn xa”, rất nhiều nữ sinh nghe danh mà kéo tới quán mỳ Lão Gia, làm hai cha con họ ứng phó không xuể.

Đám fan của Lý Như Ý cũng mau chóng bắt được tin tức, kích động vô cùng, thế là từ bốn phương tám hướng kéo tới để được gặp thần tượng một lần, xúm xít quanh hân chụp ảnh, xin chữ ký

Lý Như Ý chẳng thay đổi, vẫn cứ tới quán ăn mỳ, vẫn trò chuyện với Giang Ngu, vẫn giúp rửa bát bê mỳ.

Hân sống chẳng giống minh tinh.

Hân cũng căn bản không coi mình là minh tinh.

Người ta xin số liên lạc, xin chụp ảnh chung thì hân từ chối, nhưng người ta chụp ảnh thì hân chẳng cản được, khi hân ăn mỳ, đèn flash chớp liên hồi, khi hân uống nước so đa tiếng rắc rắc vang lên, khi hân ngây người duyệt web, người ta vẫn cứ chụp ảnh.

Quán mỳ Lão Gia hot rồi.

Mỳ do Lão Gia làm thành mỳ thực cần phải ăn khi tới Hoa Thành, quán mỳ Lão Gia được xếp hạng trên vô số nhà hàng có sao, làm vô số người đam mê mỳ thực kéo tới. Giờ trước cửa quán mỳ Lão Gia thường xuyên thấy cảnh, một số người xách hành lý, bộ dạng phong trần, giống vừa ở máy bay hoặc nhà ga tới, sau đó chuyện đầu tiên là đến quán mỳ Lão Gia, chụp ảnh tanh tách như chụp mỹ nhân.

Chương 342: Coi như chị đồng ý.

Lý Như Ý ăn hết sơi mỳ cuối cùng, dùng thìa húp cạn nước canh mới thỏa mãn.

Hân thấy nước canh Giang Ngu làm ngon gấp mấy lần Lão Gia, Lão Gia chú trọng muối mỡ, vị đậm. Còn Giang Ngu sở

trường vào tinh túy nước cốt và vị tự nhiên, nên nước canh ngọt mà thơm.

Giang Ngu lại đi tới đặt cốc so da lên bàn, dọn bát đĩa:

- Khi nào về Thượng Hải?

- Mai.

- Lần này về có việc gì thế?

- Ăn mỳ.

Giang Ngu thấy tim mình đập thình thịch, vội vàng bê bát đi, không dám nhìn mắt Lý Như Ý nữa.

Xoẹt.

Cửa lần nữa bị người ta kéo ra.

Một nam nhân nước ngoài tóc vàng cao ráo đi vào, hấn mặc quần trắng, áo len mỏng lông chuột, ngoài khoác áo vest nâu hạt dẻ, trông rất thanh lịch.

Người nước ngoài tới quán mỳ Lão Gia không nhiều, nhưng không phải không có, nên chỉ có vài vị khách liếc mắt nhìn một cái rồi ăn uống.

Nam nhân đó ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Lý Như Ý, thấy Lý Như Ý đưa mắt sang nhìn, lịch sự nói một câu:

- Sorry.

Lý Như Ý khẽ gật đầu, thu hồi ánh mắt tiếp tục xem kịch bản, hấn là nam phụ số hai, đất diễn không quá nhiều song vai trò cực kỳ quan trọng, hơn nữa hấn yêu cầu bản thân cũng rất hà khắc, cho nên dù chạy về Hoa Thành ăn mỳ, hấn cũng không quên nghiền ngẫm kịch bản.

Giang Ngu mặc dù bận bịu trong bếp, nhưng ánh mắt thi thoảng vẫn nhìn ra gian ngoài, cô biết Lý Như Ý tới không phải vì mỳ và vì mình.

“Cậu ấy thật đẹp trai!”

Bất kể là khi ăn mỳ, uống nước, xem kịch bản đều cực kỳ đẹp trai hút mắt, đến cả người cũng đẹp trai.

Cô thích nhất là ánh mắt lớn gan lại e thẹn của Lý Như Ý, giống chàng trai to xác ở nhà bên, thích người chị xinh đẹp dịu dàng bên cạnh, nhưng lại không biết bày tỏ ra sao.

- Không được để ý tới thằng đó.

Lão Gia vừa cho mỳ vào nồi vừa dặn cô con gái hai má hồng hồng:

- Đứa nào mà chơi với Trần Thuật là không có tốt đẹp gì đâu.

Con gái trở về, trong lòng Lão Gia vui lắm, nhưng mà bị cái thằng nhãi kia để ý, ông hơi lo.

- Cha, Trần Thuật làm gì có tệ thế.

Giang Ngu trách:

- Mỳ bàn số hai.

Lão Gia múc nước canh vào bát bảo con gái:

Giang Ngu đi tới nhận lấy khay, chuẩn bị mang mỳ cho khách, rời khỏi bếp, cô nhìn về phía vị khách mình chuẩn bị mang mỳ tới cho, không ngờ va chạm với một ánh mắt quen thuộc.

Choang!

Khay rơi xuống đất, bát mỳ vỡ tan tành, canh nóng bắn khắp nơi, một vài vị khách giật mình kêu lớn tránh, thu hút cả quán mỳ.

Bát vỡ rồi, Giang Ngu vẫn giữ tư thế hai tay bê khay, hai mắt kinh hoàng, mặt trắng bệch, vẻ mặt vô cùng lúng túng.

Làm sao hấn lại ở đây?

Lý Như Ý là người đầu tiên chạy tới, nhận lấy cái khay trong tay Giang Ngu, lo lắng hỏi:

- Chị có sao không?

Cúi đầu nhìn xuống, mồ hôi rơi lên dép cô, nước canh nóng làm bỏng cả mảng chân lớn không đi tất.

Lý Như Ý không nói nhiều lời, vội vàng ngồi xuống, lấy tay bốc mồ hôi trên chân Giang Ngu cho vào thùng rác, lại đỡ Giang Ngu đang ở trạng thái thần thờ ngồi xuống ghế, chạy vào gian trong lấy cao bạc hà xoa vào chỗ bỏng đỏ rát.

Đợi khi hơi mát của cao bạc hà lan tỏa, Giang Ngu mới sực tỉnh, khẽ nói với Lý Như Ý đang xoa thuốc cho mình:

- Cảm ơn.

Lão Gia nghe thấy tiếng động cũng chạy ra, nhưng mà phát hiện không có chỗ cho mình xen vào, chuyện có thể làm bị Lý Như Ý giành hết, ngay cả cao bạc hà do nhà làm mà bị hấn tìm thấy, xem ra còn thông thạo chỗ cất hơn mình.

- Tiểu Ngu, có sao không?

- Có bị bỏng không?

- Con mệt rồi đấy, nghỉ ngơi vài ngày đi.

Vợ chết sớm, Lão Gia một mình nuôi Giang Ngu khôn lớn, mặc dù có tay nghề nấu ăn ngon, có thể cho con gái ăn no mặc ấm, nhưng dù sao là nam nhân, khi con gái lớn lên, không biết giao tiếp thế nào. Có thời gian dài thậm chí không biết phải nói gì với con gái, chỉ có thể mỗi ngày hỏi con thích ăn gì, tiền có đủ tiêu hay không?

Có nhiều việc, rốt cuộc cần người mẹ mới làm được.

Chính vì không hiểu, Lão Gia mới càng lo nhiều, lo rồi lại chẳng thể làm gì.

- Cha, con không sao cả.

Giang Ngu mỉm cười với người cha lo lắng đi qua đi lại:

- Con nghỉ ngơi một chút là khỏe, cha cứ làm việc đi.

- Thực sự không sao chứ?

Lão Gia chưa yên tâm:

- Thật ạ.

Lão Gia dặn Lý Như Ý:

- Giúp tôi trông Tiểu Ngu, tôi bận xong đợt khách này đã.

Hiện là giờ cao điểm ăn trưa, có nhiều khách đã gọi món rồi, ông cần phải làm mỳ cho khách.

- Vâng.

Lý Như Ý luôn nói ít nhưng làm việc đáng tin cậy:

Lão Gia nhìn con gái lần nữa rồi sốt ruột vào bếp làm việc.

Nam nhân ngoại quốc kia vẫn yên tĩnh ngồi tại chỗ giống như vị khách bình thường, mọi chuyện xảy ra trước mắt không liên quan tới hắn, nhìn Lý Như Ý hết lòng chăm sóc Giang Ngu, lại nhìn Lão Gia lo âu hỏi han con gái.

Đội trong quán yên tĩnh, mọi chuyện khôi phục như trước đó, hắn đi tới trước mặt Giang Ngu, dùng tiếng Pháp nói:

- Có bị thương không?

- Balbo, anh tới đây làm gì?

Giang Ngu ánh mắt bất thiện, cũng dùng tiếng Pháp trả lời:

- Phải, anh tới làm gì? Anh chưa bao giờ nghỉ tới sẽ đặt chân đến quốc gia xa xôi này. Anh đã tới quê hương của em,

ngồi trước mặt em thì tất nhiên là vì em rồi.

- Balbo, anh về đi, giữa chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa.

Giang Ngu dứt khoát nói:

- Tôi đã lựa chọn rồi đi, là quyết định chấm dứt tất cả. Tôi có cuộc sống của mình, hi vọng anh đừng tới làm phiền tôi nữa.

- Cuộc sống của em à?

Balbo cười chế giễu:

- Jennie, em gọi đây là cuộc sống sao? Em nhìn đi, nhìn xung quanh em, cái quán cũ nát bẩn thỉu này, ruồi bay vù vù trên đỉnh đầu, chuột chạy qua chạy lại dưới chân, mỗi bát canh có không biết bao loại vi khuẩn, em gọi đó là cuộc sống à? Cái bát mỳ em vừa đánh vỡ, mỗi bát bán bao nhiêu tiền? 5 USD hay 10 USD? Ồ, không, chỗ em không thanh toán bằng USD, mỗi ngày em bán được bao nhiêu bát mỳ? Jennie, em vất vả bao nhiêu năm, chịu bao nhiêu cực khổ mới thành bếp trưởng, em muốn vứt bỏ tất cả sao? Em muốn mặc cái tạp dề dính mỡ dơ đầy như cái quán này làm mỳ cả đời à?

- Balbo, im đi.

Giang Ngu nổi giận quát, xỉ nhục quán mỳ này, là xỉ nhục công sức cả đời của cha cô, đây là nơi cha con cô nương tựa vào nhau mà sống, người ta có thể xỉ nhục cô, nhưng không được phép xỉ nhục quán mỳ này:

Balbo không ngờ Giang Ngu lại kích động như vậy:

- Jennie, em hẳn là biết lý do anh tới đây ... Anh chẳng qua chỉ có chút dây dưa với cô gái mà anh còn chẳng nhớ nổi tên kia, giờ mọi vấn đề được giải quyết rồi. Em biết mà, cô gái mà anh yêu nhất là em. Cho nên lần này anh tới là đón em về, chỗ

này thật khó tìm, anh phải nghe ngóng mãi mới tìm được em. Đi thôi, về với thế giới của chúng ta, đó chẳng phải lý do em rời nơi này tới Pháp sao?

- Balbo, anh đi đi, đây là nhà tôi, là nơi tôi sinh ra, nuôi tôi khôn lớn, tôi muốn sống ở nơi này.

Giang Ngu nhìn chăm chăm Balbo, kiên định nói:

- Tôi không đi đâu cả, giữa chúng ta đã hết rồi.

Balbo có vẻ không chấp nhận điều này, giận dữ tới mặt đỏ gay:

- Hết rồi? Em biết em đang nói gì không? Em dám nói như thế với anh à? Tài nghệ của em là do ai truyền thụ, ai giúp em có được các loại vinh quang? Không có anh thì em là cái gì, một con chó lang thang ở góc đường mà thôi.

- Anh cúp đi.

Giang Ngu không muốn để cha mình lo, cố áp lửa giận xuống rít khế:

Chương 343:

- Con điếm thời này.

Balbo hùng hổ tóm lấy cánh tay Giang Ngu:

- Đi theo tôi, cô đừng hòng thoát khỏi tay tôi.

- Buông ra.

Lý Như Ý không hiểu tiếng Pháp, không rõ họ nói gì, nhưng thấy nam nhân nước ngoài kia dám ra tay kéo người, ngăn cản:

Balbo không ngờ có người dám cản mình, đẩy Lý Như Ý một cái, chửi gì không ai hiểu.

- Tôi có thể đánh hấn không?

Lý Như Ý quay sang hỏi Giang Ngu, Giang Ngu còn chưa kịp trả lời thì Lý Như Ý đã xông tới:

- Coi như chị đồng ý.

Bốp!

Một cú đấm thẳng vào mặt, Lý Như Ý ra tay vừa nhanh vừa tàn nhẫn, nhắm thẳng giữ mặt đối phương.

Rắc!

Sống mũi cao của Balbo phát ra tiếng gãy rõ ràng, không kém gì tiếng bát mỳ vỡ khi đó, hắn chỉ thấy đầu óc choáng váng, mắt nở đom đóm sau đó ngã vật ra đất.

Uỳnh!

Thế trọng gần trăm cân của hắn ngã xuống, máu nhoe nhoét khắp mặt.

Balbo là thợ làm bánh nổi tiếng ở Paris, khi Giang Ngu du học ở Pháp, chính là theo đuổi làm các loại bánh của phương Tây. Lúc mới đến Paris, Giang Ngu làm việc vặt trong một hiệu bánh, kiếm tiền ăn học.

Nếu không có gia đình hỗ trợ, ra nước ngoài học du học đa phần nghèo khó khổ cực, ở bên ngoài, tiền nhà tiền ăn tiền mặc đều tự lo, học sinh lấy đâu ra nhiều tiền như thế.

Giang Ngu vì chăm chỉ hiếu học, có người quen biết ước mơ của cô, giới thiệu tới hiệu bánh cao cấp của Balbo làm phục vụ viên, hai người vì thế quen nhau. Balbo thích cô gái Trung Quốc dịu dàng nghe lời lại có vóc dáng hấp dẫn này, truyền thụ cho cô kỹ thuật làm bánh.

Nhờ đó sau này Giang Ngu trở thành thợ làm bánh trong cửa hiệu đạt sao Michelin.

Tiếp xúc lâu ngày, Balbo chinh phục được trái tim cô gái ở quốc gia xa xôi, hai người coi như thực sự yêu nhau một thời gian. Chỉ là ở vùng đất lãng mạn đa tình, Balbo lại điển trai khéo ăn nói, bên cạnh tất nhiên không thiếu cô gái nhiệt tình cởi mở.

Cuối cùng một ngày Giang Ngu vô tình bắt gặp nam nhân này dẫn một cô gái về nhà, liền dọn dẹp hành trang, dứt bỏ cuộc sống cũ.

Trở về Hoa Thành, mỗi ngày ở bên cha, giúp làm bếp, khi cha cô không có ở quán, thì một mình trông coi.

Đa phần thời gian, cô quan sát khách hàng trong quán.

Lúc còn trẻ, tâm cao khí ngạo, luôn cảm thấy cha mình vất vả bán từng bát mì rẻ tiền chẳng có tương lai, cô muốn đi xa, muốn học muốn bánh ngọt phương Tây, làm việc trong nhà hàng sang trọng.

Trải qua gian nan mới biết quý trọng, rồi mang trái tim tan nát về, vốn chỉ muốn tìm tình thân vỗ về, nhưng giờ mới nhận ra cha lúc làm mì chuyên tâm yên bình, khách hàng ăn mì hạnh phúc thỏa mãn.

Cái nhìn của cô với mì thực cũng thay đổi.

Cô mới nhận ra cái nhìn của mình trước kia nông cạn ra sao, cô quyết định ở lại, theo cha mình học chính thức món ăn năm xưa mình chê bai.

Vì cha mình, cô quen được ba chàng trai, Trần Thuật như đứa em trai thông minh ma mãnh, Thang Đại Hải là anh chàng phô trương tốt bụng, đặc biệt là Lý Như Ý, như cậu em to xác nhà bên, không che dấu ánh mắt nóng bỏng dành cho cô, lại ngại ngùng không dám biểu lộ.

Thời gian về nước chưa lâu, nhưng là quãng thời gian cô hạnh phúc nhất.

Không ngờ nam nhân làm cô thương tâm kia lại đuổi tới.

Balbo cũng rất hận.

Hận Giang Ngu vong ân phụ nghĩa, trong mắt hắn, Giang Ngu có được công tác thể diện đảng hoàng là hoàn toàn do hắn ban cho. Mỗi năm không biết bao nhiêu du học sinh tới Paris mang theo đủ loại ước mơ, bằng vào cái gì Giang Ngu vươn lên được? Vậy mà cô gái đó học thành tài bỏ đi, là hành vi phản bội.

Giang Ngu là nữ nhân của hắn, là nữ nhân hắn từng yêu, vậy mà lại rời bỏ hắn, hắn biết mình có lỗi, nhưng cho rằng mình vạn dặm xa xôi tìm tới quốc gia xa lạ này, mang thái độ hối lỗi và cầu xin tha thứ, Giang Ngu phải mừng rỡ theo mình.

Nhưng cảnh tượng hắn dự liệu không xuất hiện, cô gái đó nhìn hắn như kẻ thù, không những sợ tới đánh rơi bát mỳ, mà ánh mắt kia cứ như nhìn ác quỷ không nên xuất hiện ở nhân gian.

Balbo vẫn luôn chủ đạo mối quan hệ của hai người, luôn thấy mình cao hơn Giang Ngu một bậc, tôi đã nói xin lỗi rồi, cô còn chưa quỳ xuống nói không sao à?

Nhưng Giang Ngu có người khác rồi, một chàng trai cho dù với gu thẩm mỹ của người Châu Âu cũng vô cùng nổi bật, người đó thấy Giang Ngu đánh vỡ bát, vội vàng chạy tới dìu cô ngồi, không ngại ngồi dưới chân cô, xoa cao chao cô.

Khi đó Balbo thấy mình là người dư thừa, chuyến đi này của mình đáng thương và nhục cười.

Sự cao ngạo trong lòng làm hắn không thể chấp nhận, làm hắn phẫn nộ, mười mấy tiếng liền đi máy bay, nửa ngày trời dò dẫm hỏi thăm tin tức, bị Giang Ngu từ chối, hắn không kìm nén được.

Và hắn vì thế mà trả giá.

- Balbo ...

Giang Ngu nhìn Balbo ngồi dưới đất quệt máu mũi không nói không rằng, lòng vừa cuống vợ sợ, không phải cô lo cho hắn, mà lo cho Lý Như Ý, Balbo là người nước ngoài, nếu đánh hắn bị thương sẽ thành lớn chuyện:

Huống hồ Lý Như Ý còn là nghệ sĩ.

Balbo vẫn nhìn không gian vô định phía trước, không trả lời Giang Ngu.

Giang Ngu mặt cắt không ra máu, giục:

- Như Ý, cậu đi mau, đi mau đi, chuyện này không liên quan gì tới cậu.

Lý Như Ý lắc đầu:

- Mọi người nhìn thấy tôi đánh người, tôi chạy đi đâu được?

Đúng là như vậy, trong quán rất đông khách, khi Lý Như Ý đánh ngã Balbo, không ai né tránh chạy quít tiền, ngược lại còn hưng phấn lấy điện thoại ra quay lại.

Thời buổi này tiền bát mỳ làm sao so được một cái like trên mạng.

Giang Ngu nhìn khác ra sức ghi hình thì càng cuống:

- Nhưng ...

- Không nhưng di cả.

Lý Như Ý vỗ vai cô, lấy di động ra bấm số, nói:

- Báo cảnh sát đi, tôi đánh người.

- Đừng ...

Giang Ngu lòng như lửa đốt, cô biết trước kia Lý Như Ý vì đánh người mà bị chôn vùi bốn năm, khó khăn lắm mới có

được cơ hội quý giá này, nếu vì cô mà ảnh hưởng tiền đồ, làm sao cô yên lòng được?

Thế nên cô mới muốn Lý Như Ý đi ngay, để mình gánh hết trách nhiệm, cô chỉ là con gái chủ quán mỳ, không phải là nhân vật công chúng, cô không sợ mất hình tượng ..

Lão Gia cũng từ bếp chạy ra, thấy có người bị ngã dưới đất thì cũng giật mình, nhưng khi nhận ra người đó là Balbo thì ông lại cười lớn. ông từng sang Pháp một thời gian, đã gặp tên khốn kiếp này rồi.

Con gái bị ủy khuất, người làm cha thế nào cũng nghĩ cách giúp đòi lại.

Xe cảnh sát rồi xe cấp cứu nối nhau tới nơi, Balbo nhanh chóng được đưa đi bệnh viện kiểm tra, cảnh sát thì đưa Lý Như Ý và Giang Ngụ đi lấy khẩu cung.

.....

Trần Thuật nhận được điện thoại của Lão Gia thì đang họp, y không thích họp, nhưng tới vị trí của y, chuyện này là không thể tránh khỏi.

Nghe nói Lý Như Ý bị bắt cũng hoảng hồn.

Lý Như Ý là cổ đông và nghệ sĩ quan trọng của Huỳnh Hỏa Trùng, công ty đã lập ra quy hoạch ba năm cho hắn, ba năm sau hắn có thể trở thành nam chính.

Trần Thuật tin, Lý Như Ý không cần tới ba năm.

Giờ đang vào lúc quan trọng như vậy, ngàn vạn lần đừng để dính vào scandal, nếu không vấn đề không chỉ của riêng hắn, còn tác động tới cả Huỳnh Hỏa Trùng còn non trẻ.

Trần Thuật lập tức tuyên bố kết thúc cuộc họp, sau đó gọi điện hỏi rõ tình hình, gọi luật sư theo lái xe tới cục cảnh sát.

Chương 344: Tôi đến đây cứu anh.

Khi Trần Thuật tới nơi thì phía cảnh sát đã lấy xong khẩu cung, yêu cầu họ ký tên.

Phụ trách lấy lời khai là cảnh sát Hàn, sau khi làm rõ đầu đuôi câu chuyện thì rất thông cảm, nhưng chẳng làm gì được:

- Chuyện không phải lớn, nguyên nhân là do người kia xỉ nhục người khác trước, nhưng đánh người rồi cuộc vẫn là phạm pháp. Giờ chỉ mong kết quả ở bệnh viện là thương thể không nặng, xin lỗi hấn một câu là chuyện này qua thôi.

- Tôi không xin lỗi.

Lý Như Ý không thấy mình làm sai, nếu quay ngược lại thời gian, hấn vẫn đánh như thường, cũng như hấn chưa từng hối hận vì mình đã đánh nam nhân khiến hấn bị chôn vùi bốn năm, lãng phí thanh xuân:

Cảnh sát Hàn khó chịu:

- Anh là nhân vật công chúng, nếu hấn không chịu buông tha, truyền thông làm ầm lên, khi đó người thua thiệt là anh đấy.

- Tôi hiểu.

- Đúng thế, xin lỗi một câu có là gì đâu.

Cảnh sát Hàn cười:

- Tôi không xin lỗi.

Lý Như Ý vẫn câu nói đó.

Giờ đến lượt cảnh sát Hàn không hiểu, nhìn Lý Như Ý chăm chăm.

- Xin lỗi, xin lỗi, để tôi trao đổi với anh ấy.

Trần Thuật vội chạy tới, quá hiểu tính Lý Như Ý, hẳn sẽ không xin lỗi đâu, loại người như hẳn rất khó sống ở xã hội này:

May mà hẳn có người bạn như mình.

Cảnh sát Hàn thở dài, cầm khẩu cung rời đi:

- Các anh nhanh chóng đạt thành hiệp nghị hòa giải với bên kia đi, không thì chuyện lớn lên, không dễ giải quyết.

Phía cảnh sát cũng không muốn rầy rà, nếu Balbo gọi điện cầu cứu đại sự quán, lúc đó thì tất cả đều gặp phiền toái, một câu xin lỗi không đáng tiền thôi mà.

Trần Thuật ngồi xuống chỗ cảnh sát Hàn vừa ngồi, đối diện với Lý Như Ý và Giang Ngu, toét miệng cười:

- Đánh hay lắm.

Luật sư chưa kịp ngồi xuống thì lão đảo suýt ngã, cứ tưởng Trần Thuật sẽ khuyên giải Lý Như Ý, ai ngờ câu đầu tiên y lại khen ngợi.

Gặp phải ông chủ thế này, hẳn làm việc thế nào đây.

- Đều tại tôi cả.

Giang Ngu hết sức áy náy với Trần Thuật, vì cô biết Trần Thuật vì cứu lại cuộc đời cho Lý Như Ý mà làm bao nhiêu chuyện, thậm chí bị bắt cóc nguy hiểm tới tính mạng:

- Nếu không phải vì tôi, Như Ý đã không đánh nhau.

- Chị Tiểu Ngu, dính chính lại sai lầm của chị.

Trần Thuật cười thoải mái:

- Như Ý không đánh nhau với người ta, Như Ý đánh người ta, đánh nhau là có qua có lại, còn đánh người là K.O từ một phía. Chuyện này chỉ phải phân biệt thật rõ, đây là tôn nghiêm của nam nhân, rất quan trọng đấy.

-

Giang Ngu há hốc mồm, đây là cái loại bạn gì vậy:

- Chị đừng lo, em nghe Lão Gia kể chân tướng rồi, hấn ức hiếp chị em, nếu em ở hiện trường, em cũng cho hấn một đám, nhưng mà em không đánh mạnh như Như Ý đâu, vì tác dụng lực là tương hỗ, khi đánh người thì tay mình cũng đau.

-

Giang Ngu hết sạch áy náy rồi, khuôn mặt căng thẳng này giờ giãn ra phần nào:

- Có điều chuyện này phải giải quyết hòa bình, không thể để Như Ý bị ảnh hưởng.

Lý Như Ý không nhiều lời:

- Cậu có cách gì không?

Trần Thuật bảo Giang Ngu:

- Chị theo em đi gặp Balbo.

- Được.

Giang Ngu đồng ý ngay, cho dù cô không muốn nhắc tới nam nhân đó nữa, nhưng nếu giúp được Lý Như Ý, cô không ngại để lộ bí mật ẩn sâu dưới đáy lòng ...

.....

Trần Thuật và Giang Ngu tới bệnh viện, trước tiên tìm bác sĩ hỏi kết quả khám nghiệm, sau đó mới dẫn luật sư tới phòng bệnh thăm Balbo, Giang Ngu không cần đi theo, y có đủ thông tin xử trí việc này rồi.

Balbo bị người ta đâm ngã, tới tận giờ vẫn thấy nhục nhã, đang nằm trên giường thấy người lạ đi vào, cảnh giác hỏi:

- Các người là ai, vào đây làm gì?

Hắn dùng tiếng Anh thông dụng, không phải tiếng mẹ đẻ vì hắn biết đại đa số người Trung Quốc không hiểu tiếng Pháp.

- Anh Balbo, tôi là bạn cô Giang Ngu, nghe nói anh ngã bị thương, nên tôi tới thăm.

Trần Thuật cũng dùng tiếng Anh giao tiếp:

- Ngã bị thương? Không, tôi bị đánh, tôi khiến hắn phải trả giá đắt.

Balbo phần nộ, đoán được ý đồ Trần Thuật:

- Ra đi, tôi không muốn nói chuyện với anh.

- Anh phải nói.

Trần Thuật mỉm cười:

- Hơn nữa, anh còn phải tự ngã rồi bị thương.

Uy hiếp mình à?

Balbo cười lạnh liên hồi.

Trên đường vào bệnh viện hắn đã gọi điện cầu viện đại sứ quán rồi, nhân viên công tác đại sứ quán vô cùng coi trọng việc này, hiện chắc là đang trên đường tới bệnh viện.

Khi người mình tới, tên đánh mình sẽ phải trả giá thật đắt.

Lúc này tạm nhẫn nại đã, nếu không thắng này cũng đánh mình thì sao.

- Tôi không muốn nói chuyện với anh, cũng không hiểu anh nói gì.

Balbo bấm chuông đầu giường, nói với y tá đi vào:

- Y tá, tôi cần nghỉ ngơi, đuổi họ ra.

Y tá tới đuổi người:

- Thừa anh, xin đừng làm ảnh hưởng tới bệnh nhân nghỉ ngơi.

Trần Thuật không đi, nhìn Balbo nằm trên giường, nửa khuôn mặt quấn băng:

- Tôi tới cứu anh, anh thực sự định đuổi ân nhân của mình đi à?

- Cứu?

Balbo tựa nghe thấy chuyện nực cười lớn nhất trên đời, gằm gừ nói:

- Anh là bạn của chúng, anh tới cứu chúng thì có, tôi không để ai toại nguyện đâu, tôi sẽ khiến đôi khôn kiếp đó trả giá, tôi muốn chúng vào tù.

Trần Thuật vẫn nói từ tốn:

- Anh Balbo, anh không báo thù được ai đâu, cũng chẳng thể làm ai vào tù. Tôi không bàn luận ai đúng ai sai nữa, dù sao anh đã ý thức được sai lầm của mình.

- ...

Balbo choáng, tên này có hiểu điều mình nói không thể, hay mình đang nói chuyện một mình:

- Chúng ta nói vấn đề nhân phẩm của anh nhé.

Trần Thuật quay sang y tá, dùng tiếng Trung nói:

- Cô cứ ra trước đi, anh ấy là bạn tôi, tôi tới thăm anh ấy, cô xem, tôi mang cả quà này.

Y tá nhìn giỏ hoa quả trong tay luật sư, lùi ra ngoài trong ánh mắt ngỡ ngàng của Balbo, nhưng hắn không sợ nữa, hắn giờ này người đại sứ quán sắp tới rồi.

Bọn chúng đã đánh người lại còn uy hiếp mình, tội càng nặng.

- Anh nộp thuế chưa?

Trần Thuật hỏi bằng giọng quan tâm:

- Hiệu bánh của anh ở Pháp ấy, có nộp thuế bình thường không, có hành vi gian lận thuế không?

” Con điểm đáng chết.” Balbo chửi thầm trong lòng, không đoán cũng biết kẻ tự ý xông vào phòng mình này được Giang Ngu kể cho chuyện gì đó rồi, hai người từng chung sống với nhau, cô ta biết rất nhiều bí mật, không ngờ cô ta bán đứng mình:

- Ngậm máu phun người, anh không có chứng cứ gì hết.

- Tôi đương nhiên là không, nhưng anh thấy người khác cũng không có à?

Trần Thuật mỉm cười:

- Nếu cô Giang, à bên đó gọi là Jennie đứng ra tố cáo anh, anh thấy cửa hiệu của anh còn mở được nữa không? Nghe nói là anh ở Paris cũng có chút tiếng tăm nhỉ, anh không muốn danh tiếng của anh bị tổn hại đâu.

-

- À, anh có nhớ vị khách tên là Angela không? Cô ấy rất thích bánh ngọt anh làm, là fan của anh. Nếu mà vị hôn phu của cô ấy mà biết cô ấy không chỉ ăn bữa tối anh làm, còn ăn bữa sáng trên giường của anh, là tôi thì tôi sẽ ái ngại cho anh đấy. Nghe đâu Paris thời điểm này anh bình yên lắm nhỉ, thật đáng lo, một người bạn của tôi đi Paris du lịch gặp phải cướp đấy.

-

- À, chắc là định nói không có chứng cứ phải không, tin nhắn xin lỗi giải thích mà anh liên tục gửi cho Jennie ấy, trong

đó nói xấu Angela không ít nhớ không, nếu Angela đọc được chắc tổn thương lắm, hình như cô gái ấy cũng không vừa.

-

- Anh xem, nhân phẩm tệ như thế rồi còn dám tới trước mặt người khác quát tháo, không phải tự tìm đường chết à?

Trần Thuật khẽ lắc đầu, đối phó nguy cơ là nghề của y, nhưng mà đối phó với loại này, thực sự là không có thành tựu nào hết:

- Giờ anh có thấy, so với cô gái tên Angela ấy, tôi mới là thiên sứ của anh không?

Chương 345: Người chị.

Cạch!

Phòng bệnh được mở ra.

Mấy nhân viên đại sứ quán đi vào, nhìn Balbo nằm trên giường bệnh:

- Anh có phải là Balbo không?

- Vâng.

Người mình rót cuộc cũng đã tới, Balbo chẳng có chút vui vẻ nào:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao anh bị tấn công?

Một nam nhân trung niên mặc vest đen hỏi, ánh mắt bất thiện nhìn Trần Thuật và luật sư, ông ta mường tượng được chút vấn đề:

Trần Thuật cười bình thản tránh qua bên, trước khi đi còn vỗ nhẹ lên vai Balbo rất thân tình, cái vỗ đó lại làm toàn thân Balbo run lên:

- Tôi ... Tôi bị ngã.

- Hà?

Nam nhân trung niên sừng sốt:

- Anh bị ngã à?

- Đúng.

Balbo cắn răng nói:

- Không ai tấn công tôi cả, tôi bị ngã.

- Nhưng trước đó anh gọi điện thoại không nói thế, anh nói bị người ta tấn công làm trọng thương kia mà.

- Tôi uống rượu.

Balbo còn cách nào khác, lúc này thực sự muốn khóc không ra nước mắt:

- Tôi căn bản không biết mình nói gì.

Nam nhân trung niên chỉ Trần Thuật:

- Có phải y uy hiếp anh không?

- Không, không.

Balbo rồi rít phũ nhận:

- Họ là bạn tôi, họ tới thăm tôi, anh xem, còn mua hoa quả kia.

Nam nhân trung niên nhìn lảng hoa quả, bản thân cũng hồ đồ:

- Thực sự không có à? Anh có biết hành vi của mình dẫn tới hậu quả gì không?

- Tôi xin lỗi.

Balbo chỉ đành nuốt trái đắng này xuống, trả thuế thì hấn không quá sợ, hấn có thể xóa hết sơ hở trong thời gian ngắn,

nhưng vị hôn phu của Angela là kẻ nguy hiểm, hắn không trêu chọc nổi:

- Tôi sai rồi, tôi xin chịu mọi hậu quả.

Chuyện sau đó thì đơn giản rồi, đợi người của đại sứ quán đi, luật sư Trần Thuật mang theo cùng Balbo soạn thảo thư hòa giải, y đủ kinh nghiệm rồi rồi, tất nhiên không để lại một chút sơ hở nào hết.

Không lâu sau đó lá thư hòa giải được đặt trên bàn cảnh sát Hàn, Trần Thuật nói:

- Balbo đã đồng ý hòa giải, chuyện này phải chăng đã có thể kết thúc rồi?

Cảnh sát Hàn xem thư hòa giải, có ký tên của Balbo, không dám tin:

- Họ đồng ý hòa giải à?

Hắn thuộc phòng ngoại vụ của cục công an, xử lý nhiều sự việc liên quan tới người nước ngoài rồi, trong nhận thức của hắn, đám người phương Tây đó rất ngang ngược, đười ươi còn hung hăng, nếu có chút thiệt thòi nào thì anh chuẩn bị mất máu cho chúng ngoạm đi.

- Đúng thế.

Trần Thuật khẳng định:

- Anh Balbo đã nhận thức sâu sắc sai lầm của mình, sẵn lòng xin lỗi Giang Ngu và Lý Như Ý ... Anh thấy rồi đấy, trên thư hòa giải, anh ấy nói mình bị thương là do va vào tường

Cảnh sát Hàn tất nhiên là đọc rồi, thư hòa giải còn viết mấy bản, cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh mà, trong đó nói rõ ràng, tên Balbo đó bị làm sao thế?

Vốn chẳng phải chuyện to tát gì, chẳng qua dính dáng yếu tố người nước ngoài mới trở nên phức tạp thôi, cảnh sát Hàn cũng không tin Trần Thuật lại giả mạo thư hòa giải để lừa cảnh sát, vì khi đó chuyện không thể giải quyết bằng một lá thư hòa giải hay là xin lỗi nữa.

- Tạm thời không còn chuyện gì nữa, Lý Như Ý có thể đi rồi, có điều giữ liên lạc, chúng tôi có thể triệu tập bất kỳ lúc nào.

- Cảm ơn cảnh sát Hàn.

- Việc của tôi mà.

Cảnh sát Hàn nhìn giỏ hoa quả trên bàn:

- Tổng giám đốc Trần khách khí rồi.

Giỏ hoa quả là do Trần Thuật lấy từ phía Balbo về, vì Balbo nói không ăn, mang theo nguyên tắc không lãng phí đồ ăn, Trần Thuật lại xách đi.

Trần Thuật dẫn Lý Như Ý ra khỏi cục cảnh sát thì phố xá đã lên đèn, vạn vật náo động, giờ cao điểm tan ca, thành phố như con quái thú thức tỉnh, tiếng người ồn ào, xe cộ inh ỏi.

- Anh định về công ty hay là theo chị Tiểu Ngu về quán mỳ?

- Quán mỳ.

Lý Như Ý bị đưa đi từ quán mỳ, tất nhiên là về quán mỳ nói với Lão Gia một tiếng, tránh ông già lo lắng:

- Được, vậy tôi không quản hai người nữa.

Trần Thuật rất khinh bỉ cái loại này, thậm chí còn chưa thành bạn trai bạn gái đã chằng chằng thiếp thiếp không nở chia là rồi, có còn liêm sỉ nữa không?

Chỉ có mình và Tiểu Khuê mới có tư cách làm thế thôi.

Giang Ngu tới trước mặt Trần Thuật cảm kích nói:

- Trần Thuật, cảm ơn cậu, lần này mà không có cậu, chúng tôi không biết phải làm sao.

- Không có gì, Lão Gia trước kia nhiều lần muốn tuyển em làm con rể, chúng ta không thể thành đôi thì vẫn là chị em mà, người trong nhà cả, khách khí làm gì.

Trần Thuật cố tình trêu Giang Ngu, cô gái chừng này tuổi vẫn hay then thò như nữ sinh, thật hiếm có:

Giang Ngu hơi đỏ mặt, liếc nhìn Lý Như Ý.

Lý Như Ý không tỏ thái độ gì, chỉ nói:

- Mai tôi sẽ thẳng Thượng Hải.

- Được, chú ý sức khỏe.

Trần Thuật vẫy tay hai người họ:

- Tôi có việc đi trước đây.

- Hẹn gặp lại.

Giang Ngu vẫy tay:

Chuyện tưởng chừng sẽ vô cùng rắc rối thế mà cứ vậy mà kết thúc, Giang Ngu thực sự thở phào, đi lấy xe, Lý Như Ý ngồi vào ghế phụ lái.

Trong xe im lặng một lúc, Giang Ngu bật kênh radio giao thông, nghe tình hình đường xá một lúc mới nói:

- Tôi rất cảm kích, nhưng tôi không hi vọng cậu vì tôi mà đánh người, nếu chuyện không được giải quyết ổn thỏa, sẽ ảnh hưởng vô cùng ác liệt. Khi đó tôi rất sợ ... Tôi biết, cậu có được ngày hôm nay không rõ ràng.

- Không sao.

Lý Như Ý nói chuyện vẫn đơn giản như mọi khi:

- Có Trần Thuật rồi.

Giang Ngu có cảm giác không biết phải nói gì nữa, lần này Trần Thuật có thể giải quyết được, vậy còn lần sau thì sao, thấy Lý Như Ý đúng là đưa trẻ mắc kẹt trong thân xác người trưởng thành mà.

Cô có hơi giận, trong xe rơi vào im lặng.

Lý Như Ý nhận ra phương thức nói chuyện của mình quá trực tiếp người thường khó tiếp thụ nổi, nói:

- Tôi kể cho chị một câu chuyện nhé.

Giang Ngu chỉ “ừm” một tiếng, vẫn tập trung lái xe, mắt nhìn về phía trước.

- Mẹ tôi bị bệnh mất khi tôi còn rất nhỏ, tôi sống với cha, khi đó tôi rất ngỗ nghịch, thường xuyên đánh nhau với những đứa trẻ trong thôn. Vì bọn chúng cứ thích hát bài (Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất) trước mặt tôi, dù bọn chúng có cả đám, tôi vẫn xông vào đánh cho chúng một trận.

- Tôi có một người chị, không phải chị ruột, mà là chị hàng xóm.

Lý Như Ý mắt nhìn vào nơi vô định:

- Mỗi lần đánh nhau xong, tôi không dám về nhà, sợ bị cha đánh, tôi trốn vào nhà chị ấy, áo rách, chị ấy khâu lại cho tôi, mặt bị thương, chị ấy bôi thuốc băng bó cho tôi. Có gì ngon, chị ấy giữ cho tôi một ít, chị ấy hơn tôi sáu tuổi, rất dịu dàng, rất xinh đẹp, tôi không dấu diếm chị ấy điều gì, tôi rất thích ở bên chị ấy.

- Về sau chị ấy gả đi, gả cho một tên ma men trên thị trấn, hẳn cứ uống rượu say là đánh người. Một lần tôi thấy trên mặt chị ấy có vết bầm, tôi đánh nhau nhiều lắm, tôi biết chị ấy bị đánh, tôi tức giận vô cùng, muốn đi tìm tên đó báo thù, muốn

đánh cho hấn không bao giờ dám đánh chị ấy nữa. Nhưng chị ấy giữ tôi lại, nói tôi không được đánh nhau, nếu không sẽ bị ghi vào hồ sơ, sau này không học đại học được.

- Chị ấy bảo tôi, nhất định phải học cho tốt, trở thành người tài giỏi có năng lực rồi, mới trừng phạt được người hại mình. Chị ấy bảo tôi phải nhẫn nại, nhưng chị ấy lại không đợi được, chị ấy nhiều lần bị hấn đánh đập, đã uống thuốc tự tử ...

- Chị ấy nói với cha, cha chị ấy nói, con gả đi rồi, là con nhà người ta, chuyện này trong nhà không tiện xen vào. Chị ấy kể khổ với mẹ, mẹ chị ấy bảo bình thường bớt nói làm nhiều, đừng chọc giận chồng mình. Chị ấy nói với anh chị em, họ chỉ nói, thật quá đáng, lần sau gặp sẽ mắng hấn.

- Chẳng ai làm gì hết, nếu chỉ một người đứng ra bênh vực chị ấy, bảo vệ chị ấy, hoặc xông vào đánh cho hấn một trận. Tôi nghĩ, chị ấy nhất định không tới bước đường cùng.

Chương 346: Phong ba nổi lên.

Hai mắt Lý Như Ý đỏ hoe, song kể với giọng hết sức bình tĩnh.

Hấn không thích nói chuyện, đây là lần Giang Ngu thấy hấn nói nhiều nhất.

- Cho nên tới giờ tôi rất hối hận, vì sao lần đó tôi không xông vào đánh hấn một trận? Nếu có người bênh vực chị ấy, có người lắng nghe tủi hờn của chị ấy, chị ấy nhất định không lựa chọn cách cực đoan như vậy.

- Chị ấy chết rồi, không chỉ tên kia, mà tất cả mọi người đều là hung thủ.

Đó là lý do mà Lý Như Ý ít nói như vậy, hấn hận cái thế giới này, hấn hận luôn cả bản thân từ đó.

Thân là nữ nhân, Giang Ngu cảm thụ được nỗi thống khổ của người chị kia.

Mình bị tổn thương, nếu không có cha an ủi, mình sẽ thế nào? Muôn vàn ủy khuất, nếu Balbo đánh đập mình không ai cứu giúp, mình phải làm sao?

Nếu mình là người chị kia, gặp phải chuyện như chị ấy, mình sẽ làm sao?

- Cho nên Balbo dùng bạo lực với chị, tôi phải đánh hấn.

Lý Như Ý nói rất quyết liệt:

- Đối với bọn khốn kiếp đánh nữ nhân, chúng đánh người một lần thì phải có người đánh lại, đánh cho chúng sợ, thế mới ngăn chặn được chuyện tiếp diễn. Vì loại nam nhân đánh nữ nhân kỳ thực là thứ bất lực hèn nhát bẩm sinh, nên chúng trút lên người yếu hơn mình, thứ người đó càng sợ bị phản kháng vũ lực.

- Như Ý ...

Giang Ngu quay sang hai mắt ươn ướt:

- Cho nên tôi không xin lỗi, tôi không sai, nếu gặp chuyện như vậy, tôi vẫn làm như thế, vì tôi xin lỗi rồi, tên hèn hạ đó cho rằng mình làm đúng, hấn sẽ còn đánh cô gái khác.

- Như Ý.

- Tôi sẽ bảo vệ chị.

Lý Như Ý quay sang nhìn Giang Ngu, trầm giọng nói:

- Dùng cách của tôi.

.....

” Lý Như Ý hung hăng thô bạo, xung đột với người nước ngoài ở quán mỳ.”

” Chưa nổi tiếng đã mắc bệnh ngôi sao, vì tranh chỗ ngôi mà Lý Như Ý đánh thực khách nước ngoài.”

Vì hiện trường có rất nhiều người chứng kiến, hơn nữa lại còn quay phim chụp ảnh, nên tin tức nhanh chóng phát tán trên mạng, tiếp đó bị nhiều trang tin xào nấu lại, thêm mắm muối, ảnh hưởng càng lúc càng lớn.

Vì trong ảnh, video, rõ ràng Lý Như Ý là bên “ra tay”, cho nên cảm quan của công chúng vô cùng tệ, chưa cần biết ngọn ngành sự việc, cả đám đã ulla vào, đứng ở tầm cao đạo đức chỉ trích.

” Trông thì giống người lịch sự có văn hóa, không ngờ lại là tên cuồng bạo lực. Quả nhiên bọn biến thái không thể nhìn ra từ bên ngoài.”

” Còn chưa hot đâu mà đã lên mặt, hấn nghĩ cả vũ trụ này là nhà hấn chắc? Sợ quá, tôi bình luận thế này không biết có bị hấn đánh không nhĩ?” Tên này chẳng quan tâm Lý Như Ý là ai, chỉ cần có mĩa mai người khác cho hả hê.

” Thật nhục nhã, hấn làm tôi xấu hổ với người nước ngoài, phải trừng phạt, hấn bôi nhọ hình ảnh quốc gia.” Giọng điệu của loại tự nhục chuyên đội người nước ngoài lên đầu.

Nhưng sau lưng Lý Như Ý là Nhất Tâm Nhất Ý, những người ủng hộ kiên định của hấn, lập tức tràn vào.

” Các người có biết chân tướng sự việc không đã chỉ trích người khác, anh ấy không vô duyên vô cớ đánh người.”

” Chỉ trích người khác bạo lực, các người có biết bạo lực trên mạng cũng là hình thức bạo lực không, đừng tưởng mình cao sang lắm.”

Dù vậy fan Lý Như Ý là số quá ít do với đám đông cư dân mạng, thậm chí còn bị coi là fan nảo tàn, không phân biệt

được đúng sai, quay sang lên đời dạy dỗ họ, làm đám Nhất Tâm Nhất Ý vô cùng uất ức cùng lo lắng.

Họ sợ chuyện này làm ảnh hưởng tới tương lai của Lý Như Ý.

Thang Đại Hải mới tới tập đoàn Phúc Tinh làm việc, đang lúc bận rộn, đợi khi đọc tin tức mới biết tình hình, vội vàng gọi điện cho Trần Thuật, Trần Thuật bảo hấn không lo, chuyện đã xử lý xong, sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì tới Lý Như Ý.

Mặc trên mạng sục sôi, kêu gọi Lý Như Ý công khai xin lỗi, bên phía Huỳnh Hỏa Trùng bình chân như vại, Lý Như Ý cũng không một lời giải thích, đám anh hùng bàn phím không thỏa mãn nhu cầu bắt nạt của chúng, càng chửi hăng, đợi tới khi từ khóa “Lý Như Ý đánh người” đã lên tới top 1 hotsearch trên Weibo thì Trần Thuật mới cho công bố kết luận của cảnh sát, chuyện không liên quan tới Lý Như Ý, bên kia tự làm mình bị thương, yêu cầu truyền thông không được vu oan người tốt, nếu không bọn họ sẽ kiện ra tòa.

Đám phóng viên sôi máu rồi, ùn ùn kéo nhau đi tìm Balbo, không ngờ hấn thừa nhận mình bị va vào tường, Lý Như Ý chạy tới giúp đỡ hấn, còn gọi xe cấp cứu, biểu thị cảm ơn sự nhiệt tình khảng khái của Lý Như Ý.

Cuối cùng chuyện thành người xung quanh không rõ nguồn cơn, lòng tốt làm chuyện xấu, Lý Như Ý tốt bụng giúp người bị hàm oan, gió đổi chiều chóng mặt, hấn nhận được vô số sự đồng tình của công chúng, cái tên Lý Như Ý lần nữa lên hotsearch trong một ngày với khí thế mạnh mẽ hơn trước, nhưng là “Lý Như Ý bị oan”, vô số anh hùng bàn phím lạng lẹ xóa bình luận trước của mình, nhục nhã không dám thò mặt lên mạng.

Không Nhược Khuê ở nơi quay phim biết tin hơi chậm, khi video chat với Trần Thuật hỏi ngọn nguồn, cô liền lập tức vỗ

tay:

- Như Ý thật man, đánh hay lắm.

Chỉ câu này đã giải thích trọn vẹn vì sao họ là một đôi.

- Anh cũng nói thế.

Trần Thuật ghen tỵ:

- Có điều em phải khen anh chứ, nhờ anh mà chuyện này mới thành cơ hội tốt để tuyên truyền cho Như Ý.

- Biết anh giỏi lừa người rồi, không cần tự trát vàng lên mặt.

- Cái gì, ai giỏi lừa người hơn? Anh trêu chọc vào ai đâu, đi trên đường, kết quả ai đó nhặt được gót giày, sau đó nhất định nói là của anh, sau đó bị em lừa vào tay.

Không Nhược Khuê nhìn vẻ mặt âm ỉ của Trần Thuật mà cười đau bụng, khi ngừng cười được thì tính hóng hớt lại nổi lên:

- Này Như Ý thích chị Tiểu Ngu thật à?

Trần Thuật thở dài, nghĩ một lúc nói:

- Anh không chắc là Như Ý thích chị Tiểu Ngu, hay coi chị ấy là người thay thế.

- Thế là sao, mau mau kể cho em xem nào.

Không Nhược Khuê như đứa bé hiếu kỳ thúc giục:

.....

Lăng Thần ngồi ở ban công, thất thần nhìn Châu Giang cuộn cuộn đằng xa, gần đây trong công ty lan truyền mạnh mẽ tin đồn cô bị “thất sủng”, cộng thêm Vương Tín “biến mất”, ánh mắt người khác nhìn cô không che dấu sự khinh bỉ chế giễu nữa, tuy cô giả vờ không hề có chuyện gì, nhưng có hay

không, lòng cô tự biết, bất an cầm điện thoại lên, gõ dòng tin nhắn: Em đợi anh ở nhà, không gặp không về.

Gõ xong tin nhắn lại thấy chưa đủ, cần môi xoa đi, gõ lại :” Cho anh hai tiếng, nếu anh không tới, em sẽ nhảy từ ban công xuống.”

Rầm!

Cửa phòng bị người ta đẩy mạnh, Vương Tín nồng nặc hơi men đi vào, ngồi ở ghế mây trước mặt Lăng Thần, cười khẩy:

- Em uy hiếp anh đấy à, em căn bản sẽ không nhảy lầu đâu.

Lăng Thần mặt lạnh tanh nhìn Vương Tín, hoặc có thể nói là nhìn cảnh sông nước mù sương sau lưng hắn, bất kể thế sự biến thiên thế nào, cảnh tượng đó vẫn đẹp thần bí như vậy:

- Đúng là uy hiếp anh đấy, em chắc chắn không nhảy lầu.

- Nếu thế còn ép anh tới làm gì?

- Em cần một câu trả lời, đã lâu như vậy rồi, anh hẳn là có câu trả lời rồi chứ?

- Trả lời cái gì?

Vương Tín nhìn ra chỗ khác, ý đồ né tránh rất rõ ràng.

- Vương Tín, anh đừng trốn tránh, em biết anh ở Hoa Thành, thậm chí em biết anh ở đâu, mỗi ngày tới quán bar nào uống rượu.

Giọng Lăng Thần vẫn bình tĩnh như thường ngày:

- Em không chặn đường anh, cũng không gọi điện cho anh, là để cho anh thời gian suy nghĩ. Giờ đã một tuần rồi, em nghĩ anh đã suy nghĩ kỹ càng.

Vương Tín mặt âm trầm:

- Em muốn câu trả lời thế nào?

- Em muốn anh cưới em.

Lăng Thần trả lời không do dự:

Chương 347: Khinh miệt.

Vương Tín cúi đầu, hắn không làm được điều đấy, nếu không hắn đã chẳng phải trốn tránh như thế, chẳng phải đau khổ như thế.

Lăng Thần không tỏ ra thất vọng, chỉ là chút ôn nhu cuối cùng của cô giành cho Vương Tín đã biến mất:

- Ân hận vì tới đây phải không, trách em sao hỏi điều khiến hai ta đều lúng túng chứ gì?

Vương Tín quanh co:

- Em biết mà, cha anh không thích em.

- Em biết.

Lăng Thần bình thản gật đầu:

- Từ lần đầu tiên gặp ông ấy, từ ánh mắt ông ấy nhìn em là em biết rồi. Có điều khi đó ông ấy chỉ coi em là nữ nhân tầm thường không đáng bận tâm, đợi cho anh chơi bời chán chê sẽ đá đi như rác rưởi. Nhưng ông ta không ngờ là anh lại có vài phần chân tình với em, nên ông ta không chấp nhận, cho nên không ngại uy hiếp anh, còn anh chỉ biết khuất phục, đúng không?

Vương Tín không dám nhìn Lăng Thần, khổ sở nói:

- Đừng trách anh, anh ...

- Sao em trách anh được.

Lúc này ánh mắt Lăng Thần mới có chút chú ý, dừng trên mặt Vương Tín, chứ không phải coi hắn như vô hình giống trước đó:

- Vì anh và em đều là người đáng thương.

Câu này đụng chạm tới tự tôn của Vương Tín, một nữ nhân sắp bị mình vứt bỏ lại dám nói mình đáng thương, cô ta có tư cách gì chứ:

- Ai đáng thương?

- Anh và em đều không quyết định được vận mệnh của mình, mà nắm trong tay người khác, thế không phải là đáng thương à?

- Đó chỉ là tạm thời thôi, rồi một ngày vận mệnh của anh do anh nắm giữ.

- Đương nhiên rồi.

Lăng Thần tán đồng, rồi lại nói thêm một câu:

- Nhưng phải đợi ông ấy chết đã.

- Em ...

- Vương Tín, anh còn chưa nhìn rõ bản thân sao? Tài hèn chí lớn, anh đặt ra những mục tiêu rất vĩ đại, anh muốn làm rất nhiều việc, nhưng anh không có đủ năng lực, tất cả chỉ là lâu đài trên không thôi. Anh thấy cha anh sẽ thực sự yên tâm giao Hoa Mỹ cho anh à? Dù đợi ông ấy không còn nữa, anh kế thừa cổ phần của ông ấy, nắm công ty trong tay ... Nhưng, khi đó liệu có phải là bắt đầu cho sự suy bại của Hoa Mỹ không?

Vương Tín ngẩng đầu lên, từ thống khổ chuyển sang tức giận ghen tuông, buông lời mỉa mai:

- Sao thế, nhìn bạn trai cũ ăn nên làm ra, cho nên hối hận hả?

- Đúng là hối hận.

Lăng Thần chẳng hi vọng gì vào Vương Tín nên chẳng thèm che đậy:

- Trước kia em nghĩ rằng, có tiền sẽ thay đổi được vận mệnh và tầng cấp xã hội của mình, giờ mới phát hiện ra, có tiền cũng chẳng thay đổi được gì, thật đáng thương.

Vương Tín mặt hung dữ, lạnh giọng nói:

- Được, được lắm, nể tình cảm chúng ta, có vài lời tôi không nói ra được, nếu cô đã chê bai tôi như thế rồi, vậy chúng ta thẳng thắn với nhau đi. Ra giá của cô đi, xem tôi có thể thỏa mãn được không?

- Tôi thích cảnh sống, cho nên căn nhà này của tôi.

Lăng Thần từ đầu tới cuối vốn chẳng có tình cảm với Vương Tín, nên chẳng cần ngại gì mà không ra giá:

- Không thành vấn đề, còn nữa không?

- 3000 vạn tiền mặt.

- 3000 vạn à?

Vương Tín cười phá lên:

- Lăng Thần, cô coi mình là cái gì vậy, cô theo tôi chưa được một năm, tôi nể từng có tình cảm với cô, cho cô ăn nhà này, không ngờ cô được nước lấn tới. Tôi biết cô tham lam, nhưng không ngờ cô tham làm tới độ này.

Nói tới đó hắn thu lại nụ cười, hai tay vỗ xuống bàn, dùng tư thái từ trên nhìn xuống, cao ngạo nói:

- Cho dù tôi không cho cô xu nào, cô làm gì được tôi.

- Nhiều lắm.

Lăng Thần bình thản ném một tài liệu tới:

- Nhưng anh sẽ cho tôi thôi.

Vương Tín mặt thất sắc:

- Cô, cô có thai rồi sao? Sao ... sao không nói sớm?

- Nói sớm hay muộn cũng có thay đổi được gì không?

- Ít nhất ...

Vương Tín nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp đó, hẳn thực sự từng yêu cô gái này, lúc đầu hẳn chỉ muốn chơi bời một phen, sau này thì thực sự bỏ ra chân tình vào quan hệ của họ, không ngờ chuyện lại thành thế này:

- Ít nhất anh có thể thử nỗ lực, biết đâu cha anh sẽ chấp nhận.

- Không cần đâu.

Lăng Thần gạt đi:

- Anh biết kết quả, tôi cũng biết, vùng vẫy vô vị làm cái gì? Anh chỉ cãi nhau với ông ấy thêm vài trận cuối cùng vẫn khuất phục thôi, đừng tốn công nữa. Cho tôi tiền nuôi con, thế có phải đơn giản hơn không? Sau này anh có cuộc đời của anh, tôi có cuộc sống của tôi. Anh kiếm cô gái môn đăng hộ đối theo ý cha anh mà kết hôn.

Vương Tín xem báo cáo, hồi lâu nói:

- Sao tôi tôi chắc đứa bé là con tôi?

- Khoa học đã phát triển như thế, anh muốn kiểm tra dễ lắm.

Câu nói này đáng nhẽ sẽ làm các cô gái đau khổ tức giận, Lăng Thần thì không, cô đã buồn thất vọng vì hẳn nữa rồi:

- Vả lại anh nên tin vào trí thông minh của tôi, giả sử đứa bé này không phải con anh, tôi chẳng chuốc nhục vào người.

- Nhưng nhiều tiền thế, tôi không thể cho cô.

- Vậy về tìm cha anh thương lượng đi, không có phải là không có số tiền đó, cũng không phải là không thể cho tôi số tiền đó, mà vì anh không quyết nổi thôi.

Vương Tín nắm chặt hai tay, hận không thể bóp chết nữ nhân này vì hắn nhìn ra trong đôi mắt kia sự khinh miệt giành cho mình.

- Đừng giận.

Lăng Thần vỗ mu bàn tay Vương Tín, ý bảo hắn không chế tâm tình của mình, ở phương diện này hắn còn kém cả Trần Thuật khi chẳng có gì trong tay:

- Trước kia chuyện gì tôi cũng nghe theo anh, vì còn hi vọng ở anh, nhiều chuyện không dám nói ra, giờ sắp chia tay rồi, không cần dấu diếm gì nữa. Với tính của cha anh, nếu anh không thay đổi bản thân, anh nghĩ ông ấy sẽ giao tâm huyết cả đời mình cho anh à ...

- Đừng nói nữa.

Vương Tín quát:

- Tôi biết mình đang làm gì, người không biết mình là cô.

- Tôi biết chứ, trước kia tôi đổi ái tình lấy cuộc sống, giờ tôi đổi lấy tiền, tôi luôn biết mình đang làm gì.

- Tôi không cho cô đâu, cha tôi cũng không đồng ý đâu.

- Không.

Lăng Thần khẽ lắc đầu:

- Tôi bảo anh không hiểu ông ấy mà, cha anh sẽ đồng ý thôi.

- Cô sẽ không có được cái gì đâu.

Vương Tín cầm lấy giấy xét nghiệp, đứng dậy bỏ đi:

Lăng Thần thậm chí chẳng buồn nhìn hắn, ánh mắt lần nữa di chuyển cảnh Châu Giang, hai bên bờ rục rờ ánh đèn, mặt sông lấp lánh sóng bạc.

Thi thoảng có chiếc ca nô chạy lướt qua, giống sao băng giữa bầu trời đêm đen xì, vạch ra đường sáng kéo dài, sau đó biến mất.

Thế giới này, thứ gì vĩnh hằng chứ?

.....

Bar Đêm Đông.

Nghe thấy tiếng bước chân, Vương Tín vội vàng đứng dậy đón.

Vương Dự cởi áo khoác, trợ lý sau lưng nhận lấy treo lên móc.

- Chủ tịch uống gì ạ?

Giám đốc quán bar đích thân tới chiêu đãi, đây là quán bar cá nhân của Vương Dự, chủ yếu phục vụ khách của ông ta, cho nên tới đây giống như nhà mình, thi thoảng Vương Dự ở đây suốt cả ngày:

- Cho tôi một ly Morgan.

Vương Dự thoải mái ngả mình xuống ghế sofa, lại vẫy tay:

- Châm điều xì gà.

- Vâng thưa chủ tịch.

Giám đốc khom người đi an bài:

Vương Dự thấy Vương Tín mặt đỏ gay, quát:

- Uống ít rượu chứ, con là tổng giám đốc của truyền thông Hoa Mỹ, bộ dạng nát rượu này thì sao ra ngoài gặp ai? Nếu công ty có chuyện gấp thì sao?

- Vâng.

Vương Tín cúi đầu nhận sai:

- Nói đi, vội vội vàng vàng tìm cha làm cái gì?

Vương Tín không nói không rằng, chỉ đưa giấy xét nghiệm tới.

Vương Dự nhú mày:

- Chắc chứ?

- Chắc là thế ạ.

- Đúng là đúng, không có “chắc là thế”.

Vương Dự lại muốn nổi giận, sao mình lại sinh ra đứa con như vậy, đưa nó ra nước ngoài để mở rộng tầm mắt, rốt cuộc tầm mắt không mở rộng mà mở rộng ảo tưởng, xa đời thực tế:

- Nếu chưa chắc thì đi xác định đi.

Chương 348: Không rét mà run.

- Vâng, con sẽ xác định.

Vương Tín phải thừa nhận khi cha hấn nghi ngờ đứa bé có phải con hấn không, lòng nhói một cái, như vậy cảm xúc lúc đó của Lăng Thần sẽ thế nào, hấn hỏi câu đó chủ yếu là tâm trạng không tốt, cơ bản có thể khẳng định đó là con mình, Lăng Thần không phải người vô liêm sỉ như vậy, vì thế lại hỏi:

- Sau đó ạ?

- Thế con tính sao?

Vương Dự nhận lấy điều xì gà:

- Con đã quyết định chia tay với cô ta.

Vương Tín nói rất dứt khoát:

- Ừ.

Vương Dự cuối cùng cũng gạt đầu hài lòng, đây là chuyện ông ta luôn ép Vương Tín làm, giờ thì hấn làm rồi. Đương

nhiên ông ta biết, hẳn chẳng có lựa chọn nào trừ khuất phục mình:

- Đã nói chuyện với cô ta rồi hả?

- Vâng.

Vương Tín suýt nữa nói là Lăng Thần tìm mình, nhưng để tỏ ra mình chủ động hơn, nên chỉ gật đầu:

- Xòe bài rồi ạ.

- Cô ta chắc là đòi hỏi nhiều lắm hả?

Vương Dự phả ra một làn khói trắng, không ngờ vẻ mặt lại tỏ ra thoải mái:

- Cha biết hết rồi sao?

Vương Tín kinh ngạc:

- Lần đầu tiên nhìn thấy cô ta là cha biết rồi.

Vương Dự cũng không quá gay gắt với Lăng Thần nữa:

- Cô ta vứt bỏ bạn trai cũ theo con, chẳng lẽ con nghĩ mình phong lưu tài hoa hơn người ta à?

-

- Nữ nhân thích tiền, chuyện đó cũng thường thôi, chẳng có gì sai trái, con muốn phóng túng vài năm trước khi kết hôn cũng chẳng là gì, biết Thang Đại Hải của Phúc Tinh không, hẳn ngủ với nửa số con gái ở Hoa Thành này, làm cái nghề chủ trì vớ vẩn, rốt cuộc thế nào? Đính hôn với cô gái thực sự có thể giúp mình, sau đó quay lại Phúc Tinh rồi, đó mới là cái gương con nên học.

Vương Dự nhấp một ngụm rượu:

- Nhưng nếu là nữ nhân có năng lực thì không chỉ cho ít tiền mà đuổi đi được, Lăng Thần rất có năng lực, cha không

phủ nhận điều đó. Con còn kể cho cha, cô ta là cô gái tốt, có lòng cầu tiến, hết học tiếng Anh lại học tiếng Pháp, Nhật, học lễ nghi giới thượng lưu, cha nghe chẳng cảm động mà thêm lo lắng, vì sao? Vì cô ta đã bỏ vốn lớn như vậy, sao để cho con dễ dàng thoát thân.

- Con sẽ khiến cô ta không có bất kỳ thứ gì hết, con sẽ không cho cô ta bất kỳ thứ gì.

Vương Tín vì cha mẹ mình tiếp nhận Lăng Thần mà làm rất nhiều việc, ở trước mặt họ khen ngợi cô, tạo điều kiện hai bên tiếp xúc với nhau, nhưng bất kể hấn làm gì, nỗ lực ra sao, cha hấn ... Ông già đang uống rượu hút thuốc trước mắt đều tỏ thái độ khinh thường Lăng Thần:

Khi đó hấn thấy thương cho Lăng Thần, thấy bất công cho cô, hấn trách móc cha mình quá cổ hủ, cho rằng vì Lăng Thần từng bỏ bạn trai theo mình nên mới có thành kiến.

Giờ hấn hiểu rồi, cha hấn nhìn xa hơn hấn.

Vương Tín liên tục uống mấy ly whisky cũng không áp được cảm giác sợ hãi trong lòng, trước kia hấn nghĩ trên đời này chỉ mình là hiểu Lăng Thần thôi, một tiểu cô nương xinh đẹp, muốn thông qua nỗ lực cần cù thoát khỏi vũng lầy có cuộc ông tốt đẹp hơn thì có gì là sai?

Căn bản không tồn tại vấn đề phản bội, đó chỉ là sự chọn lọc tự nhiên.

Giờ hấn không chắc nữa, so với bây giờ thì hấn càng thích Lăng Thần vào cái ngày Trần Thuật rời Hoa Mỹ, cô trốn trong phòng không dám đối diện với bạn trai cũ, chỉ âm thầm rơi nước mắt, vì đó mới thực sự là một cô gái.

Còn Lăng Thần bây giờ giống một con quái thú, nhắm chuẩn con mồi là dốc sức lao tới cắn xé.

Vương Tín sợ hãi, khi một mình đối diện với Lăng Thần, hấn sợ, rất sợ, tới tận bây giờ ngồi đây hấn chưa bình tĩnh lại được, vì con quái thú đó vẫn rình rập sau lưng hấn.

- Con thấy Lăng Thần là người thế nào?

Vương Dự chột hỏi:

- Thông minh, cần cù, có chí tiến thủ.

Đánh giá của Vương Tín không thay đổi, chỉ là giờ hấn thêm một câu:

- Không từ thủ đoạn.

- Vậy là con hiểu rồi đấy.

Vương Dự khẽ thở dài:

- Một người thông minh, dã tâm lại không bị trói buộc bởi đạo đức, có thể làm gì?

- Cha nói Lăng Thần khả năng sẽ báo thù?

- Khả năng à? Có phải Lăng Thần bảo con tới thương lượng với cha không?

- Vâng.

Vương Tín hồ thẹn cúi đầu, hấn cảm thấy mình như thằng ngốc, cha hấn hiểu Lăng Thần, Lăng Thần cũng hiểu cha hấn, còn hấn ngoại trừ làm người chuyển lời không làm được gì:

- Đúng là nữ nhân thông minh.

Vương Dự tiếc nuối, nếu con trai ông ta mà có đủ tâm cơ thủ đoạn, bên cạnh có cô gái như Lăng Thần sẽ là trợ lực mạnh mẽ, nhưng mà con ông ta quá non nớt, đó mới thực sự là nguyên nhân ông ta phản đối Lăng Thần, cũng tốt, coi như Lăng Thần thay ông ta dạy cho hấn một bài học:

- Cô ta biết cha sẽ đồng ý.

- Cha, cô ta quá tham lam, không chỉ muốn căn nhà ở tiểu khu Phụng Hoàng Thành, lại còn đòi thêm 3000 vạn, cô ta nghĩ tiền của chúng ta là do gió thổi tới chắc? Cô ta theo con được bao lâu chứ, còn chưa đầy một năm ... Bằng vào cái gì chứ?

Vương Tín thấy cha mình chưa hỏi điều kiện gì đã đồng ý thì phản đối:

Đó là căn nhà mà gần một năm trước Vương Tín một lần đi tiếp khách hàng cố tình chuốc say Lăng Thần, sau đó đưa cô về rồi chiếm đoạt, sáng hôm sau khi Lăng Thần thức dậy, hắn đặt chìa khóa căn nhà vào tay cô, dỗ dành cô, giờ hắn lại không cam tâm.

- Chẳng qua là con không phục thôi.

Vương Dự chỉ thẳng vào vấn đề:

- Con nghĩ là mình nuôi con chó nghe lời, nhưng mà giờ phát hiện con chó quay lại muốn ăn tươi nuốt sống con. Nhưng thực chất, ngay từ đầu cô ta đã có khả năng nuốt chửng con rồi, tại con ảo tưởng thôi.

-

Vương Tín không muốn nói nữa, Lăng Thần làm hắn tổn thương tình cảm, cha hắn làm hắn tổn thương tự tôn:

Hắn đau khổ, muốn khóc.

- Con nghĩ đi, cô ta thông minh, không từ thủ đoạn như vậy, ở bên con gần một năm, cô ta nắm được bao nhiêu bí mật về Hoa Mỹ, về con. Con đã nghĩ tới chưa?

Vương Dự trầm giọng nói:

Vương Tín run rẩy, trước kia hắn yêu Lăng Thần, tín nhiệm cô, coi cô là tâm phúc, những chuyện hắn không muốn làm,

sai Lăng Thần đi làm, khi hiệp đàm chuyện quan trọng, không thiếu Lăng Thần bên cạnh.

Cô gái đó còn cực kỳ am hiểu lung lạc lòng người, khiến khách hàng trọng yếu của Hoa Mỹ có cảm quan rất tốt, khi đó hần hãnh diện vì có thư ký xinh đẹp vừa có thể đưa đi lấy thể diện, lại có thể giúp y giải quyết bao nhiêu việc.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu Lăng Thần thực sự có ý báo thù, cô nắm trong tay quá nhiều việc.

Chỉ nghĩ những việc Lăng Thần giúp mình làm thôi, Vương Tín đã đổ mồ hôi lạnh, ví dụ sự kiện hãm hại Không Nhược Khuê, Lăng Thần trực tiếp tham gia thao tác, cô ta có đủ bằng chứng đánh Hoa Mỹ trọng thương.

- Chúng ta, cho ... cho dù có đáp ứng hết yêu cầu của cô ta, không lấy gì đảm bảo sau này không bị cô ta dắt mũi tống tiền.

Vương Dự lắc đầu hỏi lại:

- Con có biết vì sao cô ta lại đưa ra con số 3000 vạn chưa? Vì sao không phải là 5000 vạn?

- Vì sao ạ?

- Vì cô ta thông minh, biết lấy số tiền trong phạm vi tiếp nhận của chúng ta. Nếu cô ta chỉ là nữ nhân mua vui cho con, cha thấy 500 vạn là nhiều, vì cô ta là trợ lý sát sườn của con, nắm trong tay cơ mật, cha trả cô ta 2000 vạn để cô ta ngoan ngoãn ngầm miện.

Vương Dự chỉ tay tờ giấy xét nghiệm:

- Còn tờ giấy này, trị giá 1000 vạn, vậy 3000 vạn là hợp lý rồi, cô gái đó giỏi đấy, rất giỏi.

-

Vương Tín không ngờ trong mắt cha mình, con mình lại không giá trị bằng cơ mật thương nghiệp, khi tờ giấy này xuất hiện, hấn hoảng loạn:

Bất kể thế nào đó là con của hấn, đưa con đầu lòng.

Chương 349: Ký ức tuổi thơ.

- 1000 vạn này là tiền bán đứt dây dưa với Vương gia.

Vương Dự không quan tâm tới sắc mặt khó coi của con mình, chuyện này cần làm cho dứt khoát một lần và mãi mãi, tuyệt đường mọi hậu họa:

- Cha không muốn đứa bé này có bất kỳ liên quan gì tới nhà ta, cho cô ta thêm tiền cũng được, bảo cô ta bỏ đứa bé đi.

- Cha ...

Vương Tín kêu lên:

- Chuyện cấp bách bây giờ là, một, xác định đứa bé là cốt nhục của con, hai, thuyết phục Lăng Thần bỏ đứa bé.

Vương Dự trầm giọng nói:

- Với phong cách hành sự của Lăng Thần, cô ta sẽ đồng ý thôi, cô ta còn rất trẻ, mới 25 đúng không, cô ta sẽ không để đứa con cản trở tương lai của mình đâu.

- Cha ...

- Khi đi đàm phán, dẫn theo luật sư Hoàng.

Vương Dự tỏ ý kết thúc câu chuyện, nâng ly lên:

- Nào, cha chúc mừng con.

- Chúc mừng con?

Vương Tín hồn xiêu phách lạc:

- Chúc mừng gì cơ chứ?

- Nghĩ đi, nếu không có chuyện này, con sẽ sống chung với con rắn độc máu lạnh suốt cả đời đây.

Vương Tín nhét ly rượu vào tay con trai:

Vương Tín tưởng tượng bức tranh nằm ngủ bên cạnh con rắn, rùng mình.

.....

Sau khu Nghịch Lâm khóa máy, Khổng Nhược Khuê cũng không nhận thêm kịch bản mới, sản phẩm mới của CE đã bán ra, là người đại diện duy nhất ở khu vực Châu Á, Khổng Nhược Khuê tất nhiên phải chạy khắp thế giới tuyên truyền, CE cũng bỏ vốn lớn, từ đường lớn ngõ nhỏ đâu đâu cũng thấy áp phích mang hình ảnh trang nhã cao quý của cô.

DSN cũng cũng tuyên bố Khổng Nhược Khuê sẽ là người đại diện của serie sản phẩm hạc tâm giày thủy tinh của họ, Khổng Nhược Khuê mặc váy công chúa nhiều tầng, chân đi giày thủy tinh từ trong lâu đài cổ đi ra, khí chất duy mỹ như tinh linh ấy gây chấn động không ít trái tim nam nữ, đem về cho cô không ít fan.

Quảng cáo serie giày thủy tinh tung ra, giành được cơn mưa lời khen.

” Trúng đạn rồi, từ này tôi sẽ là fan của Khổng Khuê.” Bình luận này được hơn 30 vạn like, chứng tỏ hình tượng công chúa của Khổng Nhược Khuê khiến không ít người trúng tiếng sét ái tình.

” Trời ơi, tôi yêu rồi, tích tắc nhìn thấy Khổng Khuê xuất hiện, tôi yêu lần nữa.”

” DSN ánh mắt thật chuẩn, bọn họ tìm ra công chúa chân chính.” Fan Khổng Nhược Khuê vô cùng tự hào.

“Đâu rồi, tên nào nói tiểu tử nhà chúng ta hết thời đâu rồi, căng mắt ra mà nhìn đi.” Có fan chưa quên thù cũ, tất nhiên khí thế của Khổng Nhượng Khuê lúc này, ai dám nhảy ra phát biểu ngôn luận ngu ngốc kia nữa.

Rất nhiều thương hiệu nhân sức nóng này quảng bá một phen, kéo tới muốn hợp tác với Khổng Nhượng Khuê. Dưới sự sàng lọc của Trần Thuật và Vương Thiệu, bọn họ chỉ chọn hợp tác với 4 nhà trong số hơn 50 thương hiệu tìm tới tận cửa. Một là thương hiệu xe đất tiền nổi tiếng toàn thế giới, một là hãng đồng hồ hơn trăm năm lịch sử, một là hãng trang sức Italya từng chuyên phục vụ cho hoàng gia, cuối cùng là thương hiệu giày thể thao lớn nhất thế giới. Ba cái đầu là vì để Khổng Nhượng Khuê giữ hình tượng thương hiệu cao cấp, còn cái cuối là để giữ thị trường người trẻ tuổi.

Dù sao người trẻ tuổi là tương lai, có được họ là có được thiên hạ.

Trong quy hoạch của Trần Thuật, Khổng Nhượng Khuê sẽ hợp tác với một thương hiệu bình dân trong nước nữa, bất kể thế nào cũng phải vững nền móng ở Trung Quốc, vì đó là gốc chiến lược đâm chiếm Châu Á giúp y thuyết phục được CE dùng Khổng Nhượng Khuê là đại diện duy nhất.

Trần Thuật và Khổng Nhượng Khuê sẽ không bao giờ quên sự kiện hợp tác với CE lần trước, khi đó Khổng Nhượng Khuê bị thương, CE lập tức trở mặt, cho dù có nguyên nhân Hoa Mỹ giật dây phía sau, nhưng nếu Khổng Nhượng Khuê chiếm cứ tiếng nói đủ lớn ở lĩnh vực, CE có dám làm thế?

Hay như giờ, chỉ có người ta chạy tới tìm mình hợp tác, đâu cần chạy tới cầu cạnh người ta.

Sân bay quốc tế Bạch Vân Sơn.

Ngoài sảnh chờ bay đám đông chen lấn, mỗi người đều hưng phấn sốt ruột nhìn về phía đám đông, còn có nhiều người cầm tấm biển tròn viết hai chữ Không Khuê màu mè, thi thoảng lại hô lên “Không Khuê”, vừa vang vừa chỉnh tề, xem ra đã tốn công luyện tập.

Không Nhượng Khuê là nghệ sĩ kín tiếng, cực kỳ ít để lộ hành trình của mình với bên ngoài, trừ khi đó là tham gia các hoạt động thương nghiệp hoặc là lễ trao giải, fan mới biết được cô đang ở đâu, vì những hoạt động đó cần truyền thông tuyên truyền.

Hôm nay Không Nhượng Khuê từ nước ngoài về, sau khi lên máy bay bị hành khách nhận ra, còn chụp ảnh đăng lên weibo khoe, thế là fan của cô phát hiện ra, nhanh chóng tổ chức đội ngũ chạy ra đón.

Máy bay còn nửa tiếng nữa mới hạ cánh, fan đã kích động rồi, lâu lắm không nhìn thấy tiểu tỷ tỷ của họ, hôm nay có thể tiếp xúc khoảng cách gần.

Vì người tới quá đông, sân bay phải phải không ít bảo an tới duy trì trật tự, kỳ thực giờ fan cũng chuyên nghiệp lắm rồi, có cả quản lý liên tục chạy qua chạy lại điều chỉnh hàng lối căn dặn mọi người không được chen lấn xô đẩy, không được cản lối đi, thể hiện mình là fan có tố chất.

Thời kỳ đầu mấy chuyện fan làm thần tượng chịu nhiều lắm, làm cả đôi bên bị xã hội nhìn với ánh mắt kỳ thị, trải qua thời gian đau thương, hiện rất quy củ.

Khi Trần Thuật tới hiện trường thì thấy fan tụ tập đông nghịt, không dám tới, ai mà biết fan của Không Nhượng Khuê có bao người ghim y, vào giữa đám đông lỡ chẳng may mỗi người đám một phát thì chết oan, đành gửi cho cô tin nhắn, rồi quay lại bãi đỗ xe.

Cho dù quản lý liên tục nhắc nhở, nhưng khi Không Nhượng Khuê đẩy valy đi ra, bọn họ vẫn la hét đình tai nhức óc.

Tĩnh Tĩnh và Quách Húc Nhiễm căng thẳng như ra trận, một trái một phải dè chừng, hơn mười bảo an nắm tay nhau thành vòng tròn đưa cô ra ngoài.

- Không Khuê, Không Khuê, em yêu chị, cưới em đi ...

Không biết fan nữ nào điên cuồng hét lên đình tai.

- Không Khuê, cho chúng tôi xin chữ ký được không? Tôi là bạn gái tôi đều là fan của chị ...

- Chị thật xinh đẹp ...

Không Nhượng Khuê vẫy tay:

- Cảm ơn mọi người tới đón tôi, mọi người vất vả rồi, mau về đi, tôi cũng phải về ...

Chương 350 -360: Kết Cục (End)

Ồn ào như thế, chẳng ai nghe thấy cô nói gì, nhưng không nói còn đỡ, vừa lên tiếng một cái là đám fan chen nhau tới, quản lý fan cũng không ngăn được, vòng tròn bảo an suýt không trụ nổi.

- Cô Không Khuê, xin cô đi nhanh cho.

Nhân viên bảo an nhắc nhở, nếu xảy ra sự kiện dẫm đạp, sân bay sẽ chịu trách nhiệm:

Không Nhược Khuê không dám tương tác với fan nữa, cúi đầu bước nhanh hơn, vượt qua được chỗ đông nhất rồi mới nói:

- Xin lỗi, làm phiền các anh rồi.

- Không phiền, không phiền, tôi cũng là fan của cô, lát cho tôi xin chữ ký nhé.

Nhân viên bảo an tranh thủ cơ hội:

- Các anh vất vả rồi, cho tôi địa chỉ, tôi sẽ nhờ trợ lý tặng phần quà, biểu đạt chút tâm ý.

- Cảm ơn cô Không Khuê.

Nhân viên bảo an mừng hết cỡ, bọn họ thường làm chuyện này, có khi ngày bảo vệ ba bốn minh tinh rời sân bay, rất kinh nghiệm, hiếm khi gặp minh tinh nào dễ gần, biết tôn trọng người khác như vậy, bọn họ quen bị coi như vô hình rồi, hôm nay thu được niềm vui bất ngờ:

Dưới sự bảo vệ của nhân viên bảo an, Khổng Nhượng Khuê lên xe của sân bay đi ra ngoài, tới tận cầu vượt, sau đó đỗ lại ở trạm xăng bên đường.

Xe đỗ xuống, Khổng Nhượng Khuê nhanh chóng xuống xe, chui tọt vào chiếc Mercedes đỗ sẵn, cửa xe vừa đóng lại đã ôm lấy cổ Trần Thuật, mở lên môi y một cái:

- Em nhớ anh.

Một cái hôn như thế sao mà thỏa được nhớ nhung, kéo cô vào lòng hôn nồng nhiệt, đến khi cả hai muốn ngạt thở mới rời nhau, vẫn đắm đuối muôn phần:

- Anh cũng nhớ em.

Khổng Nhượng Khuê nắm tay y, phụng phịu:

- Sao không tới đón em, em sẽ long trọng giới thiệu với mọi người, nói đây là bạn trai của tôi, sau này mong mọi người chiều cố.

- Chiều cô à, có mà anh bị nước bọt dìm chết, chết thì không sợ, chỉ sợ bẩn.

- Vớ vẩn, không có chuyện đó.

Khổng Nhượng Khuê lấy trong túi xách tay ra một cái hộp nhỏ:

- Em có quà tặng anh.

Mở hộp ra, bên trong là chiếc đồng hồ, lần trước hai người xem TV, thấy quảng cáo đồng hồ, Khổng Nhượng Khuê hỏi “đẹp không?”, Trần Thuật thuận miệng đáp một câu “đẹp”, thế là bây giờ cái đồng hồ xuất hiện trước mặt Trần Thuật.

Sau này cô ấy hỏi mình cái gì phải trả lời cho cẩn thận mới được.

Không Nhược Khuê háo hức tự mình đeo đồng hồ cho Trần Thuật:

- Em biết anh thích đeo đồng hồ, sau này phải đeo đồng hồ em tặng, coi như em ở bên anh. Mỗi lần xem giờ sẽ bất giác nhớ tới em.

Đeo xong rồi cô nâng tay Trần Thuật ngắm nghía, thỏa mãn gật đầu:

- Nam nhân của em đeo đồng hồ đúng là đẹp.

Trần Thuật thừa nhận Không Nhược Khuê có mắt nhìn, mình đồng hồ đúng là miễn chê:

- Anh cũng có quà cho em.

- Á, anh vừa mua nhà, còn phải trang trí, đừng lãng phí nữa.

Không Nhược Khuê trách, cô có thể tiêu tiền cho Trần Thuật, lại không muốn Trần Thuật tiêu tiền cho mình:

Dù sao cô giàu hơn Trần Thuật nhiều lắm, cô tự mua được căn nhà bây giờ khi chưa tới 20 tuổi cơ.

Trần Thuật lấy túi tài liệu đưa Không Nhược Khuê:

- Kịch bản đã hoàn thành rồi, đây là câu chuyện anh viết cho em, cho nên quyền đặt tên cũng là của em.

Thích một người liền muốn đem thứ tốt nhất tặng người đó.

Trần Thuật thấy mình có tiền, có danh tiếng, còn là ông chủ một công ty nhỏ, nói ra trong lòng có chút kiêu ngạo, y có đủ năng lực tặng cho bạn gái mình cuộc sống và món quà tốt nhất.

Kết quả y thất vọng, vì khó làm được.

Không Nhược Khuê là người đại diện của các thương hiệu cao cấp, từ nước hoa, mỹ phẩm, trang sức, giày dép đều được

họ tặng rất nhiều rồi, những món quà đó chỉ khi nào tham gia vào hoạt động cô mới dùng, thường ngày cô vứt xó.

Tóm lại là những món quà mà các cô gái thường thích đã chẳng còn sức hấp dẫn nào nữa.

Nhưng nếu lấy một kịch bản với nguyên hình là câu chuyện của chính họ, để cô làm nữ chính, sau đó đem quyền đặt tên kịch bản đó tặng cô ... Sẽ là dấu ấn khó phai trong đời.

Đó là món quà Trần Thuật muốn tặng cô.

- Rốt cuộc cũng xong rồi.

Khổng Nhược Khuê tất nhiên là biết kịch bản Trần Thuật viết, xúc động cầm trong tay:

- Lúc anh viết kịch bản, nhất định cũng nghĩ tên cho nó.

- Ừ, nhưng giờ quên rồi, kịch bản này nhất định phải do em đặt tên mới được, nếu không anh thà nó không có tên.

Trần Thuật dứt khoát nói:

Khổng Nhược Khuê nghĩ một lúc, sau đó lấy bút ký tên trong túi sách ra, nắn nót viết ba chữ: Huỳnh hỏa trùng.

- Huỳnh hỏa trùng.

Trần Thuật ngạc nhiên lắm:

- Vì sao lại là cái tên này?

- Sau khi chúng ta chia tách rồi, mỗi lần em thấy huỳnh hỏa trùng, lại nhớ tới thời gian vui vẻ chúng ta ngắm huỳnh hỏa trùng ngoài thôn. Anh còn nhớ không?

Khổng Nhược Khuê hồi ức:

Trần Thuật không nhớ ra trong ký ức của mình điều gì giống thế, mặt tối sầm, chuyện hồi nhỏ giữa hai người thì lấy

đâu ra mà vui vẻ, có lẽ cô ấy vui vẻ, về phía y tuyệt đối là trải nghiệm khác:

- Không nhớ.

- Có một lần anh bắt rất nhiều huỳnh hỏa trùng cho vào chai thủy tinh, em nhìn thấy rất tức giận, bắt anh thả ra. Anh không chịu, còn nói vì sao người khác bắt được mà anh thì không, em không biết trả lời thế nào, sau đó em trực tiếp ra tay, đẩy anh ngã xuống đất, thả hết huỳnh hỏa trùng ra, chúng bay đầy trời rất đẹp.

Không Nhượng Khuê cười khúc khích:

- Sau đó anh ngồi bệt dưới đất tủi thân khóc.

-

Biết ngay là không có gì hay ho mà, Trần Thuật đỏ mặt tía tai:

- Em nhớ nhầm rồi, sao anh làm chuyện mất mặt đó, với tính cách của anh là phải nuốt không trôi cục tức đó, rồi cùng em đấu tranh cho ra nhẽ mới đúng.

Không Nhượng Khuê dựa vào lòng Trần Thuật, an ủi:

- Về sau em mỗi lần nghĩ lại chuyện này, lòng rất hối hận, nghĩ, nếu em không đánh ngã anh, nếu em không cướp huỳnh hỏa trùng của anh, hoặc khi anh khóc, em ngồi xuống dỗ dành anh chứ không phải đứng cười đắc ý thì tốt rồi ... Rồi hôm sau em bị chó tấn công, anh cứu em, em lại chuyển nhà, từ đó em không gặp lại anh nữa, em sợ không có cơ hội bù đắp.

- Mỗi lần nhìn thấy huỳnh hỏa trùng, em lại nhớ tới anh, thành tâm kết của em. Bây giờ nuôi tiếc được bù đắp rồi, em lại có cơ hội cùng anh ngắm huỳnh hỏa trùng. Cho nên em muốn đặt cái tên này, vì nó có ý nghĩa đặc thù với em.

- Không vấn đề.

Trần Thuật vẫn để bụng một chút:

- Đừng nói là huỳnh hỏa trùng, em có đặt tên là bọ hung hay bọ xít anh cũng không ý kiến.

Không Nhược Khuê câm nín.

- Em nói xem, nếu như anh bắt thật nhiều bọ hung cho vào chai, em bắt anh thả chúng ra, anh không đồng ý, em nổi giận đánh anh, còn cướp chai của anh ... Nhiều năm sau chúng ta gặp lại, anh nói là viết một kịch bản, đặt tên là bọ hung, em thấy sao?

- Có tin em cắn anh không?

- Đừng giận.

Trần Thuật chợt dạ dỗi dành:

- Đây chỉ là tham khảo văn học thôi mà.

- Em không cùng anh tham khảo thứ buồn nôn đó.

- Vậy là em có thành kiến với bọ hung à?

Không Nhược Khuê vung nắm đấm thay câu trả lời.

- Được, được, không nói nữa.

Trần Thuật nhìn kịch bản được viết ba chữ “Huỳnh hỏa trùng” đẹp đẽ:

- Vậy kịch bản này do em đóng vai nữ chính.

- Đương nhiên, không để em đóng, em xem xem nữ nhân nào dám tới đóng vai này.

Không Nhược Khuê nói một lời nhiều hàm ý:

Trần Thuật giơ tay đầu hàng:

- Đúng đúng, không cho họ cơ hội nào hết.

- Ngoài ra, có đạo diễn Tống chỉ đạo, lại có em đóng nữ chính, Huỳnh hỏa trùng nhất định sẽ thắng lớn, tên tác phẩm lại trùng tên với công ty chúng ta, chẳng phải nhờ một bộ phim làm công ty nổi tiếng theo sao? Đây là cơ hội để tuyên truyền cho công ty, không thể bỏ lỡ, vì thế nhất định phải là tên này.

- Oa, Tiểu Khuê nhà ta thật thông minh.

Trần Thuật tán thưởng vô cùng, Không Nhược Khuê luôn biết mình muốn gì, càng biết mình nên từ chối cái gì, cô không từ chối lợi ích, nhưng không vì lợi ích mà hi sinh sáng tạo nghệ thuật:

Cô biết chuyện gì nên buông tay, thứ gì cần tranh thủ.

Ví như cơ hội dương danh công ty, ví như ái tình.

- Dương nhiên rồi.

Không Nhược Khuê dương dương đắc ý:

- Nếu không sao bao năm qua đi như thế, sao anh vẫn không thoát khỏi tay em.

- Nếu em là Phật Tổ Như Lai, anh nguyện làm Tôn Ngộ Không không thoát được khỏi lòng bàn tay của em.

Trần Thuật nắm lấy bàn tay nhỏ của Không Nhược Khuê, say đắm nhìn cô:

- Anh không hề chổng cựa.

- Trần Thuật ...

Không Nhược Khuê thấy mình sắp bị tan chảy rồi, thật kỳ lạ, đóng nhiều phim như thế, người khác nói những lời thoại tình tứ với cô, hoàn toàn chẳng có cảm giác, đôi khi còn sờn gai ốc, cảm giác sao nam nữ lại đi nói mấy câu sến súa ghê người như vậy?

Bây giờ có Trần Thuật rồi, mới biết những lời như thế cô nghe cả đời không chán.

- Hơn nữa, anh sẽ không đái bậy như con khi đó ...

Trần Thuật nghiêm chỉnh bổ xung:

- Đáng ghét.

Không Nhượng Khuê chưa gì đã hối hận, người này đáng ghét quá đi, nhéo Trần Thuật một cái:

- Người ta đang cảm động, anh lại phá hết tâm tình:

Chương 351: Lời như dao.

Trần Thuật chọc Không Nhượng Khuê suýt tức điên, trả thù phần nào quá khứ đen tối, cười ha hả một phen thỏa thích, sau đó chợt nghĩ tới một vấn đề:

- Đúng rồi, ai đóng vai anh đây, nam chính này phải lựa chọn cẩn thận, hay là để Như Ý, chỉ có anh ấy mới có thể thể hiện được dung mạo của anh.

- Như Ý lại không có khí chất của anh, nhưng nếu anh nhìn trúng Như Ý rồi thì để anh ấy đóng vai chính.

Không Nhượng Khuê ngẫm nghĩ:

- Có điều em thấy anh dùng bản sắc diễn vai này là tốt nhất.

Trần Thuật ra sức lắc đầu:

- Không được không được, phim này thì không được, phim này do công ty chúng ta đầu tư, kiếm tiền rất quan trọng. Phim sau để người khác đầu tư, hai chúng ta đi đóng vai nam nữ chính.

- Không thành vấn đề.

Không Nhượng Khuê trình trọng gật đầu, cùng đưa ra quyết định trọng yếu “hại người khác”:

- Anh nói chuyện với đạo diễn Tống rồi, kịch bản này do Huỳnh Hỏa Trùng chúng ta và Sâm Lâm bọn họ, mỗi bên bỏ 40% vốn đầu tư, sau đó tìm một nền tảng phát hành mạng và đài truyền hình, mỗi phía được phân ngạch đầu tư 10% ... Dù sao quyền chủ đạo là của chúng ta là được, đạo diễn Tống đi thao tác, nữ chính do chúng ta chỉ định, nam chính do phía đạo diễn Tống chọn.

Hợp tác là kiến lập trên cơ sở hai bên cùng có lợi, đây là khoản đầu tư lớn đầu tiên của Huỳnh Hỏa Trùng, chỉ có thể thành, không thể bại. Trần Thuật phải lấy 100% tinh lực đặt vào nó, đảm bảo nó thành bộ phim vừa được thị trường lại được lòng giới chuyên môn.

Không Nhượng Khuê vì thế tuy không phải quá vừa ý kịch bản này, song vẫn để Trần Thuật an bài, lập công ty không phải để chơi mà làm theo ý thích. Các phương diện phải cân nhắc hợp lý, bất cần một chút rất có khả năng rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Đã quyết định muốn độc lập, bọn họ đều muốn đưa công ty trở nên lớn mạnh.

.....

- Cô Lăng, cô xem đi, nếu thấy hợp đồng không có vấn đề thì ký vào chỗ này.

Luật sư Hoàng đưa bút cho Lăng Thần:

Lăng Thần kiểm tra hợp đồng ba lượt, xác định không có vấn đề gì, ký tên lên trên.

Luật sư xem xét lại lần cuối, cẩn thận cất hợp đồng vào cặp, nói với Vương Tín:

- Tổng giám đốc Vương, mọi chuyện đã xong xuôi rồi.

- Cảm ơn.

Vương Tín gật đầu, ánh mắt chỉ nhìn Lăng Thần, nhìn cô ký tên nhanh gọn dứt khoát, như nóng lòng thoát ly không còn bất kỳ dính dáng gì tới mình:

- Anh đi trước đi.

- Tổng giám đốc Vương khách khí rồi.

Luật sư Hoàng xách cặp, nhanh chóng rời khỏi chỗ thị phi này:

Đội luật sư đi xa, Vương Tín hỏi:

- Cô có tính toán gì sau này?

Lăng Thần cười chế nhạo:

- Anh quên hợp đồng viết gì rồi à, từ lúc tôi đặt bút ký vào tờ giấy đó, chúng ta đã không còn bất kỳ liên quan nào nữa rồi.

Vương Tín chỉ muốn tát mình một cái, rõ ràng biết đây là nữ nhân máu lạnh, vậy mà không nhận được, chẳng lẽ mình còn lưu luyến:

- Tôi chỉ quan tâm tới con thôi.

- Con, con nào?

Lăng Thần hỏi lại:

Vương Tín ngó người, chỉ bụng Lăng Thần:

- Đứa con trong bụng cô.

Lăng Thần cười ngật ngoẻo, cười tới chảy nước mắt mắt, đưa tay quệt đi:

- Vương Tín, anh buồn cười thật đấy.

Vương Tín không cười, hắn thấy câu nói của mình chẳng buồn cười gì hết.

Lăng Thần dùng một ngón tay gõ lên bản hợp đồng trên bàn:

- Anh biết trên đó viết gì không? Viết tôi phải vứt bỏ đứa bé đó, không được để nó xuất hiện trên đời ... Vì thế Vương gia anh sẵn sàng bỏ ra một khoản bồi thường lớn. Chẳng lẽ đây không phải điều khoản do anh và cha anh thương thảo sao, giờ anh lại bảo với tôi là anh quan tâm tới con, con nào?

- Cô ... Cô điên rồi.

- Tôi điên à?

Nụ cười của Lăng Thần biến mất, hận thù nhìn Vương Tín:

- Là các người ép tôi điên.

- Không ai ép cô, là cô tự chọn.

Vương Tín nổi giận:

- Ngày hôm đó khi Trần Thuật rời Hoa Mỹ, tôi đã hỏi cô, có hối hận không, cô nói không.

- Tôi không hối hận, sao tôi phải hối hận?

Lăng Thần tự rót cho mình một ly rượu:

- Mời anh đi cho.

Vương Tín đứng dậy nắm chặt tay, nhìn Lăng Thần chằm chằm, rốt cuộc không nói gì, quay người bỏ đi.

Hối hận ư?

Lăng Thần ngửa cổ uống hết ly rượu, thu hợp đồng lại cho vào cặp, cô đã là người có tiền rồi, một căn nhà 2000 vạn, một số tiền mặt 3000 vạn, bằng vào số tiền này, cô có thể làm rất nhiều việc.

Mình không hối hận.

Nếu không có lựa chọn khi đó, làm sao cô có khối tài sản khổng lồ này, sao cô phải hối hận, cô trẻ trung, xinh đẹp lại giàu có, mọi thứ còn ở phía trước, sao cô phải hối hận?

Đúng, mình không hối hận, Lăng Thần kiên định nói với bản thân như thế.

Đã hẹn với bệnh viện rồi, cô phải đi làm một phẫu thuật nhỏ nhỏ, cuộc phẫu thuật không đáng kể gì, dù sao Vương gia đã thực hiện lời hứa của họ.

Lăng Thần vẫy tay thanh toán, phục vụ đi tới nói đã được thanh toán rồi, cô bật cười, đúng là nam nhân được giáo dục tốt, tức giận bỏ đi mà không quên thanh toán tiền.

Đáng tiếc!

Lăng Thần mở cửa xe, đặt túi xách vào ghế phụ lái, đây là chiếc Mercedes s500, là quà sinh nhật Vương Tín tặng cho cô, đăng ký xe ghi tên cô.

Nếu còn theo Trần Thuật, làm sao có thể đi chiếc xe đắt tiền thế này.

Cô càng không có lý do gì làm bạn.

Chỉ là lúc này sắp lên bàn phẫu thuật rồi, không không tránh khỏi lo lắng, cô muốn một người ở bên mình, nắm tay mình an ủi vài câu.

Bất kể là thật lòng hay giả dối.

Nghĩ một lúc Lăng Thần lấy di động ra gửi tin nhắn :” Tiểu Miêu, có thời gian không?”

Tiểu Miêu là bạn học thời cao trung của cô, cũng là đồng hương, hiện đang làm việc ở Hoa Thành, từng cùng nhau đi ăn cơm dạo phố vài lần, coi như cũng là người bạn tin cậy được.

Không hồi âm.

Lăng Thần gọi điện thoại tới, nhưng điện thoại bị ngắt, sau đó thu được tin nhắn ngắn gọn: Đang họp!

Lại nhắn tin cho một người khác, câu trả lời là: Chị Thần, em đang công tác bên ngoài, khi nào về gặp nhau.

Liên tục liên hệ với ba bốn người quen, ai cũng bận cả, Lăng Thần kéo danh bạ, xem còn nhờ được ai không, chợt thấy số điện thoại quen thuộc, nếu trước kia chỉ cần cô bấm số này, bất kể mưa gió hay bận bịu gì, luôn có một người ở bên cô.

Lăng Thần bỏ điện thoại sang bên, cô không cần nữa.

Khởi động xe, đạp ga như phát tiết.

Rầm!

Phía trước mũi xe đột nhiên xuất hiện một chiếc xe rẽ tới, đâm thẳng vào xe cô.

Lăng Thần chỉ thấy đầu mình như bị người ta dùng búa tạ đập mạnh, tai ù ù như có vô số con ruồi bay loạn xạ.

Đưa tay ra, chỉ thấy một màu đỏ kinh khủng.

Ý thức của cô dần mơ hồ.

Lăng Thần mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ cô và Trần Thuật gặp nhau lần đầu ở cửa nhà ăn số hai, mùa thu tháng chín, cô mặc chiếc váy dài màu trắng, cái cái nơ bướm màu vàng mà cô thích nhất, lúc bước đi như có con bướm vỗ cánh trên đầu. Khi đó Trần Thuật đang cùng bạn học tới phòng giáo vụ lấy sách, dây buộc chồng sách bị đứt, rơi mấy cuốn xuống đất, Lăng Thần chạy tới nhặt trả lại, Trần Thuật cảm ơn cô, cô hỏi, thế bạn muốn cảm ơn mình thế nào? Rồi Trần Thuật ngó ra, cô không nhận được phì cười, tiếng cười trong trẻo, như có

vô số dòng suối nhỏ chảy róc ráy qua tim, khi đó cô nghĩ, nam sinh thật thú vị.

- Lãng Thần ... Lãng Thần ...

Đó là giọng Trần Thuật.

Mỗi ngày tới giờ cơm, Trần Thuật đều tới trước KTX của cô, đứng ở dưới lầu gọi cô, phòng cô ở tầng ba, Trần Thuật đứng trên bồn hoa giọng rất rõ ràng, sau đó đám bạn trong phòng nhón nháo ” Lãng Thần, Trần ca ca tới rồi kìa”, “Trần Thuật, khi nào mời chị em chúng tôi ăn cơm đây”

Trần Thuật gọi mình, mình phải xuống ăn cơm với anh ấy.

Chương 352:

Lãng Thần nghe thấy tiếng gọi của Trần Thuật, nỗ lực muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt nặng quá, người cũng mệt mỏi, cứ như mấy ngày liền không ngủ, không cách nào tỉnh lại.

- Lãng Thần ... Lãng Thần ...

Giọng Trần Thuật càng gấp:

“Chắc anh ấy đợi sốt ruột lắm rồi?” Lãng Thần nghĩ thế, nên cô càng cố mở mắt, thậm chí dùng móng tay bầu vào lòng bàn tay để tỉnh lại nhanh hơn.

Cuối cùng cô cũng mở mắt ra rồi, ánh đèn chói mắt làm cô vội nhắm mắt lại.

- Lãng Thần ...

Có người gọi khẽ bên tai:

Không phải giọng Trần Thuật, sao lại biến thành mẹ rồi?

Cô cố gắng mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt già nua tiều tụy của mẹ gần trong gang tấc.

- Mẹ.

Lăng Thần há miệng, mặt đầy nghi hoặc:

- Mẹ, sao mẹ ở đây?

Ký ức của cô vẫn dừng ở đàm phán của mình và Vương Tín kết thúc, sau đó cầm hợp đồng lái xe chuẩn bị chuẩn bị phẫu thuật, khi cô dặm ga, đột nhiên có chiếc xe lao thẳng vào đầu xe của cô ...

Máu, cô còn nhớ tay mình đầy máu tươi, chuyện sau đó liền không biết nữa.

- Thần Thần ...

Đàm Nguyệt Hoa vừa định nói mắt đã ướt đầm, từng giọt nước mắt nhỏ xuống, nắm lấy bàn tay gầy như que củi của con gái:

- Con có sao không, có thấy chỗ nào không thoải mái không?

- Chỗ nào không thoải mái?

Lăng Thần ngẩn ra, sau đó bản năng nhớ điều gì, định đưa tay sờ bụng, nhưng hai tay cô đều bó bột, không cách nào nào cử động được:

- Mẹ, con con ...

Chuyện cô có thai không nói với trong nhà, cô muốn phá thai, mẹ cô cũng không biết, làm sao mở miệng hỏi được.

- Đứa bé không còn nữa.

Đàm Nguyệt Hoa lau nước mắt:

- Con mất máu rất nhiều, may mà đưa vào bệnh viện kịp thời, nếu không đến con cũng không còn nữa ... Con bé này, sao chẳng làm người ta yên tâm như thế, có thai rồi mà không

nói với cha mẹ một tiếng? Vì sao không chú ý tới thân thể? Thế nào cũng phải có người ở bên chiếu cố chứ ...

- Lúc này nói với con những điều ấy làm gì.

Một giọng nói khàn khàn xen vào:

Đó là giọng của cha, Lãng Thần quay đầu nhìn cha tóc bạc như tuyết, cô vẫn còn mơ hồ:

- Cha, sao cha ở đây?

- Xứ ra chuyện lớn như thế, cha không tới mà được à?

Lãng Quốc Cường lo mình quá nặng lời, ngữ khí quá nghiêm túc, làm con gái bảo bối không chịu được, an ủi:

- Con không sao là tốt, con còn trẻ, sau này vẫn có thể có con được

- Cha ...

Lãng Thần ghen ngào, nhìn ánh mắt cực độ lo lắng nhưng vẫn cẩn thận vỗ về mình, lòng chua xót, không hề biết cô định bỏ đứa bé, bi thương gọi một tiếng:

- Ngoan ngoan, không sao, không sao.

Đàm Nguyệt Hoa ôm lấy con gái, không ngừng dỗ dành:

- Không sao nữa rồi, cha mẹ ở đây, đừng lo, cha mẹ sẽ ở bên con.

- Cha, mẹ, con xin lỗi, con xin lỗi.

- Đừng nói lời ngốc nghếch ấy, con không có lỗi gì cả, con chỉ cần chiếu cố tốt bản thân là được, nói thế làm gì.

Lãng Quốc Cường nhìn vợ và con gái khóc nức nở, sống mũi cũng cay cay, là nam nhân duy nhất trong nhà, ông phải kiên cường:

- Từ nhỏ tới lớn, con là kiêu hãnh của cha mẹ, sau này cũng thế.

Rồi mắng vợ:

- Con nó khóc, bà khóc theo làm gì, trước đó nói thế nào?

Đàm Nguyệt Hoa rồi rít lau nước mắt:

- Không khóc nữa, tôi không khóc nữa, Thần Thần, con cũng đừng khóc, con không sao là mẹ mừng rồi, có đói không, mẹ làm món ngon cho ăn.

- Con không đói.

Lăng Thần lòng khó chịu vô cùng, nhưng không muốn làm cha mẹ thương tâm, cố gượng cười:

- Con không sao, con còn tưởng không gặp được cha mẹ nữa, không ngờ mở mắt ra đã thấy cha mẹ.

Cười một cái kéo cơ mặt, cơn đau truyền tới, khiến toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh.

- Phì phì, phì phui cái mồm.

Đàm Nguyệt Hoa nhỏ nước bọt mấy lần:

- Không được nói mấy lời không may mắn ấy.

- Đúng thế.

Lăng Quốc Cường dặn:

- Còn trẻ như vậy, đừng suốt ngày nói mấy chuyện sống chết.

- Vâng, con không nói nữa.

Lăng Thần nói xuôi theo lời cha mẹ, mắt thất thần nhìn trần nhà, không biết suy nghĩ gì:

Đàm Nguyệt Hoa thấy con gái như thế trao đổi ánh mắt với chồng, dè dặt hỏi:

- Thần Thần, con và Trần Thuật ... Có phải là xảy ra chuyện gì không? Con nằm viện hai ngày, nó chẳng tới, cũng không gọi điện. Cha mẹ dùng di động của con gọi mấy lần, nó không nhận máy.

Lăng Thần nghe vậy thì cuống lên:

- Cha mẹ gọi điện cho Trần Thuật sao?

Đàm Nguyệt Hoa và Lăng Quốc Cường rất thích chàng trai vừa thanh tú hiền hòa lại cực kỳ chăm sóc con gái mình, nhưng lần này Lăng Thần xảy ra chuyện, bọn họ liên hệ với Trần Thuật, không ngờ Trần Thuật lại không cả nghe máy.

Không khỏi lo lắng hai đứa xảy ra vấn đề.

- Ủ, dùng di động của con.

Đàm Nguyệt Hoa vội giải thích:

- Cha mẹ không có số của nó, nghĩ chuyện lớn như vậy, thế nào cũng phải báo cho nó.

- Đừng lo.

Lăng Quốc Cường lên tiếng:

- Gọi hai lần, nó không nhận máy, không gọi nữa, cha mẹ không biết giữa hai đứa làm sao, không tiện gọi thêm.

Nghe vậy Lăng Thần mới dễ chịu một chút, nhưng nghĩ, cha dùng điện thoại mình gọi, anh ấy nhất định cho rằng mình vô liêm sỉ lắm, bị từ chối hết lần này tới lần khác mà cứ dính lấy.

Anh ấy không cả muốn nhận điện thoại của mình nữa rồi, anh ấy hận mình lắm.

- Nhưng mà nó cũng quá vô trách nhiệm.

Đàm Nguyệt Hoa trách:

- Dù hai đứa xảy ra chuyện gì thì cũng tìm cách giải quyết
đàng hoàng, đứa bé vô tội mà, chẳng lẽ nói không biết nghĩ
cho hai mẹ con con à?

Lăng Thần mặt cắt không ra máu, vẫn cắn răng nói:

- Đứa bé không phải của anh ấy.

- Cái gì?

Không biết có phải Đàm Nguyệt Hoa không nghe thấy hay
không dám tin, hỏi lại:

- Con nói, đứa bé không phải của Trần Thuật.

Lăng Thần nhắc lại, mỗi lời như dao đâm vào tim cô:

- Cái gì?

- Con nói đứa bé đó không phải của Trần Thuật.

Sau khi Lăng Thần gần như gào ra câu nói đó, cả phòng im
phăng phắc.

Lăng Quốc Cường và Đàm Nguyệt Hoa đều là cha mẹ
Trung Quốc truyền thống, một là giáo viên tiểu học, một là tổ
trưởng xí nghiệp nhà nước, cả đời sống ở huyện thành nhỏ xa
xôi, mang theo chuẩn mực đạo đức của cả nghìn năm, bọn họ
không tiếp nhận được chuyện này.

Nếu là con gái nhà người khác, thế nào Đàm Nguyệt Hoa
cũng chửi mắng vài câu, “hồ ly tinh vô liêm sỉ”, “nếu là con
tôi, thế nào cũng đánh gãy chân nó” ...

Vậy mà loại chuyện đó lại xảy ra với con gái mình.

- Không, không phải của Trần Thuật sao?

Đàm Nguyệt Hoa bàng hoàng, hai đứa nó đã chung sống
với nhau mấy năm rồi, chỉ đợi công việc ổn định hơn là sẽ kết
hôn mà, thế nào cái thai của con mình lại không phải của Trần
Thuật, bà hạ thấp giọng hết mức:

- Vậy là của ai?

Trong tiềm thức bà, đây là chuyện nhục nhã, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.

- Không quan trọng nữa.

Lăng Thần cho dù nói ra Vương Tín thì sao, để hấn đến thăm à, xách theo giỏ hoa quả vờ vịt quan tâm, nhưng trong lòng hấn hả hê sao:

“Cô tự làm tự chịu thôi!”

“Nhìn đi, nữ nhân này rời khỏi mình như chó mất chủ.”

“Tiện nhân, cô cũng có ngày hôm nay hả?”

Vương Tín không hiểu cô, nhưng cô quá hiểu Vương Tín.

Cô biết Vương Tín nhất định thế này, thái độ lịch sự không thể bới móc gì hàn huyên với cha mẹ mình, nhưng trong lòng hấn coi họ như chó gõ gà đất, hấn coi thường mình, càng coi thường cha mẹ mình.

Sao có thể để loại người đó tới đây được.

Chương 353: Dâu xấu cũng phải ra mắt cha mẹ chồng.

- Sao lại không quan trọng?

Lăng Quốc Cường tức giận quát:

- Cha còn tưởng đứa bé đó là của Trần Thuật, muốn tìm nó nói chuyện cho ra nhẽ ...

- Ông ...

Đàm Nguyệt Hoa cắt lời:

Lăng Quốc Cường nhận ra mình mất kiểm soát nói quá to, chỉ là chuyện này, nhất thời ông không sao tiếp nhận được, con gái bảo bối của mình sao lại làm chuyện mất mặt thế chứ, bảo sao Trần Thuật không thêm nghe máy:

- Dù đứa bé của ai, thì thằng đó cũng phải có trách nhiệm chứ, để nữ nhân gánh chịu hết còn là nam nhân nữa không? Chuyện này chưa xong đâu, cha phải khiến nó trả lời, ức hiếp con gái cha sao?

- Hắn vốn không phải nam nhân.

Lăng Thần cố ngăn không cho bản thân khóc:

- Cho nên không cần làm việc thừa thãi.

- Thần Thần ...

- Cha, cứ làm thế đi.

Lăng Thần nói át cha mình:

- Chuyện này một mình con chịu, không cần ai gánh vác hết, cũng không cần liên hệ với ai, kể cả Trần Thuật, ngàn vạn lần đừng liên hệ với Trần Thuật, dù anh ấy có gọi điện tới, cha cũng đừng nói tình hình của con.

- Nhưng, một mình con ..

- Cha, con chịu được.

Lăng Thần cười lạnh lẽo:

- Đã đi tới bước này rồi, cả cái chết cũng qua được rồi, còn chuyện gì con không chịu được chứ?

Lăng Quốc Cường thấy con gái chịu ủy khuất, hi vọng đòi lại công bằng cho con, nhưng mà ngay cả tên của kẻ đó cũng không biết thì làm được gì?

- Cha, mẹ, con mệt rồi, con muốn nghỉ ngơi.

Lăng Thần nhắm mắt lại:

Lăng Quốc Cường thở dài, ra hiệu cho vợ đứng dậy:

- Cha và mẹ con đi mua ít đồ cho con ăn, con nằm mấy ngày không ăn gì rồi, đồ bệnh viện loãng teo teo, không hợp

khẩu vị của con ... Cha mẹ đi mua cho con bát canh.

Đợi cha mẹ đi rồi, cửa đóng lại, chỉ còn một mình trong phòng, Lăng Thần mở mắt nhìn trần nhà, nước mắt tự giác trào ra.

“Lăng Thần, mày thật đáng thương.”

.....

Trần Thuật bận lắm.

Phiên bản cuối cùng của kịch bản gửi cho Tống Tử Lâm, ông ta rất hài lòng, hơn nữa còn rất thích cái tên Huỳnh hỏa trùng, nói cái tên đó tượng trưng cho thanh xuân, cho ái tình ngây ngô mỹ hảo, ông ta thích câu chuyện ái tình thanh mai trúc mã ấy.

Thậm chí còn nói muốn lấy chuyện này để quảng bá, đương nhiên tiền đề là Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê đồng ý.

Mặc dù đại bộ phận trong giới đều biết chuyện bọn họ, nhưng fan và công chúng thì vẫn còn chưa xác định được, fan của Khổng Nhược Khuê chắc chắn không muốn thấy cô yêu đương hay kết hôn.

Nữ chính là Khổng Nhược Khuê, nhưng nam chính không phải là Lý Như Ý, tuy có Trần Thuật tiến cử, Tống Tử Lâm thấy hần vẫn còn quá non nớt, phải mài rũa diễn xuất vài năm, hơn nữa danh tiếng địa vị không tương xứng, ông muốn Hồ Qua thành danh lâu năm cùng Khổng Nhược Khuê diễn đôi tình lữ.

Hồ Qua thực sự phù hợp mới mọi tiêu chí, kể cả diễn xuất hình tượng, hay là độ nổi tiếng, để tăng thêm đảm bảo cho thành công của bộ phim. Trần Thuật vẫn tiến cử Lý Như Ý làm vai phụ, bạn hồi nhỏ của nam chính, là nhân vật có cá tính. Có thể đóng phim cùng ảnh đế Hồ Qua và thị hậu Khổng

Nhược Khuê, trong phim do Tống Tử Lâm đạo diễn, cơ hội và nguồn lực này, người mới nào có được.

Đã ký hợp đồng xong với nghệ sĩ, đó mới là bước đầu, tiếp theo nghiệp vụ càng phức tạp rắc rối, Trần Thuật mới một người chế tác phim lâu năm tọa trấn, y còn phải phụ trách nghiệp vụ của cả Huỳnh Hỏa Trùng.

Phải mấy ngày sau khi nhóm bạn bọn họ tụ tập uống trà tán gẫu ở công ty, thái độ của Thang Đại Hải rất khả nghi, lăm la lăm lét, tựa như có gì muốn nói lại che dấu.

Thấy Tạ Vũ Khiết cũng nhìn mình nghi ngờ, Thang Đại Hải đang kỳ khảo nghiệm, sợ cô hiểu lầm, vội nói:

- Lãng Thần bị xô xe ... Á ...

Tạ Vũ Khiết đá hấn một cái:

- Anh nói chuyện này làm gì?

Cô cũng nghe nói tới cô bạn gái cũ này của Trần Thuật, biết tình cảm của họ không tầm thường, không ngờ Thang Đại Hải ngu nốc nói ngay trước mặt Khổng Nhược Khuê.

Thang Đại Hải xoa chân, mắt nhìn Trần Thuật ý bảo, anh em tự cầu phúc, tôi phải bảo vệ hạnh phúc của mình, thông cảm.

Trần Thuật sầm mặt, nhớ ra mấy ngày trước liên tục nhận được điện thoại của Lãng Thần, khi đó còn nghĩ nữ nhân này còn muốn dây dưa, nên ngắt máy luôn.

Y có thể không hận Lãng Thần, nhưng cũng không thể yêu cô được nữa, chút tình cảm còn lại là lưu luyến với kỷ niệm thôi, không muốn hai bên có bất kỳ quan hệ gì, coi như người xa lạ là điều y thấy là tốt nhất.

Chia tay rồi còn gọi điện thoại nữa làm gì?

Chẳng may để Không Nhược Khuê nhìn thấy, cô ấy hoài nghi họ tình cũng không rủ cũng cũng tới thì sao, Trần Thuật chẳng đại tự chuốc lấy phiền não.

Không ngờ cô ấy bị xô xe.

Y tưởng rằng mình đã có thể bình đàm với bất kỳ chuyện gì liên quan tới Lăng Thần rồi, nhưng vừa nghe tin này tim y rõ ràng thất lại ...

- Không sao.

Không Nhược Khuê cầm cốc trà lên, mỉm cười hỏi:

- Bị thương có nặng không?

- Nặng lắm, tới giờ vẫn nằm viện.

Thang Đại Hải là tên không dấu nổi chuyện trong lòng, mấy ngày qua không nói ra được bút rút lắm, giờ có cơ hội đường đường chính chính, kể:

- Tôi nghe người quen bên Hoa Mỹ kể, chuyện này âm ỉ lắm, thấy bảo Lăng Thần và Vương Tín chia tay rồi, cô ấy lấy được khoản tiền chia tay lớn ... Á ...

Tạ Vũ Khiết lại đá cái nữa:

- Chia tay thì chia tay, chuyện này liên quan gì tới chúng ta?

Chị em mình không tiện nói, không tiện biểu đạt, cô tất nhiên là phải làm thay, với lại tên gốc này nói chuyện chia tay làm gì? Định tạo cơ hội cho họ à?

Nam nhân đúng là không thể tin.

- Thì chuyện trà dư tửu hậu thôi mà.

Thang Đại Hải cười nịnh:

- Được được được, anh sai, anh không nói nữa, chúng ta tiếp tục bàn chi tiết hôn lễ đi, hôn lễ trong mơ của em thế nào?

- Em chưa từng nghĩ tới kết hôn.

Tạ Vũ Khiết lên mặt, trước kia với cô hôn nhân là gánh nặng, cản trở sáng tác nghệ thuật của mình:

- Vậy thì lấy của người khác, em thấy hôn lễ của ai hay, chúng ta theo đó mà làm.

Trần Thuật thấy mình im lặng hơi lâu, ổn định lại tâm tình:

- Kết hôn mà cũng sao chép à, chúng ta phải nghĩ ra thứ mới mẻ, cả đời không quên, đúng không Tiểu Khuê?

- Anh thực sự muốn nói chuyện này bây giờ à?

Không Nhược Khuê trầm thờ dài, sao không nhận ra Trần Thuật chỉ gượng gạo tham gia câu chuyện:

- Em muốn đi cùng anh, nhưng em nghĩ, lúc này người Lăng Thần không muốn gặp nhất là em, anh đi đi thăm cô ấy đi, dù sao cũng từng quen biết.

Thang Đại Hải ngoáy tai còn tưởng mình nghe nhầm, Tạ Vũ Khiết sốt ruột kéo tay Không Nhược Khuê, trách cô bạn vì sao còn vẽ đường cho hươu chạy.

- Anh ...

Trần Thuật lúng túng:

- Đi đi ..

Không Nhược Khuê tin vào Trần Thuật, cô càng tự tin vào bản thân:

Trần Thuật trầm ngâm một lúc, đột nhiên nói:

- Tháng sau là Tết Xuân rồi, em theo anh về Lạc Thành nhé, để cha mẹ anh biết nha đầu thối năm xưa sắp thành con

dâu họ, cho họ giặt mình một phen.

Khổng Nhược Khuê híp mắt cười, làm kiêu quay đầu đi:

- Chúng ta còn chưa đính hôn mà em đã tới nhà anh ăn Tết à, thế còn ra cái gì nữa? Người ta nói gì đây, cha mẹ em không cho đâu.

- Cha mẹ em thì để anh lo, cùng lắm thì anh uống với cha em một bữa, uống đến khi ông đồng ý thì thôi.

Trần Thuật tràn trề tự tin, khi Khổng Nhược Khuê không ở nhà, y càng nhiệt tình một mình tới thăm cha mẹ vợ, cùng cha vợ đánh cờ uống rượu, học tập nấu nướng từ mẹ vợ, thuận tiện làm việc vặt trong nhà, rốt cuộc có cái bóng đèn điện cho y thay rồi, giờ y dám nói, mình thân thiết với cha mẹ vợ hơn cả cô con gái này:

- Liệu có nhanh quá không?

Ai dè Khổng Nhược Khuê cũng có lúc biết sợ:

- Sợ gì, con dâu xấu rồi cũng phải ra mặt cha mẹ chồng mà.

Trần Thuật nắm tay cô:

- Em không xấu.

Khổng Nhược Khuê hất hàm kiêu ngạo:

Chương 354: Lãng phí thời gian.

Sau khi nhờ Thang Đại Hải giúp nghe ngóng bệnh viện Lăng Thần đang ở, sáng sớm hôm sau Trần Thuật lái xe tới.

Cổng bệnh viện có hiệu quà tặng, chủ yếu là hoa tươi và giỏ quả dùng thăm người bệnh, nếu là trước kia, Trần Thuật sẽ mua hoa tươi ... Không, nếu là trước kia, y sẽ không để Lăng Thần xảy ra chuyện này, xảy ra chuyện y cũng sẽ luôn ở bên cô.

Cô ấy ở Hoa Thành có một mình, không thân không thích, coi như mình lấy thân phận bạn học, đồng nghiệp tới thăm đi, dù sao khi ốm bệnh cần có người ở bên chăm sóc đúng không?

Thuyết phục bản thân như vậy, Trần Thuật mua giỏ hoa quả rồi tới khu phòng bệnh.

Thang Đại Hải chỉ hỏi được tên bệnh viện mà không hỏi được số phòng bệnh, cho nên Trần Thuật phải tới phòng hỏi đáp hỏi:

- Xin hỏi cô Lăng Thần ở phòng bệnh nào?

- Lăng Thần à?

Y tá vừa nhập tên từ bàn phím vừa hỏi:

- Anh là gì của cô ấy?

- Tôi là bạn của cô ấy, tôi tới thăm.

Rất nhanh y tá tìm ra thông tin:

- Cô Lăng Thần đã ra viện tự hôm qua.

- Ra viện rồi sao?

Trần Thuật ngạc nhiên, Thang Đại Hải nói cô ấy bị thương nặng lắm cơ mà:

- Xin hỏi có mấy Lăng Thần, cô gái tôi tìm còn trẻ, 24 tuổi.

- Chỉ có một Lăng Thần thôi.

Y tá trung niên khá bức mình:

- Vì cô ấy bị thương rất nặng, khi đó bệnh viện không muốn cô ấy xuất viện, là cô ấy tự muốn xuất viện, cha mẹ cô ấy cũng tới ... Chuyện này âm ỉ tới cả chủ nhiệm khu phòng bệnh, cuối cùng phải ký tên cho ra viện.

- Vì sao cô ấy muốn xuất viện?

- Chuyện ấy làm sao tôi biết.

- Cảm ơn chị.

Trần Thuật hết cách, cảm ơn xách giỏ hoa quả đi:

Lăng Thần dưới tình huống chưa bình phục đã xuất viện, cha mẹ cô ấy từ quê rất xa cũng tới, chứng tỏ cô ấy bị thương rất nặng.

Vì sao cô ấy vội như thế, muốn né tránh ai sao?

Đúng lúc này Trần Thuật thấy một người quen cũng xách giỏ hoa quả đi tới, hiển nhiên mục đích của hắn cũng giống mình.

Vương Tín từ xa đã thấy Trần Thuật rồi, nam nhân đó vẫn không có gì thay đổi so với ngày hắn tiễn khỏi Hoa Mỹ, thanh tú gầy gò thư sinh, có chút bần thần đứng một mình ở hành lang của khu phòng bệnh.

Còn nhớ hôm Trần Thuật tới “tử chức”, y phải cố hết sức tỏ ra trấn định ở trước mặt mình, lúc đó chỉ là con kiến nhỏ bé, yếu ớt, thảm hại mà thôi. Khi đó hắn ở trên cao, khuyên nhủ Trần Thuật, dạy y bài học cuộc đời, dạy y biết chênh lệch của hai bên.

Hắn không muốn nghĩ tới chuyện xảy ra sau đó, để có thể tự tin đối diện với Trần Thuật.

Với hắn, hình tượng tốt nhất của Trần Thuật nên mãi mãi dừng ở ngày hôm đó.

- Cậu tới đây làm gì?

Vương Tín đứng lại:

- Giống anh.

Trần Thuật lạnh nhạt đáp:

- Lăng Thần ra viện rồi.

- Ra viện à?

Vương Tín nhú mày, thấy giỏ hoa quả còn nguyên trên tay Trần Thuật thì mặt giãn ra:

- Khi nào?
- Hôm qua.
- Hôm qua đã ra viện.

Vương Tín lẩm bẩm:

- Nói chuyện vài câu chứ?

Giã chúng ta có gì mà nói chứ? Trần Thuật trầm ngâm, vẫn quyết định nói chuyện tử tế với hắn.

Khu phòng bệnh người qua kẻ lại, không phải chỗ để nói chuyện, tìm quán cà phê ngồi xuống cũng không được, bọn họ làm gì có giao tình ấy, càng không có tâm trạng, chẳng may vừa ngồi xuống một cái đã hết chuyện để nói, phục vụ viên chưa kịp mang cà phê lên đã đi, chẳng phải phí à?

Giao tình họ tốt tới mức chẳng muốn phí một cốc cà phê cho đối phương.

Cho nên hai người đi bộ không mục đích, cùng dừng lại ở gốc cây trước cổng bệnh viện.

Tình nghĩa chỉ tới thế thôi.

Vương Tín chủ động đề xuất nói chuyện với Trần Thuật, nhưng mà hắn lại là người không biết nói gì, khi Trần Thuật định đi mới hỏi:

- Gần đây cậu có liên hệ với Lăng Thần không?
- Không có thời gian.

Trần Thuật lạnh lùng đáp:

- Với lại tôi có bạn gái rồi, liên hệ với nữ nhân khác làm gì?

- Tôi và Lăng Thần chia tay rồi.
- Đó là chuyện của hai người, không liên quan tới tôi.

Vương Tín đẩy mắt kính nói:

- Không không có lỗi với cô ấy, tôi cho cô ấy nhà, tiền, đủ để cả đời không phải lo lắng gì, đó là chuyện vô số cô gái khao khát mà không được ... Bọn họ có phần đầu cả đời cũng không có.

- Anh nói với tôi chuyện đó làm gì?

- Nhưng rốt cuộc vẫn là tôi có lỗi với cô ấy, tôi hứa chăm sóc cô ấy cả đời, nếu không có vụ tai nạn đó, tôi chỉ có căm ghét và thù hận ... Nhưng cô ấy xảy ra chuyện, tôi lại thấy day dứt, vì chính tôi từ bỏ cô ấy ... Nhưng tôi không có lựa chọn nào khác.

Vương Tín không biết giải bày với ai chuyện này, hẳn nghĩ Trần Thuật có lẽ phần nào hiểu được, vì họ cùng yêu một cô gái:

- Tôi chịu áp lực rất lớn, tôi không có lựa chọn. Muốn có được thì phải hi sinh, không ai có thể tùy tiện thành công được, cậu hiểu đúng không?

- Tôi không hiểu.

Trần Thuật đặt giỏ hoa quả xuống, y mua giỏ to nhất, gần chục cân, cầm này giờ cũng mới, quan trọng hơn, nếu lúc này có gì trong tay y sợ mình tức giận đập vào mặt tên khốn trước mắt:

- Vì sao tôi phải hiểu anh chứ, loại người ngậm thìa vàng từ khi sinh ra như anh, khởi điểm cao hơn chúng tôi, nền tảng tốt hơn chúng tôi, có nhiều hơn chúng tôi. Như trước kia anh từng nói với tôi, bằng vào nguồn tài nguyên quan hệ, tiền bạc

anh nắm trong tay, tôi có phần đầu mười năm cũng không bì kịp.

- Anh dùng dùng hào quang trời sinh cướp đi cô gái tôi yêu, giờ anh lại nói với tôi là anh chịu áp lực cực lớn, mặt dày nói anh không có lựa chọn nào khác, muốn có được phải hi sinh ... Anh hi sinh cái gì nào? Anh hi sinh cô gái mà tôi dùng cả trái tim che chở, phá hỏng lời thề cả đời bảo vệ bên cô ấy của tôi.

- Tôi chẳng hiểu được phép tắc sinh tồn của hào môn, tôi cũng không muốn biết ưu tiên của người có tiền là gì, áp lực của anh ở đâu, tôi chẳng quan tâm. Nhưng nếu tôi yêu một cô gái, tôi sẽ hết lòng với cô ấy, che chở cô ấy, chăm sóc cô ấy, mưa gió phong ba thế nào cũng không từ bỏ.

- Tôi ...

Vương Tín cũng muốn đối xử tốt với Lăng Thần, thậm chí thi thoảng cũng nghĩ tới nắm tay nhau tới lễ đường thành hôn, nhưng mâu thuẫn giữa cha hấn và Lăng Thần không thể điều hòa, dùng lời cha hấn nói, nếu giao Hoa Mỹ cho hấn, không biết cuối cùng Hoa Mỹ mang họ “Vương” hay họ “Lăng”:

Cho nên hấn phải lựa chọn.

Hấn lựa chọn né tránh, mất tích, cho tới tận khi Lăng Thần chủ động liên hệ với hấn, đưa ra điều kiện chia tay, hấn trú được gánh nặng ... Lăng Thần đòi hỏi càng nhiều, hấn càng có cơ thuyết phục bản thân, cô ta là nữ nhân háms lợi thôi, mình lựa chọn đúng.

Nhưng hấn không hiểu sao mình lại khổ sở thế này.

- Anh làm sao?

Trần Thuật tức giận, đối với kẻ mình ghét, hấn càng khó nói ra miệng, càng muốn hỏi mười lần, mấy chục lần:

- Anh quét cô ấy ra khỏi thế giới của anh như quét rác, còn tư cách ở đây muốn người ta hiểu, người ta thông cảm à? Anh dẫn cô ấy vào thế giới của anh, sau đó lại đập cô ấy ra ngoài. Giờ anh định làm thế nào đây?

- Làm thế nào là làm thế nào?

Vương Tín lẩm bẩm:

- Anh và Lăng Thần, anh định làm thế nào? Chuyện này vốn tôi không nên xen vào, tôi đã có bạn gái, tôi rất hạnh phúc. Anh cũng thế, Lăng Thần cũng thế, các người chẳng liên quan gì tới thế giới của tôi, coi như thỏa mãn tò mò của tôi đi ... Anh chuẩn bị xử lý quan hệ với Lăng Thần thế nào?

- Đã xử lý rồi, chúng tôi sau này không còn liên quan gì nữa.

- Nói cách khác, anh chỉ thuận miệng than vãn vài câu, để bản thân có vẻ cao thượng, có tình người một chút, để bản thân anh thoải mái hơn một chút thôi chứ gì? Nếu có được ủng hộ hoặc thông cảm của tôi càng tốt, không có chẳng sao chứ gì?

Trần Thuật siết chặt nắm đấm, gân xanh chẳng chịt, cực lực kiềm chế bản thân không dấm vỡ mặt Vương Tín:

Vương Tín hơi lùi lại:

- Tôi không thay đổi được gì.

- Rốt cuộc vẫn câu đó, tôi nói gì được nữa đây ... Đồ phế vật.

Trần Thuật buông lỏng nắm đấm, xách giỏ hoa quả lên đi về phía bãi đỗ xe:

- Lăng phí thời gian.

Chương 355: Hợp tác vui vẻ.

- Trần Thuật ...

Vương Tín nổi giận quát tháo, nhưng giận thì làm cái gì, Trần Thuật không buồn quay đầu lại lấy một cái, hắt đứng tro ra đó nhìn Trần Thuật lái xe qua trước mặt:

Đến khi đuôi xe biến mất rồi, Vương Tín mới từ trạng thái phần uất hồi tỉnh.

- Quân khôn kiếp.

Hắn ném giỏ hoa quả về phía xe Trần Thuật rồi đi, giấy bóng kính rách toạc làm vãi, viết quất, dẫu tây trong đó vương vãi khắp nơi.

- Sao lại có loại người đáng ghét như vậy.

Chửi bới vài câu, Vương Tín dần bình tĩnh lại, hậm hực đi về bãi đỗ xe, đột nhiên ánh mắt dừng lại ở dãy quán bán đồ ăn vặt bên cổng bệnh viện, có người bán cháo, người bán cơm hộp, còn có cái xe nhỏ bán khoai lang nướng.

Lăng Thần rất thích ăn khoai lang nướng, lúc vừa mới quen nhau, thường xuyên thấy cô cầm khoai lang đứng bên đường xuýt xoa truyền tay nhau vì nóng ăn ngon lành, đôi khi công ty tăng ca, bữa tối hoặc ăn khuya của cô chính là khoai lang nướng. Nhìn Lăng Thần ăn khoai lang nướng, cảm giác như đó là món ăn ngon nhất trên đời.

Có lẽ, hắn bị Lăng Thần chinh phục vì nụ cười hạnh phúc đơn giản hồn nhiên khi ăn khoai lang nướng.

Vương Tín không thích khoai lang nướng, luôn cho rằng thứ bán bên đường thiếu vệ sinh, với lại ăn món quá nóng không tốt cho cổ họng. Lăng Thần rủ vài lần, đều bị hắn từ chối, bóc sẵn vỏ đưa tới miệng, cũng bị hắn đẩy ra, cho nên sau này Lăng Thần cũng dần dần không ăn nữa.

Cũng không còn thấy nụ cười tuyệt mỹ kia nữa.

Đột nhiên chuyển hướng, Vương Tín đi tới bên xe khoai lang nướng, nói một câu chính hắc không ngờ:

- Cho tôi một củ.

- Được.

Chỉ gái bán khoai đáp một tiếng, tay chân nhanh nhẹn lấy củ khoai ra, bọc vào gói giấy:

Vương Tín trả tiền, học Lăng Thần bóc lớp vỏ đen xì bên ngoài, lộ ra củ khoai bốc hơi nóng bên trong, hắc cắn một miếng.

Nóng sút lưỡi, thơm, ngọt, ngon tới làm người ta muốn rơi nước mắt.

.....

Trần Thuật phóng xe đi rất nhanh rời bệnh viện, kể gió lạnh mùa đông quất rất mặt, y không hiểu Vương Tín, càng không bao giờ tha thứ cho hắc, tốn thời gian vì hắc, chẳng qua chỉ là một tên công tử ca bị gia đình chiều hư, tài hèn chí lớn, lại viễn vông không thực tế, muốn lập nên sự nghiệp vĩ đại rồi bị hiện thực cho một cái tát.

Hắc biết tình cảm với Lăng Thần, nhưng vì lợi ích mà vứt bỏ cô, hắc sẽ không đi vãn hồi dù hắc còn cơ hội, vì hắc không bỏ được lợi ích hắc sắp có.

Hắc yêu Lăng Thần sao? Chắc là có chút tình cảm, nhưng hắc càng yêu bản thân.

Trong cuộc đời của hắc, “bản thân” luôn xếp trên tất cả.

Còn Lăng Thần thì sao?

Có lẽ vì 5 năm ngọt ngào, cái nhìn của Trần Thuật với cô bao dung hơn một chút, cho nên khi biết cô bị tai nạn, y muốn tới thăm, muốn ở bên cạnh.

Nhưng bao dung đó có giới hạn, không gặp được Lăng Thần, y không muốn bỏ công đi tìm, trò chuyện xong với Vương Tín, y cũng coi như từng gặp mặt.

Dù đúng dù sai thì Lăng Thần cũng hoàn toàn thoát ly khỏi thế giới của y, thành người xa lạ không có bất kỳ quan hệ nào nữa rồi.

Y bận rộn cùng Khổng Nhược Khuê tìm quán ăn ngon, cái trang thật kín đáo rồi hồi hộp lên vào rạp xem bộ phim kinh điển cả hai chưa xem, y còn bận rộn lập kế hoạch hôn lễ cho Thang Đại Hải, bận tìm kiếm vai diễn thích hợp với Lý Như Ý, bận rộn giúp Huỳnh Hỏa Trùng bay cao, để mỗi nhân viên công ty có lương bổng và phúc lợi cao hơn.

Đó mới là điều quan trọng trong thế giới của y.

Khi hợp đồng của Khổng Nhược Khuê và Đông Chính chỉ còn một tháng nữa là kết thúc, Lật Côn đích thân gọi điện mời Trần Thuật tham gia bữa cơm, đây là lần đầu tiên Trần Thuật nhận được điện thoại của Lật Côn sau khi rời Đông Chính.

Cúp điện thoại rồi, Trần Thuật vẫn có cảm giác không chân thực, vì trong điện thoại, Lật Côn thân thiết không mất tôn trọng gọi y là “tổng giám đốc Trần”.

Điều đó có nghĩa là Lật Côn đặt y ở vị trí ngang bằng để nói chuyện, đây là chuyện trước kia khó tưởng tượng được.

Địa điểm Lật Côn chọn có tên là “Tịch”.

Khi Trần Thuật lái xe tới mới phát hiện đó là quán ăn với phong cách viên lâm Giang Nam.

Trần Thuật vào phòng bao, không ngờ Lật Côn đã tới trước một bước, thấy y, Lật Côn đặt cốc trà xuống, đứng dậy trình trọng bắt tay:

- Tổng giám đốc Trần, lâu rồi không gặp.

- Chào chủ tịch.

Trần Thuật vẫn cung kính dùng cách xưng hô cũ, dù sao ông ta là trưởng bối trong nghề, còn là cấp trên của y, sức ảnh hưởng trong sản nghiệp này, không phải người mới như y có thể so sánh:

- Chủ tịch cứ gọi tôi là Trần Thuật đi ạ.

- Đừng khách khí như thế, ngồi đi, tôi biết cậu thích trà, đây là trà Tây Hồ Long Tỉnh thượng hạng, được pha bằng nước suối Đột Tuyền, thử xem cảm giác thế nào.

Lật Côn ngồi xuống, cầm ấm trà tử sa rót cho Trần Thuật một chén:

Trần Thuật nhận lấy chén trà:

- Tôi thích uống trà, lại chẳng phải người sành trà thưởng trà, thường uống cốc to, không được tinh tế như chủ tịch.

- Ha ha ha, đó là vì cậu còn trẻ, chưa tĩnh tâm ngồi xuống thưởng thức chén trà như chúng tôi thôi, cứ thông thả, thích trà là tốt rồi, hơn những kẻ học đòi phong nhã.

Hai người uống trà trò chuyện, không khí hài hòa, lát sau thư ký Hoàng đi vào chào Trần Thuật, đều là người quen cả, không cần khách sáo:

- Ông chủ, đã có thể đưa món ăn lên chưa ạ?

- Được rồi.

Lật Côn bảo Trần Thuật:

- Đi nào, ra bàn ăn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Món ăn rất tinh xảo, thịt kho Dương Châu, vịt tương Hàng Châu, miến Hoài Dương, canh rau Tây Hồ ...

Lật Côn nâng chén rượu:

- Trần Thuật, chén đầu tiên chúc cậu sự nghiệp ngày một phát triển.

- Cảm ơn chủ tịch, chúc chủ tịch sức khỏe an khang.

Trần Thuật cụng chén:

Hai người uống cạn, Lật Côn muốn rót thêm rượu, Trần Thuật vội vàng đứng lên nhận lấy bầu rượu đỏ:

- Chủ tịch Lật, khi tôi ở Đông Chính, chú là ông chủ, giờ tôi đi rồi, chủ vẫn là trưởng bối, chuyện rót rượu này nên để vẫn bối làm.

Lật Côn cười lớn, ánh mắt nhìn Trần Thuật tán thưởng:

- Cậu rời Đông Chính là tổn thất lớn cho công ty, có điều tôi cũng biết, cậu nhất định sẽ đi lên con đường sáng nghiệp, hơn nữa thế nào cũng thành công.

- Cảm ơn chủ tịch, tôi tuy làm việc ở Đông Chính không lâu, nhưng luôn coi Đông Chính như nhà mình, ở đó tôi học hỏi thu hoạch được rất nhiều.

- Chuyện lần trước nói với cậu, cậu còn nhớ chứ.

- Chủ tịch dạy bảo rất nhiều, tôi đều nhớ ạ.

Trần Thuật mỉm cười gật đầu, biết ông ta nhắc tới chuyện Đông Chính muốn nhập cổ phần vào Huỳnh Hỏa Trùng, hai nhà hợp tác:

- Vậy cậu thấy sao?

- Tôi thấy rất tốt ạ.

Trần Thuật sáng khoái nhận lời, chuyện này y cũng suy nghĩ kỹ càng, cùng Khổng Nhược Khuê thảo luận rồi, cô cũng đồng ý:

- Có điều tôi có một điều kiện nho nhỏ.

- Mời nói.

Lật Công không vì Trần Thuật giữ lễ phép văn bói mà đặt y ở địa vị thấp hơn:

- Huỳnh Hỏa Trùng sẵn sàng nhường ra 10% cổ phần cho Đông Chính, cả tôi và Tiểu Khuê đều đồng ý, nhưng tôi muốn một nửa trả bằng tiền mặt, một nửa là cổ phiếu của Đông Chính.

Trao đổi cổ phần sao, Lật Côn trầm ngâm hồi lâu:

- Cá nhân tôi không phản đối, nhưng Đông Chính là công ty niêm yết trên TTCK, việc trao đổi cổ phần thế này cần mở họp cổ đông quyết định, một mình tôi không thể định đoạt.

Chỉ cần biết thái độ của Lật Côn là được rồi, Trần Thuật nâng chén rượu:

- Chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.

- Hợp tác vui vẻ.

Lật Côn nâng chén lòng đầy cảm khái:

.....

Chương 356: Vĩnh biệt.

Bệnh viện Thanh Hà.

Đây là một viện điều dưỡng nằm dưới chân Thanh Sơn ngoại ô Hoa Thành, dựa núi nhìn sông, không khí tươi mát, cảnh quan ưu mỹ, rất thích hợp cho bệnh nhân dưỡng bệnh.

Lăng Thần dứt khoát xuất viện từ bệnh viện khỏi Bệnh viện nhân dân Hoa Thành, sau đó chuyển tới bệnh viện này.

Cô đã ở nơi này hai mươi mấy ngày, thời tiết ngày càng lạnh, năm mới ngày càng gần, theo tập tục ở quê, người già đều muốn bái tế tổ tiên, thăm hỏi thân thích, sức khỏe của cô dần phục hồi, cha mẹ cũng muốn về quê chuẩn bị đón Tết.

- Hay là năm nay chúng ta ở lại Hoa Thành ăn Tết.

Đàm Nguyệt Hoa nói với chồng:

- Sức khỏe của Thần Thần chưa hoàn toàn bình phục, hai chúng ta đi rồi, nó một thân một mình ở lại Hoa Thành, chẳng may có việc gì cần người giúp phải làm sao?

Lăng Quốc Cường trầm ngâm:

- Hay là bà ở lại, tôi về, trong nhà còn nhiều việc phải lo liệu.

- Ông về nhà một mình, sợ là miếng cơm nóng cũng chẳng có mà ăn, năm hết Tết đến, tới nhà ai ăn được chứ?

Đàm Nguyệt Hoa không tán đồng:

- Nếu đi thì đi cả, ở thì ở cả. Chẳng phải ông hay nói, đợi nghỉ hưu rồi tới Hoa Thành, làm cơm trông con cho Thần Thần à, giờ sao lại để ý mấy chuyện vợ vẫn ở nhà?

- Chuyện nào là vợ vẫn? Tổ tiên không cần cúng bái à? Lãnh đạo không cần thăm hỏi à? Lại còn việc to việc nhỏ, phải có người trông nom chứ?

- Không quan trọng bằng Thần Thần.

- Chẳng phải Thần Thần không sao nữa rồi à? Bác sĩ nói, nếu Thần Thần muốn xuất viện có thể đi rồi ...

Lăng Thần nằm trên giường bệnh, nghe cha mẹ tranh cãi, nói:

- Cha, mẹ, đừng cãi nhau nữa, cha mẹ về đi.

- Không được.

Đàm Nguyệt Hoa lắc đầu:

- Dù cha con về thì mẹ cũng không về, mẹ ở lại chăm sóc con.

- Đúng vậy, để mẹ con ở lại.

Lăng Quốc Cường đồng ý, ông lo chuyện ở nhà, càng lo sức khỏe của con:

- Cha mẹ ở lại làm gì, con cũng theo cha mẹ về quê.

Lăng Thần mỉm cười:

- Con cũng về?

Đàm Nguyệt Hoa thất kinh nhìn vết sẹo trên mặt Lăng Thần:

- Con về làm gì, quê chúng ta lạnh lắm, không ấm áp như ở Hoa Thành ... Hơn nữa, không phải nói năm sau phẫu thuật à?

Lăng Thần sờ vết sẹo trên mặt:

- Không làm nữa.

- Không làm à? Vì sao không làm, một tiểu cô nương trẻ như thế lại có vết sẹo trên mặt, làm sao tìm được chồng?

- Không tìm nữa.

- Thần Thần ...

- Mẹ, con quyết rồi.

Lăng Thần tính cách vẫn mạnh mẽ như xưa, nhìn cha mẹ:

- Con không phẫu thuật nữa, cứ để vết sẹo này trên mặt con đi, đây là bài học cũng là sự trừng phạt của con. Nhìn nó, con mới luôn luôn nhớ chuyện ngu xuẩn mình làm.

- Nhưng ...

- Không nhưng gì cả ...

Đàm Nguyệt Hoa và Lăng Quốc Cường lo lắng nhìn Lăng Thần.

- Con sẽ theo cha mẹ về quê ăn Tết, sau đó con làm thủ tục xuất ngoại, đợi con ổn định ở nước ngoài rồi sẽ đón cha mẹ đi.

Lăng Thần nhìn ngoài cửa sổ, cảnh quan ưu mỹ, tâm tình lại vô cùng nặng nề:

- Nơi này không còn gì để con lưu luyến nữa, chúng ta bắt đầu cuộc sống mới đi.

- Thần Thần ...

Lăng Quốc Cường ngăn cản không cho vợ nói thêm, với tâm trạng con gái bây giờ, nói gì cũng vô ích, đợi thời gian bình tâm lại, có khi suy nghĩ khác:

- Về thôi, cùng về nhà, ăn cái Tết đoàn viên vui vẻ.

Ngồi trên tàu hỏa, Lăng Thần ngây ra nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Thời đại học, mỗi khi nghỉ Tết về quê, Trần Thuật luôn mua đủ túi quà lớn nhỏ bảo cô mang về hỏi lộ cha mẹ vợ, cô không xách hết được, Trần Thuật bày đủ trò qua mặt bảo an đưa cô lên tàu, bố trí xong xuôi vẫn chưa chịu đi, trò chuyện với cô tới khi tàu sắp chuyển bánh mới vội vàng nhảy xuống.

Trần Thuật chạy theo tàu hỏa, không ngừng vẫy tay, quyến luyến như thể tạm biệt rồi không thể gặp lại nữa, mới chỉ Tết năm ngoái thôi anh ấy vẫn làm thế, lúc đó cô không vui, vì nếu cô có thể đi xe riêng thoải mái của Vương Tín đưa về tận nhà, khi đó cô chưa quyết.

Năm nay anh ấy không thể đưa mình về quê nữa rồi, lần này thực sự là vĩnh biệt rồi.

Lăng Thần lấy di động, nhanh chóng tìm được cái tên cô chưa bao giờ xóa đi, gõ ba chữ :” Em xin lỗi.”

Khi nhìn thấy tin nhắn gửi đi, cô lập tức tắt máy, cô sợ tin nhắn hồi âm, cô càng sợ không nhận được hồi âm.

Trần Thuật nhận được tin nhắn khi đang cùng Không Nhược Khuê trên máy bay chuẩn bị về Lạc Thành.

- Sao thế?

Không Nhược Khuê thấy vẻ mặt Trần Thuật là lạ, quan tâm hỏi:

- Lãng Thần gửi tin nhắn cho anh.

Trần Thuật đưa màn hình cho Không Nhược Khuê xem tin nhắn:

Không Nhược Khuê xem qua, nắm lấy tay Trần Thuật:

- Cô ấy có khỏe không?

- Anh cũng không biết nữa.

Trần Thuật không gặp được Lãng Thần, đoán chừng Lãng Thần cũng không muốn gặp y, cô ấy vội vàng làm thủ tục xuất viện, chắc chắn là vì muốn tránh những người không muốn nhìn thấy.

Trong đó gồm có mình.

- Nhắn lại cho cô ấy đi, em không muốn bạn trai mình mang tiếng nhỏ nhen đâu.

Không Nhược Khuê khuyến khích, thời gian qua Trần Thuật cứ thi thoảng lại thất thần vô cớ, không cần đoán cô biết nguyên do:

Trần Thuật trầm ngâm một lúc lấy di động nhắn lại :” Anh vẫn tin Lãng Thần ngày nào vẫn còn ở đâu đó ngoài kia, cô ấy chỉ nhất thời lạc đường không về được thôi, một ngày nào đó gặp lại, anh sẽ mời cô ấy ăn khoai lang nướng.” Lãng Thần ở đây được nhắc tới ở ngôi thứ ba, gửi tin nhắn đi, tổng đài báo tin nhắn chưa chuyển thành công, Trần Thuật hơi ngẩn người

cất di động đi, bất kể tin nhắn này có tới được chỗ Lăng Thần không, y cũng nhẹ nhõm rồi.

Không Nhược Khuê thò tay nhéo Trần Thuật một cái, cô tất nhiên cũng ghen chứ, song biết Lăng Thần đã hoàn toàn là quá khứ rồi, nếu gặp lại, bọn họ cũng chỉ còn tình nghĩa ăn với nhau củ khoai thôi, không xa hơn được nữa, bây giờ cô có chuyện còn lo lắng hơn:

- Cha mẹ anh liệu còn nhớ em không?

- Chắc là có.

Trần Thuật buồn cười lắm, y biết cô lo cái gì:

- Vậy thì phải làm sao?

Không Nhược Khuê sợ hãi:

- Hồi nhỏ em toàn bắt nạt anh, lại còn hại anh bị cho cắn Lúc em về tìm anh, nghe hàng xóm nói, mẹ anh còn dắt anh đi tìm em, định đòi lại công bằng.

- Trước kia chưa đòi được, giờ chẳng phải là em trả hết rồi sao?

Không Nhược Khuê tiểu tử tỷ gia cảnh ưu việt, thành danh sớm, sống ở hoàn cảnh danh lợi thị phi, có sóng gió gì mà cô chưa trải qua, ngay cả lần Trần Thuật bị bắt cóc, cô vẫn trầm ổn, thông qua biện pháp tốt nhất cứu được y.

Vậy mà giờ nghĩ tới sắp đối diện với song thân cô dì của Trần Thuật, hai chân run không ngừng, lo hết chuyện này tới chuyện khác:

- Nhỡ cha mẹ anh không thích em thì sao?

- Làm gì có chuyện đó.

Trần Thuật đưa cả hai tay ra nắm lấy tay Lăng Thần, cứ như là sợ cô chạy mất:

- Đâu phải là em chỉ bắt nạt anh, nhớ lúc anh đánh nhau với anh em Trần Phong, Trần Duệ, người khác chỉ vỗ tay, chỉ có em dẫn đám chị em chạy tới đuổi bọn họ đi mà, Không tiểu thư từ nhỏ đã có lòng hiệp nghĩa.

Không Nhượng Khuê hơi đỏ mặt, cô làm thế vì thích Trần Thuật, người khác à, chưa chắc:

- Đương nhiên, giữa đường gặp chuyện bất bình, nên ra tay phải ra tay mà.

- Em không ra tay, em nhất gậy đánh bọn chúng, làm chúng ôm đầu chạy, chúng không dám trêu chọc em, cho nên quay sang bắt nạt anh ... Kết quả là lại bị em dẫn người chặn đường đánh, à không, lần nào em gặp cũng đánh, đánh tới mức chúng nhìn thấy anh là trốn như thỏ.

Mặt Không Nhượng Khuê càng đỏ, con gái mà suốt ngày đánh nhau còn ra gì:

- Chuyện đó mà anh cũng biết à?

Trần Thuật vuốt mũi cô:

- Em quên sao, trong đám đàn em của em có em họ của anh.

- Á, Trần Oánh.

Không Nhượng Khuê kêu lên:

- Em biết ngay mà, nó là phản đồ.

Trần Thuật đính chính:

- Nó là người Trần gia, sao gọi là phản đồ, nếu nói là phản đồ thì là phản đồ của Trần gia mới đúng. Nó biết bao nhiêu việc mà che dấu không nói với anh, tức nhất là nó vào hùa với em bắt nạt anh ...

- Tóm lại nó là phản đồ.

Không Nhược Khuê nghiêng răng trèo treo:

- Được rồi, đợi về Lạc Thành, em đích thân tìm nó hỏi tội đi.

- Hà? Trần Oánh cũng về à?

Trần Thuật mặt tỉnh bơ:

- Tết mà, nó tất nhiên là sẽ về, không chỉ Trần Oánh, còn rất nhiều bạn của chúng ta sẽ về.

Chân của Không Nhược Khuê càng run.

Chương 357: Chị dâu.

Khi Hoa Thành vẫn còn đang là mùa hè thì Lạc Thành đã là mùa đông rồi, khi Hoa Thành nổi gió lạnh thì tuyết trắng bao phủ khắp Lạc Thành.

Trần Thuật và Không Nhược Khuê trước khi xuống máy bay cẩn thận mặc thêm áo lông, đội mũ, quàng khăn, đeo cả khẩu trang, che bản thân kín mít. Đừng nói là fan của Không Nhược Khuê, dù là hai người đi qua nhau còn chẳng nhận ra nữa là.

Ăn mặc thế này ở Hoa Thành bị nghi ngờ ngay, ở đây thì không sao rồi, Trần Thuật đẩy hai valy hành lý lớn đi trước, Không Nhược Khuê bám sát bên cạnh, mặc dù cô từng sống ở thành phố này, sau đó từng một mình tới du lịch, cùng nhiều lần tới đây công tác, nhưng lần này đặt chân tới Lạc Thành mang ý nghĩa phi phạm.

Nơi này là quê hương của Trần Thuật, cô gửi gắm hết lên người y.

- Trần Thuật.

Có người lớn tiếng gọi:

Ngoài cửa ra, một cô gái đang ra sức vẩy tay không mục đích, Trần Thuật vẩy tay lại chỉ:

- Trần Oánh đây.

- Em thấy rồi.

Khổng Nhược Khuê hồi hộp:

- Thay đổi nhiều quá.

- Hai người đã bao nhiêu năm không gặp nhau rồi còn gì, em nghĩ nó vẫn là cô bé sún răng à?

Trần Thuật cười, Trần Oánh lúc nhỏ răng không tốt, bị sâu mấy cái, răng trên răng dưới đều thiếu, nói chuyện rất buồn cười, mọi người gọi là Em gái sún:

Khổng Nhược Khuê nhéo y một cái:

- Giờ người ta là đại cô nương rồi, không được nhắc tới biệt hiệu đó nữa.

- Được, được, không nhắc nữa.

Trần Thuật vội vàng đầu hàng, chẳng biết từ khi nào mà Khổng Nhược Khuê cũng học được “sát chiêu tuyệt mệnh” của con gái, bàn tay nhỏ vươn tới eo một cái là truyền tới cơn đau không ai chịu nổi:

Thang Đại Hải nói hần cũng thường lĩnh giáo “đoạt mệnh truy hồn nhéo” của Tạ Vũ Khiết, không biết là ai dạy cho ai, hay là kỹ năng bẩm sinh của nữ nhân.

Trần Oánh sai bước đi tới ôm lấy Trần Thuật:

- Anh, rốt cuộc hai người cũng về.

- Đợi lâu chưa?

Trần Thuật vỗ lực Trần Oánh, hai anh em hồi nhỏ quan hệ bình thường, hay chí chóe, vậy mà càng lớn thì tình cảm càng

sâu, tốt nghiệp xong mỗi người một nơi, đến Tết mới gặp nhau, lần nào cũng rất nhiệt tình, khi chia tay cũng quyến luyến mãi:

- Đợi hơn một tiếng rồi, em vốn tính trước là sẽ đến sớm nửa tiếng thôi, nhưng mà bác cứ giục em suốt, làm em phải đi trước.

Trần Thuật chỉ Khổng Nhược Khuê:

- Em nhất định nhận ra cô ấy chứ?

- Em nghe bác nói rồi.

Trần Oánh đối diện với Khổng Nhược Khuê có chút ngại ngùng, từng là đôi bạn như hình với bóng, nhiều năm gặp lại xa lạ như vậy:

- Bác nói chị Thi Thi sẽ tới.

Khổng Nhược Khuê hồi nhỏ theo họ mẹ, tên là Phó Thi vì cha cô hồi đó ở rể, về sau chuyển tới Hoa Thành, lập hộ khẩu lại quay về theo họ cha, tên cũng đổi theo.

- Trần Oánh, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Khổng Nhược Khuê chủ động chào hỏi, run thì run, chớ coi thường bản lĩnh tiểu tử tử:

- Chị Thi Thi, hoan nghênh chị tới Lạc Thành.

Trần Oánh hơi khấn trương đưa tay ra, chuẩn bị bắt tay:

- Lạc Thành cũng là quê của chị mà.

Khổng Nhược Khuê không bắt tay, kéo Trần Oánh vào lòng:

- Sao lại chỉ ôm anh em mà không ôm chị?

- Chị Thi Thi .

Trần Oánh xúc động lắm, chị Thi Thi không vì đã thành đại minh tinh mà làm cao, vẫn là chị Thi Thi trước kia:

- Tiểu Oánh, nhiều năm không gặp, chị rất nhớ em.

- Em cũng thế, khi nghe bác nói chị sắp tới, em kích động lắm, thực ra em biết chị lâu rồi, mặc dù chị lớn lên thay đổi rần rần, nhưng mà em vẫn nhận ra ngay. Chỉ là không ngờ chị và anh em vẫn liên hệ ... Hơn nữa lại thành chị dâu của em.

Khổng Nhược Khuê nhìn Trần Thuật phì cười:

- Chị cũng không ngờ khéo như thế.

- Phải rồi, giờ em gọi chị là chị Thi Thi hay chị Tiểu Khuê?

Trần Thuật mặt không đổi sắc phán:

- Gọi chị dâu là được rồi.

Trần Oánh lái một chiếc SUV Volkswagen tới, Trần Thuật nét hai cái valy siêu lớn của họ vào cốp sau, chuẩn bị lên xe thì bị Khổng Nhược Khuê đẩy ra:

- Đi đi, anh lái xe, để Tiểu Oánh ngồi sau trò chuyện với em, anh là nam nhân, sao lại để con gái lái xe chứ?

- Chị dâu, không sao đâu mà, em quen đường, cứ để em lái.

Trần Oánh xua tay:

- Không sao, để Trần Thuật biểu hiện sự ga lăng của anh ấy đi.

Trần Thuật hết cách đi lên đầu xe bảo Trần Oánh:

- Em ra sau để anh lái.

Trần Oánh cởi dây oan toàn chui ra ghế sau, nắm lấy tay Khổng Nhược Khuê trò chuyện tíu tít, Trần Thuật vừa đi vừa

nhìn đường, thành phố thanh đôi rất nhiều, mỗi năm chỉ về một lần, đường xa quen mà lạ.

Lái xe tới cổng tiểu khu, Trần Thuật liền thấy tình hình không ổn, đám đông xúm xít ở cổng, mọi người nhón chân nhìn ngó, như đợi xe đón dâu.

Đội xe tới gần, chẳng biết ai hô một câu:

- Tới rồi.

Câu này cứ như ấn nút mở cửa, đám đông kéo ùa tới xe Trần Thuật.

- Trần Thuật, đúng là Trần Thuật rồi ... Con bé đâu, con bé đâu?

- Vợ đâu rồi, con bé ở trên TV xinh đẹp lắm, như tiểu tiên nữ vậy.

- Trần Thuật, thằng nhãi kia mau xuống xe, sao vẫn còn chưa chịu ra.

Trần Thuật bức bối quay lại nhìn Trần Oánh, Trần Oánh lúng túng né tránh:

- Em chỉ kể với Thái Tiểu Bằng trên wechat, không ngờ anh ấy khiến cả tiểu khu đều biết.

Thái Tiểu Bằng là bạn trai của Trần Oánh, dự tính kết hôn vào mừng 1 tháng 5 năm sau, Trần Oánh ra sân bay đón người, nói với bạn trai là đương nhiên.

Trần Thuật bất đắc dĩ giải thích:

- Tiểu khu này là nơi tái định cư, hàng xóm trước kia giải tỏa đại đa số an gia ở đây, chỉ có số ít mua nhà nơi khác ... Đa phần là người thân của anh, nghe nói anh dẫn bạn gái về nên mọi người muốn tới xem.

- Đâu ra, làm như anh nổi tiếng lắm.

Trần Oánh bữu môi:

- Em nói chị dâu chính là đại minh tinh Khổng Khuê, nên mọi người mới tới.

Trong lúc Trần Thuật bị đả kích tới cảm nín thì cha mẹ của y là Trần Lịch và Hứa Khiết gạt đám đông đi tới, bám vào cửa sổ xe hô:

- Lái xe vào gara đi, đừng làm con bé sợ.

Rồi, còn chưa cưới về đã lo cho an toàn của con dâu, con trai ngồi cả đồng chả được một câu nào.

Mình đúng là được nhặt từ cột điện về rồi.

Trần Lịch đứng ở đầu xe, lưng thẳng tắp, phất tay nói lớn:

- Giải tán, giải tán đi ... Chú Hai, chú tránh đường ra, đừng để thằng bé nó đạp ga đè chết.

- Có mà tao đánh gãy chân nó.

Chú Hai chống gậy chỉ Trần Lịch:

- Định làm phản đấy hả?

Đám đông không chịu giải tán, Trần Lịch hết cách bảo Trần Thuật:

- Xuống xe đi.

Trần Thuật mở cửa nhảy xuống, chấp tay với hàng xóm láng giềng bốn xung quanh:

- Cháu chào ông Hai, chào chị Ba, ủa da, bà Lưu cũng tới ạ ... Ngoài trời lạnh lắm, mọi người chú ý sức khỏe, về đi ạ.

- Trần Thuật, mọi người muốn xem vợ cháu.

- Đúng, nghe nói cháu yêu đại minh tinh, đại minh tinh dâu rồi.

- Khi Con, dẫn vợ ra đây cho mọi người xem, qua cửa Trần gia là người Trần gia rồi, không cần xấu hổ.

Một thằng bé béo chạy tới kéo tay Trần Thuật, hỏi gấp:

- Anh Ba, anh thực sự cùng Khổng Khuê yêu nhau à, không thể nào, chị ấy là đại minh tinh, làm sao lại để ý tới anh.

Đây là con trai của anh họ hần, Trần Nghĩa, còn đang học sơ trung, thằng nhãi này tí tuổi đầu đã thích con gái, nhà treo đầy họa báo của Khổng Nhược Khuê, mua không sót album nào của cô.

Hôm nay nghe người ta nói bạn gái anh Ba là đại minh tinh Khổng Khuê, nó khịt mũi nói cóc ghẻ ăn thịt thiên nga, làm gì có chuyện đó.

Khi nó đang chơi game trong nhà, đột nhiên lầu trên lầu dưới xôn xao, mọi người kéo nhau đi xem bạn gái đại minh tinh của Trần Thuật, Trần Nghĩa có cảm giác không lành, nên nó bỏ game chạy đi xác thực.

Trần Thuật thấy thằng này thèm ăn đòn.

- Anh Ba nói đi, bọn họ nói linh tinh đúng không? Anh và Khổng Khuê chẳng liên quan gì?

Trần Nghĩa còn chưa biết nguy hiểm mở to mắt hỏi:

Trần Thuật nắm tay nó, cười tươi hết cỡ:

- Tiểu Nghĩa, nghỉ Tết rồi hả, thành tích thi giữa kỳ thế nào? Nghe nói em luôn ở top 10 của khối, có phải không thế?

Chương 358:

Bốp!

Đầu Trần Nghĩa tức thì ăn cái bốp.

- Top 10 của khối cái rắm, nó không đứng bét lớp đã tạ ơn trời đất rồi.

Cánh tay nắn nắn thịt của chị Bảy tàn nhẫn đánh con:

- Không về làm bài đi, bài tập hôm nay đã làm xong chưa hả?

Trần Nghĩa xoa đầu, năm nay thi chẳng ra sao cho nên trước mặt mẹ khí thế đuối vài phần:

- Con muốn xem chị dâu có phải Không Khuê hay không?

- Xem cái gì mà xem, có phải Không Khuê hay không thì liên quan gì tới con, lên lầu làm bài, lát mẹ bảo cha con kiểm tra.

- Anh Ba ...

Trần Nghĩa hi vọng Trần Thuật nói đỡ:

Hiển nhiên là nó gửi gắm nhảm người, Trần Thuật cười càng thân thiết, nhưng lời nói ra là:

- Học tập là quan trọng nhất, về làm bài đi.

Trần Nghĩa hiểu ra rồi, nó vừa bị gài bẫy, nhìn Trần Thuật như nhìn ác ma.

Lúc này trong tiếng nhón nháo, cửa sau mở ra.

Trần Oánh xuống xe trước, sau đó đứng bên đưa tay ra:

- Chị cẩn thận, đường trơn.

Thế là một bàn tay đặt lên tay Trần Oánh, sau đó là chiếc chân dài được quần jean ôm chặt, một cô gái cao ráo duyên dáng đi ra, dung mạo khuynh thành của đại minh tinh Không Khuê mà mọi người quen thuộc xuất hiện.

- Cháu chào các chú các bác các dì ạ.

Không Nhược Khuê nắm chặt tay của Trần Oánh lấy thêm can đảm, cô vô cùng hồi hộp, này giờ lẽ mà ngồi trên xe không

dám xuống, căng thẳng hơn cả lần đầu họp báo, tay còn lại vẫn đưa lên vẫy chào mọi người:

Xung quanh đang ồn ào tức thì im bật, hai mấy ba mươi cặp mắt nhìn chăm chăm làm Khổng Nhược Khuê hết sức luống cuống.

- Khổng Khuê!

Trần Nghĩa là người hô lên đầu tiên, hô xong muốn xui luôn:

- Đúng rồi, đúng là Khổng Khuê rồi, Khổng Khuê tới tiêu khu nhà chúng ta.

- Con bé còn đẹp hơn cả trên TV, vóc dáng tốt thật.

Người trẻ tuổi thì gào rú, bọn họ cho dù chưa xem phim của Khổng Nhược Khuê thì cũng nghe tới tên cô, từng nhìn thấy tấm biển quảng cáo cỡ lớn dựng khắp nơi.

Còn người lớn tuổi thì chú ý tới dung mạo đáng người của Khổng Nhược Khuê, ông Hai chống gậy đi tới, gật gù:

- Con bé này trông đẹp lắm, xứng với Khi Con nhà chúng ta.

- Đẹp thì đẹp thật, nhưng mà gầy quá, gió thổi một cái là bay mất.

Bà Lưu đi tới nắm tay Khổng Nhược Khuê:

- Trẻ nhỏ phải ăn nhiều vào, nhà bà có thịt sậy, có thịt bò ngâm dấm, lát nữa mang về một chậu, phải ăn nhiều com, người chắc khỏe.

- Bây giờ bọn trẻ thích gầy mới là đẹp, bà biết gì chứ Cơ mà phải có da có thịt một chút, sau này mới nuôi được con.

Một bác gái tính xa tham gia vào:

Khổng Nhược Khuê chỉ biết liên tục vâng dạ.

Cô thường xuyên phải đối diện với đám đông, nhưng đây là lần đầu tiên luống cuống chân tay không biết nói gì như thế này.

Con nhà mình mình xót, vợ chồng Trần Lịch nhìn Không Nhược Khuê cứ phải cúi đầu chào hỏi cảm ơn mà đau lòng, đẩy con trai một cái, Trần Thuật vội đi lên cao giọng nói:

- Các chú các bác, bọn cháu vừa ở Hoa Thành tới, Tiểu Khuê không quen cái lạnh ở phương bắc chúng ta, cháu sợ cô ấy ở ngoài lâu bị cảm Cháu xin phép đưa cô ấy về nhà thêm quần áo, hôm sau cháu dẫn cô ấy tới từng nhà chào mọi người ạ.

Ái dà, người nhà mà, đi đâu mà vội, mấy trưởng bối Trần gia nghe vậy xua đuổi đám đông:

- Đứng rồi, lui ra cả đi, để bọn nhỏ về nhà cho ấm.

- Mấy thằng kia, nghe gì không tránh đường ra cho người ta đi.

- Nghe nói Hoa Thành giờ vẫn là mùa hè, đừng để con bé bị lạnh

Khó khăn lắm mới dọn được con đường, Trần Thuật vội đưa Không Nhược Khuê và Trần Oánh lên xe, cảm ơn lần nữa nhảy lên xe khởi động.

Trần Nghĩa mặt xám ngoét lắm bầm:

- Hoa nhài cấm bãi cứt trâu.

Bốp!

Chị Bảy lại cho thêm một cái bốp đau điếng:

- Mẹ thấy con mới là phân trâu ấy.

.....

Chưa thoát, khi Trần Thuật đẩy hai cái valy vào phòng khách nhà mình thì thấy cô hai cô ba cùng với chồng với con họ đã ngồi đợi đầy nhà ...

Khổng Nhược Khuê mặt tràn ngập nụ cười, cho dù với EQ của cô chẳng nữa, lúc này trừ cười ra thì chẳng còn biết làm gì.

Trần Thuật nắm tay Khổng Nhược Khuê, lần lượt giới thiệu:

- Đây là dưỡng và cô ...

Khổng Nhược Khuê khom người chào:

- Cháu chào dưỡng chào cô ạ ...

Cứ như thế giới thiệu hết một lượt, Khổng Nhược Khuê thấy cở hòng rất như có lửa.

Hứa Khiết thương con dâu, bảo mọi người ngồi xuống nói chuyện, sau đó đi pha một cốc trà ấm cho Khổng Nhược Khuê uống thăm giọng.

Trong nhà cứ nhốn nháo, người khen cô xinh đẹp, khen cô dưỡng da tốt, lại tò mò hỏi đại minh tinh thường ngày làm cái gì, hỏi chuyện của minh tinh khác mà mình thích, tất nhiên không thể thiếu hỏi tới cha mẹ cô làm gì ...

Khổng Nhược Khuê ra ngoài là đại minh tinh, về nhà vẫn là đại minh tinh, mọi người đều tràn ngập tò mò, không biết vì sao cô lại đi kiếm một bạn trai hết sức bình thường như cháu mình ... Suy nghĩ họ đại khái cũng giống Trần Nghĩa.

Hai mấy người tụ tập ăn bữa cơm đoàn viên, Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê đem tặng món quà dày công chuẩn bị, bấy giờ mới kết thúc một ngày “xã giao”.

Nhất quyết không để con dâu rửa bát, Hứa Khiết bảo Trần Thuật đưa Khổng Nhược Khuê về phòng nghỉ.

Không Nhượng Khuê không khách khí nữa, nếu không cô rửa bát e lại có cả một đám đông vây xem, lúc đó lóng ngóng đánh rơi cái bát nào thì xong đời, kiệt sức ngã xuống giường, thở phào:

- Mệt quá, mệt hơn quay phim.

Trần Thuật áy náy:

- Xin lỗi em, anh không ngờ lại như thế Anh định lặng lẽ dẫn em về, sau đó dẫn em đi dạo quanh Lạc Thành, ăn hết món ăn vặt ở đây, sau đó về cái thôn nhỏ chúng ta từng ở, không ngờ bị mọi người phát hiện ra Hôm nay mệt lắm phải không? Anh sợ là mai cũng có rất nhiều người tới gặp em đấy, hay là mai chúng ta ra khách sạn ở.

Không Nhượng Khuê vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, ý bảo Trần Thuật cũng nằm xuống, trong lòng cô hiểu, mình mệt, Trần Thuật càng mệt hơn.

Anh ấy vừa phải làm chú dì cô bác lảng giềng hải lòng, càng phải khiến mình hải lòng, từ đầu tới cuối, ánh mắt luôn đặt lên người mình, không để mình thấy cô độc, không để mình thấy lạnh nhạt. Cho dù là lúc được mọi người bao vây mời rượu, cũng luôn chú ý tới mình.

Trần Thuật nghe lời nằm xuống, mũi ngửi mùi hương thoang thoảng trên tóc cô, vừa trải qua chặng đường dài về tới nhà lại gặp phải chuyện như thế, y cũng mệt đừ đừ.

- Anh thấy em không xinh đẹp à?

Không Nhượng Khuê kéo cánh tay Trần Thuật gói đầu lên rúc vào lòng y:

- Sao có chuyện đó, bà Lưu gần 90 rồi mà vẫn luôn mồm nói cô bé này xinh quá ... Chẳng lẽ mắt anh còn kém cả bà Lưu, coi thường anh đấy à?

Trần Thuật vờ nổi giận:

- Nếu em xinh đẹp, vì sao không để em ở nhà, mà muốn em ra khách sạn.

- Vì sợ em mệt mà.

- Em không sợ mệt.

Không Nhượng Khuê quay người sang nhìn y:

- Trên đường đi em cứ lo mãi, lo cha mẹ anh không thích em, lo thân thích bạn bè của anh không tán thành em ... Khi nhìn thấy nhiều người như thế đợi mình, em mới yên lòng, họ thích em, thật tốt.

- Nếu có người ghét em thì người đó phải là loại đáng ghét tới mức nào chứ?

Trần Thuật ôn nhu nhìn Không Nhượng Khuê:

- Không được dễ em như thế, như vậy em sẽ không có chí tiến thủ nữa.

- Vậy càng tốt, đợi anh, để anh xứng với em.

- Không.

Không Nhượng Khuê ôm cổ Trần Thuật:

- Anh xứng với bất kỳ ai, còn em, rất nhiều năm trước, khi anh còn chưa anh tuấn như giờ, em đã thích anh rồi.

Chương 359: Chính thức tuyên bố.

Trần Thuật bị Không Nhượng Khuê khen tới xấu hổ, thẹn nghĩ, em cũng đừng dễ anh như thế, làm anh mất chí tiến thủ, tuy anh rất ưu tú, nhưng còn phải phấn đấu nhiều, hôn mấy cái, hôm nay uống chút rượu, người nóng lên:

- Thương lượng với em một việc.

- Việc gì?

- Nhà anh bé lắm, chỉ có hai phòng ngủ, cha mẹ anh ngủ một phòng, chỉ còn một phòng.

- Ồ.

Không Nhược Khuê gật đầu:

- Ý anh là chúng ta cũng phải ngủ một phòng?

- Chật chút mới ấm, em không biết Lạc Thành mùa đông lạnh thế nào đâu.

Trần Thuật làm ra vẻ cực kỳ bất đắc dĩ:

Không Nhược Khuê nén cười:

- Vậy em ngủ ghế sofa, em thấy ghế sofa nhà anh thoải mái lắm.

Vậy là đàm phán không thành rồi, không tin cô ấy ngốc thế, Trần Thuật thở dài:

- Thôi, để anh ra thư phòng xem sách, xem mệt rồi ngủ luôn ở đó.

Trong nhà đương nhiên không phải chỉ có hai phòng, cha mẹ ở phòng ngủ chính, Trần Thuật có một phòng riêng, hiện bị Không Nhược Khuê chiếm rồi. Còn có một phòng ngủ cho khách, khi biết mình sắp dẫn bạn gái về, mẹ đã dọn dẹp phòng sạch sẽ, thậm chí còn thay một bộ chăn đệm hoàn toàn mới.

Mẹ quá chất phác làm Trần Thuật vô cùng khổ não.

Trong mấy bộ phim sitcom, người mẹ vì để bạn gái và con trai được ở bên nhau nhiều hơn, không ngừng phun nước vào áo cô gái phơi ngoài ban công. Trần Thuật rất hi vọng mẹ mình cũng giống mẹ người ta hắt chậu nước vào chăn của mình ... Không thì hắt vào chăn của Không Nhược Khuê cũng được.

Trần Thuật cũng kiểm điểm lại bản thân, đáng lẽ trước khi về nhà phải gửi đoạn phim đó cho mẹ xem, để mẹ biết hỗ trợ mình thế nào.

Đương nhiên toan tính này ngàn vạn lần không thể lộ cho cha biết, nếu không với tác phong quân nhân của cha, y sẽ bị chửi thảm.

Từ phòng Không Nhược Khuê đi ra, Trần Thuật không tới phòng ngủ cho khách, mà tới thư phòng ở góc phía đông.

Nhà y chuyển tới đây khi y học năm hai sơ trung, trải qua hai năm sơ trung, ba năm cao trung, vô số đêm Trần Thuật miệt mài xem sách ôn luyện ở đây, cuối cùng thi được vào đại học ao ước.

Đưa tay vuốt dọc hàng sách vẫn được mẹ lau chùi sạch sẽ, có tiểu thuyết võ hiệp mà y thích, có danh tác thế giới mà y mua về bày cho ra dáng văn nghệ, ví như *Đời nhẹ khôn kham* của Milan Kundera, *Đi tìm thời gian đã mất* của Marcel Proust, *Essays* của Michel de Montaigne, rất nhiều sách Trần Thuật chỉ xem trang nhất là Trần Thuật không xem nổi nữa, còn có cuốn sách xem một nửa thì quên nhân vật chính là gì, đành đặt xuống.

Đừng xem sách chỉ cho có, đừng vì có người nói cuốn sách này hay mà đọc, hãy đọc cuốn sách mình thích.

Giống như yêu một người cũng vậy.

Nếu Không Nhược Khuê là một cuốn sách, cô ấy là cuốn sách mê người nào đây? Chắc ít nhất cũng phải là Hồng lâu mộng rồi, Trần Thuật muốn mỗi ngày đặt ở đầu giường, ngửi mùi thơm sách để đi vào giấc ngủ.

Có rất nhiều sách phụ đạo thi đại học nữa, đều do cha mẹ bỏ tiền mua về, giờ thì e là nhiều bài trong đó mình không làm được nữa, Trần Thuật cũng không có hứng trí gằn gỏi chúng.

Trần Thuật mở ngăn kéo lấy album, trong đó có những bức ảnh sưu tập được từ nhỏ tới lớn, lật xem từng bức từng bức một, cho tới khi thấy một bức ảnh đen trắng.

Đó là ảnh chụp chung của mười mấy người bạn trong lễ bế giảng năm học, Trần Thuật nhìn thấy mình, nhìn thấy Không Nhược Khuê đứng sau lưng mình, khi đó cô ấy cao lớn hơn mình, trông như người chị.

Trước kia Trần Thuật không mấy để ý tới bức ảnh này, giờ đây nó lại mang một ý nghĩa đặc biệt.

Nghĩ tới cô bé đứng chính giữa to cao gấp rưỡi bạn bè cùng trang lứa trong ảnh biến thành đại minh tinh được muôn người chú ý, hơn nữa lúc này đang ở phòng bên, hoặc tắm rửa, hoặc xem sách, cô ấy là bạn gái mình, sẽ là người nắm tay đi với mình cả đời, không khỏi cảm thán sự thần kỳ của cuộc sống.

Trần Thuật đưa tay vuốt ve khuôn mặt tròn xoe của Không Nhược Khuê, hồi bé cũng thật đáng yêu.

- Xem cái gì thế?

Không biết từ khi nào Không Nhược Khuê xuất hiện ở cửa thư phòng, thấy động tác vuốt ve ảnh của Trần Thuật liền hỏi:

Trần Thuật giật mình, đáp theo bản năng:

- Lau bụi.

- Thế à.

Không Nhược Khuê đi tới:

- Album ảnh hả, để em xem xem, trong đó có em không?

- Chắc là không có.

Trần Thuật gấp album lại đưa tới:

- Anh ít khi lấy ra xem lắm, bạn học thay đổi nhiều quá, có vài người e là không nhận ra nữa.

- Album ảnh thì phải đặt ở chỗ bắt mắt để khi rảnh là lấy ra xem.

Không Nhược Khuê nói rất nghiêm túc:

- Tuy bây giờ chúng ta có muôn vàn cách liên lạc với nhau, nhưng chủ yếu là nhắn tin qua mạng, dễ quên mặt nhau lắm.

- Ủ, lần này về Hoa Thành, anh sẽ mang nó theo.

- Thuật ngoan.

Không Nhược Khuê ngồi xuống xem từng bức ảnh:

- Sao em còn chưa ngủ?

- Vốn rất mệt, nhưng tắm xong không ngủ được nữa, nhớ anh nói tới thư phòng, em tới xem.

- Lạ nhà sao?

Trần Thuật vươn tay ôm cô gái gần trong gang tấc vào lòng:

- Nếu có chỗ nào không quen nhất định phải bảo anh.

- Không có, chỉ có hạnh phúc thôi.

Không Nhược Khuê vùi đầu vào lòng Trần Thuật thủ thỉ:

.....

Buổi sáng hôm sau thức dậy, Trần Thuật bị cả bàn thức ăn làm kinh sợ.

Cháo, bánh bao, sữa đậu nành, quẩy, bốn món rau, còn có cá, thịt đông và chân giò, sườn rán.

Xuối cỏ có tới hai loại, một loại là canh sủi cỏ, mẹ còn đang rán một loại nữa.

Trần Thuật đi dép bông chạy tới, kinh ngạc kêu lên:

- Mẹ, khoa trương thế, nuôi lợn à, lợn cũng không ăn nhiều thế đâu.

Hứa Khiết giơ đũa lên muốn đánh, Trần Thuật rút đầu né, bà hạ thấp giọng:

- Nhỏ giọng chút, đừng đánh thức Tiểu Khuê, dùng từ cẩn thận, nuôi lợn cái gì? Tiểu Khuê là lợn à?

- Mẹ, nhưng mà làm nhiều quá, cả nhà chúng ta không ăn hết.

- Không ăn hết thì trưa ăn, thế nào cũng hết. Tối qua mẹ với cha con tính xem sáng nay ăn gì, Hoa Thành có thói quen uống trà sớm, nghe nói riêng bánh điểm tâm cũng có mấy chục tới cả trăm loại, chỗ này được mấy món. Chỉ sợ Tiểu Khuê tới nhà ta chịu khổ.

Hứa Khiết nói hết sức hiển nhiên:

- Với lại mẹ làm nhiều một chút, xem Tiểu Khuê thích loại nào, sau này mẹ làm nhiều loại đó một chút, con la hét cái gì chứ.

- Con chỉ thấy không công bằng.

Trần Thuật làu bàu:

- Trước kia con về, mẹ có hoan nghênh long trọng thế đâu.

- Một cốc sữa đậu với hai cái quẩy đủ cho cha con con ăn mấy chục năm, mẹ muốn đổi không được, giờ trách mẹ à?

- Hi hi, cũng phải, ăn đủ thứ rồi vẫn thấy quẩy rán với sữa đậu là ngon nhất.

Lần đầu tới nhà bạn trai, không thể ngủ nướng, Khổng Nhược Khuê hẹn đồng hồ 7 giờ dậy, sau đó cũng bị cả bàn thức ăn ê hề làm hết hồn:

- Dì, đừng làm nhiều thế, ăn không hết.

- Không sao, không sao.

Hứa Khiết gọi Khổng Nhược Khuê ngồi xuống, nhiệt tình mời:

- Cháu ăn đi, ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, thiết thòi cho cháu rồi.

Khổng Nhược Khuê muốn khóc, cô có linh cảm không lành.

Đúng như Hứa Khiết nói, cha con Trần Thuật mỗi người húp bát cháo và hai cái quẩy là đủ, cái bát lớn trước mặt Khổng Nhược Khuê bị bà chất đầy thức ăn, cô vừa gắp một miếng chưa kịp nuốt là bà đã thêm vào một món khác, như hận không thể đổ hết cả mâm vào đó.

Chương 360:

- Dì ơi, không cần đâu.

- Dì, cháu không ăn được nhiều như thế.

- Dì cứ kệ cháu đi ạ, dì ăn đi ...

Kệ cho Khổng Nhược Khuê từ chối bằng đủ loại giọng đau khổ nhất cũng không có tác dụng, cô nhìn Trần Thuật hết sức đáng thương.

Trần Thuật liền lên tiếng:

- Mẹ, mẹ để Tiểu Khuê tự ăn đi, mẹ làm thế khiến cô ấy không ăn được.

- Con thì biết cái gì.

Hứa Khiết gắp cái bánh bao nhét vào mồm Trần Thuật:

- Ăn bánh bao của con đi.

Khổng Nhượng Khuê thấy mình phải nói gì đó, nếu không cứ ăn thế này chỉ chết mất:

- Chú, dì ... Chuyện hồi nhỏ, cháu thực sự xin lỗi ... Cháu làm Trần Thuật bị chó cắn, khiến trán anh ấy để lại sẹo ...

- Không sao, điều này chứng minh hai đứa từ nhỏ đã có duyên phận, nếu không vì sao chó không cắn người khác lại đi cắn thằng nhãi nhà dì.

Hứa Khiết cười vui vẻ, hoàn toàn không có khí thế dẫn con trai đi hỏi tội năm xưa:

- Cô gái như Tiểu Khuê, khi nhỏ nhất định cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện, chắc chắn là thằng nhãi kia không ra gì trêu chọc cháu ... Sau này là người một nhà, cháu đừng để trong lòng.

Trần Lịch cũng phát tay nói đầy hào khí:

- Không sao, nam tử hán đại trượng phu, bị chó cắn có là gì.

Trần Thuật tuyệt vọng, cha mẹ, hai người tỏ thái độ hận không thể bắt con chó điên kia tới cắn con lần nữa là sao hả?

Di động trên bàn reo lên, Trần Thuật xem số, bảo:

- Trần Oánh gọi điện tới.

Bên kia Trần Oánh nói cô đã lái xe tới dưới lầu đợi bọn họ, Khổng Nhượng Khuê rút cuộc kiếm được cơ rồi, đặt bát xuống lau mồm:

- Chúng ta đừng để Tiểu Oánh đợi lâu.

- Ừm, cha mẹ, chúng con đi đây.

Hôm qua đã nói với cha mẹ rồi, Trần Thuật muốn đưa Khổng Nhượng Khuê về thôn cũ xem, đây là một hành trình quan trọng:

Cuộc đời thương cảm nhất không gì hơn cảnh còn người mất, may mắn không gì hơn cảnh mất người còn.

Trời gian trôi đi, năm tháng biến đổi, có lẽ nhà cửa ở thôn cũ sẽ sụp đổ, tường sẽ bong tróc, cây hòe sẽ khô héo, nhưng đứa bé la hét nô đùa trong thôn biến thành thiếu nam thiếu nữ, nắm tay nhau xuất hiện trong bụi mờ lịch sử, vĩnh viễn không mất đi.

Hứa Khiết cứ lo Khổng Nhược Khuê ăn chưa no, bảo cô ăn thêm vài cái sủi cảo, lại lo cô mặc chưa đủ ấm, dù sao thời tiết Lạc Thành không giống với Hoa Thành, ở Hoa Thành bây giờ mười mấy hai mươi độ, còn Lạc Thành âm độ rồi, hơn nữa nhìn bầu trời xám xịt thế kia, khả năng còn có tuyết.

Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê phải liên tục đảm bảo không sao mới an toàn thoát thân, chạy xuống lầu.

Tiền đôi trẻ đi rồi, hai vợ chồng nhìn đồng thức ăn thừa trên bàn lại nhìn nhau.

Hứa Khiết hỏi chồng:

- Trưa nay ăn gì?

Trần Lịch câm nín.

.....

Trần Thuật và Khổng Nhược Khuê không thể ở quê quá lâu, công ty làm việc vào mừng 8, cho nên mừng 6 Tết Trần Thuật tới Hoa Thành, sửa soạn một chút, sáng mừng 8 tới công ty, phát phong bao đỏ cho mỗi nhân viên.

Lúc rời nhà, Hứa Khiết muôn vạn lưu luyến, nắm tay Khổng Nhược Khuê mời cô rảnh rồi đến chơi, Khổng Nhược Khuê không ngừng gật đầu, cũng mời Hứa Khiết và Trần Lịch tới Hoa Thành du ngoạn, còn nói sẽ đưa họ đi ăn khắp Hoa Thành.

Du ngoạn khắp Hoa Thành thì Trần Thuật không dám đảo bảo Không Nhược Khuê có thể làm được, chẳng ăn khắp Hoa Thành thì cô chắc chắn làm được.

Tiếp đó hai người đều bận rộn công tác, phía Đông Chính sau khi triệu tập hội nghị cổ đông, nhất trí chấp nhận phương án mua 10% cổ phần Huỳnh Hỏa Trùng, trong đó một nửa trả bằng tiền mặt, một nửa trao đổi cổ phần.

Huỳnh Hỏa Trùng có bốn cổ đông lớn, Không Nhược Khuê, Lý Như Ý không quản sự vụ, Thang Đại Hải giả vờ mình có chủ kiến, cuối cùng vẫn nghe Trần Thuật.

Huỳnh Hỏa Trùng rầm rộ tuyên truyền bộ phim (Huỳnh Hỏa Trùng) hợp tác với đạo diễn Tống Từ Lâm, với nữ chính là Không Nhược Khuê, cùng nam chính cũng cực kỳ gây chú ý Hồ Qua.

Đợi khi bộ phim này công chiếu, Đông Chính muốn 10% cổ phần của Huỳnh Hỏa Trùng thì không phải là giá này nữa.

Lật Cơn đánh giá lớn tiềm lực của Huỳnh Hỏa Trùng, dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của ông ta, hai bên nhanh chóng đạt thành hiệp nghị.

Cùng lúc đó truyền thông tiết lộ tin Không Nhược Khuê sắp hết hạn hợp đồng chuyển sang công ty mới, đương nhiên cô không trực tiếp trả lời, Đông Chính cũng không tỏ thái độ gì.

May là trước khi Trần Thuật tới thì Thang Đại Hải đã gây dựng lên bộ khung cho Huỳnh Hỏa Trùng chứ nếu đợi bây giờ triển khai hạng mục mới tuyển người thì sẽ trở tay không kịp.

Công tác bận rộn, nhưng Trần Thuật điều hành đầu vào đó, nửa năm làm việc ở Đông Chính, nhờ Lạc Kiệt buông quyền nên tích lũy được kinh nghiệm phong phú, số nhân viên của

phòng kế hoạch Đông Chính còn nhiều hơn Huỳnh Hỏa Trùng bây giờ, tất nhiên không thành vận đề.

Trần Thuật lại hot rồi.

Không, Trần Thuật càng hot hơn trước.

Nếu nói (Chàng cơ trưởng) là viên gạch lát nền cho y ở giới biên kịch thì (Huỳnh Hỏa Trùng) là chiến xa bọc giáp giúp y công thành cướp trại, nghe nói khi kịch bản này còn chưa hoàn thành đã được đạo diễn Tống Từ Lâm tới tìm, mong muốn hợp tác.

Làm người ta ngạc nhiên nhất, Trần Thuật không chỉ là biên kịch, còn là nhà sản xuất của bộ phim, lúc đó công chúng mới biết y là tổng giám đốc của Văn hóa Huỳnh Hỏa Trùng, chàng trai trẻ một năm trước bị bạn gái phản bội, bị phong sát trong nghề, giờ có sức mạnh khuấy đảo phong vân rồi.

Không còn ai dám nói y là là mặt trắng được Khổng Nhược Khuê bao nuôi nữa.

Khả năng vẫn có, Trần Thuật vờ không biết.

Tết Nguyên Tiêu, Trần Thuật mang quà tới nhà Khổng Nhược Khuê ăn Tết với cha mẹ vợ, Tết Xuân đã ở nhà y rồi, bây giờ tất nhiên phải ở cùng cha mẹ vợ, y đích thân xuống bếp nấu ăn rồi cùng cha vợ uống một bữa thống khoái.

Trần Thuật say khướt.

18 tháng Giêng, Thang Đại Hải và Tạ Vũ Khiết kết hôn, Trần Thuật và Lý Như Ý làm phù rể, Khổng Nhược Khuê và Giang Ngu làm phù dâu.

Hôn lễ tổ chức vô cùng rầm rộ bên bờ biển, sau khi Thang Đại Hải và Tạ Vũ Khiết trao nhẫn cho nhau, đám đông hô hào hai người hôn nhau.

Thang Đại Hải không phải nam nhân rụt rè, bẽ bồng tâm nương của mình lên, hôn một cái thật dài nồng cháy.

Tới phần ném hoa, Tạ Vũ Khiết thì thầm với Thang Đại Hải vài câu, hắn cầm hoa cười đi thẳng tới chỗ Trần Thuật, nhét vào lòng y, vỗ vai nói lớn:

- Xuất chinh đi dũng sĩ.

Trần Thuật bị bầu không khí làm nóng đầu, chạy tới trước mặt Không Nhược Khuê quỳ một chân giờ cao bó hoa:

- Nếu như em đồng ý lời cầu hôn của anh hôm nay, tức là sẽ tiết kiệm cho nhà ta tiền hoa trong tương lai, đó là tiền chai rượu vang, nồi lẩu, tiền sữa của con chúng ta ...

Không Nhược Khuê dờ khóc dờ cười, cảm động nhận lấy bó hoa:

- Em đồng ý.

Tiếng vỗ tay như sấm rền.

Trần Thuật nhảy lên ôm lấy Không Nhược Khuê, hôn lên gò má, đem mỗi giọt nước mắt chảy ra nuốt vào bụng.

Đứng ở một bên, Lý Như Ý cũng thuận thế nắm tay Giang Ngu, Giang Ngu hơi hoảng loạn muốn tránh, nhưng ruốt cuộc vẫn bị hắn nắm chặt.

Đó vốn là một ngày bình thường, nhưng thế giới bị cô gái đốt cháy, Không Nhược Khuê đăng bài viết trên weibo :” Chính thức tuyên bố, đây là nam nhân của tôi.”

Dưới đó là bức ảnh Không Nhược Khuê và Trần Thuật đầu dựa vào nhau, nụ cười rạng rỡ, bối cảnh là quán mỳ của Lão Gia.

Tức thì lượt bình luận đột phá mốc một vạn, mười vạn, trăm vạn.

Trần Thuật cũng đăng một bài viết trên weibo :” Chính thức tuyên bố, đây là nữ nhân của tôi.”

Dưới đó là bức ảnh Không Nhược Khuê và Trần Thuật đầu dựa vào nhau, nụ cười rạng rỡ, bối cảnh là quán mỳ của Lão Gia.

Trần Thuật đợi mãi, bình luận đột phá một, mười, một trăm.

“Đối xử thật tốt với nữ thần của chúng tôi.” Phía sau còn có cái emo khóc lóc.

“Cầu xin anh, nhất định phải làm tiểu tử tử của chúng tôi hạnh phúc.”

“Thằng tiểu tặc, để mạng lại đây.”

Trần Thuật thấy mình không nên làm fan Không Nhược Khuê thương tâm như thế, vì vậy lại đăng một bài :” Chính thức tuyên bố lần nữa, đây là nữ nhân của tôi.”

Ảnh phía dưới là y và Không Nhược Khuê ở trời tuyết Lạc Thành làm động tác chu môi.

HẾT trọn bộ.

Truyện này ở bên TQ cực hot, hot tới mức tác giả cũng shock, mới đầu viết truyện này còn rất dè dặt, vì đã nói rõ đây chỉ là câu chuyện tình yêu kẹo đường thôi, không có giang hồ cừu sát, không có tranh đấu hào môn, không quan thương cấu kết, không trọng sinh xuyên việt, chỉ có nam và nữ vì ái tình mà dày vò nhớ nhung, là câu chuyện ái tình ảm áp.

Giống một lần thử nghiệm phong cách.

Vậy mà câu truyện nhẹ nhàng thiên hướng tả thực lại thu được nhiều thành tích như vậy.

Theo mình nghĩ chính vì thời đại mà ngay cả nông dân cũng có tiên khí pháp bảo, có hệ thống phụ trợ, nên một câu chuyện cuộc sống bình thường gần gũi cuộc sống được yêu thích như thế.

Truyện đáng lẽ kết thúc ở chương Vĩnh Biệt khi Lăng Thần gửi tin nhắn đi, độc giả khóc lóc đòi thêm, tác giả mới viết thêm đoạn cuối cho thực sự trọn vẹn.

Mình cũng nghĩ kết thúc vậy là vừa đẹp rồi.

Hẹn các bác ở truyện tiếp theo.